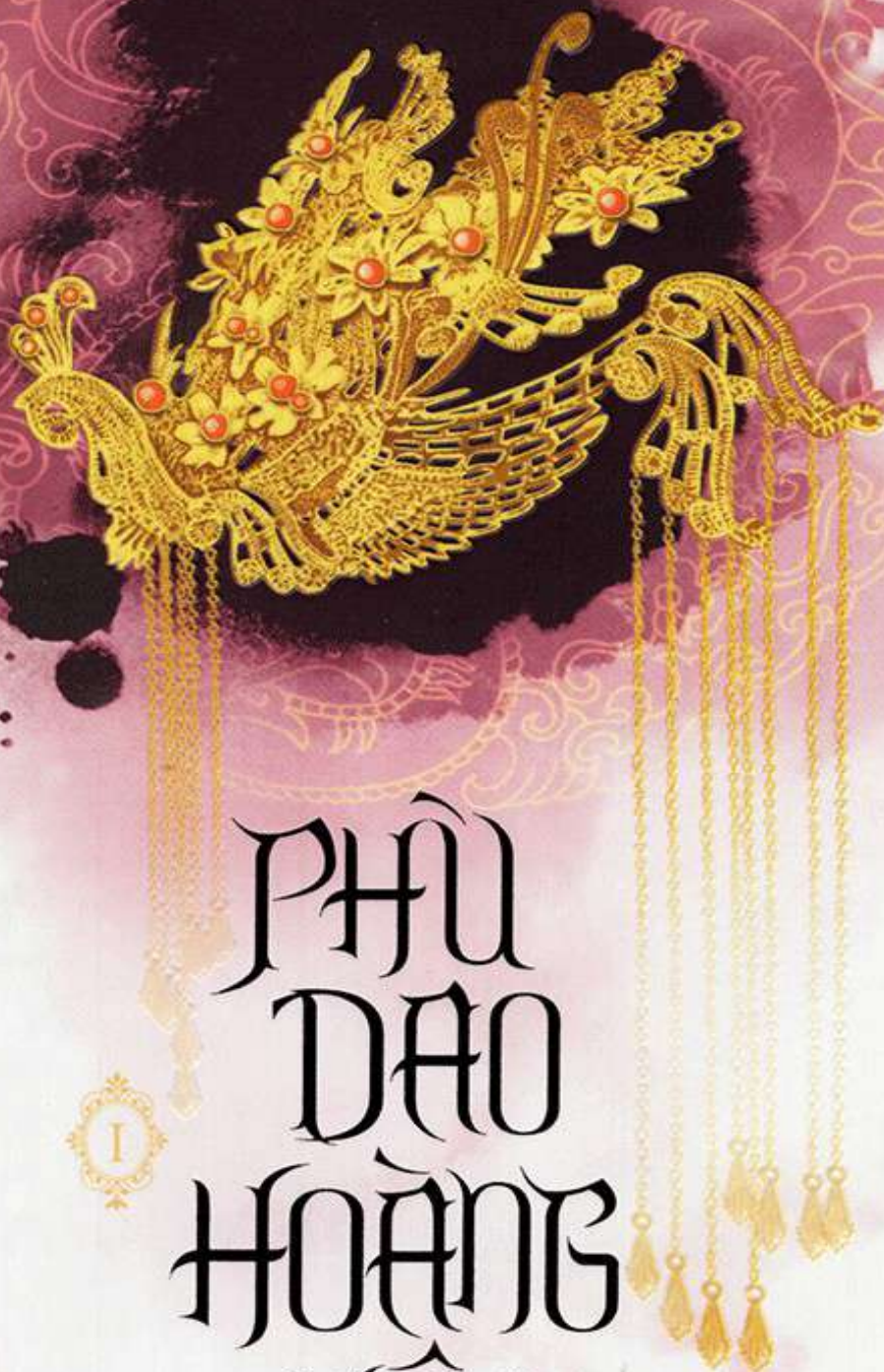

Thiên
Hạ
Quý
Nguyễn

PHỤ ĐẠO HOÀNG HẬU

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

[Quyển 4](#)

[Quyển 5](#)

[Quyển 6](#)

[Quyển 7](#)

[Quyển 8](#)

Quyển 1

[Chương 1: Mộ Thất Thối Đèn \(*\)](#)

[Chương 2: Mười Bảy Năm Sau](#)

[Chương 3: Chó Lông Xù](#)

[Chương 4: Rút Kiếm Đối Đầu](#)

[Chương 5: Kiếm Chấn Huyền Nguyên](#)

[Chương 6: Người Dưới Trăng](#)

[Chương 7: Thật Là Đáng Tiếc](#)

[Chương 8: Ta Rất Lạnh Lẽo](#)

[Chương 9: Nguyên Bảo Đại Nhân](#)

[Chương 10: Ta Chiêu Nàng](#)

[Chương 11: Ôn Đèn Oán Trà](#)

[Chương 12: Giông Tố Cường Nộ](#)

[Chương 13: Gặp Mai Phục Sau Núi](#)

[Chương 14: Phá Trận Tuyệt Đẹp](#)

[Chương 15: Ta Ở Địa Ngục](#)

[Chương 16: Chịu Trách Nhiệm Với Ta](#)

[Chương 17: Mỗi Người Một Tâm Tư](#)

[Chương 18: Kế Hủy Huyền Nguyên](#)

[Chương 19: Đai Áo Bay Ngang Hồ Nước Biếc](#)

[Chương 20: Thoát Y Ngăn Địch](#)

[Chương 21: Phơi Bầy Cảnh Xuân](#)

[Chương 22: Liệt Vương Chiến Bắc Đẩu](#)

[Chương 23: Dạ Chiêu Ba Người](#)

[Chương 24: Gió Lớn Dấy Lên](#)

[Chương 25: Khuyển Thọ Vô Cường](#)

[Chương 26: Truy Đuối Đàn Ông Trên Phố](#)

[Chương 27: Đa Tạ Hầu Hạ](#)

[Chương 28: Về Sầu Lộ Xác](#)

[Chương 29: Gặp Lại Kẻ Thù](#)

[Chương 30: Vu Oan Giá Hoạ](#)

[Chương 31: Vô Cùng Căng Thẳng](#)

[Chương 32: Rút Kiềm Uy Hiếp](#)

[Chương 33: Trước Lúc Cung Biến](#)

[Chương 34: Trước Lúc Cung Biến \(2\)](#)

[Chương 35: Mưa Gió Nổi Lên](#)

[Chương 36: Dã Uyên Ương](#)

[Chương 37: Ngụy Trang Như Vậy](#)

[Chương 38: Lửa Thiêng Hoàng Thành](#)

[Chương 39: Sát Mưa](#)

[Chương 40: Lúc Nàng Gặp Lại](#)

[Chương 41: Nhất Tiểu Kinh Tâm](#)

[Chương 42: Sấm Chớp Chợt Đến](#)

[Chương 43: Bàn Vẽ Ngực Trước Đám Đông](#)

[Chương 44: Uy Hiếp Nơi Cửa Cung](#)

[Chương 45: Ước Hẹn Tuyệt Thế](#)

[Chương 46: Chạy Quáng Chạy Quàng](#)

[Chương 47: Ánh Sao Sáng Chói](#)

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Mộ Thất Thối Đèn (*)

“Lão đại, trong huyết này sao u ám vậy? Hơi có tà khí nữa đấy, hôm nay ra cửa có coi ngày không?” Trong mộ thất tối đen có vài bóng dáng lấm lem bụi đất di chuyển, trong đó có một người vừa lau mồ hôi vừa chồm nửa người gọi vào trong mộ.

“Nhìn nè.” Mạnh Phù Dao ngậm cây đèn pin nhỏ trong miệng, hơi quỳ dưới đất, chẳng thèm ngẩng đầu lên, vừa quét đi lớp bụi trên quan tài đá xanh khổng lồ trong mộ vừa nói năng rõ ràng hiếm thấy: “Hôm nay là ngày tốt, thích hợp với nhập liệm, xả tang, di cửu... Cậu xem, di cửu chính là đời quan tài, thật khéo, đều liên quan đến chết cả.”

“Khiếp, chị có thể nói chút chuyện may mắn không vậy?” Tên mập lúc này kêu chị Mạnh Phù Dao trợn mắt lên, vừa hay khi ngẩng đầu thì nhìn thấy bức bích họa hình dáng thân người đầu trâu quái dị khắc trên vách đá, ánh đèn mờ mờ khiến bút pháp sống động trở nên rùng rợn hơn, dường như quái thú trên đá ấy có thể bước xuống bất cứ lúc nào, khiến hắn không khỏi hoảng sợ, bất giác co rúm lại.

Mạnh Phù Dao dừng dừng mặc kệ hắn, chuyên tâm làm việc của mình. Bụi bặm dần dần được quét sạch, hiện ra vật tổ dị thú ba đầu, hai thân, một sừng, lưng mọc hai cánh, mắt trợn trừng dữ tợn. Trong mắt Mạnh Phù Dao, vẻ đẹp dữ tợn của thánh vật văn minh cổ và vẻ đẹp tục tũn của giấy bạc tiền mặt, chẳng khác gì nhau.

Mạnh Phù Dao hớn hờ vuốt ve vật tổ, với tay ra:

“Xà beng!”

Ai đó vội vàng đưa ra xà beng.

“Mập, đến đây, chào hỏi thân thiết với quan tài Hoàng đế đi.” Mạnh Phù Dao kéo tên mập qua, “Cậu bên kia, tôi bên này, một, hai, ba, cùng nhau nạy nào.”

“Đừng mà lão đại, vì sao chị lại cứ tóm lấy tôi không tha chứ?” Tên mập Tiểu Viên liều mạng giằng co.

“Bởi vì cậu là gà con.” Mạnh Phù Dao nhe răng cười với hắn, “Gà con là để cho dân Pro chà đạp, đừng kì kèo, nhanh lên chút đi, mau chóng làm cái mộ này cho xong, tiền viện phí hai năm nay của mẹ tôi sẽ không đáng lo nữa.”

“Bà điên, cuồng công việc, mới hai mươi hai tuổi đã đào một đồng mộ. Đáng tiền, không đáng tiền, cận đại, cổ đại, không chất lượng, không nguyên tắc, không lựa chọn, chỉ cần là mộ thì đào. Kẻ đào mộ ba không như chị tồn tại quả thật là sỉ nhục cho các tiền bối khai mồ quật mà Mạc Kim Giao Úy(*)...” Tên mập lầm bầm, cánh tay cũng không dám bớt sức từ từ nạy ra nắp quan tài. Sau đó, cậu tiếp theo đột nhiên ngẹn lại trong cổ họng.

(*)Mạc Kim Giáo Úy là một môn phái đào mộ của Trung Quốc cổ đại. Theo sử sách ghi lại, Mạc Kim Giáo Úy bắt nguồn từ thời kỳ Tam Quốc cuối thời Đông Hán. Lúc ấy thủ lĩnh quân Ngụy là Tào Tháo vì bù đắp quân lương thiếu hụt, thiết lập Trung Lang Tướng khai quật mồ mả. Mạc Kim Giáo Úy chuyên trộm mộ lấy tiền tài, trợ cấp quân sự. Mạc Kim Giáo Úy trộm mộ chủ yếu dựa vào xem phong thủy, khí tượng, lấy Dịch Kinh làm tôn chỉ, để định huyệt vị cổ mộ.

“Ôi, nhìn kìa!”

“Nhìn kìa!”

Mọi người xung quanh tụ lại, chỉ trong khoảnh khắc nhất thời, mắt họ liền bị ánh sáng từ bảo vật tỏa ra đập mạnh vào tròng mắt.

Trong quan tài bằng đá màu xanh, còn có một quan tài tử kim(*), bên ngoài bọc một lớp áo trân châu xa hoa. Mỗi viên trân châu to như ngón cái, tỏa ra ánh sáng trắng chói lòa khiến người ta hoa cả mắt.

(*)Tử kim: một loại khoáng vật quý thời cổ.

Những thứ khác không nói, chỉ lớp áo châu này thôi đã cực kỳ có giá trị rồi. Nếu như có thể lấy ra nguyên vẹn, hình dung bằng từ giá trị vô giá, cũng chẳng quá đáng tí nào.

Phát tài rồi! Phát tài rồi!

Mộ thất này lai lịch thần bí, xem xét các họa tiết và thiết kế trọng mộ cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt. Tất cả mọi người cho rằng đây chỉ là một mộ thất tầm thường, có đáng giá hơn thì chỉ là mộ sĩ phu phong kiến, không đủ tiêu chuẩn mộ cung vương hầu, không ngờ lại đạt được thu hoạch to như vậy.

Vẫn là lão đại sáng suốt, luôn hết sức mình phản bác lại ý kiến thối lui của mọi người, kiên trì đến như điên. Kẻ hăng hái bướng bỉnh hiểm có này ép buộc mọi người phải đi theo, không nghĩ đến thế mà mèo mù vớ phải cá rán!

Mọi người vui mừng cùng hít vào một hơi, âm thanh vang vọng trong một thất rộng lớn. Chỉ có Mạnh Phù Dao như đang bị mất hồn bởi ánh sáng tỏa ra từ những viên trân châu, mắt híp lại, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Tên mập lại gần lắng tai nghe lồm, nghe được tiếng thì thầm lẩm bẩm: “Hóa trị mỗi ngày một nghìn tám... viện phí mỗi ngày ba trăm... thay thận

một trăm ba mươi nghìn...”

Tên mập bĩu môi, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi mà phòng trần mặt mỗi của Mạnh Phù Dao, muốn chế nhạo vài câu chê bai kẻ này tham tiền quá mức, song, lời ra đến miệng thì ngừng lại, thay bằng một tiếng thở dài âm thầm.

Hai mươi hai tuổi, vốn phải chuyên tâm học hành ở đại học chuyên ngành khảo cổ, hoặc là làm công việc nghiên cứu, tiền lương không cao nhưng sang tọng nhân nhả ở sở nghiên cứu khảo cổ. Nhưng cô đã tạm nghỉ học từ sớm, mười bảy tuổi đã đeo ba lô lên núi xuống biển, hết mình xông pha vào lòng đất nguy hiểm, ăn bữa hôm lo bữa mai, trở thành người trẻ tuổi nhất trong bộ tộc trộm mộ Mạc Kim. Trốn cảnh sát đuổi bắt, vất vả sống sót khi vượt qua những giây phút sống chết trong đường tơ kẽ tóc, năm năm luân chuyển từ đội này sang đội khác, từ vô danh đến danh tiếng nổi như cồn rồi đảm đương cả một đội, tuổi còn rất trẻ mà đã là tay trộm mộ lão luyện tiếng tăm trong giới trộm mộ.

Cô gái cuồng trộm mộ này nổi tiếng tham tiền như mạng, ngôi mộ nào cũng phải rảo ba vòng, một viên gạch cũng phải nhặt ra đem rao bán ngoài chợ đen. Vì thế, bị trong giới ngầm chế giễu là kẻ đói bụng ăn quàng. Nhưng mà chỉ có bọn họ biết, người gánh vác trách nhiệm nặng nề kéo dài sinh mạng của người thân mình, không có quyền lựa chọn.

Hôm nay gặp được một món hời lớn như vậy, cũng coi như khổ tận cam lai. Tên mập nhếch miệng cười, thầm nghĩ nếu còn có thể gì quý giá nữa, thì áo châu này cho một mình lão đại lấy hết, để cô mau chóng trút bỏ được gánh nặng trên người, giải nghệ cho xong. Con gái gì mà lại làm nghề này chứ? Cả ngày hung dữ đe dọa người khác, mau giải nghệ sớm về nhà lấy chồng cho rồi.

Mạnh Phù Dao không biết tên mập đang oán thầm mình, cô chú tâm tính toán thu hoạch lần này, mặt mày hớn hở vỗ con thú đá đặt trước quan tài, đột nhiên bố bễ chấn động, dấy lên bụi mù.

Nghĩ đến bệnh của mẹ Mạnh Phù Dao khê bần thần, không nhận ra được vừa rồi mình vỗ lên đầu con thú đá đã làm cho đáy quan tài phát ra tiếng động nặng nề, thanh âm xuyên thẳng qua hầm mộ dài u tối, rồi lại dội ngược về từ cửa mộ phía đằng xa, dư âm vang vọng kéo dài nặng nề, tựa như tiếng bước đi loạng choạng của người khổng lồ từ thời viễn cổ, trở về sau giấc ngủ ngàn năm trong lòng đất.

Rõ ràng là một hầm mộ kín bưng, nhưng không biết một cơn gió lạnh thổi đến từ đâu, khiến ai nấy cũng phả rùng mình, ánh sáng leo lét bên trong hầm mộ hắt lên gương mặt xanh xao của từng người, trông như ma quỷ.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lông tóc toàn thân dựng đứng hết cả.

Lần này bọn họ đến vùng biên thùy phương Bắc, trộm mộ một to lớn vô danh, nghe nói còn sớm hơn mộ Tào Tháo gần cả trăm năm này. Vừa bắt đầu đã không ngừng xảy ra chuyện xui xẻo. Đầu tiên là ăn nhầm rau dại trong núi, mọi người đều bị tiêu chảy, đến mức người trước ngã xuống, người sau tiến lên, cung cấp miễn phí bao nhiêu phân bón quý giá đến từ thành phố phồn hoa cho đất đai cằn cỗi của vùng đồng cỏ quanh năm phủ đầy tuyết trắng. Tiếp theo là đội viên Tiểu Lý, mới buổi sớm mai vừa chui ra khỏi lều, không hiểu vì sao bị một con rắn độc không ngủ đông canh giữ ngay cửa, cắn phập một phát. Càng tồi tệ hơn chính là sáng nay khi mở cửa mộ, Tiểu Vương dẫn đường chỉ giúp đưa công cụ, hoàn toàn không có dự định đi xuống, đang sống sờ sờ thì lại bị một tảng đá rơi vỡ đầu, vinh quang ôm đầu ngã xuống.

Sự tình phát triển đến mức này, căn cứ theo quy tắc của kẻ trộm mộ đó là điềm gỡ, không nên tiếp tục thăm dò nữa.

Đáng tiếc, từ trước đến nay, người chết vì tiền, chim chết vì ăn, huống chi dẫn đội chính là đại tiểu thư Mạnh Phù Dao – “Cuồng trộm mộ”. Vị đại tiểu thư này cái gì cũng tốt, có thể nói là nhân vật trộm mộ tiêu biểu, có đầy

đủ chuẩn mực của thanh niên tài năng dưới cờ đỏ thời đại mới: Đức – Trí – Thể. Khuyết điểm duy nhất chính là: đầu óc hơi không được bình thường.

Dĩ nhiên, điều không bình thường ấy chính là sự hăng hái đến điên cuồng khi cô khai quật mộ của người khác, và cách giải quyết không chút bình thường khi gặp phải rủi ro.

Nói tóm lại, Mạnh đại tiểu thư tuyệt đối sẽ không vì những sự kiện mang tính xác suất như tiêu chảy, rắn cắn, đá rớt vân vân... mà không còn hăng hái với sự nghiệp đào bới của mình. Đối với kẻ phi nhân loại, từng ôm xác ướp cổ đầu tiên mình đào lên, vui mừng hơn hờ ngủ cả một ngày, thì điều này thật sự... không có gì đáng để bàn cãi.

“Xà beng, cuốc! Trước tiên nâng quan tài lên tránh dè hư trần châu, cẩn thận đừng để làm bong thân quan tài, đó là tử kim, tử kim đó!” Mạnh Phù Dao phấn khởi hất mái tóc đỏ lên, nhất thời trong không gian tối đen ánh lên một sắc màu rạng rỡ. Mạnh Phù Dao xoa tay, ánh mắt như ngọn lửa bất diệt sáng ngời trên trời cao vời vời.

Nhưng đưa tay ra đến mức mà chẳng thấy đồ nghề đâu, Mạnh Phù Dao cau mày quay đầu lại, nhìn thấy ai nấy cũng đang run lấy bầy, chẳng dám bước lên.

“Khiếp, sợ à? Đừng nói với tôi, mỗi người ở đây đã từng chui vào ít nhất ba mộ phần để trộm rồi, mà lần này lại đột nhiên nhát gan đến thế nhé. Cậu, cậu, cậu.” Cô chỉ tay một lượt ba người, “Lão Tứ một phát bừa đôi thỏi vàng, Đầu Sắt một búa đập chết cương thi, Trộm Nhị Đại(*) của nghề trộm mộ thế gia tài năng xuất chúng, mới bị tiêu chảy vài ngày đã tiêu tán mất giấc mộng làm giàu đầy ắp trong bụng của các người rồi hả?”

(*) Trộm nhị đại: Thế hệ con nhà trộm mộ thứ hai.

Cô dùng dùng sỏi bước đi qua, lục tung ba lô lấy ra vài cây nến, Mạnh Phù Dao trợn trắng mắt, hằm hằm thắp mỗi góc mộ một cây nến, ánh nến

leo lét xanh lè chập chờn bốn góc.

“Lão đại... chị làm gì vậy?”

“Có xem ma thối đèn chưa?” Mạnh Phù Dao vỗ tay bôm bốp, cười hi hi nói: “Các người đã nói là có ma, tôi đành phải nghe theo. Ủ, nếu như cây nến tắt chúng ta sẽ rút lui, sao hả?”

“Thật sao?” Ánh mắt tên mập gian xảo nhìn cây nến kia... Đợi khi cời ra lớp áo châu, thì lén thối tắt đèn là xong...

Còn chưa kịp nhích đến gần ma nữ đã bắt đầu phân công nhiệm vụ, một đám thanh niên bị sai xúm nhau gồng mình cạy nắp quan tài, đâu ai còn tâm trí mà lo cho mấy ngọn nến khi nữa.

Thế cho nên, một cơn gió lốc từ mặt đất thành linh cuốn lên, khiến cho ngọn nến góc Tây Nam chờn vài cái, rồi bất chợt tắt ngúm mà chẳng ai hay biết.

Nắp quan tài rất nặng, quan tài bằng đá này đã tồn tại hàng ngàn năm, nên tất cả các bộ phận đều được kết đin chặt chẽ không một khe hở, khiến cho ai nấy cũng phải gồng hết sức mình mới nâng lên được chút ít. Mạnh Phù Dao đứng trên một mỗm đá cao cao cạnh mộ, hai tay chống đầu gối, hò hét ra hiệu “Một, hai, ba!”

Tiếng ma sát dồn dập vang to, nắp quan tài được dời sang chỗ khác, mọi người xúm nhau bu quanh quan tài, cẩn thận dùng xẻng mỏng, tháo lớp áo trần châu ra.

“Các anh em, làm khá lắm!” Mạnh Phù Dao vỗ mạnh tay, vừa lấy đèn pin rọi vào trong quan tài vừa vô cùng đắc ý, ngân nga một khúc hát tự mình biên chế.

“Trải qua hai nghìn năm, đôi ta mới gặp nhau, cùng ở nhà bảo tàng, cùng nằm trong tủ kính. Anh một tủ, tôi một tủ, nào phân biệt được ai. Không sợ tên trộm mộ, tới quấy rối tội mình...”

Mấy thanh niên đang khiêng nắp quan tài trơn trắng mắt, hận mình không thể đưa tay ra bịt chặt hai lỗ tai, chặn lại tiếng hát dở tẻ chẳng ra âm điệu gì cả đang xuyên thủng hai tay mình.

Tên mập đang ngồi xồm trên nắp quan tài, lơ mơ trông thấy dường như chữ khắc trên nắp quan quách quan tài(*), vội vàng lấy bàn chải chuyên dụng khảo cổ ra quét.

(*)Quách quan tài: chính là phần bọc ngoài quan tài, thời xưa thường làm quách bọc quan tài bên trong.

Đây cũng là quy tắc của Mạnh Phù Dao, tuy là vì tiền mà bước vào con đường trộm mộ, nhưng vẫn luôn ghi nhớ, phải tận lực bảo vệ văn vật quốc gia. Phai lấy di vật đáng giá vì chẳng còn cách nào khác, còn các họa tiết trên quan tài đá xanh không thể đem đi mang đậm giá trị khảo cổ, thì từ trước đến nay cô không cho phép bọn họ làm tổn hại.

Chữ được khắc bằng chu sa, trải qua ngàn năm vẫn rõ ràng như cũ, trong chu sa không biết pha chất gì, tản ra một mùi vị tanh tươi khiến người ta ngửi thấy bất an.

“Trời cao bao la, mặt đất mênh mông, người chết ở âm, người sống ở dương, người sống có quê, người chết có hương, đến đây ở tạm, không được... phiền nhau.”

Ánh sáng đèn pin lắc qua lắc lại giống nhau như lửa ma trời chập chờn, sắc mặt tên mập trắng bệch.

Mạnh Phù Dao đang cúi đầu quan sát bên trong quan tài, thờ ơ nói: “Ồ là văn trấn mộ thời nhà Hán đấy mà, câu cuối cùng có chút khác, nói gì đấy

nhỉ?”

Trong lúc đảo mắt nhìn quanh, cô vô tình nhìn thoáng thấy dưới thân quan tài đã bị xô dịch có một lỗ to đen ngòm. Cô cẩn thận thò đầu quan sát, hình như dưới lòng đất này có một không gian khổng lồ vô tận, một cột đá được điêu khắc phứt tạp nhô lên, một luồng ánh vàng rực rỡ từ dưới vút lên, quyen với ánh nến leo lét phía sau, chiếu rọi thẳng đến chính giữa điện thờ to lớn, soi sáng một bồn hoa nhu được chế tác từ đồng thau.

Mạnh Phù Dao còn chưa kịp thấy tạo hình cái bồn ra sao, trước mắt đột nhiên tối sầm.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng tên mập gào thét đến lạc giọng.

“Nến tắt, rút mau!”

“Ông nội cậu, tưởng tôi là sơn tặc à!” Mạnh Phù Dao cười mắng một câu, đương muốn đứng lên thì...

“Ầm!”

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ thật lớn, cả mộ thất đều bắt đầu rung lắc khiến bảy tám người đồng loạt không đứng vững được, té nhào chổng chất như hồ lô. Liền sau đó là một tiếng đất nứt toạc vang lên, tựa như người khổng lồ hăm hực dậm chân quyết ngoi lên khỏi lòng đất, dậm mạnh đến nỗi xé rách cả toàn bộ mặt đất. Mặt đất một thất bắt đầu tròn trành, quan tài cũng nặng nề trượt đi, va thật mạnh vào vách tường. Gạch đá bị rớt xuống rào rào, lún thành hõm to hõm nhỏ cỡ nắm đấm tay, đầy rẫy khắp nơi, ai nấy đều ôm đầu lăn lộn tránh né trên đất. Tên mập thít nhiều nên chậm chạp, lăn không nhanh được nên bị nện trúng gào khóc ầm ĩ. Chấn động bên ngoài dồn dập, đợt sau mạnh hơn đợt trước.

Mạnh Phù Dao gắng hết sức mình ngẩng đầu lên trong tiếng gào khóc thảm thiết, tức thì với tay chụp chiếc ba lô đang trượt che vội cái đầu rồi

gào to lên: “Chắc núi lở rồi! Mấy hôm nay mưa to quá! Mau ra ngoài! Ngay lập tức!”

Có người vừa hay lẫn đến gần lối ra thì thò đầu nhìn, vừa la to vừa nức nở khóc: “Lối ra đã bị đất đá lấp kín mất rồi!”

“Khóc quái gì! Khóc sẽ thông đường ra à?” Mạnh Phù Dao lẫn một vòng trong đồng đất đá, ngẩng đầu nhìn vòm một kêu to, “Lúc trước ở đây có trộm trèo xuống, leo từ nơi đó ra!”

“Lỗ thông đó chưa thông mà, có thi thể chặn lại nửa đường đó!”

Mạnh Phù Dao cột ba lô lên cổ, nhảy chồm lên, chưa kịp đứng vững thì một cơn chấn động mãnh liệt ập đến lại khiến cả người cô ngã ập xuống đất. Cô không thềm đứng dậy nữa, nghiêng rống trợn mắt chụp lấy một cây cuốc sắt, nhanh như chớp lẫn đến dưới vòm dốc sức chia thẳng cây cuốc lên cao liều mạng đâm chọc.

Đầu tiên là một cái chân máu thịt lẫn lộn rớt bịt xuống bên cạnh Mạnh Phù Dao, cô cũng chẳng buồn bận tâm liếc mắt cái nào.

Sau đó là thân mình, lúc rớt xuống Mạnh Phù Dao né sang một bên, để cho khúc thịt bầy nhầy đó trượt thẳng xuống góc Đông Tây đã bị sụp nghiêng hết phân nửa.

Khúc thân vừa mới rớt xong, liền tiếp theo là đến cái đầu khô quắt queo rơi xuống nện vào bụng Mạnh Phù Dao, cô hất ra, “Đi! Đừng phiền tôi làm việc!”

Cuối cùng, một đồng đất đá màu vàng xám tuôn xuống ào ạt, ánh sáng le lói xuất hiện trước mắt, đầu Mạnh Phù Dao phủ đầy bụi đất nhưng trên mặt lại nở nụ cười đắc ý.

“Ai chưa chết thì lẫn đến đây hết cho tôi! Có đường ra rồi!”

Mọi người liền lẫn đến đấy, Mạnh Phù Dao tóm lấy cổ áo một người định nhét vào lỗ thông gió đó, thì người này vội vàng giữ tay cô lại.

“Cô trước!”

“Đi!”

“Cô là phụ nữ.”

“Tôi là lão đại.”

Tiếng ầm ầm của đất đá vẫn dồn dập liên tục, mặt đất bị sụp xuống thành những hố sâu thăm thẳm đứng, điện thờ to lớn hiện ra bên dưới cũng chẳng ai để ý đến. Bây giờ trong mộ thất chỉ còn lại chỗ đất nơi họ đang đứng là bằng phẳng nhưng mà cũng không còn duy trì được bao lâu nữa, hướng chi còn những viên đá nhọn hoặc bay loạn tứ tung, như những mũi tên sắt rình rập bủa vây họ.

Tên kia vẫn chần chừ không chịu leo lên miệng hang, nằng nặc đòi Mạnh Phù Dao thoát ra trước, gần chết đến nơi mà còn chơi trò nghĩa khí cũng chẳng được gì, đôi mắt Mạnh Phù Dao sắp đỏ như màu tóc, hàm răng nghiến ken két, vung tay tát cho tên đó một cái như trời giáng, đánh cho tên ga lăng không đúng lúc này nổ đom đóm mắt, mặt đỏ ra.

Đương lúc hắn còn đang ngây ngốc, Mạnh Phù Dao bèn nhét hắn vào lỗ thông đó, còn thuận chân đạp vào hông hắn một cái rõ đau.

“Lắm nhảm cảm ràm nữa, tôi tát chết anh ngay!”

Cái tát đó thật sự rất hiệu quả, mấy người còn lại đằng sau ngoan ngoãn leo ra ngoài có trật tự. Mạnh Phù Dao đưa tay tóm lấy tên mập cuối cùng, nhưng lại tóm hụt.

Xoay người lại đã thấy tên mập sắp lăn xuống phần đất bị sụp, cố hết sức mình bám víu những đồ vật đang lăn tán loạn trên mặt đất hòng giảm đà lăn của mình, phía sau hắn là những mòm đá to lộn xộn, răng đá sắc lẹm đang nhe ra lờm chờm.

Tên mập gào thét thảm thiết, quên bém tiếng kêu cứu bằng Hán ngữ nói như thế nào.

Mạnh Phù Dao xoay đầu quan sát, móc chân vào cây đèn đồng đang nhô ra trên vách tường nhào người vươn tay ra, rốt cuộc cũng chụp được cánh tay múp míp thịt của tên mập trước khi hắn suýt rơi tõm xuống hố sâu.

Tên mập giàn giụa nước mắt kêu gào: “Chị à, tôi đã nói đừng nên khai quan rồi mà...”

“Đi chết đi!”

Mạnh Phù Dao tóm lấy cái gáy béo núc của hắn nhét vào lỗ thông, đưa hắn “đi chết”.

Nhưng mới nhích được một nửa, cái mông của tên mập quá khổ nên bị kẹt cứng, Mạnh Phù Dao bèn xoay người mò lấy cây cuốc sắt, nói lẩm bầm: “Phải chọc thôi!”

“Đừng chọc vào “Cúc hoa” của em mà!” Tên mập hốt hoảng gào thét, nhất thời dốc hết sức lực, người liền theo đà chui tọt qua lỗ thông.

Mạnh Phù Dao cười ha hả, đương muốn bò lên thì mắt bỗng sáng ngời,

Cô nhìn thấy không xa trước mắt, chẳng rõ nơi nào đó bị nứt toác ra để lộ một chiếc đỉnh nhỏ bằng ngọc đang lung lay sắp rớt xuống hố sâu.

Mạnh Phù Dao lập tức nhanh tay lẹ mắt chụp lấy, cười ha ha, “Tốt, đồ tốt!”

Đây cũng là món đồ đáng giá, áo châu bị núi lở giày vò xem ra bị tổn hại không ít sẽ bán không được giá cao, nếu cái đỉnh kia có thể lấy ra nguyên vẹn, thì một chuyến này cũng không uổng công.

Đầu tên mập đang đứng đưa trên đỉnh gào to: “Đi lên, đi lên!”

Đỉnh ngọc nạm vàng hơi nặng, Mạnh Phù Dao tốn sức nâng lên, không để ý đến phía sau khi đỉnh này rời khỏi mặt đất, mặt đất chợt lóe lên tia sáng đỏ mờ ảo.

Đất dưới chân vẫn không ngừng sụp xuống chỉ còn lại một móm to bằng chậu nước, khuôn mặt dính đầy mồ hôi của tên mập thò xuống, thấy vật đưa lên là chiếc đỉnh ngọc thì liền nổi điên chửi ầm lên, “Không cần cái này, cần chị!”

“Tôi khinh! Đến lượt cậu cần tôi à!” Mạnh Phù Dao cười mắng, giơ cái đỉnh lên, “Cầm lấy! Không thiệt đâu!”

Tên mập chẳng biết làm sao chỉ đành phải đưa tay nhận lấy cái đỉnh, lầu bầu mắng: “Người phụ nữ chết giẫm chỉ biết tiền...”

Đỉnh quá nặng nên hẳn phải cầm lấy bằng hai tay, Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, đương tính trèo lên...

“Ầm!”

Một luồng sáng màu đỏ rực rỡ chói mắt như máu lóe lên, thành linh bao quanh toàn thân Mạnh Phù Dao, dưới chân trống rỗng, đá bay loạn xạ, cuối cùng điểm đặt chân này hoàn toàn sụp đổ.

“Á!”

Cánh tay tên mập vừa đưa ra chỉ kịp chộp vào hư không.

“Lão đại!”

Tiếng kêu của tên mập cũng vỡ òa theo.

Một âm thanh quái dị vang lên, tựa như tiến đàn tiếng tiêu, tựa như rồng ngâm phương hát, trong âm thanh mơ hồ còn nghe thấy tiếng của Mạnh Phù Dao trần trối lần cuối.

“Anh em yêu dấu! Đừng quên, tiền bán ra chia cho tôi một phần...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Mười Bảy Năm Sau

“Cái thứ ba.”

Mạnh Phù Dao giẫm chân lên lồng ngực người nằm trên đất, khuỷu tay chống lên đầu gối, hơi chồm người về phía trước, mượn chút ánh nắng xuyên qua những tầng lá xanh dày đặc trong rừng rậm, phẩn khởi xem xét tỉ mỉ vật nằm trong lòng bàn tay.

Đó là một ấn phù màu đen có sáu cạnh, phong cách hoa văn cổ xưa tựa như một chiếc nanh xanh đen, óng ánh sắc màu lạnh lẽo trong nắng vàng ấm áp.

Nàng vuốt nhẹ những góc cạnh nhô ra kia, khóe miệng cong cong nở một nụ cười bí ẩn, tung ấn phù ấy trong lòng bàn tay, vui vẻ huýt sáo.

Mặt trời rắc xuống nhân gian những tia nắng vàng óng, như khê vuốt ve từng đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt xinh xắn như tạc đang ngẩng lên của Mạnh Phù Dao, trán ngọc, mày thanh, mắt đen xoe tròn long lanh lấp lánh, sáng ngời tựa như thanh kiếm tốt ra khỏi vỏ.

“Ha, Thông Hành Lệnh của hoàng triều Thiên Sát! Hên quá!”

Mạnh Phù Dao phúi tay nhét đại ấn phù vào trong ngực, loáng thoáng vang lên tiếng kim và ngọc va chạm nhau, do trong ngực nàng đã có hai miếng ấn phù tương tự, chỉ là hình dáng và cấu tạo hơi khác, đại diện cho từng quốc gia ban hành.

Nàng thích thú lắng nghe tiếng va chạm leng keng, nướnng mảy bậ cười.

Chờ khi gom đủ ấn phù thông hành bảy nước trong thiên hạ, là có thể...

“Phù Dao!”

Tiếng bước chân đập lá rẽ hoa sột soạt vang lên từ phía đằng sau, Mạnh Phù Dao chớp chớp mắt, nhanh tay điểm huyết cam của người nằm dưới đất, đá hẫ vào lùm cây phía trước. Sau đó liền đứng thẳng lưng rồi quay đầu lại, vừa nhìn thấy người đến thì liền nở nụ cười ngọt ngào thân thiết, mắt sáng lấp lánh, vui vẻ tự nhiên.

“Kinh Trần.”

Thiếu niên áo xanh đi đến, cao ráo tuấn tú, trắng trẻo thư sinh, trang phục và khí chất cho thấy gia thế xuất thân hơn người, đặc biệt là nụ cười ôn hòa thân thiết, khiến người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Yến Kinh Trần – đệ tử xuất sắc nhất Huyền Nguyên kiếm phái, công tử tôn quý xuất thân từ gia môn Yến Kinh thế phiệt, được các nữ đệ tử ái mộ nhất trong kiếm phái này.

“Muội lại ham chơi ở sau núi này nữa rồi.” Yến Kinh Trần đứng cách bên Mạnh Phù Dao ba thước, trên mặt treo nụ cười ấm áp, lên tiếng quở trách “Không chăm chỉ luyện công, ngày mai tỷ võ lại hạng nhất từ dưới đếm lên, cảm giác bị mắng dễ chịu lắm à?”

Mạnh Phù Dao cười xòa, khẽ vuốt tóc mai: “Không việc gì, thua thôi mà, muội cũng quen rồi.”

Nàng vô tâm lặp lại những lời đối đáp quen thuộc của hai người, không nhìn thấy chút mâu thuẫn và sự do dự hiển hiện trong mắt Yến Kinh Trần

hôm nay, càng không nhận ra được khi Yến Kinh Trần nghe được câu trả lời này thì mặt tối sầm, khác thường.

“Phù Dao.” Yến Kinh Trần nhìn nàng chăm chú một hồi lâu, cuối cùng không nhin được tiến lên một bước, khẽ nói: “Muội không thể bỏ nhiều thời gian để luyện võ chăm chỉ cho giỏi hơn sao? Năm châu Đại lục chúng ta coi trọng thực lực, một người học võ mà học mãi chẳng đến đâu, trong tương lai sẽ rất khó hành tẩu trong thiên hạ, đi đến nơi nào cũng bị xem thường, muội... không nghĩ tới tương lai mà nỗ lực chút nào sao?”

Dừng lại một chút, hần lại nói thêm một câu “Dù là, chỉ vì ta?”

Dù là, chỉ vì ta.

Lòng Mạnh Phù Dao khẽ gợn sóng, ngược mắt nhìn vào mắt Yến Kinh Trần. Sâu thẳm trong đáy mắt hần là chút do dự, chút bất an, chút dằn vặt khiến lòng nàng không khỏi nhói đau. Nàng chợt nhớ gần đây hình như Yến Kinh Trần thường hay nhìn nàng với ánh mắt thất vọng như thế này.

Môi nàng mấp máy, suýt nữa thì đã bật ra bí mật giấu sâu tận lòng mình.

Nàng muốn nói cho hần biết, không phải võ công nàng không giỏi; không phải nàng không muốn tu luyện nội công phái Huyền Nguyên, mà bởi vì nội công này xung khắc với nội công “Phá Cửu Tiêu” vốn có sẵn trong người nàng; nàng cũng muốn cho hần biết, chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi, ắt sẽ có một ngày hần sẽ mỉm cười kiêu ngạo vì nàng, không phải ngượng ngùng xấu hổ, tổn hại tôn nghiêm, khi nàng bị người khác chê bai nhạo báng như bây giờ.

Chỉ là... không thể.

Lời sư phụ dặn dò trước khi từ biệt còn văng vẳng bên tai, “Mãi mãi không thể để lộ võ công vốn có của con ở bất cứ môn phái nào.”

Nàng đã từng lập lời thề độc, không thể làm trái lại.

Kinh Trần trung thành với sư môn, si mê võ học, nếu như nàng nói cho hẳn biết sự thật, như vậy sớm muộn gì môn chủ Huyền Nguyên cũng sẽ biết.

Nàng vẫn mong mỗi ngày nào đó Yến Kinh Trần xuất sư thành tài, đến lúc đó trời cao biển rộng, nàng có thể坦然 nói với hẳn tất cả bí mật của mình.

Mạnh Phù Dao hít sâu, nhướn hàng mi cong, ánh mắt nàng trong veo sáng ngời nhìn thẳng vào đôi mắt đượm buồn thất vọng vì đã chờ đợi quá lâu của Yến Kinh Trần.

“Kinh Trần, muội đã cố hết sức rồi...”

Yến Kinh Trần chăm chăm nhìn nàng, hồi lâu lặng lẽ thở dài. Câu trả lời này khấn vế nôn nóng và thất vọng trong đôi mắt hẳn bất chợt nhạt đi, nhưng lại dấy lên chút bất lực và cam chịu trong đáy mắt.

Hắn bất ngờ đối đề tài nói chuyện.

“Năm sau, đại hội “Chấn Vũ” sẽ được cử hành tại Bản Đô – Đô Thành Thiên Sát, tập hợp đủ mọi cao thủ quý tộc của bảy nước, tỷ thí võ học, binh pháp, mưu lược, tranh chức “Thiên Hạ Thất Hùng”, người đứng đầu sẽ nắm đại quyền quân sự của bảy nước trong tay. Sư phụ nói, kiếm phái Huyền Nguyên do ta và sư muội Bùi Viện đại diện tham gia, ngày mai ta phải về gia tộc trước để chuẩn bị cho cuộc chiến quan trọng này.”

Thanh âm nhàn nhạt, như bay đến tận nơi mặt trời khuất dạng phía sau núi đằng xa kia, ánh vàng mỏng manh của buổi chiều tà rắc lên những phiến lá xanh, len lỏi rơi xuống mặt đất, phản chiếu nhập nhòa bóng hình Yến Kinh Trần, vừa mờ ảo vừa xa xăm.

Lòng Mạnh Phù Dao nhói đau, gượng gạo cười nói: “Hai người là đôi đệ tử kiệt xuất nhất kiếm phái, đến quốc chủ Thái Uyên cũng ban thưởng danh hiệu Châu Bích Song Kiếm cho hai người, kiếm phái Huyền Nguyên không phái các người đi thì còn có thể phái ai đi nữa.”

Yến Kinh Trần nhìn nàng thật lâu, giọng điệu của hắn không giống thường ngày, “Phù Dao, thật ra thì ta hy vọng danh hiệu “Châu Bích Song Kiếm” này chỉ thuộc về ta và muội.”

Mạnh Phù Dao cười cứng ngắc hơn.

Sao nàng không hy vọng như thế chứ? Một cô gái cho dù có bao dung thế nào cũng sẽ không bao giờ muốn người mình thích sánh chung danh tiếng với một cô gái khác, được mọi người khen ngợi là xứng đôi, là đôi trai tài gái sắc.

Bóng tà dương mau chóng lụi tắt, ánh sáng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời khi này giờ chỉ còn chút ánh hồng mờ nhạt, rơi xuyên qua tầng lá cây xanh thẫm dày đặc, phủ lên người Yến Kinh Trần đứng đứng cách nàng ba thước, trông hắn tựa như chìm trong hư ảo.

Mạnh Phù Dao bỗng thấy lòng mình rối bời, tim đập thành thịch từng hồi, cảm giác bất an trào dâng mãnh liệt, như bức bách nàng phải nói ra sự thật, nếu không... sau này sẽ chẳng còn cơ hội nói nữa.

“Kinh Trần, muội muốn nói cho huynh biết...”

“Phù Dao, ta muốn nói cho muội biết.” Yến Kinh Trần đột nhiên cắt lời nàng, hắn nói rất nhanh, như sợ mình nói chậm chút nữa sẽ không thể nào nói ra được, “Gia tộc báo cho ta biết, họ đã giúp ta cầu hôn với Bùi gia. Bùi gia đã nhận sính lễ, sau đại hội Chấn Vũ, ta... sẽ thành thân với Bùi Viện.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Chó Long Xù

Những lời Mạnh Phù Dao định nói đột nhiên nghẹn lại trong họng.

Nàng mở to mắt, bình thản nhìn Yến Kinh Trần. Yến Kinh Trần lại không nhìn nàng, mà nhìn đắm đắm vào một đóa hoa đã héo tàn phía trước, nói thật nhanh:

“Phù Dao, với xuất thân của muội, gia tộc sẽ không cho phép ta... và muội ở bên nhau. Bùi gia thuộc dòng dõi Hoàng tộc, so về gia thế, Yến gia vẫn kém hơn một bậc. Lần này cầu hôn vốn không dám ôm hy vọng, nghe nói A Viện tự mình ưng thuận, Bùi gia đã đồng ý, ta không có lý do gì mà thoái hôn, Yến gia của ta không thể đắc tội với Bùi gia được...”

Mạnh Phù Dao đột nhiên cắt đứt những lời giải thích dông dài của hắn.

“Đừng có hể là Yến gia các người, Yến gia các người, nói huynh đi.”

“Ta...” Yến Kinh Trần hơi lưỡng lự, mặt đượm nét ưu sầu, một hồi lâu mới nói tiếp, “Phù Dao, phu nhân của ta sau này sẽ có địa vị không nhỏ tại Đại lục Năm châu. Dù là dung mạo, tài học, địa vị, võ công, thiếu một thứ cũng không thể được, nhất là không thể có tư chất quá kém, nếu không sẽ làm gia tộc ta xấu hổ...”

“Nói huynh đi.”

Bị Mạnh Phù Dao quát, Yến Kinh Trần kiên nổi lên tính kiêu ngạo tự phụ của một quý công tử, hấn tức giận la to: “Ta! Ta không chịu nổi tính

tình của muội nữa rồi! Cũng không muốn nếm cảm giác bị người khác cười nhạo vì muội nữa!”

Nàng bất chợt lùi về phía sau, sững sờ nhìn sắc mặt của Yến Kinh Trần, chỉ vì bị nàng quát một câu mà hấn tức tối như vậy.

Trời chạng vạng mây mờ từng lớp, sắc màu âm đạm phủ kín khắp nơi, lá cây tươi xanh như bỗng hóa tro tàn, khiến người ta ngột ngạt khó thở. Nổi bật trong cảnh sắc u ám là hình ảnh thiếu niên ôn hòa mặt mày nhàn nhó, xa lạ, yếu đuối.

Khắp đất trời chỉ còn lại tiếng gió thổi vạt áo bay phấp phật.

Thật lâu sau, Mạnh Phù Dao bỗng nhiên bật cười.

Nàng cười tựa như hoa nở thắm tươi trong không gian âm đạm cô tịch, mang theo chút lạnh lẽo, lại chất chứa sự kiên định, rạng ngời, chói bóng.

“Được.” Nàng phất tay áo về phía Yến Kinh Trần, tựa như phúi hết bụi trên tay áo mình, hất Yến Kinh Trần bay đi xa mãi, thản nhiên nói: “Ta hiểu, huynh không thể chịu được phu nhân mình là một kẻ ngốc, không có tư chất học giỏi võ công. Huynh không thể chịu được những lời gièm pha dè bĩu khi mang theo bên mình một kẻ ngốc, tham dự yến hội có đông đủ quý tộc. Huynh càng không thể chịu được, một quý công tử hoàn mỹ vô khuyết như huynh lại có một phu nhân không tương xứng, phá hủy sự hoàn mỹ ấy... Yến Kinh Trần, tin ta đi, Bùi Viện là một phu nhân mười phần vẹn mười, huynh dẫn theo nàng ta, giống như là nhà giàu dắt theo chó lông xù, đi đến đâu cũng làm tăng giá trị bản thân hơn gấp trăm lần, sánh đôi với nhau thì càng thêm nổi bật.”

Nàng cười, nhưng trong đôi mắt chẳng mang ý cười, giọng trầm mà lạnh, tựa như lưỡi đao vừa trút ra khỏi vỏ.

“Chúc mừng huynh, mừng huynh đã tìm được chó lông xù của mình.”

Nói xong nàng xoay người bỏ đi, không màng nhìn Yến Kinh Trần thêm chút nào nữa.

“Phù Dao!” Yến Kinh Trần đột nhiên bước lên, đưa tay nắm ống tay áo của nàng, trong giọng hần mang theo chút khổ sở, chút khó xử, chút bất lực. Hần khẽ nói: “Phù Dao... Thật ra là ta thích muội...”

“Giữ lại lời này để lấy lòng chó lông xù của huynh đi!” Mạnh Phù Dao cười lạnh lẽo. Tay khẽ giơ lên, một tia sáng lạnh đột nhiên xuất hiện giữa kẽ hở ngón tay, rồi nhanh như chớp chém thẳng về phía ống tay áo đang bị níu chặt kia.

Lưỡi dao chưa chạm khí lạnh đã bức người, mới đầu Yến Kinh Trần nghĩ rằng Mạnh Phù Dao sẽ không ra tay độc ác, nên vẫn nắm chặt không buông. Nào ngờ, nàng chẳng chút do dự xoay hướng lưỡi dao, cửa vào lòng bàn tay hần.

Yến Kinh Trần sợ đến mức lập tức rút tay về, nhưng vẫn chậm hơn, năm ngón tay đã bị cửa một đường, ban đầu da thịt vẫn trắng, một hồi lâu sau mới rớm máu đỏ tươi, nhỏ xuống thành giọt trên mặt đất.

“Muội...”

“Ta!” Mạnh Phù Dao cũng không ngoảnh đầu lại, bóng lưng thẳng tắp phác họa dáng vẻ kiên cường trong không gian dần tối, “Ta muốn huynh nhớ được, có một số sai lầm, giống như vừa rồi khi lưỡi dao liếm nhẹ qua da, mới đầu chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng rồi sau đó, nó sẽ khiến huynh đau đớn chảy máu.”

Nàng đưa lưng về phía Yên Kinh Trần, nhẹ nhàng cười, nụ cười lạnh như mảnh trăng lưỡi liềm vừa mới mọc trên cao.

“Tin tưởng ta, Yến Kinh Trần, huynh sẽ đau, sớm muộn thôi.”

Ánh trăng đêm nay rất lạnh.

Mạnh Phù Dao khoanh chân ngồi dưới đất thẩn thờ nhìn mảnh trăng non, cảm thấy trong kí ức từ lúc mới chào đời đến nay, dường như trăng đêm nay là lạnh nhất, bóng cây xanh tỏa xung quanh cũng khiến lòng người lạnh lẽo.

Sao trên trời nhấp nháy lạ thường, lúc mờ lúc tỏ, như lòng người thay đổi khó lường.

Nàng mang máng nhớ đến lần đầu gặp gỡ, trong mưa to gió lớn nàng liên tục khẩu đầu trong vũng bùn lầy lội, van lạy xin báí Lâm Huyền Nguyên làm thầy. Nhớ tới thiếu niên mỉm cười ấm áp khiêm tốn đứng bên cạnh Lâm Huyền Nguyên trước sơn môn trong mưa gió, nhớ tới ngày đó thiếu niên này đã vươn tay ra nắm lấy tay nàng, ngón tay hảnh thon dài sạch sẽ, ấm áp tựa gió xuân.

“Phù Dao, thật ra là ta thích muội.”

“Phù Dao, nếu thiếu thực lực ở Năm châu Đại lục này, cả đời sẽ bị người khác khinh thường.”

“Phù Dao, muội phải cố gắng một chút, muội như vậy... sau này sẽ thế nào đây?”

“Phù Dao, cái gì muội cũng tốt, chỉ tiếc là... tư chất quá kém.”

Ha... vốn đã nhận ra từ sớm, nhưng bởi vì sợ cô đơn, nên nàng tình nguyện chìm trong sự ấm áp của thiếu niên kia mà không chịu thức tỉnh.

Mạnh Phù Dao bật cười tự giễu, phất mạnh tay áo như đuổi muỗi, vứt hết những hồi ức không muốn nhớ lại kia, nhắm mắt vận công.

Sau đó không lâu đỉnh đầu nàng tỏa khói, quanh người cũng phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, ánh sáng ấy từ từ bốc lên cao tụ lại một chỗ ngay trước ngực nàng.

Đây là công pháp “Pha Cửu Thiên”, nàng đang luyện “Bí mật bất truyền” của lão đạo sĩ thối, sư phụ thật sự của nàng.

Ngày ấy, nàng đào mộ quá hăng, đào đến mức xuyên không, sau khi xuyên không lại chẳng hiểu vì sao mất đi trí nhớ trước lúc năm tuổi tại thế giới này. Mà bắt đầu từ lúc năm tuổi, nàng bị một đạo sĩ thối hành hạ khổ tu võ công mười năm, trong mười năm, chín tầng của công pháp “Phá Cửu Thiên” thì nàng chỉ luyện được đến tầng thứ ba. Luyện xong tầng thứ ba, lão đạo sĩ thối ấy lại đuổi nàng ra ngoài --- Sau khi tu luyện ba tầng “Phá Cửu Tiêu” thì cần phải trải qua tôi luyện ý chí bất phàm trong chốn hồng trần, mới có thể đạt được thành tựu lớn.

Luyện một chốc đã qua đêm dài đằng đẵng, cũng lướt qua cả buổi sớm mai, đến khi Mạnh Phù Dao mở hai mắt ra đã là sau giờ Ngọ.

Mạnh Phù Dao vừa mở mắt liền cau mày thở dài, dậm chân tại đỉnh tầng thứ ba đã hơn nửa năm vẫn không thể đột phá tiến xa hơn nữa, nếu như vẫn còn dừng lại ở đây, nàng lấy gì mà tham gia đại hội Chấn Vũ, lấy gì mà nói với người ta “Sớm muộn cũng sẽ đau”?

Vậy cũng đành, chỉ sợ nguyện vọng ập ủ trong đáy lòng suốt bao năm nay, càng thêm xa hơn.

Nàng cắn môi, đứng dậy bước nhanh xuống núi, nhằm tính thời gian, chắc lúc này Yến Kinh Trần đã đi rồi.

Đi rồi cũng tốt.

Bây giờ Mạnh Phù Dao không muốn nán lại ở đây thêm một khắc nào nữa, nàng chuẩn bị thu dọn hành lý lập tức bỏ đi.

Xuống đến lưng chừng núi, xuyên qua một khe núi bí hiểm đến một tòa kiến trúc được xây tựa vào núi, mái cong đầu củng to lớn (*), chính là Huyền Nguyên sơn trang.

(*) Đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng và những thụ kẻ hình ô vuông chèn giữa các củng gọi là đầu.

Chưa kịp đến gần đã nghe tiếng huyền não ầm ĩ, trong cảnh ồn ào, vắng tiếng người đang chiêm chọc: “Kiếm phái Huyền Nguyên được xưng là một trong tam đại kiếm phái của Hoàng triều Thái Uyên, sao chẳng có đến một đệ tử ra hồn nào vậy?”

Tiếp theo lại vắng đến tiếng ho khan, mang theo chút xấu hổ của sư phụ, còn có tiếng bất bình phản đối của các đồng môn, xen lẫn là tiếng trường kiếm leng keng liên tục tuốt ra ra khỏi vỏ, vô cùng huyền não.

Mạnh Phù Dao cau mày, nàng biết bảy nước ở Năm châu này rất trọng võ thuật, các môn phái cũng thường khiêu chiến lẫn nhau, chắc chắn tám phần là môn phái khác tìm đến cửa để khiêu chiến.

Nàng móc ra dụng cụ dịch dung, vội vàng soi mình trong suối nước để vẽ những nét xấu xí lên mặt. Đến giờ phút này, chỉ có Yến Kinh Trần mới nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng.

Vào sơn trang, băng qua võ trường mới có thể trở về phòng nàng. Võ trường của kiếm phái Huyền Nguyên được xem là một trong những võ trường hoành tráng nhất Thái Uyên. Nơi này diện tích rộng lớn, khí thế hào hùng, ngày thường hoàn toàn không dùng đến. Mạnh Phù Dao thờ ơ đứng dừng đi vào cửa sân, vốn tưởng rằng mình có thể dễ dàng rời khỏi, nhưng lại sơ ý liếc nhìn rồi giật mình kinh hãi.

Võ trường hôm nay chật kín trên cả trăm người, quần áo đủ màu, chiếm cứ tất cả các góc sân, xem ra đúng là các môn phái khác đến đây khiêu

chiến với phái Huyền Nguyên.

Mạnh Phù Dao tinh ý phát hiện ra có vài người khí khái hiên ngang, ánh mắt thâm trầm, người bình thường không thể sánh bằng.

Toàn bộ đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên đều tề tụ đông đủ ở đây, ngoại trừ Yến Kinh Trần, vẻ mặt họ vừa thận trọng vừa lo lắng, một vài sư huynh đệ dường như đang bị thương, chống kiếm cầm hận phun máu.

Không khí bao trùm bất an đến tột cùng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Rút Kiểm Đối Đầu

Phía bên kia của đài luyện võ, Lâm Huyền Nguyên đang ngồi im xếp bằng chính giữa sân để điều tức, chắc hẳn đã tỷ thí một trận rồi nhưng hình như là bị thua, sắc mặt nửa trắng bệch nửa trắng xanh. Một người áo đen và Đại sư huynh của kiếm phái Huyền Nguyên đang tỷ thí trên sân.

Thế kiếm của người áo đen ấy nhanh như ngàn vạn vì sao loé sáng, uốn lượn như rồng bay, dồn dập như sóng sau xô sóng trước, quá đổi kỳ diệu, xem lâu khiến người ta cảm giác có chút hoa mắt chóng mặt.

Mạnh Phù Dao nghe được một sư huynh nói khẽ, “Đó là Vô Ngân kiếm, một trong mười kiếm khách danh tiếng lừng lẫy của Thái Uyên, lai lịch thần bí, tính tình kỳ quái. Không hiểu sao Bạch Sơn phái lại mời được hắn ta nữa?”

“Thì đó, ta cũng đang thắc mắc tại sao đại hội tỷ võ thường niên của thập đại phái lại phải tiến hành sớm hơn, thì ra là Bạch lão cầu đã tìm được trợ thủ này, cố tình đến chà đạp Huyền Nguyên kiếm phái chúng ta.”

“Một mình hắn khiêu chiến với toàn phái chúng ta, sát khí thật lớn.”

“Vậy thì thế nào? Người ta có bản lĩnh này, không thấy đến bây giờ Đại sư huynh vất vả lắm chỉ đánh ngang tay với hắn hay sao?”

“Ờ... Hôm nay e rằng chúng ta thật sự bị chà đạp rồi...”

Mạnh Phù Dao thờ ơ tiếp tục đi về phía trước, còn chưa được mấy bước thì chợt nghe một tiếng hét thảm.

Cơn gió lốc mang theo mùi máu tanh nồng cuốn tới phía trước, một bóng đen từ phía sau đột ngột bay đến, Mạnh Phù Dao vội vàng nhảy tránh, thân thể to lớn đó mang theo một dòng máu tươi, từ trên không trung nặng nề rơi xuống trước mặt nàng.

Máu tươi phun trào vấy dính binh khí đang đặt bên sân, một hồi lâu, từng giọt đậm đặc nhỏ xuống nền đá trắng phau, trắng đỏ lẫn lộn, trông ghê rợn vô cùng.

Khắp cả sân chẳng còn âm thanh nào nữa, ánh mắt kinh hãi của tất cả đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên đều rơi trên người chàng trai đang ôm cổ tay không ngừng giãy giụa. Đó là Đại sư huynh, một trong những người có võ công xuất sắc nhất của bọn họ.

Qua một hồi lâu mới có người sức nhớ, chạy đến đỡ hắt lên, nhưng ngay sau đó liền run rẩy, thất thanh kêu to.

Tay Đại sư huynh máu tươi đầm đìa, gân tay đã bị cắt đứt.

Kiểm pháp quá mức độc ác!

Kiểm phái Huyền Nguyên yên lặng như tờ, vì vậy, tiếng cười ngông cuồng của các môn phái vang lên càng thêm chói tai.

Chỉ có gã áo đen kia thờ ơ đứng trong sân, lạnh lùng lau chùi thân kiếm nhuốm máu.

Miếng vải hắt dùng để lau kiếm nhìn khá quen mắt, đúng là nửa ống tay áo của Đại sư huynh, các đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên đều lộ vẻ tức giận, chỉ có Mạnh Phù Dao khẽ nhướn chân mày.

Kiểm pháp tinh vi! Chỉ trong một chốc, không chỉ có thể phế đi tay của đối phương, còn nhanh gọn cắt đứt nửa ống tay áo.

Huống chi đối thủ của hãn, cũng là một cao thủ ứng biến nhanh nhất.

Chưởng môn Bạch Sơn vẫn tiếp tục cười ngông cuồng, nhưng trong kiểm phái Huyền Nguyên lại vang lên tiếng thốn thức khe khẽ. Xem ra, hôm nay kiểm phái Huyền Nguyên phải thật sự mất mặt ở Hoàng triều Thái Uyên rồi.

Thế sự hiện nay, các thế lực mạnh hỗ trợ cho các quốc gia không ngừng tranh đấu, cũng lấy số lần thắng bại mà xếp đặt vị trí của mình. Hiện giờ, kiểm phái Huyền Nguyên là một trong ba kiểm phái lớn nhất Thái Uyên, trong cuộc tỷ thí quan trọng như hôm nay, dù đánh luân phiên cũng không thắng được đối phương, nếu truyền ra ngoài tất nhiên địa vị sẽ bị tuột dốc không phanh.

Lúc này trong sân hoàn toàn yên tĩnh, mọi ánh mắt đều chăm chú dừng trên người bị thương trước mặt Mạnh Phù Dao. Nàng không biết phải làm thế nào, bèn thử nhúc nhích chân, ánh mắt lạnh lùng của thiếu niên áo đen kia liền khẽ động, sắc mặt hãn vẫn cứng ngắc như cũ, như là đeo mặt nạ, nhưng cái liếc nhìn lại sắc bén như một cây đinh sắt, ghim sâu vào đáy mắt Mạnh Phù Dao.

Ánh mắt kia đen sâu hun hút, tựa như vực sâu không thấy đáy, mà nơi tối tăm và sâu thẳm nhất, lại chập chờn một ánh lửa đỏ.

Đón lấy ánh mắt như vậy, trong đầu nàng như có một tiếng nổ rền vang thật lớn, pháo hoa rực rỡ đầy trời soi trong mắt nàng.

Mạnh Phù Dao hít vào thật sâu, nghĩ thầm, ánh mắt sắc bén sáng ngời như vậy, trách sao lại xuất kiếm kinh người. Nàng lập tức quay đầu thối lui, đột nhiên phía sau lại vang lên tiếng nói thô kệch của chưởng môn Bạch Sơn.

“Không phải phái Huyền Nguyên các người còn có Yến Kinh Trần sao!”

Lâm Huyền Nguyên thoáng giật mình, đáp: “Đêm qua Kinh Trần đã về kinh.”

“Nghe đồn bọn ta sắp đến, nên nhanh chân chạy trốn rồi à?” Mấy chương môn khác cùng cười ầm lên.

“Còn kẻ này.” Chương môn kiếm phái Tài Vân vừa cười vừa chỉ vào Mạnh Phù Dao đang muốn bỏ chạy, “Kẻ này thì sao? Ta nhớ cô ta chưa xuất chiến, sao đây, muốn học theo Yến Kinh Trần sao, bơi mỡ vào lòng bàn chân tính chạy trốn hả?”

Lâm Huyền Nguyên biến sắc, im lặng không nói. Một đệ tử bên người hắn liền đưa tay ra đẩy Mạnh Phù Dao một cái.

“Còn đứng đây là gì? Không có bản lĩnh thì đừng xuất hiện trước mặt người khác, hại sư phụ mất mặt!”

“Còn không rút về phòng của người đi!”

Mạnh Phù Dao khẽ nhú mào, vẻ giận dữ dâng lên trong mắt, một hồi lâu, nàng hít một hơi, xiết chặt nắm tay yên lặng tránh ra.

So đo với kẻ không cùng đẳng cấp sẽ làm mất phẩm cách của mình.

Lăn lộn trong thế giới xa lạ này nhiều năm, chịu nhiều khổ cực, tính nóng nảy tự phụ ở thời đại ma nữ tóc đỏ ngông cuồng kia, dù chưa được mài bằng nhưng đã được thu bớt lại.

Song vừa mới cất bước thì nghe được tiếng nói yêu kiều, như ngọc châu rơi xuống khay bạc.

“Người này chỉ là nha đầu ở xó bếp, đừng đánh đồng ả với Yến sư huynh, nếu không thì Bùi gia Yến Kinh và Yến gia Hà Nguyên đều xem

như bị sỉ nhục.”

Bùi gia ở Yến Kinh và Yến gia ở Hà Nguyên, ý nghĩa nói Hoàng thất và Quan lại Thái Uyên, mấy vị chương môn đều nghe ra được ý tứ nặng nhẹ trong câu nói này, liền im lặng không nói gì thêm nữa.

Mạnh Phù Dao quay người lại, nhìn cô gái áo đỏ phía sau kia, nàng ta lớn hơn Phù Dao một tuổi, thân thể đã phát triển đầy đủ, đường cong quyến rũ, không non nớt giống như nàng. Nơi căng tròn thì nhô cao, nơi mảnh khảnh thì thon thả mềm mại, lại thích mặc váy ôm thân, càng toát lên phong tư xinh đẹp. Vẻ mặt đoan trang, khóe mắt hơi xếch lên, lộng lẫy rực rỡ như phượng hoàng tung cánh giữa trời cao.

Bùi Viện.

Bắt gặp ánh mắt của Phù Dao, Bùi Viện lạnh lùng khinh miệt liếc nhìn nàng, rồi liền thờ ơ chuyển ánh nhìn sang nơi khác.

“Nếu như vị chương môn đã có nhã ý không ngại mai sau đến Thiên Sát Bàn Đô, trên đại hội Chấn Vũ, Yến sư huynh tự nhiên sẽ cho các vị thấy phong thái đệ tử xuất sắc nhất của môn hạ Huyền Nguyên ta.”

Ả liếc sang Mạnh Phù Dao, rồi quay ra cười với các vị chương môn.

“Còn về người này, chỉ ở bên cạnh, bọn ta cũng thấy ả vậy bản mình, đâu xứng để các vị chương môn điểm mặt chứ?”

Tiếng cười vang lên, đến Lâm Huyền Nguyên cũng vuốt râu gật đầu mỉm cười, cảm thấy biết ơn nữ đệ tử này vừa hay nói năng rất khéo léo, từ chối được kẻ gây khó dễ mà cũng không làm mất đi sĩ diện của kiếm phái.

Mạnh Phù Dao đứng bất động trong tiếng cười vang to.

Những hình ảnh xưa lần lượt lướt qua mắt.

... Là bàn tay ấm áp vương ra trong mưa gió lạnh buốt; là cuộc đuổi bắt cười vui trên núi trong những khóm hoa xuân; là sóng mắt mỉm cười nhìn nhau dưới trăng; là khi ai đó khoác chiếc áo lông chồn lên nàng, ôm lấy đôi chân nàng đã bị đông cứng tro giá tuyết...

... Là đầu cúi gục xuống trong vũng bùn lầy lội; là mỗi lần giấu diếm võ công, bị xếp chót rồi bị trục xuất khỏi sân luyện võ; là mang tất cả quần áo đi đến nước sông đóng băng giắt trong trời đông giá rét; là nửa đêm làm xong hết mọi chuyện vật vãnh trở về phòng bếp gặm bánh bao lạnh đã cứng khô.

Những khoảnh khắc cười, đau đã từng trải qua kia...

Tiếng cười vẫn còn vang vọng, không ai biết, chí khí mãnh liệt chôn sâu trong lòng của cô gái đang đứng quay người kia cuối cùng bị màn cười không chút kiêng dè này, châm lên thành ngọn lửa phần phật cháy lan ra đồng cỏ.

Mạnh Phù Dao hít một hơi nữa, đột nhiên cười khẩy lạnh lùng.

Đủ rồi.

Thế sự lạnh bạc như thế.

Dạy người ta nhanh tay rút kiếm làm một trận đảo điên trời đất.

Nàng vốn đang đứng đưa lưng về phía sân, bất chợt xoay người lại, tiện tay cầm lấy thanh kiếm mới vừa rơi xuống của Đại sư huynh.

Tiếng cười trong sân đột nhiên lắng xuống.

Gió thổi miên man vượt qua dãy núi Huyền Nguyên, vừa thoát khỏi sự ràng buộc thì rít gào điên cuồng trên võ đường hoành tráng, đập vào mười hai cột trụ đồng to lớn xung quanh võ trường vang lên tiếng kêu boong

boong, khiến tầm mắt mọi người xoay chuyển mịt mờ. Phù điêu cự thú bốn chân, hung dữ trợn mắt trên trụ đồng, như đang sắp sửa lao mình xuống cắn giết hết tất cả mọi người.

Dưới trụ đồng là dáng hình thẳng tắp gầy gò, kiên cường của Mạnh Phù Dao.

Rõ ràng mỏng manh như có thể lập tức bị gió cuốn đi, mà lại khiến người ta cảm thấy bất khuất hiên ngang, tựa như trụ đồng nghìn năm sừng sững bất di bất dịch phía sau lưng nàng.

Tất cả ánh mắt sáng quắc đều đổ dồn về phía nàng, nhưng Mạnh Phù Dao không nhìn đến ai, xé rách một đoạn tay áo bịt mắt lại.

Trường kiếm trong tay tỏa sáng rét lạnh, như nước hồ thu lòng lạnh ánh nắng chói chang của buổi ban trưa. Trong hàng trăm ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng chậm rãi chìa mũi kiếm về phía thiếu niên áo đen kia, lạnh lùng khiêu chiến.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Kiếm Chấn Huyền Nguyên

Võ trường im lặng lạ lùng, chỉ có người thiếu niên áo đen vẫn nhắm mắt ở giữa sân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt nàng.

Đương khi hắn vẫn còn nhìn, một bóng áo xanh đã bay lướt đến nhanh như chớp lóe sáng, bởi vì động tác quá nhanh, lực độ quá lớn, thế nên dường như trong không khí vang lên tiếng nổ lách tách.

Người chưa tới, ngón tay trắng muốt đã phá không vờn tới trước, trên đầu ngón tay là một thanh đoản kiếm lóe lên ánh sáng xanh tím âm u, mạnh mẽ như gió gào, đâm thẳng vào hai mắt đối phương.

Chỉ một chiêu, đủ cả nhanh – mạnh – chuẩn, góc độ ra tay xảo quyết ngoan độc không thể tưởng tượng, người khiêu chiến còn chưa biểu hiện gì, nhưng trên dưới kiếm phái Huyền Nguyên đã đồng loạt há hốc ngây dại.

Một chiêu này dung hợp hoàn mỹ lực độ, góc độ và tốc độ... Trên dưới kiếm phái, ngoại trừ sư tôn chỉ e là không có ai có thể đánh ra được...

Thiếu niên trong sân nhếch môi cười lạnh, gót chân vừa nhấc đã như nước chảy lui về sau ba bước, trở tay vung lên, trường kiếm xanh đồng ló ra từ dưới nách hắn nhanh như răn độc, đâm thẳng vào lồng ngực của Mạnh Phù Dao.

Song kiếm giao kích vang lên tiếng leng keng, chấn động đến mức toàn bộ người trong sân đều run rẩy, chấn động đến mức ngay cả gió như cũng

dừng lại.

Kiểm phong đánh tan búi tóc, tóc đen xõa ra như sương, Mạnh Phù Dao hất đầu, một sợi tóc dài kẹp giữa môi đỏ răng trắng, đẹp đến xao động lòng người.

Ánh mắt thiếu niên áo đen đối diện chợt léo sáng, nghiêng trường kiếm đỡ, bắn ra vô số ánh trắng chói lóa như tia chớp, sợi tóc bay đến trước mặt Mạnh Phù Dao liền bị duỗi thẳng, bồng bênh rơi xuống như một làn khói.

Sợi tóc kia bay xuống, đột nhiên khẽ cong lên thành một hình cung mềm mại trên không, rồi lại đột nhiên biến mất trong hư không.

Võ trường bật lên tiếng kêu thảng thốt, mấy vị cường môn cũng sợ hãi không thôi, sợi tóc biến mất, xem ra là đã bị kiếm khí mạnh mẽ của Mạnh Phù Dao phá tan khi bay thẳng đến. Trước nay chỉ có vật cứng mới dễ dàng phá nát, vật mềm thì khó hủy, cô gái này luyện nội công gì mà có thể phát ra kiếm khí, mạnh đến nỗi hủy sợi tóc thành vô hình đây?

Cuối cùng cường môn Bạch Sơn cũng bắt đầu nhìn thẳng cô gái gầy yếu trong sân, có điều, thần sắc vẫn chẳng hề có chút lo lắng. Lão nhìn ra được, cô gái này tuy có kiếm pháp xuất chúng nhưng công lực không đủ. Tuy nhiên, chỉ mới tuổi này mà đã có thành tựu như vậy thật khiến người ta kinh ngạc. Nhưng mà gặp phải Vô Ngân kiếm đã trải qua nhiều trận ác liệt, kinh nghiệm đối địch phong phú, thành danh đã lâu, thì vẫn kém hơn vài phần điều luyện.

Muốn thắng ư? Năm mớ đi.

Lão thoải mái tựa mình trên ghế, vuốt râu mỉm cười.

Trên võ đường, sau vòng so chiêu thứ nhất chẳng phân được cao thấp, chỉ thoáng chốc, hai chiếc bóng đen và xanh đã loạn chiến với nhau, động tác hai người đều cực nhanh, người xung quanh chỉ cảm thấy gió mạnh đập

vào mặt đến ngạt thở. Hai bóng người vờn nhau như bướm vờn hoa, xanh đen lẫn lộn. Mỗi chiêu kiếm múa phát ra các tia sáng đủ mọi sắc màu quét trên nền đá rộng lớn trắng phau. Nơi họ lướt qua, mặt đất nguyên vẹn hẳn bóng không ngừng nứt ra những khe hở nhỏ dài, ngang dọc đan xen như một bức trang quý dị.

Nhìn thấy uy lực kiếm pháp của Mạnh Phù Dao rõ ràng cao hơn, kỳ diệu hơn kiếm phái Huyền Nguyên, vẻ kinh ngạc của người những môn phái khác dần nặng nề, còn người của kiếm phái Huyền Nguyên đã sớm trừng mắt đến rớt tròng.

Đây là Mạnh Phù Dao, mỗi lần đấu kiếm đều bị xếp hạng nhất từ dưới đếm lên của bốn môn sao? Đây là Mạnh Phù Dao, vì có tư chất quá kém nên không được phê chuẩn cho học nội công của Huyền Nguyên sao? Kiếm pháp linh hoạt tuyệt diệu, ý cảnh phi phàm vượt xa kiếm pháp bốn môn, là nàng luyện từ đâu ra?

Thất sư huynh vừa đẩy Mạnh Phù Dao khi nãy hít vào rồi thở ra một hơi, lẩm bẩm nói: “Chiêu thứ một trăm, vừa rồi Đại sư huynh đấu với người này chưa đỡ được mười chiêu...”

Lục sư huynh bên cạnh hắt nước bọt ừng ực, tiếng vang đến mức bản thân hắn cũng giật mình.

Trong tiếng kinh hô ồ lên đồng loạt, sắc mặt Bùi Viện biến đổi liên tục, mới vừa rồi ả giãm Mạnh Phù Dao dưới lòng bàn chân, chỉ trong chớp mắt, Mạnh Phù Dao đã phơi bày thực lực mà ngay cả ả còn lâu mới đuổi kịp, giống như là cho mình một cái tát tai, sắc mặt không khỏi dần dần xanh mét.

So ra, chỉ có thần sắc của Lâm Huyền Nguyên là bình tĩnh nhất, lão khẽ nhịp tay lên thành ghế, vẻ mặt mang theo chút suy tư.

Tỷ thí trong sân cũng đã đến hồi kết.

Trường kiếm xanh đồng bỗng nhiên phá tan quầng sáng màu xanh tím u ám, đột ngột lướt gần kề cổ tay Mạnh Phù Dao, nhẹ nhàng như nước chảy thuận đà tiến đến ngực nàng.

Kiểm khí thẳng quét một đường, suýt nữa đoạt mất tính mạng.

Mạnh Phù Dao bất ngờ lẩn tới gần kẻ thiếu niên áo đen, nhếch môi cười khê.

Nàng đang chờ đợi khoảnh khắc này đây.

Răng trắng chọt cắn rách môi đỏ, rớt xuống một vài giọt máu tươi như san hô, Mạnh Phù Dao vận khí khê thối, tức thì những giọt máu tanh ngọt hòa với công lực tầng thứ ba của Phá Cửu Tiêu, bắn ra vô vàn đốm đỏ rực rỡ.

Không khí bốn phía lập tức trở nên ẩm ướt, ngưng tụ lại thành một màn sương mờ nhiễm máu đỏ tươi, thấm ướt người thiếu niên áo đen trước mắt, như tấm lưới lượn lờ bay bay che khuất tầm mắt hẳn.

Khoảnh khắc kia nhanh như ánh chớp.

Bàn tay vừa xoay, đoản kiếm quay tròn trong lòng bàn tay Mạnh Phù Dao, ánh kiếm đột nhiên vút lên, xoẹt một tiếng, vẽ ra quầng sáng lung linh hình quạt, quầng sáng ấy lóa mắt đến mức khiến người ta kinh ngạc không thôi. Một tia sáng trắng mỏng dài, rất khó nhìn thấy, lướt nhanh như nước chảy, ánh chớp lạnh lẽo chọt lóe, vụt bắn về phía lồng ngực đối phương.

“Bích Lạc Lưu Điện” – Chiêu thức thứ ba của kiếm pháp Phá Cửu Tiêu.

Như ánh chớp chọt rạch trời xanh, tích tắc đã xuyên qua biển lớn mệnh mông và đất rộng bao la.

Khoảng cách quá gần, lực đạo cực mạnh, kiếm khí lạnh lẽo kia với tốc độ mà người thường không cách nào thoát chết được!

Tiếng gió rít gào, sát khí như mũi đao, cho nên không khí bị ma sát mạnh mẽ phát ra thanh âm sắc bén như tiếng quỷ cười.

Tiếng kinh hô bùng lên vang dội, đám người chương môn Bạch Sơn bất đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Lâm Huyền Nguyên đang nhịp tay đều đặn trên thành ghế như đang suy nghĩ, cũng bị sát khí mãnh liệt này khiến cả kinh dừng lại, ngón tay gõ huyệt.

Một đệ tử đứng khá gần ôi lên một tiếng, bưng mặt thối lui, hồi lâu sau giữa ngón tay hắc có một dòng máu nhỏ chảy xuống.

Mặt hắc bị kiếm khí xung quanh đá thương.

Một chiêu quyết tuyệt sắc bén lạnh lẽo khiến mọi người kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, rùng mình ớn lạnh.

Nhân lực và phản ứng của thiếu niên cũng vô cùng cao minh, khí lạnh vừa dấy lên, hắc đang ẩn mình bên trong quầng sáng đã vội vàng lùi về phía sau, bóng đen chớp lóe như rồng đang tức giận trở mình bay lên cao, một cái ngã ngựa đã tiện đà cách xa ba trượng. Dù vậy vẫn chậm một bước, một tiếng rít nhỏ vang lên trong không gian tĩnh lặng, tia sáng trắng xuyên qua xương vai hắc, phía sau bả vai gầy của hắc bắn ra máu tươi tung tóe khắp nơi.

Thiếu niên rơi xuống đất, thân hình không ngừng lắc đảo, Mạnh Phù Dao đứng sừng sững trong luồng gió thổi phần phật, mỉm cười sửa tay áo.

Mạnh Phù Dao thẳng.

Sắc mặt Bạch Sơn chương môn đại biến, mắt thấy đã nắm chắc phần thắng, không ngờ bị ả xấu xí đột nhiên xuất hiện này phá đi thế cuộc. Hắc

không khỏi thầm hận mình lúc đó sao lại nói năng tùy tiện, nếu không thì ả này đã sớm rời đi làm sao có thể gây ra sự biến đổi kỳ lạ này được.

Võ trường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ngây ngốc nhìn Mạnh Phù Dao. Mái tóc dài và y phục nàng tung bay dưới ánh mặt trời, khẽ hất cằm, vênh lên thành một vòng cung mềm mại đẹp đẽ, nàng liếc mắt rảo một vòng mang theo ý cười mĩa mai trên mặt. Chỉ cái liếc mắt thoáng qua đó thôi, còn rực rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời.

Khi ánh mắt nàng quét đến những người lúc trước đã từng cười nhạo nàng, họ liền bất giác lui về phía sau khúm núm.

Mạnh Phù Dao cười khẩy, ném đoản kiếm đi, thân kiếm cắm phụp vào đất ba tấc, nền đá trắng nứt ra một cái khe dài gần một thước, tựa như khoe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc.

Dải lụa đỏ trên thân kiếm bay phấp phật trong gió, ngông cuồng phóng khoáng đốt bỏng những đôi mắt mang hàm ý khó tả kia.

Nền đá trắng tinh xảo trên võ trường bị Mạnh Phù Dao phá hủy hoàn toàn, nhưng không ai ở đây mở miệng.

Thiếu niên áo đen đi thẳng đến cửa, bất chợt xoay đầu lại, ánh mắt bình thản lạnh lùng, nhìn thẳng Mạnh Phù Dao đang ngẩng đầu cười khảnh vải.

Bốn mắt giao nhau, tia sáng trong đáy mắt thiếu niên dao động, như từng lớp sóng xanh không ngừng xô đẩy.

Mạnh Phù Dao thản nhiên nhìn lại hắn, ánh mắt trong suốt như trăng sáng vừa mới mọc trên mặt biển xanh.

Sắc mặt thiếu niên đột nhiên có chút kỳ lạ, gương mặt nhìn về phía sau nàng, nhưng sau đó hắn quay người sải bước rời đi.

Mạnh Phù Dao khẽ buồn bực quay đầu, phát hiện không biết từ lúc nào Lâm Huyền Nguyên đã im hơi lặng tiếng đi đến phía sau mình.

Nàng giật mình hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau, đầu bất chợt choáng váng.

Một cơn gió mang theo mùi tanh đột nhiên cuồn cuộn ập tới.

“Phịch!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Người Dưới Trăng

Mảnh trăng lưỡi câu treo trên nền trời xanh thẫm, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống khu rừng dày đặc âm u.

Gió thổi qua ngọn cây, lá cây lay động xào xạc như tiếng ngân nga, không biết tiếng sói tru thê lương truyền đến từ đỉnh núi xa xôi nào khiến chim cắt trong rừng chấn động bay hết, để lại hơi thở nặng nề, xuyên qua dãy núi sừng sững bất tận, truyền đến tai người đang bị xích chặt trong sơn động.

Sơn động âm u ẩm ướt, sâu mà hẹp, gió thổi qua cửa động vang lên âm thanh như tiếng quỷ gào khóc yếu ớt, nơi sâu trong động mơ hồ có chút ánh trăng lập lờ, nhìn kỹ lại thì đó là bộ xương trắng đã rơi rụng tay chân.

Mạnh Phù Dao co ro trên mặt đất ẩm ướt, quần áo lam lũ, mình đầy thương tích.

Nàng bị giam trong sơn động tử lao bí mật này của kiếm phái Huyền Nguyên, đã gần bảy ngày.

Hôm đó, sau khi nàng dốc sức chiến đấu xong, chưa kịp phòng bị, Lâm Huyền Nguyên không để ý đến thân phận quăng thuốc mê khiến nàng choáng váng, rồi lại ra tay độc ác, một chưởng đánh bay nàng, lại giả vờ giận dữ mắng nàng trước mặt mọi người là “Học trộm tuyệt kỹ bí mật của bốn môn.” Chúng đệ tử nhất thời “Bừng tỉnh ngộ”, cũng sỉ nhục nàng một trận. Ngay sau đó, Lâm Huyền Nguyên nhốt nàng vào tử lao này.

Trong bảy ngày, mỗi ngày Lâm Huyền Nguyên đều đến gặng hỏi lai lịch của nàng, cũng muốn nàng giao ra kiếm pháp mà nàng sử dụng hôm đó.

Thiên hạ ngày nay coi trọng võ lực, tuyệt kỹ môn phái có ý nghĩa quan trọng đối với sự hưng thịnh của thế lực môn phái ấy, không giống như vật bình thường. Ánh mắt thần kỳ của Lâm Huyền Nguyên đã sớm nhìn ra kiếm pháp của nữ đệ tử giới ngụy trang này là tuyệt học của bản thân, mặc dù công lực chưa đủ đạt đến hoàn mỹ, cho nên hẳn buộc phải giành lấy bằng được.

Nhưng Mạnh Phù Dao chỉ cắn chặt răng im lặng, nàng biết lão cầu này vô cùng gian xảo, nói vài lời thì kiếm pháp của mình đã trở thành “Tuyệt kỹ bí môn” của hắn. Tương lai kiếm phái Huyền Nguyên có nhiều kiếm pháp tuyệt thế hơn cũng sẽ thành hợp tình hợp lý, mà “Người trộm tuyệt kỹ” giao kiếm pháp cho hắn, kết quả cuối cùng tất nhiên là bị diệt khẩu.

Nàng không muốn ở đây, nàng còn rất nhiều chuyện quan trọng muốn làm.

Nhưng khi một người bị thương nặng, lúc nào cũng bị nghiêm hình tra hỏi, hơn nữa còn bị bỏ đói thì phải làm sao để sống sót được đây?

Mạnh Phù Dao thở nặng nề, nhìn xuyên qua trận đá ở cửa động dùng để phong tỏa nàng, dõi mắt về phía ánh trăng nơi xa. Ánh trăng kia hiện lên trong đáy mắt vẫn tơ máu của nàng, trông càng mi hoặc mơ hồ, xa xôi không thể với tới được.

Ánh trăng mệnh mang kia chiếu khắp cả bảy nước năm châu, chiếu đến đầu giường lão cầu kia yên giấc, nhưng không chiếu đến được thân thể của nàng đã chìm trong bóng tối bảy ngày bảy đêm.

Khóe môi hiện lên một nụ cười khổ nhạt, Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, cảm nhận được chân khí đã tiêu tán hơn phân nửa trong cơ thể mình. Công pháp “Phá Cừ Tiêu” của mình vốn đã luyện đến đỉnh tầng thứ ba, một

kiếp hôm nay khiến công lực đã giảm đi hơn phân nửa, khổ tu hơn một năm đã mất trắng rồi.

Theo lời của lão đạo sĩ thối thì “Phá Cửu Tiêu” là công pháp tuyệt đỉnh, vang dội cổ kim, kinh hãi thế tục, càng lên cao càng khó luyện, luyện đến tầng thứ chín có thể nói là vượt bậc thiên hạ. Mạnh Phù Dao cười khẩy khinh thường lời này, cho rằng tám phần là lão đạo sĩ khoác lác. Có điều, công pháp này khó luyện cũng là thật, nàng luyện mười năm mới đến tầng thứ ba. Tốc độ thế này mà lão đạo sĩ thối đã khen là kỳ tài, hôm nay lại bị tụt xuống một tầng khiến Mạnh Phù Dao hận đến mức nghiến răng.

Sắc đêm tối hơn, tiếng nước nhỏ giọt mơ hồ, từ từ vang lên trong sơn động yên tĩnh.

Mạnh Phù Dao vất vả bò dậy, nhích dần từng chút một, dây xích sắt va chạm với đá lởm chởm trên mặt đất phát ra tiếng kêu leng keng, thật lâu sau nàng mới di chuyển đến được bên vách núi.

Nàng hôn hển tựa vào vách núi, không màng đến vách núi ẩm mốc dơ bẩn, dùng hết sức lực để đưa mặt kề sát vào vách núi, chờ đợi nước thấm trên vách đá nhỏ xuống từng giọt cứu mạng nàng.

Bảy ngày nay, nàng phải dựa vào nguồn nước xuất hiện đúng vào lúc nửa đêm mỗi ngày này để sống tiếp.

Uống được vài ngụm nước, thở gấp một hơi, Mạnh Phù Dao sờ mặt mình, phát hiện vết sẹo giả trên mặt mình cũng đã bị nước trôi đi, nhưng cũng chẳng sao, dù gì trong động này tạm thời cũng chẳng có ai đến.

Uống nước xong thì tinh thần tốt hơn một chút, nàng tựa vào vách đá, trong lúc vô tình nhìn ra ngoài động, ánh mắt nàng đột nhiên dừng lại.

Phía trước, một đỉnh núi nhọn lẻ loi nhô ra nghiêng nghiêng như một đỉnh của ngọn núi bị riu của chiến thần trong truyền thuyết bổ xuống, xé

đôi thành hai đỉnh, ánh trắng sáng bàng bạc cong cong lơ lửng treo trên đỉnh núi lẻ loi ấy.

Ánh trắng lạnh lẽo mà dịu dàng, có người đang tung bay múa kiếm trên đỉnh núi sáng trắng.

Áo bào rộng của người đó bị gió núi thổi tung bay phần phật,

Trên đỉnh núi mây mờ bồng bênh tựa như chốn bồng lai tiên cảnh, bóng người thoắt ẩn thoắt hiện. Rõ ràng chỉ là một hình bóng xa xăm, nhưng lúc bay lên hạ xuống lại hiện ra phong thái nhàn nhã như ẩn sĩ và cốt cách đẹp tựa thiên tiên.

Minh Châu rơi xuống Dao Đài, thuyền trôi bập bênh chốn Bồng Lai. Các cảnh trí kia đều cực đẹp, thế mà lại không sánh bằng cảnh múa kiếm trong trăng giờ phút này, nhanh nhạy cùng tao nhã, mạnh mẽ cùng uyển chuyển lồng vào nhau.

Sông sao mệnh mông bất tận, trăng mờ soi nền cát lạnh, bóng hình múa kiếm màu đen in trên ánh trắng bàng bạc, dáng người cầm kiếm cũng không thiếu phong lưu, đẹp tựa như tranh.

Bất tri bất giác, Mạnh Phù Dao đã nhìn đến ngây dại.

Thế nên, nhất thời nàng không phát giác ra được tiếng bước chân vang lên rất khê khàng của người lặng lẽ đến đây trong bóng tối, nơi cửa động đột nhiên xuất hiện một bóng đen nghiêng nghiêng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Thật Là Đáng Tiếc

Bùi Viện đứng ở cửa động đã lâu nhìn Mạnh Phù Dao ẩn trong bóng đêm, cả người tiều tụy, ngẩn ngơ nhìn về một nơi xa nào đó, từ đầu đến cuối chẳng hề nhúc nhích, ả không nhận được liền hăng giọng.

Nghe thấy tiếng này, Mạnh Phù Dao không khỏi khẽ giật mình, quay đầu lại.

Bùi Viện? Đã hơn nửa đêm, ả còn đến đây làm gì?

Nghi vấn trỗi lên trong lòng, lại có chút luyến tiếc cảnh đẹp vừa rồi, Mạnh Phù Dao không nhận được lại dời mắt về phía xa kia.

Nhưng chỉ vừa mới quay đầu trong tích tắc, bóng dáng múa kiếm kia đã không còn nữa.

Lòng nàng không khỏi buồn bã, nhưng liền tự an ủi mình – Có lẽ thật sự là thần tiên múa kiếm, người phàm nào có phong thái tuyệt đẹp như vậy!

Bùi Viện không phát giác nàng đang ngơ ngẩn mất hồn, mà nếu nhận ra chắc cũng chỉ nghĩ rằng nàng đang thoi thóp, thần trí mơ hồ mà thôi. Ả giờ ngọn lửa ra quan sát Mạnh Phù dao, sắc mặt bỗng nhiên hiện lên chút kinh ngạc.

Ánh lửa vừa soi sáng, ả mới phát hiện ra sư muội mà mình chưa bao giờ nhìn thẳng này lại vô cùng yêu kiều, dung nhan còn xinh đẹp hơn mình vài phần.

Ả kinh ngạc nhìn Mạnh Phù Dao, nhất thời đã quên mất ý đồ mình đến đây.

Ánh trăng nhạt dần, một màu xanh thẫm vừa đậm vừa nhạt bao phủ khu rừng, khắp nơi đều yên tĩnh, cũng không nghe thấy tiếng côn trùng rả rích, chỉ có gió lướt qua ngọn cỏ, thanh âm như vỡ vụn, như có như không, càng khiến vùng rừng núi này sâu thẳm hơn thêm.

Mấy ai trải qua cảnh tịch mịch như thế này.

Bùi Viện nhìn chăm chú cô gái cách xa mình một trượng, ánh trăng soi sáng dáng vẻ duyên dáng của nàng đẹp đến xao động lòng người, từng nét từng nét, đều là tạo hóa gom góp tạo thành, phong thái rạng rỡ, chiếc cằm xinh xắn trong không gian tối tăm càng lung linh như ngọc sáng, đột nhiên trong đáy lòng ả dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Ả thích Yến sư huynh đã rất lâu, người khác không biết tư tình của huynh ấy và Mạnh Phù Dao, nhưng ả lại ít nhiều đoán ra chút manh mối. ả vẫn không hiểu được sao Yến sư huynh lại đi thích nữ nhân xấu xí vô dụng kia, nhưng ả chưa từng để trong lòng. ả có sắc đẹp, có thiên phú, có địa vị, có trí tuệ, trong thiên hạ có ai hơn được ả đây?

Yến sư huynh là người thông minh, huynh ấy sao mà không biết cười ả rồi thì sẽ có được bao nhiêu sự trợ giúp. Mà ngoại trừ ả ra, còn ai có thể xứng đôi với người ưu tú như huynh ấy chứ?

Quả nhiên, Yến gia xin cưới. Quả nhiên, Yến sư huynh vẫn lựa chọn ả.

Khi nam nhân có được nhiều lựa chọn tốt, há sao hẳn lại không chọn cái tốt hơn?

Chỉ là, cô gái đó không những chẳng hề ngốc mà còn xinh đẹp đến vậy. Theo trực giác của ả, nàng là một sự uy hiếp đến con đường hạnh phúc mỹ

mãn sau này của mình, ả sao có thể cho phép con đường tương lai rạng rỡ tốt đẹp của mình bị sự uy hiếp này phá hủy?

Dù chỉ có một chút khả năng, ả cũng không cho phép.

Ánh mắt Bùi Viện rét lạnh, trên mặt lại nhẹ cười.

“Mạnh Phù Dao, cô đi đi, rời khỏi đây, vĩnh viễn đừng trở lại.”

Mạnh Phù Dao thoáng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn ả, Bùi Viện liếc nhìn nàng với vẻ bề trên, kiêu ngạo nói:

“Chắc cô đã biết hôn ước của ta và Kinh Trần, nếu như không phải ngại lễ giáo, đáng lẽ đêm đó ta đã đi chung với huynh ấy về Yến Kinh, Mạnh Phù Dao, Kinh Trần chính là trượng phu của ta, ta không hi vọng sau này cô lại xuất hiện trước mặt huynh ấy.”

Mạnh Phù Dao ngửa đầu cười, “Đúng lúc, ta cũng muốn vậy.”

Khóe môi Bùi Viện nhếch lên đường cong khinh miệt, mập mờ nói: “Hy vọng cô không phải chết vì sĩ diện, miệng không như lòng, vậy thì đi xa chút cho ta, đừng quấy rầy huynh ấy nữa.”

Ả ngồi xuống cời dây xích cho Mạnh Phù Dao, nhưng ngón tay lặng lẽ bầu vào chỗ nhô lên tại núi đá.

“Sư muội!”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi khẽ, ngón tay Bùi Viện co rút lại, xoay đầu, nhìn thấy Tứ sư huynh chịu trách nhiệm trong coi Mạnh Phù Dao đang đi đến.

Bùi Viện khẽ giật mình xoay người lại, lúc xoay người chiếc vòng kim cương trên cổ tay ả không biết tại sao lại kéo căng ống tay áo của Mạnh

Phù Dao, tiếng vải rách vang lên khe khẽ, một đoạn tay áo của Mạnh Phù Dao bị xé rách, lộ ra cánh tay láng mịn.

Bùi Viện vội nói: “Ôi, Tứ sư huynh, đừng đến đây, phi lễ chó nhìn.”

Tứ sư huynh liếc mắt, nghe lời dừng chân lại, cười nói: “Sư muội, nghe nói khách quý ghé thăm, sư phụ bảo muội đi gặp vị khách đó.”

Bùi Viện ngạc nhiên đáp: “Là Thái phó đại nhân của Hoàng triều Vô Cực đã đến sao? Thái phó đại nhân là thầy của Thái tử điện hạ Vô Cực, may mắn bái kiến Thái phó, chắc hẳn cũng có thể tưởng tượng được phong thái tuyệt thế vô song của Thái tử điện hạ rồi.”

Suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Sư muội quần áo không chỉnh tề, núi này gió lớn chó để cảm lạnh.” Nói rồi cúi người ngồi xuống, cởi ra áo choàng màu đỏ phủ lên cánh tay để trần của Mạnh Phù Dao.

Áo choàng màu đỏ xoay một vòng xinh đẹp giữa không trung, từ từ khoác lên cánh tay Mạnh Phù Dao.

Tay Bùi Viện đang nắm chặt áo choàng, đột nhiên ả lạng lẽ luồn tay vào dưới áo choàng.

Khi ngón tay kia chạm đến da thịt, Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy đầu ngón tay của ả vô cùng lạnh lẽo.

Vừa ngẩng đầu, nàng nhìn thấy Bùi Viện cúi đầu nhìn nàng, gương mặt mỉm cười vừa rồi đã biến mất tăm mất tích, giữa mi tâm tràn đầy sát khí.

Ả hung tợn nhìn Mạnh Phù Dao, khẽ nói: “Người của ta mà cô cũng dám cướp?”

Mạnh Phù Dao khẽ giật mình, chưa kịp trả lời bỗng thấy những đầu ngón tay của ả trượt trên cánh tay mình, nhanh như chớp điểm một lượt mấy đại

huyết trên cánh tay phải của nàng, nửa người nàng ngay cả huyết cầm lập tức tê cứng lại.

Những ngày sau đó Bùi Viện thét lên một tiếng kinh hãi: “Ồ kìa, sư muội, muội muốn làm gì? Trong ống tay áo của muội sao còn giấu chủy thủ?”

Ả tự biên tự diễn, búng đầu ngón tay ở dưới áo choàng, áo choàng lay động kịch liệt, nhìn giống như hai người đang vội vã giao thủ với nhau.

Tứ sư huynh nghi ngờ bước đến, nghiêng đầu nhìn nhưng không thấy được gì, Bùi Viện cảm thấy diễn đã đủ rồi.

Ánh mắt ả lóe lên sát khí, ngón tay ả khẽ giựt nhẹ, tức thì vách núi sau lưng Mạnh Phù Dao thành linh chuyển động, hiện ra một dốc núi đen bí ẩn, liền sau đó Bùi Viện giơ hai cánh tay ra, độc ác đẩy Mạnh Phù Dao xuống dốc không chút chần chừ.

“Phịch”, Mạnh Phù Dao còn chưa kịp thét lên tiếng kinh hô thì cơ thể đã tuột thẳng xuống dốc núi, dội lên tiếng vang.

Dưới sườn dốc truyền đến tiếng đá vụn lăn xuống, một lúc lâu mới ngừng lại.

Trên sườn dốc, chẳng còn tiếng gió.

Tứ sư huynh đứng cách một trượng giật mình, trừng mắt nhìn bóng lưng Bùi Viện, thần sắc trong đáy mắt biến ảo.

Nhưng Bùi Viện đã duyên dáng xoay người lại, khoác lại áo choàng màu đỏ như ánh ráng chiều, ả lấy tay che miệng, trợn to mắt, chậm rãi thốt ra tiếng kinh hô nhưng giọng điệu chẳng có chút kinh ngạc.

“Ôi! Muội thật sự đáng chết, không thể nắm chặt, sư muội Phù Dao... đã rơi xuống rồi.”

Nhưng sau đó ả lại cau mày oán thán: “Ôi, muội có lòng tốt choàng áo cho muội ấy, muội ấy lại nhân cơ hội đánh lén muội, việc này... việc này bảo người ta phải nói làm sao đây!”

“Vậy sao...” Tứ sư huynh nhìn ả không chớp mắt, “Đó là ả gieo gió gặt bão.” Hắn ló đầu nhìn xuống dốc núi, dưới dốc núi là một màn đen sâu thẳm, không nhìn rõ được cảnh vật. Tứ sư huynh lắc đầu nói lẩm bẫm, “Thật đáng tiếc, dốc núi này cao như vậy...”

Bùi Viện im lặng, nhìn hắn như cười như không.

“Nhưng mà huynh lo cho muội hơn, muội có bị thương không?”

“Không có.” Nụ cười của Bùi Viện trong bóng đêm tối tăm như hoa nở mùa xuân, yêu kiều quay đầu nhìn về phía dốc núi.

Tiếng nói của nhẹ nhàng như tiếng hát, thanh âm tan đi trong gió đêm.

“Thật là đáng tiếc.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Ta Rất Lạnh Lẽo

Bóng đêm thăm thẳm.

Một đêm dài đằng đằng này, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không qua đi.

Dốc núi Mạnh Phù Dao rơi xuống vẫn tĩnh lặng như cũ, đá vụn rơi xuống dốc núi, thật lâu thật lâu sau mới phát ra tiếng vang chạm đến đáy.

Nghe ra được là dốc núi rất sâu.

Cỏ dại nơi dốc núi đột nhiên lay động.

Liền ngay sau đó, một bóng dáng màu xanh thẫm chậm rãi trôi lên từ dưới dốc núi đen đặc.

Bóng dáng đó hoàn toàn coi nhẹ lực hút của trái đất, như được vật thể ẩn hình thần kỳ gì đó dẫn dắt, chậm chậm xoay nửa vòng giữa không trung, vững vàng đáp xuống bên bờ đá.

Bóng dáng nhỏ bé kia vừa ngẩng đầu, ánh trăng soi vào đôi mắt ẩn hiện sát khí của nàng.

Mạnh Phù Dao.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ băng, cổ tay Mạnh Phù Dao hất lên, một tia sáng đen vụt quét trong không trung, rút vào trong ống tay áo của nàng.

“Muốn hại ta ư? Đâu dễ vậy.”

Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng vuốt cây roi mỏng màu đen nơi cổ tay, đó là cây roi mềm quấn tơ vàng nàng dùng làm đai lưng. Nhìn thấy vẻ mặt Bùi Viện không ổn, nàng đã sớm nắm cây roi này trong lòng bàn tay, hành vi quái lạ xé ống tay áo của ả đã khiến nàng sớm có phòng bị. Tấm áo choàng che giấu trò xiếc của Bùi Viện, đồng thời cũng che đi động tác quấn chiếc roi mềm vào động bên núi đá của nàng.

Trước khi bị Bùi Viện điểm huyết, nàng đã điều động công lực Phá Cửu Tiêu còn sót lại bảo vệ huyết đạo nửa người phía bên tay Bùi Viện, Bùi Viện điểm huyết dưới áo choàng, nhận huyết hơi sai lệch, độ mạnh yếu cũng không đủ. Gần như chỉ trong thoáng chốc khi nàng rơi xuống thì đã mượn xung lực lập tức giải khai huyết đạo.

Mà lúc nàng bị đẩy rơi xuống, roi mềm quấn lấy thân thể nàng, nàng không nhúc nhích mãi cho đến khi hai người kia đi xa, mới chậm rãi bò từ dốc núi lên.

Mạnh Phù Dao đứng vững vàng trên dốc núi, nhìn bóng đêm phía trước, dường như nàng nhìn thấy tòa sơn trang hùng vĩ nguy nga trong bóng đêm sâu thẳm, cũng chàng thiếu niên đã mang đến cho nàng sự ấm áp vô cùng quý giá trước đây.

Gió lớn thổi phần phật trên đỉnh núi, thiếu nữ sắc mặt nhợt nhạt không có cảm xúc gì đang đứng bất động. Lúc ban đầu khi còn nhớ tới thiếu niên kia, bất giác nàng khẽ cong môi mỉm cười, giờ phút này, trên mặt nàng không còn đọng lại nét gì nữa.

Những ngày tình ý mập mờ, nhất thời động lòng ấy cũng chỉ là một cuộc thám hiểm trong ngã rẽ cuộc đời nàng. Nàng nhìn thấy được nơi đẹp đẽ hoa lệ và ấm áp trong khu rừng rậm sum suê kia, thì cho rằng đó là vườn địa

đàng mà vất vả lắm mình mới tìm được. Nhưng, rất nhanh nàng đã bị đuổi khỏi nơi này.

Nhưng mà không sao, thế gian này có thiệt thòi chịu mãi không hết, cũng có nợ trả hoài không xong.

Mạnh Phù Dao lấy cây roi mềm quăn tơ vàng ra quất vào không trung, roi mềm phát ra ánh sáng lóng lánh và thanh âm vang vọng trong sơn cốc, giống như tiếng kèn réo rắt vèo von.

Nàng cười, lấy ra vài cây cỏ xanh sẫm trong ngực, đầu ngọn cỏ màu trắng, có vẻ giống như sương sớm đọng lại.

Nàng thỏa mãn nhìn nắm cỏ trong tay, cảm giác mình quả thật rất may mắn, rơi xuống dốc núi lại phát hiện ra được “Nhất Chỉ Sương” mọc trên vách đá. Loại thảo dược này trị nội ngoại thương rất công hiệu, còn có tác dụng bồi bổ nguyên khí, thật sự là trong họa có phúc.

Cẩn thận bứt một cọng cỏ, đang muốn để vào trong miệng...

Đột nhiên nàng dừng lại.

Ngay sau đó từ từ trợn to hai mắt.

Không đúng...

Mới vừa rồi đếm nắm cỏ này, rõ ràng là sáu cây, sao bây giờ chỉ còn năm cây?

Cỏ vẫn nằm trong tay mình, bốn bề vắng lặng, sao tự dưng có thể bị mất chứ?

Dịch chuyển tức thời? Rối loạn không gian? Ma?

Suy đoán cuối cùng khiến Mạnh Phù Dao rợn cả người, những kỹ xảo điện ảnh và thanh âm rùng rợn của những bộ phim ma mà Mạnh Phù Dao xem kiếp trước đồng loạt không mời mà đến, lặp đi lặp lại, gào khóc thảm thiết trong đầu nàng.

Từ lúc Mạnh Phù Dao xuyên không cho đến nay đã được nhiều năm, gặp chuyện bất thường cũng xem như là tôi luyện ý chí bất phàm. Mà giờ khắc này, trên đỉnh núi trống vắng, gió núi gào khóc, cây cỏ bốn bề múa may theo gió tựa như bóng ma lay động. Không khí vốn đã hơi âm u, thảo dược trong tay biến mất một cách lạ lùng khó hiểu, Mạnh Phù Dao đang ngổn ngang trăm mối, giật nảy lên rùng mình, suýt chút nữa đã kêu lên “Có ma.”

Đột nhiên nàng nhớ đến lão đạo sĩ thối kia từng nói, thế gian vốn không có ma, người đa nghi mới là ma quỷ.

Nghĩ như vậy, nàng tăng thêm can đảm một chút, kéo roi ra, vung lên một tiếng vút, hét lớn: “Ai?”

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng gió gào thét.

Nàng đợi một lúc vẫn không có động tĩnh, đang phải tức giận thu roi lại, cúi mắt nhìn lại năm cỏ, đột nhiên cả người chấn động, ngây người lẫn nữa.

Lại mất đi một cây cỏ!

Mạnh Phù Dao ngây ngốc nhìn bốn cây cỏ trong lòng bàn tay, thật sự không thể không nghĩ đến việc có ma quỷ, thế nhưng sao ma không hiện thân hại người, mà trộm đi thảo dược của nàng làm gì?

Nàng nghiến răng nổi nóng, bất ngờ nhét hết toàn bộ bốn cây cỏ còn lại vào trong miệng, tức giận mắng:

“Cho mi trộm! Cho mi trộm nữa nè!”

Gió núi phất phơ mang theo tiếng cười loáng thoáng.

Nghe thấy tiếng cười, ngược lại khiến nàng không sợ, kệ nó là người hay ma xem ra không có ác ý, nàng yên lòng dứt khoát ngồi xuống đất, dừng đừng nhắm mắt điều tức.

Nàng xua tay “Ấy, xem ra mi rất rảnh rồi, nếu như thật sự rảnh quá thì phiền người bảo vệ cho ta nha.”

Tiếng cười khẽ lại vang lên, trầm ấm êm tai, xen lẫn chút mát lạnh thanh tao, âm điệu nhịp nhàng ẩn chứa khí phách hiem có, khiến người ta nhớ đến thanh âm khi gió thổi qua cành quỳnh cây ngọc* trên dãy núi tuyết Địch Châu trùng điệp nơi phương Bắc.

(*) Cành quỳnh cây ngọc nổi mây xa, đâu biết chuyện can qua? (Phá trận tử, Cao Tự Thanh dịch)

Khắp nơi tĩnh lặng, hương cỏ hoa đêm đầu thu thơm tỏa ngào ngạt, trong hương hoa cỏ còn có một mùi hương thoang thoảng lượn lờ, cao quý tinh khiết hơn bất kỳ mùi hương hoa cỏ nào.

Nhưng Mạnh Phù Dao như thật không nghe thấy cũng không ngửi thấy, quả thật nhắm mắt lại, cứ thế điều tức.

Tiếng cười vang lên lần thứ ba, lần này gần ở bên tai, cùng lúc đó vang lên một tiếng bùm vang dội, một ngọn lửa đột nhiên bùng cháy trước mặt nàng, ngọn lửa màu cam bập bùng ánh đỏ ấm áp, sưởi ấm người ngồi trước nó đang len lén hé mắt nhìn.

Bên kia đồng lửa, một chàng trai đang nằm nghiêng nghiêng trên chạc cây tùng, tay áo bào rộng màu nhạt rũ xuống, bập bênh theo thân thể hắn, trong bóng tối không nhìn thấy rõ hình dáng hoa văn thêu chìm bằng chỉ bạc nơi ống tay áo, chỉ thấy óng ánh tia sáng trong veo.

Hắn nằm nghiêng trên đầu nhánh cây vừa nhỏ vừa giòn. Rõ ràng người ta nhìn thấy được vóc dáng của hắn rất cao lớn, nhưng lại cảm giác nhẹ như một áng mây bồng bềnh; rõ ràng tư thái nhàn nhã, nhưng lại khiến người ta bất giác ngược nhìn như đứng trước một ngọn núi sừng sững hiên ngang.

Hắn thong thả ném từng nhánh cây – mỗi lần một nhánh, nhánh cây loáng một cái vút qua chuẩn xác rơi vào đồng lửa. Một nhánh rơi vào lại thêm một nhánh, nhánh cây tăng dần, dần dần tạo thành một đồng củi hình vòm cung, khiến cho đồng lửa kia càng cháy càng thêm mạnh.

Lúc tay hắn vừa giơ lên, thấp thoáng hiện ra một ấn ký, màu sắc đậm hơn màu da nhưng bởi vì cách xa nên không nhìn ra hình dáng.

Mạnh Phù Dao ngoảnh qua ngoái lại, cuối cùng ánh mắt rơi vào đồng lửa có khung củi hoàn mỹ kia, hai tay chống xuống đất, lặng lẽ bò về phía trước từng chút một.

Dùng ngón tay đoán cũng biết, người này chính là “con ma” mới vừa rồi, không nói những thứ khác, một thân khinh công cũng đã tuyệt đỉnh, ném nhánh cây cũng chuẩn như vậy, lỡ như hắn nổi lòng xấu xa thì cặp chân ngắn ngủn của nàng hoàn toàn không đủ nhanh để chạy trốn.

Còn chưa dời mắt đi thì người đối diện đã cất lời:

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Nguyên Bảo Đại Nhân

Mạnh Phù Dao suýt nữa đã phun ra hết thảo dược trong miệng chưa kịp nuốt xuống.

Người rất lạnh...

Thời tiết đầu thu, sơn dã phía nam, tuy gió đêm quả thật lạnh, nhưng còn lâu mới lạnh đến mức thấu xương, huống chi ở đây còn có một đồng lửa.

Có ma mới tin là người lạnh thật đó.

Mắt thấy người đó nằm vô tư lự ở trên chạc cây, chống cằm nhàn rỗi, ánh mắt lướt qua lướt lại trên người nàng, như rất muốn áp dụng “Cách sưởi ấm nguyên thủy nhất” với nàng, Mạnh Phù Dao lùi về sau đồng lửa một chút.

Tuy nói người này thoạt nhìn có vẻ tao nhã tôn quý, không giống như loại có đức hạnh hèn mọn hay tội phạm cường hiếp, thế nhưng thói đời mà, ai biết được dưới lớp da xinh đẹp sẽ không cất giữ một trái tim xấu xa chứ? Giống như... Bùi Viện vậy.

Đôi mắt đen nhánh của nàng tràn ngập đủ loại màu sắc lấp lánh trong ánh lửa bập bùng, vẻ mặt phòng bị nhìn về phía chàng trai kia, đôi mi dày rậm in bóng nhàn nhạt lên khuôn mặt hơi có chút trắng xanh, thoạt nhìn có phần giống như một con thú con, sẵn sàng chiến đấu trong trạng thái bao vây căng thẳng.

Chàng trai đối diện nhìn nàng ngập tràn thích thú, lại nói “Cô nương, nàng có lạnh hay không?”

Rất tốt, mọi thứ đều tiến hành theo kịch bản hoàn mỹ như ban nãy.

Mạnh Phù Dao không phục, mông vừa tiếp tục lui về phía sau vừa trả lời ngược lại “Rất nóng.”

Chàng trai mỉm cười, cười đến quá mức rạng rỡ, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Vậy thì, cời đi.”

.....

Mạnh Phù Dao đã nhích ra hơn một trượng, bỗng bật lên như sói lủi trốn, vừa tung mình đã chạy đến sườn dốc gần phía đối diện.

Chàng trai kia nhìn nàng chạy như bay cũng không nhúc nhích, chỉ nhàn nhã vỗ ống tay áo mình, nhẹ nhàng cười.

Khi hắn vừa khẽ vỗ ống tay áo, ống tay áo liền hé mở, một quả tròn đỏ rực lăn ra.

Mạnh Phù Dao còn đang trở mình lộn nhào, mắt lập tức sáng lên.

Trái này, trái này, trái này, màu sắc rực rỡ lại thơm lạ kỳ, giống như là thánh quả Kỳ Lân Hồng dùng để chữa thương.

Quả tròn ấy lăn đến nhanh như chớp, Mạnh Phù Dao đạp chân lên nó để nhìn cho rõ ràng. Quả nhiên là thánh quả đặc sản của núi tuyết Địch Châu, nghe nói trái này chỉ sinh ra ở trong thâm cốc núi tuyết, người bình thường không thể nào tìm ra được.

“Phịch”, Mạnh Phù Dao ngã lộn nhào, mặt đập xuống đất.

Nàng vừa ngã xuống đã lập tức bò dậy, một chân đạp lên quả hồng kia, khoe mắt liếc nhìn người đối diện, hình như không có ý kiến gì? Nàng vội vàng đưa tay cầm lấy.

“Ôi!”

Ánh sáng trắng chợt lóe lên trước mắt nhanh như tia chớp, một cục bông trắng nhỏ lặn vào đến, chạm ngay vào tay Mạnh Phù Dao. Nàng ôi lên một tiếng khê buông tay, cục bông trắng vọt lên lộn nhào một vòng giữa không trung, bày ra tư thế bắt cá hai tay rất có phong cách, tàn bạo đạp lên mũi Mạnh Phù Dao.

Ngay sau đó lại lộn một vòng nữa, điệu bộ uyển chuyển bốn chân hướng lên trời, chuẩn xác đón lấy quả hồng rơi xuống từ lòng bàn tay Mạnh Phù Dao, “phịch”, nó đã ôm trọn quả hồng trong lòng.

Tất cả động tác chỉ xảy ra trong tích tắc, Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy vèo một cái, lỗ mũi lập tức đau xót, hương thơm quả hồng vẫn còn thoang thoảng nhưng thánh quả chữa thương đã chuyển chỗ rồi.

Nàng kinh ngạc giơ tay không lên, sờ sờ lỗ mũi, nhặt được sợi lông trắng dài bằng ngón tay trên chóp mũi – Thứ này là gì đây hả?

Ánh mắt nàng đại ra nhìn xuống đất, cục bông trắng đang đặc ý giơ móng vuốt nhỏ, một chân sau nhón lên, vui vẻ dâng lên quả hồng đỏ chót kia cho chàng trai, hiển thị tạo dáng ba lê kinh điển.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm cục bông chỉ lớn cỡ nắm tay kia – Thỏ sao? Nhỏ hơn thỏ. Sóc? Trắng hơn sóc. Chuột Hà Lan? Còn béo hơn cả chuột Hà Lan. Mắt nó sáng rực, bộ lông trắng muốt xinh đẹp, dáng vóc to béo ba vòng bằng nhau, hoàn toàn là phiên bản Hamtaro* thực tế. Nếu ở kiếp trước, vật nhỏ đáng yêu như vậy nhất định sẽ khiến cho mấy kẻ yêu thích thú cưng hét lên chói tai khi nhìn thấy nó.

(*)Hamtaro là bộ truyện tranh giành cho trẻ em của Nhật, được vẽ bởi Ritsuko Kawai và được đăng trong tạp chí Shogakukan vào năm 1997. Với nội dung là những cuộc phiêu lưu của chú chuột Hamtaro với những chú chuột khác. Được làm thành phim hoạt hình bởi TMS Entertainment và phát sóng trên TV Tokyo.

Có điều, cách giết đồ này thì thật có chút quá tàn bạo đó.

Cảm ứng được ánh mắt của Mạnh Phù Dao, chuột Hà Lan kia lập tức quay đầu, nhe hai cái răng cửa to trắng phau về phía nàng, hai cái răng của nó phát sáng như hai cây đao nhỏ trong ngọn lửa.

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt đầy uy hiếp này lườm, không khỏi sinh ra vài phần tức giận. Gần đây thật sự quá xui mà, bị phản bội, bị tra tấn, bị đẩy xuống dốc núi, bây giờ ngay cả con chuột mập cũng đến khinh bỉ mình, làm người đến mức độ này thật quá sâu não mà.

Trong tâm trạng khó chịu, Mạnh Phù Dao cũng banh khoe miệng, nhe răng về phía con chuột mập kia – Tính theo thể tích thì răng của ta lớn hơn mi nhé!

Một người một chuột đối đầu trước đồng lửa, mắt nhìn nhau chăm chăm.

“Ha...”, chàng trai đối diện vẫn luôn chăm chú quan sát nàng cuối cùng cũng bật cười, vô cùng thích thú ngắm nhìn Mạnh Phù Dao, vẫy tay với cục bông kia, gọi nó:

“Nguyễn Bảo.”

Con chuột mập ổng ẹo cái mông, phớt lờ.

“Nguyễn Bảo đại nhân.”

Nguyên Bảo đại nhân lập tức nhảy lên, ôm quả hồng kia vui vẻ chạy qua, giờ hai móng vuốt nhỏ nịnh nọt đưa quả hồng về phía chàng trai.

Chàng trai lắc đầu, ngón tay chỉ về phía Mạnh Phù Dao.

“Chít chít!”

Nó kháng nghị.

“Hử?”

Nguyên Bảo đại nhân chậm chạp ngẩng đầu, muôn phần không cam ôm quả hồng kia kì kèo một hồi lâu, rồi lại chậm rì quay sang hướng khác.

Nó đau lòng nhìn chăm chăm quả hồng, ánh mắt mãi chẳng hết luyện lưu, như sắp chia tay trước giờ sinh ly tử biệt.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy nó đau lòng thì tâm trạng tốt hơn, vô cùng đặc ý đưa tay ra chộp một cái, cướp lấy quả hồng.

Thuận tiện còn bứt một cọng lông trên lông của Nguyên Bảo đại nhân để trả mối thù bị đập vào mũi.

“Chít chít!”

Nguyên Bảo đại nhân tức giận nhảy dựng lên, lại quay tròn ba trăm sáu mươi độ trong không trung, xem ra dự định thi triển chiêu “Lộn mình nhào thẳng về phía trước; xoay mình một trăm tám mươi độ” của nó một lần nữa. Mạnh Phù Dao há sao có thể để một con chuột đập vào mũi mình hai lần, liền xoay người tránh.

Nguyên Bảo đại nhân thấy không đập được mũi nàng, lập tức thay đổi chiến thuật, nhảy vèo lên quả hồng kia, tàn bạo nhổ mấy bãi nước miếng.

Mạnh Phù Dao lập tức túm lấy cơ thể béo núc đó ném ra ngoài xa, Nguyên Bảo đại nhân quay vòng bay vèo, ánh đao chợt lóe, nàng gọn gàng lưu loát gạt đi lớp vỏ dính đồng nước miếng chuột kia rồi vung tay, vỏ quả hồng chụp lên đầu Nguyên Bảo đại nhân, theo nó cùng đập vào lồng ngực chủ nhân mình.

Người – chuột chiến đấu ba hiệp, Mạnh Phù Dao thắng.

Tiếng chít chít vang lên một loạt, cục bông màu trắng giầy nảy trên người chàng trai, nín lấy vạt áo hăn kêu chít chít âm ỉ, có lẽ là đang tức giận tố cáo nàng. Chàng trai kia nhàn nhã tựa vào cây, nắm cái mũi nhỏ của Nguyên Bảo, đối đáp với nó từng câu một.

“... Bảo mi đừng bắt nạt người ta...”

“Chít chít!”

“Mi cũng đâu mất mát gì, mi đã đập nàng một cước...”

“Chít chít!” Nguyên Bảo đại nhân quay người, đau lòng đưa cái mông béo trắng cho chàng trai nhìn.

“Trên mông của mi có đến cả nghìn sợi lông, làm sao ta có thể nhìn ra được thiếu một sợi chứ?”

“Chít chít.” Nguyên Bảo đại nhân nỗ lực cào, cào, cào, cào.

Chàng trai không thể chịu được nữa, nắm lấy cổ nó giơ cao nó đối mặt với mình “Nói hay thật, tối hôm qua mi không có rửa mông.”

“Chít chít.”

“Được rồi... Không phải là đồ ăn vặt của mi sao... Tặng cho nàng đi, lát sau ta bù lại cho mi...”

“Chít chít.”

“Người càng ngày càng xấu tính, cũng là do các nàng nuông chiều mi.”
Kiên nhẫn rất tốt của chàng trai cuối cùng bị mất hết, sắc mặt hần vẫn bình thản không chút giận dữ, chỉ là mỉm cười mò mẫm trong ngực, “À... nhiều đồ ăn vặt như vậy ta mang theo mệt quá, vứt hết đi nhé?”

“Chít... chít...”

Nguyên Bảo đại nhân chấm dứt tấn công ngồi một bên vẽ vòng tròn, chàng trai vỗ vỗ đầu nó, quay người vừa muốn nói chuyện với Mạnh Phù Dao, nhưng nhìn thấy nàng đang phồng má thì chợt giật mình.

“Nàng... Ăn xong Kỳ Lân Hồng rồi?”

Mạnh Phù Dao cố sức nhai, hai ba cái đã nuốt quả hồng xuống bụng, sau đó thẳng thắn nhanh nhay đáp: “Vâng, ăn xong rồi.”

Không thừa dịp hai người đấu võ mồm mà vội nuốt hết thứ này xuống bụng, chẳng lẽ chờ đến khi con chuột kia đến cướp trong miệng ta sao?

Chàng trai buồn cười nhìn nàng chăm chăm một hồi lâu, đột nhiên lắc đầu.

“Xem ra nàng không biết, trái Kỳ Lân gặp Nhất Chỉ Sương chỉ có thể dùng một nửa, nếu không sẽ có độc.”

“Hà?”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Ta Chiều Nàng

Mạnh Phù Dao trố mắt, chàng trai lắc đầu bất đắc dĩ.

Ngay sau đó hắn liền tung người nhảy xuống cây nhẹ như một áng mây, không nhìn thấy được hắn làm thế nào, bất thành linh đã đứng trước mặt Mạnh Phù Dao, mỉm cười nói: “Cô nương, nhìn nàng run lấy bấy kìa, xem ra cũng đang rất lạnh, chúng ta.. cùng nhau sưởi ấm nhé...”

Vô sỉ! Mạnh Phù Dao nhìn hắn chăm chăm, rõ ràng là hù dọa ta mà!

Đứng đối diện nhau, dung mạo khi nãy vẫn chìm trong bóng tối giờ hiển hiện rõ ràng, khuôn mặt như vầng trăng sáng từ từ dâng lên từ đáy biển xanh chỉ thoáng chốc đã chiếu rọi bầu trời cao v vời vợi, Mạnh Phù Dao lập tức giật mình, dấm đuối đến choáng váng.

Choáng xong rồi thì liền bừng tỉnh, trong lòng mắng mình mê trai một vụn lẫn, vừa lùi thêm về phía sau vừa giả vờ hoảng sợ như cũ, tay cũng lần mò đến sợi roi quấn trên người mình.

Còn chưa chạm vào sợi roi, đầu ngón tay đột nhiên run rẩy, giống như bị một sức mạnh vô hình hất ra. Chàng trai đối diện mỉm cười thu ngón tay lại, lắc đầu nói “Cô nương, không phải lúc nào sự nguy trang cũng đều dùng được.”

Ánh trăng mát lạnh, áo choàng của chàng trai kia phất phơ trong gió đêm, mang theo nụ cười lơ đãng, khoan thai chậm rãi đi về phía trước, ổng

tay áo rộng như mây cuộn cuộn, khiến người ta nhớ đến Phượng Hoàng chao liệng trên chín tầng trời cao.

Có một loại dung nhan, gọi là thánh khiết.

Có một loại phong tình, gọi lại mị hoặc.

Có rất ít người dung hợp được thanh khiết và mị hoặc với nhau như dòng nước trôi xuôi, hòa thành khí chất độc đáo như gió thổi hương hoa lan tỏa, như trên núi cao sinh ra tản mạn, trong thâm trầm ẩn chứa ấm áp.

Cát đá phẳng phất ra tiếng vang nhỏ vun, một mùi hương nhàn nhạt kì lạ lan tỏa khắp nơi, tư thái chàng trai kia tao nhã lại thoải mái ngồi kề bên nàng, mặt hấn nghiêng nghiêng trong ánh lửa sáng ngời.

Mạnh Phù Dao dường như ngạt thở.

Tóc mái hấn bay vương trên hàng mày, tạo ra đường cong uyển chuyển tự nhiên, khiến người ta nhớ đến liễu xanh rũ xuống bên hồ tháng ba, làm nên cảnh xuân tươi đẹp muôn thưở trong thi ca.

Mà dường như tất cả ánh sáng rực rỡ trong trời đất, đều tụ lại nơi đáy mắt của vị thần có từng đường nét khuôn mặt như được tạc thành này.

Vẻ đẹp vượt qua phạm trần khiến cho người ta mất đi năng lực ngôn ngữ, khoảnh khắc này đây, Mạnh Phù Dao cảm thấy mình không biết nói một từ nào cả.

Chàng trai lại mỉm cười tự nhiên, tùy ý phất bụi dưới đất, nhìn thấy mặt đất trong nhất thời không thể nào sạch sẽ được, hấn chẳng thèm để ý nữa, bất chợt đưa tay nắm chặt vai nàng, kéo nàng nằm xuống ngủ.

Mạnh Phù Dao bỗng quay cuồng một vòng, phịch một tiếng đã lăn trên đất ẩm ướt, nàng quát lên: "... Huynh, huynh làm gì vậy?"

Chàng trai gồi đầu lên cánh tay, cũng không đứng dậy, hơi nghiêng đầu nhìn nàng, khóe môi khẽ cong như một đóa hoa ưu đàm chớm nở “Làm gì? Đêm sương giá rét, một người ngủ rất lạnh, cho nên ta quyết định ngủ chung với nàng.”

Mạnh Phù Dao đỏ mặt, “Ấy, ta không thể lợi dụng người đang lúc khó khăn...”

“Ta thích lợi dụng người đang lúc khó khăn.” Ống tay áo chàng trai vừa phất, tay áo thật dài liền quấy lấy eo nàng, không hề do dự kéo nàng qua, “Suyt, ngoan, nghe lời nào.”

Trên người hắn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt kì lạ, ngọt ngào như rượu, ống tay áo bay bay khiến mùi hương lan tỏa khắp nơi, làm say lòng người. Lý trí Mạnh Phù Dao như bị lửa thiêu đốt đến cháy rụi, nhất thời không biết nên ứng biến như thế nào, cả người cứng ngắc không dám nhúc nhích, mơ hồ nghe được tiếng cười nhẹ của hắn bên tai, phả ra hơi thở đậu trên vành tai nàng, có chút hơi ngứa.

Lòng cũng có chút nhồn nhột giống tựa mèo con gãi ngứa, Mạnh Phù Dao nghe thấy tim mình đập thật nhanh, sắc mặt nóng ran đỏ bừng đến mức suýt choáng váng.

Thân thể nàng chưa từng tiếp xúc qua với đàn ông, giờ bỗng tự nhiên mềm nhũn, nhưng lý trí vẫn nhắc nhở nàng phải giữ vững tinh thần thanh tịnh. Mạnh Phù Dao vươn tay ra liều chết chống lên ngực của hắn, vừa muốn dùng sức thoát khỏi thì lòng bàn tay chợt nóng lên.

Tích tắc sau đó có một dòng nước ấm ấm đột nhiên dâng lên, giống như sông lớn phá đê, róc rách tiến tới nơi thân thể hai người tiếp xúc, đổ vào tứ chi bách hài* và kỳ kinh bát mạch hơi bị tắc nghẽn của Mạnh Phù Dao, chảy đến đâu thì mang đến đó cảm giác nồng nàn ấm áp, mạnh mẽ bất tận như nước suối nóng ngày xuân đổ vào.

*tứ chi bách hài: xương cốt tay chân

Dòng nước ấm kia giống như một đôi tay dịu dàng thi triển thủ pháp thần kỳ trong cơ thể Mạnh Phù Dao, kinh mạch tổn hại sau khi bị thương được tu bổ tỉ mỉ từng chút, độc tố cũng được loại trừ từng chút một. Ngay cả nội lực đã tiêu tán không còn thừa lại bao nhiêu trong đan điền cũng từ từ tập trung, tụ lại thành hình, thậm chí mơ hồ như sóng nước cuộn trào, dồi dào hơn cả trước đây.

Sắc mặt tái nhợt dần dần hồng hào, Mạnh Phù Dao sững sốt mở to hai mắt, nhìn chàng trai nhắm mắt mỉm cười kia. Hóa ra hẳn đang dùng cách thức như thế chữa thương giúp nàng ư? Hẳn là ai? Sao biết được tình trạng của nàng? Tại sao phải giúp nàng?

Không kìm lòng được, nàng bèn quan sát khắp người chàng trai một lượt. Đan ông ở Năm châu Đại lục này thích đeo các loại ngọc bội, tượng trưng cho cấp bậc thân phận, nhìn phụ kiện mang trên người cũng có thể đoán được đại khái. Nhưng rõ ràng tác phong làm việc của người này khác với người bình thường. Trên người hẳn, ngoại trừ áo bào sáng chói sang trọng ra thì không có gì cả.

Cuối cùng ánh mắt Mạnh Phù Dao rơi trên cánh tay phải đang rút về của chàng trai, cái ấn ký khi nãy nhìn thấy trên đó đã rõ hơn một chút, dường như giống như một đóa hoa.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, chàng trai vẫn không mở mắt ra, bất chợt khẽ nói “Ta cho nàng mượn nội lực, có hiệu quả trong vòng ba canh giờ, nếu nàng muốn dùng thì phải nắm chắc.”

Mạnh Phù Dao thoáng ngơ ngác, khi kịp nhận ra hẳn vừa nói gì nàng bỗng nhảy lên, hoảng sợ nhìn hẳn chăm chăm, một hồi lâu mới nói lắp bắp, “Huynh là ai? Sao huynh biết ta... sao biết ta...”

“Nàng chắc chắn biết phục dùng Nhất Chỉ Sương quá liều sẽ khiến kinh mạch tổn thương, nhưng một hơi ăn bốn cây lại không kịp điều tức khôi phục, không phải gấp gáp muốn báo thù thì là gì?” Chàng trai ngồi dậy, mỉm cười, khẽ nhướn mày nhìn nàng “Có điều, ta nhắc cho nàng biết, gia tộc sau lưng Bùi Viện có thể lực phi thường, nang khẳng định muốn đòi nợ à?”

“À cũng không thể vác theo gia tộc đi khắp nơi.” Mạnh Phù Dao bật cười, nụ cười hơi lộ ra chút gian xảo và kiêu ngạo, “Có thù tất báo! Về chuyện tương lai, ả không đụng đến ta thì thôi, đụng đến ta, ta trốn, đợi ả buông lỏng thì ta quay lại cắn ả một cái. Huynh phải biết rằng...” Nàng chớp mắt vài cái “... Vật kèn càng thật ra chưa chắc có được tự do đi lại như kẻ lưu lạc ta đây.”

Chàng trai liếc mắt nhìn nàng, cười mỉm, khen ngợi “Tốt, rất tốt...”

Mạnh Phù Dao mỉm cười đắc ý.

“Rất vô lại.”

“....”

Không để ý đến sắc mặt Mạnh Phù Dao hóa đen, chàng trai lại nói “Đáng tiếc, từ trên xuống dưới kiếm phái Huyền Nguyên nhiều người như vậy, võ công Bùi Viện cũng không yếu, như trước đây nàng muốn thắng ả cũng đã khó, nếu muốn trừng trị ả mà không kinh động đến người khác, dễ như nói vậy sao?”

Nàng nhìn hẩn chăm chăm, nghĩ đến hẩn đã sớm ở trên núi này nhìn thấy rõ ràng một màn khi nãy, nàng lập tức dấy lên cơn giận dữ, oán hận nói: “Đó là chuyện của ta! Lúc nãy huynh không ra tay, bây giờ lại làm người tốt à?”

“Lúc này ta không có ở trên đỉnh núi này, ta nhìn thấy hành động của hai người ấy từ phía xa mà thôi.” Chàng trai vẫn bình thản hỏi “Có muốn không? Không muốn thì ta thu hồi lại.”

Mạnh Phù Dao thoáng ngơ ngác, suy nghĩ một chút mới hiểu được ý hẩn nói là cho mượn nội lực, tức giận nói to lên “Ta muốn!”

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng chàng trai cười khẽ, ánh sáng trong mắt hẩn di chuyển như sông sao rực rỡ, giọng điệu dí dỏm “Ừ... nàng muốn?”

Chữ “ừ...” bày kéo dài mềm mại, chứa đầy khiêu khích, Mạnh Phù Dao vừa nói xong mới phát giác mình lỡ lời, sắc mặt thoáng chốc đỏ bừng lên, còn chưa nghĩ ra phản kích như thế nào thì chàng trai đã mỉm cười kéo tay nàng, thì thầm “Nàng đã muốn, vậy thì ta chiều nàng thôi...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Ôn Đèn Oán Trả

Trăng sáng trên trời, gió mát kề bên, sơn dã không người, mỹ nam ôm ấp.

Trên đời này còn có gì tươi đẹp hạnh phúc hơn chuyện này?

Gương mặt hạnh phúc của Mạnh Phù Dao trong thoáng chốc đã nhanh chóng biến hóa đủ mọi sắc màu, từ ửng đỏ, đỏ bừng, đỏ thắm, đỏ nhạt, cuối cùng trở lại bình thường. Nàng liếc mắt nhìn chàng trai đối diện đáng chết không biết xấu hổ kia, ngồi thẳng nghiêm mặt, cung kính nói “Huynh đã muốn chiều ta, thì ta cũng cố mà làm thôi.”

Bàn tay vừa lật, mấy cây châm thép nhô lên sáng loáng giữa các kẽ tay.

Huynh dám sờ, ta đâm chết huynh ngay.

...

Tay nắm tay, má kề má, chuột mập xuất thế, trái đẩy phải ngăn.

Trên đời này, không có chuyện nào vô sỉ bằng chuyện phá nát cảnh đẹp lúc này.

Mạnh Phù Dao còn chưa kịp đâm người kia, “bụp”, Nguyên Bảo đại nhân không biết từ nơi hẻo lánh nào xuất quỷ nhập thần chạy đến như bay, nhảy vọt lên, “thân mập bỗng nhiên lộn ngược ra sau, xoạc chân một trăm

tám mươi độ bổ xuống” rồi lại giang rộng bốn chân, banh đôi ra đập lên mặt hai người.

Mạnh Phù Dao lập tức tát bốp một chưởng, đánh Nguyên Bảo đại nhân rớt xuống, thuận đà lui ra ba trượng.

Nguyên Bảo đại nhân rơi xuống lòng bàn tay xòe ra của chàng trai, liền trở mình, ôm lấy tay hắn khóc chút chút.

Mạnh Phù Dao khinh bỉ nhìn con chuột chăm chăm, tuy cảm tạ nó giải vây cho mình, nhưng cái tham vọng chiếm hữu kia thật quá biến thái mà.

Ánh mắt của nàng lướt qua con chuột mập mề trai kia, rồi rơi trên người chàng trai. Hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, Mạnh Phù Dao tự nhận mình có nhãn lực không tệ. Tuy mỗi câu nói của người này đều như lá lời trêu chọc, nhưng đầu mày cuối mắt không hề có sắc đục suồng sã, ánh mắt cũng chẳng hề có chút tà niệm, trong sự phong lưu ấy chất chứa khí chất cao quý hơn người.

Hắn thật sự chỉ vì nhìn thấy cảnh Bùi Viện ám hại mình nên mới ra tay tương trợ sao?

Kiểm phái Huyền Nguyên có địa vị không thấp ở Hoàng triều Thái Nguyên, thường xuyên có không ít quan to khách quý lui tới. Hôm nay người này lại xuất hiện ở đây, phải chăng có quan hệ với kiểm phái Huyền Nguyên? Nếu như là bằng hữu của kiểm phái Huyền Nguyên, tại sao hắn lại giúp mình đối địch với kiểm phái Huyền Nguyên chứ?

Mạnh Phù Dao hít một hơi thật sâu, nàng không muốn lẫn lộn trong vấn đề khó hiểu này nữa. Nàng nhìn ra được người này không phải nhân vật đơn giản, có hỏi cũng không hiểu hết được. Dù sao đi nữa, nếu hắn muốn làm hại mình thì chỉ cần hắn trở tay một cái là có thể làm được, đâu cần phải vòng vo như vậy.

Mà trước mắt, nàng còn có chuyện phải giải quyết.

Nàng không vì bất lực với chuyện rối rắm, mà để mặc kẻ tổn thương mình ung dung tự tại.

Sau khi điều hòa khí tức, sửa lại ống tay áo, Mạnh Phù Dao chỉnh trang lại toàn thân, thuận tay còn móc ra ít đồ bôi lên cây chùy thủ tùy thân của mình.

Đó là “hoa bất thương”, sinh trưởng tại Thanh Châu nước Phù Phong, được tinh luyện thành nước. Loại nước này không có độc, nhưng một khi thấm vào vết thương sẽ khiến cho vết thương thối rữa, dai dẳng khó lành.

Mạnh Phù Dao tung chùy thủ trong lòng bàn tay, có chút tiếc nuối vì trên người mình không có thuốc độc. Nhưng mà, Bùi Viện luôn tự phụ ả là người có dung mạo tuyệt thế, làn da trắng như tuyết, có nhiều nam nhân vây quanh ả như ong mật vây hoa, gọi ả là Ngọc Nhi. Nếu trên người Ngọc Nhi có dăm ba vết thương tỏa ra mùi hôi thối, xua đi những ong bướm mượn lờ kia, xem ả còn có thể duy trì nụ cười chúm chím đối trá kiểu quý tộc kia nữa hay không.

Mạnh Phù Dao cười khẩy, tỉ mỉ bôi lên cây chùy thủ từng lớp từng lớp một.

Chàng trai ngồi bó gối mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt mơ hồ vụt lóe sự tán thưởng.

Nhìn thấy Mạnh Phù Dao đã sẵn sàng, hần đứng dậy chỉ tay về phía Huyền Nguyên sơn trang, cười nói “Có lẽ nàng không biết, kiếm phái của nàng còn có lối đi bí mật, đi vào từ nơi đó, nàng có thể tránh được rất nhiều thủ vệ sơn trang. Hơn nữa...” Về mặt hần đột nhiên có chút kỳ quái “Lúc này, sư phụ nàng và các sư huynh đệ tỷ muội khác đều đang ở tiền sảnh chiêu đãi Thái phó đại nhân nước Vô cực, nàng có thể ẩn nấp ở trong phòng Bùi Viện trước.”

“Sao huynh biết?” Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn hần, “Huynh là ai?”

“Nàng có thể gọi ta là Chiêu Hủ, Nguyên Chiêu Hủ.” Hần mỉm cười, ánh mắt như gió xuân lướt qua không gian, lại giống như nước chảy ngược dòng, chỉ trong phút chốc đã khiến băng tan tuyết rã.

“Nguyên Chiêu Hủ?” Mạnh Phù Dao nhắm thầm trong miệng, không khỏi cảm thấy quen thuộc, giống như đã từng nghe ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ nổi, chỉ đành gật đầu, cất bước đi men theo hướng Nguyên Chiêu Hủ chỉ.

Bóng dáng của nàng dần dần biến mất nơi đường núi gập ghềnh. Phía sau lưng, Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười đứng chấp tay, nhìn chăm chăm theo bóng lưng nàng.

Tay áo bào rộng phất phơ trong gió, chở đầy ánh trăng óng ánh như bạc vụn.

Nơi phía sau hần vốn là một khối núi đá, chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện một bóng đen cao gầy, bóng đen kia đứng đằng sau Nguyên Chiêu Hủ ba thước, cúi đầu khom người, tư thế cung kính.

“Thái...”

Nguyên Chiêu Hủ nhẹ nhàng quay đầu, chỉ một ánh mắt, lập tức đối phương liền hiện ra vẻ kinh sợ, vội vàng im miệng.

“Không cần giục ta, ta lập tức qua đó.” Nguyên Chiêu Hủ như biết đối phương định nói gì, phất ống tay áo, suy nghĩ một chút lại nghiêng đầu nói với Nguyên Bảo đại nhân đứng trên vai mình “Này, đi theo nàng xem sao.”

Nguyên Bảo đại nhân quay người, đưa mắt về phía Nguyên Chiêu Hủ.

“Sau khi trở về cho mi ăn khuya, ba quả Kỳ Lân Hồng.”

Nguyên Bảo đại nhân vẫn duy trì tư thế mộng hất lên trời như cũ, nhưng ngoan ngoãn bò xuống từ vai hắn.

Nguyên Chiêu Hủ đuổi theo Nguyên Bảo dặn dò, “Không cho phép mi lấy việc công trả thù riêng, nếu không ta sẽ trừ ba Kỳ Lân Hồng của mi.” Con chuột mập kia lắc lư cái đuôi trả lời, cũng không biết có đồng ý hay không.

Gã áo đen kinh ngạc nhìn chuột trắng biến mất trong bóng đêm, trong lòng thực sự không hiểu rõ hành động của chủ tử mình. Nguyên Bảo cũng không phải là thú vật đồ chơi bình thường, mà là “Thiên Cơ Thần Thủ” sống tại thần điện Trường Thanh thần thánh nhất của hoàng triều Khung Thương, trăm năm mới ra đời một con, vô cùng có linh tính, còn có khả năng tránh dữ tìm lành. Hơn nữa, một khi nhận chủ thì cả đời không thay đổi, người đăng cấp bình thường đều chưa từng thấy, chứ nói chi là sở hữu. Nếu không phải thân phận chủ tử đặc biệt, cũng không thể có nó.

Một bảo vật như vậy mà chủ tử tùy tiện phái đi ra ngoài như thế sao?

Cô nương mới vừa rồi kia... lẽ nào...

Nhưng mà số mệnh chủ tử, không phải là...

Suy nghĩ trong lòng trăm chuyển nghìn quay lại tuyệt đối không dám lộ ra trên mặt, đi theo chủ tử nhiều năm, gã áo đen biết rất rõ tâm can thủy tinh lưu ly của chủ tử. Trước ánh mắt thông minh cao xa của người, mình chỉ động lòng mảy một chút cũng có thể bị người đoán ra tâm tư.

Tuy gã cẩn thận như vậy, nhưng Nguyên Chiêu Hủ lại phát hiện ra được điều gì đó, khẽ xoay người cười nhạt liếc mắt nhìn gã áo đen, đối phương thấy thế thì càng khom người xuống thấp hơn lui vào trong bóng tối.

Nguyên Chiêu Hủ quay người lại, nhắm mắt nhìn về nơi bóng tối xa xăm, bóng dáng cô gái dám yêu cũng dám hận, dám chấp nhận cũng dám đổi mặt

kia đã hoàn toàn chìm trong bóng đêm. Nàng ôm kiếm, cột tóc, thân thể nhanh nhẹn mang theo sát khí tìm đến kẻ có bề ngoài xinh đẹp mà nội tâm độc ác ích kỷ dòng dõi Hoàng thất kia, tìm đến những kẻ đã gây tổn thương và khinh thường nàng, chuẩn bị vùng đao chém xuống.

“Đời người nhiều ràng buộc, thế sự thay đổi, khổ ải giày vò, chuyện ơn đền oán trả có được mấy ai...” Rất lâu, một tiếng thở dài man mác tan trong gió đêm rì rào.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Giông Tố Cuồng Nộ

Trời đổ mưa.

Cơn mưa nửa đêm đột ngột kéo đến mãnh liệt, trút xuống âm âm như muốn nghiêng trời lệch đất, chỉ thoáng chốc trên mặt đất đã có ngàn vạn dòng chảy nhỏ.

Bùi Viện bước ra từ sảnh chính, tay cầm một cây dù giấy, được nha hoàn hầu hạ trở về Lan Đình Cư của mình. Một nha hoàn đi theo cầm đèn lồng soi đường cho ả, mưa to gió lớn khiến đèn lồng giấy lung lay, nha hoàn kia dung y phục của mình cẩn thận che kín nó suốt dọc đường đi, nhưng một cơn gió to bất ngờ ập đến thổi tắt ngọn đèn.

Nha hoàn này cơn chưa kịp xin tội thì đã bị Bùi Viện giơ tay giáng một cái tát, móng tay sắc nhọn cào xước lên mặt cô bé để lại đường gạch đỏ lôm, máu tươi chảy xuống đầm đìa, nhưng cô gái nhỏ này cũng không dám khóc, ôm đèn co rụt trong mưa.

“Ngu xuẩn! Một chiếc đèn mà cũng không trông nom được!” Bùi Viện ngược mắt nhìn mưa gió phần phật giăng kín màn trời đêm, phiền não vô cớ ủa đến, ả cau mày khép lại áo choàng, bước nhanh vào khoảng sân yên tĩnh.

“Các người không được phép đến hành lang, đừng làm bẩn nơi ở của ta.” Bùi Viện ghét người khác quấy rầy, lại thích sạch sẽ, ngay cả chỗ ở cũng

chon Lan Đình Cư thanh tịnh nhất, tao nhã nhất. Ai cũng biết rõ những thói quen này của ả, các nha hoàn đều gật đầu đáp khẽ, lùi khỏi hành lang từ xa.

Bên ngoài cửa giông tố như roi thần quật khắp mọi nơi, bên trong cửa là bóng tối đen ngòm yên ắng và trống vắng.

Bùi Viện đẩy cửa vào.

Két... Cửa chậm rãi mở ra, Bùi Viện bất chợt cup mắt xuống, đột nhiên thấy được một vệt nước lờ mờ trên sàn gỗ.

Trong long khê giật mình, ả phản ứng cực nhanh, lập tức lui như bay về phía sau.

Tuy nhiên đã muộn.

“Két!”

Ánh sáng lóe lên trong đêm tối, mơ hồ có một bóng đen phi thân vung đao đâm đến, một đao bất ngờ, như sấm chớp giáng xuống thành linh, tích tắc đã đến mặt Bùi Viện!

“Xoẹt.”

Tiếng da thịt bị cắt phát ra rất khẽ, nhưng văng vào tai Bùi Viện khiến ả kinh tâm động phách, ả chỉ cảm nhận được trán bên trái chột lạnh và đau xót, liền sau đó mắt trái bị che mờ bởi một màn máu đỏ.

Màn máu đỏ tươi che mờ ánh mắt, Bùi Viện không thấy rõ người trốn trong bóng tối giết mình là ai. ả chỉ biết giờ phút này chỉ có tự bản thân mình mới giữ được tính mạng. ả cắn răng chịu đau, “roẹt”, Bùi Viện rút ra trường kiếm, mũi kiếm chấn động tỏa ra tia sang khắp trời, ánh sáng này làm lóa mắt người khác, trong lúc khẩn cấp, ả đã sử dụng kiếm pháp

“Trường không chi kiếm”, đó là bảo bối ẩn giấu của sư phụ bí mật truyền thụ cho ả.

Dường như đối phương cũng biết sự lợi hại của kiếm pháp này nên chẳng đón đỡ, vừa lắc mình đã lướt qua bên ả nhanh như cá bơi. Chỉ trong cái lướt qua nhau tích tắc kia, người này đã trở tay gạch một đường hiểm độc. Trán bên phải Bùi Viện lại đau cọt, máu tươi chảy ào xuống như suối, che mất điểm nhìn rõ cuối cùng của ả.

Thế đao tàn nhẫn, nhanh như chớp giật, nén giận tập kích, sắc bén kinh người.

Trong tích tắc, đối phương đã nhanh-độc-chuẩn gạch lên mặt Bùi Viện một gạch chéo.

Hai mắt bị máu che phủ không thể nhìn thấy nữa, Bùi Viện xuất kiếm không còn theo quy tắc nào cả, đau đớn trên mắt đã khiến ả nộ khí công tâm, không biết hai vết gạch chéo trên mặt sâu đến mức nào, nhưng nhìn từ lượng máu chảy xuống, gương mặt này nhất định đã bị hủy. Đối phương ra tay độc ác, nhất định là có thâm thù đại hận với mình.

Từ trước đến nay, các cô gái tuyệt sắc xem dung mạo nặng như tính mạng, giây phút này Bùi Viện đau đến mức không muốn sống, chỉ cảm thấy không giết được người này thì không cam long bỏ cuộc, dứt khoát không màng đến hai vết gạch đó. Một đường ngang lóe sang, đem máu tươi trong lòng bàn tay quét xuống thân kiếm, thân kiếm ánh lên sắc đỏ, màu đỏ chập chờn quỷ dị trong không gian tối đen. Trong ánh đỏ lập lòe xuất hiện vô số bong bóng như mắt những con cua từ từ trôi lên từ mặt biển, lại mang màu sắc sặc sỡ như những con nhện độc, động đậy bò trên thân kiếm lạnh ngắt, nhìn thấy mà rợn người buồn nôn.

Lúc này, nếu có con cháu Hoàng tộc Hoàng triều Thái Uyên ở đây, chỉ sợ là sẽ kinh hãi bạt thốt to lên: “Tế huyết thần công”, thần công này được

Hoàng tộc giữ kín tuyệt mật, hôm nay Bùi Viện mang ra sử dụng, đó là liều mạng muốn cá chết lưới rách (hai bên cùng bị tổn hại).

Ả muốn liều mạng nhưng chưa chắc đối phương đã chịu, người đó vừa thấy ánh đỏ quý dị kia sang lên, lập tức lao nhanh ra ngoài không một tiếng kêu. Mũi giày đá lên khung cửa, vừa xoay người đã thoát khỏi phạm vi bao phủ của ánh sáng đỏ. Bóng dáng màu đen trong cơn mưa xối xả tựa như chim ưng, vừa xoay chuyển đã vụt bay ra xa ba trượng, biến mất trong màn mưa dày đặc mãi không ngừng.

Bùi Viện xiết chặt kiếm đuổi theo lập tức, thần công của ả đã đầy đủ, nhắc chân tạo thế nhanh như tia chớp, kiếm khí trong long bàn tay tỏa sang đến hai trượng, gần như chỉ cần vươn tay là có thể lập tức đâm đến tim bóng đen từ phía đằng sau.

Tuy nhiên còn chưa kịp vươn tay ra, ả chợt thấy có thứ gì đó trắng mịn vút qua bên cạnh, mang theo một cơn gió nhỏ, liền ngay sau đó bàn tay đau xót, trường kiếm đột ngột rơi xuống đất.

Bùi Viện hoảng hốt cho rằng trong phòng còn có kẻ địch, liều mạng mở to mắt ra nhìn, trong tầm nhìn bị che mờ bởi màn máu đỏ, ả mơ hồ nhìn thấy một bóng tròn, thoát ẩn thoát hiện.

Ngay sau đó chân ả như giẫm phải vật gì mềm nhũn, Bùi Viện liền bị lão đảo.

Lúc này hai vết thương trên mặt bắt đầu ngứa ngáy, như có vô số côn trùng nhỏ bò trong vết thương, Bùi Viện kinh hãi không dám tiếp tục liều mạng, vội vàng sờ lên, nhưng càng sờ càng ngứa, mang máu đỏ tươi che phủ khuôn mặt khiến ả không nhìn thấy được gì cả, ả nóng vội đến mức thất thanh gào to: “Người đâu! Người đâu! Múc nước cho ta! Gọi thái y, gọi thái y!”

Không ai đáp lại.

Những nha hoàn vừa rồi bị ả đuổi vì sợ làm bẩn mặt đất chạy đến trong mưa, trên tay vẫn còn ôm đèn đã tắt, ngây ngốc mà lạnh lùng nhìn ả.

Các nàng đứng bất động trong mưa ngây dại nhìn người ngày thường cao quý ngang ngược, giờ phút này đây mái tóc dài của ả rối bời trong mưa to gió lớn, máu tươi đầy mặt đầy tay, hai cánh tay vươn dài ra gào khóc thảm thiết trên hành lang ngoằn ngoèo. Trên mặt ả là hai đường gạch chéo giao nhau thành một dấu chéo chữ thập, máu tươi từ dấu chéo tàn nhẫn kia nhỏ xuống, nhỏ xuống hành lang mà ả chưa bao giờ cho phép kẻ nào bước vào, nền gạch sang loáng bị nhiễm bẩn bởi những vết máu loang lổ đục ngầu.

“Người đâu... người đâu...”

Không ai nhúc nhích, không ai trả lời, những tỳ nữ hầu hạ đẳng này tận mắt nhìn thấy cảnh sát hại vừa rồi, nhưng lại lạnh lùng đứng bất động trong mưa.

Mưa to bị gió thổi mạnh tạo thành những vách ngăn trong suốt, ngăn cách ánh mắt căm phẫn của những người ngày ngày bị ả chà đạp.

“...Người...đâu...”

Tiếng kêu thảm thiết của Bùi Viện chìm trong tiếng mưa tuôn xối xả, nhỏ dần rồi im bật. ả điên cuồng chạy loạn trên hành lang, nhưng vì luôn va phải cột mà bị thêm thương tích. Vết thương trên mặt càng lúc càng ngứa dữ dội hơn, sức lực ả cũng dần dần tiêu hao hết.

Nước mưa thấm ướt tấm màn vải đỏ thẫm treo ở hành lang, mưa hòa máu, vạt áo hồng đầm máu của Bùi Viện xoay tròn trong mưa, bị thương đến tột cùng, rồi dần dần rũ xuống.

Bùi Viện ngã xuống bậc thềm, tóc đen xỏa tung trên nền đất lênh láng nước mưa, uốn lượn như rắn ở trong nước, tay ả gắng gượng vươn tới phía trước, như hy vọng ai đó đến giúp mình thoát khỏi cơn ác mộng này.

Tuy nhiên, mãi chẳng ai đến,

Đêm chưa quá nửa, giông tố cuồng nộ.

Tiếng rên đau nhỏ dần, mang theo sự mù mờ bất lực hòa tan trong tiếng
sấm vang ầm ầm.

“Các người...tại sao...không cứu ta...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Gặp Mai Phục Sau Núi

Bóng đêm sâu lắng, tất cả máu tươi đều chìm trong đêm tối, tất cả tiếng rên đều khuất trong màn mưa.

Trong khoảnh khắc Bùi Viện bị gạch một dấu chéo trên mặt, trên mái hiên nơi xa, vạt áo bào của một người nào đó không ngừng phấp phới, đứng trong mưa nhưng không ướt, chấp tay mỉm cười nhìn động tĩnh bên dưới.

Phía sau hẳn, một gã áo đen cúi đầu đứng hầu cách ba thước.

“Lát nữa người đến chỗ Bùi Viện làm chút hành động.” Nguyên Chiêu Hủ căn dặn người áo đen “Bùi gia ở Yến Kinh là kẻ thù truyền kiếp với tướng phủ Vân gia, cũng là đối thủ... Người biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Gã áo đen lặng im gật đầu, vừa lắc mình đã biến mất ngay tại chỗ.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, nhìn lại bên dưới một lần nữa, tiếng nói hẳn động lại mà không tan đi trong cơn mưa tầm tã, thanh âm bay xa “Gạch chéo dứt khoát lưu loát, cô gái này...”

Ấn núp ở một góc tường, Mạnh Phù Dao vội vàng lau đi vết máu trên người, vỗ vỗ Nguyên Bảo đại nhân ở trên vai mình, cười nói “Cảm ơn!”

Nguyên Bảo đại nhân chán ghét né tránh, mắt đen lúng liếng tràn ngập khinh bỉ, ngụ ý là “Tay của cô rất dơ, đừng làm bẩn bộ lông trắng muốt của ta.”

“Bị thịt thối tha!” Mạnh Phù Dao vừa thầm mắng vừa bước đi ra ngoài.

Nàng không hay biết, sau khi nàng đi, một tia chớp như rìu của chiến thần từ trên chín tầng trời cao, giáng sấm sét xuống Năm châu Đại lục.

Căn phòng Bùi Viện đang hôn mê nằm bất chợt phát sáng khi ánh chớp lóe lên, trong ánh sáng nhập nhòa dường như có thêm một tia sáng lạnh quét xuống, ngay sau đó máu tươi bắn lên tung tóe.

Đêm mưa to này vốn đã định sẵn không bình yên.

Lâm Huyền Nguyên vừa mới ngủ không bao lâu đã bị đánh thức, khi hẩn chạy đến nhìn thấy tình trạng Bùi Viện, sắc mặt khó coi đến mức khó có thể hình dung.

Bùi Viện hôn mê bất tỉnh, vết thương trên mặt chỉ nhìn thoáng qua đã thấy thối rữa đến tận xương cốt, máu tươi và xương trắng hòa lẫn tạo thành một dung nhan thê lương. Nhan sắc tuyệt thế ngày xưa đã định suốt đời không thể gặp lại.

Lâm Huyền Nguyên giật mình ngay tại chỗ, không biết làm như thế nào cho phải. Đệ tử khác không rõ lai lịch Bùi Viện lắm, nhưng hẩn đương nhiên biết rõ. Xuất thân của Bùi Viện hẩn không dám đụng đến, hôm nay xảy ra chuyện này, hẩn phải bấm báo thế nào với thế lực sau lưng Bùi Viện đây?

Hẩn đã thẩm vấn từng tỳ nữ của Bùi Viện, những nói chuyện người này đều khẳng khẳng nói mình chỉ nhìn thấy một bóng đen bay ra khỏi phòng chủ tử, ngoài ra không biết gì cả.

Trận mưa to này đến bất ngờ, xóa đi quá nhiều dấu vết.

Nếp nhăn trên mặt Lâm Huyền Nguyên chỉ một đêm đã hẩn sau hơn rất nhiều, hẩn ngửa đầu chậm rãi hướng lên trời, trong lòng than thở:

“Lẽ nào trời muốn Huyền Nguyên ta diệt vong?”

Ánh mắt lướt qua dãy phòng khách tối om, trong đầu Lâm Huyền Nguyên chợt vụt lên một ý niệm: “Thái phó nước Vô Cực vừa đến đã xảy ra chuyện, có thể nào...”

Nhưng chỉ chớp mắt hấn lại loại bỏ hoài nghi của mình. Thái Phó đại nhân dù sao cũng là người nước khác, từ trước đến giờ qua lại thân thiết với kiếm phái Huyền Nguyên, hoàn toàn không có động cơ giết người. Huống chi đại phu xem thương tích của Bùi Viện, nhìn thấy ngón út phải của Bùi Viện bị cắt mất nửa đoạn, đã nhận ra vết cắt này hơi xéo, từ dưới cắt ngược lên, chính là vết thương tạo ra từ chiêu mở đầu kiếm pháp Kinh Phong của Vân gia – kẻ tử thù của Bùi gia. Xem ra chắc chắn là Vân gia đã phái người lên núi ám hại Bùi Viện.

Chỉ là, Bùi Viện học nghệ ở kiếm phái Huyền Nguyên là để che dấu thân phận.... Lâm Huyền Nguyên nhướng mày, chuyện này tốt nhất nên nói rõ ràng với Bùi gia.

“Tối nay tất cả mọi người đều không được ngủ, toàn bộ đi ra ngoài tìm người cho ta. Ta đã khởi động tất cả các cơ quan đại trận tại những nơi hiểm yếu, mưa lớn như vậy, hung thủ không thể nào chạy xuống dưới chân núi. Các người nhất định giữ người ở trên núi cho ta!”

Các đệ tử đồng thanh tuân lệnh, Lâm Huyền Nguyên nhìn cơn mưa không dứt phía trước, uy nghiêm nói: “Nhớ kỹ, chuyện này liên quan đến việc tồn vong của kiếm phái Huyền Nguyên, nhất định phải bắt được người, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Vâng!”

Một bóng đen như mũi tên rời cung, bang qua màn mưa mù mịt, bởi vì tốc độ quá nhanh, thế nên khi lướt qua nơi nào thì dường như chỉ để lại chiếc bóng mờ mịt ở nơi đó.

Bóng người này chạy thẳng đến sau núi, kiếm phái Huyền Nguyên được xây dựng dựa vào núi, sau sơn trang là nơi phòng thủ tương đối yếu kém nhất.

Phía sau núi vẫn yên tĩnh như ngày thường, bóng người cũng chẳng hề dừng lại, nhanh chóng leo lên dốc núi. Nàng từng đi dạo khắp toàn bộ núi này, biết được đằng sau núi có một cái khe, xuyên qua khe núi là một sơn động, ra khỏi sơn động này là thoát khỏi phạm vi của núi Huyền Nguyên.

Nàng chạy cực nhanh, vừa chạy vừa đặt tay trên bao kiếm bên hông, ánh kiếm màu xanh ngọc lộ ra nhấp nháy.

Ánh kiếm màu xanh ngọc là sắc màu đặc trưng cho tầng thứ tư của công pháp Phá Cửu Tiêu, có thể phá tan hết tất cả nội lực dù mạnh hay yếu.

Nguyên Chiêu Hủ tương trợ nội lực không chỉ giúp Mạnh Phù Dao khôi phục lại tầng công pháp ban đầu, thậm chí còn giúp nàng phá tan cửa ải tầng thứ ba mà nàng cứ bị trì trệ không vượt qua được, tiến vào cảnh giới tầng thứ tư.

Điều này khiến tốc độ ra tay vừa rồi của nàng nhanh hơn gấp bội, do đó mới có thể trong tình huống Bùi Viện đã cảnh giác mà nàng vẫn gạch được một dấu chéo xinh đẹp trên mặt ả.

Đáng tiếc là Bùi Viện lại như hổ điên muốn liều mạng với nàng, nàng không muốn ôm nhau chết chung với ả, đành phải ra tay xong thì chuồn đi, cho dù biết có lẽ sẽ để lại hậu hoạn, nhưng cũng đành chịu thôi.

Một ngọn núi mờ nhạt hiện ra trước tầm mắt, cây cối cỏ dại mọc thành bụi trên núi bị nước mưa xối nghiêng trái ngã phải, xem ra không có ai xuất hiện ở nơi này.

Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười thư thái.

Nàng cất bước tiến về phía trước.

“Cạch.”

Dưới chân đột nhiên có cảm giác khác thường, giống như là giẫm trúng một viên đá nhỏ.

Nhưng Mạnh Phù Dao lại cảm thấy đây không hẳn là một cục đá, nàng lập tức lui ra!

Đám cỏ rậm rạp kia bất chợt như rắn dựng thẳng thân lên, nhìn kỹ lại thì thấy phía sau là một tấm lưới dính đầu bùn đất và cây lá. Những mũi tên sắt nhọn sang loáng giấu sau đám lá cây dày đặc được bắn ra từ những mắt lưới, ùn ùn tập kích Mạnh Phù Dao!

“Nguy rồi, nơi này mà lại được bày trận!” Mạnh Phù Dao thầm mắng lão hồ ly hành động quá nhanh chóng, càng khó hiểu hơn tại sao trước kia nàng không phát giác ra nơi này bày bố thiên la địa võng.

Tấm lưới lớn bay lên bao phủ phạm vi chừng mười trượng, nội lực nàng mượn đã bắt đầu tiêu tán. Với thể lực hiện tại của nàng, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không cách nào chạy trốn được trong phút chốc. Thấy tấm lưới ta màu đen ập xuống như khói mù bao phủ, móc câu trên lưới lóe lên ánh sáng màu xanh âm u, Mạnh Phù Dao tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Phá Trận Tuyệt Đẹp

“Này đang ngủ à?”

Giọng nói trầm ấm mà tao nhã, mang theo chút dí dỏm quen thuộc vang bên tai, Mạnh Phù Dao vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ mở to mắt.

Phía đằng xa, Nguyễn Chiêu Hủ nghiêm chỉnh tôn quý tao nhã như sắp bước vào cung điện, ở trong mưa xa mà không ướt, đứng thẳng trong không gian xanh mướt nơi kia, vách núi sau lưng hắt như có một vầng trăng bất chợt mọc lên.

Hắn đứng rất xa, dáng vẻ ung dung bình tĩnh, lẽ ra lúc này dù muốn cứu Mạnh Phù Dao cũng không còn kịp, tuy nhiên nàng vừa nhìn thấy hắn đã bất giác cảm thấy yên tâm, giống như khoảnh khắc sinh tử tám ngày đại nạn trước mắt cũng không đáng để hoảng sợ nữa, khóe môi bất giác nhòe cong.

Mạnh Phù Dao còn chưa kịp nở nụ cười đã thấy Nguyễn Chiêu Hủ đứng yên dẹt dẹt như xử nữ, chợt mỉm cười với nàng.

Nụ cười chưa tan, hắn bỗng vung tay.

Vừa vung tay đã như sấm chớp, như núi ngọc phá vỡ sông băng, ồ ạt mãnh liệt khuấy động bóng đêm và mưa gió. Cây cỏ trên mặt đất bị kinh khí không gì sánh kịp kéo bật tung gốc, dựng thẳng thành tường, cỏ cây dày đặc bay về phía tấm lưới đang phủ xuống.

Nguyễn Chiêu Hủ gần như bay sát mặt đất, trong nháy mắt đã vọt đến trước người Mạnh Phù Dao, vươn tay ra đẩy nàng ngã xuống, thoát cái đã ôm chặt eo nàng tiếp tục bay sát mặt đất. Tay còn lại liên tục phất ống tay áo, tạo ra những cơn gió to cuộn cuộn, phá tan bức tường cỏ kia, cây cỏ hỗn loạn dưới đất bị luồng chân khí cực đại của hắn hóa thành vô số phi tiêu và tên nhọn, gào thét xoay tròn lao vút về tấm lưới, phát ra tiếng kim khí va chạm không ngừng, chỉ thoáng chốc tấm lưới to kia đã bị những cây cỏ sắc bén như những lưỡi dao cắt vụn thành từng mảnh nhỏ, không còn nhìn ra hình dáng nào nữa.

Cuối cùng tấm lưới ấy mang theo chút ánh sáng xanh âm u rơi phủ xuống, rơi đúng vào gót giày Nguyễn Chiêu Hủ ở phía sau, rồi trong tích tắc chìm hẳn vào bùn đất.

Nguyễn Chiêu Hủ mỉm cười nhẹ bâng, cúi nhìn cô gái trong lòng mình, hai tay hắn chẳng hề dính một hạt bụi nào.

“ Nhìn thấy ta cảm giác như thế nào?”

Cảm giác thế nào à?

Mạnh Phù Dao chớp mắt vài cái, ngược mắt lên nhìn.

Nguyễn Chiêu Hủ cup mắt nhìn xuống, đôi mắt đen sâu hun hút lóng lánh ý cười, ánh sáng trong mắt như ánh mặt trời, như men rượu khiến lòng người chấn choáng.

Một mùi hương thơm nhạt và kì lạ tỏa ra, cho dù mưa như thác đổ mãi chẳng dừng cũng không thể nào hòa tan được.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời đều không nói nên lời, Nguyễn Chiêu Hủ thôi không trêu chọc, Mạnh Phù Dao cũng quên mất đáp trả mỉa mai. Giờ phút này, nguy hiểm vừa qua, mưa mãi chẳng dứt, hơi thở Nguyễn Chiêu

Hủ búa vây xung quanh, nàng lại quên hết ngôn từ, không biết trả lời như thế nào nữa.

Người này thoát nhìn như rất xa xôi, nhưng từ khoảnh khắc gặp gỡ kia thì như đã thân thiết với nàng, trong vài canh giờ ngắn ngủi đã cứu nàng hai lần.

Thậm chí Mạnh Phù Dao cũng không hiểu tại sao hẳn lại giúp nàng.

Nàng nhìn hắn, đáy lòng như có nước ấm trào dâng, cơ thể lạnh cóng vì đêm mưa tầm tã dường như đã ấm lên hơn một chút.

Chỉ trong một thoáng nhìn nhau kia.

Sợi dây đàn mỏng manh nơi đáy lòng, sợi dây đàn đã sớm gỉ sét vì sương gió vùi dập, vì lòng người lạnh lẽo, sợi dây đàn đã đứt lìa vì người kia ruồng bỏ, đột nhiên trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau này, cái ôm dịu dàng ấm áp trong mưa to gió lớn, đã nhẹ nhàng gảy lên những cung bậc trầm bổng du dương xao xuyến lòng người, ngân nga không dứt.

Giống như ở một nơi tịch mịch nào đó, bất chợt nghe được tiếng sấm rền vang.

Mạnh Phù Dao run rẩy.

Nàng bấu chặt tay xuống mặt đất ẩm ướt, những ngọn cỏ sắc nhọn cứa vào tay nàng, bàn tay trắng nõn liền chảy máu, nhỏ xuống thành những giọt máu tròn to, trong thoáng chốc hòa tan cùng nước mưa, thấm sâu vào bùn đất.

Nàng hít vào, cơn đau nhói khiến nàng liền bình tĩnh, mắt sáng rực lên, bất giác rụt người lại định thoát khỏi hắn. Nhưng chỉ vừa mới làm một nửa, Nguyễn Chiêu Hủ đang nhìn nàng chăm chăm đột nhiên liếc mắt về phía sau, hươ tay ôm nàng, vừa quay người đã bay ra ngoài.

Nàng ngạc nhiên xoay đầu trong ngực hăn, Nguyễn Chiêu Hủ cười nói, “Nàng muốn hiến thân cho ta ở đây sao? Nhưng ta sợ lạnh”.

Giọng điệu nhẹ nhàng dí dỏm, nàng không nhìn thấy ánh mắt hăn, nhưng lại cảm giác được không có gì khác thường nên cũng yên lòng. Nhưng không biết tại sao, nghe thấy giọng hăn chẳng có chút quan tâm nào, lòng nàng lại dâng lên một chút phiền muộn.

Đáy lòng Mạnh Phù Dao khẽ rên rỉ, nàng thầm mắng mình sao lại quá lãng mạn, đã là một bà già gần bốn mươi tuổi lại còn chơi trò quần quýt nữa sao!

Nàng xoay đầu, muốn thoát khỏi lồng ngực Nguyễn Chiêu Hủ, bất chợt hăn lấy tay ấn đầu nàng xuống, nói thật khẽ “Yên nào”.

Lời còn chưa dứt, phía trước năm trượng đột nhiên xuất hiện vô số bóng đen, cầm cung giương tên dàn trận đón địch trong mưa. Một người vừa thấy bóng họ từ xa đã gảy dây cung căng cong làm bật ra tiếng ngâm kéo dài dai dẳng. Pháo hoa bỗng nhiên vút lên không trung tỏa sáng rực rỡ, ngay sau đó, cây cỏ đồng loạt sụp xuống, hiện ra một khoảng đất trống. Sau khoảng đất trống đó là hơn mười gốc cây to, nửa khúc trên vẫn xanh tươi như cũ, nửa khúc dưới lại bị gọt đi khúc vỏ, để lộ thân cây trắng bệch trông rất xấu xí.

Nhìn cách bố trí cây cối nàng ngay lập tức nhớ đến trận Ngũ Hành Bạch Mộc mà đạo sĩ từng nhắc đến, đương muốn bảo Nguyễn Chiêu Hủ cẩn thận, lại thấy hăn chẳng hề dừng lại, nột chân vừa điểm đã nhẹ nhàng lướt thẳng về phía tâm trận.

Đó là lần đầu tiên Mạnh Phù Dao thấy một người khinh công cao như Nguyễn Chiêu Hủ, tay ôm một người mà chân chẳng hề chạm đất, nhẹ nhàng như chẳng có gì, nhanh đến mức nàng không thể nào ngăn cản, chỉ tích tắc đã đến mắt trận.

Lòng nàng chùng xuống, đành nhắm mắt lại, nhắm tính vị trí dưới chân mình, dựa theo kiến thức của bản thân, định phá hủy gốc cây bên trái cách mình ba bước rồi tính tiếp.

Trận Ngũ Hành Bạch Mộc biến ảo khôn lường, của sống cửa chết kề nhau trong gang tấc. Nàng chỉ có năm mươi phần trăm tỉ lệ thoát trận, khả năng dưới đất còn ám tiên và gỗ to đồng thời bay đến, nhưng bất kể xảy ra chuyện gì có Nguyễn Chiêu Hủ cùng nàng sống chết, cũng đã ấm áp hơn rồi.

Nàng vừa tính thực hiện, không ngờ rằng Nguyễn Chiêu Hủ bất thành linh đưa chân lên, đá gãy cây to sờ sờ là mắt trận kia, cây to như thế lại bất ngờ bay vút lên cao. Tiếng gió rít chưa dứt, cơ quan khởi động trận pháp chấn động ken kết, một tiếng vo ve tựa như tiếng của một bầy ong dày đặc bất chợt xông lên từ dưới đất, hay như tiếng lá cây chông chát bị gió lớn thổi tốc lên, chỉ phút chốc đã cuộn lên đen kịt.

Đó là những chủy thủ sắt đen thui chôn dưới lòng đất, xé rách không khí mang theo bùn đất chạy toán loạn, cắt ngang xé dọc cây cối, không ngừng va chạm vào thân cây rồi dội ngược trở lại tập kích loạn xạ. Khi này là đâm thẳng vào mắt, giờ đây lại trượt xuống ngực, lúc này là bắn vào lưng, giờ lại lao xuống đỉnh đầu. Biến đổi khôn lường, không cách nào né tránh được.

Nhưng Nguyễn Chiêu Hủ hoàn toàn phớt lờ mối nguy lại cấp thiết này. Áo bào hần bay cuồn cuộn trong không trung, như từng cơn gió lốc cuốn ráng chiều di chuyển, hay như ánh chớp lập loè trong mây mù, chợt lóe sáng rồi chợt tắt đi trên bầu trời đen thăm thẳm, nơi nào họ lướt qua, gió như thanh đao ẩn hình, từng đao chém gãy thân cây to người ôm không xuể, chỉ thấy ống tay áo vung quật không ngừng trong tiếng vang ầm ầm, mỗi lần ra tay tất sẽ có cây gãy. Thân hình hần nhanh như tia chớp, nhẹ như lông hồng, lướt băng qua ánh đao và cây cối, mỗi lần đều lướt qua khe hẹp nhỏ hẹp nhất trong tình thế sát sao. Rõ ràng đối phó với thế tấn công cuồng

loạn nhất, không có quy luật nhất, nhưng động tác lại chính xác tinh tế, như là đã được tính toán tỉ mỉ hàng vạn lần.

Tựa như thần tiên có sức lực thần thông quảng đại, lấy sông lớn làm chỉ, lấy sấm chớp làm kim khâu nên mặt biển mênh mông và mặt đất bao la giàu đẹp lên tấm bản đồ của vùng đất có bố cục phức tạp này.

Vô số cây to ngã xuống, nhìn thì như ngã lộn xộn, nhưng mỗi vị trí cây gãy dường như đã được định trước... Gốc này cao hơn gốc kia, độ mạnh yếu cũng thay đổi tương ứng. Thế nên cây sau khi ngã xuống đều gác lên thân cây trước, thế ngã liên hoàn tựa như hiệu ứng domino, không cây nào bị ngã lệch ra ngoài. Cuối cùng tất cả các cây đã ngã xuống tạo thành hình dáng như một dãy núi chập chùng, mà những thanh chủ thủ bắn ra lung tung kia, bị dãy núi chập chùng bằng thân cây ấy cản lại hết toàn bộ, đồng loạt rơi xuống đất.

Mạnh Phù Dao hít vào một hơi khí lạnh, quả thật nàng dường như đã nín thở. Nàng biết cách phá trận pháp này, nhưng chưa từng nghĩ đến trên đời này lại có người có thể phá trận như vậy. Khi dùng phương pháp mượn lực để phá trận cần phải có tính toán chính xác kinh khủng đến mức nào. Phải tính toán tỉ mỉ tường tận đến chi li mỗi góc độ biến hóa của một góc cây, mỗi một phi đao trong muôn vạn hàng phi lao bắn ra, mới có thể hoàn toàn không tổn thương tới một sợi tóc. Tính toán như vậy khiến nàng cảm thấy cho dù có máy tính hiện đại cũng phải mất vài giây. Vậy mà, Nguyễn Chiêu Hủ ở trong trận, đối mặt với thế tấn công mãnh liệt cắt đứt đường sống, lại chẳng hề sai lệch một li.

Làm được điều này cần phải có bộ óc nhanh nhạy và tính toán chuẩn xác, quá mức người thường!

Cây ngã toàn bộ, chủ thủ rơi hết, Nguyễn Chiêu Hủ phất ống tay áo, mang theo Mạnh Phù Dao bay thẳng lên trên, bước chân đạp vào hư không như đạp mây bay, dáng người bay thẳng lên trời cao tựa như thần tiên, chỉ

một bước đã đứng trên tán cây cao nhất. Nước mưa bị luồng chân khí tỏa ra từ người hần dội ngược trở lại.

Chân đặt lên tán cây cao mà lá xanh bên dưới chẳng hề lay động. Nguyễn Chiêu Hủ chấp tay mỉm cười, bình thản nhìn đám người cầm cung mai phục phía xa bên dưới. Những người này đều đứng bất động, ngây ngốc tại chỗ giống như khi nãy, há to mồm nhìn bóng dáng chàng trai thần thánh trên ngọn cây cao. Nhìn hần vươn tay liếc mắt, dùng phương pháp li kì nhất lạ lùng nhất, chỉ trong chốc lát đã phá tan trận pháp Bạch Mộc đã được bố trí tỉ mỉ nhiều năm qua đến mức không ai phá được. Nhất thời họ đều xuất hiện cảm giác kinh hoàng sợ hãi như thấy một vị thần, sao còn nhớ đến phải cầm cung bắn tên nữa.

Nguyễn Chiêu Hủ như cười như không, phất ống tay áo, người bên dưới đồng loạt tản ra, nhưng không nhìn thấy gì cả. Ngay sau đó lại nghe thấy tiếng cười dài trong không trung, hai bóng đen mềm mại bay đi như ánh chớp, vẽ nên một vạch đen dài trong cơn mưa trắng xóa. Nơi họ bay qua lá và cây đồng loạt tách ra hai bên, cát trên mặt đất bị luồng chân khí khổng lồ cuốn lên tung tóe khắp nơi, tiếng rầm rắc vang lên không ngừng, tên gãy, đất rung, nước tuôn, lửa tắt. Sau trận Bạch Mộc còn có bốn trận Thanh Kim, Hoàng Thổ, Hắc Thủy, Liệt Hỏa trong thoáng chốc cũng đồng loạt bị phá tan.

Cơ quan kết nối bốn trận bị phá tan tành, nhất thời bắn chết không ít đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên, mọi người chạy tứ tán trong tiếng la hét hoảng loạn.

Bay quá nhanh, gió quá mạnh, nàng cố gắng ló đầu khỏi ngực Nguyễn Chiêu Hủ, có chút tiếc nuối nhìn đại trận bị phá tan tành. Nàng cũng biết cách phá trận, nhưng bởi vì người đang ôm nàng dũng mãnh quá, nên trước sau anh hùng không có đất dụng võ, nàng vô cùng buồn chán, nghịch nghịch áo Nguyễn Chiêu Hủ, rồi lại thở dài chán nản.

Nghe thấy tiếng Nguyễn Chiêu Hủ khe khẽ vang lên trên đỉnh đầu mình, lúc hăn nói chuyện lồng ngực hơi phập phồng, chạm vào gương mặt nàng đang kề sát vào lồng ngực hăn, hơi ấm từ nơi tiếp xúc ấy lan tỏa khắp toàn thân, ấm áp đến mức khiến nàng muốn ngủ, vì đã trải qua một đêm bôn ba vô cùng mệt mỏi.

“... Trận pháp này thực sự quá đơn giản, chi bằng chúng ta đổi sang cách chạy trốn đi...”

Được thôi, chúng ta cùng nhau chạy trốn vậy.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Ta Ở Địa Ngục

... Đường như đây là một giấc mộng dài, trong mộng có cánh cò cô đơn lẻ bóng bay trong ánh ráng chiều hồng, nước hồ thu cùng một màu với trời xa1 . Đó là hồ Nạp Mộc Thác2 nước xanh biêng biếc, bầu trời không mây trong xanh cao vút và đỉnh núi tuyết hùng vĩ, cùng soi mình xuống mặt hồ trong veo lóng lánh, như khoác thêm tấm áo choàng bạc cho những con sóng nhấp nhô, thoáng chốc lại có cá nhảy vọt theo sóng, vảy sáng bảy màu lấp lánh lung linh dưới ánh mặt trời.

*Chú thích

1. Lạc hà dữ cô lộ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc(thơ Vương Bột đời Đường), Chiếc cò bay với ráng sa, sông thu cùng với trời sa một màu(Nam Trần dịch).

2. Hồ Nạp Mộc Thác: Hồ Namsto là hồ nước trên núi cao tại khu vực ranh giới giữa huyện Damsung của thành phố Lhasa và huyện Baingoin của địa khu Nagqu tại khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc, cách 112km(72 dặm) về phía tây bắc của trung tâm Lhasa.

Dáng vẻ mẹ nàng lúc chưa bệnh mờ ảo đứng bên cạnh nàng, gió thổi tóc bay, mẹ dịu dàng giúp nàng vén tóc, đong đầy cảm giác ấm áp thân thương.

Chỉ thoáng chốc nàng liền nhớ ra, đây là lần duy nhất mẹ con nàng đi chơi xa. Từ khi cha bỏ đi lúc nàng còn tằm bé, mẹ đã mang theo nàng vượt qua muôn ngàn khó khăn vất vả nơi những xóm nhỏ chật chội, dành cho

những người nghèo nhất trên thế gian này. Thật may mắn vì mẹ nàng là một người độ lượng nhân hậu, bà có thể làm suốt cả đêm vì mười đồng tăng ca, cũng có thể dành tiền dành dụm mười năm để thực hiện ước mơ vượt qua cao nguyên của con gái.

Đứng trước hồ Nạp Mộc Thác, gió thổi lồng lộng không ngừng trên cao nguyên mênh mông bạt ngàn, tựa như lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua đỉnh núi tuyết hùng vĩ nhằm thẳng tới trời xanh, gào thét vượt qua vùng đất bạt ngàn mênh mông này. Từ trên trời cao vọng xuống âm thanh mơ hồ như tiếng than thở nỉ non, lại tựa như tiếng niệm phật, hòa cùng với tiếng chim ưng lẩn quẩn trên đỉnh đầu nàng. Khoảnh khắc đó tựa hồ như những lo lắng tích tụ tận đáy lòng và chấp niệm của nàng bị trôi theo băng tuyết và tan trong tiếng gió.

Sau khi trở về từ hồ Nạp Mộc Thác, nàng quyết định bỏ học, dẫn thân vào con đường đạo mộ.

Lựa chọn làm bạn với hoang mạc cát vàng ngợp trời, tượng Phật khổng lồ ngàn năm trầm mặc, thôn sơn hoang dã đã lâu không dấu chân người, khe núi thần bí sâu hút và quan tài cheo leo trên sườn núi.

Chỉ chốc lát, nàng đã đi vào một hành lang dài u tối, đèn chong xư Thanh Hoa³ lóe sáng rực rỡ. Mặt đá to rộng in dấu chân của nàng vang lên tiếng lộp cộp, cứ cách ba bước có một đóa hoa sen khổng lồ được điêu khắc trên nền đá. Địa cung hình chữ Phất từ từ hiện rõ trước mắt nàng, nàng bước đến đâu sắc vàng óng ánh lan tỏa đến đó, tượng thú bằng ngọc bích trầm mặc nhìn nhau trong tai thất⁴.

Loáng thoáng lại vang lên thanh âm như tiếng than thở nỉ non, không để lại dấu vết nhưng đâu đâu cũng có, thì ào văng vẳng bên tai nàng, nàng kiểm chế tim mình đập thành thạch, đi về phía mộ thất chủ 5 đẳng trước theo trực giác của mình.

Đúng rồi, chính là chỗ đó.

Kiến trúc xa hoa đồ sộ vượt qua mức tưởng tượng của con người, vật tổ Thụy Thú6 giang cánh sắp bay trên cột đá trắng muốt, mấy chục viên Dạ Minh Châu chớp nháy tỏa ra ánh sáng chói lòa trên mái vòm vàng óng, nơi này tựa như Cửu Trùng Thiên thứ hai.

Nàng chỉ nhìn chăm chú vào mỗi quan tài màu vàng kia.

Ai đang an tĩnh ngủ say ở nơi đó?

*Chú thích

3. Sứ Thanh Hoa: Gồm sứ Thanh Hoa(Trung Quốc) nổi tiếng từ thời nhà Nguyên.

4. Tai thất là căn phòng nhỏ bên cạnh mộ thất chủ, đặt trong mộ có tác dụng như một nhà kho.

5. Mộ thất chủ: nơi đặt quan tài

6. Thụy Thú: Con thú mang lại may mắn như: Long, Lân, Quy, Phụng.

Hoa văn điêu khắc trên quan tài vàng khổng lồ, mang máng là mặt người.

Nàng bước đến gần hơn.

“Phù Dao”.

Tiếng gọi phía sau vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, vừa thân thương lại vừa thống thiết.

Nàng bỗng quay người.

“Mẹ...”

Không biết một cột ánh sáng từ đâu rơi xuống, thân thể mẹ gầy gò trong luồng ánh sáng ấy mỏng manh như tờ giấy, bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trên nền ánh sáng trắng chiếu thẳng vào mắt nàng.

“Phù Dao, con có khỏe không”.

Nàng đứng bất động tại chỗ nước mắt trào ra hốc mắt, quay người muốn chạy đến nơi cột sáng kia.

Nơi đó là mẹ nàng, là nỗi vương mắc, là bến neo duy nhất sau tháng ngày phiêu bạt, là... nhà nàng.

Chỉ vừa mới xoay người, tiếng than thở nỉ non khe khẽ khó hiểu phía sau đột nhiên vang lên to hơn, tiếng sau cao hơn tiếng trước, hóa thành sóng âm khổng lồ khuếch tán cả lòng đất, cho đến khi như sóng to ập đến ầm ầm, vây quanh nàng như muốn buộc nàng phải ở lại.

“Phù Dao...”

“Nếu nàng quay người, ta liền ở địa ngục”.

“Trời sáng rồi”.

Giọng nam trầm thấp tao nhã vang lên bên tai, dường như có chút quen thuộc, trong tích tắc, Mạnh Phù Dao cho rằng tiếng nói trong giấc mộng tái hiện, còn mình lại vượt qua thời không lần nữa, đến một nơi mà số phận đã định.

Nàng choàng tỉnh, kinh ngạc mở mắt ra, ánh mắt vẫn còn chút mơ hồ lung lay xao động như sóng nước, phản chiếu dung nhan tao nhã vô song, Mạnh Phù Dao ngơ ngác thật lâu mới nhớ đến giây phút chạy thoát hiểm kia, vậy mà nàng lại ngủ thiếp đi trong ngực chàng trai chỉ mới gặp hai lần, còn mơ một giấc mơ kì lạ.

Đúng là trải nghiệm mới mẻ chưa từng có trong đời.

Mạnh Phù Dao bật dậy, mặt ửng đỏ, nàng ngồi trên giường nom khắp xung quanh, nhận ra mình đang ở trong một gian tĩnh thất, nhìn cách bày bố trang trí thì rõ ràng đây là phòng khách của Huyền Nguyên sơn trang, bây giờ họ vẫn còn ở trong Huyền Nguyên kiếm phái.

Nguyễn Chiêu Hủ đã đổi một bộ y phục khác, áo vải bình thường, chỉ tiếc là khí chất người này quá mức xuất chúng, nên dù hăn mặt áo vải vẫn không hề mất đi vẻ tao nhã tôn quý. Ngược lại khiến cho bộ y phục tầm thường kia lại vô cớ toát ra vẻ cao quý mộc mạc.

Hắn nhàn nhã ngồi trên ghế, nhẹ nhàng dùng nắp ly trà gạt lá trà bên trong chén. Nguyên Bảo đại nhân phong thái bề nhễ ngồi trên vai hắn, chờ khi trà nguội thì thò đầu sang uống ké một ngụm.

Nguyễn Chiêu Hủ mỉm cười như chẳng hề để ý đến nó, Nguyên Bảo đại nhân đánh lén thành công vô cùng đắc ý. Nguyễn Chiêu Hủ thản nhiên gạt xong lá trà, bất ngờ chụp nắp ly trà lên đầu Nguyên Bảo đại nhân.

Nắp ly trà to nặng chụp lên cái đầu trắng muốt nhỏ bé của Nguyên Bảo đại nhân, tức thì phủ kín nó hoàn toàn. Nguyên Bảo đại nhân vẫn còn hí hửng chưa kịp phòng bị đã bị nắp sứ nặng to chụp lên đầu, lại chưa từng luyện công phu cổ sắt, nên liền bị đè bẹp. Nó bỏ nắp chén ra quay ba vòng trên vai Nguyễn Chiêu Hủ như say rượu rồi ngã phịch xuống đất.

Nguyên Bảo đại nhân bò dậy, không dám tìm chủ tử nhà mình trả thù, vênh mông ông ọ đi đến góc tường. Nguyễn Chiêu Hủ thản nhiên cười khê, nhìn Mạnh Phù dao đang vui vẻ xem kịch hỏi “Mơ thấy ai?”

Phù Dao giật mình, hoang mang nhớ đến giấc mơ vừa rồi, tinh thần có chút hoảng hốt xen lẫn chút phiền muộn, nàng gượng gạo cười nói “Không có gì, mơ thấy chút chuyện xưa”.

Nguyễn Chiêu Hủ nhấp một ngụm trà, khẽ nhướn mắt lông mi đen dày dài đẹp che kín tròng mắt đen sâu thẳm “À, chuyện xưa? Vậy sao nàng lại ôm ta không chịu buông ra?”

“Hả?”

“Nàng nắm tay áo ta, gọi mẹ!”

“Hả!!!”

Sắc mặt nàng thoáng chốc ửng đỏ.

Nguyễn Chiêu Hủ đặt ly trà xuống, nghiêng người tựa vào ghế, ánh mắt như cười như không “ Mẹ, là gọi mẫu thân sao? Dường như nàng gọi tôn thân hơi khác với người Đại lục Năm châu này”.

Nàng lúng túng, tự nhiên có chút sợ hãi ngấm ngấm rồi bật cười to “Các hạ nói hay thật, giống như là hiểu rõ tất cả chủng tộc ở Đại lục Năm châu này vậy, nhưng lại không biết tộc Viêm Hoàng bọn ta gọi mẫu thân mình là mẹ”.

“ Tộc Viêm Hoàng?”Giọng Nguyễn Chiêu Hủ vẫn bình thản chẳng thấy chút kinh ngạc nào.

“ Đúng rồi đó!” Sắc mặt Mạnh Phù Dao không hề thay đổi, “ Là một tộc nhỏ nơi Hoàng châu xa xôi, không giao thiệp với người ngoài. Từ nhỏ ta đã bị họ hàng xa đưa ra khỏi núi nên không nhớ được điều gì, nhưng vẫn còn chút ấn tượng với cách gọi Mẫu thân này.”

Nàng chớp mắt vài cái, đưa tay ra, mỉm cười tự nhiên phóng khoáng “Ta là Mạnh Phù Dao, cảm ơn huynh đã cứu ta hai lần.”

Ánh mắt Nguyễn Chiêu Hủ chậm rãi nhìn bàn tay trắng nõn của nàng, mỉm cười “ Đây cũng là lễ tiết của tộc Viêm Hoàng nàng sao?”

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, “ Theo phong tục của bọn ta, khi cô gái đưa tay với huynh, huynh bỏ mặc là rất thất lễ.”

*Chú thích

7. Tôn thân là cách gọi người thân của người khác một cách kính trọng

“Vậ à...” Nguyễn Chiêu Hủ kéo dài âm cuối, trầm thấp tao nhã, tựa như tiếng nỉ non trong giấc mộng của nàng. Hắn chậm rãi vươn tay ra, dường như sẽ bắt tay nàng, nhưng khi vừa chạm nhẹ vào lại bất chợt trở tay, kéo nàng vào trong ngực mình.

Hắn khẽ cười vang trên đỉnh đầu nàng. Mùi hương thoang thoảng kì lạ chỉ trong tích tắc đã bao phủ quanh người nàng, vốn vẫn còn đang kinh ngạc không thôi.

“Còn đối với phong tục nước Vô Cực ta, khi cô gái chủ động bày tỏ thân thiết với ta, ta không thu nhận nàng là rất ngu xuẩn”.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Chịu Trách Nhiệm Với Ta

Thu nhận nàng?

...

Trong từ điển đầu óc người này có mấy từ “ Thấy tốt thì để lại”, “Quân tử khiêm tốn” hay không nhỉ?

Mạnh Phù Dao nắm tay thành nắm đấm đẩy thẳng tay ra phía trước, kiên quyết ngăn chặn lồng ngực ấm áp có mùi hương quyến rũ chết người kia, kiên quyết không thềm nhìn vào đôi mắt dạt dào ý cười của ai kia trên đỉnh đầu mình đang cúi nhìn xuống. Ánh mắt người này là do nước xuân tạo nên, cảnh xuân gom góp, và gió xuân hóa thành. Đáng vẻ tao nhã và võ công của hãn mạnh mẽ như nhau, hễ mà có ý muốn kháng cự thì chỉ trong nháy mắt tất cả đều tan thành mây khói.

Tiếc là, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là chàng trai này nhất định rất nguy hiểm, Giống như Mạn Đà La¹ đông đưa trong gió thu, tươi đẹp quyến rũ nhưng lại có độc gây chết người. Mỗi một tế bào trong Mạnh Phù Dao đều cảnh báo bản thân nàng, đừng nên tham luyện hơi ấm trên người hãn. Mạnh Phù Dao nàng, sống nhiều năm như vậy, lại bị sắc đẹp và sự dịu dàng dụ dỗ đến mê đắm đuối thì nên chui vào bụng chó cho rồi.

*Chú thích

1. Mạn Đà La: Hoa Bỉ Ngạn

Hàng mây nàng nhướng cao, Mạnh Phù Dao đưa nắm tay đẩy hẳn ra tạo một khoảng cách an toàn, đầu dè Nguyên Chiêu Hủ đột nhiên xiết chặt cánh tay đang đặt bên eo nàng, ôm nàng xoay ngược lại, khiến nàng lập tức ngã ra ngay chính giữa giường.

Tích tắc sau đó là vạt áo bào màu nhạt phủ lên trên giường, Nguyên Chiêu Hủ cũng xoay mình ung dung nằm lên, còn giơ tay kéo tấm màn xuống, bức màn châu lay động phát ra những tiếng va chạm nho nhỏ, kích thích người ta liên tưởng đến cảnh bay bổng lãng mạn.

Mạnh Phù Dao thấy hẳn lên giường liền kinh hãi muốn nhảy bật lên, Nguyên Chiêu Hủ quay đầu lại, vừa cười với nàng, vừa nói khẽ “Suyt...”

Hắn liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó mờ mờ có một bóng đen nhạt thấp thoáng.

Nàng nhìn hẳn, im lặng, bày ra tư thế giơ chưởng bổ xuống.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, xoay người đưa lưng về phía cửa sổ, khẽ sát...tai nàng khe khẽ nói “Nữ nhi đừng nên nặng sát khí như vậy, ảnh hưởng đến phong cách...” Lúc hẳn nói phả ra hơi thở ấm áp bên tai nàng, tựa như tiếng đàn ngân nga, trầm thấp mà mê ly, từng nốt từng nốt say lòng người.

Sắc mặt nàng bỗng chốc ửng đỏ.

Vết đỏ trên mặt nàng còn chưa kịp phai nhạt, ai đó vừa mới bảo đừng nên nặng sát khí như vậy lại đột nhiên làm ngược lại, cong ngón tay búng ra kim châm.

Tiếng “bụp” vang khẽ, song cửa giấy trắng nhạt mờ mờ bóng nghiêng liền in lên những bông hoa máu như mai đỏ nở rộ, từ từ nhòe ra, loang lổ trên nền giấy trắng.

Một tiếng kêu rên bị đè nén đến cực điểm vang lên dưới chân tường, thoáng chốc xa dần.

Mạnh Phù Dao nghe thấy tiếng kêu rên kia, không nhịn được lắc đầu “Bảo ta giữ phong cách, nhưng huynh lại chọc điếc lỗ tai của hân”.

“Nếu hân không dán chặt vào song giấy kia, thì bằng châm làm sao làm hân bị thương được” Sóng mắt Nguyên Chiêu Hủ lay động như ẩn chứa giấc mộng mờ昧, trong mộng tràn ngập sương khói lan tỏa.

Nàng dịch người muốn ngồi dậy, cau mày cười nhẹ “Đây chính là quan niệm đạo đức của người nước Vô Cực bọn huynh sao?”

Nguyên Chiêu Hủ cười không đáp, Mạnh Phù Dao nhích người, đột nhiên phát hiện mình không nhúc nhích được nữa, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, chợt thấy hân đã dịch gối lại gần nàng hơn, vừa cười mỉm vừa cầm một lọn tóc dài của nàng đặt trên gối ngắm, thấy nàng nhìn, nụ cười trên mặt hân càng lóa mắt hơn, đưa tóc nàng lên chóp mũi, nhắm mắt hít vào thật sâu.

Ngay sau đó, lại cười nhạt “Thơm quá.”

Nàng lập tức nắm tóc kéo lại, ra sức dùng ánh mắt giết hân.

Nguyên Chiêu Hủ phớt lờ ánh mắt của nàng, tay chống má, lại nâng lọn tóc dài lên ngắm nghía, thuận tiện còn đè người lên đuôi tóc nàng. Kéo mãi không ra, nàng nhếch miệng cười với hân, cười đến mức lộ cả hàm răng trắng đều “Tối qua ta lăn trên đất cỏ, rơi xuống dốc núi, còn tắm một đêm mưa đó.”

“Không tệ, không xem là quá tồi”

“Ta có rận”

“Càng tốt, ta bắt giúp nàng”

.....

Mạnh Phù Dao im lặng hồi lâu rồi đột nhiên bật cười, Nguyên Chiêu Hủ ngẩng đầu nhìn nàng, từ phía nàng nhìn, dung nhan này thật sự khiến người ta chóng mặt. Nàng kéo chăn che mặt hẳn lại, ngay sau đó là tiếng cười rung lắc cốt ca cốt kết.

Chiếc giường lắc lư đẩy, màn châu rủ xuống lay động sáng loáng, như phơi bày cảnh xuân mờ ám.

Nguyên Chiêu Hủ nâng góc chăn lên cau hàng mày lại, nhưng ngay sau đó liền hiểu nàng muốn làm gì, không nhin được cười rộ lên.

Sột soạt, sột soạt...

Gần như khi giường vừa phát ra tiếng động lập tức một cục bông tròn màu trắng liền lăn ra từ góc tường, ịch bò lên giường, lại “Lộn mình nhào về phía trước, xoay mình ba trăm sáu mươi độ” trên không trung, giang rộng bốn chân, chuẩn bị chia cắt hai người đang ra sức “vận động” trên giường.

Hai người này cùng chung chí hướng đồng loạt trở mình, Nguyên Bảo đại nhân “Nghịên yêu chủ” rơi xuống chính giữa giường. Chăn đệm rất mềm, khiến nó như cắm đầu vào vòng xoáy sâu hoắm, lộn tới lộn lui vài lần mới gắng gượng vùng vẫy thoát thân được.

Nguyên Bảo đại nhân vất vả lắm mới đứng lắc lư được, vậy mà chủ tử độc ác lại búng ngón tay khiến nó té lộn nhào lần nữa.

Nguyên Bảo đại nhân ôm chăn khóc chít chít.

Mạnh Phù Dao cắn chặt cười đến sắp động kinh.

Ngoài cửa đột nhiên vang liên tiếp ba tiếng gõ “Cộc, cộc,cộc” khe khẽ, ngay sau đó một bóng đen đi vào nhẹ như làn khói.

Nguyễn Chiêu Hủ bước ra gặp hăn ta, bóng lưng của hăn che lại khuôn mặt gã áo đen, hai người nói với nhau vài câu thật khẽ, sau đó gã áo đen liền thối lui.

Lúc Nguyên Chiêu Hủ xoay người, nàng đã ngồi dậy trên giường, đôi mắt đen nhánh sáng quắc, chăm chú nhìn hăn từ trong màn trướng.

“Sư phụ nàng giữ Thái phó lại thêm vài ngày, nói đã lâu không gặp lão hữu, muốn ôn lại chuyện cũ nhiều hơn” Nguyên Chiêu Hủ cười đầy thâm ý “Thái phó hôm nay vốn muốn cáo từ, giờ đương nhiên không thể đi được”.

“Từ trước đến giờ Lâm Huyền Nguyên là một lão hồ ly mà”, Mạnh Phù Dao nhún vai nói.

“Ta vốn dự định dẫn nàng theo Thái phó cùng nhau xuống núi, bây giờ chúng ta phải thay đổi kế hoạch”, Nguyên Chiêu Hủ dùng một ngón tay chống cằm mình, tư thế quyen rũ đến chết người, “Lâm Huyền Nguyên đã báo tin cho thân tộc Bùi viện, mấy ngày nữa họ sẽ đến đây. Hăn giữ lại Thái phó, thật ra chính là đã hoài nghi Thái phó có liên quan đến chuyện tối hôm qua, kéo Thái phó lại với người Bùi gia, đến lúc đó có xung đột gì thì cũng là Bùi gia đắc tội với Thái Phó, hăn tính toán thật hay.”

“Huynh nói cuối cùng Thái phó có liên quan đến chuyện tối hôm qua không?” Mạnh Phù Dao cười tủm tỉm nhìn hăn “Ví như huynh giúp ta, lão nhân gia có biết việc này hay không?”

“Tốt hơn nàng nên suy nghĩ làm sao để mình rời khỏi nơi này” Nguyên Chiêu Hủ đầu dễ mắc mưu như vậy.

Mạnh Phù Dao không nói lời nào, bò dậy, chỉnh trang y phục, cột tóc lên cao.

Nguyễn Chiêu Hủ lẳng lặng ngồi nhìn nàng, trong mắt lóe lên ý cười “Hử?”

“Ta không nên ở lại đây nữa” Nàng lệ làng cột lại ống tay áo, kiểm tra vũ khí trên người mình một lần nữa, “Huynh đã giúp ta hai lần, cũng đủ nghĩa khí rồi, ta lệ thuộc huynh nữa sẽ khiến huynh và Thái phó bị lây phiền phức. Làm người không nên không biết tự giác như vậy”

Nàng vẫy tay, ung dung cáo biệt “Tạm biệt”.

Nói xong cũng không quay đầu lại, bước nhanh ra ngoài, còn chưa đến cửa thì liền nghe “Cạch” then cửa liền tự động đóng chặt, Mạnh Phù Dao khựng lại, xoay người nghiêng đầu nhìn Nguyễn Chiêu Hủ.

Sắc trời đã sáng tỏ, ánh nắng sớm mai len lỏi qua khe hở cửa sổ, vẽ nên bóng dáng thẳng tắp kiên cường của nàng tựa vào khung cửa, tựa như nhành liễu mềm mại nhưng luôn vững chắc.

Nắng sớm mai như bị lụi tắt bởi ánh mắt sáng rực của Nguyễn Chiêu Hủ, tình tự nơi đáy mắt, nói không rõ tỏ không sáng.

Một hồi sau hắn mới đặt ly trà sứ trên tay xuống mặt bàn bằng gỗ dương vàng, làm phát ra thanh âm trong trẻo lại có chút cô đọng, như tâm tình giấu kín tận đáy lòng, thật khó nói nên lời.

“Nữ nhân không nên tự lập quật cường như vậy” Nụ cười Nguyễn Chiêu Hủ rực rỡ sáng ngời hơn cả ánh ban mai “Như vậy sẽ khiến cho nam nhân cảm thấy anh hùng không có đất dụng võ.”

“À, như vậy anh hùng à....” Mạnh Phù Dao tựa vào khung cửa, hai tay khoanh lại mỉm cười nhìn hắn “Huynh dự định dụng võ như thế nào hả?”

“Lâm Huyền Thiên bày thiên la địa võng chờ nàng đến cửa, nàng cứ thế đâm đầu vào, vậy ta cứu nàng cũng vô ích” Nguyễn Chiêu Hủ sải bước lên

trước, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên gò má mịn màng tươi sáng của Mạnh Phù Dao, “Ta đã cứu nàng, cũng coi như mạng của nàng có một nửa là của ta, đã có phần của ta, như vậy có phải là, nàng nên chịu trách nhiệm với ta hay không?”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Mỗi Người Một Tâm Tư

Chịu trách nhiệm với huynh?

Huynh đã cứu ta, ta chịu trách nhiệm với huynh?

Mạnh Phù Dao chớp chớp mắt, lí luận này nghe sao quái lạ vậy hả?

Bản lĩnh đảo lộn quan niệm, lật ngược lẽ thường của tên Nguyên Chiêu Hủ này thật cao siêu mà.

Mạnh Phù Dao tự nhận mình không phải đối thủ, đành thụt lùi về sau một bước, tránh xa hương thơm mê hoặc như độc dược của hắn, sờ sờ mũi mình nói sang chuyện khác “Thật ra ta có một cách có điều hơi mạo hiểm...”

“Vậy thì làm theo cách của nàng đi” Nguyên Chiêu Hủ chẳng hề hỏi, không chút đắn đo đáp.

Nàng nhìn hắn chăm chăm “Huynh biết ta nghĩ gì sao?”

“Nàng muốn dùng cách vu oan giá họa, gậy ông đập lưng ông” Nguyên Chiêu Hủ đáp chắc nịch, đắc ý cười.

Mạnh Phù Dao cười méo xẹo, bình tĩnh nhìn hắn, một hồi sau mới mắng được: “Giun đũa!”

Thời tiết mới bắt đầu thu mà nơi núi sâu này đã chớm đông, lá phong đong đầy sắc đỏ, sắc đỏ hòa ánh trăng bàng bạc toát ra vẻ lạnh lẽo, quyến rũ mà quý dị.

Hôm nay trong Thính phong tiểu tạ Huyền Nguyên sơn trang¹, có một đoàn khách đặc biệt đến ở. Khách có thân phận tôn quý, là tam hoàng tử Tề Tâm Ý hoàng thất Thái Uyên. Lẽ ra chuyện Bùi Viện bị thương không đủ kinh động đến mức đích thân hoàng tử đến đây, nhưng mà Tề Tâm Ý thì khác, mẫu phi của hắn là cô của Bùi Viện, hắn là biểu huynh thân cận với Bùi Viện nhất.

*Chú thích

1. Tiểu tạ : nhà được xây trên đài

Ngoài Tề Tâm Ý chiếm giữ một viện riêng, còn có một vị khách quý cùng đến đây với hắn ở tại Đông Các Thính Phong tiểu tạ, người đó đã sớm vào phòng nghỉ ngơi, không cần bất cứ kẻ nào hầu hạ, xem ra có chút đặc biệt.

Lâm Huyền Nguyên đón khách vào sơn trang buổi sớm rồi đưa họ đến thăm Bùi Viện ở Lan Đình Cư, sau đó thì ở Thính Phong tiểu tạ suốt ba canh giờ mới cáo từ. Lão cất bước đi về phòng mình trong đêm trăng sương trắng lạnh lẽo, thần sắc đượm nét sầu lo.

Sau khi lão đi, Thính Phong tiểu tạ khôi phục an tĩnh, những ngọn đèn dầu lần lượt lui tắt, mặc kệ ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cần phải ngủ trước đã.

Đêm yên ắng, tịch mịch.

Vầng trăng lười liềm lạnh lẽo khắc trên đỉnh mây mù, ánh sáng lan tỏa như dòng nước chảy xa xăm.

“Vù”

Trong ánh sáng lạnh có một bóng đen như điều đứt dây bay qua đình viện, qua sân, qua sảnh trước, bay thẳng lên gác mái cong lầu hai.

Bóng đen đong đưa đáp xuống mái hiên tầng hai như chiếc lá rơi rụng. Thân hình như hóa thành làn khói đen, lên vào tầng cao nhất của lầu tây trong Thính Phong tiểu tạ.

Nhẹ như thế, nhanh như thế, yên lặng như thế.

Đến cả chim con đang nhắm mắt ngủ gà ngủ gật trên nhánh cây đa bên cạnh tiểu lâu, cũng không bị kinh động.

Bóng đen xuyên qua màn châu, thâm nhập vào phòng, sau tấm mặt nạ ra người lộ ra đôi mắt long lanh của Mạnh Phù Dao.

“Ai?”

Bóng đen vừa mới lách vào trong cửa, trong phòng tối lập tức vang lên tiếng quát khê trầm lạnh.

Giọng điệu tỉnh táo bình thản, không chút giật mình hay mệt mỏi vì bị người khác kinh động lúc nửa đêm.

Sát khí chợt lóe nơi đáy mắt, Mạnh Phù Dao im lặng, bay thẳng vào trong, ống tay áo vừa vung lên, một thanh chủ thủ đen âm u trượt ra từ ống tay áo tựa như rắn độc, chớp mắt đã đến trước ngực của nam tử trên giường.

Hắn liền cười khẩy, phất ống tay áo, rõ ràng chỉ là áo ngủ mềm mại nhưng vừa vung lên thì cứng rắn như thép, bóng loáng như ngọc, chủ thủ chạm vào ống tay áo thì bị trượt thẳng đến góc giường.

Nàng cũng ứng biến cao sâu không kém, vừa đâm huyệt liền lộn một vòng, bay vèo như chim đại bàng lướt qua đỉnh đầu hăn, đáp xuống phía bên kia giường, chưa quay đầu lại đã trở tay giơ đao đâm thẳng vào lưng đối phương.

Đường như hăn cũng đã nổi giận, bất ngờ bay lên khỏi giường, tựa như tấm vải lụa trắng bồng bềnh giữa không trung, tránh khỏi một đao hiểm ác kia. Ngay sau đó liền rút thanh kiếm sáng loáng như ánh trăng trên thất lưng, phút chốc cả phòng liền rực sáng, soi rõ thân mình Mạnh Phù Dao.

Vóc dáng nhỏ bé đặc trưng của nữ giới soi mình trong ánh kiếm, đẹp không tả xiết. Đường cong như sóng nước nhấp nhô, dưới cằm là lồng suối mát trong, nơi nhô cao là sóng nhỏ bập bềnh, eo thon là vùng nước xoáy cuốn hút. Hễ ai nhìn thấy thì tim đều loạn nhịp, bất chấp tất cả để chìm đắm trong đó.

Nam tử dường như giật mình thảng thốt trước vóc dáng quyến rũ ấy, kiếm trong tay chậm lại.

Đương khi hăn vẫn còn đắm mình trong kiếm quang, nàng liền nhân cơ hội ôm đầu lao thẳng ra cửa sổ, tựa như chẳng có chút cam đảm nào để đánh trực diện với đối phương. Phía sau đột nhiên vang lên tiếng cười khẩy, nhưng mang sát khí bức người: “Muốn chạy sao?”

Động tác còn nhanh hơn cả lời nói, trong tích tắc kiếm quang lóe sáng một đường, như tia chớp xé rách trời đêm lao thẳng đến giữa lưng Mạnh Phù Dao đang chạy như “Vắt giò lên cổ”.

Thế kiếm cực nhanh, nếu tiếp tục phóng thẳng về phía trước nhất định sẽ bị mũi kiếm đâm xuyên. Bất đắc dĩ nàng đột ngột xuất chiêu Thiết Bản Kiêu, ngửa người ra sau, ót kề sát đất, mũi kiếm sượt qua sát mũi nàng. Mặt nạ trên mặt nàng bất ngờ bị cắt ra, chia làm hai nửa bằng nhau, rơi trên mặt đất.

Nam tử chấn động, thu tay đao kiếm, chuôi kiếm đánh vào Mạnh Phù Dao khiến nàng ngã xuống đất.

Ánh trăng len vào ô cửa sổ, chiếu lên tấm mặt nạ da người màu xám trên mặt đất, đang nhẹ nhẹ lật phật trong gió đêm.

Mặt nạ bị kiếm quang cắt ra, Mạnh Phù Dao kinh hoàng nhìn người trong phòng.

Ánh trăng soi rõ mặt nàng.

Soi lên vết sẹo to lớn dữ tợn trên khuôn mặt đang hốt hoảng.

Vết sẹo kia khiến ai nhìn thấy thì đáy lòng đều nổi nên khiếp sợ, chỉ vừa liếc mắt đã vội phớt lờ, không muốn nhìn tiếp nữa.

Nếu chỉ là một gương mặt sẹo thôi cũng đành, nhưng trời lại ban cho dáng dấp tuyệt đẹp, yếu điệu nên thơ. Kiểu trên dưới nổi liền khác biệt thế này, khiến người ta than thở sự đời không như ý, trời cao không thành toàn cho ai.

Nam tử hí hóp mắt nhìn thoáng qua, giật mình tiếc nuối.

Chỉ cần như vậy, Mạnh Phù Dao thành linh bật người lên, nhún chân vượt qua cửa sổ như chú báo con có độ dẻo dai và đàn hồi tuyệt hơn cả một lò xo, nháy mắt đã vọt ra ngoài.

Nàng lướt qua đỉnh cây đa, lá cây đong đưa xào xạc, lá tả rơi.

Một chiếc lá rơi được gió thổi bay lên rất cao, bay qua ô cửa sổ mở toang vẫn còn đang lay động, hướng về phía mũi kiếm của nam tử. Nhưng ở cách khoảng một thước thì đột nhiên khựng lại, lập tức tiêu tán giữa không trung, hóa thành những hạt phấn nhỏ li ti màu xanh biếc.

Trước sau, hắn vẫn đứng yên tại chỗ.

Kiểm quang của hắc đồn dập như sóng biển, ánh sáng lấp lánh soi lên khuôn mặt hắc, một đôi mắt xếch lúc sáng lúc tối chứa đựng mấy phần gian tà ác, mấy phần phong lưu.

Hắc khê phát tay áo, đồng phẫn xanh biếc kia lập tức hóa thành một làn khói xanh, từ từ phiêu tán trong không gian yên tĩnh.

Gió thổi màn châu lay động, cánh cửa thông với Đông Các ở sau lưng hắc lặng lẽ mở ra.

Bên trong cửa có một bóng trắng nhàn nhạt, chập chờn trong bóng tối.

Nhìn thấy bóng trắng kia, vẻ hiềm ác nơi đáy mắt Tề Tâm Ý lập tức tan đi, lúc quay đầu đã khôi phục vẻ bình thản, giọng nói cũng mang theo vài phần tôn kính, như rất thân thiết: “Tông công tử, xin lỗi đã quấy rầy huynh.”

“Tam điện hạ không cần phải khách khí”, Nam tử áo trắng bước ra khỏi bóng tối, thần thờ nhìn lá cây bay ngoài cửa sổ, đáy mắt có vẻ suy tư: “Ta vốn cũng không ngủ”.

Hắc nhìn xuống mặt bàn, hơi do dự, Tề Tâm Ý liền nói “Những trà cụ này ta chưa động đến, huynh cứ việc lấy dùng.”

Hắc khê cười ngại ngùng, lúc này mới lấy ấm trà rót cho mình một chén, động tác nhẹ nhàng trầm ổn, bàn tay sạch sẽ thon dài. Phòng không thắp đèn, chỉ có ánh trăng soi nửa bên mặt hắc, hiển hiện nét ôn hòa. Màu mắt và màu môi hơi nhạt một chút, khiến người ta nhớ đến cánh hoa đào mỏng manh đầu xuân.

Hắc từ tốn nhấp môi, nhìn những chiếc lá rơi vào bùn đất như có chút suy tư nhẹ giọng than thở “Những chiếc lá kia...vốn không phải rơi lúc này...”

Tề Tâm Ý không nghĩ như vậy, liếc mắt nhìn ra cửa sổ, hàng mây nhúu chặt sau đó liền cười nói “Tổng công tử có tấm lòng thầy thuốc như phụ mẫu, ngay cả cỏ cây cũng thương cảm, Tâm Ý vô cùng kính ngưỡng.”

“Gọi ta Tông Việt được rồi” Tông Việt cười nhàn nhạt, đặt ly trà xuống “Từ nhỏ ta đã yêu thích hoa cỏ, thấy hoa cỏ rơi khi chưa úa tàn có chút tiếc nuối, khiến điện hạ chê cười rồi.”

“Huynh cũng gọi ta là Tâm Ý được rồi” Tề Tâm Ý cười to sáng lãng “Đặt tên chính là để người khác gọi, cần gì công tử điện hạ phiền phức như vậy”.

Nụ cười hân phóng khoáng nhưng ánh mắt hân lão liên, Tông Việt rời mắt, nhàn nhạt cười không đáp.

Tề Tâm Ý nhìn chăm chú vào mắt Tông Việt. chậm rãi nói “Chắc huynh cũng nhìn thấy cảnh vừa xảy ra khi nãy”.

Sắc mặt Tông Việt vẫn y như nãy, chỉ khẽ gật đầu.

“Huynh nói là do ai phái đến đây? Nhìn thân pháp, trái ngược với...”

Tề Tâm Ý muốn nói lại thôi, ánh mắt sáng quắc.

Tông Việt trầm mặc hồi lâu, cong môi cười “Điện hạ được xưng là tài trí nhất thiên hạ, thông thái tựa tiên nhân. Một loạt hành động của ác khách này, nhất định trong lòng điện hạ sớm biết rõ. Đáng tiếc Tông Việt ngu dốt, nhìn không ra được gì, nếu không cũng muốn thay điện hạ chia sẻ âu lo”.

Ánh mắt Tề Tâm Ý tối lại, liền sau đó mỉm cười phất tay “Tổng công tử quá khiêm tốn rồi, thật ra tiểu vương cũng không dám mang những chuyện rắc rối này ra làm phiền công tử. Công tử cũng nên nghỉ ngơi sớm, vết thương của biểu muội còn phải nhờ vào công tử đấy”

“Thương tích của Viện Quận chúa không nhẹ, nhất là vết thương còn có thực cốt tán khiến vết thương sâu hơn, nếu muốn chữa trị thì dễ, nhưng khôi phục dung mạo lại y như trước đây thì rất khó” , Ánh mắt Tông Việt thoáng lộ ra vẻ tiếc nuối “Nhưng mà ta sẽ cố hết sức”.

“Xin nhờ công tử” Tề Tâm Ý hơi khom người hành lễ.

Tông Việt im lặng cúi chào, nhẹ nhàng lướt qua.

Bóng dáng hắc vừa mới khuất nơi cửa hông, thái độ ung dung phóng khoáng trên mặt Tề Tâm Ý liền biến mất sạch. Hắc nhìn chăm chăm hướng tông Việt vừa khuất, ánh mắt âm u, hồi lâu sau tức tối phun nước bọt xuống nền đất, lẩm bẩm chửi:

“Vô liêm sỉ!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Kế Hủy Huyền Nguyên

“Á!”

Tiếng thét chói tai của thiếu nữ phá tan đêm tối tịch mịch, thanh âm tràn ngập tức giận, tuyệt vọng, sợ hãi, điên cuồng, như một thanh đao nhuộm máu cắt bầu trời đen u ám thành từng mảnh vụn.

Tiếng loảng xoảng vang lên thật lớn, trong căn phòng hoa lệ buông kín màn che, hương trầm lan tỏa, tấm gương đồng khắc tám đóa sen tinh xảo bị đẩy rơi xuống đất, mặt gương vỡ nát.

Mặt gương vỡ vụn soi rõ mày ngài, mũi thon, tóc mây, nhưng trên dung nhan như hoa ấy có hai dấu gạch chéo dữ tợn, vết thương sâu đến tận xương.

Vết thương xấu xí dữ tợn hiện trên dung nhan xinh đẹp, khiến người ta không khỏi oán than thế sự sao quá khó vẹn toàn.

Đám thị nữ cung kính đứng hầu giật nảy mình như thủy triều dâng, lại bị ánh mắt hung ác oán độc của người trong gương, khiến cho phải rụt người khom lưng lui xuống nhanh như thủy triều hạ.

Bùi Viện lão đảo ngã tựa vào bàn trang điểm, tay run lấy bấy chống lên mặt bàn, dốc sức cắn môi, cũng không thể khiến người mình thôi run rẩy.

Hết rồi... Hết cả rồi...

Dung mạo ả vẫn lấy làm kiêu ngạo, dung mạo tuyệt đỉnh không ai sánh bằng của ả ở Hoàng thất Thái Uyên, chỉ vì ánh đao bí hiểm chợt lóe đêm đó đã hủy đi tất cả.

Từ nay ả sẽ biến thành trò hề của Hoàng thất Thái Uyên, từ nay bọn tỷ muội Hoàng thất dung mạo không bằng ả, vẫn bị ả thầm khinh miệt, sẽ dùng ánh mắt thương hại, dùng lời nói trơn tru để an ủi ả.

Nghĩ đến sự thương hại nghe như ấm áp nhưng lại rét buốt ấy, ả như rơi xuống hầm băng, muốn nổi điên lên.

“Đi ra ngoài! Cút ra ngoài hết cho ta!”

Trong phòng lập tức chẳng còn ai, màn che bị người vén lên lúc đi ra, lẳng lẳng rủ xuống.

Ánh đèn xanh ngọc tỏa ra lấp lánh, xuyên qua màn sa, chiếu sáng vách ngăn trong phòng, soi rõ dáng người mềm nhũn đang dần tuột xuống bên bàn trang điểm, tay bưng mặt khóc.

Bóng đôi bờ vai mỏng manh không ngừng run rẩy, đè nén ghen ngạo, nước nở thốn thức, ghìm nén bi thống như chìm trong cơn ác mộng vĩnh viễn không dứt.

Gió lạnh nửa đêm lùa qua khe cửa, lẫn quẩn trong phòng. Trong tiếng gió, mơ hồ văng vẳng tiếng thì thầm cực nhẹ.

Nhẹ nhưng sắc hơn dây thép đã mài, hay như sắc hơn cả đỉnh nhũ bằng ngàn năm, mang theo nỗi hận và sát khí bất diệt.

“Nếu như ta biết người là ai... nhất định sẽ giết người... không chết, không thôi...”

Tiếng thét vang chói tai như mũi khoan cứng , đâm rách Huyền Nguyên sơn trang yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nghe thấy, tất cả mọi người đều có phản ứng khác nhau.

Ánh mắt Tề Tầm Ý sâu thẳm, sôi trào mưu kế, tính kế, kế hoạch, đủ tất cả các loại, duy chỉ không có sự thương hại với bi kịch của biểu muội mình.

Tông Việt chấp tay đứng trước cửa sổ, đối mặt với bóng đêm mênh mông vô tận, tuy ánh nhìn hắt rơi vào hư không nhưng chẳng hề mệt mỏi, tựa như dừng lại ở một nơi nào đó, có chút sợ hãi, khi nhìn thấy kiếp số lạnh lẽo của con người sau tấm màn sương đêm.

Nghe thấy tiếng thét chói tai kia, hần từ từ vươn tay ra, động tác như vén màn sương.

Kỳ lạ chính là, đáy mắt hần cũng không có sự thương hại.

Mà trên một đỉnh núi xa, chàng trai áo bào tay rộng, nhàn nhã tựa vào núi đá, vuốt vuốt một mặt gương hình dáng kỳ quái, ngắm nhìn Huyền Nguyên sơn trang bên dưới.

Ngồi trên gối hần là Nguyên Bảo đại nhân đón gió phất phơ, vẫn luôn chăm chú nhìn về bóng đèn phía trước, y như chủ tử mình.

Ánh mắt nó rất nghiêm túc, dáng vẻ nó rất nghiêm trang, nó đã nhìn như vậy cùng với chủ tử nửa canh giờ rồi.

Thật ra thì, nó vốn đâu có nhìn thấy gì.

Nguyên Chiêu Hủ nghiêng đầu, rất chán ghét nhìn thú cưng giả vờ giả vệt, đột nhiên đứng dậy.

Nguyên Bảo đại nhân lập tức lăn xuống nhanh như chớp, bốn chân hướng lên trời, phô cái bụng hồng phấn.

Nghe thấy chủ tử cười khẽ, nói “Thật ngu xuẩn.”

Hai chân Nguyên Bảo đại nhân cào cào, chuẩn bị khóc lóc.

Bỗng nhiên chủ tử nó lại thản nhiên nói tiếp, “Ta nói Tề Tầm Ý’.

Trái tim thủy tinh bể nát trên mặt đất của Nguyên Bảo đại nhân, lập tức lành lại nguyên vẹn.

Tiếng bước chân nhanh nhẹn từ phía sau truyền đến, như gió lướt qua khiến lá cây lay động xào xạt, tiếng nói cô gái vang lên lạnh lạnh.

“À há, tiếng thét chói tai mới vừa rồi kia âm điệu rất cao, thích hợp luyện cao giọng.”

Bóng áo xanh vừa chột lóe, Mạnh Phù Dao đã bò lên đến nơi, đẩy Nguyên Chiêu Hủ ra, đặt mông ngồi xuống, nhe răng trợn mắt xoa đầu gối, tức giận nói: “Tên kia thật lợi hại, ta dốc hết toàn bộ khí lực mới chạy thoát được, chân va vào cây cũng không có cảm giác. Ui da, bây giờ dừng lại mới thấy đau.”

Một hồi lâu lại nói: “Cái tên thân thích này của Bùi Viện có lai lịch như thế nào vậy? Hình như rất lợi hại đó, huynh nhất quyết bắt ta dùng võ công phái Huyền Nguyên ám sát hắn, cuối cùng còn có tính toán gì nữa vậy?”

Nguyên Chiêu Hủ dựa vào núi đá đút trái cây cho Nguyên Bảo ăn, Nguyên Bảo đã quên bég mới vừa rồi mình bị bắt nạt thê thảm đến cỡ nào, há to miệng hài lòng hả dạ chờ đồ bổ thí. Nghe Mạnh Phù Dao hỏi, Nguyên Chiêu Hủ nhếch môi châm biếm, lấy khăn tay nói “Hoàng thất.”

Ánh mắt Mạnh Phù Dao tối lại, giọng cũng trầm xuống: “Hoàng thất?”

Nguyên Chiêu Hủ liếc nhìn nàng, mỉm cười hỏi “Hối hận à?”

Phù Dao khẽ nhú mày dài, khóe môi khẽ nhếch “Ta chỉ hối hận ngày đó không đâm xuyên ả.”

Nguyên Chiêu Hủ nhìn nàng tràn đầy hứng thú, ánh mắt lóa sáng, một hồi lâu khe khẽ cười nói “Có biết mới vừa rồi nàng đi hành thích ai không?”

“Ai?”

“Tề Tâm Ý – con trai thứ ba của hoàng đế Thái Uyên.” Nguyên Chiêu Hủ cười thần bí “Người ta gọi là công tử Ý.”

“Công tử Ý? Một khúc hạnh hoa thấm mưa bụi, ba nghìn hồng nhan múa tàn đêm, đây là tên công tử Ý được xưng là thiên hạ đệ nhất phong lưu, đệ nhất hoang đường đó à?”

Nàng ngạc nhiên, nhớ đến kiếm quang như rắn độc ẩn mình, thành linh như gió cuộn của hắn.

Nguyên Chiêu Hủ liếc mắt nhìn nàng “Xem ra, may là ta không nói thân phận của hắn cho nàng biết trước, nếu không khi này ở Thính Phong tiểu tạ, e là nàng sẽ chạy không nổi.”

“Nói bậy.” Mạnh Phù Dao lờm hắn “Ta là người khi nhìn thấy sắc đẹp thì chân sẽ chạy không nổi sao?”

Nguyên Chiêu Hủ cúi người làm như thật, vỗ vỗ đầu Nguyên Bảo “Nguyên Bảo đại nhân, người nói nàng có phải như vậy không?”

“Chít chít!”

Tiếng của Nguyên Bảo nghe như quả thật đồng ý.

Mạnh Phù Dao tức giận, hung dữ đáp trả “Nếu ta là sắc nữ thật, người đầu tiên ta đè xuống là huynh...” Nói đến một nửa đột nhiên phát giác mình lỡ lời, nắc một tiếng vội vàng ngậm miệng.

Đáng tiếc, Nguyên Chiêu Hủ thính lực quá tốt, nghe rõ chẳng bỏ sót từ nào, mày dài nhướng lên cười tủm tỉm, ngoái đầu cao giọng hỏi “Hử?”

Nàng bật nhảy lên, nói to: “Đi thôi!”

Mạnh Phù Dao chạy quáng quàng ba bước thành hai, giống như thỏ nhỏ chạy trốn, nhưng chẳng thoát được tiếng cười văng vẳng gần sát bên tai của chàng trai ở phía sau.

“Lòng vẫn muốn thế, nhưng nào dám xin.”

Đúng như Nguyên Chiêu Hủ và Mạnh Phù Dao suy đoán, ngày hôm sau sự tình liền có biến đổi.

Lẽ ra Tề Tầm Ý bị hành thích trong kiếm phái Huyền Nguyên, trước tiên phải báo cho Lâm Huyền Nguyên để bàn bạc đối sách. Nhưng Tề Tầm Ý không làm như vậy, ngược lại im lặng suốt một ngày. Trong ngày này, hắn đã phái nhiều người điều tra sự việc, bắt chuyện với một số đệ tử trong phái, đến buổi tối hắn mới đi gặp Lâm Huyền Nguyên.

Cuối cùng cũng không ai biết hai người thương lượng cái gì, chỉ loáng thoáng nghe là Lâm môn chủ giận tím mặt, mà Tề Tầm Ý chỉ mỉm cười hạ lệnh, môn chủ kiếm phái Huyền Nguyên là kẻ đáng nghi cấu kết với gia tộc Vân thị, làm trọng thương Quận chúa Bùi Viện, đưa đến Yến Kinh thăm vấn. Trên dưới kiếm phái Huyền Nguyên đều bị giam lỏng, hiềm nghi chưa hết, chúng đệ tử không được bước khỏi sơn trang một bước nào.

Kiếm phái Huyền Nguyên ở Thái Uyên quốc cũng được xem là môn phái võ lâm có tiếng tăm, đệ tử trong môn phái cũng có nhiều kẻ xuất thân quý tộc quyền thế. Lẽ ra, Tề Tầm Ý không thông qua quan phủ địa phương

thăm tra, không có ý chỉ, tự ý giam giữ toàn môn phái, thật sự là quá mức qua loa bữa bãi. Đáng tiếc, phong cách làm việc của vị hoàng tử này từ trước đến nay là vậy, khắp thiên hạ ai cũng biết hãn phóng túng không thể kiềm chế, hoang đường không ai sánh bằng, hãn mà làm việc không khác người thì mới quả thật kỳ lạ.

Sau khi Tề Tâm Ý tạm giam người kiểm phái Huyền Nguyên, liền đi báo kiến Thái phó nước Vô Cực đang làm khách ở đây. Thay mặt triều đình Thái Uyên gửi lời xin lỗi, ra lệnh lập tức tiễn đoàn người Thái Phó rời khỏi đây.

Hôm nay, Mạnh Phù Dao ung dung nhàn hạ đi theo đoàn người Thái Phó, đường hoàn rời khỏi kiểm phái Huyền Nguyên.

“Ta luôn cảm thấy có chút kì lạ.” Nàng ngẫm nghĩ thật lâu, cuối cùng thì thầm bên tai Nguyên Chiêu Hủ “Tuy ta muốn vu oan giá họa, nhưng cũng chỉ tính thừa dịp rối loạn sẽ bỏ trốn, bởi vì Tề Tâm Ý chắc chắn không dễ dàng mắc lừa như thế. Nhưng bây giờ xem ra, hãn giống như là đang chờ cơ hội tốt này để xuống tay với Lâm Huyền Nguyên. Đừng nói với ta là bởi vì hãn nổi danh hoang đường, đêm hôm đó ta giao đấu với hãn có thể nhìn ra, cái gọi là phóng túng hoang đường của tên này, tám phần là nguy trang đó.”

“Phụ nữ quá ngốc không tốt, quá thông minh cũng không tốt.” Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nhìn nàng “Trốn ra được không phải là tốt rồi sao, quan tâm nhiều như vậy làm gì.”

“Nói đi!” Mạnh Phù Dao nóng nảy, kéo dây cương của hãn một cái, vờ như muốn phóng ngựa lao đi.

“Nàng cũng biết, các thế lực võ lâm trong nước có tham gia vào việc đấu tranh chính trị, kiểm phái Huyền Nguyên trước kia vẫn luôn trung lập, nhưng mấy năm gần đây có đà nhích đến gần phe Thái tử Thái Uyên. Mà

Tề Tâm Ý là con trai thứ ba, vẫn bằng mặt không bằng lòng với Thái tử.” Nguyên Chiêu Hủ chỉ khẽ lật tay, liền đoạt lại quyền khống chế dây cương.

Phù Dao bỗng nhiên hiểu ra “Thì ra là vậy, cho nên Tề Tâm Ý chỉ cần lấy một cái cố, dù là cái cố kia sơ hở chông chất, hắn vẫn sẽ mượn cố này để sử dụng. Khó trách lúc đi ám sát, huynh luôn nhắc nhở ta nhất định phải sử dụng võ công của kiếm phái Huyền Nguyên. Mà Lâm Huyền Nguyên đối chất với Tề Tâm Ý, cho dù có đoán ra thích khách là ta, cũng không có cách nào khai ra tung tích “đệ tử đã chết” là ta đây. Càng không thể nói là ta đã chết như thế nào, tự nhiên trăm miệng cũng không thể bào chữa.”

Nàng liếc mắt, ánh mắt rơi trên tay Nguyên Chiêu Hủ đang nắm kéo dây cương. Nơi lòng bàn tay có một đoá hoa sen nhỏ màu trắng, y như hoa thật. Nàng nhướn mày cười hỏi “Cái ở lòng bàn tay huynh là gì vậy? Vết bớt à?”

Nguyên Chiêu Hủ khẽ buông lỏng tay áo, ống tay áo lung lay rũ xuống, phủ cả lòng bàn tay, thản nhiên cười đáp “Có lẽ vậy.”

Thần sắc hắn vẫn bình thường, nhưng Mạnh Phù Dao cảm thấy trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt hắn có vài phần quái lạ, thoáng thần thờ, thoáng đau đớn, mờ mịt như sương.

Chàng trai này, từ lúc biết hắn đến giờ, vẫn luôn luôn trầm tĩnh bình thản, trời sinh ra khí khách hơn người, có thể vượt qua giông tố, bình định vạn vật. Về mặt ban này là lần đầu tiên nàng nhìn thấy được.

Biết mình đã đụng đến điều kiêng kỵ của hắn, nàng cười khỏa lấp, không nói gì thêm nữa. Nguyên Bảo đại nhân thò đầu ra khỏi ngực Nguyên Chiêu Hủ, ghen tỵ nhìn chăm chăm đoá hoa sen kia, nghiêng răng ken két, điệu bộ như muốn gặm nát cái ấn ký đó.

Lúc này đoàn người đã đến dòng suối chảy dưới chân núi Huyền Nguyên. Mọi người dừng lại nghỉ ngơi uống nước. Đội ngũ hộ vệ Tề Tâm

Ý đi sau bọn họ một lúc, không lâu sau cũng đã đến. Chỉ thấy xe ngựa của Tề Tầm Ý lộng lẫy huỳnh hoang, đi theo toàn là thị nữ xinh đẹp và vài gã sai vặt. Chuông vàng bốn góc xe rung động phát ra tiếng丁丁đang, gió thổi khiến hương thơm lan tỏa thật xa.

Trong xe ngựa văng ra tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm ái du dương, còn kèm theo tiếng cười duyên của các cô gái, âm điệu bài hát nghe có chút quen thuộc. Nàng còn đang đau khổ lục lọi trí nhớ, thì nhìn thấy thuộc hạ của Thái phó liếc mắt với nhau, sắc mặt đều lúng túng quái lạ.

Nghĩ rất lâu mới nhớ ra được, bài hát đó hình như là bài “Lộng Tử Trúc”, một trong mười bài hát sắc tình, hơn nữa còn là do kỹ nữ ti tiện nhất trong kỹ viện cấp thấp mới chịu hát để giành được niềm vui cho khách hạ đẳng. Các cô gái thanh lâu dù có chút tiếng tăm thôi cũng không thèm hát bài này.

Trong xe ngựa ấy vốn nên truyền ra điệu nhạc đoan chính cao quý của Hoàng thất, thế mà lại truyền ra loại nhạc dân đẳng đến mức người bình thường cũng chẳng muốn nghe, quả thật trái ngược mà.

Thuộc hạ Thái phó đều lộ ra vẻ mặt “Quá phóng đảng”. Phù Dao lạnh nhạt thờ ơ, bất chợt nhớ đến nam tử tà khí, tình ngủ như báo, kiếm pháp như rồng, đáy mắt ẩn hiện sự lạnh lẽo.

Người như Tề Tầm Ý nên cách xa hẳn một chút sẽ tốt hơn, nên nàng tránh rất xa, tìm đến đầu nguồn suối, vừa muốn uống nước thì đột nhiên nghe thấy phía sau có người bước đến bình bạch, giọng nói the thé “Tránh ra, tránh ra!”

Nàng quay người lại, nhìn thấy gã sai vặt mang theo chậu ngọc, khăn, xà phòng thơm, phèn chua đặt trên khay vàng, xem dáng vẻ là chuẩn bị múc nước sạch cho Tề Tầm Ý rửa mặt.

Thuộc hạ Thái phó lại đồng loạt lộ ra vẻ mặt “Quá xa xỉ.”

Phù Dao nhìn dòng nước suối trong veo lóng lánh, nước suối ở thời cổ đại này vốn không bị ô nhiễm nên có thể uống trực tiếp. Vậy mà Tề Tâm Ý rửa mặt cũng phải dùng phèn chua lắng đọng, không sợ người khác chê bai mình làm ra vẻ quá mức sao?

Gã sai vật nhìn thấy nàng đứng bất động thì nhú chặt chân mày, lộ ra sự giận dữ, hấn tức giận đưa tay đẩy nàng, “Người đứng ngu ra đó làm gì? Coi chừng làm bẩn nước ở đây! Đi xuống hạ lưu uống đi!”

Đương khi Mạnh Phù Dao còn đang trầm tư thì thành linh bị đẩy, dưới chân lại là tảng đá rêu xanh trơn trượt, nàng liền lão đảo ngã vào trong nước.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Đai Áo Bay Ngang Hồ Nước Biếc

“Cẩn thận.”

Giọng nói ôn hòa rành mạch truyền đến, nhưng nghe như mang theo một chút xa cách hững hờ. Tiếng hô vừa cất lên, một dải lụa trắng mỏng bỗng xẹt qua, giăng ngang giữa không trung, quần lầy Mạnh Phù Dao đang hươ tay chụp loạn xạ theo bản năng vì sắp rơi xuống nước.

Thân hình Mạnh Phù Dao lập tức được cố định tại vị trí sắp sửa rơi xuống, tạo thành góc bốn mươi lăm độ với tảng đá dưới chân, phía dưới cận kề là mặt hồ nước biếc, mái tóc dài của nàng rũ xuống mặt nước, những sợi tóc dài đen nhánh uốn lượn trong nước. Tư thế lão đảo suýt ngã này, vậy mà tuyệt đẹp.

Bởi vì đai áo quần căng, y phục nàng cũng tự nhiên bó sát người, hiện ra từng đường cong hoàn mỹ, vạt áo xòe rộng trên dáng người mềm mại, bay bay như múa, cho dù nàng đang vận nam trang cũng không che giấu được vóc dáng yếu điệu thực nữ vốn có của mình.

Bên kia dòng suối, có rất nhiều người không kìm lòng được cũng trở mắt nhìn, trong phút chốc không khí bỗng yên lặng như tờ.

Trong đội ngũ Tề Tâm Ý, rèm chiếc xe ngựa chính giữa đột nhiên bị vén ra một chút, Bùi Việן mang khăn che mặt để lộ đôi mắt u ám, ganh tị nhìn cơ thể vừa nhìn đã biết là mỹ nhân trên hồ nước biếc kia, ánh mắt nha hiểm hung ác.

Bản thân Phù Dao lại không nhận ra, chiếc đai lưng kéo căng đã khiến nàng lộ ra thân hình thiếu nữ. Nàng vội vàng nường theo dải lụa đang quấn người mình nhắc eo thẳng lên, lúc này mới kịp nhìn người tốt bụng đã kịp thời ra tay trợ giúp.

Nắng thu trưa rắc ánh vàng lên bóng cây xanh, những ngọn cỏ úa vàng bên khe suối trong veo được mạ thêm sắc vàng của nắng, càng vàng rực rỡ hơn, ngọn cỏ úa vương trên chiếc áo bào trắng, chàng trai ôn hòa mà xa xăm, trẻ tuổi tuấn đạt, màu môi và màu mắt hơi nhạt, nhưng khi hân cười thì gió ngày thu dường như hóa thành gió xuân, khiến hoa đào đột nhiên nở rộ.

Vì hân cởi bỏ đai lưng nên áo bào bị xõa tung, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy khiếm nhã hay nhếch nhác, ngược lại, trên dáng vẻ khó gần đó toát ra sự phóng khoáng, thoải mái.

Mạnh Phù Dao ngơ ngác nghĩ thầm, có phải gần đây mình trúng số đào hoa hay không mà gặp được toàn mỹ nam hơn người, có người còn dùng đai lưng cứu nàng nữa chứ.

Đương muốn nói lời cảm ơn nào ngờ đối phương bình thản mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Đai lưng này vốn đã hơi bẩn, nhờ cô nương thuận tay vớt dùm.”

Nói xong còn gật đầu rất lễ độ, quay người bỏ đi lên một chiếc xe ngựa sau xe Tề Tầm Ý, xe ngựa chạy sang một bên khác dừng lại nghỉ ngơi, để lại Mạnh Phù Dao ngơ ngác đứng trên tảng đá, ngây người nắm chặt đai lưng.

Đai lưng này rõ ràng là vẫn còn mới mà, ngay cả đậu hũ trắng nhìn thấy cũng sẽ xấu hổ đến chết, vậy mà hân lại nói bẩn ư?

Tính tình người này đúng là kì quái. Nói hân thanh cao ghét bỏ người khác, hân lễ độ giúp người, nhã nhặn khiêm tốn, không nhận đai lưng còn

đưa ra lý do để giữ thể diện cho nàng. Nói hăn hiền hòa, hăn rõ ràng đâu có hiền hòa như vậy, nàng chỉ vừa chạm vào đai lưng thì hăn đã lập tức vứt đi như giấy rách.

Phù Dao ngẩn ngơ hồi lâu, tức tối cầm đai lưng lau tay mình, dù sao tên kia cũng đâu cần nữa!

Lau xong nhìn kỹ lại, mới phát hiện đây là đai lưng được dệt bằng tơ Thiên Tằm lẫn với tơ bạch kim, chính giữa còn đính ngọc dương chi cùng màu, đơn giản mà cao sang, giống như bản thân hăn.

Nàng ngẫm nghĩ, cất đai lưng ấy vào trong ngực.

Nãy giờ Nguyên Chiêu Hủ vẫn tránh ở một bên, lúc này không biết từ đâu ló ra nhìn nàng với ánh mắt rất kỳ quái, nhìn nàng cất vật riêng tư của nam nhân vào trong ngực, một hồi lâu mới hỏi “Nàng giữ cái đó lại làm gì?”

Mạnh Phù Dao đáp như lẽ đương nhiên, “Cái này rất đáng tiền, giữ lại, ngày nào đó ta không có áo cơm thì đổi nó làm sinh hoạt phí.”

Nguyên Chiêu Hủ khẽ cau mày “Cái này không đáng tiền, nàng chớ cần, nàng thiếu bạc ta cho nàng.”

“Huynh lừa ta à?” Mạnh Phù Dao bĩu môi, “Huynh cho rằng ta không nhìn ra giá trị ngọc này ư? Còn nữa, cô nương ta rất có cốt khí, không nhận bố thí của người khác.”

Nguyên Chiêu Hủ liếc nàng, cười như không cười: “Đúng, nàng không nhận bố thí của người khác, nàng chỉ lấy giẻ rách người ta vứt đi thôi.”

“Huynh!” Mạnh Phù Dao buồn bực, liếc mắt nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân ló đầu ra từ trong ngực Nguyên Chiêu Hủ, xem ra cực kỳ vui mừng vì nàng đuối lý, thích thú kêu lên “Chít chít” liên tục. Trong cơn giận dữ, nàng

thi triển “Nhất Chỉ Đạn”, bắn Nguyên Bảo đại nhân kêu chít chít loạn xạ, nó cảm tức há mồm muốn cắn nàng.

Nàng cười to, bỏ chạy từ sớm.

Chạy được vài bước, Mạnh Phù Dao lại thấy được gã sai vặt mới vừa rồi đẩy nàng suýt nữa hại nàng té xuống nước, nàng vốn cũng không muốn so đo với hắn, nào ngờ hắn ta vừa trông thấy nàng, đột nhiên mắt sáng lên, vẫy tay nói “Này, người đến đây.”

Nàng ngây ra, nheo mắt nhìn hắn, hỏi: “Gọi ta à?”

“Gọi người đó.” Gã sai vặt không hề khách sáo nói “Thiếu người hầu hạ Quận chúa bọn ta, người đến giúp một tay đi.”

Hắn nhìn vẻ mặt dờ khóc dờ cười của nàng, nóng nảy nói “Không thiệt người đâu.” Hắn lục lọi lấy ra một xâu tiền trong tay áo, ném cách xuống đất, ngạo nghễ nói, “Đây, một trăm đồng, đủ cho người đến tiệm ăn Yên Kinh, ăn canh thịt nửa tháng.”

Mạnh Phù Dao cúi đầu nhìn xâu tiền đồng dưới chân, nàng mỉm cười nhẹ băng, nhặt lên, thổi bụi dính trên xâu tiền đồng ấy.

Gã sai vặt đặc ý, đưa cho nàng một cái chậu đồng, bảo: “Đi, đi đến suối lấy nước, phải là nước đầu nguồn rồi bưng đến cho Cẩm Yên tỷ tỷ ở chiếc xe ngựa thứ hai, để tỷ ấy hòa nước Hoa Hồng và sương Phù Dung rồi đưa vào xe. Nhớ kỹ, không được để cái tay bẩn thỉu của người đụng vào nước. Xong rồi, cứ như vậy đi, ta đi hầu hạ điện hạ thay y phục.”

Hắn len lén đưa chậu đồng cho nàng, vẻ mặt hớn hở vì đã tìm được người chết thay. Nàng nghĩ bằng ngón tay cũng biết, sau khi Bùi Viện bị hủy dung nhất định tâm tư cực kém, hạ nhân hầu hạ ả chắc chắn sẽ gặp họa nhiều hơn. Đối với ả, tốt nhất là trốn được thì trốn, nếu không thì sao tên này lại chịu phí tiền mướn người khác thay thế chứ.

Gã sai vật đưa nàng chậu đồng, thấy nàng không nhận, hấn sốt ruột rung rung chậu “Này ngu rồi hả?”

Nàng khẽ nhướn mày, nhìn chậu đồng kia đột nhiên cười, sau đó chậm rãi cho tay vào túi áo.

Gã sai vật cau mày mắng “Đồ đần...”

Hấn nói nửa chừng thì chợt dừng, con người từ từ trợn to.

Phù Dao giơ tấm vàng lá trong lòng bàn tay lên trước mặt, chất lượng hơn cả tuyệt vời, nặng không dưới hai lượng.

Treo hệ thống tiền tệ Thái Uyên, một lượng hoàng kim có thể đổi hai mươi lượng bạc, mà một lượng bạc có thể đổi lấy một nghìn đồng tiền. Hấn làm trong phủ Tề Vương ba năm cũng không kiếm được nổi một lượng hoàng kim.

Gã sai vật hít vào một hơi khí lạnh, ngậy người.

Thoáng cái nàng đã giơ tấm vàng lá trước mặt hấn ta, cười ngọt lịm “Nhận ra không?”

Gã sai vật nhìn chăm chăm lá vàng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ngây ngốc nói “Là Hoàng Kim.”

Mạnh Phù Dao liền mỉm cười “Đúng, đây là hai lượng hoàng kim, đủ cho người đến Thiên Hương Lầu sang trọng nhất Yến Kinh, bày yến tiệc, ăn con mẹ nó một tháng.” (*)

(*) Con mẹ nó: nguyên văn theo tác giả.

Nàng cười tủm tỉm, đột nhiên lật tay khiến lá vàng rơi xuống đất.

Gã sai vặt liền ngồi xổm xuống nhặt theo bản năng, nhưng Phù Dao đã le làng nhắc chân, giẫm chân lên tấm vàng lá.

Nàng cúi người xuống, đẩy chậu đồng vào tay gã sai vặt đang ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng “Phiền người đến bên suối lấy nước, phải là nước đầu nguồn, bưng lên cho Cầm Yên tỷ tỷ ở chiếc xe ngựa thứ hai, để tỷ ấy hòa nước hoa Hồng và sương Phù Dung rồi đưa vào trong xe. Nhớ kỹ, không được để cái tay bẩn thỉu của người đụng vào nước. Được rồi, cứ làm như vậy đi, đi đi.”

Nàng đưa chậu đồng đến trước mặt gã sai vặt giờ phút này đã đen thui, rung rung chậu như ban nãy hăn đã làm, mỉm cười “Này, ngu rồi hả?”

Nàng khẽ nhắc mũi chân, lá vàng óng ánh điểm bụi đầy mê hoặc đập vào đôi mắt tham lam của gã sai vặt.

Tay gã sai vặt run run, cắn chặt răng, thỉnh thoảng chớp lấy chậu đồng chạy nhanh đến bên dòng suối.

Mạnh Phù Dao đứng yên, im lặng nhú mày, một hồi lâu thấp giọng nói “Đáng tiếc...”

Hất nhẹ mũi chân, tấm vàng lá bay lên rơi vào lòng bàn tay, nàng thông thả cất vào ngực, lắc đầu nhẹ nhẹ “Nếu như người có can đảm từ chối, có lẽ ta thật sự sẽ đưa tấm vàng lá này cho người, bây giờ ... người không xứng nhận.”

Nàng xoay xoay râu tiền trên ngón tay, râu tiền có thể ăn được nửa tháng tại tiệm canh thịt rẻ tiền trên đầu ngón tay liền bay vút lên rồi lại rơi “bịch” xuống, đúng ngay chỗ tấm vàng lá khi này mới vừa rơi.

“Trả cho người đi ăn canh thịt, quên nói cho người biết, tiệm canh thịt ở Yến Kinh sao rẻ như vậy được, nghe nói đó là thịt chuột đó.”

Phù Dao cười ha ha quay người bỏ đi, bước chân nàng thoăn thoắt biến mất sau một gốc cây, nhanh như làn gió mát lướt qua nhè nhẹ.

Nơi bóng nàng khuất, cây cỏ đều hiu, bốn bề vắng lặng.

Một hồi lâu, sau gốc cây ấy lại đột ngột xuất hiện một bóng người nhàn nhạt, người đó áo trắng sạch sẽ, màu môi như hoa đào.

Hắn chớp tay nhìn về phía Mạnh Phù Dao, vẻ mặt bình tĩnh pha chút hứng thú, bỗng nhiên khẽ nói “Uất ức người rồi.”

Hắn nói lời này không đầu không đuôi, nhưng lập tức có người lên tiếng.

“Thiếu chủ phân phó, muôn chết không từ, huống chi chỉ là bị chút uất ức.”

Người đó khom người cúi đầu, một chậu đồng chói sáng lóng lánh dưới chân, dĩ nhiên là gã sai vặt nịnh bợ ban này.

Nhưng mà, giờ phút này vẻ mặt hắn an hòa, phong thái điềm tĩnh, nào có bộ dạng thấp kém nịnh bợ vừa rồi.

Chàng trai áo trắng suy nghĩ hồi lâu, lại nói “Như thế nào?”

Người đó ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thiếu chủ, lúc này ta đụng nàng ngã xuống suối, ngài vung tay kéo lại, lẽ nào không lộ ra gì sao?”

“Có.” Chàng trai áo trắng ngẩng mặt, vẻ mặt suy tư nói “Góc độ và lực độ của vết thương trên mặt Bùi Viện xuất phát từ công pháp tuyệt đối không phải tầm thường. Tuy cô gái này giấu diếm rất tốt, nhưng cái kéo này ta vẫn cảm thấy được một chút.”

“Có điều...” Hắn cười nhạt “Phen thăm dò mới vừa rồi kia, cuối cùng ta xác định nàng không phải là người của Tề Tầm Ý.”

“Vì sao?”

“Thuộc hạ Tề Tâm Ý xứng có nhân vật như nàng sao?” Chàng trai áo trắng thờ dài thườn thượt, tiếng lan dài, mang theo nụ cười nhạt.

“Là một diệu nhân đây...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Thoát Y Ngăn Địch

Mạnh Phù Dao mới vừa chạy trốn, Nguyên Chiêu Hủ nhìn bóng dáng nhẹ nhàng như cánh chim hòa vào sắc xanh nhuốm vàng của rừng núi trùng điệp tiết thu sang, yên lặng cười, sau đó thông thả đi về phía xe ngựa của Thái phó.

“Xa giá của thầy đi từ từ, Tề Tâm Ý đến Yến Kinh, con dẫn nàng đi trước, tránh tầm mắt của những người đó, gặp phải chuyện ngoài ý muốn.”

Lão Thái phó hí hóp đôi mắt già nua nhìn Nguyên Chiêu Hủ, vẻ mặt hết sức haft lòng trước cư xử của con cháu đối với mình, vuột râu mỉm cười.

“Đi đâu?”

“Cũng là Yến Kinh, con đến đây đúng là mượn cơ hội thầy đi sứ mừng thọ Hoàng đế Thái Uyên, để xây dựng qhr với Tề Tâm Ý, làm sao bỏ qua cơ hội này được.”

“Ha ha... tùy ngài.”

“Hơn nữa, con nghe nói, mừng thọ lần này, hắc... cũng đến.”

“Hả? Không phải hắc vẫn bị giam lỏng tại kinh thành Thiên Sát đấy sao? Hoàng đế Thiên Sát chịu thả hắc ra à?”

“Giao long mắc kẹt nơi hoang dã chỉ là tạm thời, khi có cơ hội tất sẽ bay lên.” Nguyên Chiêu Hủ quay người, như có chút suy tư nhìn về phía chân

trời đằng Tây, vẻ mặt hưng phấn rạng rỡ: “Cơn gió lốc cuốn lấy năm châu bốn biển đã dấy lên rồi...”

“Tại sao chúng ta phải rời khỏi đoàn?” Nàng lệ làng chất củi đốt lửa, dùng chủy thủ lột sạch con gà rừng săn được, “Còn nữa, tại sao ta phải đi cùng huynh?”

Nguyên Chiêu Hủ dựa vào gốc cây già, thoải mái ngồi trên tấm đệm sạch sẽ bằng lá. Nguyên Bảo đại nhân vênh mông hì hục lay lá rơi, lột dưới thân hân, ra sức lấy lòng chủ tử.

Tư thế nó lay cổ quái mà mạnh mẽ, trực diện với Nguyên Chiêu Hủ, chân trước đẩy lá xuống người hân, chân sau béo ngấn đẩy lá rách tả tơi và bụi ra phía sau, mà phía sau nó chính là Mạnh Phù Dao đang ngồi.

Ngay từ đầu, nàng dâu có muốn so đo với con thú cứng bụng dạ hẹp hòi này. Sau khi liên tiếp hít vài đám bụi, nàng phát giác ra con vật này không biết nhìn người, lá gan quá to, đầu óc quá nhỏ. Cho nên nàng xé một cái chân gà rừng, thừa dịp nó lơ là, tàn bạo nhét vào miệng nó.

Vì thế động vật ăn chay nào đó đã lập tức như sói chạy vội đến bờ sông súc miệng, người ngồi bên cạnh đồng lửa cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Lúc này Nguyên Chiêu Hủ mới trả lời câu hỏi của nàng.

“Nếu như nàng muốn cả ngày bị mấy tên sói nhìn chăm chăm, nàng có thể chọn đi từ từ. Còn nữa, hình như ta chưa nói muốn nàng đi cùng ta, là nàng tự đi theo mà.”

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ, hình như quả đúng thật, không khỏi ngượng ngùng nói: “Ai bảo chỉ có một con đường đi từ núi Huyền Nguyên đến Yến Kinh chứ.”

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười liếc nàng, không muốn nhắc nhở người lừa mình dối người này, thật ra thì còn có con đường khác có thể đi đến Yên Kinh.

Củi khô nổ lách tách trong đồng lửa cháy bập bùng, hắt ánh đỏ hồng lên mặt hai người như đang say mem rượu. Hơi nóng từ hai người và từ đồng lửa lan tỏa vào không khí, khiến cho ánh trăng lạnh lẽo treo trên ngọn cây cao nơi xa như cũng trở nên dịu dàng ấm áp hơn.

Mà ngay trước mặt nàng, ai đó nhều hàng mày dài mỉm cười, mắt và tóc đều đen đến bóng loáng, đôi môi còn đỏ hơn cả ánh lửa kia, sắc mặt tươi sáng như tranh vẽ, đẹp đến mức khiến người ta chết mê chết mệt, ôm hận cứu tuyền.

Nàng ôm hận cứu tuyền ngồi thẳng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, để nhịp tim không loạn do vẻ đẹp tuyệt sắc kia luôn gây ra.

Nhất là khi người có vẻ đẹp tuyệt sắc, dùng ánh mắt thích thú quan sát khắp người nàng.

Ngồi một lúc, cảm thấy thật sự bị đè nén đến khó chịu, nàng bỗng đứng lên nói: “Ta đi tản bộ.”

Nguyên Chiêu Hủ ngẩng đầu nhìn trời đêm, lại liếc mắt nhìn rừng cây tối mù xung quanh, thật sự không đành lòng nhắc nhở nàng, cái cố tản bộ này hơi tức cười đó.

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt cười lộ liễu của hủ nhìn đến khó chịu, nói to: “Ta đi ca hát.”

Bất giờ, Nguyên Chiêu Hủ chợt nhướng mày lên nghi hoặc nhìn nàng, Mạnh Phù Dao cười đắc ý, đi “Ca hát”.

Bởi vì không muốn bị Nguyên Chiêu Hủ nghe thấy tiếng “hát” vang, nàng đi thật xa vào trong rừng vắng, tìm được một chỗ ngồi xõm xuống, vừa cởi quần ra được phân nửa, tay bỗng khựng lại.

Rừng cây nửa đêm yên tĩnh đến kỳ quái, chỉ có tiếng gió lay khe khẽ, ngay cả cú đêm cũng im tiếng, cũng không nghe thấy tiếng côn trùng mùa thu rả rích râm ran như ngày thường.

Mảnh trăng lưỡi niêm câu trên ngọn cây hắt xuống, kéo bóng nàng thật dài trên mặt đất. Bóng nàng bị núi và cây cắt thành từng đoạn, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể phác họa được từng bộ phận.

Mạnh Phù Dao ngồi chồm hổm, quần vẫn cởi phân nửa y như ban nãy, tay âm thầm cố gắng kéo quần lên từng chút. Khóe mắt liếc xéo tìm kiếm bóng người... Chân, tay, cổ... Tìm được đầu rồi... Mà trên đầu nàng, nửa vòng tròn đang nhoi lên trên tảng đá hình vuông kia là gì vậy nhỉ?

Lòng bàn tay nàng ướm dẫm mồ hôi, nắm chặt quần, trái tim Mạnh Phù Dao đập lúc mạnh lúc nhẹ, vang lên bình bịch trong đêm vắng.

Đó là... đỉnh đầu người.

Nặng nắm chặt quần hơn, thầm hận bản thân tại sao lại chạy xa như vậy. Lúc này sau núi đá không biết có mấy người, tám phần là chờ mình cởi quần xuống rồi thừa cơ ra tay.

Lúc này, cởi quần không được. Buộc quần bị hại liền.

Mạnh Phù Dao ngồi chồm hổm, thắt lưng đã nhói đau.

Nửa vòng tròn phía sau tảng đá khẽ nhúc nhích, hình như không còn kiên nhẫn nữa.

Nàng thầm tính, tuyệt vọng phát hiện rằng, với khoảng cách này, nếu mình lựa chọn kéo quần, buộc dây lưng ắt hai ay không rảnh, tất nhiên sẽ không kịp thời ứng phó nếu đối phương tấn công.

Căng thẳng cực độ khiến người ta trở nên bình tĩnh ực độ, dần dần nàng nghe được tiếng suối chảy róc rách nơi xa, hay như tiếng chim vỗ cánh phành phạch bay qua đám lầy.

Đôi mắt đen sáng quắc của nàng lảo liên trong đêm tối, tức tối đến nghiêng rặng.

Ánh mắt nàng càng hung ác thì càng sáng hơn, chứa đựng sát khí và sự quyết đoán mà một cô gái bình thường không thể có.

Gió từ đầu rừng cây ùa đến khiến bóng cây lay động, đỉnh đầu sau núi đá cũng lay động theo.

Mạnh Phù Dao đột nhiên buông tay, thả dây lưng ra.

Chiếc quần lập tức tuột xuống, đồng thời trường bào cũng phủ xuống che đi nơi xấu hổ. Mạnh Phù Dao ngửa người ra sau, lộn nhào qua núi đá trong tích tắc như một đoạn lò xo có lực đàn hồi dẻo dai vô cùng, rồi tựa như một con đại bàng to lớn từ trên cao bay đến, nhanh như chớp dùng hai chân đạp quần xuống đầu kẻ địch. Tên nào đó đâu hề hay biết Mạnh Phù Dao đột nhiên xuất hiện gây rối, mới vừa bật đứng dậy thì lập tức bị một chiếc quần rộng trùm vào đầu, bốn phía tối om nên hăng không biết đây là vật gì, cuống quýt đưa tay xé.

Còn chưa kịp xé thì Mạnh Phù Dao đã thành linh xuất hiện sau lưng hắn như một bóng ma, chân dài trắng muốt trong nam bào rộng vạt lóe sáng, chỉ một cước đã đá trúng hắn ta.

Mạnh Phù Dao cởi quần đánh úp lên đầu kẻ địch, ra tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Nhưng gã này phản ứng cũng chẳng chậm, vừa lăn xong đã lột

quần ra nhanh chân bỏ chạy, xui là chưa kịp chạy mấy bước đã nghe thấy tiếng cười khẩy vang lên ở phía sau.

“Nhìn đuôi ta rồi còn muốn chạy à?”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Phơi Bày Cảnh Xuân

Mạnh Phù Dao chưa quát xong, cơ thể đã lao nhanh như chớp, chủ thủ vẽ nên một đường cong còn đen hơn cả màn đêm, chớp mắt đã chạm đến đỉnh yết hầu của người đó.

Mũi chủ thủ vừa chạm đến da thịt người này, cảm giác như cầm xiên đâm vào cá lội dưới đáy nước, xiên trơn tuột khỏi tay, chỉ với một động tác kỳ quái trong chớp nhoáng, không biết sao hắn đã thoát khỏi phạm vi của chủ thủ rồi.

Nhưng nàng không lãng phí thời gian để kinh ngạc, chủ thủ đâm trượt liền bổ nhào lên người hắn. Giật chỗ, bạt tai, đá chân, huých vai, chớp nhoáng không ngừng, mạnh bạo tàn nhẫn khiến đối phương chẳng kịp thở nổi. Tuy rằng thân thể như được bôi dầu trơn tuột, nhưng với công kích như vũ bão trong tích tắc như vậy vẫn khiến hắn trúng chiêu liên tục. Cứ mỗi ba chiêu thì trúng thưởng một chiêu. Lấy sức mạnh và tốc độ được tôi luyện từ thiết huyết của Mạnh Phù Dao trước đây, đánh đến hắn chẳng còn đường lùi, liên tục gào khóc thảm thiết.

Khốn kiếp! Tên khốn này vậy mà núp sau tảng từ nãy giờ, há không phải từ đầu đến cuối bà đây bị người xem sạch rồi sao?

Mạnh Phù Dao càng nghĩ càng giận, càng đánh càng hăng, ánh mắt sáng quắc, quyền đánh như mưa, hung hăng đánh đến hả giận.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười đứng im lặng nhìn, ngón tay ngằm cong lại dưới ống tay áo dần dần buông lỏng.

Bên kia, cuộc chiến không cân sức đã gần đến hồi kết, Mạnh Phù Dao giờ nắm đấm ra, tên xui xẻo nào đó đưa cái đầu sưng vù ra đỡ theo bản năng, đau dè nàng đột nhiên dừng lại.

Gã khẽ ngay ngốc, nhìn năm đấm đang treo trên không.

“Bụp.”

Thừa dịp hấn thất thần, nàng lập tức hung hắc đấm hấn tiếp.

“Bịch.”

“Hèn... hạ...”

Ánh mắt gã áo xám đại ra, ngã phịch xuống đất.

Nàng thanh thoi thối nhẹ quả đấm, cười hì hì nói: “Hèn hạ là giấy thông hành của kẻ hèn hạ, ngu dốt là bia mộ của kẻ ngu dốt.”

Hớn hờ nhảy lên lưng hấn, nàng vô cùng đắc ý bắt chéo chân ngồi: “Khốn kiếp, ta nói là người đi không được mà!”

Nàng vừa nhắc chân, đột nhiên cảm thấy có chút gì là lạ, cúi đầu nhớ đến thì ra mình đã cởi quần, chỉ còn trường bào che phủ dưới thân, vừa nhắc chân lên, cảnh xuân lập tức bị phơi bày.

Trong đêm tối, hai chân thon dài lộ rõ dưới trường bào xanh thẫm, trắng nõn, thẳng tắp, mịn màng, tựa như ngọc được tạc từ đôi tay bậc thầy của nghệ thuật, lấp lánh sắc vàng óng ánh của trăng, quyến rũ mê người.

Từ đằng trước truyền đến tiếng cười nhẹ như có như không.

Mạnh Phù Dao đánh mặt lại, vội vàng kéo trái đẩy phải, dùng trường bào dài rộng che kín chân, âm thầm an ủi mình, may nhờ mình không mặc giống đàn ông thời đại này là không mặc quần lót bên trong, may nhờ mình có mặc quần lót do mình thiết kế... Hu, vừa nãy hắn có nhìn thấy không vậy trời?

Nàng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm cái cây trước mặt, tức giận nói: “Này, trốn sau cây làm gì, làm tặc à?”

Tiếng cười nhẹ tênh chợt tắt, sau gốc cây từ từ xuất hiện vật áo màu sáng, chàng trai mặc áo bào tay rộng, hai tay khoanh lại đứng tựa vào cây, nhàn nhã mỉm cười.

Đứng trên vai hắn là con vật béo lông trắng phất phơ, tựa vào gò má chủ tử, hai chân trước khoanh lại, hai chân sau hơi giang ra, nhìn giống hệt hắn.

Nhìn dáng vẻ một người một chuột ung dung nhàn nhã, nàng cảm thấy bức mình, đề phòng xuống mạnh hơn nữa, tên nào đó bị đè phía dưới kêu lên thảm thiết. Nàng điểm huyết hắc, vung roi kéo quần lại, sau đó nắm chặt quần, ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn hai tên đối diện kia.

Hai tên kia thản nhiên nhìn nàng, không nhúc nhích.

Mạnh Phù Dao trợn mắt nhìn lại.

Hai tên kia vẫn thản nhiên đứng đối diện nàng như cũ.

...

“Thấy nàng đi lâu chưa quay lại, nghĩ rằng nàng cần giấy vệ sinh, chúng ta đi đưa giấy.” Nguyên Chiêu Hủ nhìn thấy nàng then quá thành giận, càng cười rạng rỡ hơn.

Nguyên Bảo đại nhân lập tức cúi người khom lưng, hai móng giò ra một tờ giấy nhăn nheo, cung kính nâng cao khỏi đầu.

Mạnh Phù Dao cầm tờ giấy dính thứ gì đó màu vàng nhìn không rõ, hình như đã bị nó lau dính qua rồi, nhét vào miệng nó.

Nguyên Chiêu Hủ nhìn nàng sắp nổi cơn tức giận, rút cuộc lưỡng tâm trời dậy, xoay người, đi vài bước đột nhiên khẽ cười, băng quơ nói: “Ôi, đẹp quá.”

“Cái gì đẹp quá?” Nàng ngơ ngác hỏi.

Nguyên Chiêu Hủ và Nguyên Bảo đại nhân liếc mắt nhìn nhau, chuột mập lập tức nhe ra cái răng trắng phau, giò cái chân béo ụ của mình lên cho Mạnh Phù Dao hiểu.

Cùng lúc đó, Nguyên Chiêu Hủ cũng chậm chậm đáp: “Ta nói, đui.”

...

Mạnh Phù Dao vừa khóc không ra nước mắt vừa mặc quần, rồi tàn bạo cột gã áo xám lên cây, quan sát từ trên xuống dưới, lắc đầu.

“Sao người này gầy quá, giống như là bị hai cánh cửa kẹp vậy.”

Nguyên Chiêu Hủ ngược nhìn, không nhịn được bật cười, quả thật gã áo xám này bị dị tượng bẩm sinh, quá mức cao gầy, người đẹp lại dài, ngay cả mặt cũng đẹp, giống như một con cá biển. Lúc này khi giao đấu, thấy thân thể hắn trơn tuột nàng vô cùng tò mò, nhìn cả nửa buổi, cảm thấy người này ngoại trừ màu da trắng bệch, cũng không có gì dị thường.

Nàng xoay đầu nhìn, thấy trong ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ thoáng qua chút thương hại, không khỏi khẽ giật mình: “Huynh biết hắn à?”

“Không, nhưng ta biết tộc người hắc.” Nguyên Chiêu Hủ nói: “Tộc Nặc Giao, ở miền duyên hải nước Phù Phong.”

“Nặc Giao?”

Nguyên Chiêu Hủ ừ, nói tiếp: “Nước Phù Phong có Ngạc Hải, là vùng biển nguy hiểm nhất với dãy đá ngầm dày đặc tại khu vực cân đảo La Sát. Tương truyền có một quốc gia cổ đã chìm tại khu vực biển này, cho nên dưới đáy biển có vô số bảo vật quý hiếm. Tuy nhiên, ngoài dãy đá ngầm dày đặc như rừng cây kia thì còn có một eo biển vô cùng chật hẹp. Người đi biển tầm thường không thể vượt qua, chỉ có tộc Nặc Giao sinh sống ở đảo La Sát mới làm được. Trẻ con tộc này từ ba tuổi đã được đưa xuống biển luyện tập kỹ năng lách qua những khe đá hẹp. Cho đến khi kỹ năng bơi lội ấy thành thục hơn người, thân pháp như cá mới xem là thành công. Những đứa trẻ này bởi vì từ nhỏ đã luyện tập như vậy, còn quanh năm sống ở dưới nước, nên cơ thể phát triển dị thường. Hơn nữa, do phải đối phó với những loài động vật hung dữ dưới đáy biển, nên chúng còn luyện được kỹ năng ẩn nấp và giấu đi hơi thở, do đó mới có tên “Nặc Giao”*. Nhờ những kỹ năng đặc biệt như vậy, nên tộc người này đồng thời cũng là những tay trộm và sát thủ bậc nhất.”

* Nặc Giao: Nặc = ẩn nấp; Giao = cá mập

“Ồ, khó trách khi này ta không phát giác ra hắc ẩn núp bên cạnh.” Mạnh Phù Dao búng tỉnh ngộ, cười mỉm, xoay xoay cổ tay.

“Mặc kệ, đánh tỉnh trước rồi hãy nói!”

“Cho người rình lén, cho người rình lén! Rình lén nè! Rình lén nè!”

Mạnh Phù Dao túm lấy tên xui xẻo đó luyện quyền âm âm, thuận tiện chỉ cây dâu mắng cây hòe*, ném đá dẫu tay.

*chỉ cây dâu mắng cây hòe: giận chó đánh mèo

Cây hòe bị mắng kia vẫn thản nhiên cười như thường ngày, chút xiu xiu cảm giác hổ thẹn cũng không có.

Gã áo xám bị cường bạo bất chợt tỉnh lại, vừa mở mắt liền hốt hoảng gào to: “Ta không có trộm! Ta không có trộm!”

“Ta biết mi không có trộm.” Mạnh Phù Dao cười lạnh, quan sát hẳn: “Đồ trên người người đều bị ta trộm.”

Ánh mắt hắn vẫn ngu ngơ, chưa hoàn toàn tỉnh lại, chỉ nghe thấy Mạnh Phù Dao tuôn ra một tràng câu hỏi.

“Cha người tên gì?”

“Mẹ người họ gì?”

“Người có mấy chị gái?”

“Người có mấy em trai?”

“Lần đầu tiên người đái dầm là mấy tuổi?”

“Người tắm có mặc quần áo hay không?”

“Người rửa mặt thích dùng bồ kết hay xà phòng?”

.....

“Người đến nơi này làm gì?”

Một loạt câu trả lời cho những câu hỏi lan man chẳng cần suy nghĩ như mưa to tuôn xuống, gã kia đã sớm choáng vàng, theo bản năng hỏi là đáp, đương nhiên không chút phòng bị cũng trả lời luôn câu hỏi cuối cùng.

“Ta bị Chiến Bắc Dã – Liệt Vương Thiên Sát đuổi giết...”

Nói xong hắn ta mới phát giác ra mình vừa nói gì, há miệng thơ phì, trợn to mắt. Mạnh Phù Dao vui vẻ cười, vỗ vỗ mặt hắn, nói: “Ngoan.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Liệt Vương Chiến Bắc Dã

“Người mới vừa nói Liệt Vương Thiên Sát?” Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ một chút, hỏi “Mới vừa rồi người lén la lén lút núp tại chỗ đó, không phải vì muốn đánh lén bọn ta sao?”

“Ta rảnh đến nỗi có thời gian đánh lén các người à?” Gã áo xám trộn đôi mắt cá chết, trên trán nổi đầy gân xanh “Các người có tiền sao? Có sắc sao? Xứng để ta đường đường là bang chủ Thần Chưởng Bang đi đánh lén hả?”

Mạnh Phù Dao nhìn lại mình, lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ, cảm giác bản thân hai người dù thế nào cũng xứng được gọi là mỹ nam mỹ nữ, con mắt tên này sao vậy hả? Thật khiến người ta hoang mang mà.

Nàng lục lọi bao đồ của gã áo xám, đem đủ thứ lộn xộn đổ tung ra, chẳng hề khách sáo gom những thứ đáng giá nhét vào bao đồ của mình. Gã áo xám thấy vậy sắc mặt lúc xanh lúc trắng, một lúc lâu mới mở miệng cầu xin “Đồ ta đều cho các người cả rồi, thả ta đi đi, ta còn phải chạy trốn nữa!”

“Chạy trốn ai?”

“Gã áo xám phun một bãi nước miếng “Xúi quẩy!”

Nói cả buổi Mạnh Phù Dao mới hiểu được, gã này đang bị người nước Thiên Sát đuổi giết, nói hăn trộm vật quan trọng của Thiên Sát. Gã chạy trốn một mạch từ Yến Kinh đến đây, cũng không thể cắt đuôi được đối phương.

“Hử, ta thật quá xui xẻo, nhờ Âm Mị chặn lại hắc dùm ta, bọn ta hẹn gặp nhau trong rừng cây này, ai ngờ chẳng thấy bóng dáng tên kia đâu!” Gã áo xám nói đến chỗ đau buồn, tức giận lại phun một bãi nước miếng.

“Âm Mị? Sát thủ đệ nhất thiên hạ?” Mạnh Phù Dao trợn to mắt “Người thật có bản lĩnh, vậy mà mời được hắc, hay là người trộm bảo bối gì của người ta, khiến đối phương đuổi theo người không chết không thôi như thế này?”

Mặt gã áo xám liền biến sắc, vẻ mặt xẹt qua một chút do dự, lát sau mới nói “Không phải ta liên lạc với Âm Mị, ta có một vị bằng hữu, trước kia ta có ơn với hắc, hắc mới nhận lời giúp ta, còn về bảo bối kia ... Nghe là Thông Hành Lệnh của Thiên Sát.”

Mấy chữ cuối cùng được thốt ra, tim Mạnh Phù Dao nổi trống.

Bất giác nàng sờ tay vào ngực, mới được một nửa lập tức rút tay về.

Mà Nguyên Chiêu Hủ đâu có để ý cử động của nàng, cười nói “Người không có trộm Thông Hành Lệnh của Thiên Sát sao?”

“Không có!”

“À.” Nguyên Chiêu Hủ thôi không hỏi nữa, dẫn Mạnh phù Dao xoay người bỏ đi “Như vậy người cứ ở đây đi, đợi lát nữa giải thích cặn kẽ với Chiến Bắc Dã, hy vọng hắc có thể tin người.”

Nguyên Chiêu Hủ dứt khoát đi không quay đầu lại, sắc mặt gã áo xám lại biến đổi, nhìn thấy hai người thật sự rành rành sắp đi xa, nghĩ đến mình bị trói treo trên tán cây, đến khi sát tinh kia đến không phải là đường chết à, bất đắc dĩ nuốt nước miếng, gương cao cổ hô to: “Đứng lại, đứng lại.”

Hai người kia vẫn thản nhiên đi về phía trước, tựa như chỉ mới chút xíu thôi mà đều bị điếc cả rồi.

“Thả ta ra, các người thả ta trước!”

“Bọn ta không có lý do nào để lãng phí thời gian với người không có thành ý cả.” Mạnh Phù Dao không thèm quay đầu lại, tinh ranh cười đáp.

“Ta nói, ta nói!”

Loáng một cái nàng đã bật trở về, vỗ mặt hăn cười hì hì “Bây giờ mới biết nghe lời.”

Vẻ mặt gã áo xám đau khổ, ủ rũ kể “Trộm ... hình như có trộm có điều không phải ta ra tay, là một thuộc hạ của ta, nhưng mà hăn tự nhiên bị mất tích ở vùng gần đây, đồ ... cũng không còn nữa.”

Mạnh Phù Dao liếc nhìn hăn, lại liếc nhìn Nguyên Chiêu Hủ, rất lo sợ ai đó sẽ hỏi câu “Mất tích ở đâu?”

May là Nguyên Chiêu Hủ không hỏi gì, gã áo xám cũng không nói thêm. Nàng lặng lẽ thở phào, đè lại món đồ trong ngực mình ... Nàng vẫn luôn thắc mắc, tại sao một tên tiểu tốt lại có được Thông Hành Lệnh hiếm khi xuất hiện của Thiên Sát, thì ra sự việc là như vậy. Tối nay đánh bậy đánh bạ, vậy mà chứng thực được thứ trong tay nàng là hàng thật, quả là thu hoạch không nhỏ mà.

Hai người lập tức cởi trói cho gã áo xám, hỏi thăm một hồi mới biết được hăn ta tên là Diêu Tấn, quả thật xuất thân từ tộc Nặc Giao, dưới tay còn có một Thần Chưởng Bang rất nổi tiếng, thật ra đó chính là tổ chức tập hợp đa số các tên ăn cắp.

Tuy tướng mạo Diêu Tấn kỳ dị, nhưng lại có tính cách đơn giản và lòng dạ ngay thẳng, chưa được vài câu đã nói “Nếu các người biết Liệt Vương Chiến Bắc Dã nước Thiên Sát, thì thân phận cũng không phải bình thường, sau này trên dưới Thần Chưởng Bang sẽ do hai người sai khiến!”

Nguyên Chiêu Hủ liếc nhìn Diêu Tấn, có vẻ dăm chiêu, đột nhiên hỏi “Không phải người đang đợi Âm Mị sao? Người này nói là làm, chắc chắn sẽ xuất hiện.”

“Trông cậy vào hãn thì ta đã chết sớm rồi...” Diêu Tấn nói được nửa câu, đột nhiên biến sắc.

Bất chợt ba người cùng im bật.

Tiếng vó ngựa vọng đến từ phía đằng xa, như thể có một đội kỵ mã thần tốc sắp đến với khí thế không gì sánh nổi, nghe như sắp nổi lên một trận mưa rền gió dữ, âm thanh như roi quật vào người.

Nổi bật nhất là con ngựa chạy dẫn đầu, hô phong hoán vũ, sấm vang chớp giật, chỉ tích tắc đã đến bìa rừng.

Ngựa phi rất nhanh, đến bìa rừng mã vẫn không chậm lại, còn như muốn xông thẳng vào. Lập tức kỵ sĩ giơ cao cánh tay ghìm ngựa lại, dây cương bị kéo căng thẳng tắp, khê rung không dứt, tuần mã ngựa đầu hí dài, hai vó dựng đứng đập vào không trung. Tức thời kỵ sĩ cũng thẳng eo không nhúc nhích.

Phía sau hãn, một toán kỵ mã cuộn đất mà đến, khi cách hãn một thân ngựa thì đồng loạt kéo dây cương ghìm ngựa lại, mấy mươi người cùng đồng thanh hô “Suy”.

Thuật cưỡi ngựa quá mức tuyệt vời.

Lúc này trăng tỏ mây mờ, ánh sáng trong veo bất tận, phác họa hình ảnh kỵ sĩ trên lưng ngựa dẫn đầu thành một đường viền đen trên bóng trăng.

Ánh trăng lan tỏa bao trùm toàn thân kỵ sĩ, ngạo nghễ trên lưng ngựa, một thân áo đen hòa thành một thể với màn đêm, lạnh lẽo, trang nghiêm.

Cả người toát ra sự nghiêm túc quyết đoán, cùng khí thế bức người. Gió đêm thổi tung bay áo hắc, mái tóc đen bay múa cuồn cuộn.

Xa như vậy, cũng cảm giác được ánh mắt hắc đang “bao quát.”

Bao quát ba người ở trong rừng.

Không gian lặng ngắt như tờ, người này đột nhiên trầm giọng hô to:

“Thiên Sát, Chiến Bắc Dã!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Dạ Chiếu Ba Người

“Oai phong thật lớn.” Mạnh Phù Dao nói thầm, “Biết người là Chiến Bắc Dã rồi... Đây, Chiến Bắc Dã là ai?”

Mà người đối diện nàng hình như đang hốt hoảng ...

Diêu Tấn đầu có dừng khí như nàng, đã sớm mất đi sự bình tĩnh lúc này, trốn phía sau cây, đôi môi run rẩy nói “Cái tên ma vương này đuổi đến rồi...”

Ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ lóe sáng, đột nhiên lấy ra hai tấm mặt nạ da trong lồng ngực, cho mình và Mạnh Phù Dao mỗi người một tấm.

Đáp lại ánh mắt nghi ngờ của Mạnh Phù Dao, Nguyên Chiêu Hủ khẽ nhướn mày “Nàng cũng không hy vọng bị cái tên khó chơi đó để ý chứ?”

Mạnh Phù Dao vội đắp mặt nạ, tay vừa nhấc lên, đã cảm thấy có một ánh mắt sắc lẹm như kiếm bắn thẳng đến đây, khiến người ta cả kinh đến sờn gai ốc. Cùng lúc đó, một tiếng quát khê như sét đánh vang dội, tiếng quát chưa dứt, trong bóng tối chợt lóe ô quang*, một cơn gió lốc xé màn đêm, nhắm thẳng đến ba người.

(*) Ô quang: ánh sáng màu đen

Mạnh Phù Dao vung tay đẩy ngã Diêu Tấn.

Diêu Tấn ngã xuống đất, ô quang kia đã ở trước mắt, thoáng qua mơ hồ là mũi thương của một cây trường thương sắt màu đen. Chân khí hùng hậu dồi dào rót vào cây trường thương đó, từ xa đã đẩy lên một cơn gió lốc, thế nhưng không phải ập thẳng đến, mà là ngạo nghễ quét ngang ba người.

Hay cho cách phách lối đó!

Mạnh Phù Dao nhào người lên trước, rút kiếm chém ngang, muốn dùng kỹ xảo mượn sức nhỏ phá ngàn cân đánh bay trường thương. Người còn chưa nhào đến, trường thương đã tạo ra cơn gió mạnh thổi bay mái tóc dài của nàng ở phía sau phấp phới như hắc kỳ, ngay cả mắt cũng không mở ra được. Nàng lập tức nhắm mắt, vẫn không tránh không né, mũi kiếm hung hăng quét ngang đối phương.

Tiếng “Keng keng” vang dội, tia lửa bay khắp nơi trong bóng tối, hòa cùng tiếng cười rét lạnh lạnh liệt, “Ai dám bắt chước ta?” Tiếng theo người đến, tay áo đen cuộn cuộn như rồng, lao thẳng tới.

Mạnh Phù Dao và trường thương chạm nhau, chân khí mãnh liệt từ trường thương đập vào ngực nàng như sóng triều điên cuồng ập đến. Lồng ngực nàng tắc nghẽn, liên tiếp thụt lùi về phía sau, chưa kịp hít thở thì tay chân lập tức bủn rủn không thể nhắc kiếm lên nổi. Khí thế của đối phương hung hãn khiến nàng giật mình hoảng hốt. Chợt nghe một tiếng cười nhẹ, y bào màu tím nhạt phớt qua, Nguyên Chiêu Hủ bất ngờ lướt ra.

Đó thật sự là lướt, Mạnh Phù Dao chưa từng thấy qua thân pháp linh động thanh thoát như vậy, giống như Tiên nhân ở Cửu Trùng Thiên nhảy múa trên không, uyển chuyển phóng khoáng khôn tả. Chiêu thức biến đổi linh hoạt, tốc độ không lường trước được, nhanh hơn tia chớp, giống như ánh sáng từ ngoài hành tinh cách nghìn vạn năm chỉ trong tích tắc đã hiển hiện nơi đáy mắt. Mới vừa rồi hắn còn ở ngoài cách vài trượng, vừa động đã đến trước mặt Chiến Bắc Dã.

Tay hắc vẽ một đường con lưu loát, ánh bạc lập tức sáng ngời giữa không trung, tuyết quang* thành linh trút xuống mãnh liệt, như muốn vây cơ lốc đen nóng bừng bừng của Chiến Bắc Dã vào trong đó. Chiến Bắc Dã bỗng ngẩng đầu, ánh mắt hắc vẫn sáng quắc khiến người ta không thôi sợ hãi. Giống như mặt trời lặn nơi chân trời Tây, đỏ rực như ánh lửa.

(*) Tuyết quang: ánh sáng trắng li ti

“Hay!”

Chiến Bắc Dã hưng phấn khen khi gặp kỳ phùng địch thủ. Tay đưa ngang, trường thương quét một đường bay trở về trong tay hắc, mũi thương lóng lánh run lên trong lòng bàn tay đã sẵn sàng. Hắc giơ cao cánh tay, thương khí dài đến hai trượng, xuất chiêu sau mà tới trước, phá vỡ vòng vây của tuyết quang.

“Ầm!”

Không khí như bị chấn động nổ tung, hàng vạn hàng nghìn tuyết quang bắn tung tóe, đập vào cây cối xung quanh lớp lớp, thân cây lập tức xuất hiện vô số lỗ sâu nho nhỏ. Đồng thời một luồng khí mạnh vô hình cuộn cuộn như Địa Long bay loạn sát đất, nơi nó lướt qua, cỏ cây bật gốc, bùn văng khắp nơi, mặt đất như bị thanh kiếm khổng lồ cày xới, tạo thành một rãnh thật sâu, chạy thẳng hơn vài trượng mới dừng lại.

Mãi lâu sau, tuyết quang lặng, phong thương ngừng.*

(*) Phong thương: cơn gió tạo ra từ việc sử dụng thương

Trong phạm vi tuyết quang bao phủ, Nguyên Chiêu Hủ hoàn toàn không tránh không lui. Hắc mỉm cười đứng trên một đầu nhánh cây, rõ ràng là tiếng gió rít gào, nhưng hắc và nhánh cây dưới chân chẳng hề lay động.

Chiến Bắc Dã cầm trường thương đứng ngạo nghễ dưới tàng cây, bùn đất dưới chân bị luồng kinh khí bắn văng tung tóe, nhưng lại không dính một hạt nào lên người hắn.

Mạnh Phù Dao đứng cách xa vài trượng, ánh mắt đại ra, tinh thần kích động nghĩ đến chiêu thức khi này. Cho đến nay, nàng lơ mờ cảm giác mình mượn công lực của Nguyên Chiêu Hủ đột phá tầng thứ tư Phá Cửu Tiêu, nhưng sử dụng lúc được lúc không. Nàng biết đó là vì lực mượn, cuối cùng cũng không bằng công lực do mình luyện ra, vẫn luôn buồn rầu không thôi. Tối nay, giống như là vì nhìn thấy hai kẻ mạnh xuất chiêu đối địch với nhau, nàng đột nhiên nhìn thấy bình minh ở lối ra. Nhẹ nhàng lại mạnh mẽ, cứng rắn mà uyển chuyển, không phải là đạo lý “Viện Chuyển” tầng thứ tư sao?

Nàng nghĩ đến ngu ngơ, tinh thần vừa mới hưng phấn thì chân khí toàn thân đã tự động bắt đầu lưu chuyển theo kinh mạch. Đang ở trạng thái nửa nhập định* thì mơ hồ nghe được tiếng cười của Chiến Bắc Dã “Hay, sáng khoái! Đánh tiếp!”

(*) Nửa nhập định: tĩnh tọa luyện công

Mạnh Phù Dao chấn động, vội vàng tập trung quan sát tiếp, chợt nghe tiếng gió rít gào bên cạnh, trước mắt tối sầm, giống như có thứ gì đó vút qua cực nhanh. Thậm chí nàng càng cảm nhận được thứ đó lướt qua vai toát ra khí phách thoang thoảng mùi hương tưng, hơi thở thơm hương bạc hà nhàn nhạt, lại tựa hồ như có thêm mùi thuốc nhột nhạt. Đôi gò má như có thứ gì mềm láng phớt qua, hơi lạnh như tơ lụa.

Có người bay qua bên cạnh à? Nhanh vậy sao? Là người hay ma?

Mạnh Phù Dao đưa tay tóm lấy theo bản năng, nhưng tóm hụt, thân hình đối phương như ma quỷ, kỳ dị và thần bí, vừa quay người lại đã nhanh

chóng đến trước người Chiến Bắc Dã. Nàng chỉ mơ hồ nghe thấy một chữ “Đi!”

Chiến Bắc Dã nghe thấy động tĩnh liền quay người lại, chỉ trong nháy mắt tiếp theo người đó đã xuất ra mười chiêu tấn công.

Mạnh Phù Dao há to miệng, nhìn thân pháp người đó còn linh hoạt hơn cả Diêu Tấn, nhanh đến mức dường như cả rừng cây đều là bóng dáng hắt. Hắt như hóa thành một làn khói, một màn sương, không ở một nơi mà không nơi nào không có. Hắt không cầm kiếm trong tay, dưới khuỷu tay hắt có một thanh kiếm, rất mỏng thật dài, hình thù quái lạ, chỉ để lộ nửa tấc mũi kiếm đen nhánh tại khuỷu tay, không ngừng lấp ló như rắn độc khi hắt di chuyển. Hắt cũng không hoàn toàn không dùng bất cứ chiêu thức chặt chém rõ rệt gì. Toàn bộ chiêu thức đều ở dưới khuỷu tay một tấc, tất cả sát chiêu đều hoàn thành lúc cận người, điểm, chỉ, đâm, chém, như nước chảy mây trôi, sắc bén vô cùng.

Dường như Chiến Bắc Dã nhất thời cũng không thích ứng được với cách đánh quái dị này, bị người khác đánh cận thân nên trường thương mất đi tác dụng. Cơ hồ chỉ trong tích tắc, bóng đen lơ lửng kia ngang nhiên vọt lên trước, lướt qua người Chiến Bắc Dã, dưới khuỷu tay chợt lóe sáng.

Máu văng tung tóe.

Màu đỏ sậm rắc xuống khắp rừng cây đen thẫm, khiến mày mắt chuyển sang màu hồng.

Nhưng ánh mắt Chiến Bắc Dã càng sáng hơn, đáy mắt dấy lên ngọn lửa hừng hực. Hắt đột ngột xuất ra một chiêu, chiêu phong diện cuồng khiến người đó không dám chống đỡ, lùi về sau ba bước. Trong lúc người nọ lui, Chiến Bắc Dã vung cánh tay lên, trường thương bị hất ra xa, rơi xuống cắm vào đất ba thước. Trong tiếng chấn động âm âm, hắt chậm rãi

liếm máu tươi trên cánh tay, đột nhiên trầm tĩnh lại, mỉm cười “Thái Uyên vậy mà ngọa hổ tàng long!”

Nụ cười chưa dứt, tiếng quát vang lên, lúc này chẳng cần vũ khí gì, Chiến Bắc Dã lấy thân làm kiếm, bão táp cuồn cuộn tiến vào!

Nguyên Chiêu Hủ cũng cất tiếng hô lên, từ trên nhánh cây bay xuống, tạt trái lách phải một cái, lôi đi người đang hoa mắt ngu ngơ xem hai kẻ đánh nhau. Mạnh Phù Dao không cam tâm, liên tục ngoái đầu lại nhìn “Làm gì vậy, làm gì vậy chứ!”

“Không phải người ta bảo nàng đi rồi sao? Còn đứng ỳ ra đó làm gì?”

“Cuộc chiến đặc sắc mà, bỏ qua tiếc lăm, Nguyên Chiêu Hủ huynh đừng cản ta, để ta xem tiếp, không chừng công pháp của ta sẽ tiến bộ nhanh đó.”

Nguyên Chiêu Hủ không phản bác, mỉm cười quàng tay, tư thế như muốn vỗ về nàng. Quả nhiên Mạnh Phù Dao lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

Lúc này Nguyên Chiêu Hủ mới nói tiếp “Nàng còn ở lại, đến khi Chiến Bắc Dã thoát được phiền phức. Nàng đừng tưởng rằng Âm Mị làm Chiến Bắc Dã bị thương là đã nắm chắc phần thắng. Hắn không biết Chiến Bắc Dã càng bị áp chế thì càng dũng mãnh. Ai khiến hắn thấy máu, chắc chắn hắn sẽ chiến đấu không chết không thôi. Tối nay Âm Mị không dễ dàng rút ra đâu.”

“Huynh lại biết...” Mạnh Phù Dao lăm bầm bất mãn, nói được một nửa đột nhiên trợn to mắt nhìn, kinh ngạc thốt “Âm Mị? Đó chính là Âm Mị? Sát thủ Thị Huyết đệ nhất thiên hạ? Hắn đã tới?”

Nguyên Chiêu Hủ khẽ quay đầu, ánh mắt hắn trong thoáng chốc đột nhiên có chút kỳ quái. Một hồi lâu, hắn nói khẽ “Nên đến, sớm đã đến ...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Gió Lớn Dấy Lên

Kể từ đêm thoát khỏi Chiến Bắc Dã, mấy ngày sau đó cũng thật bình yên vô sự. Diêu Tấn cũng giữ lời, đàn ông đi theo bọn họ. Nhưng Mạnh Phù Dao biết, hẳn ở lại cũng có lẽ đêm đó nhìn thấy võ công của Nguyễn Chiêu Hủ, trông cậy có người che chở cho hẳn mà thôi.

Hôm nay đã đến vùng nội thành Yến Kinh Thái Uyên, ba người tìm khách điểm ngủ lại. Mạnh Phù Dao vừa vào phòng đã bắt đầu luyện công. Sau nhiều ngày gắng sức chăm chỉ, nàng cảm thấy công pháp Phá Cửu Tiêu tầng thứ tư đã sắp viên mãn rồi.

Cát trong đồng hồ lặng lẽ chảy xuống, ba canh giờ sau, Mạnh Phù Dao mở mắt ra, tia sáng kì lạ lóe lên trong mắt.

Nàng vận khí truyền vào thanh kiếm ở trên bàn, thân kiếm ánh lên ánh sáng màu xanh ngọc, chính là ánh sáng đặc trưng của tầng thứ tư. So với mấy ngày trước, sắc xanh hôm nay rực rỡ êm dịu hơn, trong trẻo hơn.

“Thành công rồi” Mạnh Phù Dao cười hi hi nhảy xuống giường “Nên tìm ai đó hôn một cái nhỉ”

Nói xong nàng lập tức đánh bốp vào mặt mình, “Không được tưởng tượng linh tinh”

Nàng thoải mái nằm xuống, lấy ra ba bảo bối trong ngực, cẩn thận vuốt ve.

Đây là Thông Hành Lệnh mà nàng phải tốn rất nhiều công sức mới lấy được.

Đại lục Năm châu vẫn lưu truyền một truyền thuyết bí mật, đó là tập hợp được lệnh phù của bảy nước là có thể đi xuyên qua các quốc gia của Đại lục Năm châu. Thăng theo hướng Bắc đến Địch Châu nơi địa đầu cực Bắc, Thần Điện Trường Thanh chí thượng của Hoàng triều Khung Thương Địch Châu là nơi thần bí nhất, khó vào nhất. Nơi đây có một tôn giả đại chí, thần thông quảng đại, có thể giải hết tất cả nghi nan khốn khổ trong thiên hạ.

Nàng không cần người cứu giúp khốn khổ, nhưng có một nguy nan lớn lao, trông cậy người có pháp lực thần thông giải tỏa.

Nhưng đến thần điện há dễ vậy sao? Đại lục Năm châu vốn là năm nước, mỗi nước chiếm cứ một châu. Sau đó các nước liên tục xảy ra chiến tranh biên giới, tranh giành bờ cõi, đến gần ba mươi năm sau đó, năm nước chia thành bảy nước, cắt Đại lục Năm châu thành những vùng đất nhỏ. Lúc đó ngoài mặt các nước tuy quan hệ hòa bình, nhưng bên trong vẫn luôn nhìn chằm chằm lẫn nhau. Phần lớn hỏa lực tập trung ở biên cảnh, Ngăn cấm thông thương¹. Nghe nói một sợi lông chim của Hoàng triều Thiên Sát rơi xuống nước láng giềng Hoàng triều Hiên Viên, sẽ lập tức bị mài thành bột phấn.

*Chú thích

1: Thông thương: Trao đổi buôn bán với nhau.

May mà thế giới này tôn sùng kẻ mạnh, nên vì đó mà mở cửa thuận lợi. Ba mươi năm trước, bảy nước tụ họp tại kinh đô nước Vô Cực ở Hàng Châu, thiết lập quan hệ bang giao. Tập hợp đủ lệnh phù của bảy nước, phát cho mười vị cường giả mạnh nhất Đại lục, ban hành “thất quốc lệnh”. Người cầm lệnh này có thể thông hành bảy nước, không gặp trở ngại nào

trên đường đi, có thể đến bất cứ nơi nào ở Đại lục Năm châu, ngoại trừ Hoàng cung các nước mà thôi.

Thì ra thì đó cũng chỉ là một thái độ lấy lòng nhau, với bản lĩnh của mười vị cường giả kia, không cần cầm lệnh phù đó cũng đi được đến bất cứ nơi đâu mà họ muốn.

Sau khi nắm giữ lệnh phù, dĩ nhiên họ phải giữ thể diện cho mình, không dám đi đến nội cung của người ta xem Thái giám giặt đồ lót cho Phi tần nữa.

Đương nhiên, với bản lĩnh hiện tại của Mạnh Phù Dao, muốn cũng đừng nên nghĩ đến.

Đường này không thông thì đi đường khác, bởi vì các nước ở Đại lục Năm châu đều có bán buôn sản xuất. Thương mại quân sự giữa các nước cũng phụ thuộc lẫn nhau. Những năm gần đây các nước cũng dần dần hiểu được trao đổi thương mại có tác dụng quan trọng đến việc phát triển kinh tế của một nước. Năm năm trước, dưới sự đốc thúc hết mình của Thái tử Vô Cực kinh tài tuyệt thế của Vô Cực, các nước bắt đầu cho vay Thông Hành Phù trong phạm vi nhất định. Tuy nhiên, chỉ dùng cho tầng lớp thượng lưu và quan lại cùng thương nhân nước mình sử dụng, dùng để qua lại thân thiết với các nước khác, nhằm thắt chặt mối quan hệ giữa thương mại và chính trị. Coi đó như là một giấy thông hành ngoại giao, được hưởng quyền tự do nhất định và được triều đình nước sở tại bảo vệ.

Quyền tự do đi lại còn không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, cho dù hai nước có đột nhiên khai chiến, những phú thương cầm lệnh phù này cũng được trịnh trọng đưa tiễn rời khỏi nước đó, sau đó lại tiếp tục đánh nhau.

Chỉ là, để phòng bị và ngăn ngừa, kiểu cho vay này được kiểm soát chặt chẽ, chỉ tập trung ở các nước giàu có, các nhà tài phiệt và phú thương có địa vị, cùng với các quan lại hay di sứ. Hơn nữa quan viên đi sứ phải xuất

trình thư bảo đảm của triều đình nước họ, khi đó mới có được quyền tự do đi lại trong phạm vi nước khác.

Không có vật này đường đi tới các nước khác sẽ gặp rất nhiều phiền phức tương tự như việc nhập cư trái phép ở thời hiện đại. Nhưng ở thời đại này, không có chuyện trả về nước, mà được đao phủ hầu hạ trực tiếp.

Cục diện giữa các quốc gia phức tạp, trạm kiểm soát trùng điệp, đường đến Thần điện Trường Thanh xa xôi trắc trở. Mạnh Phù Dao không thể chém giết một đường để đến được Thần điện.

Nàng cần phải che dấu hết khả năng, để con đường đi sau này ít mạo hiểm hơn và đi xa hơn.

Cho nên sau khi nàng biết được thông tin đó, liền bắt đầu lên kế hoạch Thông Hành Lệnh của các nước.

Hai tháng trước, một phú thương Hoàng triều Tuyên cơ đến Hoàng triều Thái Uyên mở rộng mua bán gỗ, mang theo mấy chục xe hàng hóa, bao cả khách điếm, lại mời đệ tử của môn phái võ lâm thực lực nhất nơi đó ra mặt bảo vệ. Hộ vệ vạm vỡ đứng đầy cả hành lang, đèn đóm khách điếm cả đêm không tắt. Đến sáng ngày hôm sau, phú thương này vẫn ở trong vòng bảo vệ nghiêm ngặt như cũ, nhưng Thông Lệnh Phù đã chẳng còn nữa.

Một tháng trước, trọng thần Tư Mã Duệ của Hoàng triều Hiên Viên đi sứ bằng đường thủy, một chiếc thuyền lâu to lớn lộng lẫy huyênh hoang đi dọc theo sông Nguyên, mỹ nữ ca múa ngày đêm, đàn sáo không dứt, dọc suốt đường đi nhận được vô số ánh mắt hâm mộ.

Đáng tiếc, ngày hôm sau, một tiếng kêu thất thanh chấn động như muốn sập thuyền lâu, trước ánh mắt tò mò của biết bao người, Tư Mã Duệ lao ra, điên cuồng gào to “Thông Hành Phù của ta mất rồi!”

Trên thuyền lâu nhất thời loạn như cháo sôi sùng sục, Tư Mã Duệ nhanh chóng điều binh bao vây mặt sông, phái binh lục soát làng chài ven bờ, kiểm tra vô số người, nhưng không thu hoạch được gì. Tư Mã Duệ sợ trễ nải thời gian đi sứ, cuối cùng ảo não rời khỏi sông Nguyên, quay trở về triều xin tội.

Nhưng binh sĩ đi theo thì không chán nản như thế, mà sôi nổi bàn tán về một thuyền nường gặp được trong khi khám xét, đáng vóc chẳng ra sao, nhưng lại nấu canh cá rất ngon.

Canh cá thơm phức, cá sống tươi ngọt, hơi nóng bốc lên nghi ngút, nên không ai nhìn thấy trong bụng cá có cất giấu cái gì.

Về thu hoạch trên núi Huyền Nguyên mấy hôm trước, là do ngẫu nhiên, Mạnh Phù Dao đến Huyền Nguyên là có chủ ý, kiểm soát Huyền Nguyên có địa vị cao ở Hoàng triều Thái Uyên, thường xuyên đón tiếp quan lại quyền quý, có cơ hội lấy được Thông Hành Phù của nhiều nước. Không nghĩ đến đến đây chưa được bao lâu thì gặp được một tên lâu la đang cuống quýt vì bị lạc đường ở trên núi, khả nghi quật ngã một cú, tìm được Thông Hành Lệnh của Thiên Sát trên người hắn

Hiện tại Mạnh Phù Dao đã có Lệnh Phù của ba nước, Hiên Viên, Thiên Sát, Thái Uyên, hy vọng tương lai sẽ có được lệnh phù bảy nước, ngang bằng “thất quốc lệnh” để đi đến Thần điện Trường Thanh, khả năng sẽ được điện chủ giúp đỡ cao hơn nhiều.

Đột nhiên nhớ đến tên hung thần ác sát Chiến Bắc Dã đang đuổi theo tìm kiếm Thiên Sát Lệnh, nàng chợt cảm thấy hy vọng xa vời hơn, không khỏi thở dài

Tiếng thở dài chưa dứt, chợt nghe trên xà nhà cũng vọng xuống tiếng thở dài

Mạnh Phù Dao hoảng hồn, nhanh tay gom ba tấm Thông Hành Lệnh nhét vào mặt áo mình, tim đập thành thạch loạn xạ một hồi, thầm hận mình sao lơ là quá, trên xà nhà có người mà lại không phát giác ra được.

Nhưng nghĩ lại lại thấy không đúng, xà nhà thấp như vậy, đâu che giấu được ai, sao nàng có thể không nhìn thấy chứ.

Vừa ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy chuột mập trên xà ngang nhe cái răng của to đùng trắng phau trước mặt nàng.

Mạnh Phù Dao tức giận, mắng nó “Đang yên đang lành học người ta thở dài làm gì? Không biết chuột dọa người sẽ hù chết người?”

Nguyên Bảo đại nhân vô cùng khinh thường nàng, ngoảnh mặt đi hướng khác.

Mạnh Phù Dao nói xong đột nhiên cảm thấy không đúng, lẩm bẩm nói “Chưa từng nghe động vật biết thở dài nha...Á!” Nàng khẽ ngẩng đầu trừng Nguyên Bảo đại nhân, “Nói mau! Mới vừa rồi có phải người thái khí độc không?”

Nguyên Bảo đại nhân nhe răng lớn hơn nữa.

Mạnh Phù Dao đen mặt, trừng con chuột mập vô sỉ kia, đứng nơi đầu gió mà lại thái khí độc. Nguyên Bảo đại nhân làm như không nhìn thấy, lắc lư quay mình, phúi phúi mông.

Mảnh giấy dài cuộn tròn đột ngột rũ xuống từ đuôi nó, mở ra lững lờ giữa không trung, hiện ra chữ viết bay bổng phóng khoáng trên mảnh giấy nhỏ, viết rằng:

“Trèo tường, leo nóc, phơi trăng, thú vui trong đời chỉ có thể thôi”

Mạnh Phù Dao giật tờ giấy kia xuống, nhìn rồi lại nhìn, nhin không được bật cười.

Vội vã thêm vào vài chữ, lắc lư trước mặt Nguyên Bảo đại nhân. Nguyên Bảo đại nhân thò đầu nhìn, ra vẻ khinh bỉ với chữ viết xấu xí của nàng. Sau đó quay mông lại cho nàng cột tờ giấy vào sau đuôi nó. Mạnh Phù Dao đột nhiên giật tờ giấy về, búng mũi nó, cười to rồi nhảy lên trên nóc.

Trên nóc nhà, người nào đó đang lười biếng phơi mình dưới trăng, một tay làm gối, một tay vuốt ve chén bạch ngọc, nhàn hạ vô cùng.

Gió đêm trong lành, mang theo hương quế nhàn nhạt cuối thu quyện với hương cúc mới thoang thoảng. Nhìn xuống từ mái hiên xanh ngắt, trong đình viện trồng một hàng cây quế, bông hoa quế chỉ to bằng hạt gạo, cánh hoa vàng nhạt đài các e ấp khép trong đêm, như không đành lòng cô phụ hương hoa, gió thổi hương hoa lan tỏa đâu đâu cũng có. Ngẫu nhiên, có một cơn gió nhẹ mang theo những cánh hoa li ti, rơi xuống trên đôi gò má Nguyên Chiêu Hủ, tôn thêm làn da sáng láng như ngọc của hắn.

Gió lướt qua áo bào rộng màu sáng của Nguyên Chiêu Hủ, trời sinh hân khí chất bình thản phong lưu, yên lặng bất động cũng toát ra vài phần phóng khoáng. Mạnh Phù Dao lẳng lặng đứng ở mái hiên, nhìn hắn từ xa, nhớ đến đêm hôm trong động phía sau núi Huyền Nguyên, thân mình nhếch nhác nhìn xuyên qua ccuawr động, nhìn bóng người múa kiếm dưới ánh trăng.

Trong làn gió hiu hiu, Mạnh Phù Dao khẽ mỉm cười, nụ cười nhỏ như đoá hoa quế, thoáng hiển hiện trong chớp mắt rồi biến mất.

Lòng ngổn ngang trăm mối, bước chân nàng đột nhiên khựng lại rồi sải bước nhanh qua đó, đoạt lấy bầu rượu bên cạnh Nguyên Chiêu Hủ, tu ừng ực, thuận tiện đưa tờ giấy trong tay cho hắn.

Nguyên Chiêu Hủ mở ra, nhượng mảy trả lời.

“Đạo mộ, trộm mồ, quy tiên, bi thảm đời người đến thế là cùng”

Mạnh Phù Dao uống một ngụm rượu lớn, nghĩ đến đêm kinh hồn trong mộ thất, nghĩ đến tên mập gào lên bảo vệ “Cúc hoa” nghĩ đến mình đã từ biệt nhiều năm, không biết thời không Đại lục Năm châu có song song với thế giới kia của mình hay không, không biết mẹ bây giờ như thế nào...

Nghĩ đến đây ngực liền đau nhói, có thứ gì đó nghẹn tại cổ họng, nàng vội tu vào từng ngụm, từng ngụm.

Nguyễn Chiêu Hủ trầm giọng hỏi “Nàng từng đào mộ à”

Mạnh Phù Dao quay đầu lại, mắt say mơ màng, mỉm cười “Ừ, cho là vậy, thường xuyên gặp gỡ thân thiết với hài cốt người chết”

Nguyễn Chiêu Hủ trầm tư hỏi “Sinh kế nàng rất khó khăn sao? Phải biết mộ quý tộc ở Đại lục Năm châu cơ quan trùng trùng, nàng là một cô gái làm sao đào được?”

Nàng thầm hoảng hốt, trong lòng nhủ thầm quả nhiên uống rượu đến hồ đồ rồi, không thể cái gì cũng nói được, vội vàng chuyển sang đề tài khác “Này, sao huynh lại giúp ta?”

Một thoáng trầm mặc.

Mạnh Phù Dao cũng không giục hăn, ngửa đầu nhìn trăng sáng phía chân trời.

Ánh trăng sáng trong, lóng lánh như ngọc, nhưng dường như có chút lạnh lẽo.

“Ta nhìn thấy cảnh đó” Nguyễn Chiêu Hủ mập mờ nói, dĩ nhiên hai người đều biết đó chỉ điều gì “Nhưng mà thật sự khiến ta ra tay là khi ta

nhìn thấy thàn sắc trên mặt nàng trong khoảnh khắc nàng xuất hiện từ dưới dốc núi”

Trầm mặc trong thoáng chốc, Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nâng chén lên miệng, rượu thơm mát lạnh, hẩn nhìn thấy ánh mắt thiếu nữ trong khoảnh khắc kia, sắc bén, lạnh lẽo, mang theo nét tang thương sâu nặng, không hợp với lứa tuổi của nàng.

Tang thương như vậy, nhỏ bé như vậy, nặng nề như vậy, không hợp với gương mặt trẻ tuổi yêu kiều thế này, đáy lòng người khế quặn thắt, xót xa.

Vẻ mặt như vậy, dường như đã quen biết mà lại xa lạ vô cùng.

“À...” Một hồi lâu Mạnh Phù Dao mới trả lời giọng nói của nàng nghe có chút kì quái “Việc đó cảm ơn huynh, ân tình của huynh, sau này sẽ có một ngày Mạnh Phù Dao báo đáp”

Một câu, bốn ngụm rượu, ba lần mới nói xong.

Tay Nguyên Chiêu Hủ đang vuốt ve chén ngọc khế dừng, chỉ tích tắc rồi lại tiếp tục. Gương mặt bình thản nhìn không ra biểu cảm gì, ngay cả giọng nói cũng thản nhiên như cũ “Ừ, tốt”

Mạnh Phù Dao vốn lo lắng hồi hộp chờ hẩn trả lời, chợt ngỡ ngàng không khỏi ngạc nhiên quay đầu--- Chỉ đơn giản vậy thôi ư? Xong rồi à?

Đầu mới xoay một nửa thì thành linh quay ngoắt trở lại, mạnh đến độ nàng nghe được cổ kêu răng rắc---Không thể để hẩn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, nếu không thì biến thành gì đây.

Như vậy...tốt nhất.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, uống một ngụm rượu lớn.

Bầu rượu nhanh chóng vơi đi phân nửa, đột nhiên tay nàng bị giữ lại, nghe thấy Nguyên Chiêu Hủ trầm giọng nói “Đừng uống nữa”.

Nàng nghiêng đầu “Ừ”.

Mái tóc dài của nàng bị gió thổi rối bời, gương mặt say rượu ửng hồng. Ánh mắt ngày thường long lanh sáng ngời giờ phút này mịt mờ như khói sóng¹. Dáng vẻ xinh đẹp như hoa thược được trong lồng sương dưới khói.

Nguyên Chiêu Hủ nhìn nàng, ánh mắt khẽ xốn xang.

Nhưng chỉ chớp mắt liền bình tĩnh trở lại, cười nói “Nhìn kìa”.

Mạnh Phù Dao đang mơ màng, đột nhiên quay đầu nhìn theo ngón tay Nguyên Chiêu Hủ chỉ. Trên đường phố bên ngoài khách điếm, một toán kỵ sỹ chạy vụt qua.

*Chú thích

1. Khói sóng: Khói trên sông – Yên Ba giang thượng sử nhân sầu- Trên đông khói sóng cho buồn lòng ai (Hoàng Hạc lâu, Thôi Hiệu, dịch Tản Đà)

Họ vút qua chớp nhoáng như mũi tên phá vỡ màn đêm, nháy mắt đã biến mất nơi cuối phố.

Nàng nhào người trên mái hiên, khẽ hỏi “Ai vậy?”

“Ám vệ của Tề Tầm Ý, chuyên liên lạc với thế lực khắp nơi và truyền đạt mệnh lệnh cho hãn”.

“Huynh là người nước Vô Cực, tại sao ngay cả chuyện này cũng biết?” Nàng xoay người nhìn Nguyên Chiêu Hủ, ánh mắt nhấp nháy trong bóng đêm.

“Ta là phụ tá Thượng Dương cung của thái tử Vô Cực, chuyên tình báo”.

“Thái tử Vô Cực” Mạnh Phù Dao bật cười, kể từ khi ta đến Đại lục Năm châu, tên người này đã nghe đến rửa cả tai rồi. Cái gì mà con vua giáng trần, thần đồng tuyệt thế, tao nhã vô song, trí tuệ thiên nhân... Vậy còn là người sao?”

Nói đến đây lòng nàng khẽ rung động, mang máng nghĩ đến điều gì đó, nhưng suy nghĩ trong đầu chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến không bắt được.

Nguyễn Chiêu Hủ khẽ mỉm cười, lời ngăn ý nhiều đáp “Là người”.

Hắn ngừng một chút, chợt nghiêm túc nói “Phù Dao, Yến Kinh sắp nổi lên đại loạn. Sau khi vào Kinh, ta chưa chắc có thể ở bên cạnh nàng, nàng chắc chắn có thể bảo vệ tốt cho mình chứ?”

Mạnh Phù Dao quay đầu nhìn Nguyễn Chiêu Hủ, vẻ mặt hắn rất hiếm khi thận trọng như vậy. Tuy nhiên, nàng không thể nào bỏ qua chuyến đi Yến Kinh. Dịp mừng thọ Hoàng đế Thái Uyên, là một cơ hội tốt để lấy được Thông Hành Lệnh. Có một số xứ thần phải vượt biên, ví như Phù Phong quốc muốn đến Thái Uyên cần đi qua hai nước là Vô Cực và Tuyên Cơ, may mắn mà nói, nhân cơ hội này có thể lấy được bảy tám cái Thông Hành Lệnh.

“Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ cả đời sẽ lệ thuộc vào huynh” Nàng phúi bụi trên y phục xuống “Yên tâm, ta có thể làm được”,

Nàng kiên quyết can đảm ra đi - Cuộc đời này của nàng từ trước đến nay đều do nàng quyết định, cho dù có đi qua phong cảnh đẹp, nhưng nàng chỉ có thể là khách qua đường mà thôi.

Phía sau, Nguyễn Chiêu Hủ dăm chiêu, chăm chú nhìn theo bóng lưng nàng thật lâu.

Ánh hồng mỏng manh nhô lên nơi cuối chân trời xa xa, nắng mai bắt đầu ló dạng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Khuyển Thọ Vô Cường

Năng mai bắt đầu ló dạng.

Giông tố sắp sửa trút xuống.

Lúc Mạnh Phù Dao dắt ngựa đi vào cửa thành Yến Kinh, trong lòng có chút hồi hộp mơ hồ. Nhưng nhìn thấy đường phố dài rộng thênh thang, người qua kẻ lại hưng phấn mà chan hòa, đột nhiên nàng bình tĩnh lại.

Sợ gì chứ, dù cho Hoàng thất Thái Uyên có bị lật đổ đi nữa, cũng đâu có liên quan gì đến một thường dân nhỏ bé như nàng?

Bởi vì sắp đến đại thọ năm mươi của Hoàng đế, thiên hạ cùng nhau chúc mừng, Kinh thành và khắp các tỉnh đều lập đạo tràng tụng kinh chúc thọ. Các thợ thủ công giăng đầy những bức tranh lụa với đủ sắc màu hai bên đường. Cả Yến Kinh được trang hoàng long lộng lẫy, trông rất phồn hoa thịnh vượng.

Trước khi Nguyên Chiêu Hủ vào thành mười dặm đã chia tay với nàng. Trong lòng Mạnh Phù Dao biết rõ, nếu tham gia vào chuyện của hắn chưa chắc đã tốt cho nàng, nên lập tức dứt khoát một mình đi trước.

Vẻ mặt Nguyên Chiêu Hủ lúc cáo biệt nàng vẫn như thường, trong đôi mắt sâu như biển nhàn nhạt ý cười, nhìn không ra tâm tư thế nào. Nhưng Nguyên Bảo đại nhân xem ra thật sự rất vui mừng, nhảy lên nhảy xuống đắc ý vô cùng, ra vẻ như cuối cùng cũng cắt được kẻ theo đuôi, tâm trạng

hết sức phấn khởi. Thấy vậy Mạnh Phù Dao vô cùng buồn bực, trong lúc nóng giận bứt thêm ba sợi lông trên móng nó, nói cho hay ho là “kỉ niệm lúc chia tay”.

Còn về con chuột béo kia có ghi hận trong lòng hay không, nàng cũng mặc kệ.

Tìm được khách điểm ở trọ, nàng liền đi ra ngoài dạo phố, bên này mua mặt nạ, bên kia mua đồ chơi làm bằng đường, đơn giản là để giết thời gian.

Hai tay nhanh chóng đã cầm đầy đồ, nàng ngậm tượng người bằng bột* trong miệng, đi về khách điểm, vừa nhìn đã thấy Diêu Tấn chen chúc trong đám đông, tám phần là đang “lục lạo”, bất giác bật cười.

*tượng bằng bột: là một loại đồ chơi dân gian của trẻ em, như “tò he” của Việt Nam.

Nàng mãi cười nên bị phân tâm, đi qua ngã rẽ cũng không nhìn đường, không nghe thấy tiếng vó ngựa phi nhanh, bóng trắng thình lình xuất hiện nơi ngã rẽ, đó là một con ngựa đang phi nước đại. Con ngựa này vô cùng nóng nảy, nhìn thấy phía trước có người chắn đường liền giơ chân lên đá.

Trong tiếng kinh hô của người hai bên đường, người trên ngựa vội vàng quát mắng: “Bạch Điện! Dừng lại!”

Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu, chân con ngựa trắng đã ở trước mắt. Nàng theo bản năng muốn đánh gãy chân ngựa, nhưng liếc mắt nhìn phát hiện con ngựa này là ngựa tốt, cảm thấy đáng tiếc, bèn rút tay về rồi nhẹ nhàng nhảy lên, thoát cái đã ôm bao đồ ngồi trên lưng ngựa.

Người trên ngựa vốn mang đầy tâm sự khi ra khỏi cửa, mới dẫn đến chuyện ngựa chạy quá nhanh suýt dẫm thương người. Đương hồi hận, lại thấy cô nương ở dưới ngựa đột nhiên nhảy lên lưng ngựa, ngồi vững chắc ở sau lưng mình, không khỏi hốt hoảng “Á” lên một tiếng.

Hắn xoay đầu nhìn theo bản năng, lại “Á...” thêm tiếng nữa.

Cùng lúc đó Mạnh Phù Dao cũng “Á...” lên.

Thiếu niên trên ngựa ôn hòa tuấn tú, phong thái nhẹ nhàng, không phải là người yêu đầu của mình sắp cưới chớ lông xù sao?

Mạnh Phù Dao nheo mắt lại, âm thầm than thở, đúng là hận người nào thì đi đâu cũng gặp người đó, nhìn thấy vẻ mặt Yến Kinh Trần hồng hào, ắt hẳn gần đây hắn thật sự rất tốt.

Nếu Yến Kinh Trần biết được lòng nàng lúc này, tám phần là sẽ tức phun máu. Mặt mũi hắn rõ ràng tiêu tụy, như bị đãng trí, bởi vì hôm nay bị phụ thân ngầm uy hiếp răn đe một trận, nhớ Mạnh Phù Dao đến gần ngơ nên suýt nữa khiến ngựa điên, vậy mà hay trong mắt nàng lại thành mặt hồng tươi tắn.

Mạnh Phù Dao mặc kệ hết thảy, nàng luôn cho rằng, huynh chia tay ta tuyệt đối không thể sống tốt hơn ta, huynh sống tốt hơn ta thì tâm tình ta sẽ không vui.

Nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ bà kinh ngạc của Yến Kinh Trần, nàng vô cùng khó chịu, xoay người muốn xuống ngựa.

Nhưng còn chưa cử động, cổ tay nàng đột nhiên bị ái đó nắm chặt. Mạnh Phù Dao nghiêng đầu, chẳng thềm nhìn Yến Kinh Trần, chỉ nhìn cổ tay mình lạnh lùng nói “Buông tay”.

Yến Kinh Trần khẽ do dự, nhớ đến hôm Mạnh Phù Dao ra tay tàn nhẫn trên núi Huyền Nguyên, ngượng ngịu rút tay về, gọi khẽ “Phù Dao...”

Mạnh Phù Dao không thềm để ý, Yến Kinh Trần nóng vội vươn tay ra chắn trước mặt nàng, cắn răng nài nỉ “Phù Dao, muội nghe ta nói một câu rồi hắn đi, nếu không thì muội chém tay ta đi.”

Nàng cau mày nhìn cánh tay chắn ngang trước mặt mình, lại nhìn đám người xung quanh, cười khẩy nói: “Yến tiểu hầu gia, tâm cơ huynh hay thật, bảo ta chém tay huynh ở trước mặt đông đảo quần chúng à? Không phải là kêu ta tự tìm xui xẻo sao?”

“Ta không có ý này.” Yến Kinh Trần rút tay lại, chăm chú nhìn nàng “Phù Dao, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện một chút được không?”

“Có rảnh thì đánh ở đây đi.” Nàng bò lên thân ngựa, ngồi xồm trên lưng ngựa, bày ra tư thế không muốn cười chung với hắn.

Người đi đường đồng loạt ngoái đầu nhìn thiếu nữ không coi ai ra gì trên lưng ngựa, không ngừng chỉ trỏ, Mạnh Phù Dao vờ như không nhìn thấy.

Yến Kinh Trần nhìn tư thế quái lạ kì dị của nàng, bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi thúc ngựa đi qua con phố bên kia, rẽ vào một con hẻm nhỏ ít người qua lại, khe khẽ nói “Phù Dao, gia tộc muốn ta cưới Bùi Viện, đâu phải lòng ta muốn thế đâu! Mấy ngày nay, lòng ta giày vò như trong chảo dầu...”

“Chỉ vậy thôi à? Nghe xong rồi.” Mạnh Phù Dao ngắt lời hắn, giả vờ nhảy xuống ngựa.

“Không phải!” Yến Kinh Trần quýnh lên, lập tức không dám phân bua nữa, nhanh chóng nói “Phụ thân ta muốn ta cưới Bùi Viện, thật ra thì chủ yếu vì Lôi Động Quyết là công pháp hạng nhất danh chấn thiên hạ. Phụ thân ta hy vọng ta lấy được Lôi Động Quyết, kết hợp với kiếm pháp nhà ta, may ra sau này sẽ xuất sắc hơn người trên đại hội Chấn Vũ...”

“Đó thì có liên quan gì đến ta?” Nàng há miệng ngáp.

“Sở dĩ...” Yến Kinh Trần khẽ cắn răng, giọng nói nhỏ hơn nữa “Thật ra phụ thân còn có một ý nghĩ, Bùi gia đã có Lôi Động Quyết, nói không

chừng có thể có Phá Cửu Tiên. Sấm chớp mạnh mẽ chung quy cũng sinh ra từ trời, dù cho có năng lực cao như núi, cũng không vượt qua được bầu trời cao xanh. Chỉ là “Phá Cửu Tiên” quá mức quý giá, nên Bùi gia giữ kín không nói ra. Sau khi ta và muội ấy thành thân, có lẽ Bùi gia sẽ lấy ra... Phù Dao, Thái Uyên coi trọng võ thuật nhất trong bảy nước, các thế lực lớn tranh đấu gay gắt, ta là người thừa kế gia tộc, trên người nhận ký thác toàn bộ hy vọng của gia tộc. Thằng trên đại hội Chấn Vũ rất quan trọng đối với ta...”

“Phá Cửu Tiên phải không?” Mạnh Phù Dao vốn nghe câu được câu không, đột nhiên cười hỏi.

Yến Kinh Trần chỉ cảm thấy khoảnh khắc kia, ánh mắt nàng không những cổ quái mà còn thương hại, giọng nói mang vẻ hờ hững mĩa mai, nhưng nét mặt ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất. Nàng nhanh chóng khôi phục lại thái độ lười nhác.

“Phù Dao...”

“Ta hiểu, ta hiểu, ta hiểu được.” Nàng đột nhiên ra sức vỗ vai Yến Kinh Trần. “Huynh nói xong rồi à? Đã nói hết tâm sự của huynh rồi hả? Áp lực và ảm ức bởi vì không thể giải thích với ai đã vơi hết hay chưa? Hay lắm, ta đã nghe rồi, Lôi Động Quyết, Phá Cửu Tiên, đại hội Chấn Vũ, cộng lại bằng với hôn nhân của huynh.” Nàng cười thành tiếng, mắt sáng như sao “Phụ thân huynh suy đoán quả thật rất có tầm nhìn, ta thấy Phá Cửu Tiên tám chín phần là ở Bùi gia, nhanh đi cưới ả đi, chúc huynh luyện được thần công, không phải tự cung.”

“Phù Dao!” Yến Kinh Trần cắn răng giữ chặt nàng, gấp gáp nói: “Phù Dao, ta biết trong lòng muội khó chịu, ta biết ta chia tay muội làm muội đau lòng. Muội không cần cố ý chọc giận ta, lại cần không cần phải nói những lời này làm tổn thương bản thân muội...”

“À há! Ta khó chịu? Ta đau lòng? Ta cố ý chọc giận huynh? Ta cố ý tổn thương mình?” Mạnh Phù Dao chỉ vào lỗ mũi mình, bày ra bộ dạng mắt lé.

Bạn học Yến quá tự sướng rồi ư? Đúng, chúng ta từng có một thời, ta cũng từng thích huynh, nhưng đừng nói vậy, còn chưa chắc thăng lên đến giai đoạn tình yêu mà. Coi như là tình yêu, Mạnh Phù Dao ta cũng không có khả năng già mồm nói mãi đến mức này đâu.

Hóa ra huynh cho rằng ta lấy lui làm tiến, còn vương vấn tình cũ với huynh à? Hóa ra ta phóng khoáng buông tay trong mắt huynh là giả vờ ư? Mạnh Phù Dao ngửa đầu nhìn trời, buồn bực vô hạn.

Sự yên lặng của nàng trong mắt Yến Kinh Trần trở thành bằng chứng “Mạnh Phù Dao đau lòng”. Đáy mắt hắc không khỏi lóe lên tia lửa, liền có thêm can đảm nói tiếp.

“Phù Dao, muội hãy đợi một chút... Đợi ta và Bùi Viện thành thân, lấy được Lôi Động Quyết và Phá Cửu Tiên, chuyện sau này... cũng sẽ không do muội ấy quyết định. Ta thề với muội, ta tuyệt đối không động đến thân thể của muội ấy. Tương lai, tương lai, Yến gia là của chúng ta!”

...

Hay, tâm cơ hay, tính toán hay.

Trước kia sao ta lại không phát hiện ra huynh có tiềm lực và óc tưởng tượng như vậy kia?

Mạnh Phù Dao im lặng thật lâu, mỉm cười nhẹ bâng.

Nàng ngồi xổm trên lưng ngựa, tuy tư thế khiếm nhã, nhưng người ta chỉ thấy thần thái nàng sáng ngời, tao nhã vô hạn. Nàng mỉm cười, rất chân thành an ủi:

“Yến tiểu hầu gia, tin tưởng ta, đời này Yến gia là của huynh, là của huynh và chó lông xù của huynh, mãi mãi sẽ không có người thay thế được chó lông xù của huynh, bởi vì đó thật sự là việc xui xẻo.”

Nàng lục lạo trong ngực, lấy ra bức tượng người bằng bột khi nãy mình đã gặm một nửa, tiện tay nắn nắn, tạo thành hình dáng con vật nào đó rồi nhét vào tay Yến Kinh Trần đang ngơ ngác nhìn nàng.

“Chúc phu thê huynh trăm năm hảo hợp, khuyến thọ vô cương.”

Nàng nhảy xuống ngựa, thuận thế đá một cú thật mạnh vào bụng ngựa, tuấn mã ăn đau liền chạy như điên.

Yến Kinh Trần lập tức vội vàng khống chế dây cương, vất vả lắm mới trấn an được con ngựa yêu dấu của mình, hắn dừng ở giữa đường buồn bã quay đầu nhìn, bóng dáng xinh đẹp của ai kia đã sớm không còn nữa.

Yến Kinh Trần lặng lẽ thở dài, nhớ đến Mạnh Phù Dao khi nãy, nàng đã trút bỏ hoàn toàn dáng vẻ ngụy trang ban đầu ở kiếm phái Huyền Nguyên, thần thái xinh đẹp quyến rũ rạng ngời hơn xưa, giống như đóa hoa phong tín tử đỏ rực.

Đóa hoa kia ban đầu nở rộ trong tầm mắt hắn, bởi vì nụ cười của hắn mà tỏa ra hàng vạn ngàn nét quyến rũ. Hôm nay, hoa vẫn nở rộ như ngày nào, càng tươi đẹp hơn xưa, nhưng vẻ đẹp này không dành riêng cho một mình hắn nữa.

Hoa nở phải bẻ liền tay, hắn đã bỏ lỡ mùa hoa đẹp nhất, bỏ lỡ cơ hội hái đóa hoa kia trong lòng bàn tay, chẳng lẽ cuộc đời này đã định, hắn phải đứng tại một góc nhìn nàng nở rộ vì người khác sao?

Không... không thể...

Nàng sẽ tha thứ cho ta...

Yến Kinh Trần nắm chặt bàn tay, như muốn dùng sức lực để bình phục lại tâm trạng rối tinh rối mù của mình. Vừa nắm lại, hân mới nhớ đến món đồ Mạnh Phù Dao nhét vào lòng bàn tay hân trước khi bỏ đi.

Hân cúi đầu, nhìn món đồ trong lòng bàn tay suýt nữa đã bóp nát.

Một đôi chó tạc hình xấu xí.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Truy Đuổi Đoàn Ông Trên Phố

“Ta khinh, tên tiểu nhân, tốt mã giẻ cùi, lúc đầu sao ta lại thích hắn chứ?”

Mạnh Phù Dao vừa lăm bằm vừa đi trở về, có chút buồn bực ánh mắt ban đầu của mình đúng thật là chả ra sao.

Nhớ lại Yến Kinh Trần trước đây, phong thái ôn hòa dịu dàng, tuy quá hiểu thẳng, coi trọng vinh dự, nhưng vì hắn là người kế thừa đại gia tộc, từ nhỏ đã được giáo dục và hun đúc như vậy, nên cũng không có gì lạ

Nhưng hôm nay lại nghĩ ra chủ ý ôi thiêu kia, thật sự là sỉ nhục cho cả Mạnh Phù Dao và Bùi Viện. Nàng càng nghĩ càng rưng rưng nghẹn ngào, lặng yên không nói nên lời.

Đêm đó, Mạnh Phù Dao luyện công, công pháp Phá Cửu Tiên vận hành một vòng chu thiên*, ánh sáng xanh bao quanh toàn thân sáng như ngọc, dần dần mềm mại như nước thấm vào khuôn mặt nàng. Trong vòng hào quang ấy, Mạnh Phù Dao đắm chiêu nhớ đến cái gọi là khổ tâm của Yến Kinh Trần giải bày lúc sáng nay, không khỏi cười khẩy khinh thường.

*chu thiên: là vòng nối hai mạch Nhâm – Đốc.

Ngày hôm sau, xe ngựa Tề Tầm Ý cũng về đến, cả đường huênh hoang, xe chở đầy ca kỹ vũ cơ, thỉnh thoảng truyền ra tiếng đàn sáo dặt dìu, oanh ca yến hát lượn lờ đầy đường, suốt đường đi phong lưu phóng đảng, người người đều trở mắt nhìn theo.

Mạnh Phù Dao đứng bên đường ăn mì sợi, nhìn đám đông chen chúc nhau xem cảnh tượng náo nhiệt của vị Hoàng tử hoang đường nhất. Ánh mắt từ từ lướt qua những chiếc xe chở ca kỹ vũ cơ, cười nhẹ.

Nụ cười của nàng phai nhạt mấy phần khi nhìn thấy cung kiệu* chính giữa đoàn xe, đó là kiệu của Bùi Viện.

*cung kiệu: Kiệu có mái cong như mái cung điện.

Bên phải cung kiệu có một con tuần mã màu trắng theo hầu bên cạnh. Ban đầu Mạnh Phù Dao không để ý, vừa đảo mắt nhìn, trong mắt liền lộ ra vẻ mỉa mai.

Người trên con ngựa kia, không phải Yến Kinh Trần thì là ai chứ?

Ân cần như vậy, không biết đã đi bao nhiêu dặm mới nghênh đón được vị hôn thê – Bùi đại Quận chúa đây?

Mấy ngày qua nàng đã làm rõ thân phận của Bùi Viện, kiều nữ của trưởng Công chúa Nghi An và Bùi Thế Huân đại tướng quân. Năm xưa em gái của Bùi Thế Huân vào cung làm phi, bây giờ là Lâm Phi – mẫu phi của Tề Tầm Ý. Bùi Viện thụ phong là Minh Thành Quận chúa, Hoàng thất đều gọi à là Viện Quận chúa, Nghi An công chúa chỉ có một đứa con gái này nên rất nuông chiều.

Mạnh Phù Dao lẳng lặng nhìn chiếc kiệu rũ màn che.

Lại liếc nhìn vẻ mặt mất tập trung của Yến Kinh Trần bên cạnh chiếc kiệu.

Yến Kinh Trần à, bây giờ chó lông xù kia của huynh phải dẫn ra ngoài như thế nào đây?

Nàng không có hứng thú để ý đến hai người này nên quay về khách điểm, khách điểm và tửu lầu thông nhau. Lúc bước vào tửu lầu, nghe được đám đông tửu khách đang sôi nổi bàn tán.

“Có nghe chưa? Gần đây Bùi gia tấn công Vân gia kịch liệt, trong triều ngoài triều đều trở mặt. Mấy ngày qua đã âm thầm phái người đập phá ba tiệm tiền trang, năm tiệm cầm đồ, bảy tiệm tơ lụa trang sức của Vân gia. Ngay cả tá điền tại điền trang Châu Thành cũng phản, nghe nói cũng là Bùi gia bỏ tiền ra mua chuộc. Còn mọc nổi một đám người tố cáo trước Hoàng thượng, chặc chặc, âm ỉ thật!”

“Hai nhà này không phải vẫn đấu tranh gay gắt nhiều năm qua ư, nhưng vẫn chưa gây ra động tĩnh gì lớn, sao đột nhiên lại làm như vậy?”

“Nghe nói là Vân gia ra tay trước, nhưng mà cụ thể làm gì thì không biết...”

“À! Tuy là như vậy, nhưng Vân gia cứ bị động chịu đòn không đáp trả sao?”

“Mấy năm nay Vân gia đâu mạnh bằng trước đây, trước đây Vân lão gia giữ chức Vệ Úy, quản lý toàn bộ sự vụ trong cung cấm, đó là vị trí thần cận nhất bên cạnh bệ hạ. Đáng tiếc, đặc tội... với người ta, phạm vi quản lý ngày càng bị thu hẹp, cuối cùng chỉ còn quản lý mỗi một Tín Cung mà thôi, mà còn là lãnh cung nữa chứ.”

“Đặc tội ai?”

Kẻ đang bốc phét trong đám người đó đột nhiên im bật, đưa ngón tay lên miệng khẽ “Suyt”.

Về mặt mọi người như đều ngầm hiểu.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, nghĩ thầm, tin tức nơi phường chợ vậy mà cũng chính xác thật đó.

Nàng băng qua đám đông, đang muốn lên lầu để về phòng mình, không ngờ vừa đến giữa cầu thang liền khựng lại, lắng tai nghe tiếng la hét âm ỉ bên ngoài truyền vào.

Liền sau đó, tiếng hét hung hăng của một cô gái truyền đến từ xa, còn cách rất xa mà đã lấn át tiếng huyên náo trong tửu lầu:

“Này, chàng đừng đi! Này!”

Người trong tửu lầu nhao nhao quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một cơn gió lốc cuộn cuộn quét lên từ đầu con phố dài, cuốn theo bụi mù ngợp trời, tựa như một con rồng đen đang quẫy đuôi, đụng người trên khắp phố té ngã chống vó. Các quan ăn vặt bán bánh bao, trứng gà hai bên đường cũng bị hất đổ đầy đất. Diêu Tấn đang ăn ở một tiệm mì, chưa kịp hớp hết nước mì nào đã bị đụng ngã lăn kềnh. Hắn giật dử chạy theo, cơn gió lốc kia ném bụp một thỏi bạc, bay vào vào cái miệng đang há to của Diêu Tấn, chặn lại cục tức và những lời định chửi của hắn ở ngay mép miệng.

Diêu Tấn vội vàng đưa tay móc thỏi bạc, thỏi bạc quá lớn, bị nhét vào miệng nhất thời không thể kéo ra được. Đang hí hục kéo thì một cơn lốc màu sắc rực rỡ lại đâm sầm vào người hắn. Thỏi bạc trong miệng hắn liền bị văng ra, rơi bụp xuống đất, mang theo nước miếng nhớp nháp và nửa cái răng cửa. Diêu Tấn u đầu chóng mặt, lồm cồm bò dậy, cơn gió lốc màu sắc sặc sỡ kia đã giẫm lên bánh bao và lòng đỏ trứng gà trên đất chạy xa rồi, vừa chạy vừa hét to “Này! Đừng chạy!”

Nghe thấy nàng ta gọi, cơn gió lốc đen phía trước cũng không ngừng lại, chạy thẳng một mạch đến tửu lầu. Người trong tửu lầu nhìn thấy người này tựa như đạn pháo sắp tấn công vào, sợ mình bị dè bẹp nên vội vàng nhao

nhao đứng dậy né tránh. Chỉ thấy cơn gió lốc ấy hô to, đùng vỡ cửa lớn rồi dừng lại ngay giữa từa lầu.

Hắn vừa đứng lại, tóc đen và áo đen đang tung bay đồng loạt rũ xuống. Khi này như bão tố điên cuồng, trong tích tắc đã hóa thành núi cao nước sâu. Lúc chạy nhanh giống như gió cuộn, lúc đứng yên giống như bàn thạch.

Vừa hay khi hắn mới vừa đứng lại, cơn gió lốc sắc sỡ kia cũng đuổi đến, đứng ở cửa cười hi hi, vung tay kéo băng ghế dài qua chắn trước cửa rồi ngồi xuống ghế. Bộ dạng cô ta y như là giữ cửa, đề phòng người trước mắt mình chạy trốn.

Ánh nắng chiếu vào từ cánh cửa vỡ tan hoang bào phủ người cô gái, toát ra vẻ rạng rỡ lộng lẩy, lôi cuốn tất cả mọi ánh nhìn trong quán, dừng khí từ người cô gái này và nhan sắc tươi sáng khiến mọi người phải híp mắt nhìn, há hốc inh ngạc.

Thật chưa từng thấy ai mặc đồ nhiều màu sắc như vậy!

Áo màu hồng phấn, váy màu đỏ tươi, tà vẩy vén lên nhét vào ngang hông lộ ra chiếc quần màu sắc sặc sỡ. Một ống quần màu xanh lá, một ống quần màu tím. Giày màu vàng nhưng không phải theo phong cách Thái Uyên, mũi giày hơi vênh lên, đính lưng lẳng những viên đá quý xanh đỏ, to bằng ngón cái, chói sáng đến lóa mắt.

Thoạt nhìn thì cô gái này chưa đủ tuổi cập kê, khuôn mặt xinh xắn, mũi hơi hếch lên, sắc môi tươi thắm, đôi ngươi màu nâu nhạt, rất hợp với làn da màu mật ong sáng bóng mịn màng, tuy tuổi còn nhỏ nhưng chắc chắn sau này sẽ là một mỹ nhân. Cô gái nhỏ này không giống như các cô gái Thái Uyên nhỏ nhắn trắng trẻo, ngược lại toát ra nét hoang dã tươi tắn, nồng nàn hương biển.

Màu tóc cô gái này rất lạ, óng ánh sắc nâu đỏ, tết thành bảy tám bím. Đeo rất nhiều trang sức hình thù kỳ quái phát ra âm thanh đình đình đang đang. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người đang nom chăm chăm mình cũng không chút ngượng ngùng, ngẩng đầu đắc ý cười.

Đúng là cô gái này cười với chàng trai mặc áo bào đen viền đỏ, đang đứng giữa tử lâu.

“Ta bắt được chàng rồi nhé, ta có phải cá mập ở biển Ngạc Hải đâu, chàng chạy nhanh như vậy làm gì chứ?”

Chàng trai kia cau mày, quay đầu, hừ giận “Nhã Lan Châu, cô còn là con gái sao? Đuổi theo người khác như vậy à?”

Hắn vừa quay đầu, dung mạo liền hiển hiện trước mắt mọi người. Ngũ quan sắc nét, mắt đen mày rậm, thoát nhìn cảm thấy đường cong thân thể hắn quá mức cường tráng, nhìn thêm nữa sẽ thấy toàn thân hắn ngập tràn khí phách, sắc bén cuồn dã, đồng thời cũng sẽ cảm thấy hắn nên là một người như vậy.

Hắn quét mắt một vòng, tất cả mọi người đều cảm thấy như có một lưỡi đao đen đúa nặng nề bổ xuống trước mặt, hay như đất trời thành một, sấm chớp mãnh liệt giáng xuống xé rách chín tầng trời cao, sắc bén bức người.

Mạnh Phù Dao đứng giữa cầu thang, khe khẽ hít vào.

Nàng nhận ra người này.

Chiến Bắc Dã.

Trận chiến trong rừng cây đêm hôm đó, Chiến Bắc Dã bận đánh nhau với người khác nên hoàn toàn không để ý đến Mạnh Phù Dao. Nhưng nàng thì ngược lại, vì dung nhan người này quá mức nổi bật đến mức hận không thể

dùng mắt vẽ ra, lần này lại xuất hiện giữa ban ngày, muốn nàng không nhận ra hẳn cũng không được.

Vừa nhìn thấy Chiến Bắc Dã nàng liền muốn chạy ngay lập tức. Nhưng lúc này trong tửu lầu yên lặng như tờ, chỉ một mình nàng manh động thì khác nào gây sự chú ý, đành phải kiềm chế, đứng lặng im.

Hai người kia vẫn tiếp tục đối đáp.

“Này, chàng chạy gì mà chạy!”

“Nàng đuổi gì mà đuổi!”

“Ta thích đuổi theo!”

“Ta luyện khinh công!”

“Xì...” Ai đó trong đám đông không nhịn được liền phì cười. Cô gái nhỏ kia lập tức hung dữ trừng mắt lườm. Hàng chân mày cô gái nhỏ này đậm nét anh khí, sắc mảnh cong cong như lưỡi đao đã được mài kỹ.

Đáng tiếc, vì hơi nhỏ tuổi một chút nên lườm chẳng ra sát khí, ngược lại còn có vẻ đáng yêu.

Các tửu khách nhìn thấy đều buồn cười, không nhịn được nói theo “Này, cô bé, đuổi theo người ta cũng phải có lý do chứ.”

“Đúng đó, ở Thái Uyên bọn ta, lần đầu có nữ nhân đuổi theo nam nhân như vậy!”

“Ta chinh là người đầu tiên!” Cô gái nhỏ cao ngạo hất cằm, “Cha ta nói, cướp thì phải cướp lần đầu tiên, về sau đều là dưa vẹo táo nứt!” Cô chỉ vào Chiến Bắc Dã cười khẩy “Ta muốn đuổi theo hẳn! Ta muốn hẳn là người đàn ông của ta!”

Lời vừa thốt ra và tửu lâu đều kinh ngạc, yên lặng như tờ. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều động loạt cười phá lên. Mọi người nhao nhao chen chúc muồn nhìn rõ cô gái làm chuyện kinh hãi thế tục này, ở tửu lâu Kinh thành Thái Uyên lại thẳng thắn tiêu bố theo đuổi nam nhân, thuận tiện ghé mắt xem nam nhân điểm phúc may mắn tràn trề kia là ai.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, cảm thấy cô gái nhỏ này và Chiến Bắc Dã đúng là một cặp trời sinh. Đột nhiên nhìn thấy Diêu Tấn lén la lút lén vào, nàng ra hiệu cho hắn, nhưng mặt Diêu Tấn liền biến sắc, lắc đầu nguây nguây.

Năng khẽ ngơ ngác, nhìn cô bé này giống như là người nước Phù Phong, muốn bảo Diêu Tấn len lén xem cô bé có mang theo Thông Hành Lệ hay không. Không ngờ Diêu Tấn lại sợ cô bé này như vậy, không dám ra tay.

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ, thừa dịp đám người vẫn đang nháo nhào, định chuồn ra sau. Không ngờ Chiến Bắc Dã lại mấy kiên nhẫn với trò chơi truy đuổi này, bỗng nhiên nói “Nhã Lan Châu, có phải cha cô từng nói rằng, nữ nhân phải là người đầu tiên của nam nhân hay không?”

“Đúng!”

“Vậy tốt rồi.” Chiến Bắc Dã cười gian xảo, khi hắn cười tựa như mũi dao mất hết sát khí, tăng thêm chút ấm áp chốn hồng trần, tựa như một chàng trai tuấn lãng ôn hòa.

“Vị trí đầu tiên của ta đã dành cho người khác rồi, cô đã đến trễ.”

“Ai?” Nhã Lan Châu trợn to mắt, bật khỏi chiếc ghế dài, bắt đầu xấn tay áo hỏi: “Ai hả, ai hả?”

Chiến Bắc Dã chẳng thèm quay đầu lại, ngón tay điểm lung tung thành một vòng tròn giữa không trung, cuối cùng rơi vào trên người ai đó.

“Nàng ta!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Đa Tạ Hầu Hạ

Từ khách cả sảnh đường như đồng loạt quay đầu, sau đó nhào nhào cả lên.

Nhã Lan Châu chuyển hướng nhìn, đôi mắt to tròn liền nheo lại nguy hiểm.

Diêu Tấn ngơ ngác há to mồm, ngây ngốc thật lâu. Bởi vì há miệng quá lâu, một tiếng “Tách” vang lên, một giọt nước miếng to đùng nhỏ xuống. Cầm Diêu Tấn bỗng dừng khép lại, bày điệu bộ “Tự cầu nhiều phúc”, rụt đầu chuồn mất.

Trước sau Chiến Bắc Dã chẳng hề quay đầu lại.

Hắn vốn chỉ trở lưng tung, vì lúc mới vào quán rượu thoáng thấy nơi cầu thang thấy có vật áo đỏ quyến rũ phát phơ nhẹ nhàng, khẳng định là nữ nhân, miễn nữ nhân là được, bất kể nàng ấy là ai.

Cô gái xui xẻo nào đó bị hắn điểm trúng, có gặp phiền phức gì hắn chẳng thèm quan tâm.

Mạng Phù Dao sững người, bất động giữa cầu thang, tay xiết chặt lan can, gượng gạo cười.

Quả nhiên cảm giác bị quá nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như soi mói thật khó chịu mà.

Gã Chiến Bắc Dã chết giẫm này, ban ngày ban mặt chỉ trỏ lung tung.

Ánh mắt của Nhã Lan Châu như lưỡi dao rơi xuống trên người Mạnh Phù Dao, cạo xương nàng một lượt. Hôm nay Mạnh Phù Dao không hóa trang xấu xí, chỉ đơn giản bôi nước nghệ trên mặt làm cho sắc mặt ngả sang màu vàng, nhưng mặt mũi vẫn xuất chúng. Nhã Lan Châu nhìn một hồi lâu, nhếch miệng nói, “Chàng lừa gạt ta phải không, đây rõ ràng chính là quý bệnh lao mà.”

Chiến Bách Dã khoanh tay trước ngực, dựa vào vách tường nói: “Vậy thì sao, ta thích là được.”

“Ta giết ả!”

“Giết nàng ta thì cô vẫn là người thứ hai, trấn phòng (*) thôi.”

(*) Trấn phòng: Chỉ người phụ nữ gả cho người đàn ông đã chết vợ làm vợ kế.

Nhã Lan Châu nhảy dựng lên, eo nhỏ vừa xoay cánh tay đã giương cao, nhưng như chớp rút ra một thanh đao nhỏ từ phía sau lưng, thanh đao gắt đầy vỏ ốc bảy màu. Nàng ta múa đao vun vút, mũi đao sáng lóa phản chiếu ánh nắng chói mắt bức người.

Nàng ta vung đao chỉ về phía Chiến Bắc Dã, hét lớn “Đi! Giết ả đầu tiên kia của chàng! Chuyển vị trí lại cho ta!”

“Này, ai là người đầu tiên hả?”

Giọng nói trong trẻo của một cô gái từ trên cao vọng xuống, mọi người lập tức quay lại sột soạt, tất cả mọi cặp mắt đều đổ dồn lên người Mạnh Phù Dao đang đứng giữa cầu thang, nàng cúi nhìn xuống lan can, nhướng mày nhìn hai người bên dưới, sắc mặt đã trở lại bình thường.

“Hử?” Lúc này Chiến Bắc Dã cũng quay người lại, dừng dừng nhìn lướt qua nàng, chẳng hề để ý.

“Chàng ấy lừa ta à?” Nhã Lan Châu nhìn Mạnh Phù Dao chăm chăm, ánh mắt sáng ngời.

Mạnh Phù Dao vỗ tay bôm bốp, nhìn Nhã Lan Châu đặng đặng sát khí, đáp “Không có.”

Lúc này, Chiến Bắc Dã thận trọng liếc nhìn nàng.

Nhã Lan Châu há to miệng “Hả?”

“Hình như hẳn xem ta là người đầu tiên.” Mạnh Phù Dao thở dài, “Nhưng đó chỉ là một mình hẳn tình nguyện à, cô nương ta sớm đã có người yêu, sao có thể để ý tên lỗ mãng này chứ?”

Sắc mặt Chiến Bắc Dã đã đen như đất nồi, mắt Nhã Lan Châu lại sáng rực lạ thường.

“Có một số việc không thể miễn cưỡng.” Mạnh Phù Dao vỗ vỗ tay “Vị công tử này, tuy đáng về huynh tạm chấp nhận được, nhưng tính tình không hợp ý ta. Nữ nhân là phải để yêu thương, bảo vệ và trân trọng, cái kiểu yêu mà công bố trước mặt mọi người như huynh đối với ta thì tệ quá, huynh bảo ta sau này làm sao lập gia đình được đây?”

Nàng không nhìn thấy người Chiến Bắc Dã đã sắp bốc khói, khích lệ Nhã Lan Châu rất chân thành: “Châu Châu, quê nhà ta có câu, nam cường trực sợ nữ dây dưa, đừng quan tâm hẳn nói gì, hãy quan tâm bản thân muội muốn làm gì thôi. Qua đó đi, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải cố gắng nhiều.”

Nhã Lan Châu “Ồ” một tiếng, ngoan ngoãn nhào đến.

Chiến Bắc Dã sắc một cái, rút đao ra.

Đám tử khách âm âm một trận, lệ làng trốn sau bàn.

Mạnh Phù Dao “Ồ” lên, thừa dịp lộn xộn biến mất khỏi cầu thang.

“Đi, thu dọn quần áo, bỏ trốn.” Mạnh Phù Dao vừa vào cửa đã vội giục Diêu tấn “Nhanh lên.”

“Mạnh cô nương, không phải cô giải quyết chuyện kia xong rồi sao?”

“ Ai biết còn có thể xảy ra chuyện gì nữa, thừa dịp Chiến Bắc Dã bị nha đầu kia quẩn lầy, chuồn lệ thôi.” Nàng lệ làng thu dọn đồ đạc, Diêu Tấn lắc đầu nói “Thật không biết cô nghĩ gì nữa, tự nhiên lại đắc tội với Chiến Bắc Dã.”

Mạnh Phù Dao ngừng tay, nhìn hẩn kỳ quái “Người không biết nữ nhân khó chơi hơn nam nhân sao? Nam nhân tương đối độ lượng hơn nữ nhân một chút, tình huống vừa rồi, thà rằng chọc giận Chiến Bắc Dã, cũng không thể đắc tội với nha đầu kia, nếu không, mãi mãi sẽ không có ngày nào yên bình.”

Nàng cột hai ba cái rồi đeo bao quần áo lên lưng, đầu cửa sổ ra nhảy vội lên mái hiên.

Kết quả là, nhảy vào trong một lồng ngực rắn chắc.

“Ồi.” Mạnh Phù Dao vò đầu “Cơ bawso ai mà rắn như sắt vậy!” Nàng ngược mặt lên, cười nịnh với chủ nhân cơ bắp “Phiền ngài rồi, xin nhường đường.”

Trên đỉnh đầu nàng, một chàng trai vóc dáng cao ngời, tóc đen bay múa, cúi mắt nhìn nàng với đôi mắt còn đen hơn cả tóc, môi đặc ý vẽh cong tựa như một lưỡi đao mỏng.

Tim Mạnh Phù Dao giật nảy lên, không biết làm thế nào, trên đời này có một loại người, làm gì cũng giành làm trước người khác, không biết đến lúc chết có giành chết trước hay không nhỉ?

Đôi mắt đen thẫm của Chiến Bắc Dã đắm đắm nhìn nàng, bất ngờ tháo túi nước đẹp bên hông, đổ ào xuống đầu Mạnh Phù Dao.

“Này, huynh làm gì vậy? Ôi....” Mạnh Phù Dao bất thành linh bị nước đổ xuống đầu, ướt hết mặt mũi, nhất thời giận dữ đưa tay lên đánh Chiến Bắc Dã. Hai ngón tay Chiến Bắc Dã vừa giơ đã kẹp chặt mạch môn trên cổ tay nàng như kìm sắt. Sau đó thô lỗ lau quệt lung tung trên mặt nàng.

Mạnh Phù Dao gầm lên “Này, tay huynh có sạch không vậy hả? Này, đừng đụng vào miêng ta, này....”

Chiến Bắc Dã đột ngột ngừng tay.

Thiếu nữ trước mắt khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khi lớp nghệ vàng trên mặt bị tẩy đi dần dần lộ ra làn da trắng láng mịn bóng như ngọc, rạng rỡ như ánh bình minh, trên khuôn mặt trắng lại ửng hồng. Mắt trong veo như trăng soi sông lạnh, hàng chân mày thanh tú khẽ nhếch, rạng ngời anh khí, như mảnh tơ mềm tung bay rong lòng bàn tay Cửu Thiên Huyền Nữ.

Trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, đôi má thiếu nữ đỏ bừng vì tức giận, đáy mắt thêm sáng ngời, sáng hơn cả sao, soi sáng Chiến Bắc Dã đến ngây người. Hắn chỉ cảm thấy mắt cô gái này có sẵn uy nghiêm, liền bất giác buông tay.

Tay vừa thả lỏng hắn lập tức có cảm giác không đúng, liền vươn tay nắm lại. Vừa chộp đã vịn vào eo, cảm giác vòng eo mềm mại này không những có sự dẻo dai của cô gái luyện võ, mà còn mảnh mai đến kinh người, khiến người ta chỉ vừa mới chạm mà lòng đã dậy sóng.

Lòng vừa gợn sóng thì suy nghĩ đã mất tập trung, ngay sau đó hần cảm giác có thứ gì đó tuột khỏi lòng bàn tay, có thứ gì đó chợt khẽ run, có tiếng dây quần sột soạt vang lên.

Chiến Bắc Dã thần kinh bách chiến, đương nhiên phản ứng vô cùng nhanh nhạy, lập tức giơ tay bổ chưởng theo bản năng.

Một chưởng này đánh trúng nơi mềm mại, chiếc bóng đen dài chấn động giữa không trung. Bóng dáng mảnh mai màu xanh mực cũng lay động theo chiếc roi dài bay ra từ eo, vừa lộn một vòng đã đáp xuống một mái hiên khác, đứng trên Ly thú (*) nơi mái hiên cao tít, ngoái đầu lại nhìn hần cười.

(*) Ly thú: là con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc, thường chạm lên đầu cột nhà hoặc mái nhà.

Tiếng cười trong trẻo vang lên giữa đêm trăng thanh gió mát.

Sau đó ai kia không những không quay đầu bỏ chạy liền, mà còn vẫy tay chào tạm biệt: “Cám ơn các hạ hầu hạ bản cô nương rửa mặt, xin tìm vị phía sau lĩnh tiền thưởng.”

Chiếc Bắc Dã khẽ giật mình, quay đầu lại theo bản năng thì thấy bóng dáng Diêu Tấn đưa lưng về phía hần, chợt lóe rồi biến mất từ một cửa sổ khác.

Kế điệu hồ ly sơn à?

Chiến Bắc Dã đâu dễ mắc mưu, lập tức quay người lại tìm Mạnh Phù Dao. Đáng tiếc, nàng đã sớm nhảy xa rồi, trên lưng đeo bao quần áo nhỏ, nhảy xuống mặt đất như lướt đi trên nước, chiếc bóng nhỏ nơi mái hiên xa không còn nữa, tựa như ánh sao rơi xuống lòng biển cả.

Gió ngừng thổi, áo bào đen rồi tung của chàng trai bất động thật lâu, tối nay trên mái nhà không có trăng chiếu sáng, khiến người ta không thấy

được sự tồn tại im ắng như vậy. Thân thể hần dần dần bị sắc đêm bao phủ hợp thành một thể với trời đêm, rồi lại bị những tí nắng mai lộ ra thành một dáng hình màu bạc.

Giọt sương sớm đầu tiên rơi trên hàng mày hăn, hăn nhẹ nhàng đưa tay hái xuống. Giọt sương nho nhỏ ấy lăn tròn trong lòng bàn tay hăn như không biết đi đâu về đâu, trong veo như ánh mắt đêm qua của nàng.

Ánh sáng hiên dần, ráng hồng muôn trượng, đất trời như tắm lụa một màu trải dài mênh mông bất tận, chàng trai chột ngẩng đầu lên, hé môi cười.

Mạnh Phù Dao đeo bao quần áo chạy trốn ba dặm, hội họp với Diêu Tấn tại ngôi miếu đổ nát ở thành Nam. Nàng hỏi lai lịch Nhã Lan Châu, Diêu Tấn cười khổ kể: “Cô biết Phù Phong bọn ta không có Hoàng đế, nắm giữ Phù Phong là ba bộ tộc lớn: Phát Khương, Thiêu Dương, Thập Nhĩ. Nhã Lan Châu là con gái của tộc trưởng Phát Khương, đại khái thì thân phận cô ta cũng tương đương với Công chúa Thái Uyên rồi.”

“Chả trách sao người sợ cô ta như sợ cọp.” Nhoáng chớp Mạnh Phù Dao đã ngồi bắt chéo chân, ngậm cọng cỏ cười nhạo Diêu Tấn “Đại bang chủ à, lá gan của người thật quá nhỏ, chỉ là một cô bé mà cũng sợ như vậy.”

“Không phải ta sợ cô ta.” Mặt Diêu Tấn đỏ bừng, tức tối nói “Mà là ta không muốn bị tà thuật khống chế. Ba bộ tộc lớn Phù Phong giỏi nhất thuật vu cổ, nghe nói một sợi tóc lọt vào tay các nàng cũng có thể bị các nàng khống chế, nhất là vu nữ kế thừa từ mấy đời của Phù Phong, địa vị còn cao hơn cả tộc trưởng. Ánh mắt khê động thôi cũng đưa người ta vào chỗ chết, chết còn chưa đáng sợ, nghe nói còn có thủ đoạn khác thường nữa. Cô bảo ta đang yên đang lành đắc tội với người như thế làm quái gì hả?”

“Ồ” Mạnh Phù Dao cười khê, tròng mắt đảo qua đảo lại. Diêu Tấn cau mày nhìn nàng “Này, ta đã giải thích rõ ràng đến vậy, cô còn muốn nghĩ

lệch đến đâu nữa hả?”

Mạnh Phù Dao cắn cọng cỏ không đáp, đột nhiên hỏi “Này, Nhã Lan Châu kia sao lại quần lấy Chiến Bắc Dã? Hai người này lôi hết tám đời tổ tông cũng chả thấy liên quan nữa mà.”

“Làm sao ta biết được.” Diêu Tấn gãi đầu, buồn bực nói “Ta từng nghe mang máng là Nhã Lan Châu được gả cho Lục Hoàng tử Chiến Bắc Hằng nước Thiên Sát. Sao lại nhìn trúng Ngũ Hoàng tử Chiến Bắc Dã, bà ngoại không thương, cậu không yêu này chứ? Thật là kỳ quái mà....”

“Bà ngoại không thương, cậu không yêu?” Mạnh Phù Dao quay đầu hỏi “Sao Chiến Bắc Dã không được yêu thương?”

“Đâu chỉ không được yêu thương.” Diêu Tân bĩu môi “Ngay cả địa vị cũng không bằng Quận vương bình thường. Khi Lục Hoàng tử và Thất Hoàng tử được phong vương thì hãn vẫn y như cũ, không được phong tước. Là do ông ngoại của hãn – Chu lão Thái sư tiền triều lệ tuôn đầy mặt, xin xỏ khẩn thiết trước thềm ngọc ba lần, hãn mới miễn cưỡng được phong Quận vương. Đất phong còn là ở sao mạc Cát Nhã Thiên Sát, nơi đó giáp ranh với tộc ma La Tây Vực, toàn khu chỉ có bốn trăm dặm, còn hỗn loạn hơn vùng khi ho cò gáy gấp bội lần. Chiến Bắc Dã cũng thật bản lĩnh, trong ba năm đã xây được Nhung Thành tại cửa hẻm núi, thiết lập Trường Dã Quân trong sa mạc, kiểm soát tuyến đường giao thông quan trọng, mở rộng biên cảnh ra một nghìn năm trăm dặm. Từ đó binh mã Ma La không còn cách nào đến quấy nhiễu Châu Thành nữa. Rồi còn chiêu mộ dân đồn điền cày cấy ruộng đất, mỗi học (*) hạt kê và lúa mì của khu Cát Nhã khi xưa trị giá mấy nghìn tiền. Ngoài ra, một mảnh lụa thôi cũng có thể đổi được mấy chục học lương thực, quân lương tồn trữ có thể dùng đến mấy mươi năm. Vì hãn cải tạo được Cát Nhã nên Đại ca của hãn không yên lòng, đột ngột điều hãn đến Vương Thành, đặt trong tâm mắt quản thúc. Đường đường là Hoàng tử mà lại ở Bàn Đô, trông coi một ty Thông Hành Lệnh, ngày ngày ngồi trên công đường cấp phát lệnh bài cho người ta, chặc chặc...”

(*)Hộc: dụng cụ đo dung tích thời xưa, dung lượng bằng 10 đấu.

“Ta hỏi người một cau, người lại nói nhiều như vậy.” Mạnh Phù Dao cau mày “Đó là nhị bá người hay anh em vợ người, mà người không tiếc nước miếng thế?”

“Là ta tiếc thay cho nhân vật anh hùng. Toàn bộ Thiên Sát ai không biết Chiến Bắc Dã văn võ song toàn, giỏi hơn Đại ca Hoàng đế chỉ biết giở thủ đoạn của hãn gấp bao nhiêu lần. Đáng tiếc, mẫu thân hãn có thân phận đặc thù, là phế Hậu tiền triều, sau đó không hiểu vì sao mà bị điên, liên lụy cả đời Chiến Bắc Dã, ôi....Chuyện nhà Đế vương một lời khó nói hết mà...”

Mạnh Phù Dao ngồi bó gối, thản nhiên nói, “Nhà Đế vương là nơi xấu xa nhất thế gian. Nếu mốn sông sót tại đó, hoặc là mình phải xấu xa hơn, hoặc là dùng máu tẩy đi xấu xa đó, không có cách nào khác.”

Nàng thờ ơ nói, không biết rằng sau một bụi cây bên ngoài miếu, có một bóng dáng đột nhiên khẽ chấn động.

“Lời này của cô nói thật hay, cũng khiến ta nghĩ đến một câu khác.” Ánh mắt Diêu Tấn sáng rực, hăng hái bừng bừng nói như ngâm thơ: “Giao long mắc kẹt nơi hoang dã chỉ là tạm thời, khi có cơ hội tất sẽ bay lên...”

Hãn còn chưa nói xong, Mạnh Phù Dao đã muốn ngủ rồi.

Diêu Tấn tức mình, vỗ bàn bôm bốp “Này, cô tỉnh lại đi, cô nghe thấy lời này mà máu nóng không sôi trào sao hả? Huyết mạch không căng cứng sao? Không xúc động nổi trống sao? Đây là lời Thái tử Vô Cực nói đó, Thái tử Vô Cực đó...”

“Àm ỉ chết được...”Mạnh Phù Dao xua tay “Thái tử Vô Cực có liên quan gì đến ta? Có thể ăn không? Có thể dùng không? Có thể làm chăn bông không?”

“Cô là một cô gái chẳng hiểu phong tình.” Diêu Tấn bày vẻ mặt khinh bỉ nhìn nàng “Trưởng Tôn Vô Cực danh chấn thiên hạ, cô gái bình thường nghe thấy tên hẳn đều sẽ thét lên, chưa từng thấy ai lại ngủ như cô vậy!”

Mạnh Phù Dao lười biếng mở mắt ra, cười nhạt, chỉ chỉ lỗ mũi mình.

“So với những cô gái bình thường chỉ biết thét lên chói tai, ta thà làm cô gái biến thái biết giết người còn hơn.”

Nàng nhắm mắt lại, lười biếng trở mình giống như chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên thình lình vỗ tay xuống mặt đất, thân thể như một mũi tên bắn ngược ra miếu. Người đương còn ở trên không, roi dài bên hông đã quét một vòng tròn màu đen hòa lẫn trong tiếng gió thổi sột soạt, lao vun vút về phía sau cây.

“Ra đây!”

Cùng lúc đó, thân thể gầy dẹt của Diêu tấn cũng loáng cái biến mất tại chỗ trong tích tắc, nháy mắt tiếp theo hẳn đã cuồn ra xa ba mươi trượng.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên quay đầu lại, nghĩ tên này thật vô sỉ chết được, không chỉ giả vờ giống như mình, lại còn không có nghĩa khí thấy kẻ địch liền bỏ chạy.

Chỉ vừa phân tâm, ngọn roi liền bị chệch hướng, người phía sau cây cười khẩy một tiếng, tùy tiện đập một cái, ngọn roi của Mạnh Phù Dao đã bị hắt đập dưới chân rồi.

Nàng cúi đầu nhìn đôi giày màu đen, nhìn thấy mũi giày có thêu hình ngọn lửa đỏ, miệng lập tức há to, đột nhiên khẽ buông tay, quay người chuồn mất, roi cũng chẳng cần.

Nhưng chạy chưa được mấy bước, đã bị người ta tóm cổ níu lại, Mạnh Phù Dao bước theo quán tính, bước vài bước mà chân vẫn dậm tại chỗ,

khiến người trên đỉnh đầu nàng bật cười ha hả, thô lỗ nhắc bóng nàng lên khỏi mặt đất.

Mạnh Phù Dao tức giận, mắng to “Cái tên xấu xa này đi theo ta làm gì? Đòi ăn à?”

“Nàng nói chuyện thật khiến người ta chẳng yêu thích chút nào.” Chiến Bắc Dã cau mày nhìn nàng, “Không có giáo đường như vậy, làm sao có thể làm bạn nữ của ta tham gia yến tiệc trong cung?”

“Huynh mới là không có giáo đường!” Nàng chột nhór ra Chiến Bắc Dã nhìn thấy Nhã Lan Châu đánh đá là bỏ chạy, tám phần là không thích con gái tính cách mạnh mẽ, bèn quyết tâm giở giọng chanh chua, ngang ngược hung dữ hơn nữa, “Cả nhà huynh cũng không có giáo đường!”

“Nàng nói đúng rồi!” Chiến Bắc Dã cười. Người này khi cười không phong lưu trời sinh như Nguyên Chiêu Hủ, nhưng rạng rỡ như ánh mặt trời giữa buổi ban trưa, “Quả thật cả nhà ta ai cũng không có giáo đường, ngoại trừ ta.”

Hắn dùng mũi chân hất chiếc roi lên, trói Mạnh Phù Dao lại hai ba vòng, xách trên tay, thuận tay cân thử xem nàng có nặng hay không.

“Khá tốt, không nặng.”

“Này, huynh làm gì vậy!” Mạnh Phù Dao bị hắn nắm lắc lư trên tay, hít phải một đám bụi.

“Đi tham gia yến tiệc sinh thần của Hoàng đế Thái Uyển trong cung, thuận tiện theo đuổi nàng.” Chiến Bắc Dã thở dài, “Từ lúc chào đời đến nay, bốn vương chưa bao giờ bị ai từ chối, cũng chưa bao giờ thất bại dưới tay ai, đương nhiên không để cho nàng làm người đầu tiên rồi.”

Hắn vừa trở tay, Mạnh Phù Dao bị trối như cái bánh chưng liền bị xách ngược, mắt to trên cúi đầu nhìn mắt to dưới.

Lúc này đây, đầu nàng cắm xuống đất, chân chống ngược lên trời, Mạnh Phù Dao choáng đầu hoa mắt, với tư thế quái dị nhất trong cuộc đời, lắng nghe lời tỏ tình quái dị nhất trong cuộc đời.

“Nghe đây, cô gái.” Hàm răng Chiến Bắc Dã sáng chói đến mức khiến Mạnh Phù Dao phải nhắm mắt lại.

“Ta sẽ chinh phục nàng.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Ve Sầu Lột Xác

Đầu Mạnh Phù Dao cài đầy trâm, toàn thân đeo đầy châu ngọc, trang phục mát mẻ theo phong cách “hip hop”, ngồi cứng ngắc bên cạnh kẻ chinh phục.

Hôm nay Chiến Vương gia anh tuấn đến mức khiến người khác cảm phần. Áo bào thêu Bàn Long, mào Hoàng kim, tôn đậm khí thế bức người tỏa ra từ khuôn mặt ngăm đen anh tuấn. Nam nhân khi mặc áo đỏ thường đem đến cho người ta cảm giác rất lòe loẹt, chẳng muốn nhìn. Nhưng Chiến Vương gia thì khác, áo đỏ khoác trên người hẵn khiến người ta cảm thấy cuốn hút lạ thường, không thể dời mắt, cũng khiến người ta phải than thở trang phục đỏ thật kén chọn người, nhưng không phụ người có vóc dáng đẹp mặc nó.

Mà hôm nay cũng là chính thọ Hoàng đế Thề Hạo Thái Uyên, buổi trưa bày mười sáu bàn thọ yến tại điện Khánh Vân, do đại thần văn võ của Thái Uyên tiếp đón, chiêu đãi các sứ thần đến mừng thọ từ các nước khác. Hình như thân thể Hoàng đế Thái Uyên không tốt, chỉ xuất hiện giữa buổi trưa trong chốc lát, nâng chén đưa về phía chúng sứ thần, nói vài câu khách sáo liền bãi giá rời đi, để lại những người khác tiếp tục tham dự yến tiệc.

Thiên Sát là một nước lớn đứng đầu, đi sứ lại là Hoàng đế điện hạ, vì vậy được sắp xếp ngồi ở vị trí tôn kính nhất. Chiến Bắc Dã có tướng mạo khí chất phi phàm, nên đương nhiên trở thành đối tượng rửa mắt của mọi người.

Mạnh Phù Dao biết rõ khi mình trở thành bạn gái của Chiến Vương gia ưu tú này, sẽ may mắn được nhiều người chiêm ngưỡng. Cho nên thoa nghệ vàng khắp mặt, cài trâm đầy đầu, mặc trang phục lưới cá để xông ra trận. Mười ngón tay mỗi ngón đeo hai chiếc nhẫn, trên mỗi ánh tay đeo một tá vòng vàng, suốt đường kêu linh kinh leng keng, lại cố ý chọn loại phấn sáp bán tại chợ đêm một đồng một hộp, hương thơm nức mũi, đi qua nơi nào là nơi đó hắt hơi không dừng lại được.

Bộ trang phục lưới cá của Mạnh Phù Dao lại càng có phong cách hơn. Một bộ váy dài dành cho Phi tử xếp trăm ly màu tím, đính Kim Điệp, kim điệp bị nàng khoét sạch để lại vô số lỗ rách hình bướm, lộ ra váy lót trắng bên trong.

Nếu không phải sợ bị Ngự Lâm quân Thái Uyên, lấy tội danh khinh nhờn Hoàng thất ném ra ngoài dày xéo, Mạnh Phù Dao đã mặc áo lót ra dự tiệc rồi.

Điện Khánh Vân vàng son lộng lẫy, Mạnh Phù Dao đủ màu đủ sắc, sắc mặt chúng thần tím ngắt, Chiến Bắc Dã đêm nhiên như không.

Mạnh Phù Dao chờ Hoàng đế đi khỏi, lập tức vẫy tay gọi cung nhân, “Waiter!”

Waiter kia ngơ ngác không biết đối đáp thế nào, Mạnh Phù Dao hứng lấy ánh mắt khinh bỉ và ngạc nhiên xung quanh, đánh thếp nói “Mang cho ta phần cá khô!”

Trong điện nhất thời xôn xao cả lên, tiếng thì thầm bàn tán văng vẳng khắp trong điện. Cá khô chính là cá mặn, món ăn hết sức thấp kém. Chỉ có dân khuân vác hạ đẳng của bảy nước mới ăn món này, chỉ cần người có chút địa vị đều ra vẻ khinh thường khi nghe người ta nhắc đến. Huống chi bây giờ là quốc thọ Hoàng đế Thái Uyên, trang nghiêm lộng lẫy.

Sắc mặt quan Ti Nghi Thái Uyên sa sầm nhìn Chiến Bắc Dã chăm chăm. Chiến Bắc Dã nâng ly rượu lên môi, uống một hơi cạn sạch chẳng hề dừng, đặt mạnh ly rượu không xuống bàn, khẽ nhíu mày dài, đảo ánh mắt một lượt. Khí thế bức người sắc bén như lưỡi đao, “Đại nhân nhìn bốn vương làm gì? Đường đường là Thái Uyên quốc, ngay cả con cá khô cũng không nở mang ra đãi khách hay sao?”

Quan Ti Nghi bị Chiến Bắc Dã nhìn bằng cặp mắt như vậy, chỉ thấy tim mình giật thót như bị cây sắt đánh vào, lưng lập tức túa ra mồ hôi lạnh. Lúc này mới nhớ đến danh tiếng sát thần giết người không chớp mắt của vị Vương gia này. Nghe nói những năm nay tộc Ma La ở giáp ranh với vùng đất phong của hãn, bị hãn đánh cho te tua. Chiến Bắc Dã chỉ cần trợn trừng mắt cũng đủ khiến bọn họ hoảng sợ đến mức tè ra quần, hôm nay quả nhiên biết người biết mặt, lời đồn chẳng sai. Huống chi lời nói ban nãy có chút bức bối, nóng nảy, gã vội vàng lên tiếng ra lệnh cho các cung nhân xuất cung mua cá khô đem về.

(1) Quan Ti Nghi: quan chịu trách nhiệm lễ nghi trong cung

Cá khô được mang lên, cá đen kết hợp với khay vàng chén bạc thật chẳng hòa hợp chút nào, Ngự trù cố ý rắc lên hương liệu, nhưng vẫn không thể ngăn được mùi thối nồng lan tỏa khắp xung quanh. Các khách quý hai bên điện đều cau mày, vội vã bịt mũi, quay người tránh mặt, mông như đang ngồi trên bàn chông, không sao ở yên một chỗ được.

Mạnh Phù Dao tay nắm tay mười nhai nuốt không ngừng, liên tục bảo Chiến Bắc Dã, “Nào, ăn một miếng món ăn dân già đi, rất có hương vị đó. Không phải Hoàng tử hay Hoàng tôn thì không có cơ hội ăn đâu nhé, người bình thường ta không cho hãn ăn đâu.”

Chiến Bắc Dã nhìn chăm chăm con cá mặn thối hương vị hết sức trầu tượng kia, ánh mắt biến ảo, sắc mặt phức tạp. Mạnh Phù Dao cười tủm tỉm chờ Chiến Vương gia phát câu. Náo loạn đi, tức giận đi, lật bàn đi, nơi này là quốc yển Thái Uyên, cho dù huynh là Vương gia tôn quý của một nước lớn, nếu dám làm càn cũng sẽ bị trục xuất thôi.

Nếu không trục xuất hẳn được, thì trục xuất cô gái phóng túng như mình cũng được.

Ánh mắt của Mạnh Phù Dao hung ác chuyển động trên huyết đạo hiểm yếu của Chiến Bắc Dã, rất kích động muốn đưa tay lên đâm vào đó. Nếu không phải Chiến Bắc Dã khóa chân khí khiến nàng không thể chạy thoát, nàng cần phải dùng đến thứ cá thối hoặc này sao? Nàng ghét nhất là cá khô!

Chiến Bắc Dã nhìn chăm chăm miếng cá mặn thật lâu, lại nhìn vẻ mặt khiêu khích không kiềm chế được của Mạnh Phù Dao. Hắn đột ngột đưa tay nhận lấy.

Dưới biết bao ánh nhìn chăm chú của mọi người, trong một tràng tiếng hít hà, Liệt Vương điện hạ tôn quý, không coi ai ra gì, ăn hết miếng cá mặn kia.

Ăn xong rồi lại ngẫm nghĩ hồi tưởng, gật đầu nói “Không tệ, hương vị quả thật rất thơm!” Sắc mặt Mạnh Phù Dao hóa đen, hậm hực nói “Mới vừa rồi ta chưa nói xong, thật ra là hương vị nhà xí.”

Ánh mắt Chiến Bắc Dã như dao liếm trên mặt nàng, một hồi lâu mới nói: “Nàng ăn còn ngon hơn cả ta.”

...

Ngồi không được một hồi, nàng lại yêu cầu “Ta muốn đi vệ sinh.”

Ta đi vệ sinh huynh đâu thể đi theo đúng không? Mạnh Phù Dao mỉm cười đắc ý, tuy chủ ý này thô tục nhưng lại rất hữu dụng.

Chiến Bắc Dã đưa tay lên uống cạn rượu trong chén, rất thản nhiên đáp “Ta đi cùng nàng.”

...

Cùng nhau đi thì cùng nhau đi, ta không tin huynh có thể đi vào nhà xí nữ. Nàng cứng đờ trong tích tắc, rồi tươi cười rạng rỡ đáp “Được, cùng đi.”

Liệt Vương điện hạ và bạn nữ cùng nhau đi vệ sinh, băng qua hàng loạt đôi mắt kì quái, thản nhiên đi ra ngoài. Hai tiểu thái giám chia ra dẫn hai người đến Tịnh phòng nam nữ. Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy Tịnh phòng liền nói không hay rồi. Tịnh phòng nam và nữ đối mặt nhau, chung một vách ngăn, mà vách ngăn là tấm bình phong chạ tro hoa văn, cố thể nhìn thấy đầu người mờ mờ ở phòng bên cạnh, Nói một cách khác, nếu nàng muốn nhảy ra ngoài từ cửa sổ, tất nhiên sẽ bị Chiến Bắc Dã thấy được.

Vừa quay đầu liền thấy vẻ mặt của Chiến Bắc Dã, nhất thời cơn giận trỗi lên từ trong tâm, nhìn bộ dạng tám gió thổi không động kia, nhất định hẳn đã sớm biết cách xây dựng nhà xí ở Hoàng cung Thái Uyên.

Mạnh Phù Dao tức giận nhắc váy, sải bước nhảy vào nhà xí. Gọi là nhà xí, nhưng thật ra đây là một gian phòng bình thường có đặt thêm một cái bô, bên cạnh có đặt một cái hộp đựng táo khô. Mạnh Phù Dao trầm tư ngồi xuống bô, suy nghĩ xem nên chạy trốn thế nào. Vừa trầm tư vừa cầm táo khô lên ăn theo bản năng, ăn thật lâu chợt nhớ đến hình táo khô này được dùng nhét vào mũi để ngăn mùi thối.

Vừa nghĩ đến nàng lập tức vội ném đi quả táo đã gặm được một nửa, nhìn sắc màu của quả táo tròn như viên bi một cách nghi ngờ. Lập tức cảm giác muốn nôn mửa dữ dội, vội vàng nhảy vọt đến cái bô nôn thốc nôn tháo.

Chưa nôn ra được miếng nào thì đã nghe tiếng người hốt hoảng hỏi: “Vị phu nhân này bị sao vậy?”

(2) Tịnh phong: nhà vệ sinh

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, nhìn thấy hai cung nữ đi vòng ra từ một cánh cửa nhỏ phía sau vách ngăn, nếu không để ý sẽ không nhìn thấy. Nhìn qua khe cửa hở, loáng thấy từng dãy bồn, chắc là đại Tịnh phòng trong cung rồi. Nàng nhìn thấy nơi đại Tịnh phòng kia có một lỗ thông gió trên mái nhà đang hé mở.

Đôi người khẽ xoay, chủ ý liền xuất hiện trong đầu.

“Vị tỷ tỷ này cứu ta với!” Mạnh Phù dao ngóc đầu dậy, quay người lại, nước mắt ràn rụa trào ra “Cứu, cứu con của ta.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Gặp Lại Kẻ Thù

Nửa canh giờ sau, Mạnh Phù Dao buộc váy lên eo, lén la lén lút nhảy ra khỏi lỗ thông gió trên mái nhà đại Tĩnh phòng.

Mới vừa rồi trong Tĩnh phòng, bên cạnh bồn cầu, Mạnh Phù Dao vừa khóc lóc vừa kể một câu chuyện tình yêu bi đát thảm thiết với hai vị khán giả vừa mới xuất hiện, khiến hai người nghe không thể không động lòng, không thể không chảy nước mắt như mưa, “Cô gái khổ sở vạn dặm tìm chồng, bị bắt ép làm thiếp trong Vương phủ, thân đang mang thai mà còn bị Vương gia giày vò đến sắp sinh non.” Nàng kể câu chuyện xưa này vô cùng tự nhiên, dạt dào tình cảm, tự thuật sinh động, phác họa tình tiết rõ nét tỉ mỉ, thể hiện được nỗi đau chồng mất tích, nỗi khổ vừa mang thai vừa bốn ba, nỗi bi thảm khi bị bắt vào Vương phủ, nỗi uất ức của một tiểu thiếp đáng thương và sự xấu xa của nam chính bạo ngược. Nàng thể hiện vai diễn nhập tâm nhuần nhuyễn, đến mức hai vị khán giả khi nghe xong câu chuyện này đều lệ nóng sườn sườn, lập tức xung phong muốn giúp nàng thoát khỏi nanh vuốt của vị Vương gia ma quỷ đó.

Cho nên, một cung nữ ngồi lên bô thể nàng, một người ra cửa thản nhiên trả lời Chiến Bắc Dã đang đứng bên ngoài thúc giục “Bụng phu nhân không tốt, chờ một chút sẽ ra ngay.”

Cung nữ nghe qua vỡ tuồng cầu huyết kia, đối mặt với nam chính đóng vai bạo hành gia đình, ánh mắt và giọng nói đương nhiên có chút quái dị. Chiến Bắc Dã đâu biết mình đóng vai nam chính trong một vở tuồng cầu

huyết, dĩ nhiên cảm thấy hơi kì lạ, không rõ định ý của người ta từ đâu mà đến, cũng đâu ngờ mình bị quàng lên người cái tội danh xấu xa tuyệt thế “Cường đoạt, áp bức dân nữ sẩy thai.”

Mạnh Phù Dao làm ô uế danh dự người khác nhưng không hề tự giác sám hối. Sau khi leo ra ngoài, chạy nhanh một mạch, gặp người thì trốn, thấy cửa liền chui, nhanh chóng thoát khỏi ph5m vi điện Khánh Vân. Song, khi đi được một lúc thật lâu, nàng phát hiện từ chỗ này qua chỗ khác, tất cả cung điện đều gần giống hệt nhau, nhưng không tìm ra được của chính ở đâu cả.

Nàng lạc đường rồi.

Nhìn thấy vườn Ngự Uyển vắng vẻ trước mặt, Mạnh Phù Dao ngồi xổm trên đất vò đầu, thầm mắng Hoàng cung Thái Uyên xây dựng không theo quy tắc. Với trình độ học vấn lịch sử và kinh nghiệm khảo cổ kiếp trước của nàng, Hoàng thành tam trọng môn, lấy chính điện làm trung tâm, men theo điện Khánh Vân đi thẳng ra phía ngoài là đến cửa cung. Mà hình như bây giờ, nàng lại đi đến nội cung thì phải.

Hiện tại nàng đang mặc y phục cung nữ, hai cung nữ kia đã lấy một bộ váy có sẵn trong Tịnh phòng để cho nàng thay nhất thời không có ai vặn hỏi. Mạnh Phù Dao đang định tìm một tiểu thái giám để hỏi đường, chợt ngửi được một mùi hương quen thuộc bay đến từ hành lang quanh co khúc khuỷu.

Mùi hương này vô cùng quen thuộc, giống như là hỗn hợp hoa mẫu đơn và hoa thược dược tạo thành long não thượng hạng. Nàng cẩn thận hít hà, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Mùi hương này hình như Bùi Viện thường dùng.

Mạnh Phù Dao kêu thầm không xong rồi, quay người định tránh đi. Tiếng ngọc bội va chạm kêu đinh đang ở phía sau, một bóng áo đỏ xuất

hiện nơi hành lang gấp khúc quanh co, bên cạnh còn có một người. Người nọ vừa đi vừa cười nói “Quận chúa muốn đi Tín Cung, lão nô dẫn đường cho cô.”

“Không cần đâu.” Quả nhiên là giọng nói lạnh lùng ngạo mạn của Bùi Viện, uy nghiêm và lạnh lẽo hơn trước kia vài phần, ả thờ ơ nói “Không phiền Kim tổng quản, bảo cung nữ dẫn đường là được rồi.”

Nàng thầm kêu khổ trong lòng, lưng cứng đờ, cố gắng lẩn vào một lùm hoa và cây kiểng, vừa khẽ nhích người, Kim tổng quản ở phía sau đã lớn tiếng quát lên “Này, người đến đây!”

Mạnh Phù Dao đứng yên tại chỗ, chỉ tích tắc trong lòng đã xoay chuyển ngàn vạn dự tính, trốn hay không trốn? Nếu trốn, chân khí của nàng đã bị tên Liệt Vương Thiên Sát kia phong bế, căn bản sẽ không chạy xa được. Nếu không trốn, bị Bùi Viện nhận ra, ả thấy nàng chưa chết, lập tức sẽ đoán ra nàng là thủ phạm đã tàn phá nhan sắc ả, đến lúc đó cho dù nàng có muốn chết cũng sẽ không dễ dàng chết được.

Mạnh Phù Dao nghiêng rằng, thầm hận tại sao mình lại trốn khỏi Chiến Bắc Dã. Tuy hấn giam cầm tự do của nàng, nhưng tối thiểu sẽ không làm hại đến tính mạng nàng. Bây giờ thì hay rồi, mạng nhỏ nàng khó bảo toàn rồi.

Nàng chỉ vừa do dự trong thoáng chốc vậy mà trong mắt Bùi Viện đã đầy lên lửa giận. Đôi mắt bên ngoài chiếc khăn che mặt tối lại, lạnh lẽo nói: “Kim công công, mấy thứ cung nhân thuộc hạ này của người càng ngày càng không có phép tắc. Ngay cả người là Tổng quản nội đình gọi mà cũng dám không để ý đến.”

Kim công công bị mất sĩ diện trước mặt Quận chúa nên giận tím mặt, giẫm chân thật mạnh, the thé nói “Ả tiện nhân kia, người là người cùng

cung nào? Thật vô phép! Tự mình đến Kính sự phòng lãnh ba mươi trương đi!”

Bảo ta đi chịu đòn?

Mạnh Phù Dao vừa nghe liền mừng quýnh, vội vàng khom người đáp dạ, cất bước định đi. Nhưng chưa bước được hai bước, chợt nghe Bùi Viện ở phía sau lạnh lùng nói “Chậm đã.”

Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ đứng lại, xiết chặt nắm tay, lòng bàn tay khê rỉ ra mồ hôi.

Đột nhiên Bùi Viện không nói thêm gì nữa, bốn phía lại trở nên yên tĩnh, đôi mắt ả dừng ở sau lưng nàng, như lưỡi đao lộ ra hết tất cả nguy trang, rồi cắm vào thịt tìm vào xương hết một vòng.

Ngay cả áo lót nàng cũng dần dần thấm đẫm mồ hôi.

Cũng không biết ánh mắt của ả lạnh lẽo, hay bởi vì gió cuối thu lạnh buốt, giá buốt âm thầm thấm vào tận bên trong. Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy trong áo lót như có răn bò, trong mồ hôi ướt lạnh như có mang theo mùi tanh của nọc độc.

Phía sau, Bùi Viện đột ngột bật cười, ngay sau đó nói với Kim công công: “Kim tổng quản, cung nữ này xem ra có chút ngu dốt, không hiểu phép tắc, nhưng cũng không đến nỗi phạt trượng, để ả hầu hạ ta một lúc, lấy công chuộc tội. Người đi làm việc của người đi, hôm nay là sinh thần của bộ hạ, chốc nữa phải khởi giá đến Càn An Cung để dự tiệc, thiếu người không được.”

“Quận chúa nhân từ, lão nô đương nhiên nghe theo cô.” Kim công công cười nhin lui xuống. Trong khu vườn Ngự Uyển vắng vẻ, chỉ còn lại Bùi Viện và Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao hít một hơi, bày ra vẻ mặt cười nhin xoay người lại.

Một câu “Tham kiến Quận chúa.” còn ở đầu lưỡi chưa kịp ra khỏi miệng, phía đối diện Bùi Viện chấp tay phía sau, khẽ cất bước chân, nhẹ nhàng bước đến như mây trôi.

Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy ngay cả thân pháp Phi Vân Độ của sư môn ả cũng mang ra sử dụng, lòng nhất thời trữu nặng.

Nhanh như chớp, Bùi Viện đã dừng trước mặt nàng, tươi cười nhìn nàng Nhưng đáy mắt lại ẩn một tia sáng lạnh lẽo, như tia chớp núp sau mây đen sắp sửa xuyên thủng trời xanh.

Ả hơi nghiêng đầu, uốn lưỡi đọc rõ ràng từng chữ, giọng nhẹ nhàng mà sắc bén:

“Mạnh,Phù,Dao.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Vu Oan Giá Hoạ

Nàng âm thầm lau mồ hôi nơi lòng bàn tay lên áo, bình tĩnh quay người lại, nhìn đôi mắt ngập tràn sát khí của Bùi Viện, cười cười nói: “Bùi, Viện.”

“Quả nhiên là người.” Ánh mắt Bùi Viện quét khắp người nàng, điềm nhiên nói: “Ta nhìn thân hình này đã cảm thấy quen thuộc... Mạnh Phù Dao, người chưa chết.”

“Người chưa chết làm sao ta dám chết?” Mạnh Phù Dao cười, “Ta còn chưa kịp báo thù đấy.”

Bùi Viện vốn đã tiến đến một bước nghe thấy lời này thì khựng lại, suy nghĩ một chút, cười lạnh nói: “Người giả vờ cái gì? Không phải người đã báo được thù của người rồi sao? Người dám nói thương tích trên mặt ta không phải kiệt tác của người sao?”

“Ta có gì không dám nói chứ?” Mạnh Phù Dao không lùi mà còn tiến thêm một bước. Ngược mắt nhìn thẳng vào đáy mắt Bùi Viện. Ánh mắt nàng trong trẻo đối chọi với ánh mắt dày đặc sát khí lạnh lẽo của Bùi Viện, “Ta thật rất hy vọng vết sẹo đặc sắc trên mặt của người là kiệt tác của ta, dấu gạch chéo kia thật đẹp, nhìn thật thoả lòng thoả dạ.”

“Người!” Cả người Bùi Viện khẽ run, răng nghiến ken kết trong khăn che mặt. Song, vẻ nghi ngờ trong mắt ả càng đậm hơn, Mạnh Phù Dao lại thản nhiên lạ thường, khiến Bùi Viện vốn sẵn tính đa nghi trời sinh liền do dự. Ắt hẳn rằng trầm tư hồi lâu, ánh mắt đột ngột loé lên sự hung ác, cắn

hận nói: “Không đúng! Sau khi người rơi xuống núi chúng ta không gặp lại, làm sao người biết trên mặt ta có dấu gạch chéo?”

Mạnh Phù Dao đúng là đang chờ đợi câu này, liền bày ra vẻ mặt bối rối lờ lờ, không dám nói gì, lui về phía sau một bước. Lúc này Bùi Viện sao bỏ qua được, bước nhanh lên trước dồn ép nàng “Nói! Làm sao người biết?”

Mạnh Phù Dao ủ ấm tay trong ống tay áo, nghiêng đầu nhìn ả, bất ngờ đáp: “Này, Bùi Viện, người đến gần ta như vậy, không sợ ta ra tay giết người à?”

Bùi Viện đang sốt ruột nên bị luống cuống, vừa nghe Mạnh Phù Dao nhắc nhở mình thì mới nhớ đến võ công của ả thua nàng. Thoáng chút do dự, ả khẽ lui ra sau một bước, cười khẩy nói: “Nếu là ở chỗ khác, ta phải dè chừng người nhưng đáng tiếc, đây là Hoàng cung Thái Uyên. Ngự Lâm quân đang ở bên ngoài cách ba mươi bước, ta chỉ cần hô lên một tiếng, người sẽ hoá thành thịt nát. Mạnh Phù Dao, bản thân người mới nên phải cẩn thận.”

Mạnh Phù Dao khoanh tay, nhàn nhã tựa lưng vào cột, “Đến đây đi, băm ta thành thịt nát đi, hoặc là thần nhiên mà giết ta giống như lần trước. Sau đó, chúc mừng người, người mãi mãi cũng sẽ không biết kẻ thù huỷ hoại cả đời người là ai.”

“Kẻ thù thật sự của ta chính là người.” Ánh mắt Bùi Viện loé sáng lên, nhìn Mạnh Phù Dao từ trên xuống dưới, “Người đừng uổng phí tâm tư giờ mảnh khoé trước mặt ta.”

Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn ả, bỗng cười lên, ưỡn eo đứng thẳng lưng, ngoắc ngoắc ngón tay ngả ngón nói: “Bùi Viện, thật ra thì người đang hoài nghi đúng không? Nếu không thì người đã sớm ra tay rồi, còn nói nhảm làm gì? Người đâu phải kẻ ngu, đương nhiên biết đêm đó ta mang trọng

thương trong người, cho dù rơi xuống núi may mắn không chết, cũng không thể nhanh chóng phục hồi công lực để đi ám toán người, đúng không?”

Ánh mắt Bùi Viện khẽ động, đây chính là chỗ hoài nghi trong lòng ả. Đêm đó ả chỉ gây thù với mỗi Mạnh Phù Dao, liền sau đó ả bị đả thương nặng. Nếu như không phải nàng ta, sao lại có chuyện xảy ra trùng hợp như thế?

“Nói thật với người nha.” Mạnh Phù Dao luôn quan sát nét mặt của ả, đã sớm nhìn ra tâm tư ả, càng gắng sức thản nhiên cười như sự việc chẳng hề liên quan đến mình, “Đêm đó ta được người ta cứu, mà kẻ cứu ta chính là kẻ thù của người, cứu ta chỉ là tiện thể ra tay, còn giết người chính là mục đích.”

“Là ai?”

“Tại sao ta phải cho người biết? Cho người biết rồi để người giết ta à?” Mạnh Phù Dao dựa vào cột, lắc đầu nguầy nguậy nói: “Bùi Viện, người cho rằng nào ta bé như người à?”

Bùi Viện nghe không hiểu nàng nói gì, nhưng trực giác ả biết đây không phải lời gì hay ho, hai hàng lông mày dựng lên, tức giận nói “Ta bắt người trước.”

Mạnh Phù Dao xoè tay ra.

“Đến đi đến đi, người có tin trong một khắc người kêu hộ vệ, ta tuyệt đối có đủ thời gian vẽ thêm một dấu gạch chéo trên mặt người nữa hay không?”

Bùi Viện đột nhiên im bặt không thốt ra được âm thanh nào, ả há miệng do dự trong thoáng chốc.

Đối diện, Mạnh Phù Dao thản nhiên ngông cuồng cười. Đáy mắt ngập tràn tự tin, bàn tay giơ lên, ngón út hơi vênh lên, ba ngón giữa xoè đều. Chiêu thức mở đầu này hết sức kì lạ, Bùi Viện chưa từng thấy qua thế tay kiểu này. Cộng thêm thái độ thản nhiên không sợ chết của Mạnh Phù Dao, một câu “Người đâu!” cứ đặt ở đầu miệng, uốn lưỡi mấy lần cũng không thốt ra được.

Mạnh Phù Dao trước sau vẫn luôn cười, nụ cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, thuần khiết như gấm tuyết thượng phẩm nước Tuyền Cơ, nhẹ nhàng như mây bông bồng trôi theo gió.

Nhưng không ai biết, giữa các khe hở ngón tay nàng lăm tấm mồ hôi.

Tâm tính Bùi Viện vốn ác độc, cho dù ả nhất thời tin rằng nàng không phải hung thủ, nhưng chắc chắn ả vẫn sẽ nghĩ cách bắt giam nàng. Với tâm tính biến thái hiện tại của ả, ắt hẳn ả cũng sẽ tặng cho nàng một dấu gạch chéo.

Chỉ có thể giả vờ liều mạng, gửi gắm hy vọng vào tính đa nghi cẩn thận của ả.

Ánh mắt Bùi Viện cũng không bỏ qua chút biểu hiện nho nhỏ nào trên khuôn mặt của Mạnh Phù Dao, tầm mắt ả khê dờ, cuối cùng gót chân cũng khê nhích.

Ả lui về sau một bước.

Mạnh Phù Dao đứng vững như bàn thạch, kiềm chế kích động muốn chạy bay đi khi nhìn thấy Bùi Viện lui về phía sau.

Bùi Viện nhìn chằm chằm chương pháp mở đầu Phá Cứu Tiêu vô cùng ảo diệu kia, ánh mắt dao động, lại lui, lui nữa.

Dần dần ra khỏi phạm vi hai người có thể uy hiếp lẫn nhau.

Mạnh Phù Dao thầm thở phào, thoải mái cử động tay chân, y phục sau lưng nàng dính chặt vào người do mồ hôi đổ, khiến lưng nàng ngứa ngứa.

Bùi Viện lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Người nói cho ta biết người làm hại ta là ai, ta thề cuộc đời này không dừng đến người. Nếu không, hôm nay dù ta có liều mạng bị thương, cũng sẽ không để người toàn mạng thoát khỏi nơi này.”

Mạnh Phù Dao chớp mắt vài cái, “Thật không?”

“Dĩ nhiên.” Bùi Viện ngạo nghễ nói, “Lời nói của bốn Quận chúa không phải là lời nói suông.”

“Người thề đi.” Mạnh Phù Dao cười, “Nếu như người đổi ý, dấu gạch chéo trên mặt người sẽ mọc thêm nhánh, toàn thân người đều bị gạch vòng vòng chéo chéo, cả nhà người ai cũng bị gạch vòng vòng chéo chéo.”

“Người...” Bùi Viện tức giận đến bật ngửa, cắn răng thật lâu, vậy mà lại thật sự thề theo, Mạnh Phù Dao nghe thấy câu “Cả nhà ta ai cũng bị gạch vòng vòng chéo chéo...” kia thì trong bụng liền cười điên cuồng, nhưng lại cố bày vẻ mặt cung kính nói: “Nè, ta nói cho người biết, người không được nói là ta nói đó nghe, quả thật đó không phải là người, ta cũng không muốn đắc tội với hân.”

“Ai?” câu hỏi thốt ra từ kẽ răng ken két như sắp toé lửa của Bùi Viện.

“Người này họ Nguyên, tên Bảo.” Mạnh Phù Dao đáp rất nghiêm túc.

Nguyên Bảo đại nhân ở nơi xa nào đó bỗng hắt hơi.

“Nguyên Bảo?” Bùi Viện cau mày lặp lại, nói thật khế, “Cái tên này...”

“Ấn sĩ sơn dã, tên chỉ là danh hiệu, ta nghe nói là cao thủ thế ngoại do Vân gia - kẻ thù của Bùi gia mời đến, người bình thường chưa ai nghe qua

tên này.” Mạnh Phù Dao mỉm cười, Nguyên Bảo à Nguyên Bảo, ai bảo mi bắt nạt ta? Mặc dù ta vu oan cho mi, nhưng mi quả thật đâu phải là người, dù sao thì thương tích của Bùi Viện quả thật mi cũng có phần mà.

Bùi Viện nghe nàng giải thích, cũng dần tin, ánh mắt nham hiểm nói: “Mặc kệ hã là thế ngoại cao nhân gì, thù này không trả thù không làm người!”

Ả có chút không cam lòng nhìn Mạnh Phù Dao, nhớ đến Yến Kinh Trần vẫn chưa biết dung mạo ả đã bị huỷ, nhưng tâm trạng hã khi ở bên ả vẫn không tập trung như cũ, khoảnh khắc này ả thầm sinh hận. Đáng tiếc võ công cô gái này cao hơn mình, Yến Kinh Trần lại đang ở gần đây, ả lại không nắm chắc một chiêu là giết được, nếu không...

Ý niệm trong đầu ả vẫn còn đương xoay chuyển, một dáng người theo gió lướt đến từ phía đằng xa, tiếng quát khẽ vừa cứng như sắt đá vừa mang theo chút giận dỗi vang lên:

“Mạnh Phù Dao! Nàng dám trốn! Xem ra ta không nên chỉ khoá chân khí của nàng, mà còn nên đánh gãy chân nàng!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Vô Cùng Căng Thẳng

Thanh âm truyền đến, Bùi Viện biến sắc, Mạnh Phù Dao thầm kêu không xong.

Tên Chiến Bắc Dã đáng ghét này, sao lại xuất hiện vào lúc này chứ? Câu nói của hắn đã phá nát âm mưu mà nàng đã khổ tâm toan tính từ nãy giờ.

Mạnh Phù Dao không kịp suy nghĩ, lập tức nhấc chân chạy trốn.

Đáng tiếc, Bùi Viện phản ứng cũng không tồi, khi thanh âm của Chiến Bắc Dã truyền đến tai, trong mắt ả liền chát bùng lên ngọn lửa tràn ngập sát khí, ả duỗi tay ra, trên mười đầu ngón tay ả bắn ra mười cây chủy thủ, xé gió bay đến, cắm phập vào hai vai Mạnh Phù Dao.

Cùng lúc đó ả quát lên: “Người dám gạt ta! Người đâu!”

Vừa quát lên, bóng dáng của ả đã biến thành một cơn gió lốc màu đỏ, hoa lá trên cây bị kinh phong của ả cuốn theo, bay tán loạn trên không, rồi lại cuộn tròn, nháy mắt tiếp theo tất cả đều hoá thành bột phấn màu tím, màu cam rồi từ từ rơi xuống.

Mười thanh sắt dài bén nhọn cắm thật sâu vào vai Mạnh Phù Dao, máu tươi tung tóe. Ánh mắt Bùi Viện loé sáng sự hung ác, bàn tay dùng sức kéo thân thể Mạnh Phù Dao về phía sau, cố ý mượn lực và tư thế này để xé nát lưng nàng.

Mạnh Phù Dao lặng thinh không lên tiếng, cúi thấp thân mình xuống, hai chân quỳ trên đất trượt về phía trước khoảng ba thước, nhổ bật mười ngón tay sắt trên vai mình ra.

Bùi Viện sao chịu bỏ qua, ả tiến lên một bước, hai tay chụp xuống đỉnh đầu nàng, phía sau chột có tiếng gầm vang như sét đánh bên tai: “Buông ra!”

Một bóng người đen đỏ đan xen như gió cuộn lao đến, nhanh đến nỗi khiến người khác không kịp nhìn thấy gì. Người còn chưa tới thì ánh vàng trong tay hắn đã loé sáng, trường kiếm xé gió giương lên, đỡ sát chiêu của Bùi Viện vô cùng chính xác.

Bùi Viện bị kinh khí kia chấn động đến ngã lộn nhào, rơi ngoài ba trượng, nụ cười lạnh lẽo trên môi tắt hẳn.

Tất cả thị vệ đều xông lên, tuốt đao khỏi vỏ, tên thẳng cung cong, đầu mũi tên đen xì lạnh lẽo, nhắm ngay Chiến Bắc Dã.

Bùi Viện quát lên the thé: “Người này xông vào cung mưu sát! Bắt giữ cho ta!”

Chiến Bắc Dã đứng yên tại chỗ, áo bào đen cuộn cuộn, góc áo đỏ thẫm như ngọn lửa dấy lên cao, sát khí quanh thân như lưỡi đao tuốt ra khỏi vỏ, sáng rực bức người. Nhưng điều này cũng không đáng sợ bằng gương mặt tức giận kinh người của hắn đương lúc này. Đôi mắt thâm sâu tối tăm như đáy biển đen ngòm sắp dâng trào sóng dữ, mang theo ngọn lửa bùng bùng soi thẳng đến ả áo đỏ Bùi Viện ngang ngược kia.

“Ai dám động đến ta!”

Thanh âm chứa đựng khí lực mạnh mẽ, khiến hoa rơi lá tả, lá xanh là cành. Các thị vệ xung phong trước đều bủn rủn người, công lực yếu đi, cánh tay mềm oặt, cung tên và vũ khí đều rơi xuống đất vang thành tiếng.

Sắc mặt Bùi Viện chợt biến đổi, lúc này ả mới định thần lại, quan sát Chiến Bắc Dã. Khí phách và cách ăn vận của đối phương hiển hiện rõ ràng người này có thân phận không thấp. ả nghĩ đến các khách mời ở địa yển sinh thần Hoàng đế hôm nay, không khỏi thầm nhủ mày, giơ tay bảo thị vệ dừng lại hành động.

Lúc này ả đã nảy sinh ý định thối lui, nhưng Chiến Bắc Dã đâu chịu bỏ qua. Hắn đợi Mạnh Phù Dao ở ngoài Tịnh phòng thật lâu, dần dần phát giác có gì đó không đúng. Mặc kệ cung nữ ngăn cản, hắn đá bay cánh cửa Tịnh phòng nữ, vừa nhìn thấy cung nữ giả trang nàng hoảng sợ nhảy lên khỏi cái bờ, liền biết mình đã bị nha đầu kia đánh lừa rồi. Hắn lập tức nén giận đi tìm nàng, hắn cũng không nắm rõ đường đi trong cung. Hôm nay bố phòng Hoàng cung Thái Uyên dường như cũng hơi dị thường, đi lung tung một mạch đến khi nhìn thấy nàng, hắn còn chưa kịp vui mừng chạy đến bắt nàng thì đã thấy có người ra tay sát hại nàng.

Cơn giận này của Chiến Bắc Dã không phải chuyện đùa, thậm chí hắn cũng không hiểu vì sao mình lại tức giận như vậy. Nhìn thấy máu tươi tung toé trên vai Mạnh Phù Dao, hắn nhất thời cảm thấy trái tim mình như bị dòng máu nóng kia làm bỏng.

Cô gái ta bắt, ta còn chưa bắt nạt, đến phiên người sao?

Chiến Bắc Dã giương kiếm tiến lên phía trước, hôm nay hắn tiến cung không tiện mang theo Vi Đà Chử của hắn, nhưng sát khí từ thanh kiếm trong tay hắn múa vãn hùng hực lan toả, chẳng hề suy giảm. Trường kiếm vừa nhắc lên đã nhắm thẳng đến hai mắt Bùi Viện, Chiến Bắc Dã lạnh lùng nói: “Người thiếu ta mười lỗi!”

Bùi Viện ngớ ra một chút mới kịp hiểu ra hắn nói là mười cái lỗi trên vai Mạnh Phù Dao mà khi này ả đã cảm mười chủy thủ vào, ả cười khẩy nói: “Vậy thì sao? Có bản lĩnh thì người đến khoét đi.”

Khoé miệng Chiến Bắc Dã nhếch lên, nói: “Dĩ nhiên!”

Tay hắn vừa nhắc, thanh trường kiếm mỏng vụt bay xoẹt một tiếng, một đường viền sáng óng ánh sắc vàng xé gió phóng đến. Bùi Viện chỉ cảm thấy trước mắt chói loà, có thứ gì đó lao nhanh về phía mình mà ả không thể thấy được. Còn chưa kịp giơ tay lên bắt, đột nhiên trước mắt tối sầm, trên mặt chợt buốt lạnh. Ả huơ tay lên chụp vội theo bản năng, một mảnh vải mỏng manh nằm trong lòng bàn tay, mềm mại lạnh băng.

Nhưng trên mặt ả không có cảm giác đau đớn, chỉ có cảm giác gió rét đập vào mặt. Bùi Viện xiết chặt nắm tay, lòng biết không ổn, cúi đầu nhìn xuống, trong lòng bàn tay có một miếng gấm tròn màu đỏ, đúng là một mảnh của tấm khăn che mặt ả.

Bùi Viện giật mình đưa tay sờ lên mặt, sóng mắt vừa chuyển liền nhìn thấy thị vệ bốn phía đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh hãi, ả biết khăn che mặt mình đã bị khoét thành một lỗ rồi, gương mặt theo của mình đã bị lộ ra.

Bùi Viện nhìn thấy phía trước tối sầm, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Sau khi bị huỷ dung, ả luôn mang khăn che mặt, nói dối với bên ngoài là bị sỏi nên không thể tiếp xúc với ánh sáng và gió, chưa ai nhìn thấy được gương mặt bị huỷ dung này của ả. Ả vẫn gửi gắm hy vọng vào Tông Việt - Vị thánh y nổi tiếng khắp thiên hạ, người thừa kế tài nghệ của nhân vật truyền kỳ Y Tiên Cốc Nhất Diệt, y thuật thần thông, có địa vị vô cùng cao quý ở Năm châu Đại lục này,

Bùi gia mất rất nhiều công sức mới mời được Tông Việt, trông cậy vào tay nghề vị thánh y này trị lành mặt theo cho ả, sau này sẽ khôi phục lại dung nhan tuyệt sắc ngày xưa.

Hôm nay, tên đàn ông lỗ mãng này lại dùng kiếm khoét một lỗ trên khăn che mặt ả, để lộ dung mạo mà ả khổ tâm che giấu với mọi người.

Cái lỗ này như khoét vào lòng, đâm vào vết thương cũ còn chưa lành khiến ả đau đớn máu chảy đầm đìa. Bi thương căm hận và tức giận như muốn nhấn chìm Bùi Viện, ả thét lên chói tai, ngay cả âm điệu giọng nói cũng thay đổi, như dây thép đứt đoạn văng tứ tán, đâm rách không gian yên tĩnh đến nghẹt thở kinh sợ này.

“Giết hẳn đi! Giết hẳn đi!”

Chiến Bắc Dã giơ ngang trường kiếm, cười to: “Lỗ tiếp theo, đâm vào cái miệng chỉ biết la lối của người.”

“Bắn cho ta!” Bùi Viện lùi về sau ba bước, đứng giữa đám thị vệ, phất tay áo đỏ, thị vệ hàng trước rầm rầm xông lên, quỳ gối căng cung, vạn mũi tên thẳng hướng đến tim Chiến Bắc Dã.

Dây cung bị kéo căng ken kết trong không khí yên tĩnh, lòng người khiếp đảm, giống như tử thần đang mỉm cười âm u lạnh lẽo chờ đón một bữa thịnh yến máu tươi.

Chiến Bắc Dã nâng kiếm, ngửa đầu cười khẩy, chẳng buồn nhìn đến trận mưa tên tàn khốc trước mặt.

Chỉ cần chạm tay vào, tên sẽ được bắn ra.

“Bắn!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Rút Kiếm Uy Hiếp

“Chậm đã!”

Tiếng quát vang lên, hai nam nhân từ phía đằng xa bước đến thật nhanh. Người đi trước có thân hình cao lớn, mặc trang phục thống lĩnh Cẩm Vệ quân. Người còn lại mắt sâu mày rậm, mặc cẩm bào hoa mỹ.

Bùi Viện nhìn thấy người đi sau là cha chồng tương lai của mình – Đô úy Yến Liệt – thì mặt biến sắc, vội vàng xé một đoạn ống tay áo che mặt lại.

Tiếng quát vừa rồi là của người đi trước, gã vội vàng chạy đến, cau mày quát lên: “Rút lui hết! Muốn làm càn sao!”

Các thị vệ nghe thủ lĩnh ra lệnh đều ngập ngừng thu hồi vũ khí. Hai hàng chân mày Bùi Viện nhíu chặt, chậm rãi quay người lại, uy nghiêm nói: “Thiết đại thống lĩnh, người trách ta càn quấy sao?”

“Không dám!” Thiết Thương Mạc – Phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân khom người đứng mực, tiếng nói sang sảng, “Quận chúa ra lệnh, không dám không tuân. Nhưng mà, vị này thuộc hạ không động được, xin Quận chúa thương cho tính mạng này của ta mà thu bớt cơn giận.”

“Hắn?” Bùi Viện xoay người, tà ác liếc nhìn Chiến Bắc Dã, khóe miệng nhếch lên, mỉa mai cười “Hắn là cái thứ gì?”

Thiết Thương Mạc hơi cúi đầu, khẽ cau mày, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: “Quận chúa, đây là Liệt Vương điện hạ nước Thiên Sát, cô thất lễ

rồi.”

“Người...” Bùi Viện bị hấn chặn nghẹn họng, lòng đầy tức giận nhưng lại do dự. Người này là người ngay thẳng, hơn nữa là đệ nhất cao thủ Hoàng cung Thái Uyên, đặc tội hấn rất khó lùi.

Thoáng chốc nhìn thấy Yến Liệt đã đến gần, đây là cha chồng tương lai của ả, Bùi Viện không muốn ông ta nhìn thấy thái độ giận dữ tùy tiện của mình, ả trừng mắt Thiết Thương Mạc một cái, bước đến hành lễ với Yến Liệt.

Ánh mắt Yến Liệt lướt qua khuôn mặt đang che kín của ả, sau đó liền dời tầm mắt qua nơi khác, đứng im vuốt râu mỉm cười, nhận lễ của Bùi Viện. Bùi viện đứng thẳng người lên, ả xưa nay luôn cao ngạo, nhưng hôm nay lại tình nguyện hành lễ với người có địa vị thấp hơn mình, hơn thế còn rất vui vẻ mỉm cười. Lão gia tử Yến Liệt gia nhận lễ của ả, chẳng phải là đã thừa nhận ả là con dâu mình, ván đã đóng thuyền rồi sao?

Yến Liệt chăm chú nhìn ả, ôn tồn cười nói “Quận chúa, hôm nay là thánh thọ bệ hạ, chớ để việc vợ vãn này chi phối, làm lỡ việc lớn thì không đáng đâu.”

Ông ta thân nhiên nói, nhưng nụ cười trên mặt chứa đầy thâm ý, nhấn mạnh hai chữ “việc lớn”.

Bùi Viện nghe thấy thì tim giật thót, lúc này mới nhớ đến mục đích hôm nay đến đây của mình. ả nhăn mặt cau mày, có chút ảo não tại sao mình vừa nhìn thấy Mạnh Phù Dao thì liền quên mất việc chính. Giờ phút này mới nhớ ra hình như từ này giờ vẫn không thấy Mạnh Phù Dao lên tiếng?

Hình như mới vừa rồi, Mạnh Phù Dao đã ngã lăn xuống bậc thềm nơi bụi hoa, từ đó đến giờ thì im hơi lặng tiếng. Khi đó ả bận đương đầu với Chiến Bắc Dã, rồi đấu khẩu với Thiết Thương Mạc một hồi, quên mất Mạnh Phù Dao kia.

Lúc này Chiến Bắc Dã cũng nhớ đến Mạnh Phù Dao, hân hờ lạnh, lần theo vết máu khi nãy Mạnh Phù Dao lăn xuống, vòng qua bụi hoa, mảy rậm đột nhiên nhú lại.

Sau bụi hoa vẫn còn vết máu loang lổ, nhưng bóng dáng Mạnh Phù Dao thì chẳng thấy đâu.

Phía sau chợt vang lên tiếng hờ lạnh, Bùi viện lao đến như một cơn gió lốc, nhìn không thấy Mạnh Phù Dao đâu thì sắc mặt hết sức khó coi, cắn hận nói: “Có ta ở đây, người trốn không xa được đâu!”

Chiến Bắc Dã đột ngột xoay người, động tác hân cực mạnh, ống tay áo vung lên đánh bốp lên mặt Bùi Viện. Bùi Viện chỉ cảm thấy trên mặt như bị một thiết bản vỗ vào, đau đến tối tăm mặt mũi, lại nghe thấy giọng nói Chiến Bắc Dã lạnh lẽo như băng: “Ta cảnh cáo người, còn chín lỗ nữa, bốn vương gặp lần nào thì đòi lần đó. Người còn dám động đến một đầu ngón tay của nàng, ta sẽ đâm toàn thân người một trăm lỗ. Bốn vương không giết phụ nữ, nhưng có thể phá lệ vì người.”

Hân thấy tay áo, lạnh lùng nói tiếp “bây giờ bốn vương không rảnh dong dài với người, nợ này ghi lại!”

Bùi Viện ôm mặt ngẩng đầu lên, vừa muốn trả đũa, Chiến Bắc Dã lại thấy tay áo khiến một luồng gió mạnh ập đến, đánh bốp vào má phải của ả, mạnh đến nỗi khiến thân hình ả lão đảo, người Chiến Bắc Dã vừa động đã mất hút nơi xa tít rồi.

“Này, này, này...”

“Huynh nhẹ chút, nhẹ chút...”

“Eo ơi... Huynh cứu người hay giết người hả?”

Tiếng lâm bẩm không ngừng văng vẳng trong bóng tối, dường như có hai đôi mắt sáng như sao lấp lánh trong bóng tối, trong đó có một đôi mắt là kẻ xui xẻo Mạnh Phù Dao.

Mới vừa rồi nàng lăn xuống bậc thềm trốn vào bụi hoa, còn chưa kịp bò dậy thì đột nhiên bị một đôi tay cứng như sắt lôi kéo. Ngay sau đó cả người liền rơi xuống một cái giếng tối đen.

Mạnh Phù Dao kinh hãi lập tức định phản kháng, nhưng đối phương đã đưa tay lên che miệng của nàng, lắc đầu ý bảo nàng không được la âm lên. Lòng bàn tay y hơi thô ráp, rõ ràng là tay của nam tử luyện võ. Hơi lạnh trong lòng bay có mùi hương trầm thoang thoảng à chỉ nam nhân quý tộc mới dùng. Mạnh Phù Dao ra hiệu bằng ánh mắt, ý bảo với đối phương mình sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, y mới buông tay ra. Nàng nhìn xung quanh một lượt, phát hiện ra nơi này là một gian mật thất, đoán chừng trước đây nơi này có lẽ là một cái giếng khô, nối liền với một mật đạo nào đó. Sau đó người ta trồng hoa ở trên để che giấu nó, khi nàng lăn vào bụi hoa, người này đang núp trong giếng, thuận tay liền lôi nàng xuống.

Cảm giác được đối phương không có địch ý, nàng thở phào nhẹ nhõm. Chàng trai này đột nhiên xoay vai nàng lại, xé roet ống tay áo mình, vừa nhanh nhạy thành thạo vừa mạnh bạo, trong nháy mắt đã băng bó xong vết thương trên vai nàng.

Mạnh Phù Dao bất ngờ không kịp chống đỡ, đau đến la ó kêu gào, nhưng chỉ trong tích tắc chàng trai kia đã buông tay ra, im lặng xoay mặt về hướng khác.

Bóng lưng của y gầy gò thẳng tắp như một cây ngọc chìm trong bóng tối, thấy Mạnh Phù Dao đã yên lặng trở lại, y bước đến trước vài bước, chút ánh sáng nhàn nhạt từ trên cao rơi xuống, phác họa nên dáng hình của y, vai rộng eo thon, đương độ tuổi thiếu niên.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm bóng lưng kia, cảm thấy hơi quen mắt.

Nàng ngẩng đầu nhíu mày nhìn khắp xung quang, không hiểu sao từ trước đến nay nàng luôn không thích không gian tù túng, trực giác luôn bảo nàng hãy mau trốn đi.

Chàng trai lại đột nhiên quay đầu lại, hiển hiện một gương mặt vô cùng sáng sủa dù sắc mặt có hơi tái nhợt, vừa nhìn thấy liền khiến người ta nhớ đến sông băng núi tuyết ở Khung Thương nơi cực Bắc xa xôi. Ánh mắt này đen nhánh lạnh lùng, xa xăm sâu thẳm như vực sâu vạn trượng. Trong đôi mắt đen nhánh và lạnh lùng cực độ này, lấp lánh ánh sáng như sao đêm nhấp nháy.

Mạnh Phù Dao đột nhiên hít vào một hơi thật sâu.

Đôi mắt này... Nàng từng thấy!

Tại kiếm phái Huyền Nguyên, ngay hôm sau khi Yến Kinh Trần và nàng chia tay, lúc nàng trở về Huyền Nguyên sơn trang giờ kiếm khiêu chiến với thiếu niên áo đen. Một cái xoay đầu khiến lòng người xáo trộn, một ngọn lửa bất diệt trong đôi mắt âm u, hiện lên nơi đáy mắt nàng.

Nàng vẫn còn nhớ.

Không ngờ hôm nay nàng và hắn lại gặp nhau ở trong một mật đạo, tại Hoàng cung Thái Uyên này.

Chàng trai nhìn Mạnh Phù Dao, đột nhiên nói: “Mới vừa rồi ta cứu mạng cô, bây giờ cô phải giúp ta lại một việc.”

Giọng hắn trong veo mà lạnh lùng, tựa như những miếng băng mỏng tròn sông băng va chạm với nhau, lạnh lẽo trôi xa ngàn dặm.

“Hả?” Mạnh Phù Dao mở to mắt, đạo lý gì đây? Nàng đâu có cần hắc cứu mạng đâu? Chiến Bắc Dã căn bản sẽ không đứng im nhìn nàng bị người ta giết chết, là nàng xui xẻo bị hắc lôi xuống cái giếng tối om này, kết quả biến thành nàng thiếu hắc ờn cứu mạng sao?

Hắc lén la lén lút trốn ở chỗ này, vẻ mặt nghiêm trọng yêu cầu nàng hỗ trợ, chắc chắn là việc lớn mất đầu rồi. Mạnh Phù Dao nàng đâu phải kẻ ngu, thích làm vật hy sinh đâu.

Chàng trai mím chặt môi, quan sát vẻ mặt nàng, không nói hai lời liền rút kiếm, trường kiếm vừa lóe sáng đã kề ngay trên cổ nàng.

Kiểm phong sắc bén lạnh lùng, ánh kiếm sáng như nước hồ thu, sát khí trên thân kiếm lan tỏa như kim châm tản ra bốn phía, khiến hai mắt Mạnh Phù Dao híp lại.

“Ta không xin xỏ, cũng không thích nói lần thứ hai, không đi, ta giết cô!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Trước Lúc Cung Biến

Mạnh Phù Dao cúi đầu, nhìn trường kiếm lấp lánh hàn quang trên cổ, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của thiếu niên trước mặt một hồi lâu rồi bật cười.

“Đồng chí, bạo lực không giải quyết được vấn đề, nhất là khi huynh chẳng còn chút sức lực nào để thi triển bạo lực.”

Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy mũi kiếm ra. Thanh kiếm kia vốn vững chắc như bàn thạch vậy mà thật sự bị nàng đẩy ra nhẹ nhàng. Kiếm quang lay động trong thoáng chốc, thiếu niên bỗng nhiên té xuống.

Mạnh Phù Dao chẳng hề bất ngờ, đưa tay lên đỡ lấy người y.

“Ôi!” Nàng than thở “Rõ ràng là bị thương nặng, còn bày vẽ làm gì chứ?”

Mượn chút ánh sáng mỏng manh trên thân kiếm, nàng quan sát thiếu niên này. Hai mắt y nhắm nghiền, đầu mày cau chặt lại, sắc mặt nhợt nhạt đến trong suốt, trán lấm tấm mồ hôi dính ướt tóc mai, làm tôn thêm khuôn mặt trắng như tuyết của y.

Mạnh Phù Dao lắc đầu, không chút e dè đưa tay vạch áo y ra, quả nhiên thấy trên ngực y có một vết thương được băng bó qua loa. Nàng cau mày tháo tấm vải ấy ra, lập tức một mùi máu tanh nồng nặc xông vào mũi, đập vào mắt nàng là một vết thương rất dữ tợn, máu thịt lẫn lộn, dường như là do một thanh đao to đònung sắc bén tạo nên. Vết thương lại có màu xanh lam,

cho biết là nhiễm độc, gần vết thương còn có một vết xước như bị khói xông lửa đốt, tuy không nặng, nhưng vừa nhìn thấy thì ánh mắt Mạnh Phù Dao liền tối lại.

Súng lửa.

Nàng nhớ Nguyên Chiêu Hù đã từng nói, cả Thái Uyên chỉ có một đội súng lửa, đây là vũ khí tiên tiến nhất Năm châu Đại lục hiện hay, đội súng lửa này do Hoàng thái tử Tề Viên Kinh nắm giữ trong tay, chỉ huy đội súng lửa là thân tín của Thái tử. Hôm nay thiếu niên này rõ ràng có địch ý với hai nhà Yến – Bùi dưới trướng Tề Tầm Ý, thì hẳn là người của Thái tử rồi. Tại sao lại bị đội súng lửa của Thái tử đả thương?

Nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm để nàng thắc mắc, Mạnh Phù Dao mím môi, lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ống tay áo, luyện tiếc nhìn nó, cẩn thận đổ ra một viên thuốc màu tím, đút vào miệng thiếu niên.

Nàng đút xong thuốc, càng nghĩ càng không cam lòng, vỗ bộp vào mặt thiếu niên làm cho viên thuốc kia tuột xuống cổ họng hẳn. Sức mạnh của cú vỗ đó thật vượt quá mức cần thiết.

Không còn cách nào khác, thật đau lòng mà, viên thuốc trong bình là cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan do lão đạo sĩ thối cho nàng. Lão đạo sĩ thối khoác lác nói rằng, viên thuốc này có thể làm xương cốt da thịt đã chết tái sinh. Hôm nay thật sự rất đau lòng khi phải tặng cho cái tên mà ngay cả bạn cũng chẳng phải này.

Uống thuốc xong, không lâu sau hô hấp của thiếu niên trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Mạnh Phù Dao bắt mạch cho y, tuy không thể giải hết độc, nhưng có thể giữ lại được tính mạng của y. Nàng lập tức đứng dậy, tìm lối ra khắp nơi, chuẩn bị rời đi.

Nàng gõ gõ đập đập khắp bốn vách tường, “Kính quan” (*) này được thiết kế giống như một trận pháp dựa theo nguyên lý khúc xạ ánh sáng (**).

Nàng gõ một hồi, âm thanh đột nhiên biến đổi, không còn nặng nề nữa mà trở nên trong trẻo nhẹ nhàng hơn. Lòng nàng liền dậy lên vui mừng, đang tính đẩy ra thì chợt nghe phía sau có người nói “Nếu như cô muốn bị biến thành con nhím, thì cô hãy đi.”

(*) Kính quan: Phòng kín có vách bằng kiếng (Kính = gương, kiếng)

(**) Khúc xạ ánh sáng: Hiện tượng khúc xạ ánh sáng là khi ánh sáng truyền qua mặt phân cách giữa hai môi trường trong suốt thì tia sáng bị gãy khúc (đổi hướng đột ngột) ở mặt phân cách của hai môi trường. (Định nghĩa khúc xạ ánh sáng)

Mạnh Phù Dao xoay người, nhìn thiếu niên khẽ nhòm dậy dưới đất, nhướng mày nói: “Huynh đối đãi với ân nhân cứu mạng nhìn như vậy sao?”

Thiếu niên đang rũ mắt điều tức, nghe Mạnh Phù Dao nói thế y liền ngẩng đầu, trong tròng mắt chợt lóe ánh sáng nhạt. Mắt y thật sâu và đẹp, giống như nhìn thấy trăng sáng và vô số ánh đèn của những thuyền chài, từ từ hiện ra trong màn sương mù dày đặc trên biển xanh mênh mông.

Về mặt thiếu niên này nói thật lòng đến cùng thì chỉ xem là thanh tú dễ coi, nhưng đôi mắt y lại quá đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc. Nhìn đôi mắt trong veo mà lạnh lùng này cảm giác như đang lọt giữ khóm hoa xinh lúc hoàng hôn, ngắm những ngọn đèn vàng đang bồng bênh trôi theo dòng sông dài lạnh lẽo, như có gan dạ ắt sẽ gạt được bình an.

Nàng nhìn đến thất thần, thiếu niên này liền thân nhiên đáp “Nếu có thể, ta hy vọng đao của ta lại gác lên cổ cô lần nữa.”

Mạnh Phù Dao không nhịn được cười to, vừa cười vừa lắc đầu, một hồi lâu mới nói, “Được rồi, huynh nói đi, muốn ta làm gì?”

“Hôm nay Tề Tâm Ý đưa đoàn hát tạp kỹ tiến cung biểu diễn, giờ Dậu sẽ trình diễn tại yến tiệc chúc thọ Hoàng đế Thái Uyên ở Càn An Cung. Đến

lúc đó sẽ ám sát Thái Tử tại yến tiệc, ép lão Hoàng đến thoái vị. Cùng lúc đó, nanh vuốt Yến gia và Bùi gia của hắn cũng sẽ ra tay. Yến gia mượn cơ hội mở tiệc chiêu đãi sứ thần ngoại quốc, điều động thị vệ trong cung canh phòng. Bùi gia sẽ chỉ huy năm vạn Kinh quân tấn công Hoàng cung. Ta muốn tranh thủ báo tin cho Hoàng thái tử từ trước lúc Tề Tầm Ý phát động tấn công.”

“Từ đâu huynh biết những tin tức tuyệt mật này?” Mạnh Phù Dap tò mò nhìn hắn.

“Có người nói cho ta biết.” Y nói xong liền mím chặt môi, dáng vẻ chẳng có ý định nói thêm gì nữa.

Mạnh Phù Dao ngửa đầu suy nghĩ, vô cùng dứt khoát nói: "Được."

Nhìn thẳng vào đôi mắt có chút ngạc nhiên của thiếu niên, nàng chẳng hề sợ hãi mà mỉm cười, mang theo chút đặc ý của tiểu nhân: "Ôi, Bùi gia phải không, ta cũng muốn làm thử những chuyện khiến Bùi Viện khó chịu. Huống chi nếu cung sắp biến thì chắc chắn lúc này sẽ không trốn thoát được, không bằng thừa nước đục thả câu để thoát thân."

Thiếu niên khẽ cau mày, trữu nặng tâm sự, "Lúc ta chạy đến Tín Cung báo tin cho gia chủ, muốn gia chủ báo lại cho Thái tử, không ngờ lại gặp phải đội súng lửa của Thái tử ngoài Nghi môn (*). Lúc đó ta vẫn chưa biết bọn họ phản bội Thái tử, nếu không..."

(*) Nghi môn là cửa chính thứ hai.

"Nếu không huynh sẽ không bị thương, buộc phải ẩn núp ở chỗ này, lại còn bắt ta trợ giúp?" Mạnh Phù Dao liếc hắn, "Huynh là người Vân gia?"

"Vân Ngấn, nghĩa là Vân gia." Y trả lời ngắn gọn.

Mạnh Phù Dao khẽ đảo mắt một vòng, nghĩ đến chuyện Vân gia và Bùi gia trở mặt với nhau, một phần rất lớn là do chuyện tốt mà nàng với Nguyên Chiêu Hủ đã làm ra. Nàng không khỏi có chút chột dạ, vội vàng xoay chuyển đề tài.

"Tề Tâm Ý thật bản lĩnh." Mạnh Phù Dao phủ bụi trên tấm bản đồ trong tay, xác định phương hướng và vị trí cung cấm mà Vân Ngấn đưa cho nàng, "Không phải hẳn là Hoàng tử không nắm binh quyền sao? Lực lượng dùng để xoay chuyển thế cục ở đâu ra?"

"Ta cũng không biết." Trong ánh mắt Vân Ngấn có vẻ suy tư, "Ta hoài nghi sau lưng Tề Tâm Ý có người tương trợ."

"Ai?"

Vân Ngấn lại suy tư thêm một hồi, thật lâu sau mới từ từ đáp rất nghiêm túc:

"Trưởng Tôn Vô Cực."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Trước Lúc Cung Biến (2)

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, khẽ nhíu mày “Hắn là Thái tử của một nước khác mà, sao lại quản chuyện của Thái Uyên?”

“Hai năm qua, Hiên Viên quốc huấn luyện binh mã, ý đồ mở rộng cương thổ.” Vân Ngấn lạnh nhạt nói tiếp: “Nhưng nước Thiên Sát bên cạnh có Chiến Bắc Dã, do tướng Hiên Viên từng bại dưới tay hắn nên nay không dám động đến nữa, mục tiêu kế tiếp của Hiên Viên rất có thể là nước Vô Cực. Mà hai nước Thái Uyên và Vô Cực cùng có chung đường biên giới. Nên muốn tập kích nước Vô Cực, phải mượn đường từ Thái Uyên đánh sang. Hiên nay, Hoàng thái tử phi của Thái Uyên là công chúa nước Hiên Viên, cho nên Trưởng Tôn Vô Cực tất nhiên kỳ vọng Thái Uyên thay đổi Thái tử kế vị.”

“Thay đổi Thái tử thì đã tâm đánh chiến Vô Cực sẽ mất sao?” Mạnh Phù Dao bĩu môi, “Ai cũng nói Trưởng Tôn Vô Cực thông minh như Thiên tiên, bây giờ xem ra cũng chỉ có thể thôi.”

“Trưởng Tôn Vô Cực không đơn giản như cô nghĩ vậy đâu.” Vân Ngấn lắc đầu, “Nếu đúng là hắn, hắn nhất định còn có tính toán khác nữa.”

“huynh nói người này như Thần vậy.” Ánh mắt Mạnh Phù Dao lấp lánh, đột nhiên hỏi “Hình dạng hắn ra trông thế nào? Có điểm gì đặc biệt?”

Vân Ngấn lắc đầu: “Không biết, nghe nói rất ít khi gặp người khác với gương mặt thật.”

Mạnh Phù Dao ồ lên, lắc lắc đầu, đứng lên nói “Đi thôi.”

Ánh nắng từ bên ngoài truyền vào, hắt lên mặt kính, rồi tụ lại thành một chùm sáng trắng rơi vào mặt tường rỗng ruột. Trên tường dần dần hiện ra hoa văn phù điêu, Mạnh Phù Dao bước tới, dùng ngón tay vẽ một vòng theo đường viền của hoa văn ấy.

Mặt tường truyền đến tiếng vang ken két, một cánh cửa ngăm từ từ mở ra.

Khi cánh cửa mở ra, không thấy mũi tên nào bắn ra cả, Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm. Nhưng thành lĩnh có vô số thanh giáo đen dài như rắn độc, đâm thẳng từ ngoài cửa vào, chia thẳng vào mặt nàng.

Mạnh Phù Dao vốn định lộn ngược về phía sau theo bản năng, nhưng chợt nhớ đến Vân Ngấn đang ở sau lưng mình, nàng mà tránh thì y sẽ trở thành kẻ đứng mũi chịu sào.

Chỉ trong chớp mắt do dự nàng liền mất đi cơ hội, mũi giáo đã ở ngay trước mắt.

Tiếng gió gào rít mạnh mẽ đến mức khiến người ta không thể mở to hai mắt.

“Rắc rắc!”

Phía sau chợt có người lướt đến nhanh như cá bơi, chỉ vài bước đã xông đến phía trước, giang tay ra rồi kẹp chặt lại, tích tắc đã kẹp tất cả mũi giáo dưới nách mình, thân hình vừa động, những thanh giáo dài quét ngang soàn soạt, tiếng kinh hô lập tức vang lên.

Bóng người này vô cùng nhanh nhẹn, chỉ một chiêu đã quét ngã hai tên mai phục, không chút do dự tiến lên phía trước. Bóng dáng như yêu ma, vừa kẹp chặt cổ người thì liền vặn một cái, tiếng rắc rắc chưa dứt thì đã

đến tên thứ hai, lại kẹp lại vắn. Tiếng người khiếp sợ vang lên không ngừng, nghe đến lòng người phát lạnh.

Tên còn lại chưa từng thấy qua thủ pháp tàn nhẫn như vậy, sợ đến ngây ngốc, nhìn thấy những người xung quanh mình đã chết sạch mới hốt hoảng, kêu thét lên một tiếng rồi cong chân chạy trốn.

Vân Ngấn cười khẩy, giơ kiếm ngang mặt, phóng đi, kéo theo ánh nắng vàng rực rỡ soi trên kiếm, thanh kiếm đâm xuyên qua yết hầu kẻ đó!

Máu tươi ồ ạt chảy ra khỏi cổ họng tên đó, gã chạy thêm được vài bước theo quán tính, rồi cả người co giật, từ từ ngã xuống đất.

Vân Ngấn thu kiếm lại, chống kiếm thở dốc, có tiếng nhỏ giọt rất khẽ khàng, máu đỏ lấm tẩm trên mu bàn tay, trắng đỏ tôn nhau, vừa kinh hãi vừa chói mắt.

Mạnh Phù Dao chau mày nhìn nhìn: “Miệng vết thương của huynh nứt ra rồi.”

Vân Ngấn thẳng người lên, sắc mặt tái nhợt của y chợt ửng hồng, giọng nói cũng khàn đi: “Không sao, đi mau!”

Mạnh Phù Dao đương nhiên hiểu tại sao y phải vội vàng như vậy, nơi này có mai phục, ắt hẳn đã có người báo chuyện hôm trước y xông vào đội súng lửa cho Tề Tâm Ý biết, tất nhiên lúc này trong cung sẽ gia tăng cảnh giới, không để cho bọn họ đến Càn An Cung một cách dễ dàng được.

“Chúng ta không thể đi như thế này.” Mạnh Phù Dao lắc đầu, “Vân Ngấn, huynh phải nhìn ra ta thật sự bị khóa chân khí, còn huynh thì lại mang trọng thương trong người. Tình trạng hiện nay của chúng ta không thể nào đi xa hơn được. Cho nên, thay vì bất chấp nguy hiểm sinh tử xông vào Càn An Cung có trọng binh canh giữ, không bằng nghĩ cách khiến Hoàng thái tử đích thân rời khỏi Càn An Cung.”

Ánh mắt Vân Ngấn sáng ngời, rồi lại cau mày lập tức “Thánh thọ bệ hạ, Thái tử phải cung phụng bên cạnh, giờ này ngài ấy không thể xuất cung.”

“Nếu có người tạo phản thì sao?” Mạnh Phù Dao cười rất tự nhiên, “Dựa theo quy củ, chuyện này ai xử lý đây?”

Vân Ngấn bỗng quay đầu, lạc giọng hỏi “Ý của cô là?”

“Ta nói, tạo phản.” Mạnh Phù Dao nói từng chữ rõ ràng, “Giành tạo phản trước Tề Tâm Ý, kinh động Thái tử, buộc hẳn xuất cung!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Mưa Gió Nổi Lên

Màn đêm buông xuống, sắc đen nặng nề bao phủ bầu trời Hoàng thành, tối nay trăng úa sao mờ, mây mù vần vũ, không có chút mát lạnh của khí trời sắp thu.

Thời tiết tuy xấu, nhưng Hoàng thành Thái Uyên lại vô cùng rực rỡ lung lay. Khắp Hoàng thành giăng đầy lụa treo đầy đèn, cách ba bước là có một chậu hoàng cúc nở hoa vàng thắm, trên đó treo chiếc lồng đèn đỏ thắm, sắc vàng chan hòa ánh đỏ khiến cảnh sắc càng thêm rực rỡ mê ly, khiến người người hoa mắt.

Nơi thủy đình trước cung Càn An, cầu ngọc lóng lánh, sóng biếc lẫn tẩn. Trên nóc đình treo dạ minh châu, trong đình sắp một dãy bàn gỗ Tử Đàn. Trước tấm bình phong hình Song Long ngẩng cao đầu là chỗ ngồi của Hoàng đế, sơn hào hải vị đầy ắp các bàn, chỉ chờ đến giờ Dậu khi Hoàng đế dâng hương xong là khai tiệc.

Lúc này tất cả các Hoàng tử đều có mặt tại Càn An Cung, ở trong điện chờ Hoàng đế giá lâm, trò chuyện vui vẻ với nhau, hòa thuận ấm áp, thật là một cảnh tượng thâm tình hiếm có của nhà Đế vương.

Tề Tâm Ý dựa tã tã vào ghế, bóc trái nho chậm rãi ăn, vừa ăn vừa liếc mắt nhìn cát chảy xuống trong chiếc bình lưu ly*.

*bình lưu ly: đồng hồ cát.

Lúc này, vừa qua giờ Thân.

Phía Tây Lục Cung cách Càn An Cung một khoảng, vắng vẻ nhiều hơn so với chính điện. Phi tần của Hoàng đế không nhiều, có rất nhiều cung điện để trống, không lên đèn nên tối mù mịt. Tuy cũng được trang trí hợp thời, nhưng vẫn hiện lên vài phần cũ kỹ lạnh lẽo. Gió thổi khiến đèn lồng treo dưới mái hiên lắc lư, đốm đỏ như máu hòa tan vào sắc đen u ám, mang đến cảm giác rất thê lương.

Phía trước có hai bóng người, một mặc trang phục thái giám và một mặc trang phục cung nữ, vội vã đi về hướng Tín Cung.

Hai người này bước đi vội vã, khi gặp phải thị vệ tuần tra liền chui vào khắp mọi góc ngách. Thân hình cả hai đều nhanh nhẹn, đi thẳng một mạch đến đây mà cũng không gây kinh động gì.

Trước khi đến điện Tuyên Đức, hai người dừng bước.

Vượt qua điện Tuyên Đức ở trước mặt, nơi cư ngụ của lão Thái phi tiền triều, chính là lãnh cung Tín Cung. Qua vịnh hạn (ngõ dài trong cung) Tín Cung chính là cửa Tây Hoàng thành, dân thường gọi là “Cửa chết.” Bởi vì thi thể những phi tần bị giam cầm đến chết, và những người hầu trong cung phạm tội bị đánh chết đều bị ném ra ngoài từ cửa này. Tương truyền vịnh hạn Tín Cung quanh năm không thấy ánh nắng, gió lạnh đều hiu, nên rất ít người đi qua đây.

Nhưng hôm nay lại khác.

Trước tường điện Tuyên Đức và Tín Cung binh giáo như rừng, giáp sắt chói lòa. Thị vệ như hắc xà chiếm đóng các ngõ hẹp, tuần tra qua lại như thoi đưa. Canh phòng kín kẽ không một khe hở, ngay cả chuột con cũng không cách nào chui qua được.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ sầu lo trong mắt đối phương.

Vách tường Tín Cung đang ở trước mặt, nhưng hôm nay, khoảng cách vài mươi thước ngăn ngủi lại tựa như rãnh trời, như nếu muốn bay lên cũng không thể nào bay qua được.

Vân Ngấn đầy lo lắng, ngẩng đầu nhìn mấy đen kéo đến dày đặc trên bầu trời. Tháng mười phương Nam vẫn còn đương mùa hạ, lúc giông bão sắp dấy lên, hình như gió cũng u ám nặng nề thối tới. Cơn gió ẩm ướt như thế tấp vào mặt, tựa như giơ tay ra là có thể nắm chặt lấy, có thể bắt được hơi nước trong lòng bàn tay.

Còn ba khác, là đến gia yến Hoàng thất. Sắc mặt Vân Ngấn xanh mắt, bất động nhìn chăm chăm phía trước, bước chân thị về qua lại không ngừng, nơi đáy mắt y từ từ biến ảo. Một vài hình ảnh đã chìm sâu trong tâm trí, vượt qua tháng năm dài dằng dẳng, lần nữa hiển hiện trước mắt y.

... Cũng là vô số nói chuyện bước chân thoăn thoắt không ngừng, dừng lưng lướt qua trước mặt y. Y thở hỗn hển, vươn tay cố níu lấy ai đó để có thể nhận được giúp đỡ, nhưng lại bị giày của ai đó vô tình giẫm lên. Y đau đón ngược mắt lên nhìn, người này lại cố tình giẫm mạnh lên tay y thêm nữa.

Ở bãi tha ma đêm đó, cú đêm lượn lơ trên những ngọn cây, cánh chim lướt qua lá cây lay xào xạc, tiếng cú kêu rì rào như tiếng ma rên quỷ khóc than. Y nằm gục trên mặt đất ẩm ướt, nhìn mũi xẻng sáng loáng chĩa đầy bùn đất lẫn máu tạt vào mặt mình, che lại tầm mắt của y, khiến y không thể thấy rõ trong cái hố kia....

Hô hấp Vân Ngấn từ từ trở nên gấp gáp.

Những ác mộng đã chìm sâu theo năm tháng kia, khi nào mới có thể xóa nhòa vĩnh viễn?

Đốm lửa nhỏ lập lòe nơi đáy mắt chột bùng lên sáng chói. Vân Ngấn nắm chặt thanh kiếm bên hông, nhắc chân định sai bước, bỗng nhiên bị một người kéo lại.

Vân Ngấn quay đầu, nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao đang lôi kéo tay mình, y lạnh lùng hất tay nàng ra. Đốm lửa trong mắt y bùng lên mạnh mẽ, như sẵn sàng phóng ra ngoài bất cứ lúc nào.

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt ấy và dáng vẻ lạnh lùng bao phủ sát khí của Vân Ngấn làm cho giật mình hoảng hốt. Nàng thấy y dường như đang bị kích động muốn tiến lên quyết chiến một mình, vội vàng kéo y lại. Nàng có lòng tốt không muốn y chết, sao y lại tức giận như vậy chứ?

Nàng bấu môi, không có ý định cãi nhau với y vào lúc này, chỉ nhanh chóng ra hiệu, ý bảo y quay người tránh sang chỗ khác.

Trong mắt Vân Ngấn hiện lên sự nghi ngờ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Mạnh Phù Dao chắc chắn như vậy, y đành làm theo lời nàng.

Nàng lui về sau một bước, lạng lẽ cắt một nhánh cây của một bụi hoa bên cạnh. Nắm chặt trổ tay cẩn thận tước vót, làm thành một món đồ có hình tròn tròn dài dài, ước lượng trong lòng bàn tay xem thử, sau đó giấu nhẹm vào trong tay áo.

Sắc trời tuy tối, nhưng cũng không che đậy được vết ửng hồng khả nghi bỗng nhiên xuất hiện trên mặt nàng.

Nắm vật đó trong lòng bàn tay, tròn dài thô ráp, mặt Mạnh Phù Dao nóng ran, nàng nhếch môi, cười bất đắc dĩ.

Haiz, chỉ trong một phút bốc đồng mà nàng đã tham gia vào cuộc đảo chính này, danh dự đời này của Mạnh Phù Dao nàng đã bị chôn vùi tại Hoàng cung Thái Uyên quý quái này rồi.

Giờ Thân hai khắc.

Đèn sáng treo cao trong điện Càn An.

Tề Tâm Ý đang cao hứng kể tài nghệ cao siêu của đoàn tạp kỹ Tả Hoài diễn vở “Vũ gia ban”, nước miếng tung tóe, thao thao bất tuyệt.

Hắn mỉm cười đưa tay kéo Thái tử, Thái tử rất phối hợp kề tai sát vào, Tề Tâm Ý nói thật khẽ, “Thái tử huynh trong gánh hát đó có Quyên Quyên cô nương, còn là một hoàng hoa, vòng eo mềm mại, dung mạo vô song, quả thật đẹp đến mất hồn, mất hồn...”

Thái tử “Ồ?” một tiếng, thì thầm hỏi, “Nếu là hồng hoa, sao đệ lại biết vòng eo nàng ta mềm mại? Lẽ nào...”

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, cùng cười ha hả.

Cùng canh giờ, phòng trực điện Càn An.

Thiết phó thống lĩnh Cấm Vệ quân mới từ cung Càn An đi ra ngoài, đương chuẩn bị ra cửa tuần tra, hắn chợt nghĩ đến hai huynh đệ Hoàng tộc kia mới vừa thân thiết cười đùa, không nhin được lắc lắc đầu.

Màn cửa xốc lên, thủ lĩnh trực tiếp của hắn, Đô úy Yến Liệt bước vào.

“Lão phu đi cùng với cậu.”

Hai người sóng vai đi về phía trước, Thiết thống lĩnh vừa ngẩng đầu, vừa khéo chợt thấy phía trước có một bóng người hình mảnh mai duyên dáng, Quận chúa Bùi gia đứng trong gió mỉm cười ngọt ngào.

Hắn lập tức tiến lên tham kiến Quận chúa “ngẫu nhiên gặp phải”, Bùi đại Quận chúa mỉm cười, liền khẽ đỡ hắn.

Trên cánh tay khê đỡ kia trời ra một thanh kiếm, kiếm quang vừa lóe đã cắm ngay vào trái tim Thiết thống lĩnh.

Thiết thống lĩnh muốn phản kích theo bản năng, Yến hầu gia bên cạnh hắt chột mỉm cười, đột ngột vươn tay, cánh tay vừa giơ lên đã kẹp cơ thể xiêu vẹo của Thiết thống lĩnh dưới nách. Thiết thống lĩnh không cam lòng, vùng vẫy dưới nách ông ta, máu tươi vẩy đầy người ông ta.

Yến Liệt mỉm cười như cũ, vừa mỉm cười vừa vặn tay một cái.

Đầu Thiết thống lĩnh lập tức bị vặn quẹo sang một bên, cổ bị gãy vang tiếng kêu răng rắc, thanh âm chìm vào đêm tối lạnh lẽo.

Ném thi thể xuống đất, Bùi Viện và Yến Liệt cùng nhìn nhau cười.

Cùng canh giờ, Tam Trọng Môn Hoàng cung.

Những đôi chân đen ngòm cứng cáp giẫm nát ánh trăng ảm đạm trước của cung đồ thăm. Trước Tam Trọng Môn Hoàng thành Thái Uyên, thị vệ đứng thẳng như thanh giáo, bóng người lồng vào nhau đồ dài trên mặt đất, chẳng hề nhúc nhích.

Khoái mã lướt gió phi đến phá vỡ màn đêm yên tĩnh, người trên ngựa mặc cẩm bào đeo bội kiếm, binh sĩ theo sau nhiều như mây, chính là lão giao tử họ Yến chỉ huy thủ vệ Hoàng cung.

“Bệ hạ khẩu dụ, Trường Ninh, Quảng An, Trường Tín, Tam Trọng Cung Môn khẩn cấp đối quân!”

Thương giáo sáng lòa, giáp sắt phát ra tiếng vang leng keng, mây đen trên trời ùn ùn kéo đến, bao phủ một góc Hoàng thành.

Yến Liệt ngồi trên ngựa cao, trầm tĩnh chờ đợi đối quân, tiểu đội trưởng thủ vệ cửa cung Trường Tín là thân tín của Thiết Thương Mạc, do dự đưa

tay đòi thủ lệnh của Thiết thống lĩnh.

Yến Liệt oai nghiêm cười, nói: “Có!”

Lão đưa tay bổ nát đỉnh đầu của đội trưởng kia, máu tươi lẫn óc của người này văng đầy mặt đất, chảy thành dòng, phác họa một bức tranh giết chóc rợn người.

Đầu người đâm máu lăn lóc trên thiên nhai (đường trong kinh), nháy mắt đã bị thân binh yến gia quét dọn sạch sẽ.

Cùng canh giờ, đại doanh Kinh Giao.

Mùi máu nơi cửa cung bay xa vài dặm đến tận Kinh Giao, gió đêm quyen lẫn mùi máu tanh nồng quanh quẩn khắp mọi nơi, như đánh thức đêm tàn khốc này.

Phương Minh Hà thống lĩnh Kinh quân triệu tập chư tướng, tuyên đọc thủ lệnh của Tề vương, nói rằng Thái tử mưu nghịch, Kinh quân mau tiến cung hộ giá cần vương. Năm tướng dưới trướng hăn thì có ba người hăng say vâng lệnh xuất binh, hai người thì đưa ra ý kiến phản đối.

Phương Minh Hà điềm tĩnh lắng nghe đối phương phản bác không thể làm bừa, không thể tự động về Kinh khi không có thánh chỉ. Hăn bình thản gật đầu, sau đó phất tay.

Hơn mười thanh giáo dài đột ngột đâm vào màn trướng bằng da trâu, đâm hai vị tướng lĩnh kia mười bảy mười tám lỗ trên người.

Máu tươi tung tóe, rưới từng đợt lên lều bạt, chồng chéo lên nhau. Mảnh địa đồ Thái Uyên sau lưng Phương Minh Hà nhuộm đầy máu, vị trí đó vừa hay đúng là Hoàng thành.

Cùng canh giờ, tại một toàn nhà bí ẩn ở Yến Kinh.

Cơn gió mang theo mùi máu, lay động rèm châu màn ngọc.

Trên cửa sổ xanh biếc bằng lụa mỏng lấp lánh minh châu, phản chiếu bóng lưng chàng trai thon dài nhàn nhã.

“Giết ba mươi một người.” Hắc giơ ngón tay lên, mỉm cười tao nhã: “Người, không phải giết nhiều mới có hiệu quả, chỉ có giết chính xác, giết được kẻ cần thiết mới thật sự là giết.”

“Đi đi.” Hắc giơ tay lên khẽ phất, trong lòng bàn tay lơ mờ ẩn kỹ một đóa hoa màu trắng, tích tắc lại bị ống tay áo rộng bao phủ, “Đây là món quà đầu tiên ta tặng cho Tề Tâm Ý.”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng đen từ bên trong bắn ra ngoài, như một làn khói mỏng lướt lơ khắp hết mọi ngõ ngách của Yến Kinh rộng lớn – Nơi hắc đi qua, người hắc muốn giết, có lẽ như tầm thường, có lẽ như không quan trọng. Nhưng thật ra họ chính là những nhân vật then chốt ảnh hưởng đến thế cục, khiến cho tin tức về cuộc đảo chính ở Yến Kinh không thể nào truyền ra ngoài, việc truyền tin và truyền đạt mệnh lệnh đều bị tê liệt hoàn toàn.

Tên ba mươi một người kia được viết rất tự nhiên phóng khoáng, trên nền giấy rắc kim tuyến vàng.

Phủ doãn phủ Yến Kinh, người quản lý bộ phận gia binh riêng của vương công quý tộc, quan trông coi binh trạm và dịch trạm, binh lính thủ về trông coi phong hỏa đài, tiểu quan trực ban chuyên công bố tin tức đối ngoại, người phụ trách bộ phận văn thư mật của Hoàng đế...

Những người này chết lúc Yến Kinh gặp chuyện không may, thì tất cả mọi tin tức sẽ không thể nào truyền ra ngoài được, không mệnh lệnh nào có thể thực thi được.

Một người đàn ông khom mình đọc danh sách, sự kính nể hiện lên rõ nét trên sắc mặt ông ta, nhưng vẫn có chút do dự hỏi: “Trong tay Hoàng thái tử còn nắm giữ Cấm vệ quân, mấy năm nay lén lút mở rộng, số người tăng lên rất nhiều, có đến tám vạn, ngài xem...”

“Hắn không còn kịp nữa.” Chàng trai mỉm cười “Trừ khi hắn có thể chạy thoát đám sát thủ của Tề Tâm Ý, đồng thời chạy đến đại doanh trước giờ Tuất.”

Không gian yên lặng như tờ, ai cũng biết điều đó không thể nào...

“Thật ra thì ta không ngại bọn họ đánh nhau, mấy năm nay Thái Uyên không còn trật ự nữa, nên dùng máu tươi rửa óc họ rồi.” Chàng tria đứng trước tấm bình phong hình mai thưa trắng mờ, ống tay áo hắn phất phơ, tóc đen bay bay, nụ cười như hoa ưu đàm nở. Nhưng giọng nói nhàn nhạt mà trầm lắng, như đang đứng một mình trên đỉnh Tứ hải, không có đối thủ, kiêu ngạo nhìn xuống khắp thiên hạ.

“Đáng tiếc, Tề Tâm Ý sẽ không chừa cho Thái tử một cơ hội nào đâu. Giờ phút này, trong cung, cửa cung, đại doanh Kinh Giao nhất định đã đồng loạt hành động. Trên dưới Yến Kinh, chắc chắn không ai có khả năng vực dậy thế cục suy tàn bại vong của Thái tử...”

Hắn chấp tay đứng dậy, ánh mắt thăm thăm xa xôi, như xuyên qua đêm tối, nhìn thấy kết cục đã được định trước.

Hắn mỉm cười lặp lại:

“Đáng tiếc.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Dĩ Uyên Ương

Vẫn là lúc này, giờ Thân, hai khắc.

Phó tổng quản thái giám Lao An bước ra từ điện Tuyên Đức, ló đầu nhìn cảnh phồn hoa nơi xa, dấm dấm eo, loạng choạng đi về phòng mình phía sau điện. Nơi ông ở là Tây Lục Cung này, vắng vẻ tịch mịch, gần kề lãnh cung Trường Tín. Ngay cả ngày trọng đại hôm nay cũng chẳng dính dáng gì đến ông. Lão thái giám gần bảy mươi tuổi chép chép miệng, lay lắt bước trở về phòng.

Đi ngang qua nơi hành lang gấp khúc tĩnh mịch, lão thái giám đột nhiên dừng bước.

Phía trước, một đôi nam nữ mặc trang phục thái giám và cung nữ đang lấp ló sau ngọn núi giả.

“Ai?”

Thị vệ tuần tra ngang qua điện Tuyên Đức chợt dừng lại nơi cửa, nhìn về hướng ngọn núi giả ấy.

Đôi nam nữ đó kinh hoảng quay người lại, sắc mặt lạt thường, trên mặt cung nữ hiện lên vết ửng hồng, xấu hổ bối rối giấu tay ở phía sau.

Lão thái giám này tuy già nhưng mắt chẳng già, nhìn thấy vật tròn dài trong tay cung nữ kia thì khẽ giật mình. Ngay sau đó liền hiểu được, cung

nữ này đương tuổi thanh xuân xinh đẹp, sao có thể cam chịu nỗi sự cô đơn, nên chơi trò “Giả phượng hư hoang”*.

*Giả phượng hư hoàng: chỉ mối quan hệ nam nữ thân mật nhưng chỉ hữu danh vô thực.

Lão vả vả miệng mình, nhớ đến Thúy Hoàng “Đối thực”* ở trong cung mình, không khỏi cười ha ha thô tục, lão vẩy tay, ý bảo đôi nam nữ đó nhanh lên, rồi lại lắc lắc tay về phía thị vệ kia.

*Đối thực: cung nữ và thái giám kết thành vợ chồng danh nghĩa.

Đôi nam nữ cúi đầu, nhưng chân chừ không đi, lão thái giám chấp tay bước đến vài bước, kinh ngạc hỏi: “Hử”

“Công công, cứu cứu chúng tôi!” Cung nữ kia đột ngột chạy đến, giọng nói nghẹn ngào. Lão thái giám cau mày, nheo mắt nhìn nàng.

“Công công... Chúng tôi là người của Tín Cung... Bây giờ không dám trở về...” Cung nữ này ngẩng đầu lên, tuy sắc mặt hơi vàng vọt nhưng mặt mũi xinh đẹp, hàng mày yêu kiều khẽ nhướn cao cao. Dù mang vẻ mặt thảm thương nhưng cũng toát ra nét rạng ngời.

Lão thái giám thương cảm nhìn nàng, cảm thấy cô gái này tuy có màu da không đẹp, vừa nhìn đã biết xuất thân thấp hèn, khó có thể vươn cao. Nếu không thì xinh đẹp đến bậc này ắt hẳn cũng làm được phi tử rồi, há phải ở lãnh cung làm vợ chồng giả với thái giám chứ? Nghĩ vậy nên lão liền động lòng trắc ẩn, thương hương tiếc ngọc, do dự nhìn phía đối diện.

Nơi đó, binh lính không ngừng qua lại, kiểm tra chặt chẽ, khó trách sao đôi “Dã uyên ương” này không dám hồi cung. Ông làm Phó Tổng Quản thái giám quả thật có thể giúp bọn họ một chút. Có điều, sao ông phải vì người xa lạ mà mạo hiểm chứ?

Lão thái giám khép lại tay áo, híp đôi mắt già nua, mơ hồ nhìn trời.

Vân Ngấn và Mạnh Phù Dao cũng liếc nhìn nhau, nàng khẽ nhướn mày, gật gật đầu với y. Vân Ngấn cau mày hừ khẽ, Mạnh Phù Dao lập tức thụi mạnh vào eo hắn. Y bất đắc dĩ lấy ra một cái túi từ trong ngực, đưa cho nàng.

Mạnh Phù Dao hớn hở nhận lấy, dâng hai tay cho lão thái giám, khẽ nói: “Công công vất vả, một chút tâm ý.”

Lão thái giám thẳng lưng, đứng đưa ống tay áo rộng, Mạnh Phù Dao liền thông minh nhét chiếc túi nặng trĩu vào ống tay áo ông ta. Lão thái giám nhìn nàng tán thưởng, lại liếc nhìn Vân Ngấn, cười nói: “Cái tên đầu gỗ người vậy mà thật diễm phúc đấy.” Lão sờ sờ liếc nhìn món đồ trong lòng bàn tay nàng, ngẫm bảo hai người bưng hai cái khay ở trong điện, đi cùng lão.

Vân Ngấn sa sầm mặt, nắm chặt cái khay, liếc mắt nhìn Mạnh Phù Dao đang bỏ vật tròn tròn dài dài kia vào trong ngực, sắc mặt tái nhợt chột ửng hồng, may mà màn đêm sâu thẳm, không ai nhìn thấy được.

Mạnh Phù Dao ngượng ngùng ho khan, ngửa đầu nhìn trời, ghi thêm món nợ này lên người Chiến Bắc Dã – Nếu không phải là huynh khóa chân khí của ta, ta cần phải sử dụng đến thứ đồ này sao?

Lão thái giám Lao An mới vừa dẫn theo Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn bước ra điện Tuyên Đức đi về phía Tín Cung, lập tức có thị vệ mặc giáp tiến đến chặn đường. Gã quét ánh mắt thăm soi ba người, dường như nhận ra Lao An, khẽ cười, hỏi: “Công công đã trở thế này còn đi đâu?”

“Vâng” Lao An hất cằm về phía Tín Cung, ánh mắt lộ ra sự bất mãn, “Thấm thải nữ* trong cung kia đột nhiên bị ốm, nói là do trùng gió lạnh, sai người đến xin ta vài bộ y phục vải bông mùa đông.”

*Thải nữ: chỉ những cô gái có xuất thân từ dân thường được chọn đưa vào cung.

Ánh mắt đối phương sắc bén như điều hâu, “Chút chuyện vặt này đáng để Lao công công tự mình đi sao?”

“Ôi, người không biết.” Lão thái giám kiễng chân, ghé vào tai hân ta thần bí nói: “Không đâu, ta chỉ sợ ả thải nữ đó phát bệnh lây nhiễm, nên theo chân họ đến đây xem thử. Cái bệnh kia của Thảm thải nữ, người có từng nghe nói không? À... nghe nói là dính phải đồ không sạch sẽ gì đó...”

Lão ho khan, im miệng không nói nữa.

Gió từ đầu con ngõ hẹp dài vắng tanh thổi đến, cuốn lạ rụng trên mặt đất bay lên, tiếng lá cây xơ xác rì rào nghe như tiếng bước chân nhẹ nhàng của một cô gái nhỏ.

Một lớp sương mù trắng nhạt dâng lên từ mặt đất, đọng lại không tan, ngõ nhỏ tiêu điều sâu hút trong đêm lạnh chợt tăng thêm một chút quỷ dị.

Đội trưởng thị vệ mấp máy môi, sắc mặt biến hóa. Gã ở trong cung đã lâu, đương nhiên biết được những người ở trong phạm vi Tín Cung đều là những người phạm tội, bị phế truất. Khi đưa ra ngoài cũng chỉ là những thi thể bị nhiễm bệnh đột ngột chết đi. Có thể nói mỗi xó xỉnh đều có dính máu tươi, mỗi không gian đều có oan hồn quanh quẩn.

Người theo nghiệp binh đao hằng năm lưỡi dao đều uống máu, do đó trở nên mê tín hơn một chút. Đội trưởng quay người lại phất tay, ý bảo thị vệ tránh đường.

Soạt một tiếng, gương giáo như rừng động loạt thu lại, một đường trống trải đầy thị vệ mặc giáp sắt đứng thẳng tắp hai bên hiện ra nơi ngõ nhỏ.

Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn liếc mắt nhìn nhau, Vân Ngấn lạnh lùng cười, ánh mắt nàng vô tình lướt qua nơi ngực y, áo bào nơi đó thấm một vết máu nhỏ, từ từ lan rộng.

Mạnh Phù Dao liền biếc sắc, cố gắng bấu môi ra hiệu với Vân Ngấn. Vẻ mặt Vân Ngấn vẫn thản nhiên, y giờ khay cao lên một chút, che lại vết máu kia.

Nàng lo lắng nhìn vết máu đang nhòe ra, nhích lại gần Vân Ngấn. Lúc này gã đội trưởng ở phía trước đưa tay dẫn đường, mang theo chút ý cười gây khó dễ nhìn ba người. Cũng không phải là hăn không tin, chỉ là có chủ tâm muốn xem thử cặp đôi hoạn quan và cung nữ này có can đảm vượt qua rừng đao, kiếm kích, thiết sawrt hay không mà thôi.

Sắc mặt lão thái giám trắng bệch, nuốt nước miếng, trong lòng có chút hối hận. Đáng tiếc lão đã lỡ nói dối rồi, chuyến này muốn không đi cũng không được.

Đội trưởng thị vệ thấy ông sợ hãi, cũng hơi áy náy, cười nói: “Xin lỗi làm phiền công công, ngõ này hẹp, các huynh đệ không tản đi được, chỉ có thể đứng chặn ở đây. Nếu ngài sợ các huynh đệ tay chân thô lỗ khiến ngài kinh hoảng, tại hạ cùng đi qua với ngài là được.”

Lao An mừng rỡ, liên tục đồng ý, đội trưởng thị vệ bước đến, sóng vai đi cùng Lao An.

Mạnh Phù Dao thầm kêu không hay, vết thương Vân Ngấn đã bị nứt ra, máu chảy mỗi lúc nhiều hơn. Một khi bị tên đội trưởng này ngửi thấy mùi máu tanh thì sẽ lập tức kinh động mọi người. Mà một khi đi vào đoạn đường gươm giáo như rừng trước mắt này, bọn thị vệ chỉ cần chia vũ khí ra, hai người lập tức sẽ bị đâm chết, chút xíu cơ hội chạy trốn cũng không có.

Nhưng chạy đến nơi này, đã là được ăn cả ngã về không rồi, không có đường quay lại. Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ nghĩ đến trong sách thường viết

“Dù cho núi đao biển lửa cũng không do dự.” Hôm nay cũng đâu phải lần đầu nàng vượt qua núi đao đâu?

Trời tối đen ngòm, mái vòm cung điện uốn cong, khiến không khí càng thêm nặng nề làm người ta không hít thở nổi. Chỉ có con đường dài mà hẹp trước mắt, chứa đủ hai người đi song song với nhau... là có ánh sáng. Ánh đuốc lập lòe soi mũi giáo đen bóng loáng sắc bén, ánh lên sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của thị vệ, không khí im ắng lạnh lẽo đáng sợ vô cùng.

Đi trên một con đường như thế này, cần cũng cảm.

Đi hết một con đường như thế này, cần vận may.

Mạnh Phù Dao ngửa đầu nhìn trời, hít sâu một hơi, dừng cảm bước đi.

Đội quân nghìn người an tĩnh như không có ai, chỉ có tiếng đuốc cháy kêu lép bép lẫn át tất cả mọi âm thanh trong trời đất, như tiếng côn trùng rả rích râm ran, như tiếng khóc than oán nỉ non, như tiếng nước nhỏ giọt thấm vào lòng đất.

Sát khí nhiễm máu tự nhiên khiến lòng người hoảng sợ. Lão thái giám định nói vài câu để giảm bớt cảm giác sợ hãi trong rừng gươm giáo tua tủa. Nhưng chỉ vừa há miệng thì lại cảm thấy có một sức mạnh tàn khốc nào đó bóp chặt cuống họng, không thể phát ra bất kì âm thanh nào.

Sát khí nặng nề đè nén, đi suốt một mạch khiến mồ hôi lạnh của người ta ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt.

Im lặng đi hết nửa đường, Vân Ngấn đột nhiên nâng khay lên che trước ngực mình lần nữa.

Cùng lúc đó, đội trưởng thị vệ kia cũng đột nhiên nghiêng đầu, ngửi ngửi hỏi: “Mùi gì vậy?”

Lúc này, giờ Thân, canh ba.

Gánh hát tạp kỹ của Tề Tâm Ý đã vào vị trí, đang đứng chờ dưới bậc Thiên điện* điện Càn An.

*Thiên điện: phòng bên hông chính điện.

Yến Liệt đã hoàn tất đối quân ở Nhất Trọng Môn.

Phương Minh Hà điểm binh hoàn tất, đại quân rời khỏi đại doanh.

Đội sát thủ hắc y nhân có mặt khắp Kinh thành, bóng người chớp lóe, ẩn hiện khắp mọi góc ngách Yến Kinh.

Chàng trai áo bào tay rộng dáng vẻ phong lưu, nhàn nhã dựa nghiêng trên giường, mỉm cười thưởng thức một ngụm trà thơm, lấy ra chiếc đồng hồ vàng nước Bà La Tây Vực xem giờ, nói:

“Đi.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Ngự Trang Như Vậy

Giờ Thân, canh ba.

Trước cửa Tín Cung, đội trưởng thị vệ hoài nghi khịt khịt mũi, gã người thấy một mùi máu tanh như có như không.

Gã lại hít hít mũi, Mạnh Phù Dao đột nhiên bước vội, giành đi trước Vân Ngấn.

Vừa đúng lúc gã đội trưởng quay đầu lại hỏi: “Mùi gì vậy?”

Ánh mắt của hắn quét về phía Vân Ngấn đang cúi đầu bưng khay ở phía sau, đáy mắt dần dần lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Người, đặt khay xuống.”

Soạt một tiếng, gương giáo vốn đang giương thẳng lên trời đồng loạt chia nghiêng chênh chếch, bao phủ trùng trùng, chỉ vào người Vân Ngấn và Mạnh Phù Dao.

Bốn phía tối tăm lạnh lẽo, trong gió như có mùi sắt gỉ.

Sắc mặt Vân Ngấn như sương, ánh mắt dao động, một hồi lâu sau từ từ hạ khay xuống.

Gã đội trưởng nhìn y chòng chọc, ánh mắt sắc bén như chim ưng lượn lơ trên cao chọn lựa con mồi.

Lúc này tất cả mọi chú ý đều dồn trên người Vân Ngấn, chờ y đặt chiếc khay xuống đất.

Mạnh Phù Dao lập tức thả lỏng cánh tay bưng khay xuống, ống tay áo vừa rung, một thanh đao nhỏ đã trượt xuống lòng bàn tay, chẳng chút do dự liền trở tay, thanh đao đó lập tức cắm vào đùi nàng.

Máu tươi trào ra.

Cùng lúc đó, Vân Ngấn đã để khay xuống, lộ ra một vết máu đỏ trên ngực.

Ánh mắt gã đội trưởng thị vệ nheo lại sắc bén bức người.

“Bắt lại...” hai chữ sau còn chưa bật ra khỏi miệng, Mạnh Phù Dao thành linh nhào tới trước mũi giáo của đội trưởng thị vệ.

“Đại nhân! Đại nhân! Máu kia... là của ta.”

Đội trưởng thị vệ đại nhân quay đầu, ánh mắt rơi trên khuôn mặt đang đỏ bừng của Mạnh Phù Dao, chỉ trong tích tắc ấy, Vân Ngấn đột nhiên rút tay vào trong áo.

Đầu ngón tay hần kẹp chặt cây châm sắc bén, ý định cùng ôm nhau chết chung lạnh lẽo dấy lên.

Nhưng ý định ấy bị Mạnh Phù Dao cắt ngang, Vân Ngấn ngạc nhiên xoay đầu lại, liền thấy người nào đó có da mặt dày đệ nhất thiên hạ ngượng ngùng gạt mũi giáo sáng loáng của đội trưởng thị vệ, xấu hổ bứt rứt nói: “Đại nhân... là nô tỳ... Nô tỳ không tốt. Lúc này nô tỳ và Tiểu Ngấn Tử hện hò vụng trộm ở điện Tuyên Đức... Không để ý đến nguyệt sự của nô tỳ... Nguyệt sự đột nhiên đến... Dính vào áo bào của hần... Xin đại nhân đừng hiểu lầm!”

Đội trưởng thị vệ kinh ngạc, hẳn đương nhiên biết cung nữ ở trong cũng rất tịch mịch, rất nhiều người kết đôi với thái giám thành vợ chồng danh nghĩa, chơi trò “Giả phượng hư hoàng”, ánh mắt hẳn không khỏi nhìn xuống, liền thấy dưới quần cung nữ có chút lộn xộn, quả thật có vết máu mơ hồ.

Ánh mắt của gã lại liếc nhìn lão thái giám Lao An. Lao An vốn đang hoảng sợ giật mình, bây giờ vội đưa ống tay áo lên che miệng cười trộm. Ghé sát vào tai thị vệ thì thầm vào câu. Đội trưởng thị vệ lắng nghe, dần dần lộ ra vẻ mặt bỉ ổi kì quái.

Mạnh Phù Dao rất có thiên phú diễn kịch, lập tức cúi đầu di mũi chân xuống đất, xấu hổ không nói lời nào thêm nữa.

Vân Ngấn ngơ ngác nhìn vẻ mặt xấu hổ của nàng, nhìn thấy vết máu mơ hồ trên váy nàng. Thần sắc trong mắt y biến đổi, kinh ngạc, tức giận, không cam lòng từ từ chuyển hóa thành rung động mơ hồ. Vết máu đỏ ấy đâm vào mắt y cũng như đâm vào tim y, tựa như một cơn sóng triều đỏ làm tan chảy lớp băng dày đặc bao phủ con tim y, khiến lòng y đông đầy ảm áp.

Đoạn đường này, nàng không chỉ mạo hiểm cùng y đối mặt vạn quân, mà còn vứt bỏ tôn nghiêm quý giá nhất của người con gái.

Cái sau đối với các cô gái mà nói còn nặng hơn sống chết.

Trước hôm nay, y và nàng chẳng hề quen biết, nhưng nàng lại có thể hy sinh vì y đến như thế. Vân Ngấn ngẩng đầu lên, khe khẽ thở dài. Giống như muốn giải tỏa những tâm tư đang quay cuồng trong đầu. Tuy nhiên, sau đó lại cảm thấy đáy lòng lại càng trĩu nặng thêm, tựa như nghìn quân*.

*Quân: đơn vị đo lường thời xưa, một quân bằng ba mươi cân.

Mạnh Phù Dao không biết tâm tư và lịch trình kế sách của y lúc này. Nàng chỉ biết không có gì quan trọng hơn cái mạng nhỏ của mình. Huống

chi nàng đến từ hiện đại, tính cách phóng khoáng, những chuyện kia quả thật có chút xấu hổ, nhưng so với sinh tử thì quá nhỏ bé, đâu có đáng kể gì. Chỉ có chút đáng kể là bị một đao đâm vào đùi đau quá mà thôi.

Cho nên nàng quyết định, sau khi chạy trốn thành công thì nhất định phải lấy tiền phí bồi thường của người này. T vừa mới ra tay thì đã hào phóng quá mức, cả một túi vàng. Nàng phải bắt chẹt y trả phí bồi thường nhiều hơn mới được.

Thật uổng là Vân Ngấn không biết giờ phút này trong lòng nàng đang nghĩ gì, nếu không tám phần là tức hộc máu.

Đội trưởng thị vệ chẳng hề chớp mắt, nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao đang “E then” hai tay bưng mặt khe khẽ thút thít, ánh mắt như ửng báo dần dần dịu lại, phân vân không biết nên khóc hay nên cười.

Mỗi nghi ngờ sâu đậm kia từ từ phai nhạt, như giọt máu hòa tan trong chậu nước.

Gã đột nhiên lên tiếng: “Hóa ra là chuyện này” quay đầu liếc Vân Ngấn cười, thỉnh thoảng đánh một quyền mạnh vào ngực Vân Ngấn, bật cười to, khí khái nói: “Tiểu tử nhà ngươi, người không to nhưng gan lại chẳng nhỏ.”

Một đấm kia rất mạnh, cố ý mang theo vài phần nội lực. Mạnh Phù Dao đứng gần kề, có thể cảm giác được tóc mai của mình khẽ bay bay do ảnh hưởng của sức mạnh từ cú đấm đó, trái tim nàng không khỏi đập thành thịch.

Thương tích của Vân Ngấn...

Nếu như hấn đánh trả theo bản năng...

“Bịch.”

Quả đấm chạm vào lồng ngực phát ra thanh âm nặng nề, Mạnh Phù Dao nghe liền nhúu chặt hàng mày.

Vân Ngấn lùi lại phía sau vài bước, suýt nữa mông cắm xuống đất. Y vội vàng đưa tay chụp lẹ thanh giáo dài của một thị vệ để giữ vững người, đỏ mặt nói: “Đại nhân chế giễu rồi, ngài thật giỏi võ công!”

“Cái này là võ công gì chứ!” Đối phương không hề chống cự khiến đội trưởng thị vệ hài lòng cười to. Chút nghi ngờ cuối cùng cũng được xóa hết -- Người biết võ sẽ phòng vệ hoặc đánh trả theo bản năng khi tấn công đột ngột. Huống chi, nếu tên này quả thật đang bị thương sao một chút đau đớn cũng không có?

Gã đắc ý cười, trên mặt còn mang theo chút si mê suồng sã, quét mắt vài mươi lần trên thân hai người. Mím cười thần bí rồi xua xua tay nói: “Đi đi!”

Soạt một tiếng, gươm giáo đang nghiêng chênh chếch đồng loạt giương thẳng lên trời.

Mạnh Phù Dao âm thầm thở dài, thả lỏng chủ thủ vẫn giấu trong tay áo.

Nàng quay đầu mỉm cười nhìn Vân Ngấn, ánh mắt ra hiệu bảo hắn nhòm xuống. Vân Ngấn cúi đầu, nhìn thấy Mạnh Phù Dao giơ hai ngón tay cao cao ra khỏi ống tay áo.

Vân Ngấn đâu có hiểu được ý nghĩa của dấu hiệu này, nhưng mang máng cũng biết là nàng khen ngợi mình. Ánh mắt y rơi trên người Mạnh Phù Dao đang bước đi, nhìn máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Đáy lòng y quặn thắt, một cảm giác đau đớn lạ thường quặn chặt y. Thiếu niên kiên định lạnh lùng khi này đang xiết chặt nắm tay trong ống tay áo.

Nàng có thể hy sinh vì hãn như thế, sao hãn không thể nhẫn nhịn đau đớn và nhục nhã?

Thành việc lớn không câu nệ việc nhỏ, ý chí nam tử hán sao có thể không bằng nữ tử?

Cuối cùng cũng đi đến cuối con đường đầy rẫy gươm giáo, trước mắt họ là Tín Cung.

Đội trưởng thị vệ chăm chú nhìn Tín Cung trước mắt, ánh mắt hãn lộ ra ý cười nhạt.

Vân Trì, thân tín Thái tử đang ở Tín Cung. Bọn hãn nhận được lệnh là sẽ ra tay cùng lúc với điện Càn An bên kia, để tránh đứt dây động rừng.

Vân lão tử à, cho người sống thêm một canh giờ nữa, khi Tề vương bên kia đắc thủ, người sẽ bị giết chết.

Vân Ngấn ngẩng đầu nhìn tấm biển Tín Cung, vẻ mặt kiên định lạnh lẽo như băng chợt hiện lên chút ấm áp.

Lúc này, giữa giờ Dậu!

Lúc này Hoàng đế giá lâm Càn An Cung, yến tiệc đang mở, khắp cung lấp lánh rực rỡ đèn hoa, các Hoàng tử thay nhau mời rượu, nâng ly cạn chén.

Lúc này, đại quân Phương Minh Hà đang lặng lẽ di chuyển từ đại doanh Kinh Giao hướng đến Hoàng thành.

Lúc này, Tam Trọng Môn cung đã đổi quân xong, Yến Liệt ở trên lưng ngựa quay người lại, nhìn chăm chăm vào phía trong cửa cung, hiện ra nụ cười đắc ý, bảo ban Yến Kinh Trần: “Cha chịu trách nhiệm cửa cung trong cùng kia, cha con Bùi tướng quân ở cửa thứ hai, con ở cửa ngoài cùng này.”

Yến Liệt đi được vài bước, không yên lòng quay đầu lại dặn dò: “Chỗ này của con là một cửa ải vô cùng quan trọng, con nhất thiết phải bảo vệ thật tốt, nếu không việc lớn của Vương gia sẽ bị hủy trong phút chốc, ta và con đều không gánh vác nổi.”

Yến Kinh Trần khom người đáp: “Phụ thân yên tâm, hài nhi biết thiết hơn.” Yến Liệt rời đi, ngẩng đầu khẽ thở dài.

Một chàng trai mặc áo bào sáng đột nhiên bước ra từ trong bóng tối, tư thái phóng khoáng thanh tao, Yến Kinh Trần quay đầu định quát hỏi, chợt trong ống tay áo rộng đang rũ xuống của người này lộ ra một góc miếng ngọc bài màu xanh.

Ánh mắt Yến Kinh Trần chợt lóe, phát tay ra hiệu thị vệ mở cửa.

Dường như người đó khẽ cười, lướt qua chớp nhoáng. Lúc hắn ta lướt qua người Yến Kinh Trần, Yến Kinh Trần ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng kỳ lạ.

Yến Kinh Trần ngơ ngác dõi theo bóng lưng kia, đột nhiên nhớ đến vừa rồi mình hoàn toàn bị phong thái của người đó hấp hồn, hình như chẳng nhìn thấy được mặt người đó nữa.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Yến Kinh Trần quay đầu lại, lúc vừa định xoay người, ánh mắt hắn đột nhiên rơi xuống một chỗ trên mặt đất, hắn nhặt một thứ từ nơi đó lên.

Đó là một sợi lông trắng, ước chừng dài bằng ngón tay.

Yến Kinh Trần nhìn sợi lông ấy, lộ ra vẻ kinh ngạc.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Lửa Thiêng Hoàng Thành

Cùng canh giờ, giữa giờ Dậu.

Cuối cùng Mạnh Phù Dao cũng thành công, gặp được Vân Trì tại phòng trực Tín Cung.

Nghĩa phụ của Vân Ấn, Vệ úy khanh Vân Trì trầm tư, suy xét đề nghị vừa to gan vừa vừa điên cuồng của Mạnh Phù Dao. Tối nay Tín Cung bị bao vây yên ắng, ông đương nhiên cũng biết điều gì sắp xảy ra, nhưng không rõ tình hình bên ngoài như thế nào nên không dám có hành động. muốn ông ra tay trước vào lúc này sao, thân làm lão chính khách quan trường Thái Uyên ông đương nhiên biết hậu quả rất nghiêm trọng của việc này. Vân Trì vốn luôn trầm ổn, vậy mà bây giờ trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Mạnh Phù Dao cũng không nóng vội, cười hì hì, rót trà uống, ngồi bắt chéo chân, ngâm nga hát.

“Tôi luôn quá thiếu tiền, quá thiếu tiền. Đếm rất lâu cũng chỉ có vài xu. Tôi không oán không hối nói không sao cả mà, thật ra thì tôi không hề kiên cường như vậy...1”

*Chú thích

1. Bài hát “Quá thiếu tiền” chế từ bài “Quá mềm lòng” của ca sĩ Nhâm Hiếu Tề.

Vân Ngấn và Vân Trì đều ngạc nhiên nhìn nàng, cảm thấy cô gái này thật là bông hoa lạ. Mưa gió sắp dấy lên tàn phá cung đình, nguy cơ sống chết đến gần ngay trước mắt, vậy mà nàng còn tâm trạng hát những lời vớ vẩn này?

Cuối cùng nàng không chờ được nữa, đập bàn hỏi “Có làm không”

Vân Trì cười khố, trầm ngâm nói: “Mạnh cô nương, việc này, việc này...” Cuối cùng ông cũng không dám nói ra hai chữ tạo phản, chỉ đành phải nói nửa vời “Chúng ta chỉ có vài người, không thể vào được cung Càn An, quả thật có thể gây một vài chuyện lớn ở đây, có điều...Việc này quá lớn...”

“Rất tốt” Mạnh Phù Dao ngửa đầu một hơi uống cạn ly trà, đứng lên nói “Ta chính là muốn làm lớn đó, nếu không làm sao có thể kinh động đến chủ tử của ông được” Nàng quan sát bốn phía mỉm cười nói tiếp “Nghe nói, đời trước, Hoàng cung Thái Uyên là Thần cung nước Di, trước khi diệt quốc, Hoàng thất nước Di đã đào rất nhiều mật đạo, khi này ta đã biết một cái, bây giờ ta muốn biết thêm một cái nữa”

Nàng đứng dậy, đập ly trà thật mạnh xuống bàn, tiếng răng rắc vang lên, mặt bàn gỗ hoa lệ đột nhiên bị lún xuống, nhìn kĩ lại thì thấy là do mặt đất tiếp xúc với bàn bị lún xuống.

Mạnh Phù Dao cười, không thèm để ý đến ánh mắt kinh hãi của Vân Trì, nhắc chân đạp ầm, mặt đất nơi đó thành lình chia ra làm hai, hiện ra cửa ngầm.

“Mang theo tất cả hộ vệ của ông và người trong Tín Cung xuống mật đạo. sau đó châm mỗi lửa đốt lãnh cung này” Mạnh Phù Dao quyết tuyệt nói, “Trận hỏa hoạn này dấy lên, ông muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều”

“Phóng hỏa đốt cung” Khóe mắt Vân Trì giựt giựt, “Đây là tội chu di cửu tộc”

“Bây giờ ta biết tại sao ông lại liên tục rút chức mất quyền rồi” Nàng mỉa mai nhìn ông “Ông thật sự suy nghĩ quá nhiều, hành động quá ít, hoàn toàn không hiểu rõ đạo lý thắng làm vua thua làm giặc. Nếu Tề vương giết Thái tử, Vân gia ông không tội cũng có tội, không tru cũng phải tru. Nếu Thái tử diệt Tề vương, tính toán mưu nghịch chính là Ngự lâm quân bên ngoài của Yến gia bên ngoài, phóng hỏa đốt cung có liên quan gì đến công thần cần vương là ông chứ?”

Sắc mặt Vân Trì biến đổi, Vân Ngấn đã đi ra bên ngoài.

“Con làm gì?”

“Con dẫn người đi phóng hỏa” Vân Ngấn cũng chẳng quay đầu lại, lạnh nhạt nói “Không chỉ phóng hỏa nơi này, chỗ khác cũng phải phóng hỏa”

“Con”

“Tín Cung là lãnh cung, chỉ có nơi này đốt cháy chưa chắc có thể kinh động đến thái tử, huống chi bên ngoài nhiều người như vậy, chỉ thoáng chốc lửa cũng bị dập tắt”

Giọng nói Vân Ngấn như băng nổi va chạm vào nhau, toát ra sự lạnh lẽo, quyết tuyệt thà làm ngọc nát “Phụ thân là cự đầu của nước Di triều trước, trong tay nắm giữ bí mật lớn nhất của Hoàng thất nước Di , tại sao cha không lấy ra bản đồ mật đạo cả hoàng cung này?”

“Đó là do Tiên vương ngự tứ! Không phải lúc hoàng cung sụp đổ, Đế vương gặp hiểm nguy thì không thể đem ra vận dụng” Vân Trì chạy đến bên cạnh Vân Ngấn, dậm chân la lên “Là cha từng cắt máu thề”

Vân Ngấn quay đầu, tay áo khẽ động.

“Lời thề là cái quái gì hả?” Mạnh Phù Dao đột nhiên tiếp lời thật nhanh “|Uống cho ông là một chính trị gia, ông không biết thời thế của các chính trị gia là những lời nói gió bay sao?” Nàng chấp tay sau lưng đi đến bên cạnh Vân Trì, thỉnh linh đưa tay lên cao, dùng bình trà trong tay đập thật mạnh vào đầu ông ta.

Bịch một tiếng, Vân Trì ngã xuống đất, Mạnh Phù Dao vỗ tay mỉm cười “Ngã rất đúng lúc”

Ánh mắt Văn Ngấn hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng y chẳng hề tức giận, chỉ khẽ thở dài “Cô hà cố gì...”

Mạnh Phù Dao bữu môi, lắc đầu “Huynh định tự mình ra tay đánh nghĩa phụ “Trung với quốc gia đại sự, không chịu tòng quyền” của huynh, sau đó gánh vác tội danh bất hiếu và tất cả tội lỗi à? Có đáng không? Không bằng để người ngoài là tôi ra tay thay huynh”

Vân Ngấn im lặng, Mạnh Phù Dao cúi đầu lục lạo trong ngực Vân Trì một hồi, nhanh chóng lấy ra một tấm vải, vừa mở ra nàng liền cười không ngừng “Bản đồ mật đạo dưới Hoàng cung Thái Uyên, đồ quan trọng như vậy mà cha huynh lại mang trên người. Huynh dám nói ông thật sự không tán đồng ý nghĩa điên cuồng của chúng ta ư?”

Vân Ngấn quay đầu đi, rõ ràng không muốn trả lời vấn đề này. Mạnh Phù Dao càng xem càng sâu não, nàng có thể tự nguyện giúp kẻ khác, chứ không hề thích người khác lợi dụng mình như kẻ ngu. Tên cáo già Vân Trì, rõ ràng trong lòng ông ta tính toán y chang bọn họ, ngay cả bản đồ cũng cố ý để sẵn trong ngực chờ bọn họ lấy ra. Nhưng mồm miệng thì vẫn luôn từ chối. Để cho mình và tên nghĩa tử kiên định trung thành kia “Ra tay lỗ mãng, bắt ép cha nuôi, cướp bí đồ, ý đồ làm loạn” Nếu sau này lỡ như có người truy cứu tội lỗi, ông ta có thể chối sạch sành sanh, đẩy tên nghĩa tử đại nghịch bất đạo ra làm bia đỡ đạn.

Vân Ngấn biết rất rõ lại giả vờ không biết, thật đúng là dự định gánh vác hết toàn bộ trách nhiệm, thấy vậy Mạnh Phù Dao lại càng tức tối hơn.

Đánh cho ông ta thành kẻ ngu luôn! Ai bảo ông ta hèn hạ quá! Mạnh Phù Dao ác độc nghĩ vậy.

Lúc này, giờ Dậu một khắc.

Trong điện Càn An, Tề vương mỉm cười với Hoàng đế, cũng đề cập đến gánh hát tạp kỹ nổi tiếng ở Thái Uyên.

Đại quân Phương Minh Hà đang chờ mở cổng thành.

“Đốt, đốt nhiều nữa” Mạnh Phù Dao chỉ huy thị vệ Tín Cung chạy toán loạn khắp nơi, vừa đá văng cửa ra liền thuận tay xốc chăn mền của một tên thị vệ còn đang nằm ngủ, nhéo cái mông trần như nhộng của hắn, “Còn đắp chăn nữa hả! Cầm đi đốt lửa! Ta muốn các người lập tức đốt ba mươi hai ngọn lửa, nếu không sẽ đẩy các người ra ngoài”

Bên ngoài Tín Cung là ba nghìn Ngự Lâm quân đối địch, chờ tín hiệu bên Càn An cung phát ra thì liền nhổ cỏ tận gốc. Các thị vệ Tín Cung cũng biết tối hôm nay sẽ có đại biến, sinh tồn tử vong trước mắt, nên cũng không có ai lên tiếng dị nghị với mệnh lệnh đại nghịch bất đạo này, tất cả đều im lặng chuẩn bị những vật dụng dễ cháy, tưới dầu cải lên, châm đuốc...

Cung nhân trong Tín Cung cũng được đưa vào hầm ngầm đi đến ẩn núp trong Tây Lục Cung trống không. Mạnh Phù Dao phái một nhóm thị vệ phân tán rải rác ra, dặn dò bọn họ cứ nhìn thấy phòng trống thì nhóm lửa, sau đó tìm nơi ẩn núp.

“Tốt lắm, bây giờ chỉ có thể làm được những việc này thôi” Mạnh Phù Dao vỗ vỗ tay mỉm cười “Chỉ cần Thái tử có thể xuất cung, tám vạn cấm vệ quan dưới trướng hắn ở Kinh thành, so ra có ưu thế hơn Kinh quân từ ngoài

thành chạy đến. Đến lúc đó hai bên đại chiến một trận, hơn phân nửa là Tề Tâm Ý không chiếm được lợi thế”

“Chỉ sợ Thái tử không xuất cung” Vân Ngân lo lắng nói, Mạnh Phù Dao lắc đầu cười đáp “Chúng ta đã làm đến nước này mà hãn ta không thể nắm bắt thời gian, cảm thấy nguy hiểm gần kề, thì chết cũng đáng đời”

Vân Ngân im lặng, ánh sáng trong đôi mắt lạnh lùng dao động khó hiểu.

Phía sau ô cửa giấy đột nhiên bùng lên một ngọn lửa hùng hực, tiếp đó lửa bùng lên từ khắp mọi nơi. Chỉ trong tích tắc, như có một con rồng lửa đỏ, hùng hực gào thét bay lượn khắp Tín Cung, tàn phá tất cả mọi thứ ở nơi này.

Cửa sổ thoáng chốc cháy rụi, cột trụ từ từ vụn vẹo, lửa bốc cao xông đến tận trời, tiếng đá văng cửa cũng theo đó truyền đến.

Mạnh Phù Dao kéo Vân Ngân cùng nhảy xuống địa đạo, cửa hầm trên đất được đóng lại. Trước khi Ngự Lâm quân vọt vào từ cửa, nàng đột nhiên chìa ra hai ngón tay, tạo hình cây kéo, đắc ý cười nói:

“Thắng lợi”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Sát Mưa

Giờ Dậu hai khắc.

Trong thủy đình cung Càn An, lão Hoàng đế long thể không khỏe, qua quýt theo lệ cũ rồi rời khỏi tiệc, để lại các hoàng tử vui đùa.

Tề Tâm Ý vỗ tay, gánh hát tạp kỹ bước lên điện. Cô gái dẫn đầu co vòng eo dẻo như rắn, quần dài màu vàng để lộ ra chiếc bụng thon thả trắng tinh, minh châu đỏ thắm cần trên áo quần quanh nơi ngực, để lộ bầu ngực trắng như tuyết, bầu ngực trắng tròn và vòng eo thon thả phối hợp bộ quần áo trống trên hở dưới, tạo nên dáng vẻ tươi đẹp quyến rũ và hoang dã.

Các hoàng tử quen mắt nhìn những nữ nhân hoàng hoa khuê các tuân thủ khuôn phép, nên đều cảm thấy mới mẻ khi nhìn thấy cô gái hoang dã này, nhao nhao đặt ly rượu xuống, Thái tử cũng mỉm cười nhìn sang.

Những người trong gánh hát này đều có công phu nhẹ nhàng linh hoạt, tiết mục ở giữa là một trò xiếc tung người lên không trung. Hơn mười người xếp chồng lên nhau, thành một tháp người cao. Các hoàng tử đều ngẩng đầu nhìn, vô cùng tán phục với thân thể mềm dẻo của các nghệ nhân này, không ai để ý đến tháp người đó mỗi lúc mỗi tiến gần đến tâm điện, mỗi lúc mỗi gần đến chỗ ngồi chính giữa trên cao nhất, khoảng cách chỉ còn nhiều hơn một người nữa là có thể gần kề Hoàng thái tử.

Hoàng thái tử cũng không chú ý, bởi vì Tề Tâm Ý vừa móc ra một món đồ mời hân xem. Thái tử vừa nhìn thấy hai mắt liền tỏa sáng, đó là một bức

Tuyền Cơ đồ, ngang ba mươi sáu chữ, dọc ba mươi sáu chữ, dọc xuôi, dọc ngược, dọc từ trên xuống, dọc từ dưới lên, dọc ngang, dọc dọc đều có thể thành câu. Nhưng nội dung không phải là thơ ca mà là binh pháp tóm tắt.

Đây không phải là sính lễ mà Thái tử nước Vô Cực tặng cho vị hôn thê của hần lúc mười ba tuổi sao? Nghe nói trong này chứa ba mươi hai trận pháp kỳ diệu, luôn cất kỹ trong thâm cung, đệ có được từ đâu?

Đương nhiên cái này là bản tháp¹. Tề Tầm Ý mỉm cười “Tiểu đệ biết diện hạ yêu thích binh pháp, khổ tâm tìm để hiếu kính huynh”

“Ôi thật là bảo vật!” Hoàng thái tử nhận lấy, si mê nghiên cứu, không rời ra được.

*Chú thích

1. Bản tháp: Bản in lại các văn tự khắc trên bia đá, đồng thau bằng giấy mực (Như bản Photocopy hiện nay)

Tề Tầm Ý ngẩng đầu lên, ánh mắt chột lóe.

Cô gái yêu kiều kia lập tức tung mình, mũi chân điểm liên tục trong không trung, vòng ngọc kêu leng keng lấp lánh kim quang, yếu điệu quay tròn, thoáng cái đã dừng trên đỉnh tháp người.

Tháp người rất cao, đưa tay là chạm được mái vòm, vũ cơ đứng trên đỉnh, tháp người đột nhiên ngã xuống.

“Ôi”

Tiếng hô hoán vang khắp cả điện, tháp người bỗng dừng thôi ngã!

Gánh hát tạp kỹ này quả thật rất giỏi công phu, tháp người ngã nghiêng thành một góc chếch so với mặt đất mà không ai bị rơi xuống. Vũ cơ đứng trên đỉnh tháp người ngã ngửa cơ thể ngay trên đỉnh đầu Thái tử. Tóc đen

như thcs đổ xuống, che khuất ánh mắt của các thị vệ phía sau. Mặt mũi yêu kiều như hoa xuân, lúm đồng tiền nhỏ xinh và đôi môi tươi đỏ như lửa ở gần ngay trước mắt Thái tử, giống như đang đợi Thái tử đưa tay hái xuống bất cứ lúc nào.

Ngón tay ngọc ngà thon thả múa may xinh đẹp của ả nhẹ nhàng duỗi ra, chỉ cần chia thẳng là có thể đâm ngay vào yết hầu của Thái tử.

Giờ Dậu quá nửa hai khắc!

Bên ngoài Tín Cung rối loạn cả lên, ba nghìn thị vệ chen chúc một chỗ, muốn liều mạng cứu lửa cũng như muốn liều mạng lao ra ngoài.

Đại quân Phương Minh Hà gặp trở ngại nơi cửa thành, cửa vốn đã được mở, nhưng thuộc hạ Vân gia ngoài cửa thành nhìn thấy Tín Cung bốc lửa, liền lập tức chia quân vào cung và trấn giữ cửa thành, đóng cửa thành lại. Họ chỉ trích Phương Minh Hà giả mạo thánh chỉ, nhiễu loạn lòng quân, giết chết rất nhiều kẻ nội ứng thuộc phe Phương Minh Hà cài đặt ở cửa cung, ngăn cản năm vạn đại quân ở ngoài cửa thành.

Cùng canh giờ.

Tề Tâm ý nghiêng người, nhiệt tình thảo luận cách đọc Tuyên Cơ đồ với Thái tử. Cơ thể hẩn che lại tầm mắt Thái tử, liếc ánh mắt về phía vũ cơ.

Hai tay vũ cơ đột ngột giơ lên!

“Báo!”

Tiếng cấp báo hốt hoảng thành linh vang lên của binh sĩ nọ đã đột ngột cắt đứt sát mưu của vũ cơ!

“Tín Cung xảy ra hỏa hoạn”

Hoàng thái tử bỗng ngẩng đầu lên, vũ cơ liền thu hai tay.

Vừa ngẩng đầu, mọi người đang ngồi trên thủy đình cao cao đều nhìn thấy vô số đám lửa đỏ rực đang lan rộng nhanh như bước chân thoăn thoắt của vũ cơ, dần dần biến thành một biển lửa đỏ rực, không ngừng khếch đại. Nơi Tín Cung xa tít như chìm trong biển lửa khổng lồ, đỏ rực cả gốc trời Tây Bắc.

Ánh lửa chiếu sáng khắp không gian, lò mờ nhìn thấy rất nhiều đầu người chen chúc dày đặc như đàn kiến ở bên ngoài Tín Cung.

Tất cả hoàng tử đều thấy, sắc mặt họ cũng lập tức biến đổi.

Tín Cung hẻo lánh, Tín Cung nửa đêm bốc cháy, Ngự Lâm quân làm sao có thể chạy đến cứu hỏa nhanh như vậy. Trừ khi--- Bọn họ đã ở chỗ đó từ lúc nào rồi.

Nửa đêm Ngự Lâm quân tập trung ở nơi đó để làm gì? Các Hoàng tử xuất thân nơi Hoàng gia, từ nhỏ đã được học tâm thuật Đế vương, chơi trò thủ ddaonj quyền mưu, liền nghĩ ngay đến khả năng kinh hoàng nhất.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Thái tử. Sắc mặt Thái tử vẫn bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo, nhưng ai quan sát tỉ mỉ sẽ nhìn thấy những ngón tay đang cầm tấm bản đồ Tuyên Cơ không biết trở nên trắng bệch từ lúc nào.

Sắc mặt Tề Tâm Ý bên cạnh thì xanh mét, ánh mắt mù mờ, nhưng hắn còn chưa gì nói gì thì thì Hoàng thái tử bỗng nhiên đặt tấm Tuyên Cơ xuống, phất ống tay áo.

Vũ cơ lơ lửng giữa không trung bị hắn hất văng ra xa, rơi xuống mặt đất, trượt dài vài thước, phun ra một ngụm máu tươi.

“Trong cung còn đang xảy ra hỏa hoạn, nữ nhân này vẫn còn múa may, thật phiền lòng quá!” Hắn phất tay áo, sải bước đi “Người đâu theo bốn cung đến đó xem thử”

“Thái tử!” Tề Tâm Ý đứng lên “Thánh thọ bệ hạ, theo như quy định của Thái Uyên ta, phận làm con phải phụng dưỡng bên cạnh, huynh là Thái tử, không thể phá lệ này được, nên để đệ đi!”

“Tam đệ” Thái tử nhìn hần ôn hòa cười “Chuyện gấp phải tòng quyền, phụ hoàng sẽ không trách ta. Có điều đệ nhắc ta cũng nhớ, nếu ta rời khỏi, đệ lớn nhất ở đây, chư đệ và chất tử phải phiên đệ trông nom rồi”

Hán nói xong không đợi Tề Tâm Ý còn dương sắc mặt xanh mét trả lời, vội vã bước xuống bậc thang đi như bay trong vòng bảo vệ của thị vệ Đông Cung .

Tề Tâm Ý ngây người trong thủy đình, một hồi sau mới nháy mắt ra hiệu với người phía bên ngoài, lập tức có người đi báo cho Yến Liệt và Phương Minh Hà.

Tề Tâm Ý suy nghĩ miên man, lo lắng không dứt. Hần có năm mơ cũng không thể ngờ rằng, chiếc bẫy đã được hần cất công bày bố tỉ mỉ, lại bị phá hỏng bởi một trận hỏa hoạn. Trận hỏa hoạn này đã kinh động đến Thái tử, khiến Thái tử đột nhiên thoát khỏi cái chết gần kề gang tấc.

Hần đang phiền não, chợt có một thị vệ thân tín tiến vào, kề vào tai hần nói vài câu.

Ánh mắt Tề Tâm Ý chợt lóe sáng, hần xoay người lại, miễn cưỡng nói, “Ta đi thay y phục, các đệ đệ cứ tự nhiên” Rồi vội vã đi mất.

Hần đi về hướng Thiên điện sau cung Càn An, bốn phía có trọng binh canh gác, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Tề Tâm Ý bước nhanh vào điện, cửa lớn sau lưng hần lập tức đóng lại, trong điện vô cùng tĩnh mịch, không ai có thể bước vào nơi vô cùng bí ẩn này của hần.

Hắn dừng lại trước một gian phòng yên tĩnh, cố ý ho một tiếng.

Bên trong phòng, chàng trai đang chấp tay xem bức thư họa trên tường quay đầu lại mỉm cười. Tuy trên mặt đeo mặt nạ, nhưng ánh sáng trong mắt vẫn sáng ngời như trăng soi suối ngọc, sâu hun hút thăm thẳm như hồ nước không thấy đáy.

Cùng canh giờ, giờ Dậu hai khắc.

Trong khoảnh khắc chàng trai đeo mặt nạ trong Thiên điện quay người mỉm cười với Tề Tầm ý, trong một căn phòng nhỏ phía sau tấm bình phong trong Thiên điện, có một cánh cửa từ từ khẽ hở ra. Liền sau đó một ánh mắt sáng như ánh chớp nhô lên từ dưới nền đất, lóng lánh tựa như một giọt thủy ngân¹.

*Chú thích:

1. Thủy ngân: Là một nguyên tố hóa học trong bảng tuần hoàn có kí hiệu Hg, dạng lỏng có ánh bạc

Ánh mắt lóng lánh như giọt thủy ngân ấy quét khắp nơi một vòng, rồi một cái đầu nho nhỏ trời lên, người nào đó len lén nhảy ra, theo sau là một thiếu niên có sắc mặt tái nhợt lạnh lùng.

“Đây là đâu?” Đôi người Mạnh Phù Dao láo liên, tò mò quan sát khắp xung quanh.

Vân Ngấn cau mày nhìn khắp phòng, hắn cũng đâu biết mật đạo Hoàng cung Thái Uyên đa số chỉ có một chiều, có thể đi vào mà không thể đi ra. Hai người ở trong mật đạo Tín Cung lối ra một hồi, đường nào cũng cảm thấy không đi được, duy chỉ có con đường đến nơi này là không hề có bất kì dấu hiệu gì nên Mạnh Phù Dao quyết chọn, bây giờ nhìn bố trí căn phòng này, hình như là hai người đã đi vào nội cung rồi.

Hắn đang đứng lặng thinh quan sát, chờt ra dấu cho Mạnh Phù Dao.

“Có người nói chuyện ở gần đây”

Cửa sổ phòng khép hờ, Vân Ngấn nhìn qua khe cửa hở đến gian phòng chính. Nơi đó bỗng hiện lên ánh sáng phản chiếu hai bóng người đang nói chuyện với nhau. Trong đó có một người mặc áo bào tay rộng, trông có vẻ phong lưu.

Người còn lại mặc trường bào đội mào vàng, chắc là Tề Tầm Ý, người kia.... Khóe miệng khẽ cong lộ ra một nụ cười nhạt nhưng lại chứa đậm sát mưu. Vân Ngấn nghĩ nhất định đây là kẻ núp sau lưng Tề Tầm Ý, giúp gã thực thi kế hoạch giết anh trai bắt vua cha thoái vị?

Y ngoắt ngoắt tay, ý bảo Mạnh Phù Dao quay đầu lại nhìn.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Lúc Nàng Gặp Lại

Nhưng Mạnh Phù Dao lại bất đắc dĩ xua tay từ chối, nói thật khẽ: “Bước chân ta nặng lắm, đừng để người khác nghe thấy.”

Vân Ngấn chau mày, hăn nghĩ Tề vương đang ở chỗ này, bốn bề đều có thị vệ canh gác, làm sao có thể ra ngoài được bây giờ?

Mạnh Phù Dao xoay người, đưa lưng về phía tỉnh thất.

Trong tỉnh thất, chàng trai kia đang bình tĩnh nhìn chăm chú Tề Tâm Ý.

Ánh mắt y an tĩnh thờ ơ mà lại sâu xa vô ngần, rõ ràng là chẳng nói lời nào nhưng thần thái lại toát vẻ chí cao vô thượng khiến Tề Tâm Ý cảm thấy tinh thần hơi hoảng hốt, có chút chấn động trong lòng tính cúi đầu hành lễ.

Thân tín phía sau gã khẽ húng hắng ho, khiến gã mới nhận ra suýt chút nữa mình đã làm chuyện không hợp thân phận. Đối phương chỉ là một tình báo của nước Vô Cực, há có thể nhận lễ của mình sao?

Lòng gã vừa nghi ngờ cảm giác quái dị vừa rồi của mình, vừa đưa tay mời khách, gã còn chưa kịp ngồi đã vội vã đi vào chủ đề chính: “... Mới vừa rồi thất bại, hăn đã rời đi.”

“Ồ?” Chàng trai nhướn mày, “Vệ Vương gia sao vẫn ngồi đây?”

“Hả?” Tề Tâm Ý ngờ ngàng, “Ta đã bố trí tốt ở ngoài cung, ta cảm thấy bây giờ ta nên ở bên cạnh Phụ hoàng...”

“Bố trí tốt?” Đối phương mỉm cười giễu cợt, “Chuyện thế gian như nước đang tuôn trào chọt rẽ hướng chỉ trong nháy mắt, không có chuyện gì nhất định không thể thay đổi được.”

“Chính tay hãn đã cầm bức Tuyên Cơ đồ ngài đưa cho ta.” Tề Tâm Ý cau mày, “Tuy vũ cơ không ra tay thành công, nhưng độc trên tấm Tuyên Cơ đồ đã dính vào tay hãn...”

Tề Tâm Ý còn chưa dứt lời thì ngạc nhiên dừng lại, bởi vì đối phương đã đứng lên.

Chàng trai khẽ cúi người, nhìn về phía Tề Tâm Ý, nhưng lời thốt ra tuyệt đối không chút ôn hòa: “Có hai lựa chọn, một là ta đi, ngài ở lại đón chờ thành công “năm chắc” trong tay của ngài, sau đó có lẽ ta sẽ nể một phần giao tình, nhawtk xác giúp ngài. Hai là, bây giờ ta và ngài đi ngay, chạy thẳng đến cửa cung bắt lại Tề Viễn Kinh, chúng ta nhặt xác hãn.”

Tề Tâm Ý nhìn vào đôi mắt thâm trầm tuyệt đẹp của chàng trai, trong đấy có sự kiên định, nắm bắt tất cả mọi việc khiến người ta không dám có một chút hoài nghi về lời nói ban nãy.

Tề Tâm Ý khẽ nghiêng răng, đứng lên nói “Đi!”

Hai người vội vã bước ra cửa, chàng trai đi sau gãi một bước, bỗng nhiên khựng lại, nghiêng người nhìn căn phòng nhỏ bên trái một lúc.

Tề Tâm Ý bên cạnh vừa bước lên ngựa vừa gượng gạo cười hỏi “Chưa thỉnh giáo tiên sinh họ gì.”

“Tại hạ họ Nguyên.” Chàng trai thản nhiên đáp, vừa kéo cương vừa đột nhiên quay người lại nhìn trọng binh canh gác Thiên điện, nói: “Điện hạ, hãy đem theo những vệ sĩ thân tín tốt nhất của ngài. Chuyện đã đến mức độ này, cuối cùng hai bên cũng sẽ đụng độ một trận, hộ vệ bên cạnh ngài càng nhiều càng tốt.”

“Được.” Tề Tâm Ý lập tức truyền lệnh, tập hợp thị vệ lân cận và thủ vệ ở Thiên điện thành một đội, tháp tùng hai người rời đi.

“Ngự Lâm quân trong cung là thuộc hạ của Yến Liệt, toàn bộ đều nằm trong tay ta. Cho dù Thái tử vào Tín Cung cũng khó lòng bỏ trốn. Ta đã hạ lệnh Ngự Lâm quân bên ngoài Tín Cung, chỉ cần nhìn thấy Thái tử thì lập tức bắn chết!”

“Vậy sao?” Chàng trai mỉm cười, tay vừa khẽ búng, một con chim bồ câu từ trên cao cắm đầu rơi xuống bàn tay hắn, lòng bàn tay vừa xòe ra chim ồ câu liền tung cánh bay lên, nhưng lại để lại một cuộn giấy nhỏ xíu xiu trong đó.

Mặt Tề Tâm Ý liền biến sắc, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói: “Võ công tiên sinh thật cao, may nhờ ngài đánh rơi chim bồ câu đưa truyền tin này...”

“Tề vương cho rằng chỉ có một con chim bồ câu truyền tin ra ngoài hay sao?” Trong lời nói nhàn nhạt lại mang đậm sự mỉa mai, “Ta và ngài đánh cuộc, ngay mới vừa rồi, chỉ sau một khắc khi Thái tử rời khỏi thủy đình, từ khắp bốn phương tám hướng của Hoàng cung này, tối thiểu đã bay ra vài chục con bồ câu đưa tin. Chỉ với một mình ta sẽ không bắn rơi hết được.”

“Hả!”

“Ta bảo ngài chờ nửa tháng, điều tra tất cả các thế lực xung quanh mình, tìm cơ hội bỏ cũ thay mới, sau khi thanh trừng xong, chuẩn bị kế sách thứ hai nếu ám sát thất bại. Tại sao ngài không nghe theo đề nghị của ta?” Chàng trai liếc xéo Tề Tâm Ý, nơi đáy mắt ánh lên vẻ khinh thường nhàn nhạt, “Người làm việc lớn sao có thể hấp tấp như vậy?”

“Người biết cái gì!” Tề Tâm Ý bị hắt trách lần thứ hai thì cảm thấy có chút xấu hổ. Gã tự nhận mình là người chiêu hiền đãi sĩ, nhưng kẻ sĩ trước mặt gã lại chẳng chừa chút sĩ diện nào cho mình, thật sự không biết trên

dưới là gì! Cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, tính khí kiêu căng của một vương hầu tôn quý bộc phát, “Người là một mưu sĩ áo vải, có giỏi lắm chỉ làm được chút trò thâm độc vặt vãnh, biết thế nào là thế cục của thời đại này chứ? Phụ hoàng bệnh nặng, Thái y lén nói cho ta biết người đang cố lết qua lễ sinh thần này. Nếu như người băng hà, Thái tử sẽ thừa hưởng ngôi vị Hoàng đế. Nửa tháng ư? Đợi thêm nửa tháng nữa thì làm gì cũng chẳng kịp!”

Chàng trai im lặng, y bị Tề Tâm Ý quát một trận nhưng cũng không chút tức giận, ngược lại từ từ nảy sinh cảm giác thương hại.

Y liền khẽ khom người, mỉm cười nói:

“Thế thì, cứ làm theo ngài muốn.”

Giờ Dậu canh ba đã đến.

Hoàng thái tử mang theo hơn một nghìn thị vệ Đông cung, không chạy về hướng Tín Cung đang bốc cháy mà chạy thẳng đến cửa cung. Tại điện Chính Nghi cánh cửa cung không xa, hăn bị Vân Trì đầu băng như cái bánh chưng ngăn cản. Vân Trì dẫn Hoàng thái tử vào một nhánh mật đạo dưới Thiên điện cung Càn An, trực tiếp đưa Thái tử ra khỏi cung.

Mật đạo không có đánh dấu kia dưới Thiên điện cung Càn An, là đường duy nhất đi thông ra ngoài cung. Chỉ cần dời tấm bình phong đi, là sẽ hiện ra một nhánh mật đạo khác đi thẳng ra ngoài cung.

Nếu như Mạnh Phù Dao mà biết việc này, chỉ sợ là sẽ hối hận sao mình lại không gặm cái bình đồng thau gây chuyện kia. Vân Trì vốn định chờ khi hai người cường ép bức bách ông, thì sẽ hợp tình hợp lý nói ra điều bí mật này. Nhưng mà nàng lại ra tay quá ác, đập người ta đến bất tỉnh, kết quả là cơ hội trốn thoát vượt khỏi tầm tay, đường tắt không đi lại đi đường dài.

Cùng lúc đó, các nơi trong cung cũng thả bồ câu đưa tin. Song, khi những con chim bồ câu đưa tin kia vừa bay ra khỏi Hoàng cung, lập tức bị một nhóm hắc y nhân mai phục bên ngoài đồng loạt bắn chết.

Lúc này, Phương Minh Hà dẫn theo đại quân bị ngăn ngoài cửa thành, nôn nóng bất an mà chẳng làm gì được. Đương khi do dự, thành linh nhìn thấy một luồng ánh sáng pháo hoa vút lên trời cao, rực rỡ chói lòa lung linh đủ mọi sắc màu giữa trời đêm tăm tối.

“Tề Vương đắc thủ rồi à?” Phương Minh Hà mừng rỡ, phất tay “Mặc kệ trả giá, tấn công!”

Trong căn phòng nhỏ bên trái Càn An Cung, Vân Ngấn thò đầu quan sát, nói với Mạnh Phù Dao: “Toàn bộ những thị vệ bên ngoài đã bỏ chạy hết, vừa may chúng ta có thể thoát ra ngoài. Ta muốn đuổi theo Thái tử, chắc là ngài ấy đã chạy thẳng đến cửa cung, xuất cung triệu tập Cấm Vệ quân ở Kinh thành.”

“Ta ở lại trong cung, giả trang làm cung nữ rồi trà trộn rồi đi.” Mạnh Phù Dao ngồi phịch trên đất, lười biếng nói.

“Không được!” Vân Ngấn kéo nàng đứng lên, “Tề vương đa nghi, Phương Minh Hà tàn bạo, lừa như bọn họ đắc thủ, nhất định sẽ tiến hành thanh trừng đẫm máu trong cung. Cô mất chân khí ở lại quá nguy hiểm, nên đuổi theo Thái tử cùng ta, đi theo ngài ấy sẽ an toàn hơn một chút.”

“Ờ.” Mạnh Phù Dao lười biếng nhồm dậy.

Nhìn thần sắc nàng có vẻ mệt mỏi, Vân Ngấn nghĩ ngợi trong tích tắc rồi tháo ra một sợi đai lưng, cột một đầu vào cổ tay Mạnh Phù Dao, cột một đầu khác vào cổ tay mình.

“Huynh làm gì vậy?” Mạnh Phù Dao ngạc nhiên hỏi “Huynh không sợ hành động bất tiện à?”

“Kéo chặt ta, để ta bảo vệ cô.” Vân Ngấn đáp ngắn gọn.

Mạnh Phù Dao bật cười, một hồi lâu sau lại vô sỉ nói “VẬY LỖ NHE HUYNH CHẾT ĐI, KHÔNG PHẢI TA SẼ BỊ HUYNH KÉO CHẾT CHUNG À?”

Vân Ngấn im lặng, nàng dùng đao chặt đứt dây lưng, hít một hơi, cười nói “Được rồi, đi thôi!”

Giờ Dậu, canh ba.

Yến Liệt cứ đi qua đi lại trước Tam Trọng Môn, lão nhìn thấy lửa cháy trong cung nhưng không dám rời đi một bước. Lỡ như Thái tử xuất cung, lão phải ngăn cản tại chỗ này.

Tiếng vó ngựa văng đến trong đêm tối, trông mắt Yến Liệt co lại, tay giơ lên cao. Ngự Lâm quân giương cung cung, đao tuốt khỏi vỏ bày trận đón địch.

Dáng hình người đến dần dần hiện rõ trong bóng tối, là Tề vương – Tề Tâm Ý dẫn theo thị vệ.

Yến Liệt thở phào nhẹ nhõm, phất tay ra hiệu thị vệ mở cửa. Tề vương cầm chặt dây cương, ánh mắt lóe sáng, nhìn như bình tĩnh nhưng ngón tay xiết đến trắng bệch, ngựa dưới thân gã cũng đã càu kình thở ra tiếng phì phò trong mũi.

Ngược lại, chàng trai bên cạnh gã lại nhàn hạ thong dong, tư thái phong lưu, khiến Yến Liệt bất giác ngược nhìn đến vài lần.

Cửa cung Tam Trọng Môn chậm rãi mở ra.

Ánh đèn màu đỏ nơi xa cũng bị cánh cửa kéo dẫn ra, soi xuống mặt đất tựa như một vũng máu tươi.

“Soẹt!”

Không biết ám tiễn bắn đèn từ đâu, khê khằng xé rách màn đêm, tích tắc đã bắn đứt bàn đạp chân của tuấn mã Tề Tâm Ý đang cười.

Tuấn mã kinh hoàng ngửa đầu hí dài. Tề Tâm Ý không kịp phòng bị liền ngã về phía sau, hăn cố hết sức để giữ thăng bằng, thỉnh linh một bóng đen ngược gió lao đến, nhanh như ánh sáng xẹt trong đêm tối, xô gã xuống ngựa, ngay sau đó đưa tay tóm gã định xách lên.

Nguyên Chiêu Hủ bên cạnh Tề Tâm Ý bất chợt nhấc tay, Tề Tâm Ý liền được kéo sang một bên, tránh khỏi bị người kia bắt.

Bóng đen quay đầu, ánh đuốc soi rõ đôi mắt sâu thẳm, chính là Vân Ngấn.

Một chiêu không đặc thủ, Vân Ngấn tức giận khê hừ, xoay người lên ngựa, tay vừa kéo, một bóng dáng nhỏ nhắn theo đà sức mạnh của Vân Ngấn bay lên, đánh thẳng về phía chàng trai bên cạnh Tề Tâm Ý.

Thân hình của bóng đen vừa mới xuất hiện vô cùng yêu kiều xinh đẹp, lúc bay lên khăn đội đầu rơi xuống, mái tóc dài đen nhánh xõa tung, mềm mại lóng lánh như một tấm lụa trong ánh đèn đỏ nhạt từ xa chiếu đến.

Người nàng còn đương giữa không trung thì cây chùy thủ trong lòng bàn tay đã trời ra, sắc lạnh lóe sáng, hướng thẳng đến người ngồi trên ngựa.

“Xuống ngựa!”

Tiếng nàng quát khê vang lên, chàng trai ngồi trên ngựa đột nhiên ngược mắt, mỉm cười.

Người ở giữa không trung, kẻ đương ngồi trên ngựa.

Bốn mắt giao nhau.

Mắt nàng trong veo như ánh trăng tỏ trên chín tầng trời cao vời vợi, mắt hần thâm trầm như sông sâu chảy xiết tung hoành khắp đất rộng bao la.

Ánh trăng kia soi rọi sông sâu, sông núi đất trời như cùng xướng lên bản hòa âm vang dội, thanh âm vang vọng miên man trong trời đất và trong lòng người.

Giờ phút này.

Ánh đao chợt tắt.

Khoảnh khắc ấy, chàng trai bỗng nhiên mấp máy môi, nhưng lại không phát ra thanh âm.

“Phù Dao, biệt lai vô dạng?”

*Biệt lai vô dạng:

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Nhất Tiểu Kinh Tâm

Biệt lai vô dạng.

Câu thăm hỏi không thốt ra tiếng lại như sấm chớp vang trong đáy lòng.

Mạnh Phù Dao đã từng tưởng tượng rất nhiều lần tình cảnh mình và Nguyên Chiêu Hủ gặp lại nhau. Có lẽ là trong một dịp lễ hội nào đó, có lẽ là ở yến tiệc hoành tráng nào đấy, có lẽ là ở nước của Nguyên Chiêu Hủ... Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến tình cảnh trước mắt này đây, nàng và Nguyên Chiêu Hủ gặp lại nhau trong đêm cung biến Thái Uyên. Mà lúc chạm mặt, Nguyên Chiêu Hủ đứng bên cạnh kẻ địch, còn nàng chỉ dao vào tim hắn.

Hắn bị chủ thủ của nàng chỉ ngay tim nhưng vẫn mỉm cười nhàn nhã, hơn nữa còn hỏi thăm thân thiết.

Mạnh Phù Dao đứng ở đầu ngựa, lộn ngược một vòng, chủ thủy trong tay nàng vẫn sáng, nhưng trái tim không hiểu vì sao lại mềm nhũn.

Nhất là, khi nàng đọc được khẩu hình ấy.

Nhất là, khi trong ngực Nguyên Chiêu Hủ đột ngột thò ra một cái đầu nhỏ trắng muốt, đôi mắt đen xiu xiu xoay tròn, nhìn thấy ánh đao trên tay nàng thì nhanh như chớp bắt ra một sợi lông trắng, đưa lên đỡ.

Nó cho rằng lông trên đít nó là danh kiếm Can Tương, Mạc Tà* sao?

*Can Tương và Mạc Tà là tên của hai vợ chồng thợ rèn kiếm Trung Quốc cuối thời Xuân Thu ở nước Ngô. Can Tương, Mạc Tà được coi là những thợ rèn kiếm giỏi nhất thời Xuân Thu mà sản phẩm tiêu biểu là hai thanh kiếm Can Tương, Mạc Tà. Quá trình rèn gian khổ cùng độ sắc bén lạ thường của kiếm Can Tương và Mạc Tà đã được ghi lại trong sách vở và chúng trở thành tượng trưng cho những thanh kiếm sắc bén huyền thoại.

Mạnh Phù Dao chợt thấy buồn cười, nhưng chưa kịp cong môi thì lại chợt muốn bật khóc, kết quả là nàng không cười cũng chẳng khóc được, hắt xì một tiếng rồi thình lình ngã xuống.

Vừa ngã xuống, lòng nàng thầm kêu toi, dù thế nào bây giờ Nguyên Chiêu Hủ vẫn là trợ thủ của Tề Tầm Ý, mình cướp ngựa qua ải thất bại hiển nhiên Vân Ngấn sẽ không chịu chạy trốn một mình, nàng hại hãn rồi.

Nàng rơi vào một lồng ngực ấm áp, làn da để lộ nơi cổ áo láng mịn như trường bào gấm của hãn, thoang thoang mùi hương kỳ lạ. Nơi tiếp xúc giữa hai cơ thể như bùng lên một ngọn lửa, tích tắc đã lan tỏa khắp toàn thân.

Ngọn lửa ấy bao phủ thân nàng, nhưng không nóng như thiêu như đốt mà ấm áp lạ thường, hư ảo kỳ lạ, toàn thân ấm áp thư giãn tựa như ngâm mình trong suối nóng. Hiểm nguy như chợt tắt, mệt mỏi vì bồn bả vất vả suốt đêm như chẳng còn nữa, thay vào đó là sự vỗ về dịu dàng, nhưng chỉ tích tắc lại bị phủi đi nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng.

Hơi thở ấm áp của chàng trai phía sau khiến người ta như lạc vào mộng đẹp, hay như đang bông bênh trên hồ nước biếc ngập tràn hương sen thơm ngát thanh tao, quyến rũ mị hoặc khôn cùng.

Môi của hãn cách nàng rất gần, gần đến mức lúc ngựa cử động thì môi hãn lướt khẽ qua vành tai nàng, ngứa đến tận tim. Hơi thở của hãn thoảng qua trên mặt nàng, khẽ khàng nhẹ nhàng, ươn ướt như chuồn chuồn lướt nước. Lưng Mạnh Phù Dao cứng đờ chẳng nhúc nhích được, nhưng tay

chân thì từ từ mềm nẫu rồi như hóa thành bông, thành sương, thành khói, thành tơ.

Khoảnh khắc này ngắn như đốm lửa chột lóe, lại dài tựa ngàn năm.

Trong lúc hoảng hốt nàng nghe thấy tiếng hắc thì thầm bên tai, mang theo tiếng cười khe khẽ, nghe được tiếng cười ấy, nàng liền cảm thấy ngàn hoa bốn mùa đều nở rộ trong phút giây ngắn ngủi này.

“Ta thật sự muốn hôn nàng...”

Mạnh Phù Dao run rẩy, hoảng hốt nghĩ rằng, giọng nói của hắc có phải đã từng bị hạ cổ hay không nhỉ? Dù cho lời nói có đơn giản đến đâu, nhưng nếu như do hắc nói ra thì từng câu từng chữ đều như có móc vàng, móc thật nhẹ nhàng vào trái tim người nghe.

Nàng sờ mặt mình, hình như đang bốc cháy.

Hắc dừng lại một chút, rồi lại như luyến lưu như tiếc như hận nói tiếp:

“Đáng tiếc... Bây giờ không thể.”

Lời vừa dứt thì sau lưng nàng lập tức trống rỗng, suối nguồn ấm áp đột nhiên biến mất, khiến tim nàng như cũng trống vắng theo. Nàng quay đầu, nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ áo bào tay rộng nhẹ nhàng lui người về sau, nhảy xuống ngựa.

Hắc vừa tiếp đất thì liền xoay người như mây cuộn cuộn, cung đã trong tay.

Dây cung son đỏ, mũi tên đen sì, đầu tên lóe ra ánh sáng yếu ớt. Hắc cười khẽ, những ngón tay khẽ động, nhẹ nhàng linh hoạt lấp tên, kéo cong cung. Yến Liệt kinh hãi nhìn, Tề Tâm Ý bị vút xuống ngựa vừa kinh ngạc

vừa giận dữ đuổi theo, tiếng bước chân rầm rập của thị vệ phía sau vắng đến vừa gần vừa rõ.

Mũi tên chỉ thẳng về phía Mạnh Phù Dao.

...

Mũi tên chẳng bao giờ đen sì rét lạnh hơn lúc này.

Mạnh Phù Dao bất chợt quay đầu, ngơ ngác nhìn mũi tên như mắt chim ưng dán chặt người nàng và chàng trai tôn quý đang ung dung kéo cung.

Giây phút này không khí như lắng đọng, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng đuốc cháy lách tách và tiếng hít thở đè nén vì hồi hộp. Trong ánh lửa đỏ bập bùng, cô gái xoay người lại nhìn, ánh mắt trong veo tinh khiết như tuyết đọng trên núi cao. Trong ánh mắt ấy hiện lên chút ngạc nhiên, chút nghi ngờ, chút rung động, khó hiểu... Như ẩn chứa nghìn câu vạ lời và tất cả tâm sự muốn nói ra lại chẳng thể nào nói được.

Ánh mắt phức tạp ấy không lời nói nào có thể diễn tả được, giống như búa tạ gõ vào đáy lòng. Nhất thời tất cả mọi người đều quên mất hành động.

Chỉ có chàng trai kia vẫn thản nhiên mỉm cười, chẳng chút xao động. Tay cầm cung vững vàng như núi, cung cong căng cứng vang tiếng kéo cót kết khe khẽ, nghe như tiếng lòng nỉ non ngàn lời tâm sự.

Tay hắn kéo cung cong về sau ánh chùng một tắc, mũi tên chực chờ lao thẳng về phía trước!

“Vút”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Sấm Chớp Chợt Đến

Tiếng tên nhọn xé gió kia chưa bao giờ khiến người ta tuyệt vọng như lúc này. Mũi tên chia cắt không gian, truy gió đuổi chớp bắn thẳng đến Mạnh Phù Dao.

“Ầm!”

Cũng lúc đó nơi cửa cung Nhất Trọng Môn chợt vang lên một tiếng nổ lớn, tiếng theo là tiếng reo hò như thủy triều ủa đến. Tường lĩnh dẫn đầu giáp đen khăn vàng chính là Phương Minh Hà.

Tề Tâm Ý vui mừng khôn tả, hô to: “Minh Hà, người đã đến rồi!”

Phương Minh Hà cao giọng cười to, tiếng nói mang theo nội lực truyền đến từ xa: “Chúc mừng điện hạ đắc thủ.”

Nhưng Tề Tâm Ý khẽ ngờ ngàng khi nghe được lời này, còn chưa kịp đáp thì Phương Minh Hà đã cười nói: “Bọn thuộc hạ một đường đến đây giết thật sáng khoái!”

Cửa cung Nhất Trọng Môn cuối cùng cũng mở, cách xa nhau chừng gần một dặm, nhưng vẫn ngửi được mùi máu tươi dính trên áo giáp binh sĩ và sát khí ngất trời như giẫm đạp đầu người mà đến.

Có thể suy ra, mới vừa rồi, lúc đại quân Phương Minh Hà cho rằng Tề vương đắc thủ đã phá vỡ cửa thành, một đường giết bao nhiêu người, chém

bao nhiêu đầu rơi xuống đất, đập lên bao nhiêu thi thể, đốt cháy tan hoang bao nhiêu nơi, và đi qua biết bao nhiêu người bị thương than khóc.

Phương Minh Hà hớn hở, khát khao tương lai ốt đẹp phía trước, hẳn sẽ trở thành trọng thần phò vua. Không chú ý đến sắc mặt đột biến của Tề Tâm Ý. Nguyên Chiêu Hủ bên cạnh mỉm cười lắc đầu.

Nhưng ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ không hẳn nhìn đại tướng quân trước mặt, mà đích thực hẳn đang nhìn mũi tên bay vút về phía Mạnh Phù Dao.

Tên lao vun vút, xé gió gào thét trong không trung, đương khi sắp đến gần Mạnh Phù Dao thì đột ngột rẽ hướng. Mũi tên tự nhiên rơi xuống lạch cách một cách quái dị, bắn lên thân ngựa của Mạnh Phù Dao.

Tuấn mã ăn đau ngựa đầu hí dài, nhảy lên loạn xạ như nổi điên, phi nước đại một đường thẳng về phía trước.

Thân thể Mạnh Phù Dao không ngừng xốc nảy, nàng nghiêng răng kéo căng dây cương để không bị té xuống lưng ngựa. con ngựa lao nhanh kịch liệt, xốc nảy đến gân cốt toàn thân nàng như muốn rã rời. Mạnh Phù Dao cắn môi, gắng hết sức mình ngoái đầu lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ.

Nàng xoay đầu, tóc đen tản ra phất phơ như một dải lụa mềm màu mực, che đi một nửa khuôn mặt, giữa những sợi tóc tơ lòa xòa lộ ra ánh mắt đen nhánh, chứa chan muôn nghìn cảm xúc.

Ánh mắt ấy ngập nỗi bi thương, chỉ tích tắc đã vượt qua sóng người hỗn loạn, vượt qua rãnh trời, vượt qua Vong Xuyên, thống đến Bỉ Ngạn.

Trước mắt nàng là muôn vàn giáp sắt chói lóa, dồn dập như sóng xô, phía sau là thị vệ Tề vương truy đuổi, ào ào như lũ cuốn, ở giữa là Nguyên Chiêu Hủ đang đứng mỉm cười. ống tay áo hẳn phất phơ trong gió, ngừng đầu đón nhận ánh mắt phức tạp của Mạnh Phù Dao.

Hắn dùng nội công truyền âm vào tai nàng, giọng nói bình tĩnh như Thái sơn có sập xuống cũng chẳng hề biến sắc, chỉ thuộc về một mình hắn.

“Cẩn thận.”

Lòng nàng chấn động, ngay sau đó liền cảm thấy lại bị xốc nảy lên lần nữa.

Mũi tên kia vừa rồi đã rơi xuống đất giờ lại bật nảy lên, vô cùng chính xác đập vào thân ngựa. Tuấn mã tức giận hí vang, cất cao vó chở Mạnh Phù Dao chạy cấp tốc ra ngoài như một tia chớp.

Mạnh Phù Dao như đang lênh đênh trên mặt biển, bấp bênh không tự chủ được, được ngựa chở một mạch đến Nhị Trọng Môn. Trước mặt nàng, có hơn nghìn thị vệ khôi giáp sáng loá, xếp hàng nghiêm ngặt và Bùi Viên đang cầm liêm cười gằn, canh giữ trước cửa cung...

Một nỗi u ám dâng lên từ đáy lòng nàng – Ông trời ơi, như vậy làm sao con có thể xông ra ngoài được đây?

Nàng cố gượng quay đầu nhìn Nguyên Chiêu Hủ, ngay cả bản thân cũng chẳng hề biết, ánh mắt của mình bi thương đến dường nào.

Nguyên Chiêu Hủ nhướng mắt nhìn nàng chăm chăm, chỉ trong một chốc hiểm nguy mà Mạnh Phù Dao xưa nay luôn kiên cường dũng cảm lại có ánh mắt như thế, khiến lòng hắn run lên thành tiếng, ý cười trên môi phai nhạt vài phần, nhưng ánh mắt lại đậm thêm vài phần dịu dàng, vài phần lưu luyến.

Nàng sợ không phải là cái chết...

Tuấn mã chở Mạnh Phù Dao xông thẳng về phía trước, Tề vương phía sau gio tay phát, thị vệ liền định đuổi theo. Nguyên Chiêu Hủ bình thản

nói: “Vương gia, xem ra Thái tử không có đi ra từ cửa cung rồi. Ở đây không cần nhiều người nữa.”

Sắc mặt Tề Tâm ý xanh mét, do dự. Nguyên chiêu Hủ lại nói: “Ngài hãy dẫn người đi lòng bắt Thái Tử thì thỏa đáng hơn, còn ở nơi này... Tại hạ có thể san sẻ cho ngài.”

Tề Tâm Ý liếc nhìn hẩn, cảm thấy người này không đáng tin lắm. Tuy nhiên, lúc này Phương Minh Hà phải dẫn binh, Yên gia và Bùi gia phải giữ cửa, lại không có người nào khác khả dụng. Gã nghĩ rằng, phần lớn binh lực của mình hôm nay đều canh giữ ở các cửa cung, chỉ hai kẻ còn con cũng chẳng làm được gì nên lập tức đồng ý. Gã dẫn người đi lục soát Hoàng cung, cũng vội vàng truyền tín hiệu báo Phương Minh Hà phái một đội quân, chặn lại tất cả các con đường đi đến doanh trại Cấm Vệ quân.

“Như vậy, xin nhờ tiên sinh vui lòng bắt giữ hai kẻ nam nữ khả nghi này.”

Nguyên Chiêu Hủ cười , đáp: “Yên tâm!”

Tề Tâm Ý rời đi, Nguyên Chiêu Hủ chột ngắc đầu nhìn về phía thành lâu, mỉm cười phất tay, dẫn thị vệ “Đuổi theo” Mạnh Phù Dao.

Ở phía trước, Vân Ngấn bám chặt vào một bên thân ngựa, không ngừng gạt tay bay đến để bảo vệ Mạnh Phù Dao đang ở phía sau, hẩn nhìn đại quân phía sau từ từ đến gần và thị vệ đứng chặn nơi Nhị Trọng Môn dày đặc không một khe hở phía trước, tâm đáy lòng không khỏi bật lên tiếng thở dài tuyệt vọng.

... Thì ra, Thái tử không có đi ra từ cửa cung, là mình hại nàng. Bất kể thế nào đi nữa, cho dù có liều mạng, cũng nhất định phải bảo vệ nàng.

Phía trước mặt, Bùi tướng quân nhìn chăm chú đôi nam nữ đang xông đến. hai kẻ yếu ớt này, như hai chấm nhỏ xíu xíu giữa con đường dài và

rộng, tựa như thiên quân vạn mã phía sau chỉ cần nhẹ nhàng vung tay là có thể bóp chết bọn họ. Bùi tướng quân và con gái yêu khinh miệt cười, nhưng cũng không lơ là thờ ơ, thành linh phát tay.

“Vút!”

Một làn mưa tên bắn ra từ Nhị Trọng Môn, hóa thành một vòm mây đen kịt, gào thét như quỷ khóc giữa không trung, chỉ tích tắc đã từ trên cao trút xuống, nhắm thẳng vào đôi nam nữ lẻ loi giữa con đường dài và rộng.

Tuần mã kêu gào thảm thiết, thân hình dính đầy tên, tức thì ngã chết.

Vân Ngấn nhảy lên quát to, kiếm múa vun vút sáng lóa, ánh sáng tụ lại thành một bức tường tròn trĩnh, che chắn bảo vệ Mạnh Phù Dao bên trong. Hắn hòa thành một cơn gió, lượn vòng quanh bức tường ấy, cơn gió này không lướt không cuốn, chỉ vây quanh người bên trong, tên bay đến đâu cũng đều chặn đỡ.

Yến Liệt giữ Tam Trọng Môn và Bùi tướng quân giữ Nhị Trọng Môn đều là danh gia võ học, thị lực vô cùng tốt. Vừa nhìn đã thấy thiếu niên kia đang liều mạng, chiêu kiếm múa chắc chắn là Ngự Kiếm Thuật chí cao trong kiếm thuật, kiếm hóa thành khí, cứng như kim thiết. Hai người đều không khỏi kinh ngạc, nhưng chỉ thoáng chốc liền nhếch môi cười lạnh lùng.

Ai cũng biết lấy chân khí điều khiển kiếm, nếu lâu dài sẽ dẫn đến mất mạng, nhẹ thì công lực giảm sút đến tàn phế, nặng thì mất hết công lực rồi chết.

Đáy mắt Yến Liệt ánh lên sự mỉa mai – Liều mạng như vậy, muốn chết à! Ông ta lạnh lùng cười, thờ ơ xoay đầu nhìn về hướng khác.

Thế nhưng lúc này, Vân Ngấn đâu còn nghĩ đến điều gì nữa, trong đầu hắn chỉ còn sót lại một ý niệm: bảo vệ nàng! Nàng là do hắn lôi xuống nước, hắn không thể để mặc nàng bị vạn tên bắn chết ở cửa cung này!

Gió mạnh gào thét, trăng mờ nghiêng ngả, những mũi tên đen kia bay vút đến đều bị gạt ra, rồi lại bay khắp bốn phương tám hướng, bắn thẳng lên trời cao, xé rách mây trời, xuyên thủng bầu trời, tạo thành muôn ngàn vì sao lấp lánh.

Ánh sao chiếu lên gương mặt như tuyết trắng của thiếu niên, răng trắng cắn chặt đôi môi đỏ tươi như máu.

Hắn vùng kiếm, múa kiếm, ngự kiếm... Cánh tay đau đến mất đi tri giác, tất cả đều không phải do ý thức quyết định, mà là dựa vào bản năng một cách máy móc.

Toàn bộ tâm tình hắn đều đặt trên người Mạnh Phù Dao, hắn chẳng màng đến bản thân mình. Một mũi tên bắn lén xiêu vẹo bay đến, cắm vào khe nơi xương vai hắn, vừa động nhẹ đã đau thấu xương.

Mạnh Phù Dao vẫn được bảo vệ trong màn kiếm khí của hắn tạo ra, lúc này bỗng ngừng đầu. Sắc mặt nàng lúc này còn trắng hơn cả Vân Ngấn vài phần, ánh mắt xưa nay trong trẻo kiên cường, giờ phút này lại long lanh ươn ướt.

Vân Ngấn vừa cúi đầu, nhìn thấy cô gái luôn kiên cường kia, giây phút này đây đã óng ánh lệ nơi đáy mắt, tâm khảm run run đau xót, dường như có một mũi tên đã bắn trúng tâm hắn rồi.

Hắn nghiêng rằng, không nhìn mặt Mạnh Phù Dao nữa, bỗng nhiên trở kiếm chém đứt mũi tên, máu tươi tung tóe đầy vai. Thế nhưng hắn lại như hoàn toàn mất hết cảm giác, cơn gió vờn xung quanh bức tường bằng kiếm khí hóa thành màu đỏ. Tựa như một tấm màn đỏ di động, che chắn hết tất cả sát mưu và thương tổn cho người bên trong.

Song, dù hắn đã dốc hết toàn lực, cũng chỉ che chắn được mưa tên từ phía trước ập đến, không cách nào cản được truy binh đuổi đến từ phía sau. Trong lúc cấp bách, hắn quay người nhìn lại, thấy chàng trai kia đã dẫn

theo thị vệ tiến đến gần kề, chỉ còn cách nhau vài bước. mà trước mắt, đội cung thủ đột ngột lùi về phía sau, một đội binh sĩ khác mặc cẩm y, bước vội lên ngồi quỳ ở phía trước, người người kề vai một cây súng dài đen nhánh, họng súng đen ngòm lạnh lẽo, chỉ về phía hăn và Mạnh Phù Dao.

Đội súng lửa.

Vân Ngấn nặng trĩu lòng, bất giác nhào tới phía trước, che chắn cho Mạnh Phù Dao.

Chuyện trước mắt hăn có thể làm, là lấy thân mình che chở cho nàng.

Lòng hăn vô cùng âm đạm, nhưng ánh mắt lại kiên định như núi.

Nhưng mà, trong tích tắc âm đạm ấy, đột nhiên trời cũng tối đi.

Vân Ngấn cả kinh, cho rằng mình kiệt sức hoa mắt chóng mặt, chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng quát khê trầm mà mạnh mẽ, tựa như tiếng sấm vang vọng từ trời cao, ánh chớp mưa sa rền vang, tích tắc đã xuống đến nhân gian.

Vân Ngấn ngẩng đầu lên, cảm thấy đỉnh đầu mình tối sẫm, một cơn lốc đen đột nhiên ập xuống từ trên thành lâu, nhanh hơn gió bão, mang theo tiếng quát vọng đến âm âm, còn vang to hơn cả tiếng sấm

“Ta đến giết người!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Bàn Về Ngực Trước Đám Đông

Tiếng quát to long trời lở đất khiến binh lính phía trước kinh hoàng, mũi súng đồng loạt run rẩy. Bàn tay người nọ vừa vung lên lập tức có hàng loạt viên đá bắn ra như hoa bay ngợp trời, gió thổi vang tiếng rào rạt, nhưng lại không hề bay vào mặt người nào. Đương khi binh lính còn đang ngạc nhiên, lại nhìn thấy những viên đá ấy lượn vòng gào thét bay đến chui vào nòng súng, phá hỏng nòng súng. Rất nhiều viên đá bay sâu vào tận bên trong, sức mạnh đến mức khiến nòng vỡ toang, nổ vang ầm ầm trên vai những binh sĩ nọ, máu thịt văng bê bết tứ tung.

Người đó chẳng thèm nhìn những viên đá vỡ vụn văng ra, tung mình xoay giữa không trung, áo choàng đen xoay tròn sát đất. Thị vệ Tề vương phái sau Nguyên Chiêu Hủ lập tức ngã lăn ra kêu tên thảm thiết.

Nguyên Chiêu Hủ quát khê: “Khách đến từ phương nào?”

Hắn giơ chưởng nghênh đón, chưởng phong chạm ầm vào nhau. Nguyên Chiêu Hủ như kém hơn hắn một chút, lùi về phía sau thành thạch. Mọi người thấy Nguyên Chiêu Hủ bất lợi cũng bị kinh sợ, nhất thời do dự không dám tiến lên.

Người nọ cười to, lúc này mới đáp: “Khách sát nhân, muốn đến thì đến!” Vừa tung mình đã rơi xuống trước mặt Mạnh Phù Dao, đưa tay kéo nàng vào người lúc nàng còn đang giãy dựa trên lưng ngựa, hắn giơ ngón tay lên, cười khê nói: “Cô gái, xin lỗi, trả lại chân khí cho nàng.”

Tiếng nói người nọ hùng hồn như lồng ngực căng tràn của hắc, thoang thoang mùi hương từng thơm mát nơi núi rừng hoang dã. Mạnh Phù Dao vừa nghe tiếng thì biết ngay Chiến Bắc Dã đã đến, thật ra không bị hắc kéo vào lồng ngực thì nàng cũng biết là hắc rồi. Ngoài trừ hắc ra, trên thế giới này có ai nói chuyện kiêu ngạo hơn thế chứ?

Cùng lúc đó, cả người nàng như được thả lỏng, cảm giác dây thừng buộc chặt được nới lỏng ra, chân khí từ từ dâng lên ở đan điền. Tâm tình cũng buông lỏng theo, sau khi vui mừng tột cùng thì lại tức giận tột độ, không nhìn được, xoay người đâm một cú vào mũi Chiến Bắc Dã.

Chiến Bắc Dã đâu ngờ đến cô gái này trở mặt nhanh hơn lật sách, lần này bị đánh đến chảy máu mũi, nhất thời mặt như nở hoa, lần này. Mạnh Phù Dao nhìn vẻ mặt nhếch nhếch của hắc không nhìn được cười to. Vừa mới cười thì đã tắt ngúm, sa sầm sặc mặt nhìn Vân Ngấn nửa người đâm máu, lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ đang ở phía sau.

Nguyên Chiêu Hủ ngược mắt mỉm cười với nàng, sau đó quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt tàn khốc của Yến Liệt đã theo đến phía sau, hắc đột nhiên nghiêng người, làm như không chống đỡ được cường lực vừa rồi, ngã về phía Yến Liệt.

Yến Liệt đành phải giơ tay ra đỡ, hắc lại đột nhiên cười khẽ.

Nụ cười này rực rỡ vô cùng, tựa như trăng sao sáng trên trời cao, tạo nên ảo cảnh như mộng. Trong ảo cảnh có nước xanh cát trắng, sóng nước lăn tăn phản chiếu sắc trời, lấp lánh muôn vàn ánh bạc.

Yến Liệt nhìn nụ cười lung linh ấy, cảm thấy ý thức trong đầu mình như cũng lâng lâng bồng bềnh sóng nước, như mây bay sương mỏng, không còn là chính ông nữa.

Đột nhiên ông ta ngã xuống.

Thị vệ vội vàng chạy đến đỡ Yến Liệt, Nguyên Chiêu Hủ lách mình khỏi người ông ta, thản nhiên cười nói: “Ôi, đáng tiếc, hình như Đô úy trúng độc của khách sát nhân ban này.”

Vân Ngấn xông lên phía trước, Chiến Bắc Dã che chở Mạnh Phù Dao, ánh mắt của hắn rơi trên vai nàng, vết thương nơi đó vì cơn bão suốt đường mà bị nứt ra, máu thấm đỏ thẫm.

Rồi hắn lại lướt nhìn xuống váy nàng, vết máu lấm tẩm nơi đó vô cùng chói mắt. Chiến Bắc Dã nhăn nhó cau mày, ánh mắt ảo não. Hắn suy nghĩ, móc ra một bình ngọc tinh xảo từ trong ngực, đưa tay xé y phục trên vai Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao lập tức khàn giọng hét lớn: “Huynh làm gì vậy?”

Tay Chiến Bắc Dã đang giơ bỗng cứng đờ, Mạnh Phù Dao cướp lấy món đồ trong tay hắn trong chớp mắt, hung dữ nói: “Giờ là lúc nào mà huynh còn muốn băng bó vết thương cho ta? Đồ này ta lấy coi như là chấp nhận lời xon lỗi của huynh.”

Chiến Bắc Dã trơ mắt nhìn nàng ngang ngược cướp đi bình Kim Sang được, đó là cực phẩm của nước khác cống nạp cho nước Thiên Sát, đến Hoàng tử cũng chẳng thể lấy nó bỏ vào ngực được. Hắn bất đắc dĩ sờ sờ mũi mình, vừa sờ thì tay liền dính máu, hắn ngơ ngác nhìn bàn tay dính máu của mình, trong lòng bỗng chột dưng lên cảm giác... hình như là hèn hạ.

Ôi, kể từ khi nhìn thấy cô gái này thì mọi chuyện của hắn có chút lộn xộn, chuyện nào chả ra chuyện chả ra chuyện nào cả, Chiến Bắc Dã hắn hình như cũng không phải là Chiến Bắc Dã nữa.

Nhìn thấy Mạnh Phù Dao vẫn còn xoay đầu nhìn về phía sau, hắn tức giận nói: “Nàng nhìn cái gì?”

Mạnh Phù Dao lập tức đáp liên quan gì đến huynh.”

Khóe miệng hắn co giật, máu trong mũi hắn đã đóng lại, thoát nhìn quả thật hơi buồn cười, hắn giận dữ nói: “Không cần nhìn nữa, ta thừa nhận, mới vừa rồi đầu chương là ta và hắn cùng diễn cong hoàng(*)).

(*) Song Hoàng: một người trên sân khấu biểu diễn động tác, một người ở bên trong sân khấu hát hoặc nói.

Mạnh Phù Dao bĩu môi nói: “Cũng biết huynh đâu có thần kỳ như vậy chứ.” Nàng nhìn Nguyên Chiêu Hủ đã quay người đi, nhưng cánh tay chấp phía sau phất phất với nàng, chẳng hiểu là ý gì nữa.

Nàng chưa xót nghĩ thầm, người này thật sự không thể đoán được, tất cả hành động của người khác dường như đều nằm trong kế hoạch của hắn, đáng sợ vô cùng...

Suy nghĩ trong đầu còn chưa dứt, ba người đã vọt đến cửa cung Nhị Trọng Môn, lúc này tên bắn ra đã mất đi tác dụng, Bùi tướng quân phất tay cao, các thị vệ nhất tề đồng loạt giương gươm giáo lên rào rào, tiếng Bùi Viện cười nói: “Các người xông đến đây thì sao? Năm trăm thị vệ nơi này không đủ bắt các người à? Còn có đại quân Phương tướng quân nữa đấy...”

À nói đến đó thì chợt giật mình, cha con cùng đưa mắt nhìn nhau, bay giờ mới nhớ đến tất cả chú ý đã đặt trên đôi nam nữ này, không phát giác đội quân Phương Minh Hà đã khựng lại từ lâu.

Bùi Viện đột nhiên quay đầu, mở khe cửa cung nhìn ra ngoài, ả thấy hình như dai96 quân đang nổi loạn. Cửa cung Nhật Trọng Môn vốn đã được mở giờ tự nhiên đóng lại, nhất thời không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nơi này ả vừa quay đầu phân tâm, Chiến Bắc Dã từ phía sau thành lĩnh lướt nhanh về phía Bùi tướng quân. Bùi Viện sợ hãi vội vàng phóng tới để cứu cha mình, nhưng Chiến Bắc Dã chỉ giả vờ tấn công, đột nhiên quay

người lại, ống tay áo vừa cuộn tròn đã liền đối hướng, khiến Bùi Viện phóng tới vừa khéo rơi ngay vào tầm tay của Chiến Bắc Dã.

Hắn bóp chặt cổ họng Bùi Viện, cười to “Này, sao lần này người lại còn ngu hơn lần trước vậy?”

Bùi tướng quân đoán sai tình thế khiến con gái yêu bị bắt, giận đến mức lông mày cũng dựng lên. Vừa định thét to ra lệnh thị vệ giải cứu, thành linh một bóng đen như ma quỷ chợt vụt lóe sát người. Mạnh Phù Dao vung roi vun vút, nàng chỉ đứng tại chỗ, trái một roi, phải một roi chặn ông ta lại, roi đen xé gió hóa ra vô số ảo ảnh khiến người ta không phân biệt được đâu là hư đâu là thực, chỉ định liều mạng liều mạng liên tục né tránh. Bùi tướng quân càng tránh thì càng xa khỏi Bùi Viện.

Hàng mây Chiến Bắc Dã đã nhướng cao như kiếm ra khỏi vỏ, tiếng cười to vang vọng đến vài dặm ngoài cũng có thể nghe thấy, hắn vừa giữ chặt cổ họng Bùi Viện quyết kéo ả đi, vừa nói: “Thật xui xẻo! bốn vương thật không muốn chạm vào nữ nhân đã có chồng như người!”

Bùi Viện tức đến mức sắc mặt trắng bệch, gần như muốn ngất đi, buồn bã khẩn thiết nhìn Bùi đại tướng quân. Thế nhưng roi trên tay Mạnh Phù Dao không ngừng lao đi vun vút, Bùi đại tướng quân vài lần muốn xông đến nhưng lại lực bất tòng tâm.

Mạnh Phù Dao vừa vung roi vau72 cười to: “Mở cửa! Mở cửa lớn một chút! Nếu không ngực của Quận chúa các người sẽ bị đè bẹp đấy!”

Hai chàng trai cùng ngoái đầu nhìn nhau, sắc mặt lập tức càng đen sì, cả hai đều cảm thấy cô gái Mạnh Phù Dao này không chỉ nói chuyện không chút kiêng kị mà còn rất ác độc. nơi cửa cung Thái Uyên, trước ngàn vạn binh lính, nàng trắng trợn luận đàm về ngực của Quận chúa còn chưa được gả, bảo sau này người ta làm sao làm người nữa đây?

Thật là... rất vô sỉ.

Tiếng cười trong trẻo của Mạnh Phù Dao truyền khắp mấy cánh cửa cung. Nguyên Chiêu Hủ chấp tay bỏ đi đột nhiên khựng lại, sau đó mỉm cười. lông mi dài của hắn rũ xuống, như màn sương mỏng che đi sự biến ảo thâm trầm trong ánh mắt.

Nguyên Bảo đại nhân trong lồng ngực hắn đột nhiên lộ đầu ra nhìn, kêu lên chít chít, ánh mắt cực kì khinh bỉ. Nguyên Chiêu Hủ cúi đầu nhìn xuống, lập tức hiểu được suy nghĩ trong đầu Nguyên Bảo đại nhân.

Hắn vô cùng đồng ý với suy nghĩ ấy của nó, gật đầu, như ngẫm thật lâu rồi bổ sung thêm: “Người nói rất đúng, thật ra thì ngực nàng rất nhỏ...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Uy Hiếp Nơi Cửa Cung

Cửa cung Nhị Trọng Môn chậm rãi mở ra, ba cao thủ liên kết đoạt lại được tiên cơ¹, năm trăm thị vệ cũng không cản được bước chân của bọn họ. Cửa cung Nhất Trọng Môn ở trước mặt như gần trong gang tấc.

*Chú thích:

1. Tiên cơ: ý chỉ việc nắm giữ Bùi Viện làm con tin

Nơi cuối con đường dài hơn trăm mét, một nghìn thị vệ đang canh giữ ở cửa cung cuối cùng này đã bày trận đón địch, nhưng do e ngại Quận chúa đang bị bắt giữ nên không ai dám bắn tên.

Không có cung tên uy hiếp, ba người thoải mái hơn nhiều, thậm chí tư thế bước đi của Mạnh Phù Dao như đang nơi sân vắng, nàng cầm roi lắc lư ung dung đi theo Chiến Bắc Dã.

Thật ra thì nàng hoàn toàn không muốn đi với tư thế như vậy, nhưng vì máu nơi vết thương trên đùi đã đông lại, dính chặt vào váy, mỗi cái bước chân đều đau như xé thịt. Mà bây giờ cũng không phải lúc có thể xử lý vết thương, nàng đành phải bước đi xiêu vẹo.

Mạnh Phù Dao không để ý đến vẻ mặt quái dị của Chiến vương gia, nàng nheo mắt nhìn Yến Kinh Trần vẻ mặt tái xanh đang canh giữ trước cửa cung, Yến Kinh Trần không nhìn bất kì ai, chỉ chăm chú nhìn nàng. Mạnh Phù Dao bĩu môi, nàng biết vóc dáng nàng yêu kiều, cho dù gương mặt đã

dịch dung xấu xí cũng không thể gạt được người quen. Ví như Nguyễn Chiêu Hù, ví như Yến Kinh Trần.

“Hello” Nàng vẫy vẫy tay, “Yến tiểu hầu gia ta dắt chó lông xù của huynh đến đây, huynh định cảm ơn ta như thế nào?”

Sắc mặt Yến Kinh Trần lại trắng hơn vài phần, nhìn như thoa sương trong sắc đêm. Phong thái tao nhã ngày xưa không biết đã mất đi từ lúc nào rồi.

Thật lâu sau hắn mới nói “Muội thả Quận chúa đi!”

“Được ạ” Mạnh Phù Dao gật đầu “Huynh mở cửa đi”. Một hồi im lặng, thật lâu sau nữa Yến Kinh Trần lại nói “Muội ở lại thì ta sẽ thả bọn họ đi, nếu không, ta sẽ hạ lệnh vây công.

*Chú thích

2. Vây công: bao vây tấn công.

Bùi Viện bỗng ngoảnh lại, kinh ngạc đến mức tròng mắt như to hơn, cả người đột nhiên run nhè nhẹ, như chưa bao giờ nghĩ đến Yến Kinh Trần sẽ thốt ra những lời như vậy. Á như chiếc lá khô rụng rơi trong gió, bất lực rơi xuống đất.

Mạnh Phù Dao cũng trợn to mắt, há mồm, không khí lạnh như lũn vào từng kẽ răng. Thật là không có kinh hãi nhất, chỉ có kinh hãi hơn. Đề nghị lần trước đã chấn động lòng nàng rồi, lần này lại còn đưa ra đề nghị như thế trước mặt Bùi Viện.

Chiến Bắc Dã đã sớm giận tím mặt, ngón tay bóp cổ Bùi Viện vang lên răng rắc. Hắn cau mày trừng Yến Kinh Trần “Tên mặt trắng kia, bốn vương không cần nữ nhân hy sinh để chạy trốn, người dám giữ nàng lại, ta dám lấy mạng người.”

Vân Ngấn không nói gì cả, chỉ tiến lên một bước, che chắn Mạnh Phù Dao phía sau lưng mình.

Sắc mặt Yến Kinh Trần hơi biến ảo, chậm rãi liếc nhìn Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn. Nơi đáy mắt bỗng dâng lên một ngọn lửa hừng hực, đốt cháy khuôn mặt tao nhã trước nay của hắn thành một khuôn mặt dữ tợn. Ánh lửa trên đuốc lập lòe khiến khuôn mặt hắn cũng méo mó theo. Một lúc lâu sau, như đã hạ quyết tâm, hắn im lặng lui về phía sau, giơ bàn tay hướng về phía Chiến Bắc Dã bổ xuống.

Bùi Viện lập tức ới ra một ngụm máu tươi, Chiến Bắc Dã phất tay áo, cả giận nói “Ôi thì ới không được để máu bắn của người dính lên người bốn vương”

Bùi tướng quân từ phía sau chạy tới, gầm lên “Tiểu tử Yến gia, người”

“Nhạc phụ! Kinh Trần trấn giữ Nhất Trọng Môn, sự việc quan hệ trọng đại, không dám vì tư tình cá nhân làm nhỡ việc lớn” Yến Kinh Trần không nhìn về phía Bùi tướng quân, gân xanh nổi lên nơi quai hàm, ánh mắt đỏ bừng như sắc máu.

Mạnh Phù Dao nhìn vào Yến Kinh Trần nhắm vào Chiến Bắc Dã và Bùi Viện ra hiệu, như phớt lờ sự hiện diện của Bùi Viện, không khỏi khoanh tay cười khẩy.

Hơn nghìn lưỡi dao sắc bén chỉ về phía Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn. Yến Kinh Trần tái mặt nhìn Mạnh Phù Dao nói “Muội qua đây”

Nàng thờ ơ, ngửa đầu nhìn trời. Yến Kinh Trần hít vào một hơi, hôm nay hắn canh giữ Nhất Trọng Môn, nhìn thấy trong cung có biến, đoán rằng Thái tử chắc đã thoát thân. Hắn biết cung biến tranh đoạt khó có được kết cục như mong đợi, mộng đẹp của hai nhà Bùi-Yến đã tan thành bọt nước. Lúc này nhìn chung Bùi Viện đã mất đi ý nghĩa, lại nhìn thấy Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã “Nàng nàng huynh huynh” khiến sự ghen tuông nơi

đáy lòng hẫng như muốn nổ tung. Trong tâm trạng tức giận, hẫng quyết tâm mượn cơ hội này giữ lại Mạnh Phù Dao.

Giữ lại nàng, dù là trói lại cánh nàng, cũng tốt hơn nhìn nàng ngao du giang hồ, thoải mái cười trong lòng người khác.

Yến Kinh Trần nghiêng rặng, thốt từng chữ qua kẽ răng.

“Muội qua đây! Nếu không ta liệu chết nghìn người, cũng phải chém bọn họ thành thịt băm”

Mạnh Phù Dao xoay đầu, liếc mắt nhìn hẫng một hồi, thản nhiên đáp “Ta tình nguyện làm thịt băm cùng với bọn họ, chỉ cần huynh nuốt trôi”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng như tiếng chuông ngân, Vân Ngấn xoay đầu nhìn nàng với ánh mắt phức tạp, Chiến Bắc Dã thì ngửa đầu cười to “Tốt! Cô gái tốt! Ta quyết định cưới nàng”

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, đầu óc người này làm từ gì nhỉ? Hẫng biết nhà nàng ở đâu ư, năm nay nàng bao nhiêu tuổi à, cá tính thế nào sao, sở thích ra sao hả, cúp ngực bao nhiêu, ba là ai mẹ họ gì à? Tùy tiện đòi cưới nàng, đùa chắc?

Ngẫm nghĩ một chút, Mạnh Phù Dao quả quyết, đây đúng là lời nói đùa.

Nàng không biết khi tiếng cười to này truyền đến tai Nguyên Chiêu Hủ đang định ra khỏi cửa Nhất Trọng Môn, hẫng vừa định nhảy lên lưng ngựa thì dừng lại, cúi đầu nói với Nguyên Bảo đại nhân trong lồng ngực mình “Này, có người muốn giành nữ nhân với ta kìa!”

Nguyên Bảo đại nhân giơ hai móng lên, ngụ ý rành rành: giành nữ nhân à, có phải Mạnh Phù Dao hay không, rất tốt, mau đưa cho hẫng đi, tát cả đều vui vẻ ha ha ha.

Nguyên Chiêu Hủ khẽ nhường mày “Người không cảm thấy như vậy ta rất mất mặt sao”

Nguyên Bảo đại nhân chít chít luôn miệng, vô cùng vui mừng, vừa ưỡn lồng ngực màu hồng phấn, vừa nhe cái răng nanh siêu lớn mà nó cho là rất đẹp ra.

Hàng mày Nguyên Chiêu Hủ nhường cao cao, nhìn nó kì quái, hồi lâu sau mới nói “Xin lỗi, ta không có hứng thú với người”.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Ước Hẹn Tuyệt Thế

Tiếng cười to của Chiến Bắc Dã quanh quần ở mấy cánh cửa cung, sắc mặt Yến Kinh Trần đã xám ngắt từng tầng.

Hắn xiết chặt năm tay, như muốn vắt cạn mồ hôi túa ra từ lòng bàn tay mình. Ngay cả gân xanh trên trán cũng nháy thành thạch, trong mắt hiện lên những tia máu, ngang một đường dọc một đường như sợi dây thừng, muốn trói lại cô gái mình yêu nhưng đã để vụt mất.

Tuy nhiên, cô gái đối diện hắn lại ngửa mặt trông trời, chiếc cằm khắc họa những vòng cung nho nhỏ kiên định trong ánh đuốc bập bùng. Chiến Bắc Dã phía sau nàng bấu môi cười khẩy, ánh mắt Vân Ngấn lạnh lùng, nhưng chẳng ai liếc Yến Kinh Trần dù chỉ một cái.

Chỉ có Bùi Viện, ả cứng đờ vịn tay Chiến Bắc Dã, nhìn chăm chăm vị hôn phu của mình với ánh mắt tức giận và tuyệt vọng.

Giữa răng ả phát ra tiếng ken két khe khẽ, thanh âm vang lên trong thời khắc yên tĩnh đến nghẹt thở này, khi nghìn quân đã tuốt đao kiếm ra khỏi vỏ bày trận đón địch, khiến lòng người rét căm căm.

Yến Kinh Trần né tránh ánh mắt bi phẫn điên cuồng của Bùi Viện, khao khát tràn trề nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao. Tuy nhiên, rất lâu sau đó, năm tay đang xiết chặt của hắn cũng từ từ buông lỏng.

Vết thương trong lòng bàn tay hình trăng lưỡi liềm, bị móng tay bầu vào lập tức thấm ra máu, lại bị mồ hôi pha loãng thành màu đỏ nhạt, từng giọt từng giọt thấm lạnh rơi trên nền đá xanh rồi biến mất.

Nơi đáy mắt hắt giấy lên tuyết staam sống mái một trận, dù có máu chảy thành sông.

Một lúc lâu sau, hắt lạnh lòng ra lệnh “Giết...”

Chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng một tiếng nổ lớn vang lên âm âm chấn động bốn bề, như có vật nào đó đập vào cánh cửa cung bằng đồng thau kia, khiến cánh cửa chấn động.

Tiếng va chạm nặng nề nghe như tiếng của thân thể và vật thể đập vào nhau. Chỉ chốc lát sau trên tường đá xanh chảy xuống một dòng máu đỏ thẫm, quanh co uốn lượn như rắn bò, rồi từ từ chảy vào những khe cửa.

Tất cả mọi người đều cúi đầu nhìn chăm chăm dòng máu dưới chân theo bản năng. Rõ ràng là không nhiều lắm, nhưng lại khiến cho những người nhìn thấy đều nảy sinh cảm giác lạnh lẽo. dường như có chuyện gì đó bất ngờ gì đó đã xảy ra, kinh hãi, dữ tợn, máu nóng tung tóe khắp nơi, tích tắc đã khiến mọi người như ngừng thở.

Mọi cặp mắt sáng quắc đều đổ dồn vào cửa cung trước mặt.

Một lát sau lại vang lên tiếng vang lớn, đồng thời cũng dậy lên tiếng reo hò và chém giết, mùi máu tanh nồng xông lên đến tận trời, màn sương màu hồng nhạt như giăng phủ khắp không trung, có tiếng người gào to:

“Kẻ cản ta phải chết”

Có người kêu thảm thiết:

“Á! Cấm vệ quân”

Tiếng người la, tiếng ngựa hí, tiếng kêu gào thảm thiết hòa cùng lửa cháy hừng hực. Khói đen và mùi máu tanh nồng vờn quanh cửa cung cao rộng, xộc vào trong mũi người bên trong cửa cung. Tiếng người bị hát văng đập vào cửa cung vang lên nặng nề, có thứ gì đó tứ tán khắp nơi, dường như là tứ chi của con người, bị bắn lên cao rồi rơi bình bịch xuống đất.

Có thể tưởng tượng được, ngày mai, trên mỗi cây đinh trên cánh cửa cung làm bằng đồng này đều dính đầy máu thịt, dùng máu tươi nhuộm đỏ để ghi nhớ đêm cung biến với cảnh chết chóc hỗn loạn và lửa ngập trời, viết thành trang sử đẫm máu của Hoàng triều Thái Uyên.

Giờ khắc này tình hình bên ngoài như nồi cháo sôi ùng ục, bên trong cửa lại yên ắng tiêu điều, không một tiếng động.

Thái tử không chỉ tránh được việc bị ám sát ở buổi thọ yến, còn an toàn xuất cung. Trước khi hoàng cung bị chiếm cứ, đã chạy đến Đại doanh Cấm Vệ quân, giẫm lên con đường máu mà đại quân Phương Minh Hà đã đi qua khi này, lại giết chóc một đường đến đây.

Trong không gian yên ắng chợt vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, Nguyễn Chiêu Hủ cười ngựa quay lại, áo bào rộng bay phất phơ trong gió, trong tình thế cấp bách vẫn ung dung nhàn nhã, tiếng hân không to nhưng truyền đến tai mọi người rất rõ ràng.

“Mở cửa”

“Người điên rồi” Yến Kinh Trần hoảng sợ quay đầu “Bây giờ mở cửa, chỉ có chết”

Nguyễn Chiêu Hủ ngựa đầu cười nhạt, dây cương quấn lại trên ngón tay, dáng vẻ hiển nhiên không dám đối đáp với Yến Kinh Trần. Chiến Bắc Dã đột nhiên cười to “Người không mở ra mới là kẻ điên, Tám vạn Cấm Vệ quân thiện nghệ tập trung đấu với năm mươi vạn kinh quân không có phòng bị, ai đánh ai đây? Mở cửa cung ra, đưa chiến trường từ bên ngoài

vào nội cung. Mặt trận nhỏ hẹp đông đúc, sẽ khiến cho sức mạnh của Cấm Vệ quân không phát huy được tác dụng lại không nắm rõ được địa hình bằng thị vệ, lúc đó ai có thể đoán được tỉ lệ thắng thua như thế nào đây?”

Hắn quay đầu nhìn Nguyễn Chiêu Hủ, mày rậm nhướng lên, “Người là nhân tài, bốn vương hi vọng một ngày nào đó có thể quyết chiến sa trường với người, đánh hăng say một trận !”

Nguyễn Chiêu Hủ tán dương, đáp “Tâm nguyện ta cũng giống người”

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, trong không khí dường như vang lên tiếng rì rào hư ảo, ánh chớp lượn lờ như du long uốn lượn thoắt ẩn thoắt hiện nơi chân trời, như có tiếng sấm rền trên trời cao, vang khắp tứ hải bắt hoang.

Ước hẹn thiết huyết giữa hai nhân vật tuyệt thế đã định trước sẽ ảnh hưởng đến Năm châu Đại lục, lời ước hẹn tuyệt thế này đã được thiên tượng tán đồng.

Ánh mắt hùng hực chí khí ngất trời của hai người lại giao nhau lần nữa, sau đó lần lượt quay đầu bỏ đi đưa lưng về phía nhau. Chiến Bắc Dã cất tiếng cười dài, hàng mày đậm nét quật cường khí khái bất phàm. Một cái đầu trắng muốt béo tròn lại đột nhiên lộ ra từ ngực Nguyễn Chiêu Hủ, chậm chạp bò lên vai hắn, ra sức vênh mông lên, đong đưa về phía kẻ cuồng vọng dám khiêu chiến chủ tử mình, xì hơi thả rắm.

.....

Cuối cùng cửa cung cũng mở ra ken két.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm cánh cửa đang từ từ mở, cảm thấy số mạng mình quả thật rất may mắn. Rõ ràng nàng và Vân Ngấn ngọc nghếch đuôi theo Thái tử vốn không đi ra từ cửa cung, bắt cóc Tề Tâm Ý để thoát thân cũng bị Nguyễn Chiêu Hủ phá hỏng, lại bị thị vệ Tam Trọng môn

trùng trùng điệp điệp vây kín, dập tắt hết hy vọng thoát thân. Nhưng thật không ngờ, kì phong thổi lên, dị quân ủa đến. Việc nàng to gan đốt cung cuối cùng cũng được hồi báo xứng đáng, cứu nàng một mạng.

Cửa cung mở ra, Chiến Bắc Dã liếc nhìn Bùi Viện đang bị mình bóp chặt cổ họng, cau mày nói “Ta thật muốn giết ngươi, nhưng giết một nữ nhân không có năng lực phản kháng thế này... Bốn vương không làm được”

Hắn nhìn Vân Ngấn xin giúp đỡ, Vân Ngấn trừng mắt với hắn rồi quay đầu đi.

Chiến Bắc Dã vừa tức lại vừa buồn cười, nói “Nhưng bốn vương lại thấy, thật ra để người sống không bằng chết thì sẽ tốt hơn” Hắn buông tay, ném Bùi Viện ra ngoài. Thân thể Bùi Viện như một chiếc lá rụng, rơi giữa không trung, còn đang lơ lửng, đột nhiên Chiến Bắc Dã rút kiếm, kiếm quang chột lóe.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi từ thanh kiếm xuyên qua vai Bùi Viện bắn lên mặt Yến Kinh Trần tiến lên đón ả theo bản năng.

Một chiếc lỗ tròn xoe hiện trên vai trái Bùi Viện, trong lỗ ấy hoàn toàn không còn máu thịt.

Xương tỳ bà của ả đã bị Chiến Bắc Dã đâm thủng.

“Lỗ thứ hai” Chiến Bắc Dã quát lên chơi tai, tóc đen lay động, ánh mắt sắc bén “Còn tám lỗ nữa”

Mạnh Phù Dao vô lương tâm không biết lời thề mười lỗ kia, cười hi hi khoanh tay nhìn nói “Ôi chào! Vương gia huynh thật thâm đẳng”

Chiến vương gia giận đến sắc mặt đều đen sì.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Chạy Quáng Chạy Quàng

Cửa cung mở ra, Mạnh Phù Dao lập tức hoảng hốt kêu “Á” lên. Ở kiếp trước, nàng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến cảnh mười mấy vạn người hỗn chiến trên chiến trường. Hôm nay nhìn thấy, liền cảm giác sự tưởng tượng có mức giới hạn, thực tế mới là tàn khốc nhất.

Đầu người lô nhô đông nghịt đập vào mắt họ. Cung điện như núi, ánh trăng như nước soi bóng trên quảng trường thiên nhai rộng lớn. Xương chông cao như núi, máu lai láng như biển, nhấp nhô không ngừng. Cấm Vệ quân áo vàng giáp đỏ vây chặt Kinh quân áo vàng giáp đen, tựa như hai con rắn lớn một đen một đỏ quấn lấy nhau. Những nơi hai con rắn ấy lướt qua, tiếng gào thét vang đến tận trời, máu nóng vút lên nhuộm đỏ trời cao.

Chiến Bắc Dã, Vân Ngấn vốn là cao thủ dày dạn kinh nghiệm chiến trường, nên chẳng kinh ngạc như Mạnh Phù Dao chỉ vừa trải qua chút việc đời, không thềm liến nhìn, chỉ chăm chú bảo vệ nàng thoát ra khỏi nơi này. Ba người vừa đẩy những thi thể vướng víu, vừa hất bay những bộ phận cơ thể người từ trên trời rơi xuống, vừa thuận tay giết hết những kẻ hồ đồ dám cả gan xông lên. Chưa xông ra đến hai bước, toàn thân họ đã đầm máu tươi.

Trong lúc cấp bách, Mạnh Phù Dao quay đầu lại nhìn Nguyên Chiêu Hù bên trong cửa cung. Hắn ngồi lặng yên trên lưng ngựa cao cao, không màng ngó đến trận đại chiến hỗn loạn ngoài cửa cung, chẳng thềm nhìn Ngự Lâm quân của Tề vương tập hợp phía sau, chỉ nhìn nàng chăm chú.

Áo bào trắng chìm trong bóng tối, tay áo rộng chở theo ánh trăng bàng bạc và muôn ngàn vì sao lấp lánh cùng bông bênh lay động, tựa như tay áo tiên nhân đang phất phơ giữa chín tầng trời. Tư thế nắm cương mỉm cười trong chiến trường đẫm máu vẫn tao nhã tôn quý vô ngần.

Mạnh Phù Dao bị ai đó kéo về phía trước, cách hẳn mỗi lúc một xa, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt kia phiêu diêu như nhành liễu mỏng manh trong gió, dây dưa đong đưa, đong đưa dây dưa, dán chặt lưng nàng, khiến con tim nàng như cũng nóng lên, bỏng rát.

Nàng cắn môi, cảm thấy có chút phiền muộn, người này giúp người sao lại quá triệt để đến thế. Giờ này là lúc nào rồi sao vẫn không đi, còn ở lại giúp Tề Tâm Ý làm gì nữa? Nàng không oán hận hẳn đứng ở phe đối địch mình – Lập trường chính trị không liên quan đến tình cảm cá nhân, đứng ở góc độ nào đó mà nói, nàng đã phá hỏng việc tốt của hẳn.

Nàng há mồm, rất có kích động muốn kêu to hẳn hãy mau chạy đi. Nhưng suy nghĩ thoáng chốc lại ảo não bỏ qua. Người như Nguyên Chiêu Hủ, mọi việc đều có chủ ý quyết đoán, không phải chỉ vì một lời nói của ai đó mà có thể thay đổi.

Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, bất đắc dĩ phải quay đầu đi, khóe mắt bỗng liếc thấy cục bông gòn trắng muốt trong ngực Nguyên Chiêu Hủ chui ra, mừng rỡ bày dáng vẻ “đi vui về nhé, không tiễn đâu” với nàng.

Mạnh Phù Dao đen mặt, mắng to: “Con chuột chết giẫm!”

Chiến Bắc Dã lập tức trừng nàng: “Đang yên lành mắng người ta làm gì?”

“Ồ, huynh còn không bằng con chuột chết giẫm đó nữa đấy.” Cơn giận vô cớ của Mạnh Phù Dao tự dưng bốc lên cao, Chiến Bắc Dã xui xẻo kia ngạc nhiên nhìn nàng, không hiểu cô gái này uống nhầm thuốc lúc nào mà lại đi gây sự với cả con chuột.

Ba người xuyên qua quảng trường đang chém giết hỗn loạn mà chẳng hề bị thương. Nhìn thấy đã dần ra khỏi quảng trường, Mạnh Phù Dao thở một hơi dài, vừa định nói chuyện gì đấy thì Vân Ngấn bên cạnh thành linh té xuống.

“Chết rồi! Độc phát!” Mạnh Phù Dao đưa tay ra đỡ hắt, nhìn thấy sắc mặt trắng ngần của Vân Ngấn tái nhợt thêm vài phần, ngay cả những mạch máu li ti trên trán cũng có thể nhìn thấy, màu da dưới hàng mi dày lại đậm đen, là triệu chứng khi độc phát tác.

Nàng bắt mạch, sau đó giao cho Chiến Bắc Dã: “Hắn vốn có thương tích nhưng vẫn luôn kiên trì chống đỡ, khi này ở trước cửa cung vì bảo vệ ta mà đã hao tổn gần hết khí lực, đã sớm suy yếu rồi, phải vội vàng cứu chữa mới được.”

“Đến dịch quán của ta đi, ở đó ta có thuốc trị thương thượng hạng.” Chiến Bắc Dã đỡ Vân Ngấn dậy, Mạnh Phù Dao gật gật đầu, đặt một viên thuốc vào tay Chiến Bắc Dã, bảo: “Cho hắn uống thuốc trước đã.”

Chiến Bắc Dã nhận lấy, mớm thuốc cho Vân Ngấn, mới vừa rồi quay đầu đi thì Mạnh Phù Dao đã nhảy vọt ra ngoài, chỉ mấy bước đã nhảy đến một ngõ hẻm bên phía Nam quảng trường, nàng trốn kiểu chạy quàng quàng. Chiến Bắc Dã giận dữ quát lên: “Nàng là cô gái gian trá...” Vội vã công Vân Ngấn đuổi theo. Mạnh Phù Dao cũng không quay đầu lại, như một cơn gió lướt qua bên cạnh đám binh lính Kinh quân của Tề vương và Cẩm Vệ quân của Thái tử đang hỗn chiến trong con ngõ nhỏ, hô to: “Các huynh đệ, tướng quân truyền lệnh, tên hắc y nhân đuổi theo là một gian tế, ai bắt sống hắn thưởng vạn lượng Hoàng kim, ai giết chết hắn thưởng một lượng bạc trắng.”

Vàng làm hoa mắt người, dưới trọng thưởng tất có kẻ dừng, binh sĩ đánh đến chóng mặt u đầu đầu có nhận ra được vị “Tướng quân” này rốt cuộc là bên ta hay bên địch, theo bản năng liền vung đao xông lên, nhanh chóng

chặn đầu ngõ. Ánh đao cong cong lóe sáng trong sắc đêm u tối, tranh giành nhau “Bắt sống gian tể.” Chiến Bắc Dã đuổi đến đầu ngõ thì bị bọn họ chặn lại, không khỏi giận dữ, áo bào vừa vén liền nhấc chân đá bôm bốp bay bảy tám người. Mọi người hoảng sợ vội vàng né tránh thành một con đường trống. Song, dù chỉ bị trì hoãn trong tích tắc, Mạnh Phù Dao cũng đã dùng khinh công sớm bay đi khá xa rồi. Chiến Bắc Dã ngơ ngác đứng ở đầu ngõ rất lâu, cả buổi sau mới oán hận quát lên: “Cô gái kia, nàng không trốn thoát đâu! Chân trời góc biển, bốn vương nhất định tìm được nàng!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Ánh Sao Sáng Chói

Mạnh Phù Dao tung mình nhảy lên cao rồi lại rơi xuống thấp, đập lên đỉnh đầu của Kinh quân và Cấm Vệ quân đang loạn chiến với nhau, từ từ bỏ xa Yên Kinh phía sau lưng mình, Kinh quân dường như sau khi bị hoảng hốt thì lại trở nên mạnh mẽ, bắt đầu phản công và rút lui có trật tự.

Nàng nhìn trúng một ngõ hẻm vắng vẻ liền phóng vào đó, mới vừa lao vào thì cảm thấy ánh mắt hoa lên. Một bóng dáng như cá bơi lướt qua bên cạnh, nàng mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt dài màu da trắng bệch. Người đó lướt đi rất nhanh, tựa như cá bơi, thoát cái đã lướt qua nàng. Mạnh Phù Dao liền giơ tay ra bắt lại, cười nói: “Phản đồ, chạy đi đâu?”

Người đó hốt hoảng quay đầu lại, quả nhiên là Diêu Tấn không có nghĩa khí đã vớt lại nàng ở trong ngôi miếu đổ nát ở thành Bắc trước đây. Lúc này, vẻ mặt hắn đang hoảng loạn, cả người bầm tím, không ngừng run rẩy như đang mắc bệnh sốt rét. Khi nhìn thấy Mạnh Phù Dao, thoát tiên thì hoảng sợ tới mức muốn co chân chạy, sau đó lại lộ ra sắc mặt vui mừng, khóc hu hu nói: “Bà cô à...Cứu ta, cứu ta!”

“Cứu người?” Mạnh Phù Dao liếc xéo hắn, “Để người lại phản bội ta một lần nữa à?”

“Đó là ta nhất thời hồ đồ.” Diêu Tấn gấp đến liên tục chắp tay cung kính “Mạnh cô nương, cô cứu ta đi, sau này ta nhất định quyết một lòng làm việc cho cô!”

“Xí, ta ngốc mới tin người đó!” Nàng hất hăn ra rồi bỏ đi, còn chưa kịp bước thì phía sau đã văng đến một hồi tiếng đình đang đình đang. Liền sau đó, một luồng sáng rực rỡ chói mắt cuốn đến, từ xa đã nghe thấy âm thanh như chuỗi thủy tinh thì nhau rơi xuống đất, mang theo chút đặc ý, chút kiêu căng, chút tức giận nho nhỏ.

“Người còn muốn trốn đi đâu hả?”

Mạnh Phù Dao đá Diêu Tấn một cú bay đến sau góc rẽ trong ngõ hẻm, còn mình thì đứng chặn ở đầu ngõ, tựa nghiêng vào tường, như cười như không. Quả nhiên tiếng đến người đến, Nhã Lan Châu tựa như một áng mây đủ mọi màu sắc ủa đến.

“Người đâu, người đâu, người đâu!”

Mạnh Phù Dao tựa người vào tường nhai cỏ, lười biếng đáp: “Cô nói tên hán tử mới chạy qua à, phía đằng trước không đủ nhân lực để đánh nhau nữa, nên bị kéo đi làm lính rồi.”

“Thật à?” Nhã Lan Châu nửa tin nửa ngờ tròn to mắt, bỗng nghiêng đầu nhìn nhìn Mạnh Phù Dao, nói “Này, cô quen quá.”

Mạnh Phù Dao nhổ cọng cỏ ra, cười đáp “Đương nhiên rồi, ta là cô giáo của em gái của tình nhân của gian phu của đại tỷ của dì của biểu ca của cô của hàng xóm cô mà.”

Nhã Lan Châu mở to hai mắt, đếm ngón tay cẩn thận tính toán mối quan hệ phức tạp rắc rối này, ngẫm nghĩ một hồi rồi đột nhiên giận dữ, lông mày như đao nhỏ nhướn lên, quát: “Cô trêu tôi!” Lời còn chưa dứt thì đao đã chém đến.

Mạnh Phù Dao vừa nhấc tay, ba ngón tay như kích đâm vào huyết đạo lòng bàn tay của Nhã Lan Châu. Nhã Lan Châu vội rút tay về, nhưng Mạnh

Phù Dao lại thay đổi thế tay nhanh như chớp, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, chớp nhoáng ẩn lên mạch môn của Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao cười nhẹ, nhấc tay ném nòng ta bay xa một vòng một trăm tám mươi độ, nhưng lúc rơi xuống đất lại chẳng té ngã, duy trì tư thế giơ tay bất động. Nàng cười híp mắt bước đến, gõ lên lỗ mũi xinh đẹp của nàng ta, lạnh lạnh nói: “Bé con, người là ta giấu, ta bắt nạt cô đó thì sao, tránh sang một bên đi.”

Mạnh Phù Dao cười ha ha, gọi Diêu Tấn: “Đi thôi!”

Diêu Tấn rụt rè ló ra, nhìn thấy công chúa tôn quý nước Phù Phong đang giơ một tay đứng bất động, hần hít vào một hơi khí lạnh, nhanh chóng vui vẻ chạy theo Mạnh Phù Dao. Hai người thừa dịp binh hoang mã loạn rời khỏi Kinh thành, chạy thật xa Mạnh Phù Dao mới hỏi: “Người làm chuyện gì đắc tội với cô ta?”

Diêu Tấn đau khổ đáp: “Không biết sao cô ta lại biết ta giỏi trộm cắp, muốn ta đi trộm đồ của Chiến Bắc Dã.”

Mạnh Phù Dao cười đến ôm bụng, một hồi lâu sau mới hỏi: “Có trộm được không?”

“Ta đâu có muốn chết đâu. Ta chết sống không chịu, liền bị cô ta đuổi giết.” Diêu Tấn tức giận đáp, chột mím cười gian xảo, móc ra một vật gì đó từ trong ngực, lắc lắc trước mặt Mạnh Phù Dao, “Nhưng mà ta cũng không có thiệt thòi, bọn ta là trộm mà, đâu có đạo lý gặp cơ hội mà không vơ vét chứ.”

Ngọc bài xanh nhạt, quyền trượng Phù điêu tượng trưng cho trí tuệ và quyền lực. Chỉ khi nào nghiêng theo hướng ánh nắng một góc độ nhất định, mới có thể nhìn thấy hai chữ “Vô Cực”

Thông Hành Lệnh nước Vô Cực.

“Ồ, đồ tốt!” Mạnh Phù Dao nhang tay cướp lấy, vừa vỗ nó vào lòng bàn tay mình, vừa ngửa đầu trầm tư suy nghĩ thật lâu.

Sắc trời đã mờ sáng, tiếng hò hét nơi xa truyền đến giờ phút nào đã tắt, chỉ còn loáng thoáng tiếng rên rỉ thảm thiết. Không khí xung quanh nặng nề tiêu điều, gió mang theo mùi máu tanh nồng vẫn còn vương nặng sát khí, nhưng lúc phát bay tóc mai thiếu nữ thì lại rất dịu dàng, để lộ dung nhan đã bị tóc che khuất. Gương mặt cho dù đã được dịch dung, nhưng vẫn hiển hiện những đường nét thanh tú trời ban, như bởi vì sự dịu dàng mềm mại như một điệu múa của gió, mà những đường nét trên khuôn mặt nàng càng thêm yêu kiều mềm mại.

Có một nét đẹp tự nhiên do tạo hóa gom góp mà thành, vì thế mà được vạn vật luôn luôn ưu ái.

Nụ cười trên môi Mạnh Phù Dao lúc này có vài phần giống Nguyên Chiêu Hủ, bình thành xa xăm, như dầu có phong ba bão táp gần kề cũng chẳng hề nao núng.

“Ta nói...” Nàng bỗng nhiên cất lời, ánh mắt hướng về phía Đông Nam đại lục.

“Thái Uyên đã náo loạn thành vậy rồi, nên đi thì hơn. Nước Hiên Viên lại loạn, nước Thiên Sát thì ta đã nghĩ đến lúc đại hội Chấn Vũ hãy đi. Hôm nay có Thông Hành Lệnh này, chúng ta...”

“Đi nước Vô Cực đi.”

Hoàng triều Thái Uyên, ngày hai mươi ba tháng chín năm Thánh Đức mười tám, sau cuộc ám sát thất bại, “Loạn Yển Kinh” bùng nổ, Kinh thành Thái Uyên rơi vào trong máu lửa. Ba thế lực vũ trang lớn, Ngự Lâm quân, Kinh quân dưới trướng Tề vương và Cấm Vệ quân dưới dưới Thái tử hỗn chiến với nhau quanh khắp Kinh thành. Trong vài ngày ngắn ngủi, đường phố Kinh thành đã chết hơn ngàn vạn thi thể, máu tươi tuôn trào nhuộm đỏ

sông Ngự, vô số thi thể rơi xuống sông Ngự rất nhiều ngày sau vẫn không ngừng nổi lên.

Đây là một trận nội loạn kỳ lạ, vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay, Kinh quân của Phương Minh Hà đang vây Hoàng cung đột nhiên lại bị bao vây bít bùng. Cấm Vệ quân của Thái tử bủa vây Kinh quân đã đại sát một trận, gần như trong thoáng chốc đã lật chuyển thế cuộc. Song, lúc Thái tử sắp sửa hái gặt chiến thắng Kinh quân đột nhiên lại được một lực lượng thần bí chỉ huy và trợ giúp đánh bật lại Cấm Vệ quân, thế cuộc lại trở nên cân bằng.

Trận chiến đánh nhanh chớp nhoáng, biến đổi khôn lường, bởi vì có sự tham gia của một thế lực khác và nhân tố bất ngờ ngoài dự tính. Kế hoạch cung biến được bày bố tỉ mỉ lại bất ngờ trở thành loạn chiến, Chiến trường từ nội cung lan ra khắp cả Yến Kinh, đô thành huy hoàng bỗng chốc điêu tàn, sinh linh đồ tán.

Bởi vì việc truyền tin bị phong tỏa đến tề liệt, tin tức về cuộc đại chiến trong Kinh thành không thể truyền đến các địa phương khác, khiến cho quân đội Tề Tầm Ý mới có thể kịp thời rút lui về phương Bắc. Thái tử muốn bảo vệ Kinh đô và các vùng phụ cận nên không dám truy kích. Tề Tầm ý dẫn quân một mạch lên phương Bắc, thẳng tiến một đường, liên tục chiếm lấy vài tỉnh. Hai tháng sau, Tề Tầm ý xưng đế ở Cam Châu thuộc miền Bắc Thái Uyên, thành lập nước Thượng Uyên, lấy niên hiệu Trường An, cai quản năm tỉnh thành của Thái Uyên trước đây: Kiềm, An, Hoàn, Cam, Định. Đến đây, chia tách Thái Uyên.

Trận mưa gió này đã kinh động bảy nước, nhân sĩ cao cấp bảy nước đều đồng loạt chuyển hướng, tập trung quan sát cuộc binh biến máu lửa ở Thái Uyên. Thật lâu sau đấy, mọi người phân tích thấy, người được hưởng lợi lớn nhất trong chuyện này không phải là Tề Tầm Ý, lại càng không phải Thái tử xui xẻo bị mất đi một phần lãnh thổ kia, là mà Thái tử Vô Cực.

Hành động của vị Thái tử thần bí ấy, khiến tất cả mọi người luôn kinh hãi, không biết dùng lời nào để diễn tả về vị Thái tử Vô Cực ấy nữa.

Bởi vì, nơi Tề Tâm Ý chiếm đóng là vùng đất tiếp giáp giữa nước Vô Cực và Thái Uyên lẫn Hiên Viên. Nếu như nước Hiên Viên có dự định đánh lén Vô Cực phải mượn đường nơi đây. Mà hôm nay, vùng đất này đã thay đổi chủ nhân, Tề Tâm Ý và Nhiếp chính vương nước Hiên Viên lại từng có va chạm trước đây. Điều này nói rằng, nước Hiên Viên không thể nào mượn đường được.

Có người suy đoán, cuộc nội chiến Thái Uyên kỳ lạ vô cùng, có kẻ thứ ba nhúng tay hay không? Những người suy đoán đều đưa mắt nhìn về trung tâm Đại lục, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi.

Còn trên lãnh thổ nước Vô Cực, vị Thái tử Trưởng Tôn Vô Cực ấy một mình hưởng thụ thành quả đạt được, nhàn nhã lắng nghe muôn vàn suy đoán và chiêm ngưỡng muôn vàn biểu hiện của đông đảo thế nhân. Vô Cực Chính Ninh năm thứ mười lăm, Thái tử Vô Cực chiếu cáo thiên hạ, chúc mừng tân Hoàng thượng Tề Tâm ý lên ngôi, cũng hào phóng đặc biệt tặng bộ lạc Nam Khương – giao giới chưa xác định sở hữu của hai nước cho tân hoàng.

Tề Tâm ý mừng rỡ, cung kính nhận lấy. Lại có người mắt tinh tường mắng to hằn là kẻ ngu dốt: Đồ mà Trưởng Tôn Vô Cực cho có thể nhận lấy sao?

Lão Hoàng đế Thái Uyên xui xẻo sau khi nghe tin tức nội loạn liền cuống lên, đi đời nhà ma vào rạng sáng ngày hai mươi tư tháng chín. Sau khi băng hà, thi thể Hoàng đế ở cung Càn An không ai trông coi. Tất cả Hoàng tử, đại thần, cung nhân đều bận rộn xếp hàng tộm của rồi chạy trốn. Đến hai tháng sau, sau khi tất cả mọi việc đều kết thúc, triều thần Thái Uyên mới nhớ đến lão Hoàng đế, lúc này mới phái người đi thu liệm thi thể, thi thể đã sớm rửa nát thành một đồng thịt thối. Hai mắt lão Hoàng đế

rữa ra thành lỗ thủng trống rỗng như đang nhìn bầu trời, khóe miệng rửa ra chỉ còn hàm răng tựa như đang khê cười. Cười thế gian này luôn luôn tham lam, tranh đoạt, vì thế mà dẫn đến cảnh một triều đại đang thịnh vượng lại bị diệt vong.

Có người cảm khái rằng, Tề vương rành rành đã chuẩn bị đầy đủ, nắm chắc muôn phần, cuối cùng lại không thể một trận giành lấy thiên hạ, mà còn rơi vào vùng đất hoang vắng, nghe theo sự sắp đặt của nước Vô Cực, làm vua bù nhìn. Có người kết luận rằng: có lẽ do thời vận hẩm không tốt, đưa ra dẫn chứng với lý lẽ hùng hồn “Người xem, sao trận hỏa hoạn kỳ lạ kia lại tự nhiên xảy ra ở Tín Cung, nếu không có trận lửa ấy, Thái tử đã sớm chết, làm sao còn có loạn Yến Kinh?”

Đúng vậy, chính trận hỏa hoạn lửa cao ngất trời ấy, là yếu tố quyết định dẫn đến việc Thái Uyên bị chia tách.

Không ai biết rằng, trận hỏa hoạn ấy là do chủ ý đột ngột tức thời của một cô nương. Chính sự can đảm vô hạn, bạo dạn, dám nghĩ dám làm ấy của cô gái này vào đêm hai mươi ba tháng chín năm Thánh Đức mười tám, đã soi rõ tương lai mở tối của Thái Uyên.

Ngay cả Mạnh Phù Dao lúc này cũng đâu biết, tuy bây giờ nàng chỉ là một nhân vật nhỏ, không cần thận sẽ bị người khác bóp chết, nhưng mỗi bước đi của nàng đều bước vào vùng tâm xoáy chính trị của bảy quốc gia. Trang trống trong cuốn lịch sử bảy nước đang đợi nàng múa bút. Những âm mưu, tranh đoạt quyền lực, sát phạt truyền kỳ đang đợi nàng đến biên soạn, không ai khác có thể thay thế.

Mùa đông năm Thánh Đức mười tám, Mạnh Phù Dao cướp đường tháo chạy, chui vào nước Vô Cực, lánh giềng của nước Thái Uyên.

Không bao lâu sau khi nàng tiến vào lãnh thổ nước Vô Cực, nhóm Thái phó nước Vô Cực cũng về đến.

Sao sáng mọc lên tại trung tâm Đại lục Năm châu, câu chuyện về nàng và hãn giờ phút này cuối cùng cũng mở đầu.

Mà hành trình xa hơn nữa, giờ cũng mới bắt đầu.

HẾT QUYỂN I

Nắm tay nàng xây nghiệp bá nghìn thu

Biển cả mênh mông sông dài núi rộng

Vó ngựa dặm trường máu nhuộm đỏ hoàng hôn

Đất trời này như là của đôi ta.

Gió mưa mịt mù đường dài muôn dặm

Ánh trăng mờ soi bóng nền cát lạnh

Trái tim cô đơn bỗng rung động lạ kì

Tình cảm này ai có hiểu chẳng ai.

Sống chết bên nhau trên dặm đường dài

Nắm tay chàng cùng vượt qua gian khó

Vó ngựa dặm trường máu nhuộm đỏ hoàng hôn

Đất trời này như là của đôi ta.

Quyển 2

[Chương 1: Giọt Tiên Cướp Sắc](#)

[Chương 2: Ai Dạy Đỗ Ai?](#)

[Chương 3: Kẻ Trộm Nơi Hành Cung](#)

[Chương 4: Mỹ Nhân Giữa Hồ](#)

[Chương 5: Hoạt Sắc Sinh Hương](#)

[Chương 6: Thanh Lâu Say Mềm](#)

[Chương 7: Tiếng Lòng Thì Thầm](#)

[Chương 8: Khu Vườn Hoang Vắng Kinh Hoàng](#)

[Chương 9: Thiên Hạ Xuất Chúng](#)

[Chương 10: Gặp Nhau Trên Núi Lục Châu](#)

[Chương 11: Nụ Hôn Đầu Của Ai?](#)

[Chương 12: Một Minh Vượt Trùng Vây](#)

[Chương 13: Hình Bóng Trong Tim \(1\)](#)

[Chương 14: Hình Bóng Trong Tim \(2\)](#)

[Chương 15: Hình Bóng Trong Tim \(3\)](#)

[Chương 16+14: Quyết Tâm Hành Động \(1\)](#)

[Chương 17: Quyết Tâm Hành Động \(2\)](#)

[Chương 18+15: Từng Bước Áp Sát \(1\)](#)

[Chương 19: Từng Bước Áp Sát \(2\)](#)

[Chương 20: Từng Bước Áp Sát \(3\)](#)

[Chương 21+16: Vô Cực Chi Tâm \(1\)](#)

[Chương 22: Vô Cực Chi Tâm \(2\)](#)

[Chương 23: Vô Cực Chi Tâm \(3\)](#)

[Chương 24+17: Đêm Tô Tĩnh \(1\)](#)

[Chương 25: Đêm Tô Tĩnh \(2\)](#)

[Chương 26: Đêm Tô Tĩnh \(3\)](#)

[Chương 27+18: Nụ Hôn Cường Ép \(1\)](#)

[Chương 28: Nụ Hôn Cường Ép \(2\)](#)

[Chương 29: Nụ Hôn Cường Ép \(3\)](#)

[Chương 30+19: Vũ Diệu Kinh Thế](#)

[Chương 19.2](#)

[Chương 32+20: Đau Khổ Lựa Chọn \(1\)](#)

[Chương 33: Đau Khổ Lựa Chọn \(2\)](#)

[Chương 20.3](#)

[Chương 35+21: Hiểm Nguy Cận Kê](#)

[Chương 36+22: Sự Sống Trong Đường Chết](#)

[Chương 37+23: Một Đêm “Cảnh Xuân”](#)

[Chương 38+24: Lòng Này Rất Chân Thành](#)

[Chương 39+25: Ba Người Tranh Giành](#)

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Giật Tiền Cướp Sắc

Vô Cực quốc, Chính Ninh năm thứ mười lăm, mùa đông.

Biên giới phía Nam Vô Cực, núi Hoàng Thạch.

Dãy núi trùng điệp nhấp nhô, trải dài tận nơi xa tít nào đó thẳng đến bình nguyên Hoàng Thạch thì kết thúc, tựa như lưỡi đao bị đứt đoạn.

Nơi ngọn núi kết thúc như bị gió cắt tan nát thành từng mảnh nhỏ, rơi từ trên cao xuống, tạo thành một dốc núi lởm chởm đá, đứng ở trên này đôi mắt nhìn về chân trời phía đằng xa, sẽ thấy một tòa thành nguy nga tráng lệ.

Đô thành Trung Châu của nước Vô Cực tọa lạc tại trung tâm năm châu đại lục, cũng là trung tâm chính trị của đại lục này.

Tuy nhìn từ rất xa nhưng vẫn cảm giác được sự đồ sộ hùng vĩ của tòa thành, tường thành kiên cố như sắt, diện tích rộng lớn khiến người ta không khỏi thán phục, nhìn từ nơi xa thôi cũng không thể không hít vào một hơi rồi nín lặng, hiển lộ vẻ sùng bái đại thành nổi danh nhất Năm châu đại lục này.

Thình lình như có tiếng sói tru vang lên, phá vỡ sự trang nghiêm yên tĩnh.

“Cho ta một nam nhân đi! Để cho ta vui vẻ sáng khoái ôm về nhà...”

Trên đỉnh núi cao có người nào đó đang đứng hóng gió, lồng ngực căng tràn, vẻ mặt say sưa há miệng hát vang: “Vui vẻ sảng khoái ôm nam nhân về nhà...”

Diêu Tấn ở phía sau đau khổ khốn cùng bịt hai tai lại, lại thêm một lần nữa trào dâng ý nghĩ muốn phản bội con sói kia.

Nghe hát thì đâu có gì phải sợ, sợ nhất là nghe ai đó gào khóc, nếu muốn sống thọ thì nên tránh xa Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao vừa khóc vừa gào xong liền phủi y phục, nói với tiểu đệ có một không hai của mình, “ Ôi, mặc dù Trung Châu ở ngay trước mắt nhưng để đến được đó thì còn phải đi xa lắm, lộ phí của chúng ta đã xài hết rồi, đệ đi mượn một chút ít đi.”

“Nơi hoang dã thế này đi đâu mượn đây?” Diêu Tấn bày vẻ mặt đưa đám nói: “Chẳng lẽ tỉ trộm của đệ rồi đệ trộm lại của tỉ?”

“Xí!” Mạnh Phù Dao phun nước bọt, đột nhiên mắt sáng rỡ khi nhìn xuống núi, “Nhìn thấy chiếc xe kia không? Đi, chúng ta đi ăn cướp đi! Tỉ cướp sắc, đệ giựt tiền!”

Nàng cột chặt bao đồ vào người, bơi nước nghệ vàng lên mặt y như cũ, bịt mắt bằng tấm vải đen, trượt xuống núi:

“Núi này là do ta mở...”

Trên con đường dài ngoằn ngoèo, Mạnh Phù Dao vừa đứng chống nạnh vừa gân cổ hét to để tạo sự chú ý, Diêu Tấn-thành viên còn lại của tổ cướp giựt hai người thì lén lút mon men tới phía sau xe ngựa.

“Núi Hoàng Thạch này đã có từ rất lâu. Xưa kia, khi Hoàng đế Thần Võ nước Vô Cực giao chiến với Hoàng đế Vũ Liệt nước Tuyên Cơ đã đi qua ngọn núi này, bị ngọn núi này ngăn cản, Hoàng đế Thần Võ đã hạ lệnh phá

núi mở đường nghênh địch, tám mươi vạn tướng sĩ đã khai phá ngọn núi này suốt một tháng ròng. Thế cho nên, núi này không phải do người mở.”

Tiếng nói phát ra từ trong xe ngựa, bình thản, nhã nhặn, phảng phất chút xa cách, lạnh nhạt.

Mạnh Phù Dao bị sắc nước miếng, lại hét vang: “Cây này là do ta trồng...”

“Bình nguyên Hoàng Thạch trải dài đến tận sông Hoàng, hàng năm sông Hoàng thường dâng nước gây ra lũ lụt cuốn trôi gần hết đất màu nơi đây. Tám năm trước, Thái tử Vô Cực hạ lệnh di dời dân chúng ở ngoại ô đến sống tại dãy núi Hoàng Thạch, trồng cây gây rừng trên bình nguyên Hoàng Thạch và dãy núi này. Thế cũng cho nên, cây này không phải do người trồng.”

...

Người nào đó lại bị sắc nước miếng lần thứ hai nên mất hết kiên nhẫn, hét to: “Núi này không phải ta mở! Cây này không phải ta trồng! Nếu muốn đi qua, mau đưa hết tiền, dâng hết sắc ra!”

Sau một lúc im lặng màn xe được vén lên.

Mạnh Phù Dao đang đứng dưới trời nắng, đột nhiên nheo mắt lại.

Gió thổi rất lạnh tựa như những lưỡi băng sắp sửa lao tới, hơi thở phả ra tựa hồ có thể khiến những lưỡi băng ấy rơi xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn. Núi Hoàng Thạch phía sau bị bao phủ bởi một màn sương mỏng, những tảng đá trời sinh đã màu đỏ dường như đỏ rực thêm hơn, hàng cây cổ thụ xanh rì giữa những khe đá đã xanh lại càng thêm xanh.

Đây là trận rét đầu đông của vùng đất giá lạnh này, tất cả cảnh vật đều bị không khí lạnh bao phủ, mặc dù miễn cưỡng vẫn duy trì được vẻ đẹp,

nhưng lại đẹp đến mức gương gạo đông cứng.

Duy chỉ có nam tử bên trong chiếc xe sáng tờ mờ kia, cho dù nhìn không thấy rõ diện mạo, nhưng với bộ quần áo trắng như tuyết, màu môi nhạt như sắc hoa đào là khiến người ta cảm giác tự nhiên mềm mại, gió lạnh không ngừng tạt vào mặt, nhưng hình như đã dịu bớt đi vài phần giá buốt.

Mạnh Phù Dao nghiêng đầu lăm bắm: “Ghét nhất ai mặc quần áo trắng, giả tạo!”

Chàng trai áo trắng trong xe như đang mỉm cười, bỗng nhiên nhấc tay, không kịp nhìn ra hắn làm gì thì Diêu Tấn phía sau đã ngã lăn đùng, kêu lên thảm thiết.

“Cô nương, chỉ bằng thế này đã muốn tại hạ nộp tiền dâng sắc à, dường như có chút xem thường ta quá?”

Mạnh Phù Dao hóa đá, miệng đáp: “Ta không quen biết người phía sau, nhưng mà vừa hay ta đột nhiên cảm thấy người không được đẹp lắm, tiền của người ta cũng thấy không hấp dẫn nữa, thế này nha, đại gia người đi đường của người, ta đi đường ta, bye bye, hẹn gặp lại sau.”

Nàng phúi mông xong liền định xoay người chuồn đi, để mặc Diêu Tấn lăn lộn phía sau.

“Tiết trời rét buốt, lúc này cần nhất là vật làm ấm thân, dù cho cô nương chướng mắt với tài sắc của tại hạ, nhưng đối với “Nhất Học Xuân” chắc không có ý kiến gì chứ?” Tiếng nói theo gió truyền tới, giọng điệu chẳng chút cảm dỗ nào nhưng Mạnh Phù Dao lại cảm thấy cảm dỗ khôn cùng.

“Nhất Học Xuân” hả, đây là loại rượu ngon nhất lừng danh khắp Năm châu đại lục, một giọt mười phân vàng, vương công quý tộc bình thường cũng không có được, nếu có thì cũng giấu trong hầm rượu nhà mình mà không dám uống, dân chúng bình thường nghe thôi cũng chưa từng nghe

qua. Sở dĩ nàng biết được là vì lão đạo sĩ chết bầm kia là một con sâu rượu, khi lão nổi cơn nghiện rượu liền đi lang bạt khắp các nước, cạy cửa đào mộ, lật từng cái rương cái hòm để tìm loại rượu này. Nàng từng tò mò trộm uống qua một lần, từ đó mãi không quên được.

Hương vị của rượu hạng nhất này ngọt ngào đậm đà, khi uống vào đầu lưỡi cảm giác tê tê, đưa người ta lên thiên đường lúc nào chẳng hề hay biết.

Ôi...Trời lạnh mà được ôm bình rượu ngon này uống đúng là còn hưởng thụ nào bằng...

Mạnh Phù Dao vừa nghĩ xong thì cười tủm tỉm, khi xoay người lại đã bày vẻ mặt rạng rỡ sung sướng, nhắc chân trèo lên xe: “Ôi chao, công tử thiết đãi thật hậu hĩnh, nếu từ chối thì thật bất kính, thật ra ta đã biết huynh rất giàu có, còn sắc à...cũng đẹp lắm đó.”

“Cám ơn cô nương khen ngợi.” Chàng trai mỉm cười, thấy Mạnh Phù Dao vào xe thì tự nhiên dịch người nhường chỗ, nhưng không hiểu sao vừa mới nhích được một nửa thì khựng lại.

Mạnh Phù Dao quan sát thấy đồ vật bày biện trong xe mộc mạc mà tinh xảo, chỗ ngồi trống bên này đặt một cái áo khoác lông cáo tuyết trắng, đầu lông óng ánh sắc bạc, vô cùng hào hoa phú quý. Chỗ trống bên kia đặt một bọc vải bên trong chứa thứ gì đó, Mạnh Phù Dao không thích chật chội bèn đẩy nó đi.

Bọc vải kia liền bay vèo vào tay chàng trai, vải bị bung ra, lộ ra một chậu hoa có phiến lá màu tím đậm.

Mạnh Phù Dao trừng to mắt, một lúc lâu sau cười ha ha nói: “Công tử cho chậu hoa mặc áo ngồi trong xe ngựa sao? Đây là loại hoa quý hiếm gì vậy?”

“Chỉ là một loài hoa có lá tím bình thường mà thôi.” Chàng trai cẩn thận bọc kỹ chậu hoa lại rồi nói: “Không biết nhà nào đẩy ném nó ở ngoài đường, khiến nó sắp chết trong giá buốt, ta tiện tay nhặt được, hoa cỏ đâu phải vô tri vô giác, nó cũng rất sợ lạnh.”

Mạnh Phù Dao dờ khóc dờ cười, lắc đầu, vừa ngược mắt nom thấy rõ ràng gương mặt của chàng trai thì trong lòng liền nhảy dựng. Đây không phải là nam tử mặc áo bào trắng cực kỳ thích sạch sẽ, đi theo Tề Tâm Ý mà nàng đã gặp dưới chân núi Huyền Nguyên sao? Trong túi áo nơi ngực nàng còn cất giữ đai lưng của hắn.

Nàng bất giác đưa tay lên sờ mặt mình, nhớ là khi ở dưới chân núi Huyền Nguyên nàng đeo mặt nạ, bây giờ khuôn mặt cũng dịch dung nên chẳng sợ hắn nhận ra, tức thì thản nhiên cười hỏi: “Công tử họ gì?”

“Tại hạ họ Tông.” Tông Việt lẳng lẳng nhìn nàng, đáy mắt sáng rực long lanh, hắn lấy bình rượu rót ra cho Mạnh Phù Dao, “Mời!”

Mạnh Phù Dao không nhận, cười nói: “Ta còn có một người bạn nữa.”

Tông Việt khẽ phất tay, một bóng người chọt lóe lên phía ngoài xe, Diêu Tấn lập tức bị ném lên chiếc xe ngựa phía sau, đôi người Mạnh Phù Dao co rút, nhìn chăm chăm Tông Việt trưng ra nụ cười nịnh nọt.

Nàng nâng cốc rượu, rượu trong cốc có màu vàng nhạt, đúng là “Nhất Hộc Xuân” thứ thiệt. Loại rượu này có màu sắc kì dị nên rất khó hạ độ, bởi vì bất luận bỏ chất gì lạ vào trong cũng đều khiến rượu vẫn đục. Sắc rượu lúc này có màu vàng nhàn nhạt dịu ngọt như chiếc mỏ vịt duyên dáng của con vịt trắng phau, đang nổi trôi trên mặt hồ nước xanh biêng biếc đương tiết xuân tháng ba, bảo đảm chẳng có chút độ nào.

Tâm tình Mạnh Phù Dao rất tốt, uống liên tục vài chén, uống hoài chẳng thấy đã ghiền nên định bưng bình lên tu, đâu dè suýt chút nữa chạm vào tay Tông Việt, hắn vội vàng rút tay lại.

Mạnh Phù Dao đâu để ý đến, chẳng mấy chốc đã uống đến say khướt, sau đó ở trong xe ngựa lắc lư ca hát. Khi nàng vừa cất giọng thì người đánh xe lập tức run rẩy, xe ngựa xóc nảy liên tục, rất có nguy cơ bị lật xe. Hát xong nàng lột tất cả túi tiền trên áo bày ra cho Tông Việt xem, nói to: “... Người anh em...hết tiền rồi...đành...nhờ vào...đại ca huynh giúp đỡ...”

Nàng xoay lắc vài vòng, chân trái giẫm lên chân phải, đứng chằng vững, ngã bịch xuống chỗ Tông Việt ngồi.

Mạnh Phù Dao thừa dịp quậy luôn, thông tay duỗi chân gác lên chỗ ngồi, ngựa đầu sung sướng phì ra một hơi dài, mùi rượu trong xe ngựa bỗng chốc nồng nặc.

Tông Việt khẽ cau mày cúi người quan sát, hận không thể đá văng nàng càng xa càng tốt, đành im lặng nhích lùi, cẩn thận ôm chậu hoa đặt sang một bên vì sợ tay chân thô kệch của người nào đó lỡ tay đập bể, sau đó mở cửa sổ ra.

Gió man mát lạnh lùa qua ô cửa sổ xua tan bớt mùi rượu nồng nặc, chỉ vừa mới làm vậy thôi mà khi Tông Việt xoay lại thì đã thấy người nào đó chiếm cứ ba chỗ ngồi, đầu đặt trên đệm giường của hắn, chân gác lên bên khác, tay thì đè lên chiếc áo lông cáo tuyết trắng của hắn.

Đôi giày bản đen sì của nàng quệt đầy vết dơ trên chiếc đệm gấm, Tông Việt đau khổ nhìn chỗ của mình, do dự một hồi cuối cùng cũng xoay người bước xuống xe, đi đến chiếc xe ngựa phía sau.

Khi hắn vừa mới bước xuống xe, Mạnh Phù Dao nhanh như chớp liền mở mắt, ánh mắt trong veo tựa như nước suối trên đỉnh núi cao chưa từng bị ai chạm vào, đâu giống kẻ say rượu ban nãy?

Nàng lật người ngồi xổm xuống, nhanh tay gõ “kịch kịch” trên chiếc đệm ngồi rồi bất chợt dừng lại, thò tay dưới tấm đệm từ từ lôi ra một vật.

Màn xe đột nhiên bị vén lên, ánh sáng chiếu lên bóng lưng của kẻ trộm nào đó đang hốt hoảng, cùng lúc đó trên xe ngựa phản chiếu bóng người áo trắng thon dài đang cầm chấu đồng trong tay.

Tim Mạnh Phù Dao nhảy thình thịch, bàn tay đang đặt nơi tấm đệm cứng đờ.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Ai Dạy Đỗ Ai?

Lúc này muốn rút tay lại đâu còn kịp nữa, Mạnh Phù Dao nhanh tay kéo tấm đệm ôm vào người, ngã nhào xuống nền xe.

Nàng ôm tấm đệm trước mặt mình, sung sướng cọ mặt vào tấm đệm ấy, gác chân lên chỗ ngồi bên cạnh, lật người khoanh tay tiếp tục ngáy “khò khò...”

Nàng mơ hồ cảm giác được Tông Việt ngồi xổm xuống rút tấm đệm trên người nàng ra, đang làm nửa chừng thì tay hắn bỗng khựng lại như nhìn thấy vật gì đó, rồi hắn trầm mặc một lúc thật lâu.

Mạnh Phù Dao khép hờ hai mắt, suy nghĩ trong đầu xoay tròn nhanh như chong chóng quay – Hắn nhìn thấy cái gì nhỉ? Thôi xong, chiếc đai lưng hắn còn ở trong ngực mình, động tác vừa rồi của hắn quá mạnh, có phải khi hắn rút tấm đệm ra nhìn thấy rồi không?

Còn cái tấm mỏng nhặt dưới đệm ngồi khi này là gì nhỉ? Tông Việt đáng ghét sao quay trở lại nhanh như vậy!

Thừa dịp Tông Việt xoay người, nàng trộm mở mắt liếc nhìn nhưng cũng không thấy được gì, Mạnh Phù Dao yên lòng. Lúc này men rượu đã thấm khiến nàng say thật sự, chẳng bao lâu đã nhắm mắt ngủ khi nào không hay.

Nàng ngủ một giấc thỏa mãn, khi mở mắt dậy thì trời đã sáng rõ, tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ mỏng có hình ráng mây, chiếu thẳng vào

trên mặt Tông Việt đang ngồi xếp bằng phía đối diện, như khiến sắc môi màu hoa đào càng thêm đỏ, màu da trắng suốt tựa như bạch ngọc.

Hắn mặc một thân áo quần trắng phau, ngồi xếp bằng trên tấm da cáo tuyết trắng, tựa như ngọc trong tuyết, trắng sáng rọi mây giăng, sạch sẽ trắng trong như tuyết liên trên núi, khí phách rạng ngời, chính trực ngay thẳng.

Nguyên Chiêu Hủ tôn quý tao nhã phong lưu vô hạn, Chiến Bắc Dã thẳng thắn cương trực hiên ngang ngút trời, Vân Ngấn vững chãi như cây ngọc với đôi người sáng như đốm lửa, đều là những tuấn nam hiếm thấy trong thiên hạ. Mạnh Phù Dao nghĩ rằng số mình thật may vì gặp được những chàng trai đẹp nhất này, ngỡ rằng cuộc đời này ắt hẳn sẽ không còn kinh ngạc vì ai nữa.

Nhưng mà sáng sớm hôm nay nhìn thấy Tông Việt, người mà từ trong ra ngoài đều sáng trong chẳng nhiễm bụi trần vẫn khiến nàng không khỏi thán phục.

Chiêm ngưỡng thán phục xong, Mạnh Phù Dao lại lắc đầu, lệ làng nhắc chân lùi ra xa, người phía sau chợt lên tiếng hỏi: “Đi đâu đấy?”

“Tông huynh, tại hạ còn có chút chuyện không thể đi cùng.” Mạnh Phù Dao xoay người lại nghiêm túc nói, “Cám ơn huynh đã thiết đãi hậu hĩ, tại hạ xin phép cáo từ.”

Tông Việt giương mắt quan sát nàng, bất chợt chậm rãi cười.

“Nếu đã nhận thiết đãi hậu hĩ, sao lại chỉ cảm ơn một câu thì đã cáo từ?”

“Hả?”

“Nhất Học Xuân cực kì quý giá.” Tông Việt đột nhiên nói, “Có hơn phân nửa người trên đời này không biết đến nó, rượu này còn có tác dụng làm

thuốc, ngâm cùng tuyết liên, huyết thủ ô, ngọc thiên, đóng kín chôn dưới đất vào mùa đông trong ba tháng, đầu xuân năm sau lấy ra, có thể dùng để chữa trị chứng máu đông cục.”

“Vậy thì sao?” Mạnh Phù Dao nhú mày nhìn hắn, trong lòng thầm cảm thấy có chút bất thường.

“Bình rượu hôm qua chúng ta uống là của Đức Vương ở Trung Châu nhờ người đưa cho ta, hắn luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, khí huyết ứ đọng chữa mãi không khỏi, rơi vào đường cùng nên đã tìm ta. Đến bây giờ ta mới tìm được ba thứ kia bỏ vào ngâm mang về Trung Châu cho hắn.” Hắn giơ ngón tay thon dài ra chỉ chiếc bình không trên bàn, “Nhưng mà, mới ngày hôm qua ta gặp cướp chặn đường, rơi vào đường cùng đành dùng bình rượu quý hiếm đó để cứu mạng mình, bị cướp uống hết rồi.”

...

Mạnh Phù Dao nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Tông Việt – Mới vừa rồi là ai ngu ngốc cảm thấy hắn “trong sạch”, “thanh khiết”, “sáng trong”, “không nhuốm bụi” nhỉ?

Sắc mặt Tông Việt chẳng chút thay đổi, ung dung thản nhiên.

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ rồi đột nhiên cong môi cười.

“Bình rượu hết thật rồi, nhưng ta đâu có trông thấy cái gì gọi là Nhất Hộc Xuân đâu, cũng không thấy cướp xuất hiện khi nào – Ta chỉ là một vị khách lưu lạc được người đón tiếp vào tối hôm qua, người có từng thấy qua ai mời kẻ cướp vào xe ngựa đi chung với mình không?”

Giọng nàng trong trẻo, nói xong liền vỗ tay xoay người tính bước xuống xe, “Còn nếu như người chưa nhìn thấy rượu như thế nào nữa...hãy hỏi bao tử của người đi.” Nàng cười ha ha vén rèm.

“Đức vương là người tàn bạo, có thù tất báo.” Phía sau truyền đến tiếng Tông Việt nói không nhanh không chậm.

“Như vậy thì thế nào hả?”

“Nếu hản biết rượu dùng để cứu mạng mình bị người uống hết, tất nhiên sẽ giận tím mặt, ừm...Nghe nói đội Xích Phong dưới trướng hản có sở trường về theo dõi vào ám sát.”

Tay Mạnh Phù Dao đang vén màn bạch khí khựng lại ở trên cao, một lúc lâu sau mới hung hăng hất tung màn bạch khí, xoay người trừng mắt hét to: “Người giỏi đủ trò như vậy không phải là muốn giữ bà cô ta lại ư? Thành công rồi đó.”

Nàng nhanh chóng xoay người lại đặt mông ngồi xuống, tiện tay kéo cái hộp nhỏ dưới bàn lôi ra cá muối, chân giò hun khói, măng khô bày ra một đồng trước mặt mình. Còn chẳng chút khách sáo lấy luôn chén ngọc và đĩa bạc ra nhanh chóng chiến đấu, vừa ăn vừa nói: “Giữ ta lại thì cũng phải nuôi nổi ta, sau này mỗi bữa ta đều muốn ăn nhiều như thế này, còn phải dùng chén ngọc và đĩa bạc, ta cũng không ngại dùng những đồ mà người đã sử dụng qua, quần áo cũng vậy, cái áo lông cáo người đang mặc rất đẹp, nhưng ta không thích màu trắng buồn nôn đó, người làm lại nó thành màu đen cho ta, được rồi, tạm thời cứ như vậy trước đã.”

Tông Việt ngăm nhìn chậu hoa lá tím, ung dung nói: “Được thôi, nhưng người cũng không thể ăn không ngồi rồi chứ? Nhìn người béo như vậy còn giống người sao?”

...

Mạnh Phù Dao cứng họng --- Ta béo ư? Ta béo ư? Dáng người ta đầy thắt lưng ong, chỗ nên lời thì lời chỗ nên lồm tuyệt đối không lời, ánh mắt của người bị sao thế nhỉ?

Tên ngày mang đến cho người ta cảm giác thanh khiết, sáng trong như tuyết, sao lại nói năng độc mồm độc miệng như vậy chứ? Hắn nói ra những lời độc địa như vậy, không cảm thấy có lỗi với bộ y phục trắng muốt đang mặc trên người sao?

Sau một lúc ngây ngốc, Mạnh Phù Dao hóa tức giận thành tham ăn, nài ăn hết sạch những món ăn trên bàn rồi cười lạnh đáp: “Ta béo kệ ta, đâu có liên quan gì đến người.”

“Có liên quan.” Tông Việt vẫn bày bộ dáng bình thản dửng dưng, “Đầy tớ của ta không thể quá xấu, không thể quá béo, không thể quá ngốc, cũng không thể quá xinh đẹp được.”

Mạnh Phù Dao nheo mắt hỏi lại: “Đầy tớ của người? Ai vậy?”

Tông Việt không trả lời nàng, quan sát nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt không hài lòng lắm, miễn cưỡng gật đầu: “Cũng tạm, người không xinh đẹp, không thông minh nhưng cũng không ngốc, còn béo à...có thể kiêng ăn.”

...

Mạnh Phù Dao nghiêng răng thật lâu, bỗng nhiên cười rộ lên, gật gật đầu nói: “Cũng tạm, người đâu có tuần tú, đâu có thông minh, lại béo mập, rành rành là một nam nhân độc mồm độc miệng lại khoác lên người mình bộ dáng ngọc thụ lâm phong, nghĩ mình là Tây Môn Xuy Tuyết à, tính cách thì xấu xa, khoa trương khoác lác, ý mạnh hiếp yếu, vu oan giá họa...Mặc dù người có nhiều tật xấu nhưng ta tin tưởng, có thể thay đổi được...”

Nàng cười đến sồn gai ốc, từ tốn nói tiếp: “Ta đành phải phí chút công sức để dạy dỗ người lại vậy.”

“Hay lắm.” Tông Việt thản nhiên chẳng hề tức giận, gật đầu đồng ý nói:

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, ĐỂ XEM AI DẠY BẢO AI.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Kẻ Trộm Nơi Hành Cung

“Ta không phải là một đầy tớ bình thường, ta muốn được hưởng đãi ngộ xứng đáng với năng lực xuất sắc của ta!” Mạnh Phù Dao ngồi xổm trước cửa Đức vương phủ “Đức Hình viện” tại ngã tư đường ở thành Đông của Trung Châu, cầm bộ quần áo dành cho đầy tớ đứng đưa phản đối.

Xung quanh im ắng như tờ, Diêu Tấn liếc mắt nhìn, kéo nàng, “Nè, Mạnh cô nương, cô uống hết bình rượu giá trị vạn kim của người ta, bây giờ cũng nên làm vợ lẽ cho người ta để trừ nợ chứ, đằng này lại còn đưa ra yêu cầu quá đáng nữa...”

“Người biết cái gì hả!” Mạnh Phù Dao chặn họng hắn: “Ta đây đang muốn làm phiền hắn đấy, người này thích yên tĩnh sạch sẽ, ta muốn gây rối đến khi hắn tình nguyện đầu hàng.”

Nàng ì ạch cạy cửa sổ, đáng tiếc là cửa sổ đóng quá chặt, Mạnh Phù Dao cạy không được bèn chọc chọc lên giấy dán cửa, ta chọc ta chọc, chọc chọc chọc...Hì hì hì, giấy dán cửa nhanh chóng trở thành tổ ong vò vẽ.

Nghĩ đến cảnh tượng gió lạnh ban đêm sẽ ùa qua những lỗ thủng trên ô cửa sổ, thổi vù vù vào người ai đó, Mạnh Phù Dao cảm thấy thật sung sướng hả hê, cười toe toét, ta chọc ta chọc...Ôi, cảnh tượng thật đẹp!

Bỗng nhiên đầu ngón tay nàng đau nhói như bị kim đâm, Mạnh Phù Dao vội vàng rút tay lại, vừa nhìn đã thấy đầu ngón tay dính một giọt máu tròn

như hạt châu, không khỏi tức giận mắng to: “Người đúng là tiểu nhân độc ác! Âm thầm ra tay đánh lén!”

Cửa sổ đột nhiên mở toang mà không phát ra tiếng động nào, toàn thân Tông Việt trắng như tuyết đang ngồi xếp bằng nhìn ra ô cửa, sau lưng là tấm bình phong lớn theo hình lá phong, lá phong có màu đỏ thẫm, răng cửa trên lá có màu vàng nhạt. Như trong nét tươi sáng đẹp để ẩn hiện dũng khí đã kinh qua tang thương sương giá, Tông Việt thanh thoát tuấn tú đang ngồi trước bình phong càng thêm nổi bật.

Hai ngón tay hắn kẹp một ống nhỏ, dăm chiêu nhìn máu lưu động trong cái ống nhỏ xíu ấy, thần nhiên nói: “Ta đã từng gặp Thánh nữ Phi Yên thần thông quảng đại tại nước Phù Phong, cô ta từng nói với ta, nếu như có trình nữ nào mười bảy tuổi luyện Đại Vô Thượng tâm pháp thì máu của cô gái này quý hiếm vô cùng, cô ta đã tìm kiếm nhiều năm nhưng vẫn không gặp, nếu như ta vô tình gặp được thì phải báo cho cô ta biết.” Hắn lả lắc cái ống nhỏ xíu kia, trầm tư chẳng để ý đến Mạnh Phù Dao, lẩm bẩm: “Loại máu mà Thánh nữ Phi Yên cần dùng để tế ta đã thử rất nhiều người mà không tìm được, không biết lần này có đúng không?”

Mạnh Phù Dao ngồi xổm dưới cửa sổ, giận quá hóa cười, lẩm bẩm “Đời này người ngoài làm các việc đe dọa xảo trá bức bách hãm hại người khác, thì còn có thể làm được việc gì khác nữa sao?”

Tông Việt giơ tay ném một cái rổ qua cửa sổ cho nàng, bảo: “Bây giờ ta sẽ cho người xem ta làm được cái gì ---Phiền người hái hết những lá non của thất diệp thảo ở trong vườn, mài vụn rồi cho vào trong nồi thuốc, ta cần dùng, nhớ kỹ là phải mài vụn như bột phấn, phải là những lá non nhất trong số những lá non.”

Mạnh Phù Dao hếch mũi giấu tay vào trong áo chẳng thêm động đậy, ngược lại Diêu Tấn lại bước tới nhận lấy, kéo tay nàng rời đi.

“Người nhận thì người đi hái đi.”

Mạnh Phù Dao vừa đi vừa đá, khoe mắt liếc thấy đám cỏ ven đường, đột nhiên nói: “Ê, đám cỏ này rất giống thất diệp thảo, giống y chang luôn...Này, người hái đi rồi mài vụn cho Tông Việt. Không phải hấn muốn cho ta xem bản lĩnh của hấn sao? Để ta xem hấn có nhận biết được hay không.”

Không đợi Diêu Tấn đồng ý, nàng vẫy tay chào nói: “Ta đi dạo phố.”

Đại Thành ở Trung Châu này không hổ danh là chốn phồn hoa nhất của Năm châu đại lục, khác với đô thành Bàn Đô của nước Thiên Sát với tường cao vách dày theo như lời mọi người nói. Trung Châu phồn hoa tráng lệ, dân chúng an nhàn, nhìn khắp mọi nơi đều có thể nhận ra người dân nơi đây rất thỏa mãn với cuộc sống chỉ có ở thời kỳ thịnh thế này. Từ đôi chân trần như tuyết trắng của thiếu nữ bán hoa, từ những vị khách ngồi suốt buổi thưởng thức trà trong trà lâu, từ đủ mọi thứ hàng hóa của khắp các nước đều có mặt ở chợ phiên nơi đây, từ các thiếu nữ xinh đẹp đứng hóng gió nơi thanh lâu, tất cả mọi thứ trên đời đều có thể tìm thấy tại đô thành rộng lớn phồn hoa này.

Theo lời nói rất lãng mạn của một thi nhân nổi tiếng, Bàn Đô tựa như một nam tử cao lớn oai phong dũng mãnh, khí phách ngất trời, ngay thẳng sừng sững như núi. Trung Châu lại tựa như một nữ nhi thướt tha yếu điệu, phóng khoáng mà thanh tao, yêu kiều lại lãng mạn.

Mạnh Phù Dao thông dong đi trên phố, vừa mua đại dăm món đồ chơi vừa nhìn quanh quất, từ từ đi hết con phố chính lúc nào chẳng hay, người qua lại thưa dần, đường phố cũng trở nên vắng vẻ thênh thang. Phía trước mặt nàng là dãy tòa nhà kiến trúc nguy nga lộng lẫy, nhưng không giống hoàng cung, những bức tường xung quanh thấp đến độ chỉ cần nhấc chân là có thể vượt qua, xung quanh dân cư thưa thớt. Mạnh Phù Dao kéo tay một ông lão đi ngang qua đường để hỏi, ông hiền từ mỉm cười nhìn nàng đáp:

“Cô nương từ nơi khác đến đây à, đây là hành cung của Thái tử điện hạ đấy.”

“Hành cung Thái tử?” Mạnh Phù Dao ngạc nhiên hỏi tiếp: “Không phải chỉ có Hoàng đế mới có hành cung thôi sao?”

“Thái tử Vô Cực giống các Thái tử khác sao? Ngài đã chấp chính năm giữ quyền hành nước Vô Cực từ rất lâu rồi, chỉ còn thiếu đăng cơ mà thôi.” Ông nửa giận nửa không, “Theo như cô nói thì chỉ có Hoàng đế mới có tôn hiệu, Vô Cực Thái tử không thể có tôn hiệu ư?”

“Ồ...Tôn hiệu gì?” Mạnh Phù Dao hỏi hột hột, xem ra Trường Tôn Vô Cực ở trong nước rất được dân chúng yêu mến.

“Tôn hiệu của Thái tử há để những người như chúng ta nói đến sao?” Ông vội vàng tiến lên phía trước “Cô nương cứ ở đây chiêm ngưỡng nơi này đi, Thái tử rất ít khi đến đây, hành cung này là nơi vô cùng thanh tĩnh, xem tình hình hôm nay chắc hẳn Thái tử không có ở trong rồi.” Rồi ông lại chỉ bức tường thấp nơi kia, “Có thấy bức tường thấp kia không, hoa viên ngoài hành cung trồng rất nhiều dược thảo, nếu dân chúng không có tiền chữa bệnh thì có thể đến đây để hái thuốc, bước qua tường là có thể vào được. Thật ra thì muốn gặp Thái tử đâu có khó, chỉ cần mọi người tự giác đừng quấy rối là được.”

Mạnh Phù Dao bật thốt “Ồ!” rồi nói thầm: “Nếu không có người canh giữ, coi chừng thích khách trà trộn vào đó.” Nàng nhìn quanh quất xung quanh, quả nhiên thấy trong vườn có rất nhiều dược thảo, đột nhiên nảy sinh ý tưởng --- Hái trộm đem ra ngoài bán, chắc là sẽ kiếm được bộn tiền nhỉ?

Một phút đồng hồ sau đó Mạnh Phù Dao đã xông vào đứng trong vườn thuốc như một bóng ma, có một đồng bao rỗng để sẵn trong vườn. Nàng nhận biết được công dụng của các cây thuốc nên chỉ tuyển chọn những cây

thuốc đắt tiền, dự định mang về để bán cho Tông Việt, nhất định phải bán được bọn tiền mới thôi.

Mạnh Phù Dao hái trộm hồi lâu nên trên tay lấm lem bùn đất, bèn nhìn khắp xung quanh tìm nước để rửa tay. Nàng nhìn thấy trước mặt có một hòn núi giả, hình như phía sau nó có một hồ nước biếc, đối diện hồ nước hình như có một gốc cây có màu đỏ thẫm, hoa của nó lại có màu đen. Nàng cảm thấy cây hoa này giống như cây hoa thần mà lão đạo sĩ từng nhắc đến, vỏ cây màu đỏ cứng như sắt kia là một loại dược thảo quý hiếm, nhất thời ham muốn trỗi dậy, lén lút đi đến đó.

Còn chưa đến gần thì phía sau núi ấy đột nhiên nhảy ra hai thị vệ mặc kim giáp, giương song thương ra cản lại, nói: “Phía sau là hành cung Thái tử nghỉ ngơi, nếu tới hái dược thảo thì xin dừng bước tại đây.”

“Ồ...” Mạnh Phù Dao ngó quanh quẩn, vui vẻ cười đáp: “Ta không đi qua đó, nhưng mà thị vệ đại ca ơi, có thể để cho ta leo lên hòn núi giả nhìn hành cung như thế nào không, để khi trở về ta sẽ kể cho mọi người cùng biết.”

Hai thị vệ cùng nhìn nhau, bởi vì thường hay có người đến đây đưa ra yêu cầu này do quá ngưỡng mộ Thái tử, nên họ cũng không lấy làm lạ, rộng lượng mỉm cười đồng ý: “Vậy người lên xem một chút đi, đừng để trượt chân đấy.”

“Ôi, cảm ơn hai vị.” Mạnh Phù Dao hớn hờ bước qua đó, khi ngang qua họ thì ngón tay nàng khẽ cong, hai thị vệ này bất thành linh ngã xuống đất.

“Ôi chà, Trưởng Tôn Vô Cực dạy dỗ bọn thị vệ này tốt thật, thật dễ sai bảo, bảo ngã thì liền ngã, ngoan thật.” Nàng nhìn khắp xung quanh, quả nhiên chẳng có ai ở nơi này, thật sự trống không mà cũng không người trông coi, không khỏi mừng rỡ, mới hai ba bước đã trèo lên hòn núi giả,

căn bản là đâu có muốn nhìn hành cung như thế nào đã lập tức chuẩn bị nhảy xuống.

Dưới bầu trời ba la, người áo xanh thẫm nào đó đứng nghênh ngang trên hòn non giả, sắp sửa nhảy ào xuống hồ nước phía sau hòn non giả này, như con chim non mới tập bay.

“Ta tới đây, bơi thôi!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Mỹ Nhân Giữa Hồ

Mạnh Phù Dao nhảy lộn nhào xuống hồ nước.

Đương khi còn ở giữa không trung nàng liền phất tay, một chiếc lá to trong tay nàng được phóng ra, nhanh chóng khẽ khàng đáp xuống mặt nước lạnh buốt, ánh mắt nàng sáng ngời, xoay người, nhẹ nhàng điểm mũi chân lên chiếc lá đang bông bênh ấy.

Trời lạnh thế này, kẻ ngốc mới nhảy xuống đó thật.

Nàng vừa lướt trên mặt hồ, vừa nhìn quanh quất bốn phía, sau hòn núi giả này quả nhiên còn có cảnh đẹp khác nữa. Ban này chỉ thấy được một góc hồ nước, bây giờ nhìn rõ thì đúng là hồ này không nhỏ, nước xanh biêng biếc như ngọc, phản chiếu những pho tượng đá lấp lánh có hình thù quái dị. Từng khóm sơn trà nở thơm ngan ngát, nào là màu đỏ thắm, nào là màu hồng, màu trắng xen lẫn những hoa mai trắng muốt và vàng óng. Chim quyên đủ màu đủ sắc rực rỡ đẹp đẽ chao liệng, khiến người ta không thể dời mắt.

Ở giữa hồ có một đình bạch ngọc, một hàng thủy trúc thẳng tắp xanh rì soi bóng xuống hồ nước lóng lánh như thủy tinh, mang đến cảm giác rất trong lành sáng khoái.

Gió nhẹ lay, mặt hồ nhấp nhô gợn sóng, chuông vàng treo trong đình bạch ngọc liên tục kêu đình đình, màn lụa trắng lay theo gió bay bay tựa như ảo mộng. Hình như bên trong đình thấp thoáng một bóng người đang

cúi đầu gảy đàn, tiếng đàn réo rắt du dương, thanh âm tựa như từng hạt châu rơi xuống mặt hồ, không biết do người đẹp nhà nào mà gảy đàn hay đến thế.

Mạnh Phù Dao hít một hơi thật sâu, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu chợt như dừng lại, hương hoa nhẹ nhàng khoan khoái vẫn vít xung quanh, không thể im lặng được nữa nàng liền mắng khê: “Thật biết hưởng thụ đó!”

Lá cây trong tay nàng không ngừng được phóng ra, mỗi lúc mỗi đến gần đình bạch ngọc, khi gần tới chính giữa hồ bỗng nhiên nàng khựng lại, cảm giác hình như có sát khí đang bủa vây khắp mọi nơi.

Sát khí này không hình không dạng nhưng lại có mặt khắp xung quanh, như đang lẫn lộn trong hương hoa cỏ, ẩn mình trong gió, khi có khi không như hương hoa, lung lay theo từng cơn gió, rồi từ từ hiển hiện rõ ràng hơn.

Nơi này rành rành rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng đàn không hề có âm thanh nào khác...

Suy nghĩ trong đầu nàng đột nhiên đứt quãng, đúng rồi! Vì sao nơi này ngoài tiếng đàn ra thì không nghe được bất kì âm thanh nào khác? Những âm thanh tự nhiên trong trời đất, như tiếng gió thổi cỏ lay, tiếng côn trùng rả rích sao chẳng nghe được?

Nàng bay vút lên cao, mọi suy nghĩ như bị dừng lại, toàn thân cảnh giác, cảm thấy sát khí bao phủ bốn bề mà người trong đình bạch ngọc giữa hồ chẳng hề có phản ứng khác thường nào cả, chỉ loáng thoáng vọng ra tiếng thở trầm thấp mà thôi.

Vị này, chắc là Thái tử xinh đẹp như tiên nữ không biết võ công? Hành cung này dường như được bày bố đại trận thượng cổ, chỉ có một lối đi vào bên trong và ngược lại, Mạnh Phù Dao liền quyết định tiến thẳng về phía trước.

Lúc này người phía sau tấm màn tựa như cũng phát hiện ra nàng, khẽ ngẩng đầu, ngón tay đặt trên dây đàn đột nhiên dừng lại, nhưng liền sau đó lại tiếp tục gảy, tiếng đàn xa xăm vờ vờ lại như nước cuộn cuộn chảy xiết, lúc trầm lúc bổng ngân xa.

Sát khí bốn bề chợt như tản mát đi, Mạnh Phù Dao thả lỏng người, cảm thấy thoải mái vô cùng, nàng cố gắng kìm chế ham muốn nhìn lên người đang ở trong đình, mỉm cười bí ối, mỹ nhân kia...Người cũng biết ta không có ác ý đối với người...hì hì.

Nàng phóng chiếc lá to cuối cùng, tính toán khoảng cách vừa khéo có thể tới được đình, nom thấy mỹ nhân yếu điệu sau tấm màn tư im lặng gảy đàn, dường như ngược mắt nhìn về phía nàng, Mạnh Phù Dao càng cười vui vẻ hơn.

Sắp tới rồi...sắp tới rồi.

Màn tư đột nhiên được vén lên, người vén rèm không phải là mỹ nhân có đôi tay gảy đàn hay tuyệt kia, mà là một con chuột mập trắng phau, ục ịch khiêng ra một chiếc cung, đổ mồ hôi hột đặt chiếc cung ấy lên lan can đình. Một chân nó giữ chặt cây cung, một chân hì hục kéo cung cong, tư thế dũng mãnh, lông trắng phất phơ, ánh mắt căm hận, cung cong!

“Bộp!”

Một cục đá được bắn ra từ chiếc cung kia, rơi trúng chiếc lá to trên mặt hồ, khiến chiếc lá này xoay vòng liên tục, nhưng vẫn không bị chìm vì nó quá nhẹ.

Lúc này, Mạnh Phù Dao đâu có tâm tư nào nhìn động thái người trong đình nữa, ánh mắt nàng rơi xuống chiếc lá đã bị thay đổi vị trí kia, tính toán ban đầu của nàng hoàn toàn hỏng bét, nàng tức giận mắng to: “Thằng nhóc nào phá đám thế?” Nàng lại lộn người giữa không trung, chuẩn bị đáp xuống chiếc lá ấy.

Nào ngờ, hòn đá kia bị bơi một loại độc cực mạnh, chỉ vừa dính vào lá thì đã khiến chiếc lá này khô héo mục nát, nháy mắt đã hóa thành bột tan trong nước.

Mạnh Phù Dao lộn hết một vòng sắp sửa đáp xuống, nhưng chiếc lá kia đã chẳng còn nữa, còn đương ngấn người thì chân khí đã bị cạn, rơi tõm xuống hồ nước.

Đại nhân nào đó ở trên đình lập tức ném cung, ôm chiếc bụng béo hả hê cười chít chít, lui bình bịch về phía sau màn.

“Rào” Mạnh Phù Dao ngẩng đầu khỏi mặt hồ, tóc đen dầm nước dính trên trán, lớp nghệ vàng trên mặt nửa còn nửa mất, loang lổ như một con quỷ nước, lông mày nàng dựng đứng, mắng to “Ai”? Bọn chuột nhắt nào dám đánh lén ta? Ra đây, ra đây!”

Bọn chuột nhắt ở trong màn tơ, cười vang chít chít.

Mạnh Phù Dao nghi ngờ vênh tai lên, ào ào bơi qua đó, đang muốn chồm người leo lên lan can đình, sau màn tơ bỗng nhiên vang lên tiếng người cười nói: “Phù Dao, tại sao mỗi lần gặp mặt, nàng đều nhếch nhác như thế này?”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Hoạt Sắc Sinh Hương

Giọng nói trầm thấp ấm áp, kèm theo nụ cười luôn không bao giờ thay đổi kia.

Mạnh Phù Dao ngẩn người, thị nữ trên đình đang cuộn màn treo lên, tay người ngồi trong đình đang đặt trên dây đàn, cúi đầu nhìn nàng mỉm cười nhàn nhạt, dung mạo vô song, mái tóc đen dài cùng tà áo tím phất phơ trong gió, tao nhã như trăng sáng soi nước biếc, phóng khoáng như mây xanh bồng bềnh trên trời cao, rạng rỡ vô cùng.

Quả nhiên là người đẹp...là mỹ nam.

Mỹ nam kia nhẹ đẩy cây đàn ra một chút, thong thả bước ra đình rồi khẽ khom người xuống, từ từ kề sát mặt nàng, chóp mũi hai người chạm nhẹ vào nhau, khiến tim nàng nhốn nhột như mèo con đang làm nũng trong lòng, hơi thở dồn dập. Hàng mi dài của hắn quệt nhẹ trên mặt nàng, hơi thở hắn thanh khiết, thơm mát mùi hương hoang dã của tùng, dịu dàng của lan. Gió mơn man trên mặt hồ, lướt nhẹ đến nơi hai người đang say đắm.

Mạnh Phù Dao cảm giác như mình đang bồng bềnh trên nước, lẩm bẩm nói: “Không phải lần nào ta cũng bị huynh hại thê thảm hết sao...”

Lời còn chưa dứt, nàng liền hắt hơi phá tan cảnh đẹp.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, vươn cánh tay dài trắng muốt về phía Mạnh Phù Dao.

Ánh mắt nàng rơi xuống lòng bàn tay hẵn, nhìn thấy những đường chỉ tay hiển hiện rõ ràng trên lòng bàn tay bóng loáng, đường trí đạo vừa thẳng vừa dài, nhất định là người rất thông minh...Đường tình cảm thì rất sâu, có chút vương víu...Nhân duyên, người này có mấy cuộc tình nhỉ? Một...

Đương lúc nàng còn đang suy nghĩ lung tung, người trên đỉnh đầu đột nhiên bật cười, nhẹ nắm tay nàng, Mạnh Phù Dao thuận thế bay lên rồi đáp vào trong đình. Nàng đứng xoay lưng về phía màn hình, vừa liếc mắt nhìn xuống liền thấy con chuột mập bên cạnh cây cung, hung phạm đã hiện nguyên hình rồi.

Hung phạm vừa nom thấy nàng liền bỏ chạy, Mạnh Phù Dao nhảy bổ tới như một con sói, tàn bạo tóm lấy nó, không đợi nó kịp giãy dụa, tức khắc chà cái mặt lem luốc của mình lên bộ lông trắng tinh của nó, vừa chà mạnh vừa khóc tỉ tê: “Ôi Nguyên Bảo đại nhân, ôi cục cưng ơi, ôi Nguyên Bảo đại nhân yêu dấu của ta, ta nhớ người muốn chết...”

Nguyên Bảo đại nhân đáng thương liệu mình giãy dụa, nhưng không thể nào thoát khỏi ma trảo của nàng, nó kiên cường đấu tranh anh dũng nhưng thất bại, ai oán quay đầu nhìn Nguyên Chiêu Hủ cầu cứu, đồng chí họ Nguyên ngồi im mím cười bàng quan --- Người này và kẻ thù của nó mới vừa té xuống nước ban nãy...Có phẩm chất giống nhau y chang.

Chờ Mạnh Phù Dao biểu đạt xong mối tương tư si tình kính yêu ngưỡng mộ đối với Nguyên Bảo đại nhân, Thiên cơ thần thử - Nguyên Bảo đại nhân có huyết thống cao quý và bộ lông trắng như tuyết đã biến thành một con chuột tầm thường, bộ lông lem luốc màu vàng ố --- Mạnh Phù Dao đã dùng lông của nó lau sạch khuôn mặt bẩn bôi đầy nghệ vàng của mình.

Nàng mỉm cười hả hê buông chuột mập ra, thuận chân dẫm nát cây cung quái dị của nó.

Nguyên Bảo đại nhân vội chạy tới một góc đình có khám minh châu, soi mặt mình trong đấy, cực kì bi thảm thét vang chói tai.

“Tõm.”

Mặt nước bắn lên những hoa nước nho nhỏ.

Nguyên Bảo đại nhân tức tốc nhảy xuống tắm mình trong nước.

Sau khi trả thù Nguyên Bảo đại nhân xong, Mạnh Phù Dao xoay người lại, Nguyên Chiêu Hủ đang tựa người bên cột đình nhìn nàng cười, bỗng nhiên giơ tay lên, chậm rãi cởi chiếc áo bào tím mỏng thêu mây bông bành, khoác lên người Mạnh Phù Dao.

Hắn khẽ vỗ tay, một thị nữ thướt tha bưng ra một lò sưởi, dùng những viên đá đề lên tấm màn sa bao bọc xung quanh ngăn không cho nó bị gió thổi xốc lên, trong đình lập tức ấm áp như xuân về. Thị nữ dâng lên một bộ quần áo sạch, Nguyên Chiêu Hủ đích thân nhận lấy đặt ở trên bàn, lật qua lật lại, cũng không biết là xem xét cái gì, khi xong mới đưa cho Mạnh Phù Dao, nàng vui vẻ nói: “Thật hiếm khi được người chăm sóc như vậy.” Nàng đang tính bước vào trong màn che thay quần áo, chợt nghe hắn nói: “Nếu e ngại nam nữ khác biệt, hay là chúng ta hoán đổi cho nhau?”

“Á!” Mạnh Phù Dao hoảng hốt xoay người, đang muốn dùng lời lẽ nghiêm túc cự tuyệt lời đề nghị ướm át kia, lại thấy Nguyên Chiêu Hủ đưa ngón tay ra phía hồ nước, sau đó chuột mập ướm nhẹ bỏ lên tay hắn, hất xì liên tục.

Mạnh Phù Dao bị ai đó cố tình xuyên tạc thì tức giận đến sắc mặt tối sầm, nhìn thấy bộ dáng thảm hại của Nguyên Bảo đại nhân lại liền vui vẻ. Bộ dạng lỏa thể của mỗi đại nhân đẹp đến mức không lời nào tả xiết, lông trắng dính chặt thân thể nó như ma cà bông, phơi bày chiếc bụng béo trắng hồng, Mạnh Phù Dao vờ đưa ngón tay ra, Nguyên Bảo đại nhân há mồm tính cắn, nàng bật cười to, vỗ hông nó rồi chạy vào trong màn che.

Nguyên Chiêu Hủ như cười như không, tà tà tựa người vào cột đình, lắng nghe đôi oan gia trời sinh, một người một chuột cùng nhau đấu võ mồm.

“Này, tắm sáng khoái không?”

“Chít chít”

“Này, người có thể nói tiếng người không?”

“Chít chít.”

“Ồ, ta quên mất người là chuột, không biết nói tiếng người, thật xin lỗi thật xin lỗi...”

“Chít!!!”

Nguyên Chiêu Hủ nghiêng tai lắng nghe, đầu mày cuối mắt đều hiển hiện nét cười, rạng rỡ hơn hẳn so với nụ cười nhàn nhạt và ánh mắt dừng dừng thường ngày của hắn, nụ cười và ánh mắt hắn giờ phút này rất chân thành ấm áp.

Hắn vừa cười vừa nhìn tấm màn sa --- Ánh lửa đỏ nơi lò sưởi soi bóng dáng của cô gái nhỏ in lên tấm màn mỏng, chiếc cổ tuyệt đẹp, hai cánh tay thon dài như chiếc sáo trúc tinh xảo, đáy thắt lưng ong yêu kiều nuột nà, mà xuống chút nữa là hình dáng của chiếc tỳ bà lộn ngược vừa khéo đầy đặn hợp với dáng người nhỏ nhắn, không dư không thiếu phân nào.

Sau khi nhìn no mắt, Nguyên Chiêu Hủ chậm rãi xoay đầu, nhìn ra giữa hồ, mỉm cười hỏi: “Áo yếm mặc có vừa không?”

“Á!”

Bóng người sau bức màn che cuống cuống nhảy dựng, ngay sau đó nàng liền xoay người nhìn quanh quất khắp xung quanh, như muốn biết Nguyên Chiêu Hủ đang đứng ở đâu rình xem lén nàng, ngay cả lúc nàng mặc áo

yếm mà cũng biết được. Quay một vòng chẳng nhìn ra gì, chỉ thấy màn che bao kín xung quanh, nhưng cũng trong phút chốc nàng liền nghĩ tới ánh sáng đỏ kia, vội vàng hủy diệt lò sưởi.

Lò lửa bị dập tắt, phía trong tấm màn lập tức tối om, không thể nhìn thấy cảnh hoạt sắc sinh hương của cô gái bên trong, Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười... Lò than đó đâu có rảnh rồi làm việc có lỗi, tác dụng của lửa là dùng để sưởi ấm, than trong lò là do cây thiết mộc lan ngàn năm trên đỉnh Tuyết Sơn hóa thành. Lửa cháy từ than này vốn không thể nào bị dập tắt, nó chỉ tạm thời ngưng tụ mà thôi. Người bình thường vốn không thể làm gì được nó, võ công của nàng mặc dù cao, nhưng cũng không thể dập tắt lửa này được, bây giờ, vừa đúng lúc...

Hắn miễn cưỡng ngồi xuống, cầm chén bạch ngọc, ngửa đầu nhìn lên trời xanh, chờ.

Quả nhiên không lâu sau màn che bị vén lên một cách thô bạo, Mạnh Phù Dao sải chân bước ra, vẻ mặt ấm ức, trừng đôi mắt to đen nhánh oán hận nhìn Nguyên Chiêu Hủ chăm chăm, đáng thương là người này lại vờ như không thấy, nâng chén lên nhìn nàng hỏi: “Mặc có vừa không?”

Mạnh Phù Dao đen mặt đáp: “Rộng.”

Nguyên Chiêu Hủ thông thả ung dung uống một ngụm rượu, không nói lời nào, Mạnh Phù Dao đang đắc ý, chợt nghe hắn lẩm bẩm: “Chính tay ta đã chọn cỡ nhỏ mà, sao lại rộng nhỉ? Chẳng lẽ gần đây, ngực nàng nhỏ lại?”

...

Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ nhìn trời, sáng suốt quyết định: chẳng thềm cãi tay đôi với hắn, người này bụng dạ khó lường. Nàng đặt mông ngồi xuống bên cạnh, chẳng cần hỏi han đã cầm bình rượu lên châm cho mình một

chén, oán hận nói: “Huynh thật xấu, nhìn thấy ta rơi xuống nước mà cũng không cứu.”

Nguyên Chiêu Hủ cười đáp: “Chuyện vui nhất trên đời là nhìn mỹ nữ tắm mình trong nước ngay trước mắt mình, thật sướng mắt. Ngoài ra, y phục bị ướt có thể cùng nhau hơ lửa, nếu như mỹ nữ bị cảm mạo, có thể ân cần chăm sóc nàng nghỉ ngơi, lo gì trái tim thiếu nữ sẽ không vì ta mà cảm động? Ta cũng đâu phải là kẻ ngu, sao lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?”

Mạnh Phù Dao vừa mới nghe xong những lời trêu chọc ấy thì đã muốn dấm hăn, sắc mặt đỏ bừng, cảm thấy lời hăn nửa thật nửa giả. Khi nghe câu: “Lo gì trái tim thiếu nữ sẽ không vì ta mà cảm động?” thì nhìn thấy ánh mắt hăn phiêu bạt đâu đâu, như cười như không, mông lung như khói sóng trên hồ nước biếc, dập dềnh theo nhịp sóng.

Trái tim Mạnh Phù Dao vì vậy mà lỡ nhịp, đột nhiên nàng nhớ tới tình cảnh ở đêm cung biến Thái Uyên, Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nhìn nàng trước cửa cung. Ánh mắt hăn lúc đó và lúc ban nãy đều như chứa đựng thâm ý sâu xa, thâm ý ấy tựa như một lớp giấy mỏng, mờ nhạt mơ hồ, khiến người ta rất muốn nhưng lại lười biếng tìm hiểu tường tận rõ ràng.

Hoặc là, nàng vốn không dám tìm hiểu.

Mạnh Phù Dao im lặng hít thật sâu, uống cạn ly rượu trong tay, khi đặt ly rượu xuống đã xoay chuyển đề tài: “Sao huynh lại ở chỗ này?”

Không phải nàng bất ngờ khi gặp Nguyên Chiêu Hủ ở nước Vô Cực, chỉ là không ngờ lại trùng phùng nhanh như vậy, tựa như hăn đoán được nàng sẽ đến nơi này, cố ý chờ nàng ở đây.

Song, suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu đã chợt tắt, Nguyên Chiêu Hủ đứng dưới mái đình nhàn nhã đáp: “Ta là phụ tá của Thái tử Vô Cực ở Thượng Dương cung, kiêm tổng quản ở hành cung này.”

“Ồ, Nguyên tổng quản.” Mạnh Phù Dao híp mắt nhìn hẩn cười: “Sao ngài không mời ta đi tham quan nơi này?”

“Sau này sẽ có một đồng cơ hội.” Nguyên Chiêu Hủ dặt tay nàng, “Bây giờ đi với ta đến chỗ này, ta nghĩ nàng nhất định sẽ rất thích.”

“Đi đâu?”

“Thanh lâu.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Thanh Lâu Say Mềm

Trên đời này có một loại người, lời hản nói ra luôn luôn khác người.

Ví như, Nguyên Chiêu Hủ.

Mạnh Phù Dao nàng khẳng định, chưa bao giờ nghe thấy đàn ông nào lại rủ rê cô gái mình thích cùng đi thanh lâu, một cách thẳng thừng tuốt tuồn tuột như vậy.

Được rồi... Mạnh Phù Dao có chút xấu hổ nghĩ, là nàng tự luyện, Nguyên Chiêu hủ đã nói thích nàng bao giờ đâu?

Được rồi... Mạnh Phù Dao tự trả lời mình, mặc dù nàng có tình cảm rất tốt đối với Nguyên Chiêu Hủ, nhưng thật ra thì, trong lòng nàng không hy vọng mình sẽ có tình cảm với ai--- Nàng không có dự tính sẽ yêu ai hết.

Vậy thì tại sao nàng lại ảm ức??? Mạnh Phù Dao tram mỗi tơ vò nghĩ hoài không ra, càng nghĩ càng nhức đầu, nàng giơ tay vỗ vỗ đầu mình.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, giống như không nhìn thấy động tác kỳ quặc của nàng.

Nguyên Bảo đại nhân nghe thấy âm thanh lạ, bèn ló đầu ra khỏi ngực Nguyên Chiêu Hủ, nhìn thấy hành động của Mạnh Phù Dao thì mắt liền sáng rỡ, thỉnh linh vọt ra đánh xuống đầu nàng.

Mạnh Phù Dao bị đánh bất ngờ không kịp phòng bị, nhất thời giận dữ, Nguyên Bảo đại nhân nhe răng nhìn nàng cười khiêu khích "Chít Chít".

Nguyên Chiêu Hủ tốt bụng phiên dịch giúp nàng: "Ý của nó là, như vậy mới cân xứng, đầu không bị méo xấu, sẽ đẹp hơn".

Mạnh Phù Dao lặng thinh không nói gì, bất ngờ đưa tay ra, nhanh như chớp giựt một cọng râu mép của Nguyên Bảo đại nhân, sau đó mỉm cười nói: "Đẹp lắm, như vậy mới cân xứng"....

Chiến tranh giữa người và chuột không có hồi kết, lúc này Nguyên Chiêu Hủ khẽ ngẩng đầu, ánh mắt thâm sâu nhìn tám biển tình xảo trên trên lầu các trước mặt

"Xuân Thâm Các".

"Xuân Thâm các." Là nơi hưởng thụ phong lưu số một ở Trung Châu, rượu ngon nhất, lão bản nướng xinh đẹp nhất, ca múa hay nhất, có nhiều mỹ nhân nhất.

Chủ nhân của "Xuân Thâm các" không phải là người Trung Châu, mà là đại phú thương đến từ nước Cao La (1) xa tận bên kia đại dương, đến đây để kinh doanh.

(1) Cao La: tên một nước Tây Vực thời cổ đại.

Hắn đem theo một số lượng ớn hoàng kim vượt biển mà đến, lấy số tiền lớn này tặng cho các quan lại địa phương, chưa tới mấy tháng liền rầm rầm rộ rộ khai trương "Xuân Thâm các". Trong ngày khai trương đầu tiên, lợi dụng vẻ đẹp khác thường của mình, mũi cao mắt sâu, da trắng tóc vàng, múa vũ điệu của người Tây Vực để thu hút dân chúng Trung Châu. Từ đó nơi này ngày nào cũng đông nghịt, làm ăn phát đạt, "Xuân Thâm các" bốn mùa ngập tràn sắc xuân.

Nghe nói cái tên "Xuân Thâm các" này, không phải là do người ngoại quốc kia đặt. Mà trước sau hơn mười lần, hắc dăng lên vô số bảo vật quý giá cho người hầu Thái tử là Bạch đại nhân, thỉnh cầu Thái tử đặt tên cho nơi này.

Ở nước Vô Cực, bất kỳ vật gì có liên quan đến hai chữ "Thái tử" đều khiến giá trị của nó tăng lên gấp trăm lần, người người hâm mộ. Lão bản có bảo bối này trong tay, bất cứ việc gì cũng thuận lợi hơn mấy phần.

Vừa mới bước vào đại sảnh, mùi rượu thịt son phấn hòa lẫn mùi mồ hôi chua miệng thối, cùng đủ loại mùi ô uế xộc vào mũi. Tiếng cười đùa bốn cột vàng lên từng tràng. Trên lầu một, bóng áo canh đỏ qua lại như thoi đưa. Lầu hai, là nơi những cô gái Tây Vực, mặc những bộ quần áo trống trên hờ dưới không ngừng lắc bụng. Lầu ba, là sòng bạc vang tiếng gào thét. Lầu bốn... yên tĩnh lạ thường.

Một người Khâu Từ (2) đến ân cần hỏi họ, Nguyên Chiêu Hủ cười cười nói: "Tìm mới mẻ, non một chút".

(2) Khâu Từ: hay Quy Từ, tên một nước Tây Vực thời cổ đại.

Người Khâu Từ này lập tức hớn hờ, cúi người thật thấp: "Lầu bốn, xin mời!"

Nguyên Chiêu Hủ kéo tay Mạnh Phù Dao cải nam trang đi lên, nàng dùng móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay hắc --- Huynh nha, thật giống khách quen ở nơi này, ngày cả ám ngữ cũng biết.

Nàng bấm thật lâu, người nọ rốt cục cũng ngoái đầu mím cười, nghiêng đầu kề sát tai nàng nói nhỏ: "Nàng đang ghen phải không, Phù Dao?"

Hai tiếng Phù Dao khê khàng dăng cao, dường như ai đó cố tình trêu chọc nàng, sắc mặt Mạnh Phù Dao đỏ hồng, nàng hỏi bướng: "Ta muốn hỏi huynh, cái gì gọi là "non một chút"?"

Nguyên Chiêu Hủ nghe nàng hỏi vậy thì bèn thôi cười, thản nhiên đáp: "Chút nữa sẽ biết".

Mặc dù Nguyên Chiêu hủ rủ rê nàng đi dạo thanh lâu thì nàng đã có chút buồn bực, nhưng nàng biết hẳn không phải thật muốn đến thanh lâu, nên ngoan ngoãn theo hẳn lên nhĩ phòng ở lầu bốn. Nhĩ phòng này bày biện vô cùng xa hoa lộng lẫy, không thua kém nhà của Vương hầu, một gã đầy tớ nhanh chóng dâng lên rượu và thức ăn. Không lâu sau, Nguyên Bảo đại nhân đã say tí bĩ, trái ôm phải ấp hai quả táo của nước Phù Phong, ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Từ trước đến nay khi đối ẩm cùng Nguyên Chiêu Hủ, nàng luôn tự xưng mình là hào kiệt về mặt tửu lượng, thề sẽ chuốc say hẳn. Nhưng cho tới lúc này, nàng cũng chẳng thể chiếm được thế thượng phong. Chẳng ngờ về mặt tửu lượng Nguyên Chiêu hủ cũng sâu không lường được, hết chén này đến chén khác, càng uống càng thanh tỉnh, càng uống mắt càng sáng, càng uống càng khiến cho hào khí của Mạnh Phù Dao tan thành mây khói.

Cho tới tận bây giờ, Mạnh Phù Dao nàng cũng không phải là người dễ dàng chấp nhận thua cuộc. Nàng càng uống càng hăng say, càng uống càng càn quấy, từ ngời trên ghế đến leo lên bàn, đến khi vò rượu chất thành đồng cao trên mặt bàn, đến khi những bình rượu nhỏ được chạm tro hoa văn tinh xảo chất cao thành ngọn núi nhỏ dưới chân nàng. Mạnh Phù Dao giơ vò rượu về phía Nguyên Chiêu Hủ, mời hẳn: "Uống, uống...ng! Thà rằng bao tử... bị thủng, chứ không chấp nhận tình cảm... vá vúi."

Từ đầu đến cuối Nguyên Chiêu Hủ chỉ ngồi dựa tà tà vào ghế, uống đến khi cử trọng nhất khinh (3) mà tư thế cầm vò rượu vẫn ưu nhã như cũ, lộ rõ sự đối lập một trời một vực với kẻ say rượu nào đó.

(3) Cử trọng nhất khinh: bên nặng bên nhẹ.

Đến khi màn cửa bị vén lên, mấy cô bé e dè sợ hãi bước vào, Mạnh Phù Dao há to miệng kéo tay Nguyên Chiêu Hủ, giả hoạt đưa ra yêu cầu: "Huynh thay đồ nữ cho ta xem một chút có được hay không? Nhất định rất đẹp..."

Mấy cô bé cùng liếc nhìn nhau, cúi chào hai người, Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu liền bật cười ha ha, say mèm chỉ trỏ: "Ai vậy... Lolita... Nha hoàn... ô..."

Nàng tính không sai đâu, bốn cô bé ấy cộng với nàng dù thế nào cũng không quá bốn mươi tuổi, cô gái nhỏ nhất kia vóc người còn chưa phát triển, nét ngây thơ vẫn còn hiện rõ rành rành trên mặt, chỉ độ mới sáu bảy tuổi mà thôi, đây là nhà trẻ thanh lâu à?

Mạnh Phù Dao say bí tỉ, lắc lư cái đầu nặng trĩu, kỳ quái nhìn quanh quất bốn phía, nàng thấy tấm màn bay vòng vòng như thảm bay, đáng người các mỹ nhân bé xiu kia đang đứng đảo ngược. Nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ thông thả bước qua đó, kéo tay đứa bé nhỏ nhất hỏi gì đó, rồi lại nói thêm gì đây, những đứa bé này đều lắc đầu, liền sau đó không hiểu tại sao lại khóc thét lên, quỳ bùm bùm xuống trước mặt hắn.

... Kỹ nữ nhi đồng...

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Mạnh Phù Dao, khi nàng say mèm đến mức chui xuống gầm bàn.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Tiếng Lòng Thì Thầm

Tất cả cảnh vật đều xoay tròn.

Tấm màn đỏ thẫm xoay tròn, chiếc giường ngà voi xoay tròn, ô vuông trên trần nhà chạm trổ hình rồng bay phượng múa cũng xoay tròn, bức rèm che lập lờ trong sắc tối cũng xoay tròn.

Gương mặt diễm lệ khiến người và thần đều ghen ghét, cũng đang xoay tròn.

Mạnh Phù Dao híp mắt, cố gắng bắt lấy một món đồ đẹp nhất trong đồng đồ vật đang xoay tròn kia, nhưng cả người bất lực mềm nhũn, bắt mấy lần cũng đều không được, nàng tiếc nuối thở dài, lẩm bẩm: "...Mẹ, sao lần nào cũng như vậy hết."

Trong lúc mơ hồ, hình như nàng nắm được góc áo nhỏ xíu của ai đó, ngửi được hương hoa mai nhàn nhạt, dường như có ai đó ngồi cạnh bên nàng, tiếng nói trầm thấp mà dịu dàng: "Mỗi lần đều như thế nào?"

Hình như ngón tay lạnh như ngọc của người đó khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt nàng, hình như người đó dùng một chiếc khăn ướt ấm nóng, có mùi hương nhàn nhạt lau mặt cho nàng từng chút từng chút, nhiệt độ vừa khéo đủ, gió lạnh đêm khuya thổi phớt qua, khiến da mặt nàng mát rượi, cảm giác khoan khoái hiếm có. Bởi vì say rượu nên người nàng nhộp nháp mồ hôi, khi được lau sạch thì trở nên nhẹ nhàng, dễ chịu vô cùng. Mạnh Phù Dao rên rỉ, có chút tham luyến muốn nắm chặt bàn tay của người đó, giữ

mãi không buông, nàng lưu luyến cọ mặt mình vào lòng bàn tay của người đó, nỉ non nói: “...Ta muốn, không thể nhận...”

“Nàng muốn gì?” Thanh âm này, như khiến người ta đắm chìm trong mộng đẹp, so với cảnh trong mơ còn mê hoặc hơn rất nhiều lần.

“Ta muốn...” Mạnh Phù Dao cúi đầu nói, nàng rất muốn ngủ, lúu rúu đáp mập mờ chẳng rõ điều gì, khiến cho người bên cạnh phải cúi đầu kề sát tai nàng, để có thể nghe rõ ràng hơn một chút.

Người đó khom người để kề sát tai nàng, vậy mà Mạnh Phù Dao cứ nghiêng qua nghiêng lại, đột nhiên nàng trở mình xoay mặt lại, vừa khéo hai đôi môi xinh đẹp ướm át đỏ mọng chạm nhẹ vào nhau.

Trong lúc vô tình môi tiếp xúc môi, hình như nơi chân trời đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng tươi đẹp. Luồng ánh sáng này lướt bay cực nhanh, trong phút chốc đã vượt qua ranh giới sinh tử, vượt qua không gian và thời gian, tích tắc đã chạm đến nơi sâu thẳm, tĩnh lặng nhất của trái tim. Như hạt châu bị ném rơi xuống đáy lòng, tạo ra những cơn sóng, khơi dậy những cơn sóng cả lóng lánh sắc ngọc.

Tư vị như thế đó, mềm mại, trầm bổng, bình yên rồi lại sóng to gió lớn.

Trong tích tắc ấy Nguyên Chiêu Hủ cũng cứng đờ người, nhưng ngay sau đó hắn khẽ cúi xuống thân nhiên mỉm cười, vươn ngón tay ra khẽ khàng vuốt gương mặt láng mịn, nóng bừng của Mạnh Phù Dao. Đầu ngón tay hắn đặt trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên gương mặt nàng, này lông mày, này mắt, này mũi, này môi...

Lúc này, cô gái nhỏ phía dưới vẫn vô thức lăm bắm như cũ, ban nãy khi môi tiếp xúc môi, hình như khiến nàng cảm giác ấm áp và vui vẻ. Nguyên Chiêu Hủ lại tiếp tục vuốt ve nhẹ nhàng, bỗng nhiên người phía dưới bật

cười khe khẽ, giơ hai cánh tay lên ôm lấy cổ hăn, hàm răng nàng chạm lên môi hăn, nhẹ nhàng khẽ cắn.

Cắn rồi vẫn không dừng, nàng đưa tay lên bắt lấy gương mặt Nguyên Chiêu Hủ, hai mắt vẫn khép mà tay thì chẳng dừng, vừa kéo giãn gương mặt hăn vừa lầm bầm: “Này...Sao lần nào huynh cũng thắng vậy? Không vui gì hết, có thể thua ta một lần hay không?”

Nguyên Chiêu Hủ bị nàng hết cắn rồi kéo, sóng mắt bất chợt lay động, giống như người say đang phiêu bạt. Hăn đặt ngón tay trắng như ngọc lên bờ môi mình, nơi đó vừa bị cắn nên đỏ hồng, dường như đẹp thêm mấy phần, đỏ như đào sớm. Chỉ là, bị một cô gái kéo mặt thật có chút mất hình tượng, hăn như cười như không, liếc mắt nhìn say đắm Mạnh Phù Dao, một lúc sau cúi đầu bằng lòng đáp: “Có thể.”

“Cái gì...Phải không hả?”

Nụ cười trên mặt Nguyên Chiêu Hủ đậm hơn thêm, nhưng hăn chỉ cười mà không đáp, nhẹ nhẹ gỡ từng ngón tay nàng ra, đắp chặn cho nàng, nhìn nàng thật lâu mới khe khẽ trả lời.

Những cội mai già ngoài cửa sổ lác đác dăm bông, văng vẳng tiếng nước suối chảy róc rách qua hòn núi giả, chảy vào trong hồ ngọc bích. Ánh trăng trong veo rắc những tia sáng óng ánh xuống mặt hồ mênh mông, đẹp như cô gái nhỏ đang nằm yên lặng kia.

Đêm nay yên tĩnh thế này, ấm áp thế này.

Tiếng nói của Nguyên Chiêu Hủ cũng giống tiếng gió đêm, thổi qua ô cửa sổ, trầm thấp mà dịu dàng.

“Đáp án này, cuối cùng có một ngày nàng sẽ biết.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Khu Vườn Hoang Vắng Kinh Hoàng

Không biết gió thổi từ nơi nào đến, mang theo cảm giác thời gian trôi dài dằng dặc... Trên triền núi xa, thấp thoáng hiện ra một ngôi cổ tự, chỉ trong chốc lát đã không còn nhìn thấy góc mái cong đầu cùng kia nữa... Bên dưới rất mềm, chỉ thấy được những dây mây tua tủa, cùng với chiếc đệm giường bằng gấm... Bốn bề khói sóng mịt mù... Người đang ở trong nước.

Một bàn tay già nua duỗi ra... Khe khẽ thương xót thở dài... Không gian bỗng trở nên tù túng tối tăm, một chút ánh sáng yếu ớt lùa qua khe hở... Đột nhiên hoảng sợ, vô cùng hoảng sợ... Ánh đao chém xuống, xuất hiện ánh sáng chói mắt, trong cảnh huyết sắc chói lòa, thấp thoáng một gương mặt nhợt nhạt... Chỉ trong nháy mắt sau đó, lại bắt đầu trôi giạt... Như hoa bồ công anh bị gió thổi bay qua núi cao... Có gì đó đậu vào trên mặt, nhồn nhột ngứa ngứa...

Ngứa...

Mạnh Phù Dao đưa tay lên gãi qua loa trên mặt --- Ôi, sao lại ngứa như vậy?

Nàng mơ màng mở mắt ra, liền nhìn thấy một cái mông trắng như tuyết.

Cái mông này đang dán chặt trên mặt nàng, chầm chậm cọ xát chiếc đuôi ngắn cùn xiu xiu đưa đưa đẩy đẩy, quét qua quét lại trên mặt nàng.

Đây chính là, thủ phạm gây ngứa!

Mạnh Phù Dao lười biếng đưa tay lên quệt quệt, quệt thủ phạm đó xuống dưới, lẩm bẩm mắng: “Người đừng rụng lông trên mặt ta.”

Nàng lại nhanh chóng khép mắt, trong mơ màng hình như chợt thấy có gì không đúng, Nguyên Bảo đại nhân kia từ bao giờ có lòng tốt như vậy, đến đánh thức nàng chứ?

Sau đó, nàng liền cảm thấy mặt mình có chút nhóp nháp, tựa hồ thứ gì đó hôi thối dính trên mặt mình. Nàng dùng đầu ngón tay, quệt lên nơi nhóp nháp, có chút nghi ngờ, tóc vàng à, thứ gì đó mờ mờ chẳng thấy rõ được.

“Đây là cái gì?” Mạnh Phù Dao hí mắt hỏi.

Nguyên Bảo đại nhân ngồi chồm chồm ở trên bàn phía đằng xa, nhìn nàng với đôi mắt ám muội, rất vô lại.

Mạnh Phù Dao ngồi dậy, lắc lư cái đầu nặng trĩu, đang muốn bò xuống giường rửa mặt, đột nhiên cửa được mở ra, Nguyên Chiêu Hủ toàn thân rực rỡ ánh sáng bước vào, theo phía sau hắn là hai thị nữ.

Thoạt tiên hắn mỉm cười nhìn Mạnh Phù Dao, sau đó xoay đầu, nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân đang tính chuồn đi, bèn nói: “Tự nhi nói, sáng nay sau khi người đi đại tiện, nàng chưa kịp lau sạch đít cho người, người đã bỏ chạy rồi, người chạy gấp như vậy làm gì hả?”

Đại tiện... Không rửa đít ... Thứ nhóp nháp màu vàng trên mặt mình...

Chẳng lẽ, tên mập này mới vừa rồi xem mặt mình là giấy vệ sinh, chà xát cái đít đi ngoài chưa rửa lên trên mặt mình?

“Á...!” Mạnh Phù Dao giận dữ gầm lên, nhảy bịch xuống chạy về phía cửa sổ, Mạnh Phù Dao phất tay, chặn bay ra ngoài chặn lại ô cửa, ném vỡ ba bình hoa, nhưng Nguyên Bảo đại nhân đã sớm mất dạng.

Mạnh Phù Dao vẫn chưa hạ hỏa, nhảy xuống giường tính đuổi theo, bỗng nhiên nàng bị Nguyên Chiêu Hủ kéo lại.

“Cẩn thận.”

Liền sau đó, người nàng bỗng nhiên nhẹ bẫng. Nguyên Chiêu Hủ ôm nàng quay về phòng. Mạnh Phù Dao ngây ngốc, bất giác nhìn xuống người mình: nàng còn đang mặc áo lót, hơn nữa còn không phải là loại áo lót bình thường, mà là một chiếc áo chên --- mặc với chiếc quần cộc rộng thùng thình do nàng tự chế.

Chiết áo lót ôm sát vóc người nhỏ nhắn, lộ rõ từng đường cong quyến rũ, quần cộc thì lại rộng, đung đưa phất phơ trong gió, rất mát.

Cho dù ở thời cổ đại hay hiện đại, kiểu ăn mặc thế này vô cùng khiếm nhã, thất lễ chớ nhìn, huống chi bây giờ tay người nào đó đang ôm chặt eo nàng, chẳng chút e dè. Lòng bàn tay ấm áp như chiếc lò lửa nhỏ, chạm đến chỗ nào thì chỗ đó nóng bừng.

Trong ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ dường như cũng có một ngọn lửa đang cháy, thân thể của thiếu nữ trước mắt căng tràn nhựa sống lộ rõ từng đường nét. Tuy trang phục cổ quái nhưng vẫn không làm mất đi nét đẹp vốn có của nàng, ngược lại còn tô đậm thêm từng đường nét quyến rũ. Có thể nhìn thấy được bầu ngực căng tròn và khe ngực, thấy được đôi chân trần trắng muốt lóng mịn thon dài dưới chiếc quần rộng bay bay, cảm giác được vòng eo dẻo dai, mềm mại chết người.

Dáng vẻ này, vừa đẹp vừa ngây thơ, hồn nhiên mà quyến rũ, như gió trời phương Nam ấm áp khiến hoa cỏ khoe sắc bốn mùa... khoe sắc như vậy thì làm sao rời mắt được đây? Thế cho nên, Nguyên Chiêu Hủ luôn luôn bình thản tôn quý, bỗng nhiên rối loạn hô hấp.

Hắn khẽ mỉm cười, bất chợt đưa ngón tay lên sờ nhẹ mô mình, vẻ mặt lưu luyến chẳng rời.

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu nhìn vào mắt hắc, bày ra vẻ mặt vô tội, mặc dù không nhìn thấy động tác sờ môi của ai kia, không nhớ ra tối hôm qua mình đã làm gì, nhưng cũng bất giác đỏ mặt. Nàng vội vàng chống tay đẩy hắc ra, thụt lùi về phía sau, chưa kịp đứng vững thì đã bị Nguyên Chiêu Hủ kéo lại, tíc tắc ấy, ánh mắt của hắc đã thần nhiên trở lại, điềm nhiên nói: “Dưới đất có bình hoa vỡ, cẩn thận”.

Giọng hắc rất nhẹ, nhưng ánh mắt lại rơi trên người Mạnh Phù Dao, rào khắp một vòng, hết chỗ này đến chỗ nọ. Mạnh Phù Dao thấy vậy liền chụp chần quần lấy người mình, hung hãn huơ tay: “Tráng ra, ta muốn thay áo”.

Nguyên Chiêu Hủ cười xòa, dáng người cao thon nhảy qua cửa sổ, nhẹ nhàng như gió thổi, ngay sau đó bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, cửa sổ bị mở toang, cục bông gòn trắng bị quăng vào nhanh như chớp.

“Nguyên Bảo, lén lén lút lút nhìn trộm ở bên ngoài, thất khiến ta mất hết mặt mũi, muốn nhìn thì hãy nhìn quang minh chính đại”.

Tiếng nói truyền vào từ cửa sổ, bình thản, tôn quý, tao nhã, tĩnh lặng.

Thật đáng thương cho Nguyên Bảo đại nhân bị chủ tử mình bán đứng, mở to hai mắt giữa không trung, ngơ ngác nhìn về phía Mạnh Phù Dao. Mà ở phía trước, trên giường, kẻ thù kiêm tình địch của nó – Mạnh Phù Dao, đang cười gian xảo, xòe hai bàn tay đón nó rơi xuống.

Trong đầu Nguyên Bảo đại nhân xẹt qua hình ảnh mười đại cực hình...

“Chít Chít”

Tiếng thét chói tai cực kì bi thảm, Thiên cơ thần thủ - Nguyên Bảo đại nhân cực kì tôn quý đột nhiên bị bắn tứ tung --- Mạnh Phù Dao hả hê cười đến chảy nước mũi, xoa xoa năm lông trắng như tuyết của Nguyên Bảo đại nhân trong tay...

.....

Sáng sớm, con đường rộng thênh thang ngoài tường rào Đức vương phủ vắng vẻ không một bóng người.

Ánh mặt trời chiếu những tia nắng mai đầu tiên lên bờ tường nói góc Tây nam, cỏ trên bờ tường lay động, hiện ra một cái đầu.

Cái đầu này ngó Đông dòm Tây, nhìn thấy cửa sổ Đức Hình viện vẫn còn đóng chặt, chắc là ai đó vẫn còn say mộng đẹp, nên đầu người kia liền thở phào nhẹ nhõm, nhanh tay lệ chân trèo qua tường.

Người trèo tường giữa ban ngày ban mặt kia chính là Mạnh Phù Dao, sau khi tỉnh rượu ở hành cung của người ta, liền nhớ ra mình đã qua đêm không về. Sợ Diêu Tấn và Tông Việt cho là nàng mất tích, liền vội vã trở về. Trước khi đi nàng có nhắc tới chuyện kỹ nữ nhi đồng, Nguyên Chiêu Hủ lại nói chuyện này có nguyên do khác, bảo nàng đừng để ý tới, Mạnh Phù Dao không thể làm gì khác đành hậm hực bỏ đi.

Vừa khéo đúng lúc một chân vắt qua tường, một... chân khác còn chưa kịp chạm đất, tiếng nói bình thản của ai đó cất lên:

“Cửa đang mở.”

Ý hiển hiện rõ ràng, không cần trèo tường.

Mạnh Phù Dao “Say rượu chỗ hăn, cả đêm không về”. Cốn cảm thấy hơi áy náy bèn len lén trèo tường đi vào, đâu dè Tông Việt lại gọi đột ngột phá đám như vậy.

Đã phá rồi thì đành phá tan tành luôn vậy, Mạnh Phù Dao kiên quyết ở lì, duy trì tư thế chân trên chân dưới, khoanh tay trước ngực, ngửa đầu cảm thán: “Mặt trời hôm nay thật đẹp đó...”

Trên trời rơi xuống vài giọt nước mưa, gió lạnh căm căm, những bông hoa tuyết lác đác rơi xuống.

Tuyết rơi xuống người, Mạnh Phù Dao hăng say nói: “Nhiệt độ thật ấm áp quá...”

Sau khi tán dương thời từ thời tiết đến nhiệt độ, nàng thong thả trèo xuống tường, thân nhiên đi qua trước cửa phòng Tông Việt.

Bỗng nhiên, nàng dừng lại trước cửa, chồm đầu vào trong, hít hà, “Mùi thuốc này thật khó ngửi”. Đưa mắt nhìn vào thấy Tông Việt đang ngồi xếp bằng, nắng sớm mai xuyên qua ô cửa sổ, sắc mặt hắc tái nhợt, trên bàn bên cạnh có một chén thuốc còn đọng lại chút nước thuốc, vừa thấy là biết mùi thuốc kia từ đâu mà ra.

Thấy Mạnh Phù Dao nhìn chén thuốc trên bàn, ánh mắt Tông Việt trầm xuống, phất ống tay áo, cửa sổ liền đóng ầm, suýt chút nữa đã đụng trúng lỗ mũi nàng.

Mạnh Phù Dao sờ sờ lỗ mũi mình, nghĩ thầm không biết Tông Việt điều chế thuốc để làm gì, hay là do hắc bị thương? Nên tránh xa nam nhân miệng lưỡi độc địa này, càng xa càng tốt.

Sau khi vào phòng, Mạnh Phù Dao liền rửa mặt sạch sẽ, Diêu Tấn đến gõ cửa, đem đèn tâm sáng đến cho nàng. Mạnh Phù Dao quậy đến nửa đêm, sáng ra bụng liền đói cồn cào, đánh nhanh rút gọn tiêu diệt hết mọi thứ, xong xuôi lau miệng hỏi Diêu Tấn: “Cháo xanh đó có hương vị thật đặc biệt, là dùng gạo hương thảo thượng hạng để nấu à?”

Diêu Tấn nhún nhún vai đáp: “Đệ cũng không biết, cháo này là do Tông công tử bảo đệ đưa cho ti.”

“Sao cơ?” Mạnh Phù Dao bật nhảy lên, vội vàng vận khí, nhưng không phát hiện điều gì bất thường, nhưng cũng không yên tâm với nhân phẩm

của Tông Việt, ngồi một chỗ trầm tư suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nói: “Hôm qua, đề hái thất diệp thảo dỏm, làm xong có đưa cho Tông Việt hay không?”

“Có”. Diêu Tấn đặc ý nói: “Đệ có lòng muốn chuẩn bị thất diệp thảo đằng hoàng, đâu dè thất diệp thảo đó lại rất khó nghiền nát, đệ bèn theo lời tỉ, lấy thất diệp thảo giả mạo nghiền nát đưa cho Tông Việt, vậy là hẳn cũng không phát hiện ra, ha ha ha, đường đường là Thánh Y mà cũng chỉ có vậy thôi.”

Mạnh Phù Dao chưa nghe xong đã chạy vội ra ngoài, Diêu Tấn nghi ngờ cũng chạy theo sau, liền nhìn thấy nàng đứng trước một bụi cỏ kêu rên thảm thiết.

“Má của ta... Đây là cỏ âm dương mà... Tròng mắt ta sao lại lồi to thế này, hu hu...”

Mạnh Phù Dao quỳ rạp trên mặt đất, mông vênh lên, đôi người trùng to như hai hạt châu bụi, ra sức hì hục đào bới đất.

Vừa đào vừa không ngừng sờ hai má mình --- Công hiệu lợi hại nhất của cỏ âm dương, chính là làm điên đảo âm dương. Đàn ông mà ăn cỏ này vào ban đêm sẽ bị chứng hư ngược, yếu ớt. Phụ nữ mà ăn cỏ này vào ban ngày, sẽ bị chứng tăng nhiệt, mặt sẽ nổi đầy mụn đỏ như đương tuổi dậy thì, nếu lâu ngày không uống thuốc giải thì mụn sẽ càng ngày càng to, không chữa trị được nữa.

Mạnh Phù Dao muốn lấy tảng đá đập lên chân mình, bây giờ không thể làm gì khác hơn là đào bới đất để tìm thuốc giải --- Giải dược của cỏ âm dương chính là hạt của nó, hạt này rất nhỏ, rơi tán loạn trên mặt đất nên rất khó tìm, Mạnh Phù Dao tìm rất lâu, mà chỉ tìm được một nắm xiu xiu.

Mạnh Phù Dao rên rỉ đứng dậy, đột nhiên nàng nhớ tới mấy hôm trước có đi ngang qua một khu vườn bỏ hoang, nơi đó có cỏ âm dương rất nhiều,

đến đó tìm hạt cỏ chắc sẽ dễ dàng hơn, vội vàng lôi Diêu Tấn đi.

Khu vườn bị bỏ hoang đó nằm ở phía Tây Nam của phủ Đức vương, nhìn từ đằng xa, vách tường bong tróc từng mảng, mái cong không nguyên vẹn, nhưng tường rào xung quanh lại chắc chắn vô cùng, mạng nhện giăng đầy lộ rõ sự cũ kỹ, cây khô chết úa run rẩy trong gió lạnh, hiển hiện không khí chết chóc âm u trong ngày đông giá rét.

Mạnh Phù Dao cùng Diêu Tấn quả nhiên tìm thấy cỏ âm dương ở khu vườn bên ngoài, chẳng bao lâu sau đã lượm đủ số hạt cỏ cần dùng, đang tính rời đi, Diêu Tấn đột nhiên nghi ngờ dừng bước nói: “Mạnh tử, khu vườn bỏ hoang này lại có người ở đây.”

Mạnh Phù Dao quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy có một bộ y phục treo trên một nhánh cây, hình như là bị gió thổi mắc lên trên nhánh cây ấy, không khỏi ngẩn ra.

Trong Đức vương phủ lộng lẫy xa hoa, không ngờ lại có một chỗ kỳ quái hoang tàn đến như thế này, khiến người ta không khỏi không kinh ngạc.

Mạnh Phù Dao tiến lên mấy bước, theo bản năng đi đến đáy cửa, cửa đang bị khóa, khóa sắt cũng đã bị gỉ, nàng ngẫm nghĩ trong tích tắc rồi xoay người trèo qua tường.

Diêu Tấn muốn kéo nàng, liền bị nàng giẫm lên chân một cước.

Mạnh Phù Dao nhảy xuống bờ tường, cảnh quan bên trong còn hoang tàn hơn cả bên ngoài, cỏ dại mọc đầy mặt đất, cánh cửa đình viện trước mặt khép hờ, Mạnh Phù Dao bước từng bước qua đó, xung quanh yên ắng như tờ, có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình.

Ánh mắt nàng đột nhiên rơi trên vòng đập cửa, đây không phải là vòng đập cửa bình thường, mà là một cái chuông vàng nhỏ tinh xảo tỉ mỉ, có điều

khắc hoa văn quý giá, chỉ là trên những đường nét điêu khắc tỉ mỉ đó đã dính đầy bùn đất lâu năm, trở nên đen sì rồi.

Dù gió có thổi nhưng chiếc chuông vẫn không kêu vang, thế cho nên bốn bề yên tĩnh như chết, lá khô trên mặt đất không ngừng xào xạc, phát ra âm thanh chúu chúu như rản phun nọc.

Đột nhiên có một tiếng thét thê lương vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng chết chóc!

“Trưởng Tôn Vô Cực! Người là kẻ huyết thống bất chính, là kẻ tiểu nhân tranh đoạt mưu quyền!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Thiên Hạ Xuất Chúng

Tiếng thét chói tai, dường như có ai đó xé toạc tấm vải bọc máu rồi bất ngờ giơ tay lên ném vào không trung, thế cho nên, cả khắp đất trời đều thấm đẫm máu tươi, cùng với tiếng xé cứng ngắt che mất toàn bộ thị giác và tri giác của con người.

“Roẹt!” Ô cửa sổ bên cạnh Mạnh Phù Dao bị rách toang, một đôi tay khô gầy đen thui từ bên trong vươn ra nhanh như ánh chớp, túm lấy cánh tay trái của Mạnh Phù Dao!

Cùng lúc đó, tiếng phụ nữ thét đứt đoạn mà đánh sắc ban này lại vang lên sát bên tai: “...Người đã đến rồi! Người đã đến rồi! Chúng ta đồng quy vu tận (1), đồng quy vu tận! Ha ha ha...”

(1): Đồng quy vu tận : Cùng chết chung.

Mạnh Phù Dao híp mắt lại, nhìn xuống bàn tay đang túm chặt cánh tay mình, gân xanh gầy guộc lộ rõ mồn một, bên trong móng tay dính đầy rơm rạ cáu bẩn, mặc dù yếu ớt nhưng vô cùng hung hãn, run rẩy trong gió lạnh, liều mình bấu chặt cánh tay nàng.

Mạnh Phù Dao hất mạnh cánh tay ấy ra, một cơn gió mạnh tạt qua, ma trảo đang bấu chặt tay nàng đột nhiên rứt lại, kèm theo một tiếng kêu khàn khàn kinh hãi, vọng vang từng hồi trong căn phòng trống vắng, tiếng kêu còn chưa dứt, Mạnh Phù Dao đã đẩy cửa bước vào.

Vừa nhìn bên trong phòng đã biết đây là nơi ở của một kẻ điên, đồ dùng vung vãi bừa bộn đầy mặt đất, nền đất dày chừng mấy tấc bụi bặm, người phụ nữ mặc bộ quần áo rách nát cũ đến không phân biệt nổi màu sắc đang núp trốn ở góc tường, mái tóc rối bời rũ xuống che phủ gương mặt, trên người bốc ra mùi tanh hôi chua ngòm.

Người phụ nữ đó hoảng hốt nhìn nàng, trong mái tóc rối bời lộ ra đôi mắt âm u lập lòe sắc xanh tím, dáo dác nhìn khắp xung quanh, chạm vào chỗ nào thì chỗ đó bùng lên ngọn lửa yêu ma quái dị.

Đáy mắt Mạnh Phù Dao hiện lên sự nghi ngờ, người phụ nữ này là ai? Tại sao lại bị giam cầm nơi biệt viện của Đức vương phủ này? Tại sao lại có thù oán với Trưởng Tôn Vô Cực tôn quý nhất của nước này? Mà nếu đây là một nhân vật nguy hiểm, xằng xiên chửi bới Thái tử đương triều, lẽ ra Đức vương phủ phải quản thúc nghiêm ngặt, nhưng sao hắn ta lại không phái người nào đến trông coi, giam bà ta ở đây tự sinh tự diệt.

Nàng bước tới phía trước theo bản năng, muốn nhìn rõ người phụ nữ điên này.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng ho khẽ.

Mạnh Phù Dao dừng bước, híp mắt nhìn vào đôi người trốn trong của người phụ nữ điên, trong đó phản chiếu bóng người cao lớn, bạch y sáng ngời, đó là Tông Việt.

Kỳ quái là, Tông Việt rõ ràng hướng về phía nàng ho khẽ, nhưng lại không nhìn bóng lưng nàng, mà từ trong mắt của người phụ nữ điên kia, nàng nhìn thấy hắn đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt bà ấy.

“Cho dù chỉ là một đầy tớ bình thường của ta, cũng hiểu được lẽ nghi can bản, ví như, không nên chạy lung tung ở nhà người ta, cạnh phòng ngủ của Đức vương là lâm viên riêng của ngài ấy, chẳng lẽ ta chưa nói với người rằng không được lại gần sao?”

Ánh mắt Mạnh Phù Dao lập tức sáng lên như đao tuốt khỏi vỏ, nghiêng răng ken két, dường như còn sắc bén hơn cả tiếng mài răng của người phụ nữ điên kia, mĩa mai nói: “Ngay cả một con heo đất kiêu căng cũng biết, có một số việc hèn hạ không nên làm, ví như, rình mò sau lưng nữ nhi nhà người ta.”

Tông Việt thản nhiên nhìn nàng, “Người là nữ nhi à? Ồ, thì ra người là nữ nhi, xin lỗi, tới giờ ta mới nhận ra.”

Hắn cư nhiên khom người tỏ ý xin lỗi.

Mạnh Phù Dao giận đến lỗ mũi sắp sửa bốc khói, một lúc lâu sau mới ưỡn ngực hóp bụng, không nói một lời lướt qua người Tông Việt.

Lúc lướt qua bên cạnh Tông Việt, đột nhiên nàng cố ý huých vào vai hắn, dường như Tông Việt đang bị thất thần, không đề phòng, bị nàng đụng phải nên lão đảo.

Mạnh Phù Dao liền trở mặt, thản nhiên cười toe toét, dung nhan bình thường sau khi cải trang của nàng tắm dưới ánh mặt trời, đôi mắt rực rỡ lấp lánh, còn rạng ngời hơn cả ánh mặt trời đang chiếu rọi.

“Ồ, sao vừa đụng vào đã ngã rồi? Người chắc chắn người là nam nhân chứ? Xin lỗi nha, ta cứ đinh ninh người là nam nhân, hóa ra chẳng phải.”

Nàng cũng cư nhiên khom người, còn chưa giả vờ xin lỗi xong đã cười rộn rãi bỏ chạy ra ngoài, để lại Tông Việt đứng đăm chiêu trong gió.

Gió ngày đông nhẹ nhàng mà miên man, trong gió phảng phất mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ, mùi thơm như có như không, nếu không ngửi kỹ sẽ không thể nào ngửi thấy, nhưng lại khiến tâm tình người ta trở nên vui vẻ.

Một lúc lâu sau, Tông Việt nhàn nhạt cười, nhớ tới mới vừa rồi nàng cố ý ưỡn ngực, ánh mặt trời chiếu sáng đáng người yêu kiều của nàng, bắn ra muôn ngàn đốm sáng đỏ rực, chạm vào mắt hắn, thế nên khiến hắn nhất thời thất thần mê đắm, bị nàng đụng đến lão đảo suýt ngã.

Tông Việt mỉm cười, như hoa ngày đông he hé nở từng chút một, không nở rộ nhưng kiều kì rạng rỡ.

“Kỳ thật, nàng thật sự là một nữ nhi rất xinh đẹp...”

...

Màn đêm buông xuống, tối nay trăng sao úa mờ, ánh đèn của một quán rượu nơi cuối hẻm phía Đông xa xa rọi lại, kéo bóng hình Mạnh Phù Dao đồ dài trên mặt đất.

Mạnh Phù Dao trùm khăn che mặt, ôm một đồng dược thảo mà Tông Việt yêu cầu mua, từ trên chợ trở về, suốt đường đi bày ra vẻ mặt ngây dại.

Nàng đang suy nghĩ về chuyện Trưởng Tôn Vô Cực mà Diêu Tấn mới kể hôm qua.

Sau khi gặp được người phụ nữ điên kia, Tông Việt hết lần này đến lần khác cảnh cáo nàng không được đến gần biệt viện đó nữa. Mạnh Phù Dao vốn chẳng hề để ý đến chuyện không liên quan tới mình, vậy nên ngược lại càng khơi dậy tò mò trong lòng hơn, nàng không nhịn được bèn hỏi kẻ nhiều chuyện, am tường mọi chuyện Đông Tây Nam Bắc là Diêu Tấn. Vốn không chắc Diêu Tấn có biết hay không về chuyện người phụ nữ điên kia nhắc tới Trưởng Tôn Vô Cực, đầu dè Diêu Tấn vừa mới nghe chuyện này có liên quan đến Trưởng Tôn Vô Cực, lập tức nói một tràng dài, Mạnh Phù Dao bị ép buộc nghe những công tích vĩ đại của vị Thái tử điện hạ đó, suốt cả một đêm.

Bảy tuổi, về được bản đồ quân sự của nước Vô Cực, cải cách nguyên tắc quân đội của hai lực lượng binh lực nòng cốt, từ mười vạn quân ban đầu, phát triển thành bảy mươi vạn quân, giữ vững biên cương, kiểm chế mưu đồ mở rộng chủ quyền của ba nước lân cận.

Mười tuổi, nội loạn dậy lên ở phương Nam, hai bộ tộc Nam Nhung và Bắc Nhung vì tranh giành đất đai màu mỡ mà bùng nổ chiến tranh, gây họa cho dân chúng ở các châu xung quanh. May thay có chàng thiếu niên Trưởng Tôn Vô Cực, vượt ngàn dặm phi ngựa như bay đến, chàng chỉ đem theo mười hộ vệ thâm nhập vào nơi hỗn loạn, tất cả mọi người đều cho là vị thiếu niên ấy có đi mà không có về. Không ngờ qua ba ngày sau, vị thiếu niên ấy mỉm cười bước ra, tay trái nắm tay tộc trưởng bộ tộc Nam Nhung, tay phải nắm tay tộc trưởng bộ tộc Bắc Nhung đi đến lều lớn. Khi đó, hai người đàn ông dũng mãnh này, đứng trước mặt ngàn vạn binh lính dập đầu cúi lạy trời đất, kẻ thù sống chết từ đây trở thành huynh đệ đồng sinh cộng tử.

Cũng tại lúc đó, chàng thiếu niên mười tuổi đứng chấp tay mỉm cười, chàng là người thấp nhất trên thảo nguyên mênh mông này, nhưng lại có thể khiến mười vạn binh lính nhất tề khom người quỳ gối trước mặt mình, không dám ngẩng cao đầu.

Mười hai tuổi, Lâm Giang vương làm phản, kế hoạch bước đầu là chém chết Trưởng Tôn Vô Cực. Y mở tiệc mời Thái tử tới, Trưởng Tôn Vô Cực khoát áo nhận lời mời ung dung đi đến. Rượu quá ba tuần, Lâm Giang vương theo quy củ tới mời rượu Thái tử, bưng ly rượu độc không màu không mùi trên tay, theo phía sau là thích khách nổi danh Sơ Ảnh đã cải trang. Trưởng Tôn Vô Cực uống một hơi cạn ly rượu độc, sau đó đem ly rượu đặt lại trên khay, đột nhiên bàn tay ấy trượt qua người Lâm Giang vương đang đắc ý, thọc tay vào ngực móc lấy quả tim vẫn còn đang đập của thích khách đứng sau lưng ông ta.

Tất cả mọi người trong phòng đều khiếp sợ, Trưởng Tôn Vô Cực thu tay về, đem rượu độc còn ngậm trong miệng phun vào mặt Lâm Giang vương, chỉ tay vào Lâm Giang vương đang ôm mặt gào thét, mỉm cười nói: “Người chắc chắn không còn mặt mũi gặp lại tổ tiên Hoàng tộc Trưởng Tôn rồi, cháu trai thay người giám bột phiền phức.”

Nói xong hắn cời bao tay da người ra, ném xuống đất, nghênh ngang bỏ đi, từ đầu tới cuối, trên người hắn không dính một giọt máu.

Từ đó về sau, trên dưới Hoàng tộc Trưởng Tôn, không còn ai có chút lòng phản nghịch nào.

Mười ba tuổi, Trưởng Tôn Vô Cực đi sứ nước Phù Phong, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ đi dạo Phù Phong một vòng mà hai bộ tộc lớn ở nước này đột nhiên nổ ra chiến tranh. Sau ba năm chiến tranh, hai bộ tộc lớn này bị tách ra thành ba, từ đó về sau, cũng chẳng còn sức lực dư thừa mà dòm ngó nước láng giềng Vô Cực nữa.

Thế cho nên, các nước khác suýt chút nữa đã liệt Trưởng Tôn Vô Cực vào loại người cự tuyệt giao du, bởi vì trông nom và để ý đến một người như vậy, thật sự là một chuyện rất mệt mỏi đáng sợ.

Cũng may, sau năm mươi ba tuổi, Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên trở nên trầm tĩnh hơn xưa, không còn hơi một tý là làm ra chuyện lớn khiến người ta kinh hãi thế tục. Thậm chí hắn chẳng bao giờ tham gia vào các cuộc đấu tranh chính trị giữa các quốc gia, cũng không hứng thú với việc mở mang bờ cõi. Trước sau cam chịu đứng sau Thiên Sát, làm nước lớn thứ hai ở Năm châu đại lục này. Cũng may nhờ hắn cuối cùng cũng trở nên khiêm tốn, nếu không chỉ sợ các tổ chức sát thủ của khắp các nước sẽ tranh giành nhớ nhung hắn, đưa hắn lên ưu tiên hàng đầu của danh sách những người phải ám sát.

Chính bởi vì Trưởng Tôn Vô Cực kinh tài tuyệt thế, cống hiến vĩ đại cho đất nước, cho nên Hoàng đế Vô Cực đặc biệt lấy quốc hiệu ban tên cho Trưởng Tôn Thái tử, điều này ở Năm châu đại lục là vinh quang chí cao vô thượng.

Diêu Tấn cuối cùng cũng kết thúc đề tài thao thao bất tuyệt của mình, bằng một câu cực kỳ cảm thán --- Trưởng Tôn Vô Cực, xuất chúng thiên hạ.

Mạnh Phù Dao híp mắt, nhớ đến lời lẽ khoa trương của Diêu Tấn, không khỏi bật cười.

Nụ cười chưa tắt, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, Mạnh Phù Dao đang cúi đầu đi bỗng đâm sầm vào lồng ngực của kẻ nào đó.

Cảm giác va chạm này cũng thật quái lạ --- hình như trán nàng đụng vào vật gì đó vừa cứng vừa mềm, hình như còn có tiếng kêu chít chít loạn xạ.

Tiếng kêu đó khiến Mạnh Phù Dao chợt nhận ra kẻ nào đó là ai, vội vàng ngẩng đầu, nhưng lại muộn mất một bước.

Trong ngực của đối phương thò ra một cục bông gòn trắng muốt, xoa nhẹ cái bụng vừa bị đụng bẹp lép, hung hăng giương móng vuốt như cọp giương móng.

Tiếc rằng chỉ mới vừa giương móng ra, đột nhiên giữa đường bị một quả hồng chặn lại, đại nhân nào đó phản ứng cũng cực nhanh, lập tức rút lại móng vuốt, ôm quả hồng say sưa gặm.

Khi Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một đôi mắt sáng lóng lánh.

Ánh mắt này, gió lạnh ngày đông lướt qua cũng ngoáy lại nhìn, bốn mùa đều mãi mãi là mùa xuân, ngoại trừ Nguyên Chiêu Hủ, không có ai khác.

“Này, đang suy nghĩ gì đấy?” Khóe miệng của người nào đó khẽ cong cong, đuôi mắt cũng khẽ cong cong, mặc dù đeo mặt nạ, nhưng chỉ với đôi mắt ấy, cũng khiến lòng người say đắm.

“Nghĩ tới...huynh...” Mạnh Phù Dao đảo mắt, cười hì hì kéo dài giọng ra, trông ngóng Nguyên Chiêu Hủ đỏ mặt.

Kết quả con người mạnh mẽ kia chẳng hề chớp mắt lấy một cái mím cười đợi nàng nói tiếp.

“Chủ tử Trưởng Tôn Vô Cực của huynh.” Mạnh Phù Dao tức tối nói thật nhanh.

Sau khi nghe xong, ngược lại, Nguyên Chiêu Hủ có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: “Sao lại đột nhiên nhớ tới Thái tử điện hạ?”

Mạnh Phù Dao không trả lời...nhìn quanh quất xung quanh, đột nhiên lén lút nắm tay Nguyên Chiêu Hủ, kéo hẳn đi về bờ tường hướng Tây Nam của Đức vương phủ.

Trong lòng nàng đang vướng mắc nên không để ý đến hành động của mình, Nguyên Chiêu Hủ chỉ mím cười để mặc nàng kéo đi. Nguyên Bảo đại nhân từ trong ngực Nguyên Chiêu Hủ thò đầu ra, hung tợn nhìn chăm chăm bàn tay của Mạnh Phù Dao, tựa hồ muốn dùng ánh mắt ấy chém đứt những ngón tay của nàng.

Mạnh Phù Dao kéo Nguyên Chiêu Hủ bay lên tường, đứng trên bờ tường với tư thế cực kỳ bất nhã, giơ tay nhặt một hòn đá, ném xuống khoảng sân xa xa phía bên dưới.

“Trưởng Tôn Vô Cực, người có huyết thống bất chính...”

Quả nhiên tiếng thét chói tai của người phụ nữ điên lập tức vang lên, nhưng chưa thét hết câu thì hình như bị ai đó bịt miệng, cùng lúc đó,

những ngọn đuốc lần lượt được châm sáng, tiếng bước chân lộn xộn từ xa xa truyền tới, thị vệ Đức vương phủ bị kinh động rồi.

Mạnh Phù Dao ồ lên một tiếng, ngạc nhiên nói: “Ngày hôm qua đâu có thủ vệ đâu, sao hôm nay lại có.” Nàng quay đầu lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ, Nguyên Chiêu Hủ chấp tay đứng trên bờ tường, nhìn chăm chú vào khu vườn hoang tàn tối om bên dưới, đáy mắt từ từ trở nên kỳ lạ.

Mạnh Phù Dao nhìn vào mắt hắn, phát hiện thì ra không phải hắn đang nhìn khu vườn hoang tàn vắng vẻ này, mà đang nhìn căn phòng nhỏ tầm thường nơi cuối khu vườn, còn cũ kỹ hoang toàn hơn khu vườn này nữa. Vẻ mặt Nguyên Chiêu Hủ khi nhìn căn phòng ấy không thông dong nhàn nhã như ngày thường, mà thâm trầm lạnh lẽo, giống như xuyên qua bức tường thấp phủ rêu xanh và đất vàng, thấy được tro bụi mù mịt trong căn phòng, cảnh cũ nhạt nhòa.

Nhưng hắn chỉ nhìn trong nháy mắt, rồi lại liếc nhìn khu vườn hoang tàn vắng vẻ, trong ánh mắt hiện lên vẻ căm hờn lờ mờ.

Đột nhiên cửa khu vườn này bỗng bị đẩy ra, ánh đuốc soi rõ bóng người đàn ông cao lớn mặc cẩm bào sải bước đi vào, tiếng thét chói tai của người phụ nữ điên kia cũng liền trầm xuống, Mạnh Phù Dao nhìn khí thế phô trương kia, đôi mắt xoay xoay, hỏi: “Đức vương?”

Nguyên Chiêu Hủ gật đầu, chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy Đức vương tới, tựa hồ hắn đột nhiên mất hứng, kéo tay Mạnh Phù Dao ý bảo rời đi.

Hai người đứng trên bờ tường xoay người bay đi, Đức vương đứng giữa đám thị vệ bên dưới phía đằng xa, tựa hồ như cũng cảm nhận điều gì đó, đột nhiên ngoáy đầu lại nhìn phía bên này, ánh đuốc cháy sáng rực, soi lên khuôn mặt của người đó ở phía đằng xa, loáng thoáng chỉ thấy được vầng trán rộng, ánh mắt sắc lẹm, hàng mày dài xếch lên như chim ưng tung cánh.

Chỉ là ngoái đầu thoáng nhìn từ xa như vậy, Mạnh Phù Dao lại cảm giác hơi quen, nhưng lại chắc chắn chưa từng gặp qua người đó bao giờ.

Như vậy thì, giống ai đây?

Chia tay với Nguyên Chiêu Hủ ở giữa đường, Mạnh Phù Dao lại đi lang thang một vòng lớn, chắc rằng Đức vương phủ đã yên ắng mới quay trở về.

Trở về chỗ Tông Việt phải đi qua nơi ở của Đức vương, Mạnh Phù Dao rón rén đi hết sức cẩn thận. Trước tiên, chưa nói đến việc bản thân Đức vương là người luyện võ, mà hộ vệ trong phủ này cũng không thể xem thường.

Nhưng tối nay dường như có chút khác thường, rõ ràng là lúc này âm ỉ một trận, hẳn là phải canh gác sâm nghiêm hơn nữa, nhưng mà đường từ nơi ở Đức vương tới Lâm Viên lại thừa thớt thị vệ, ánh sáng từ những chiếc lồng đèn treo cao hắt hieu leo lét chiếu lên bức tường loang lỗ rêu xanh, trông vô cùng âm u tịch mịch.

Mạnh Phù Dao khẽ lưỡng lự thôi không nhìn nữa, cũng đã gần về đến rồi, xem ra cũng an toàn nhưng không hiểu sao trong lòng nàng lại có chút bất an, chân đã bước qua đó bỗng chợt lùi trở lại.

Nàng vừa mới thụt lùi, liền nghe thấy một âm thanh kì lạ.

Mạnh Phù Dao xoay người lại tựa sát vào tường, lưng chạm vào bức tường đá xanh lạnh bóng, phía sau ót và cổ nàng đè lên những họa tiết được chạm trổ tinh xảo hình rồng bay.

Nàng liền cảm giác có chút quái lạ, nhưng lại không biết đó là gì nữa.

Ngay tức thì, Mạnh Phù Dao bỗng nhiên thấy hai bóng đen lướt bay qua đầu mình, kinh công tuyệt vời, tà tà đáp xuống lùm cây um tùm trước mặt.

Sau đó, lùm cây um tùm trước mắt chợt rẽ thành hai!

Mạnh Phù Dao kinh ngạc trừng to mắt, cánh cửa trước mặt lại im lìm khép chặt không một tiếng động.

Khu vườn trước mặt thoát đầu trông rất bình thường, nhưng nhìn kỹ thì bùn đất nơi này có chút khác biệt, thì ra ở đây có một cánh cửa sắt bí mật được ngụy trang vô cùng kín đáo. Nơi này là khuôn viên của tẩm cư Đức vương, nằm ở phía Tây Nam, độc chiếm một khoảng rất rộng lớn của Đức Vương phủ. Không ai dám tùy tiện xông đến nơi này, nên cũng không ai phát hiện ra bí mật ở đây.

Ánh đèn từ phía đằng xa hắt đến như không chiếu sáng nổi rừng cây âm u tối đen ở nơi này, cỏ dại xung quanh lặng lẽ đổ rạp, cánh cửa sắt từ từ mở ra không một tiếng động, cảnh tượng nơi đây hơi có phần quỷ dị.

Mạnh Phù Dao nhìn cánh cửa đang chậm rãi mở ra, trông chờ một con quái vật hay một thứ gì đó tương tự như thế xuất hiện.

Trong bóng tối mờ mịt đột nhiên ánh lên sắc vàng rạng rỡ chói lòa.

Tuy chỉ là một điểm nhỏ, nhưng ánh sáng phát ra vô cùng chói mắt trong đêm tối âm u, khiến Mạnh Phù Dao cảm thấy mắt mình hơi đau.

Đó là một chiếc trâm vàng phượng hoàng ngậm ngọc có đính ngọc bát bảo, trâm vàng tỏa ra ánh sáng lung linh, ánh sáng từ viên ngọc châu to dùng chập chờn lay động, dù ngốc đến đâu thì cũng nhận ra được cây trâm này có giá trị khuynh thành.

Những viên trâm châu trên trâm rủ xuống như những hạt nước lóng lánh trên mái tóc mây đen tuyền, mái tóc dài đen mềm mại bóng loáng như tơ lụa được búi cao lên một cách tỉ mỉ.

Chiếc áo choàng rộng thêu chim loan vờn mây khoác trên đôi vai gầy nhỏ nhỏ.

Chiếc váy dài gấm hoa thêu vạn chữ màu hạnh nhạ.

Váy dài uốn lượn như nước chảy, mớ hồ để lộ đôi giày uyên ương đỏ thẫm đính những viên minh châu óng ánh.

Một bóng lưng thướt tha yêu kiều, đoan trang lộng lẫy.

Bóng lưng này...là của một nữ nhân.

Vào lúc nửa đêm, trong khu rừng rậm âm u, một nữ nhân xinh đẹp lộng lẫy kiều kì chậm rãi đi ra từ trong một cánh cửa thần bí.

Sự kết hợp tương phản này khiến bầu không khí quý dị ở nơi đây không nhạ bớt được chút nào, mà trái lại càng khiến cho người ta cảm giác kinh sợ hơn thêm

Mạnh Phù Dao nghĩ rằng, nàng đang xem vở tuồng truyền thuyết Hồ Ly tinh phiên bản hiện thực.

Đức Vương phủ này không có nữ quyến, hết thảy mọi người ở nước Vô Cực đều biết chuyện này, ai nấy cũng đều nói Đức vương không gần nữ sắc, ngoại trừ Diên phi kia ra thì tất cả những người hầu hạ bên cạnh đều là nam nhân, không biết nữ nhân này đến từ đâu nữa?

Hướng cửa mật đạo và bóng lưng của nữ nhân kia đối lập với bức tường Đức Vương phủ, điều này thể hiện rành rành mật đạo này thông với Đức Vương phủ nên người đó mới có thể tự do ra vào, chẳng lẽ mật đạo và khu vườn này được thiết kế để nữ nhân đó thuận tiện tới lui hay sao?

Ngay tức thì Mạnh Phù Dao nhìn thấy Đức vương đi ra từ mật đạo, một tay ôm vai nữ nhân đó, cùng nàng ta đi về hướng cổng Tây Nam.

Động tác dịu dàng tự nhiên của hân biểu lộ quan hệ thân thiết giữa hai người.

Dáng vẻ của nữ nhân kia cũng rất dịu dàng, nàng ta khẽ nghiêng đầu nhìn hân mỉm cười ngọt ngào, Mạnh Phù Dao không thể thấy rõ dung mạo nàng ta, chỉ thấy được da thịt như tuyết trắng và đôi môi xinh đẹp đỏ mọng.

Gian tình... Gian tình kia...

Ánh mắt Mạnh Phù Dao sáng rỡ khi nhìn, nàng cố gắng kìm chế tính tò mò đang trỗi dậy trong lòng, cẩn thận chờ những hộ vệ đang âm thầm bảo vệ hai người kia từ từ khuất bóng.

Nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị rời khỏi.

Chuyện gian díu vụng trộm trong gia đình đế vương tuy rất hấp dẫn kích thích, nhưng nàng chỉ là một tiểu tốt vô danh, không thể chơi đùa việc này được, nên nhanh chóng trở về phòng ngủ sớm hơn.

Nàng vừa cử động, tim lập tức như bị rớt xuống.

Chẳng hề hay biết, lưng nàng bị dính chặt vào bức tường lúc nào không hay!

Toàn thân Mạnh Phù Dao bỗng nhiên toát ra mồ hôi lạnh ngắt, nhanh như chớp nhớ đến điểm không đúng ban nãy nằm đâu – người ta đồn rằng Đức vương tâm tàn ý lạnh vì chuyện Vương phi bị điên, chẳng để tâm đến chuyện gì nữa, tường tấm cung đã lâu lắm rồi không tu sửa lại, rêu bám đầy trên mặt tường, nhưng khi nãy nàng dán lưng lên vách tường, vách tường nơi đó vô cùng bóng loáng!

Sự thật rành rành đây là bức tường giả, chắc chắn có cơ quan bí mật!

Mạnh Phù Dao liền hiểu rõ, lập tức hận không thể vả đau miệng mình, sao nàng lại sơ ý đến nước này cơ chứ!

Hối hận thì hối hận, phản ứng của nàng xưa nay luôn khiến người khác ngạc nhiên, gần như chỉ trong tích tắc khi lưng dính chặt vào tường nàng đã nghĩ ra được then chốt của sự việc, vừa nghĩ thông thì liền hành động dứt khoát – nàng rút cổ, cong lưng xoay người thật mạnh, ba động tác lưu loát liền mạch khiến chiếc áo khoác xanh mỏng trên người liền bị tuột xuống!

Chiếc áo vừa được cởi ra, sau lưng mơ hồ phát ra một tiếng hừ lạnh, kèm theo là tiếng gió rít lạnh lẽo, nhưng Mạnh Phù Dao không cần quay đầu đã bắt được ám khí trong tay.

Vừa mới lướt ra ba trượng tức thì nàng cảm giác được tiếng gió rít kề sát bên tai, Mạnh Phù Dao vốn đã có kha khá kinh nghiệm tác chiến, vô thức quay đầu né tránh, ám khí sắt đen sì sượt qua vành tai nàng bay thẳng về phía trước, đâm thật sâu vào thân cây đối diện.

Kẻ phóng ám khí thật rất lợi hại!

Toàn thân Mạnh Phù Dao túa ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ nếu không phải mình phản ứng nhanh thì e rằng sau gáy đã bị ghim mấy con bướm sắt, còn là bướm có độc.

Đối phương ra tay nhưng không trúng đích dường như kinh ngạc khôn cùng, phất tay áo liên tục muốn đuổi theo nàng, nhưng chỉ trong chớp mắt thì hoàn kìa Mạnh Phù Dao đã quáng quàng cao bay xa chạy, bóng dáng gầy gò nhỏ bé chợt lóe rồi lập tức mất hút trong đêm tối.

Trên bờ tường cao có tiếng hừ lạnh, một bóng người thành linh xuất hiện, Đức vương nhanh chóng bước ra từ trong rừng cây, nhìn theo hướng Mạnh Phù Dao vừa biến mất, ánh mắt biến đổi rất nhanh, một lúc sau trầm giọng hỏi: “Có thấy rõ kẻ đó là ai không?”

Cao thủ đứng trên bờ tường hồ thẹn lắc đầu, thoáng nghĩ ngợi, nhảy xuống khom người nhặt lên một chiếc áo, cung kính giơ hai tay cho Đức vương, Đức vương cầm lấy lật đi lật lại xem xét thật kỹ càng, y phục bình thường này tùy tiện đi trên phố cũng có thể thấy được ba cái giống nhau, tựa hồ có xem xét kỹ càng đến đâu đi nữa cũng chẳng tra ra được manh mối nào.

Đức vương xem xét tỉ mỉ hồi lâu chợt nhướng mày, ngón tay khều ra một mảnh lá rách cực nhỏ từ đường may nơi mép tay áo, hẩn nhìn chăm chăm phiến lá ấy, ánh mắt dần dần trở nên sắc lẹm.

Hẩn lập tức giơ chiếc áo lên đưa sát vào chóp mũi, khe khẽ hít.

Sau một lúc lâu, trên mặt lộ ra nụ cười âm trầm lạnh lẽo.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Gặp Nhau Trên Núi Lục Châu

Tây Nam Trung Châu có một ngọn núi tên Lục Châu, ngọn núi này là một trong những ngọn núi nổi tiếng nhất trong lịch sử cổ đại Trung Quốc. Quanh năm sắc xanh biêng biếc, uốn lượn nhẹ nhàng tựa hàng mây yêu kiều của thiếu nữ Lục Châu.

Để lên đến đỉnh núi phải đi hết những nấc thang chênh vênh trùng điệp, nhìn từ xa trông giống như búi tóc thiếu nữ, văng vẳng tiếng nước chảy róc rách bên sườn núi, cá dưới suối bơi lội như thoi đưa, cảnh đẹp nơi này tựa như một bức tranh sơn thủy hữu tình.

Tối qua, sau khi trốn thoát thì nàng không dám quay trở về Đức Vương phủ liền. Mạnh Phù Dao nằm gác chân trên bình đài (1), miệng ngâm một cọng cỏ, đắm chiêu suy nghĩ tiếp theo nên hành động như thế nào.

(1)Bình đài: khoảng đất rộng ở trên cao.

Đêm hôm qua nàng chạy trốn rất nhanh, cao thủ kia chắc không kịp nhận ra nàng là ai. Có điều bất đắc dĩ là nàng đã để sót lại chiếc áo, nhưng tính nàng xưa nay vốn cẩn thận nên không bao giờ cất giấu vật quan trọng trong người. Chiếc áo khoác đó không thể tiết lộ được lai lịch của nàng, nhưng không biết vì sao trong lòng nàng lại canh cánh nỗi bất an.

Nàng khoanh tay nhìn trời, nghĩ thầm vẫn nên quay về một chuyến thì hơn. Mấy hôm trước Tông Việt có nói đang điều chế thuốc bồi dưỡng nguyên khí, hôm nay chắc là thành công rồi. Loại thuốc này trên thị

trường đều do các đại phu Mông Cổ điều chế, dỏm hơn so với thuốc của Tông Việt, nếu không chôm một ít thì thật là đáng tiếc.

Mấy ngày nay đi theo hăn, sinh hoạt của nàng đã bị gò bó đến khó chịu, mặc dù hà bao của nàng đã chật ních, trong túi nhét đầy các loại thảo dược, có thứ do hàng tiện tay hái trộm mà có được. Mạnh Phù Dao vô cùng hài lòng với điều này, thể diện là giả, lợi ích mới là thật.

Đương lúc suy nghĩ miên man, Mạnh Phù Dao đột nhiên cảm thấy không gian bên cạnh mình chợt tối lại, dáng người nằm xuống bên cạnh còn nhàn nhã hơn cả nàng. Sau khi hăn nằm xuống, một cục bông trắng chậm rãi bò ra, nằm xuống bên cạnh với tư thế y hệt như chủ tử nó.

Một hàng ba người nằm thẳng tắp.

Mạnh Phù Dao không thèm quay đầu lại, vẫn y như cũ ngắm mây trôi trên trời, nhưng đáy mắt lại lóe lên ý cười.

Người này, cho dù nàng đi đến đâu cũng “không hẹn mà gặp”.

Nguyên Chiêu Hủ cực kì nắm rõ hành tung của nàng, nhưng không biết vì sao nàng chưa bao giờ cảm thấy khó chịu vì điều này, mà còn cảm thấy vui vẻ, nàng rất thích cách hăn thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mình.

Lần nào gặp nhau cũng đều vui vẻ.

Nhưng sắc mặt Nguyên Bảo đại nhân không được tốt lắm, mặt chuột mập như củ khoai lang nướng cháy đen ngòm, chỉ là từ trước đến nay nàng chưa bao giờ để ý đến ý kiến của con chuột nhắt đó.

Người nào đó nhàn nhã nằm bên cạnh nàng, lông mi đen dài khẽ cong cong, sắc mặt hăn hôm nay có hơi nhợt nhạt, bộ dáng lười nhác uể oải, lại càng để lộ ra sự đen tối bên trong và nét phong lưu trời ban. Hăn nằm gối

đầu lên một cánh tay, tay còn lại cầm một nhánh cây chẳng tương xứng với hẳn chút nào.

Mạnh Phù Dao ngoẹo đầu nhìn sang, mỉm cười chúm chím nhìn xem hẳn định bày trò gì. Nguyên Chiêu Hủ ngồi dậy trước mặt nàng, đưa lưng về phía khe suối đã đóng băng, chẳng thèm quay đầu lại, trở tay chọc nhánh cây vào mặt băng.

Nước bắn tung tóe, ánh sáng bạc chợt lóe lên, trên nhánh cây đã ghim một con cá đang lúc lắc cái đuôi.

Mạnh Phù Dao trừng to mắt nhìn Nguyên Chiêu Hủ đưa lưng về phía con suối, tùy tiện chọc chọc, động tác mau lẹ chuẩn xác, chẳng mấy chốc cá đã nằm bừa bãi đầy mặt đất.

Thời tiết đã vào đông, suối kết thành băng, Nguyên Chiêu Hủ không cần nhìn, chỉ dựa vào thính lực để nghe tiếng cá bơi lội dưới nước, thế mà đã chuẩn xác giết chết từng con cá một. Không nói đến võ công, thính lực nhạy bén như thế e là trên đời này không có ai bì nổi.

“Loài cá sống trong suối Lục Châu này có thân hình nhỏ bé, chỉ khi đông về thì đột nhiên béo mập, hôm nay chúng ta có lộc ăn rồi.” Người nào đó sử dụng công phu thâm hậu để bắt cá, vừa mới quay đầu lại đã thấy Mạnh Phù Dao đột xuất nhanh nhạy quá mức, bật đứng dậy đi nhặt cá từ lúc nào rồi.

Mạnh Phù Dao xắn tay áo, ngồi xổm bên tảng đá bên bờ suối để làm cá, ngẫm nghĩ một hồi nàng cất tiếng hỏi Nguyên Chiêu Hủ: “Người phụ nữ điên tối hôm qua là ai? Xem ra người này có thù oán với Thái tử của huynh, không phải huynh là thân cận của Thái tử sao? Huynh phải biết bà ấy mới đúng chứ?”

Nguyên Chiêu Hủ ngồi xếp bằng trên bãi cỏ khô, cho dù người này có bày ra tư thế gì cũng không che giấu được sự phong lưu tao nhã, nghe vậy

thì khẽ cười, đuôi mắt xếch lên phát ra ánh sáng, đáp “Đó là Đức vương phi.”

“Hà?” Mạnh Phù Dao ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Đức vương phi là trưởng nữ của Lâm Giang vương, năm đó Lâm Giang vương có ý đồ mưu nghịch nên cả nhà bị tru diệt, chỉ còn lại duy nhất trưởng nữ vì lúc đó đã là Đức vương phi nên không bị liên lụy, nhưng gặp biến cố lớn như vậy nên đã hóa điên.” Giọng điệu Nguyên Chiêu Hủ nhẹ nhàng băng quơ.

“Sao nàng ta lại nói Thái tử của huynh có huyết thống bất chính, soán vị trộm quyền?”

“Lúc đó hoàng tộc nước Vô Cực có một truyền thuyết” Nguyên Chiêu Hủ cực kì phối hợp đáp: “Khi Thái tử còn nhỏ đã từng bị mất tích một thời gian, một số người nhân cơ hội này tung tin bịa đặt nói Thái tử bây giờ không phải là hậu duệ của dòng tộc Trưởng Tôn, mà bị người ta thay mặt đổi đào.”

“Vớ vẩn.” Mạnh Phù Dao cười nhạt nói “Lão Hoàng đế nước Vô Cực đâu phải là người gốc ghêch, con trai của mình thật hay giả mà cũng không biết sao?”

“Việc này cũng khó giải thích, người trần mắt thịt, những chuyện khó phân biệt thật giả bây giờ có đầy.” Sắc mặt Nguyên Chiêu Hủ vẫn bình thản như thường, nhìn Mạnh Phù Dao làm sạch sẽ cá, không nhanh không chậm lấy từ trong ống tay áo ra một cái bao vải nhỏ, đựng đủ thứ bao nhỏ xú xiu đủ mọi màu sắc bên trong.

Mạnh Phù Dao tò mò ghé mặt sát lại bên cạnh hắn, hỏi: “Đây là gì vậy?”

Hàng mi dài của nàng chớm chớp, suýt chạm lên mu bàn tay của Nguyên Chiêu Hủ, Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười dùng ngón tay vuốt khẽ khàng.

“Ừm, đẹp.”

“A” Mạnh Phù Dao lập tức nhảy ra xa, trừng mắt nhìn hăn.

Nguyên Chiêu Hủ thản nhiên như không có việc gì, bắt đầu móc mấy thứ linh kinh xanh xanh đỏ đỏ trong cái túi vải kia ra. Trong túi màu đỏ là một chiếc bình nhỏ xíu màu trắng, túi màu xanh là một chiếc bình nhỏ xíu màu đen, rồi lấy từ các túi vàng xanh tím mỗi túi ra một chiếc bình nhỏ nữa, sắp thành một đồng bình cực nhỏ. Những chiếc bình này được đúc bằng thủy tinh, vô cùng quý giá.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy những chiếc bình đáng yêu này lập tức quên bég chuyện ban nãy, hào hứng thích thú sáp lại gần hỏi: “Đây là thứ gì vậy?”

Sắc mặt nàng đen thui lại khi nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ chậm rãi rắc các thứ gì đó trong những chiếc bình kia lên thân cá, nàng nhận ra được các mùi – muối, mơ, rượu, nước gừng, xì dầu, giấm, và hạt tiêu.

Mạnh Phù Dao ngơ ngác nhìn người nào đó nướng cá với cách thức xa xỉ nhất, cơ thể bỗng chốc cứng đờ. Những thứ gia vị ở thế giới hiện đại thì vô cùng bình thường, nhưng mà đối với thế giới cổ đại, hơn nữa là đối với người dân ở Năm châu đại lục này, thì đây là những thức cực kỳ trân quý rất khó có được. Đặc biệt là ba loại sau, giấm chua ở Năm châu đại lục gọi là tạc, không phải quan lại quyền quý thì không được dùng; hồ tiêu là đặc sản của nước Cao La ở Tây Vực, các nước ở Năm châu đại lục này chưa trồng được. Bảy thứ gia vị đều có đủ, mà từ trước đến nay chúng chỉ được dùng khi có quốc yên. Thế mà bây giờ, người nào đó lại tùy tiện đem ra sử dụng, lại còn bôi trét tùm lum để nướng cá nữa!

Xa xỉ, quá xa xỉ, tiếc quá đi thôi!

Có người nào đi chơi bên ngoài mà lại mang theo những thứ này không hả?

Vì chiếc bình nhỏ xíu nên gia vị bên trong cũng rất ít, sôi quệt lên vài con cá là đã hết, mùi thơm của thịt cá khi nướng bốc lên ngun ngút lan tỏa khắp nơi, khiến Mạnh Phù Dao chợt nhớ đến hương vị thịt nướng ở kiếp trước, nhịn không được vừa hít hà liên tục vừa xoa xoa chiếc bụng trống rỗng.

Mạnh Phù Dao là người rất biết tự giác, nàng biết những gia vị kia quý giá vô cùng, cá nướng rất ngon, nhưng bấm bụng phớt lờ lấy một con cá khác đem nướng.

Bỗng nhiên một con cá nướng thơm phưng phức xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng ngẩng đầu, nam tử đối diện đang mỉm cười, hàng mi dài cong cong đẹp khôn tả xiết, dưới đôi bờ mi dài là ánh mắt sâu hun hút, sống mũi thẳng tắp, khóe môi hơi vênh, bộ dáng đẹp đến khiến người ta như muốn òa khóc vì ghen tị. Nét đẹp này như rừng lá phong đỏ mà chưa thắm, trên màu đỏ nhạt điểm xuyết những đốm vàng, trong nét đẹp ấy ẩn chứa sự kiêu kì thấp thoáng nét thanh tao, khiến ai nhìn thấy cũng đều say đắm, thần hồn điên đảo.

Mạnh Phù Dao đè tim mình, haiz, đừng đập loạn nữa mà, để người ta nghe được thì mất mặt lắm.

Nguyên CHiêu Hủ vẫn mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt thản nhiên, Mạnh Phù Dao vừa ho hung hắng vừa tiếp tục nướng cá, tự nói với mình – xem ra hẳn thật quá sung sướng, thường xuyên ăn những món ăn có đầy đủ các loại gia vị kia, chẳng giống với mình chút nào, từ khi lưu lạc ở cổ đại này chỉ dùng muối và muối mà thôi, thức ăn nhạt nhẽo chả có mùi vị gì.

Mang theo tâm trạng ghen ăn tức ở nên động tác Mạnh Phù Dao hơi thất thường, nàng cầm con cá nướng ra sức gặm đến mất hết dáng vẻ yếu điệu thực nữ, miệng nhai chóp chép. Nguyên Bảo đại nhân ngồi xõm bên cạnh

nhàn nhã ăn quả đại, nhìn nàng một cách khinh bỉ, không kìm lòng được chỉ muốn phúi mũi bỏ đi, cách xa nữ tử thô kệch kia càng sớm càng tốt.

Mạnh Phù Dao hùng hổ gặm hết sạch thịt cá rồi vứt xương đi, xoa xoa cái bụng phình to ngâm nga”

“Người đẹp tặng ta cá nướng, báo đáp thế nào bây giờ...?”

“Báo đáp thế nào, hử?” Thính lực người đẹp quả nhiên rất nhạy, lập tức mỉm cười hỏi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Nụ Hôn Đầu Của Ai?

Mạnh Phù Dao nhặt miếng xương cá đã bị gặm thành những mảnh nhỏ vụn, xoay đầu lại chớp chớp mắt đáp: “Xương đầu cá.”

“Hay đấy.” Nguyên Chiêu Hủ vẫn thản nhiên, ung dung mỉm cười đưa tay nhận lấy, “Ừm, gặm rất sạch sẽ không để sót lại chút xíu thịt nào, sát khí bừng bừng không chút lưu tình, quả là răng bén lắm.”

Nói xong liền lấy ra một chiếc khăn tay, dự định đem xương đầu cá bỏ vào rồi gấp lại gọn gàng.

Sắc mặt Mạnh Phù Dao chợt ửng hồng, trên miếng xương đầu cá đó có dính nước miếng của nàng, mà nàng cũng chỉ định trêu đùa hân thôi. Nghĩ lại, khí chất người này vô cùng tôn quý, nhất định chưa bao giờ chạm qua đồ mà người khác đã dùng, đâu dè Nguyên Chiêu Hủ hành sự lúc nào cũng cao thâm hơn nàng, nàng đoán được mở đầu chứ chẳng bao giờ đoán được kết thúc.

Mạnh Phù Dao lập tức chồm người qua, giật lại miếng xương đầu cá rồi quăng cái vèo ra đằng sau, phúi phúi tay, “Lần sau ta sẽ gặm đẹp hơn, sau đó ký tên lên đó để tặng cho huynh cất giữ, biết đâu chừng ba mươi năm sau sẽ trở thành cổ vật quý giá, huynh có thể dựa vào nó để phát tài thì sao.”

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười cất khăn tay vào, cầm một con cá nướng lên cắn nhồm nhồm vài miếng, đột nhiên hỏi “Phù Dao, mấy ngày nay vẫn tốt

chứ?”

“Tốt” Nàng tròn xoe mắt xoay người lại, nhìn hắc cười tươi rói.

“Không phát sinh chuyện gì à?” Nguyên Chiêu Hủ không nhìn nàng, lật con cá trong tay rồi ăn tiếp.

“Không có!” Mạnh Phù Dao trả lời dứt khoát rõ ràng, không hề chột dạ.

“VẬY...không có chuyện gì cần ta giúp sao?” Nguyên Chiêu Hủ đưa con cá nướng ra trước mặt nàng.

“Không cần.” Mắt nàng chơm chớp, trông rất ngây thơ vô tội.

Đáp xong mới phát hiện ra trong câu nói của mình có vấn đề, vội vàng bổ sung thêm “Ta thì có việc gì cần huynh giúp đâu? Huynh đã giúp ta rất nhiều lần rồi, đến nỗi ta thấy ngại lắm.”

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười không đáp, ánh lửa bập bùng khiến cho sắc mặt nhợt nhạt của hắc hơi hơi ửng hồng, đáy mắt dưới hàng mi cong dài hiển hiện một bóng hình. Hắc cẩn thận lấy hết xương cá ra rồi đưa cho Mạnh Phù Dao. Nàng giơ tay nhận lấy, nhân cơ hội này nhìn xem thái độ của hắc, nhưng lại chẳng nhìn ra được gì cả.

Nàng buồn chán gặm cá, lúc này chẳng ngửi ra được mùi vị gì nữa, tuy Nguyên Chiêu Hủ không có biểu hiện gì bất thường, nhưng nàng cảm giác được hắc có gì đó không vui.

Haiz, nghe lời nói của hắc, dường như hắc biết được điều gì rồi, Mạnh Phù Dao hơi kinh ngạc – chẳng lẽ hắc biết tối hôm qua nàng nhìn thấy được cảnh Đức vương ngoại tình vụng trộm? Chắc không đâu nhỉ?

Nhưng mặc kệ hắc biết hay là không biết, Mạnh Phù Dao nàng không muốn gặp chuyện gì cũng ỷ lại vào hắc. Nàng muốn chu du khắp các nước,

muốn tự do bay khắp bầu trời, sẵn lòng đối mặt với nguy hiểm và tương lai không biết trước. Mạnh Phù Dao vẫn là Mạnh Phù Dao, không thể bắt một người xa lạ nào đó gánh vác công việc của nàng, nàng phải tự học cách đối mặt với mưa gió bão bùng, học cách tự mình giải quyết tất cả mọi vấn đề, học cách đi một mình, tự chăm sóc mình và nâng cao thực lực.

Lão đạo sĩ thổi đá nàng ra khỏi cửa sư môn, bắt nàng xông pha giang hồ vì công pháp “Phá Cửu Tiêu” phải được tôi luyện ngoài đời thực. Phải trải qua vô số lần đối mặt với sinh tử thì mới có kinh nghiệm dồi dào, lúc ấy mới có khả năng đạt đỉnh đỉnh cao.

Hãy để nàng tự giải quyết vậy.

Hơn nữa, nếu Nguyên Chiêu Hủ biết được chuyện xảy ra tối qua, biết nàng chỉ vì chút lợi lộc nhỏ mà to gan lớn mật quay lại Đức Vương phủ, tám phần khẳng định là hắn không đồng ý. Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn hắn, rồi lại liếc mắt nhìn hắn lần nữa...Haizz, không biết hắn có cảm thấy lòng tự tôn của đại nam tử bị tổn thương không?

Nàng liếc mắt nhìn hắn hoài khiến Nguyên Bảo đại nhân bất mãn, đột nhiên chồm dậy, đi tới trước mặt nàng làm động tác: “Tung mình lên không xoay vòng một trăm tám mươi độ, rồi thành năm trăm bốn mươi độ...”

Mạnh Phù Dao vừa ăn cá vừa liếc nhìn trộm Nguyên Chiêu Hủ, đương lúc phân tâm, bóng hình béo mập cứ quay mòng mòng khiến nàng hoa mắt, đầu óc mù mờ, nuốt nước miếng cái ực lúc nào không hay.

Lập tức cổ họng nàng đau rát, xương cá mắc kẹt trong đó rồi.

Mạnh Phù Dao nhảy dựng lên hét to “Á”, cầm xương đầu cá hung hăng đuổi theo Nguyên Bảo đại nhân, mi làm ta bị hóc xương cá! Mi làm ta bị hóc xương cá!

Nguyên Bảo đại nhân trốn chạy nhanh như gió thoảng, Mạnh Phù Dao đuổi theo chưa kịp mấy bước thì bị một đôi tay giữ chặt, nàng xoay người lại, Nguyên Chiêu Hủ ở phía sau nghiêng người mỉm cười. Nụ cười nhạt như sương từ trên đỉnh núi ủa xuống, cất tiếng: “Bị hóc xương cá còn dám đuổi theo Nguyên Bảo đại nhân, không sợ xương cá ghim sâu hơn à?”

Nguyên Chiêu Hủ xiết hơn mạnh tay khiến Mạnh Phù Dao ngoan ngoãn ngồi xuống đối diện, hần hơi chồm người sang, mỉm cười, nâng cằm nàng lên, nói: “Há miệng ra.”

Mạnh Phù Dao ngây ngốc há miệng, há miệng rồi mới phát giác tư thế của mình vô cùng ngốc nghếch, ngẫm nghĩ, chẳng lẽ hần muốn thò tay vào miệng mình để lấy xương cá ra? Nè nè...như thế này mập mờ quá...

Suy nghĩ lan man chưa dứt trước mắt nàng đột nhiên tối sầm lại, mùi hương nhẹ nhàng tràn vào hốc mũi, khuôn mặt tuyệt đẹp của người nào đó kề sát mặt nàng, bờ mi dài rậm chạm vào mặt nàng tạo thành bóng râm, ánh mắt như cười như không, không khí bốn phía như hương rượu say nồng. Mạnh Phù Dao cứng đờ, ngây ngốc nhìn khuôn mặt có mùi hương say đắm đó từ từ phóng đại trước mắt mình...

“Ừc...”

0,01 ly trước khi chạm môi, 0,01 giây trước khi da tiếp xúc da, rốt cục Mạnh Phù Dao cũng bình tĩnh lại, kịp nuốt nước bọt phá tan tành khung cảnh lãng mạn.

Sau đó, xương trong cổ họng Mạnh Phù Dao được nuốt xuống.

Gần như trong tích tắc, dung nhan tuyệt đẹp đang được phóng đại trở lại bình thường, không gian trước mặt sáng sủa, hương thơm thoang thoảng tản mát ra xa. Lòng Mạnh Phù Dao chưa thôi nôn nao thì Nguyên Chiêu Hủ đã mỉm cười xoay người ngồi bên cạnh đồng lửa, lấy nhánh cây thông thả gạt lửa, hỏi: “Sao vẫn còn ngây ngốc vậy? Thất vọng lắm sao?”

Tất nhiên là có chết Mạnh Phù Dao cũng chẳng thể thừa nhận, nàng rướn cổ nhảy bật lên, giả vờ hung dữ hét “Ta bị huynh dọa đó! Huynh định cướp nộ hôn đầu của ta chứ gì!”

Nguyên Chiêu Hủ vẫn thong thả tiếp tục nướng cá, dường như việc Mạnh Phù Dao mặt đỏ bừng bừng đâu phải tội lỗi do hấn gây ra, thủng thẳng đáp: “Nộ hôn đầu của ta đã bị nàng cướp mất tiêu rồi, ta nên tính sổ thế nào đây?”

“Hả?” Mạnh Phù Dao mở to mắt, không có không có nha, ta hôn huynh lúc nào sao ta lại không biết chứ? Gạt ta hả? Nhưng mà vẻ mặt người này đâu giống như đang nói dối...không thể nào, không thể nào đâu...

Nguyên Chiêu Hủ lặng thinh, chỉ cẩn thận gỡ xương cá từng chút từng chút, đến khi không còn một chiếc xương tằm nào, chắc chắn Mạnh Phù Dao sẽ không bị hóc xương mới hỏi: “Há miệng ra.”

Mạnh Phù Dao vẫn dang đờ người suy nghĩ lung tung, bất giác há miệng.

Một miếng thịt cá nướng thơm phức mềm mềm được nhét vào miệng nàng.

Người nào đó cong môi cười vui vẻ, tay áo phát ra tiếng sột soạt khe khẽ, thản nhiên nói: “Mặc dù chuyện lớn của nàng ta không quản được, nhưng róc xương cá là chuyện nhỏ, ta giúp nàng không việc gì chứ?”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Một Minh Vượt Trùng Vây

Gió đêm thổi rào rạt qua mái hiên, sắp sang tháng Chạp.

Tuyết rơi lúc trời vừa chạng vạng, Mạnh Phù Dao không có may mắn được uống rượu Kiến xanh hâm trên lò đất sét đỏ. Nàng đang bận thu dọn đồ đạc, chỉ tội nghiệp Diêu Tấn đáng thương bị nàng sai đến quay mòng mòng.

“Cái này, cái này nè...” Mạnh Phù Dao ra lệnh, “Cái kia, cái kia kia....”

Diêu Tấn chăm chỉ thật thà không chút chần chừ đem tất cả bảo bối mà đa phần là của Tông Việt bỏ vào trong bao, động tác lanh lẹ vô cùng.

Mạnh Phù Dao nhìn hẩn vô cùng vừa ý, cảm thấy mình quá sáng suốt khi thu nhận tên siêu trộm này. Ít nhất ở phương diện nhân sinh quan của cuộc sống, quan niệm đạo đức của hẩn và nàng rất giống nhau, không cần đấu võ mồm với quân tử để nghe thuyết giáo.

Nàng đi khắp quanh phòng một vòng, cảm thấy thứ cần trộm cũng đã trộm xong hết rồi, đang chuẩn bị đi, đột nhiên nàng nhớ tới điều gì đó, vòng đến trước một cái tủ lớn, mò mẫm trên vách tủ một hồi, một lúc lâu sau vang lên tiếng kêu “Cụp cụp”.

Mạnh Phù Dao nhếch miệng cười – nàng đã rình xem lén rất nhiều lần, biết được cách tên thầy thuốc Mông Cổ - Tông Việt mở cửa mật thất, thừa dịp hôm nay hẩn không có ở nhà, mượn chút thuốc hẩn mới bào chế vậy.

Dù sao thì lần nào hắc chế ra thuốc mới cũng đều đưa cho nàng, nhưng chẳng bao giờ chịu đưa đàng hoàng mà lúc nào cũng nói móc nàng vài câu, còn ném như vứt đồ bỏ đi, đã vậy thì không phiền đến hắc, Mạnh cô nương ta tự lấy cho đỡ phí thời gian.

Trong mật thất tối om nồng nặc mùi thuốc, trên bàn đặt một cái chén bạch ngọc cổ xưa hình dáng kì lạ, mùi thuốc tỏa ra từ chiết chén ngọc lạnh thấu xương ấy. Mạnh Phù Dao nhận ra chiếc chén ngọc ấy chính là bảo bối của Tông Việt, nghe nói công hiệu của nó là dùng để tinh chế dược liệu, mỗi lần luyện thành đan xong phải ngâm vào trong chén mười hai canh giờ thì viên thuốc mới có thể đạt đến mức độ hoàn mỹ.

Mạnh Phù Dao do dự nhìn cái chén, chưa đủ mười hai canh giờ thì không thể mở nắp chén ra. Mà nàng cũng không thể vô sỉ đến mức đem luôn cái chén đi được, phải làm sao bây giờ?

Nàng thật rất muốn bỏ đi những mùi thuốc kia mê người quá, chắc là thuốc này tốt hơn những loại thuốc mà trước kia Tông Việt đã cho nàng. Mạnh Phù Dao vốn là vua gây chuyện rắc rối, lại luôn cố chấp muốn võ công thăng tiến thật nhanh, loại thuốc hảo hạng này chính là một trong những thứ linh tinh quan trọng nhất đối với nàng, há sao có thể bỏ qua nó được.

Nghĩ tới nghĩ lui mất nửa ngày, cũng sắp đến giờ Tông Việt trở về, chờ hắc về là có thể biết khi nào mở chén ra được. Mạnh Phù Dao đành phải kêu Diêu Tấn mang bao quần áo đi trước chờ nàng ở ngoài thành, còn mình thì ở lại đợi.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, nàng chán nản nằm bò trên bàn nhìn chăm chăm cái chén kia, sắc mặt dần trở nên buồn bực cáu kỉnh.

... Thật giống như có người nào đó đang chọc tức nàng, hôm qua ai đó mời nàng ăn một bữa cá nướng hả hê rồi cứ thế mà phui mông đi thẳng,

ngay cả Nguyên Bảo đại nhân lúc bỏ đi cũng cố ý tề một bãi để bày tỏ thái độ khinh bỉ nàng.

Haiz, mỹ nam đúng là phiền phức mà.

Mạnh Phù Dao vôn vê tóc, hơi nôn nóng đứng ngồi không yên. Nàng cũng không biết tại sao mình lại buồn bực, là do nhớ tới bộ mặt xấu xa của Nguyên Chiêu Hủ hay do đêm lạnh vắng vẻ. Ngoài trừ tiếng rít gào của gió bắc thì yên tĩnh đến mức đáng sợ, không có bất kỳ âm thanh nhỏ nào.

Dù chỉ là một tiếng động khe khẽ thôi cũng không có ...

Mạnh Phù Dao bỗng bật đứng dậy.

Nơi này không phải là nơi hoang dã, cho dù là đêm tuyết giá buốt vắng bóng người, với quy củ nghiêm túc của Đức vương phủ thì đừng nói là tuyết rơi, cho dù là mưa đao rơi xuống thì thị vệ vẫn phải làm việc của thị vệ, điểm canh vẫn phải điểm canh, tuần tra vẫn phải tuần tra.

Nhưng mà lúc này sao lại không có tiếng của thị vệ khi đổi ca? Không có tiếng gõ canh của phu canh khi sắp đến giờ Tý? Không có tiếng bước chân của đội tuần tra khi đi tuần tra?

Vì sao lại không có âm thanh nào hết?

Mạnh Phù Dao đột nhiên thối tắt đèn, ngẩng đầu lên.

Mặt thất trùng nên tối đen, chỉ có đôi mắt nàng sáng rực tựa sao, tỏa ra ánh sáng lấp lánh long lanh, chẳng những không chút khiếp sợ mà còn phần khởi bừng bừng.

Đèn vừa tắt, trên mái nhà liên đồn dập vang lên tiếng bước chân thoăn thoắt.

Mạnh Phù Dao lập tức đá bay chiếc ghế đang ngồi.

Chiếc ghế bay lên đâm thủng mái nhà tạo thành một lỗ lớn vang dội âm âm, đám người trên mái nhà không ngờ nàng lại hành động khác thường như vậy, hiển nhiên là ai ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, vài tên trên đó không kịp đề phòng liền bị rơi xuống.

Đất bụi bay mịt mù, Mạnh Phù Dao đứng trong đám bụi mù mịt ấy, cất tiếng cười khanh khách, nàng lấy một cái hộp trong ngăn tủ bên cạnh, giẫm lên những tên thị vệ vừa mới bị rơi xuống rồi bay vọt ra ngoài cửa sổ.

Vừa mới nhảy ra ngoài cửa sổ, chẳng biết từ đâu đã xuất hiện một đội thị vệ bủa vây bốn phía, quỳ thành một hàng thẳng tắp, gương cung kéo cong nhắm thẳng về phía Mạnh Phù Dao, nàng cất tiếng “Ui da” như vô cùng sợ hãi khi trượt ngã, nói to: “Ôi, nhiều người quá vậy?”

Chân vừa trượt thì chiếc hộp trong ngực đã rơi ra, nắp hộp bị mở toang, một đồng vàng bạc châu báu rơi xuống lăn lóc tới chân các thị vệ. Mạnh Phù Dao hoảng hốt càng kêu to thêm, cố với tay hốt lại: “Nửa đời sau của ta đều dựa vào nó cả đấy, đừng đụng vào.”

Ánh vàng lóng lánh kiêu kì, trên châu óng ánh dịu dàng trên nền tuyết trắng của đêm đen u tối, ánh mắt của những thị vệ khi nhìn thấy chúng đều sáng rỡ vô vùng.

Tiền lương một tháng của bọn họ chỉ có năm lượng bạc, bây giờ trước mắt đội nhiên xuất hiện một đồng tiền. Lúc này Vương gia còn chưa tới, đồng vàng bạc châu báu đang ở dưới chân đâu có biết nói, sáng sủa bóng loáng đến mê người, không nhặt liền thì đợi đến lúc nào nữa chứ?

Một bóng người chột lóe lên, một nam tử xa lạ thành linh xông tới, hẳn ta chỉ để ý đến Mạnh Phù Dao, không màng đến bàn bạc châu báu dưới chân, lạnh lùng quát lớn: “Do dự cái gì, bắn cho ta, mau bắn hẳn đi!”

Nghe giọng nói đó Mạnh Phù Dao liền nhận ra hẳn ta chính là cao thủ đứng trên bờ tường tập kích nàng tối hôm qua, xem ra chuyện tối qua đã bị

lộ rồi

Ánh mắt các thị vệ vẫn dán chặt mặt đất, vừa tiếc hùi hụi vừa đề phòng lẫn nhau, một thị vệ gầy gò đang lưỡng lự chần chừ, cuối cùng không cầm lòng được trước sức hấp dẫn chết người của đồng vàng bạc châu báu dưới chân, bèn buông lỏng cung trên tay, len lén giơ tay ra nắm chặt thỏi vàng bên cạnh.

Hành động đó của hắn khiến các thị vệ khác cũng không kìm lòng được nữa, tranh nhau cuối xuống nhặt.

Lúc bấy giờ nam tử kia mới nhìn thấy sự việc, sắc mặt đanh lại, quát lên: “Bỏ xuống!”

“Bụp”

Một tiếng vang nhỏ phát ra trong đêm tối đầy tuyết, so với tiếng tuyết rơi sột soạt không lớn hơn bao nhiêu, sắc mặt mọi người trong khoảnh khắc ấy đều biến đổi.

Tiếng động ấy phát ra từ thỏi vàng trong tay thị vệ đầu tiên, do hắn kích động nên nắm quá chặt, không ngờ “thỏi vàng” lại vỡ ra trong tay hắn ta.

“Giết!”

Trong thỏi vàng bị vỡ đột nhiên trào ra một dòng nước đen, bắn lên tung tóe, trong tuyết trắng mờ hồ, dòng nước đen kia bắn tung tóe khắp nơi, tựa như thần chết đến đoạt mạng người.

“Á!”

Dòng nước đen bắn lên người tên thị vệ đó cùng mấy thị vệ bên cạnh, trong chớp mắt đã thiêu cháy quần áo và đốt đen da thịt bộ họ, vài tên ngã

xuống kêu lên thảm thiết. Da thịt tất cả bọn họ khi chạm vào mặt đất đều bị bong tróc, rách toát lồ lộ máu tươi.

Cùng lúc đó những kẻ đã nhặt châu báu đều té ngã lăn lộn kêu gào trên mặt đất, nam tử kia tức giận đến sắc mặt xanh mét, liếc mắt thấy Mạnh Phù Dao cười khẩy phóng lên bay đi nhanh như một cơn gió. Tiến cười của nàng trong đêm tối lạnh lẽo tịch mịch như tiếng từng hạt châu rơi trên nền tuyết trắng.

“Vàng có độc vô giá, lấy một tặng một đâu có lỗi! Làm người ai há chẳng tham? Tên ngốc người chắc trả lương cho bọn thuộc hạ thấp quá, chả thể mà vàng có độc cũng cướp luôn! Ha ha”.

Nàng đắc ý cười rộ --- lúc trước trong mật thất nàng đã nhìn thấy cái hộp này qua rồi nhưng lại không để ý, một là quân tử ái tài thủ chi hữu đạo (1), hai là vì nàng hiểu rõ Tông Việt. Ở Năm châu đại lục này hẳn là thần y giàu có nhất, tuyệt đối không có rảnh rỗi tầm thường đến mức đem một đồng vàng bạc châu báu bỏ vào hộp rồi cất kỹ như vậy. Dựa vào thói quen nghề nghiệp của hắn, cái hộp đó nhất định là có vấn đề, bây giờ lấy ra dùng thử một lần quả nhiên hiệu nghiệm.

(1) Quân tử ái chi thủ đạo: Quân tử tuy chuộng của cải, nhưng lấy của cải phải đúng với đạo nghĩa.

Nàng chạy được vài bước, thị vệ phía sau đuổi theo rất sát, người dẫn đầu khinh công tuyệt diệu, Mạnh Phù Dao nhìn thấy bốn phía đều có ánh đuốc sáng ngời, đột nhiên dừng lại.

Cho dù nguy hiểm cận kề nàng vẫn ung dung tựa vào thân cây, rung chân khoan tay trước ngực nhìn nam tử kia với vẻ khiêu khích. Đó là một nam tử trung niên diện mạo bình thường, lông mày màu xanh, bên hông có đeo thủ lệnh của Vương phủ, xem ra là cao thủ do Vương phủ mời đến.

Hắn đuổi đến gần kè, không ngờ Mạnh Phù Dao dám dừng lại, tức giận quát khê, áo bào như một tấm sắt kiên cố bay giữa trời tuyết, quét ngang không gian phía trước. Khi Mạnh Phù Dao nhìn thấy hắn gần tới bên mình thì nàng mới xoay vòng, tích tắc đã ở phía sau thân cây.

Lập tức nàng hét to: “Xem chiêu Toái ngọc cười mây đen che trăng bằng chông sắt của ta đây.”

Tay nàng vung lên, một đám ám khí đủ màu rít gió như mây đen bay tới ùn ùn, kinh khí mạnh kinh hồn, khiến bông tuyết xung quanh bay tán loạn.

Tên kia khinh thường cười lạnh.

“Đom đóm mà đòi cạnh tranh với mặt trăng.”

Hắn đứng ngạo nghễ bất động, ngón tay búng liên tục, từ các kẽ tay bắn ra vô số kim châm nửa xanh đen nửa vàng. Đám kim châm trong tay hắn vừa sắc lại nhẹ vừa trầm lại mạnh, so với thủ pháp loạn xà ngầu của Mạnh Phù Dao thì cao hơn vô số lần. Nhanh chóng rít gào mang theo kinh phong va chạm với “Toái ngọc cười mây đen che trăng bằng chông sắt” của nàng.

“Ầm.”

Tiếng vang mạnh mẽ vọng thẳng lên đến Cửu trùng thiên, thân cây phát nổ cháy đen ngòm. Trong nháy mắt, khói đen vòng vèo uốn lượn trên cánh tay nam tử, cuốn theo máu thịt nóng hôi hổi bay tứ tán, nhất thời những kẻ xung quanh đều hít phải lớp bụi đen ngòm.

Tiếng kêu rên cơ hồ phá tan tàch đêm tuyết yên lặng, tiếng chó hoang nơi xa chột tru lên từng hồi liên tục.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao xoay chuyển, như cười như không.

Cái gì gọi là “Toái ngọc cười mây đen che trăng bằng chông sắt”?

Chẳng qua chỉ là một đồng quả cầu bằng bùn nhão bên trong có nhét hỏa đạn, đặt sau gốc cây mà thôi.

Đêm đó khi bị tập kích ở vách tường của Vương phủ, nàng nhận thấy thủ pháp phóng ám khí của nam tử kia rất cao siêu. Mạnh Phù Dao biết rằng, mỗi người đối với sở trường của mình thì đều có lòng tin và trực giác phản ứng kì lạ, nàng phóng ra ám khí tất nhiên hẳn sẽ dùng ám khí để trả đũa.

Ám khí gặp hỏa đạn, thế là “Ầm”.

Lúc hỏa đạn phát nổ ầm, Mạnh Phù Dao còn giơ ngón giữa cười to thách thức, thừa dịp khói tỏa mịt mù, mọi người còn đương rối loạn, nàng lập tức cao chạy xa bay.

Bông tuyết mát lạnh tạt vào mặt thật sáng khoái, Mạnh Phù Dao càng chạy càng nhanh, như một cơn gió cuốn lướt qua trùng điệp dãy nhà, bỏ lại những tiếng kêu thảm thiết và khói đen đậm đặc cùng máu thịt bết nhè ở phía sau lưng.

Phía trước xuất hiện một dãy nhà lộn xộn, chắc là nơi ở của những hạ nhân ở phía sau khu vườn hoang. Mạnh Phù Dao nhìn quanh quần bốn phía, thấy phía sau sân vườn có một đoạn tường vây tựa hồ khác thường, hình như ở đó có một cái cửa nhỏ. Nàng không chút chần chừ cong chân chạy thẳng đến đó.

Người ở đó dường như chưa hay biết chuyện gì đã xảy ra, vẫn đang ngủ yên. Nàng như một cơn gió lướt qua dãy nhà nơi đó, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người gào khóc to, đẩy tung cửa sân của một ngôi nhà nào đó.

“Tiểu Tứ nhi bị thương, mọi người mau tới nhanh lên...”

Bốn phía lập tức bị kinh động, những ngọn đèn dầu lần lượt sáng lên, mọi người nhao nhao bật dậy mặc quần áo, Mạnh Phù Dao càng chạy nhanh hơn nữa.

Nhưng mà đột nhiên nàng khựng lại.

Phía sau lưng có tiếng rên của người bị thương, kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Xui xẻo quá, đêm nay Tiểu Tứ trực đêm thay cho Biểu thiếu gia, cảm thấy lạnh nên trở về lấy thêm áo, đi ngang qua vườn phía Tây thấy có bóng người lại có tiếng ồn ào thì qua xem thử, đầu dè... bị một viên bi sắt văng trúng người làm bị thương.”

Tiếng mọi người lo lắng than thở xen lẫn tiếng rên rỉ của người bị thương, Mạnh Phù Dao đưa lưng về phía họ, tay vịn lên cửa, lặng người.

Đứa bé kia... bị thương do mảnh đạn nổ của nàng sao?

Vừa nãy khi hỏa đạn nổ khiến cao thủ kia bị thương, nhưng những mảnh đạn cũng bay tứ tán khắp nơi, nếu như khi đó thật sự có người đi ngang qua, thì chắc chắn người đó cũng sẽ bị thương.

Lúc ấy nàng đang bận ngăn cản kẻ địch, không để ý đến xung quanh có người khác hay không, bây giờ xem ra, đứa bé kia đúng là bị nàng vạ lây.

Mạnh Phù Dao thay đổi quyết định trong tích tắc, ngón tay đặt trên vòng cửa buồng xuống, thở dài rầu rĩ.

Có thể đả thương kẻ địch nhưng không thể đả thương người vô tội, đây là nguyên tắc của nàng.

Huống chi những kim châm sắt đó có chứa độc, lỡ như đứa bé này bị trúng kim châm thì lúc này nó biết tìm thuốc giải ở đâu? Có ai chịu đi mời thầy thuốc đến để chữa trị cho một đứa trẻ chỉ làm tội tở, trong lúc mọi người đang bủa vây tìm giết thích khách?

Nếu nàng bỏ đi, sẽ có một người vô tội bị chết.

Lòng đã quyết thì không do dự, Mạnh Phù Dao xoay người chen vào giữa đám đông xung quanh, những hạ nhân này đâu biết võ công nên chỉ thấy trước mắt hoa lên, một thiếu niên mặc áo xanh đen thình lình xuất hiện.

Mọi người kinh ngạc nhao nhao thụt lùi, vừa hay tạo thành không gian trống trải cho nàng. Nàng cúi nhìn người bị thương quả nhiên phát hiện trên cánh tay đầm đìa máu me của đứa trẻ ấy có cắm kim châm.

Mạnh Phù Dao liền thò tay vào ngực lấy thuốc giải.

Chỉ trong giây phút nàng vừa cuối đầu thọc tay vào áo.

Sau đó tai đột nhiên tê dại.

Lập tức máu huyết toàn thân như ngừng chảy, bóng người xung quanh cũng trở nên mơ hồ, đông đưa như bóng cây trong sóng nước, bông tuyết xoay tròn đầy trời, phóng đại tựa như những tảng đá to từ trên trời rơi xuống.

Có tiếng nói nặng nề từ phía đằng xa truyền đến, nghe như ngăn cách bởi ba lớp da trâu, mang máng đó là tiếng cười của nam tử.

Tiếng nói xa lạ mang theo sát khí, sự đặc ý, lạnh lẽo, xen lẫn tức giận.

“Dám xông vào Vương phủ giết người, có chết trăm lần cũng không đủ chuộc tội! Phải báo cho Thái tử biết để tru diệt cả nhà!”

Người kia dừng lại một lát rồi nói: “Không uổng công sắp đặt, bốn vương xử chết người ở đây.”

Kiểm quang lóe sáng, ánh kiếm lay động trước mắt, bất ngờ dừng lại.

Dường như Đức vương đang sửng sốt nói: “Sao Thái tử lại khởi giá từ Thượng Dương cung đến đây, có chuyện gấp lắm sao? Không lẽ Nam

Cương nổi loạn?”

Sau đó vang lên tiếng bước chân xa dần, mơ hồ nghe được mệnh lệnh: “... Giết chết, không được để lộ ra ngoài!”

Thoáng chốc im lặng, ý thức Mạnh Phù Dao dần dần rời rạc, nghe như có tiếng bước chân đang đến gần, trên thân người này thoang thoang mùi thuốc súng, một giọt máu đậm đặc nhỏ xuống mặt nàng.

Mùi máu tanh xộc vào mũi khiến nàng hơi tỉnh lại, lơ mơ gắng gượng cười, nàng biết người đến là ai rồi.

Thật là ... xui xẻo mà...

Có ai đó hung hăng túm chặt tóc nàng khiến da đầu nàng đau rát, búi tóc rớt xuống xoa tung trên mặt. Có người không tin kêu lên “Ồ”, nói: “Là nữ? ha ha, đúng lúc...”

Tiếng nói ngập tràn sát khí và tức giận vang trên đỉnh đầu nàng.

“Cuối cùng người cũng rơi vào tay ta!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Hình Bóng Trong Tim (1)

Tầm nhìn nhập nhòa mờ ảo, tất cả hình ảnh như đang chìm trong sóng nước, ảo ảnh dập dềnh. Cảnh vật trước mắt méo mó đung đưa, nam tử với bộ quần áo xộc xệch ôm cánh tay đang rỉ máu, cười gằn tiến lên từng bước.

Nụ cười kia quý mị như yêu vật, u ám thâm tà, khuôn mặt méo mó, mắt trừng to, miệng rộng đen ngòm phô hàm răng trắng nhọn bén loáng.

Mạnh Phù Dao hít vào một hơi thật sâu, nàng vung tay rút ra kim châm, đột ngột đâm vào phía sau ót hăn.

Hắn ta nghiêng đầu né tránh, kinh ngạc thốt lên: “Người còn có thể cử động sao?” rồi không chút chần chừ bước nhanh đến bên cạnh, nhanh chóng tóm lấy Mạnh Phù Dao, nhấc nàng lên đi một đoạn chui vào bên trong tiểu viện. Hắn giơ chân đá lên bức tường trước mặt, lập tức vách tường di chuyển ầm ầm, sau đó bế Mạnh Phù Dao vào trong gian phòng tối om.

Thần trí Mạnh Phù Dao hơi phiêu lãng, nhưng kì lạ là nàng không bị hôn mê mà còn mang máng ngửi được mùi thuốc thoang thoảng, hương thuốc thơm mát như một thanh kiếm bén nhọn đâm xuyên vào tận đại não. Ý thức nàng như ánh sáng đom đóm lập lờ bay tứ tán, vòng vèo rồi lại tụ trung ở một chỗ. Giống như xây cất một tòa tháp, xây thành từng khối cố định rồi từ từ nối kết thành một tòa kiến trúc theo như bản vẽ.

Đột nhiên nàng nghe được tiếng xé rách vải, trước ngực liền có cảm giác lạnh lẽo, một bàn tay nóng hổi mang theo mùi máu tanh chạm vào da thịt, khiến người nàng run lên.

Nam tử này chính là kẻ đã hai lần giao đấu với Mạnh Phù Dao và bị nàng làm cho bị thương, cũng chính là Tổng quản Đức Vương phủ, thuộc hạ thân tín nhất của Đức vương. Hắn ta bị thương do trúng kế của Mạnh Phù Dao, lại để vượt mất người nên cảm thấy vô cùng mất mặt. Nếu không có người an bài kế sách thì Mạnh Phù Dao đã cao bay xa chạy, vì thế hắn ôm một bụng lửa giận bùng bùng, muốn lăng nhục nữ nhân không biết sống chết là gì này trước khi giết chết để hả lòng hả dạ.

Một đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chăm chăm cảnh xuân trước mặt, hắn không ngờ Mạnh Phù Dao lại là một nữ nhân xinh đẹp đến vậy. Khi lớp ngụy trang được lau sạch liền hiện ra một dung nhan kiều diễm, này là đôi bờ mi dài khe khẽ chớp, này là đôi môi đỏ mọng như hoa lựu. Ánh mắt hắn từ từ trượt xuống...da thịt thiếu nữ trước mắt còn trắng sáng hơn cả tuyết, trắng trong ca quý vô ngần, dùng ánh mắt cũng có thể cảm nhận được sự mềm mại cùng hương thơm trinh nữ. Cánh tay dính máu đỏ tươi đang đặt trên làn da trắng ngần, tôn lên vẻ đẹp mong manh yếu ớt đến đau lòng, tựa như chiếc lá đỏ lìa cành khẽ khàng đậu xuống, lại tựa như lời thỉnh cầu đấng quân vương xin hãy thương hại thôi đừng chà đạp nữa.

Lời thỉnh cầu thầm lặng này lại khơi mào thú tính và ham muốn dục vọng điên cuồng của nam tử, hắn gầm nhẹ, vung chưởng đập tắt nển, hỗn hển cời quần.

Gian phòng đột nhiên trở nên âm u, càng khiến không gian trở nên nhỏ hẹp tù túng hơn thêm, không biết người nào đó ở phía bên ngoài đã đốt lên một ngọn đèn, sắc màu tím nhạt, nhưng chỉ là một chấm sáng nhỏ nơi xa xa, lọt qua khe hở trên vách tường rọi vào bên trong phòng.

Mạnh Phù Dao đột nhiên chấn động.

Không gian chật chội...Ánh tím lợt qua khe hở...cảnh tượng như lạ như quen, hình như trước kia nàng đã nhìn thấy từ lâu lắm rồi...

“Á.”

Đầu nàng như bị một thanh kiếm sắc bổ xuống mạnh mẽ, cơn đau dữ dội tức thì che mờ toàn bộ ý thức, tầm nhìn như lớp lớp sóng xô, một số sự việc đã qua rất lâu ẩn sâu trong chiều sâu ký ức, không muốn mở ra, bỗng nhiên bị bong ra từng mảnh, một số hình ảnh cứ lớn vồn trong đầu...không gian nhỏ hẹp...một chiếc đèn lồng ánh tím treo phía đằng xa...khuôn mặt háo sắc đang hả hê cười của nam tử trung niên trước mặt...giơ cánh tay gân guốc muốn chạm vào cơ thể nàng...

Ác mộng xưa lại hiện lên, đánh thức ký ức đã bị ngủ vùi, ký ức rời rạc tụ lại trong tích tắc, sự tức giận bị dồn nén bấy lâu như một ngọn lửa cháy bùng lên. Chân khí từ đan điền đột nhiên lan tỏa bùng bùng khắp toàn thân, như muốn xé toạc lồng ngực nàng để trào ra, tựa như thủy triều hung hãn sắp phá vỡ đê!

Mạnh Phù Dao đột nhiên nhảy bật dậy, hơi ngửa đầu, miệng phun trào máu tươi như mưa rơi xuống, vấy dính khắp đầu và thân nam tử nọ.

Hắn giật mình chồm dậy, cấp tốc kéo quần thụt lùi về phía sau, kinh hãi nhìn Mạnh Phù Dao. Không hiểu tại sao mình đã dùng “Xích hồn châm” đâm vào nàng ta, mà nữ nhân này lại có thể thoát khỏi sự kiềm chế và khôi phục lại bình thường?

Mạnh Phù Dao nhảy bật lên, máu phun xối xả, sự tức giận của nàng như một ngọn lửa hừng hực dấy lên đốt sáng muôn dặm hồng trang. Nàng cúi xuống nhìn ngực mình, thành linh quay đầu, bước đến gần người nọ.

Ánh mắt nàng vừa lạnh lẽo vừa nóng bỏng, giống như hoa mạn châu sa xinh đẹp bị đốt trong lửa đỏ, tản ra sát khí và tử khí chốn âm phủ. Lại tựa như một sợi xích sắt, chỉ trong tích tắc đã trói chặt linh hồn của đối

phương, rồi dùng lửa địa ngục thiêu đốt hắc ta thành tro bụi trong nháy mắt!

Nam tử kia bị ánh mắt như thế nhìn chòng chọc, sau lưng túa ra mồ hôi lạnh ngắt, bất giác giơ tay rút kiếm, lui liền ba bước.

Bản thân hắc ta cũng không biết vì sao mình lại thụt lùi, rành rành võ công thiếu nữ này chưa thể uy hiếp được hắc ta, nhưng mà ánh mắt của nàng ta giờ phút này đây vô cùng đáng sợ. Từ lúc hắc ta chào đời cho đến nay chưa từng thấy qua, chỉ một ánh mắt thôi mà có thể giết được người!

À...không, hắc ta đã thấy qua một lần rồi, nhiều năm trước đây, khi Thái tử điện hạ vẫn còn là một thiếu niên, sau khi nghe được tin tức, ánh mắt ngài ấy lúc đó cũng giống như ánh mắt của thiếu nữ kia lúc này, khiến cho chân hắc ta run rẩy...

Đã nhiều năm trôi qua, ánh mắt như thế lại xuất hiện trên một người khác, lại một lần nữa hắc ta thấy được ánh mắt tràn đầy sát khí và u ám tột cùng!

Lần này hắc ta không dám sử dụng ám khí, chỉ đành giơ kiếm ngang mặt, vừa xuất ra chiêu thức đầu tiên thì nhìn thấy phía đối diện, Mạnh Phù Dao với mái tóc đen rối tung tức giận lao tới nhanh như một con hổ.

Khi nàng ta phóng tới thì chân khí toàn thân được phát tán ra khắp nơi, khiến cho bàn ghế trong phòng đều bị lật ngược, màn treo tung bay, tiếng đĩa sứ vỡ vụn kèm theo tiếng gãy đứt đoạn của ngọn nến vang lên, màn treo thành linh rũ xuống trong bóng tối đen ngòm. Mạnh Phù Dao tựa như một đám mây đen bay tới, thuận tay nhấc chiếc ghế lên đập mạnh vào đầu hắc ta!

Hắc ta nhất thời hoa mắt choáng váng --- công lực nàng ta sao đột nhiên lại mạnh mẽ như vậy? Cú đánh này như có sức mạnh long trời lở đất.

Có điều, hắn là người đứng đầu thị vệ Vương phủ, thụ hưởng bổng lộc của một quan tứ phẩm, sao lại có thể lâm trận lùi bước, sao lại có thể sợ hãi một thiếu nữ đang sôi sục lửa giận chứ?

Trường kiếm cuộn cuộn như tạo ra cơn bình địa ba đào (1), dựng thẳng lên thành một bức tường nước cao trong suốt sừng sững trước mặt, tiếng xé rách “Xoẹt” rất nhỏ vang lên, nước từ trên bức tường trong suốt rần chắc như thủy tinh kia bắn ra hóa thành ám khí sắc nhọn, nhắm thẳng tới vị trí tim trên cơ thể trắng ngần của Mạnh Phù Dao.

(1) Bình địa ba đào: Sóng to san bằng tất cả.

Những tia nước tựa như ám khí sắc nhọn bao phủ xung quanh, nhưng nàng chỉ hét to một tiếng:

“Phá!”

Mạnh Phù Dao vung tay lên, một luồng ánh sáng xanh xuất hiện, chỉ trong phút chốc cánh tay nàng như hóa thành ngọc bích, ánh sáng màu ngọc bích lan tỏa khắp xung quanh, cứng cáp mạnh mẽ, kiên cố không thể nào phá vỡ được.

“Phá Cửu Tiêu!” Tầng thứ năm “Quang Minh!”

Ngày thường Mạnh Phù Dao không thể thể hiện thực lực vốn có của mình, ngày hôm nay bị kích động mạnh, cuối cùng nàng cũng liều mình sử dụng hết võ công trong người, cánh tay của nàng như có một sức mạnh vô địch, liên tiếp xé rách bức tường trong suốt cứng rắn như thủy tinh kia, đâm thẳng vào yết hầu của hắn ta.

Hắn quát khê, thể kiếm che ngang thân người, lại bất thành linh thay đổi, vẽ ra muôn vàn kiếm ảnh chằng chịt như tơ kén đầy đặc quần quanh người Mạnh Phù Dao.

Hai người loạn chiến trong không gian chật chội tối đen, không có tiếng va chạm leng keng của kiếm, không có tiếng vỡ vụn của bàn ghế bể nát, ngay cả tiếng quát khê ban đầu cũng chẳng nghe thấy được. Chỉ nhìn thấy mờ mờ hai bóng người bay lên bay xuống và tiếng gió vun vút do di chuyển với tốc độ quá nhanh, xen lẫn mùi mồ hôi cùng máu tươi tanh nồng.

Đây là một cuộc chiến gay go, bóng dáng mảnh khảnh mỗi khi bị tấn công thì lập tức trả đũa, đầu óc Mạnh Phù Dao bị chuyện xưa bức bách trở nên trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ trong đầu là: Giết nó đi! Giết chết ký ức đáng sợ đó đi!

Ba mươi chiêu...một trăm chiêu...ba trăm chiêu!

Trán nam tử đó đầm mồ hôi, ánh sáng phản chiếu lên bóng loáng.

À này điên rồi!

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy kiểu đánh nhau như thế này, chưa bao giờ nhìn thấy người nào liều mạng như vậy.

Từ lúc bắt đầu giao đấu đến lúc này đây, nàng đã để lại trên mình hắn bảy vết thương đầy máu, hắn cũng tặng nàng ít nhất mười hai nhát kiếm.

Hắn đã được tôi luyện từ nhỏ nên gân cốt vô cùng cứng cáp, tuổi tác cũng lớn hơn Mạnh Phù Dao nhiều, nhưng vết thương trên người không khiến động tác của hắn chậm hơn chút nào. Mà khi kiếm hắn chỉ khê sướt trên da mặt Mạnh Phù Dao, thì lập tức người nàng chảy máu.

Bởi vì như vậy nên hắn càng đánh càng hăng, hắn biết rõ từng vị trí trên cơ thể con người có thể chịu đựng đau đớn đến đâu, nên ra tay trên những vị trí mà khi bị thương con người cảm thấy đau đớn nhất. Nếu người bình thường bị trúng những chiêu kiếm ác độc như vậy đã buông kiếm đầu hàng, cạn kiệt sức chiến đấu. Nhưng hắn không ngờ tới, thiếu nữ gầy còm này lại có sức chịu đựng quá mức dẻo dai như vậy.

Hắn nhìn thấy thì vô cùng kinh hãi, bởi vì đối phương càng đánh càng hăng say, còn hắn càng đánh càng yếu. Không phải hắn sợ mà vì hắn không còn đủ sức nữa, giờ phút này hắn mới nhận ra, nàng ta chỉ giả vờ điên cuồng tấn công để khiến hắn tức giận mà khí nộ tấn công. Nham hiểm hơn nữa là khiến chân khí hắn bị rối loạn.

Nội lực hắn quá mạnh, lại đang lúc tức giận, hơn nữa trong lòng còn có tà niệm nên dù là võ công chí dương hay chí âm đều rất dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, chân khí tự động tiêu tán. Cứ tiếp tục tấn công nhanh như thế này thì hắn ắt sẽ càng lúc càng yếu.

Nha đầu này quả nhiên lợi hại, chỉ mới tiếp ám khí của hắn có một lần mà đã đoán được nội công của hắn như thế nào rồi! Chuẩn bị sẵn sàng, tính kế từng bước!

Hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, khí thế dần dần lụi tắt, mà Mạnh Phù Dao lại đột nhiên mỉm cười lạnh lẽo.

Chút thương tích này đáng là gì chứ!

Nếu như một người từ lúc năm tuổi đã bắt đầu phải chịu đựng sự huấn luyện bằng việc đánh đập liên tục, ở trong sơn cốc cùng cùng với thú dữ vật lộn tranh giành sống chết, để tu luyện nội công tinh thuần đã ẩn mình bế quan trong địa đạo hàng tháng trời, đói đến nỗi ăn cả giun thì chút đau đớn này há có là gì?

Tâm pháp chí cao vô thượng, chỉ có khi độ sức cùng cao thủ thì mới dễ dàng đột phá đến cảnh giới cao nhất.

Đây là cơ hội tốt, lấy máu của ta và kiếm của người để luyện tăng thêm một tầng nữa!

Chiêu thứ năm trăm!

Mạnh Phù Dao toàn thân đầm máu đột nhiên lao người vào trong, quét tay ngang một đường, dùng cánh tay của mình để cản đường kiếm hung bạo của đối phương.

Trường kiếm đâm xuyên từ cuối khuỷu tay trời ra ngoài, kiếm phong xuyên qua xương cốt, phát ra âm thanh ken két đến ghê rợn người.

Hắn không thể nào tránh né việc bị máu thịt bầy nhầy trên thanh kiếm bắn tung tóe lên khắp cả mình, khiến hắn kinh sợ.

Lợi dụng điều này, Mạnh Phù Dao liền không cho hắn cơ hội rút kiếm, nàng đột nhiên bước ngang, thanh kiếm găm trong khuỷu tay xoay chuyển, trường kiếm được rút ra khỏi xương lập tức bị bẻ cong một trăm tám mươi độ, “rắc rắc” một tiếng bỗng đứt kìa.

Kiếm gãy văng ra, máu tươi trên thân kiếm bắn tung tóe, Mạnh Phù Dao nhảy bật lên, ngửa đầu hét to. Tiếng hét trong trẻo như phượng hót vang, xuyên mây bay thẳng lên chín tầng trời cao, khiến ánh sáng màu ngọc bích tỏa xanh rực rỡ. Mạnh Phù Dao giơ chân đá vào giữa không trung, đoạn kiếm gãy nhắm thẳng về phía hạ thân của nam tử bay đến!

Kiếm quang lóe lên như ánh chớp, lập tức đập vào đôi mắt đang hoảng sợ của đối phương, hắn ta cảm giác được ý đồ của Mạnh Phù Dao, hét lên hãi hùng, trốn chạy nhanh như hỏa tiễn.

Nhưng đã chậm một bước!

Đoạn kiếm sườn ngang qua hạ thân của nam tử, hắn ta dùng hết tất cả thực lực của mình để liều mạng xoay vòng giữa không trung, một tiếng “roẹt” vang lên khê khàng, máu tươi mảnh như một sợi chỉ nhỏ bắn ra, một thứ gì đó cũng văng ra ngoài.

“Á”

Nam tử cầm mình xuống giữa không trung, giãy giụa trên mặt đất như cá sắp chết, hân run rẩy giờ tay che đũng quần, lòng bàn tay toàn là máu tươi.

Mạnh Phù Dao chửi khê: “Mẹ nó, sao giống như cắt một quả trứng vậy!”

Nàng vung kiếm lên định chém tiếp một đao nữa, vừa bước lên thì cảm thấy đầu óc choáng váng, bước chân loạn choạng.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Đức vương vội vàng bước vào, vừa nhìn thấy liền giật mình thất sắc, phất tay áo chỉ vào Mạnh Phù Dao ra lệnh.

Bỗng từ nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng báo tin kéo dài.

“Thái tử giá đáo!”

Tiếng truyền báo kia rõ ràng là từ rất xa, nhưng tiếng bước chân thoăn thoắt đã văng đến, vừa nghe liền nhận biết đó là những cao thủ, nhanh nhẹ đến mức gần như chẳng phát ra âm thanh gì, chỉ tích tắc đã đến gần kề.

Mạnh Phù Dao lao đảo quay đầu lại, lúc này toàn thân nàng đều là máu và mồ hôi, sức tàn lực kiệt như sắp sửa ngã xuống. Chết độc đã thấm sâu khiến thần trí nàng mơ hồ, nàng mang máng nghe được hai chữ sau cùng. Nàng cảm giác mình không thể nào chống cự nổi nữa, cũng nghe ra được tiếng bước chân của cao thủ đang đến gần, thậm chí là có rất nhiều người đang bủa vây.

Mạnh Phù Dao dậm mạnh chân, hít một hơi, chạy vọt lên đá văng cửa mật thất, chuồn ra từ cửa sổ.

Vừa khéo khi bóng nàng vừa mất hút thì cửa mật thất lại bị mở ra, ánh sáng mặt trời từ ngoài ủa vào, trời đã sáng rồi.

Cùng lúc này có hai hàng Cẩm Y Vệ tiến vào, khác với những thị vệ bình thường, thần sắc họ trang nghiêm lạ lùng. Ánh mắt sắc bén như lông

chim cắt, khí thể tỏa sáng bùng bùng, vừa nhìn đã biết tất cả đều là cao thủ.

Trên người bọn họ đeo ngọc bài Như Ý màu xanh ngọc, trên đó có nạm vàng hai chữ “Thượng Dương”.

Cung Thượng Dương của Thái tử Vô Cực nắm giữ đội thị vệ danh chấn thiên hạ: “Thượng Dương kị”.

Những việc bình thường này không cần đến họ dù chỉ một người, nhưng hôm nay vừa xuất hiện đã là một đội, chỉ mới đến đã bắt những hộ vệ của Vương phủ đứng sang một bên, canh giữ họ chặt chẽ. Số còn lại nhanh chóng tiến vào mật thất, dàn hàng đứng bên cạnh cửa, đồng loạt khom người.

Đêm qua tuyết rơi đầy trời, vì vậy mà mới canh tư sắc trời đã sáng choang, cành quỳnh cây ngọc trong đình viện trắng tinh khôi, tô điểm những đoá hồng mai đỏ như máu.

Trong hàng hộ vệ nghiêm trang dưới trời tuyết trắng, xuất hiện một bóng người cao thon, bước chân nhìn như chậm rãi nhưng thoát cái đã đến trước mặt. Trường bào màu tím thêu hình rồng bằng chỉ bạc khê phát phơ, bên ngoài khoác một chiếc áo lông cáo trắng ngần hơn cả tuyết. Đai lưng màu ngọc bích ấm áp nhẹ nhàng, sắc xanh dịu dàng, khiến bầu trời đầy tuyết như hé lộ mầm xuân.

Chàng trai vừa đến đó, mặc dù chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt, nhưng vẫn thấy được làn da như ngọc sáng, tóc đen như gỗ mun. Thấp thoáng dưới chiếc áo lông lông lánh sáng ngời là đôi mắt thâm trầm sâu như biển, lúc sáng lúc tối, người nhìn vào cảm thấy như mình bị thôi miên.

Khi chàng trai vừa bước vào, những thị vệ Thượng Dương kị trang nghiêm, kiêu ngạo lạnh lùng vốn chẳng coi ai ra gì kia lại cúi người thật sâu, cực kỳ tôn kính.

Tuấn kiệt đương thời, dòng dõi hoàng tộc, người được nhân dân trong nước kính yêu nhất. Mười lăm tuổi đã giám quốc phụ chính, đưa nước Vô Cực trở thành quốc gia đại phú đại cường vang danh bảy nước, khiến cho những người đứng đầu bảy nước không một ai dám phát lệnh tấn công, Thái tử Vô Cực.

Trưởng Tôn Vô Cực.

Trong trời tuyết trắng, Trưởng Tôn Thái tử tài hoa trác tuyệt, tao nhã thoát tục, thong dong một đường bước thẳng vào trong, trên đường đi không để lại chút dấu vết gì.

Tuyết rơi suốt đêm qua khiến bậc thềm đá cực kì trơn ướt, đội trưởng thị vệ tiến lên nghênh đón, Trưởng Tôn Vô Cực chẳng hề khựng lại, một mạch bước thẳng vào trong.

Đội trưởng thị vệ đành đứng im tại chỗ, hơi kinh ngạc quay đầu lại nhìn theo bóng dáng của Thái tử. Ông cảm thấy hôm nay Thái tử có chút gì đó bất thường, rõ ràng bước chân và thần sắc rất bình thản, nhưng ông đã theo hầu nhiều năm cảm giác được hôm nay Thái tử hơi vội vã. Trong đôi mắt thâm sâu hun hút không thể nhìn thấy gì hình như có chút nóng vội, thấp thoáng lo âu, thậm chí còn có...chút giận dữ.

Ông vẫn còn đương đứng ngẫm nghĩ, Trưởng Tôn Vô Cực đã đứng trước cửa mật thất được mở sẵn.

Chàng đứng trước cửa, đôi bàn tay lồng trong chiếc áo khoác lông cáo từ từ bỏ xuống, quét mắt nhìn một vòng, hít vào một hơi thật sâu.

Thị vệ càng cúi thấp đầu hơn nữa.

Bàn ghế trong phòng bừa bãi, mặt đất đầy vết máu, từng giọt tí tách rơi xuống, trông rất rợn người, còn có một thứ gì đó nhỏ xíu nằm trong một

vững máu to. Sắc mặt của tất cả mọi người khi nhận ra thứ gì đó đều chấn kinh, nhìn về phía nam tử đang bụm hạ thân lẫn lộn đau đớn trên mặt đất.

Đức vương tái xanh mặt, nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Cực thần tốc tiến thẳng vào thì sắc mặt khê biến đổi nhanh chóng, liền đứng im bất động.

Trưởng Tôn Vô Cực cũng chẳng buồn nhìn đến Đức vương, ánh mắt liếc nhìn thứ gì đó trên mặt đất, đôi ngươi co rút lại, đột nhiên từ từ tiến lên trước một bước.

Một bước này khê khàng nhẹ nhàng, nhưng cùng với nhịp bước chân đó, tất cả đồ vật trong phòng, bao gồm cả chiếc bàn đá vô cùng rắn chắc và chiếc màn treo mỏng manh đều lạng lẹ quý dị hóa thành bột mịn, bay lên cao rồi rơi lã chã xuống.

Các hộ vệ kinh ngạc nhìn nhau, thì ra những đồ vật này vốn đã bị rạn nứt từ lúc ban đầu, bây giờ chỉ vì bị một luồng khí tức tác động đã hóa thành bụi phấn. Cho thấy mới vừa rồi trong căn phòng tối om này đã diễn ra một trận ác chiến kịch liệt đến dường nào, thế nên tất cả mọi vật đều bị chấn động bởi kiếm khí, rồi bị chân khí kích động nên hóa vụn.

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ nhìn chăm chăm vào vũng máu trên mặt đất, ánh mắt quét lên người nam tử đó, liền khẳng định rằng, chỉ với vết thương trên người hắn ta thì không thể nào có nhiều máu như vậy được.

Ánh mắt chàng biến ảo trong khoảnh khắc đó, hình như trong giây phút ấy có sóng triều cuộn cuộn nổi lên trong đáy mắt, nhưng chỉ trong chớp mắt lại tan biến.

Chàng phẩy tay, tất cả thị vệ đồng loạt lui ra lạng lẽ.

Cửa mật thất được đóng lại, tuyết quang sáng lòa lọt qua khe cửa rọi vào bên trong, soi thấy thần sắc trong ánh mắt Thái tử biến ảo, như trên trời cao mây mù đang vần vũ.

Sắc mặt Đức vương lúc này đã khôi phục bình thường, khẽ cúi thấp người xuống thi lễ: “Tham kiến điện hạ.”

Chàng chỉ phất tay, đưa lưng về phía tuyết quang, ánh mắt bình thản, khóe miệng nhàn nhạt ý cười nhưng lạnh lẽo khôn xiết.

Chàng vẫn chẳng màng đến Đức vương, bước về hướng nam tử đang nằm run rẩy.

Thần trí nam tử lúc này đã khôi phục, nằm bò trên mặt đất dập đầu lạy, nước nỡ nói: “Điện hạ...điện hạ...”

Y nằm trên nền đất đầy máu, ngửi được mùi máu tanh của y và cả của nữ tử kia để lại, y lại nhớ tới nữ tử khí phách mạnh mẽ và ứng biến lanh lẹ ấy đã dùng đoạn kiếm dính đầy máu của mình để cắt đứt của quý, khiến cả đời sau của y tuyệt tử tuyệt tôn.

Y vẫn nằm trên nền đất lạnh lẽo đầy máu, hơi thở run rẩy, cuộc đời y coi như kết thúc vào giây phút kia rồi, như pháo hoa dễ nguội mộng đẹp dễ vỡ, kết thúc bất ngờ chẳng lường trước được.

“Điện hạ...”

Vũng máu trước mặt phản chiếu bóng hình lay động của chàng trai với trường bào lộng lẫy màu tím, vạt áo tím ở ngay trước mặt y, y ngẩng đầu lên tìm kiếm sự thương xót của người đương đứng trước mặt mình, hy vọng nhận được ánh mắt ôn hòa của Thái tử điện hạ như những lần trước đây.

Y nhìn vào ánh mắt rất quen thuộc, ánh mắt ấy vẫn mãi mãi như gió xuân, dù thâm trầm nhưng luôn nhàn nhạt ý cười. Nhưng mà giờ phút này đây, hẳn cảm thấy ánh mắt ấy và thái độ người trước mặt mình vô cùng xa lạ. Tựa như rỗng trên chín tầng trời lạnh lùng vọng nhìn xuống nhân gian, chăm chú nhìn kẻ phạm nhân dám to gan xâm phạm vào lãnh địa bất khả xâm phạm của mình.

Xa xôi, bức bách, lạnh lẽo, u tối, ngập tràn sát khí.

Những lời y muốn nói ra chợt nát vụn nơi cổ họng, thân thể bất giác run rẩy.

Đức vương đột nhiên tiến lên một bước, đứng chắn trước người thuộc hạ thân tín nhất của mình.

Đức vương khiêm cung khom người, nhưng lại nhìn thẳng vào mắt Trương Tôn Vô Cực không chút nhượng bộ: “Điện hạ, việc này không dám kinh động đến ngài...Trước hãy để cho vi thần đưa Tôn Thành đi trị thương.”

Hắn ngoắc tay gọi người đến, lại nghe thấy Trương Tôn Vô Cực lười nhác nói: “Có gì để chữa trị chứ?”

Đức vương ngẩn ra, bỗng nhiên quay đầu lại, đôi ngươi co rút, lạnh lùng nói: “Điện hạ...Ngài chắc hẳn nắm rõ tình hình tối nay sao? Có người ngang nhiên xông vào Vương phủ ban đêm, không những giết người mà còn phá nổ Vương phủ, thậm chí trợ thủ đắc lực nhất của vi thần còn bị thương nặng...”

Ánh mắt Trương Tôn Vô Cực rơi trên thứ gì đó đang nằm trên vũng máu, như cười như không.

“Nặng lắm sao, vết thương thật kỳ lạ.”

Đức vương hơi xấu hổ, nhưng vẫn không chịu nhượng bộ, “Vi thần cho rằng, việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng phái người truy bắt hung thủ to gan lớn mật kia...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Hình Bóng Trong Tim (2)

Trưởng Tôn Vô Cực chẳng hề để ý, nhẹ nhàng ngồi xõm trên mặt đất đầy máu, nhìn chăm chú những vết máu trên mặt đất, đáy mắt như dấy lên ngọn lửa cháy bùng, nhưng lại đột nhiên bình thản cất tiếng:

"Tôn Thành, người đã phạm sai lầm."

Tôn Thành kinh ngạc ngẩng đầu, không hiểu vì sao Thái tử điện hạ lại bất chợt thốt ra câu nói ấy, vì sao không cho gọi thái y đến chẩn bệnh và chữa trị cho y?

“Người sai ở chỗ luôn tự cao tự đại, tự cho mình là đúng. Trước kia người được theo hầu bệ hạ, đích thân bệ hạ thăng chức cho người làm đệ nhất thị vệ ở tại Đức vương phủ, từ đó người liền ý thể làm bậy. Người xuất thân bần hàn, từng trải qua cảnh nghèo khó, sau khi thăng chức không chịu tu tâm dưỡng tính, lòng dạ hẹp hòi, giết người báo thù. Người từng vượt ba trăm dặm chỉ trong một đêm để giết chết hết cả nhà người đã từng phun nước bọt vào người. Người cũng từng sai người cưỡng dâm chị dâu người, chỉ đơn giản vì khi người nghèo khó nàng ta xem thường người. Khi người say rượu xô xát với người ta tại một con hẻm nhỏ, người đã giận dữ rút kiếm giết chết người nọ, một người bạn tốt đến khuyên can cũng bị người giết chết.”

Tôn Thành tưởng rằng những bí mật kia cả đời này cũng không có một ai biết được, người y bật run nhè nhẹ. Y ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt sâu khôn lường của Thái tử, không hiểu vì sao y chỉ là một võ quan đứng hàng

tử phẩm, trong mắt Thái tử chỉ là một nhân vật nhỏ bé tầm thường, thế nhưng Thái tử lại biết nhiều bí mật của y đến vậy. Mà nếu đã biết hết những bí mật ấy, tại sao trước đây chưa hề nhắc tới.

“Người đích thực là một người giỏi võ, nhưng lại không phải là một hiền tài.” Trương Tôn Vô Cực như nhìn ra được thắc mắc trong lòng y, lạnh nhạt nhìn xuống, “Kẻ giỏi võ không có đạo đức thì chỉ cần anh dũng thiện chiến, có thể ngăn địch cũng có thể giết địch, có thể theo ý nguyện của bệ hạ mà bảo vệ Đức vương điện hạ. Dù người có suy đồn đạo đức, phẩm chất xấu xa cũng đâu có quan hệ gì đến ta, càng không có quan hệ đến triều đình.”

Chàng đứng khoanh tay, tay áo không gió mà bay, tản mát ra một mùi hương thoang thoảng kì dị.

“Nhưng mà, Tôn Thành, chuyện hôm nay người làm ta không thể nào khoanh tay đứng nhìn được.”

Trương Tôn Vô Cực nhìn vào ánh mắt ngập tràn nghi hoặc của Tôn Thành, bỗng nhiên như cười như không, chàng khom người, nhẹ nhàng kề sát tai hắn nói mấy câu.

Sắc mặt Tôn Thành lập tức thay đổi, đỏ bừng kinh hãi tột cùng, giống như đột nhiên nuốt vào một cục than lửa, y há miệng thở hổn hển từng hồi. Lại giống như găng gượng để thốt lên thành lời, nhưng mà bất luận y cố gắng đến đâu, cũng chẳng thể nào nói ra được một chữ nào hết.

Y trừng mắt nhìn Trương Tôn Vô Cực, cả người run bần bật, vẻ mặt kinh hãi lúc này dần dần chuyển sáng tối thui, khó hiểu, tuyệt vọng, muôn vàn cảm xúc. Cuối cùng y thét to một tiếng, quỳ gối bò tới nắm chặt vạt áo của Trương Tôn Vô Cực.

“Điện hạ! Tha cho ta!”

Bàn tay của Trương Tôn Vô Cực trong ống tay áo khép lại, nghĩ đến người này từng ở trong hoàng cung của phụ hoàng, nghĩ đến hẳn là đầu sỏ gây ra vô số chuyện trong những năm gần đây, trong đôi mắt chàng không có bất kỳ cảm xúc gì.

“Người đi theo bộ hạ nhiều năm... từng là thị vệ thân cận nhất của bộ hạ, nhưng mà cuối cùng người đã làm chuyện gì?” Giọng nói Trương Tôn Vô Cực rất nhẹ nhàng, chỉ mình Tôn Thành nghe được “...Tôn Thành, người thật sự làm ta thất vọng quá.”

Tôn Thành ngây người buông lỏng bàn tay đầy máu, không thể tưởng tượng nhìn Trương Tôn Vô Cực, nhìn vị Thái tử đang mỉm cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo này, y đột nhiên hiểu rằng Thái tử không những vì chuyện đêm nay, mà còn...

Khi hiểu rõ rồi y cảm thấy như đang ngâm mình trong dòng nước rét buốt, lạnh đến thấu xương...

“Không...” Y đột nhiên nổi điên nhảy bật lên, vừa rộng to vừa xông ra ngoài cửa, “Muốn ta buông tay chịu chết sao, ta không làm được! Không phải lỗi của ta! Ta cũng chỉ là...”

Đột nhiên, tiếng nói của y vỡ vụn trong yết hầu.

Tuyết vẫn không ngừng rơi bên ngoài cửa, những bông hoa tuyết bé xíu lọt vào từ khe hở trên ô cửa sổ, lả chã bay phấp phới như muốn đậu vào vạt áo của người nào đó. Nhưng lại như bị vật cản vô hình chặn lại từ khoảng cách rất xa, hệt hẳn rồi từ từ rơi xuống.

Ánh nắng chói lòa chiếu lên bóng người đang quỳ gối bên trong, chiếu lên những ngón tay thon dài như ngọc, điểm xuyết những bông hoa tuyết bé xíu trắng phau, điểm chỉ lên giữa trán của kẻ đang quỳ.

Chỉ một hành động nhẹ nhàng như thế thôi, thế nhưng Tôn Thành dù có võ công vô cùng cao cường, mạnh mẽ như hổ lại chẳng thể nào nhúc nhích được.

Đầu óc Tôn Thành xoay tròn hỗn loạn, những hình ảnh trong đầu ngang dọc đan xen chẳng chịt, bức bách kéo căng dây thần kinh y, rối như tơ vò.

Y bất giác chậm rãi cúi thấp hơn nữa, cuối cùng cũng chột hiều ra...

“Không nên đắc tội với một số người...”

Suy nghĩ này vẫn còn đang lớn vồn trong đầu, y đã rệu rã ngã xuống nền đất.

Trưởng Tôn Vô Cực chậm rãi thu tay lại, lồng tay vào trong chiếc áo lông cáo.

Chàng khẽ ngửa đầu, nghiêng người nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, cảm xúc trong đôi mắt thật khó lòng miêu tả. Tựa như đang ngắm một đóa hoa quý hiếm, đột nhiên đóa hoa ấy bị mưa gió vùi dập, dù đã nán lại đưa tay ra che chở, thế nhưng đóa hoa ấy vẫn bị tổn thương trong tay mình.

Mặc dù Đức vương đứng kế bên muốn ra tay ngăn cản cũng không kịp, liếc xéo Trưởng Tôn Vô Cực, sắc mặt khó coi đến mức khó có thể diễn tả thành lời.

Nhưng chỉ một lúc sau sắc mặt Đức vương lại thay đổi, tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó, nhãn nhin thăm dò hỏi: “Ngài vì sao...”

“Chuyện hôm nay ta hy vọng đến đây kết thúc.” Trưởng Tôn Vô Cực xoay người, thản nhiên cắt ngang lời của Đức vương, nhìn thẳng vào giữa trán Đức vương, trong ánh mắt xẹt qua một suy nghĩ kỳ lạ. Nhưng giọng nói trước sau vẫn thanh thúy như ngọc, dừng một chút rồi nhấn mạnh: “Vĩnh viễn.”

“Bị người khác xem thường như vậy mà bảo thần dừng tay sao?” Đức vương như giận như không nói: “Đem tôn nghiêm của Hoàng thất Vô Cực ta đặt ở chỗ nào? Đem ngôi vị Đức vương ta đặt ở chỗ nào?”

Hắn nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, ánh mắt giống như cầm hận, xa xôi, rét lạnh.

Hai người im lặng đứng đối diện nhau, không khí kì dị chứa đầy áp lực.

Một lúc sau, Trưởng Tôn Vô Cực lộ ra sự mệt mỏi chán ghét, cuộn tròn ống tay áo, xoay người rời khỏi.

Thị vệ khom người nghênh đón từ xa, hộ vệ Vương phủ quỳ đầy trên mặt đất, không dám thở mạnh.

Đức vương hơi khom người, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Thái tử bước lên xa giá chẳng hề quay đầu lại, khi màn xe buông xuống nhàn nhạt ra lệnh:

“Truyền lệnh của ta.”

“Vâng.”

“Nghe nói do Các chủ Thác Lợi của “Xuân Thâm các” bắt dân nữ Nam Cương, khiến mười tám bộ tộc ở Nam Cương nổi giận, dấy binh làm loạn, không phù hợp với quy tắc cường giả, đương phạt. Nay phái Đức thân vương đến đó dẹp loạn, khi bình định xong lập tức phong làm Nhung vương, cai quản Nhung tộc và ba châu huyện ở Nam cương.”

“...”

“Sao?” Trưởng Tôn Vô Cực ngoảnh nhìn lại, khiến thị vệ bên cạnh lập tức hoảng sợ đến mức toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng bước lên lành lẽ, đáp to: “Vâng.”

Ánh mắt Đức vương sáng lên, lộ ra sự vui mừng.

Xa giá chậm chạp rời khỏi, thị vệ nhớ lại ánh mắt dứt khoát mà xa xôi vừa rời của Thái tử, cảm thấy mịt mù khó hiểu khôn cùng. Một lúc lâu sau, hắc ngãng đầu nhìn bầu trời đầy những bông tuyết lơ lửng trên không, hình như mây trên trời đang ùn ùn kéo tới, như ba đào sắp dậy lên cuộn cuộn.

Một lúc lâu sau, hắc thở một tiếng thật dài, phả ra hơi nóng hôi hổi vào trong không khí rét buốt.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Hình Bóng Trong Tim (3)

“Đã xảy ra chuyện gì...”

“Àm”

Toàn thân Mạnh Phù Dao đầy mồ hôi lạnh, tựa vào gốc cây, trên thân cây lập tức dính đầy máu và mồ hôi của nàng. Gió lạnh thổi vù vù tới từ phía sau tới, sau lưng nàng lạnh ngắt nhưng phía trước người thì lại nóng cháy như bị lửa thiêu.

Nàng gắng gượng xoay người lại, há miệng thở dốc một hơi, đè chặt tim mình, cố gắng khoan chân ngồi để vận công điều hòa khí tức. Nhưng kinh mạch trong người tựa như hàng vạn con rắn lửa chen chúc ngổn ngang, phả ra hơi nóng bùng bùng.

Không biết cây kim châm quý quái kia tẩm chất độc gì? Giống như xuân dược nhưng lại không phải xuân dược, hình như có thứ gì đó kích thích dục vọng của nàng, nhưng khi động tình thì lục phủ ngũ tạng lại đau đớn không cùng. Nếu không phải mùi thuốc trên áo ép buộc nàng thanh tỉnh, thì nàng đã sớm luống cuống rồi.

Mạnh Phù Dao mơ hồ mỉm cười, lơ mơ nghĩ lại thấy mình quá xem nhẹ Đức vương, đường đường là một Đức thân vương đao thương bất nhập, há sao có thể bỏ sót bất kì chi tiết nhỏ nhất nào. Đây là một bí mật vô cùng quan trọng, đương nhiên những kẻ biết chuyện đều phải bị giết chết hết.

Đáng tiếc là, dù đã phòng bị cẩn thận hơn ngàn lần rồi, nhưng do động lòng trắc ẩn và không cảnh giác cao đối với “người vô hại”, đây thật sự là một bài học của nàng.

Mạnh Phù Dao không ngờ Bích độc hương đã được hun rên chiếc áo Tông Việt mà nàng lấy trộm, cũng không thể khắc chế hoàn toàn được xuân được trên cây kim châm quỷ quái kia, Bích độc hương này lại do chính tay Thánh y điều phối chứ!

“Mẹ nó!” Mạnh Phù Dao lầm bầm chửi: “Đồ thầy lang! Thầy lang dỏm! Lang băm thì có!”

Đột nhiên có một bóng đen lóe lên trước mặt nàng, có người đến gần, nàng lập tức bật dậy, nắm chặt thanh chủy thủ trước ngực mình.

Bóng đen tới trước mặt nàng thì dừng lại, hiển lộ khuôn mặt bình thường khô khan, rõ ràng là hắc y nhân thường xuyên lui tới gặp mặt Nguyên Chiêu Hủ.

Hắn do dự nhìn Mạnh Phù Dao, trong ánh mắt lộ ra sự hối hận. Gần đây chủ tử hắn bế quan, hắn phụng mệnh bảo vệ Mạnh Phù Dao, lại bị người khác dẫn dụ ra ngoài khiến nàng gặp nguy hiểm. Hiện giờ tìm được nàng, nhưng hắn không dám tiến đến gần, vì nhìn thấy hai má Mạnh Phù Dao ửng hồng một cách kì lạ, hắn làm thế nào dám đến gần nàng chứ?

Hắn đứng khựng một chỗ do dự thật lâu, chợt nghe phía sau có tiếng người lướt đến, hắc y nhân vội vàng ẩn núp, chuẩn bị trở về gặp chủ tử để thỉnh tội.

Người tới áo trắng như tuyết, thần sắc thanh cao, chính là Tông Việt.

Mạnh Phù Dao mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, hình ảnh trước mặt lơ mơ nhưng rất đỗi quen thuộc, nàng nhếch miệng cười, lấy tay đẩy hắn ra, “Người... cách xa ta một chút...”

Tông Việt lặng im, ngồi xõm xuống trước mặt nàng, giơ tay muốn bắt mạch cho nàng lại bị Mạnh Phù Dao hất tay ra, lăm bắm: “Lang băm... xấu xa... hình như ta... bị trúng xuân dược...”

Tông Việt cười đáp: “Từ trước đến nay, người trúng xuân dược đều là mỹ nữ, người xấu như vậy thì làm sao mà trúng được?”

Mạnh Phù Dao yếu ớt cười, nàng không còn đủ sức để đấu võ mồm với nam nhân mồm miệng ác độc này nữa, gượng gượng nói: “Chữa được không?... Không chữa được thì ... cắt đi ... Đừng nói với ta là phải âm dương giao hợp mới khỏe lại được ... nếu dựa vào cách đó để giải độc .. ta liền ... khinh bỉ người cả đời.”

Tông Việt đột nhiên nhếch miệng cười, tuy hắc nhìn rất ôn hòa nhưng lại rất ít khi cười, nụ cười này như ánh mặt trời xé tan mây mù, sưởi ấm vạn vật chúng sinh chốn nhân gian.

Hắn đáp rất khê: “Thật ra ta không ngại người cả đời sẽ khinh bỉ ta...” Hắn giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, Mạnh Phù Dao liền cảm giác toàn thân như bị điện giật, giãy giụa thoát khỏi hắn. Tông Việt lại thản nhiên nói: “Nơi này là cửa sau Đức vương phủ, người đã liều mạng đến nước này rồi không lẽ không gượng nổi để trở về sao, sao yếu ớt quá vậy?”

Mạnh Phù Dao chửi thầm: “... Người rõ ràng đã điểm huyết ta, còn muốn ta gượng...”

Tông Việt cúi đầu nhìn thấy mặt nàng đỏ như ánh ráng chiều, ánh mắt mơ màng như người say, cánh tay vững chắc chợt run lên nhè nhẹ.

Mạnh Phù Dao lại bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt mơ màng trở lại trong suốt, tựa như có thể nhìn thấy cát trắng dưới lòng suối trong veo.

Tông Việt cup mắt, không nói thêm lời nào, lặng lẽ ôm nàng trở về. Trước tiên điểm huyết, hút một viên thuốc, rồi cầm máu và băng bó miệng

vết thương cho nàng. Hắn tự tay làm tất cả, sau khi làm xong thì im lặng khoanh tay đứng trước cửa sổ thật lâu.

Khi Mạnh Phù Dao tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của nàng là kiểm tra quần áo trên thân mình, xem có phải nàng đã XXOO với người nào đó rồi không. Nàng cảm thấy khí nóng trong người đã tụ lại một chỗ, không phát tán lung tung nữa. Nhưng nó không mất hẳn, mà ở tận sâu trong đan điền. Nàng bèn ngồi dậy khoanh chân vận khí điều tức, nhưng lại phát hiện ra rằng, nó cứ ở mãi chẳng chịu rời đi, “Người không thể diệt trừ tận gốc độc này được, đúng không?”

Tông Việt xoay người lại nhìn nàng, nhú mày, “Người không trúng xuân dược, nói đúng hơn là độc này lợi hại hơn xuân dược rất nhiều. Đây là “Xích tình”, dùng máu của những tú bà tích lũy từ vạn năm qua để điều chế, khiến dục vọng của người bị trúng độc gia tăng mãnh liệt, lúc nào cũng ham muốn giao hợp bất kể ngày đêm. Nhưng mỗi lần giao hợp đều tổn hại đến thân thể, sau ba tháng điên cuồng, cuối cùng sẽ chết.”

“Dự tính thì dục vọng thiêu đốt trong thời gian bao lâu sẽ chết?” Mạnh Phù Dao lại lẩm bẩm: “Người nào mà thiếu đạo đức như vậy, làm ra cái quỷ quái này chứ.”

Tông Việt thở dài, “Thật ra, thất diệp thảo kết hợp với bích độc hương đã được xông trên áo ta là có thể khiến bách độc bất xâm, đáng lẽ người bình an vô sự. Nhưng do người sử dụng nội lực quá mức kịch liệt, trong cơ thể lại bị ứ độc. Nếu hôm nay không có bích độc hương thì khi “Xích tình” hòa với độc trong cơ thể người, lúc đó người đã bị chết bắt đắc kì tử rồi...”

“Người giải thích dài dòng này giờ là sợ ta gọi người là lang băm chứ gì, còn nói là do trước đây ta bị trúng độc sẵn rồi, chứ không phải là do thuốc của người quá dỏm. Nghe lời người nói, thì người cũng bó tay với lại độc này rồi?” Mạnh Phù Dao nghiêng người nhìn hắn chằm chằm, “Không phải vậy chứ, người là Thánh y đó nha.”

“Ta không có cách, người khác lại càng không có.” Tông Việt nhàn nhạt đáp, trong giọng nói ẩn chứa đầy ngạo khí, “Nhưng ta có cách khắc chế độc này.”

“Cách gì?”

“Một là dùng thuốc, đem chất độc trong cơ thể người chuyển hóa thành xuân dược, chỉ cần người đồng ý giao hợp với nam tử...” Tông Việt còn chưa nói xong, Mạnh Phù Dao đã xộc dép ngủ bỏ chạy ra ngoài.

Tông Việt cười khổ, hần bước đến cửa chặn nàng lại, “Còn có một cách nữa, thuốc này là hỗn hợp giữa xuân dược và độc dược, ta có thể chuyển độc dược thành xuân dược thì cũng có thể làm ngược lại, chuyển hóa thuốc này làm độc dược. Nhưng nếu ngày nào đó độc này chưa giải được, thì ngày ấy người không thể động tình. Nếu không, thất khiếu sẽ lập tức chảy máu đến chết ... người chọn đi.”

Mạnh Phù Dao quay trở lại, khoanh chân ngồi, hời hợt đáp: “Ta chọn cách nào, người còn hỏi nữa sao?”

Tông Việt đứng tựa vào cửa sổ nhìn nàng, khuôn mặt hần đắm chìm trong ánh mặt trời rạng rỡ, màu mắt và màu môi nhạt hơn so với người thường, tựa như màu nắng chiếu rọi lên trên y phục màu trắng của hần, lại giống như tâm sự miên man và cuộc sống trôi nổi bất định của hần, “Người ... chắc chắn chứ?”

Mạnh Phù Dao thẳng thừng phất tay, “Người dài dòng quá.”

“Người có nghĩ đến, có khi cả đời này người không thể động tình không?” Tông Việt nhìn nàng, “Người đang tuổi thanh xuân, lại chưa gả đi, người có lý do gì cự tuyệt tình cảm?”

“Ta không có ý định yêu bất cứ ai, ta vốn không thuộc về nơi này.” Mạnh Phù Dao khẽ nhếch môi, đột nhiên thản thờ, “Bây giờ trúng độc này, coi

như đây là bùa hộ mạng, nó sẽ luôn nhắc nhở bản thân ta ... Haizzz, tốt lắm mà.”

Nàng ngửa đầu cười, trong nụ cười lộ ra chút tiếc nuối và buồn bã, như đành cam chịu thế sự vô tình, cuối cùng ngàng nhẹ nhàng cất tiếng nhưng vô cùng kiên định: “Quyết định vậy đi.”

Vô Cực quốc, Chính Ninh năm thứ mười lăm, mùa đông. Các bộ tộc ở Nam Cương ở Vô Cực quốc gây phản loạn, Thái tử Vô Cực ban bố thánh chỉ, phái Đức thân vương dẫn hai mươi vạn quân đến Nam Cương bình định phản loạn, khi bình định xong sẽ phong làm Nhung vương cai quản Nam Cương.

Bởi vì bệnh của Đức vương chưa khỏi hẳn, và vì tính bạn cố tri với Tông Việt, nên Đức vương đã dùng lễ vật rất lớn để mời thần y Tông Việt đi theo. Tông Việt nghe nói Nam Cương có nhiều kì hoa dị thảo tiện việc điều chế thuốc nên cũng vui vẻ nhận lời.

Do chất độc trong người Mạnh Phù Dao còn cần phải được điều trị, nên nàng và Diêu Tấn đành phải làm “kẻ sai vặt” cho Tông Việt, theo đại quân đến Nam Cương.

Lúc đầu Mạnh Phù Dao kiên quyết phản đối đi theo --- vì nàng đã đắc tội với Đức vương, giờ lại xuất hiện ngang nhiên dưới mí mắt hắn, muốn nàng chết à? Tông Việt trấn an: “Yên tâm đi, Đức vương chắc chắn không động đến người đâu.”

Mạnh Phù Dao tò mò truy hỏi thật lâu, Tông Việt miễn cưỡng đáp: “Có người vì người thỏa hiệp với hắn, mạng của người đổi bằng hai mươi vạn quân binh Nam Cương.”

Mạnh Phù Dao mù mờ không hiểu, Tông Việt lại không chịu nói tiếp, nhìn thấy sắc mặt hắn hình như không vui, nàng đành nhậm mệnh.

May mà Đức vương dẫn đại quân đi trước, nàng và Tông Việt theo sau, hơn nữa cũng không ở trong quân doanh nên Mạnh Phù Dao mới cảm thấy yên tâm.

Đức vương lúc này được chấp chương quyền hành, hùng tâm vạn trượng, muốn tiêu diệt cả Nam Nhung tộc lẫn Bắc Nhung tộc nên đâu còn để tâm đến việc phát sinh ở Đức vương phủ nữa, cũng cho rằng Tôn Thành chết đi chỉ là do hấn ta xui xẻo mà thôi.

Khi Mạnh Phù Dao sắp ra khỏi thành có ngang qua Xuân Thâm các, nàng nhận thấy ngày xưa nơi này người tới lui đông nghịt thế mà hôm nay đã bị niêm phong, ngày xưa phong lưu thế mà hôm nay tan tác. Nàng đứng một mình trước cửa kỹ viện vắng tanh, không biết nghĩ tới điều gì bỗng khóe miệng từ từ chúm chím nở, rồi lại từ từ khép lại.

Khi đại quân ra khỏi thành, Mạnh Phù Dao ngoảnh đầu nhìn về hướng hành cung xanh, môi hơi cong --- Nơi đó, có một mỹ nam thâm trầm cùng một con chuột mập luyến chủ và bị bệnh tử kỷ, chắc là hôm nay chủ tớ đang hưởng thụ ngày nắng ấm hiếm hoi của đầu đông? Chắc là con chuột mập ấy đang ngủ trong lòng bàn tay chủ tử nó, phơi cái bụng trắng hồng lên trời? Không biết những bông hoa tuyết đầu mùa đọng trên má hiên có tan thành nước rồi, rồi nhỏ từng giọt xuống mặt hồ xanh biếc hay không?

Nàng bỏ đi mà không chào tạm biệt Nguyên Chiêu Hủ.

Nàng theo Tông Việt rời khỏi nơi này. Một là, vì Đức vương được tiếp quản sự vụ ở nam Cương, cai quản các châu phụ cận, kể cả việc cấp phát thông hành lệnh ở biên giới phía Nam nước Vô Cực, Mạnh Phù Dao hy vọng mình có thể chôm được thêm vài cái. Hai là, nàng muốn tiếp cận Đức vương để tìm thuốc giải. Ba là, vì nàng muốn rời khỏi Nguyên Chiêu Hủ.

Bởi vì không thể gần nhau, nên buộc phải xa nhau.

Nàng vốn không thuộc về đại lục dị thế này, càng không thể vì tình yêu nam nữ mà ở lại nơi đây, nàng cũng không thể đành lòng dứt bỏ hết tất cả chuyện của kiếp trước. Từ lúc xuyên qua thời không, lòng nàng luôn cảm thấy không cam, nhưng về sau nàng đã chấp nhận hiện thực. Trải qua bao sóng gió gian nguy, suy nghĩ của nàng đã thay đổi, tâm tình luôn cuộn trào như nước biển giờ đã bình tĩnh trở lại. Nàng không buông bỏ quyết tâm, mà là tình nguyện ngủ đông, tình nguyện đối mặt với tất cả sự việc ở thời đại này theo cách thức ngủ đông của nàng.

Nàng tin rằng, chỉ cần nàng quyết tâm đi thẳng một đường, ắt sẽ có ngày đến đích.

Nhưng mà thế gian này đầy rẫy những chuyện không may, nàng không thể trốn tránh. Nàng mang máng nhận ra được hậu quả của chuyện xui xẻo kia, quyết tâm và khát vọng trong mười bảy năm qua của nàng bởi vì vậy mà thất bại trong gang tấc.

Lúc này đây, nàng hy vọng những hồi ức vui buồn giữa nàng và Nguyên Chiêu Hủ đều bị thiêu đốt hết tất cả, chính tay nàng dập tắt mầm non vừa mới nhú, để sau này không vì nhớ mong không vì luyến tiếc mà bỏ lỡ thời khắc quan trọng của mình.

Nàng hy vọng mình có thể vô tình như cơn gió, có thể lướt qua mọi nơi mọi người mà chẳng để lại dấu vết ở bất kì nơi nao, ở bất kì người nào.

Đêm đó, trong họa mà có phúc, nàng bị trúng chất độc quỷ quái suýt mất mạng kia --- chẳng ngờ nội công của nàng lại tăng lên đột phá, chạm đến tầng thứ năm của “Phá Cửu Tiêu”, khiến nàng cũng hiểu ra được, phải chặt đứt những vòng lẩn quẩn xung quanh mình.

Nàng đứng trước cửa thành bồi hồi thật lâu, đến lúc Tông Việt ngoảnh đầu lại nhìn có ý thúc giục, mới kiên quyết thúc ngựa vội vàng đuổi theo.

Mái tóc đen của nàng phất phơ trong gió, chiếc bóng mảnh khảnh của nữ tử giục ngựa in trên vòng tròn mặt trời ngập tràn sắc đỏ của buổi hoàng hôn, kiêu kì rực rỡ, bóng dáng ấy nhạt dần nhạt dần rồi lẫn trong sắc trời đỏ thắm.

Nhưng nàng chẳng hề hay biết.

Theo hướng hành cung xanh biếc, trên “Chiết Xuân lâu” nơi chóp núi cao, có một nam tử phong lưu cao quý đang lặng lẽ đứng nhìn, ống tay áo choàng và trường bào bay phiêu dật trong gió, mái tóc đen dài phất phơ lay động che mất tầm nhìn, nhưng chẳng che được ý cười thâm trầm treo trên khóe môi chàng.

Chàng nhìn theo hướng cửa thành, một lúc lâu sau nghiêng đầu nói với con vật nào đó đang đứng trên vai, “Nàng cứ như vậy bỏ đi, không tạm biệt ta dù chỉ một lời, thật là một cô gái nhẫn tâm mà...”

Con vật nào đó hí hửng giơ móng ra, thừa dịp thổ lộ: ta sẽ không bao giờ bỏ đi như vậy đâu...

Nhưng lời thổ lộ còn chưa hết, nó chợt nghe chủ tử mình như cười như không lắm bầm: “Cũng không sao, nàng không đến với ta, vậy thì ... để ta đến với nàng.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16+14: Quyết Tâm Hành Động (1)

Gió đông thổi, trống trận dồn dập, mười tám bộ tộc người Nhung đang bao vây Bình thành.

Nam Nhung và Bắc Nhung tộc có biểu tượng đầu người thân chim, thờ thần Mặt trời, từ lâu đã thần phục Vô Cực quốc. Sau mười hai năm không có chiến tranh, chẳng hiểu vì sao lần này lại bắt tay nhau cùng làm phản, hung hãn tấn công nước Vô Cực. Những thanh niên vạm vỡ dũng mãnh của hai tộc từ khắp các sơn cốc sơn trại ùn ùn kéo ra như thủy triều cuộn, nhanh chóng chiếm lĩnh Bình thành và các châu huyện phụ cận. Họ cũng tuyên bố đang vào Trung Châu, khiến cho Trưởng Tôn Vô Cực phải ra quỳ nghênh đón trước cửa cung. Nhung vương điều quân tiên phong bao vây Bình thành, đích thân chỉ huy trong doanh trại, cách Bình thành ba mươi dặm đường thủy. Quân của hai tộc tiếp ứng lẫn nhau, tạo thành gọng kìm vây kín Bình thành và các châu huyện.

Mạnh Phù Dao cùng Tông Việt đến Diêu thành, cách không xa Bình thành lắm. Ngoại ô Diêu thành và Nhung tộc cùng tiếp giáp với một vùng rừng núi rậm rạp, đa số các chủng loại thực vật và động vật quý hiếm của Năm châu đại lục đều sinh trưởng ở vùng rừng núi nay. Tông Việt là thầy thuốc nên lẽ dĩ nhiên rất thích nơi này, Mạnh Phù Dao cũng trông mong lương tâm thầy thuốc của hắn sẽ đột nhiên trở dậy, nghiên cứu ra thuốc để giải độc cho nàng.

Diêu thành rất gần với Nhung thành, người Nhung và người Hán đều sinh sống ở nơi đây, từ trước đến nay triều đình luôn dùng hành động thiết thực để trấn an người Nhung cư ngụ tại nơi này. Theo luật lệ triều đình, người chủ quản một thành được gọi là Huyện lệnh, nhưng do tập tục của người Nhung, người chủ quản ở Diêu thành được gọi là Thành chủ. Đứng đầu cơ quan hành chính, tài chính, dân chính, đều do người Nhung đảm nhiệm, chỉ có người quản lý hình ngục và lương thực là người Hán – Trung Châu. Có thể nói những vị trí quan trọng đều do người Nhung nắm giữ. Thế nhưng, có một bộ phận người Nhung ở đây tách ra riêng, không phụ thuộc sự quản lý của Thành chủ Diêu thành. Triều đình nước Vô Cực rất khó khăn trong việc quản thúc thành phần hiếu chiến của Nhung tộc, dụng tâm rất nhiều, ân uy đều thực hiện.

Trước khi đến đây, qua lời người dẫn đường địa phương, Mạnh Phù Dao tưởng tượng ra cảnh sắc Diêu thành trong đầu mình – mỹ lệ, an lành, Nhung – Hán hòa hợp, hoa đẹp mọc đầy khắp nơi trên mặt đất.

Nhưng khi vào đến Diêu thành, Mạnh Phù Dao đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh.

Đường phố tiêu điều, có thể thấy được dấu vết tan hoang của khói lửa chiến tranh trên khắp các nẻo đường, hoa cỏ bị giẫm đạp trên khắp mặt đất. Mặc dù lúc này đang là mùa đông nhưng những thanh niên người Nhung ở đây đều mặc áo để lộ nửa ngực, quần khổ, đao sáng như tuyết ngênh ngang giắt bên hông. Ánh mắt sắc lẹm quan sát khắp xung quanh, trong mắt bừng bừng sát khí, tựa hồ như chỉ cần gặp một tảng đá chặn đường thôi cũng sẽ vung đao chém nát.

Mà phần lớn dân thường sinh sống trong thành đều lộ vẻ nao núng, phòng bị cẩn thận, tránh né gặp những người Nhung hung hãn muốn sinh sự.

Không khí ngập tràn sự hung ác, sát khí, gây hấn, tựa như một thùng thuốc súng đang được cất giấu chuẩn bị nổ tung.

Mạnh Phù Dao là người “ngoại tộc” vào thành, lập tức nhận được địch ý bắn tới từ bốn phương tám hướng. Thậm chí tất cả các khách điểm và tửu lâu cũng ngăn chặn không cho người Hán vào, vốn dĩ Mạnh Phù Dao và Tông Việt có thể dùng tín vật của Đức vương để đi đến huyện nha ở, nhưng hai người lại muốn ở trọ nhà dân, lại chẳng dè không nhà nào dám cho họ ở nhờ, mãi đến tận khuya mới có một cụ già đồng ý cho họ trú ngụ.

Thức ăn tối bày ra trên bàn vô cùng đạm bạc, con trai của ông lão rất đổi chất phác, con dâu thì đang mang thai gần sắp đến ngày sinh. Chiếc đèn dầu nhỏ đặt trên bàn bên cạnh hai đĩa rau xanh, nhưng nét cười trên mặt ông lão tươi như hoa cúc nở rộ, “Sơn dã thành nhỏ nên không có đồ ngon, mau ăn cơm thôi.”

Mạnh Phù Dao ngồi trước chiếc bàn gỗ nhỏ đen thui nứt nẻ, ôm cái chén ngăn người. Mười bảy năm, mười bảy năm rồi, nàng không ngồi cùng bàn với ai để dùng cơm, hưởng thụ một bữa cơm tối ấm áp cùng với gia đình bên ngọn đèn dầu, không ai gấp thức ăn cho nàng, không ai ở bên cạnh nàng, cho dù chỉ là dùng một bữa cơm rau.

Lão đạo sĩ chết bầm chỉ buộc nàng luyện công rồi lại luyện công, làm đồ đệ lão mười năm, mỗi bữa cơm đều là vừa luyện công vừa ăn qua loa vài miếng. Nàng chợt nhớ đến sự ấm áp của mẹ ở kiếp trước, giống như đám mây nhạt nơi cuối chân trời bị gió thổi đi chẳng còn dấu vết.

Hoài niệm như thế trong phút chốc, nàng bỗng giật mình hoảng hốt, dường như nhìn thấy được đôi tay gầy guộc nổi đầy gân xanh của người bệnh – đôi tay của mẹ đang gấp rau bỏ vào chén nàng. Nhưng mà ảo giác ấy biến mất trong tích tắc, nàng vẫn đang ngồi trong gian phòng nhỏ bên những người xa lạ, ở một thế giới xa lạ, nhìn gia đình người khác đoàn viên.

Mạnh Phù Dao ngồi thờ người, nhìn chăm chăm bát cơm đầy, đột nhiên nàng rất muốn khóc.

Nàng vội gục đầu xuống ăn cơm, nhưng nước mắt bất giác vẫn nhỏ xuống thành giọt trên cọng rau xanh, Mạnh Phù Dao không chút do dự gấp lên, chuẩn bị thưởng thức hương vị nước mắt của mình.

Đột nhiên có một đôi đũa chen ngang, kẹp chặt đũa nàng.

Tông công tử áo trắng như tuyết đang ngồi ăn bên cửa sổ, đột nhiên cầm đũa thức ăn chậm rãi bước tới, chặn đũa nàng, nói “Có sâu”.

Mạnh Phù Dao im lặng, sắc mặt đen thui khi nhìn thấy hân gượng gạo gấp thức ăn bỏ vào chén nàng.

“Người béo quá, ăn cái này cho ồm lại.”

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm đôi đũa đang giơ ra, mặt lộ ra vẻ cổ quái, hồi lâu sau chợt phì cười.

“Người có thể nói chuyện tình cảm một chút được không? Rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo mà.”

Đáy mắt nàng vẫn còn đọng nước mắt, lóng lánh long lanh, đôi người đen tuyền như càng thêm đen và óng ánh, phản chiếu bóng ngọn đèn dầu và sương lạnh giăng đầy bên ngoài cửa sổ.

Tay của Tông Việt chợt ngừng lại giữa không trung, nom nhìn ánh trăng bên ngoài ô cửa nhỏ.

Ánh mắt của hân hơi xao động, loáng thoáng sự lạnh lẽo cô đơn, loáng thoáng sự kiên định vững chãi mà hiu quạnh, như trúc xanh giữa trời thu lộng gió.

Mạnh Phù Dao cũng thất thần nhìn Thánh y trẻ tuổi thần bí, ngẫm nghĩ thì dù hãn vẫn luôn hưởng sự đãi ngộ tôn vinh của các quốc gia do có thân phận đặc thù, nhưng nàng biết, trong nội tâm hãn vẫn luôn tịch mịch.

Bởi vì nàng tịch mịch, nên càng cảm nhận được sự tịch mịch của hãn.

Mạnh Phù Dao mấp máp môi, gấp một cọng rau đặt vào trong chén hãn, trộn cọng rau ấy vào cơm, xấu xa cười nói: “Ăn cái này tốt nè, rau trắng dương”.

.....

Người nửa cân, kẻ tám lạng.

Tông Việt ác độc gặp Mạnh Phù Dao vô sỉ chỉ đành cam bái hạ phong, coi như không nghe thấy gì hết, cúi đầu ăn hết sạch sẽ bát cơm, chẳng thêm so đo.

Mạnh Phù Dao cũng cặm cùi ăn cơm, không nhìn thấy khoe môi Tông Việt nhàn nhạt ý cười.

Vài ngày ở lại nơi này, Mạnh Phù Dao trở nên rất thân thiết với gia đình ông lão. Mỗi buổi sáng nàng ra ngoài hái thuốc, tối về ăn cơm, trải nghiệm bầu không khí sinh hoạt gia đình ấm áp, hưởng thụ cuộc sống ở vùng đất Nam Cương loạn lạc này.

Có điều là số mạng nàng không gặp may mắn lắm, hưởng thụ những ngày yên ả bình an chẳng được bao lâu. Hôm nay, ngoài đường phố đầy tiếng ồn ào rộn rã, không biết một số hộ treo cờ lụa nhiều màu trước cửa từ bao giờ, một số hộ đang vội vã đóng gói hành lý xem chừng như sắp bỏ chạy.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên nhìn khắp xung quanh, hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao khắp nơi đều xanh xanh đỏ đỏ thế này”. Rồi lại chỉ vào một tấm vải lụa

màu treo trên cửa, “Đây là gì vậy? Quốc kì à?”

“Tiểu nhi tử đừng nói bậy thế.” Một người đi đường thấp giọng nói, “Đây là dấu hiệu người Nhung sẽ đến trả thù, hình như trước đây người Nhung và gia đình này có oán thù gì đó, bây giờ muốn đến trả thù nên treo vải này lên, cảnh cáo những người không liên quan đừng đến nhà này, để tránh bị ngộ thương.”

“Cần quấy như vậy sao?” Mạnh Phù Dao nheo mắt lại, “Không phải mấy năm nay người Nhung và người Hán chung sống hòa thuận với nhau à? Sao bây giờ treo nhiều vải màu như vậy chứ?”

“Cái gọi là chung sống hòa thuận... cũng phải xem tình hình lúc đó thế nào”. Diêu Tấn đột nhiên tiếp lời, “Trời sinh người Nhung vốn là một dân tộc hiếu chiến và kiêu ngạo, cả đời truy đuổi tự do và bá quyền. Nếu gặp phải người mạnh hơn so với bọn họ, họ sẽ thuần phục nhưng chẳng bao giờ trung thành, chỉ cần có cơ hội, họ sẽ gây chiến tranh và phản loạn. Trong lịch sử nước Vô Cực, dân tộc này đã gây phản loạn mười ba lần, có bảy lần suýt nữa đã bị diệt tộc. Nhưng dòng máu hiếu chiến trời sinh vẫn không thay đổi, bởi vậy được gọi là: chiến binh lưu động.”

Hắn chỉ tấm vải lụa màu, nói: “Nhiều năm nay người Hán và người Nhung chung sống hòa thuận với nhau, xem ra Nhung tộc đúng là một dân tộc kiêu ngạo đến sắp biến thái, chỉ chút việc nhỏ nhặt cũng khiến họ ghi hận dẫn đến đánh nhau đổ máu. Bởi vì họ canh cánh trong lòng việc bị triều đình quản thúc, hiện giờ mười tám bộ tộc liên hiệp với nhau làm phản, bọn họ cho rằng đây chính là thời cơ để họ báo thù.”

Mạnh Phù Dao lắc đầu, mắng: “Cái gì mà kiêu ngạo không thể kiềm chế, đây là bắt nạt kẻ yếu mà.” Sáng sớm nay khi lên núi với Tông Việt nàng không để ý xung quanh nhà, đến tận chạng vạng mới xuống núi, khi còn cách nhà lão nhân gia người Hán một đoạn, Tông Việt bỗng nhiên khựng lại.

Tiếng kêu khóc trong nhà lão Hán gia vọng đến từ rất xa, sắc nhọn mà thê lương, tiếng nữ nhân khóc thét đến chói tai đan xen lẫn tiếng đồ đạc rơi loảng xoảng, lẫn tiếng cười dân hồ vang vọng tứ phía. Hàng xóm xung quanh nghe thấy đều lộ ra vẻ căm tức tột cùng nhưng lại chẳng thể giúp được gì.

Đám đông người Nhung mặc sức cuồn tiếu, có kẻ tiện tay giật một bầu rượu của cô chủ quán tu ừng ực, uống được một nửa thì quăng vào nhà lão nhân gia, hét to: “Đốt, đốt đi”.

Có thêm nhiều kẻ bị tiếng hét này khiến cho giật mình vội vàng xúm đến, khoa chân múa tay hò hét hưởng ứng.

“Đốt, đốt đi”.

Mạnh Phù Dao đứng ở giữa đường, đôi người co rút lại, nàng bất chợt nhìn thấy trên nhà lão nhân gia có treo một tấm vải lụa màu.

Lão nhân gia hiền lành sao có thể đắc tội với người Nhung chứ? Mạnh Phù Dao kéo một người hàng xóm đang lạng lẽ đứng bên đường, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Nhi tử nhà đó ba năm trước bị một người Nhung trên chợ đụng phải, hấn mắng người Nhung đó một tiếng. Lần này xong rồi, người Nhung đến báo thù.” Gã hàng xóm lén lút kể xong thì vội vàng bỏ chạy, Mạnh Phù Dao tức giận mắng: “Dựa vào cái gì mà đốt nhà người ta để báo thù chứ?”

“Xem ra người Nhung trong thành này đang muốn gây sự.” Tông Việt bước tới, đứng bên cạnh nàng nói: “Vết thương của người chưa khỏi hẳn, không cần nhúng tay. Nếu như nhà lão nhân gia bị đốt, chúng ta sẽ cho ông ấy tiền để tìm chỗ khác ở. Người Nhung trong thành này rất đông, lại đang tìm cách gây hấn, người không cần gây thêm một chuyện rắc rối.”

Mạnh Phù Dao hít một hơi thật sâu, dần sự kích động xuống. Từ trước đến nay, mâu thuẫn sắc tộc luôn là mối hiểm họa khôn lường, là vấn đề nan giải của các triều đại. Nàng từng học lịch sử, sao có thể không biết, nếu vì cứu người mà đụng chạm ai đó có thể sẽ không sao. Nhưng nếu đụng chạm đám đông người Nhung khiến sự tình càng thêm lớn thì có thể sẽ gây ra chiến tranh.

Tông Việt nhìn vẻ mặt âm ỉ của nàng, ánh mắt như lạnh như nóng, “Người thông minh kiên cường, sát phạt quyết đoán, khuyết điểm duy nhất chính là tâm quá thiện. Tựa như lần đó, nếu như người không phải vì áy náy do liên lụy người vô tội bị thương, người sao có thể rơi vào tay Đức vương đến suýt chết? Năm châu đại lục này cá lớn nuốt cá bé, người mềm lòng như vậy thì sao có thể sinh tồn được chứ?”

Mạnh Phù Dao trầm mặc, một lúc lâu sau mới đáp: “Có việc không nên làm, có việc nhất định phải làm. Nhưng dù thế nào đi nữa, có chết vẫn không hối hận.”

Bóng lưng thiếu nữ thẳng tắp trên con phố dài vắng vẻ, gió thổi lướt qua tóc nàng, cuốn những lời nói ấy đi xa, mang theo nhiệt huyết, chấp niệm cùng sự kiên định, phá tan không gian rét buốt xông lên chạm ánh mặt trời rực rỡ trên cao.

Tông Việt một thân áo trắng như hơi chấn động, hần sừng sờ nhìn Mạnh Phù Dao, ánh mắt sáng rực lay động. Bất chợt nàng hào sảng chụp cánh tay hần cười nói: “Yên tâm, lần này ta sẽ nhin, chỉ cần bọn hần không giết người, nếu không một tên ta cũng không tha...”

“Một tên cũng không tha...”

Giống như vì những lời nói này của nàng mà đột nhiên phía sau vang lên âm thanh thật lớn, một đám đàn ông la hét inh ỏi cùng với tiếng thét thê lương của phụ nữ.

“Đừng động đến con ta!”

Tiếng vang ầm ầm, cánh cửa phía sau lưng nàng đột nhiên văng ra rơi xuống mặt đường, tro bụi bay đầy trời. Mạnh Phù Dao bỗng nhiên xoay người lại, nhìn thấy nửa tấm cánh cửa còn lại treo lủng lẳng, giống như chiếc răng bị mẻ để lộ khoang miệng tối om, con dâu lão nhân gia người Hán toàn thân đầy máu đang gồng gượng bò lết qua bậc thềm cửa, nhưng không đủ sức nên gục người xuống, phía sau một đám người Nhung khoanh tay đứng nhìn như đang xem kịch vui.

Một tên người Nhung cao lớn nhếch môi, rút loan đao ra, trên loan đao vẫn còn đang rỉ máu, máu rơi xuống mặt đất uốn lượn như xà huyết. Hắn bước từng bước đến phía sau, thành thực dùng loan đao cắt từng mảnh từng mảnh y phục trên người nàng ấy.

Những mảnh y phục nhỏ bay phất phơ, nàng ấy vẫn gồng gượng bò lê từng chút, y phục trên người bị cắt vụn thành nhiều mảnh nhỏ, da thịt cũng lộ ra càng nhiều. Màu da trắng như tuyết lấm tấm những giọt máu tươi, khiến ánh mắt của ngưỡng nam tử hung hãn kia đỏ bừng lên như dã thú.

Bụng con dâu lão nhân gia người Hán đã to, xem ra hài tử đã gần đến ngày sinh, nàng ấy liều mạng che chiếc bụng của mình, gồng gượng bò trên mặt đất, lại sợ làm bị thương con mình nên ngửa bụng lên trên, lê người từng chút một.

Tên người Nhung kia không nhanh không chậm bước theo, mỗi bước một đao, cắt nát y phục nàng ấy.

Một lúc sau quần áo trên người nàng ấy không còn gì nữa, chiếc bụng trần trụi lộ rõ mồn một những đường gân xanh nhàn nhạt bởi vì sắp đến ngày sinh nở.

Tên người Nhung kia bỗng nhiên cười to nói: “Nhìn thấy chưa, vợ người và con người bị ta không cần thận đúng trúng đây này!”

Tên người Nhung cười khinh miệt, ánh đao chột lóe, hướng về phía bụng nàng ấy.

Hàng xóm xung quanh đều lộ vẻ thương xót, thở dài quay đầu nhìn sang nơi khác.

Lão nhân gia người Hán và con trai ông bị mấy tên người Nhung đè chặt, tê tâm liệt phế kêu to: “Hoàn nhi!” Tiếng hét xông đến tận trời, phá tan sự đè nén trong lòng, kích động bị phản trời dậy.

Ánh đao bổ xuống, sát khí xung quanh không át nổi sự thương hại trào dâng trong lòng mọi người, nữ nhân gầy yếu kia tưởng chừng như mình sẽ chết đi khi nhìn thấy ngọn đao sắp sửa giáng xuống, một thi thể hai mạng người.

“Keng”.

Tiếng nín thở cực nhỏ cũng trở nên rõ ràng, một giọng nói trong trẻo mà sắc bén cất lên:

“Đường đường là nam tử lại đi khi dễ phụ nữ có thai, đây là sự kiêu ngạo cao quý của Nhung tộc các người sao?”

Tưởng rằng mình phải chết, tim mật đều vỡ vụn, nữ nhân kia chỉ cảm thấy đao phong lướt qua trên mặt khiến nàng ta hơi ngửa, mở mắt ra thấy tóc mình bị đao phong cắt đứt, bỗng bênh trên không rồi chạm vào má nàng, rồi lại chậm rãi rơi xuống đất.

Nàng ta giương mắt nhìn, thấy trước mặt mình là một đôi tay nhỏ nhắn trắng tinh mà mạnh mẽ, kẹp mũi đao chỉ cách bụng nàng một gang tấc.

Đường phố im ắng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm đôi ngón tay kia, hay ngón tay nhẹ nhàng hơi hột kẹp lưỡi đao khiến cho lưỡi đao rắn chắc ấy không thể nhúc nhích dù chỉ một phân, dù cho tên người Nhung kia

đã cố dùng hết sức mình bổ xuống. Hãn kinh hãi nhìn chủ nhân của hai ngón tay mảnh khảnh ấy, thấy được thiếu niên gầy gò y phục xanh thẫm đang lạnh lùng nhìn hãn.

Mạnh Phù Dao.

Có một số việc không nên làm, có một số việc buộc phải làm, có một số việc cần nhẫn nhịn, có một số việc không thể nhẫn nhịn.

Chung quy, đó gọi là giới hạn...

Tên người Nhung vừa kinh ngạc vừa trợn trừng nhìn Mạnh Phù Dao với ánh mắt sắc lẹm, Mạnh Phù Dao đột nhiên hít vào một hơi thật sâu rồi mắng to: “Người cút đi.”

Tiếng “rắc rắc” vang lên, nàng hung hăng bẻ gãy lưỡi đao của hãn, sẵn tiện lật tay ném lưỡi đao gãy ra xa, một tiếng thét thê thảm vang lên, một gã người Nhung đang lén lút tập kích nàng ôm cánh tay bị lưỡi đao gãy cắm phập trên mu bàn tay gào to thảm thiết.

“Thần Mặt trời ở trên đầu, muốn chết thì tới đây tên tiểu tử chết tiệt kia.” Tên người Nhung bị đoạt đao kia chọt giận dữ gầm lên, hung tợn bổ nhào tới, tung ra quyền phong mãnh liệt.

Tuy nhiên, người hãn gặp phải là Mạnh Phù Dao. Công phu một đồng như vậy cũng chả làm gì được nàng.

Mạnh Phù Dao khoanh tay cười lạnh, bước ra một bước.

Chỉ một bước.

Một bước này vừa giẫm nát nửa đoạn đao gãy đang nằm trên đất, vừa hất nửa đoạn đao còn lại trên không trung, đao xoay tròn bắn ra xa va chạm với quả đấm khổng lồ của tên người Nhung kia, hãn vội vàng rút tay về. Cùng

lúc đó xung quanh cũng tỏa ra luồng kinh khí, hướng đi của đao đột ngột thay đổi, quay cuồng đập mạnh vào mũi hăn ta.

Mũi hăn ta chảy đầy máu, trán thì bầm tím, khuôn mặt đủ mọi màu sắc, người thụt lùi về phía sau.

Tông Việt lặng lẽ đứng ở một bên quan sát, thấy Mạnh Phù Dao vẫn chưa động thủ mà đã đánh bại gã người Nhung thì nơi đáy mắt xẹt qua sự tán thưởng. Mạnh Phù Dao không chỉ có công pháp phi phàm mà còn có ngộ tính cực cao. Tuy nói bây giờ nàng chưa thể đứng đầu, nhưng sẽ có một ngày, nàng ắt sẽ giành được vị trí đứng đầu võ học Năm châu đại lục này.

Đánh lui gã người Nhung, Mạnh Phù Dao xoay người đỡ con dâu lão nhân gia người Hán, bắt mạch cho nàng ta, biết chắc thai nhi không có vấn đề gì nàng vui vẻ gật đầu nói: “Mọi người không thể ở lại đây, mỗi thành Vô Cực quốc đều có nhà cho những người vô gia cư và nhân sĩ nghèo khổ, các người đi tìm Huyện úy đại nhân nhờ ông ấy bảo về đi.”

Sắc mặt của cô con dâu vẫn chưa thôi hoảng sợ, nước nở nói: “Đa tạ...”

Lão nhân gia người Hán cùng con trai chạy tới, lệ chan đầy mặt, đỡ người con dâu rồi lại liên tục chấp tay thi lễ cảm ơn Mạnh Phù Dao, thầm cảm thấy mình may mắn đã cho người này ở lại, tại thời khắc nguy hiểm đã cứu mạng gia đình ông.

Mạnh Phù Dao khoát tay, xoay người lại nhìn Tông Việt nói: “Người đi trước, ta đưa họ đến nhà công dành cho dân thường.”

Ánh mắt Tông Việt biểu lộ sự khác thường, nhưng hăn chẳng nói lời nói, chỉ đứng bất động. Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn hăn, vừa định bước đi chợt nghe phía sau có tiếng gió thổi rung động, nàng chẳng buồn quay đầu lại, gót chân lên cong qua đỉnh đầu đá về phía sau, cơ thể dẻo dai siêu việt tạo

ra một đường cong cực đẹp, đá vào ngực tên người Nhung chuẩn bị đánh lén nàng.

“Á!”

Thân thể to lớn bị nàng đá bay thẳng tắp một đường như một vật nhẹ tênh, rơi xuống đất phát ra tiếng rạn nứt và tiếng kêu thảm thiết, hân ta giãy giụa vài cái trên mặt đất rồi bất động.

Một lúc lâu sau, dưới thân hân chảy ra một dòng máu tươi, uốn lượn cong cong rồi tích tụ thành một bãi, mùi máu tanh nồng lập tức xộc thẳng vào mũi mọi người.

“Giết người rồi.”

Một tiếng hét kinh hãi vang lên khiến Mạnh Phù Dao đứng im tại chỗ, nàng vừa xoay đầu đã thấy tên người Nhung to cao kia đang nằm trong vũng máu. Mạnh Phù Dao bước nhanh qua lật thi thể hân lại, nhìn thấy dưới người hân cắm một nửa đoạn đao mà nàng đã bẻ gãy rồi ném đi. Xem ra cú đá vừa rồi của nàng đã khiến hân mất mạng.

Không đúng.

Mạnh Phù Dao nhớ lại tỉ mỉ, trong lòng nhảy dựng lên, nàng nhớ rõ nửa đoạn đao kia đã cắm vào mu bàn tay tên người Nhung, sau đó bị hân vứt trên mặt đất. Sao tự dưng đoạn đao ấy lại dựng đứng lên, là ai đã động tay vào thay đổi vị trí của nó?

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng dáng đang lách người trong đám đông.

Mạnh Phù Dao muốn phi thân đuổi theo, thành linh có nhiều người xông ra, đồng bọn của tên người Nhung đột nhiên nổi điên hươu trường đao đồng loại xông tới, hét to: “Kẻ giết người.”

“Bắt lấy hắn.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Quyết Tâm Hành Động (2)

Vô số người giương đao lên, ánh đao phản chiếu sáng lòe dưới sắc vàng chói chang của mặt trời, tựa như những làn nước trắng như tuyết hắt lên người thiếu niên, bao vây người thiếu niên ấy vào chính giữa trung tâm.

Tiếng hô truyền đi xa hơn, xuyên qua hàng loạt dãy nhà, xuyên qua đường phố vắng tên.

Người Hán xung quanh cũng bắt đầu bối rối, nhà nhà vội vàng đóng sập cửa lại, cảnh báo với nhau: “Ngàn vạn lần không thể ra ngoài, sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

Những người đang đứng gần Mạnh Phù Dao lập tức nhảy ra xa, lớn tiếng nói to: “Ta không biết hần! Không biết!”

Người lui càng lúc càng nhiều, một số người muốn lấy lòng những người Nhung đang phẫn nộ nên hô to: “Các huynh đệ người Nhung, tiểu tử này xâm phạm tôn nghiêm của Thần Mặt trời, chúng ta cũng không muốn nhìn thấy hần, chúng ta đi thông báo với Huyện lệnh...”

Đường phố trở nên ồn ào, bỗng chốc loạn thành như một nồi cháo sôi sùng sục.

Mạnh Phù Dao giơ tay ném thi thể tên người Nhung kia xuống mặt đất, cười lạnh lẽo: “Mỗi người một vè! Mỗi người một vè!”

Tông Việt thân nhiên ung dung đứng sau lưng nàng, nói: “Bây giờ người không nên đứng ở đây mà cảm thán mỗi người một vẻ, quan trọng hơn là người đừng để tình hình trở nên thêm gay gắt.”

Hắn nói nhẹ nhàng băng quơ, ánh mắt Mạnh Phù Dao đột nhiên lóe sáng.

Không thể để tình hình càng thêm trở nên gay gắt, không thể để lộ tin tức người Nhung bị giết lan ra ngoài, khiến cho người Nhung khắp toàn thành đều bạo động, sẽ dẫn đến có thêm người chết, điều duy nhất cần phải làm là giết chết hết tất cả người Nhung đã nhìn thấy việc này!

Giông tố âm ỷ, can qua sắp nổi, một khi đại đa số người Nhung trong thành gây bạo động thì những người dân ở Diêu thành này sẽ trải qua một hồi bạo kiếp!

Nghĩ đến hậu quả như vậy, ánh mắt Mạnh Phù Dao trở nên thay đổi, nơi đáy mắt từ từ xuất hiện một màn tơ máu, nàng bỗng nhiên ngược mặt lên.

Những ngọn đao của người Nhung xé gió ập tới, nhưng lập tức họ nhìn thấy ánh mắt của thiếu niên trước mặt họ chỉ trong tích tắc trở nên đáng sợ vô cùng. Nếu nói ánh mắt ban nãy sắc bén như thanh đao rút ra khỏi vỏ, thì giờ phút này đây thanh đao ấy đã dính đầy máu tươi, là sát thủ giết người nhiễm đầy sát khí.

Họ nhìn thấy được trong ánh mắt ấy quyết tâm... Cùng chết!

Nam tử người Nhung đi đầu khi nhìn thấy ánh mắt ấy thì không hiểu sao trong lòng lại nặng trĩu, bất giác thụt lùi, khiến những kẻ phía sau hắn va chạm vào nhau ầm ầm, chửi mắng lẫn nhau.

Tiếng mắng chửi chưa dứt, Mạnh Phù Dao đột nhiên cử động.

Nàng vất áo ngang hông, lao người về phía trước như một viên đạn được bắn ra từ nòng súng.

Thân hình nàng chấn động giữa không trung, bởi vì lao quá nhanh nên tạo ra một vết sáng đen như khói súng, gần như khi đám người Nhung vừa mới nhìn thấy thì Mạnh Phù Dao đã bay vọt tới chính giữa bọn họ, không nói lời nào đã rút đao ra.

“Xoẹt.”

Ánh đao chói lòa trong sắc nắng nhàn nhạt, lóng lánh ánh hồng, chỉ một tích tắc đã bổ xuống đỉnh đầu một người, rồi lại quét ngang thành vết sáng như tát nước, cắt đầu một người khác.

Đâm, chặt, bổ, chém!

Bay lên, quét ngang, đá, đập!

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như ánh sao nhóa chớp, ngắn ngủi chẳng bằng một phen, huyết hoa đã nở rộ, đóa huyết hoa này vừa mới nở thì đóa huyết hoa khác đã chồng lên, chỉ chớp mắt đã có hàng chùm hàng chùm huyết hoa nở rộ.

Mạnh Phù Dao lẫn giữa đám người Nhung tựa như một luồng gió canh thâm, lướt qua những trường đao sắc bén và bấp thịt vạm vỡ, bay lên bổ xuống, lượn trái rẽ phải hoà lẫn cùng huyết vũ. Mỗi khi nàng giơ đao ra rồi rút đao về thì có một sinh mệnh bị mất đi, đơn giản tựa như thu gặt rơm rạ.

Trong khoảnh khắc sống chết cận kề, Mạnh Phù Dao không cho phép mình chút mảy may do dự.

Đây là một trận đồ sát không một tiếng động, thân đao không ngừng đâm vào rút ra nặng nề đáng sợ, từng một từng một thi thể ngã xuống, loại chết trầm mặc như vậy càng khiến người ta kinh hãi không thôi. Sau khi người thứ mười ba bị cắt như một cọng rơm thì tất cả mọi người đều dừng lại, rút đao lui về phía sau tránh ra xa rồi đứng chết lặng tại chỗ, tay chân run rẩy, đũng quần ẩm ướt. Sau tiếng đóng cửa âm âm thì mọi người đều len lén

nhìn qua khe cửa hở, rồi lại cảm thấy không an lòng nên lấy tuêm ván đóng lại bít bùng, mồ hôi lạnh trên người túa ra ướt đầm.

Từ lúc Mạnh Phù Dao trùng sinh cho đến nay nàng chưa bao giờ giết qua nhiều người như vậy, cũng chưa bao giờ giết người không chút nương tay như lúc này đây. Nàng xuyên không đến một thời đại xa lạ, lòng chẳng hề kì thị người Hán hay người Nhung, nhưng nàng biết, lòng dạ phụ nữ không thích hợp ở thời đại loạn thế này. Mà chỉ có cách nhẫn tâm giết người mới là biện pháp xoay chuyển tình thế cứu vãn đại cục. Nàng không sợ dùng cách thức liều mạng này, để ngăn cản những kẻ có mưu đồ châm mồi lửa cho thùng thuốc súng sắp sửa nổ ở Diêu thành, để cứu trăm họ ở Diêu thành thoát khỏi cảnh máu chảy thành sông.

Nhìn thấy có ba gã người Nhung còn sót lại đang muốn chạy trốn, Mạnh Phù Dao lập tức nhắc chân bay vọt về phía trước, túm lấy tên dẫn đầu rồi trở tay phóng thẳng đao.

Đao xuyên thẳng tấp vào mình của ba tên người Nhung cùng một lúc, khiến chúng loạng choạng ngã xuống nền đất, tên cuối cùng dùng hết sức mình cố gắng thoát khỏi, nhưng chỉ lữ bước thêm được vài bước thì đã ngã sấp xuống rãnh nước, máu tươi nhuộm đỏ cả rãnh nước ấy.

Mà đâu chỉ có rãnh nước ấy mới nhuộm đỏ máu tươi, còn có cả một đoạn đường dài lai láng máu, đọng lại thành từng vũng vũng một.

Đường phố vắng hoe không một bóng người, vô số thi thể cứng đờ nằm rải rác khắp nơi, Mạnh Phù Dao đứng thẳng người, dưới chân nàng là một vũng máu, ngửa đầu nhìn trời thở dài.

Sau khi thở dài nàng chùi tay vào trên quần áo, cẩn thận tra đao vào vỏ. Trên người nàng có mang ba món vũ khí, một là cây chủy thủ nhỏ giấu nơi khuỷu tay trong ống tay áo, dùng để đánh lén hoặc là tự vệ. Hai là trường tiên buộc bên hông, dùng để chạy trốn hoặc không có ý định giết chết địch

thủ. Ba là thanh đao vắt ở phía sau lưng, dùng để giết người hàng loạt, rất nhiều năm qua nàng chỉ sử dụng nó hai lần.

Đao tên "Thí Thiên", thần sắc của lão đạo sĩ khi truyền thanh đao này cho nàng vô cùng thận trọng, bảo rằng đao này có bí mật tuyệt đại. Nhưng cho đến giờ Mạnh Phù Dao vẫn chưa biết được bí mật đó là gì, chỉ thấy thanh đao này đúng là một tuyệt phẩm, vô cùng sắc nhọn, dùng để đối phó với kẻ thù nguy hiểm nhất.

Nàng ngửa đầu nhìn xem sắc trời, chẳng biết từ lúc nào sắc trời đã mờ nhạt, xuất hiện từng tầng mây mỏng bồng bềnh trôi như những làn khói.

Phía sau, Diêu Tấn và Tông Việt chặn đầu ngũ phân tán sự chú ý của mọi người thở phào nhẹ nhõm, quệt mồ hôi lạnh bởi vì trận giết chóc kinh tâm này. Xem ra người nhà của lão nhân gia người Hán không tán đồng với Mạnh Phù Dao, mọi người đều ngồi phịch xuống đất không nói nên lời.

Mặc dù không nhúng tay vào, nhưng Tông Việt luôn đứng phía sau lưng để ý bảo vệ cho nàng, dù lòng có tình nhưng vẫn luôn bình thản, chỉ khẽ mỉm cười nói: "Đến lúc ta ra tay rồi."

Hắn tiến lên, lấy ra một cái bình nhỏ, rắc lên từng thi thể một, miệng vết thương trên những thi thể ấy lập tức rách toát ra dữ dội, rồi từ từ bốc khói như bị đốt cháy. Máu thịt tan rã, xương từ từ mềm nẫu, cuối cùng rã nát thành những mảnh vụn nhỏ rồi bị gió thổi phát tán hoà vào đất trời.

Vết tích tồn tại của một người trên thế gian này, đã bị xoá sạch theo trình tự như thế.

Lão Hán giẫm chân chạy tới, túm lấy Tông Việt và Mạnh Phù Dao, giục: "Đi mau, đi mau, người Nhung thường xuyên xuất hiện ở nơi này, bọn họ sẽ đến đây đây. "

Mạnh Phù Dao vội vàng rời đi, Tông Việt muốn ở lại để tận mắt nhìn những thi thể kia tan rã, bỗng nhiên mi tâm hẫng nhúu lại, sắc mặt trắng nhợt. Hắn đưa tay lên xoa lồng ngực mình, thuộc hạ hắn vừa nhìn thấy vậy liền nhanh chóng tiến lên dìu hắn rời khỏi.

Khi bọn họ rời khỏi rồi, mọi người trong con ngõ nhỏ mới bừng tỉnh thoát khỏi cơn ác mộng, sắc mặt trắng bệch giương mắt nhìn nhau, lau vết máu bị vấy lên người lặng lẽ bước về nhà, đóng chặt cửa cài then hết sức cẩn thận.

Trước sự sống chết của bản thân bọn họ dĩ nhiên phải có sự phòng bị, nhưng cục diện đã đến nước này mọi người đều trầm mặc, họ quyết định sẽ vĩnh viễn giấu mãi chuyện hôm nay đã xảy ra ở trong lòng, để nguy hiểm mau chóng trôi đi.

Nguy hiểm thật sự sẽ trôi đi sao?

Ánh trăng đêm nay mờ ảo như một làn khói, màu máu trong nước đã nhạt dần, mặt nước óng ánh lặn tẩn, bụi cỏ dại bên cạnh rãnh nước có chút gì đó quái dị.

Một "thi thể" bị đao của Mạnh Phù Dao xuyên qua người, nằm trong bụi cỏ dại nơi rãnh nước ấy bỗng nhiên co giật.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18+15: Từng Bước Áp Sát (1)

Ánh trăng thê lương chiếu xuống rãnh nước.

Bàn tay của "thi thể" lần khuất trong đám cỏ dại um tùm nơi rãnh nước đột nhiên cuộn tròn, nắm chặt những ngọn cỏ, găng gượng nhúc nhích từng chút một.

Sau một hồi cố gắng thật lâu, hẳn mới trời lên được khỏi đồng bùn, cả người dính đầy bùn đất và máu.

Miệng vết thương sau lưng hằn sâu hoắm trông rất dữ tợn, tưởng chừng như lớn bằng một cái đống, máu thịt rã rời lộ cả xương trắng phếu, trong bóng đêm u tối, người nhìn thấy ắt sẽ rùng mình sợ hãi.

Đó là một trong ba kẻ đã bị đao của Mạnh Phù Dao xuyên qua, kỳ thật miệng vết thương không có to như vậy, bởi vì hoá cốt tán của Tông Việt mà vết thương mới biến thành như thế.

Tại sao thi thể này không bị thối rữa tan rã như mồi thi thể kia, nếu có Tông Việt ở đây, khi nhìn thấy hình dáng kỳ quái của đám cỏ bên cạnh rãnh nước thì ắt sẽ hiểu.

"Câu thảo", loại cỏ khắc tinh của hoá cốt tán, loại cỏ này sinh trưởng tại các vách đá cheo leo không hiểu vì sao lại mọc ở nơi này. Khi tên người Nhung rơi xuống đám cỏ, những ngọn cỏ nhỏ bị gãy vụn hoà trong nước

dính vào lưng hắc, khiến công dụng của hoá cốt tán bị hạn chế, nên vết thương trên lưng hắc không bị thối rữa rồi tan rã hoàn toàn.

Thật rất khó có thứ nào khắc chế được hoá cốt tán, vậy mà hắc ta lại may mắn gặp phải câu thảo hiểm hoi này, chính loại cỏ này đã cứu hắc ta một mạng, khiến cho hắc thoát khỏi trận đồ sát giết người diệt khẩu, tựa như cá lọt lưới. Quả thật thế sự khó lường, chỉ có thể nói mọi việc đều có ý trời sắp đặt.

Có lẽ trời muốn vạch trần bí mật để tạo ra một cuộc chiến tranh, giúp nữ tử kia vươn mình thẳng bước tiến đến đỉnh cao ở thời kỳ loạn thế này.

Tên người Nhung kia gắng gượng thở dốc, ánh trăng soi xuống làn nước phản chiếu gương mặt không cam lòng và hận thù của hắc.

Hắc loạng choạng đứng dậy, lê từng bước trên con đường tắt nơi ngõ nhỏ.

Ánh trăng hắt xuống mặt đường, những nơi hắc đi qua đều để lại vết máu và bùn đất lấm lem.

Khi trăng đã lên cao được một lúc, Mạnh Phù Dao đỡ con dâu lão nhân gia người Hán đến gõ vang nhà Tô lão gia chủ quản huyện nha. Ban đầu họ đến nhà công, nhưng không ngờ người quản lý ở nơi này không đồng ý cho gia đình này vào ở, cần phải có chỉ thị của đích thân Huyện thừa viết thì họ mới có thể vào đó ở, Mạnh Phù Dao đành đưa họ đến Huyện nha.

Xui thay Huyện nha lại đóng cửa, Mạnh Phù Dao gõ cửa thật lâu mới thấy một nha dịch lười nhác ra mở cửa, "Mấy giờ rồi, gõ cái gì hả? Quấy nhiễu đại nhân nghỉ ngơi, có chuyện gì đây?"

Mạnh Phù Dao nhẫn nhịn, không muốn so đo với tên đầy tớ cậy thế chủ này, nàng cố gắng nhã nhặn nói: "Vị quan gia này, xin phiền thông báo

dùm, nữ nhân này bị người Nhung khi đến, nhà bị đốt, cầu xin Huyện lệnh đại nhân che chở ..."

Mạnh Phù Dao còn chưa nói xong thì sắc mặt nha dịch kia đã thay đổi, liên tục xua tay nói: "Người Nhung và người Hán tranh cãi việc riêng, nha huyện không thể xử lý, mau trở về, trở về đi."

Mạnh Phù Dao giật mình ngẩn ra, tức giận nói: "không thể xử, đây là ý của người hay là ý của Thành chủ?"

"Sao người ngu vậy?" Nha dịch kia lạ lẫm nhìn nàng cười, "Thành chủ đại nhân không có ở Huyện nha, đại nhân đang nghỉ tại điền trang ở thành Đông, ý này là của Huyện thừa đại nhân, cũng là ý của Thành chủ đại nhân."

"Cho ta gặp Huyện thừa đại nhân"

"Người muốn báo gì hả?" Nha dịch kia nghiêng người suy nghĩ, "Người muốn gặp thì gặp sao? Ta nói cho người biết, Tô đại nhân không quản sự việc này, đừng ở đây dong dài nữa, mau cút đi đi".

Mạnh Phù Dao trợn mắt nhìn hằm, đột nhiên nở nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười này của nàng, lão ngân gia người Hán liền biết tên nha dịch kia sắp chết đến nơi rồi, kẻ này đúng là không biết nhìn người, dám trên chọc sát thần!

Mạnh Phù Dao đột nhiên xoay người lại, bước đến trước chiếc trống cổ, cầm dùi trống hung hăng gõ mạnh một hồi.

"Tùng, tùng!"

Tiếng trống thùng thùng vang dội khiến người ta chấn kinh, dồn dập không dứt, vút lên tận trời xuyên thấu mây đen mờ mịt, lực mạnh đến mức

khiến chiếc trống đột nhiên bể nát phát ra một tiếng nổ vang trời.

Trong tiếng nổ vang giọng nói Mạnh Phù Dao cất lên rõ ràng, "Máu sắp sửa nhuộm đỏ khắp nơi, tiếng trống trận vang rền mà cái trống cổ thối nát này lại im lặng, nên ta phá nó đi. Phá nó xong ta sẽ phá cửa, phá cửa xong ta sẽ phá tan đại não của ông ta, đến lúc đó ta cam đoan máu sẽ vấy khắp nơi này."

Nha dịch ngậy ngốc tại chỗ, thừ người nhìn chiếc trống cổ bể nát, dùi trống cắm xuống mặt đất tạo nên một cái hố sâu, hấn run rẩy ôm đầu nói: "Ta đi thông báo, ta đi ..."

"Không cần đi". Một tiếng quát lạnh lùng truyền đến, cửa lớn bỗng nhiên mở ra, một nam nhân rất lớn tuổi có khuôn mặt nhọn đứng phía sau cánh cửa, nha dịch nhìn thấy liền vội vàng bước đến hành lễ, "Đại nhân!"

Tô đại nhân Huyện thừa xanh mặt phất tay áo, cả giận nói: "Kẻ nào dám làm càn! Dám huỷ hoại trống cổ nhục mạ uy nghiêm chốn công đường?"

Mạnh Phù Dao liếc nhìn ông ta, đây là Huyện thừa Tô lão gia? Là người gánh vác trọng trách an sinh của bách tính người Hán, lại để mặc cho người Nhung khi dễ coi thường?

Mạnh Phù Dao quan sát tỉ mỉ, không muốn tổn hơi thừa lời, một hồi lâu sau nàng đột nhiên trở nên hoà hoãn, bước lên tí mắt cười, xá lạy thật lâu, "Tham kiến Tô đại nhân, tiểu tử thất lễ."

"Bây giờ người mới biết mình thất lễ sao? Đáng tiếc là đắc tội với bản quan rồi thì không phải một câu xin lỗi là có thể bỏ qua. Tô huyện thừa tức giận nhìn tiểu tử trước ngạo mạn sau cung kính này, hấn càng muốn chứng tỏ quyền uy mệnh mệnh của mình hơn nữa, cực kì uy nghiêm phất tay áo, "Người đâu, bắt hấn lại, ba ngày sau kêu tất cả điều dân tới nhìn xem kết cục của tên này."

Nha dịch rầm rộ tiến lên vây bắt Mạnh Phù Dao, Mạnh Phù Dao híp mắt lại, chẳng thèm kháng cự để mặc cho bọn họ trôi. Tông Việt bình thản đứng ở một bên nhìn, cũng không có ý định can thiệp. Khi nhìn thấy tay chân thô lỗ của bọn nha dịch chạm vào người Mạnh Phù Dao, ánh mắt hắn đột nhiên xoay chuyển.

Mạnh Phù Dao bị một đám nha dịch xô đẩy vào bên trong, khi tay của nha dịch hung hăng đè mạnh đôi vai mảnh khảnh của nàng, Tông Việt nhướng mày, đột nhiên nói: "Khoan đã."

Mạnh Phù Dao tức tối ngoái đầu nhìn hắn --- Người chả nhẽ nài gì hết vậy, ta còn đang muốn chơi đùa mà.

Tông Việt không màng để ý đến nàng, chỉ đứng yên, ôn hoà nói: "Ô đại nhân, người này có việc khó khăn nên mới làm ầm ĩ như vậy."

"Sao?" Tô huyện thừa nhíu mày nhìn Tông Việt, "Người cho người là ai hả? Dám ở trước mặt đại quan mồm mép?" Ông ta hếch mặt lên, không thèm nhìn Tông Việt thêm chút nào nữa, phất tay áo, "Mang đi."

Đột nhiên ông ta dừng lại.

Tông Việt đứng đối diện xoè lòng bàn tay ra, một lệnh phù đen ngòm nằm gọn trong đấy, trên chiếc lệnh phù đen ngòm bóng loáng có chạm nổi chữ "Đức" một cách sống động.

Lệnh bài của Đức vương, tượng trưng cho hậu duệ của hoàng tộc, nhìn thấy lệnh bài xem như nhìn thấy Đức vương.

"Tại hạ họ Tông, tên một chữ Việt." Giọng nói Tông Việt trầm ấm êm tai, "Tại hạ bất tài, may mắn được Đức vương diện hạ nâng đỡ, ban thưởng cho Thông hành lệnh và đất phong. Đại nhân là quan bát phẩm của triều đình, nhưng Đức vương oai danh khắp chốn, tại hạ nghĩ nếu tại hạ muốn làm việc gì thì đều có thể thực hiện được."

Tô huyện thừa lập tức đỡ người.

Tông Việt!

Đây là vị thần y truyền kì.

Người này có xuất thân thần bí, thuở nhỏ học nghệ tại Y tiên cốc, có thiên phú nên giỏi hơn cả thầy. Hai mươi một tuổi đã bắt đầu hàng tầu khắp Năm châu đại lục, cứu sống vô số người. Năm châu đại lục tôn trọng võ học, cả hoàng tộc đều học võ nên bị thương tổn bệnh tật là điều khó tránh khỏi, cũng vì thế mà thầy thuốc ở Năm châu đại lục này có địa vị rất cao. Huống chi Tông Việt lại là thầy thuốc bậc nhất, nên quân chủ của các nước đều có ý lôi kéo hẳn về phía mình. Hẳn được quân chủ các nước cấp phép đặc biệt, khi gặp họ không cần bái lạy. Vương công quý tộc các nước muốn gặp hẳn rất khó khăn, hẳn cũng cứu sống vô số quý tộc các nước. Bởi vậy địa vị cùng lời nói của hẳn ngang bằng với một Vương tôn, chỉ cần một lời nói ra, sẽ có hàng vạn người nghe theo.

Nếu nói Trưởng Tôn Vô Cực là Thần trong lĩnh vực chính trị, thì Tông Việt chính là Thần trong lĩnh vực y học. Một người quản lý đất nước, chính trị kinh tế quân sự và sinh mạng của con dân; Một người điều chế ra thuốc trị bệnh cứu sống đem đến sức khỏe an lành cho dân chúng.

Với thân phận của Tô huyện thừa, dù chỉ là một góc áo của Tông Việt thì ông ta cũng không thể nào chạm tới được. Ông ta nhìn chăm chăm người thanh niên áo trắng như tuyết rạng rỡ sáng chói, không nói ra lời.

Tông Việt mỉm cười chỉ về phía Mạnh Phù Dao khách khí nói. "Có thể thất bằng hữu của ta ra chưa?"

"À ... Có thể có thể!" Tô huyện thừa thả người nhưng Mạnh Phù Dao lưu manh lại không muốn được thả, nhảy đằng đạch không cho nha dịch cởi dây trói, "Cởi gì mà cởi, ta muốn bị trói, đi chỗ khác đi."

"Khó hiểu! Thật khó hiểu mà!" Mạnh Phù Dao nhảy lăn tăn, kiên quyết không để cho nga dịch cời dây trói, "Bắt ta đi, bắt ta đi, ông không muốn để cho dân chúng Diêu thành nhìn thấy hậu quả của "kẻ gây rối" nữa sao?"

Một bên thối chí thụt lùi một bên hùng hổ lăn tới xông thẳng vào cửa lớn Huyện nha, "Giam ta đi, giam ta đi! Đừng lãng phí thời gian nữa !"

Bọn nha dịch nhìn thấy vẻ mặt tiểu nhân đặc chí của Mạnh Phù Dao đều bất đắc dĩ buông tay, nhìn về phía Tô đại nhân xin giúp đỡ, Tô đại nhân sợ run một hồi thật lâu, tức tối giậm chân bước lên phía trước tự tay mở trói cho Mạnh Phù Dao, "Tiểu huynh đệ à, là lão phu đường đột, xin người đừng giận ..."

Mạnh Phù Dao tránh sang một bên, nghiêm mặt nói, "Thảo dân muốn làm một công dân tuân thủ pháp luật, một lòng vâng theo lời dạy của đại nhân, đại nhân nói bắt thì để cho đại nhân bắt, đại nhân nói giam thì để cho đại nhân giam, thảo dân không phản kháng, kiên quyết chấp hành."

"Người ... Người ... Haizz ..." Tô huyện thứ sắc mặt canh méc, một lúc lâu sau xấu hổ nói, "Lão phu sai rồi ... Lão phu xin lỗi người ..."

Mạnh Phù Dao chỉ chờ đợi như vậy, quay đầu lại cười hì hì, "Lão đại nhân thật sự xin lỗi ta à?"

"Là do lão phu đường đột thất lễ ..." Tô huyện thừa lau mồ hôi hột, từ trước đến nay ông luôn là người khéo léo, biết co giãn, nếu không như thế thì sao ông có thể được điều đến nơi phức tạp làm Phó Thành chủ ở Diêu thành này. Sau khi đến đây ông phát hiện Thành chủ A Sử Na người Nhung là một người vừa nghiêm khắc vừa tàn bạo, áp chế việc từ lúc còn trong trứng nước, thực thi trọng trách nặng nề lại "điều hoà" mối quan hệ phức tạp giữ người Nhung và người Hán, thì nhất định thiên về người Nhung. Nếu nơi nào có người Hán chống đối, thì nhất định thu phục người Hán.

Hiện tại, đại quân Đức vương còn ở cách ngoài thành ba mươi dặm, đánh chết ông cũng không dám đắc tội với bằng hữu của Tông Việt.

"Rất tốt". Mạnh Phù Dao khách sáo cười, "Thấy lão đại nhân có thành ý xin lỗi như thế sao ta có thể không biết ngượng ngùng mà không bỏ qua, vậy lão đại nhân mau an bài chỗ ở cho gia đình kia đi. Nếu ông an bài tốt cho gia đình ấy thì tâm tình ta tự nhiên sẽ tốt lên, nếu tâm tình ta tốt lên thì tự nhiên ta không muốn ở trong ngục nữa."

Tô huyện thừa tức giận nhìn chăm chăm nàng, bước vào công đường viết một thư tay giao cho nha dịch, ra lệnh cho hần mang gia đình lão nhân gia người Hán đến ở tại một nơi khác. Nhìn thấy gia đình đó đi rồi lúc này Mạnh Phù Dao mới đuổi người, sau hai tiếng phụt phụt thì dây thừng đứt thành từng đoạn.

Tô huyện thừa trừng mắt nhìn sợi dây thừng chắc nịch bị Mạnh PHù Dao hời hợt làm đứt, sắc mặt xanh mét, nơi đáy mắt hiện lên nỗi khiếp sợ, nhanh chóng mỉm cười, "Mời vào hậu đường, mời."

Mạnh Phù Dao lại đứng im bất động.

"Tô đại nhân không cần khách sáo, bây giờ đừng để phí thời gian nữa". Sắc mặt nàng từ từ trầm tĩnh, mi tâm hiển lộ sự nghiêm nghị." Đại nhân, nguy hiểm gần kề, dân chúng đang ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, ngài không có dự tính gì sao?"

Sau một hồi sững sờ, Tô huyện thừa lướt mắt đánh giá nàng, vừa suy đoán có phải nàng là người của triều đình phái đến nơi đây để dò la động tĩnh hay không, vừa cân nhắc đáp: "Việc này ... Người Nhung rất đông, tính tình lại nóng nảy hàm hồ, không thể động đến họ, việc này từ từ giải quyết, từ từ giải quyết..."

Từ từ cái con khỉ gió! Mạnh Phù Dao tức tối giậm chân tiến lên từng bước, "Lão đại nhân, bây giờ mà còn có thể "từ từ" thì chỉ sợ không bao lâu

nữ đao sẽ liền kề cổ ông, ông còn muốn "từ từ" cho đến bao giờ?"

"Tiểu huynh đệ hà tất phải lớn tiếng đe dọa như vậy?" Tô huyện thừa xấu hổ cười xoa, "Nhưng Hán một nhà, hai tộc đã sống hoà thuận ở Diêu thành này hơn mấy chục năm nay, như thế nào lại đến nổi binh đao tương kiến chứ..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Từng Bước Áp Sắt (2)

"Ồ ồ..." Trong lòng Mạnh Phù Dao thầm khinh bỉ, nhưng vẻ mặt lại hết sức kiềm chế, chậm rãi nói: "Đại nhân muốn lừa mình dối người đến bao giờ nữa, ngài là người cai quản Diêu thành, nếu sau ngày người Hán ở Diêu thành gặp nguy hiểm đến tính mạng, triều đình nổi giận, ngài cũng khó tránh tội này lắm đấy."

Tô huyện thừa không cười nổi nữa, sắc mặt trầm xuống, hỏi: "Việc này có liên quan gì đến các hạ?"

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chú ông ta, lắc đầu đáp: "Không liên quan."

Không đợi Tô huyện thừa giễu cợt, nàng gằn từng chữ một: "Đây chỉ là lương tri vốn có của một người bình thường mà thôi --- đã làm một con người, thì không thể nào đứng im lặng mà nhìn dân chúng sắp rơi vào cảnh can qua, nhìn người vô tội bị ức hiếp nhục nhã."

Nàng liếc nhìn Tô huyện thừa cười lạnh, "Đại nhân là người lãnh đạo Diêu thành. há sao có thể ung dung khoanh tay đứng nhìn sự việc diễn tiến như thế này, tại hạ thật sự bội phục."

"Vậy người muốn lão phu làm như thế nào?" Tô huyện thừa bị nàng bức đến sắc mặt đen xì, giận dữ nói: "Ta chỉ là một quan văn, tay trái gà không chặt, làm sao có thể nuôi dưỡng tư binh để chống lại Thành chủ đại nhân? Chỉ với sức lực của một mình ta, làm sao có thể bảo vệ hàng ngàn vạn con dân ở nơi này?"

"Đối địch tam sách, lấy trí vi thượng". (Có ba cách đối địch, trước tiên là dùng trí). Mạnh Phù Dao quan sát ông ta, cao giọng nói: "Thật ra đại nhân có thể sử dụng rất nhiều biện pháp."

"Cách gì..."

"Bảo vệ người Hán, tập kết vệ binh đóng quân trong thành, dùng vũ lực trấn phục người Nhung, đây là hạ sách."

"Vớ vẩn, không nói đến việc bản huyện không có quyền điều hành quân đội, ngay khi vệ binh có thể vào thành thì người Nhung lập tức sẽ bạo động, đến lúc đó không tránh khỏi can qua."

Mạnh Phù Dao liếc ông ta, "Thì ra ông cũng không ngu ngốc lắm." thản nhiên nói: "Lấy cớ Đức vương ngự giá thân chinh, triệu tập thanh niên trai tráng người Hán tập kết thao luyện, nói họ muốn rời khỏi Diêu thành để gia nhập đại quân Đức Vương, người Nhung sẽ không có cớ quấy nhiễu, vì khi đất nước cần thì người dân có thể hưởng ứng."

Tô huyện thừa im lặng, ánh mắt xoay chuyển, trầm ngâm vuốt râu.

"Đại nhân cũng cảm thấy kế hoạch này khả thi đúng không?" Mạnh Phù Dao mỉm cười, khẽ sát vào tai Tô huyện thừa nói nhỏ "Còn có một kế sách khác, đó là dùng người Nhung..."

"Hả...?"

Mạnh Phù Dao ghé vào tai ông thì thầm vài câu, lập tức ông nhú chặt chân mày, ánh mắt dao động, một lúc lâu sau mới nói: "Người điên rồi!"

Mạnh Phù Dao im lặng, lạnh lùng cười.

"Nơi A Sử Na ở canh gác rất sâm nghiêm, bản thân A Sử Na cũng là cao thủ, người muốn giam lỏng hắn, nói thì dễ hơn làm đó?"

"Đó là chuyện của ta!" Mạnh Phù Dao thản nhiên nói, "Đại nhân không cần thiết phải ra mặt, chỉ cần cho ta mượn vài tên nha dịch ngốc nghếch để ta dễ dàng vượt qua cửa ải là được."

Tô huyện thừa giật nảy mình, ánh mắt dao động, tựa như đang phân tích lợi và hại của sự việc này để nhanh chóng đưa ra quyết định, sau một hồi đắn đo, ông ta cắn răng giẫm chân nói: "Được, làm theo lời người."

"Đa tạ đại nhân đã không ngại nguy hiểm tính mạng để bảo vệ con dân, tại hạ thật bội phục." Mạnh Phù Dao mỉm cười khen ngợi.

"Ờ..." Tô huyện thừa thở dài, "Tiểu huynh đệ người chắc hẳn bất mãn vì thái độ ban đầu của bản huyện, kỳ thật ta chỉ góp một chút sức lực nhỏ nhoi, sao có thể nói là chẳng màng đến tính mạng? Chỉ là, ta bị cường quyền áp chế nên không biết làm thế nào mà thôi." Ông ta quay đầu ngoắc tay gọi mấy nha dịch lại bảo: "Các người đi theo vị huynh đệ này, đến nơi ở của Thành chủ một chuyến."

"Việc này không trách đại nhân được, đại nhân nhẫn nhịn chờ đợi thời cơ là lẽ đương nhiên, bây giờ trọng trách cứu dân ngoài đại nhân ra thì đâu còn người nào nữa chứ?" Mạnh Phù Dao cười toe toét, "Đa tạ đại nhân trượng nghĩa."

Nàng khê thi lễ, bước đến gần Tô huyện thừa, theo bản năng Tô huyện thừa liền trả lễ, ông ta vừa mới khom người thì sống lưng chợt lạnh buốt.

Ông ta cảm giác tựa như sống lưng mình bị đục khoét một lỗ, sau đó lại bị nhét vào một miếng băng lạnh buốt.

Ông ta khó khăn nghiêng đầu tránh qua chỗ khác, không ngờ nhìn thấy thiếu niên tuần tú trước mặt mình rút ra một đoản đao đen xì bóng loáng, trên đao dính máu tươi đầm đìa, thiếu niên tuần tú ấy nhẹ nhàng khê thối, máu tươi liền chảy xuống thành dòng.

Máu đó ... là của ông ta ...

Suy nghĩ trong đầu dừng lại ở giây phút ấy, Tô huyện thừa cảm thấy toàn thân tê liệt đau đớn, cơn đau xuất phát từ phía sau lưng, tầm nhìn mờ mờ ảo ảo, chỉ trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Ông ta thờ dốc, ngã xuống nặng nề như một khúc gỗ mục nát.

Người ra tay chẳng ai khác chính là "Mạnh cô nương" - Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nhìn Tô huyện thừa nằm chết không nhắm mắt trong vũng máu, lắc lắc đầu nói: "Ông đúng là một người ngốc mà, tưởng ta cũng ngốc giống như ông sao?"

Người này một mực chẳng chịu che chở cho người Hán, sao lại có thể nhanh chóng đồng ý kế hoạch to gan lớn mật của nàng được chứ?

Kế hoạch bí mật lại để cho nha dịch đứng ở một bên nghe sao?

Khi gọi nha dịch tới, ánh mắt ông ta sao lại chớp liên tục như sao nháy, bị chuột rút à?

Mạnh Phù Dao nàng hận nhất là những người ăn cây táo rào cây sung, đánh mất lương tri tiếp tay cho kẻ á, trước khi ông ta mật báo thì nên chém chết cho xong chuyện.

Tông Việt lướt mắt nhìn, ánh mắt như một câu hỏi, Mạnh Phù Dao lập tức hiểu được hẳn muốn hỏi nàng: "Người chắc chắn bây giờ sẽ ra tay với Thành chủ ư?" Nàng khẽ gật đầu, không biết vì sao trong lòng nàng vẫn ẩn chứa nỗi bất an. Không hiểu vì sao, từ lúc giết toàn bộ người Nhung để diệt khẩu, lòng nàng vẫn canh cánh nỗi bất an ấy đến tận bây giờ. Nỗi bất an ám ảnh ấy như một bóng ma xuất hiện trước mắt nàng, khiến nàng nóng nảy, vì thế nàng muốn tiên hạ thủ vi cường, để nắm chắc thế cục trong tay.

Tô huyện thừa ngoài mặt đồng ý giúp nàng, nếu thật sự thì không còn điều gì tốt hơn thế nữa, nhưng ông ta lại không như vậy, nàng đành phải khiến ông ta chết sớm mà thôi.

Nhìn thấy Tô huyện thừa chỉ trong chớp mắt đã biến thành một thi thể, đám nha dịch sợ ngậy người, Mạnh Phù Dao không nhanh không chậm bước qua đó, bắn vào miệng tên nha dịch người Hán một viên thuốc, những nha dịch người Nhung còn lại đều bị chỉ điểm sau gáy.

"Thuốc là Trường sinh đại bổ hoàn." Mạnh Phù Dao cười hì hì nói, "Cũng không có gì, nếu không có thuốc giải thì các người thật sự sẽ trường sinh, linh hồn bất diệt."

"Còn điểm chỉ sau gáy kia ..." Nàng nghiêng người nhìn chòng chọc về mặt bất mãn và ánh mắt lẩn trốn của bọn họ, "Cái này càng không có gì, chỉ khiến cho thần trí mê loạn mà thôi, ta biết các người không sợ chết, điều các người sợ nhất chính là phạm thượng, khinh thường thần linh. Nên ta chỉ điểm huyết các người, sau mười hai canh giờ nếu không dùng thủ pháp độc môn để giải huyết, thì xin lỗi nha, lúc ấy thần trí các người sẽ trở nên mê loạn. Dẫn đến việc các người sẽ hành thích Thành chủ, thiêu đốt thành lâu, thậm chí sẽ tiểu tiện lên Thần Mặt trời."

Không thèm nhìn đến sắc mặt như đám bụi tro tàn của mấy tên nha dịch, Mạnh Phù Dao tươi cười vẫy tay chào thân thiện, "Bây giờ, xin mời chư vị theo hầu hạ ta, đi đến phủ Thành chủ một chuyến."

Đêm đen thăm thẳm, những đốm sáng nhỏ xíu lập lòe trong bóng tối.

Con đường dài đến thành Đông đen ngòm lạnh lẽo như sắt, xa xa hiện hiện một tòa trang viên cổ quái.

Nói cổ quái là bởi vì xung quanh hàng lớp mái nhà xanh tường trắng, bỗng dưng xuất hiện một tòa nhà mang phong cách đặc trưng của người Nhung phía đằng xa, tất cả hàng rào xung quanh nhà là những cây gỗ sam

quý hiếm nhất, lơ mờ nhìn thấy bóng đèn lồng hình trâu lắc lư nơi mái hiên, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt mờ ảo.

Quá mức rõ ràng, kiến trúc của tòa nhà này không đồng nhất với kiến trúc của những ngôi nhà ở nơi đây, chủ nhân nhất định là một người cố chấp và kiên định, một mức sùng bái tín ngưỡng của dân tộc mình.

Đêm khuya, xung quanh đây cực kì yên tĩnh, chỉ có vài cơn gió nhỏ không biết thổi tới từ nơi nào lướt qua.

"Thành chủ đại nhân."

Kèm theo tiếng gọi chói tai là tiếng khóc tru đột ngột vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh, thanh âm chưa dứt thì vòng cửa đã bị người nào đó đập vang lên dồn dập.

"Người nào mà bây giờ còn náo động?" Tiếng hét trầm to cất lên, mọi việc diễn ra rành rành, dù vô cùng yên ắng nhưng rõ ràng trong phủ này luôn có người canh gác nghiêm ngặt.

Hàng rào kín trên lầu hình như cũng lấp lóe ánh sáng đen của thứ gì đó, chứng minh nơi này luôn có người phòng thủ sâm nghiêm, để phòng khách đến lúc nửa đêm.

"Thuộc hạ là Quách nhị, đội trưởng đội thị vệ." Người nọ dốc sức đập cửa, hét vang "Thành chủ đại nhân, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi!"

"Đại nhân nửa đêm không tiếp khách, người điên sao mà dám tới quấy nhiễu." Tiếng nói lại vang lên, "Chạy trở về kêu Tô huyện thừa tới đây."

"Tô đại nhân bị giết rồi."

Hắn hét to long trời lở đất, không khí trầm hùng bên trong cánh cửa như cũng đông lại, người bên trong như đang tiêu hóa tin tức này, sau đó vang lên một tràng tiếng bước chân lộn xộn, rồi một lúc sau lại vang lên tiếng nói, không phải là giọng nói trầm to của người ban nãy, mà giọng nói của người này thể hiện sự uy nghiêm, sắc bén, mạnh mẽ, "Xảy ra chuyện gì?"

"Thuộc hạ cũng không biết.... có thích khách ... Thích khách còn để lại trên xác Tô đại nhân một phong thư!" Quách nhị tiến lên một bước, để cho ánh đèn bên trong cánh cửa chiếu rọi gương mặt mình, dâng phong thư lên qua đỉnh đầu.

Người bên trong cánh cửa giơ ngọn đèn lên từ từ soi lên người Quách nhị, nhìn thấy đây là nha dịch người Nhung quen mặt thì lập tức bỏ đi, sau một lúc lâu có tiếng người trầm thấp vang lên, "Ừ"

Cánh cửa lớn dày cộm cuối cùng cũng được mở ra.

Hai ngọn đèn sừng trâu sáng lên, một đám hộ vệ bước theo một nam tử trung niên xuất hiện, dù là ngày mùa đông vẫn để lộ nửa ngực trần trụi, trên người khoác một chiếc áo bào, đôi mắt hẹp dài lóe lên ánh chớp hung tợn liên biến mất.

Hắn ngẩng đầu, nhìn chiếc xe kéo có đặt thi thể Tô huyện thừa, bên trên có đây chiếc chiếu che, không khỏi ngẩn ra, hỏi: "Sao lại kéo thi thể tới đây rồi?"

"Đại nhân." Quách nhị khom người, "Tô đại nhân xảy ra chuyện ở gần đây, đại nhân nghe nói người Hán trong thành có động tĩnh khác thường nên đến đó kiểm tra, không ngờ xảy ra chuyện, bọn thuộc hạ không biết làm thế nào, đành phải..."

A Sử Na nhíu mày hỏi lại: "Ở gần đây?" Hắn đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cất tiếng, "Để ta xem miệng vết thương, có lẽ sẽ biết được hung thủ đến từ đâu."

Quách nhị khom người dâng thư, A Sử Na thuận tay đón nhận. Người bên cạnh gỡ tấm chiếu đắp thi thể Tô huyện thừa ra, thi thể trắng bệch của Tô huyện thừa lộ ra dưới trăng, đôi mắt không thể khép lại nhìn lên trời, không khí xung quanh như lạnh lẽo quý dị hơn thêm.

A Sử Na chẳng chút e sợ, hần chậm rãi mở phong thư, miệng phong thư được dán kín, hần nhìn chăm chăm thi thể của Tô huyện thừa, rồi vô thức liếm miệng phong thư, xé phong thư ra.

Khi phong thư bị xé ra cũng là lúc hần bước đến bên cạnh thi thể Tô huyện thừa.

Hần lật lại thi thể, vừa nhìn vừa rút ra lá thư mỏng.

Trên tờ giấy trắng mỏng manh in hàng chữ vừa to vừa sắc bén, tựa như rồng bay phượng múa.

"Cho ta mượn người vài ngày nhé."

Gần như lúc vừa mới liếc mắt nhìn thấy thì A Sử Na đã lập tức hiểu ra, nhanh chóng nhảy lùi về phía sau.

Nhưng đáng tiếc là đã muộn rồi.

Thình lình một đôi tay dính đầy máu xuyên qua lồng ngực của thi thể Tô huyện thừa, tích tắc đã vươn ra hướng đến yết hầu của A Sử Na.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Từng Bước Áp Sát (3)

Cánh tay vươn ra còn nhanh hơn ánh sao xẹt ngang trời, khi còn đang giữa không trung đã bắn ra ám khí, A Sử Na muốn tránh nhưng không còn kịp nữa. Hắn ta đột nhiên cảm thấy khí tức trong lồng ngực đông cứng lại, đôi chân mềm nhũn, mà cùng lúc này hai ngón tay của ai đó đã bóp chặt yết hầu của hắn như một gọng kìm.

Khi hai ngón tay của đối phương đặt trên cổ hắn, A Sử Na thầm nghĩ mạng mình tiêu rồi. Dù chỉ là hai ngón tay mảnh khảnh nhưng kinh khí thì lại rất mạnh mẽ, kẹp chặt yết hầu của hắn ta, tình thế nguy hiểm khôn cùng.

Khi ám khí được bắn ra thì thi thể của Tô huyện thừa từ từ ngỗi dậy, ánh trăng trong veo lạnh lẽo chiếu rọi thi thể trắng bệch, trước ngực thi thể còn có một cái lỗ to sâu hoắm, một cánh tay vươn dài ra từ cái lỗ ấy, hai ngón tay kẹp chặt cổ A Sử Na, một cảnh tượng khiếp đảm và ma mị.

Có người sợ đến chân tay mềm nẫu, chiếc đèn sừng trâu rơi bộp trên mặt đất rồi nhanh chóng bốc cháy, nhưng cũng không ai trách mắng, không ai lên tiếng.

Giữa cảnh tượng kinh tâm động phách chợt vang lên tiếng cười như tiếng chuông ngân.

"Cách của Trưởng Tôn Vô Cực rất hay, tiếc là ta không có bao tay da người."

Tiếng cười vừa vang lên thì thi thể Tô huyện thừa cũng bị hất sang một bên, một bóng áo xanh đậm ngồi bật dậy trên chiếc xe kéo, tay vẫn kẹp chặt yết hầu của A Sử Na, cười nói: "Đa tạ Thành chủ, người thật tốt bụng nha, ta bảo mượn thì người liền cho ta mượn."

A Sử Na nhìn chăm chăm thiếu niên xa lại trước mặt mình, hít vào một hơi khí lạnh, hỏi: "Người là ai?"

Thiếu niên này chẳng buồn trả lời, nghiêng đầu ngửi mùi thối trên người mình, tức tối liếc mắt nhìn về phía đằng xa, cất tiếng, "Đại nhân kia, ta đã làm xong những việc khổ cực rồi đó, sao người còn chưa xuất hiện nữa!"

Có tiếng cười trầm thấp vọng đến, một bóng áo trắng hiện ra, khéo môi nhàn nhạt khẽ cong cong, dịu dàng ấm áp, Tông Việt xuất hiện.

Thiếu niên kia dĩ nhiên là Mạnh Phù Dao, nàng đưa tay đẩy A Sử Na đi về phía trước, "Đi, Thành chủ đại nhân, đêm hôm khuya khoắt lắm rồi sao lại đứng trước cửa hít gió chứ?"

Nàng đẩy A Sử Na bước vào trong, nghênh ngang đi thẳng một đường, phất tay đóng cửa phòng khách, rồi lập tức bày ra một tấm giấy trên bàn, ra lệnh: "Ta đọc, người viết."

Nàng vừa đọc vài câu, A Sử Na liền thay đổi sắc mặt, cả giận hỏi lại: "Thật sao?"

Hắn vừa dứt lời, thì văng đến tiếng nhốn nháo từ xa, nghe như là tiếng người hò hét vang to như sấm, lẫn trong tiếng hò hét hình như là tiếng khua hưởng ứng của gươm đao, mỗi lúc mỗi gần.

Mạnh Phù Dao biến sắc, cẩn thận lắng nghe, Tông Việt bên cạnh đột nhiên nói: "Nhóm người Nhung này đến đây, có lẽ... bí mật bị lộ rồi..."

Hắn vừa dứt lời thì tiếng đập cửa loạn như mưa vang lên, chỉ trong chốc lát cửa lớn đã bị mở ra, một đám trai tráng người Nhung áo màu sặc sỡ gào rít lao vào, tên đi đầu cầm mấy cái đầu người trên tay, máu tươi nhỏ xuống thành một đường dài trên mặt đất.

"Thành chủ đại nhân, cả nhà tên người Hán này đã cấu kết với người ngoài để giết hại con cháu thần Mặt trời chúng ta. Bọn ta đã giết chết cả nhà hắn! Thịnh Thành chủ đại nhân phái binh đi bắt kẻ giết người kia!"

Đầu người trong tay tên thủ lĩnh người Nhung lắc lư, mái tóc bạc trắng, mặt đầy vết thương, đây chính là lão nhân gia người Hán.

Nàng học nghệ đã lâu, chỉ vừa liếc mắt nhìn cái đầu lâu kia thì đã nhận ra rất rõ, lập tức sắc mặt liền thay đổi. Tông Việt nghe thấy tiếng nàng nghiêng răng kèn kẹt, toàn thân không kìm được mà run rẩy, hắn sợ nàng nóng giận quá mức thì sẽ tổn thương đến chân khí bên trong, bèn nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng đè xuống.

Mạnh Phù Dao đầu còn đầu óc nào để ý tới hành động của hắn, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực mà tay chân thì lại lạnh buốt, trong lồng ngực đang có một dòng nước nóng sôi như muốn dâng trào ra ngoài, khiến da thịt nàng bỏng rát từng mảng, đau đớn lan truyền khắp toàn thân, xé rách lục phủ ngũ tạng của nàng.

Là chính nàng đã an bài gia đình lão nhân gia đến một hộ dân khác để lánh nạn, là chính nàng đã sơ sót để thoát tên người Nhung khiến hắn dẫn người quay lại giết hết gia đình ông, là chính nàng để lộ bí mật không bảo vệ gia đình ông đến nơi đến chốn, là nàng, chính nàng là hung thủ!

Cả một gia đình ba mạng bốn người bị giết chết!

Nàng không giết họ, nhưng họ chết vì nàng!

Sự tức giận tột cùng khiến mọi thứ trong mắt Mạnh Phù Dao đều trở nên tối đen, không khống chế được sức mạnh trong tay, hai ngón tay kẹp chặt trên cổ A Sử Na bỗng hơi giật giật. A Sử Na cảm thấy hai ngón tay kẹp trên cổ mình mỗi lúc mỗi xiết chặt hơn, khiến cho sắc mặt của hắn trở thành màu hồng đậm, gần như sắp sửa chết vì bị ngạt thở.

Tông Việt nhìn thấy tình hình xấu đi thì vội vàng bước tới điểm huyết Mạnh Phù Dao, nàng liền thả lỏng người, A Sử Na gắng hết sức để hít thở từng ngụm không khí. Mạnh Phù Dao xoay đầu lại, chỉ trong tích tắc mà nơi đáy mắt nàng toàn là tơ máu, lạnh lẽo nhìn A Sử Na, khiến A Sử Na nổi tiếng hung hãn dữ tợn không lạnh mà run.

Nhưng Mạnh Phù Dao chỉ từ từ nói từng chút một, "Mọi người đến đủ cả rồi sao? Tốt lắm, người này là chủ nhân của bọn người, còn không mau ra mắt đi."

Vô Cực Chính Ninh, tháng Chạp năm thứ mười lăm. Vào một đêm đông lạnh lẽo, tại Diêu thành ở biên giới phía Nam Vô Cực, nơi có người Hán và người Nhung cư ngụ, đã xảy ra một biến động lớn nhất từ xưa đến nay.

Sự việc bắt đầu từ hành động trả thù cực đoan của một số người Nhung, bởi vì ức hiếp một nữ tử mà tất cả đã bị giết chết để giết khẩu. Một tên trong số đó thoát được, nhanh chóng chạy đến phủ Thành chủ để đòi chủ trì công đạo, nhưng không ngờ Mạnh Phù Dao đã ở đây ôm cây đợi thỏ. Nàng giết chết Tô huyện thừa rồi cưỡng ép Thành chủ, bức bách A Sử Na hạ lệnh "Truyền chư vị thủ lĩnh người Nhung vào phủ nghị sự". Các thủ lĩnh người Nhung vốn luôn tôn kính và trung thành với Thành chủ, đã tuân theo mệnh lệnh bỏ kiếm vào phủ. Sau khi vào phủ rồi lại được "triệu kiến đơn độc" nên phấn khởi vội vàng vào trong phòng kín.

Không ai biết sau đó đã xảy ra việc gì, chỉ biết là từ đó về sau tung tích của bọn người này chẳng còn chút gì trên thế gian nữa. Rất nhiều ngày sau đó, một đầy tớ trong phủ truyền miệng ra ngoài rằng, dưới sàn nhà trong

căn phòng đó có một vết đỏ chùi hoài không mất, giống như là máu tươi đã bị thấm sâu trên nền đất.

Tất cả thủ lĩnh người Nhung đã được Thành chủ triệu kiến vào phòng kín đêm ấy đều vĩnh viễn biến mất ở Diêu thành, không còn bóng dáng người nào xuất hiện trên thế gian này. Tất cả sát khí bị gió cuốn trôi, máu rỉ nơi đầu đao nhỏ xuống mặt đất rồi thấm sâu vào tận lòng đất, bị thời gian mài mòn chẳng để lại dấu vết gì.

Ngoại trừ một số tên cảm giác được mình sắp gặp chuyện xui xẻo, thì những tên còn lại đều hâm mộ những đồng bọn được Thành chủ mời vào nghị sự đơn độc, hưng phấn uống trà, không ngờ chỉ vừa mới nhấp vài ngụm đã đồng loạt ngã xuống đất.

Khi bọn họ tỉnh lại thì đã cùng với Thành chủ tôn quý ở trong địa lao cách biệt của phủ Thành chủ, thủ lĩnh cùng đồng bọn lòng ngập tràn hận thù, quyết chí thà chết chứ không khuất phục kẻ địch. Không ngờ kẻ địch kia lại chẳng những không ra mặt, mà còn cực kì ân cần đưa nước uống thức ăn đến tận nơi, cũng không hiểu sao bọn chúng lại cảm thấy đói khát vô cùng, lại suy đoán rằng đối phương chắc là không có ý định giết mình nên mới làm như vậy. Cho nên tất cả đều yên tâm ăn uống, ăn uống xong xuôi bỗng dừng lại muốn tiêu chảy, vội vàng tìm bô để thải chất độc --- lại chẳng dè bô trong địa lao lại có khắc hình thần Mặt trời, đó là tín ngưỡng cao quý nhất của tộc Nhung.

Đánh chết họ cũng không dám làm bậy đối với vị thần mà họ tôn kính nhất, mà cái bô kia còn có hình dạng vô cùng đặc biệt, giống như thần Mặt trời đang há miệng vậy, hỏi bọn họ sao có thể dùng chứ, họ còn muốn sống tiếp quãng đời còn lại mà. (Bạn í cũng ít có ác lắm á!)

Không lẽ họ lại thải bừa trên đất, làm bậy trước mặt Thành chủ tôn quý? --- Mọi người trong này đều là những người có máu mặt, không thể vứt bỏ

sĩ diện được, nhưng thật sự ai mà có thể nín nhịn chuyện này, tất cả đều lăn qua lăn lại như sắp chết đến nơi.

Lúc này có người đưa một tấm giấy đến cho bọn họ, yêu cầu --- Viết ra thủ lệnh, ta sẽ cho các người ra ngoài đại tiện tự do.

Vì thế đám người không sợ chết không sợ tra tấn chỉ không dám coi thường thủ lĩnh và xúc phạm thần linh kia ngoan ngoãn nghe lời, viết ra thủ lệnh, tự nguyện giao nộp tất cả vũ khí cho Huyện nha, lập huyết thệ trước thần Mặt trời, vĩnh viễn không bao giờ phản bội lời hứa.

Người duy nhất không chịu khuất phục chính là Thành chủ A Sử Na, hắn ta ngồi xổm chết dí nơi góc tường ba ngày ba đêm không chịu dịch chuyển ... bởi vì nếu dịch chuyển thì sẽ bốc ra mùi thối, khiến tất cả đồng bọn đều bá phục nghị lực mạnh mẽ của hắn ta. Vì thế hắn phải tiếp tục ngồi suốt một chỗ, còn những người khác sau khi viết xong thủ lệnh thì liền chạy nhanh ra ngoài để thải độc.

Cơ phong ba như sắp hủy diệt cả người hán ở Diêu thành đã được âm thầm loại bỏ, mà người ra tay là một nữ tử không sợ trời chẳng sợ đất, chí khí ngút trời. Nàng đã đưa một công văn cho huyện lệnh để chiêu cáo với tất cả dân chúng Diêu thành: Thành chủ đại nhân bị bệnh không thể quản lý công việc, Huyện thừa chết vì bạo bệnh, tạm thời nàng sẽ đảm đương chức vụ thành chủ, tiếp quản trông coi toàn bộ công việc ở Diêu thành.

Đây chỉ là biến động phát sinh ở một thành nhỏ của vùng Nam Cương nước Vô Cực, tựa như bọt nước trên con sông lớn chẳng mấy chốc sẽ tan đi. Nhưng sự việc xảy ra tại trung tâm chính trị của bảy nước, bất luận thế nào tài năng của nữ tử ấy vẫn tỏa sáng như một ánh sao, chẳng thể nào che giấu được. Thế nên chỉ trong một thời gian ngắn, nhân sĩ cao cấp bảy nước đang theo dõi sự việc này đã phát hiện ra điều gì đó bất thường.

"Dùng bút thay kiếm để dẹp yên phong ba." Quốc chủ nước Tuyền Cơ nằm nghiêng người trong tấm cung, trước ánh sáng tờ mờ của chiếc đèn cung đình, chẳng buồn thưởng thức tiếng nước chảy róc rách êm tai, mỉm cười nói như thế.

"Quyết đoán, nắm bắt thời cơ, tạo ra tình thế, quả là phi phạm." Nhiếp chính vương nước Hiên Viên sau khi nhận được mật báo cấp tốc, nhàn nhạt cất tiếng ngợi khen.

Thánh nữ Phi Yên đứng trên tòa lầu cao nhất nước Phù Phong, nhìn xuyên qua tấm màn lụa mỏng vàng óng và mây mờ, dõi mắt về Phương Nam, khẽ xòe tay ra, trong lòng bàn tay trống rỗng bỗng nhiên có một viên tinh thạch đen bóng sắc bén, nàng ta trầm mặc nhìn viên tinh thạch trong tay mình, một lúc lâu sau khe khẽ nói: "Đây là chỉ dẫn của thần linh, cho ta biết nàng ấy đang ở nơi nào."

Trên sa mạc Cát Nhã mệnh mông cát vàng, Liệt vương Thiên Sát nhìn về hướng nước Vô Cực, đôi mắt đen hơn so với người thường giờ phút này chợt lóe lên u quang, ánh sáng màu đen ấy phát ra mạnh mẽ bùng bùng như một ngọn lửa, nóng bỏng tựa như ánh mặt trời chiếu rọi trên sa mạc.

"Cô gái, là nàng sao?"

Liệt vương điện hạ đột nhiên ngửa đầu cười to, giơ roi giục ngựa, tuần mã ăn đau phát ra tiếng phì phì trong mũi, cất vó hí dài, phóng đi như một cơn gió tiến thẳng về hướng Nam, lưu lại trên nền cát những dấu chân sâu.

Ngay cửa chính Diêu thành, nam tử mặc trường bào tím tôn quý tao nhã, ung dung mỉm cười xem bố cáo dán trước cổng thành, thì thầm: "Ta chẳng qua chỉ tới hơi chậm một bước, nàng đã đoạt thành của ta rồi sao..." ()

Chàng nương mày nhìn về hướng phủ Thành chủ, ý cười trên mặt sáng như nắng chói. Cô gái có dáng người uyển chuyển như liễu xuân, nhưng

hành sự lại như sấm vang chớp giật, giờ phút này nàng đang làm gì thế? Có nhớ đến người nào đấy đã bị nàng vứt bỏ hay không?

Cũng giờ phút ấy, bên trong phủ Thành chủ, tân Thành chủ Mạnh Phù Dao đâu có nhớ đến người nào đó tên Nguyên Chiêu Hủ, càng không nghĩ đến hành động của nàng tại Diêu thành nhỏ xíu này lại khiến cho nhân sĩ cao cấp của bảy nước đều dõi mắt quan sát và đánh giá. Nàng đang ngồi xõm trong địa lao phủ Thành chủ, như không thể tin, thờ người nhìn chăm chăm thi thể trên mặt đất.

Người đứng đầu tộc Nhung ở Diêu Thành được mấy vạn người Nhung tôn kính, đối với người Nhung vô cùng có uy - tiền Thành chủ Diêu thành, A Sử Na, một khi gặp chuyện không may nhất định sẽ khiến Diêu thành náo động.

Hắn ta đột nhiên chết.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21+16: Vô Cực Chi Tâm (1)

“Mẹ kiếp, sớm không chết muộn không chết, lại chết ở thời điểm không nên chết.” Vẻ mặt Mạnh Phù Dao như đưa đám, nàng ngồi xổm trước thi thể lạnh lặn của A Sử Na, cắn móng tay lao phào mắng.

Bây giờ nàng đương đảm nhiệm chức vụ Thành chủ to lớn này, việc này nhìn qua tựa như phong sinh thủy khởi (Gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đi đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc), công việc tưởng chừng đơn giản nhưng lại đầy ắp nguy hiểm, vì phải vội vàng tìm cách để ổn định lại thế cục lộn xộn hiện nay. Bước đầu tiên là Tông Việt gửi thư cho Đức vương, tường thuật rõ ràng nguyên do sự việc xảy ra nơi đây, được Đức vương ngầm đồng ý cho quản lý tất cả các công việc của Thành chủ. Bước thứ hai là tẩy trừ những người Nhung làm việc trong Huyện nha, chiêu mộ nha dịch người Hán. Tiếp theo là bắt đầu tổ chức việc huấn luyện tự vệ cho người dân, cho phép người Hán thành lập lực lượng tự vệ. Tiếp theo nữa là phân chia lại hộ tịch, loại bỏ thói quen cư ngụ tập trung của người Nhung trước đây, an bài người Nhung và người Hán cư trú lẫn lộn với nhau. Sau đó tuyên bố sẽ chém hết tất cả những người Nhung bạo loạn. Vì vậy sóng gió ngầm trong thành được loại bỏ, mọi việc coi như cũng yên ổn tạm thời.

Một mình nàng vốn chẳng thể đảm đương hết tất cả công việc, hết thảy đều do Tông Việt tìm người đến giúp đỡ. Giúp nàng từ bỏ tính kiêu ngạo của mình, tìm cách lấy được sự tín nhiệm của người Hán trong thành, để tâm đến từng hộ dân. Mạnh Phù Dao đâu có hiểu gì khi đọc các công văn báo cáo hay quản lý tất cả các chính vụ của Thành chủ, khiến nàng trở nên

luống cuống, may là nhờ có Tông Việt bên cạnh. Hắn vừa châm chọc nàng bằng những lời lẽ ác độc, vừa thay nàng xử lý tất cả công văn dài dòng lê thê đến ngàn lời vạn chữ, lưu loát như nước chảy, hễ hạ bút là thành văn. Làm cho đồng công văn chất cao như núi chỉ trong nháy mắt liền biến mất, khiến nàng vô cùng thán phục. Nàng cũng càng cảm giác được xuất thân của Tông Việt chẳng hề tầm thường, nào có đại phu nào am hiểu chính vụ như vậy chứ? Có lần nàng hỏi hắn, nhưng Tông Việt làm như không nghe thấy, ngày hôm sau liền tiếp tục đi hái thuốc, cự tuyệt trả lời nàng. Mạnh Phù Dao đành phải ngậm miệng, hai người đều hợp tác bày ra bộ dạng thờ ơ phớt lờ y chang chả khác gì nhau.

Nhưng mà toàn bộ nỗ lực cố gắng chỉ trong nháy mắt đã bị cái chết bất đắc kì tử của A Sử Na hóa thành mây khói. Người Nhung trong Diêu thành vô cùng kính yêu vị Thành chủ này, nếu tin tức A Sử Na chết bị truyền đi, nhất định ngòi nổ bạo loạn đã bị đập tắt sẽ bùng cháy lên mạnh mẽ.

Sự việc rành rành, trong Diêu thành này có rất nhiều mật thám của quân Nhung, sở trường châm ngòi thổi gió để nội ứng ngoại hợp, không cần hao binh tổn tướng cũng có thể chiếm lấy Diêu thành bất cứ lúc nào.

Nàng đã nương tay trong lúc tiếp quản chức vụ Thành chủ, đã không đem tất cả cấp dưới người Nhung ở huyện nha thanh trừng sạch sẽ. Mạnh Phù Dao lắc đầu, lười nhác đứng dậy, từ tốn nói với Tông Việt cũng đang nhìn thi thể A Sử Na, “Xóa sạch thi thể đi”.

Tông Việt nhú mi đáp: “Xóa sạch thi thể A Sử Na, người cho là tất cả người Nhung đều sẽ nghe theo lời người, không truy hỏi tung tích của Thành chủ trước đây hay sao? Sắp đến “lễ tế thần” của người Nhung, người Nhung các nơi đều tụ tập lại để ăn mừng, nếu như A Sử Na không xuất hiện, người hoàn toàn không có cách nào để giải thích hết.”

Mạnh Phù Dao rên rỉ, đương lúc còn đang do dự thì chợt nghe tiếng trống trước cổng vang lên, âm thanh vô cùng quái dị, không nhanh không

chậm vang lên bang bang. Trong âm thanh không có chút oan khuất bi phần thiết tha nào, mà lại vẫn đục kéo dài xa xăm, từng tiếng từng tiếng hòa với nhịp trống yếu ớt truyền vào địa lao.

(Bắt đầu từ đoạn này trở đi mình mắc cười với cách hành xử của bạn nam chính quá trời (^_^).

Âm thanh hỗn tạp này nghe qua tựa như thứ gì đó mềm mại đụng vào mặt trống.

Mạnh Phù Dao nghi hoặc, đứng dậy lăm bẫm: “Ồ, sao lại có người gõ trống kêu oan? Ta làm việc công chính liêm minh, không phải mọi người đều an ổn bình yên sao, sao lại có án oan nhỉ?”

Tông Việt liếc mắt với nàng, lộ ra nét cười bất đắc dĩ, thần kinh Mạnh Phù Dao này đúng là đúc bằng sắt mà, trong tình huống như thế này mà còn nói đùa được.

Mạnh Phù Dao đập đá lung tung rồi chạy ra ngoài, trước hết vứt bỏ toàn bộ mọi chuyện xúi quẩy, trong lòng tràn đầy hưng phấn chờ mong lần thăng đường đầu tiên trong vai trò Thành chủ của mình. Tất cả nha dịch đều đứng uy nghiêm sẵn sàng nơi công đường, Mạnh Phù Dao vênh váo khoác chiếc áo vào, hiên ngang bước lên chỗ ngồi, nhưng lúc này tiếng trống vẫn còn vang vọng, nàng không kiên nhẫn quay đầu lại quát: “Đánh gì mà đánh, lão gia ta thăng đường rồi nè!”

Vừa liếc ra ngoài, nàng lập tức nhận ra được người gõ trống là ai.

Trước cửa, cách một hàng rào chắn, nam tử mặc áo bào tím đang cầm dùi trống giơ lên, tư thái tôn quý tao nhã, biến chiếc trống kêu oan thành một chiếc trống nhạc, không nhanh không chậm gõ từng hồi phát ra âm thanh trầm bổng du dương, ống tay áo bay bay lộ ra cổ tay trắng như ngọc tạc. Một đồng đại cô nương và tiểu cô nương vây quanh, đứng dưới trời nắng chang chang si mê đắm đuối nhìn hân.

Không phải chủ tử vô lương tâm và sủng vật yêu nghiệt thì là ai chứ!!!

Mạnh Phù Dao há to miệng đến mức có thể nhét cả mười Nguyên Bảo đại nhân vào trong, nàng đứng sững sờ nơi ghế ngồi, không biết nên chạy ra mừng rỡ hay là làm lơ luôn. Chưa kịp ra quyết định thì nam tử tao nhã đó đã hạ dùi trống, cuộn lại ống tay áo, cũng không quên thể hiện tính phong lưu, quay đầu lại nhìn các cô gái mỉm cười gật đầu chào, lập tức một tràng hít hà dai dẳng dấy lên.

Chuột mập ngồi xồm trên vai hăn, vẻ mặt vênh váo, ánh mắt đặc ý.

Nhìn kỹ nữa thì thấy nơi đáy mắt con chuột mập ấy lộ ra sự khinh thường --- áo choàng quan to đẹp đẽ khoác lên người ai mà xấu quá...

Sắc mặt Mạnh Phù Dao đen sì cả nửa buổi, đột nhiên hít hít mũi, ngẩng đầu lên, tiếp thêm sức mạnh cho mình.

Haizz.... Không có người đến cáo trạng, người này có thân phận đặc thù nên không tính, không thể tin được, chắc là hăn không rảnh rồi đến đây để cáo trạng đâu.

Nhưng mà ... Vì sao nàng cảm thấy lòng mình giòn ngọt thế nhỉ?

Ánh mắt Mạnh Phù Dao không ngừng chuyển động, hết nhìn lên xà nhà thì lại nhìn xuống mặt đất, nhưng một mực chẳng chịu nhìn phía đối diện, nàng hết sờ công văn, mân mê áo choàng thì lại vuốt tóc, nhất định không chịu phát ra tín hiệu thắng đường.

Nam tử đối diện nhìn thấy thái độ của nàng thì không nhìn được cười, ánh mắt thể hiện rành rành: "Nàng vô lương tâm nên chột dạ rồi à!" Nguyên Bảo đại nhân thì láo liên đôi mắt.

Dân chúng đứng đầy bên ngoài, mọi người đều muốn xem tân Thành chủ thẩm án như thế nào, cũng muốn xem nam tử phong hoa tuyết đại kia có

oan tình gì. Ánh mắt mọi người sáng quắc, hết nhìn tân Thành chủ trẻ tuổi tuần tú thì lại nhìn nam tử cáo trạng phong thái xuất chúng, nhìn qua rồi nhìn lại, nhìn thế nào cũng thấy vẻ mặt hai người này hình như có gì đó quái lạ. Tân Thành chủ còn kỳ quái hơn, giống như đang ngồi trên đồng lửa, không ngừng xoay đi vặn lại.

Im lặng một lúc lâu dân chúng bắt đầu xì xầm bàn tán, Mạnh Phù Dao không còn cách nào hết đành phải chống đỡ, giơ tay yếu ớt đập xuống mặt bàn, khàn giọng hỏi: "Kẻ nào dưới công đường? Vì sao lại cáo trạng?"

Ánh mắt nàng lén lút liếc trộm Nguyên Chiêu Hủ, tò mò không biết hắn có ý đồ quỷ quái gì nữa, nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ nhướng mắt cười, thùng thẳng đáp "Hồi lão đại nhân ..."

Mạnh Phù Dao run lấy bầy.

Nguyên Chiêu Hủ đâu có bỏ qua cho nàng dễ vậy, hắn vén áo, cư nhiên chuẩn bị quỳ xuống.

Mạnh Phù Dao hốt hoảng nhảy bật lên muốn hét to để ngăn cản, nhưng chỉ trong tích tắc, khi Nguyên Chiêu Hủ vừa cong gối thì lại lập tức bất ngờ đứng thẳng, hiên ngang sáng chói, vờ như suy nghĩ rồi cười nói: "Haizz, lão đại nhân, tại hạ quên mất, tại hạ đang có công vụ trên ngườì, gặp lão đại nhân không cần phải quỳ"

Mạnh Phù Dao nghiêng răng trềng mắt nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy không còn chột dạ nữa, sao phải chột dạ chứ? Người này từ trước đến nay có bao giờ để mình chịu thiệt đâu, sớm hay muộn gì hắn cũng sẽ tính sổ với nàng, sao nàng lại phải áy náy làm gì.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười lấy từ trong lồng ngực ra một tấm lụa, khi gia sư của tân Thành chủ Mạnh Phù Dao là Diêu Tấn tiến tới nhận lấy, ngón tay hắn vừa chạm vào thì cảm giác được điều gì đó, muốn cười mà không dám cười, cố hết sức gồng mình chịu đựng.

Mạnh Phù Dao nghi ngờ nhưng vẫn nhận lấy --- người này có đơn cáo trạng thật à?

Vừa mở tấm lụa ra, bên trong liền hiện ra một cái xương đầu cá.

Sắc mặt Mạnh Phù Dao tối thui, nhìn chăm chăm cục cứng kia, nàng nhớ ra đây chính là cái xương đầu cá mà nàng đã găm trên núi Lục Châu cùng với Nguyên Chiêu Hủ.

Trời ơi, không phải là nàng đã vứt đi rồi sao, hăn nhặt lại khi nào vậy chứ??

"Cáo trạng" này thật là khác thường mà...

Khi nàng vẫn còn đang lúng túng, liền nghe được người ở phía dưới không nhanh không chậm cất tiếng: "Văn sinh Nguyên Chiêu Hủ, cáo trạng Mạnh Phù Dao người nước Thái Uyên, bội tình bạc nghĩa, vứt bỏ người yêu, vô lương tâm..."

.....

Mạnh Phù Dao suýt chuyt nữa phun ra một bùm máu.

Chuyện này xảy ra khi nào vậy hả?

Đồng chí Nguyên Chiêu Hủ à, đây là công đường ở Diêu thành nước vô cực, là trung tâm chính trị của các nước, lời như vậy mà cũng nói ra được sao...?

Ta... Bội tình bạc nghĩa, vứt bỏ người yêu, vô lương tâm...?

Nàng run rẩy chỉ tay về phía hăn, rất muốn ném cái xương đầu cá kia vào người Nguyên Chiêu Hủ, nhưng mà dù sao nơi này cũng là công đường, thật sự không hành động như vậy được. Nhớ tới Nguyên Chiêu Hủ có nói "bội tình bạc nghĩa" thì sắc mặt nàng bỗng nhiên ửng hồng, tức giận nhìn

chăm chăm hẳn thật lâu, mà người nọ lại bày ra vẻ mặt dửng dưng vô tội. Con chuột mập trên vai hẳn cũng y như vậy, chả biết xấu hổ chút nào.

Mạnh Phù Dao đành phải hạ giọng, hung hăng cất tiếng hỏi: "Cáo trạng của các hạ hình như không đúng khuôn phép."

"Vậy à?" Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, chỉ vào tấm vải lụa, "Lão đại nhân không ngại cho dân chúng xem qua cáo trạng chứ, văn sinh cảm thấy rất đúng khuôn phép, thậm chí cũng đã dâng lên tể vật đính ước trong cáo trạng để chứng minh rồi."

Đây rành rành là lý sự tào lao mà, mọi người vừa nghe thấy "tể vật đính ước" thì đều dậy lên sự tò mò, nhao nhao ra sức chen vào trong để nhìn bảo bối định tình trong đơn cáo trạng của nam tử thần bí. Mạnh đại lão gia nhìn cái xương đầu cá khóc không ra nước mắt, hay lắm ... tể vật định tình.

Nàng nhanh chóng thu hồi tể vật định tình ấy, thuận tay bóp nát, nghiêm nghị nói: "Người nói cũng có đạo lý, bản huyện đã thấy, nếu như vậy thì cáo trạng này bản huyện sẽ thụ lý. Nhưng mà nơi này là lãnh thổ nước Vô Cực, người lại cáo trạng người Thái Uyên, ngoài khả năng quản hạt của ta, người nên đi Thái Uyên cáo trạng đi."

Nói xong thì trong lòng vô cùng đắc chí vì nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ lặng thinh, chắc hẳn sẽ chẳng phản bác lại được, nàng nhắc mông chuẩn bị lui xuống công đường, nào ngờ ai đó lại cười.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy hẳn cười thì liền sợ hãi, vừa mới nhích mông được một nửa đã khựng lại, quả nhiên nghe hẳn nói: "Đại nhân, nàng tuy là người Thái Uyên nhưng lại rất thích đi chu du các nước, hiện tại đang lẩn trốn đâu đó ở nước Vô Cực, ngay tại trong Diêu thành này. Nàng không những lừa tình trộm tiền ta khiến ta vô cùng đau khổ, mà ta còn e rằng nàng sẽ gây tổn hại đến người khác, xin đại nhân thương xót cho dân chúng, mau chóng trục nã nàng về quy án."

"Lừa tình trộm tiền ... Trộm tiền gạt ... Tình ..." Mạnh lão gia trên công đường bắt đầu cà lăm, "Lừa gạt... Cái gì mà tình... Trộm... Cái gì mà tiền..."

"Nói về trộm tiền, nàng đã lấy trộm một sợi lông con sủng vật của ta, đây không phải là sợi lông của một con sủng vật bình thường, vô cùng quý hiếm, mỗi sợi lông của nó trị giá ngàn lượng vàng." Con sủng vật có một sợi lông trị giá ngàn lượng vàng sắp sửa tuyệt chủng đang đứng trên vai Nguyên Chiêu Hủ, lập tức quay lại, vểnh cái mông béo ụ lên cho Mạnh đại lão gia nhìn thấy "sợi lông nào trên mông nó bị đứt đi, vô cùng thâm thảm nhưng cực kì oanh liệt", lẽ đương nhiên, trên đời này có ai mà biết được sợi lông nào trong một đống lông trên mông đứt nó bị đứt đi đâu.

"Nói về lừa tình...", Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, hàng mi dài rũ xuống, đôi mắt sáng long lanh, tựa như sóng nước dập dềnh, "Văn sinh thật xấu hổ, nhưng ắt hẳn là trong lòng lão đại nhân biết đó là việc gì rồi."

.....

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Vô Cực Chi Tâm (2)

Thật không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn. Đây đúng là hai diễn viên kịch quá ăn rơ với nhau mà, khinh người quá đáng. Mạnh Phù Dao sau khi đấu tranh dữ dội một lúc thật lâu, đột nhiên nhảy dựng lên, đập bàn hét lớn: "Xét thấy đây là một vụ án vô cùng nghiêm trọng, có liên quan đến tuyệt thể sủng vật hiếm có trên thế gian, vì thế phải tạm dừng để điều tra kỹ càng rồi mới phán xét. Người đâu, đóng cửa, thả chó!"

Cửa lớn ầm ầm đóng lại, chặn lại những ánh mắt tò mò hứng thú dạt dào của dân chúng bên ngoài. Có người không cam lòng bèn nhìn lén qua khe cửa, suy đoán: "Tân lão gia này với khổ chủ kỳ quái kia nhất định có gian tình gì đó." Vân vân ... Mạnh Phù Dao bèn sai người tạt nước ra ngoài qua khe cửa, thành công đuổi hết đám người tò mò.

Lập tức Mạnh đại lão gia quay qua Diêu Tấn đang cười trộm vừa đánh vừa đá vừa đuổi hăn đi, rồi ngồi phịch trên ghế kê rên: "Được rồi ... Nguyên công tử, Nguyên đại nhân, Nguyên lão gia, xin người tha thứ cho ta, đừng chơi ta nữa có được không?"

Nguyên Chiêu Hủ thông thả bước qua, cúi đầu nhìn Mạnh Phù Dao mỉm cười nói: "Khí sắc Thành chủ đại nhân rất tốt, xem ra mọi việc đều thoải mái vui vẻ."

"Ta không có thoải mái, ta không có vui vẻ." Mạnh Phù Dao có hơi mà không có sức nói: "Ta hối hận rồi, ta xin lỗi."

Ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ lóe sáng, có chút kinh ngạc khi nghe Mạnh Phù Dao nói như vậy. Hắn lập tức mỉm cười, cô nàng này tuy hành động tuyệt tình, nhưng trong lòng rất nặng tình cảm. Nếu không phải vậy thì sao trong lòng nàng lại áy náy bứt rứt chịu thua hắn. Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ nhảy dựng lên đấu với hắn chứ.

Mạnh Phù Dao ở trước mặt người khác, không bao giờ nói chuyện như thế này.

Tâm tình Nguyên Chiêu Hủ vô cùng tốt, vỗ vai nàng, nói: "Thành chủ đại nhân, ngài không dự tính chiêu đãi bạn cũ đến từ phương xa vì ngài mà tới sao?"

"Hả..." Mạnh Phù Dao liệu chết không sợ hy sinh, leo lên bàn nói: "Ở đây không có phòng trống đâu, huynh có thể ngủ cùng phòng với Tông Việt à?"

"Tông tiên sinh đi Tuy Thủy rồi." Nguyên Chiêu Hủ thờ ơ đáp, "Đức vương phát bệnh, mời hắn qua đó chữa trị."

Mạnh Phù Dao nhìn người trước mặt mình thật lâu, "Huynh biết Tông Việt ư, hai người có quan hệ gì?"

"Là bạn bè, nhưng nói không chừng một ngày nào đó, có thể vì tranh chấp lợi ích mà biến thành kẻ địch." Nguyên Chiêu Hủ sáng khoái đáp

"Huynh cực kì rảnh rồi nha." Mạnh Phù Dao nghi ngờ nói, ánh mắt sáng rỡ quan sát hắn, "Huynh là phụ tá Thái tử, có thể tùy tiện chạy lung tung sao?"

"Thái tử phái ta đến Nam Cương giám quân, ta đến đây là vì công vụ." Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nhìn nàng, "Nàng còn muốn biết gì nữa không?"

"Ta còn muốn biết bụng dạ huynh đen tối đến cỡ nào, trong bụng có bao nhiêu con giun..." Mạnh Phù Dao rì rầm lầm bầm.

Nguyên Chiêu Hủ không nghe thấy được, theo nàng đi vào hậu đường, hai người đi qua một hoa viên nhỏ. Khí hậu Nam Cương vốn ẩm ướt, mùa đông kéo dài đến chín tháng, nhưng hoa cỏ trong vườn vẫn xum xoe tươi tốt, muôn hồng nghìn tía, những thân cây to đùng cao ngất xanh tươi mơn mớn, tràn trề dưỡng khí.

Nhìn từ xa, nam tử áo bào tay rộng màu tím sẫm đôi cùng thiếu niên nhanh nhẹn vận trang phục màu xanh thẫm, tư thái tao nhã, tạo nên cảnh đẹp hiếm có.

Mạnh Phù Dao đi xuyên qua một khóm hoa, mân mê những cánh hoa mỏng manh như tơ gấm trên tay, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng yên tĩnh. Từ lúc tới Diêu thành đến nay đã xảy ra một loạt sự việc, như cướp chức vụ Thành chủ, trấn an dân chúng, xông qua máu tươi và mây mù, nàng cảm giác mình trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng phút giây này đây bỗng nhiên lại có cảm giác rất mệt, loại mệt mỏi này len lỏi thấm sâu tận trong mạch máu, nháy mắt đã lan tỏa khắp toàn thân.

Nàng nghiêng đầu, nhìn nam tử bên cạnh mình, là vì hắc sao? Giống như chỉ cần ở gần hắc, thì tâm tình nàng sẽ bất chợt thả lỏng mà không biết vì sao, tận sâu trong tâm hồn cảm thấy thư thái dễ chịu, an nhiên điềm tĩnh. Nam tử này có thể tác động đến cảm xúc trong lòng nàng, ảnh hưởng của hắc đối với nàng không thể nói là không lớn được. Cách đây mấy tháng nàng mới nhận ra điều đó.

Nàng mãi miết chăm chú nhìn hắc rồi đột nhiên mỉm cười, cũng bỗng nhận ra mình tự nhiên trở thành một nữ tử dịu dàng e thẹn. Nguyên Chiêu Hủ phát hiện, nghiêng đầu nhìn nàng cười. Bất chợt hắc khom người hái một đóa hoa, gỡ mũ quan của nàng xuống, vẻ như muốn cài hoa lên mái tóc nàng.

Sắc mặt Mạnh Phù Dao ửng đỏ, nàng liên tránh né theo phản xạ, đột nhiên bạch quang chợt lóe, con chuột mập nào đó thừa dịp nàng ngượng ngùng chạy vội qua, nhe răng cười hớn hở đón nhận đóa hoa kia.

Hoa hồng đẹp quá ... Chủ tử mau cài cho ta ... ôi hạnh phúc quá ... ôi sung sướng quá ... Nguyên Bảo đại nhân hí mắt nhe răng cười, lông trên người nó dựng đứng vì kích động.

Nhưng Nguyên Chiêu hủ lại với tay sang bên kia, trước mặt Nguyên Bảo đại nhân lập tức tối sầm, thứ gì đó to đùng chụp xuống đầu nó, bao nó lại trong đó.

Nguyên Chiêu Hủ ung dung thản nhiên chụp cái túi lên con sủng vật, đem chiếc túi đó treo trên một nhánh cây bên cạnh, mỉm cười tao nhã, nhẹ nhàng cài hoa lên tóc Mạnh Phù Dao.

Tóc đen mềm mại, hoa hồng cháy bỏng, tôn lên ánh mắt sáng ngời của thiếu nữ và vẻ đẹp tươi của thế gian, rung động lòng chàng.

Gió thổi nhẹ nhẹ thoang thoang hương đưa, Nguyên Chiêu Hủ đứng khoanh tay nhìn thiếu nữ đang e dè trước mắt mình, ánh mắt hẩn thâm trầm xoay chuyển, trong lòng gợn sóng, một lúc lâu sau mới nói: "Ta thích dáng vẻ hoa cài trên tóc này của nàng."

Giọng hẩn từ tốn khẽ khàng, dường như có thâm ý gì đó bên trong. Mạnh Phù Dao nghe thấy thì trong lòng nhảy bộp, cảm giác có hơi không thích hợp, nhất thời trở nên lúng túng, vừa định hỏi thì Nguyên Chiêu Hủ đã xoay người đi trước.

"Nếu như huynh là giám quân thì nên đến Tuy Thủy mới đúng, huynh chạy tới đây làm gì chứ?" Mặc dù Nguyên Chiêu Hủ thông thả bước đi, nhưng chỉ mới chốc đã cách xa nàng, Mạnh Phù Dao vất vả đuổi theo ở phía sau.

"Chẳng lẽ Diêu thành không phải là tuyến đầu sao?" Nguyên Chiêu Hủ không quay đầu lại, nơi đây là nơi tụ cư của hai tộc người Hán và người Nhung, cũng là địa đầu biên giới, là vùng đất quân sự quan trọng..." Hủ nói được một nửa thì dừng lại, chỉ vào một căn phòng, bất chợt nhìn Mạnh Phù Dao nói: "Phòng ở hoa viên này không tệ, để ta sai người thu dọn sạch sẽ."

Mạnh Phù Dao ngơ ngác kêu "Á..." liền nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ vô cùng tự nhiên gọi người hầu đến dọn dẹp phòng lại nghe thấy hủ tự nhiên dặn dò họ: "Thành chủ các người chậm chạp đúng không? Chắc là ngại đi xa, các người đổi phòng cho ngài ở bên cạnh phòng ta đi."

Sắc mặt Mạnh Phù Dao tối thui khi nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ sai khiến người xung quanh vô cùng tự nhiên như vậy, trong nháy mắt phòng nàng đã bị di dời sang đây, nàng ngạc nhiên hỏi: "Đổi phòng ta đến đây làm gì vậy?"

"Ta muốn để nàng lúc nào cũng ở trong tầm mắt của ta." Nguyên Chiêu Hủ nắm tay nàng qua đó, "Đỡ phải hể không thấy một chút là nàng đã biến mất tăm hơi rồi."

Giọng hủ nhàn nhạt rầu rĩ, Mạnh Phù Dao ngượng ngùng nhìn xung quanh lăm băm, "Ta chỉ bỏ đi không chào tạm biệt có một lần thôi, huynh lại để trong lòng như vậy sao?"

Mạnh Phù Dao không nhìn hủ, nghĩ thầm --- Đây là quan viên của nước Vô Cực, huynh ý thế hiếp người đến đâu muốn bắt chẹt ta sao? Huynh cũng vô lương tâm giống ta mà.

Nguyên Chiêu Hủ liếc nhìn ánh mắt bối rối của nàng, liền cười, "Nếu nàng có lương tâm vậy thì đưa cho ta thi thể đại nhân A Sử Na đi, "lễ tế thần" có xảy ra chuyện gì, nàng cũng không cần quản, trời sập xuống có ta chống."

Mạnh Phù Dao ai oán trừng mắt nhìn hắn, người này biết thuật đọc tâm sao, chỉ cần liếc mắt một cái là đã thấu hiểu tâm can người khác, hắn muốn giải quyết tận gốc việc này sao. Hắn bắt đầu an bài Diêu Tấn đi tìm một người có tướng mạo như A Sử Na. Sau khi Nguyên Chiêu Hủ vào phòng đóng cửa, nửa canh giờ sau hắn giao cho nàng một cái hộp, nói: "Hong gió vài ngày là có thể dùng được"

Mạnh Phù Dao mở hộp ra nhìn thoáng qua, một hồi lâu sau chợt hỏi: "Trên đời này, có chuyện gì huynh không thể làm được không?"

"Có". Nguyên Chiêu Hủ vô cùng sáng khoái đáp.

"Chuyện gì...?" Mạnh Phù Dao liếc hắn hỏi, nghĩ rằng hắn sẽ khó trả lời.

"Ta không làm được một chuyện..." Nguyên Chiêu Hủ nhìn nàng, nhìn hoài, đến khi đáy lòng nàng chợt dạ, mới từ từ nói "Ta chưa bao giờ không từ mà biệt, vứt bỏ người ta quan tâm."

.....

Đáy lòng Mạnh Phù Dao gào thét bi thương.

Haizzz!

Sao trên đời này lại có nam nhân thù dai như vậy chứ!

Nam Cương, tháng Chạp, đêm đông.

Không khí lạnh ẩm ướt thấm vào tận xương cốt, giấy trên ô cửa sổ thấm một tầng sương mỏng, phản chiếu ánh lửa bập bùng trong phòng.

Mạnh Phù Dao trùm chăn ngồi ở trên giường đọc tâm pháp, nhưng chẳng tập trung được, tiếng động văng đến từ phòng kế bên, nghe như ai đó đang tắm...

Tắm...

Tiếng nước chảy róc rách, ánh đèn soi trên tường hiển hiện rõ ràng.

Đúng rồi, vách tường...

Phòng ốc ở đây được thiết kế có vẻ rất đặc biệt, Thành chủ A Sử Na kết hợp kiến trúc của người Hán và người Nhung lại với nhau. Vách ngăn các phòng được làm bằng những thân gỗ, giữa các mối ghép vẫn còn khe hở. Thêm nữa, nếu người nào đó có thân hình cao hơn các thân gỗ, lẽ đương nhiên khi ai đó tắm thì cảnh xuân sẽ lồ lộ trước mặt người khác.

Nàng nhìn qua các khe hở... rì rầm làu bàu, ta đây là một người rất đoan trang...

Nàng cứng người, cúi mặt, nghe tiếng nước róc rách...

Luyện công mãi nhưng khí tức chẳng chịu tụ ở đan điền, ánh mắt hàng liếc nhìn qua khe hở, đột nhiên thấy một cái bóng màu trắng, kỳ quái thật, lúc này đâu có, không biết là thứ gì nữa?

Lòng hiếu kì của Mạnh Phù Dao chột trào dâng mạnh mẽ, nàng lập tức có lý do quang minh chính đại để rình xem --- thứ đó là gì?

Nàng nhảy xuống giường, đi chân trần, rón ra rón rén đến trước vách gỗ ngăn, kề mắt vào kẽ hở, đột nhiên bị một sợi lông trắng đâm vào mi mắt.

Lông?

.....

Mạnh Phù Dao kinh ngạc nhìn qua kẽ hở --- một cục bông gòn mặc cái yếm màu trắng, dang rộng tứ chi, banh lông ngực, liều chết chắn lại kẽ hở, cái bóng màu trắng kia chính là nó.

Cảm giác được có người đang nhìn lén, Nguyên Bảo đại nhân lo trước tính sau quay đầu lại tìm kiếm, hai con mắt chống lại hai con mắt, mắt to trừng mắt to, trong ánh mắt Nguyên Bảo đại nhân hiển hiện ngụ ý khinh bỉ:

"Biết ngay người nhìn trộm chính là người mà."

Nguyên Bảo đại nhân lại dừng cảm quên mình, dùng thân thể béo phì chặn lại khe hở, ngăn không cho ai đó nhìn trộm chủ tử mình đang tắm, tựa như anh hùng xả thân vì nước.

Chỉ một mình ta có thể nhìn thôi!

Mạnh Phù Dao không thốt nên lời nhìn nó, trong lòng nàng rất muốn bái lạy Nguyên Bảo đại nhân về mức độ biến thái và ham muốn chiếm hữu quá cực độ của nó.

Nàng quyết định, thay vì bái lạy thì biến hành động cụ thể, khiến cho thần tượng trong lòng nó bị sụp đổ hoàn toàn.

Nguyên Bảo đại nhân đang nhe răng cười đắc chí, Mạnh Phù Dao đột nhiên vươn tay ra luồn qua khe hở, tóm lấy Nguyên Bảo đại nhân.

Nó lập tức hét lên chút chút liều mình vùng vẫy, tay chân luống cuống vì vừa muốn bảo vệ mình an toàn vừa muốn che chắn cảnh xuân cho chủ tử, Mạnh Phù Dao cười hì hì nói, "Không có việc gì, ta không có nhìn chủ tử người tắm đâu, ta muốn tâm sự với người."

Nàng tóm lấy Nguyên Bảo định dời bước, chợt nghe có tiếng người nào đó truyền đến, cười nói:

"Nàng nói không xem, vậy vừa rồi là ai cố gắng nhìn lén qua khe hở, bị Nguyên Bảo phóng lông vào mi mắt, hử?"

Mạnh Phù Dao xoa xoa mũi, nói to: "Ta nhìn thấy một con rệp trên vách, nên ta nhất định bắt nó giúp huynh thôi."

"Thế à?" Người nào đó nhàn nhạt mỉm cười, đột nhiên khẽ ôi lên, giọng nói vô cùng quyến rũ, "Thật sự có một con rệp, ngứa quá, Phù Dao, mau tới gãi lưng cho ta đi."

"....."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Vô Cực Chi Tâm (3)

Một lát sau đó.

Có một mùi gì đó quái lạ bốc lên, nhanh như một tia chớp bắn qua kẽ hở, thẳng đến bồn tắm.

Cùng lúc ấy có ai đó đằng đằng sát khí hét lớn:

"Thuốc diệt côn trùng, mua một tặng một, bảo đảm công hiệu, giết phát chết liền. Đây là sản phẩm tốt nhất dành cho khách sạn, nhà nghỉ!"

"Ai da, Nguyên Bảo đại nhân người thấy chưa, thật ra người đâu có cần phải che chắn như vậy, người xem, thân hình người béo phì như thế này, người chặn ở đó, không thấy mệt hay sao hả?"

Nguyên Bảo đại nhân chậm rãi xoay người, đưa mắt về phía Mạnh Phù Dao lắc lắc bả vai tỏ thái độ bất hợp tác. Mạnh Phù Dao lập tức giơ tay ra tóm nó lại.

"Ta cảm thấy là giữa chúng ta có một số hiểu lầm, mà hiểu lầm này cần phải được khai thông. Mi đến đây đi, không cần che chắn nữa đâu, hãy kể cho ta nghe tình cảm thâm yêu trộm mến, loạn luân của người đối với chủ tử, ta sẽ nghĩ cách giúp mi nhé."

Nguyên Bảo đại nhân giơ móng vuốt ra, đau khổ che mặt lại, nhìn về mặt thờ ơ của Mạnh Phù Dao mà cảm thấy e thẹn, haizzz, chủ tử sao lại thích kẻ dở hơi như vậy nhỉ...

"Mi với ta có hiểu nhầm, để ta giải thích trước cho mi nhá?" Mạnh Phù Dao dẻo miệng nói, thuận tay với lấy một bình rượu trên giường, đập mạnh lên bàn.

"Ta buồn lắm, muốn nói nhiều lắm nhưng lại không biết nói với ai, ta rất yêu anh trai ta, ta không sợ nói cho mi biết đâu, rất yêu, ta buồn quá à..."

Nguyên Bảo đại nhân ganh tị vô cùng, suýt chút nữa không khống chế được đã nhổ một sợi lông tuyệt thế trên móng đít mình --- Người nào cũng có anh em, ta một trăm năm cũng chỉ có một mình, con người chỉ có mười tháng, sao ta không được giống như vậy nhỉ?

"... Ta buồn quá à..." Mạnh Phù Dao vỗ ngực bình bịch, tu rượu ừng ực, "Ta khó xử quá..." âm âm ... "Ta không biết làm sao bây giờ nữa..." Bình bịch, âm âm...

Nguyên Bảo đại nhân há miệng to, trừng mắt nhìn kẻ điên đang bị say rượu kia --- đây có phải là động kinh không nhỉ? Mạnh Phù Dao này chính là con gián mà, cho dù có bị đè bẹp bầm dập vẫn sống sờ sờ. Sao tối nay lại bị động kinh, không thèm nhìn chủ tử tắm, thật sự buồn muốn chết luôn sao?

Nguyên Bảo đại nhân hiền lành tốt bụng có hơi không đành lòng khi nhìn thấy như vậy, nó bắt đầu dẫn đo suy nghĩ có nên cho Mạnh Phù Dao nhìn lên qua khe hở xem một cái không...

Ừm... chỉ liếc một cái thôi... chắc không sao đâu nhỉ? Bây giờ chủ tử cũng tắm xong rồi mà...

Mạnh Phù Dao đâu có biết rằng, căn bản là ý định của nàng và suy nghĩ của con chuột mập chẳng ăn nhập gì với nhau. Lòng nàng cảm thấy buồn thật sự, sau khi tới Diêu thành này nàng quả thật rất căng thẳng. Chính vì nàng mà cả nhà Hồ lão gia người Hán đều bị giết chết hết, sau đó nàng cũng không có thời gian suy nghĩ xem xét lại những việc đã trải qua. Thành

lĩnh Nguyên Chiêu Hủ lại đến vào lúc này, trái tim nặng trĩu của nàng lại bị gợn sóng lăn tăn. Nàng cảm thấy xấu hổ, vui mừng, an tâm, nhưng mà vui mừng qua đi nàng lại cảm thấy mình buồn bực vì bị chìm ngập trong một con nước lớn.

Đầu nàng choáng váng, mơ mơ màng màng, thấp thỏm buồn bực. Trong lòng mâu thuẫn như sóng triều trào dâng. Nàng muốn hành động theo trái tim nhưng lý trí lại không cho phép, rồi như tơ vò, cắt mãi không đứt.

Haizzz, không phải là độc phát chứ? Mạnh Phù Dao vỗ mặt mình, lẩm bẩm. Nàng nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân đang tò mò nhìn nàng chăm chăm, tròn mắt đen nhánh ướt át lóng lánh, tựa như những hạt châu.

"Haizz, ta biết mi hiểu được tiếng người, nhưng mi đâu có biết đọc chữ đâu." Mạnh Phù Dao tỉnh ranh cười, vuốt ve Nguyên Bảo đại nhân, sau đó lại vớt nó sang bên cạnh. Mạnh Phù Dao không để ý đến xung quanh nữa, ủ rũ nằm bò xuống mặt bàn, chấm nước trà viết chữ lên mặt bàn.

Nguyên Bảo đại nhân lại lắc lắc cái mông, chuẩn bị rời đi. Đột nhiên bất động nhìn xuống chữ trên mặt bàn, ngẫm nghĩ, đặt mông ngồi xuống đối diện Mạnh Phù Dao, lấy trong cái yếm ra một quả nhỏ, từ từ gặm

Mạnh Phù Dao nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân bày ra tư thế chuẩn bị lắng nghe thì không khỏi cảm thấy buồn cười, chuột dù sao cũng vẫn là chuột, không thể bắt nó có chỉ số IQ cao như người được, sao hôm nay gió mát thế nhỉ? Kệ nó, cho dù thế nào thì nó vẫn là một con chuột, Mạnh Phù Dao không thể nén nỗi buồn trong lòng mình thêm phút giây nào nữa.

Ánh trăng trong veo, hương hoa thoang thoang, gió như từ tận chân trời thổi đến người đang ở trong phòng.

Nàng băn khoăn có nên bày tỏ tâm sự của mình không.

"Thật may người chỉ là một con chuột, nếu như người là người thì ta thật chẳng dám nói ra đâu." Mạnh Phù Dao cười tí mắt nhìn Nguyên Bảo đại nhân, "Ta cũng không tin mi có thể nói hết những gì ta bày tỏ, bằng cách kêu chút chút cho chủ tử của mi nghe."

Nguyên Bảo đại nhân cúi đầu gặm trái cây chóp chép.

"Haizz... chủ tử mi..." Mạnh Phù Dao mặt ủ mày chau nhìn chăm chăm qua khe hở lộ ra ánh sáng nhàn nhạt trên vách, vẻ mặt tựa như có nhìn thấy bảo tàng trước mặt cũng chẳng thèm lấy, nàng chậm rãi viết chữ lên mặt bàn: "Nói cho ta biết, ta nên đối với hắc như thế nào?"

Nguyên Bảo đại nhân nhai chóp chép, càng lúc càng ra sức gặm, mới mấy phát chỉ còn lại cái hột.

"Không cần tức giận như vậy." Mạnh Phù Dao mỉm cười nhìn nó, nói "Tình yêu không có kết quả tốt đẹp đâu, Nguyên Bảo à, ta khuyên mi, đừng nên yêu chủ tử mi nữa, hắc không phải của mi, cũng không phải của ta. Mi suốt ngày cứ liều mình chặn lại hoa đào của hắc, không thấy mệt mỏi hay sao?"

Nguyên Bảo đại nhân tập tức giương móng lên, cầm hột trái cây ném chuẩn xác vào miệng Mạnh Phù Dao đang há to. Mạnh Phù Dao bị đánh lén đột xuất thiếu chút nữa cổ họng đã bị nghẹn. Nàng tức giận nhốt hột trái cây ra, mắng to, "Con chuột này tinh trùng lên não hay sao hả!"

Mắng một trận xong, bỗng nhiên nàng hạ hỏa, Mạnh Phù Dao đặt cầm lên bàn, uể oải viết: "Haizz, dù sao cũng không phải là của ta..."

Nguyên Bảo đại nhân liếc mắt khinh bỉ nhìn Mạnh Phù Dao, bày tỏ rành rành suy nghĩ của mình: "Người thật là nhu nhược mà."

"Mi thì biết gì hả." Mạnh Phù Dao lười biếng tiếp tục viết, "Mi nghĩ rằng ta là kẻ muốn yêu mà không dám yêu không dám thổ lộ sao? Ta chỉ không

muốn hại hắn mà thôi. Ta nhất định phải rời xa hắn, vì ta không muốn hắn gặp trái ngang, làm lỡ cả đời."

Nàng ngậy ngốc đắm đuối nhìn về phía chân trời xa xôi, bỗng nhiên vỗ xuống mặt bàn, cầm bầu rượu lên ra sức uống.

Muôn vàn tâm sự, ngàn sợi buồn vương, những điều này sẽ khiến Mạnh Phù Dao không còn phóng khoáng tiêu điều tự tại nữa, nàng không thích như vậy, bèn dùng rượu để xóa sạch hết tất cả.

Nàng ngửa đầu tu ừng ực ừng ực, dòng rượu mát lạnh chảy xuống môi, thấm ướt vạt áo của nàng.

Uống liên tục ba bình rượu, cuối cùng Mạnh Phù Dao cũng thật sự say.

"Nguyên Bảo... Nguyên Bảo..." Mạnh Phù Dao nấc cục, mắt say lơ lơ nhìn Nguyên Bảo đắm đuối, "Nghe ta nói này... Ơ, mi đi đâu vậy? Huhu..."

Phòng bên cạnh lấp lánh ánh đèn dầu, Nguyên Chiêu Hủ tắm chải đầu xong thì xem thư báo, chợt nghe tiếng sột soạt khe khẽ, Nguyên Bảo đại nhân chui qua khe hở chậm rãi bò tới.

Nó đi thẳng đến trước mặt Nguyên Chiêu Hủ, Nguyên Chiêu Hủ ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, liền đặt thư xuống, cười nói "Người lại uống trộm rượu à?"

"Chít chít"

"Không phải người?" Nguyên Chiêu Hủ nhướn mày, "Là nàng?"

Nguyên Bảo đại nhân gãi đầu, cảm thấy hơi khó diễn đạt những chữ do Mạnh Phù Dao viết mà nó đã thấy, nó hiểu được những chữ ấy. Nhưng không biết cách nào để diễn giải thành ngôn ngữ của Nguyên Bảo nó. Nó nôn nóng đến nỗi đi tới đi lui trong lòng bàn tay Nguyên Chiêu Hủ.

Nguyên Chiêu Hủ nhìn nó, có vẻ đăm chiêu, một lúc lâu sau thì bật cười: "Ta nhớ trước đây, chúng ta đã từng chơi đồ chữ qua rồi."

Hắn vỗ tay, lập tức một hắc y nhân xuất hiện ngoài cửa sổ, Nguyên Chiêu Hủ cất tiếng: "Đem món đồ chơi của Nguyên Bảo đến đây."

Hắc y nhân lấy trong túi ra một cái hộp, dâng lên, rồi lập tức biến mất trong bóng đêm.

Nguyên Bảo đại nhân mừng rỡ, nhanh chóng leo lên bàn mở cái hộp ra, trong chiếc hộp chứa đầy những chiếc bánh phục linh nho nhỏ, bên trên mặt bánh đều có in chữ. Trước đây Nguyên Chiêu Hủ nhất thời cao hứng làm ra món đồ chơi này cho Nguyên Bảo, vì nó vốn ham ăn nên rất thích thú. Khi nó nhận ra chữ nào thì ăn bánh có chữ đó.

Nguyên Bảo đại nhân nhảy vào trong hộp, lục lọi lung tung, dường như không tìm được chữ cần tìm, gấp đến độ xoay mòng mòng. Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nói: "Không cần tìm nữa, trong đây không có chữ Mạnh, chữ đấy không thường dùng, nên ta không có cho người học."

Nguyên Bảo đại nhân ai oán quay đầu lại, Nguyên Chiêu Hủ khẽ cười nói: "không cần phải tìm ba chữ Mạnh Phù Dao, ta biết người vội vàng quay về là vì chuyện của nàng, nàng có chút bất thường, có phải nàng đã nói cho người biết chuyện gì không?"

"Chít chít!" Nguyên Bảo đại nhân xoay người sang chỗ khác, sau khi lục lọi một hồi, ngậm ra một chữ "Ly", lát sau nữa lại ngậm ra một chữ "Khai"

Nét cười nơi đáy mắt Nguyên Chiêu Hủ nhạt hẳn, hắn nhìn chăm chú vào hai chữ kia, im lặng không nói gì.

Nguyên Bảo đại nhân tiếp tục lục lọi tìm kiếm, cái này nó thật có thể diễn đại nhưng nó lại không muốn diễn đạt chút nào, chốc lát sau lại lại ra hai chữ "Hoan", "Hi".

Nét u ám trong ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ chợt lóe, Nguyên Bảo đại nhân cũng thôi không lục lọi nữa, hai móng nó ôm ra chữ "Người", nó tức giận nhìn thật lâu, không muốn đưa cho Nguyên Chiêu Hủ xem. Suy nghĩ một hồi lâu sau, nó bực tức ăn hết cái bánh này.

Nguyên Chiêu Hủ chăm chú nhìn vào hai chữ kia, sau một lúc thật lâu thì tựa lưng vào ghế, ngoắc Nguyên Bảo đại nhân đang giận dỗi qua, nhẹ nhàng vuốt ve lông nó.

Hắn tựa vào ghế, mái tóc còn hơi ẩm ướt xoa xuống tự nhiên, nhẹ nhàng bồng bềnh trên bờ vai, dáng vẻ phong lưu tăng thêm mấy phần. Ánh đèn vàng soi rõ đôi mắt hắn, kiên định mà sáng trong lấp lánh như ánh sao sáng ngời.

Thật lâu sau đó, hắn khoanh tay đứng dậy, thong thả bước đến trước cửa sổ, nhìn về phương trời xa xôi nào đấy, gió thổi khiến mái tóc hắn bay bay, phấp phới như hắc kỳ.

Ánh đèn soi bóng lưng hắn in lên vách gỗ, thon dài vững chãi, tựa hồ sẽ không bao giờ chùng bước trước khó khăn, phóng khoáng tự tại. Gió thổi lay bóng hình hắn in trên vách gỗ.

Ánh đèn cũng soi rõ căn phòng bên cạnh, cô gái kia rốt cục cũng say mèm, vươn tay đẩy ngã bình rượu rồi nhanh như chớp ngã quỵ xuống.

Nến tắt, ánh trăng trong veo trên cao chiếu vào.

Cánh cửa im lặng đột nhiên vang lên tiếng kết... Một bóng người thon dài nhẹ nhàng bước vào, dừng lại trước Mạnh Phù Dao đang nằm ngủ rất say, giờ tay ra bế nàng.

Mạnh Phù Dao trở mình thuận theo, vòng tay ôm chặt hắn kéo xuống, bóng đen bị bất ngờ nên cũng ngã nhoài người, Mạnh Phù Dao lập tức bò

lên người hẳn, ôm chặt lấy hẳn, lăm bắm "Cái chăn này ấm quá... ấm thật..."

Bóng đèn cứng đờ, tay hai người vẫn ôm chặt lấy nhau không hề thả lỏng, ánh đèn cách vách soi rõ khuôn mặt bóng đen, mắt mày tựa thần tiên, trong ánh mắt của Nguyên Chiêu Hủ tuyệt đại tao nhã phút giây này đầy ắp nét dịu dàng.

Hắn trở mình, nằm bên cạnh Mạnh Phù Dao trên nền gỗ se lạnh.

Nguyên Chiêu Hủ nghiêng người, chống tay, mượn ánh sáng của ngọn đèn quan sát tỉ mỉ Mạnh Phù Dao đang yên tĩnh ngủ say, lắng nghe hơi thở của nàng và hẳn, hai cơ thể dính vào nhau như mãi chẳng rời.

Phút giây này thật an tĩnh, trong vườn hoa trước cửa phòng, sương sớm đọng đầy trên những cánh hoa mỏng manh.

Thật lâu sau đó, Nguyên Chiêu Hủ nhẹ nhàng nhắc tay, vén những sợi tóc rối đang che phủ khuôn mặt Mạnh Phù Dao.

Giọng hẳn khẽ khàng dịu dàng, ấm áp trầm thấp khẽ vang trong đêm đen yên tĩnh.

"Phù Dao... mọi việc đều sẽ tốt đẹp mà."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24+17: Đêm Tỏ Tình (1)

Ngày mười ba tháng Chạp, "Lễ tế thần" của người Nhung.

Dựa theo phong tục, ngày này là ngày lễ tế thần của tộc Nhung. Trời vừa rạng sáng, sau khi tắm rửa và làm việc nhà qua loa thì mọi người đều ra ngoài tụ tập vui vẻ, chơi đấu vật với nhau. Đến buổi chiều tối lại đốt lửa trại, nam thanh nữ tú cùng nhau thi triển tài nghệ, bày tỏ lòng mình với đối phương.

Mạnh Phù Dao ngồi xồm trên ghế, sau khi gấp lại một đồng thiệp mời thì phát rầu, thì thào mắng: "Phát bệnh kinh phong, nhiều nhà cùng mời một lúc như vậy, ta có chạy gãy chân cũng không tới kịp, hic..."

"Nếu nàng tùy tiện bỏ sót một nhà..." Công tử Nguyên Chiêu Hủ rảnh rang ngồi bên cạnh cùng với Nguyên Bảo đại nhân, chẳng buồn ngẩng đầu: "Nàng phải giải thích với tất cả con dân Nhung tộc luôn nghiêm khắc trong thành, tội khinh thường thần Mặt trời vĩ đại và vô cùng tôn quý của họ. Nếu ta nhớ không nhầm, thì người Nhung có thói quen dùng đao hoặc kiếm lấy máu của mình để giải thích".

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn hăn, "Sao ta có cảm giác huynh rất vui vẻ khi người khác gặp nạn vậy?"

Nguyên Chiêu Hủ thờ ơ nhìn nàng, mỉm cười nói: "Thật à?" Hăn vươn tay, ngón tay thon dài vuốt ve má nàng, "Ta thấy Thành chủ của chúng ta vĩ

đại lắm, rất giỏi xử lý những việc khó khăn, quá đổi anh minh cơ trí, nên tin tưởng cô cùng."

Mạnh Phù Dao nghiêng đầu nhìn hăn, tự nhiên cảm thấy đồng chí Nguyên Chiêu Hủ hôm nay có gì đó là lạ, có phải vì hăn cảm thấy ngượng ngùng khi biết nàng nhìn hăn tằm không nhỉ?

Hoặc là, hăn cảm thấy khó chịu khi nàng không chịu nhìn hăn tằm?

Dựa theo nhân phẩm của hăn mà nói, cái thứ hai có khả năng đúng nhiều hơn.

Mạnh Phù Dao vô sỉ cười hắc hắc, đẩy đồng thiệp mời sang một bên nói: "Bọn họ không phục vì tiền Thành chủ A Sử Na bị Đức vương điện hạ bãi nhiệm do tội bất lực trong việc quản lý Diêu thành, muốn tìm thời cơ để khiến ta khó xử. Chuyện hôm nay chắc chắn là có dụng ý bên trong."

"Bình đến tướng chẵn, nước đến đất chặn". Nàng đứng dậy đuổi lưng, ánh mắt sáng rực khoa trương hét to lên: "Muốn làm theo ta à, ta chưa bao giờ không vượt qua được, hồi từ trong bụng mẹ ta đã tập bước rồi."

Từ khi Mạnh Phù Dao nhậm chức đến nay, bảy đại thủ lĩnh Nhung tộc ở Diêu thành này vẫn chưa từ bỏ ý định lật đổ nàng, hôm nay thừa dịp này để tìm cách hạ bệ tân thành chủ. Bảy đại thủ lĩnh này đều đồng loạt dâng thiệp mời, thỉnh Thành chủ đại nhân hòa mình chung vui lễ hội với dân chúng. Tất cả họ đều mời nàng đến tham dự yến hội vào đúng giờ Ngọ. Mở rộng cửa chính, trang hoàng long lẫy, phô bày khoa trương long trọng, để cho dân chúng khắp mọi nơi đều biết rằng: bọn hăn vô cùng trân trọng, tràn đầy tình cảm mời Thành chủ đại nhân đến dự tiệc.

Nếu như, tân Thành chủ mặt trắng kia mà không tới được dù chỉ một nhà, bọn hăn cũng có lý do khơi mào gây sự --- yến hội "Lễ tế thần" đại biểu cho việc thỉnh cầu thần linh mang lại sự bình an cho dân chúng, nếu Thành chủ không tham gia. thì đó là một sự bất kính đối với thần linh.

Bởi vì trong ngày hội này có tiết mục luận võ, nên bọn họ có thể mang theo vũ khí bên người, đến lúc đó chỉ cần châm ngòi thổi gió, kích động người Nhung toàn thành nổi giận, thì chắc chắn giết chết được tân Thành chủ mặt trắng kia, giúp A Sử na khôi phục lại chức vụ thành chủ. Lúc đó người Nhung lại hoàn toàn làm chủ Diêu thành, kế hoạch tỉ mỉ nằm chắc mười phần thắng trong tay.

Ôm tính toán như vậy, bảy đại Thành chủ trong lòng hả hê mừng thầm, tạo điều kiện để cho Mạnh Thành chủ mặt trắng không thể tới được, việc này biểu đạt ý "giảm đạp lên tôn nghiêm" của họ, mọi việc đều được nghiên cứu kỹ càng, chỉ còn chờ đợi đối phương tự đưa mình vào bẫy mà thôi.

Bảy gã sai vặt chạy tới chạy lui liên lạc phối hợp chặt chẽ với nhau, báo cáo tất cả tin tức bất cứ lúc nào, giờ Dậu... Thành chủ không ra ngoài, giờ Tuất, cửa huyện nha vẫn đóng chặt; giờ Tuất canh ba ... Thành chủ vẫn không ra ngoài.

Bảy đại thủ lĩnh bắt đầu đứng ngồi không yên, Thành chủ không đến bất kì nhà nào hết? Hẳn điên rồi ư?

Không đến càng tốt! Chờ xem!

Tới gần giờ Ngọ, tất cả bọn họ đều hồi hộp suy đoán, cửa huyện nha đóng chặt đột nhiên mở ra, một đội nha dịch rất trẻ tuổi nhanh nhẹn linh hoạt đi ra ngoài, mỗi người lên một ngựa, tản đi khắp nơi trong thành.

Nửa canh giờ sau, bảy đại thủ lĩnh đều nhận được mỗi người một thiệp vàng do các nha dịch này đưa tới.

Thiệp mời vô cùng thịnh trọng, Thành chủ tự nói mình trẻ tuổi, kiến thức nông cạn lại từ xa đến, nên không dám đến tham dự yến tiệc quá long trọng của bọn họ. Vừa khéo hôm nay là một ngày hội lớn, thế nên đành tự làm

chủ, cung thỉnh chư vị thủ lĩnh đến "Thiên Kim Lô" uống rượu nhạt và tán gẫu.

Thiếp mời cũng biểu đạt sự kính trọng vô vàn đối với thần Mặt trời, rất hy vọng các vị thủ lĩnh hiểu rõ thần tích (1), giảng giải những những thần tích để thỏa lòng ngưỡng mộ. Tất cả sẽ gặp mặt nhau tại "Thiên Kim Lô" cùng với các nhân sĩ đến từ Kinh thành, để những người này cũng có thể lắng nghe những câu chuyện truyền thuyết về Thần Mặt trời vĩ đại ... vân vân và vân vân...

(1) Thần tích: sự tích về thần Mặt trời.

Những nha dịch đến đưa thiếp mời đều to cao, đứng ở cửa lớn cao giọng tuyên đọc thiếp mời, cho nên tất cả mọi người trong khắp hang cùng ngõ hẻm đều nghe thấy. Dân chúng nhao nhao khen tân Thành chủ lễ nghĩa khiêm nhường, người Nhung nghe nói Thành chủ vô cùng sùng bái thần Mặt trời của họ thì lộ vẻ mặt mãn nguyện. Kế hoạch của bảy đại thủ lĩnh hóa thành tro tàn, thất bại hoàn toàn.

Thành chủ đảo khách thành chủ, chân thành mời tiệc, lại đem thần Mặt trời ra làm lý do chính đáng, khiến bọn họ không có lý do nào để không đi cả.

Giờ Ngọ, cửa lớn huyện nha lại mở ra, một thiếu niên y phục bình thường màu trắng mộc mạc, chẳng nhiễm chút xíu xiu bụi bẩn, đai lưng màu tím dịu mềm tôn thêm nét rạng ngời tươi cười bước ra. Ánh mắt sáng trong như ánh mặt trời, khí chất cao quý như ngọc.

Đi bên cạnh hẳn là nam tử mặc y bào màu tím đai lưng bạch ngọc, ống tay áo phất phơ, tư thái phong lưu, một nửa gương mặt đeo mặt nạ, nhưng mắt mày vẫn hiển hiện sự rạng rỡ chói lòa, khiến người ta không khỏi kinh ngạc trầm trồ trước dung mạo của hắn ta.

Đó chính là Mạnh Phù Dao và Nguyên Chiêu Hù.

Mạnh Phù Dao căn bản đâu có để ý đến đám đông trên đường, vừa đi bên cạnh Nguyên Chiêu Hủ vừa giận dữ nói, "Này, ta đi uống rượu huynh đi theo ta làm gì, sao huynh không ở trong huyện nha uống rượu một mình."

"Bởi vì nàng uống rượu nên ta mới đi theo." Nguyên Chiêu Hủ thản nhiên đáp.

"Huynh quan tâm ta nhiều làm gì chứ?" Mạnh Phù Dao nhăn mặt nhăn mũi "Không có việc gì xảy ra đâu, ta đã cân nhắc rồi, có thể không uống rượu.."

"Ta không sợ nàng uống say." Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nói, "Ta chỉ sợ nàng uống không say"

"Hả?" Mạnh Phù Dao quay đầu ngạc nhiên nhìn hăn, lương tâm người này có phải bị trục trặc gì đó hay không nhỉ?

Nguyên Chiêu Hủ khẽ cúi người, kề sát tai nàng, lúc hăn nói phả ra hơi thở nóng khiến nàng cảm thấy nhột nhạt, Mạnh Phù Dao không nhịn được muốn cười to, nghĩ đến hai người đang đi trên đường lớn bèn cố gắng nín nhịn.

"... Mỗi lần nàng uống rượu say đều cướp đồ của ta, lần thứ nhất là cướp nụ hôn đầu đời của ta, lần thứ hai là ôm ta ngủ, cướp cái ôm đầu tiên của ta... ta rất muốn biết xem lần thứ ba nàng sẽ làm gì..."

"Huynh đi chết đi!"

Đột nhiên trên đường lớn có tiếng người gầm thét, khiến ai nấy đều hoảng hồn, đám đông trên đường giương mắt nhìn chăm chăm như muốn nhảy dựng lên.

Thiếu niên áo trắng lập tức tung mình lên ngựa nhanh như một cơn gió, nam tử áo bào tím mỉm cười nhàn nhạt, đi theo.

Dân chúng đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau mọi người mới bừng tỉnh ngộ, mắt sáng rỡ.

À, thì ra đây là một đôi đoạn tụ.

"Mời, mời, xin các vị thủ lĩnh đừng khách sáo!" Mạnh Phù Dao nâng ly rượu lên cung kính mời từng người, cười ma mãnh. Rượu mời đến người nào đều dừng lại huyênh hoang ba hoa chích chòe với người đó, "... Hương nhi cô nương thật quyến rũ nha! Thân hình mềm mại như bông, giống như không có xương vậy. Haizz, sao đại nhân lại im lặng thế, thích hay không thích nàng? Haizz, thật là đáng tiếc mà! Bản huyện vốn muốn mua cô nương này để tặng cho đại nhân... Haizz, thật ra là ngài thích đúng không? Sao ngài không chịu nói sớm chứ... Để ta chuộc thân cho nàng, đưa nàng đến cho ngài..."

"Thiết Nhi đại nhân, trên mặt ngài sao lại có sẹo thế? Hừm... nhưng mà nhìn rất mạnh mẽ giống như mèo hoang vậy... Thập Mộc Nhi đại nhân, ngày nào đây mà mèo hoang này tranh giành tình nhân với ngài thì sẽ cực kì phiền toái đó... thật hiếm thấy ai có đến mười bảy thê thiếp như ngài đó, không dễ dàng, quả thật không dễ dàng mà..."

"Nỗ Lực đại nhân, cha mẹ của ngài vẫn khỏe chứ? Lệnh tôn ngài chắc là khỏe lắm? Ông nội ngài chắc cũng khỏe hả? Đại phu nhân của ông nội ngài thế nào? Nhị phu nhân, còn tam phu nhân nữa...?"

"Tư Lôi đại nhân..."

"Mộc Đường đại nhân..."

Sau khi nàng kính rượu một vòng thì mặt mày hớn hở, trong bụng vui như mở cờ, trái lại bảy đại thủ lĩnh thì mặt mày xanh mét, cả người ầm ướt

mồ hôi...

Tiểu tử này, sao có thể biết tường tận hết tất cả những bí mật riêng tư mà người ta không muốn ai biết thế này nhỉ?

Mạnh Phù Dao cười toe toét, trong đôi mắt sáng lấp lánh nét ma mãnh tinh ranh, đầu ngấm ngấm mưu tính hàng loạt kế sách, nhanh như một chiếc xe ô tô đang phóng trên đại lộ.

Những chuyện bát quái này đều là do Tông Việt nói cho nàng nghe, Tông tiên sinh đích thật là một đại phu nhưng lại chả giống một đại phu chút nào. Bên cạnh lúc nào cũng có người hầu hạ, lúc nào cũng có người cung cấp tin tình báo của các nước. Nhưng hẳn chẳng những chưa bao giờ đề phòng Mạnh Phù Dao, mà còn để cho nàng biết hết tất cả những tin tức mà hẳn nhận được. Mạnh Phù Dao liền giao cho người quản lý hết thảy những chuyện tào lao trên đường phố là Diêu Tấn điều tra, để bổ sung thêm những chi tiết tào lao, khiến nàng vô cùng hứng thú, như: thủ lĩnh nào đó có đến mười bảy thê thiếp mắc bệnh ghen tuông, bà nội của thủ lĩnh nào đó thì làm hồng hạnh vượt tường... Mạnh Phù Dao biết, những thủ lĩnh tộc Nhung này đều coi trọng danh dự hơn tính mạng mình rất nhiều.

Gây sự với ta à? Ta liền điều tra mười tám đời tổ tông của nhà ngươi, người mặc quần lót làm bằng vải gì ta cũng tra luôn!

Các thủ lĩnh Nhung tộc đều mướt mồ hôi miễn cưỡng xã giao, trong lòng đánh trống âm âm, tân Thành chủ này thật đúng là thiếu đạo đức, xem ra không biết liêm sỉ là gì... Rõ ràng bày cho bọn họ nhìn thấy ý đồ muốn trả thù mà, tuy nhiên Thành chủ trẻ tuổi này lại vượt quá mức tưởng tượng của bọn họ. Người này dám làm ra cái bộ giống như thần Mặt trời, điều tra được ông nội nhà người ta có ba ả tình nhân, thì còn có cái gì không dám làm nữa chứ?

Các thủ lĩnh đều dẫn theo những hộ vệ mạnh mẽ, đang chờ xem Mạnh Phù Dao bày ra chuyện gì nữa.

Người thoải mái uống rượu duy nhất chỉ có Nguyên Chiêu Hử, nét cười trên mặt hiện rõ rành rành, lông lánh soi trong ly rượu --- Cô gái nhỏ này lẫn lộn mò mẫm bên ngoài, cả người đều bị nhiễm tính lưu manh, không biết là ai đã dạy nàng lưu manh đến mức này, haizz...

Rượu quá ba tuần, Mạnh Phù Dao đặt ly rượu xuống, hắng giọng nói tiếp: Trong lòng các thủ lĩnh đều vô cùng căng thẳng --- tới nữa rồi! Theo phản xạ cũng đặt ly rượu xuống, ngồi thẳng người.

"Tư Lô đại nhân". Mạnh Phù Dao nghiêm túc nói, mi tâm hiển lộ sự ngạo nghễ và tàn bạo, không còn bộ dạng lưu manh láu cá nói chuyện tào lao ban nãy nữa, mà thể hiện khí phách tôn quý trời sinh, khiến các thủ lĩnh kia đều lập tức ghen giọng.

Nàng uy nghi ngồi nơi vị trí chủ tọa, liếc xéo người vừa mới bị kêu đích danh.

Tư Lô đại nhân bị gọi đích danh thì sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt hung hăng quét khắp xung quanh, nhưng người nào người nấy vẫn cực kì trầm mặc, nghe thấy Mạnh Phù Dao lại gọi tên mình, tay chậm rãi đặt lên bàn, ngẩng đầu, "Hử?"

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm kẻ cầm đầu các thủ lĩnh người Nhung tại Diêu thành này với ánh mắt ta đây là chủ, còn các người là khách.

"Tư Lô đại nhân bận rộn lắm sao?" Mạnh Phù Dao cười nhạt nhẽo, "Đêm qua ngủ có ngon không?"

Các thủ lĩnh đều đưa mắt nhìn nhau, không biết Mạnh Thành chủ sao tự nhiên lại hỏi câu hỏi chả liên quan gì đến việc hôm nay cả, sắc mặt Tư Lô lập tức thay đổi.

Ánh mắt hần khẽ chớp, một lúc lâu sau cẩn thận trả lời: "Không tệ".

"Vậy à." Mạnh Phù Dao gật đầu nói: "Bản huyện có nghe đại nhân A Sử Na nói qua, Tư Lôi thủ lĩnh có chứng mất ngủ, xem ra hiện giờ thì tốt rồi."

Tư Lôi giật mình ngẩn ra, vờ như nhẹ nhàng thở ra, đáp: "Đa tạ đại nhân quan tâm."

"Tiền Thành chủ A Sử na rất muốn gặp ngài đó." Mạnh Phù Dao hồ hững nói tiếp, "Đại nhân hôm nay không được khỏe, nên nhờ ta nói với Tư Lôi đại nhân một câu, lát nữa khi tham gia lễ hội, mời Tư Lôi thủ lĩnh đảm đương chức vụ phó Thành chủ!"

Nàng mỉm cười, khẽ vươn tay ra, nói tiếp "Đại nhân mai chóng đồng ý đi, bản huyện chờ ngài cùng nhau đi tham gia lễ hội."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Đêm Tỏ Tình (2)

Sắc mặt Tư Lô đột nhiên thay đổi trầm trọng, giữa trán hiện lên một vết màu đen, hồi lâu sau dẫn đo nói: "Nếu đại nhân A Sử Na muốn đến lễ hội, ngài nên đến gặp đại nhân để đi cùng ngài ấy thì hơn."

"Như vậy không hay đâu."

"Sao lại không hay?" Từ Lô ngạo mạn lạnh lẽo cười, lời nói hiển hiện sự khinh bỉ, "Nếu lát nữa có thể gặp, thì ta đến đây chuyến này không uống công rồi."

"Cũng được". Mạnh Phù Dao thờ ơ vẫy tay, không để tâm đến vấn đề này nữa, như có chút hơi say cầm ly rượu lên, lắc lư đi tới bên Nỗ Lực thủ lĩnh, giơ ly rượu cười nói: "Cạn... Các vị thủ lĩnh, chúng ta vì tôn nghiêm và vinh quang của thần Mặt trời, cùng cạn một chén."

Các thủ lĩnh nhìn Tư Lô cười khẩy, nhao nhao giơ ly rượu lên.

Mạnh Phù Dao giơ ly rượu lên một nửa, đột nhiên cổ tay rung rung, một tiếng "Ong" vang lên, ly rượu hoá thành vũ khí phát ra ánh sáng sắc bén lạnh lẽo.

Tư Lô vừa mới giơ ly rượu lên môi, đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm, chẳng biết thứ gì đó bay đến nhanh như ánh chớp, phóng đại trước tầm mắt hắn. Theo phản xạ hắn muốn trốn nhưng không còn kịp nữa, bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng "Bốp". Chén ngọc thạch bị bể làm hai vang lên

âm thanh giòn giã, lập tức tất cả mọi thứ trước mắt đột nhiên biến thành một màu đỏ rực rỡ.

Màu đỏ đó không ngừng lan rộng, bắt đầu xâm nhập vào gân cốt và đại não hần, giống như máu đang văng tung toé khắp nơi, hần đau đớn tuyệt vọng kêu lên:

"Á..."

Tiếng kêu đau đớn truyền khắp tửu lâu yên tĩnh, tất cả các thủ lĩnh đều không ngờ được cú đánh sấm sét này, cả kinh ngồi bất động. Chỉ có Nguyên Chiêu Hủ vẫn ung dung thản nhiên như cũ, tự rót uống một mình nhìn Mạnh Phù Dao đang cười.

Nét châm biếm hiện lên nơi đáy mắt, tiếng cười sắc lạnh như đao, "Tư Lôi đại nhân buổi tối không ngủ được thật sự là vì bệnh mất ngủ sao? Hay là vì bạn thương thảo với mật thám quân Nhung?"

Bùm bùm, các thủ lĩnh thất sắc nhìn nhau --- Tư Lôi liên lạc với quân Nhung?

Mạnh Phù Dao vẫn lạnh lẽo cười, quan sát sắc mặt của từng người một. Thật ra thì nàng cũng không biết trong bảy đại thủ lĩnh này người nào liên lạc với quân Nhung, bởi vậy lúc kính rượu nàng mới cố ý thăm dò. Vừa cố ý vừa vô tình đề cập đến A Sử Na và những chuyện tào lao, những người khác đều thấp thỏm không yên khi bí mật riêng tư của mình bị bại lộ, chỉ duy nhất Tư Lôi lộ ra vẻ tức giận.

Vì sao hần lại tức giận? Vì hần quá tôn kính A Sử Na hay vì biết A Sử Na đã chết nên cảm thấy điều đó là sự xúc phạm?

A Sử Na chết là bí mật lớn nhất tại Diêu thành này, nhưng ngoại trừ Mạnh Phù Dao và mấy người ít ỏi, thì chỉ có kẻ đã ám sát A Sử Na đã chết,

tất nhiên nghi ngờ khi đến phủ Thành chủ sẽ gặp mai phục, hẳn nhất định sẽ không đồng ý.

Phản ứng của hẳn khẳng định nghi ngờ của Mạnh Phù Dao.

Vì thế Mạnh Phù Dao không chút do dự, dùng một ly rượu tiễn hẳn lên đường.

Nguyên Chiêu Hủ nhàn nhạt mỉm cười khi nhìn thấu Mạnh Phù Dao chuẩn bị ra tay giết người, nơi đáy mắt có nét suy tư, tựa như đang nhớ tới chuyện xưa, thần sắc lộ ra chút lạ lẫm. Ngay lập tức sau đó, đầu ngón tay hẳn bắn ra một viên đạn, phát tín hiệu đi.

Các ám vệ núp xung quanh hẳn tức thì lĩnh mệnh rời khỏi, đến phủ Tư Lôi chuẩn bị tóm gọn một mẻ lớn.

Máu tươi trên thi thể Tư Lôi thấm ướt sàn nhà, tinh thần các thủ lĩnh người Nhung từ từ khôi phục lại, có người trong mắt lộ ra vẻ tức giận, đang muốn đứng lên nói chuyện. Mạnh Phù Dao lại đột nhiên giơ cao ly rượu.

"Các vị". Nàng không buồn nhìn thi thể trên mặt đất, "Cho đại gia đây thông báo một tin tốt, mấy ngày trước đây bản huyện nhận được thông cáo của triều đình, nói rằng, các thủ lĩnh Nhung tộc ở Diêu thành cần cù liêm chính, cống hiến rất nhiều cho sự phồn vinh của Diêu thành. Bởi vậy triều đình đặc biệt cho phép, thủ lĩnh Nhung tộc tại Diêu thành này được miễn thuế và miễn cống nạp lương thực, được "Thưởng trách nhiệm". Từ hôm nay trở đi, các thủ lĩnh tại Diêu thành có thể thực thi pháp lệnh này, giữ lại phần thuế của mình không phải nộp nữa ... À... Còn phần của Tư Lôi thủ lĩnh, các vị tự tiến hành thương lượng phân chia với nhau nhé, ta tin tưởng các vị sẽ cho ta một đáp án vừa ý".

Tiếng ồn ào lại dâng lên, nhưng lần này không phải là tức giận, mà là sự trào dâng vui mừng. Diêu thành là một thành nhỏ nơi biên cương, người Nhung và người Hán cùng nhau canh tác. Nhưng cách thức sinh hoạt của

người Nhung và người Hán không giống nhau, cho nên các thủ lĩnh người Nhung không được hưởng thu hoạch bao nhiêu. Bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi, họ được "Thưởng tránh nhiệm", tựa như triều đình uỷ thác cho họ việc trưng thu thuế của người trong tộc! Ngoài ra, họ còn có thể thừa hưởng thêm một đồng nửa từ Tư Lôi đại thủ lĩnh, người cực kì giàu có và quyền thế.

Những khuôn mặt đen sì thô kệch lập tức sáng rõ, chỉ trong thoáng chốc mà trên từng gương mặt những người này đều ngập tràn sự phấn khích, Thành chủ đại nhân Mạnh Phù Dao - người nghĩ ra cách ban thưởng bổng lộc hậu hĩnh đang yên lặng đứng nhìn, trong ánh mắt hiển hiện nét châm biếm.

Có lợi ích mới có đấu tranh lịch sử từ xưa đến nay luôn chứng minh điều này là đúng, tranh giành thiên hạ cướp đoạt đất đai không phải chỉ vì lợi ích thôi sao? Trước đây bảy thủ lĩnh người Nhung ở Diêu thành này qua lại thân thiết với nhau, hiện giờ cục diện thay đổi, lại thêm phần lợi nhuận của Tư Lôi để lại, ắt hẳn họ sẽ tranh giành... Tranh đi, chết người nào hay người đó, đỡ hại lão gia ta suy nghĩ nhức đầu!

Mạnh Phù Dao ngồi trên đài cao nơi quảng trường tổ chức lễ tế thần trong Diêu thành, nhìn đám đông dân chúng đang vui vẻ ăn mừng ở bên dưới, cảm thấy mọi thứ đều thật tốt đẹp.

Nàng lại có chút hơi say --- bó tay thôi, Mạnh cô nương ta thích uống rượu, nhưng uống rượu là say, mà hễ gặp rượu là uống, mà hễ uống là say

Nhưng mà hôm nay nàng không có say mềm, vẫn có thể nhớ rõ thân phận hiện tại và trách nhiệm của mình, đợi lát nữa có tiết mục so tài cỡi ngựa bắn tên, nàng sẽ lại uống để chúc mừng cho cặp đôi xinh đẹp đã giành thắng lợi.

Tiền Thành chủ A Sử Na do Diêu Tấn đóng giả xuất hiện trước mặt dân chúng, do bị bãi nhiệm nên tinh thần suy sụp. Mạnh Thành chủ cực kì khiêm cung đứng ra nghênh đón, trước mặt dân chúng Diêu thành diễn vở kịch bạn bè thân thiết, tình thương mến thương.

Đồng chí họ Nguyễn ngồi bên cạnh âm thầm khen ngợi ai đó diễn xuất quá đời chân thực, thật sự không ai có thể diễn chân thực đến mức như thế, ngay cả bản thân hẳn cũng không làm được

Vì tinh thần của "tiền Thành chủ" bị suy sụp, mà trong lòng sáu vị thủ lĩnh còn lại đang tiêu hoá tin mừng vừa rồi, và suy nghĩ tính toán tiếp theo mình sẽ làm thế nào để có được lợi ích lớn nhất. Nên không ai chú ý kỹ đến những việc đang diễn ra trên khán đài cao, mọi việc đều dễ dàng qua mặt tất cả mọi người.

Tâm tình Mạnh Phù Dao lúc này thật tốt, nàng cảm thấy mình cũng không kém may mắn, đồng chí Nguyễn Chiêu Hủ thật sự là một bạn học giỏi, đã đưa cho nàng thông cáo của triều đình, nàng híp mắt nhìn Nguyễn Chiêu Hủ say đắm, sau đó từ từ nhích mông cách xa hẳn dần dần.

Nguyễn Chiêu Hủ lười biếng tựa mình vào ghế, hứng thú nhìn nàng nói: "Thành chủ đại nhân."

Mạnh Phù Dao hăm hở nhìn hẳn, "Nguyễn đại nhân".

"Sao ta lại cảm thấy gần đây nàng lại có ý muốn vứt bỏ ta nhỉ?" Nguyễn Chiêu Hủ vô cùng hời hợt nói, cũng không buồn nhìn về mặt Mạnh Phù Dao, "Nàng định cắt đứt lưu luyến dứt bỏ tình cảm sao?"

"À..." Mạnh Phù Dao cứng họng, nhất thời không biết nên đối đáp như thế nào nữa, nghĩ cả nửa ngày đành đành lòng nói: "Huynh đoán đúng rồi, cô nương ta gần đây gặp được nam nhân tốt, muốn gả cho hẳn ta."

"Thế à..." Sắc mặt Nguyên Chiêu Hủ không lộ ra vui hay buồn, hắn kề sát mặt vào nàng, hàng mi dài như lông vũ mơn trớn đôi má Mạnh Phù Dao, "Ai thế? Chiến Bắc Dã? Tông Việt? Vân Ngấn?"

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn hắn, người này không cần phải đáng sợ như vậy chứ, trên đời này có chuyện gì hắn không biết hay không? Sao hắn lại biết hết tất cả những người nàng quen biết thế nhỉ?

Nhưng mà vấn đề này cũng không quan trọng lắm, quan trọng hơn là vấn đề trong lòng nàng lúc này đây.

"Đúng vậy đó..." Mạnh Phù Dao nhìn Nguyên Chiêu Hủ, sóng tình dập dềnh nơi đáy mắt, cười hỏi "Đúng là ba người đó rồi... Cô nương ta không biết chọn ai nữa, haizzz, Nguyên đại nhân à, có thể tư vấn cho ta được không?"

"Cũng được" Nguyên Chiêu Hủ chẳng chút do dự nhìn vào mắt nàng nói: "Liệt vương vũ dũng, là tuấn kiệt đương thời; Tông tiên sinh là một đại phu, cực kì thích hợp với một cô gái đặc biệt có nhiều tật xấu như nàng; Vân gia tiểu tử có lai lịch phức tạp, nhưng đối với nàng rất tốt, tóm lại, tất cả đều tốt."

Mạnh Phù Dao giương mắt nhìn hắn, nhưng chẳng nhìn ra được nét gì trong đôi mắt thâm thúy của hắn, nàng dẫu môi, đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi đắng chát. Vị đắng chát này xông lên đến tận mũi, khó chịu hơn cả vị rượu cay nồng.

Nhưng nụ cười trên mặt nàng lại rạn rờ xán lạn hơn, nàng bèn kề sát vào, thân mặt nắm lấy cánh tay Nguyên Chiêu Hủ, "Nhìn không ra, huynh thật sự vì ta mà suy nghĩ kỹ càng như vậy."

"Nếu tâm nàng không ở bên cạnh ta, thì ta khổ sở cầu xin có tác dụng gì chứ?" Nguyên Chiêu Hủ nhấp trà thấp giọng ung dung trả lời, chẳng có chút xiu xiu dấu hiệu "khổ sở cầu xin", "Nếu ta đã vượt qua phân nửa lãnh

thổ của nước Vô Cực, từ Trung Châu đuổi tới Diêu thành này, nhưng chỉ đổi lại được mấy câu nhặt nhèo như vậy, ta không từ bỏ ý định thì phải làm gì bây giờ?"

Mạnh Phù Dao thốt không ra lời, trừng mắt nhìn hắn... Hắn đang tức giận sao?

Nàng ngồi bất động một chỗ, Nguyên Chiêu Hủ cũng không nói thêm gì, giữa hai người là sự trầm mặc, trong không khí hình như sinh ra một loại khí tức kì lạ khiến người ta như không thể hít thở được.

Ngón tay Nguyên Chiêu Hủ nhẹ nhàng gõ nhịp trên tay ghế, nếu lắng nghe cẩn thận thì hình như đây là âm điệu của một bài nhạc nào đấy. Hắn khẽ ngước mắt lên, nhìn nơi đường chân trời bỗng bành những ráng mây hồng. Nhớ lại rất nhiều năm trước đây, hắn đã từng khảy đàn một lần vì một người, nhưng chắc là cả đời này chỉ trải qua một lần như thế mà thôi, không biết từ đây về sau, có bao giờ hắn sẽ vì một người nào đó lại khảy đàn nữa hay không.

Hắn cười nhẹ tênh, mặt lại nhìn xuống ly rượu bằng ngọc thạch, nơi đáy mắt trào dâng cảm xúc như sóng gợn lăn tăn, nhưng lấp lánh sự kiên định rạng ngời.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy ánh mắt ấy thì liền chột dạ, ngượng ngùng xoay người nhìn sang nơi khác. Đột nhiên phía dưới bỗng dậy lên tiếng hoan hô inh ỏi, một toán kỵ sĩ y phục đen tuyền thành lĩnh xuất hiện nhanh như gió bay điện chớp, các kỵ sĩ này lập tức cài tên kéo cung, động tác đồng loạt lưu loát, bày ra hàng loạt tư thế như đứng trên lưng ngựa, nằm dưới bụng ngựa... bất luận ở tư thế khó khăn nào cũng đều bắn trúng hồng tâm, khiến mọi người không ngừng hoan hô ầm ĩ.

Mười kỵ sĩ ngạo nghễ trên lưng tuấn mã, tất cả đều khôi ngô, bồng bồng anh khí, đột nhiên có một kỵ sĩ thiếu niên giơ cung trong tay lên, hướng về

phía Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao cho rằng kị sĩ này chào mình, bèn vẫy tay chào cười hì hì.

Đối phương lại giơ cung lên.

Mạnh Phù Dao lại vẫy tay chào, nhưng trong lòng hơi cảm thấy ngạc nhiên, sao lại quá nhiệt tình như thế nhỉ? Mà hình như ánh mắt hắn ta có chút quái lạ.

Lông mày kị sĩ thiếu niên kia dựng thẳng lên, hừ mạnh một tiếng, tay cầm cung giơ cao thêm hơn nữa, nhìn về phía Mạnh Phù Dao vung lên ba cái.

Mạnh Phù Dao lại định tiếp tục vẫy tay nhưng cuối cùng cũng nhận ra có điều gì đó hình như không đúng... Kiểu chào này... Hình như không giống như chào thì phải...

Nguyên Chiêu Hủ bên cạnh Mạnh Phù Dao bất lực nói: "Đây là ngụ ý khiêu chiến của người Nhung"

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn Nguyên Chiêu Hủ, tâm tình cực kì khó chịu, bật đứng dậy, cả giận nói: "Sợ gì chứ, dựa vẹo tào nết cũng đòi khiêu chiến với ta sao!"

Nàng nhanh chóng bước xuống đài, không buồn liếc nhìn kị sĩ thiếu niên tràn đầy ngạo khí kia dù chỉ một cái, thẳng tiến về giữa quảng trường, dân chúng nhất thời đều dậy lên hưng phấn. Thiếu niên kia tên là Thiết Thành, là đệ nhất xạ thủ ở Diêu thành này, được xưng tụng là thiên hạ vô địch thủ, rất được người Nhung trong Diêu thành kính trọng. Trái lại tất cả bọn họ đều nhìn Mạnh Phù Dao gầy còm với ánh mắt xem thường --- nam nhân gì mà mặt trắng muốt, tướng lại nhỏ xíu thế này, nếu không phải nịnh nọt triều

đình và Đức thân vương thì sao làm được Thành chủ chứ, lại không biết tự lượng sức mình, dám nhận lời khiêu chiến của đệ nhất xạ thủ bọn họ!

Nghĩ đến lát nữa đây vị Thành chủ nhỏ xíu mặt trắng này đại bại dưới tay đệ nhất xạ thủ của họ thì tất cả mọi người Nhung đều hưng phấn, ra sức chen lách về phía trước, để chốc nữa có cơ hội có thể vũ nhục Mạnh thành chủ kia.

Thiết Thành nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao, trong ánh mắt không che giấu được sự khinh thường, lớn tiếng: "Thành chủ đại nhân tôn kính, Thiết Thành ta từ khi tham gia lễ hội tế thần đến nay chưa từng bại dưới tay bất cứ người nào, nếu có thể khiến cho ta thua một lần, thì sinh mệnh và linh hồn đời này của ta, sẽ thuộc về ngài."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Đêm Tỏ Tình (3)

Không phải chứ, ta đâu có cần sinh mệnh và linh hồn của người đâu! Tâm tính Mạnh Phù Dao đang bức bối nên chẳng buồn để ý nữa, nàng bước nhanh đến trước mặt thiếu niên kia, không nói hai lời, giơ tay đoạt lấy cung tên trong tay hắn, lấp tên kéo cung, đứng vững vàng trên mặt đất nhằm thẳng hồng tâm.

Lập tức có tiếng người cười khinh bỉ vang lên --- Thiết Thành lập tức bắn những tấm bia đang di động, độ khó lớn hơn gấp trăm ngàn lần bắn bia bất động, trong lòng mọi người đều chắc chắn thành chủ người Hán nhỏ xíu ẻo lả kia, nhất định sẽ thảm bại.

Mạnh Phù Dao mắt diếc tai ngơ, giờ phút này trong lòng nàng vô cùng buồn bức, không hiểu sao lại cứ tức tối suốt, tựa hồ như những buồn bức tức tối này hoá thành một mũi tên nhọn găm ở ngực nàng. Nàng cười lạnh lẽo, từ từ kéo cung cong, nhắm ngay hồng tâm, cũng lúc đó một tràng cười la hét ầm ĩ vang lên.

Đầu mũi tên sắt đen sì trước mắt, hồng tâm nhỏ bé từ từ phóng đại, hai điểm đen và đỏ hợp thành một đường thẳng tắp với tầm mắt nàng, suy nghĩ trong đầu nàng lúc này bỗng nhiên trở nên rời rạc.

Nhân sinh cũng giống như một mũi tên bắn vào không trung, có thể xuyên qua sương lạnh giá buốt, xuyên qua những nỗi đau thương trên thế gian, nhưng lại bất lực trước vách ngăn núi đá, số mệnh con người cũng như vậy sao!

Ý trời muốn đùa bỡn với con người như vậy sao?

Cứ như vậy thì, bắn đi! Bắn cho hết thảy những do dự bắn khoăn và bất đắc dĩ đang kìm nén trong lồng ngực của nàng rơi xuống tất cả. Có một số việc nàng không thể cho phép mình thay đổi, trước một số người nàng không cho phép mình yếu đuối, đó chính là Mạnh Phù Dao nàng!

"Vút"

Mũi tên cực kỳ hung mãnh lao đi, không khí xung quanh dường như cũng bị chấn động, tóc của những người đứng gần đều bị dựng lên thẳng đứng, chỉ một mũi tên dài mảnh mà đã khiến gió to nổi lên cuồn cuộn.

Mũi tên lao đi nhanh như ánh chớp nhắm thẳng tới hồng tâm, ánh mắt của mọi người gần như không thể nào đuổi kịp, mà hồng tâm trên bia lúc này đã cắm đầy tên, căn bản là không thể cắm thêm được một mũi tên nào nữa, cơ hồ chỉ còn lại một khoảng trống nhỏ xíu bằng ngón út của một đứa bé sơ sinh mà thôi.

Mũi tên của Mạnh Phù Dao chỉ trong tích tắc đã cắm phập vào đó.

"Phập"

Khi âm thanh rất khẽ vang lên thì mũi tên đã cắm vào điểm nhỏ xíu xiu kia trên hồng tâm, khiến tất cả mọi người đều há to miệng, tiếng kinh hãi còn chưa kịp thốt ra thì bất ngờ mũi tên ấy lại dội ngược trở lại.

Thua rồi!

Sắc mặt của đệ nhất xạ thủ thần kì Thiết Thành đột nhiên thấy sắc.

Trong lúc mọi người vẫn chưa kịp nhận ra điều gì... Mũi tên của Mạnh Phù Dao bị dội ngược ra, mọi người đều tưởng rằng nó sẽ rơi xuống đất

nhưng chỉ trong một giây sau đó nó lại nhanh hơn cả tia chớp, cắm thẳng vào hồng tâm lần nữa.

"Bụp bụp bụp..."

Hàng loạt những mũi tên trên hồng tâm tích tắc liên đồng loạt rơi xuống mặt đất, mũi tên của Thiết Thành cũng thế. Cuối cùng chỉ trong nháy mắt, ngay điểm giữa của hồng tâm trên bia chỉ còn lại một mũi tên của Mạnh Phù Dao.

Công pháp tầng thứ ba "Phá Cửu Tiêu", quay về!

Không khí trên quảng trường bất chợt trở nên im ắng kinh sợ, Mạnh Phù Dao lại thản nhiên ném cung đi, sải bước quay trở về.

Phía sau có tiếng người hét vang:

"Tuyệt!"

Mạnh Phù Dao cũng không buồn quay đầu lại.

"Ta thích!"

Mạnh Phù Dao cứng đờ, nàng lập tức an ủi bản thân mình là, tên tiểu gia hỏa nào đấy không ... tìm được từ để biểu đạt...

"Ta phải cười người!"

Tiếng ồn ào lại vang lên, Mạnh Phù Dao hung hăng quay đầu lại, chống nạnh mắng to "Người không có mắt à? Lão tử là nam nhân, nam nhân đó."

"Mọi người nói là người... đoạn tụ."

... Hả, đoạn tụ? Đây là thời đại gì mà lại xuất hiện chuyện nhảm nhí này chứ? Còn nữa, trong các tiểu thuyết kiếm hiệp, khi anh hùng tử võ phân

định thắng thua, người nao thua đều nguyện ý trở thành thuộc hạ của người kia mà. Sao trường hợp này của nàng lại đặc biệt thế nhỉ?

"Lão tử là đoạn tụ cũng không cưới người!" Mạnh Phù Dao rống to "Thủ hạ bại tướng chỉ làm thuộc hạ!"

"Ta không làm thuộc hạ của người!" Thiết Thành rống to hơn cả nàng, "Ta vừa nhìn thấy người là đã thích, người có thể thắng ta, đương nhiên ta càng thích người nhiều hơn nữa. Nếu ta không đoạt được thứ mình thích, thì ta không phải nam nhân chân chính."

Mạnh Phù Dao rống lên " Lão tử không phải là đồ vật!"

"Không phải đồ vật ta cũng lấy!" Thiết Thành rống lại to hơn.

"Người thắng ta trước đã!" Mạnh Phù Dao lại tiếp tục rống.

"Ta sẽ thắng người, sau đấy người phải đồng ý lấy ta!"

"Không!"

"Không được không!"

.....

Sau một hồi cùng nhau so tài rống hét, cuối cùng kết quả cũng như trứng chọi gà, mắt hai người đỏ bừng như sung huyết, yết hầu lên xuống bình bịch.

Cuối cùng Mạnh Phù Dao bại trận --- Nàng rống không ra tiếng nữa.

Ánh mắt sung huyết của nàng bắn thẳng lên đài cao, ra sức phất tay, "Ngăn lại! Ngăn lại cho ta!"

Các nha dịch và hộ vệ lập tức giờ thương ngăn lại, Thiết Thành đành buông tay không làm gì thêm nữa, tìm chỗ ngồi gần với Mạnh Phù Dao nhất, nhìn nàng chăm chăm.

Lòng Mạnh Phù Dao cuộn cuộn tức tối, chứa chan ấm ức, nàng nghĩ thật lâu thì kết luận rằng, kẻ đầu sỏ khiến nàng bức mình như vậy chính là tên Nguyên Chiêu Hủ đang ngồi kia. Nàng không nhịn được bèn oán hận nhìn hắn, Nguyên Chiêu Hủ vẫn thong thả uống trà, mỉm cười nói: "Thành chủ đại nhân hoa đào nhiều thật."

"Huynh không thể an ủi ta câu nào sao?" Mạnh Phù Dao giận dữ nói, "Ta cũng đâu có muốn hoa đào vây quanh ra nhiều như vậy."

Nguyên Chiêu Hủ nhú mày, "Thật ra ta thấy hắn nói một câu rất đúng."

"Hả..."

"Nếu một nam nhân mà không giành được thứ mình thích, thì hắn ta không phải là một nam nhân chân chính."

Mạnh Phù Dao lập tức im lặng, cổ họng tắt nghẽn, ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, chờ kết quả bình chọn thiếu nữ đẹp nhất đêm lễ hội này.

Cuộc thi tuyển chọn thiếu nữ đẹp nhất lễ hội không giống như cuộc thi so tài bắn tên, mỗi người đẹp tham gia biểu diễn một tiết mục hát dân ca, dân chúng thi nhau bình chọn tranh chấp thảo luận mãi không ngớt. Mãi cho đến lúc Mạnh Phù Dao cảm thấy buồn ngủ, mới có người đi lên thông báo đã có lựa chọn được cô nương đẹp nhất đêm nay.

Mạnh Phù Dao lại lập tức dạt dào hăm hở xem kết quả, quả nhiên là một cô gái vô cùng xinh xắn đáng yêu, thướt tha yêu kiều, sóng mắt lăn tăn, trời sinh quyến rũ thanh tao lại tràn đầy dũng khí. Việc bình chọn ra cô nương đẹp nhất lửa trại đêm nay khiến các trang nam tử ưu tú bốn phương tám

hướng đều tề tựu đông đủ, đến lúc đó nàng sẽ ra tay tác thành cho cặp đôi xinh đẹp hữu duyên này.

Mạnh Phù Dao nhìn nàng ta cười tí mắt, nghe nói là ở lễ tế thần những năm trước đây thì thiếu nữ đẹp nhất thường kết duyên cùng xạ thủ giỏi nhất. Đúng là anh hùng khó qua ả mỹ nhân mà, điều này từ xưa đến nay đều là vậy, chẳng bao giờ thay đổi cả. Hồ Tang cô nương xinh đẹp này mà kết đôi với tiểu tử ngốc Thiết Thành kia thì đúng là trai tài gái sắc. Nữ nhi đẹp nhất kết đôi với nam tử nhiệt huyết sôi trào thì chắc chắn là trời sinh một cặp, có muốn từ chối cũng không thể nào từ chối được. Đến lúc đó, ha ha ha, cục than nóng trên tay nàng đã được vứt đi.

Mạnh Phù Dao mãi lo suy nghĩ tính toán đủ trò linh tinh trong đầu, không để ý thấy Hồ Tang cô nương kia đang thẹn thùng e lệ liếc mắt nhìn lên khán đài.

Màn đêm buông xuống, lửa trại trên quảng trường được đốt cháy bùng lên, ánh lửa đỏ thắm cuồn cuộn soi rọi nét mặt của mọi người, khiến ai cũng má đỏ hây hây. Mọi người cùng nhau vui vẻ nấu nướng các món ăn dân dã, mùi thơm lan tỏa, thỉnh thoảng vang lên tiếng những giọt dầu mỡ rơi xuống lách tách rất êm tai.

Các thiếu nữ mặc váy hoa xòe rộng lỏa ngực nắm tay với các thiếu niên kết thành vòng tròn khiêu vũ, vui vẻ múa những điệu múa đơn giản nhưng lại tuyệt đẹp, hát những bài hát ca ngợi thần linh đã ban ân huệ phước lành cho họ, cầu nguyện thần linh phù hộ cho họ mãi mãi.

Mạnh Phù Dao ngồi bên cạnh đống lửa, nhẹ nhàng gõ tay theo nhịp trống, say mê cười nói: "Những điệu múa của các dân tộc thiểu số luôn chất phác chân thành, chính bởi vì vậy mà khiến người ta say mê."

Nguyên Chiêu Hủ ngồi nhìn ca múa, nhàn nhạt hỏi: "Sao gọi là dân tộc thiểu số?"

Mạnh Phù Dao bật kêu lên "Á", đảo tròn mắt đáp, "Là dân tộc ít người."

"Phù Dao, nàng thường hay nói những từ lạ lắm khó hiểu." Nguyên Chiêu Hủ quay đầu nhìn nàng, "Nghe qua không giống như ngôn ngữ của Năm châu đại lục này."

"Ta tự nghĩ ra đó." Mạnh Phù Dao đồng dục tuyên bố, "Hình như ta thông minh không giống như người thường."

"Nàng từ trước đến nay đều như vậy..." Nguyên Chiêu Hủ rất khẽ khàng nói những lời này. Mạnh Phù Dao cũng không nghe thấy, đột nhiên lúc này nàng hứng trí la lên: "Có muốn học điệu múa do ta nghĩ ra không, rất tao nhã đó... ta cảm thấy rất phù hợp với khí chất của huynh..." Nàng còn chưa nói xong bỗng nhiên tiếng hoan hô dậy lên vang dội, sau đó liền thấy thiếu nữ xinh đẹp nhất đêm nay Hồ Tang đang nắm một chiếc khăn tay giấu trong tay, e thẹn xấu hổ cười bước đến gần.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm nàng ta, không hiểu vì sao nơi đáy lòng đột nhiên lại có một cảm giác nao nao.

Hồ Tang cô nương cũng phớt lờ hết thấy mọi người, vẻ mặt mê đắm đuối, ánh mắt sáng sủa nét cười đọng đầy chờ mong, nhìn người... bên cạnh Mạnh Phù Dao.

Nàng ta ngượng ngùng, nhẹ nhàng khẽ khom người, ném tấm khăn giấu trong tay vào người Nguyên Chiêu Hủ.

Tiếng reo hò liền dậy lên, cùng lúc ấy lửa trại cháy bùng lên mạnh mẽ, Hồ Tang cô nương dịu dàng e lệ chúm chím môi cười, giơ tay ra đi về phía Nguyên Chiêu Hủ.

Nàng ta chìa tay ra trước mặt Nguyên Chiêu Hủ, những ngón tay trắng sáng như ngọc.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm cánh tay kia, cảm thấy cổ họng khô khốc nóng rát, vội vàng nuốt nước miếng ừng ực.

Theo phản xạ tự nhiên Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn về phía Nguyên Chiêu Hủ, mắt mày hăn vẫn điềm nhiên hững hờ, không chút ngạc nhiên hay hốt hoảng, thậm chí trên mặt còn treo nét cười.

Ánh trăng vàng toả, sao sáng nhấp nháy, lửa đỏ bập bùng, tuần nam mỹ nữ gặp mặt nhau tạo nên một bức tranh thật đẹp. Tiếng reo hò bốn phía dần dần yên tĩnh trở lại, mọi người như mê muội nhìn đắm đắm đôi nam nữ tuyệt đẹp kia.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao chứa đầy mâu thuẫn, nàng không nhìn Nguyên Chiêu Hủ cũng chẳng nhìn chiếc khăn gấm kia, nàng biết, nếu giây phút này đây Nguyên Chiêu Hủ mà cầm chiếc khăn gấm đó thì tất cả mọi người ở đây sẽ đứng dậy nhảy múa, tán thành se duyên cho đôi uyên ương này.

Nếu như vậy... Không phải tốt hơn sao?

Mạnh Phù Dao thờ người, đôi bàn tay như trở nên lạnh lẽo, khẽ run run. Những suy nghĩ trong đầu hỗn loạn rối bời, đột nhiên trong đầu nàng loé lên một ý nghĩ điên cuồng hoang dại, dù nàng muốn xua tan ý nghĩ này nhưng nó cứ lẩn quẩn trong đầu nàng mãi chẳng chịu rời.

Nếu hăn nhận... Nếu hăn nhận lấy...

Tất cả mọi thứ đều sẽ bị xoá sạch...

Thiếu nữ kia vẫn đưa tay về phía Nguyên Chiêu Hủ, kiên trì mãi không nản lòng, không buông bỏ ý định, tựa như nếu Nguyên Chiêu Hủ không đưa ra câu trả lời, nàng ta sẽ không bao giờ buông tay.

Trên mặt thiếu nữ đã lộ ra nét xấu hổ, không biết do ánh lửa khiến sắc mặt nàng ta đỏ hồng đến say lòng người hay do nguyên nhân nào khác.

Nàng ta khẽ cup mắt, như bởi vì chờ đợi quá lâu mà đôi mắt ươn ướt long lanh. Nhưng ánh nhìn trước sau vẫn dán chặt trên người Nguyên Chiêu Hủ, gần như đắm đuối si mê, tin tưởng rằng, nam tử tao nhã thoát tục khí chất tôn quý tựa thiên tiên trước mặt mình, là người mà nàng ta có thể gửi gắm trọn cả cuộc đời.

Cuối cùng Nguyên Chiêu Hủ cũng cử động, nhưng không phải hắn đưa tay ra, mà từ từ nhặt chiếc khăn gấm kia lên. Tất cả mọi người đều nôn nóng theo dõi hàng động của hắn, suy đoán xem hắn sẽ nhận chiếc khăn gấm đó hay là sẽ vứt nó đi.

Đột nhiên có một bàn tay vươn ra.

Tiếng nói trong veo lạnh lót vang lên.

"Haizz, cô nương thật đẹp nha, đại ca ta chắc chắn rất thích đó. Ca ca đừng mắc cỡ nữa mà, đệ hiểu được ý nghĩ trong lòng huynh. Mau, nhận đi."

Người vừa cất tiếng dĩ nhiên là Mạnh Phù Dao, nàng tự ý cầm chiếc khăn gấm nhét vào lòng Nguyên Chiêu Hủ mà không buồn nhìn mặt hắn.

Tiếng reo hò dậy lên như sấm, đáy mắt Hồ Tang cô nương lập tức bắn ra những tia sáng mừng rỡ hơn hờ rạng ngời.

Thân thể Nguyên Chiêu Hủ từ từ run rẩy, nam tử từ trước đến nay luôn điềm nhiên trầm tĩnh thâm sâu --- thành linh quay đầu lại, nhìn thẳng Mạnh Phù Dao.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27+18: Nụ Hôn Cường Ép (1)

Đôi mắt hắt giờ phút này còn đen hơn cả sắc đêm, trong người đen thâm trầm như loé lên sấm chớp khiến lớp lớp sóng cả cuộn cuộn như sắp nổi phong ba, nhấn chìm vạn vật.

Lần đầu tiên Mạnh Phù Dao nhìn thấy ánh mắt dữ tợn đó của hắn, trong trí nhớ của nàng, Nguyên Chiêu Hủ luôn bình tĩnh ung dung, cho dù phong ba bão táp từ khắp bốn phương tám hướng có ập đến thì hắn vẫn hiên ngang bất động, hay như núi Thái Sơn trước mặt có sập hắn sẽ tiện chân đá nó văng đi. Nàng cho rằng, đời này sẽ không bao giờ nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ biến sắc như thế.

Nhưng giây phút này đối diện với ánh mắt như thế của hắn, trong phút chốc lòng Mạnh Phù Dao bỗng trầm xuống như nước. Nàng bất giác cup mắt, xoay đầu đi, bàn tay bấu chặt những sợi cỏ trên mặt đất, xoay tít mắt rồi lại hít vào một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Nguyên Chiêu Hủ.

Hận ta đi, chán ghét ta đi... ta trốn không thoát khỏi huynh, thì đành bức huynh tự động rời khỏi ta vậy...

Nhưng Nguyên Chiêu Hủ chỉ im lặng nhìn nàng đắm đắm, phong ba bão tố trong ánh mắt hắn cũng không còn nữa, chỉ còn lại một màu đen thăm thẳm.

Hắn cứ như vậy đứng trước đồng lửa, ánh sáng soi rõ từng đường cong tinh tế trên khuôn mặt hắn, đôi bờ mi dài sụp xuống, tĩnh lặng như một cô gái đang e thẹn ngưỡng ngàng.

Nhưng mà tất cả mọi người đều cảm giác được, không khí xung quanh đột nhiên thay đổi.

Giống như có một người nào đó tạt vào trong không khí lạnh một loại chất lỏng đậm đặc, chỉ trong nháy mắt đã gột rửa đêm đông. Những đám mây trên cao như sa sầm xuống, bức bách đồng lửa trại đang cháy sáng bập bùng trở nên lay lắt yếu ớt.

Tiếng reo hò hoan hô dần dần nhỏ lại, Hồ Tang cô nương đang hớn hở vui mừng bỗng trở nên lo sợ nghi ngờ, nàng ta luống cuống cứng đờ đứng yên một chỗ, hết nhìn Nguyên Chiêu Hủ lại quay sang nhìn Mạnh Phù Dao bên cạnh hắn.

Không khí trầm lặng khiến mọi người cảm thấy khó thở, cuối cùng Nguyên Chiêu Hủ cũng cử động.

Hắn bất động thì không có gì để nói, nhưng vừa động thì đã như sấm chớp, vươn tay ra tóm lấy Mạnh Phù Dao đang ngây ngốc nhìn hắn, nhắc bổng nàng lên ném ra ngoài không chút mảy may do dự.

Mạnh Phù Dao bị ném theo một đường vòng cung, chỉ trong tích tắc đã bay qua đầu biết bao nhiêu người rồi rơi bịch xuống lưng ngựa. Nàng còn chưa kịp kinh hô thì bóng áo tím đã chợt lóe, Nguyên Chiêu Hủ đã ngồi trên lưng ngựa đối mặt với nàng, nhìn thấy nàng há miệng gọi cầu cứu thì lập tức giơ tay lên điểm huyệt, phóng ngựa lao đi nhanh như một cơn gió lốc.

Hàng loạt động tác chỉ diễn ra trong tích tắc tựa như sấm vang chớp giật, ánh mắt người thường không thể nào đuổi kịp. Mọi người chỉ thấy được có

hai bóng người chợt lóe, Thành chủ đại nhân dung mạo mỹ miều đã bị "bắt cóc" đi rồi.

Hồ Tang cô nương kinh hãi đuổi theo, kêu khóc "Đại nhân... ngài giữ khăn gấm của ta!"

Nguyên Chiêu Hủ chẳng màng quay đầu lại, đột nhiên một cục bông gòn trắng trong ngực hẫng nhô ra, ổng ẹo bò lên vai hẫng, nhìn Hồ Tang cô nương đuổi theo ở phía sau, giơ móng vuốt và phô hàm răng nhọn hoắc, tiến hành xé chiếc khăn gấm có thêu uyên ương trên càng liễu.

Ánh lửa chiếu sáng hàm răng trắng phau của Nguyên Bảo đại nhân, nó dùng ánh mắt đặc ý nhìn cô gái ái mộ chủ tử mình, giơ móng vuốt xé toạc chiếc khăn gấm kia thành nhiều mảnh bay bay bay bay.

Không phải ta ghét bỏ người đâu, mà chủ tử của ta đã sớm bán thân cho kẻ vô sỉ kia rồi...

"Bình, bịch"

Hồ Tang cô nương nhìn thấy hành động của Nguyên Bảo đại nhân liền... té xỉu...

Mạnh Phù Dao chưa bao giờ tưởng tượng ra Nguyên Chiêu Hủ sẽ hành động như thế này, hẫng phóng ngựa điên cuồng, nhanh như ô tô chạy trên đường cao tốc thời hiện đại. Tiếng gió như tiếng phi đao rít gào bên tai, khăn trùm tóc nàng bị gió thổi bung khiến mái tóc dài bay múa cuồng dã, có những sợi tóc bị quấn chặt vào dây cương khiến da đầu nàng đau rát. Mạnh Phù Dao tức tối hung hăng bứt hết chúng đi, những sợi tóc đen mảnh mai bé xíu bay bổng lên cao rồi từ từ rơi xuống, biến mất trong chốn hồng trần mênh mông vạn trượng.

Mạnh Phù Dao cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn những sợi tóc bị đứt kia của mình, nàng nhếch môi nhìn cảnh vật xung quanh đang lướt qua vun

vút. Những hàng cây, những ngôi nhà lần lượt trôi qua trong tầm mắt, tựa như dòng chảy thời gian đang bị đảo ngược. Nếu thật sự thời gian có thể đảo ngược trở lại thì hay biết mấy! Nàng sẽ trở lại thành một Mạnh Phù Dao ngông nghênh lạnh nhạt như lúc ban đầu, gặp như không gặp, hữu tình như vô tình.

Nàng ngồi cứng đờ trên lưng ngựa, Nguyên Chiêu Hủ không chút lễ độ ném nàng lên ngựa rồi điểm huyết nàng, nàng giống như một người gỗ bị xóc nảy liên tục mà chẳng thể nào trở người. Nguyên Chiêu Hủ một tay cầm cương ngựa, một tay nắm eo nàng, dù có lớp áo khoác mùa đông ngăn cách nhưng nàng vẫn cảm giác được bàn tay hằn rất lạnh lẽo.

Ở vị trí góc độ nàng ngồi, Mạnh Phù Dao chỉ nhìn thấy được chiếc cằm của hắn với đường cong tinh xảo mà kiên định, bờ môi mỏng mím chặt nhưng vẫn hiển hiện nét cười, tư thái tôn quý ung dung, ngạo nghễ nhìn khắp giang sơn bốn biển. Mạnh Phù Dao rất quen thuộc với nụ cười của hắn, nhưng vô cùng khó chịu khi nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo của hắn lúc này, nàng muốn đưa tay lên phá hủy nụ cười trên môi hắn, nhưng lại chẳng thể nào nhấc tay lên được.

Chạy suốt một mạch trên con đường dài, lúc này xung quanh bốn bề đều trống vắng chỉ có tiếng suối chảy róc rách bên đường, lác đác dăm ba người. Nhung cầm đèn ngũ sắc thả trôi theo dòng nước. Ánh sáng từ những chiếc đèn ngũ sắc ấy lóng lánh lung linh thu hút ánh nhìn của Mạnh Phù Dao --- bất chợt có một vài người Nhung ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn theo hai bóng người đang phóng ngựa điên cuồng, những lá cờ đỏ thắm của người Nhung bị gió cát thổi bay tứ tán, rơi xuống trên hai bóng người ấy.

Ánh sáng từ những ngọn đèn lồng trải xuống mặt đường tựa như sương giăng, đêm lễ hội này mọi người cùng nhau vui vẻ trắng đêm, đêm lễ hội này có một đôi nam nữ cùng nhau im lặng dưới ánh trăng vắng vặc.

Tiếng vó ngựa lộc cộc nặng nề, đêm đen trầm lạnh, cửa thành đã ở trong tầm mắt, Nguyên Chiêu Hủ thuận tay lấy ra lệnh bài trong ngực Mạnh Phù Dao, ném về phía trước cho tên lính đang nhìn họ nghi ngờ, "Thành chủ đại nhân có quân tình khẩn cấp, mở cửa!"

Tên lính không dám chần chừ lập tức mở cửa, Nguyên Chiêu Hủ phóng nhanh như bay, Mạnh Phù Dao ngạc nhiên, mở tròn mắt hỏi: "Ra khỏi thành để làm gì?"

Nguyên Chiêu Hủ cũng không nhìn nàng, tựa như hắn đã quyết định rồi không cần hỏi nữa. Mạnh Phù Dao không nghe hắn trả lời đành thôi không dám nói gì thêm, một lúc lâu sau chợt nghe hắn nói: "Đầu óc nàng cần phải được gột rửa!"

"Hả?" Mạnh Phù Dao nghe không hiểu nhưng cũng biết tối hôm nay Nguyên Chiêu Hủ thật sự đã bị nàng chọc tức, nàng nghĩ nếu muốn chết lành lặn thì nên ngoan ngoãn sẽ tốt hơn, thế là đành làm con rùa rụt cổ ngoan ngoãn im lặng.

Nguyên Bảo đại nhân ở trong lòng ngực Nguyên Chiêu Hủ chợt ló đầu ra, giơ móng vuốt búng vào sau ót Mạnh Phù Dao, ánh mắt nó cực kì khinh bỉ, Mạnh Phù Dao thông minh đột xuất, hiểu được ý nó --- người thực ngu xuẩn.

Đúng vậy đúng ta đúng là ngu mà, sau này ta sẽ làm ra những chuyện ngu hơn nữa cho mi coi...

Mạnh Phù Dao hít hít mũi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng tờ mờ u ám trên cao, không biết bây giờ mẹ đang làm gì ở thế giới hiện đại, có đủ tiền để hóa trị hay không? Không biết sở nghiên cứu có cho mẹ hưởng trợ cấp liệt sĩ của nàng không? Mỗi lần mẹ vào bệnh viện đều do nàng chở mẹ trên chiếc xe đạp đi đến đấy, bây giờ ai chở mẹ đi?

Mười bảy năm, nàng đã ở Đại lục năm châu này mười bảy năm rồi, nàng thật sự rất sợ hãi khi nghĩ đến có thể thế giới ở Năm châu đại lục này và thế giới hiện đại song song với nhau. Nàng rất sợ mẹ sẽ không đợi được đến ngày nàng trở về. Nhưng có một số việc không phải bởi vì quá sợ hãi mà đành buông bỏ, có thể hai thế giới không song hành với nhau. Có thể vị đại tôn giả ở Thần điện Trường Thanh sẽ giúp nàng quay trở về được thời đại của mình? Có thể mẹ sẽ chờ được đến ngày hai mẹ con gặp lại.

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, mở to mắt nhìn trời cao, để mặc cho những cơn gió lạnh mang theo những giọt sương khuya đậu trên má nàng, hòa lẫn với nước mắt. Nàng cảm giác được những giọt nước mắt của mình đang từ từ hóa thành băng.

Người nàng đột nhiên chấn động, dường như những mảnh băng do nước mắt hóa thành đang tan vỡ. Mạnh Phù Dao lại bất giác ngẩng đầu lên, Nguyên Chiêu Hủ cũng dừng ngựa lại. Trước mắt hai người là một dãy núi dài trùng điệp, tiếng gió rít rào sắc bén lạnh lẽo từ bình nguyên dưới chân núi vọng thẳng lên trời cao.

Mạnh Phù Dao không biết nơi đây là đâu, nhưng Nguyên Chiêu Hủ lại rất quen thuộc. Hắn ôm Mạnh Phù Dao xuống ngựa, nàng chờ hắn giải huyết đạo cho mình, nhưng Nguyên Chiêu Hủ không để ý đến nàng, xách nàng đi thẳng một mạch lên núi.

Hắn bước đi cực nhanh, bước trên đất đá lởm chởm như đi trên đất bằng, nàng bị Nguyên Chiêu Hủ xách trên tay, đầu chống ngược xuống đất đến choáng váng hoa mắt, nàng cười khổ --- thì ra, Nguyên Chiêu Hủ luôn bình thản ung dung, đại lượng nhân từ cũng biết tức giận đến điên luôn.

May mà Nguyên Chiêu Hủ mau chóng dừng lại, Mạnh Phù Dao chợt hốt hoảng, chưa kịp ngẩng đầu thì đã ngửi được mùi hơi nước nồng đậm, khóe mắt nàng liếc thấy có một hồ nước nóng đang tỏa hơi nóng ngùn ngụt, không khỏi ngây người.

Nàng còn chưa kịp nghĩ ra điều gì thì đã bị ném vào đó, lập tức một tiếng "bùm" vang lên.

"Á"

Bọt nước bắn lên tung toé, khiến chim chóc xung quanh bay tán loạn, Mạnh Phù Dao bị rơi bùm xuống nơi, hơi nóng ẩm áp trắng xóa lan toả khắp xung quanh. Nàng lão đảo từ từ đứng lên, không biết huyết đạo đã được giải lúc nào nữa.

Mạnh Phù Dao tựa nửa người vào một tảng đá, lấy tay lau nước trên mặt, cả người ướt đầm dáo dác nhìn khắp xung quanh, lúc này nàng mới thấy rõ mình đã bị Nguyên Chiêu Hủ ném vào một hồ nước nóng tự nhiên trên núi này.

Nàng đứng ngây ngốc ở trong nước, nhìn lên bờ, Nguyên Chiêu Hủ đang đứng yên lặng trong bóng tối, khuôn mặt hắc bị hơi nước nóng bao phủ nên đỏ bừng bừng tựa như đang say, nhất thời nàng không biết hắc muốn làm gì nữa.

Ánh trăng tờ mờ lạnh lẽo soi một bên khuôn mặt hắc, một bên lại bị bóng núi đen ngòm che đi, nhưng đôi mắt hắc vẫn sáng trong veo. Nam tử ngày thường luôn ung dung điềm đạm giờ phút này trở nên lạnh lẽo khôn xiết. Hắc lặng thinh nhìn Mạnh Phù Dao đang ở trong nước, cất tiếng "Tấy, tấy cho sạch, tấy sạch đầu óc của nàng đi, để nàng phân biệt rõ ràng muốn điều gì và nên làm điều gì"

Mạnh Phù Dao đứng ở trong nước chột giật mình, cả người nàng đều đầm nước, tựa như một chú cún con bị mắc mưa, trông vô cùng tội nghiệp. Nàng nghe rõ tiếng nói của nam tử đang đứng tựa như ngọc thụ lâm phong, tiếng nói trầm lạnh, từng chữ từng chữ như thanh âm vỡ vụn khi thương và ngọc va chạm nhau.

"Ta cho nàng thời gian một đêm để tẩy não cho sạch, tẩy sạch sự ích kỷ phóng túng, khinh cuồng vốn không nên có trong đầu nàng. Để nàng có thể hiểu không thể cậy được yêu mà kiêu kì, coi thường sự bao dung của người khác mà làm càn. Để nàng hiểu được, nàng có thể cự tuyệt trốn tránh ta, nhưng không có quyền can thiệp vào sự lựa chọn của ta."

Mạnh Phù Dao đứng trong nước run rẩy, nàng từ từ ngồi xổm xuống.

"Ta thích nàng, theo đuổi nàng là chuyện của ta. Nàng trốn tránh cự tuyệt ta là chuyện của nàng. Nếu nàng không muốn gặp ta thì có thể nói thẳng thắn với ta, ta sẽ vĩnh viễn không gặp lại nàng. Nguyên Chiêu Hủ ta từ nay sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt Mạnh Phù Dao, nàng có muốn vậy không? Nếu nàng muốn thì bây giờ hãy nói ra đi."

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu nhìn hắn, nước hoà nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt nàng. Nàng há miệng hỗn hển thở, dù chỉ một lời cũng không thể nào thốt ra được.

Nguyên Chiêu Hủ cúi đầu nhìn nàng, giọng nói bình thản nhưng ánh mắt ngập nỗi buồn thương.

"Phù Dao, khi có tâm sự thì nàng không nguyện cùng ta chia sẻ, ta có thể chịu đựng được sự tuyệt tình của nàng, nhưng ta không thể để mặc nàng vì lý do nào đó bài xích ta vứt bỏ ta, thậm chí còn giao ta cho người khác. Phù Dao, nàng làm như vậy thật ích kỉ và tàn nhẫn. Nàng sợ mình bị tổn thương, nhưng lại khiến người khác tổn thương vì nàng."

Mạnh Phù Dao ôm ngực, đau khổ thật lâu, cuối cùng mới hỏi lại:

"Huynh... Vì sao huynh lại thích ta?"

Nguyên Chiêu Hủ đột nhiên trầm mặc, thật lâu sau hắn mới trả lời. Giọng nói khẽ khàng như một chiếc lá trôi lơ lửng giữa không trung.

"Ta gặp được một cô gái, tận đáy lòng ta lúc nào cũng nghĩ đến nàng. Bởi vì muốn hiểu rõ nàng nên tìm cách tiếp cận nàng, khi gần nàng rồi lại khiến ta quên mất mục đích ban đầu của mình. Cả đời ta chỉ lấy thứ ta thích và luôn trân trọng giữ gìn những thứ ấy, cũng chính vì vậy, ta đã đặt tình cảm rất nhiều vào nàng mà chẳng thể nào thu lại được --- vì thế, dù ta không gặp nàng nhưng ta vẫn luôn nhớ đến nàng."

Hắn nhìn Mạnh Phù Dao, lần đầu tiên xoè lòng bàn tay mình ra, ánh trăng mờ soi lên đoá hoa sen trong lòng bàn tay hắn.

"Ta vô cùng hy vọng --- nàng có thể giống như đoá sen này, máu và thịt đều hoà chung với ta, mãi mãi ở bên cạnh ta, cùng nhau vượt qua sinh tử bệnh lão, nắm tay nhau đến suốt cuộc đời, cho đến khi cả hai cùng hoá thành tro bụi."

Mạnh Phù Dao ngây ngốc đứng trong nước, cả người đều cứng ngắc, một lúc lâu sau nàng đột nhiên ngồi xổm xuống, khóc rống lên:

"Nguyên Chiêu Hủ, huynh đừng kích động ta như vậy có được không?"

"Nguyên Chiêu Hủ, huynh nói ta ích kỉ, con m* nó, ta ích kỉ như vậy đó!"

Từng đợt cảm xúc dâng trào, tựa như có một dòng nước nóng đang chảy khắp toàn thân, như nước lũ hung hãn vỡ đê tuôn trào khắp chốn, tẩy sạch những vướng bận nơi nó đi qua, gột rửa những lo âu ưu sầu tình cảm trong lòng nàng. Khiến cả người nàng và đầu óc nhất thời như bị nổ tung thành muôn vàn mảnh vỡ vụn nhí, bay thẳng lên tận trời xanh.

Những đau đớn dâng trào cuộn cuộn tựa như những lưỡi cưa sắc bén bén đên ngòm, hung hăng mài mòn tâm trí nàng, cho dù căn răng chịu đựng nhưng máu nóng trong người vẫn bật trào khỏi miệng, vị mặn mắc của máu khơi dậy bao nỗi lòng không cam lẫn uất ức của nàng

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Nụ Hôn Cường Ép (2)

Nàng gào khóc như điên, vùng vẫy ra sức đập loạn xạ xuống mặt nước, khiến nước bắn lên cao chót vót rồi lại đổ xuống ào ào trên người nàng.

"Ta không sợ đau khổ khi trót yêu, ta chỉ sợ chúng ta sẽ li biệt khi tình yêu vừa chớm nở!"

"Ta không thuộc về nơi này, những gì ta có hôm nay đều là mượn tạm, chỉ là mượn tạm thôi, huynh có hiểu hay không? Nếu có một ngày ta đột nhiên rời đi, Nguyên Chiêu Hủ, có phải khi đó huynh cũng sẽ mắng ta "không từ mà biệt, vứt bỏ huynh như giày cũ hay không?"

"Ta vốn không nên yêu huynh, ta muốn đẩy huynh ra khỏi ta càng xa càng tốt, vì ta không muốn làm tổn thương huynh! M* nó, huynh hiểu hay không hiểu..." Khuôn mặt Mạnh Phù Dao giàn giụa nước mắt, cả người run rẩy, lời nói không kiềm chế được. Đột nhiên nàng mạnh mẽ nhảy vọt lên bờ, hung hăng tóm lấy Nguyên Chiêu Hủ kéo xuống nước.

Khi Nguyên Chiêu Hủ còn đang chấn kinh nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao, bất ngờ bị nàng kéo xuống nước, chỉ trong tích tắc cả người đã ướt đẫm, Mạnh Phù Dao chẳng màng tới điều gì, ra sức vừa kéo hất xuống nước vừa gào khóc.

"Biến đi! Huynh biến đi cho ta! M* nó, huynh biến đi cho ta! Từ giờ trở đi ta không muốn gặp huynh nữa, vừa rồi ta đau răng nên mới không nói

được, bây giờ ta nói cho huynh nghe, ta không cần huynh, ta không cần huynh, ta muốn huynh vĩnh viễn biết mất trước mặt ta..."

"Ta đổi ý rồi."

Nguyên Chiêu Hủ bị nàng hung hăng kéo xuống nước đột nhiên cất tiếng, tiếng nói lạnh lùng ban nãy đã không còn nữa, thay vào đó là sự bình tĩnh ôn hòa.

Hắn đứng giữa hồ nước, giơ tay lên bắt lấy cánh tay Mạnh Phù Dao đang đập loạn xạ, nắm thật chặt. Mạnh Phù Dao nhất thời không thể nào nhúc nhích được, cả hai người đều ướt đầm đứng đối mặt nhau trong hồ nước. Nguyên Chiru Hủ nhìn vào mắt nàng lặng lẽ nói: "Những lời nàng vừa nói đã muộn rồi, không tính..."

"Con m* nó, huynh không tính thì không tính ... huhu..."

Một đôi môi lạnh lẽo mà mềm mại đột nhiên phủ lên đôi môi nàng, chặn lại tất cả mọi lời...

Mạnh Phù Dao chấn kinh, quên mất mình là ai, từ đâu đến.

Nàng ngây ngốc đứng trong nước với một tư thế vô cùng quái dị, hai cánh tay đang giơ lên cứng ngắc giữa không trung, nhìn Nguyên Chiêu Hủ đang nghiêng đầu nhăm nháp đôi môi mình, nuốt hết những lời nàng định nói. Ban đầu chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng mong manh như cánh bướm bay bay, dần dần thì từ cạn vào sâu. Hơi thở hắn trong veo mà mạnh mẽ và lạnh lẽo, nhưng hơi lạnh ấy lại không khiến người ta cảm thấy giá buốt, ngược lại còn cảm giác ngọt ngào ấm áp lạ thường, khiến trái tim thiếu nữ như nảy mầm xanh, lay động như trăng treo đầu cành liễu bên tiểu lâu giữa hồ nước biếc.

(Đọc tới đoạn này cái mình nghĩ đúng lý ra nên viết thành trái tim bà sồn sồn á, tại nếu tính ra chị nữ chính cũng cỡ tuổi băm rùi hehehe...)

Mạnh Phù Dao như chìm trong cơn mơ mờ mịt, như bị bao phủ bởi gió thổi sương giăng, bởi hơi ấm nồng nàn của chàng trai trước mặt, bởi hương thơm nhàn nhạt của ai đó len lỏi vào tận góc ngách cõi lòng, khiến lòng nàng bất chợt xốn xang.

Mạnh Phù Dao bị hôn đến cảm thấy hoa mắt, không thể hít thở nổi, yếu ớt đẩy nhẹ Nguyên Chiêu Hủ ra.

Bóng hình chàng trai và cô gái ướm đầm ôm nhau khăng khít in lên bóng trăng treo đầu ngọn sóng, tựa như dát bạc lên mặt nước lóng lánh long lanh, tựa như sen Tịnh đế chớm nở trong hồ nước biếc.

Gió thổi phớt qua mặt hồ, như nét bút rồng bay phượng múa của thi sĩ viết nên những lời thơ bay bổng lãng mạn, tình ý dịu dàng lời thơ lai láng, chữ chữ động lòng người.

Trong không khí lan tỏa mùi thơm, dây buộc tóc màu xanh buông thõng xuống, như muốn quấn lấy nơi khăng khít giữa hai người, cùng lâng lâng bay bổng.

Mạnh Phù Dao vùi đầu mình trong lồng ngực Nguyên Chiêu Hủ, cảm giác như đang bồng bềnh trên mây, nàng khẽ thì thào "Tâm sự trong lòng, đã bị nụ hôn này bao phủ."

Dùng nụ hôn bao phủ tâm sự... thật lãng mạn đến cỡ nào, nhưng mà, tâm thật sự có thể an bình như phút giây này mãi sao, có thể mãi mãi đến khi biển xanh hóa hương dâu sao?

Mạnh Phù Dao không biết từ lúc nào đầu mình lại trở nên đau buốt, cánh tay nàng run rẩy, Nguyên Chiêu Hủ đã buông nàng ra, trong mắt hân hoan hiện mảnh trăng cong cong, như một chiếc thuyền cong đang neo đậu trên hồ nước biếc.

Sắc mặt Mạnh Phù Dao khê đỏ bừng lên, nàng e thẹn ngoảnh mặt sang nơi khác, ánh mắt bất giác lướt xuống. Nàng thấy cả người Nguyên Chiêu Hủ đã ướt đầm, chiếc áo xộc xệch tụt xuống nửa người, để lộ phần ngực bóng loáng dính vài giọt nước long lanh, làn da hần trơn bóng như nước, phần xương quai xanh sáng loáng quyến rũ dưới ánh trăng óng ánh, dụ dỗ người ta muốn nhòm vào bên trong sâu hơn nữa.

Mạnh Phù Dao nhìn đến ngáy ngốc, cảm giác đột nhiên mũi nóng lên, bèn cúi đầu nhìn xuống mặt nước, vừa khéo thấy mũi mình chảy máu đỏ hồng một mảng, trong đầu nàng liền như nổ ong ong, lẩm bẩm "Chết rồi, ngấm trai đẹp đến chảy máu mũi, sau này làm sao nhìn mặt hần đây..." Suy nghĩ còn chưa dừng thì lồng ngực nàng cũng chợt nóng bừng, cảm giác ngòn ngọt trào trong khoang miệng, như có một dòng nước bất chợt phun trào ra.

Mạnh Phù Dao theo bản năng ngửa đầu lên trời, đột nhiên thấy trên bầu trời như nổi lên ánh đỏ điểm lẹ, tô đỏ mảnh trăng cong huyết vũ rơi rào rào trên mặt nàng và Nguyên Chiêu Hủ. Nàng nhìn thấy khuôn mặt Nguyên Chiêu Hủ đầy máu với ánh mắt chấn kinh, cùng lúc đó, cũng cảm giác mình đột nhiên từ từ ngã xuống.

"Hên quá... không phải ta ngấm trai đẹp đến chảy máu mũi..." Khi Mạnh Phù Dao ngã xuống, nàng kịp nảy ra được kết luận đó để an ủi mình.

Ánh lửa chợt lóe sáng, bừng lên rồi lại tắt ngóm, hương thơm hoa cỏ cùng với ánh lửa ấm áp biến mất lúc nào chẳng hề hay biết.

Khi Mạnh Phù Dao mở mắt ra, nàng nhìn thấy mình đang ở trong một sơn động sâu với vách đá đen lờm chờm, trước mặt là một đồng lửa đỏ hồng, bên cạnh là Nguyên Chiêu Hủ đang vụng về hong khô quần áo.

Quần áo... quần áo!

Ý thức lập tức trở về trong đầu Mạnh Phù Dao, nàng cả kinh nhảy bật dậy, vội vàng sờ khắp người mình... không sao, trên người vẫn còn nội y.

Nàng nắm chắc chiếc áo đang trùm trên người mình, đó là chiếc áo khoác ngoài của Nguyên Chiêu Hủ, khẽ vôn vê vạt áo, nàng mơ hồ nhớ tới chuyện đã xảy ra, sắc mặt không khỏi đỏ hồng.

Nguyên Chiêu Hủ quay đầu lại, ánh lửa soi rõ đôi bờ mi và đôi ngươi đen óng, hần nhìn Mạnh Phù Dao, một lúc lâu sau cất tiếng: "Tông Việt không có nói cho ta biết, nàng đã bị trúng độc "khóa tình"?"

Mạnh Phù Dao nhếch môi, yếu ớt tựa lưng vào phía sau, hỏi ngược lại hần: "Bây giờ huynh đã hiểu rõ rồi chứ?"

"Không" Nguyên Chiêu Hủ lắc đầu, "Cho dù có là loại độc gì, cuối cùng cũng sẽ tìm ra giải dược, thật ra, khó giải nhất chính là tâm mình, Phù Dao, nàng không cần mượn cớ này."

Sau một hồi im lặng, Mạnh Phù Dao cất tiếng: "Được rồi, ta sai rồi, quả thật ta nhìn thấy lỗi của mình rồi."

Mạnh Phù Dao lăm bầm những lời kì quái nhưng Nguyên Chiêu Hủ lại hiểu được, hần chăm chú nhìn kỹ nàng, đột nhiên đưa tay lên vuốt nhẹ tóc nàng, yêu thương nói: "Nàng là cô gái nhỏ cố chấp..."

Nàng chờ hần tức giận, đánh ta đi, ta cũng muốn đánh mình một trận...

Nguyên Chiêu Hủ nâng nàng đứng dậy, xoay người nàng lại, mái tóc dài của nàng tỏa xoắn ướt đầm dính trên lưng, rối như tơ vò. Hần ở phía sau lưng nàng, nhẹ nhàng gỡ từng sợi tóc, vừa dịu dàng vuốt thẳng từng sợi rồi hong khô chúng, vừa thủ thi "Tóc ướt quá, bây giờ nàng bị trúng độc không thể tự bảo vệ mình, đừng để bị nhiễm bệnh."

Mạnh Phù Dao không thể thốt thành lời, lòng nàng hốt hoảng, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này rất đổi quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ nổi đã phát sinh khi nào --- cả cuộc đời này, chưa từng có ai dịu dàng chải tóc cho nàng như vậy.

Sự dịu dàng ấm áp này, nàng sẽ vĩnh viễn không quên được, chàng trai này như là định mệnh của cuộc đời nàng, những gì thuộc về hắn đều dễ dàng khiến nàng rung động.

Mùi thơm thanh mát ngọt ngào của chàng trai phía sau lưng truyền đến, những ngón tay thon dài dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, khiến nàng cảm thấy ngứa ngáy tê dại, như có một dòng điện chạy khắp toàn thân, như đang lơ lửng trên đám mây trôi bồng bềnh, nhưng chẳng biết từ lúc nào, nơi đáy mắt nàng dần dần ứa lệ.

Thật lòng... nàng thà để hắn ném nàng vào hồ nước, thà để hắn mắng nàng, tốt hơn là đối mặt với sự chăm sóc dịu dàng đến mê đắm đuối không thể thoát ra này.

Nguyên Chiêu Hủ vẫn không nói lời nào, vẫn tỉ mỉ hong từng sợi tóc cho đến khi chúng khô. Tựa hồ như sau một hồi ngâm nghĩ, hắn nổi hứng tết tóc cho nàng.

Lòng Mạnh Phù Dao tràn đầy ngọt ngào, khúc khích cười, "Huỳnh không cần nói cho ta biết, những lúc rảnh rỗi huỳnh đều tết tóc cho nữ nhân để giết thời gian đâu."

Nguyên Chiêu Hủ không trả lời nàng, lắc lắc nhẹ nhàng mà tỉ mỉ tết tóc nàng rất thành thạo, sau một lúc thản nhiên nói: "Trước đây, khi nàng ngủ cũng xoa tóc như vậy, tóc rồi bời dính trên hai vai, vương trên gối, nhìn thế nào cũng thấy rất đáng yêu..."

Giọng hắn trầm thấp mà dịu dàng, du dương ngân nga, quyến luyến ngọt ngào, Mạnh Phù Dao khẽ run rẩy, một vài sợi tóc bị kéo căng khiến nàng

vừa đau vừa buồn cười, kêu lên "Ôi... đau quá"

Nguyên Chiêu Hủ dừng tay lại, đột nhiên buông bím tóc ra nói "Ta nghĩ, ta cần một cái lược..."

Mạnh Phù Dao lấy tay sờ đầu mình, cảm thấy hình như búi tóc trên đầu mình giống một cái khay tròn, nàng không khỏi bật cười, đang muốn cất tiếng trêu chọc Nguyên Chiêu Hủ, chợt nghe hắn nói: "Nàng là cô gái nhỏ cố chấp... nhưng mà, ta nhất định sẽ chờ nàng."

"Phù Dao, Minh Nguyệt xoay vần, thế sự khôn lường, hãy quý trọng những gì mình hiện có." Nguyên Chiêu Hủ ở phía sau lưng, kề sát tai nàng nỉ non "Ta mong nàng suy nghĩ cẩn thận, ta sẽ chờ đến ngày đó."

Đồng lửa đột nhiên nổ bùng toé ra muôn vàng mảnh vụn sáng chói, nướng chín những hạt thông rơi xuống khiến chúng văng nổ lách tách, hương thơm lan toả. Một hạt thông rơi xuống lòng bàn tay Mạnh Phù Dao, nàng nắm chặt tay lại, như đang nắm chặt một quả tim nóng hổi hổi trong lòng bàn tay.

Ánh lửa chiếu sáng soi rõ hang động, lấp loáng bóng dáng chàng trai phía sau lưng, tuy không hẳn là vạm vỡ to lớn, nhưng lại bao trọn hoàn toàn người nàng, vỗ về nàng. Mạnh Phù Dao ngơ ngẩn nhìn bóng dáng ấy, thấy những sợi tóc dài của mình vương trên đầu gối hắn.

Không khí trong sơn động lắng dịu êm đềm, hai người không ai nói lời nào, nhưng tâm sự chất chồng khôn kể xiết. Cùng nhau lắng nghe rõ ràng mọi âm thanh của đất trời lúc này, nào là tiếng gió xẹt qua nơi cửa hang động, nào là tiếng gầm gừ của thú dữ ngoài xa, nào là tiếng lá cây đong đưa xào xạc, bỗng nhiên hình như còn có một âm thanh quái dị truyền tới.

Âm thanh hỗn tạp này là tiếng bước chân chạy gấp gáp xen lẫn tiếng thờ dốc hỗn hển, là tiếng cây cỏ ma xát với nhau, là tiếng đao kiếm vô tình chạm vào nhau, mỗi lúc mỗi đến gần.

Mạnh Phù Dao ngồi thẳng người dậy, tập trung lắng nghe, Nguyên Chiêu Hủ phía sau lưng nàng lập tức phất tay dập tắt đồng lửa, bình thản nói: "Hướng phía Tây Nam có người bị đuổi giết, đang chạy về hướng này."

Mạnh Phù Dao xoay đầu nhìn hẳn hỏi, "Nơi này là nơi nào vậy?"

Hiếm khi gặp Nguyên Chiêu Hủ trầm mặc lâu như lúc này, sau một lúc thật lâu hẳn mới đáp "Trước kia ta đã tới đây một lần, đây là núi Hạo Dương, gần khu vực đại doanh của quân Nhung."

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên nhìn hẳn, nàng không hiểu Nguyên Chiêu Hủ thông minh cơ trí nghĩ như thế nào lại dẫn nàng tới nơi nguy hiểm này, mà Nguyên Chiêu Hủ chẳng may mắn xấu hổ, nhìn nàng, "Ta phóng nhanh quá, quên mất."

Mạnh Phù Dao im lặng, hồi lâu sau thì hít hít mũi, nàng biết kẻ đầu sỏ là mình. Đồng chí Nguyên Chiêu Hủ này, nếu không phải bị nàng chọc tức đến xì khói thì đâu có nổi điên phóng ngựa bạt mạng như vậy, căn bản là không có khả năng chạy xa trong trời tối mịt mù.

Nàng ló đầu nhìn ra ngoài cửa động, chẳng biết từ lúc nào khắp cả núi đã lấp loáng ánh đuốc, lốm đốm như sao trên trời rơi xuống, bóng người xuất hiện đầy dẫy, tiếng binh khí không ngừng va chạm nhau. Nghe đâu đó không xa trên đỉnh núi sáng rực có người trầm giọng hét to, "Bắt sông lấy gian tế."

Mạnh Phù Dao thấp giọng: "Lợi hại như vậy ư? Sao lại biết chúng ta xông vào đây? Haiz, tất cả đều là tại huynh, lúc này làm ầm ầm trong hồ nước."

Nàng thừa dịp cáo trạng kẻ ác nhân, Nguyên Chiêu Hủ không buồn so đo với nàng, chỉ mãi miết nhìn chăm chú đêm đen, chậm rãi bảo: "Sau sơn động này có một dốc núi, trên vách đá có dây leo xuống, ta thả nàng xuống dưới trước."

Mạnh Phù Dao quay phắt đầu lại, hỏi: "Huynh muốn làm gì?"

"Quân Nhung bị kinh động." Nguyên Chiêu Hủ hơi hợt chỉ những ngọn đuốc lấp loáng bên ngoài, "Hình như không phải tại chúng ta, mà là có người xông vào đại bản doanh của bọn chúng, Quân Nhung đông quá, nàng lại bị độc phát không thể cử động được, ta đưa nàng đến nơi an toàn trước."

"Không được." Mạnh Phù Dao kiên quyết cự tuyệt, "Huynh đừng nghĩ đến việc vứt bỏ ta để chạy trốn một mình."

Nguyên Chiêu Hủ ngoái đầu nhìn nàng, trong ánh mắt hiện lên nét cười lần đầu tiên trong đêm nay, "Phù Dao, đến khi nào thì nàng mới bỏ tật nghĩ một đằng nói năng một nẻo?"

Mạnh Phù Dao đang muốn trả đũa lại, chợt nghe một tràng tiếng bước chân lộn xộn, liền sau đó một bóng đen hấp tấp xông vào cửa động, khi hắt quay mặt lại, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt hắc.

Hàng mày dày đậm đen mun, mình vận áo bào màu sắc sặc sỡ, rõ ràng chính là Thiết Thành, người muốn cưới nàng và mắng nhau với nàng trong đêm lễ hội.

Hắn hầm hừ tức giận đứng nơi cửa động, cũng không quản đến việc truy binh đã đuổi theo gần kề, đứng ở cửa động nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao trong động, mắng to: "Cô không chung thủy."

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, hỏi lại: "Người nói gì?"

"Cô không chung thủy!" Thiết Thành tố cái nàng "Cô là người của ta, lại hoan ái cùng người khác."

Mạnh Phù Dao ho sặc sụa, bỗng nhiên ngẩng đầu, tức giận trả đũa, "Người lén theo dõi ta, nhìn trộm ta,"

"Như vậy thì thế nào?" Thiết Thành ngang bướng cãi "Ta muốn cưới cô"

Mạnh Phù Dao quát lại, giọng nói khàn khàn "Ta không muốn"

"Ta muốn là được."

Mạnh Phù Dao sững sờ nhìn hắn chòng chọc, nàng thật sự cảm thấy cãi nhau với hắn là điều ngu ngốc nhất, truy binh đến gần kề mà vẫn càn quấy. Nguyên Chiêu Hủ ở phía sau lạnh nhạt cất tiếng "Sao không cãi nhau nữa? Không sợ sẽ chạy không kịp à?"

Hắn ôm Nguyên Bảo đại nhân, khẽ vươn tay kéo Mạnh Phù Dao về phía mình, "Đi theo ta, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không tách rời."

Thiết Thành gào to, "Không được đi với hắn."

Nguyên Chiêu Hủ chẳng buồn quay đầu, "Ta không tính cho người đi theo."

Quân Nhung đang lục soát khắp núi, người cầm đầu là một phó tướng. Tối nay vào lúc canh ba có người đột nhập vào đại bản doanh của quân Nhung, lại còn to gan lớn mật bắn một hỏa tiễn từ trên cao xuống, suýt chút nữa thiêu hủy lều lớn của chủ soái quân Nhung. Người Nhung vốn mê tín, trước khi khai chiến mà lều bị cháy là một điềm xấu, chủ soái quân Nhung vô cùng tức giận phái truy binh đuổi bắt, bằng bất cứ giá nào cũng phải đem kẻ đó về bầm thây vạn đoạn.

Phó tướng người Nhung này xem ra là một người rất cẩn thận, hắn rõ ràng nhìn thấy chỉ có một người, nhưng lại điểm tới mấy ngàn binh mã, đuổi theo đến núi Hạo Dương.

Hắn ta đích thân lên núi, chung quanh đều là hộ vệ, khi đến bên rìa ngọn núi lân cận, phía trước đột nhiên hiện lên một bóng trắng nho nhỏ, phó tướng cúi đầu nom theo. Mơ hồ thấy một con gì đó béo phì giống như thỏ

mà lại tựa như chuột, phóng qua như chớp lóe, hăn không để ý, tiếp tục từng bước tiến lên phía trước bao vây lòng sục.

Hăn không ngờ đến, con chuột béo phì đó chạy thẳng xuống chân núi, tìm được kị mã, ì ạch bò lên, dùng móng mình túm chặt bờm ngựa, kéo căng.

Con ngựa này vốn không trải qua khóa huấn luyện đặc biệt của Thượng Dương cung, không biết Nguyên Bảo đại nhân có thuật cưỡi ngựa bằng bốn móng như thế này. Nó chẳng buồn nhúc nhích tí nào khiến Nguyên Bảo đại nhân nổi cáu, tối nay đi ra ngoài, chủ tử nghiêm lệnh cho thị vệ không được đi theo. Lúc này Nguyên Bảo gánh vác trọng trách truyền tin, thế mà con ngựa chết tiệt ngu xuẩn này lại không biết người cưỡi ngựa là Nguyên Bảo đại nhân danh tiếng, có thuật cưỡi ngựa độc nhất vô nhị trên đời này sao?

Nguyên Bảo đại nhân vừa tức giận vừa buồn bực, nhảy dựng lên hung hăng cắn vào cổ chú ngựa, tuấn mã ăn đau ngửa đầu hí dài dựng vó thẳng đứng, khiến Nguyên Bảo đại nhân suýt nữa bay vèo giữa không trung. Nó vội vàng liều mạng túm chặt bờm ngựa, lắc qua lắc lại khi phóng ngựa một đường thẳng ra ngoài.

Chập tối hôm đó, những nông dân vẫn còn đang làm việc trên đồng đều nhìn thấy tình cảnh quái dị ấy --- một con ngựa không người, phóng nhanh như bay trên cánh đồng bát ngát, trên bờm ngựa lùm xùm thấp thoáng một cục bông gòn màu trắng phất phơ.

Nguyên Bảo đại nhân ở trên bờm ngựa chạy dài một mạch chẳng dừng để làm việc lớn, gã phó tướng không hề biết chuột mập kia lợi hại đến cỡ nào, hăn nhìn chăm chăm vách núi, suy đoán nơi ẩn nấp của đối phương.

Trường mâu của bọn lính không ngừng đâm chọc vào cỏ, trông mong sẽ phát hiện ra nơi ẩn nấp của đối phương, nhưng sau một hồi lâu lại không phát hiện được gì. Anh mắt của phó tướng bắt đầu tập trung vào trong hang

động, trong mắt hắn hiện lên sự nghi hoặc. Hắn không hiểu vì sao này giờ người trong hang động kia có thể bỏ trốn, nhưng lại không chịu bỏ trốn? Hắn chỉ cần châm một mồi lửa đốt cháy ở cửa hang động này, không phải kẻ ở trong hang động sẽ tự tìm đường chết hay sao?

Hang động tối đen im lìm, đồng lửa trước hang động đỏ bừng sáng rực, nhưng đôi mắt sáng rõ lom nhom nhìn vào bên trong Mạnh Phù Dao bị Nguyên Chiêu Hủ ôm chặt trong lòng, hương thơm nhàn nhạt cùng hơi thở mát lạnh xộc vào trong khoang mũi khiến cả người nàng cảm giác lâng lâng, Mạnh Phù Dao thấp thỏm bất an đến giật mình, lại bị Nguyên Chiêu Hủ xiết chặt hơn thêm.

Nàng hít hít mũi, âm thầm viết vào lòng bàn tay Nguyên Chiêu Hủ, "Tại sao chúng ta lại không đi?" Với thực lực của Nguyên Chiêu Hủ thì muốn trốn chạy vô cùng dễ dàng, dù có mang theo nàng đang bị trúng độc.

Nguyên Chiêu Hủ cũng lặng lẽ viết vào lòng bàn tay nàng, "Nếu bọn họ đã đến đây, vậy thì giết hết một lần cho gọn, sau này đỡ phải tốn công thêm."

Mạnh Phù Dao bĩu môi, "Lợi hại thật đấy, một người giết ba nghìn người hả?"

Hai người má tựa má, Mạnh Phù Dao cảm giác Nguyên Chiêu Hủ tựa như đang cười, ánh mắt sáng ngời trong đêm tối, thông thả viết vào lòng bàn tay nàng, "Một mình ra có thể giết chết ba nghìn người, nhưng một mình nàng có thể giết chết ta, nàng lợi hại hơn ta rồi."

Mạnh Phù Dao không nhịn được muốn cười, lòng bàn tay nàng cảm thấy hơi ngứa ngứa. Nguyên Chiêu Hủ viết nhẹ quá, tựa như không phải viết mà gãi ngứa, nàng lại là người sợ ngứa, bèn cắn môi mình thật mạnh để không khỏi bật cười, khiến môi nàng đỏ hồng như máu.

Chợt nghe phía trên có tiếng hừ lạnh, Thiết Thành đang ngồi xồm trên mỏm đá bên trên, tức giận nhìn hai người chòng chọc, đứng bật dậy trên mỏm đá xanh mẫm: "Đương khi đối đầu với kẻ địch mạnh, còn tán tỉnh nữa hả!"

Mạnh Phù Dao cứng họng, cảm thấy hơi mắc cỡ khi nghe như vậy, nhưng mà từ đầu đến giờ nàng chả bao giờ chịu thua Thiết Thành, lập tức giơ ngón giữa lên, "Liên quan khỉ gió gì đến người!"

Thiết Thành tức giận muốn nhảy xuống tức thì, Nguyên Chiêu Hủ đột nhiên phát ổng tay áo.

Một luồng ánh sáng tím đột nhiên lóe lên, không khí đột nhiên trở nên lạnh lạnh, Thiết Thành cảm thấy đầu gối mình như bị đóng băng, đứng chết trân một chỗ.

Hắn kinh hãi trừng mắt nhìn Nguyên Chiêu Hủ, Nguyên Chiêu Hủ ngoảnh đầu lại nhìn vách đá, nơi đáy mắt bỗng hiện lên nét cười, chỉ tay khắc mấy chữ lên vách đá.

Thiết Thành nhìn những chữ vừa mới được khắc kia, "Đêm mừng tám tháng Chạp năm Nhâm Thân, mưa rơi lấp phất, Chiêu Hủ cùng phu nhân của mình tán tỉnh lẫn nhau tại đây."

Mạnh Phù Dao ngoái đầu lại nhìn, thoáng cái mặt nóng bừng như lửa đốt, lại thoắt cái càng lúc càng thêm đen, nhe hàm răng trắng loáng sắc bén như muốn cắn một phát chết người nào đó.

Nhưng mà, nàng chưa kịp cắn người thì ngoài cửa động truyền đến tiếng bước chân.

Đó là tiếng bước chân của phó tướng quân Nhung, hắn đứng trước cửa động quan sát khắp bốn phía xung quanh, kết luận rằng, không ai có thể chắp cánh mà bay khỏi nơi này, khẳng định là vẫn còn trốn ở trong đấy.

Không ai có thể có khả năng thoát khỏi vòng vây trùng điệp ở đây, cho dù là một chưởng giết chết một người, cũng không thể giết hết thủy số binh lính ở đây được.

“Đốt cho ta!” phó tướng khoanh tay trước ngực nhìn chăm chú vào hang động, lạnh lẽo hạ lệnh.

Đại tướng quân nói muốn bầm thây kẻ đã đốt lều của ngày ấy thành vạn đoạn, sau khi đốt xong hẳn mang thi thể kẻ đó về là có thể chặt thành vạn đoạn.

Củi đã chất lên cao nhưng trong động vẫn hoàn toàn im ắng, phó tướng cười lạnh, giơ tay lên cao rồi bổ mạnh xuống.

Một tên lính bước lên chằm ngòi đốt lửa, đột nhiên đồng củi cao như tháp đổ sụp xuống, một cây củi to phía bên trên rơi xuống, đập bể đầu hắn.

Những người còn lại đều giật mình hốt hoảng, bất giác thụt lui phía sau -- binh lính quân Nhung khi tham gia chiến trận có rất nhiều quy cũ, trong đó điều quan trọng nhất là, trước lúc khai chiến mà bị tổn thương thì đó là điềm xấu.

Phó tướng cẩn thận xem xét kỹ càng đồng củi kia thật lâu, nghĩ lại hình như vừa rồi trong sơn động có vật gì đó bắn ra, thật là trùng hợp. Hẳn nhiên mây hừ lạnh, vung tay lên, hộ vệ phía sau cầm đuốc tiến lên.

Lần này gã hộ vệ chỉ vừa mới bước được vài bước, đột nhiên chẳng hiểu vì sao chân lại mềm nhũn, nhanh như chớp ngã lăn trên đất, lăn lộn được vài vòng thì bất chợt đầu lìa khỏi cổ.

Tất cả binh lính đều nhìn chòng chọc cái đầu kia, trên đó không hề có máu tươi chảy ra, cũng không nghe được tiếng kêu nào, thậm chí vẻ mặt trên cái đầu ấy vẫn còn hiển hiện nét quan sát cẩn thận. Xem ra không phải bị đao kiếm chặt đứt, mà là bị đá văng như một quả bóng.

Dưới đêm trăng tờ mờ, trong rừng núi thăm thẳm, trước sơn động tối đen im phăng phắc, một cái đầu người thành linh rơi xuống không một tiếng động, lăn lộn dưới chân mọi người, thử hỏi mọi người sẽ có cảm giác như thế nào đây?

Phó tướng kia suýt chút nữa hóa điên.

Hắn thét lên một tiếng, theo phản xạ đá văng cái đầu kia ra.

Một âm thanh cực thấp vang lên, nghe như tiếng thở dài của ai đó trong đêm khuya trống trải, cái đầu kia bỗng nhiên phát nổ, bắn ra vô số bọt máu dưới ánh trăng bàng bạc. Chỉ trong tích tắc những bọt máu ấy liền ngưng tụ thành những viên đá nhỏ, xoay tròn gào rít, bao trùm đám người dày đặc xung quanh.

Chứng kiến những huynh đệ, cùng đồng sanh cộng tử với mình, cả người bê bết máu thịt sẽ có cảm giác như thế nào? Kinh sợ, ghê tởm, cho dù có là dũng sĩ bậc nhất thì suốt cuộc đời cũng không thể nào quên được cơn ác mộng này.

Phó tướng kêu thảm ngã xuống, chính trong thời khắc này, thân thể của hắn liền bị dấn chặt dưới nền đất, cả người bốc khói, thịt thối rữa lộ ra phần xương trắng phếu.

“Lời nguyện! Lời nguyện của ác ma!”

Chỉ trong phút chốc trước cửa sơn động đã có vô số thi thể nằm trên mặt đất, họ chết bất đắc kì tử không một lời báo trước. Những binh sĩ quân Nhung nhìn những huynh đệ của mình chết đi như vậy liền bắt đầu run rẩy, gươm đao múa kiếm loạn xầm kẻ địch giấu mặt vẫn chẳng hề xuất hiện.

Quân quy của quân Nhung rất nghiêm khắc, người nào lâm trận đào thoát sẽ trảm cả nhà. Cho dù tận mắt chứng kiến những điều kinh khủng kia

bọn họ cũng không dám rời khỏi, có người muốn thử thăm dò, quăng ngọn đuốc của mình ra xa.

Mạnh Phù Dao ở trong sơn động ánh mắt không ngừng lưu chuyển, chăm chú nhìn Nguyên Chiêu Hủ đang có vẻ đăm chiêu. Không biết vừa rồi hắn sử dụng thủ pháp gì để giết người vậy, nàng không thấy hắn xuất chiêu, chỉ cảm giác được hình như không phải võ công, nhưng tận cùng cũng không biết là gì nữa.

Võ công Nguyên Chiêu Hủ rất đặc biệt, rất ít thấy ở Năm châu đại lục này, không phải chính cũng chẳng phải tà, ngay thẳng chính trực nhưng cũng hoa hoè xảo trá, vừa kì lạ vừa quái gở. Mạnh Phù Dao theo lão đạo sĩ thời học võ nhiều năm, cũng khá hiểu võ học trong thiên hạ, nhưng cũng không nhìn ra được võ công hắn là võ công gì.

Chiêu thức của Nguyên Chiêu Hủ đánh vào tâm lý của đối phương, khiến họ hốt hoảng mà nhụt chí, đúng là kế sách thượng thừa của binh gia. Nhưng quân Nhung bướng bỉnh không chịu lui quân, bọn họ vẫn lựa chọn kết cục đối mặt với tử thần.

Nàng ngược mắt nhìn bên ngoài sơn động, một cây đuốc xoay tròn bay tới, sắp sửa rơi xuống đồng củi đã được chất cao.

"Sát!"

Bóng hình màu tím loé lên, nhanh như ánh chớp, Nguyên Chiêu Hủ im lìm đột nhiên cử động.

Hắn lướt thẳng đến nơi cửa động, giơ chân đá đồng củi chất cao kia văng tứ tán. Những khúc cây to như những mũi tên nhọn bắn thẳng ra khắp bốn phương tám hướng, chẳng khác biệt so với đao phủ là bao. Những khúc cây to dùng va đập vào người quân Nhung đang bao vây bên ngoài, khiến vô số quân Nhung ngã sóng soài chồng chất lên nhau, máu mủ bao trùm khắp không gian.

Thiết Thành cũng lao ra theo Nguyên Chiêu Hủ, hắn không có khinh công tuyệt thế và nội lực mạnh mẽ như Nguyên Chiêu Hủ, nhưng đánh giáp lá cà thì cũng là một cao thủ đáng gờm. Nguyên Chiêu Hủ nhảy vào đám đông chém giết một mạch, hắn rút đao canh giữ ở cửa động, nhưng tên không dám đối địch trực diện với Nguyên Chiêu Hủ thì đi đường vòng, định lén vào bên trong hang động, nhưng đều bị chặn lại.

Nguyên Chiêu Hủ vừa xuất chiêu đã giết chết mấy chục mạng người, nhưng lại không thừa thắng xông lên, thân hình hắn chớp lóe tại chỗ, thấy Thiết Thành theo sát bên mình thì thuận tiện phân phó: “Làm phiền, người canh giữ ở chỗ này cho ta.”

Thiết Thành đang hung hăng đâm một đao vào một tên lính, đưa tay chùi máu trên mặt mình, cả giận nói: “Vậy người làm gì?”

“Ta mệt rồi, ta không có anh dũng như người.” Chẳng biết Nguyên Chiêu Hủ chui vào động lúc nào, rảnh rang đáp.

Thiết Thành tức giận đến muốn phun máu, mới đá một cước mà đã giết mấy chục mạng người, vậy mà nói mệt sao? Xoay người lại tức giận mắng, “Người nổi điên à? Sao còn không mau thừa dịp này lao ra ngoài, nếu không vậy thì chúng ta sẽ bị thiêu sống chết tươi đấy! Một người cũng không thoát được!”

Nguyên Chiêu Hủ rõ ràng không để ý đến hắn, Thiết Thành hận đến muốn giơ đao bổ hắn làm đôi. Quân Nhung bên ngoài không ngừng nhào lên tấn công, hắn đành phải giơ đao ứng chiến, cứ đánh trả liên tục để chặn quân Nhung tràn vào.

Mạnh Phù Dao không nhìn được lắc đầu, lẩm bẩm “Gặp phải hắn là huynh xui xẻo, hắn gặp phải huynh càng xui xẻo hơn...”

Đúng lúc Nguyên Chiêu Hủ đến bên cạnh nàng, mỉm cười nói: “Gặp phải nàng ta là người xui xẻo nhất.”

Hắn tựa vào vách núi, nhóm lại đống lửa, gọi Mạnh Phù Dao đến sưởi ấm, để mặc Thiết Thành ở bên ngoài đánh đấm như hổ điên, Mạnh Phù Dao có hỏi không đành lòng, lên tiếng “Haizz, sao huynh không giúp hắn?”

“Hắn muốn cưới nàng, đương nhiên phải trả giá.” Nguyên Chiêu Hủ điềm nhiên như không, nói tiếp “Nếu không như vậy thì ta không cam tâm đâu”

Nguyên Chiêu Hủ cười cười, đột nhiên vung tay lên hát một khúc củi đang cháy bắn ra ngoài, vừa khéo lúc chân Thiết Thành khuỵu xuống, người suýt chút ngã nhào, cũng suýt chút nữa bị trúng một đao của quân Nhung. Khúc gỗ đang cháy ấy bay ra ngoài nện lên mặt tên binh sĩ người Nhung, khiến gã váng đầu hoa mắt quay mòng mòng.

Thiết Thành chột dừng tay lại, miễn cưỡng xoay người lại định tạ ơn người cứu mạng mình, Nguyên Chiêu Hủ ở phía đằng sau ung dung: “Tập trung đánh nhau đi”

Thiết Thành lại muốn mắng tiếp, “bụp”, một khúc cây đập trúng hắn khiến hắn chỉ đành liều mạng tiếp tục đánh trả, không có thời gian để đấu võ mồm với Nguyên Chiêu Hủ nữa.

Mạnh Phù Dao bật cười ha ha, “Ta phát hiện, huynh có năng khiếu bồi dưỡng thuộc hạ.”

“Thiến niên này võ công không tồi, tính cũng trung thành, lại dùng mãnh và gan dạ, cá tính mạnh mẽ có phần giống ta.” Nguyên Chiêu Hủ bới ra một quả thông chôn trong đống lửa đưa cho Mạnh Phù Dao, “Làm giảm bớt nhuệ khí của hắn, khiến hắn quy phục ta, sau này sẽ có thêm một người bảo vệ cho nàng, phải biết rằng tên Diêu Tấn kia quá láu lỉnh, không đáng tin cậy.”

Mạnh Phù Dao muốn nói mình không cần hộ vệ, nhưng mà lời nói bên miệng chẳng thể thốt ra. Nàng cup mắt xuống nhìn hạt thông trong lòng

bàn tay, bóc ra lớp vỏ sần sùi bên ngoài, làm cho hạt thông trở nên bóng loáng, tròn như viên ngọc, lấp loáng nhẵn nhụi, nóng hôi hổi, tựa như trái tim nóng bỏng nhiệt huyết của một trang nam tử.

Nàng chườm hạt thông nóng hôi hổi ấy lên mặt mình, nơi tiếp xúc ấm áp lạ thường, lan tỏa đến tận đáy lòng.

Quang ảnh chợt lóe lên trước mắt, Nguyên Chiêu Hủ lại nhẹ nhàng lướt ra ngoài, hẩn vốn luôn quan sát Thiết Thành, vừa mới ra ngoài lại tiện tay giết thêm vài chục người, khiến những dũng sĩ gan dạ của quân Nhung nhụt chí thối lui. Tạo cơ hội cho Thiết Thành lui vào hang động nghỉ ngơi xả hơi.

Thiết Thành đánh đến đầu tóc rối tung, thở hồng hộc, Nguyên Chiêu Hủ đánh xong lại lùi vào trong tán gẫu vài câu với Mạnh Phù Dao, khiến Thiết Thành tức đến hoa mắt, muốn cùng Nguyên Chiêu Hủ liều mạng. Nhưng dần dần Thiết Thành ngộ ra, bắt đầu bắt chước cách đánh của Nguyên Chiêu Hủ, hồi lâu sau cảm thấy khí lực tràn trề, biết cách sử dụng sức mạnh hợp lý, chiêu thức cũng trở nên tinh anh hơn.

Mạnh Phù Dao ở xa xa nhìn thấy, hâm mộ nói: “Tiểu tử này hên quá!” Nguyên Chiêu Hủ khẽ cười.

Ánh trăng từ từ chìm xuống nơi ngọn núi phía Tây, vầng dương lại chậm rãi nhô lên nơi biển xanh phía Đông. Hang động tối om dần dà trở nên sáng sủa. Chiến đấu kịch liệt suốt cả một đêm ròng khiến Thiết Thành rã rời, mà từ phía xa xa, một tiếng còi sắc nhọn truyền đến.

Nguyên Chiêu Hủ đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, cất lời: “Tới rồi!”

Mạnh Phù Dao đã sớm nhìn ra hẩn cố ý kéo dài thời gian, cũng biết Nguyên Bảo đại nhân không có ở đây thì chắc chắn là đi làm chuyện xấu gì

đó rồi, nàng cũng không muốn hỏi nhiều. Nguyên Chiêu Hủ nâng nàng dậy, một tay bế nàng, ra lện :”Ôm ta”.

Mạnh Phù Dao ngượng ngùng đáp, “Để ta tự đi.”

Đáng tiếc là Nguyên Chiêu Hủ đâu có để lọt tai lời nàng nói, khi nàng còn chưa hết ngượng thì hắn đã nhảy ra ngoài, Mạnh Phù Dao cũng đã nằm gọn trong lồng ngực hắn, không biết làm thế nào đành phải ôm chặt hắn.

Sau khi ra ngoài, cách giết người của Nguyên Chiêu Hủ chẳng còn giống tối hôm qua nữa, mỗi một bước hắn giết một người, để lại một vết máu và một thi thể. Khi hắn xuất chiêu trên môi vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, tựa như thần linh trên chín tầng trời kết ấn gọi hồn để kết thúc một sinh mệnh. Chấn kinh nhất là ở chỗ, những người đang sống sờ sờ đột nhiên ngã xuống như một khúc gỗ mục, trên mi tâm của mỗi thi thể đều có một lỗ máu, xương cốt toàn thân mềm nẫu, vỡ vụn. Hắn mỉm cười, ôm chặt Mạnh Phù Dao, phất ống tay áo ung dung bước đi giữa đám đông, máu tươi và thi thể lan tràn trên mặt đất. Sắc nắng nhàn nhạt của buổi sớm mai chiếu lên chiếc áo bào màu tím, không dính một hạt bụi bẩn nào.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Nụ Hôn Cường Ép (3)

Một bước giết một người, vạn dặm không để lại dấu vết!

Quân Nhung nhìn thấy cách thức giết người lạnh lẽo của Nguyên Chiêu Hủ thì bắt đầu run sợ, hơn nữa những xác chết kia còn vụn vẹo như rã. Người Nhung vốn cho rằng thần Mặt trời là hóa thân của rắn, bất giác liên tưởng đến thần linh --- Coi nam tử giết người như làm chuyện vật vãnh trước mắt này là hóa thân của thần Mặt trời tại nhân gian.

“Hắn không phải người!” Mọi người bắt đầu chạy trốn, kinh hô: “Hắn là sứ giả của thần Mặt trời phái đến!”

Quân Nhung đang vây khắp núi bất chợt lùi lại chạy trốn tứ tán, chẳng hề hay biết đã sớm lọt vào kế hoạch bày bố tỉ mỉ, kéo dài thời gian một ngày một đêm của Nguyên Chiêu Hủ.

Mọi người hốt hoảng chạy bừa trốn tránh khắp nơi. Nơi đây có ba đường xuống núi, nhưng quân Nhung theo phản xạ tự nhiên đều chọn con đường lớn, dù con đường này đi chẳng thuận lợi.

Quân Nhung đột nhiên khựng lại khi nhìn thấy phía trước một cái đầu lơ loi lăn lộn trên mặt đất.

Sau tiếng thét kinh hãi, quân Nhung lại chạy quáng quàng vào bụi rậm rồi chen nhau theo con đường nhỏ, binh sĩ quân Nhung đông như thủy triều chạy vào đấy.

Họ không ngờ được, đó là “Con đường dẫn đến cửa chết.”

Nguyên Chiêu Hủ dụng ý kéo dài thời gian là để cho những thuộc hạ của hắn – những “ám chiến” tinh anh đào hố, hạ độc, giăng lưới, mai phục ở những lùm cây bụi cỏ trên con đường nhỏ, cũng là nơi vùi thây của gần ba nghìn quân Nhung xui xẻo.

Từ lúc mới bắt đầu, Nguyên Chiêu Hủ đã hoàn toàn nắm giữ tiết tấu của cuộc chiến trong lòng bàn tay, dù cho bị đại quân bao vây cũng không hề nao núng. Trước tiên giết chết tướng địch, hạ gục sĩ khí đối phương ngay từ lúc mới bắt đầu. Đợi đến khi thời cơ thích hợp an bài thỏa đáng, ra tay nhanh như sấm chớp, bức bách ba nghìn quân tháo chạy. Cuối cùng lợi dụng tâm lý hoảng loạn, mai phục tập kích bất ngờ, khiến toàn bộ kẻ địch tự rơi vào con đường chết.

Các bước của kế hoạch được nối kết chặt chẽ với nhau, nếu sai một bước thì tất cả kế hoạch đều bị phá vỡ. Có thể thấy được đây là kinh nghiệm được đúc kết của tướng lĩnh trải qua nhiều năm chinh chiến trên sa trường, nắm bắt rõ tâm lý kẻ địch, hơn nữa còn bạo gan dùng chính mình để nhử mồi. Ngay từ khi khởi đầu Nguyên Chiêu Hủ đã nắm chắc phần thắng trong tay, điều khiển kẻ địch theo kế hoạch của mình, từng bước đạt được thắng lợi.

Mạnh Phù Dao ở trong lồng ngực của Nguyên Chiêu Hủ, nhìn vô số bóng người thoắt ẩn thoắt hiện khắp mọi nơi. Sau đó một tiếng nổ vang lên thật lớn, kèm theo tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng vọng đến, hoa máu đỏ thẫm bao phủ những cây tùng dày đặc xanh ngắt, bắn tung tóe xuống vực sâu và vách núi đen ngòm, màu sắc tuyệt đẹp mà quá đổi lạnh lẽo thê lương.

“Không phải lỗi của ta...” Thật lâu sau Mạnh Phù Dao lăm bầm, nhìn thấy vẻ mặt đầy kiêu ngạo của Nguyên Chiêu Hủ, nàng không nhịn được thốt lên: “Đời này ta không muốn làm kẻ địch của huynh”.

Nguyên Chiêu Hủ phủi áo bào vốn chẳng dính hạt bụi nào, dịu dàng nhìn nàng cười nói: “Đời này nàng chỉ có thể làm người ta yêu.”

Mạnh Phù Dao dẫu môi cười, khẽ hừ, nói lảng sang chuyện khác. Nàng hỏi Thiết Thành “Người không phải người Nhung sao, sao lại chạy đến đại doanh quân Nhung khiêu khích họ thế?”

Thiết Thành “Hừ!”, thở hồng hộc mắng: “Đồ chó Nam Nhung.”

Nghe mắng hồi lâu Mạnh Phù Dao mới biết, thì ra Thiết Thành là người của một bộ tộc Vương hậu của triều Bắc Nhung trước đây. Năm xưa, Nam Nhung và Bắc Nhung chiến tranh với nhau, chính do Trưởng Tôn Vô Cực vượt ngàn dặm xa xôi đến bình định cuộc chiến này, tộc trưởng Nam Nhung và Bắc Nhung cùng dập đầu kết bái huynh đệ, câu chuyện này được mọi người truyền tụng đến bây giờ --- Nhưng không ngờ sau đó, Nam Nhung phái gian tế trà trộn vào Bắc Nhung, phát động chính biến, đuổi Vương của Bắc Nhung tộc rời đi.

Từ đó cả một thế hệ Bắc Nhung lưu lạc nơi thảo nguyên, cuối cùng định cư ở Diêu thành. Đối với những người thuộc Vương tộc Bắc Nhung thì đây là điều họ căm hận nhất, bởi vì điều này đã chấm dứt cuộc sống xa hoa sung sướng của họ. Thiết Thành là một chàng thiếu niên nóng nảy, sôi trào nhiệt huyết, khi nghe liên quân đến gần, liền không nhịn được đã đến đại bản doanh của quân Nhung để phóng hỏa.

“Tất cả đều tại tên Trưởng Tôn Vô Cực vô liêm sỉ kia.” Thiết Thành mắng, “Nếu không thì năm đó tổ gia ta đã đánh bại tộc Nam Nhung, làm chủ thảo nguyên rộng lớn rồi.”

“Thôi đi người.” Mạnh Phù Dao vỗ một phát vào bả vai hắn, “Chỉ sợ có mạng đánh nhau chứ không có mạng hưởng phước đó đâu. Cả hai tộc Nam Nhung lẫn Bắc Nhung đều hiếu chiến, thế nên dù bất cứ lý do gì triều đình cũng không thể khoanh tay đứng nhìn sự thống trị của mình bị uy hiếp,

người thấy lịch sử rồi đấy. Một là bị phân hóa, hai là bị chiếm đoạt, đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Nàng đột nhiên ngoảnh đầu nhìn Nguyên Chiêu Hủ, tinh ranh cười “Huynh thấy đúng không?”

Nguyên Chiêu Hủ nhìn nàng, nét cười trên mặt đậm dần “Nàng thánh minh.”

Hai người nhìn nhau thật lâu rồi cuối cùng bật cười ha hả, chỉ mỗi Thiết Thành đứng cách mười thước ngậy ngốc nhìn chả hiểu gì, lăm băm “Chả hiểu gì cả”

Vô Cực Chính Ninh ngày mình tám tháng Chạp, năm thứ mười một. Khi liên quân Nam Bắc Nhung phát động cuộc binh biến, trong trận khai chiến đầu tiên quân tiên phong của họ đã bị tổn thất nặng nề --- Doanh trại chủ soái bị đốt, ba ngàn quân tiên phong lẫn tướng lĩnh đều thiệt mạng mà chẳng rõ nguyên do, tựa như bọt biển tan mất trong đại dương mệnh mông sâu thăm.

Sâu đó các nhà sử học và quân học đã tỉ mỉ nghiên cứu trận đánh này, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hiểu thấu đáo được sự ảo diệu trong đó. Nên cuối cùng mọi người suy đoán, quân Nhung lén âm mưu thực hiện một bí mật nào đấy nên kế hoạch bị đảo lộn hoàn toàn, khiến trận khai chiến không hiểu vì sao bị thất bại dẫn đến mọi việc đều bị trì hoãn. Biến hóa này nhìn như không lớn, nhưng lại ảnh hưởng sâu xa, thậm chí thay đổi toàn bộ mưu tính ban đầu, lẫn các bước tiếp theo của quá trình chiến sự tại Nam Cương, thậm chí thay đổi cả vận mệnh của Vô Cực quốc.

Các học giả quân sự đều cảm thán Trưởng Tôn Vô Cực được trời phù hộ, lại chẳng biết rằng, chiến tích huy hoàng lần này chỉ là người nào đó trong lúc tỏ tình chợt gặp biến cố mà thôi...

Mạnh Phù Dao trải qua những tháng ngày cực kỳ an lành.

Ngày ấy khi độc “khóa tình” phát tác, Nguyên Chiêu Hủ buộc nàng phải tỉnh dưỡng. Trong khi điều dưỡng này kinh hỉ phát hiện ra rằng, không biết trong độc khóa tình này có thành phần quái dị gì mà mỗi lần phát tác, kinh mạch trong cơ thể nàng bị chấn động mạnh nhưng lại dung hợp được chấn động ấy. Chân khí từ từ khôi phục dần dần, mà lại mạnh mẽ hơn lúc trước.

Mỗi tối Nguyên Chiêu Hủ đều vào phòng nàng --- đương nhiên không phải để làm chuyện đó, Mạnh Phù Dao cũng không biết hấn giờ trò gì. Chỉ biết là sau khi hấn vào thì dù nàng có đang làm gì cũng lập tức nằm xuống ngủ, suốt một đêm không hề mộng mị, nhưng sáng sớm tỉnh lại thì eo cực kì mỏi lưng cực kì đau. Nếu không phải nhìn thấy quần áo trên người mfinh vẫn còn đầy đủ, nàng cho rằng mình và Nguyên Chiêu Hủ tối nào cũng đại chiến ba nghìn hiệp. Nhưng mà cũng có khi nàng nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ hơi tiều tụy, nàng lại nghĩ rằng có phải hay không Nguyên Chiêu Hủ đã bị nàng đánh tơi bời ba nghìn hiệp.

Nàng cũng từng hỏi qua Nguyên Chiêu Hủ đã làm gì vậy, hơn nữa còn ra lệnh cho đồng chí họ Nguyên không được chạm vào người nàng từ lỗ mũi xuống đến đầu gối. Đáng tiếc là đồng chí Nguyên Chiêu Hủ kia chỉ mỉm cười đáp rằng, “Nàng nên chăm sóc mình thật tốt, sau này nàng sẽ biết ta có hay không chạm vào nàng từ lỗ mũi xuống đến đầu gối, sẽ năn nỉ ta làm lại cho nàng.”

Mạnh Phù Dao vô cùng nghi ngờ, xem xét lại nhân phẩm của hấn thì nàng càng nghi ngờ hơn. Nàng tin tưởng chắc chắn rằng khi nàng tỉnh táo, Nguyên Chiêu Hủ không có khả năng chạm vào người nàng từ lỗ mũi xuống gối, cũng không phát sinh bất kì hành động phi lễ nào. Nhưng mà sau khi nàng ngủ... Có thể là hấn để Nguyên Bảo đại nhân sờ soạng người nàng? Có thể là hấn nắm tay nàng mò mẫm người nàng?

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Mạnh Phù Dao cũng nghĩ thông suốt, nàng đưa ra nhận định một cách cực kì triết học, mặc kệ là người nào mò mẫm người nào, ta không biết thì điều đó không tồn tại.

Vì thế Mạnh Thành chủ lại ăn ngon ngủ ngon không phiền não nữa, trở nên trắng trẻo mập mạp, có chiều hướng trở nên giống như Nguyên Bảo đại nhân.

Trong thời gian đó Nguyên Chiêu Hủ có đi ra ngoài một chuyến, hình như là đi tìm giải dược cho nàng. Nhưng khi hắn trở về, vẻ mặt của hắn nói cho nàng biết Đức vương không có giải dược. Màn đêm buông xuống, thật hiếm hoi khi hắn vào mà nàng không ngủ liền, hắn vừa vào cửa đã an ủi nàng, “Phù Dao, ta nhất định sẽ tìm được thuốc giải cho nàng.”

Mạnh Phù Dao vô lương tâm chỉ lo gặm chân giò, hình như gần đây sắc mặt Nguyên Chiêu Hủ có vẻ tiêu tụy. Trong lòng lại nổi lên nghi ngờ, bèn lải nhải cảm râm tống cổ Nguyên Chiêu Hủ ra ngoài.

Khi bóng dáng Nguyên Chiêu Hủ vừa biến mất, Mạnh Phù Dao liền ném cục xương đã gặm xong, tựa vào cửa phòng thở dài thườn thượt. Chốc chốc lại mỉm cười như hoa nở, chốc chốc lại ủ rũ héo hon như hoa tàn.

Những rào chắn giữa hai người không thể xóa nhòa được, nàng cố gắng thoải mái cười đùa để che giấu nỗi lòng của mình, ngày qua ngày nàng càng cảm thấy mình lực bất tòng tâm.

Nàng tựa lưng vào cửa, đâu hay biết rằng Nguyên Chiêu Hủ còn đang đứng bên ngoài, nhìn về phương Bắc xa xôi, nét mặt vô cùng lo lắng.

Gần đến tháng Chạp, người Hán chuẩn bị đón mừng năm mới, người Nhung lại tổ chức lễ hội tế thần quan trọng nhất trong năm. Những sự việc đã qua cũng phai nhạt dần, người Nhung trên đường càng ngày càng nhiều hơn. Nơi nào cũng thấy những thanh niên rảnh rỗi lêu lổng tụ tập chơi đùa, có nơi còn xảy ra xô xát đánh nhau.

Hiện tại Mạnh Phù Dao cũng là một thanh niên rảnh rỗi, căn đầu ngón tay nghĩ cũng biết nàng đang muốn tìm cách giải sầu để cho tinh lực dồi dào, tráng niên khỏe mạnh. Vừa chớp mắt đã nhìn thấy Nguyên Bảo đại

nhân đang ôm quả cầu chơi đùa, nó bắt chước quả cầu lăn qua lăn lại. Cuối cùng cũng không biết là nó chơi với quả cầu hay quả cầu chơi với nó.

Mạnh Phù Dao buồn bã nhìn, nàng chợt có ham muốn cướp lấy quả cầu của Nguyên Bảo đại nhân. Nguyên Bảo đại nhân lập tức ôm quả cầu tránh xa nàng, gần đây nó luôn bày bộ dạng đau khổ như dỉ cả đến hai lần mỗi tháng, căm thù nhìn Mạnh Phù Dao đến tận xương tủy.

Mạnh Phù Dao chẳng thấy thú vị gì, bèn suy nghĩ lung tung. Khi nàng xuyên không thì World Cup cũng gần đến. Nàng đánh cược là Argentina sẽ giành ngôi vô địch, kỳ thật là so nàng rất thích Messi, vì cầu thủ này rất đẹp trai và đá phạt rất hay, nhưng không biết kết quả thế nào nữa.

Mạnh Phù Dao cảm thấy ngứa ngáy tay chân... nàng miên man suy nghĩ chợt nhớ đến Diêu Tấn liền nhảy dựng lên, lập tức gọi Diêu Tấn đến. Nàng vẽ đại một bức tranh, Diêu Tấn ban đầu nhìn thấy thì mờ mịt chẳng hiểu gì, nhưng vài ngày sau thì an bài mọi việc rất tốt. Ở quảng trường phía Tây có một sân bãi lớn, liền sắp xếp ở đó. Mạnh Phù Dao triệu tập hai mươi thanh niên người Nhung khỏe mạnh, chia làm hai đội thi đấu.

Mạnh Thành chủ vừa cười ngửa vừa nói, câu đầu tiên là: “Thành lập đội bóng tộc Nhung giỏi nhất Đại lục năm châu.”

Câu thứ hai là: “Sau này, đội nào vô địch sẽ được gọi là “đội tuyển bóng đá quốc gia.”

Câu thứ ba: “Sau này, gọi ta là chủ tịch hiệp hội bóng đá Đại lục năm châu, gọi tắt là “Chủ tịch””

Không thể không khen ngợi thời điểm Mạnh chủ tịch thành lập đội bóng đá quả thật rất đúng lúc. Không thể không nói môn thể thao vua ở thế giới hiện đại có một sức hấp dẫn độc đáo mà không thời đại nào phủ định được. Cuối cùng thì tinh lực đặc biệt dư thừa của người Nhung đã có chỗ dùng đến, họ tìm được thú vui của cuộc sông. Ví như con trưởng của Thập Mộc

Nhĩ thủ lĩnh – Thiết Thành trở thành đội trưởng của đội bóng “Thiết Ngưu”, con cả của thủ lĩnh Mộc Dương – Mộc Mộc trở thành đội trưởng của đội bóng “Cự Mộc”. Cả hai suốt ngày ở trong sân liêu mạng thi đấu đến mi chết ta sống. Thêm vào đó Mạnh chủ tịch lại có dung mạo mỹ miều nên đã dụ dỗ được biết bao thiếu nữ Nhung tộc xinh đẹp đến xem. Chúng mỹ nhân chân dài váy ngắn đến cổ vũ khiến trận đấu biến thành một cuộc chiến triển lãm tuần nam mỹ nữ, thành chợ trời thảo luận những chuyện tào lao, cũng hình thành trào lưu vai u thịt bắp tóc kiểu Thiết Thành. Có một lần trong trận đấu giữa Thiết Thành và Mộc Mộc, một cầu thủ bị sút trúng chỗ hiểm khiến chúng mỹ nhân bàn tán suốt này, cuối trận Mạnh chủ tịch tán thưởng đó là cú sút lịch sử, từ tốn nói rằng:

“Đó là cú sút lợi hại nhất, có thể phá vỡ nơi yếu nhất...”

Sân vận động hùng hực khí thế, kỹ thuật của hai đội bóng càng ngày càng thành thạo điêu luyện. Mạnh Phù Dao bắt đầu bán vé cho những người vào xem, rồi lại tìm nhà tài trợ, vét túi của những nhà giàu đam mê bóng đá. Sau đó lấy tiền này xây dựng trường học, khiến cho trẻ em người Nhung và người Hán đến tuổi đi học đều được tới trường, tu sửa đường xá và xây cầu, mở ra vài tiệm thuốc Bắc.

Diêu thành ngày một thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp, nhưng Mạnh Phù Dao vẫn không quên phòng bị những việc sắp sửa xảy ra. Quân báo trong tay nàng ngày mỗi dày thêm, liên quan Nam Bắc Nhung không thể nén được nổi nhục ba ngàn quân tiên phong bị tiêu diệt --- Ngày đầu tháng Giêng, Nam Nhung tấn công thành lớn Đức Châu, chiến đấu ba trận mà vẫn không phân biệt được thắng thua, hai bên rơi vào thế giằng co. Ngày mùng mười tháng Giêng, đột nhiên quân Bắc Nhung xuất hiện tại vùng phụ cận sông Tuy Thủy, họ định bí mật vượt sông nhưng lại bị phát hiện, kế hoạch đánh lén bị thất bại.

Quân Nhung liên tiếp gặp khó khăn, bị quân đội Đức vương cản lại ở vòng ngoài. Nhưng quái lạ là hai bên lại không diễn ra đại chiến, Đức

vương vốn luôn luôn dụng binh dũng mãnh nhưng lần này lại cực kỳ thận trọng điềm tĩnh.

Mạnh Phù Dao xếp quân báo theo dạng bài tú lơ khơ, từ từ rút một tấm ra đọc, vẻ mặt trầm ngâm, quân Nam Bắc Nhung đều đã có hoạt động ở gần Diêu thành, nàng phải thận trọng... Ôi, một năm trôi qua lúc nào chả hay, ngày nào đó nàng dường như còn cùng Nguyên Chiêu Hủ và Nguyên Bảo đại nhân ăn cơm chung, thoát cái đã gần một năm trôi qua, việc gì cũng chưa ra việc gì. Mặc kệ hết thảy, tết Nguyên Tiêu này là ngày đoàn viên đặc biệt, nàng phải nghĩ ra cách chúc mừng thật đặc biệt mới được...

Đang mải mê suy nghĩ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, có người mỉm cười hỏi nàng "Đang chăm chú nghĩ gì vậy?"

Mạnh Phù Dao đặt quân báo xuống, quay đầu lại nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ đang đứng tựa cửa, thật hiếm khi hắn không mặc áo bào tay rộng như hôm nay. Hắn mặc bộ kị trang (1) thông thường của Năm châu đại lục, bộ trang phục này rất giống với trang phục cưỡi ngựa thời hiện đại, gọn gàng mà tiện nghi, tôn lên đường cong đẹp đến mê người của cơ thể hắn. Không giống với dáng vẻ dửng dưng hờ hợt ngày thường, dáng vẻ hôm nay của hắn thật sự có sức hấp dẫn trí mạng, khiến trái tim Mạnh Phù Dao run lấy bầy.

(1) Kị trang: trang phục cưỡi ngựa

Trong đầu nàng liền đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nàng ném quân báo đi, cười nói: "Haizz, tết Nguyên tiêu năm nay ta muốn tổ chức ăn mừng"

Ngày mười lăm tháng Giêng, Tết Nguyên Tiêu.

Lễ hội Nguyên tiêu ở Năm châu đại lục này không khác biệt nhiều so với ở thời hiện đại. Mạnh Phù Dao mang máng nghĩ rằng "Có lẽ thời gian ở

đây song song với thế giới hiện đại". Nhưng hôm nay nàng không muốn nghĩ đến vấn đề này, hôm nay nàng thật sự bận rộn.

Nàng muốn tổ chức một vũ hội chưa bao giờ có ở Năm châu đại lục.

Mười mấy năm ở thế giới hiện đại, nàng lúc nào cũng mệt mỏi vì điên cuồng làm việc. Duy chỉ có hồi học phổ thông và đại học là nàng hết sức sôi nổi và lông bông, Mạnh Phù Dao là người tích cực tham gia các vũ hội khi đó.

Nói ra thật có chút khó hiểu, Mạnh Phù Dao vốn là người sôi nổi phóng khoáng, lẽ ra phải yêu thích các vũ điệu mạnh mẽ như vũ điệu La tinh hoặc vũ điệu Tango. Thế nhưng nàng lại thích sự nhẹ nhàng và uyển chuyển của vũ điệu Waltz, thích đến độ bây giờ vẫn còn nhớ rõ ràng.

Buổi chiều hôm đó khi nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ mặc kị trang, nàng đột nhiên nhớ tới điệu Waltz. Nguyên Chiêu Hủ tôn quý thanh lịch, phiêu dật như tiên, không phải rất thích hợp với điệu Waltz nhẹ nhàng uyển chuyển sao? Hắn mặc kị trang rất anh tuấn, chắc chắn là mặc trang phục nhảy điệu Waltz cũng rất đẹp?

Vả lại, tết Nguyên tiêu chính là ngày sinh nhật của Nguyên Chiêu Hủ.

Mấy ngày nay Nguyên Bảo vừa hăng hái vừa thần bí, cả ngày không biết buôn bán trao đổi cái gì đó, tám phần là chuẩn bị quà tặng mừng sinh nhật của Nguyên Chiêu Hủ rồi.

Mấy ngày nay Mạnh Phù Dao cũng vội vã tìm người, chọn nơi thích hợp chế tạo trang phục, tìm nhạc sĩ hay nhất, dạy nhạc. Nàng bận rộn muốn chết đi được, Nguyên Chiêu Hủ có hỏi mấy lần nhưng mọi người đều mỉm cười bí mật, ai cũng kiên quyết không tiết lộ ra. Bí mật mà nói ra thì còn gì vui mừng và ngạc nhiên nữa chứ.

Vũ hội được cử hành trong hoa viên huyện nha, Mạnh Phù Dao chuẩn bị tiệc rượu và thức ăn theo kiểu Tây. Trên chiếc bàn dài đặt những lọ thủy tinh cắm đầy hoa trắng, khăn trải bàn trắng tinh, những chiếc đĩa bạc sang trọng lấp lánh được bày biện rất tỉ mỉ tinh tế, những cây nến trắng cao cháy sáng ngời. Từ cửa bước vào là một con đường hoa được trang trí lộng lẫy, lan toả hương thơm ngào ngạt. Đầu bếp mẶc bộ quần áo trắng muốt, nướng ngừng miếng thịt bò thơm nức mũi, luyện tập cắt cắt tía tía ba ngày rồi cục thì những miếng thịt bò cũng có được hình dáng trái tim. Mạnh Phù Dao vừa quan sát vừa ăn vụng, nàng chuẩn bị một bữa tiệc lãng mạn dưới ánh nến lung linh, và tình cảm chân thành nhất dành tặng cho Nguyên Chiêu Hủ.

Khi màn đêm buông xuống, mùi thơm thịt nướng và hương thơm thiếu nữ lan toả khắp chốn. Trong thành, tốp năm tốp ba thiếu nữ e thẹn nắm tay nhau đến dự tiệc. Các thiếu nữ mặc trang phục tuy có vẻ cổ quái nhưng thật sự rất đẹp, váy lụa mỏng xoè rộng nhiều tầng thêu những nụ hoa be bé xinh xinh, phần eo chút gọn tôn lên chiếc eo mảnh khảnh và bộ ngực căng tròn của thiếu nữ đương độ xuân thì. Bầu trời đêm nau thật đẹp, nam tử khí khái phong lưu, nữ nhi tha thiết yêu kiều, tạo nên khung cảnh vô cùng lãng mạn.

Tất cả những cố gắng để có được một đêm lễ hội tuyệt vời như thế là chỉ vì một người.

Mạnh Phù Dao hao tổn tâm sức tổ chức đêm lễ hội này với tất cả tâm tư, và tình cảm chân thành nhất tự đáy lòng nàng --- Nàng không thích thổ lộ tình yêu bằng lời nói, chỉ muốn bày tỏ tình cảm bằng hành động cụ thể mà thôi. Nàng muốn cảm ơn hãn đã che chở và giúp đỡ nàng, đã vì nàng hao tâm tổn sức mà tiêu tụy. Ân nghĩa này, tình cảm này suốt đời nàng chẳng thể nào trả được.

Sao nàng không thể ở bên hãn hưởng thụ những tháng ngày vui vẻ chứ? Nàng nghĩ, nàng muốn cùng hãn có được khoảnh khắc vui vẻ và hạnh phúc, dù chỉ một lần trong đời. Để mai này, dẫu nàng rời xa hãn, thì những khi

hắn nghĩ về nàng, trong tâm hắn luôn là những kỷ niệm đẹp, mãi mãi không thể nào quên.

Mạnh Phù Dao khẽ mỉm cười, chờ Nguyên Chiêu Hủ đến. Tối nay nàng vẫn vận nam trang như cũ, có điều là, bên hông hoa viên này có một gian nhà thất, nàng đã chuẩn bị một bộ váy khiêu vũ. Nếu Nguyên Chiêu Hủ đồng ý, nàng sẽ dạy hắn khiêu vũ cùng nàng, giống như trong đêm lễ tế thần ngày nào, nàng còn chưa kịp hỏi hết câu: "Có muốn học vũ điệu do ta tự nghĩ ra hay không, rất tao nhã..."

Dĩ nhiên đây không phải là vũ điệu do nàng nghĩ ra, mà đó là điệu nhảy Waltz trong các đêm lễ hội ở thế giới hiện đại, là điệu vũ mà nàng yêu thích nhất, tao nhã, đẹp đẽ, phóng khoáng, tựa như khí chất trời sinh của Nguyên Chiêu Hủ.

Có một cô gái đột nhiên cất tiếng cười duyên khe khẽ, tiếng cười hoà tan trong thanh âm rộn rã nói cười của đám đông, hớn hở nồng nhiệt, rồi bất chợt tắt lịm.

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu nhìn thấy, Nguyên Chiêu Hủ đang bước về phía nàng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30+19: Vũ Diệu Kinh Thế

Ánh trăng sáng ngời đêm nay như muốn giúp con người hoàn thành ước vọng của mình, trăng tròn vành vạnh treo trên bầu trời trong vắt không một gợn mây, tựa như một tấm thảm mềm mênh mang bất tận. Những vì sao lấp lánh tỏa ánh sáng có từ ngàn vạn năm càng thêm lung linh rực rỡ.

Trước đó không lâu đã có một trận tuyết rơi khiến tối nay không khí mát rượi, sáng khoái, xa xa kia núi non trùng điệp, rừng cây rậm rạp, mà giờ khắc này trong ngôi thành nhỏ vùng biên cương hẻo lánh, cũng ngập tràn sắc màu ấm áp vui vẻ và lãng mạn.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười bước về phía nàng.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao chuyển động từ từ trên tấm thảm đỏ trải dài trên nền đất, đến đôi giày đen viền chỉ bạc, chuyển lên đôi chân thon dài được bao bọc trong chiếc quần toàn một màu đen, rồi chuyển lên chiếc đai lưng màu bạc được thắt chặt nơi eo, vòm ngực với đường cong hoàn mỹ, bờ vai vững chãi đầy chất nam tính. Đến đôi môi nhàn nhạt nét cười, khuôn mặt sáng lạn tuấn tú hơn người, cuối cùng đến đôi mắt thâm sâu như biển cả.

Nàng nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của Nguyên Chiêu Hủ, cánh môi nở rộ hiện ra nụ cười tươi đẹp nhất.

Dáng vẻ này của Nguyên Chiêu Hủ thật khiến con tim nàng xao động không thôi...

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắc toàn thân một màu đen, lại cảm thấy được thế gian này thật khó có người nào có thể như hắc vậy, biến màu đen u tối thành một màu sắc rực rỡ, sáng ngời trong mắt người khác. Bộ trang phục này không chỉ thể hiện rõ nét hơn sự tiêu sái tao nhã vốn có của hắc, mà còn tô đậm khí chất tài hoa hơn người của hắc. Đường như khiến các tiểu thư khuê các kiêu kì đang đứng đầy trong hoa viên này đều rối loạn hô hấp, thất lễ.

Dưới chân hắc, tấm thảm đỏ trải dài trên con đường quanh co, khúc khuỷu chẳng hề bị nhả nhúm hay vương chút bụi nào khi hắc đi qua, tựa như dững khí toát ra từ con người hắc đã xóa nhòa tất cả bụi bẩn vương trên nền đất.

Các thiếu nữ khuê các giơ chiếc khăn lụa lên che khuôn mặt đang đỏ bừng vì e thẹn, lại len lén ngược mắt nhìn hắc thâm ước ao khát khao, nhưng Nguyên Chiêu Hủ lại chỉ nhìn một mình Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao vẫn giả dạng thiếu niên như ngày thường, nhưng gần đây nàng đã gắng sức bồi bổ cho thân hình mập mạp hơn thêm, dù vậy trông vẫn yêu kiều quyến rũ. Bộ nam trang bao bọc lấy người nàng, nhưng vẫn để lộ chiếc eo mảnh khảnh mềm mại, hàng mày dài vừa nữ tính vừa anh khí bức người, đôi mắt to trong veo sáng ngời, chỉ vừa nhìn thì dường như thấy được trong bóng tối đen ngòm ẩn chứa một con suối trong veo thanh khiết.

Gió bỗng từ đâu thổi đến, lan tỏa hương nến làm bằng mỡ bò, mùi hương tuy hơi xay xè nhưng lại khiến bao trái tim đang e thẹn, hồi hộp như loạn nhịp thêm đôi chút nữa.

Mạnh Phù Dao mỉm cười chào đón, khom người hành lễ đúng chuẩn theo nghi thức cung đình, nhẹ nhàng cất tiếng: “Cung nghinh khách quý.”

Nguyên Chiêu Hủ thâm sâu nhìn nàng, một lúc lâu sau mở lời: “Phù Dao, nàng vận nam trang này rất đẹp, nhưng mà, không phải nếu nàng mặc

trang phục nữ nhi thì ta và nàng sẽ xứng đôi hơn sao?”

Mạnh Phù Dao chỉ cười mà không đáp, giơ tay ra hiệu cho Diêu Tấn tới phục vụ Nguyên Chiêu Hủ, còn mình thì bước lên đọc lời chào mừng.

Nàng nâng ly thủy tinh đặc chế, đáng tiếc là rượu nho không ủ kịp, Mạnh Phù Dao đành dùng rượu nếp danh tiếng Trung Châu “Lê Xuân Bạch” thay thế.

Rượu trong cốc trong veo mát lạnh, hiển hiện khuôn mặt rạng rỡ, môi mắt đều cười. Tiếp đó, không khí trong sân vườn dần dần trở nên trầm tĩnh lại, mọi người đều bắt chước nàng, nâng ly rượu lên, cùng nhìn về phía vị Thành chủ trẻ tuổi thần kì. Nguyên Chiêu Hủ ngồi cách xa xa, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoay xoay ly rượu, lắng nghe cô gái trong lòng mình cất tiếng, tiếng nói trong veo mà rành mạch từng lời.

“Ta đã đến nơi này mười bảy năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tham dự lễ hội Nguyên Tiêu, à, trước đây cũng đã từng, nhưng đó là chuyện của đời trước.”

Mọi người đều cười vang, ai nấy đều nghĩ Mạnh Thành chủ đang nói đùa, chỉ có Nguyên Chiêu Hủ vẫn trầm tĩnh, hẩn đặt ly rượu xuống, ngắm nhìn nàng.

“Trước đây ta cảm thấy, mười bảy năm này trôi qua trong ngập tràn thất vọng, tựa như ta đã đánh mất thứ gì đó quý giá nhất, ta muốn đi tới một nơi mà chẳng ai biết tới. Có điều, đột nhiên gần đây ta phát hiện, ông trời rất công bằng, lấy đi của người vài thứ ắt sẽ đền bù lại cho người vài thứ. Ví như, ta gặp được người tốt, gặp những điều may mắn. Ví như ta gặp được các người, gặp được huynh ấy.”

Nàng mỉm cười giơ cao ly rượu, sóng mắt xuyên qua ly thủy tinh, nhìn Nguyên Chiêu Hủ.

Ta đã gặp được huynh.

Nguyên Chiêu Hủ nhìn thẳng vào mắt nàng, ngón tay khẽ khàng mân mê xung quanh ly rượu, cẩn thận nhẹ nhàng, tựa như đang vuốt ve săn sóc một vật báu.

“Hôm nay là ngày đoàn viên, ta đã từng tiếc nuối vì bị chia cách, có lẽ sau này ta mãi mãi vẫn sẽ bị chia cách. Nhưng mà ta thật lòng mong muốn, có được một ngày như hôm nay, để bù lại những tháng ngày không trọn vẹn trước đây.”

Nàng khe khẽ cười, trông rất nhẹ nhàng, khó ai có thể phát hiện được trong đôi mắt nàng lúc ấy ngân ngấn những giọt lệ trong veo.

“Ta muốn mượn cơ hội này để cảm tạ huynh ấy, cảm tạ ông trời đã cho ta và huynh ấy gặp nhau. Cảm tạ huynh ấy đã giúp đỡ, bảo vệ và che chở ta. Cảm tạ huynh ấy đã bên ta trong những lúc khó khăn nguy hiểm, làm bạn cùng ta, hiểu được lòng ta và bao dung ta. Chính vì những điều như thế đã khiến cho ta cảm thấy được rằng, mình không hoàn toàn xui xẻo, ông trời cũng không bỏ rơi ta. Nhưng mà, ta cảm thấy rất xấu hổ vì mình đã ích kỉ đón nhận tất cả những điều ấy, mà không thể hồi đáp lại cho huynh ấy. Nên hôm nay, ta tổ chức buổi tiệc này và tụ tập nhiều người tới đây, muốn mượn cơ hội này để cùng các người chúc phúc cho huynh ấy, thể hiện lòng biết ơn sâu sắc của ta đối với huynh ấy.”

Mọi người ở dưới có người cười, có người lại đắm chiêu suy nghĩ. Mạnh Phù Dao rũ mi mắt xuống, cảm thấy được ở nơi xa xa có một ánh mắt thâm trầm mà nóng bỏng đang hướng đến người mình.

Tiếng nói của nàng đột nhiên trầm xuống.

“Ta nghĩ ta muốn cảm tạ huynh ấy, hình như cuộc sống của huynh ấy cũng rất tịch mịch, tựa như đứng trên lầu cao nhìn về nơi chân trời xa xăm bất tận, tất thấy đều nhìn thấy nhưng lại không mừng cũng chẳng vui, đây

là vận mệnh mà ông trời đã ban cho huynh ấy, ta bất lực chẳng thể làm gì để giúp huynh ấy được. Ta chỉ không ngờ trên đời này cũng có một người tịch mịch giống như ta, cho nên ta muốn bù đắp cho huynh ấy, tặng món quà sinh nhật này cho huynh ấy --- ta muốn bỏ hết tất cả buồn đau, sống thật vui vẻ cùng với huynh ấy. Ta muốn cho huynh ấy nếm trải được những tư vị đặc biệt của chốn nhân gian này: nào là vui vẻ nhảy múa, ăn uống no nê...hưởng thụ những niềm vui bình thường giản dị nhất của chốn hồng trần phàm tục này.”

Nàng nâng ly nhắm mắt, thở dài một hơi, “Hy vọng huynh ấy sẽ thích.”

Sân vườn lặng ngắt như tờ, nam tử khí khái tuấn tú, nữ xinh đẹp dịu dàng đều đứng yên bất động nhìn Mạnh Phù Dao. Trong ánh mắt họ ngập tràn kinh ngạc, xa lạ, tuy không hiểu hết những lời nàng nói, nhưng trái tim các thiếu nữ nơi đây đều thổn thức râm ran. Các nàng không hiểu Mạnh Phù Dao muốn nói đến điều gì, nói với ai, chỉ cảm thấy đáy lòng mình không hiểu vì sao lại trở nên nặng trĩu. Sự cảm động khôn kể xiết trào dâng mãnh liệt, trôi nổi trong lòng, giống như khí lạnh ngưng tụ thành sương rồi thành băng.

Các nàng cùng nâng ly đưa về phía Mạnh Phù Dao, cao thấp không đều nhưng rất đồng chân thành, đồng thanh nói: “Hy vọng huynh ấy sẽ thích.”

Những lời chúc tụng êm tai ngân lên cuộn cuộn như cơn gió nhỏ bất chợt ủa đến, đôi bàn tay rần rần chắc dạn dày sương gió chưa bao giờ run rẩy bỗng nhiên lại run lên bần bật.

Chiếc ly thủy tinh cầm trong tay suýt nữa đã rơi xuống đất, rượu trong ly sóng sánh bắn ra ngoài, vương vài giọt trên mu bàn tay hằn rồi nhỏ xuống nền đất.

Diêu Tấn đứng bên cạnh thấy thế liền vội đưa một chiếc khăn tay cho Nguyên Chiêu Hủ, hẩn nhận lấy rồi dùng chiếc khăn ấy lau mặt bàn sạch sẽ

vốn chẳng hề dính lấy một giọt rượu nào.

Diêu Tấn trừng to mắt nhìn Nguyên Chiêu Hủ --- chẳng thể ngờ được Nguyên Chiêu Hủ lại có thể xuất hiện trạng thái mất hồn này, nhưng sự thật lại thể hiện rành rành trước mắt. Hơn nữa, dù là vậy nhưng người này vẫn bày ra bộ dạng bình tĩnh ung dung, sắc mặt điềm tĩnh.

Trong lòng Diêu Tấn bất chợt dâng lên chua xót, hắn đột nhiên hiểu ra được ý nghĩa sâu kín trong những lời nói của Mạnh Phù Dao. Nguyên Chiêu Hủ đích thực là một con người như vậy, ngoại trừ tính cách trầm ổn trời sinh luôn thể hiện bên ngoài, e là khi còn nhỏ đã chịu ảnh hưởng của một môi trường giáo dục khác với người thường? Có mấy ai từ nhỏ đã luôn điềm tĩnh ung dung như vậy? Để có thể mặt không đổi sắc trước bất kì tình huống nào, mình bạch rõ ràng trước tất cả mọi sự việc, điềm nhiên trước tất cả mọi khó khăn thì phải nỗ lực và hy sinh như thế nào mới có thể đạt được? Cuộc sống của hắn, tất nhiên không có những biểu hiện phong phú của một người thường như: hỉ, nộ, ái, ố.

Diêu Tấn sực sùi, vốn tưởng rằng Mạnh Phù Dao là người rất qua loa tùy tiện, không ngờ nội tâm nàng lại tinh tế đến vậy.

Có mấy người trên đời lại hiểu nhau tận tường đến vậy đâu?

Diêu Tấn thở dài, lặng lẽ lui xuống, hắn muốn kiểm tra xem mấy bông hoa tươi trên bàn có bị ánh nến làm cho héo rũ không? Nếu thế thì hắn sẽ đổi những bông hoa đó, bởi vì đây là một lễ vật hoàn mỹ được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ, hắn không muốn vì bất cứ lí do gì mà nó bị tì vết hay hư hỏng.

Nguyên Chiêu Hủ nắm chặt ly rượu trong lòng bàn tay, nhìn thấy Mạnh Phù Dao từ từ nâng ly rượu lên đưa về phía hắn, một hơi cạn sạch. Hắn cũng liền chậm rãi giơ ly rượu của mình lên, nhưng không lập tức uống cạn như nàng, mà là nhấp từng ngụm, tựa như sợ uống hết rồi sẽ không thể có lần sau nữa, nên trân trọng từng giọt rượu nhỏ.

Vũ hội đã mở màn, từng cặp đôi nam nữ cùng bước những bước nhảy đầu tiên. Các chàng trai mặc những bộ kị trang tinh xảo, các cô gái mặc những chiếc đầm dài bong bềnh yếu điệu, xoay tròn xoay tròn tạo nên những đường cong uốn lượn, tựa như những tiên nữ múa may chốn hồng trần với khuôn mặt rạng rỡ tươi cười hạnh phúc nhất, quyến rũ mê ly.

Những điều này nàng dành tặng cho hân, nàng vất vả tâm sức tạo ra khung cảnh vui vẻ như thế này để dành tặng hân.

Trên ngón tay còn vương hương rượu nhạt, thoang thoảng, đắm đuối, tựa như mỹ nhân say rượu đến mơ màng ở buổi hôm nao.

Rượu chưa uống cạn, mà lòng đã say.

Thiếu nữ đối diện lại nhẹ nhàng cầm ly rượu bước đến bên cạnh hân, ngồi xuống bên cạnh hân một cách thô lỗ y như từ trước đến nay, cười nói: “Tài ăn nói của ta không tệ chứ?”

Sắc mặt nàng ửng hồng, khuôn mặt tươi cười hơi gượng gạo, như mang máng chút xấu hổ, lại pha chút liều mạng làm bừa.

Nguyên Chiêu Hủ đáp chả đâu vào đâu, “Rượu rất ngon.”

Mạnh Phù Dao khẽ ngạc nhiên nhìn hân, cảm thấy Nguyên Chiêu Hủ có chút bất thường, nhưng lại không biết bất thường ở chỗ nào. Đang muốn tìm cách dụ dỗ hân khiêu vũ cùng nàng, bất chợt nghe ở cổng có tiếng người xôn xao.

Mạnh Phù Dao chồm người nhìn ra, một bóng hồng xinh đẹp đột nhiên lóe lên, hiển nhiên là Hồ Tang cô nương. Sau đêm hội lễ tế thần ngày đó, Hồ Tang cô nương này đã bị bệnh vài ngày, sau khi hết bệnh thì ngày nào cũng đến huyện nha để tìm Nguyên Chiêu Hủ, cũng dĩ nhiên Nguyên Chiêu Hủ chưa bao giờ gặp nàng ấy cả. Vũ hội lần này Mạnh Phù Dao cũng không mời nàng ấy, nàng không muốn chọc giận Nguyên Chiêu Hủ lần

nữa. Không nghĩ rằng Hồ Tang cô nương này lại si mê hẳn đến vậy, tìm đến tận đây. Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn nàng ấy, nhìn thấy nàng ấy mặc một bộ lễ phục dạ hội mới may, trông chẳng ra kiểu dáng gì cả. Nhưng thiết kế lại cực kì thông minh, để lộ ra dáng vẻ mơn mớn xinh tươi của thiếu nữ độ tuổi xuân thì, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực sữa tròn đầy, xán lạn trắng ngần như chim bồ câu sắp tung cánh.

Nàng ấy bị ngăn lại tại cửa hoa viên, một mực nằng nặc đòi vào, hộ vệ khó xử hướng ánh mắt về phía Mạnh Phù Dao, Mạnh Phù Dao cũng bối rối hình mũi lên.

Haiz, nàng không dám mà...

Chợt nghe Nguyên Chiêu Hủ nhàn nhạt nói: “Phù Dao, phần nào nhiệt đó...là lễ vật của nàng tặng cho ta sao?”

“Hả?” Mạnh Phù Dao đột nhiên ngoảnh đầu lại, ‘Ta thành tâm như vậy, cũng đã khóc sụt sùi trước mặt huynh rồi, vậy mà huynh vẫn còn chưa vừa lòng sao?’

Nguyên Chiêu Hủ chỉ mỉm cười, ánh mắt đột nhiên chuyển hướng đến một lùm hoa thấp thoáng, che mất ô cửa sổ của gian tĩnh thất ở phía sau, chỉ để lộ một đóa hoa tươi đẹp.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, lắc đầu nói: “Các lễ vật trước là ta chuẩn bị cho huynh, còn lễ vật này là chính ta dành tặng cho huynh.”

Nàng vừa tủm tỉm cười vừa chỉ tay về phía vách tường trước mặt, ý bảo Nguyên Chiêu Hủ hãy tự tìm lấy.

Nguyên Chiêu Hủ khẽ liếc nhìn qua, hẳn đã sớm phát hiện nơi đó có một cánh cửa ngấm, ngón tay khẽ khàng búng. Bốp – cánh cửa ngấm bật tung, bốp – hiện ra một cái rương, bốp – nắp rương bị bật tung...

Mạnh Phù Dao nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh.

May là cuối cùng đạn cũng bị bắn hết, một cái hộp đựng trong chiếc rương kia lộ ra, Nguyên Chiêu Hủ đang dự tính bước tới thì “lễ vật” trong chiếc hộp ấy tự động hiện ra dâng mình. Bảo bối trong đó chính là Nguyên Bảo đại nhân béo nục, mặc một bộ lễ phục trịnh trọng đen mun.

Chiếc áo đuôi tôm trang trọng rộng bành tồ bao bọc thân hình béo nục, vẻ mặt của Nguyên Bảo đại nhân còn trịnh trọng hơn cả chiếc áo khoác trên người nó.

Hôm nay là một ngày trọng đại, hôm nay là ngày trọng đại nhất của nó!

Nguyên Bảo đại nhân nhẹ kéo chiếc áo đuôi tôm rộng thùng thình, che khuất cái bụng bự và cái mông nục ních của nó. Nó cảm thấy đáng vẻ của mình lúc này vô cùng anh dũng kiêu hùng, y hệt như đáng vẻ chủ tử nó.

Y phục này đương nhiên là không phải do nó làm, là do Mạnh Phù Dao tài trợ cho nó. Một ngày đẹp trời nó định đến gặp Mạnh Phù Dao để mắng chửi nàng vài câu, vừa khéo gặp lúc nàng đang chỉ dạy cho một phu nhân cách thêu thùa may vá, Nguyên Bảo đại nhân nhìn trúng chiếc áo đuôi tôm này. Nó cảm thấy cái đuôi áo thật quá mức phi thường, rất phù hợp với khí chất thần thánh của nó. Vì thế nó bắt Mạnh Phù Dao may cho nó chiếc áo này, Mạnh Phù Dao ngẫm lại thấy nó gần đây thật xui xẻo, vì mỗi tháng “dì cả” của nó đến tới hai lần, nên nàng liền đồng ý. Thế là chiếc áo đuôi tôm rộng bành tồ dành cho Nguyên Bảo đại nhân ra đời.

Đương nhiên là chiếc áo này đâu phải là lễ vật quan trọng, lễ vật quan trọng chính là Nguyên Bảo đại nhân nhà ta đây.

Nguyên Bảo đại nhân ục ịch kéo trong chiếc hộp ra một mảnh giấy đã được cuộn tròn, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai trải rộng mảnh giấy lên trên bàn, trước mặt Nguyên Chiêu Hủ. Dương dương tự đắc ngồi xuống

bên cạnh hẳn, kiêu căng chờ đợi chủ tử mình bày vẽ mặt “Vui mừng xúc động, yêu thương thăm thiết”

Mạnh Phù Dao tò mò, không biết con chuột này bí mật bày trò gì nữa mà không cho nàng biết, vừa nhìn thấy thì trông mắt nàng liền rơi tõm xuống.

Một lá...thư tình.

Trên mặt giấy dán lung tung linh tinh, nào là bánh kem bé xíu, bánh bột ngô bị gặm một miếng, trên bánh bột ngô còn có chữ viết theo thứ tự ngay hàng thẳng lối, tuy nhiên nét chữ thì xiêu vẹo, thoạt nhìn cũng có thể miễn cưỡng gọi đây là một lá thư tình.

“Ta (bánh lung một lỗ) thích chàng, quan tâm chàng (bánh lung hai lỗ) (bánh lung hai lỗ) (bánh lung hai lỗ), ta mới đúng là (bánh lung hai lỗ) của chàng...(Bánh lung...) sinh nhật vui vẻ...”

“Chuột mập, mi thật thông minh.” Mạnh Phù Dao phục sát đất, “Mẫu chốt là, tất cả các chữ của người đều gặm lung bánh, bao nhiêu tình ý dồi dào đều để lộ ra ngoài hết.”

Nguyên Bảo đại nhân tức giận trợn trừng mắt, ta ngoạm thế nào thì kệ ta, liên quan gì đến người? Tất cả các chữ ta đều biết hết!

Nguyên Chiêu Hủ được thú cưng tỏ tình, vân vê cằm, vẽ mặt sâu xa khôn lường, nhìn kỹ “bức thư tình bằng bánh bột ngô”, Nguyên Bảo đại nhân chớp chớp mắt nhìn hẳn, trái tim bé xíu xiu của nó đập loạn bùm bùm.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19.2

Sau một hồi lâu ngẫm nghĩ, Nguyên Chiêu Hủ chậm rãi cuộn tròn giấy lại, bỏ vào túi tay áo, ánh mắt Nguyên Bảo đại nhân lập tức tỏa sáng lấp lánh.

“Nguyên Bảo...”

Nguyên Bảo đại nhân lập tức vênh tai.

“Ta thấy người học chữ có tiến bộ đấy, gần đây người học thêm à?”

Nguyên Bảo đại nhân xấu hổ gật đầu.

“Viết rất đúng ý.”

Ánh mắt Nguyên Bảo đại nhân đắm đuối...

“Lần sau hãy viết ba ngàn chữ, ta sẽ suy nghĩ lại...”

...

Trái tim bé nhỏ của Nguyên Bảo đại nhân lạnh cóng, nó bị ai đó đuổi đi chẳng hề lưu luyến, Mạnh Phù Dao cảm thấy nó thật tội nghiệp...dùng ánh mắt hả hê tiễn nó đi xa, sau đó liền vỗ tay bôm bốp, cười ha hả nói: “Ha ha, đây là tiết mục Lolita muốn tấn công sói xám...”

Nguyên Chiêu Hủ tựa lưng vào ghế lười biếng nhìn nàng, đôi mắt sáng ngời.

Mạnh Phù Dao gian ác cười thỏa mãn một hồi lâu, lại thấy đồng chí Nguyên Chiêu Hủ chả màng để ý đến chuyện này, đành tức tối nói: “Che mắt lại đi, ta làm ảo thuật cho huynh xem.”

Nguyên Chiêu Hủ cười đáp: “Hôm nay nàng thật lắm trò.”

Mạnh Phù Dao nhún vai, “Ta đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt chước nữ sĩ Quỳnh Dao(1)”. Nàng bịt mắt Nguyên Chiêu Hủ, cười nói: “Chờ ta một chút.” Sau đó nhanh chóng chui tọt vào phía sau cánh cửa ngăm.

Nguyên Chiêu Hủ nhắm mắt, hơi ngửa đầu, khoe môi thoáng hiện nét cười như có như không, hẳn là ai kia chứ, chỉ một tấm vải mỏng làm sao có thể ngăn cản được tầm nhìn của hắn. Hắn nghe thấy tiếng quần áo sột soạt khe khẽ, là tiếng của vải lụa ma sát với da thịt, tiếng suối tóc từ từ buông xuống đôi bờ vai, tiếng gót giày va chạm với nền đất, còn có tiếng động gì đó nữa mà hắn không biết được. Hình như là tiếng ngâm của một nhạc cụ, như ai đó dùng sức chạm vào vật gì đó, tiếng hít thở của Mạnh Phù Dao, tiếng ngực phập phồng, khiến lòng hắn cũng khe khẽ gợn sóng.

Đáng tiếc là chẳng mấy chốc đã bị tiếng lẩm bẩm bức bối của người nào đó cắt đứt, “...M* nó, sao chật như vậy...”, “...Ta muốn giảm béo...”, “Cổ áo này...cổ áo này...Diêu Tấn chết bầm...”, “Đây là giày? Sao cứng ngắt như vậy chứ...”

Nguyên Chiêu Hủ nhin không được bật cười, sau đó liền nghe thấy váy áo kéo sột soạt trên nền đất, tiếng ai đó dùng tay nhẹ nhàng xé vải...

Cánh xuân đập mạnh vào mắt, vẻ mặt hắn lập tức biến đổi trong tích tắc.

Đập vào mắt Nguyên Chiêu Hủ là một bộ váy dài trắng như tuyết, khe ngực sâu hoắm.

Tiếng lòng hẫng tựa như tiếng suối chảy róc rách, dù băng qua thác ghềnh hay đắm chìm trong gió mưa vẫn vũ vẫn thủy chung một màu trong suốt. Cô gái trước mặt hẫng như được khắc họa bởi nét bút của thần linh, chỉ một nét bút thôi mà đã khắc họa được đủ nét phong tình.

Như ánh cầu vồng rạng rỡ sau cơn mưa khiến bao người đắm đuối, mọi đường nét cơ thể đều yêu kiều quyến rũ như mỹ nhân được tạc từ ngọc.

Nàng thon dong đứng trước mặt Nguyên Chiêu Hủ, sắc mặt ửng hồng.

Mạnh Phù Dao sơ ý không phát hiện ra khi nàng cúi đầu thì cảnh xuân liền phơi bày trước mặt Nguyên Chiêu Hủ. Nàng thẳng người, lùi về phía sau hai bước, xòe vạt áo, duyên dáng hành lễ theo nghi thức cung đình với Nguyên Chiêu Hủ.

Mạnh Phù Dao khẽ mỉm cười, toàn thân đẹp rạng rỡ, thần bí, cao quý, tao nhã, lẫn át cả muôn vẻ đẹp của các loài hoa được trang trí trong hoa viên.

Nàng xinh đẹp kiều kì tựa như một đóa hồng, làn da trắng ngần, tóc dài đen nhánh, ánh mắt trong veo, tất cả đều là nét đẹp và khí chất trời ban, chẳng chút tì vết.

Nguyên Chiêu Hủ ngỡ ngàng đắm đuối nhìn nàng.

Hẫng khẽ hít vào một hơi, sau đó thật lâu mới cất tiếng khàn khàn, “Phù Dao...”

“Hả?”

“Y phục này...”

Mạnh Phù Dao hồi hộp nhìn hẫng, không phải hẫng muốn nói y phục này rất cổ quái và quá xấu đấy chứ?

Ánh nhìn Nguyên Chiêu Hủ khẽ dời đến khoảng trống nơi chiếc cổ trắng ngần, cất tiếng: “Có thể hay không chỉ mặc cho một mình ta xem thôi nhé?”

Mạnh Phù Dao nhú mày, phì cười.

“Hứ, huynh nghĩ rằng ta thích mặc đồ hở hang thế này lắm sao? Không phải tại vì khiêu vũ à, haiz, mặc cái này một chết đi được, hại ta không dám ăn cơm chiều.”

Nàng nháy nháy mắt, tao nhã nghiêng người, chìa tay ra, “Thưa ngài, ta có thể mời ngài khiêu vũ cùng không?”

Vừa dứt lời, tiếng đàn sáo réo rắt vang lên từ phòng bên cạnh, giai điệu mượt mà tràn ngập ý thơ, dù Nguyên Chiêu Hủ là người thông thạo âm điệu cũng không nhận ra đây là nhạc gì.

“Sông Đa-nuyp xanh”(2) Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, vẻ mặt mang nét hoài niệm mơ màng, nhẹ nhàng nói “Đây là bản nhạc kinh điển của Johann Strauss II, mặc dù có chút biến dạng, vì ta đã rất nhiều năm không được nghe lại bản nhạc này...”

Nguyên Chiêu Hủ nhìn sắc mặt của nàng, ánh mắt nàng giờ phút này xa xăm mà ngập tràn ưu thương, tựa như bị ngăn cách bởi một dãy núi xa tận chốn nào, mịt mờ không rõ. Trong mắt hắn chợt lóe lên tia sáng âm u, nhưng hắn vẫn mỉm cười nắm lấy tay nàng, “Nữ vương, xin nhờ nàng chỉ dẫn.”

Mạnh Phù Dao lấy lại tinh thần, mỉm cười, tỉ mỉ dìu Nguyên Chiêu Hủ bước từng bước một, bước lên, bước lùi, lướt ngang, xoay người, lắc lư, nghiêng...

Nguyên Chiêu Hủ nhanh chóng nắm bắt, chỉ sau nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn buông Mạnh Phù Dao ra, nhẹ nhàng cười. Bắt chước theo cách thức mà

Mạnh Phù Dao đã làm trước khi bắt đầu nhảy điệu Waltz, tao nhã lễ độ khẽ khom lưng, một tay đặt sau lưng, một tay giơ ra đưa về phía Mạnh Phù Dao.

“Tiểu thư xinh đẹp, ta có thể mời nàng cùng khiêu vũ không?”

Mạnh Phù Dao mỉm cười, nhẹ nhàng đặt tay mình vào lòng bàn tay của hắn.

“Vinh hạnh của ta.”

Ánh trăng như dát bạc, trải dài trên ngàn vạn mái ngói, sáng hơn cả ánh châu long lạnh, soi rọi bóng hình đôi trai tài gái sắc cùng nhau khiêu vũ, này là ôm eo, đỡ eo, lướt đi, nhìn nhau mỉm cười. Cứ thế này mà vĩnh bất phân ly, cứ thế này mà thiên trường địa cửu.

Tiếng nhạc ngân nga dịu dàng như một dòng nước, quán quýt bên tai tựa như hai người đang ôm nhau khiêu vũ kia. Mỗi động tác xoay người lướt đi đều tuyệt đẹp, đều khiến hai con tim cùng rung động, cùng hòa nhịp, tất cả như một bức tranh sống động tươi đẹp vô cùng.

Bàn tay Nguyên Chiêu Hủ khẽ khàng xiết chặt eo Mạnh Phù Dao, cảm thụ vòng eo nàng mềm mại uyển chuyển như đuôi cá. Cô gái tinh ranh trước mặt hắn như một con cá bơi vào lòng hắn, cũng giống như những con cá bơi lội trong dòng Trường Giang và Hoàng Hà. Nàng thông minh linh hoạt như vậy khiến hắn mê mẩn, hắn bỗng nhiên cảm thấy muốn bao dung nàng cả đời, không muốn thả nàng ra khỏi lãnh thổ mà hắn cai trị.

Trước khi gặp nàng, hắn nghĩ rằng tất cả những thứ mà hắn có được trong tay chẳng thú vị gì, giống như một mình đứng trên lầu cao chót vót ngắm nhìn giang sơn mà lòng trống rỗng.

Nhưng mà nàng đã đến, đem đến cho hắn niềm vui, cho dù hắn có vất óc suy nghĩ đến tận cuối đời cũng chẳng hề nào ngờ được.

Nhưng mà trên thế gian này, trong buổi tối hôm nay, nàng đã khiến hấn say.

Hấn nguyện say, không nguyện tỉnh lại.

Nguyên Chiêu Hủ say, hai mươi lăm năm qua ngày nào cũng giống như ngày nào, hấn đều luôn thanh tỉnh, nhưng mà trong đêm sinh nhật vĩnh viễn không quên này, hấn lại có cảm giác như vậy. hai mươi lăm năm qua, đây là lần đầu tiên hấn buông bỏ tất cả, không muốn bất kì ai, bất kì sự việc gì quấy nhiễu giờ phút hạnh phúc ấm áp này.

Chính bởi vì vậy mà hấn không hề phát hiện ra Hồ Tang cô nương đã lọt vào hoa viên, không phát hiện nàng ta vì bộ lễ phục vương vীu mà bị trượt ngã sóng soài trên nền đất gần gian tĩnh thất, khiến tất cả mọi người đều đổi mắt nhìn về hướng này, thấy được cảnh đẹp trong gian phòng sáng qua ô cửa sổ.

Mọi người nhìn thấy trong gian phòng sáng lấp lánh kia, mảnh tơ buông rơi bay bay, hoa trong bình nở rộ, ánh sáng long lanh lóng lánh, dù mọi thứ đều rất đẹp nhưng cũng không đẹp bằng cảnh tượng đang diễn ra trước mắt họ.

Mọi người nhìn thấy một cô gái xinh đẹp kiều diễm đang ở trong lòng chàng trai mắt mày như tranh vẽ, tư thế vững chãi đang lưu loát bước những bước ngang dọc tới lui, thấy đôi nam nữ đang dìu nhau uyển chuyển sóng bước tựa như đang bồng bênh trên sóng, hay như giã trên những áng mây trôi.

Họ thấy hình ảnh chàng trai khẽ cúi đầu chăm chú nhìn cô gái, cô gái ngẩng đầu lên mỉm cười, sóng mắt hai người trào dâng cuộn cuộn. Họ thấy cô gái trong lòng chàng trai không ngừng lắc lư xoay tròn, tựa như một chú cá đang quẫy đuôi tung mình trong lòng nước xanh biêng biếc.

Hồ Tang cô nương vẫn duy trì tư thế ngã sóng soài trên mặt đất, nàng ta quên cả việc đứng dậy, si ngốc nhìn hình ảnh đôi nam nữ đang không ngừng xoay chuyển qua ô cửa sổ, tức thì lòng tự tôn và sự tự tin của nàng ta hoàn toàn bị đè bẹp. Trước đây, cô gái đẹp nhất Diêu thành này cho rằng mình là người đẹp nhất thế gian này, chỉ có nàng mới xứng đôi sánh bước cùng hắn, nhưng mà hôm nay, nàng mới hiểu rõ ràng rằng, thế gian này có muôn vạn người hơn hẳn mình, tựa như cô gái đang ở bên cạnh hắn, khoảng cách giữa nàng và cô ấy tựa như khoảng cách từ thâm sơn cùng cốc đến bầu trời cao xa vời vợi.

Hồ Tang cứ nằm sấp như vậy, bất chợt khóc òa lên, khóc cho tình yêu vừa mới chớm nở của mình chẳng mấy chốc đã bị lụi tắt.

Nhưng không ai nhìn thấy nàng khóc, cũng không ai đến kéo nàng đứng dậy, tất cả mọi người đều đứng bất động, ngây ngốc nhìn đôi nam nữ tuyệt đẹp đang ôm nhau khiêu vũ, dưới bầu trời đêm lồng gió hát ca, dưới ánh trăng sáng óng ánh rạng ngời.

Vũ điệu kinh thế.

Giờ phút này, thời gian ngừng trôi, đất trời tĩnh lặng, không ai hay biết vài dặm bên ngoài có tiếng khoái mã lộc cộc giẫm trên mặt đất, âm thanh rầu rĩ, đập lên ánh trăng trên quan ải, phi như bay.

Hướng về Diêu Thành.

(1). Quỳnh Dao: nhà văn Trung Quốc.

(2). Ai yêu nhạc cổ điển đều không thể không biết bài Danube xanh. Bài hát này có tên tiếng Đức là An der schönen blauen Donau, có nghĩa là “Dòng sông Đa-nuyp trong xanh và xinh đẹp”, được Johann Strauss II sáng tác năm 1866. Như vậy bài hát có tuổi đời xấp xỉ 150 năm, giai điệu thật cổ xưa nhưng cũng thật đẹp tuyệt vời. Hàng năm cứ mỗi lần đón chào năm mới, hàng trăm triệu khán giả truyền hình trên khắp thế giới đều háo hức

chờ đợi dàn nhạc giao hưởng “Wiener Philharmoniker” của Áo trình diễn buổi hòa nhạc truyền thống “New Year Concert” chào mừng năm mới với bản nhạc kết thúc luôn luôn là bản Waltz “The Blue Danube” của Johann Strauss II.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32+20: Đau Khổ Lựa Chọn (1)

Điệu Waltz bất diệt.

Nhất vũ kinh thế, nhất vũ kinh tâm.

Những thanh niên thiếu nữ Diêu thành đôi mắt theo điệu vũ qua ô cửa sổ, từ đây về sau mãi mãi ghi nhớ, chẳng thể phai pha vũ điệu nhiếp hồn đoạt phách ấy.

Thế nên về sau, khi bóng đá cùng điệu Waltz phổ biến ở Năm châu đại lục, trở thành môn thể thao giải trí thanh cao được các quý tộc say mê nhất. Gần như mọi người đều biết, hàng năm nơi này đều long trọng tổ chức những cuộc thi nhảy điệu Waltz để chọn ra vũ nương và vũ hậu. Nhưng người Diêu thành vẫn thủy chung cho rằng, vũ điệu vô tiền khoáng hậu và đẹp nhất thế gian này chính là vũ điệu trong đêm hoa mãi không tàn, sau trận tuyết rơi vào ngày Năm tháng Giêng năm Chính Ninh thứ mười sáu ở Vô Cực. Từ đó về sau, không ai có thể khiêu vũ đẹp hơn thế.

Nhưng dường như mọi điều tươi đẹp mỹ miều trên thế gian này đều định trước chẳng thể tồn tại dài lâu, vũ điệu kinh thế ấy không thể nhảy đến khi kết thúc.

Đêm đó, bản nhạc "Sông Đa núp xanh" phiên bản đàn sáo lặng lẽ chảy dài như dòng nước xuôi, lột tả tinh tế sức quyến rũ vĩnh hằng của bản nhạc kinh điển ở thời hiện đại cách đây hằng mấy thế kỷ. Khắp vườn yên tĩnh,

hơi thở bị kiềm nén như làn gió đêm khẽ khàng đang dạo chơi khắp mọi nơi.

Chợt có tiếng khoái mã phi như bay phá tan màn đêm yên tĩnh.

Kị sĩ lặng im không nói lời nào ghìm ngựa trước cửa huyện nha, trên mái tường lập tức có bóng người chớp loé, thành linh trong bóng tối xuất hiện một hắc y nhân, kị sĩ vội vàng cung kính hai tay dâng lên một phong thư, rồi lại lập tức quay đầu trở về.

Hắc y nhân nhìn chăm chú dấu xi niêm phong trên thư có kí hiệu đặc thù, chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn quay trở vào hoa viên của huyện nha.

Bóng dáng hắc vệt lướt qua mái hiên, cuối cùng nằm phục trên nóc gian tĩnh thất kia, đưa ngón tay gõ cốc cốc cốc ba tiếng.

Nguyên Chiêu Hủ đột nhiên khẽ chấn động.

Hắn ngược mắt, chỉ trong tích tắc ánh mắt đang mơ màng bay bổng liền trở nên thanh tỉnh và sắc bén.

Ba tiếng gõ kia là dấu hiệu quân báo khẩn cấp.

Mạnh Phù Dao nhận ra sự khác thường của hắc, bất giác cả người cứng đờ, bước chân rối loạn.

"Phục"- tiếng đàn đứt dây đột ngột vang lên từ phòng kế bên.

Những cầm sư đang mê mẩn đắm đuối nhìn hai người khiêu vũ đến xuất thần, vì quá tập trung vào những động tác mê hoặc ấy nên khi Mạnh Phù Dao vừa khựng lại thì hô hấp và tay họ cũng trở nên loạn nhịp. Tựa như nước suối đang róc rách chảy bỗng có một hòn đá rơi xuống khiến nước bắn lên tung tóe, chặn ngang dòng nước chảy trôi xuôi.

Mạnh Phù Dao thở dài một hơi, buông tay ra, lùi về phía sau một bước, ra hiệu bảo họ ngừng tấu nhạc.

Nàng ngẩng đầu mỉm cười nhìn Nguyên Chiêu Hủ, cất tiếng: “Có câu cứng quá sẽ gãy, thứ gì hoàn hảo thì luôn không thể lâu dài, bản nhạc “Sông Đa-nuýp xanh” này dừng ở đây, cũng rất đúng lúc.”

Nguyên Chiêu Hủ im lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói “Phù Dao, ta mong đến một ngày nào đó, ta có thể cùng nàng nhảy hết bản nhạc này.”

Mạnh Phù Dao chỉ cười im lặng, chuyện đời như nước chảy trôi xuôi, muôn vàn ngã rẽ và biến đổi, có mấy ai ở tại hôm nay ước hẹn chuyện ngày sau?

Giống như khung cảnh ấm áp hạnh phúc đêm nay, lại bị quân tình khẩn cấp cắt đứt những phút giây lãng mạn này.

Nguyên Chiêu Hủ vung tay lên đóng lại cửa sổ, sắc mặt khẽ biến đổi khi mở ra quân báo trong tay.

Mạnh Phù Dao nhìn hắn, không hiểu có chuyện gì mà khiến cho Nguyên Chiêu Hủ biến sắc như vậy, đây nhất định không phải là chuyện nhỏ rồi. Nàng không hỏi, không nói lời nào, cũng không quấy rầy, dành cho Nguyên Chiêu Hủ không gian yên ắng để suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, Nguyên Chiêu Hủ vờ ngón tay, quân báo liền hóa thành mảnh vụn. Hắn đứng dậy nói: “Phù Dao, nước láng giềng phía Bắc là Cao La gây sự, bọn họ tập hợp năm mươi vạn quân tấn công nước ta theo đường biển, ta phải chạy về Trung Châu.”

Mạnh Phù Dao cả kinh nhảy dựng lên, thù trong giặc ngoài! Bất luận đối với quốc gia nào thì điều này cũng là một tai họa!

Nguyên Chiêu Hủ đưa tay vỗ vai nàng trấn an, “Cao La vốn luôn thần phục nước ta, nhưng vài năm gần đây cán cân quyền lực trong triều bọn họ có thay đổi, xuất hiện một số người có dã tâm. Chủ nhân “Xuân Thâm các” bị niêm phong trước đây là Thác Lợi, vốn là mật thám của bọn họ. Sau sự việc này, ta biết sớm muộn gì bọn họ cũng hành động, quả nhiên là như vậy. Nhưng mà nàng hãy yên tâm, không có việc gì cả, chỉ là ta vẫn phải quay về một chuyến”

Mạnh Phù Dao chợt hiểu ra, “Huynh đã đoán được Cao La sẽ có hàng động khác thường đúng không? Lẽ ra huynh phải nên ở lại Trung Châu, nhưng mà huynh lại chạy tới nơi này...”

Nguyên Chiêu Hủ nghiêng đầu, cười khẽ, đôi mắt ngập tràn ánh sáng dưới ngọn đèn, “Ta làm chuyện nên làm, ta nghĩ điều này xứng đáng.”

Hắn tiến vài bước về phía cửa, rồi lại xoay người lại, “Phù Dao, ta chỉ mong mình là một trang nam tử, có thể sẵn sàng từ bỏ trách nhiệm với nước nhà mà ở bên cạnh giai nhân, nhưng thật xin lỗi, ta không làm được.”

Mạnh Phù Dao chớp chớp mắt nhìn hắn, “Là nam tử phải có trách nhiệm mới là một nam tử đích thực, trách nhiệm này không chỉ là trách nhiệm với bằng hữu, mà còn với nước, với nhà.”

“Nàng luôn luôn khiến cho ta cảm thán như vậy.” Nguyên Chiêu Hủ nhìn nàng đắm đắm, “Phù Dao, nàng vì nỗi khổ tâm của mình mà từ chối tất cả mọi tình cảm, nhưng nàng lại không biết chính sự xuất hiện của mình, đã khiến biết bao người không thể cự tuyệt sức hấp dẫn toát ra từ nàng.”

Mạnh Phù Dao im lặng hồi lâu, cười khổ nói: “Đó là bởi vì sự xuất hiện của ta vốn dĩ là một sai lầm.”

“Cô gái nhỏ bướng bỉnh ngốc nghếch...” Nguyên Chiêu Hủ không giận mà phì cười, hắn đột nhiên dẫn về phía trước, đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ nhàng như lông vũ.

Khi hắt cử động toát ra hương thơm nhàn nhạt thoang thoảng, quện với con gió lành lạnh lúc trời vừa tảng sáng tản ra khắp gian phòng yên tĩnh, khiến hô hấp người ta bỗng nhiên rối bời. Nơi phương trời xa những chú chim con dậy sớm vỗ cánh, líu lo trầm bổng, từng tiếng từng tiếng truyền tới, tựa như tiếp nối cho bản nhạc bị gián đoạn trong đêm vừa qua.

“Phù Dao”

“hả?”

“Đêm nay nàng thật đẹp.”

Nguyên Chiêu Hủ mang theo vài kị binh cười khoái mã vội vã rời khỏi Diêu thành, trước khi đi hắt để lại cho Mạnh Phù Dao một bức thư, Mạnh Phù Dao xem xong thì trầm tư một lúc thật lâu, sau đó đốt đi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Đau Khổ Lựa Chọn (2)

Một kẻ khác cũng bị bỏ rơi là Nguyên Bảo đại nhân xui xẻo, sau một trăm lẻ tám lần tỏ tình bị từ chối Nguyên Bảo đại nhân lại đi chữa thương. Sau khi vết thương nó lành lặn thì liền hờn hờ trở về tìm gặp chủ tử mình, người thì không thấy chỉ thấy tình địch đang hả hê nhe răng cười tít mắt, thông báo với nó rằng, chủ tử đã giao nó cho nàng.

Nguyên Bảo đại nhân nghe tin sấm này buồn đến muốn chết, lập tức chạy trốn khỏi huyện nha, nhưng vừa mới nhảy lên một con ngựa đã bị tình địch túm lấy, ngán ngẫm nói “Mi không được giày vò ngựa của ta, con ngựa lần trước bị mi cắn chi chút khắp cổ bị thương đến bây giờ vẫn chưa lành lại đây.”

Nguyên Bảo đại nhân đã tỏ tình không thành lại còn bị “chuyển giao”, thương tâm đến nỗi đi cả đến ba lần một tháng. Mạnh Phù Dao cũng để mặc nó, dầu sao thì năng lực tự trị thương của con chuột bé xíu này cũng vượt quá mức bình thường, nhìn nó đấm ngực giậm chân cả ngày như chết cha chết mẹ, nhưng đến tận bây giờ nó chưa ăn ít hơn xíu nào dù chỉ là một bữa cơm.

Mạnh Phù Dao cho rằng, dù là đau lòng vì bất cứ chuyện gì mà vẫn ăn uống bình thường thì đều là giả vờ đau lòng hết.

Bây giờ nàng rất bận rộn, sau đêm vũ hội chưa từng có đó, thân phận nữ nhi của nàng không tránh khỏi bị bại lộ, rất nhiều thanh niên điên đảo vì nàng, người tỏ tình xếp hàng dài mãi không dứt. Mạnh Phù Dao phiền hết

chịu nổi, đành phải thường xuyên hóa trang rồi chuồn mất --- Nàng muốn kiến thiết lại Diêu thành, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến cuối cùng mình vẫn phải rời khỏi nơi này để chu du khắp các nước, vì vậy ắt không thể nào thiếu tiền được. Để kiếm chút tiền cho mình, nàng tiếp cận những nhà giàu trong thành, thỏa thuận góp vốn xây dựng câu lạc bộ, bắt chước các câu lạc bộ ở thời hiện đại làm thẻ hội viên, vật hiếm mới là vật quý. Trước tiên nàng khơi gợi hứng thú của mọi người, sau đó từ từ phát triển ngành giải trí ở Diêu thành. Mạnh Phù Dao cố ý tìm trong thanh lâu những cô gái có vóc dáng xinh đẹp, thông minh lanh lẹ, ký hợp đồng làm vũ nữ với các nàng nhưng chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Đồng thời được hưởng một loạt phúc lợi và đãi ngộ như kiểm tra sức khỏe theo định kì, chế độ nghỉ ngơi, hưởng thù lao tương xứng với công sức đã bỏ ra, nhất thời người Diêu thành đều bon chen chạy theo. Mạnh Phù Dao lại càng hăng máu, đăng một quảng cáo hoành tráng trên các biển hiệu của những câu lạc bộ này: Vũ điệu Waltz – vũ điệu tình yêu, ai nấy cũng đều xứng đáng có được!

Thế là những người cảm thấy “Mình xứng đáng có được” xếp hàng dài nườm nượp, suýt nữa đã đập phá cả cánh cửa câu lạc bộ.

Ngày cứ yên ả trôi, Mạnh đại tỉ hùng hực khí thế mở rộng sự nghiệp ra tầm quốc tế, suốt ngày một tưởng đến cảnh một ngày đẹp trời nào đó mình sẽ đếm tiền đến bị chuột rút, lại không biết nguy hiểm đang lặng lẽ đến gần kề.

Ngư Dương trống trận dội về, cho tan tành khúc vũ y nghệ thường (1)

(1). Trường hận ca – Bạch Cư Dị.

Ngày hai mươi tám tháng Giêng năm Vô Cực Chính Ninh thứ mười sau, Diêu thành vẫn yên ổn như những ngày thường.

Sắc trời xanh thắm, nắng mai vừa hé, trời mùa đông phương Nam sáng sớm gió thổi se lạnh, Lưu lão bản đánh xe rời khỏi thành phải rụt cổ lại.

Ông gấp gáp sang huyện bên để buôn bán vải dệt, gần đây Diêu thành thịnh hành vũ y, các loại vải dệt tơ lụa hút hàng. Lưu lão bản mở cửa hàng kinh doanh tơ lụa phải dậy thật sớm để đi mua hàng, là người đầu tiên ra khỏi cổng thành Diêu thành ngày đó.

Ông vừa mới ra khỏi cổng thành chưa quá mười dặm, đã thấy từ xa hừng hực bốc lên một luồng khói đen, ùn ùn ùa đến, tựa như một đàn chim ưng khổng lồ giang rộng đôi cánh bổ nhào từ trên trời xuống.

Lưu lão bản trừng to mắt, cẩn thận xem xét thật lâu, rốt cuộc cũng loáng thoáng thấy rõ những bộ giáp đủ màu, lá cờ xí có hình rắn hai đầu phần phật tung bay, những thanh đao lấp loáng dưới ánh mặt trời.

Tay ông khẽ run rẩy, đánh rơi roi ngựa trên xe, sau một hồi lâu run sợ mới thét to lên như điên dại, vừa thét to vừa liều mạng cầm đầu chạy.

“Quân Nhung đánh tới nơi rồi!”

Ngày hai mươi tám tháng Giêng, Tết vừa mới qua, cuồng phong thiết kị đã xuất hiện trên đất Diêu thành mà không hề có tín hiệu báo trước, hai cánh quân Nam Nhung và Bắc Nhung rành rành đã vây kín sông Tuy Thủy, chuẩn bị quyết chiến với đại quân Đức vương, lại đột nhiên chuyển hướng tấn công, lén vượt sông Tuy Thủy, trực diện vây kín Diêu thành.

Mạnh Phù Dao nhận được tin đó thì liền ngậy người, rõ ràng hàng ngày nàng vẫn phái thám báo ra ngoài điều tra quân tình đều đặn, vì sao quân Nhung đã đến gần mười dặm mà nàng lại chẳng hề nhận được bất kì tin tức nào?

Nhưng mà lúc này đây không phải là thời điểm truy cứu vấn đề này, Mạnh Phù Dao dứt khoát hạ lệnh, phái hai toán quân đi. Một toán lập tức đến chỗ Đức vương cầu viện, một toán phi ra ngoài thành ba mươi dặm, xin quân đội đóng ở Bạch Đình đến Diêu thành trợ giúp. Lập tức đóng chặt cửa thành, ra lệnh cho tất cả binh lính trong thành cố thủ.

May mà trong kho vũ khí của Diêu thành đầy ắp các loại vũ khí, sau khi Mạnh Phù Dao đến đây, e là người Nhung sẽ gây sự nên đã thu gom vũ khí của bọn họ. Sau khi móc hầu bao giới nhà giàu bằng bóng đá, nàng chi tiền thay mới và sửa chữa những vũ khí, giáp sắt đã bắt đầu bị rỉ sét trong kho, cộng với việc chế tạo một số công cụ dùng để thủ thành. Dầu vậy nhưng quân số trong thành thật sự quá ít, chỉ có một ngàn quân, thực tế thì còn ít hơn rất nhiều, tính đầu ra đây thì chỉ có tám trăm quân mà thôi. Mà theo Lưu lão bản tận mắt nhìn thấy kể lại, đại quân Nhung có đến khoảng năm vạn, tám trăm người đấu với năm vạn người, đánh như thế nào bây giờ chứ?

Thủ thành? Nếu có thể điều động hết tất cả những thanh niên xốc vác dũng mãnh người Nhung trong thành để thủ thành, nói không chừng có thể kéo dài đến khi viện binh tới, Nhưng mà, dùng người Nhung thủ thành? Vậy thì Mạnh Phù Dao phải tự treo mình làm then cài cửa, mới có thể bảo đảm không ai trong số họ sẽ thừa dịp nửa đêm mà lén mở cửa thành, “Dẫn huynh đệ vào thành”

Thiết Thành vừa nhận được tin thì tức tốc chạy đến tìm Mạnh Phù Dao, vỗ bùm bụp lên ngực, “Đưa vũ khí cho ta, ta sẽ tìm người thủ thành cho cô.”

Vừa khéo đúng lúc Mạnh Phù Dao đang bức bối, đá hẵn một cước bay ra cửa.

Sau khi đá xong nàng bèn đi rửa mặt trang điểm, xử lý công việc với vẻ mặt tràn đầy sinh lực, lòng người Diêu thành lúc này đây đang hoảng loạn, nhìn thấy sắc mặt Mạnh Thành chủ xinh đẹp vẫn bình thản điềm nhiên, dáng vẻ ngồi trước công đường xử án còn đẹp hơn cả trước kia, nhất thời lòng người cũng tạm thời yên ổn.

Người Hán và người Nhung ở Diêu thành đếm qua loa thì cũng ngang ngửa nhau, người Hán dĩ nhiên không muốn mất thành, người Nhung thì có

hơi chút bần khoản. Nhưng binh gia vốn luôn hung hiểm, ai có thể bảo đảm rằng những kẻ đã giết người đến đỏ cả mắt sau khi vào thành sẽ không tiện tay chém bay đầu của “huynh đệ” mình luôn? Trong lúc giết người ai mà rảnh rang hỏi người là người Hán hay người Nhung chứ, đây là đạo lý mà trước đây Mạnh Phù Dao đã quán triệt cho bọn họ. Thế cho nên, những người Nhung trong Diêu thành ban đầu vốn trông mong huynh đệ của mình đến chiếm lĩnh Diêu thành, trở nên yên ổn rất nhiều.

Dù lòng người coi như cũng khá ổn định, nhưng cũng không thể nào tránh khỏi chiến tranh, chiến sự cũng bắt đầu.

Ngày đầu tiên vừa mới hạ trại, quân Nhung đã bắt đầu tấn công thành.

Tướng của quân Nhung là Ngột Cáp chỉ huy ba ngàn quân tiên phong tấn công thành, y ở trước toàn quân lập quân lệnh trạng, nhất định sẽ chỉ huy quân tiên phong chiếm cổng Diêu thành, nếu không thể đem đầu Thành chủ Diêu thành ra ngoài, y sẽ dâng đầu mình lên!

Ba nghìn quân Nhung mặc giáp sắt sắc sỡ đeo bội đao, tựa như một đám mây mù lớn màu lam tím, ùn ùn kéo tới mang theo ánh chớp lờ mờ. Tướng lĩnh dẫn đầu dùng vũ khí to nặng như chiếc chày bằng kim cương, nhẹ nhàng vung lên, trên mặt đất liền cuồn cuộn nổi lên một tầng cát bụi.

Trận mở màn hết sức quan trọng đối với sĩ khí đôi bên, quân canh giữ trên thành lâu ai nấy cũng đều căng thẳng như gặp đại địch. Mạnh Phù Dao lại cười hì hì chẳng để tâm lắm đến chuyện này, ngủ đủ một giấc mới đến. Khi đến còn dẫn theo một đám thợ thủ công, bảo họ dựng một đài cao ở trên thành lâu, tất cả mọi người đều chẳng biết được nàng đang muốn bày trò mạo hiểm gì, cũng chưa từng thấy qua có ai lại dựng đài cao ở trên cổng thành để kháng địch cả.

Ngột Cáp theo lệ thường đứng ở cổng thành gào thét khiêu chiến, người Nhung vốn hiếu chiến, gào thét khiêu chiến trước lúc công thành là một

trình tự cần phải có. Mạnh Phù Dao chẳng buồn để ý tới, sau khi dựng xong đài cao, nàng bước lên đó giơ tay phất lên ra hiệu, trước biết bao cặp mắt của mọi người.

Hai đội bóng đá ăn mặc chỉnh tề cùng bước vào sân, đá bóng!

Không thể nào... Đá bóng thủ thành?

Dân chúng người Hán đến trợ giúp thủ thành ngược lên nhìn cách thức thủ thành chả giống ai, tất cả đều kinh ngạc há mồm đến chảy nước miếng.

Trên thành lâu vang lên tiếng còi khai trận, hai đội giành giật bóng quyết liệt. Dưới thành lâu, Ngột Cáp đang gào thét khiêu chiến chột khựng lại nhìn, đánh trận kiểu quái quỷ gì thế nhỉ? Cái thứ tròn tròn trên thành lâu kia là gì vậy? Vu thuật à?

Quả bóng tung lên đội xuống liên tục, các cầu thủ la hét vang trời, ba nghìn quân Nhung xem đến ngây người, Ngột Cáp mãi mê nhìn đến độ quên mất mình đang ở nơi nào. Ban đầu còn đề phòng quả bóng kia là một loại vũ khí mới, nhưng mà nhìn hồi lâu quả bóng kia chỉ bay tới bay lui trên thành lâu của đối phương.

Ngột Cáp dẫn binh xuất chiến đánh trận mở màn lại bị vứt bỏ một bên chả ai để ý, mắng hét om sòm cũng không ai đáp lại, lui về thì quân tâm nhụt chí, không còn cách nào khác y đành phải tiếp tục ngây ra xem bóng.

Quả bóng kia đột nhiên bị Thiết Thành cướp, hấn khom mình làm động tác giả, giơ chân lên vờ như sút vào cầu môn, đối phương lại vây bọc xung quanh, ngáng chân khiến Thiết Thành ngã sóng soài, thế là quả bóng bị mất không chế bay vút qua tường thành.

Thiết Thành nhảy dựng lên mắng to “Phạm quy! Phạm quy!”

Ngột Cáp hình như đã mang máng nhận ra được cách thức chơi bóng, thấy chiêu này không nhin được bật cười hô hố, “Tiểu tử ngốc kia ngốc quá, không biết đề phòng kẻ khác!” Nhìn quả bóng xoay tròn rơi thẳng xuống thành, hắn cảm thấy ngứa chân bèn kêu to “Xem ông nội các người đá đẹp không này!”

Hắn nhảy lên, xoay người lưu loát giữa không trung, giơ chân ra đón quả bóng, quân Nhung đang mê mẩn xem cũng hoan hô ủng hộ.

“Hay!”

“Bùm!”

Một chiếc chân đột nhiên bị bắn ra giữa không trung.

Quả bóng kia nổ tung một cách âm hiểm.

Ngột Cáp bị đứt một chân, máu tươi tuôn chảy đầm đìa như suối thấm đầm lớp đất vàng, y chưa kịp kêu rên tiếng nào thì đã ngất đi.

Quân Nhung ở đằng xa quan chiến bỗng ồn ào rối loạn, thành chưa công mà đã mất tướng, trước đây bọn họ chưa bao giờ gặp qua tình cảnh như thế này, vội vàng đánh chiêng thu binh, vừa tức giận chửi loạn xạ vừa khiêng Ngột Cáp về.

Đội bóng đứng trên thành lâu cười ha hả, Thiết Thành gào lên “Chiêu thay xà đối cột của ông nội chơi vui lắm phải không?”

Mạnh Phù Dao vận nam trang bước ra từ phía sau hắn, y phục màu xanh thẫm, đôi mắt sáng long lanh nép dưới hàng mày nhếch cao, nàng nghênh ngang bước lên tường thành, đưa tay vượt lên lớp gạch, cất tiếng cười sang sảng rồi giơ ngón tay về phía quân Nhung, biểu thị động tác cực kì khinh miệt.

Gió thổi bay mái tóc đen của nàng, ánh mắt thiếu nữ đen tuyền như mã não, chẳng chút sợ hãi.

Ánh mắt ấy nhìn thẳng vào mắt của những tướng lĩnh quân Nhung ở phía xa xa, song mắt sáng ngời sự gan dạ, nghênh đón những ánh mắt hung ác đen tối mà chẳng mấy may nhượng bộ chút nào.

Mạnh Phù Dao nhìn từ trên cao xuống, lạnh lùng cười khẩy.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20.3

Nàng đã nghiên cứu tính khí của quân Nhung, ngoài hung Hãn hiếu chiến, tàn bạo ngang ngược, còn ưa bắt nạt kẻ yếu và tâm tư không ổn định. Nàng ra oai trước để áp chế đối phương trong trận mở màn này, đoạt thế thượng phong và sỉ nhục bọn chúng. Nếu đối lại là quân đội khác thì đã giận dữ hạ lệnh tấn công thành, nhưng quân Nhung thì không hẳn sẽ làm như vậy, chúng sẽ cân nhắc đắn đo, sẽ chần chừ lưỡng lự xem có nên đánh giá lại thực sự của đối phương rồi hẵng tính hay không.

Quả nhiên ngày đó quân Nhung không tấn công nữa

Diêu thành tràn ngập trong không khí hân hoan, dân chúng Diêu thành không thể ngờ được chỉ là một trận bóng đá vậy mà có thể giết được tướng địch một cách thần kì như vậy, dễ dàng bức quân Nhung lui binh, không khỏi vui mừng khôn xiết. Những người đã trốn kĩ trong nhà lại kéo ra những quán trà quán rượu trên phố thao thao bất tuyệt đến văng nước miếng về những câu chuyện mới ra lò: “Thành lâu một bóng lui vạn quân”.

“Ôi cú đá bóng của Thiết thiếu gia thật đẹp đó. Nhưng mà không phải quả bóng kia đã đá một hồi lâu rồi hay sao? Sao lúc đầu nó lại không nổ?”

“Haiz, nói người ngu quả không sai mà, người không thấy động tác khom người của Thiết thiếu gia à? Đó chính là thời điểm đổi bóng, bằng không thì tướng Nhung sao có thể chịu đưa chân đá.”

“Lần này hay thật, chỉ cần hôm nay kháng cự thành công trận đấu mở màn này là chúng ta có thể an toàn, không lo ngại nữa. Quân Bạch Đình ở gần đây, đại quân Đức vương cũng cách đây không xa, trong vòng một ngày là có thể tới đây rồi. Đợi đến ngày mai có lẽ chúng ta sẽ nhìn thấy cờ xí của đại quân Đức vương, ha ha...”

Những người phấn khích tràn ra đầy các đường phố, đèn đóm nối đuôi nhau phát sáng, tô điểm thêm nét phồn hoa cho Diêu thành, cho đến mãi khi bóng đêm âm thầm kéo đến, mọi người mới thôi tắt đèn rồi cẩn thận cất đi.

Vương lão bản quán trà Hạnh Hoa ở Diêu thành đang chuẩn bị tắt đèn, bỗng thấy trong góc tối có một bóng người, ông hoảng sợ giơ đèn tới gần xem, không ngờ lại nhìn thấy Mạnh Thành chủ đứng ở góc tường nhìn trời đến xuất thần.

”Mạnh thành chủ... sao ngài lại ở đây?” Vương lão bản nghi hoặc nhìn sắc mặt Mạnh Phù dao, Thành chủ...hình như hơi khác lạ ...

“À ... không có việc gì, ta chỉ đi dạo thôi.” Mạnh Phù Dao như đang lạc trong mộng, vừa mới tỉnh lại, ngoảnh đầu lại mỉm cười đáp với ông rồi đi mất.

Trong lòng bàn tay nàng là quân báo, trang giấy xù xì ma sát với làn da non mịn, nàng xiết chặt nắm tay.

Từ khi nàng nhận được quân báo này thì đầu óc trở nên mờ mịt, lang thang bất định trên đường thật lâu, mãi đến khi giật mình nghe Vương lão bản gọi.

Quân bạch Đình mấy ngày trước đã bị Đức vương điều động đến Tuy Thủy, nhập vào Dũng Sĩ doanh. Mà Dũng Sĩ doanh đóng quân ở trấn Châu bên ngoài Tuy Thủy, nghe nói là để hình thành thế bao vây toàn diện quân Nhung.

Đây là tin tức do người phái đi cầu viện quân Bạch Đình truyền về, mà Đức vương này... Mạnh Phù Dao luôn thầm có cảm giác không đợi được viện quân đến.

Nét phồn hoa ở Diêu thành này còn có thể tồn tại được bao lâu nữa? Dân chúng nơi đây vẫn phấn khích mà chẳng hề hay biết tin này, họ phải làm sao để đối mặt với sự thất vọng mỗi ngày một tăng thêm vào những ngày sắp tới?

Đêm nay không trăng, Mạnh Phù Dao đứng yên trong bóng tối thật lâu, mãi đến khi sương đêm ướt đầm toàn thân nàng mới chậm rãi buông tay ra.

Mảnh giấy trong tay bị nghiền nát vụn, tựa như cánh bướm phất phới bay đi.

Viện quân quả nhiên chưa tới.

Từ ngày đó trở đi, Diêu thành rơi vào phòng thủ chặt vật.

Không thể phủ nhận Mạnh Phù Dao là một thành chủ vô cùng cẩn thận – nếu đổi lại là một thành chủ khác, khi quân địch ở ngay bên cạnh, cách đó không xa còn có đại quân yểm trợ mà nàng vẫn không hề sợ hãi và phòng bị lơ lửng. Trước sau nàng vẫn phòng bị chu toàn cho mọi tình huống xấu, chưa từng buông lơ việc phòng ngự Diêu thành, trong thời gian làm Thành chủ ngắn ngủi, nàng đã gia cố tường thành Diêu thành và ủng thành. [2]

Là một thành trì nằm giáp ranh giữa tộc Nhung và nội địa nước Vô Cực, Diêu thành nằm trong số ít các thành may mắn có ủng thành, do đó Mạnh Phù Dao có đất dụng võ. Trong khoảng cách ba mươi mét giữa ủng thành và tường thành, nàng bày bố đủ sáu lớp phòng thủ, chông sắt, hàng rào chướng ngại, hố bẫy ngựa, tường chắn ngựa, hào quanh thành, sau cùng mới đến tường thành.

Do điều kiện quân Nhung có hạn, kỵ binh đóng vai trò chủ chốt, nên trong cuộc tấn công lần hai của quân Nhung, Mạnh Phù Dao cố ý để cho quân Nhung vào trong ủng thành. Khi hai bên cửa vừa đóng lại, bốn nỏ dài bên sườn ủng thành liên tục bắn tên như mưa, dưới có sáu lớp phòng thủ hung hiểm chờ, ba ngàn kỵ binh đi vào nhưng tới lúc lui ra không tới hai ngàn. Trận này quân Nhung bị thương tổn trầm trọng, đành phải nghỉ ngơi vài ngày để dưỡng sức.

Trong cuộc tấn công lần thứ ba, quân Nhung đoán hướng gió chuẩn, lên kế hoạch hỏa công, Mạnh Phù Dao thả xuống vô số quả bóng mộc mạc thô sơ, khiến đám quân Nhung đang chuẩn bị châm lửa phải liên tục lùi về phía sau. Chẳng dè bên trong những quả bóng giả căng mọng ấy chỉ là nước đá lợn, khi bị quăng xuống liền vỡ ra khiến củi khô ướt nhẹp, lửa bị dập tắt, kế hoạch hỏa công thế là nửa đường gãy gánh.

Trong cuộc tấn công lần thứ tư, một viên mãnh tướng của quân Nhung xung phong chỉ huy, hung hãn sai khiến binh lính dùng móc câu làm thang dây để đu lên thành. Gã bị Mạnh Phù Dao bắn một mũi tên chết ngay tại chỗ, rơi từ trên tường thành xuống cách mặt đất ba mươi mét, quân Nhung đại bại lui binh.

Liên tục thắng quân Nhung, sĩ khí dân chúng trong thành vốn tiêu tan vì viện quân không tới liền khôi phục lại vài phần. Thiết Thành lặng lẽ hỏi Mạnh Phù Dao, quân Nhung có thể rút lui hay không.

Mạnh Phù Dao dõi mắt về phía trần trời đằng xa, sau một lúc thật lâu bình thản đáp, “Không, sự tình còn lâu mới kết thúc... Thời khắc khó khăn nhất của chúng ta cuối cùng cũng tới rồi.”

Xui xẻo là nàng đoán đúng y chang, Khi quân Nhung nhận ra Diêu thành là một cục xương cứng cỏi hoài không vỡ, chúng liền hèn hạ áp dụng chiến thuật mà trong tình huống này các quân đội khác đều thực hiện: vây thành.

Lương thảo Diêu thành còn rất ít – vốn là còn rất nhiều, nhưng mấy ngày hôm trước Đức vương gửi thư tới, bảo rằng bởi vì huyện Hoa phụ trách vận chuyển quân lương, nhưng do thời tiết đang mùa đông lại vừa trải qua hạn hán khiến sông ngòi khô cạn, không thể nào vận chuyển lương thực bằng đường thủy được, mà đến nay quân tiếp viện lương thực vẫn chưa tới. Doanh trại quân tiên phong không thể một ngày không thể một ngày không có lương thực, nên Đức vương điều động lương thảo từ Diêu thành, hứa hẹn là khi lương thảo từ huyện Hoa đưa tới sẽ lập tức trả lại – bây giờ xem ra, chờ đến ngày ngày ấy trả lại lương thực thì chả còn bụng đâu nữa để ăn.

Lương thảo còn lại chỉ có thể chống đỡ không quá mười ngày, nhưng vấn đề nguy hiểm nhất hiện tại không phải là lương thảo, mà là Diêu thành là nơi tụ cư của hai dân tộc người Hán – Nhung sống chung với nhau, nên nơi đây lúc nào cũng giống một thùng thuốc nổ, đầy ắp những tia lửa nhỏ luôn chờ bùng cháy, chỉ cần hơi sơ suất một chút là có thể bị người trong thành kích nổ. Nếu chỉ dựa vào vẻn vẹn tám trăm vệ sĩ, lại phải chống chọi với cường địch bất cứ lúc nào cũng có thể tập kích bất ở bên ngoài đã mệt mỏi rồi, vậy thì lấy sức đâu mà phòng bị những mối lửa chỉ chít được nhen nhóm từ bên trong?

Cầu viện Nguyên Chiêu Hử? Ất hẳn lúc này hẳn đã lên đường đi đến bờ biển Đông xa tít mù khơi, vượt qua hết lãnh thổ nước Vô Cực phải mất hơn nửa tháng, cả đi cả về làm sao chờ nổi? Huống chi nơi đó đâu phải không có chiến sự đang diễn ra? Mạnh Phù Dao không muốn ý lại vào hẳn một cách mù quáng. Diêu thành là của nàng, nàng sẽ tự mình bảo vệ thành đến cùng.

Mạnh Phù Dao gầy hẳn đi, gầy đến độ hai gò má đã hơi hơi nhô cao, sắc mặt cũng có chút tiêu tụy, duy chỉ có đôi mắt vẫn sáng ngời như ánh sao. Nàng hạ lệnh thực hiện chế độ phân phối lương thực ở Diêu thành, cắt bớt khẩu phần ăn của mình trước tiên, mỗi ngày chỉ ăn hai cái bánh bao. Nghiêm túc từ chối thức ăn do Thiết Thành đưa tới, chỉ nhận lấy bánh kẹo và hoa

quả --- Nguyên Bảo đại nhân bị đá cũng xui xẻo đủ rồi, không thể để nó gây đi được.

Nàng không biết quyết định của mình đã khiến một nhóm người tranh cãi gay gắt, đó là những ám vệ chuyên dụng mà Nguyên Chiêu Hủ để lại. hân chỉ mang theo một nửa, còn một nửa để lại bên cạnh nàng, chỉ với duy nhất một mệnh lệnh: bảo vệ nàng.

Toán hộ vệ này chia làm hai ý kiến trái chiều nhau: một bên yêu cầu phải nhanh chóng gấp rút phái người gửi thư báo cho chủ tử xin cứu viện, một bên không đồng ý, cho rằng quân lực của ta và địch quá chênh lệch nhau, quân Nhung có thể tấn công Diêu thành bất cứ lúc nào, đến lúc đó nhiệm vụ bảo vệ Mạnh phù Dao giữa vòng vây năm vạn đại quân là trọng trách của bọn họ, nên bất luận thế nào bọn họ cũng không thể phân tán lực lượng. Cuối cùng ý kiến thứ hai được nhiều người tán đồng hơn, những hắc y nhân ẩn thân bên cạnh Mạnh phù Dao tiếp tục lặng lẽ ẩn thân, chờ đợi đến thời khắc hiểm nguy.

Dân chúng Diêu thành chờ đợi mỗi mòn, hy vọng viện quân đến cứu đã bị đánh mất từ lâu, mỗi ngày họ đều xếp hàng đến trước cửa huyện nha lặng lẽ nhận thức ăn, rồi lại ngẩn ngơ chia nhau ăn. Đầu đường góc hẻm từ từ xuất hiện những kẻ tranh giành thức ăn ẩu đả nhau, có người đang đi trên đường, đột nhiên căng thẳng không chịu nổi nên đâm bùm bụp vào đầu mình. Bầu không khí tối tăm vì tuyệt vọng, vì bị vứt bỏ, tựa như một cơn mưa âm thầm xối ướt cả người, im hơi lặng tiếng lan tràn khắp Diêu thành.

Mạnh Phù Dao nhốt mình trong huyện nha không gặp bất kì người nào, ngoại trừ những việc thường ngày như lên tường thành chỉ huy và an bài quân thủ thành, gần như nàng không bước chân ra khỏi cửa. Vẻ nóng nảy bất an từ từ tắt ngóm trong mắt nàng, thay vào đó là quyết tâm chiến đấu đến cùng và sự trầm tĩnh. Đến ngày thứ chín, bỗng nhiên nàng bảo Diêu Tấn đưa thức ăn đến, Diêu Tấn đưa bánh bao chay lên, Mạnh Phù Dao vung tay lên nói:

“Thịt, bà đây muốn ăn thịt!”

Diêu Tấn trừng to mắt nhìn nàng, không hiểu người nào đó gần đây ăn uống như một nhà sư khổ hạnh sao đột nhiên lại tự động thay đổi. Mạnh Phù Dao cũng chả buồn giải thích, ăn như gió cuốn mây tan rồi quệt miệng đứng dậy đi liền.

Đi được vài bước đột nhiên ngoái đầu lại nói: “Diêu Tấn, gần đây sắc mặt người lạ lắm, có tâm sự à?”

Diêu Tấn vốn đang thần thờ, bất chợt nghe nàng hỏi liền hoảng hốt giật mình, lắp bắp “... Không, không có...”

“Đi theo ta thật khiến người chịu thiệt thòi.” Mạnh Phù Dao không nhìn y, lẩm bẩm, “Người đường đường là một siêu trộm, ăn trộm là nghề của người, đi theo ta làm quản gia quả thật mất hết tiền đồ. Bây giờ Diêu thành đầy rẫy nguy hiểm, người không nhất thiết phải bị bó buộc nơi này, muốn đi thì hãy đi đi.”

Nói xong nàng không đợi Diêu Tấn đang nghẹn họng trả lời, đã vội bước ra ngoài.

Dẫu có xảy ra chuyện gì thì nắng ban mai nơi phía chân trời vẫn tỏa sáng, kiêu ngạo rực rỡ, Mạnh Phù Dao đưa tay lên che ánh mặt trời, chớp chớp mắt, mỉm cười.

Nàng chìa tay ra, ánh sáng mỏng manh trong suốt đậu trong lòng bàn tay nhỏ bé, nàng từ từ xiết nắm tay lại, tựa như cất giữ lại những tia nắng mai ấy.

Sau ngày hôm nay, có lẽ nàng sẽ không thể nào nhìn thấy sắc nắng tinh khôi và đẹp đẽ như thế này nữa.

Những việc nàng sắp phải làm, nơi nàng sắp phải đến, có lẽ như một hố đen sẽ nuốt chửng mất tương lai của nàng. Mà trên đường đến nơi đó, có lẽ còn có rất nhiều gian nan đang đợi nàng.

Nhưng mà, có sao đâu nhỉ? Đời người phải làm chuyện mình nên làm, dẫu cô đơn đi ngược trong chiều gió vẫn kiên định thủy chung, phải chăng đó là niềm vui tự nhiên vốn có của con người?

Dù phải đối mặt với trăm vạn người, ta vẫn hướng về phía trước.

“Rầm!” Mạnh Phù Dao đá văng cửa lớn huyện nha, bước ra ngoài.

Dân chúng người Hán tụ tập ngoài cửa rất nhiều, già trẻ dắt dìu nhau, nhìn nàng bằng ánh mắt mong đợi.

Lương thảo trong thành đã sắp cạn kiệt, dân chúng trông mong nàng đưa ra chủ ý mới. Trong lòng mọi người, vị Thành chủ đã mang đến bóng đá, điệu Waltz tình yêu, câu lạc bộ cùng các loại hình giải trí mới lạ chẳng theo quy tắc nào là một người thông minh, mọi người tin tưởng rằng nàng sẽ nghĩ ra được một diệu kế vừa tài tình vừa có thể kháng địch một cách hiệu quả.

Mạnh phù Dao nhìn những ánh mắt tha thiết ấy, những ánh mắt vừa sợ hãi vừa đói khát thì trong lòng đột nhiên bức bối, há hốc miệng, những lời muốn nói bỗng dưng không thể thốt ra.

Nàng nhắm nghiền mắt, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Gió mơn man thổi tới, trong làn gió nhẹ nhàng mang theo không khí mát rượi, mùa xuân sắp đến rồi...

Dẫu mùa xuân có đến quá muộn, thì hoa cỏ trên khắp ruộng đồng đến hẹn vẫn đâm chồi nảy lộc xanh tươi...

Mạnh Phù Dao cúi đầu, mở mắt ra, ánh mắt trong veo mà kiên quyết.

“Các hương thân phụ lão, Diêu thành đang lâm cảnh hiểm nguy, khó lòng chống đỡ, rồi sẽ thất thủ trong nay mai, có câu “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, nếu cứ ngoan cố chống cự đến cùng thì ngày thành bị phá chính là ngày sinh linh Diêu thành đồ sát, bản huyện không muốn nhìn thấy mấy vạn bô lão trong thành vì sự khư khư cố chấp của Thành chủ mà vùi thây dưới tay quân Nhung, thành này... không phòng thủ nữa!”

Một câu thốt ra kinh động lòng người, như sét đánh ngang tai đám đông, đủ sức khiến tất cả dân chúng tức giận đến mức hoàn toàn nghẹn họng.

Diêu Tấn và Thiết Thành đuổi theo đến nơi đều kinh ngạc nhìn Mạnh Phù Dao, không thể tin được nàng lại nói những lời như vậy, Mạnh Phù Dao không nhìn bất kì ai, cắn chặt môi, im lặng không nói thêm lời nào.

Một lúc lâu sau đó chợt vang lên tiếng gào khóc chói tai, như một thanh đao sắt bén đâm xuyên bầu không khí, khiến đám đông đang kinh ngạc đến ngây người đồng loạt rung chuyển.

“Đồ nữ nhân ích kỉ, đề tiện ác độc! Mi muốn bán đứng Diêu thành!”

Có người tức giận mắng:

“Điên rồi, người điên rồi, người muốn dùng mạng toàn bộ dân Hán trong Diêu thành để đổi lấy mạng người!”

Có người nhặt đá lên chọi, “Ném chết con tiện nhân này.”

Nhiều người khác bắt đầu gào khóc, xông lên khố sở cầu xin.

“Chúng tôi còn đánh được mà! Chúng tôi sẽ cùng nhau thủ thành! Chúng tôi sẽ đào hết nhà cửa đem lên thành lâu! Thành chủ, đừng đầu hàng... Đức vương điện hạ sẽ tới!”

Những hài tử còn chưa trưởng thành, mếu máo bò tới, luồn tay qua những khe hở của đám đông túm chặt lấy gấu áo của Mạnh Phù Dao, ôm lấy chân nàng mà khóc, từng giọt từng giọt rơi xuống giày nàng.

“Thành chủ... Thành chủ... đừng... đừng mà... nếu người đầu hàng, bọn chúng sẽ giết hết chúng tôi... van xin người, van xin người...”

Những ông lão vươn bàn tay gầy guộc trắng bệch, loạn choạng té ngã, lồm cồm bò dậy rồi lại té ngã, giàn giụa nước mắt, tay run lẩy bẩy nhìn nàng nài nỉ “Thành chủ...”

Đám đông hoảng loạn luống cuống như vũng nước xoáy bị cơn gió hung hãn thổi cuốn lên cuộn cuộn, những tiếng van xin xé gan xé ruột, những dòng nước mắt nghẹn ngào nóng hổi đều đổ lên người nàng. Bóng dáng mảnh khảnh của nàng kẹt ở giữa, tựa như một con thuyền bé xíu bơ vơ giữa biển khơi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vùi lấp bởi những con sóng cả.

Dáng người Mạnh Phù Dao vẫn luôn thẳng tắp, khuôn mặt trắng bệch không động một giọt nước mắt nào, ánh mắt trống rỗng, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn về phương trời xa, sau một lúc thật lâu mới chậm rãi buông cánh tay phải vẫn giấu sau lưng.

Mạnh Phù Dao từ từ mở túi đồ trong tay ra.

Bên trong túi đồ là ấn quan của Thành chủ, danh sách hộ tịch, và hồ sơ những vụ án ở Diêu thành... đó là tất cả những vật đại biểu cho người có quyền lực cao nhất Diêu thành.

Mạnh Phù Dao giơ cao túi đồ lên, bình thản huơ túi đồ một vòng trước mặt đám đông.

Quyết tâm đã hạ, không thể nao núng.

Nhìn thấy túi đồ trong tay nàng, chút hy vọng cuối cùng của người Hán liền tan biến mất như một làn khói, đám đông ngây ngốc trợn mắt nhìn túi đồ, tựa như trừng mắt lom lom nhìn đao phủ chuẩn bị chặt đầu mình.

Mạnh Phù Dao không để ý đến họ nữa, nói với những người Diêu thành đang bám theo mình, “Chắc hẳn các người đã nghe thấy lời ta nói rồi chứ? Hôm nay ta muốn đầu hàng dân thành, các người muốn đi theo giúp ta sao?”

Những người đi đầu chạm phải ánh mắt của nàng trong lòng đều cảm thấy run rẩy, bất giác gật đầu chẳng hề hay biết. Mạnh Phù Dao mỉm cười máy móc, xách túi đồ chậm rãi bước xống bậc thêm.

Chân khí tản mát khắp toàn thân nàng, sắc lạnh ghê người tựa như những mũi đao kiếm vào da thịt. Một số người Hán muốn xông lên nhưng liền bị đẩy ngã từ xa, cứ mỗi lần Mạnh Phù Dao tiến lên một bước thì đám đông buộc phải lùi lại một bước. Dần dà đường được từ từ mở ra.

Có thêm rất nhiều người Hán chạy đến, dàn thành hai hàng trái phải miên man trên con phố dài ngoằng, mọi người đều bất lực nhìn nàng tiến về phía trước trong vòng vây bảo vệ của người Nhung. Họ xiết chặt nắm đấm, ánh mắt hung ác và cay nghiệt nhắm thẳng về phía nàng. Hận ý như những mũi tên đen sì bắn ra tua tủa, mỗi mũi tên đều đâm thủng tim gan nàng, máu thịt bầy nhầy lẫn lộn trong gió lạnh căm căm ngày hôm đó.

Đây là một con đường dài dằng dặc, một con đường ngập tràn sỉ nhục.

Gần như khi nàng bước một bước thì những người Hán sau lưng nàng lại buông ra một câu sỉ nhục, sau đó hung hăng ném những thứ đang cầm trong tay lên tấm lưng nàng – nào là thức ăn nát vụn, nào là những mẩu bánh bao đã được gặm một nửa cứng như đá, nào là hòn đá được nhặt lên từ cống rãnh còn nhơ nhớp bùn lầy...

Bóng lưng Mạnh Phù Dao vẫn thẳng tắp, tuyệt không ngoái đầu. Búi tóc nàng rối bời, bị vô số thứ ném đến xiêu vẹo, treo lủng lẳng trông rất đổi buồn cười. Áo choàng của nàng chẳng mấy chốc đã dính đầy vết bẩn, có cả những nước bọt nước mũi của những đứa trẻ phun lên người nàng. Những vệt vàng vàng trắng trắng loang lổ bám khắp vạt áo nàng, nhưng nàng cũng chẳng màng để ý.

Đường dầu có dài đến đâu, cũng có ngày sẽ đi đến cuối...

“Không!”

Sau lưng chợt có tiếng thét vang.

Là Thiết Thành.

Cuối cùng, hắn cũng không kìm nén nổi cảm giác căng thẳng tột cùng vào lúc này, hắn không thể dằn lòng trơ mắt nhìn Mạnh Phù Dao tiếp tục bước đi trên con đường có hàng vạn người sỉ nhục nàng, nhìn toàn thân nàng dính đầy vết bẩn, nhìn bóng lưng mảnh mai gầy guộc của nàng lầm lũi bước đi trong cô độc. Hắn cảm thấy mọi thứ trên thế giới này đều đảo lộn hết thảy rồi, những hòn đá bắn thiu và rau quả thối nát kia như nện vào lòng hắn, đập nát chẳng hề hay biết, xé rách toàn thân hắn.

Hắn điên cuồng hét vang.

“Không! Nàng không phải như vậy! Không phải! Không phải!”

Hắn gào thét những câu lộn xộn không đầu không đuôi, liều mạng lao lên ngăn cản đám đông đang phấn nộ, “Nàng không phải như vậy, nàng không phải, nàng không phải...”

“Người bị sắc đẹp mê mẩn tâm trí rồi!” Có người oang oang chế nhạo, “Mắt người mù hủ, không nhìn thấy quan ấn sao?”

Có người lạnh lẽo cười, “Không phải người từng nói người muốn cười à sao? Từ lâu các người đã ngang nhiên qua lại với nhau còn gì? Vậy đấy, gã người Nhung khốn nạn kia, mau cắt đi với ả tiện nhân của người đi.”

Kẻ ấy vung tay ném mạnh một hòn đá, đập chuẩn xác vào trán hắn, máu tươi lập tức bắn ra. Thiết Thành lau máu trên trán mình, ngây ngốc nhìn kẻ vừa mới ném đá. Mấy ngày trước đây, hai người còn là đồng đội thân thiết nhất của nhau khi chơi bóng mà.

Hắn cúi đầu nhìn đôi bàn tay đầy máu của mình, bất chợt hiểu được cảm giác trong lòng của Mạnh Phù Dao lúc này đây.

Trong khoảnh khắc ấy, hắn bỗng nhiên nhớ lại những hình ảnh Mạnh Phù Dao mấy ngày qua. Hắn nhớ ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ nữ tử này, chói lòa, dám nghĩ dám làm, vững chắc như bàn thạch. Hắn nhớ đôi mắt trắng đen minh bạch của nàng thường nhìn về hướng sông Tuy Thủy với vẻ ưu tư. Nhớ nét trầm mặc của nàng trong những đêm tối chong đèn thâu đêm suốt sáng, nhớ câu nàng thường lầm bầm, “Vào đất chết để tìm đường sống...”, thời khắc ấy hắn bất giác hiểu được tâm tư của nàng...

Nàng muốn trá hàng! Sự phản nộ và công kích của bách tính Diêu Thành chính là lẽ vạ ra mắt mà nàng gửi đến địch quân, để chứng tỏ thành ý của mình! Mục đích trá hàng của nàng là gì? Một người đối đầu với năm vạn đại quân, nàng có thể làm được gì chứ...

Thiết Thành ngây ngốc đứng đờ ra rồi bất chợt rung mình, thành linh xoay người đuổi theo Mạnh Phù Dao. Nhưng cơn thịnh nộ của mọi người xung quanh đã bị hắn khơi lên cháy bùng như ngọn lửa, lúc này bất kì ai bên vực Mạnh Phù Dao cũng trở thành kẻ thù của họ, nhất định phải chịu chung số phận bị trói trên giá treo sủi nhục, vùi thân trong lửa giận ngút trời!

Cả đám đông cùng ùn lên, có kẻ dùng tay kéo, có kẻ dùng răng cắn, có kẻ dùng đầu cụng. Bọn họ không thể tiếp cận Mạnh Phù Dao, nhưng có thể

tiếp cận Thiết Thành. Chẳng mấy chốc hãn đã bị đám đông vùi lấp, hãn liều mạng vùng vẫy dẫm đá, cố gắng lao về phía Mạnh Phù Dao, giữa đồng đất đá bùn lầy đủ thứ tạp nham bay loạn xạ, gào thét khản giọng “Nàng không phải như vậy! Nàng không phải như vậy, không phải như vậy đâu! Mạnh Phù Dao, đừng mà, đừng làm vậy mà! Đừng làm vậy mà...”

Âm cuối của hãn ngân rất dài, như máu bắn tung tóe ướt đẫm đám đông, âm thanh ngập tràn bất lực và tuyệt vọng. Đó là nỗi tuyệt vọng và sự bất lực khi phải trở mắt nhìn người mình tôn kính đi vào đường cùng, bản thân lại chẳng làm gì được. Đó là sự bất lực và nỗi tuyệt vọng khi phải trở mắt nhìn vật hy sinh tự nguyện bước lên đàn tế, mà lại bị người đời không rõ nguồn cơn xâu xé, còn mình lại chẳng thể thanh minh dù chỉ một lời. Tiếng thét ấy thảm thiết khôn cùng, như tiếng sói bị đàn vứt bỏ, cô độc một mình trên vách núi cheo leo, nhìn ánh trăng sáng vắng vặc trên cao mà cất tiếng tru dài thê lương thống thiết.

Tiếng thét kia vượt qua đám đông huyên náo, truyền rành mạch từng chữ vào tai Mạnh Phù Dao, nhưng nàng vẫn quyết không ngoái đầu nhìn lại.

Cuối cùng nàng đứng trước cổng thành, phất tay ra hiệu cho người Nhung mở cửa.

Cổng thành khép kín nhiều ngày rầm rầm mở ra, thành linh trên thành lâu chợt có tên bắn xuống. Những binh lính người Hán đã dũng cảm giữ thành mấy ngày nay không nén được sự tức giận tột cùng, cong cung bắn người đứng đầu Diêu Thành từng hạ lệnh thủ thành mấy ngày trước.

Mạnh Phù Dao vung tay, tóm được toàn bộ tên bắn, tiện tay bẻ gãy trước mặt mọi người rồi quẳng chúng đi, tên cắm xuống một thước, tạo thành một lỗ sâu trên mặt đất.

Nàng ngẩng đầu, ánh mặt trời từ trên cao rọi xuống bị cánh cổng sừng sững phân đôi, một nửa bên này sáng lòa một nửa bên kia lại tối tăm. Mạnh

Phù Dao đang đứng ở nơi giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối.

Nàng ngẩng đầu lên, khẽ khàng nhắc chân bước qua. Tiến thêm một bước nàng sẽ vĩnh viễn không thể quay trở lại Diêu Thành, thậm chí không thể trở lại những chốn cũ mà nàng hằng lưu luyến. Mà người hứa đã hứa chờ nàng đợi nàng, có lẽ kiếp này đã định hai người đôi ngã phân ly.

Nàng cắn môi thật mạnh mặc cho đau đớn mặc cho máu chảy, nhưng nỗi đau thể xác này nào có thể sánh bằng nỗi đau trong lòng nàng lúc này đây.

Thế rồi nàng đưa chân bước tới, nhẹ nhàng mà kiên quyết.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng thét bi thống của Thiết Thành.

“Phù Dao.”

Tiếng thét ấy đủ sức đâm xuyên bảy tầng giáp sắt, như một cỗ xe bằng thép phá cổng thành nhuộm thắm máu tươi, rít gào lao đến, hùng hổ công phá sự kiên trì nhẫn nại vốn đã lung lay sắp đổ trên quãng đường này.

Cuối cùng, nàng cũng để lệ rơi đầy mặt.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35+21: Hiểm Nguy Cận Kề

Một bóng người nhỏ bé chậm rãi bước ra từ cổng thành sừng sững, dưới tường thành cao vờn vờn ngát xanh là thiếu niên mặc bộ quần áo màu xanh thẫm, mảnh mai như lá liễu đầu cành, chỉ cần một ngọn gió nhẹ lay cũng buông mình rũ xuống. Nhưng không ai biết được rằng, ẩn trong thân thể mảnh mai nhỏ bé ấy là một ý chí vô song, dù có là sương gió cắt da cắt thịt hay nhân tâm thế sự phũ phàng cũng không thể bẻ gãy.

Mạnh Phù Dao ngược nhìn ánh mặt trời, khẽ nheo mắt lại.

Từ đầu đến cuối nàng không hề chớp mắt, chỉ để mặc cho chút nắng vàng của ngày đông trắng buốt giá lạnh hong khô nước mắt mình. Nếu nàng đến quân doanh của quân Nhung với đôi mắt sừng đỏ, nàng sẽ bị chém thành thịt vụn ngay tức thì.

Nàng đã nghe đã hiểu tiếng thét xé ruột xé gan của Thiết Thành, biết Thiết Thành đã ngộ ra được dụng ý của mình, nàng cũng được an ủi phần nào --- bước đi hết con đường bị ngàn người sỉ vả nhục nhã này, dầu nàng có kiên cường sắt đá cũng không khỏi nảy sinh cảm giác thê lương. May mắn làm sao, giữa những oán hận căm thù vẫn còn một người thật tâm thấu hiểu được nàng, khiến lòng nàng cảm thấy đôi chút ấm áp.

Mạnh Phù Dao mang theo túi đồ chứa những thứ đại diện cho người có quyền lực cao nhất của Diêu thành, bước về phía doanh trại của quân Nhung.

Đó là doanh trưởng của năm vạn đại quân, những lều trại miên man nhấp nhô như những con sóng mù khơi, phóng mắt không thấy bến bờ. Giữa muôn trùng sóng vỗ, nàng chỉ như một giọt nước giữa biển khơi, trong tích tắc bị che lấp bởi vô vàn sóng cả.

Nhưng nàng vẫn dẫn bước mà chẳng hề sợ hãi, giơ cao túi đồ trong tay trước rừng gươm giáo dựng lên trong nháy mắt, trước hàng vạn ánh mắt phòng bị tràn đầy địch ý của những binh lính người Nhung.

“Thành chủ Diêu thành xin đến hiến thành”

Tiếng “xoẹt” vang lên, lập tức gươm giáo liền hơi hạ xuống, binh sĩ quân Nhung đứng ngẩn người rất lâu mới quay về bẩm báo. Một lúc sau đó có một viên tướng bước ra, đôi mắt sắc lẹm như chim cắt nhìn Mạnh Phù Dao chăm chăm, sau đó còn liếc nhìn từ đầu đến chân dáng vẻ nhếch nhác của nàng, cất giọng ồm ồm: “Nếu đồng ý quy hàng sao không mở cổng thành ra đón chúng ta vào? Sao lại chỉ có một mình người đến đây?”

“Nếu ta mở cổng thành chào đón thì các người liệu có chắc chắn dám bước vào không? Không sợ ta phục kích sao?” Mạnh Phù Dao nhếch mày nói tiếp, “Có việc gì bày tỏ thành ý tốt hơn là việc bản Thành chủ một thân một mình đi đến đại bản doanh của ngài chứ?”

Tướng lĩnh kia liền cứng họng, mấy ngày qua bọn họ đã nhiều lần giao chiến, cũng đã thọ giáo những thủ đoạn của vị Thành chủ luôn có những hành động bất thường này. Dùng vền vẹn tám trăm người đối chọi với năm vạn đại quân, chẳng những không thất thủ trong những đợt tấn công mở đầu mà còn lần lượt giết chết ba vị tướng lĩnh của họ. Nếu được người này chào đón, dĩ nhiên là bọn họ cũng không dám vào.

Nhưng bây giờ người này đã đến đây, một người nhỏ bé như thế này có thể giở trò gì trong vòng vây năm vạn đại quân của họ? Điều này tuyệt đối không có khả năng xảy ra.

“Đi theo ta!” Sau khi cân nhắc thật lâu, gã lên tiếng bảo.

Sau khi tuần tự trải qua ba lượt khám xét, Mạnh Phù Dao mới gặp được chủ soái quân Nhung là Đồ Thiếp Mục Nhĩ.

Trước khi vào gặp được Đồ Thiếp Mục Nhĩ, thân vệ của hắn ta lại khám xét nàng từ trên xuống dưới một lần cuối, xong đâu đấy mới lảng lạng lui xuống. Mạnh Phù Dao vô cùng bình thản chờ tên này khám xong, quay đầu khách khí hỏi “Xong rồi à?”

Tên này liền giật mình, vừa ngước lên liền chạm phải ánh mắt của nàng, bất giác cảm thấy tận đáy lòng mình rét lạnh, Mạnh Phù Dao thản nhiên bước vào chẳng buồn ngoái lại.

Từ ngoài trời chói chang ánh nắng bước vào bên trong màn trướng âm u, Mạnh Phù Dao chưa kịp thích ứng bèn nheo mắt lại, lập tức nhận ra được ở một góc nào đó trong căn lều to rộng âm u này, có một đôi mắt sắc nhọn như kim đâm nhức nhối vào da thịt mình.

Nàng vô thức ngoái đầu nhìn, người ngồi trong góc lại ngoảnh mặt đi.

Mạnh Phù Dao nhìn khắp xung quanh một lượt, trong doanh trướng là những tướng lĩnh mặc quần áo sắc sỡ đang ngồi. Chỉ có chủ tướng Đồ Thiếp Mục Nhĩ ngồi ngay ngắn, những người khác đều đang ăn thịt, uống rượu hoặc tùy tiện rung chân. Khắp xung quanh nồng nặc một mùi hỗn tạp khó chịu của chè dầu, thịt bò, lông dê, pha lẫn mùi mồ hôi dơ bẩn của nam nhân.

Ngồi rung chân trước mặt chủ tướng? Khắp thiên hạ này không ai lại trị quân như thế, đây là họ cố ý ra oai phủ đầu nàng, phô bày sự khinh bỉ.

Nàng còn chưa nhìn hết xung quanh thì một tên ngồi trước mặt nàng đã cất giọng khinh khinh: “Người là Thành chủ Diêu thành.”

Hòa với thái độ của gã, chúng tướng lĩnh đều nhìn nàng với ánh mắt lạnh lẽo, khắp xung quanh bao phủ sát khí, tựa như những con thú khát máu đang thở hồng hộc nhìn con mồi một cách thèm thuồng.

Mạnh Phù Dao lặng thinh không đáp, chậm rãi mở túi đồ trong tay.

Ấn đồng vàng rực chiếu sáng khắp xung quanh, rơi thẳng vào những ánh mắt đang lom nhom nhìn nàng, Mạnh Phù Dao rành mạch nói ra từng chữ giữa những lời bàn tán xì xầm, “Ta, Thành chủ Diêu thành Mạnh Phù Dao, mục đích đến đây là để hiến thành, lấy ấn Thành chủ này dọn đường cho các vị vào Diêu thành, thậm chí có thể tiến vào thành đô nước Vô Cực.”

“Thật phách lối!” Chủ soái Đồ Thiếp Mục Nhĩ có sắc mặt vàng như nghệ nhìn chòng chọc Mạnh Phù Dao, từ giọng điệu đến thần sắc đều lạnh lẽo âm trầm đến ngạt thở, “Diêu thành chỉ là một thành trì nhỏ xíu, ta muốn đoạt chẳng khác nào lấy vật trong túi, cần phải đợi người đến hiến sao? Thế nào là dọn đường?”

“Thật phách lối!” Mạnh Phù Dao mĩa mai cười, “Một thành trì nhỏ xíu như Diêu thành, chỉ có tám trăm thủ vệ, mười ngày lương thảo, không có tường cao pháo dữ, không có quân luyện trăm lần, vậy là lại đủ sức ngăn năm vạn dũng sĩ của tướng quân trong gần nửa tháng. Tướng quân lấy món đồ trong túi cũng lâu quá lâu, khó quá khó đấy.”

“Người!”

“Lắm nhảm ít thôi!” Mạnh Phù Dao ném túi đồ trong tay, mày dựng mắt quắc, “Ta đến hiến thành, Bình Diêu đại soái ngài là một trong ba lộ đại quân, lại tấn công Diêu thành nhỏ bé mãi chẳng xong, ngài ăn nói thế nào với ahi vị vương Nam Nhung và Bắc Nhung đây? Ngài còn mặt mũi để gặp mặt những đại soái của các lộ đại quân khác đang liên tục chiến đấu và giành thắng lợi? Ngài làm gì để khích lệ quân tâm đang dần dà nhụt chí, để bọn họ liều chết xung phong vì ngài trong những trận đánh sau này? Ta đến

hiển Diêu thành là cách tốt nhất để khôi phục quân tâm. Ta đến giúp ngài đó, ngài, hiểu chưa?”

Hai chữ cuối cùng của nàng hùng hồn như sấm vang chớp giật, khiến các tướng Nhung tỏ thái độ khinh miệt trong trường đều đồng loạt bật người dậy, thịt bò, chè dầu trong tay họ đột ngột rơi xuống chân, đăm đăm nhìn Mạnh Phù Dao. Bỗng nhiên nàng cột lại túi đồ, đeo lên vai rồi quay lưng đi thẳng.

“Lão tử là anh hùng, chưa từng bại dưới tay các người! Nếu không có kẻ thọc gậy bánh xe, lão tử đã trò chuyện với thi thể của các người rồi! Ta vì nản lòng thối chí nên mới đến đây hiển thành, để đi tìm một minh quân cho mình, cũng tìm một lối thoát cho con dân tướng sĩ của ta. Đám rợ Nhung đầu óc ngu si tứ chi phát triển các người, khinh ta? Lão tử không hầu hạ đâu!”

“Đợi khi các người đến chân Diêu thành, các người sẽ bị tiền thủ của ta bắn chết từng tên một!”

Nàng xốc lại túi đồ trên vai, phớt lờ hết thấy những thủ lĩnh người Nhung ở phía sau đang định tiến lên khuyên giải, xoay người cất bước chẳng chút do dự.

“Khoan đã!”

Phía sau truyền đến tiếng quát nặng nề.

Mạnh Phù Dao dừng bước , bóng lưng vẫn đương quay về phía trong doanh trường, hé môi đắc ý cười nhưng lại ngập nổi bi thương.

Quả nhiên ta đoán đúng, các người là người mềm nắn rắn buông...

Trước khi đến đây, Mạnh Phù Dao đã cân nhắc rất lâu xem mình nên uốn gối khom lưng, bất chấp tất cả để chiếm lấy sự tin tưởng của chủ tướng

quân Nhung, hay là nên kiêu căng hống hách chẳng thềm nhường, khoa trương ngang ngược để trấn áp bọn họ. Cuối cùng, nàng chọn cách thứ hai. Nàng tin rằng, với hiểu biết của nàng về người Nhung thì phương án nổi trận lôi đình, lấy công làm thủ, không chừng cho đối phương cơ hội suy xét sẽ là thu được hiệu quả.

Sự thật nàng đã thắng.

Đồ Thiếp Mục Nhĩ ở phía sau không thể ngồi yên trên soái trưởng thêm chút nào nữa, gã vén vạt áo, vội vàng bước xuống, “Mạnh Thành chủ đừng vội, đừng vội mà, các tướng quân không hiểu chuyện, thất lễ với ngài...”

Nàng chẳng buồn để ý, dừng dừng bước tiếp.

“Thành chủ, hôm nay ngài đến đây quy hàng, bản soái cực kì vui sướng. Người đâu, mau dọn chỗ cho Thành chủ! Đến đây, đến đây, Mạnh Thành chủ, để ta giới thiệu với ngài... Đồ Thiếp Mục Nhĩ túm chặt Mạnh Phù Dao, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ.

Ngay từ lúc đầu, gã vẫn luôn quan sát Mạnh Phù Dao. Thành chủ này, tuy trẻ hơn ngoài dự kiến, nhưng trời sinh khí thế bức người, rành rành là kẻ đến xin hàng vậy mà chỉ vì một lời không vừa ý đã cuốn gói ra đi. Gã ở trên uy thế hùng dũng, các tướng lĩnh xung quanh sát khí bừng bừng mà cũng chẳng làm sắc mặt người này mảy may thay đổi. Hơn nữa, từng câu từng chữ lại vạch rõ tình thế quân Nhung như trong lòng bàn tay, câu nào câu nấy đều nói trúng những điểm yếu của quân Nhung. Nhân tài như vậy, cho dù không đến hiến thành thì cũng xứng đánh được thu nhận. Nếu Đại vương gặp được người như thế này thì nhất định sẽ vui mừng, dù ít hay nhiều thì đây cũng là công lao của gã.

Gã cũng mạnh nha suy nghĩ việc có phải Mạnh Phù Dao trá hàng hay không, nhưng trên đời này làm gì có kẻ điên rồi như vậy, nếu đến trá hàng thì sao có thể bỏ đi mà không chần chừ do dự. Với kinh nghiệm giao chiến

cùng Mạnh Thành chủ kia mấy lần, nếu người này uốn gối khom lưng, nhẩn nhục thì gã sẽ đề phòng kỹ càng ngay lập tức.

“Mạnh Thành chủ!” Gã tự động nắm tay Mạnh Phù Dao đi vào, “Vừa rồi chúng ra thật thất lễ với ngài, bản soái xin nhận tội...”

Mạnh Phù Dao xoay người, nhướn mày hỏi: “Đại soái tin ta sao!”

Đồ Thiếp Mục Nhĩ gượng gạo cười, đáp liên hồi: “Dĩ nhiên! Dĩ nhiên!”

Mạnh Phù Dao từ tốn tháo túi đồ, lấy ấn quan ra giao cho Đồ Thiếp Mục Nhĩ, cười nói: “Nếu vậy, xin Đại soái hãy đưa ấn quan này cho các vị tướng quân xem, để sau này không ai nói rằng ta cầm ấn quan giả đi lừa người!”

“Không có chuyện đó đâu.” Đồ Thiếp Mục Nhĩ nhận lấy ấn quan, “Nhưng Thành chủ đã nói vậy, thì mấy kẻ mù các người hãy xem thành ý của Mạnh Thành chủ đi.”

Ấn quan được truyền lần lượt đến tay từng tướng lĩnh, Mạnh Phù Dao đứng khoanh tay trong ánh sáng mờ mờ của doanh trướng, ngậm một nụ cười nhàn nhạt.

Có tướng lĩnh chăm chú nhìn, có người vừa liếc mắt đã ngoảnh sáng chỗ khác, có người lăm bầm “Hóa ra rợ Hán chỉ là bọn hèn nhát.”

Mạnh Phù Dao liếc người này, mỉm cười đáp trả: “Chỉ e là người không có cơ hội chứng kiến sự anh dũng của người Hán.”

Khi ấn quan truyền đến góc trướng, tay của kẻ vừa mới liếc Mạnh Phù Dao như bị đông cứng lại. Mạnh Phù Dao liếc nhìn về hướng ấy rồi nhanh chóng lơ đi.

“Đại soái, ta đã bày tỏ thành ý của mình rồi.” Chờ họ xem xong ấn quan, Mạnh Phù Dao bình thản nói, “Phải chăng cũng nên đến lượt ngài bày tỏ

thành ý?”

Đồ Thiếp Mục Nhĩ thoáng do dự, vẫy tay gọi người đến “Người đâu, chuẩn bị vật dụng để lập thệ”

Bàn gỗ lập tức được dọn lên, trên mặt bàn đặt một bát nước trong vắt, bên cạnh là hai con dao nhọn.

Nơi đáy mắt Mạnh Phù Dao thấp thoáng nét cười lạnh lẽo, chẳng chút mảy may thương cảm.

Người Nhung khi lập thệ không cắn đầu ngón tay lấy máu, mà họ lấy máu trong tim để chứng minh thành tâm của mình.

Khay gỗ dâng lên, Mạnh Phù Dao tiến thêm một bước, dựa theo quy tắc, đáng lẽ ra lúc này Đồ Thiếp Mục Nhĩ phải đứng sánh vai với nàng. Nhưng gã lại hơi do dự, đứng sau nàng một bước, hai tên hộ vệ liền kè kè bên cạnh.

Mạnh Phù Dao chẳng hề nhìn gã cầm sao đâm thẳng vào tim như ở chốn không người. Khi mũi dao rút ra mang theo dòng máu đỏ tươi chảy xuống chiết bát nước trong veo, loang ra từ từ.

Tiếp đó nàng lùi lại một bước, tránh xa Đồ Thiếp Mục Nhĩ.

Đồ Thiếp Mục Nhĩ khẽ thở phào, bước lên cầm dao, xoay mũi dao đâm nhẹ nhẹ vào ngực mình.

Vào đúng khoảnh khắc mũi dao chạm vào ngực gã.

Tyay Mạnh Phù Dao chợt khẽ động!

Rõ ràng ban nãy nàng còn đứng ngoài tầm tay của Đồ Thiếp Mục Nhĩ, trước mặt gã còn có hai hộ vệ đứng che chắn. Nhưng không biết vì sao, sau tiếng vụn xương răng rắc, cánh tay nàng đột nhiên duỗi dài thêm một đoạn.

Chỉ trong tích tắc tay nàng đã tóm lấy bàn tay cầm dao của Đồ Thiếp Mục Nhĩ.

Nhè nhẹ... nhấn sâu.

Mũi dao đáng lẽ chỉ đâm nông vào ngực, lại chẳng dè đâm sâu đến lút cán.

Hoa máu bay tứ tán!

Tiếng rống vang dội của Đồ Thiếp Mục Nhĩ dội thẳng đến mây xanh, gần như xé nát doanh trường.

Mạnh Phù Dao vẫn không chịu buông tay, nàng lại mỉm cười, nụ cười lạnh lẽo âm u, bàn tay kia lại nhấn tâm vận thêm một cái.

Tất cả mọi người gần như đều nghe thấy tiếng máu thịt xương cốt bị phá hủy trong nháy mắt.

Máu thịt bầy nhầy phun ra đầy đầu đầy mặt Mạnh Phù Dao, Đồ Thiếp Mục Nhĩ không còn đủ sức để thét thêm lần nữa, chỉ nghe được tiếng rên hừ hự trong cổ họng, gã từ từ co giật rồi ngã phịch xuống.

Mạnh Phù Dao mỉm cười hòa nhã, thông thả rút dao ra, cổ tay vung lên chặt bay đầu Đồ Thiếp Mục Nhĩ. Nàng cũng tiện tay đâm mỗi tên hộ vệ một đao chết ngay tại chỗ, xách đầu của Đồ Thiếp Mục Nhĩ treo lưng lẳng trên thắt lưng mình, bật cười ha hả:

“Ta đã cho người thấy sự anh dũng của người Hán trước khi người châu trời.”

Nàng mặc sức bi phần, tiếng cười tựa như tiếng kêu của chim ưng trước khi vút lên tận trời cao. Âm thanh như sắt thép đập vỡ châu ngọc vang vọng

trong doanh trường nồng nặc mùi máu tanh nồng, sắc như kiếm kích, người nào bị đâm trúng ắt sẽ thụ thương.

Những tướng lĩnh kinh ngạc đến đờ người ra trong doanh trường, lúc này mới phản ứng. Nhìn thấy cái xác không đầu của Đồ Thiếp Mộc Nhĩ vẫn còn cựa quậy trong vũng máu lênh láng mặt đất, mà Mạnh Phù Dao mặt mũi dính đầy máu tươi đang ngửa đầu cười, bọn họ lập tức nổi điên.

Mạnh Phù Dao giẫm chân lên xác Đồ Thiếp Mộc Nhĩ, nhìn bọn họ ngạo nghễ cười, chột nàng khom người xoay tròn một vòng, hắc quang lóe sáng, đao Thí Thiên sau lưng chỉ tích tắc đã được rút ra nhanh như tên bắn. Nàng cầm đao bằng cả hai tay, nhảy lên lưng chừng, chủy thủ màu đen vẽ ra những vết máu đỏ chói trong không trung. Chặt! Chém! Đâm! Xuyên!

Máu tươi tung tóe, đầu lâu bay tứ tán, những đoạn tay chân đứt lìa văng khắp doanh trường rộng lớn. Giờ phút này, cuối cùng Mạnh Phù Dao cũng bộc phát tất cả mọi uất ức tích tụ trong lòng mấy ngày nay, pha lẫn nổi thống khổ khi đi qua con đường đầy nhục nhã để đến đây, trút giận lên những tướng lĩnh xui xẻo này. Lưỡi đao thấm đẫm máu tươi, lan tỏa sát khí sắc lẹm, máu tươi nhỏ xuống từ mũi đao ướt đẫm bộ y phục màu xanh thẫm của nàng.

Đây là cuộc tàn sát một chiều, các tướng lĩnh quân Nhung vốn đã trúng nhuyễn ma tán trên ấn quan của nàng, nên chẳng ai đáng làm đối thủ của Mạnh Phù Dao dù chỉ trong một hiệp.

Chỉ trong chớp mắt, mặt đất la liệt thi thể, cuộc tàn sát hung ác tàn bạo này khiến những tướng lĩnh người Nhung trời sinh dũng mãnh cũng phải khiếp sợ. Một vài tướng lĩnh trúng độc nhẹ hơn, chứng kiến Mạnh Phù Dao hung ác như quỷ dữ bèn vùng vẫy gào thét, chạy thục mạng ra khỏi trường, “Cứu... cứu ta... người đầu... giết ả...”

“Phập!”

Một tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên giữa bầu không khí nồng nặc mùi máu tanh, tướng lĩnh chạy trốn nhanh nhất, khi sắp sửa lao ra khỏi doanh trường thành lĩnh bị một lưỡi đao đâm xuyên ngực.

Không phải chủ tử của Mạnh Phù Dao, mà là một thanh loan đao chuyên dụng quần tơ vàng của tướng lĩnh quân Nhung.

Kẻ bị giết hoảng sợ quay đầu, run rẩy chỉ vào nam tử đâm sau lưng mình, ho sặc sụa, hồi lâu mới khó nhọc thốt nên lời, “Sa Mã, người...”

Nam tử tên Sa Mã kia chính là người đã đối mặt với Mạnh Phù Dao khi nàng bước vào doanh trước. Hắn bình tĩnh rút đao ra, khom lưng hành lễ với Mạnh Phù Dao vừa mới xoay người lại nhìn hắn, “Mạnh Thành chủ.”

“Người là người Hán?” Mạnh Phù Dao nheo mắt hỏi.

“Vâng”. Nam tử đứng giữa mặt đất lênh láng máu tươi mà mặt chẳng hề đổi sắc, “Thuộc hạ là ám vệ thuộc đội sáu, phân đội mười tám của Thượng Dương Kị.”

Mạnh Phù Dao nhìn hắn chậm rãi tra đao vào vỏ, “Chẳng trách người có thể nhìn ra ta đã bôi nhuyễn ma tán lên ấn quan.”

Nam tử này cười đáp, “Thuộc hạ tuân theo lệnh chủ tử, nếu gặp cô nương, dù là bất cứ ở đâu vào bất cứ lúc nào, cũng phải trợ giúp hết mình.”

Mạnh Phù Dao nhìn hắn, nghĩ đến chủ tử trong lời hắn nói, gương mặt kiên cường của nàng bất giác phảng phất nét cười ấm áp dịu dàng, ngón tay lướt trên mũi đao đỏ thẫm máu.

Nam tử tôn kính nhìn nàng, đang định nói gì đó bỗng nhiên đảo mắt một vòng, lo lắng nói, “Không ổn, sao thuộc hạ lại không phát hiện thấy nơi này thiếu mất một người.”

Lời vừa dứt đã nghe thấy tiếng bước chân rầm rập truyền tới, có tiếng người cười nói bên ngoài doanh trướng, “Mẹ kiếp, sao lại tiêu chảy đúng lúc quan trọng này chứ, Đại soái, nghe nói Thành chủ Diêu thành đến đây quy hàng, cho Lão Cáp đây xem mặt y với?” Người này vừa nói vừa bước vào trong.

Còn một tên lọt lưới!

Mạnh Phù Dao vẫn bình thản, nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Nàng khẽ thì thào “Ta có thể nhờ người một việc được không?”

Nam tử khom lưng, cúi đầu.

“Nếu có một ngày chủ tử người hỏi chuyện hôm nay” Nàng mỉm cười, “... Hãy nói với huynh ấy rằng, ta không hề hối hận.”

Ta không hề hối hận, vì số mệnh đã an bài cho ta được gặp chàng.

Ta không hề hối hận, vì quyết định lựa chọn cách hành động hôm nay.

Ta không hề hối hận, vì giờ khắc này, ta mang theo những kí ức đẹp đẽ với chàng, tấm máu ôm kiếm mà đi giữa muôn trùng người, dù có lẽ sẽ ra đi mà chẳng thể quay trở lại.

Nam tử cảm động ngẩng đầu lên, còn chưa kịp đáp thì ánh mắt nàng đã trở nên nghiêm túc, khẽ khàng nói: “Xin lỗi!”, rồi dùng song đao đập cho nam tử này ngất xỉu.

Tiếp theo, nàng nhẹ nhàng nhảy sáng một bên núp sau màn trướng, tay lăm lăm đao, lặng lẽ chờ đợi.

Ánh mắt nàng sáng rực trong bóng đêm, tựa như dã thú đang rình rập con mồi.

Chỉ cần gã bước vào, lưỡi dao này sẽ lấy mạng gã!

Tên tướng người Nhung đó đang đứng bên ngoài, ngón tay hắn đã vén màn được một chút.

Mạnh Phù Dao đã sẵn sàng hành động.

Đột nhiên ngón tay đang vén màn bất chợt thu lại.

Xung quanh yên ắng đến đáng sợ, lạnh ngắt như tờ, đến nỗi nghe được tiếng tra hỏi ám hiệu của binh lính ngoài cửa quân doanh.

Kẻ đứng bên ngoài hơi thở ngày một nặng nề, dù cách một lớp màn trướng dày bằng da bò, nàng vẫn nghe được tiếng thở dồn dập ngập tràn bất an, nghi ngờ, hồi hộp của kẻ đó.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao lạnh hơn từng chút một.

Mọi chuyện đến đây thì chẳng thể nào xoay chuyển được nữa, kế hoạch diệt gọn tất cả các tướng lĩnh quân Nhung trong lều trại này đã bị thất bại trong gan tấc.

Ý trời là thế, ông trời muốn nàng chết.

Nhưng mà, muốn nàng chết ư, phải hỏi xem nàng có đồng ý không!

Mạnh Phù Dao lặng lẽ lấy ống tay áo lau đi máu thịt bầy nhầy trên thân kiếm – sắp sửa phải đánh một trận chiến ác liệt rồi, phải bảo dưỡng kiếm trong tay mình.

Tên tướng lĩnh bên ngoài có thể đã phát hiện tình huống bất thường trong chiếc lều khổng lồ này, hơn nữa còn đoán ra sự tồn tại của nàng, chắc chắn là không phải hạng thô lỗ như cách y biểu hiện qua lời nói. Đây là một tướng lĩnh lão luyện trên sa trường, quen thân với máu tươi và xác chết. Người như thế, đúng là một đối thủ khó nhằn.

Ngoài doanh trường, tướng lĩnh xưng Lão Cáp kia đột nhiên lộn vòng ngược lại, người còn đương giữa không trung đã gằn giọng hét to: “Có thích khách đột nhập! Đội cung tiễn tập hợp!”

Nhưng y chưa kịp hét xong đã thấy một bóng áo xanh thẫm mảnh mai bay ra ngoài, nhanh như gió thoảng, một tay vung lên, người còn cách một trượng mà ánh đao đã xuyên thẳng vào ngực y.

Ánh đao màu biếc nhuộm xanh khuôn mặt kinh hãi của tướng lĩnh này, y không kịp bật thốt lời nào, ra sức lùi lại mà vẫn không thoát được lưỡi đao sắc bén mang theo nội lực “Phá cửu tiêu” của Mạnh Phù Dao.

Một cánh tay của y lặng lẽ bị chém đứt lìa, tích tắc đã lăn tròn trên bụi đất, nhuộm đỏ đất cát dưới chân.

Khoảng cách quá xa, một đao không thể giết chết kẻ địch, Mạnh Phù Dao muốn bổ thêm một đao nữa nhưng đã muộn rồi. Tầng tầng lớp lớp binh sĩ quân Nhung đã rầm rập tiến lên theo sự chỉ huy của lão tướng kia, tựa như một đàn kiến ăn thịt người.

Biển máu, núi đao.

Đây là thời khắc giết chóc, thời khắc thu gặt sinh mệnh, thời khắc máu thịt hóa thành bùn đất, đây là thời khắc vứt thân xác bỏ.

Đi đến thời khắc này, Mạnh Phù Dao đã buông bỏ hết thảy mọi nghĩ suy, biến mình thành cỗ máy giết người. Nàng đâm đầu nhảy xuống biển khơi đầy bóng đao ánh kiếm, ánh đao đen nhánh như những tia chớp liên tục giáng xuống bầu trời, tựa như Moses rẽ nước biển Đỏ (1), những nơi đi qua hai bên trái phải trào dâng sóng cuộn màu máu. Giữa những cuộn sóng ấy, nàng hóa thân thành một vệt màu xanh thẫm truy cầu ánh sáng, rít gào xuyên qua đám binh sĩ quần áo sặc sỡ mở một đường máu thẳng tắp. Tiến một bước in hằn một dấu chân đầm máu, tiến một bước để lại một thi thể.

(1) Moses (Tiếng Latin: Moyes, tiếng Việt đọc là Mô sê hoặc Môi-sê) là một lãnh tụ, nhà tiên tri, người công bố luật pháp theo Kinh Thánh Công Giáo. Ông là người được Thiên Chúa mời gọi dẫn dắt dân tộc Do Thái thoát khỏi ách nô lệ Ai Cập. Theo ký thuật của Kinh Thánh, Moses là con của một phụ nữ Do Thái và được nhận nuôi để trở thành mỗ thành viên Hoàng gia Ai Cập (khi đó Pharaoh ban hành lệnh giết các bé trai người Do Thái). Sau khi lớn lên, ông được Thiên Chúa kêu gọi thực hiện sứ mạng giải phóng dân Do Thái thoát khỏi ách nô lệ, băng qua biển Đỏ, tiến vào hoang mạc và trở về miền đất Hứa. Trong cuộc lữ hành, ông Moses đã mượn quyền năng của Thiên Chúa để thực hiện nhiều phép lạ và một trong số đó là tách nước biển ra làm đôi, để đoàn dân có thể đi qua dưới đáy biển và tiến tới bờ bên kia. Ngay khi lên bờ thì đoàn truy quân Ai Cập cũng vừa đến và khi đó, ông giang tay trên mặt biển, khép bức tường nước lại để nhấn chìm toàn bộ đạo quân.

--- -----

Nàng không biết mình đã kết liễu bao nhiêu sinh mệnh, cũng không biết trên người mình đã hằn thêm bao nhiêu vết thương. Những binh lính không thể tiến vào vòng vây thì lấy giáo luôn qua đám đông đâm bừa, tấn công với cường độ dày đặc như thế ắt sẽ có lúc đâm trúng nàng. Nhưng trong trận chém giết đến gần như tê liệt này, nàng đã quên đi cảm giác đau.

Đã chết bao nhiêu người? Không đếm được, chỉ biết sau đó mặt đất dưới chân không còn bằng phẳng nữa, khắp nơi đều là thi thể, nàng buộc phải vừa giết người vừa đá bay thi thể đó đi. Những thi thể bị đá ấy lại đẩy ngã đám người trùng điệp đang lao lên... Cảnh chém giết kéo dài mãi chẳng thấy hồi kết thúc...

“Quốc sử - Thành Anh Hoàng hậu bản kỷ”, chương ba quyển một ghi lại rằng:

Đầu năm Chính Ninh thứ mười sáu, quân Nhung nổi loạn tấn công Diêu thành. Khi ấy Hoàng hậu đang làm Thành chủ Diêu thành, đã lấy tám trăm lính đối chọi với năm vạn quân, giữ thành nửa tháng giết ba tướng địch, thắng liền bốn trận diệt mấy vạn quân, khiến quân Nhung không thể chiếm thành... Sau vì sự tồn vong của tộc Hán ở Diêu thành, người một mình chịu nhục trá hàng, dẫu bị vạn người chỉ trích vẫn không đổi chí. Vào trưởng quân Nhung cướp uy Chủ soái, uống máu lập thệ, đao nhọn xuyên tim, đại khai sát giới, giết bảy tướng Nhung làm một bị thương. Bị quân Nhung vây khốn, Hoàng hậu rơi vào trùng vây vẫn không đổi sắc, chỉ kiếm lên trời, đập xác tẩm máu, đi đến đâu máu chảy đâu rơi đến đó... Trong trận chiến này, một mình Hoàng hậu giết gần ngàn địch, từ đời vua Thần Vũ Vĩnh Liệt tới nay, suốt trăm năm chưa có người như thế...

Đó là một trận đồ sát ghê rợn, ghê rợn đến nỗi khi Mạnh Phù Dao giẫm lên các thi thể, nàng loáng thoáng thấy những đoạn tay chân bị đứt lìa kia biến thành dây leo màu máu, đội đất mọc ra, co giật, gào thét, siết chặt lấy nàng...

Mạnh Phù Dao giết đến cả người rã rời --- giết, giết nữa, giết mãi, liên tục không ngừng nghỉ, dù là người sắt cũng phải cạn kiệt chân khí. Trước đó dù đã chén bay một tô thịt bự, cũng không đủ sức phá nổi vòng vây và sự hao mòn sức lực vô cùng vô tận này. Những kẻ đã bị nàng giết, chỉ như một giọt nước hòa tan trong lòng biển khơi.

Cánh tay Mạnh Phù Dao run rẩy, kiếm vung lên mà vẫn bất động, chỉ còn đủ sức lực để tự sát mà thôi. Nàng gượng cười, đang cân nhắc xem có nên đâm mình một kiếm hay không thì chợt nghe phía trước có dị động.

Âm thanh kia nghe rất giống người phe mình, là loại âm thanh hỗn hợp lúc hai bên chém giết. Âm thanh này không chỉ xuất phát từ một hướng, mà đồng loạt phát sinh từ ba hướng, khiến những binh sĩ đang tấn công nàng đều đồng loạt ngoái đầu lại nhìn.

Mạnh Phù Dao buông lỏng áp lực, nhảy lên đồng thi thể giường mắt nhìn, vừa hay thấy được mười mấy hắc y nhân đang giết người với bản lĩnh chẳng kém cạnh nàng. Hơn mười người chia làm ba hướng, mỗi hướng năm người, bày thế trận hình mũi đao đột kích chọc thủng đám đông. Chẳng mấy chốc đã phá được đội hình khổng lồ một cách hiệu quả, gây ra hỗn loạn --- Nhìn ra được họ nhất định là một đội quân tinh anh, đã trải qua quá trình tôi luyện sắt đá từ hàng trăm trận chiến.

Đào đâu ra một nhóm người như vậy đến cứu mình vào lúc này chứ? Mạnh Phù Dao ngạc nhiên quan sát, nàng chưa bao giờ nhìn thấy tận mắt những ám vệ ẩn thân phía sau Nguyên Chiêu Hủ, hiển nhiên chưa biết đến sự tồn tại của những người này.

Một hắc y nhân xuyên thủng vòng vây vào tận bên trong đã nhìn thấy nàng, ra hiệu với nàng từ đằng xa, ý bảo nàng hãy tiếp cận họ. Mạnh Phù Dao hít sâu một hơi, xốc lại tinh thần lần cuối, phải trải qua thêm non nửa canh giờ chém giết đầm máu, nàng và hắc y nhân mới tiếp cận được nhau. Hai người đều đầm đìa máu tươi, hàng mi dài của nàng đã dính nhơm nhớp máu, bốn hắc y nhân bên cạnh cũng chỉ còn lại hai người.

Mọi người hội tụ, trong mắt hắc y nhân kia không giấu nổi sự vui mừng, không kè cà mà vội vã nói, “Mạnh cô nương, chúng tôi phụng mệnh chủ tử bảo vệ cô, xin hãy tin chúng tôi...”

“Ta có lý do gì để không tin các người?” Mạnh Phù Dao cười cất tiếng cắt ngang lời hăn, “Chúng ta đi thôi!”

Nàng mệt mỏi đến độ loạn choạng sắp ngã, toàn thân đầm máu, phải chống kiếm đỡ mới có thể gượng đứng vững được, nhưng nụ cười trên môi vẫn tỏa nắng và ánh mắt vẫn sáng ngời. Hắc y nhân nhìn thấy vậy thì đáy lòng khẽ cảm thán, chợt nhớ tới cô gái từng xuất hiện bên cạnh chủ tử mình. Vừa so sánh hai người với nhau, hăn đã âm thầm lắc đầu, lập tức dụi tắt suy nghĩ ấy.

Hắn xoay người đỡ Mạnh Phù Dao dậy, “Đi thôi!”

Một đêm liều mạng chém giết.

Mạnh Phù Dao được đội hộ vệ liều mạng mở vòng vây, chạy một mạch về tới Diêu thành với số người mỗi lúc một ít hơn, cuối cùng khi nhìn thấy được tường thành Diêu thành thì trời vừa hừng sáng.

Cơn gió thổi tới từ phía sau mang theo mùi máu tanh nồng nặc, quân Nhung dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh cụt tay vẫn vô cùng hung hãn, giục ngựa đuổi giết không chết không ngừng. Mạnh Phù Dao nhìn những người bên cạnh mình, chỉ còn lại thừa thớt bốn người. Khi tiếp cận với nàng thì bọn họ đã chết mất một phần ba, trên đường bị truy sát người thì tử trận, người thì kiệt sức. Những người đã sát cánh cùng nàng mở đường từ núi thây biến máu từng người từng người một ngã xuống lưng ngựa, chỉ trong chớp mắt đã bị kỵ binh đuổi theo phía sau giày xéo thành thịt nát. Mạnh Phù Dao chỉ biết nén nước mắt nằm trên lưng ngựa lao về phía trước, dây cương của nàng nằm trong tay hắc y nhân dẫn đầu, hắn lấy thân mình che chắn cho nàng thoát khỏi mưa tên của quân truy kích.

Cuối cùng khi nhìn thấy cửa Diêu thành, Mạnh Phù Dao thở dài nhẹ nhõm, trải qua lằn ranh sống chết nàng cũng trở về được đây. Nếu mười lăm người này đều hy sinh vì nàng, nàng thật sự cảm thấy mình khó lòng mà đối mặt với Nguyên Chiêu Hủ.

Vừa mới thả lỏng nàng liền cảm thấy vết thương khắp người mình bắt đầu biểu tình, toàn bộ xương cốt như muốn rã rời, nàng cự quạ, vội vã gọi với lên cổng thành, “Mở cửa mau! Ta đã trở về!”

Vó thiết kỵ hung hãn đang nhanh chóng đến gần với tốc độ hơn mười dặm một khắc, Mạnh Phù Dao gần như đã nghe rõ tiếng hí vang của con ngựa dẫn đầu, nhưng trên thành lâu vẫn im phăng phắc, binh lính thủ thành ngây ra như phỗng nhìn nàng từ phía sau những ụ gạch.

Mạnh Phù Dao liền hiểu ra được, vội vàng gỡ đầu lâu treo trên thắt lưng mình xuống, giơ lên cho họ xem, “Ta trá hàng! Đây là thủ cấp của chủ soái quân Nhung Đồ Thiếp Mộc Nhĩ! Tướng Nhung gần như đã chết sạch rồi, trong ba ngày tới nhất định sẽ lui quân. Mở cửa, mở cửa mau!”

Phía trên cổng thành vẫn im ắng như tờ, những binh sĩ trên tường thành đã tản ra.

Sau lưng là tiếng vó ngựa đạp đất như sấm rền vang dội, nơi phía chân trời kéo đến một đám mây đen, ùn ùn bao phủ đất trời.

Quân Nhung đã đuổi đến gần kề!

Mạnh Phù Dao đột ngột vung roi, khoái mã lao đến trước cổng thành, nàng giơ roi quất khiến gạch tường thành nát vụn. Giữa khói bụi mịt mù nàng nóng lòng hét to, “Mở cửa! Truy binh sắp tới rồi! Các người muốn hại chết chúng ta sao!”

“Ai nhận ra được thủ cấp kia là của kẻ nào chứ?” Một bộ mặt hơi hợt thò ra từ phía sau tường thành, to tiếng, “Mở cổng thành để tên giặc bán thành nhà người dẫn quân Nhung vào đây giết hết chúng ta ư?”

Mạnh Phù Dao lặng người đi, trước mắt tối sầm, cả người lung lay suýt ngã. Hắc y nhân phía sau vội đỡ lấy nàng, tiếp theo nàng nghe thấy tiếng hân kêu rên.

Mạnh Phù Dao ngoảnh nhìn lại thấy trên vai hân đã cắm một mũi tên sáng loáng, truy binh phía sau đã đuổi đến rồi.

Lão Cáp tướng quân phía sau đuổi đến phá lên cười to, “Mạnh thành chủ, không phải người nói có thể gọi họ mở cổng à? Người thất tín, Đại soái sẽ không vui đâu.”

Mạnh Phù Dao bỗng nhiên ngoái đầu lại, nhìn hẩn chăm chăm. Nhìn vào ánh mắt của nàng Lão Cáp cũng bất giác run rẩy, nhưng tiếng cười mang theo nội lực truyền xa tí tắp. Không chỉ có người trên thành lâu, mà những người ở trong thành cũng đều nghe thấy được.

“Rầm!”

Trong thành Thiết Thành ra sức đập cửa!

Hẩn bị một đám người Hán thi nhau đâm đá, bọn họ chỉ ra phía ngoài thành, cười như điên như dại, “Tên chó Nhung chết đến nơi còn bênh vực cho ả tiện nhân kia vô tội, lần này người nghe rõ rồi chứ? Người muốn mở cửa à, mở cửa cho tình nhân của người, cho chủ nhân của người hả?”

Khuôn mặt Thiết Thành toàn máu là máu, một chân hẩn đã bị đánh gãy, kéo lê lết phía sau trông rất kì quặc, hẩn ho khù khụ, phun ra một bùm máu trên nền đất mịn mù cát bụi, tức giận mắng: “Ta nói không phải tất nhiên là không phải.”

Quả nhiên hẩn chống tay đứng dậy đi mở cửa thành, những người Hán lại lập tức xông lên đâm đá hẩn, một đám người Nhung cũng xông tới, nhất thời xảy ra cảnh hỗn chiến ở ngay cổng thành.

Thiết Thành chẳng màng để ý, hẩn nghe được tiếng chém giết ở bên ngoài, lòng nóng như lửa đốt đi rút chốt then cửa, nhưng không biết từ lúc nào, cửa thành đã được chằng thêm một sợi xích lấp lánh ánh bạc. Dù Thiết Thành đã gắng hết sức nhưng vẫn kéo không ra, hẩn ngẫm nghĩ rồi bèn rút đao.

“Keng!”

Thanh đao được luyện rèn tỉ mỉ hàng trăm lần bổ xuống sợi xích bạc, nhưng chẳng mảy may sút mẻ dù chỉ là một vết xước.

Thiết Thành ngẩn người, cảm giác được có ai đó đang nhìn mình phía sau lưng, hần bất chợt quay đầu lại, nom thấy bên ngoài đám đông đang hỗn chiến âm ỉ không ngừng, Hồ Tang mặt mũi xanh xao đang lặng lẽ nhìn hần.

Thiết Thành lại ngẩn ngơ, bấy giờ mới giật mình nhớ ra, hình như cha của Hồ Tang là thợ rèn nổi danh trong thành này.

“Đây là sợi xích được cha ta rèn từ một khối thiết ngàn năm vô cùng trân quý.” Hồ Tang cất giọng mỉa mai nhìn Thiết Thành, thốt ra từng chữ từng chữ một, “Người chém không đứt đâu.”

“Vì sao, vì sao vậy?” Thiết Thành điên cuồng hét lên, “Vì sao cô lại làm như vậy?”

“À ta đáng chết.” Từ ánh mắt nét mặt đến từng cử chỉ hành động trên người Hồ Tang đều bộ lộ sự căm ghét Mạnh Phù Dao đến tận xương tủy, “À đáng chết!”

Thiết Thành ngơ ngác nhìn, nhìn thấy được nỗi điên cuồng và tuyệt vọng khi bị kích động dữ dội nơi đáy mắt nàng ta. Hần hoảng sợ, lòng mỗi lúc một tuyệt vọng thêm.

“Àm”

Tiếng thân người va vào cửa thành nghe sao mà quá đổi bức bối, tựa như tiếng sấm rền mùa hạ nơi phía chân trời, máu tươi từ khe cửa bắn vào tung tóe, bắn lên tay Thiết Thành, hần cúi đầu nhìn... đây có phải máu của Mạnh Phù Dao hay không?

Sắc đỏ nhàn nhạt này... gợi hần nhớ tới đôi mắt ửng đỏ khi Mạnh Phù Dao rời đi, cô đơn, hiu quạnh, chẳng cam lòng, nhưng lại kiên quyết, trong nét điềm đạm lại cất chứa sự quyết tâm, trong sự quyết tâm lại thấp thoáng nỗi tang thương mờ ảo như một làn khói biếc.

Ánh mắt ấy, vốn chẳng nên có ở một thiếu nữ mười tám.

Đổ máu lệ rơi là vận mệnh, nhưng vận mệnh như thế này không nên chỉ để một thiếu nữ gánh vác tất cả.

Thiết Thành đột nhiên quỳ xuống.

Thanh niên mười chín tuổi đầu, chưa từng cúi đầu chứ đừng nói là quỳ gối, bỗng dừng quỳ sụp trước mặt Hồ Tang ở ngay cửa thành, trong bụi đất mịt mù.

Hắn dập đầu bình bịch ba lượt trước mặt Hồ Tang.

“Ta xin cô, hãy bỏ qua cho nàng, nàng vô tội...” Thiết Thành quỳ gối giữa cát bụi, trên mặt đất lấm lem bùn đất lẫn máu tươi, dây bần cả văng trán tím bầm, trông chẳng rõ mắt mũi. Nhưng bất chấp tất cả, hắn vẫn ra sức dập đầu. Đây là lần đầu tiên hắn quỳ gối trong cuộc đời này, đây là lần đầu tiên hắn dập đầu khố sở cầu xin trong cuộc đời này, vì một nữ tử xa lạ đến bạn cũng chẳng phải. Nhưng so với món nợ mà người trong thành thiếu nàng, hắn cảm thấy cái giá phải trả không đủ để bù đắp cho nàng dù chỉ là một phần vạn.

“Xin cô, hãy cứu nàng, chìa khóa, chìa khóa đâu, đưa cho ta chìa khóa, ta sẽ đổi bằng toàn bộ gia sản...”

Hồ Tang lạnh lùng nhìn hắn, đáy mắt chứa đầy căm hận, một lúc sau cô ta quay lưng bỏ đi,

“Không có chìa khóa”

Thiết Thành thần thờ quỳ trên mặt đất, đầu óc trống không. Sau lưng lại đột nhiên vang lên một tiếng “Rầm”, không biết là thân thể ai đó bị va đập lên cửa thành rồi lại âm thầm trượt xuống. Thiết Thành không dám ngoái đầu nhìn thi thể kia qua khe cửa, hắn sợ thi thể đó là của nữ tử mà hắn kính

trọng. Hắn sợ sẽ nhìn thấy đôi mắt to sáng ngời đầy kiên định của nữ tử kia nhắm chặt lại không thể mở ra, đã quyết định rồi thì chẳng đổi thay dù là sống hay chết. Còn hắn, chỉ biết trơ mắt nhìn nàng cô độc ra đi, chém giết đầm máu, đến cuối cùng không chết trong tay địch thủ, lại chết trong sự ngờ vực và lòng dạ hẹp hòi của những người mà nàng ra sức bảo vệ.

“Á...”

Thiết Thành đột nhiên ngửa đầu, thét lên một tiếng thê lương vang tận trời xanh.

“Á...”

Lại thêm một tiếng hét thảm, hắc y nhân thứ hai đếm từ sau lên đã chết trong đợt tấn công dữ dội vừa rồi.

Quân Nhung trước sau vẫn chưa bắn tên, bọn họ cười nhạt, dùng tâm lý mèo vờn chuột nhìn Mạnh Phù Dao bị khóa chặt trước cổng Diêu thành. Nhìn thiếu niên hung mãnh đã giết vô số tướng sĩ của họ cuối cùng lại bị chính những người cùng chung huyết tộc của mình phản bội, người bên cạnh cứ dần dần chết hết. Nhìn binh sĩ trên thành lâu thờ ơ chứng kiến tường tận, lại nghĩ rằng đây là khổ nhục kế của Mạnh Thành chủ này.

Bọn họ cười hết sức vui vẻ.

Mạnh Phù Dao lại rơi vào trầm mặc.

Nàng tĩnh lặng như thân cây đơn độc hứng trọn gió sương, qua mùa lá rụng vẫn hiên ngang thẳng tắp, lạnh lẽo như hồ nước dù phủ tuyết kết băng, vẫn thủy chung trong vắt như lúc ban đầu.

Nàng tựa vào cửa thành mà có lẽ nó sẽ chẳng mở ra để chào đón nàng trở về, máu trên người nàng để lại vết loang lổ trên mặt tường. Vết tích này là kỉ niệm cuối cùng rực rỡ nhất mà nàng để lại ở Diêu thành này. Ở nơi đây,

trước cổng thành này, dù thân nàng đã tắm ướm máu tươi đứng giữa xác người la liệt vẫn không thể xóa tan nỗi nghi ngờ và tức giận của quân sĩ Diêu thành. Nàng chẳng còn gì nữa!

Mạnh Phù Dao chậm rãi đảo mắt qua bãi cát vàng lai láng máu tươi trước mặt.

Nơi ấy, lạc lõng trên mặt đất là ba thi thể, xác thân chẳng vẹn nguyên. Mà thủ lĩnh hắc y nhân bên cạnh nàng... người duy nhất còn sống sót cũng đã bị trọng thương.

Đội ám vệ tinh anh dù trải qua trăm trận vẫn không chết lại hy sinh tất cả vì nàng, mà bên cạnh nàng lúc này, thủ lĩnh bọn họ đang cố sức vùng vẫy, rút chủy thủ loạng choạng tiến lên giáp lá cà, vắt kiệt những giọt máu cuối cùng của mình để bảo vệ nàng giữa đại quân khát máu trùng trùng điệp điệp.

Ngón tay của Mạnh Phù Dao ấn sâu trên tường thành, đầu ngón tay thấm máu đỏ tươi.

Đây là máu từ trong trái tim...

Mà tòa thành này...

Tòa thành nàng đã ở hai tháng, tòa thành nàng thật lòng yêu mến và cảm nhận được sự ấm áp khi ở nơi đây. Nàng yêu sự quan tâm thăm hỏi vui vẻ với nhau mỗi sớm mỗi chiều, yêu cảm giác ấm áp đời thường mà nàng chưa từng đếm trải trong quãng đời cô quạnh trước đây, nàng trân trọng và lưu luyến tất cả. Cũng chính nhờ cảm giác vui vẻ và ấm áp ấy, nên trong thời khắc gian nan nhất, nàng đã chấp nhận gánh vác trọng trách mà lẽ ra nàng có thể rũ bỏ. Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến, cuối cùng lại đối lấy kết cục như thế này.

Những kẻ nàng hy sinh để bảo vệ... để mặc nàng ngoài cửa đối mặt với sống chết cận kề.

Những người nàng chưa từng ban ơn... sẵn sàng sống chết để bảo vệ nàng.

Ân oán trên thế gian này, phân biệt thế nào đây?

Nếu oán ân lẫn lộn, có gì phải theo đuổi đến cùng?

“Á...”

Sau cánh cổng thành, tiếng thét bi phẫn của Thiết Thành vươn thẳng tận trời cao, dội vào tai Mạnh Phù Dao. Tiếp đó, nàng nghe được tiếng gào khóc tuyệt vọng của hắn.

Mạnh Phù Dao ngửa đầu hít một hơi thật sâu, trên đám mây cao vời vợi, nàng mơ hồ nhìn thấy nụ cười của mẹ, an tĩnh, ấm áp, bao dung, vị tha, tựa như giấc mộng vĩnh hằng luôn lơ lửng trên con đường nàng dẫn bước.

Khóe mắt nàng bỗng rưng rưng...

Cổ hương đã lạc mất ấy, chấp niệm luân kiên trì ấy, hy vọng thấp thoáng trong mơ ấy luôn vẫy gọi nàng. Kết cục ngày hôm nay, phải chăng sẽ đưa nàng trở về lại chốn cũ?

Nếu số kiếp đã định lúc này đây nàng sẽ phải chết, thì có gì phải kéo dài hơi tàn, khiến người khác bỏ mạng cùng mình?

Như vậy... cũng tốt.

“Tiên sinh”. Nàng đột nhiên giơ tay ra giữ chặt hắc y nhân đang khập khiễng tiến lên, “Đừng đi”

Hắc y nhân sững sốt nhìn nàng, Mạnh Phù Dao nhìn vào mắt hắc, bình thản nói “Bọn chúng chỉ giết chết ta, ta chết đi bọn chúng sẽ không động đến tiên sinh nữa. Ta không thể liên lụy tiên sinh”

“Cô nương nói đùa à” Sau khi kinh ngạc hắc y nhân lại mỉm cười, “Cô tưởng bọn chúng sẽ buông tha tôi sao? Tôi đã giết rất nhiều người của họ.”

Mạnh Phù Dao trầm ngâm một lúc thật lâu, cất tiếng, “Được, chúng ta cùng chết vậy. Ta vốn có lời muốn nhờ tiên sinh chuyển đến cho chàng, giờ xem ra vô vọng rồi. Ta chỉ có một yêu cầu, sau khi ta chết tiên sinh hãy phá hủy thi thể ta, đừng để ta rơi vào tay chúng.”

“Được.” Hắc y nhân ngồi xếp bằng, hai tay đặt lên đầu gối, “Chủ tử đã ra lệnh cho tôi bảo vệ cô, dù sống hay chết tôi cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.”

Mạnh Phù Dao mỉm cười với hắc, khom người xuống gõ cửa thành, nói vọng vào khe cửa, “Thiệt Thành, ta biết ngươi đã cố hết sức, đừng khóc nữa.” nàng ngập ngừng, sau đó nói tiếp với giọng run rẩy, “Hãy tha thứ cho ta... Ân tình ta nợ ngươi, kiếp sau sẽ báo đáp...”

Kiếp sau báo đáp, kiếp sau báo đáp...

Những người từng ta quan tâm, những chuyện ta từng ghi nhớ, từng lưu luyến, từng cảm tạ... Xin thứ lỗi cho ta vì giờ phút này lại bỏ ra đi, đợi đến kiếp sau... mong rằng sẽ có kiếp sau.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, chậm rãi rút đao.

Danh đao “Thí Thiên”, đêm qua nó đã kết liễu hơn ngàn sinh mệnh, sáng nay đến lượt nàng tự kết liễu mình.

Thân đao bạc sáng như tuyết trắng, lấp loáng gương mặt nhợt nhạt mà kiên định của nàng.

“Giết!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36+22: Sự Sống Trong Đường Chết

Dưới cửa thành, máu tươi lai láng mặt đất, chiếc bóng xanh thẫm cô độc đứng lặng yên, ánh kiếm chói mắt, lưỡi kiếm kề trên chiếc cổ trắng như sắc tuyết.

Hai quân đều bất động, yên lặng trông chờ nữ tử kia bị ép đến đường cùng.

Mạnh Phù Dao chậm rãi nhắm mắt lại.

Người nên cáo biệt thì đã cáo biệt, người không thể cáo biệt thì cất chứa trong tim.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình trải qua tuổi mười tám ở vùng biên cương Diên thành với những chuyện vui buồn, đau khổ như thế này, tâm nguyện chưa đạt thành vẫn đành phải ra đi. Nhưng giờ phút này đây, tâm tình nàng lại đột nhiên tĩnh lặng tựa như con thuyền gặp được bến đỗ trước khi bị sóng cả nhấn chìm.

Cứ vậy đi.

Nàng cầm chặt kiếm trong tay, quét ngang một đường.

“Giết!”.

“Mạnh Phù Dao! Nàng dám chết!”.

Một thứ gì đó màu đỏ nồng nặc mùi tanh hôi đột nhiên xé gió bay đến nện thật mạnh lên đầu Mạnh Phù Dao.

Thứ gì đó hình như cực kỳ mềm mại, mặc dù đập vào đầu nàng nhưng lại không đau. Nhưng mà ý chí của Mạnh Phù Dao lúc này đã suy sụp, thanh đao sắc bén kề trên cổ vì cú va chạm này mà trượt một đường, máu tươi trên cổ nàng từ từ chảy xuống.

Nàng bèn cúi đầu, yếu ớt nhìn cái lỗ tai mềm mại bầy nhầy máu thịt ai đó đã quăng nó để cứu nàng một mạng.

“M* nó chứ ... máu chó ... giồn mặt với ta sao...”, Mạnh Phù Dao vừa gắng gượng đứng vững vừa mắng. “Tên nhát gan nào ngăn ta xả thân vì nước vậy hả?”

“Nàng mới nhát gan!”

Cơn gió màu đỏ thẫm thứ hai cuốn lên, người nào đó vươn tay ra chụp lấy thanh đao, rồi lại sẵn tiện túm lấy nàng đặt lên lưng ngựa, nhét vào lòng mình.

“Cô gái này, ta chỉ vừa mới không gặp chẳng bao lâu, nàng lại xảy ra chuyện!”

Mạnh Phù Dao nằm bò về phía trước ho khù khụ, không thèm ngược nhìn Chiến Bắc Dã, thì thào, “Huynh đến một mình sao? Mau chạy nhanh đi, đừng để ta hại chết thêm người nào nữa ...”

“Nàng không nhìn cho rõ người trước mặt mình là ai à?” Chiến Bắc Dã bất mãn nói, “Ta giống những tên ám vệ bình thường à?”. Hắn xé một đoạn ống tay áo quần qua loa vài vòng vết cắt trên cổ nàng, nhìn thấy người nàng chi chít vết thương liền cau mày lại, cảm thấy cho dù mình có xé hết quần áo trên người cũng không đủ băng bó vết thương trên người nàng nữa, thế là lòng không khỏi bốc lên lửa giận.

Thiên Sát Liệt Vương bỗng nhiên quay đầu lại lớn tiếng ra lệnh, “Hắc Phượng kị, giết hết cho ta. Muốn biến máu thì sẽ thành biến máu, giết hết không tha!”

“Hắc Phượng kị?” Mạnh Phù Dao dù đang choáng váng nhưng nghe xong liền không nhịn được cười, “Huynh hống hách thì thôi đi, còn điên khùng gào to như vậy nữa, sao giống đang huấn luyện cường binh quá vậy? Nhưng đây là nước Vô Cực, không phải Thiết Sát ...”

Mạnh Phù Dao ngược mắt nhìn, cứ tưởng là mình mệt mỏi nên đầu óc mụ mị, chẳng ngờ rành rành trước mặt là một lớp sóng triều màu đen, thành linh thần bí xuất hiện trên một gò núi cao ở phía thành Tây, trường đao giương lên tua tủa. Giữa đất bụi đầy trời đội quân một màu đen tuyền này như cơn sóng triều giữa tiết trời mùa hạ cuồn cuộn nổi lên. Không tấn công ồ ạt vào trận đại của địch mà phóng ngựa lượn lờ khắp xung quanh, bắn tên như vũ bão, giết người như cắt thức ăn, trong sự tàn nhẫn lại chất chứa khí phách ngạo nghễ, đội trời đạp đất hiên ngang, khí chất đặc biệt này, vừa nhìn thấy đã biết ngay là của Chiến Bắc Dã.

Nhưng mà ... điều này sao có thể chứ?

Trong tay Liệt Vương Thiên Sát là cường binh Hắc Phượng kị không đối thủ, danh vang bảy nước. Chỉ mấy ngàn kị binh này đã có thể chống chọi với hàng trăm ngàn kẻ địch trên chiến trường ác liệt. Tây Vực La Ma quốc chỉ cần nghe danh của đội quân này đã sợ như sợ Sát Thần của nước họ. Sao đột nhiên đội quân này có thể lọt vào nước Vô Cực? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này chứ?

Hiếu được suy nghĩ của nàng, Chiến Bắc Dã ở phía sau lưng cất tiếng cười to, kề sát vào tai nàng khẽ nói, “Ta đã sớm đến đây rồi, nhưng nửa đường lại phải quay trở về để chờ đợi các huynh đệ này. Ta tự tiện xông thẳng vào nước Vô Cực đấy.”

Mạnh Phù Dao không biết nói gì, người này ... không biết sau này nếu có chết thì chết như thế nào nữa.

Tiếp theo Chiến Bắc Dã lại lần bầu, “Nói ra cũng kỳ quái, khi ta tiến vào biên giới nước Vô Cực lại chẳng thấy quân truy đuổi đâu, mà lại bị dẫn dụ đến một ngọn núi chết tiệt, cách nơi này rất gần.

Hắn híp mắt nhìn chiến trường ác liệt trước mặt, lăm bằm, “Đáng giận, lần này bị hắn lợi dụng ... Chuyện này, ta nhất định sẽ tính sổ.”

Mạnh Phù Dao tò mò quay đầu lại, “Hả?”. Chiến Bắc Dã nhìn khuôn mặt dính đầy máu của nàng, cả mi mắt cũng nhuộm đỏ, khắp người bị thương, miệng vết thương nhiều đến nỗi không dám chạm tay vào người nàng, nhìn thân hình mảnh mai yếu ớt như một con thú nhỏ bị thương, hắn đột nhiên trầm mặc.

Bộ dạng thê thảm này, không biết là nàng đã huyết chiến bao lâu rồi? Với tính tình của nàng, nếu không gặp phải cảnh sơn cùng thủy tận, há sao có thể tự sát? Người nào có thể bức nàng đến bước này?

Mà tên nào đó, sao hắn ta không làm gì đi chứ? Đúng là ... hắn ta phải đối địch hai đầu không thể bứt ra, nhưng mà bất luận thế nào cũng không nên để nàng rơi vào thảm cảnh như thế này trong phạm vi hắn ta cai quản!

Còn hắn nữa ... Hắn hận không thể giơ tay lên đánh mình một trận nếu không phải trên đường đi hắn phô bày vũ lực, mãi mê ngắm cảnh non xanh nước biếc, vừa khéo lại chạm phải cường giả đứng thứ mười, tính tình cổ quái nhất mệnh danh “Sương Ẩn”, xúc phạm cô ta, khiến hai bên giao chiến một trận ở nơi rừng rú đầy cạm bẫy. Vì thế hắn mới tốn nhiều thời gian vất vả tới đây, nếu hắn đến đây sớm hơn nửa tháng thì căn bản sẽ không xuất hiện tình cảnh ban này. Có trời mới biết khi hắn nhìn thấy Mạnh Phù Dao cầm đao tự vẫn, đầu óc hắn khi ấy liền trống rỗng. Vốn chỉ cần một đường kiếm chém bay đầu tên binh sĩ chặn đường nhưng kết quả

lại chỉ cắt đứt tai kẻ đó, trong tình thế cấp bách, hấn liền vung kiếm đánh bay cái tai ấy về phía nàng.

Lúc ấy toàn thân hấn đổ mồ hôi lạnh buốt, vì hấn quá kích động nên không kịp gia tăng thêm nội lực, với bản lĩnh của Mạnh Phù Dao thì tám phần là cái tai kia chẳng đả động gì được nàng. Nhưng may mắn vô cùng là khi ấy nàng đã trở thành nỏ mạnh hết đà, lỗ tai kia đã cứu được nàng.

Suýt chút nữa ... suýt chút nữa thôi thì nàng đã chết trước mắt hấn.

Chiến Bắc Dã hồi hận khôn xiết khi không thể ngăn chặn máu tươi chảy từ miệng vết thương trên người Mạnh Phù Dao. Hấn nhìn lớp da thịt bong tróc ghê rợn cảm thấy khó chịu vô cùng. Ngẫm nghĩ một hồi, hấn cởi áo khoác của mình, cẩn thận bao bọc xung quanh người nàng, cất tiếng, “Nàng ráng chịu đựng thêm chút nữa, chờ ta.”

Mạnh Phù Dao rút đầu trong chiếc áo to rộng của hấn, không buồn nói nữa, bây giờ nàng không muốn tranh cãi gì nữa hết.

Chiến Bắc Dã nhìn thấy vẻ mặt xanh xao của nàng, lửa giận lại bùng lên, quay đầu lại bắn ánh mắt sắc lẹm như chim cắt về phía lão tướng cụt tay dẫn đầu quân Nhung.

Lão Cáp được quân Nhung vây quanh bảo vệ, cẩn thận lui về phía sau, gã biết không thể bức chết Mạnh Phù Dao được nữa. Không biết đội kỵ binh đen thui kia từ đâu chui ra, sức chiến đấu đáng sợ khiến gã như gặp phải ác mộng. Đội quân này nhanh như tia chớp, sử dụng đao nhẹ nhàng như gió thổi, liễu mạng chọc sâu vào trận địa khiến đội hình quân Nhung từ từ trở nên rối loạn, tựa như thả lỏng nhưng thật ra lại ép sát quân Nhung từng bước một. Gã mang theo năm ngàn binh mã lại chẳng ăn nhằm gì, quân số dần dần ít đi vì tử trận.

Tệ hơn thế nữa, gã đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, giống như con côn trùng bò trên lưng khiến cả người gã tê dại, toàn thân dựng tóc gáy.

Gã lo sợ không yên bèn lui về phía sau, không ngừng quay đầu lại nhìn, từ phía đằng xa cách khoảng mấy trăm bước một nam tử mặc y phục đỏ đứng trong đội kỵ sĩ giáp đen, dáng vẻ hiên ngang, chậm rãi cong cung nhắm vào phía sau lưng gã.

Dù cách xa như thế nhưng sát khí trên người nam tử kia vẫn khiến gã rùng mình, ánh mắt nam tử này như mũi tên sắt đâm thủng, xé toạc lồng ngực của gã.

Gã tự trách mình sao lại phải hoảng sợ, lập tức lấy lại tinh thần, gã đã chạy xa mấy trăm dặm rồi, khoảng cách như vậy trên đời này ai có thể bắn trúng được chứ?

Thế gian này chỉ có duy nhất một mình Liệt Vương Thiên Sát, người được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất xạ thủ là có khả năng bắn trúng mà thôi, mà Thiên Sát Vương sao có thể lại đến đây được ...

Suy nghĩ của gã đột nhiên dừng lại

Thiên Sát ... Hắc Phượng kỵ ... Đội kỵ binh hùng mạnh Dưới bụng những con ngựa của các kỵ binh này đều có đóng móng đỏ như một đóa hoa ... Hắc Phượng kỵ.

Thiên Sát Liệt Vương, Hắc Phượng kỵ.

Gã thành linh hét lên quái dị, ra sức vung roi quất vào hông ngựa, khàn giọng la to, “Rút, rút lui mau!”

“Vèo!”

Một mũi tên đỏ được bắn ra từ một cây cung rất to màu đỏ bay vút ra, xuyên qua lớp người dày đặc, vượt qua hàng trăm dặm trong tích tắc cắm phập vào lưng gã, hoa máu bắn ra khắp xung quanh.

Chỉ trong tích tắc mũi tên đã xuyên thủng xương cốt, trời ra trước lồng ngực gã, mang theo lẫn máu và thịt, huyết hoa như những cánh mạn đà la rơi lả tả giữa trời.

Lão Cáp vẫn đang ở tư thế chạy trời chết, cánh tay cầm roi ngựa vẫn còn đang giương ra giữa không trung, tấm lưng bị mũi tên bắn trúng cứng đờ, tư thế trước khi chết của gã rất buồn cười.

Gã như đang cất tiếng cười vang, nhưng âm thanh phát ra lại như tiếng khóc than ai oán, dường như gã đang than thở cho số mệnh của mình chẳng may lại gặp phải Chiến Bắc Dã. Lại như đang khóc tại sao mình lại đuổi theo Mạnh Phù Dao đến đây, sao không giết chết nàng sớm hơn, đến khoảnh khắc cuối cùng này mình lại phải thiệt mạng.

Gã ngã xuống giữa vòng vây thiên quân vạn mã, cũng giống như những ám vệ đã hy sinh để bảo vệ Mạnh Phù Dao, nháy mắt đã bị muôn vàn vó ngựa dày xéo thành thịt nát.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, những giọt nước mắt vì vui mừng chảy xuống, tận đáy lòng cảm thấy rất phấn chấn: báo ứng linh nghiệm, báo ứng linh nghiệm ...

Dù Chiến Bắc Dã không ra tay, chỉ cần nàng còn sống trên đời, nàng nhất định sẽ trả món nợ máu này.

Mạnh Phù Dao co rút lại trong chiếc áo choàng rộng của Chiến Bắc Dã, từ này đến giờ nàng không ngoài đầu nhìn lại nữa, những tiếng hò hét vang dội khiến nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt đến không mồn suy nghĩ bất kỳ việc gì.

Nhưng mà, phía sau lưng nàng lại truyền đến một tiếng “cạch” rất khê khàng.

Âm thanh này mặc dù vang lên trong cảnh chiến trường hỗn loạn, vẫn truyền rõ ràng vào tai nàng. Mạnh Phù Dao bất chợt quay đầu lại, cánh cổng Diêu thành mà ban nãy dù nàng có chết cũng không ai mở ra, giờ phút này đây bỗng dừng lại được mở.

Cánh cửa lớn nặng nề chậm rãi được kéo ra, Thiết Thành đứng loạng choạng ở chính giữa xuất hiện, trên mặt hắc nhũ nhại mồ hôi và máu, vẻ mặt tràn ngập hổ thẹn. Người đứng bên cạnh hắc đang cầm chìa khóa và túi đồ trên vai là Diêu Tấn.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy cảnh này liền hiểu rõ tất cả.

Diêu Tấn lại một lần nữa bỏ rơi nàng? Nhưng không hiểu vì sao hắc lại nán lại để chế tạo chìa khóa một cách nhanh chóng. Để mở được cánh cổng Diêu thành, ngoại trừ thần trộm đệ nhất thiên hạ là Diêu Tấn, thì trên đời này còn có ai mà mở được chứ?

Nàng nhìn thoáng qua rồi quay mặt đi.

Khi nàng liều chết chạy về đây, khi Thiết Thành khổ sở cầu xin mở cửa, khi những ám vệ bên cạnh nàng lần lượt chết đi, khi đến bước đường cùng nàng sắp sửa tự vẫn sao y không mở cửa thành, bây giờ bỗng nhiên lại mở ra, chuyện này thật nực cười mà.

Nhưng mà chuyện cười này, nàng chẳng muốn cười chút nào.

Mạnh Phù Dao đột nhiên nắm lấy dây cương ra sức kéo.

Tuấn mã phi về phía trước, bỏ lại sau lưng đám bụi đất mù mịt và Diêu thành.

....

“Nàng muốn đi đâu?”

“Không biết nữa, bây giờ ta không muốn nhìn thấy Diêu thành.”

“Vậy nàng muốn ở lại trong núi này bao lâu chứ?” Chiến Bắc Dã cong gối nằm bệt trên bãi cỏ, “Hắc Phong kị của ta cần vào thành để tiếp viện lương thực.”

“Huynh định để bọn họ vào thành à?” Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, ánh sao trên trời lấp lánh trên gương mặt trắng bệch cùng đôi bờ mi đen nhánh của nàng, “Diêu thành hết lương thảo rồi, sao mọi người không tiện đường đến doanh trại quân Nhung đánh cướp một phen, lúc này bọn chúng ắt đang hỗn loạn.”

“Ý nàng hay đó.” Chiến Bắc Dã toe toét cười phô hàm răng trắng phau dưới ánh sáng sao, “Ta đã phái bọn họ đi rồi.”

Hắn ngồi dậy, ôm đầu gối, tiếc nuối nói “Haiz, nếu như ta có hứng đem quân chiếm Bình thành cùng các châu huyện đã đi qua, không phải Vô Cực quốc lúc này đã nằm gọn trong tay ta sao?”

Ngẫm nghĩ một hồi hắn lại nói tiếp, “Thôi, tên Nguyên Chiêu Hủ cũng không dại gì cắt đất cho ta dễ dàng như vậy, đáng tiếc bây giờ không phải là lúc để ta thừa dịp làm thế, không nên lợi dụng lúc người ta đang gặp hoàn cảnh khó khăn.”

Mạnh Phù Dao đột nhiên mở mắt ra, “Chiêu Hủ?”

Chiến Bắc Dã khó hiểu nhìn nàng hỏi, “Gì vậy?”

“Huynh đường đường là một đại nam nhân, sao lại gọi tên người ta thân mật như thế hả?” Mạnh Phù Dao nhìn hắn quái dị, “Không phải hai người là “gay” đó chứ?”

“Gì mà “gay”?” Chiến Bắc Dã híp mắt, “Nàng tự sát một lần không chết nên bị khùng rồi à? Nói chuyện cổ quái ta chẳng hiểu gì hết, ta gọi tôn hiệu

của Trưởng Tôn Vô Cực không được sao? Nàng đừng có nói với ta nàng không biết Nguyên Chiêu Hủ là ai đấy?”

Mạnh Phù Dao ngơ ngẩn hồi lâu mới hỏi lại, “Hả?”

“Hả cái gì?” Chiến Bắc Dã vừa bực mình vừa buồn cười, lấy tay sờ trán nàng xem có bị sốt hay không lại bị Mạnh Phù Dao đẩy ra xa.

Nàng có chút rối rắm, ngồi bệt xuống, ôm đầu gối, cắn môi không nói lời nào.

Thì ra, Chiêu Hủ là tôn hiệu.

Nàng đã sớm nghi ngờ thân phận của hắc, lúc trước nàng từng hỏi qua Vân Ngấn, đáp án của Vân Ngấn xóa đi nghi ngờ của nàng. Dù sao đường đường là Thái tử của một quốc gia lại chạy qua một quốc gia khác để sinh sự, lá gan cũng thật lớn mà. Nàng bỗng nhớ tới Vương hậu của nước Vô Cực, lúc gặp lại Nguyên Chiêu Hủ ở hành cung đã khiến nàng nghi ngờ lại rồi.

Nàng chưa từng nghe ai nói phụ tá của Thái tử lại có thể ngênh ngang đi lại, tùy ý sử dụng hành cung như vậy. Tốt xấu gì nàng cũng xuất thân từ ngành khảo cổ học, am hiểu lịch sử. Tôn ti trật tự ở xã hội cổ đại vô cùng nghiêm, sao có thể tùy tiện vượt quá giới hạn được chứ?

Sự kiện giết chết ba nghìn quân Nhung trong núi ở ngoại thành ngày đó, là minh chứng rõ ràng nhất.

Có thể trong vòng một ngày triệu tập đội quân tinh anh nhất, kỷ luật nghiêm minh, giết sạch tất cả ba nghìn quân Nhung thiện chiến, sao có thể là người bình thường được chứ?

Khi đó, hai người đều ngậm miệng, nhưng lại chẳng ai nói ra.

Không phải nàng không buồn vì chuyện này, nàng cảm thấy Nguyên Chiêu Hủ chưa chân thành thẳng thắn cùng nàng, nhưng cũng may là nàng không để tâm vào những chuyện nhỏ nhặt như vậy. Nhớ lại lần đầu họ gặp nhau, tình huống lúc ấy thật sự hãn không thể bộc lộ thân phận mình được, huống chi nàng cũng giấu hãn nhiều chuyện mà.

Đâu cần phải tính toán với nhau nhiều chuyện quá, nàng luôn muốn rời khỏi hãn, thì có tư cách gì yêu cầu hãn bộc bạch hết tất cả chuyện của mình cho nàng biết chứ.

Sau đêm vũ hội, trước khi rời xa hãn, biết được thân phận thật sự của hãn, đối với nàng như vậy là đã quá đủ rồi.

Bây giờ, chính miệng Chiến Bắc Dã xác nhận thân phận thật sự của Nguyên Chiêu Hủ, dù trong lòng Mạnh Phù Dao hiểu rõ, nhưng vẫn không nhìn được ngây ngốc thật lâu, đột nhiên lại nhớ tới một việc liên hồi, “Mẫu hậu của Trương Tôn Vô Cực họ gì?”

“Chỉ biết là Nguyên Hoàng hậu thôi” Chiến Bắc Dã không chút do dự nói tiếp, “Là một nữ nhân rất lợi hại, Trương Tôn Vô Cực có tám phần giống bà ta, trong bụng đầy mưu trá.”

Theo họ mẹ, tôn hiệu Chiêu Hủ, Mạnh Phù Dao cúi đầu nghĩ ngợi, bất giác bật cười thoải mái, Trương Tôn Vô Cực thật không có giấu nàng chuyện này, tên Nguyên Chiêu Hủ nói rõ thân phận hãn. Nàng ở Năm châu đại lục này chỉ là một người mù tịt, chuyên luyện võ chứ chả luyện văn, nên gần ấy thời gian mà không nhận ra được thân phận của hãn.

Nhìn vẻ mặt hơi ngốc nghếch của nàng, sắc mặt Chiến Bắc Dã hình như tối đi, hãn đổi đề tài, lấy tay cởi áo khoác trên người Mạnh Phù Dao, “Nàng định bộc người mình đến chết luôn à, cởi ra mau, để ta trị thương cho?”

Mạnh Phù Dao bật đứng dậy, quần áo khoác trên người lại, lấy tay đẩy Chiến Bắc Dã, “Đi ra chỗ khác đi, ta muốn đi tắm. Huỳnh đi xa ra, không

được nhìn lên đầu đấy.”

“Tắm gì mà tắm!” Chiến Bắc Dã cũng bật dậy, “Mùa đông rất lạnh, nàng lại bị thương đầy người, tắm gì mà tắm hả!”

Hắn trợn mắt nhếch mày, tức giận đến nói năng lộn xộn, mà căn bản là Mạnh Phù Dao đâu có để ý đến hắn đâu, nàng buộc chặt áo khoác, đi đến dòng suối nhỏ bên cạnh, không nói hai lời, nhảy xuống “ùm ùm.”

“Này, nàng mặc áo khoác tắm không sợ bị chết đuối à?” Chiến Bắc Dã bước đến bên cạnh, Mạnh Phù Dao liền cởi áo khoác thấm nước ướt đầm ra quăng vào người hắn, chờ hắn tháo chiếc áo khoác ra thì nàng đã lặn sâu xuống nước rồi.

Nàng bơi vô cùng thành thạo, lặn ngụp chẳng khác gì cá, có thể nín thở ở trong nước rất lâu.

Ánh trăng lặng lẽ leo đến tận đỉnh trời cao chói vót, dát bạc lên mặt nước trong veo, mặt nước lung linh, sóng nước lay lay theo gió, những con cá nhỏ màu bạc bơi lượn lờ xung quanh, chạm vào chân nàng rất nhột.

Không gian yên tĩnh ấm êm, Mạnh Phù Dao chợt muốn cứ ở nơi như thế này mãi.

Nàng trôi lên mặt nước, mái tóc dài xõa ra bồng bềnh theo nhịp sóng, máu trên miệng vết thương nàng được nước rửa trôi, mặt nước xung quanh loang loáng sắc đỏ nhàn nhạt.

Cảm giác đau đớn chẳng thấm vào đâu nữa, nhưng khí lạnh giá buốt ngày đông bao vây nàng, cả người nàng co cụm lại.

Đây là tư thế tự phòng thủ, giống như thai nhi trong bụng mẹ, ở tư thế nguyên thủy này, nàng cảm giác mình an toàn hơn, vì vậy nàng lại đặt hai tay lên ngực, cuộn người lại thêm.

Hôm nay nàng đã vượt qua lần ranh sống chết, vượt qua nỗi đau đớn nhất đời người, nỗi đau tâm hồn lẫn xác thịt.

Nhưng mà nàng không muốn nhớ đến việc này nữa --- nếu mang theo nỗi đau này trên đường đi, sau này nàng sẽ đau càng thêm đau, những vết thương cũ và mới sẽ chồng chất nhau. Mỗi bước đi sẽ càng thêm đau đớn, vì thế mà sẽ bước chậm hơn rồi sẽ thụt lùi lại. Cuối cùng đường đi sẽ trở lên ngoằn ngoèo, chẳng còn thẳng tắp như buổi ban đầu nữa.

Mạnh Phù Dao che ngực lại, ngẩng đầu lên, nước suối trong vắt đã che đi những giọt nước mắt vương trên mặt nàng.

Nàng bật khóc thật to, nàng cho phép mình yếu đuối lần này, để nỗi nhục trên con phố dài, để sự tuyệt vọng khi ở trước cổng thành, để những âm ỨC và nỗi khổ khi bị buộc phải tự vẫn, tất cả sẽ hóa thành nước mắt, mãi mãi hòa với hàng ngàn vạn giọt nước trong dòng suối này.

Tối nay, trong suối nước trên đỉnh núi Hạo Dương này, sẽ lưu lại những giọt nước mắt đầy đau đớn của nàng, cũng khắc ghi trong lòng nàng sự thay đổi thất thường của nhân tình thế thái, lòng người ấm lạnh đổi thay chẳng thể lường được, để sau này nàng vững bước hơn nhiều.

Nước suối trong veo, ánh trăng lấp lánh sáng ngời, ánh lên suối tóc dài miên man của nàng thiếu nữ, ánh lên khuôn mặt nhợt nhạt đang nhắm nghiền mắt, ánh lên đôi bờ mi dài đang khe khẽ lung lay.

Nàng không muốn ai nhìn thấy nàng khóc, nên đắm mình trong lòng suối thật lâu.

Ánh trăng lặng lẽ chiếu sáng, sóng nước lặng lẽ bông bành.

Chợt có tiếng nói của nam tử vọng đến.

“Mạnh Phù Dao, nàng còn sống không hả?” Qua thật lâu mà vẫn không thấy Mạnh Phù Dao lên tiếng, Chiến Bắc Dã nóng nảy hét vang lên, “Nàng chưa chết ngạt đấy chứ? Trước khi bị chết ngạt nhớ báo ta một tiếng trước đấy.”

Suýt chút nữa Mạnh Phù Dao đã bị sặc nước, vậy cũng là gọi à!

Nàng quay người lại bơi vào bờ, không ngờ Chiến vương gia hống hách kiêu ngạo kia chẳng đợi được hét to, “Nàng không lên tiếng ta nhảy xuống nước đó!”

Thế là, “tôm, tôm,” Liệt Vương điện hạ vang danh bảy nước cũng anh dũng nhảy ùm xuống nước giữa trời đông lạnh giá.

Khi hần vừa mới nhảy xuống nước, tức thì hình như có một thân thể trắng như tuyết lướt qua trước mắt hần, nhẹ nhàng như sóng gợn, Chiến Bắc Dã vội vàng muốn đuổi theo, nhưng lập tức trên bờ lại truyền đến tiếng chân người bước đi rất khẽ khàng.

Hần trôi lên mặt nước, dưới ánh trăng vàng óng ánh, thân hình thiếu nữ trắng ngần đang vội vã bước đi, thoáng cái đã mất hút sau bóng cây rậm rạp, trên bờ suối còn lưu lại dấu chân nhỏ nhắn của nàng.

Chiến Bắc Dã ngâm mình trong nước, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm dấu chân kia, nhớ lại khoảnh khắc khi thoáng nhìn thấy thân thể mảnh mai, trong suốt trắng ngần như băng tuyết với từng đường cong mỹ miều, những giọt nước trong veo trên người nàng thi nhau lặng lẽ chảy xuống, uốn lượn theo từng đường cong của cơ thể ... Hần đứng ngây ngốc bất động, dù đang ngâm mình trong nước lạnh mà lòng bàn tay lại nóng hôi hổi. Hần bất giác nhắm nghiền mắt, xiết chặt nắm tay, như sợ bóng người kia bay đi theo gió, kết quả trong tay chỉ là những giọt nước, những giọt nước ấy lại chảy ra ngoài từ giữa kẽ tay hần.

Chiến Bắc Dã lặng lẽ bơi vào bờ, lại liếc mắt nhìn những dấu chân kia, những dấu chân ấy bị nhuộm sắc màu đỏ nhạt, đập vào mắt hẳn. Hẳn biết đây là máu của Mạnh Phù Dao, trên người nàng đầy những vết thương ghê rợn ... Hẳn đứng bên cạnh một tảng đá, đáy lòng như bị một hòn đá đập mạnh, thân thể đau đớn như bị cắt xé thành năm bảy phần ...

Nàng bị thương là do lỗi của hẳn ... là do hẳn đến chậm ... Trương Tôn Vô Cực đã phá lệ, ngầm đồng ý cho hẳn đem Hắc Phượng kị vào lãnh thổ nước Vô Cực, có lẽ hẳn ta biết được mình không thể phân thân để trợ giúp nàng, cũng không ai có khả năng trợ giúp nàng, nên hẳn ta đã nhờ cậy hẳn. Thế mà, chỉ bởi vì hẳn ham quyết đấu nên đã đến trễ, suýt chút nữa đã hại chết nàng ...

“Ầm!”

Chiến Bắc Dã đột nhiên rút ra trường kiếm, bổ mạnh vào tảng đá khiến nó vỡ vụn, âm thanh vang vọng khắp cả sơn cốc tĩnh lặng.

“Ta, Thiên Sát Chiến Bắc Dã! Cuộc đời này, nếu không có người khiêu khích quyết sẽ không bao giờ giao đấu! Nếu như không tuân thủ lời thề, sẽ như tảng đá này vậy!”

Hẳn kích động gào lên thật to, khiến những chú chim đang ăn đêm sợ hãi bay toán loạn, như muốn bay lên tận cung trăng để ẩn núp. Mạnh Phù Dao ở trong bụi cây thay y phục cũng hoảng sợ, không hiểu vì sao Chiến vương gia luôn luôn kiêu ngạo kia lại tự nhiên ngu ngốc thề bậy bạ như vậy, từ sau bụi cây nhô đầu ra mắng:

“Tồn thọ đó ... Nửa đêm nửa hôm tự nhiên gào lên như đưa ma vậy!”

...

Mạnh Phù Dao cùng Chiến Bắc Dã ở lại trong sơn cốc này ba ngày.

Thật ra đây là quyết định của Mạnh Phù Dao, nàng kiên quyết không chịu ra ngoài, mặc cho Chiến Bắc Dã khuyên nhủ thế nào cũng không chịu đổi ý. Nào là vùng núi này ẩm thấp, không có y phục đẹp để mặc, không có thuốc tốt để chữa thương, điều dưỡng rất bất tiện. Còn nói dân chúng Diêu thành vẫn một mực tìm nàng, Diêu Tấn mang theo Nguyên Bảo đại nhân suốt ngày kêu chút chút cũng đến đây tìm nàng. Mạnh Phù Dao chẳng buồn để ý, choàng áo khoác ngáy ò ó o. Tội nghiệp cho Chiến Bắc Dã đã dùng hết lời lẽ, mỗi tối lại phải canh gác cho nàng ngủ.

Đêm đầu tiên, Mạnh đại tiểu thư nằm mơ cùng người khác chém giết loại xạ, nàng bật người dậy, vứt áo khoác bay lên đám đá lung tung rồi lại nằm thẳng cẳng ra ngủ. Áo khoác rơi vào đồng lửa suýt chút nữa đã bị đốt cháy, may mà Chiến Bắc Dã canh giữ ở cửa động đang chập chờn ngủ thì người thấy được mùi khét, vội vàng lao vào cứu nàng suýt chút nữa đã thành heo nướng. Xui xẻo là khi Chiến Bắc Dã còn đang ngủ mơ màng, Mạnh Phù Dao lại nằm mộng tưởng hắn là kẻ địch, tiện tay đâm hắn một quyền vào giữa mắt. Thế là rạng sáng ngày hôm sau, mắt Chiến vương gia bầm tím một vòng tròn, ai đó lại cực kỳ vô tội, tò mò hỏi hắn, “Vương gia, tối hôm qua huynh va phải gì à? Sao sắc mặt huynh khó coi như vậy ...”

Đêm thứ hai, Mạnh Phù Dao lăn vào trong đồng lửa. May mà Chiến Bắc Dã đã đề phòng sẵn, ngủ bên cạnh đồng lửa chặn lại nàng. Hắn vô cùng hoan hỉ khi thấy nàng lăn vào trong lòng mình, định chủ động ôm nuông ngọc ôn hương để bày tỏ tình yêu tha thiết trong lòng, chẳng dè Mạnh Phù Dao lại xoay người, đem chiếc giày thối um dính đầy máu dơ quăng vào lòng hắn ...

Đêm thứ ba, Mạnh Phù Dao bắt đầu phát sốt và ho khò khè, Chiến Bắc Dã canh giữ bên cạnh suốt đêm không ngủ, sai người đi cắt thuốc trong đêm hôm khuya khoắt, bận bịu lau mồ hôi mớm thuốc cho nàng chẳng nề hà. Kết quả sáng hôm sau, khi Mạnh Phù Dao tỉnh dậy thấy mắt hắn đầy tơ

máu, vô cùng thương cảm nói, “Vương gia huynh nên cưới lão bà đi, nếu không có ai hết, để ta giới thiệu cho huynh một người nhé ...”

Cuối cùng Chiến vương gia không thể kìm nén được nữa, hung hăng nhét một quả đại vô miện của Mạnh Phù Dao, thuận tay điểm huyết nàng, tức giận nói, “Sao không chịu quay về thành hả, có phải muốn bốn vương cùng một ngàn kị binh hầu nàng ăn gió nằm sương ở nơi này không, nàng là cô gái không có giáo đường!”

Mạnh Phù Dao dùng ánh mắt chửi hằn, “Có phải ta muốn huynh hầu hạ đâu!”

Gương mặt của Chiến Bắc Dã bị ánh mắt của nàng đốt cháy đỏ bừng, chẳng thềm nói nữa, đưa tay ra vác nàng lên vai.

“Chúng ta nên tính sổ với nhau, xem ai phải trả nợ cho ai!”

Hắn vác Mạnh Phù Dao đi thẳng một mạch xuống núi.

“Chúng ta trở về thành!”.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37+23: Một Đêm “Cảnh Xuân”

Khi Chiến Bắc Dã khiêng Mạnh Phù Dao xuống núi, dân chúng trong thành hay tin đã ủa ra hân hoan chào đón.

Cửa thành sớm đã được mở toang, người trong thành xếp hàng dài từ tận bên trong ra phía ngoài đến vài dặm. Lúc Chiến Bắc Dã cùng đoàn thiết kỵ tới Diêu thành, dân chúng Diêu thành lập tức rì rầm bàn tán to nhỏ --- dù sao nơi này cũng là lãnh thổ của nước Vô Cực vậy mà lại xuất hiện quân đội của nước khác, tâm lý bất an cũng là lẽ đương nhiên. Tuy nhiên khi mọi người nhìn thấy Chiến Bắc Dã ôm Mạnh Phù Dao trong lòng lập tức liền bình thần trở lại.

Đó là Mạnh Thành chủ của bọn họ, một nữ tử mảnh mai mười tám tuổi. Vào lúc Diêu thành gặp phải hiểm nguy mưa gió, dù là trang nam tử cũng không có được đủ sự thông minh gan dạ như nàng, một mình nhẫn nhục, xông vào doanh trại địch quân, gần như là giết chết tất cả tướng Nhung, lại bị khóa chặt trước cổng thành của mình, suýt chút nữa bị con dân của mình bức tử.

Khí phách này, nam nhi không bì kịp. Nỗi oan ức này, không phải ai cũng gánh vác được.

Chiến Bắc Dã cho ngựa đi chậm lại, thông thả đi qua hàng người chào đón. Dân chúng Diêu thành lặng lẽ nhìn chăm chú Mạnh Phù Dao nhỏ nhoi trong lòng nam tử vạm vỡ to lớn, nhìn đôi gò má đỏ hồng bất thường của nàng, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà xương gò má đã nhô cao, nơi ống

tay áo lộ ra cổ tay gầy guộc đầy vết thương chồng chất. Nhiều người bắt đầu đỏ hốc mắt, thấp giọng nức nở.

Một thanh niên bỗng nhiên quỳ sụp xuống, thanh niên này ngày đó đã lấy đá chọi vào đầu Thiết Thành, cũng chính là người đã ném bùn vào Mạnh Phù Dao ngày nàng ra đi.

Hắn trầm mặc cúi đầu giữa đường, mặc cho gió xuân tháng Giêng mang theo khí lạnh tạt vào mặt, trong gió còn thoản mùi máu tanh nồng, đó là vết tích của trận đại chiến mấy ngày trước còn để lại.

Biết bao sinh mệnh đã bị cuộc chiến này cướp mất, nhưng dấu ấn trong lòng mãi mãi không thể nào biến mất được

Nhiều người cũng lần lượt quỳ xuống theo, cúi thấp đầu trước thiếu nữ Thành chủ Diêu thành, sự áy náy hối hận trào dâng trong lòng họ. Họ chẳng biết nên nói gì và giải thích gì, mọi lời nói đều nghẹn nơi cổ họng, chẳng thể nào thốt ra được, chỉ đành dẹp bỏ tôn nghiêm của mình, quỳ gối xuống.

Sự tự tôn không thể che lấp được ánh sáng của chính nghĩa và lương tri.

Chiến Bắc Dã cực kỳ kiêu ngạo ôm Mạnh Phù Dao nghênh ngang đi trước, hắn cảm thấy ánh mắt mình vô cùng chuẩn xác vì nhìn chúng một nữ nhi như vậy.

Phía trước, những binh sĩ trông giữ cửa Diêu thành, quanh năm đầu đội mũ sắt người mặc khải giáp, dù có hy sinh cũng chẳng cúi đầu, chỉ vì ngày ấy nhắm mắt làm ngơ nên hôm nay lẳng lặng quỳ gối trên mặt đất.

Chiến Bắc Dã chẳng buồn nhòm ngó xung quanh, nhưng khi nhìn thấy những binh sĩ quỳ phía trước thì cúi đầu xuống nhìn mặt nàng, hắn nhìn thấy đôi bờ mi nàng khe khẽ lay động. Rành rành là nàng đã thức tỉnh rồi,

chỉ là không muốn mở mắt ra thôi. Cảm giác được Chiến Bắc Dã đang nhìn mình, Mạnh Phù Dao liền ngược mắt, lắc lắc đầu.

Bốn mắt giao nhau, Chiến Bắc Dã phì cười, suy nghĩ trong bụng cô gái này và hân giống nhau thật mà.

“Các người đứng dậy đi.” Chiến Bắc Dã chăm chú nhìn những thanh niên đang cúi mặt xấu hổ, “Mạnh thành chủ không trách các người đâu, các người cũng không làm sai. Là binh sĩ canh giữ Diêu thành, không đi theo Thành chủ để đầu hàng địch, ở lại giữ thành để bảo vệ dân chúng đến cùng, cho thấy các người là người biết gánh vác trách nhiệm. Có những binh sĩ như các người vậy, đây là phúc khí của Thành chủ.”

Mạnh Phù Dao tròn to mắt, ngẫm lại, quả thật nàng là người có phúc khí thật. Chiến vương gia hống hách này cũng biết lấy lòng dân chúng quá nhỉ.

Quả nhiên những thanh niên và binh sĩ thà đổ máu chứ không rơi lệ này bắt đầu khóc nức nở, dập đầu bình bịch trên mặt đất, không ngừng cất lên lời thề chân thành vang trong tiếng gió vi vu: “Nguyện quên mình phục vụ vì Thành chủ.”

“Nguyện quên mình phục vụ vì Thành chủ.” Lời thề từ nhỏ đến to, từ trong ra ngoài, dần dần vang rền như thủy triều cuộn cuộn, hòa lẫn trong gió vương mùi máu tanh, như muốn cuốn trôi vùng đất biên cương phía Nam này.

Chiến Bắc Dã há hê nhìn khắp xung quanh, gật đầu lia lịa. Mạnh Phù Dao không thể nhịn được nữa, mạnh bạo bóp vai hân một phát --- Huynh không được xúi giục họ làm vậy đó, nhìn một đám nam tử hán thân dài vai rộng khóc lóc vui lắm hả?

Chiến Bắc Dã tiến vào Diêu thành, mọi người đứng trước cửa huyện nha, dẫn đầu là Thiết Thành vô cùng mừng rỡ,. Cuối cùng người dân Diêu

Thành cũng hiểu rõ tường tận, hoan nghênh chào đón Mạnh Phù Dao, thế nên mặt mày Thiết Thành vui vẻ hơn hở như mở cờ trong bụng.

Khi Chiến Bắc Dã ôm Mạnh Phù Dao bước vào cửa, liếc xéo Thiết Thành: “Tiểu tử gân cốt cũng chắc lắm, chỉ tiếc là trình độ hơi kém chút, như vậy làm sao có thể làm hộ vệ được chứ? Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta sẽ luyện võ với ngươi một canh giờ.”

Thiết Thành giật nảy mình, hắn đã nhìn thấy Chiến Bắc Dã chỉ bắn một mũi tên xuyên không đã giết chết Lão Cáp tướng quân của tộc Nhung, đánh nhau với Sát thần này không phải muốn chết sao? Về mặt Thiết Thành đây đau khổ, nghĩ lại mấy người đắc tội với Mạnh Phù Dao đâu có bị trừng phạt, vậy mà chỉ có một mình hắn xui xẻo bị thôi, ông trời không có mắt mà.

Mạnh Phù Dao liếc nhìn hắn, tiểu tử ngốc này thật có phúc mà, vừa hay lại được Trưởng Tôn Vô Cực cùng Chiến Bắc Dã ưu ái, tương lai ắt sẽ trở thành cao thủ số một, người người hâm mộ.

Nhưng mà nàng quên rằng, hai người nào đó đào tạo cao thủ này đều là vì nàng.

Mạnh Phù Dao trở về căn phòng cũ trước đây, được Nguyên Bảo đại nhân “Nhiệt liệt chào đón.”

Nguyên Bảo đại nhân ra sức bổ tẩm thân ục ịch của mình vào người Mạnh Phù Dao, hết véo má trái rồi lại sờ má phải của nàng, không ngừng lắc đầu, cất tiếng “Chít chít”

Mạnh Phù Dao tức giận, “Bỏ tay mi ra! Tay mi dính thứ dơ bẩn gì vậy hả!”

Nguyên Bảo đại nhân thu móng vuốt của mình lại, liếm hết cục đường trong tay mình, lại nghiêng đầu nhìn Mạnh Phù Dao. Càng nhìn thì mặt

mày nó càng hớn hở, lập tức giơ chân khều lấy cái gương đưa cho nàng, ý bảo nàng hãy nhìn vào gương, còn mình thì ở bên cạnh nhìn nàng.

Mạnh Phù Dao nhìn gương mặt xấu xí của mình trong gương, lòng buồn rười rượi, nhìn chằm chằm nó nói: “Ta nhắc mi một câu ... Ta dù xấu, cũng là người đó.”

.....

Chuột mập lại đi đến góc tường vẽ nguệch ngoạc, Mạnh Phù Dao thoải mái nằm xuống giường, nằm trên giường của mình thật đã mà.

Chiến Bắc Dã khoanh tay trước ngực nhìn nàng đăm đăm, cất tiếng hỏi: “Thoải mái chứ? Êm lắm phải không? Nha đầu bướng bỉnh nàng, có phòng đẹp giường êm không chịu ngủ, lại bắt bọn ta hầu nàng ăn gió chướng nằm gai, không đánh nàng một trận thì nàng không thông minh ra mà.”

Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn Chiến vương gia kiêu ngạo sĩ diện kia, phất tay như đuổi muỗi, “Ngoại trừ gian phòng này, các hạ có thể tùy ý kiếm chỗ ngủ trong huyện nha, ta còn việc muốn giải quyết cho xong.”

Chiến Bắc Dã cũng vội vàng ra ngoài như bị lửa đốt mông, Mạnh Phù Dao lấy làm tò mò, người này sao tự dừng lại nóng vội vậy, nàng uống bát canh sâm Diêu Tấn đưa đến rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi Mạnh Phù Dao tỉnh dậy thì ánh trời chiều đã loang lổ khắp nơi, nàng đã ngủ một giấc dài. Mạnh Phù Dao chợt giật mình không biết mình đang ở nơi nào, tựa như chỉ mới ban nãy nàng còn đang ở trong doanh trại quân Nhung đại khai sát giới, lại cảm thấy như mình đang ở trong sơn động, bèn đưa tay lên sờ vách đá, không ngờ lại đụng trúng chân của người nào đấy.

Nàng lấy khăn tay trên đầu giường lau mồ hôi ướt đẫm trên trán, ôm gối nhìn cảnh trời chiều ảm đạm, trầm mặc nhớ lại giấc mộng ngắn ngủi ban nãy.

Trong mộng là Nguyên Chiêu Hủ ... Không phải, là Trưởng Tôn Vô Cực, hắc không đồng ý nhìn nàng nói, “Ta đã để lại tín vật bảo nàng rời khỏi đây, vậy mà nàng lại không nghe lời.”

Trong mộng nàng biện bạch hung hồn đầy lý lẽ, “Nếu huynh bảo ta rời khỏi Diêu thành, nhất định Diêu thành sẽ xảy ra chuyện, Diêu thành gặp hiểm nguy sao ta có thể bỏ trốn được chứ?”

Trong mộng Trưởng Tôn Vô Cực thở dài, sau đó nhẹ nhàng kề sát vào nàng

Dừng lại! Gương mặt Mạnh Phù Dao bất giác ửng hồng, nàng vui đầu trong chăn, nghĩ bậy bạ gì thế nhỉ, may mà giấc mộng kia bị gián đoạn ...

Nàng kéo chăn trùm hết cả người, tạo nên một không gian tối om tĩnh lặng, mùi hương của chăn nhàn nhạt xộc vào mũi, tâm tư dần dần bình tĩnh trở lại.

Vì sao Trưởng Tôn Vô Cực lại muốn nàng rời khỏi nơi này? Với trí thông minh và bản lĩnh của hắc, chắc chắn sẽ nhìn ra được sự khó hiểu trong cuộc chiến giữa Đức vương và quân Nhung. Như vậy, hắc định bỏ mặc Diêu thành sao?

Không, Mạnh Phù Dao lập tức phủ quyết suy luận này. Nếu thật sự hắc muốn bỏ Diêu thành, nhất định Trưởng Tôn Vô Cực sẽ dẫn nàng đi theo hắc. Phải nói là, Trưởng Tôn Vô Cực cũng không chắc chắn Diêu thành có gặp phải nguy hiểm hay không.

Bởi vì, nếu như thực sự quân Nhung và Đức Vương cấu kết với nhau, hai bên sẽ phân chia lợi ích. Kế hoạch của quân Nhung là tấn công vào đô thành Trung Châu, nếu vậy ắt phải chiếm lấy Diêu thành, cửa ngõ của nước Vô Cực. Nếu Đức vương là người thông minh sẽ không giao Diêu thành cho quân Nhung, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Vì thế cho nên, Trưởng Tôn Vô Cực không mang nàng đi theo, nhưng vì hấn suy nghĩ như vậy nên đã để Mạnh Phù Dao ở lại, cũng để lại ám vệ để bảo vệ nàng. Thuận tiện đưa tin cho Chiến Bắc Dã là “Mạnh Phù Dao đang ở tại địa điểm này.” Chiến vương gia vô cùng tự giác cho hấn mượn Hắc Phượng kị, đoán là Hắc Phượng kỵ sẽ đến đây với tốc độ nhanh nhất.

Kết quả người tính không bằng trời tính, Đức vương vậy mà lại bỏ mặc Diêu thành, trên đường đi Chiến Bắc Dã lại gặp phải cường giả, chẳng ngờ vị cường giả đệ nhất Năm châu đại lục “Sương Ẩn” kia ngày thường thì hành tung bất định lại đúng lúc này đột nhiên xuất hiện ở nước Vô Cực. Cuối cùng những trùng hợp ngẫu nhiên này tạo nên trận chiến đẫm máu ở Diêu thành. Chỉ có thể nói rằng, mọi việc đều do ý trời, ông trời muốn nàng phải gánh chịu kiếp nạn này.

Nhưng mà Mạnh Phù Dao trầm tư, như vậy thì Trưởng Tôn Vô Cực đã sớm biết được lòng dạ Đức vương? Hấn dùng Đức vương làm mồi nhử sao, bởi vì hấn đã tính toán hết thấy, không muốn đả thảo kinh xà, để mặc Đức vương ngầm ngầm chuẩn bị lực lượng vũ trang, ý muốn Đức vương ... tạo phản!

Nghĩ tới đây toàn thân nàng lập tức nổi da gà, không ngờ nam nhân này lại có gan dùng quốc thổ của mình để đánh cược!

Nhưng tại sao hấn lại không tiêu diệt Đức vương ở trong kinh thành, hơn nữa lại cấp cho con hổ này hai mươi vạn đại quân. Thâm ý này của hấn Mạnh Phù Dao không thể hiểu được, nàng cảm thấy đại não mình không to bằng hấn nên có nghĩ cũng chả hiểu được thêm, bèn kéo chần ra --- Haiz, phải đi tìm Chiến Bắc Dã để hỏi, những kẻ một bụng đầy ắp những mưu đồ chính trị chắc sẽ hiểu bụng nhau.

Nàng vừa kéo chần xuống, chợt nghe tiếng khóc.

Tiếng khóc yếu ớt mắc nghẹn vắng tới từ trong sân huyện nha, hoàng hôn sắp lụi tàn, bóng tối bao phủ, trời không trăng lại chẳng thấy sao, tiếng khóc ảm đạm khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Mạnh Phù Dao cau mày, xốc chân lên ngồi chồm hổm trên giường mằng to, “Ma quỷ ở đâu ra vậy? Cô nương ta không sợ nhất chính là ma! Vào đây! Có gan thì đến trước mặt ta mà khóc!”

Tiếng khóc lập tức ngừng lại, tiếng bước chân người vội vã truyền tới, Diêu Tấn gương mặt trắng bệch dài ngoẵng loáng cái đã từ sân huyện nha chạy vào, vẻ mặt há hê khi nhìn thấy người khác gặp họa, cười nói, “Là Hồ Tang khóc đó.”

“Hả?” Mạnh Phù Dao biết chuyện Hồ Tang, còn chưa nghĩ ra cách để xử lý nàng ta, vậy mà nàng ta còn đến đây khóc trước à?

“Chiến vương gia thật tuần tú đó nha ...” Vẻ mặt Diêu Tấn say mê đắm đuối nói, “Mạnh cô nương có biết không, Hồ Tang đã khóc ba ngày nay rồi....”

Diêu Tấn hớn ha hớn hở nói, Mạnh Phù Dao nghe được thì trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Ba ngày trước Chiến Bắc Dã đã biết tường tận sự việc nàng bị bỏ mặc trước cổng thành, Chiến vương gia lòng dạ hẹp hòi tức giận vô cùng nên đã bắt Hồ Tang, vốn chẳng thêm so đo với đám dân chúng ngu dốt làm gì, nhưng mà Hồ Tang lòng dạ độc địa lại mưu mô xảo trá, nên hắn đã hạ lệnh cho Hắc Phương kị bao vây khắp nơi, không cho Hồ Tang bỏ trốn ra ngoài. Bất luận thế nào cũng phải bắt được nàng ta --- Trốn chẳng thoát nên nàng ta phải quay về nhà, suốt ba ngày ba đêm, nàng ta và cha mình khóc lóc cầu xin Hắc Phương kị thả họ đi, tuy nhiên chỉ chuốc lấy nhục nhã, “Cô không xứng đối địch với Mạnh thành chủ, cô chẳng đáng để xách giày cho Mạnh thành chủ!”

Bọn họ chìa ra một đồng giấy nợ, tính toán Tang gia đã gây ra những tổn thất gì, sau khi nhìn thấy con số trên đồng giấy nợ ấy nàng liền ngất đi, sau khi tỉnh lại thì nghe có người lạnh lùng nói, “Trương lão gia ở thành Tây đồng ý trả nợ thay cô, nhưng cô phải làm nha hoàn để gán nợ.”

Hồ Tang lại hôn mê --- Ai nấy đều biết ông Trương này là một người “nghiện nha hoàn”, ông ta không cưới vợ hay nạp thiếp mà chỉ ăn ngủ với các nha hoàn, ăn xong chán thì bỏ, đơn giản thuận tiện, chỉ dùng một lần.

Nhưng như vậy cũng chưa hết, người này lại nói tiếp, “Trương lão gia chỉ giúp cô trả nợ một nửa, một nửa còn lại sẽ do Lưu lão gia ở thành Bắc trả dùm, nhưng cô phải giặt tất cả quần áo của những người phụ nữ trong nhà của ông ấy để gán nợ.”

Hồ Tang lại hôn mê bất tỉnh --- Lưu lão gia nổi tiếng là thô thiếp bầy đàn ...

Hắc Phượng kị ném đồng giấy nợ cho nàng ta, nghênh ngang bỏ đi, tuyên bố ngày nào cũng sẽ đến đòi nợ nàng đến khi nào hai ông lão kia trả nợ thay nàng mới thôi. Hồ Tang ôm đồng giấy nợ ngày đêm khóc ròng, hàng xóm xung quanh không ai giúp đỡ --- gieo nhân nào gặp quả ấy.

Hồ Tang khóc sưng mắt, nửa đêm cầm sợi dây thừng đi treo cổ tự tử, đi đến ba bận cuối cùng vẫn quay trở về, trên đường về gặp được Thiết Thành. Sau khi im lặng một lúc thật lâu, Thiết Thành chỉ điểm cho Hồ Tang --- bảo nàng đi gặp Mạnh Phù Dao, ngoại trừ Thành chủ ra không ai có thể tha thứ cho nàng ta cả.

Hồ Tang cảm kích quỳ gối dập đầu bình bịch dưới chân Thiết Thành --- trả lại gặp đôi cho Thiết Thành chuyện ngày hôm đó.

Vì vậy mà bây giờ Hồ Tang đang khóc ở ngoài sân vườn, nàng ta cũng là người cực kỳ thông minh lanh lợi. Biết trước là nếu khóc ở cửa lớn sẽ truyền đến tai Mạnh Phù Dao, nàng ta cũng đã hỏi thăm Mạnh Phù Dao

ngủ ở đâu. Thế là chạy đến bên ngoài tường khóc lóc, cho dù Mạnh Phù Dao không muốn nghe thấy cũng không được.

Mạnh Phù Dao cau mày suy nghĩ thật lâu, nhớ đến là mình chỉ lấy cái khăn của Hồ Tang, sao nàng ta lại gây chuyện với nàng? Rõ ràng là chẳng thể nào đắc tội với Trương Tôn Vô Cực được. Truyền thuyết nói rằng, nếu đắc tội với bậc Thiên tử ắt sẽ bị ông trời trách phạt. Coi nè, lần này thì hay rồi, lần này không phải nàng trừng phạt Hồ Tang mà là Hồ Tang đến đây trừng phạt nàng, sao nàng ta có thể khóc lóc bù lu bù loa lên như vậy chứ? Xem ra thì nếu ngày nào mà nàng không cho nàng ta vào cửa thì ngày đó nàng không thể ngủ ngon để dưỡng thương được.

“M* nó, ai thiếu nợ ai chứ.” Mạnh Phù Dao vẫy tay nói, “Ta không muốn gặp nàng ta, ta sẽ không vờ vịt mà nói tha thứ cho nàng ta. Kêu nàng ta cắt đi, hy vọng nàng ta cắt đi thật xa, đi đâu cũng được, không cần tới gặp ta để từ giã. Cẩn thận, nếu làm ta bức tức, ta sẽ rút đao đâm bụng nàng ta đấy.”

Diêu Tấn trợn trừng mắt nhìn nàng, “Sao Mạnh cô nương không tính toán nợ nần? Cô bỏ qua như vậy à, nàng ta suýt chút nữa hại chết cô đó.”

Mạnh Phù Dao nhìn hẩn rồi liếc, “Không phải đã nói qua rồi à, có người phản bội ta hai lần ta cũng chưa tính sổ.”

Diêu Tấn đành câm miệng, tức tối đi ra ngoài truyền lời, một lúc sau trở về nói, “Hồ Tang muốn gặp cô, nói là nhất định phải gặp được cô để xin lỗi.”

“M* nó, được một tắc lại đòi một thước.” Mạnh Phù Dao bức tức đập đồ ghế, “Tốt thôi, nếu muốn trả nợ, bản cô nương chắc chắn sẽ toại nguyện.”

Hồ Tang run sợ bước vào, Mạnh Phù Dao cho rằng mình nhìn nhầm người.

Chỉ mới vài ngày thôi mà một cô gái xinh đẹp bỗng nhiên biến thành ma nữ? Gương mặt trắng như hoá trang đóng phim ma vậy.

Hồ Tang sợ hãi ngược mắt nhìn nàng, thấy nàng vừa liếc nhìn mình thì liền sợ hãi, chân nhũn khuỵu xuống.

“Mạnh Thành chủ ... là ta không tốt ...ta không nên ghen tị với cô ... cầu xin cô tha thứ cho ta ...”

Hồ Tang khóc như mưa rơi, đập đầu bình bịch dưới chân nàng. Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm nàng ta, không cảm giác được thương hại tí nào, chỉ cảm thấy đáng ghét mà thôi.

Trên đời này sao có nhiều cô gái như vậy chứ, cứ cho mình là người thông minh xinh đẹp, nghĩ rằng tất cả mọi người sẽ khom lưng cúi đầu, hầu hạ dưới váy mình. Hễ có chút không vừa lòng liền nổi cơn tam bành, trả thù rửa hận, không nghĩ rằng mình có tư cách gì, lý do gì để “trả thù”...

Nàng còn chưa nghĩ ra cách nào để một cước đá văng người đáng ghét này, vất vả một lần mà suốt đời nhàn nhã, đột nhiên Chiếu Bắc Dã mở cửa bước ra.

Hắn đi một mạch đến, dầm dẫm một đường mà bước, dường như chẳng hề thấy Hồ Tang đang quỳ dưới đất, bước như rồng bước, sau đó ... giẫm lên tay Hồ Tang.

Hồ Tang hét lên một tiếng thê thảm, cả người run lấy bầy, bàn tay nàng đã bị phế trong chớp mắt, Chiến vương gia vẫn như không nghe không thấy, dáng vẻ hống hách chẳng coi ai ra gì, bước chân mạnh mẽ như gió lốc cuồn cuộn nổi lên, đá Hồ Tang một cước bay sang một bên.

Bên đó chẳng biết Nguyên Bảo đại nhân đột nhiên từ đâu chui ra, vuốt mấy sợi râu ngắn cùn mắt sáng long lanh đứng chờ trên cao, Hồ Tang vừa bị đá bay đến thì nó liền mở cái túi to ra ụp xuống.

Một đồng phân thối dính đầy khắp người nàng ta.

Nguyên Bảo đại nhân hả hê cười chút chút, Mạnh Phù Dao dờ khóc dờ cười mắng to, “Nguyên bảo , mi tránh xa ta ra, thối chết đi được.” Tiếp theo trừng mắt nhìn Chiếu Bắc Dã, “Không có tiền đồ, cấu kết với con chuột mập chơi xấu người khác.”

“Không liên quan đến ta.” Chiếu Bắc Dã bước đến ngồi cạnh nàng, “Bốn vương và chuột mập cách nhau một trời một vực.”

Hắn làm như lúc này mới nhìn thấy Hồ Tang, đột nhiên giận tái mặt, liếc mắt nhìn nàng ta.

Hắn đột nhiên trầm mặc, không khí bên trong như đột ngột giảm xuống, cảm giác lạnh lạnh khiến người bất giác run run, Hồ Tang vừa mới khóc thét lên rùng mình, co rút vào trong góc tường.

Mạnh Phù Dao cũng chẳng biết nói Chiếu Bắc Dã đang định làm gì, không ngờ được người này lúc trầm mặc vẫn bộc lộ nét uy nghiêm, chỉ là ánh mắt kia chẳng biết đang ngó gì nữa.

Chiếu Bắc Dã không để ý tới nàng, bất chợt nhìn chăm chăm Hồ Tang, chẳng nói gì nhưng áp lực bủa vây khắp xung quanh, như những mũi băng nhọn chực chờ sắp lao đến mục tiêu đã định. Trên mặt Hồ Tang dính đầy phân cũng không dám lau, vừa khóc vừa co rút vào góc tường.

Mạnh Phù Dao im lặng quan sát, nàng nhìn đã nửa canh giờ mà không biết người này định làm gì nữa, cái tên này có phải sắp bị điên hay không nhỉ?

Khi Hồ Tang sắp sửa không chịu nổi nữa, nắm chắc mười phần là mình sẽ bị giết chết, chợt nghe tiếng Chiếu vương gia bình thản cất tiếng:

“Hại Mạnh Phù Dao, ta phải giết.”

Hồ Tang không thể khóc được nữa.

“Đừng tưởng người là nữ nhi yếu đuối không có võ công thì ta sẽ tha cho người, vì nàng ta có thể từ bỏ nguyên tắc của mình.”

Hắn trầm mặc nhìn Hồ Tang, sắc mặt thản nhiên nhưng áp lực bao phủ bốn phía.

Hồ Tang run lấy bầy, nàng co rút vào góc tường, vừa không thể thở nổi vừa sợ hãi. Rõ ràng giọng nói của nam tử trước mặt vô cùng bình thản, nhưng nàng lại cảm thấy cả người mình đều như bị đao cắt từng mảnh thịt, tim nhảy lúp búp.

Sắc mặt nàng ta hết trắng lại xanh, răng đánh cầm cập, ba hồn bảy vía đã bay hết một nửa. Chiến Bắc Dã thỏa mãn, đột nhiên nhe răng cười, vui vẻ thẳng thắn nói: “Nhưng ta sẽ không giết người, không phải không đành lòng, mà là người không xứng để nàng để tâm, không chấp nhất đến chuyện ghen tuông của nam nữ. Nhưng mà người sẽ sống thấp hèn suốt đời.”

“Ta tôn trọng ý kiến của nàng, tuy nhiên ta có chút không cam lòng.” Chiến Bắc Dã nhìn Mạnh Phù Dao ánh mắt sáng quắc.

Lúc này Hồ Tang mới thả lỏng người, hai mắt đắm lệ ngược mặt nhìn Chiến Bắc Dã bên cạnh Mạnh Phù Dao, hào khí sáng ngời, khí thế bức người, là một nam tử phong thái bất phàm. Vì sao những nam tử này đều xuất hiện bên cạnh Mạnh Phù Dao kia chứ?

Vì sao dù cho Mạnh Phù Dao có rơi vào cảnh khốn cùng, cũng rạng rỡ sáng ngời, tựa như sao quanh trăng sáng. Còn nàng luôn ở dưới chân người này, luôn thấp kém hơn, luôn phải ngược mặt lên nhìn?

Nàng không biết ai là người cao nhất, nhưng nàng biết cả đời này nàng đã bại thảm hại rồi.

Nàng đưa ống tay áo lên lau khuôn mặt dơ bẩn của mình, nàng biết, sẽ không thể nào lau sạch được.

Chiến Bắc Dã chẳng muốn nhìn thêm chút nào nữa, “Cút đi.”

Hồ Tang căn môi, thi lễ cáo lui, khi vừa mới bước đến cửa, Chiến Bắc Dã lại thỉnh linh nhớ đến chuyện gì đó, lạnh lùng cất tiếng, “À ... Quên nói với người, tội chết có thể miễn tội sống khó tha, đồng giấy nợ này không thể bỏ qua.”

Hồ Tang bỗng nhiên quay người, chân nhũn khuỵu xuống.

“Từ từ cũng sẽ trả xong thôi, một năm không được thì mười năm, năm, mười năm không đủ thì cả đời.” Chiến vương gia xấu xa từ tốn nói, “Cho người chút việc để làm, để người không phải rảnh rỗi mà trở nên hư hỏng, làm hại người khác”.

...

Nhìn Hồ Tang loạng choạng bước đi, Mạnh Phù Dao lắc đầu, “Haiz, độc ác, thật độc ác.”

Đồng giấy nợ đó ... Hồ Tang sẽ không đi bán thân chứ?

“Nàng nói ai độc ác hả?” Chiến Bắc Dã giơ tay nhắc Nguyên Bảo đại nhân lên đuổi ra khỏi cửa, lập tức nguy hiểm lại ủa đến, ai đó nhe hàm răng trắng phau như nanh mãnh thú, “Nàng có vẻ không biết tốt xấu là gì?”

Mạnh Phù Dao đưa tay đẩy hẳn ra, hét lớn, “Vị khách này, xin dừng lại! Ta sẽ phục vụ băm huyết cho ngài!”

“Móng tay ta là móng rồng đó!” Chiến Bắc Dã đưa tay lên gạt phăng năm ngón tay đang chìa ra của nàng, “Nàng định làm gì vậy, Vương phi của ta?”

“Phi phi phi cái đầu huynh đấy!” Mạnh Phù Dao tức giận nói, “Huynh cười ai thì bắt người đó hầu hạ đi, lão nương không rảnh.”

“Dĩ nhiên là ta sẽ không bắt nàng hầu hạ ta rồi.” Chiến Bắc Dã mỉm cười lẩm bẩm, “Ta sẽ bắt một trăm tỷ nữ đến hầu hạ nàng, mỗi ngày nàng có thể đổi một người....”

Mạnh Phù Dao rùng mình, làu bàu, “Người trong vương phủ huynh thô tục giống huynh ...” Vừa đúng lúc thấy Chiến Bắc Dã bắt đầu cười giào.

“Huynh làm gì vậy!” Mạnh Phù Dao rống to một tiếng kinh thiên động địa, “Đây là giường của ta!”

“Giường của nàng sớm muộn gì cũng phải chia cho ta một nửa, hãy tập làm quen trước vậy.” Chiến Bắc Dã đưa chân đẩy đôi giày ra, thoải mái nằm phịch xuống, “Haiz, so với nằm trong sơn động đúng là thoải mái hơn nhiều.”

Mạnh Phù Dao túm chăn ôm vào ngực, chỉ mũi mình oang oanh nói, “Huynh muốn ta chết ngạt à? Chân thối!”

“Nàng nói ta chân thối à? Đúng không đấy?” Chiến Bắc Dã xé giày lên, “Nàng gửi một chút thử xem?”

Mạnh Phù Dao mạnh bạo đẩy hẳn ra ngoài, nhưng Chiến Bắc Dã chẳng nhúc nhích, nằm ì một chỗ, đưa hai tay lên gối đầu, “Sớm hay muộn gì nàng cũng ngủ bên cạnh ta, bây giờ nên tập trước để sau này sẽ quen.”

Mạnh Phù Dao quăn quắt, nhìn hẳn đáp, “Chiến vương gia muốn ép buộc ta sao?”

“Ta ép buộc nàng?” Chiến Bắc Dã nhú mày, “Phù Dao, chẳng lẽ nàng chỉ nhìn vừa lòng Trưởng Tôn Vô Cực thôi?”

“Lão nương nhìn người nào cũng chướng mắt cả!” Mạnh Phù Dao nghiêng răng nghiêng lợi, “Lão nương cực kỳ mình mẫn nói cho các ngài biết, mục tiêu của ta là chu du bảy nước, một mình làm việc của mình. Xung quanh các người có thiếu gì oanh oanh yến yến, hoa hoa cỏ cỏ, lão nương không muốn hoa cỏ dính người mình.”

“À, ta thích nàng điểm này đây.” Chiến Bắc Dã chẳng tức giận, vô cùng hài lòng nhìn nàng cười, “Này, đường đường là Thân vương Thiên Sát cùng Vô Cực Thái tử, vậy mà vào miệng nàng lại thành oanh oanh yến yến, rất phách lối đó, xứng với ta!”

Mạnh Phù Dao quan sát hẳn, phát hiện ra được Chiến vương gia và Trưởng Tôn Vô Cực thật ra là cùng một loại người --- Bất luận là nói gì, hẳn đều có cách để bẻ cong nó đi, đấu võ mồm, đấu trí hay đấu võ với hai người này đúng là chẳng khôn ngoan chút nào. Cách thông minh nhất là xem họ như tàng hình.

Vì thế nàng coi như chẳng nhìn thấy hẳn, Mạnh Phù Dao trùm chăn quay lưng lại.

Chiến Bắc Dã cũng nằm yên, khoanh hai tay trước ngực, cảm thán, “Không ngờ nằm bên cạnh nàng lại thoải mái như vậy Nhiều năm qua, hình như ta chưa bao giờ có được một giấc ngủ thật ngon.”

Mạnh Phù Dao nằm sát vách tường, quyết tâm chặt đứt sự tò mò trong lòng mình, để không khỏi quay người sang hỏi.

“Khi còn nhỏ, ta ở trong cung của mẹ ta ngủ, thỉnh thoảng nửa đêm bà để mặc chân trần chạy đi lung tung, khiến ta giật mình hoảng sợ chạy đi tìm kiếm. Vì vậy ta liền ngủ ở ngoài cửa, mỗi khi bà ra ngoài liền giẫm trúng ta, sau đó trượt chân ngã lên người ta. Như vậy là ta có thể bế bà vào, bà sẽ không bị thương nữa.”

Mạnh Phù Dao tròn mắt nhìn bóng Chiến Bắc Dã được ánh đèn chiếu rọi soi lên góc tường, bóng dáng cao lớn vững chãi của hắn không biết từ lúc nào đã biến thành bóng dáng một tiểu hài tử nhỏ bé, ngủ nơi cống cung lạnh lẽo, hằng đêm không dám ngủ sâu, chỉ đợi mẫu thân mình mộng du ... đạp lên người mình....

Tình cảnh thế lương này, biết an ủi thế nào đây?

Mũi Mạnh Phù Dao bắt đầu cay cay, nàng nhớ Diêu Tấn có nói qua. Thân thế của Chiến Bắc Dã rất đặc biệt, mẫu thân hắn là Hoàng hậu tiền triều, là diên phi đương triều. Nhiều năm qua Chiến Bắc Dã bị các anh em mình xa lánh, phải cố gắng biết bao mới có được vị trí ngày hôm nay. Hắc Phượng kị của hắn danh chấn thiên hạ, nhưng trước sau cũng chỉ có ba ngàn quân, đó là những hộ vệ để bảo vệ vương gia, hắn đây là giới hạn tối đa của đại ca hắn. Mạnh Phù Dao chắc chắn rằng, chỉ cần hắn có cơ hội, vị hoàng đế đại ca kia của Chiến Bắc Dã sẽ làm thịt hắn ngay lập tức.

Để vượt qua được những mưu mô đen tối, chìm nổi trong hoàng tộc, vượt qua lần ranh sống chết để tồn tại đến ngày nay, vậy mà Chiến Bắc Dã vẫn giữ được tính cách hào sảng, thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Sau đó ta được phong đất ... tuy nhiên lại là sa mạc Cát Nhã ma chề quỷ hờn, nơi đó không những nghèo nàn khốn cùng, mà lại bị chia cắt làm ba. Bọn trộm ở sa mạc một phần, Ma La một phần, phần còn lại ít nhất là của ta, đại ca ta cũng thật rộng lượng ... Ngày thụ phong ta có hỏi y, sa mạc Cát Nhã có phải là của ta hết thảy hay không? Y cười ha ha. Ta nói được làm được, đánh đám đạo tặc kia tan tành, làm thịt du kị binh của tộc La Ma . Mọi chuyện đều được giải quyết trên sa mạc, rồi từ từ ổn thỏa ... Sau đó bọn họ thuận phục ta, toàn bộ sa mạc Cát Nhã đều là của ta ... Đúng là đã vài năm rồi, ta chưa được ngủ ngon giấc.”

Mạnh Phù Dao khịt khịt mũi ... M* kiếp, tối nay tên này bị gì vậy hả? Biểu tình tố khổ à?

Hắn muốn nàng cảm động khóc lóc sụt sướt, còn mình ngủ ngon đến sáng sao? Muốn dụ dỗ lương tâm độc ác của Mạnh Thành chủ nàng à?

Mạnh Phù Dao nàng quyết không mềm lòng ... Hai lỗ tai nàng dựng thẳng, nghiêm túc đề phòng Chiến Bắc Dã lại kể khổ, nhưng phía sau không còn tiếng nói nữa, chỉ có tiếng hít thở đều đặn.

Nàng không nhịn được quay đầu lại nhìn, ánh trăng vắng vặc xuyên qua tấm màn che cửa sổ, rắc ánh vàng óng ánh lên người Chiến Bắc Dã. Khuôn mặt tuấn lãng và dáng vẻ kiên cường của hắn bị ánh trăng nhuộm vàng trở nên thật hiền hậu. Dù vậy, nơi giữa mi tâm hắn và lớp da ngăm đen vẫn toát ra khí phách sáng lòa, hút ánh nhìn của người khác.

Mạnh Phù Dao nghiêng người nhìn hắn, hiếm khi thấy khuôn mặt như tiểu hài tử này của hắn khi ngủ. Ánh trăng cũng chiếu lên gương mặt nàng, trên gương mặt vẫn còn vẻ ồm ỹm xanh xao, giờ phút này đây thấm đượm sự dịu dàng và thương xót.

Thôi ... Không đá hắn xuống giường vậy.

Mạnh Phù Dao ngáp dài, lười biếng trở người, đưa lưng về phía Chiến Bắc Dã, nhắm đôi mắt nặng trĩu lại.

Nàng cũng ngủ thiếp đi.

“Các người là gian phu dâm phụ!”

Tiếng thét to của nữ tử truyền vào tai Mạnh Phù Dao, nàng cau mày dụi dụi mắt, kéo chăn trùm kín người, trở mình tiếp tục ngủ, lầm bầm, “Hồ Tang, m* nó, dám nói một câu nữa lão nương lập tức làm thịt ngươi ...”

“Ta giết các người, ta giết các người ...” Hình như lại có người hét chói tai, tựa hồ còn giơ chân đâm đá vào cửa, chẳng biết cửa sổ bị mở ra từ lúc nào, gió lạnh sáng sớm ủa vào từng cơn, vừa sáng khoải vừa giục người khác mau mau thức dậy.

Mạnh Phù Dao há miệng ngáp, lười biếng duỗi lưng, ánh mắt ngái ngủ mơ màng nhìn quanh quất, đang suy nghĩ dùng khổ nhục hình gì để trừng trị mấy kẻ độc ác quấy rối giấc ngủ người khác. Chợt nghe có tiếng người trầm ấm truyền vào, “Ta tới để xem thương tích Mạnh cô nương sau trận đại chiến đã đỡ hơn chưa, xem ra không cần thiết rồi.”

Giọng nói này nghe quen lắm, người Mạnh Phù Dao cứng đờ, cẩn thận nhắm một con mắt mở một con mắt nhìn ... Quả nhiên, nam nhân mồm miệng độc ác quay về rồi.

Tông Việt một thân áo trắng tinh khôi đứng ở cửa sổ, trái lại người bên cạnh toàn thân lại sặc sỡ màu mè ... Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao lú lẫm nhìn hai người, suy nghĩ vòng vèo, hai người này sao lại có thể đứng bên cạnh nhau chứ, sao lại cùng lúc xuất hiện ở đây?

Nàng vẫn còn đang ngái ngủ nên đầu óc mơ màng, ngu dốt đột xuất. Nhìn một hồi mới thấy được ánh mắt Nhã Lan Châu và Tông Việt bất bình thường. Người đứng trước giận dữ như một con mèo hoang, người đứng sau lạnh lẽo chẳng kém núi băng, giọng nói lại có chút mỉa mai châm chọc.

Mĩa mai châm chọc?

Mạnh Phù Dao liền nhìn trên giường mình, sau đó ...

Á ...

“Chiến Bắc Dã, m* nó, ngủ thì ngủ thôi, sao lại cởi quần áo làm gì chứ!”

Mạnh Phù Dao tức giận đùng đùng đánh hấn, kéo chần trùm lại Chiến Bắc Dã, “Cái tên khùng điên này!”

Chiếc chần mềm mại không đủ che kín người Chiến Bắc Dã --- nên thân thể cường tráng của Chiến vương gia bị lộ ra ngoài, bắp thịt rắn chắc, màu da ngăm đen, đôi chân dài miên man chẳng chút ngưng ngừng gác lên người Mạnh Phù Dao, vừa rồi nàng cảm thấy người mình bị đè nặng, thì ra đó là cái chân của tên vương gia này.

Nói khác đi là, “cảnh xuân” lúc ban nãy hết sức lãng mạn, Chiến Bắc Dã đóng vai nữ chính, quấn chặt người nam chính là Mạnh Phù Dao --- Cả hai người cùng nằm trên một giường, một quần áo xộc xệch, một lỏa thể.

Haiz, thanh danh nàng bị sút mẻ rồi, nhất định sau này không thể mềm lòng nữa. Lòng ngập tràn bi phẫn, Mạnh Phù Dao túm chặt chần, muốn đánh nâu mắt hai kẻ đang nhìn kia một trận.

Chiếc chần bị kéo xuống, Chiến Bắc Dã ngủ no nê xong mới lười biếng mở mắt ra, đôi mắt vừa tỉnh ngủ của hấn sáng như ngọc lưu ly, đẹp đến chết người. Hấn liếc mắt nhìn hai người kia, bắt gặp ánh mắt như đập chết người của Mạnh Phù Dao, không chút ngoài ý muốn, chào hỏi: “Hai vị, tối sớm vậy.”

“....” Nhã Lan Châu giương nanh múa vuốt hét chói tai. “Huynh huynh huynh huynh ...”

“Ta đang ngủ, sao vậy hả?” Hấn liền nói tiếp, “Tiểu công chúa à, sao cô thất lễ vậy, mới sáng sớm đã xông vào phòng ngủ người khác, không xứng với thân phận công chúa của cô chút nào cả.”

Hấn lại đưa mắt sang nhìn Tông Việt, Tông Việt hờ hững cất tiếng, “Ta là đại phu, đảm nhiệm chức trách chữa bệnh cứu người, nên đến thăm người bệnh là chuyện bình thường, mà ngài --- hình như đây đâu phải phòng ngủ của ngài?”

Mạnh Phù Dao chen miệng vào nói, “Đúng vậy, ta không biết sao hắn lại ngủ ở đây, cũng không biết sao hắn lại cởi quần áo nữa ...”

“Tại hạ không có hỏi cô nương.” Tông Việt nhìn Mạnh Phù Dao bằng ánh mắt, “Cô ngủ cũng đã ngủ rồi, hỏi cô thật dư thừa.”

Mạnh Phù Dao buồn bực ngậm miệng lại, sờ mũi mình, chả hiểu sao hôm nay mình lại xui xẻo quá trời. Vì sao bất tự của nàng không phải là người giàu sù sụ, còn nữa, sao Tông Việt lại tức giận như vậy chứ? Nhưng nhìn bộ dáng của hắn giống như một muốn chết đi được, mà hắn vất vả chết đi thì có liên quan gì đến nàng đâu? Sao tự nhiên lại nhắm vào nàng xả giận?

Chiến Bắc Dã lại cười sảng sặc, phô hàm răng trắng đều thẳng tắp, “Ở đây không phải phòng ngủ của ta, nhưng mà ...” Hắn “dịu dàng” nhìn Tông Việt, “Rất nhanh thôi, phòng ngủ của Mạnh Phù Dao sẽ trở thành phòng ngủ của ta.”

“Aaaa ... Các người là đôi gian phu dâm phụ ...” Nhã Lan Châu cả đời chỉ biết mắng một câu này thôi, trong đầu óc nàng ta chỉ có thể móc ra câu duy nhất này.

“Người trên thế gian nói rằng, Thiên Sát Liệt Vương văn võ song toàn, song, theo đầu óc nông cạn của tại hạ thì còn thiếu một câu.” Tông Việt thông thả bước tới, chẳng chút chần chừ nắm tay Mạnh Phù Dao bắt mạch.

Chiến Bắc Dã mím chặt môi, im lặng, Mạnh Phù Dao tò mò liếc nhìn sắc mặt đờ đờ sát khí của hai nam nhân này, cực kỳ hợp tác, hỏi: “Còn câu gì vậy?”

Lời nàng vừa mới thốt ra đã bị ánh mắt giết người của Chiến Bắc Dã bắn tới, cùng lúc đó Tông Việt vô cùng hài lòng, hăng giọng đáp: “À ... cú đầu vì tình ...”

Mạnh Phù Dao bật cười ha hả, Chiến Bắc Dã đen mặt, lạnh lùng nói: “Tông tiên sinh tới thật đúng lúc, cũng không biết nếu Phù Dao tự vận, với y thuật thần thông của tiên sinh, có thể hay không nổi lại cổ cho nàng?”

“Chiến vương gia cũng thật sự tới rất đúng lúc.” Tông Việt nhàn nhã đáp trả, “Không biết là phải phong cảnh núi non rừng rậm Vô Cực quốc quá đẹp hay không, mà vương gia lưu luyến ở trong núi nửa tháng chẳng rời?”

Chiến Bắc Dã ghen lời, hung dữ trừng mắt nhìn Tông Việt. Tông Việt bình thản bắt mạch cho Mạnh Phù Dao, cũng không thèm nhìn Chiến Bắc Dã lấy cái nào.

Kẻ tám lạng, người nửa cân.

Vất vả lắm bốn người mới ngồi xuống nói chuyện, mèo hoang màu mè Nhã Lan Châu mắng đến mệt đừ, Tông Việt xem mạch xong xuôi, Chiến Bắc Dã mặc quần áo tử tế vào, cãi nhau chửi nhau giương thương múa kiếm cũng hạ màn. Mạnh Phù Dao sai người đem đến cho mỗi người một ly trà nguội --- ngụ ý nguội giận.

Trà nguội uống xong thì sự tình cũng rõ ràng. Nhã Lan Châu đuổi theo Chiến Bắc Dã, mục tiêu cuộc đời này của nàng ta là theo đuổi Chiến vương gia. Hơn nữa, khi nàng ta mới đến Diêu thành thì được nghe sự tích Mạnh Phù Dao trá hàng, chiến đấu đâm máu lưng lấy trước cửa thành. Nàng ta vô cùng hứng thú muốn tới gặp mặt Mạnh Phù Dao, kết quả là đúng lúc gặp được “đôi gian phu dâm phụ.” Cô gái nhỏ này bây giờ đang ngồi yên trên ghế, trừng đôi mắt to lúng liếng nhìn Mạnh Phù Dao, thấy Mạnh Phù Dao sắc mặt xanh xao, chạy tới chạy lui vào nhà xí.

Về phần Tông Việt, hẳn kể chuyện hết sức nhẹ nhàng. Hắn đi đến núi Trương Khung hái thuốc, trên đường về thì nghe được tin tức Diêu thành, thì vội vã trở về.

Mạnh Phù Dao nhìn hẩn, bỗng nhiên hỏi, “Tông Việt, không phải huynh đi chữa bệnh cho Đức Vương à? Huynh giúp ta một việc có được hay không?”

“Ta biết nàng muốn hạ độc hẩn, thật không nên kêu một thầy thuốc đi hạ độc bệnh nhân.” Tông Việt cúi đầu nhập một ngụm trà, Mạnh Phù Dao ngượng ngùng cười, Tông Việt lại nhàn nhã nói tiếp, “Thật ra nàng không nói ra ta cũng tính làm như vậy.”

Mạnh Phù Dao: “...”

“Nhưng mà tiếc là, không làm được. Đại phu ác độc lại thông thả buông ra một câu.

“Sao vậy?”

“Đức vương căn bản là không có bệnh.” Tông Việt tuyên bố một câu long trời lở đất, “Gì mà tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch không thông, đều là những lời nói dối lừa gạt người trên thế gian này mà thôi. Từ đầu đến cuối, người ta chữa bệnh không phải là Đức vương.”

“Hả?”

“Người này vốn là cái sọt nói dối.” Chiến Bắc Dã bỗng nhiên cười lạnh, “Tỷ như Vương phi của hẩn, rành rành là bị Trương Tôn Vô Cực bức điên, vậy mà hẩn ôm hết chuyện này, nói với người ngoài rằng là do mình quở trách Vương phi, mắng nàng ta đến điên luôn --- gặp phải loại người “Gánh vác vinh nhục hoàng gia”, “Trung thần luôn tận tâm tận lực, gánh chịu tiếng xấu cho Thái tử”, danh tiếng trung nghĩa này thiên hạ vô song, muốn xuất binh thảo phạt hẩn ta còn khó hơn lên trời, Trương Tôn Vô Cực quả là người may mắn.

Mạnh Phù Dao giật mình, nhớ tới các chuyện trước đây --- Đức vương điên phi, thì ra là do Trương Tôn Vô Cực bức điên.

Đột nhiên nàng lại nhớ đến đêm tối trước đây, và dáng vẻ của người phụ nữ thần bí kia, không biết nàng ta là ai, có quan hệ gì đến Đức vương phi diên hay không?

Mạnh Phù Dao cảm thấy, việc này và gian tình của Đức vương không chỉ đơn giản như vậy.

“Người này lòng dạ độc ác, bản thân ta đã lĩnh giáo qua rồi.” Mạnh Phù Dao nghiêng răng, cười lạnh nói, “Giả nhân giả nghĩa, chờ xem.”

“Thật à.” Chiến Bắc Dã lập tức phản đối, “Có ta ở đây, sao có thể để nàng mạo hiểm thêm lần nữa chứ, để ta.”

“Để cho huynh à, cái rắc thì có.” Mạnh Phù Dao vừa nhí hăn liền bực bội, “Huynh tưởng huynh là Liệt Vương Vô Cực à? Dem theo Hắc Phượng kị đến chặt đầu Đức vương? Huynh không sợ chiến tranh thế giới bùng nổ sao, ta rất sợ trở thành người gieo rắc chiến tranh khiến dân chúng khổ sở đấy.”

Nàng đập bàn hứng trí bưng bưng thảo luận kế hoạch, hai nam nhân bên cạnh nhìn ánh mắt chém giết lẫn nhau để ra sáng kiến. Mạnh Phù Dao vừa nghe xong chợt thấy có người gõ cửa sổ, nàng bèn bước qua đó, ám vệ của Trưởng Tôn Vô Cực để lại chỉ còn có một người này, sắc mặt tái mét đứng chờ bên cửa sổ.

“Mạnh cô nương.” Hăn cùng Mạnh Phù Dao lánh sang một góc tối, đầu đầy mồ hôi, chưa kịp chào hỏi gì đã vội vã nói, “Chủ tử bỏ mặc chiến sự ở bờ biển Đông, đang chạy về đây!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38+24: Lòng Đây Rất Chân Thành

”Hả?” Mạnh Phù Dao giật nảy mình, suýt chút nữa đã bật đưng óc nhà, “Trở về? Sao lại trở về? Ở nơi nào, nơi nào vậy? Đến hay chưa?” Nàng nhìn quanh quẩn khắp chung quanh --- Không phải nàng tìm kiếm Trưởng Tôn Vô Cực, mà nàng tìm cái hang để chui vào trốn, nàng sợ bị đánh đòn.

Ám vệ im lặng một lúc thật lâu, cất lời, “Chủ tử đang trên đường đi... Không biết bây giờ đang ở đâu nữa.”

“À...” Mạnh Phù Dao liền bình tĩnh lại, lập tức nhớ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, “Chủ tử người trở về đây làm gì vậy?”

Không phải chứ, chiến sự bờ Đông vẫn chưa kết thúc, chủ soái lại bỏ mặc tướng sĩ chạy mất? Trưởng Tôn Vô Cực lấy chuyện quốc gia đại sự ra làm trò đùa à?

Nàng cào cào mặt mình, cảm thấy Trưởng Tôn Vô Cực dù là người thế nào đi chăng nữa, cũng không bao giờ lấy chiến sự ra làm trò đùa, bỏ mặc quân tình, nhưng mà, vì sao hắn quay về? Vấn đề này... vấn đề này... không phải vì nàng chứ?

Mạnh Phù Dao kiên quyết phủ nhận nguyên nhân Trưởng Tôn Vô Cực vì nàng mà quay về --- bệnh tự kỉ thật mà, tưởng mình là mỹ nhân à, cho rằng hắn là người yêu mỹ nhân chứ không yêu giang sơn sao? Nói rồi lại nói, nàng và hắn cũng chưa có gì, hắn quay về đây để làm gì vậy?

“Đều là lỗi của thuộc hạ...” Âm vệ tự trách bản thân mình, “Ngày đó ở cửa thành, thuộc hạ cho là mình và Mạnh cô nương chắc chắn sẽ chết. Dựa theo lệ thường, âm vệ trước khi chết sẽ tận lực để lại đầu mối cho người của mình, nên đã để lại ấn kí cho những âm vệ đến sau biết. Sau đó Mạnh cô nương được cứu, thuộc hạ bị hôn mê được đưa trở về thành chữa trị, các huynh đệ đến sau nhìn thấy được ấn kí để lại ... liền kinh hãi báo cho chủ tử biết... Thêm vào đó, những âm vệ ẩn núp xung quanh doanh trại quân Nhung cũng truyền tin... Chủ tử nghe được tin này, đêm vừa xuống liền rời khỏi quân doanh ở vùng chiến sự bờ Đông...”

Sắc mặt Mạnh Phù Dao đen thui, một lúc sau lắp bắp hỏi, “Ấn kí của người viết gì vậy?”

“Toàn bộ chết trận, Mạnh cô nương tự vận...”

Mạnh Phù Dao va vào cửa sổ, khiến âm vệ sợ hãi, vẻ mặt mơ hồ đầm ướt nước mắt, nói: “Đừng quay về... sao lại quay về...”

“Vậy người hãy mai truyền tin nói với Thái tử là đừng quay về nữa.” Mạnh Phù Dao vò đầu bứt tóc,

“Lúc này là lúc nào chứ, chiến sự bờ Đông vẫn chưa kết thúc, trước mắt Đức vương lại muốn tạo phản, nếu lúc này hãn rời khỏi quân doanh, xong đời rồi, xong đời rồi.”

“Sau khi thuộc hạ tỉnh lại cũng đã lập tức truyền tin, khi tin tức thuộc hạ truyền đến bên kia thì bên đó đã truyền tin lại rằng, chủ tử đã đi được suốt đêm rồi, đi rất nhanh. Cũng vì an toàn cho nên không ai biết được lộ trình của chủ tử, bây giờ mọi người cũng không biết chủ tử đang ở nơi nào.”

“Việc này thật rối rắm mà...” Mạnh Phù Dao bắt đầu suy nghĩ lòng vòng, nghỉ hết nửa ngày thì hỏi, “Thái tử đột nhiên bỏ trốn khỏi quân doanh, có thể khiến bên đó rối loạn nháo nhào hay không?”

“Nhất định chủ tử đã an bài, việc này Mạnh cô nương yên tâm.” Âm vệ thấp giọng nói, “Chỉ là bây giờ thời cuộc hỗn loạn, Đức vương hay tin ắt sẽ phái đội Xích Phong bủa vây khắp nơi, chỉ sợ chủ tử trên đường sẽ gặp phục kích...”

Mạnh Phù Dao nghe được câu này thì đầu óc quay mòng mòng, tim nhảy thình thịch.

Trong lúc đầu óc quay cuồng, nàng đột nhiên hiểu ra, vì sao Đức vương lại bỏ mặc Diêu thành.

Không phải vì hãn bỏ mặc Diêu thành thật sự, cũng không phải vì hãn muốn lấy lòng hai vương Nam Bắc Nhung, điều hãn muốn là giết chết Trương Tôn Vô Cực!

Cấu kết với Cao La gây chiến, khiến cho Trương Tôn Vô Cực phải vội vàng rời khỏi biên cảnh phía Nam. Thế lực ở trong phạm vi vùng Nam Cương này đều thuộc về hãn ta, nếu Thái tử ở vùng Nam Cương này gặp chuyện không may thì hãn ta không thể chối tội. Sau này nếu hãn ta muốn soán vị cũng sẽ rất khó khăn, vì uy tín của Thái tử ở nước Vô Cực rất cao. Nhưng nếu Trương Tôn Vô Cực chết ở nơi khác, Đức vương hãn có thể đẩy trách nhiệm này cho bất kì kẻ nào, thậm chí mượn cớ báo thù cho Thái tử, lập tức khởi binh!

Như vậy, xét về địa vị, chính nghĩa, hãn đều dành trọn hết, cộng thêm danh thơm trung nghĩa mà hãn ta đã tích lũy được trước đây, lấy được thiên hạ dễ như trở bàn tay.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mạnh Phù Dao vẫn mơ hồ cảm thấy có điều không đúng, nàng cảm giác việc này vô cùng phức tạp, nhưng mà chân tướng toàn cục vẫn bị sương mù che phủ, e rằng so với bây giờ còn mù mờ hơn.

“Tiêu rồi tiêu rồi...” Mạnh Phù Dao nghĩ đến muốn nổ banh đầu, vò đầu bứt tóc, sắc mặt mờ mịt tức tối quay về phòng, không ngờ đụng phải lồng

ngực rắn chắc như đá khiến lỗ mũi nàng ê ẩm, liền mắng to, “Quý à! Sao lại cản đường ta?”

“Nàng thiếu nhà người ta hai trăm vạn lượng hay sao mà bộ dáng thế này hả?”, đôi mắt Chiến Bắc Dã tựa như mã não đen lóng lánh trong lòng suối trong vắt, nhìn nàng chăm chăm, “Ta thấy nàng giống như hồn bay lên mây quá vậy.”

“Này, bây giờ là mấy giờ mà huynh còn ăn nói khùng điên như vậy?” Mạnh Phù Dao lập tức đẩy hẳn ra, Nhã Lan Châu liền xuất quỷ nhập thần xuất hiện, “Gian phu âm phụ”

Mạnh Phù Dao nóng nảy bức bội nghiêng răng hỏi, “Cô có biết gian phu âm phụ là thế nào không?”

Tiểu công chúa vốn cao quý, trong sáng, thuần khiết, đầu óc đâu có đen tối như Mạnh Phù Dao, lúng liếng đôi mắt đen to tròn, đáp: “Một nam một nữ ngủ cùng giường thì là gian phu âm phụ.”

Mạnh Phù Dao liền vui vẻ lại, à... thì ra phụ vương với mẫu hậu cô là gian phu âm phụ...

Nàng lười phải đối đáp với những người rảnh rỗi này, bèn đuổi hết họ đi, sau đó đóng cửa lại, ngồi nhìn ngọn đèn thờ dài thườn thượt.

Trưởng Tôn Vô Cực thật sự gấp gáp mạo hiểm quay trở về, bỏ lại chiến sự bờ Đông và mấy mươi vạn đại quân, vì câu nói quỷ quái kia, “Mạnh cô nương tự vận...” ... ngọt ngào quá... nhưng nàng lại trở thành tội nhân.

Mạnh Phù Dao chống cằm, ngăn người nhìn ngọn đèn sáng, nghĩ đến việc Trưởng Tôn Vô Cực vội vàng trở bí mật trở về, bên mình chỉ mang theo một số ít hộ vệ, Đức vương lại có âm mưu giết người từ lâu, trên đường đi nếu gặp phải giặc cỏ, sơn tặc, thổ phỉ, thủy quái... thì sao nhỉ...

Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, nàng nhìn không được bèn hỏi Nguyên Bảo đại nhân đang nhai trái cây móp mép: “Chuột này, nghe nói giống chuột nhà mi một trăm năm mới có một con, giống thần linh thật đấy. Mi có thể đoán được bây giờ chủ tử mi đang ở đâu không?”

Nguyên Bảo đại nhân liền cắn phập một phát thật mạnh, vô cùng khinh thường đầu óc nhão nhoẹt của người này, chẳng thèm trả lời, chúng ta là thần thú, không phải để người phàm tục như người lợi dụng.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm nó, chợt phát hiện hôm nay nó ăn mặc diêm dúa lòe loẹt vô cùng. Áo choàng đỏ thẫm, vạt áo rộng thùng thình, cúc áo bằng trân châu đen to đùng, trên vạt áo còn đính những viên đá nhỏ đủ mọi màu sắc. Con chuột mập này có cả một rương quần áo, chỉ một bộ y phục của nó thôi đã đáng giá hơn một đồng y phục thô sơ của nàng. Chiếc áo này trước kia nàng chưa thấy nó mặc bao giờ, chẳng lẽ nó biết chủ tử nó sắp trở về, nên ăn mặc long trọng để chuẩn bị đón chờ.

Nguyên Bảo đại nhân nhìn thấy sắc mặt khó coi của nàng, càng vênh vảo mặt hơn, bước đi như mèo đến trước mặt nàng, Mạnh Phù Dao lửa giận ngút trời, túm lấy cái áo choàng lòe loẹt của nó, ném con chuột mập có bước đi như mèo này ra ngoài.

Một quả cầu đủ mọi sắc màu bay dính vào ô cửa, Nguyên Bảo đại nhân trông chờ ai đó một thân áo trắng đang vội vã bước tới tốt bụng cứu mình, ai ngờ người đó lại mở cửa ra, thế là chuột mập rớt phịch xuống đất...

Người đứng ở cửa hiển nhiên là Tông Việt, bộ quần áo trắng tinh hòa trong sắc đêm u tối.

Mạnh Phù Dao nhìn hẩn với vẻ mặt đau khổ, “Ta không sao, huynh không cần quan tâm...”

Tông Việt không để ý tới nàng, chỉ nói: “Có vật này cho nàng.”

Hắn lấy từ trong ngực ra một gói đồ nhỏ, vừa mở ra liền thấy được bên trong là một tờ mệnh lệnh điều động, một tờ lệnh nhậm chức, một cái chìa khóa, một lệnh bài có khắc chữ “Lương”

Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy những thứ này thì mắt sáng rực lên, “Đây là tất cả ấn tín của quan vận chuyển lương cho Đức vương, huynh lấy ở đâu ra vậy?”

“Trên đường trở về ta có ngang qua kho quân lương, quan lương mới nhậm chức này vô lễ đối với ta, nên ta thuận tay lấy đi mấy thứ này, để dành sau này ta sẽ làm thịt hắn.”

“...Huynh là đại phu hả?” Mạnh Phù Dao lẩm bẩm, “Huynh giết người nhiều hơn hay cứu người nhiều hơn?”

Tông Việt liếc nhìn nàng, đưa tay ra, “Trả ta.”

Mạnh Phù Dao cầm túi đồ ban nãy, cười hì hì, “Có cái này thật hèn, ta muốn xâm nhập vào quân doanh của Đức vương, không nơi nào tốt hơn bằng kho quân lương --- Quan vận chuyển lương thực không có ở trong đại bản doanh đông đúc, chỉ ở nơi vắng vẻ, nhưng lại nắm mạch máu của ba quân.”

Nàng bày tư thế sẵn sàng, đáy lòng dậy lên suy nghĩ hung ác muốn giết chết Đức vương, kẻ này cấu kết với giặc ngoài hại lão nương nàng gặp xui xẻo, âm mưu giết chết Trương Tôn Vô Cực, khiến nàng lúc này đây chẳng thể liên lạc và cũng không giúp được cho người mình yêu. Nếu muốn giải quyết tận gốc tất cả mọi việc, chỉ có cách giết chết Đức vương.

Giết chết Đức vương, chặt đứt những âm mưu lén lút của hắn, Trương Tôn Vô Cực hiển nhiên sẽ an toàn.

Nàng cất kỹ túi đồ, kéo tay Tông Việt, bảo “Đi thôi”

“Đi đâu?”

“Chúng ta đi giết người.”

Kho quân lương cách sông Tuy Thủy hai mươi dặm, đêm nay cực kì an tĩnh.

Quan vận chuyển lương thảo bỗng dưng bị mất chìa khóa, vội vàng huy động mọi người mau chóng tìm kiếm. Còn mình mang theo một người phụ tá và hai gã sai vặt đi tìm, lục tung từng tấc đất.

Gã sai vặt mò mẫm, đột nhiên mò được đôi giày.

Hắn kinh hãi ngẩng đầu lên, một tia sáng trắng chợt lóe lên trước mặt hắn, tiếp theo là một sợi dây lụa màu máu bay đến, theo phản xạ hắn liền đưa tay chụp lấy, lòng bàn tay liền nóng đến bỏng rát.

Có người nào đó đánh rất mạnh vào tay hắn, giọng nói âm trầm: “Sắp chết mà còn sờ loạn.”

Hắn lại mơ hồ nghe thấy một giọng nói rất trong trẻo, “Chiến Bắc Dã, huynh là con heo đất.”

Sau đó hắn ngã xuống.

...

Sau khi gã sai vặt ngã xuống, quan vận chuyển quân lương đang mò mẫm ở phía sau tấm bình phong nghe thấy tiếng nói liên bật đứng dậy, vừa đúng lúc thấy được một đôi mắt vừa sâu vừa đen, thành linh xuất hiện trước mặt hắn.

Sau đó tim hắn liền cảm giác nóng bừng, rồi lại lạnh buốt.

Khi ngã xuống, hắn nghe thấy ai đó ở phía sau lưng mình nói, “Vương gia giết người như giết gà, máu tươi vấy khắp nơi như hoa nở, thủ pháp thật sự tuyệt vời”

Người có đôi mắt đen sâu đập hắn một phát, hắn cảm giác lồng ngực mình như nổ tan tành, giây phút sau cùng nghe được người kia cất giọng cứng rắn nói:

“Bốn vương giết Tông tiên sinh người, nhất định gợn gàng linh hoạt, giống như giết heo vậy.”

.....

Quan phụ tá kho quân lương nghe được tiếng động bất thường, hắn cũng rất thông minh lanh lợi, vội vàng nhanh chân lao thẳng ra ngoài chẳng dám nhìn lại, không ngờ lại chạm phải vạt áo trắng phau của ai đó.

Sau đó hắn thấy tay mình đột nhiên biến thành màu xanh, mập mờ quỵ dị dưới ánh trăng treo cao cao, lập tức toàn thân hắn cứng đờ, sau đó liền ngã xuống.

“Phong cách giết người của Tông tiên sinh thật quý phái, kẻ bị giết chết giống y chang người, như cương thi vậy.”

“Quá khen”. Giây phút cuối cùng trong mắt quan phụ tá kho quân lương là vạt áo trắng bay bay, hắn nghe thấy người này nhàn nhạt cất tiếng, tựa như tiếng gió thoảng trong đêm khuya vắng vẻ.

“Dù sao thì cũng tao nhã hơn khí chất hung tợn như beo gấu của Vương gia.”

...

Gã sai vặt cuối cùng ngửi thấy được mùi máu tanh nồng trong phòng, nghe thấy hình như hai người nào đó đang chuyện trò rất vui vẻ, lại tựa như đang đấu võ mồm, đảo mắt một cái liền thấy ba thi thể. Hắn há mồm muốn kêu, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một bóng người lờ lờ.

Người này lướt qua hắn, nơi khuỷu tay như có một luồng khí trắng sắc bén xẹt qua yết hầu của hắn, người này lẩm bẩm: “Ta phải giết thêm một người nữa, ta muốn bằng với đôi gian phu dâm phụ.”

....

Một phòng bốn thi thể, bốn người sống đưa mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Mạnh Phù Dao đen thui, nhìn một lượt ba người Chiến Bắc Dã, Tông Việt, Nhã Lan Châu, ôm đầu rên rỉ: “... Làm ơn, ta muốn đi giết người chứ không phải đi du lịch, nhiều người ồn ào thế này sẽ lộ tẩy đó...”

“Ta cho phép nàng đến đây thật là sai lầm mà!” Chiến Bắc Dã trừng mắt với nàng, “Vết thương nàng còn chưa khỏi! Sao ta không thấy nhỉ!”

Tông Việt thản nhiên nói, “Ta là đại phu, dĩ nhiên là bệnh nhân phải ở bên cạnh ta.”

Nhã Lan Châu lắc lư bím tóc, “Ta muốn nhìn đôi gian phu dâm phụ.”

Mạnh Phù Dao hết biết nói gì, vẻ mặt đầy đau khổ, Tông Việt kéo cửa sổ lại, bắt đầu dùng thuốc xử lý bốn thi thể.

Chẳng biết vì sao bốn người lại tới đây cùng một lúc như vậy, người nào cũng không chịu đi. Nhã Lan Châu còn cố ý lén lút giết thêm người, nàng và Nhã Lan Châu tranh giành nhau giả dạng quan vận chuyển quân lương, Mạnh Phù Dao chỉ vào mũi mình nói, “Lão nương bị người ta bức chết, cô còn không chịu để lão nương trả thù rửa hận sao?” Chiến Bắc Dã vừa nghe

thấy liền đau lòng, lập tức xách Nhã Lan Châu sang một bên, bắt nàng ta làm gã sai vặt.

Chiến Bắc Dã và Tông Việt lại suýt đánh nhau vì tranh giành giả dạng gã sai vặt và viên quan phụ tá còn lại, Tông Việt nói: “Hàng mày gã sai vặt kia nhếch cao, khuôn mặt hẹp dài, thuộc loại cường thủ đoạt hào, cô vùng giống với phong thái của Vương gia.”

Chiến Bắc Dã cười lạnh đáp: “Bốn vương cảm thấy hãn ta là loại người bỉ ổi, lén lút thậm thụt, phong phạm rất giống với Tông tiên sinh, người giả dạng vô cùng thích hợp.”

Cuối cùng Mạnh Phù Dao không thể chịu nổi nữa, tức giận nhảy lên bàn chỉ tay nói: “Làm ơn, Chiến đại vương gia, huynh nhìn thấy gã sai vặt kia rõ ràng to khỏe, eo bự hơn Tông Việt mà.”

Chiến vương gia hào khí ngất trời đành phải làm gã sai vặt, trong lúc thay quần áo ánh mắt càng đen hơn thêm, một mình thì thảo, Nhã Lan Châu kề sát tai vào nghe lỏm được Chiến vương gia nhà ta đang ác độc thì thầm rủa: “Nam nhân mà có eo nhỏ vậy, đồ bất lực!”

Vì thế Nhã Lan Châu ngây thơ đến hỏi Tông Việt, “Hãn nói người bất lực, này, sao gọi là bất lực hả?”

....

Sắc mặt Mạnh Phù Dao đen thui thui... đau khổ đoán được tương lai đen tối sau này...

Bốn người cải trang theo thứ tự, Mạnh Phù Dao giả dạng quan vận chuyển quân lương, Tông Việt là phó quan phụ tá, Chiến Bắc Dã và Nhã Lan Châu là hai gã sai vặt.

Nói đến cũng thật đúng lúc, quan tiền nhiệm kho quân lương vốn là do triều đình Vô Cực bổ nhiệm, đột nhiên Đức vương muốn đổi sang người nhà mình, vì vậy quan lương này là bà con xa của Đức vương. Hắn ta mới được điều đến đây vài ngày, những kẻ bên cạnh hắn chỉ có viên quan phụ tá và hai gã sai vặt. Bây giờ bốn người chủ tớ đều bị giết chết, bốn người Mạnh Phù Dao có giả dạng thế nào cũng chẳng ai biết được.

Dù tình huống rối rắm thế nào bọn họ cũng ẩn núp thành công, Mạnh Phù Dao ảo não ngồi xõm trên mặt đất, haizzz, xem ra khi đi làm gian tế thì không nên mang theo thầy thuốc, vương gia, cùng với người theo đuổi vương gia để đi làm gian tế...

“Bây giờ mau gấp rút đem lương thảo vận chuyển tới Hoa Châu, trước khi trời tối phải tới nơi”. Mạnh Phù Dao đứng trên bậc thềm chỉ tay hét to...

Quan vận chuyển quân lương chỉ mới đến đây mấy ngày, nên những tên lính kho lương cũ không hề nhận ra sơ hở gì, Mạnh Phù Dao liền cuất thuận buồm xuôi gió. Nàng chờ đợi thời cơ tốt để giết chết Đức vương.

Nàng lấy danh nghĩa Thành chủ Diêu thành viết đơn dâng lên Đức vương xin từ chức --- Thành chủ Diêu thành trải qua kiếp nạn kia nên nản lòng thoái chí từ quan, xin Đức vương tuyển chọn người khác tài giỏi hơn.

Hắc Phượng kị của Chiến Bắc Dã cũng chia thành từng tốp nhỏ, biến mất nơi núi rừng mênh mông ở Nam Cương.

Đức vương gần đây cũng bận bịu vô số việc, đâu có rảnh rỗi để ý tới việc từ quan của một viên quan nhỏ nhoi. Hắn muốn khởi binh, muốn chặn đường giết chết Trương Tôn Vô Cực. Tuy rằng đã để Mạnh Phù Dao chạy thoát, nhưng việc này cũng ngoài tầm tay hắn.

Ngày hôm nay trời chẳng đẹp, âm u mà chẳng mưa, không khí ẩm ướt. Mạnh Phù Dao chỉ huy điều động lương thảo người ướt mồ hôi, đang định

đi nghỉ ngơi thì chợt nghe có tiếng khoái mã như bay chạy đến. Vừa ngẩng đầu thì thấy đó là lính liên lạc đến từ đại bản doanh ở sông Tuy Thủy, từ xa đã hô to: “Nhanh, nhanh. Lương thảo sắp hết rồi, chuẩn bị vận chuyển lương xong chưa? Đường xa, mau nhanh lên, đại quân sắp xuất phát!”

Mạnh Phù Dao giật mình, mở mắt to hỏi: “Không phải vừa mới vận chuyển một lượng lớn qua đây sao?” Sao không nghe nói đại quân sắp xuất phát, sắp đi đánh quân Nhung à?”

Tên lính vội vàng đáp, “Không, là tin mới truyền đến, Quang vương ở Vạn Châu tạo phản, Thái tử gặp nạn tại Vạn Châu. Đức vương điện hạ khởi binh cần vương, đã phái Dương đại tướng quân bí mật chạy đến Vạn Châu trước rồi...”

Mạnh Phù Dao không nghe thấy được thêm gì nữa...

Bốn phía đột nhiên trở nên yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức dường như không có ai hiện hữu nơi này, mọi hành động đều trở nên chậm rãi. Trước mắt nàng có người đang há miệng thở, từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống, tuần mã phi đến che mắt tầm nhìn, chiếc xe vận chuyển lương thảo được đẩy đi kêu ken két khiến nàng giật mình... Mọi cảnh vật từ từ biến hóa, rồi không ngừng nổ vang ầm ầm...

Gặp nạn... gặp nạn...

Mạnh Phù Dao đứng cứng đờ ngây ngốc tại chỗ, chìa khóa kho lương trong lòng bàn tay đột nhiên rơi xuống. Ánh mắt trong trẻo ngập tràn nỗi sợ hãi, bỗng nhiên có người tiến lên một bước, đưa tay đỡ nàng, đồng thời chụp lấy chìa khóa, người này lập tức nói: “Vâng, xin tuân lệnh vương gia, người đâu, đến mở kho lương...”

Mấy chữ sau cùng được kéo dài ra, Mạnh Phù Dao hơi tỉnh lại, nàng ngược mắt lên nhìn, chạm phải ánh mắt của Tông Việt.

Nhìn vào ánh mắt an bình tĩnh lặng, trong khiết sáng ngời, nội tâm rồi bởi của Mạnh Phù Dao đột nhiên tĩnh lặng lại, tựa như lò thuốc súng sắp nổ bị nước giội ướt, tích tắc đã lạnh nguội.

Người ở phía sau vịn vai nàng, cất tiếng hồn hậu mỉa mai cười nói: “Đại nhân, ngài mệt rồi, nghỉ một lát đi.” Rồi dìu nàng vào phía trong, bước chân vững vàng bình tĩnh, hiển nhiên là Chiến Bắc Dã.

Mạnh Phù Dao cảm kích nhéo lòng bàn tay hắn, hít một hơi thật sâu, lắc lắc đầu rồi xoay người lại, bày vẻ mặt tươi cười, lau mồ hôi trên trán, “Tiểu ca người xem, trời hôm nay thật oi bức, khó chịu, ta đã sai người mở kho lương. Đúng rồi, không phải nghe nói Thái tử đang ở bờ Đông tác chiến sao, sao lại... gặp nạn?”

“Việc này ta nghe không hiểu lắm.” Tên lính trẻ tuổi này cũng không biết sự tình bên trong của Đức vương, lòng tràn đầy kính yêu đối với Thái tử, “Ta nghe nói là Quang vương Vạn Châu báo cáo láo quân tình, lừa Thái tử giá lâm Vạn Châu. Sau đó khi Thái tử vừa vượt tiền tuyến trở về đến núi Hồ Sơn ở Vạn Châu, hắn dùng ngàn cân thuốc nổ đặt ngay dưới chân núi, Thái tử một mình một ngựa trở về đến đó thì vách núi liền bị nổ tung. Thái tử... hoảng” (1)

(1)Hoảng: mất

Hắn nhắm mắt nói xong lập tức vội vàng xoay người rời khỏi, Mạnh Phù Dao dõi theo bóng dáng người đưa tin từ từ biết mất nơi đường chân trời, những hy vọng trong đáy lòng nàng, cũng như bóng dáng nho nhỏ kia, từ từ biến mất nơi cuối đường chân trời.

Khi con người hay con vật đang đi trên một đoạn đường, bỗng nhiên gặp chướng ngại, buộc phải thay đổi đường đi, nói như vậy thì rành rành khẳng định rằng --- Lúc này kia lòng Mạnh Phù Dao kiên quyết không chịu tin, giờ phút này đây lại đột nhiên bị bức bách đến phải thay đổi, buộc nàng không thể không sợ hãi. Mạnh Phù Dao xiết chặt nắm tay, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, ẩm ướt rét lạnh.

Không phải như vậy đâu... Trường Tôn Vô Cực là hạng người nào chứ, cho dù cả thế giới này bức hấn chết, hấn cũng sẽ không chết, hấn làm sao có thể khinh địch đến như vậy, bị hại chết chứ?

Vì sao lại không thể như vậy? Một tiếng nói khác kêu gào nơi đáy lòng nàng --- hấn vì lòng nóng như lửa đốt nên ngàn dặm chạy băng băng, hộ vệ mang theo bên người lại rất ít. Chỉ ngần ấy thời gian mà hấn đã đến Vạn Châu, chứng minh rằng hấn đã đi suốt ngày đêm chẳng hề nghỉ ngơi, cộng thêm sốt ruột, lo âu, thiếu người bảo vệ, nên hấn không có phòng bị và sai người dò đường đề phòng bất trắc, ngăn chặn tin tức, không thể biết được có ngàn cân thuốc nổ đã được chôn dưới chân núi để giết hấn. Cuối cùng hấn vẫn là một người phạm, chẳng phải thần thánh.

Mạnh Phù Dao đứng bất động một chỗ, để mặc cho mâu thuẫn trong lòng giày xéo nhau, như phá nát từng chút từng chút cơ thể nàng, cả người nàng bắt đầu mềm nẫu, tuyệt vọng.

Nơi phía chân trời đột nhiên lóe lên ánh chớp, lập tức vang lên một tiếng nổ ầm ầm, một cơn sấm kinh thiên động địa thành linh giáng xuống, cát bụi đầy trời bị chia cắt làm hai nửa, một trận cuồng phong lại dấy lên khiến mọi thứ đều hỗn loạn, mưa lạnh trên trời trút xuống ào ào.

Hạt mưa to như những viên cờ liên tục giội xuống, như xóa nhòa nỗi thống khổ của nhân sinh. Mưa rơi như trút nước, nhưng Mạnh Phù Dao chỉ đứng cứng đờ. Trong truyền thuyết, vận mệnh Thiên tử gắn liền với Thiên tượng, khi sinh ra hay mất đi thì ắt ông trời sẽ có biểu hiện dị thường, bây

giờ chỉ mới tháng hai mà đã có sét đánh mưa rơi, có phải hay không, có phải hay không...

Chỉ trong nháy mắt cả người nàng đã đắm nước, Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, những hạt mưa to tí tách rơi xuống trên mi mắt nàng đau rát, nhưng nàng mặc kệ, mà dường như cũng không đau, đúng hơn là nàng không cảm giác đau, vì hình như đã trở nên vô cảm...

Toàn thân nàng ướt sũng đứng ngửa đầu trong mưa, những sợi tóc đắm ướt nước vương trên trán, nước mưa chảy xuống từ trên mặt nàng như những dòng suối nhỏ róc rách.

Dưới mái nhà cong, nam tử mặc y phục đen toan tính bước đến lại bị nam tử mặc áo trắng cản lại, hai người liếc mắt, hiếm khi cả hai hiểu được ý nhau như lúc này, không đến quấy rầy Mạnh Phù Dao đang đứng dưới mưa với tâm tư rối bời.

Thật lâu sau đó, Mạnh Phù Dao đột nhiên chỉ tay lên trời, hung dữ mắng to:

"Ông không đáng tin!"

Nàng hét to khiến tất cả binh lính vận chuyển quân lương đều giật nảy mình, ngạc nhiên ngoái đầu lại nhìn, Mạnh Phù Dao cũng quay đầu lại, đưa tay gạt nước mưa trên mặt, nhìn bọn họ nhe răng trợn mắt cười:

"Mới tháng Hai mà ông trời sai Thiên Lô xuống đánh rồi!"

Cả đám binh lính đều cười rộ lên, tiếp theo lại làm việc. Mạnh Phù Dao mù mờ thả lỏng tay, không biết bây giờ mình nên làm gì nữa, phía sau chợt có người nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, "Mưa lớn... coi chừng cảm lạnh..."

Mạnh Phù Dao cụp mắt xuống, chậm rãi đi vào bên trong, Nhã Lan Châu cũng bước vào theo, chẳng nói chẳng rằng kéo nàng đi thay quần áo. Mạnh

Phù Dao ngậy ngốc đứng trong phòng tắm, để mặc cho tiểu công chúa kia đích thân hầu hạ mình, dùng khăn lau người nàng đến đỏ cả lên. Sau đó thay quần áo khô, rồi nàng lại ngồi xõm xuống chẳng biết làm gì.

Đầu óc nàng mờ mịt, cố gắng suy nghĩ, nghĩ đến những việc có thể và không thể, nghĩ đến đầu óc tê cứng, đến mắt hoa lên. Nhã Lan CHâu nhìn nàng chăm chăm một lúc thật lâu thì hốc mắt cũng đỏ, bèn vén rèm đi ra ngoài, nhìn hai nam nhân đang đứng chờ ở ngoài dặm chân nói: “Ta mặc kệ, không để ý đến huynh nữa.”

Chiếc Bắc Dã im lặng, qua một lúc lâu thì thở dài, cất tiếng trầm thấp mắng.

Tông Việt lại nói, “Chúc mừng vương gia, các hạ có thể thừa dịp này mà vào đó.”

“Thúi quá!” Chiến Bắc Dã tức tối đáp trả, “Người có thể nói tiếng người một câu hay không.”

Tông Việt lạnh lùng cười, đột nhiên lại cất cao giọng, “Ta nghĩ các người nên đứng dưới mưa để tẩy não một lần, tin tức của Đức vương truyền ra có thể tin hay sao? Người này mới nghe vài câu đã mê sảng, người kia thì khóc suốt mướt đòi chết đòi sống.”

Chiến Bắc Dã hậm hực, “Mắt người bị gì mà chỉ thấy nàng khóc lóc đòi chết đòi sống?” Nói xong thì liền bước vào phòng tắm, mặc kệ hết thảy bề xốc Mạnh Phù Dao đang ngồi xõm ra ngoài, mắng nàng, “Này, nàng ngốc thì ngốc vừa thôi, tỉnh lại đi, sao cứ nhào nhoẹt vậy. Trưởng Tôn Vô Cực chịu nàng đến hư rồi, hắn làm sao mà chết được chứ, ta rửa hắn đã hai mươi lăm năm nay, mà hắn vẫn sống vui vẻ...”

“Ta không tin, huynh ở trong bụng mẹ đã biết nói tiếng người sao?” Mạnh Phù Dao đánh hắn bôm bốp rồi đẩy ra, “Tránh ra đi, đừng quấy nhiễu ta đi cầu.”

Nàng hết mắng người này đến chửi người nọ, ánh mắt Chiết Bắc Dã không giấu nổi nét vui mừng, trong sự vui mừng còn thấp thoáng nỗi chua xót, quyết tâm và đau đớn đan xen nhau. Tông Việt thì thần sắc bất động, nơi đáy mắt hiển hiện sự nhẹ nhõm, Mạnh Phù Dao đi đến trước mặt hẳn, “Chỗ của huynh có rất nhiều tin tức, họ nói thế nào?”

Tông Việt trầm ngâm một hồi, Mạnh Phù Dao nhìn thẳng vào ánh mắt hẳn, bình thản, “Ta muốn nghe sự thật.”

“Hành tung của Trưởng Tôn Vô Cực vẫn còn là một ẩn số.” Tông Việt thẳng thắn đáp, “Trước đó ta cũng không có nhiều tin tức lắm, chỉ mới vừa nhận được một tin tức như tin ban nãy. Núi Hồ Sơn quả thật có bị nổ, cũng phát hiện được một thi thể có kí hiệu hoàng tộc. Nhưng bởi vì núi lở nên thi thể chỉ là một đồng huyết nhục bầy nhầy... Cho nên nói là, không có người nào dám khẳng định đó là thi thể của hẳn ta.”

Mạnh Phù Dao nhắm chặt mắt, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, “Cứ như vậy đi.”

Nàng nhìn về phía Vạn Châu, cất giọng trầm thấp, “Ta nghĩ rằng, huynh ấy không dễ dàng chết như vậy, chắc chắn không! Cho nên ta sẽ ở đây để làm việc mình làm, sau đó chờ huynh ấy.”

Chờ!

Sống chết theo ý trời, nàng muốn biết rõ vận mệnh của họ sẽ như thế nào, hai người sẽ tiếp tục cùng nhau đi trên con đường này, hay kết thúc tại đây.

Chờ huynh trở về.

Ngày mười bốn thàng Hai năm Vô Cực Chính Ninh thứ mười sau, Thái tử Vô Cực đang chỉ huy chiến sự ở bờ Đông với nước Cao La, đột nhiên tử nạn ở núi Hồ Sơn tại Vạn Châu trên đường quay trở về. Đây là vùng đất

tiếp cận Nam Cương, cách đại doanh Đức vương tại Nam Cương hai trăm dặm, cách Diêu thành một trăm bảy mươi dặm.

Tin tức truyền xa, Năm châu đại lục chấn kinh, phỏng đoán, kinh nghi, trông ngóng, chờ đợi, khắp Năm châu đại lục đều xì xầm bàn tán, biến hóa này khiến Tứ hải năm châu như sắp trào dân sóng cả cuồn cuộn, dâng đến tận trời xanh.

Ngày mười lăm tháng Hai, đại doanh Đức vương đóng ở Nam Cương vội vàng kí hiệp định nghị hòa cùng Nam Bắc Nhung tộc. Sau đó liền chiêu mộ binh Nhung, mở rộng binh lực lên đến ba mươi vạn, rồi lập tức giương cao “Cờ đại nghĩa”. Phái đại tướng quân tâm phúc Dương Mật làm tiên phong, xuất binh đến Vạn Châu. Đức vương lại thông cáo với dân chung, nói Thái tử bị gian thần hãm hại, mưu đồ tạo phản, thế sẽ chém đầu kẻ này để trấn an thiên hạ, nếu không làm được sẽ không trở về!

Thế nhân đều khen Đức vương cao thượng, những sĩ tử văn nhân có đầu óc sáng suốt thì mỉa mai, viết rằng, “Lân này đi là để đem ngôi vị Hoàng đế nước Vô Cực đặt dưới móng, nếu không ngồi được thì sẽ không quay trở về.”

Nhưng mặc kệ thế nhân nói gì, Đức vương vẫn quyết định oanh liệt khởi binh. Đại tướng quân tiên phong Dương Mật rất nhanh đã công phá Vạn Châu, cũng không dừng lại ở Vạn Châu, mà lấy thêm lý do, “Trấn an lòng dân đang hoảng loạn” tiếp tục hướng về Kinh thành.

Lúc này dã tâm Đức vương đã lộ rõ rành rành, đúng y như suy đoán của Mạnh Phù Dao, dựa vào lá cờ chính nghĩa oai hùng kia, dân chúng một lòng hướng về hắn ta, coi như kế hoạch của hắn ta đã sắp sửa thành công.

Nhưng mà, chỉ là sắp sửa thành công mà thôi.

Đức vương hăm hở tiến về kinh thành để hoàn tất mộng đẹp của mình, không hề hay biết rằng, có một nữ tử đang ở phía sau lưng, chăm chú dõi

theo từng bước đi của hãn ta, chờ đợi thời cơ tốt sẽ nhảy bổ đến cắn hãn ta một phát trí mạng.

Ngày hai mươi tu tháng Hai, trước khi đại tướng tiên phong Dương Mật sắp vào kinh thành, Chiến Bắc Dã hạ một mật lệnh, Hắc Phượng kị đang ẩn mình ở Nam Cương hành động. Hóa tranh thành dân tị nạn chạy từ kinh thành chạy đến đây, xuất hiện trước mặt đại binh của Đức vương, khóc lóc, kể lể, khiến Đức vương hoảng sợ trong lòng --- Dương Mật giết người cướp của đốt phá kinh thành, đánh chiếm Hoàng cung, tìm kiếm ngọc tỷ, mưu đồ đoạt vị!

Lòng Đức vương nóng như lửa đốt, liên tục phái người đưa thư hỏi Dương Mật về chuyện này, nhưng tất cả quân lệnh của hãn ban ra đều chìm dưới biển sâu --- do bị nhóm người của Tông Việt phục kích chặn giết nửa đường. Không nhận được hồi âm của Dương Mật càng khiến Đức vương thêm nóng lòng, hạ lệnh toàn quân nhanh chóng ngày đêm di chuyển. Lúc này, tiết trời đang giữa tháng Hai cực kì bất lợi, khắp nơi đâu đâu cũng bị tuyết bao phủ, thời tiết lạnh lẽo ẩm ướt, đường xá lầy lội. Phần lớn binh sĩ là người Nam Cương không quen với khí hậu trong đất liền nên rất nhiều người bị bệnh chết. Oán hận trong lòng họ sục sôi, Đức vương lại hạ lệnh nhanh chóng tăng cường vận chuyển lương thảo, trên đường hành quân gian khổ nếu bị thiếu lương thực ắt sẽ sinh biến loạn.

Dĩ nhiên là lương thảo chẳng thể nào đến kịp.

“Quan vận chuyển lương thực” dâng tấu lên Đức vương, bởi vì đường dài nguy hiểm, sơn tặc rất nhiều, nên không thể nào vận chuyển lương thảo đến kịp, xin thư thả thêm mấy ngày nữa vậy. Đức vương lại thúc giục các châu huyện trên đường đi đóng góp lương thực, các huyện lệnh ở Nam Cương lại trắng trợn cướp đoạt lương thảo của dân, khiến dân chúng oán than dậy trời dậy đất.

Ngày hai mươi bảy tháng Hai.

Tại huyện Bình Châu.

Mạnh Phù Dao đang ngồi chồm hổm xĩa răng trên đồng lương thực, vừa xĩa răng vừa vẩy tay hô to, “Đức vương khởi giá cần vương, trưng thu lương thực, mau tới đây nộp đi...”---

Lời còn chưa dứt thì đã bị mọi người nhổ nước miếng sỉ vả, “Lại thu! Một tháng trưng thu đến ba lần, có để cho người ta sống không hả!”

Có người tức giận ném một đồng bao trống rỗng, đinh ba, cuốc cày... ánh mắt tràn ngập lửa giận về phía Mạnh Phù Dao chửi mắng. Đây là lần thứ ba Mạnh Phù Dao đến trưng thu lương thực, cho dù là người hiền lành nhất cũng không thể nhẫn nhịn thêm nữa...

Vì vậy, “Quan vận chuyển quân lương” sợ hãi kêu to, “Đừng đánh ta, đừng đánh ta. Đây là lệnh của Đức vương! Trong nghĩa quân có rất nhiều huynh đệ người Nhung, bọn họ to con nên ăn nhiều, phải cần thêm nhiều lương thảo, hãy vì đại cục suy xét...”

Lời còn chưa dứt, một đám người gào thét xông lên.

“Chúng ta còn không đủ lương thực để ăn, sao lại phải cũng cấp lương thực cho người Nhung ăn chứ!”

“Bọn họ ăn nhiều như vậy, chúng ta mau đến nhà người Nhung lấy lại lương thực đi.”

“Đi!”

Đám người kia gào thét hung thẳng chạy về hướng doanh trại quân Nhung ở thôn trang phía ngoài thành.

Tại những nơi khác, những người phụ trách trưng thu lương thực như, “Quan phụ tá”, “Trợ lý” cũng nói y chang như vậy, làm y chang như vậy,

khiến càng ngày càng có thêm nhiều người cầm cuốc cày gậy gộc bủa ra đường, từ đường nhỏ lan ra đến đường lớn, hội họp cùng nhau tiến về phía doanh trại người Nhung.

Mạnh Phù Dao thông thả từ tốn đi theo phía sau bọn họ.

Gương mặt nàng vừa sáng ngời vừa lạnh lùng kiên định, nơi đáy mắt như có đốm lửa đang cháy bùng, ngọn lửa ấy đến từ địa ngục mang theo cừu hận và quyết tâm có thể khiến sắt thép tan chảy, giết chết hổ báo chặn đường, sau đó cắn chúng từng phát từng phát một.

Binh sĩ trong đại quân Đức vương đang bị suy yếu, dân chúng khắp các châu huyện lại bị Mạnh Phù Dao khơi mào bùng bùng xông vào doanh trại người Nhung cướp lại lương thực. Binh Nhung vốn đang bị đói khát, mệt mỏi lại nghe tin nhà mình bị tấn công, vợ con bị khi dễ, lương thực bị cướp đoạt, làm sao có thể yên tâm đánh giặc vì Đức vương!

Chỉ một quan vận chuyển lương thực nho nhỏ lại gây ra nháo loạn lớn, khiến binh lực tản mác như nước chảy, binh bại như núi đổ.

Mạnh Phù Dao trầm mặc, ngẩng đầu lên, nhếch môi.

Ánh mắt của nàng dõi về hướng Vạn Châu xa xôi.

Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng vẫn y như cũ, mỗi một thời mỗi một khắc lòng đều ngóng trông chờ đợi, một ngày mười hai canh giờ đều như thế. Nỗi nhớ mong, lo lắng như hóa thành những mảnh đao nhỏ xíu, cứa vào lòng nàng, cơ thể như đang bị lắng trì. Ngày qua ngày lòng nàng càng thêm trầm xuống, những hy vọng đều bị thời gian nhấn chìm mài mòn, nhưng mỗi đêm nàng lại ôm những hy vọng ấy đi vào giấc ngủ. Cầu nguyện cho sáng mai khi thức dậy có thể nhìn thấy người nào đó mặc áo bào phát phơ, ung dung cúi đầu nhìn nàng mỉm cười nói, “Phù Dao, nàng lại không nghe lời ta.” Nàng đã nghĩ ra sẵn câu trả lời thật hay, “Huynh

đáng ghét, hù chết ta.” Sau đó đánh hấn một cái thật mạnh, sao lại tự nhiên quay trở về chứ? Bị đánh là đáng mà.

Nhưng mà ý định đánh hấn không thực hiện được, vì mỗi sớm mai khi thức dậy, mọi thứ vẫn giống như ngày hôm qua, không có gì thay đổi. Nàng không dám mở mắt, mò mẫm tìm kiếm xung quanh mình, bàn tay sờ soạng tấm chăn lạnh lẽo... hy vọng tìm kiếm hơi ấm xung quanh...

Nhiều ngày đều trôi qua như vậy, Đức vương cũng bắt đầu tạo phản, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra... Sao huynh còn chưa chịu trở về, đáng lẽ ra phải trở về rồi, nhưng sự thật là, huynh không trở về được nữa sao...

Mạnh Phù Dao đứng tựa vào một gốc cây, gốc cây trơ trọi này ở đầu thôn nhỏ, thân cây gầy yếu, treo trên đầu cành vằn dương huyết, so với thân cây gầy guộc kia, nàng còn gầy hơn mấy phần...

Mắt nàng vẫn nhìn về hướng núi Hồ Sơn, trước mắt hiện ra cảnh núi lở đá đổ, một thi thể máu thịt bầy nhầy. Tay nàng nắm chặt một ống tay áo, đó là vật là Chiến Bắc Dã đã tìm được sau đó, mảnh vải mỏng manh tựa như hy vọng của nàng.

Vô Cực, ta sẽ vì huynh làm mọi chuyện, ta nhất định sẽ chờ huynh, chờ tin bình an của huynh.

Vì sao, vì sao huynh vẫn chưa trở về?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39+25: Ba Người Tranh Giành

Tranh đấu trên nước Vô Cực vẫn đang tiếp tục diễn ra, quân tiên phong Đức vương đã tiếp cận kinh thành. Đương nhiên Dương Mật cũng không “Công phá kinh thành, chiếm cứ Hoàng cung, mưu đồ đoạt vị”. Nhưng mà nghĩ cũng thật buồn cười, trong bụng Đức vương cao cao tại thượng kia luôn nghĩ ai cũng đều như hắn. Lòng hắn nóng như lửa đốt, hành quân ngày đêm, quân lính không ngừng đào tẩu, mỗi ngày đều có hàng nghìn quân lính đào tẩu rồi chết vì đói lạnh.

Kho quân lương ở đại bản doanh Nam Cương vẫn không chút hao hụt, nhưng mà trên đường Đức vương hành quân đã có liên lạc với Hoa Châu yêu cầu tiếp lương thực, nhưng chẳng hiểu vì sao Hoa Châu to như vậy mà cũng không có lương thực tiếp viện. Thế sự như cờ, chỉ một thay đổi bất ngờ, một hành động nhỏ xíu, lại lặng lẽ thay đổi toàn bộ sự việc, bắt đầu trận chiến “Khởi sự báo thù”, tựa như hồ điệp bay đến từ nơi xa xôi nào đó, hay như cuồng phong dậy sóng từ ngoài biển khơi.

Những thay đổi này không hề rõ ràng, thế cho nên Mạnh Phù Dao ở nơi xa xôi vẫn không thể nào biết hết thấy mọi sự việc được. Ngày qua ngày nàng vẫn trầm mặc, người càng ngày càng gầy hơn thêm, không phải lộ rõ ra mòn mỏi, mà giống như xương người nàng càng ngày càng to thêm, còn thịt thì teo lại.

Chiến Bắc Dã cùng Tông Việt từ đầu đến cuối đều ở bên cạnh nàng, hai người này vẫn chẳng ai vừa mắt ai, nhưng luôn chăm nom Mạnh Phù Dao

rất tốt. Thiết Thành và Diêu Tấn thì được giữ lại làm kẻ sai vặt. Nhã Lan Châu thì mỗi thời mỗi khắc đều kè kè bên nàng, theo nàng cả khi đi toilet. Ngoài miệng thì nói là giám sát đôi gian phu dâm phụ, thực ra là sợ nàng làm bậy mà thôi.

Cả đám người đều nhìn thấy Mạnh Phù Dao đang cực kì căng thẳng, ai cũng sợ nàng sắp bị điên sẽ làm chuyện bậy. Nhưng Mạnh Phù Dao chỉ im lặng, nàng vẫn kiên quyết và bướng bỉnh chờ đợi tin tức. Không có việc gì làm thì nàng ngồi trên xích đu, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn xem Chiến Bắc Dã và Tông Việt đấu võ mồm với nhau, nhìn Nhã Lan Châu dẫu môi ngồi bên cạnh mình. Nhìn Thiết Thành ôm đồm tất cả các công việc chỉ vì để xuất hiện trước mặt nàng vài lần. Xem Tông Việt có khi chỉ có một toa thuốc mà kê hoài không xong. Tiết trời đầu xuân ánh dương nhàn nhạt, trong ánh sáng như thấp thoáng màu xanh. Ngồi dưới ánh mặt trời ấm áp, Mạnh Phù Dao nghĩ mình quả thật may mắn, có thể gặp được những người bạn chân thành tốt bụng này, nàng đến thế giới này thật đáng giá.

Buổi tối là thời điểm khó khăn nhất của nàng, nàng không thể ngủ được. Chỉ cần nghe tiếng gió xẹt qua mái hiên là nàng lại nghĩ đến --- Trở về rồi à? Lại trách mình sao có thể đoạn tuyệt như thế, tự vận làm gì hả? Khiến thủ lĩnh ám vệ cũng suýt tự vận theo nàng nên phải để lại ám hiệu? Nếu nàng chết ở doanh trại quân Nhung thì họ đâu kịp để lại ám hiệu, sao mình lại sợ rơi vào tay quân Nhung mà tự vận chứ? Lần này thì hay ho rồi, “Mạnh cô nương tự vận”, nếu không như vậy thì với tính tình của hã sao có thể mạo hiểm gấp rút quay về, vì vậy mà lọt vào mai phục!

Cứ nghĩ như vậy nên nàng không thể nào ngủ được, trong bóng tối ánh mắt vẫn sáng ngời.

Đêm nào cũng giống đêm nào, những suy nghĩ ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng.

Đêm nào nàng cũng không ngủ được.

Ở cây đại thụ lớn trong viện cũng có hai người đang nằm mà chẳng ngủ được, một người nằm trên nhánh cây cao chót vót, người nằm dưới ngẩng đầu lên nhìn ngọn cây cao, cầm vò rượu tu ừng ực.

“Hắn không có chết”. Chiến Bắc Dã vừa uống rượu vừa nói, “Ta dám cá cược tên nhóc đó đang ở đâu đây làm mấy chuyện xấu.”

Tông Việt bình thản cúi đầu nhìn hắn, “Vì sao ngài không nói với nàng?”

“Nếu ta nói nàng sẽ cho rằng ta an ủi nàng, nàng chỉ tin những gì mắt thấy tai nghe.” Chiến Bắc Dã ném một đồng vò rượu, “Ta nghĩ đợi thêm hai ngày nữa, chắc chắn sẽ có tin mới.”

Tông Việt im lặng, một lúc lâu sau cất tiếng, “Vương gia, mấy hôm nay ngài uống rất nhiều.”

“Ta tức giận!” Chiến Bắc Dã lại lấy một vò rượu mới, giơ tay muốn ném chiếc vò rỗng đi, không biết nghĩ gì lại nhẹ nhàng đặt xuống, không kìm nén được bóp nát nó, máu tươi trên tay nhỏ xuống ròn ròn. Hắn chẳng buồn ngó đến, tiếp tục uống.

“Tên Trưởng Tôn Vô Cực khốn nạn kia, không biết là nàng áy náy, dẫn vật lảm hay sao? Tại sao không truyền tin gì hết?”

“Ta cho rằng Vương gia ngài đang tức giận Mạnh Phù Dao.” Tông Việt thản nhiên nói, “Các hạ một phen nhiệt huyết lòng son, đại khái chỉ là giả bộ mà thôi.”

Chiến Bắc Dã không đáp, tu rượu ừng ực, một lát sau lau mép mới đáp lại, “Nàng vì áy náy và tự trách nên mới như vậy, ta sẽ cho nàng thời gian để yêu ta.”

Tông Việt rũ vạt áo vừa mới dính một hạt bụi, bóng trắng của hắn hòa tan trong ánh trăng sáng vắng vặc, thật lâu sau hắn mới cất tiếng, “Lừa

mình đối người.”

Chiến Bắc Dã đáp trả, “Người cũng vậy.”

Mặt trời từ từ xuống thấp hơn, trong viện bao phủ một tầng sương mỏng màu trắng bạc, cuộc đối thoại giữa hai kẻ trên dưới gốc cây không ai nghe được. Trong đêm tối trầm lắng, mỗi người đều canh cánh suy nghĩ của mình trong lòng.

Đêm nay Mạnh Phù Dao không hề chớp mắt, khi trời vừa hừng sáng nàng mới mơ màng ngủ. Sau khi nàng ngủ thì Nguyên Bảo đại nhân mặc đồ ngủ, leo ra từ chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường, đứng trên cao nhìn xuống Mạnh Phù Dao, nó làm tư thế giang toạc hai chân cả nửa buổi.

... Ta đã ám chỉ cho người rồi, mà người lại không hiểu nổi, đồ đầu heo!

Nó giơ móng vuốt ve chiếc áo choàng đỏ thắm, đó là vật ước định giữa chủ tử với nó, đại biểu cho tin mừng bình an, chủ tử và nó tâm linh tương thông, lão nhân gia nó không vội thì Mạnh Phù Dao vội gì chứ?!

Nó lại quên, đó là bí mật giữa nó và chủ tử, Mạnh Phù Dao không biết thuật đọc tâm, cũng không biết thuật đọc chuột.

Nguyên Bảo đại nhân nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao, ánh mắt nó nhìn xuống tấm chăn đắp trên người nàng, hình như Mạnh Phù Dao này ốm hơn thì phải, trái ngược với nó, càng ngày càng béo mập hơn, lương tâm nó đột nhiên trĩu nặng.

Nó khệ nệ bưng hòm bánh bột ngô ra, nhảy vào trong đó lục lọi xà ngầu, lát sau ném ra mấy chữ lên bàn.

Xong xuôi nó thuận tiện nằm ngủ luôn trên bàn, chờ đến ngày mai Mạnh Phù Dao mừng đến phát khóc.

Ngủ đến nửa đêm, Nguyên Bảo đại nhân chợt cảm thấy đói bụng, vì thế nó liền trở mình, giơ móng vuốt mò mẫm --- trên giường của nó lúc nào cũng có đồ ăn vặt, tay nó đụng trúng một miếng bánh, thế là liền bỏ vào miệng luôn.

Sáng ngày hôm sau, Nguyên Bảo đại nhân bị Mạnh Phù Dao làm cho giật mình tỉnh giấc, nó nghe thấy Mạnh Phù Dao kêu “Á” một tiếng, sau đó mắt nàng liền sáng lên.

Nguyên Bảo đại nhân nghĩ là, haizz, người này vui mừng đến phát khóc luôn!

Ánh sáng càng lúc càng lan rộng khắp phòng, hình như có thứ gì đó lấp la lấp lánh, tựa như giọt nước sắp sửa rơi xuống, một lúc lâu sáu, Mạnh Phù Dao cúi đầu, bưng kín mặt.

Tay nàng ôm chặt tấm chăn, cả người co rút lại.

Nguyên Bảo đại nhân ngẩn ngơ nhìn nàng, nó cảm thấy người này không giống như đang “Mừng đến phát khóc”.

Một hồi lâu sau, Mạnh Phù Dao hất mái tóc mình, vành mắt ửng đỏ nhìn chữ trên mặt bàn thật lâu, sau đó đột nhiên giơ tay ra ôm nó.

Nàng cực kì dịu dàng ôm nó vào lòng, từ lúc nó và Mạnh Phù Dao quen biết nhau đến nay nó chưa bao giờ thấy nàng dịu dàng như vậy. Nàng nhẹ nhàng đặt nó trong lòng bàn tay, vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của nó.

Nguyên Bảo đại nhân bị hù sợ luôn, lòng nó ngổn ngang trừng mắt nhìn nàng --- Nữ nhân này vui đến phát điên luôn à?

Mạnh Phù Dao không nói lời nào, chậm rãi từ tốn vuốt ve lông nó thật dịu dàng. Nguyên Bảo đại nhân vô cùng thích thú, cảm thấy thích động tác

này của Mạnh Phù Dao hơn là của chủ tử nó. Nữ nhân điên này hôm nay đổi tính rồi sao? Không phải là đang âm mưu chuẩn bị cào cấu nó chứ?

Đột nhiên nó cảm thấy trên đầu mình hơi lạnh, như có thứ gì đó ẩm ướt rơi xuống, Nguyên Bảo đại nhân đưa tay lên sờ chỗ bị ướt đó.

Mạnh Phù Dao tựa cằm trên đầu đó, khe khẽ thì thầm: “Nguyên Bảo đáng thương, chủ tử mi không...”

Trong lòng Nguyên Bảo đại nhân vốn đang rối rắm lung tung chẳng hiểu gì, nó nếm được thứ gì đó mằn mặn, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, bèn xoay người nhìn mấy chữ trên mặt bàn, nhất thời phát ra một tiếng thét chói tai.

Rõ ràng là nó viết, “Hắn không có việc gì” không biết vì sao lại biến thành “Hắn không có!”

Kẻ nào đem chữ còn lại quăng đâu mất vậy!

Có Ma!

Nguyên Bảo đại nhân vội nhảy bật dậy, liều mạng nhảy bổ vào trong hòm lục lợi tìm kiếm xem có dư chữ “Việc gì” không, một hồi lâu sau nó đau khổ phát hiện chẳng còn chữ nào. Nó nhìn thấy Mạnh Phù Dao nhìn nó bằng ánh mắt đầy ắp dịu dàng, chan chứa tình thương mến thương, trong ánh mắt nàng viết rằng, “ Nguyên Bảo đại nhân nhớ thương chủ tử nó đến điên rồi!”

Nguyên Bảo đại nhân nhìn thấy ánh mắt ấy liền hiểu ra, “Nàng tưởng chủ nhân của nó mất rồi nên mới khóc...”

Nó lại giật mình, một lúc lâu sau thết lên chói tai, đứng trước mặt Mạnh Phù Dao găng sức khoa tay múa chân vẽ loạn xạ, muốn nói là, “Còn thiếu một chữ nữa!”

Mạnh Phù Dao chỉ cười, nhẹ nhàng vuốt ve nó, nước mắt rơi rơi.

Chủ tử à... ta phạm lỗi rồi... ta không thể truyền đạt tin tức... người mau mau trở về đi...

Giống như Chiến Bắc Dã dự liệu, ngay vào buổi hôm sau, chiến cuộc đã xảy ra biến hóa lớn.

Ngày mùng hai tháng Ba, quân đội của Dương Mật đang tiến về gần đến kinh thành, đang chuẩn bị vượt sông Sa Hà cách kinh thành năm mươi dặm, đột nhiên chạm phải đại quân Vô Cực. Ban đầu Dương Mật còn tưởng rằng đó là Cấm vệ quân bảo vệ kinh thành, đang muốn giương lên cờ hiệu Đức vương thì đối phương đã chủ động giương cao cờ trước. Tướng lĩnh đi đầu mỉm cười lạnh nhạt từ từ tiến lên, lá cờ đại quân phụng mệnh xuất chinh Cao La phấp phới tung bay, chủ soái đại quân mang mặt nạ đồng mỉm cười nhìn hân.

Lòng Dương Mật liền trầm xuống, biết mình trúng kế, hô to: “Tiêu rồi!”

Đúng ngày hôm đó, mười vạn quân tiên phong quy hàng, Dương Mật tự sát trước trận tiền.

Ngày mùng ba tháng Ba, Đức vương đang ở vùng đồng cỏ ngoại ô Miến Châu ở Lục Thành, cũng chạm phải đại quân vốn nên đang ở bờ Đông tham gia tác chiến chống giặc Cao La, vừa khéo hân lại thấy đại quân Dương Mật ở dưới trướng mình mà giờ cũng ở trong đại quân đó.

Cờ xí đỏ rực phần phật tung bay tựa như lớp sóng biển cuộn cuộn tuôn trào, trong lòng Đức vương liền hoảng loạn.

Hai quân giao chiến, quân đội Đức vương tan rã tơi bời, hân mang theo tàn binh hốt hoảng chạy trốn về hướng Nam.

Một phen chiến sự cần vương báo thù rầm rộ, tưởng chừng như mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, chỉ chờ đợi kết quả tốt đẹp mà thôi. Nhưng chẳng ngờ được, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, kế hoạch bị đập tan nát thành mây khói.

Đức vương bị giam lỏng, nhưng trước mắt không ai có thể quyết định xử phạt hắn, bởi vì người có thể quyết định sống chết của hắn không có ở quân doanh.

Ngày mừng bốn tháng Ba, tiết xuân lãng đãng.

Sáng sớm, Tông Việt đem mấy phong thư đến tìm Mạnh Phù Dao, lại bị Nhã Lan Châu ngăn lại ở cửa, Nhã Lan Châu thở dài than, “Để nàng ngủ một chút đi, hừng sáng nàng mới ngủ.”

Tông Việt hơi do dự, cầm mấy lá thư trên tay, ngẫm nghĩ rồi đáp, “Cũng được.”

Nhã Lan Châu tinh mắt hỏi, “Thứ gì đó?” rồi liền đoạt lấy, vừa nhìn mắt liền sáng rỡ.

Nàng lập tức thốt lên, “Ôi!”, nước mắt rơi như mưa.

Tông Việt chẳng hiểu gì, nhìn nàng, “Cô khóc gì chứ?”

“Ta hy vọng đời này có thể gặp được người yêu ta...”, Nhã Lan Châu vừa thút thít vừa đáp.

Tông Việt im lặng, một lúc sau bỏ đi, trước khi đi bỏ lại một câu nhàn nhạt:

“Phải chi vận may không đến sớm hơn, cũng đừng đến trễ hơn một bước.”

Khi đó Mạnh Phù Dao đã tỉnh lại, nhưng nàng vẫn nhắm mắt theo thói quen.

Nàng ngủ không sâu, đầu óc luôn mơ màng, trong giấc mộng nàng mơ thấy có một chú chim nhỏ đậu trên ngọn cây cao hót ríu ra ríu rít, âm thanh như khúc hát tình yêu bay bổng lá lướt trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Dường như có âm thanh nào khác nữa, như là tiếng hít thở thì phải.

Mạnh Phù Dao thở dài, kéo chăn trùm kín người mình, như muốn che kín đôi mắt đang ướn dằm.

Nàng huơ tay mò mẫm xung quanh, cảm giác thế nào nhỉ? Chăn đệm vô cùng lạnh lẽo, nàng tưởng tượng rất nhiều lần Trưởng Tôn Vô Cực trở về, thế nào cũng sẽ bò lên giường nàng, đúng là không có ai lưu manh hơn người này, Nguyên Bảo cũng không bằng.

Nàng lại lấy chăn che kín mặt, tiếp tục ngủ.

Đột nhiên nàng cảm thấy trán mình hơi ngứa, giống như có ai đó đang nhẹ nhàng vuốt ve hàng mày của nàng, Mạnh Phù Dao đánh bốp một phát, lồm bồm, “Nguyên Bảo, đi ra chỗ khác đi, đừng chọc phá ta...”

Nhưng hình như nàng đánh vào lòng bàn tay của ai đó thì phải.

Ấm áp, mượt mà, từng ngón từng ngón thon dài.

Mạnh Phù Dao đột nhiên mở to mắt, còn chưa kịp kéo chăn xuống thì trước mắt đột nhiên sáng bừng, người nào đó khẽ cúi mặt xuống, ấm áp cười hỏi, “Sao lại gầy như thế này hả?”

Mạnh Phù Dao ngơ ngác nhìn bờ mi dày của hắn, đôi mắt sâu như biển cả, nhìn vạt áo bào mỏng đen mun thả xuống bên cạnh mình, nhìn nụ cười

như có như không của hắn. Hắn chống một tay xuống bên cạnh người nàng, một tay vuốt ve khuôn mặt nàng.

...Nguyên Chiêu Hủ! Trương Tôn Vô Cực!

Mạnh Phù Dao hốt hoảng nắm chặt tay hắn, thì thào, “Không phải ma chứ?”

“Hàng thật người thật.” Trương Tôn Vô Cực mỉm cười đáp.

“Huynh về thật rồi... Huynh về thật rồi” Tiếng nói như chim oanh mùa xuân nỉ non, mềm mại như liêu xuân tháng Ba. Nhưng câu thứ hai thì lại tựa như sấm sét gầm thét, Mạnh Phù Dao đã tỉnh giấc, nhận ra Nguyên Chiêu Hủ cuối cùng đã trở về thật sự, liền nhảy dựng lên, tóc tai bù xù, giơ chân lên đá Trương Tôn Vô Cực, “Ta giết chết huynh, ta giết chết huynh!”

Trương Tôn Vô Cực nhướng mày, duỗi tay ra tóm lấy chân nàng, khẽ bóp, Mạnh Phù Dao lập tức mềm nhũn té ngã xuống chần. Hắn lại kéo chân quần lấy nàng, sau đó thò tay vào mò mẫm từng chỗ từng chỗ trên người nàng, thở dài nói, “Sao lại gầy đi nhiều như vậy hả?”

Mạnh Phù Dao chôn đầu trong chần, vừa khóc hu hu vừa đáp, “Gần đây ta giảm béo.”

Trương Tôn Vô Cực nhìn cô gái nhỏ có miệng thì cứng lòng thì mềm kia, bất đắc dĩ thở dài. Hắn kéo nàng ra khỏi chần, nâng mặt nàng lên nhìn tỉ mỉ. Mạnh Phù Dao tránh né ánh nhìn của hắn, nhưng thật sự không thể tránh được, bèn hung dữ trừng mắt nhìn lại, “Làm gì vậy chứ?”

Trương Tôn Vô Cực chỉ cười, bàn tay từ từ trượt xuống, vuốt ve chiếc cổ mảnh khảnh của Mạnh Phù Dao, nàng hốt hoảng co rút lại về phía sau, chợt hắn cất tiếng, “Đừng nhúc nhích... ta muốn nhìn xem miệng vết thương.”

Mạnh Phù Dao lập tức chột dạ, nhỏ giọng thì thào, “...Ta không có tự vẫn thật đâu... Ta chỉ giả vờ chơi thôi...”

Nàng nói chưa dứt lời thì Trương Tôn Vô Cực đã cúi thấp xuống, đặt đôi môi ấm áp lên cổ nàng, cả người Mạnh Phù Dao liền cứng đờ chẳng nhúc nhích nổi. Đôi môi ấy nhẹ nhàng chạm lên vết sẹo màu hồng phớt nơi cổ, khiến nàng cảm thấy hơi ngứa ngứa, cảm giác như có ai đó cố tình bẻ gãy cành liễu dẻo dai giữa trời đông rét buốt tịch mịch, trên mảnh đất tuyết phủ đầy trời hoa cỏ vẫn sinh sôi nảy nở bất ngát mệnh mông.

Cả người Mạnh Phù Dao liền mềm nẫu, nhưng lại như căng tràn sức sống trở lại. Vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, lòng khe khẽ run rẩy, Trương Tôn Vô Cực chợt phát hiện thay đổi của nàng, Mạnh Phù Dao cắn môi cười, hung hăng đẩy hẳn ra, “Lưu manh.”

“Ta chỉ giả vờ hôn chơi thôi.” Hắn nhìn nàng đắm đắm, “Thật ra bây giờ chuyện ta muốn làm nhất không phải là chuyện này.”

Mạnh Phù Dao ngây ngốc há miệng, nhưng bộ mặt ngốc nghếch của nàng chẳng cản nổi ai đó nhắm tâm, Trương Tôn Vô Cực giơ tay lên đánh bốp vào mông nàng một phát, hắn đánh người nhưng lại ung dung mỉm cười nói, “Nói nàng mà nàng không chịu nghe lời.” Mạnh Phù Dao còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh thêm một phát nữa vào mông, “Nàng dám tự sát nữa không!”

Nàng lập tức nhớ tới quá trình đau khổ của mình, cảm thấy mình đâu có mắc lỗi lầm gì, người phạm lỗi trước là hắn mới đúng chứ? Kệ đi, nàng nhảy bật lên, lưu loát chửi, “Huynh là đồ đồi! Hù chết ta.”

Mắng hết câu nàng lại cảm thấy nên mắng thêm một câu nữa, không thể chịu thiệt thòi được, phải lấy lại cả chì lẫn chài, thế là nàng vừa đánh vừa mắng hắn, “Ai kêu huynh giả chết, ai kêu huynh giấu ta!”

Trưởng Tôn Vô Cực giơ tay lên bắt lấy năm đấm của nàng, thuận tay ôm Mạnh Phù Dao xiết chặt vào lòng, khiến nàng chẳng thể động đậy, động tác lưu loát như nước chảy. Chỉ một cánh tay đã ôm trọn Mạnh Phù Dao gầy còm.

“Ta không có giấu nàng...”, hần hít vào một hơi thật sâu, vuốt mái tóc dài của nàng, cất giọng trầm thấp, “Ta làm sao có thể để mặc nàng mà không lo lắng? Nàng gầy thành như thế này, ta sẽ dành thời gian vỗ béo nàng lại.”

Mạnh Phù Dao nghe thấy liền trào dâng uất ức tột cùng, sau đó lại cảm thấy có hơi kì cục, hung dữ xoay người lại trừng mắt với hắn, “Không được nói sang chuyện khác, ta biết là huynh gạt Đức vương, việc huynh giả chết không thể để người khác biết được... Nhưng mà, nhưng mà...”, nàng cố gắng thốt ra lời trong lòng mình... “Ta là ngoại lệ một chút cũng không được sao...”

“Cho dù ta có giấu tất cả mọi người trong thiên hạ cũng không bao giờ giấu nàng, ta không bao giờ đem sinh mệnh người mình yêu ra đánh cược trong ván cờ chính trị”. Dường như lúc nào hắn cũng đọc được suy nghĩ của người khác. “Kì thật khi ta rời khỏi chiến sự ở bờ Đông, đêm đó trước sau có ba người giả dạng ta, phân ra đi ba đường, còn ta thì đi đường thủy.”

“Đường thủy?”

“Đúng vậy.” Mạnh Phù Dao gật đầu tán đồng, “Huynh luôn luôn gian trá.”

Trưởng Tôn Vô Cực khẽ cười nói tiếp, “Khi chuyện xảy ra ở Vạn Châu, ta liền biết trong ám vệ có nội gián, nên cắt đứt mọi liên lạc với họ cũng như liên lạc với nàng. Sau đó ta trở lại quân doanh tẩy trừ gian tế, cũng may là vẫn còn những ám vệ mới vào khác, nhưng vì họ còn mới nên điều

động hơi vất vả. Đến khi bọn họ mang tin tức của ta tới Diêu thành cho nàng, thì nàng đã rời khỏi Diêu thành rồi.”

Mạnh Phù Dao “À” lên, khi đó nàng đã chạy đến Võ Lăng giả dạng quan vận chuyển quân lương, bên người lại có hai nhân vật nổi tiếng kề cận, người khác làm sao có thể tìm được tung tích của nàng chứ. Thật sự là âm phải cách dương. Quả thật xui xẻo mà.

“Ta cũng rất nóng lòng, nhưng lúc ấy ta không thể trở về liền được, Đức vương ẩn nhẫn mười năm như ngủ đông, cuối cùng cũng vì ta mà chui ra, ta không thể thất bại trong gang tấc. May mà ta và Nguyên Bảo – người chuột tương thông, nó biết ta còn sống thì sớm hay muộn gì cũng sẽ nói cho nàng biết.”

“Nói cho ta biết cái rắc rối!” Mạnh Phù Dao bùng nổ tức giận, “Nó chỉ viết có ba chữ à, “Hắn không có!” Khiến lão bà ta sợ tới mức suýt nữa chết sớm, đúng là nó hại ta mà!”

“Vậy sao?” Trương Tôn Vô Cực quay đầu tìm Nguyên Bảo đại nhân, “Nguyên Bảo, ta biết người đang ở đây, mau chui khỏi hang chuột của người, giờ đã muộn để nhận lỗi rồi.”

Mạnh Phù Dao dẫu môi, nghĩ thầm, con chuột đó cà lơ phất phơ như vậy, mấy trò ghép chữ đó nó có thể hiểu hết sao?

Vừa mới nghĩ xong, Nguyên Bảo đại nhân mặc bộ đồ xám xịt từ dưới gầm bàn trèo lên, Mạnh Phù Dao nhìn thấy thì chẳng nói nên lời. Haizz, thật sự so với chuột chết chẳng khác là bao.

Nguyên Bảo đại nhân mặc bộ quần áo xám vô cùng mộc mạc, nó ghét nhất là màu xám --- ghét nhất mấy con chuột nâu xám. Nó ngoan ngoãn ngồi xổm trước Trương Tôn Vô Cực, thều thào kêu: Chi---...Chi---...

Mạnh Phù Dao nghe chẳng ra nổi chữ “Chít”, hình như nó bị thiếu mất một chữ cái? Không phải nó sẽ nhân cơ hội này tố cáo, bày tỏ nỗi ấm ức của mình đấy chứ? Con chuột này nó nói gì thế nhỉ? Sao nàng lại cảm thấy chột dạ vậy kìa... Nàng nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Cực đang chăm chú mỉm cười lắng nghe, ánh mắt óng ánh dịu dàng, nét cười nhàn nhạt treo trên khuôn mặt, thích thú vui sướng.

Nghe xong hắc nhàn nhật hỏi, “Biết sai rồi sao?”

Nguyên Bảo đại nhân cao quý cúi đầu.

“Tại người quá tham ăn, phạt người trong một tuần không được ăn đồ ăn vặt.”

Nguyên Bảo đại nhân lấy hai tay che mặt, bi thương muốn chết.

Trưởng Tôn Vô Cực tiện tay xách nó sang một bên, “Đi ra đi, nhớ đóng cửa lại.”

Nguyên Bảo đại nhân ngoan ngoãn xé rách một lỗ trên cửa sổ leo ra ngoài, sau đó cặm cụi lấy nước miếng dán lại.

“Ái chà, chuột đổi tính rồi.” Mạnh Phù Dao trợn mắt há mồm, “Nó làm chuyện gì trái lương tâm à?”

Mạnh Phù Dao vừa khoái chí vừa thư thả tựa vào vai Trưởng Tôn Vô Cực, cảm thấy ấm lòng đến không nói nên lời. Tâm trạng thả lỏng, cả người đều dễ chịu, hương thơm thoang thoảng trên người hắc khiến người nàng như lâng lâng, mí mắt từ từ khép lại.

Nàng nghe thấy hắc kể sát tai nàng thì thầm, “Phù Dao, ta cũng sai rồi.”

“Hả?”

“Ta quả thật không nghĩ đến việc hắn sẽ ra tay hạ thủ ta, vì muốn giết ta mà không tiếc bỏ rơi Diêu thành, hại nàng suýt nữa phải tự vận trước cổng thành.” Giọng nói hắn loáng thoáng đau xót, Mạnh Phù Dao mơ màng nghĩ, hắn đau xót chuyện gì nhỉ? Vì sao hắn lại nghĩ rằng Đức vương sẽ không giết hắn? Tranh giành ngôi vua, giẫm trên máu mà đi, không ai nhường ai. Trưởng Tôn Vô Cực là một người thông minh tài trí, vì sao hắn lại không nghĩ đến việc Đức vương sẽ giết hắn? Vì sao chứ...

Rất nhiều nghi vấn rối như mớ bòng bong, cuộn chặt suy nghĩ trong đầu nàng, nàng ra sức gỡ rối nhưng lại chẳng thể nào gỡ được. Những ưu sầu mệt mỏi tích tụ mấy ngày qua lại lan tỏa, mi mắt nàng sụp xuống.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, hình như nàng nghe thấy Trưởng Tôn Vô Cực nói, “Phù Dao, mấy ngày qua khiến nàng lo lắng bất an, ta cũng phải chịu phạt.”

Ánh vàng nhạt rơi rải khắp nơi, nàng mang máng nghe thấy tiếng ai đó khe khẽ “...Có muốn đánh thức nàng dậy ăn chút gì đó hay không? ...Để nàng ngủ đi...”

Mạnh Phù Dao mở mắt ra, cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Nàng nằm im thín thít nhìn trần nhà mỉm cười --- Haizz, Trưởng Tôn Vô Cực không có chết, hắn trở về rồi.

Người nào đó đang ngồi trên bàn xoay người, khép lại văn kiện, khẽ cười hỏi, “Ngủ đủ rồi à?”

Mạnh Phù Dao ngồi bật dậy, hơi ngờ ngàng nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ, “Ta ngủ bao lâu rồi, sao trời vẫn còn sáng nhỉ?”

“Đây là sáng ngày hôm sau.” Trưởng Tôn Vô Cực thối tắt nển, mở cửa sổ ra, gió lạnh sang sớm thả sức lùa vào, thối vạt áo cùng mái tóc đen bay bay.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên hỏi lại, “Ta ngủ một ngày một đêm rồi sao?” Nàng nhìn tấm lưng Trường Tôn Vô Cực cảm thấy dường như áo của hắn có vẻ hơi rộng, “Huynh không ngủ à?”

Trường Tôn Vô Cực ngoái đầu lại nhìn nàng mỉm cười, “Ta muốn nhìn thấy nàng khi ngủ có bị nói mớ và chảy nước miếng hay không.”

“Khiến huynh thất vọng rồi đúng không.” Mạnh Phù Dao cười, ánh mắt lại rơi trên người hắn lần nữa, thời gian qua, hắn từ đại doanh ở chiến sự bờ Đông chạy về đất liền, điểm binh, chặn quân Dương Mật, vây khốn Đức vương. Tất cả mọi việc này đều diễn ra chớp nhoáng, sau khi Đức vương bại trận thì chỉ mới hai ngày đã xuất hiện tại đây. Hắn đã bỏ hết việc chính sự để về đây với nàng, mấy ngày này sao hắn không thừa dịp nghỉ ngơi cho tốt chứ?

Mạnh Phù Dao lật người dậy, bước đến một mạch, đẩy Trường Tôn Vô Cực lên giường, “Huynh đi ngủ đi, ta không gọi thì huynh không được phép dậy.”

“Tạm thời ta chưa thể ôm nàng ngủ được.” Hắn đứng im, nhìn hai người đang đi vào đình viện, thản nhiên nói, “Ta phải chiêu đãi khách quý.”

“Khách quý” đương nhiên là Chiến Bắc Dã và Tông Việt.

Nhìn thấy hai người kia, da đầu Mạnh Phù Dao tê rần, nàng như nghe thấy tiếng sấm sét vang dội từ nơi phía chân trời vọng đến bên tai, vang ầm ầm, đạn lửa bay tứ tán.

Hai người thôi đã nổ bùm bùm rồi, ba người? Chắc là chiến tranh Châu Âu quá!

Từ xưa đến nay vương nước này đâu có gặp vương nước khác, nếu hai vương gặp nhau thì sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ? Vương này giết vương kia? Vương kia ăn vương này? Vương này thít vương kia?

Trong lòng Mạnh Phù Dao âm thầm suy đoán, không thể nào đâu, tốt xấu gì cũng là những nhân vật chính trị cấp cao, đương nhiên là những người am hiểu lễ nghĩa nhất thiên hạ rồi, nếu chỉ một lời không hợp mà rút đao đánh nhau thì không khác gì phường thất phu. Chắc chắn là Trưởng Tôn Vô Cực, Chiến Bắc Dã, Tông Việt đều không phải vậy.

“Khách quý ở xa tới mà không tiếp đón từ xa, quả thật là thất lễ.” Mạnh Phù Dao còn đang tưởng tượng lung tung thì đã nghe tiếng cười sảng khoái của Chiến Bắc Dã truyền vào, cùng lúc đó hắn “hào sảng mà rộng lượng” bước nhanh đến, mỉm cười nhìn chăm chăm Trưởng Tôn Vô Cực, “Điện hạ khỏe chứ? Chiến sự thế nào? Điện hạ vốn đang bận rộn sao tự nhiên lại rảnh rỗi tới đây? Không phải nên ở Miên Châu truy kích quân phản loạn sao?”

... Haizz, sao “khách quý” này nhiều chuyện quá vậy...

“Liệt vương khỏe không?” Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, “Ở tề quốc có quen không? Nước Vô Cực ta có khí hậu ẩm ướt, không được như sa mạc Cát Nhã Thiên Sát khô ráo dễ chịu, khiến Liệt vương phải chịu khổ rồi. Về chiến sự ở tiền tuyến, đây là chuyện riêng của nước Vô Cực, đa tạ Liệt vương quan tâm.”

Hay lắm, mở miệng là “vô Cực ta”, “Thiên Sát ngài”, rõ ràng lắm, phân biệt thật rõ ràng, ai là chủ ai là khách, không cần tranh cướp... ha ha.

“Viện này là do bốn vương mua.” Chiến Bắc Dã hăm hở chỉ cho Trưởng Tôn Vô Cực xem, “Tuy xấu xí không được rộng lớn nhưng hôm nay có thể vinh dự đón tiếp điện hạ ở đây, thật vinh dự cho kẻ hèn này.”

Mạnh Phù Dao trừng mắt với hắn--- Huynh mua? Huynh nói dối không viết pháp à, rõ ràng là ta mua...

“Vậy à?” Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười nhìn quanh, “Quả thật là đẹp, nhưng mà nếu Liệt vương đến nước Vô Cực ta làm khách, đó là điều quý

hóa vô cùng, sao có thể để khách quý bỏ tiền ra mua nhà được? Như vậy thì quá thất lễ, nếu Liệt vương không ngại thì hãy đem hế ước bán nhà ra đưa cho ta, ta sẽ sai người mua lại gấp đôi rồi tặng cho ngài, xem như đây là chút tâm ý của Vô Cực ta. ”

Mạnh Phù Dao ôm bụng... không được, không được cười, Chiến Bắc Dã gậy ông đập lưng ông, khế ước mua nhà nàng đang giữ mà.

Chiến Bắc Dã mặt không đổi sắc, “Điện hạ ám chỉ Thiên sát ta là nước yếu, không có tiền mua một căn nhà sao? ”

Thần sắc Trưởng Tôn Vô Cực cũng chẳng thay đổi, “Vương gia ám chỉ Vô Cực quốc ta nghèo nàn, không biết lễ tiết nhỏ nhoi của một nước lớn ư?”

Mạnh Phù Dao ngồi chính giữa hai người, nghe đến đây thì người được mùi thuốc súng đang lan tỏa khắp xung quanh, vội vàng giơ tay ngăn lại, “Ngừng, ngừng, nhà này tuy Chiến vương gia mua nhưng đã tặng lại cho ta, cho nên hai vị à, mau đưa bạc cho ta đi, cảm ơn!”

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, ôn hòa nói, “Theo ý nàng vậy.” Hắc kéo Mạnh Phù Dao đến gần mình, nho nhã lễ độ cười với Chiến Bắc Dã, “Đa tạ vương gia đã cứu mạng Phù Dao.”

Lại nhìn Tông Việt gật đầu, “Đa tạ tiên sinh bảo vệ Phù Dao.”

Tông Việt lúc này mới cất tiếng, cũng bình thản như Trưởng Tôn Vô Cực, “Ta và Mạnh Phù Dao không phải người ngoài, nói ra, chính ta mang nàng đến nước Vô Cực này, nên ta dĩ nhiên phải có trách nhiệm với nàng.” Hắc cực kì ôn hòa nhìn Mạnh Phù Dao cười, khiến nàng run rẩy, “Xem ra thì tình cảm của nàng dành cho ta và điện hạ là bằng nhau, chỉ việc nhìn thấy nàng cất giữ tín vật của ta trong người, tại hạ cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

...

Mạnh Phù Dao đen sì...

Tông Việt quá xảo quyệt mà... Không mở miệng thì thôi, mở miệng thì chết người!

Vậy là hẳn thật sự biết nàng giữ đai lưng hẳn, chờ đợi đến bây giờ mới nói ra. Mạnh Phù Dao trừng mắt với Tông Việt, không dám nhìn sắc mặt hai người kia nữa. Haizzz, tên này thật độc ác mà, sau này nàng làm sao nhìn mặt bọn họ nói chuyện chứ, coi chừng chết thế nào cũng không biết được.

Trong lòng nàng rên rỉ, Tông Việt hoặc là không làm mà đã làm thì làm đến cùng, hẳn bước tới nắm tay nàng, “Hôm nay đến giờ khám bệnh rồi, ta có thuốc mới, nàng dùng thử xem.”

Chỉ cần quan tâm đến Mạnh Phù Dao thì lời đại phu nói ra ai cũng không dám cãi lại, hai người nào đó cũng không ngoại lệ. Chiến Bắc Dã trừng mắt nhìn Trương Tôn Vô Cực trước khi bước vào trong. Trương Tôn Vô Cực nhướn mày, nhìn Mạnh Phù Dao bị Tông Việt dẫn đi, im lặng cười.

Mạnh Phù Dao ra sức rút tay mình ra khỏi tay Tông Việt mà không được... Tên này lạ thật, đây là lần đầu tiên hắn chạm vào người nàng, bệnh thích sạch sẽ của hắn đâu rồi nhỉ? Mạnh Phù Dao vô cùng hy vọng căn bệnh này của hắn tái phát lúc này đây ngay tức thì, để hắn ghét bỏ mà buông tay nàng ra, để nàng thoát khỏi bốn con mắt nghi ngờ khó hiểu nóng đến bỏng rát ở sau lưng.

Haiz, thật sự là không thể tưởng tượng được, vòng tam vương sơ đầu này cuối cùng Tông Việt lại thắng. Mạnh Phù Dao cười toe toét miệng, cảm thấy quả nhiên là thầy thuốc luôn đứng số một, luôn chiếm thế thượng phong chả ai dám đắc tội cả.

Vào trong phòng vừa mới ngồi xuống, Chiến vương gia lòng đầy bức bối lại nã pháo mở màn lần thứ hai.

Hắn liếc Trưởng Tôn Vô Cự, hỏi: “Nghe nói Thái tử điện hạ mang theo đại quân tham chiến ở bờ Đông nghênh đầu với quân của Dương Mật, thật quái lạ, không phải chiến sự bờ Đông vẫn chưa kết thúc sao? Đại quân sao có thể về đất liền? Hay chuyện gọi Cao La quốc gây loạn, vốn chỉ là một màn khói do điện hạ đốt lên, giả vờ ly khai, dụ Đức vương tạo phản?”

Mạnh Phù Dao nghe vậy thì tim liền nhảy lộn bộp, nàng cũng đang thắc mắc điều này. Trước đây vì Trưởng Tôn Vô Cự nghe tin Cao La gây rối nên mới vội vã rời khỏi, cho đến khi xảy ra việc nàng tự vẫn trước cổng thành thì cũng chưa nghe nói là đã dẹp xong giặc Cao La. Rõ ràng Đức vương tạo phản trong đất liền đồng thời với chiến sự bờ Đông. Thật sự khiến người ta không khỏi hoài nghi việc Trưởng Tôn Vô Cự làm thế nào dẹp loạn Đức vương sau khi “mặt mũi chống thù trong giặc ngoài”, hay đây chỉ là kế hoạch dụ rấn ra khỏi hang động của hắn?

Trưởng Tôn Vô Cự nâng ly trà do thị nữ dâng lên, từ tốn thối, “Liệt vương ở đây nghe được tin chiến sự bờ Đông chưa kết thúc à?”

Chiến Bắc Dã giật mình... hắn đâu có nghe nói chiến sự bờ Đông kết thúc hay chưa kết thúc, nghe thấy Trưởng Tôn Vô Cự hỏi như thế hắn liền cảm thấy có gì đó không đúng, ngẫm nghĩ rồi cười lạnh, “Tất nhiên, chiến sự đã kết thúc hay chưa kết thúc đều do Thái tử nói ra thế nào cũng được, chỉ tội nghiệp cho ai đó chẳng hay biết, suýt nữa bỏ mạng mà thôi.”

Trưởng Tôn Vô Cự đặt tách trà xuống bàn, mỉm cười nhìn hắn, “Liệt vương điện hạ nhiệt tình vì lợi ích chung, nổi danh chính trực gan dạ, không nghĩ hôm nay lại được nhìn thấy tận mắt, thật khiến tại hạ kinh ngạc.”

“Điện hạ nói lòng vòng như vậy là muốn nói bốn vương vòng vo sao?” Chiến Bắc Dã nghênh ngang ngồi xuống, “Điện hạ quả nhiên thay đổi khó lường... Người nói ta vòng vo, vậy thì ta sẽ thẳng thắn cho người xem... Ta muốn nói đến Mạnh Phù Dao, Trưởng Tôn Vô Cực, người hãy xem Phù Dao kìa, nhìn nàng đi! Nhìn thân thể nàng gầy còm đến mức nào rồi!”

Hắn đột nhiên giận dữ, ném chiếc tách trong tay ra ngoài, chiếc tách va vào ô cửa sổ bể nát, nước trà xanh biết bắn tung tóe khắp nơi, rồi rơi xuống thấm ướt mặt đất.

“Trưởng Tôn Vô Cực, ta chẳng muốn đấu võ mồm với người! Ta hỏi người, có đồng ý buông nàng ra hay không! Người vì gánh trách nhiệm của trang nam tử mà để nàng rơi vào cảnh nguy hiểm? Nếu ta đến chậm một bước thì trên đời này không còn tồn tại Mạnh Phù Dao nữa người có biết không? Khi đó người ở nơi nào hả? Ta cho người mượn binh lực của ta là vì Mạnh Phù Dao. Người dựa vào cái gì mà chắn chắc được mọi việc đều xuôi theo ý người, người bỏ lại nàng chạy xa nghìn vạn dặm, vứt nàng một mình đối mặt với cảnh sống chết?”

Mạnh Phù Dao trợn mắt há mồm ngồi yên lặng một bên, sao tự nhiên đang đại chiến võ mồm lại thành linh chuyển sang quả trách nhau vậy, còn trực tiếp lôi nàng ra làm nhân vật chính nữa chứ! Nàng nhìn lại người mình, nhỏ giọng lầu bầu: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ta cảm thấy mình rất đẹp đó...” Tông Việt đang chăm chú bắt mạch cho nàng lạnh lùng lên tiếng, “Tốt... Cơ thể suy nhược, kinh mạch hỗn loạn, tốt đến không thể tốt hơn nữa.”

Ánh mắt lạnh lẽo và khinh thường của hắn viết rõ rành rành, “Có phải nàng ám chỉ chúng ta bỉ ổi quá không?”

Mạnh Phù Dao lập tức ngậm miệng, im thin thít.

Không khí trầm mặc trong phòng lại tiếp tục đi xuống, lạnh hơn từng chút từng chút một. Trưởng Tôn Vô Cực đặt ly trà lên bàn, sau khi im lặng một lúc thật mới chậm rãi cất tiếng, “Chuyện này quả thật ta phải nên giải thích với Phù Dao, nhưng mà, ta không cần giải thích với Liệt vương.”

“Người không cần giải thích với ta, ta cũng không có dự định nghe người kể lễ âm mưu quỷ kế, ta chỉ muốn lấy lại công đạo cho người trong lòng ta.” Chiến Bắc Dã lạnh lùng đứng lên chỉ Mạnh Phù Dao, “Mấy ngày nay ta ở bên nàng, coi như cũng ít nhiều hiểu được tâm tư nàng. Chiến Bắc Dã ta không phải là giang hồ hảo hán, lòng tự tôn của ta cũng không cho phép mình như thế này, ta đã từng nghĩ mình sẽ rời khỏi nàng, chỉ cần nàng sống vui vẻ mà thôi. Nhưng mà bây giờ ta đã thay đổi rồi!”

Hắn tháo chiếc ngọc bội đeo bên eo xuống, đặt bộp lên bàn, khí thế lẫm liệt. “Mạnh Phù Dao, đây là sính lễ của ta!”

Hàng mày Trưởng Tôn Vô Cực nhướn lên cao đến chẳng thể cao hơn, sắc mặt Tông Việt trắng đến chẳng thể trắng hơn, Mạnh Phù Dao liền nhảy bật dậy.

Sính lễ sính lễ... Này này này, sao sự việc càng lúc càng loạn thế hả...

“Phù Dao, ta đã từng nghĩ, nếu nàng thích hắn thì ta không còn gì để nói, nhưng mà bây giờ, ta cảm thấy Trưởng Tôn Vô Cực không thích hợp với nàng! Hắn sẽ hại nàng! Hắn mang họ Trưởng Tôn, gia – quốc chẳng phân biệt được, nàng gả cho hắn ắt sẽ dẫn thân vào con đường chính trị, cả đời này không tránh khỏi việc đấu đá hãm hại lẫn nhau. Hắn sẽ không vì nàng mà bỏ mặc giang sơn thiên hạ. Mà nàng, lại là người cứng cỏi độc lập, sẽ không chịu để người khác che chở cho mình. Nàng đi theo hắn sẽ rất mệt mỏi, thậm chí có khi sẽ mất mạng, ta không muốn thấy nữ nhi mà ta thích đi trên con đường nguy hiểm này. Cho nên, hôm nay ta đưa ra sính lễ, nàng nhận hay không nhận cũng không sao! Nếu nàng vì Trưởng Tôn Vô Cực

mà ném đi, ta sẽ rất khâm phục sự hẹp hòi của nàng! Tóm lại, ta muốn nói cho mọi người biết, ta không bao giờ buông tay!”

...

Có người hùng hồn thông báo như vậy sao? Có kiểu... bày tỏ tình cảm như vậy hả...

Mạnh Phù Dao cup mắt, vừa rồi nàng thật sự cảm động vì Chiến Bắc Dã. Người này bề ngoài ngạo nghễ hống hách, nhưng trong lòng thì quan tâm tỉ mỉ, giàu tình cảm. Lúc cháy bùng như ngọn lửa lúc lại dịu dàng như nước, hẳn thấy được lòng nàng, thấy được hết thấy những may rủi xung quanh nàng. Hẳn thật sự lo lắng cho tương lai của nàng, bởi vì hẳn cảm thấy không an lòng nên mới quyết tâm tiếp tục theo đuổi nàng.

Nàng vốn không thích tính cách quá mức bá đạo của hẳn, nhưng mà hôm nay nàng mới biết, Chiến Bắc Dã bá đạo chung quy cũng vì nàng, từ đầu đến cuối hẳn cũng chỉ vì hạnh phúc của nàng.

Mạnh Phù Dao nghĩ mãi cũng không hiểu, nàng có tài đức gì mà lại khiến Chiến Bắc Dã một lòng như vậy. Càng nghĩ lại càng không hiểu, thời gian nàng và Chiến Bắc Dã tiếp xúc nhau không nhiều lắm, vì sao hẳn lại chọn nàng. Nàng cũng không biết lúc này đây Chiến Bắc Dã đang nhìn nàng chăm chăm, câu nói chôn ở đáy lòng không biết thốt ra như thế nào mới thành câu thành lời.

Hẳn không nhớ là đã qua bao nhiêu năm rồi, khi đó mẫu phi hẳn ôm hẳn vào lòng, dịu dàng bảo rằng, “Hoàng nhi, đừng bao giờ bỏ qua người đầu tiên mà con yêu thích, đó là ông trời ban duyên phận ấy cho con, nếu bỏ qua, con sẽ hối hận cả đời.”

Khi mẫu phi nói ra những lời này trên mặt thấp thoáng nét cười hạnh phúc, nhưng đáy mắt lại nồng đậm ưu thương. Vẻ mặt ưu sầu xen lẫn hạnh

phúc ấy tựa như những bông hoa tử vi tím hồng trong khắp cung điện của mẫu phi hân.

Thời khắc này hân cũng ngẩng nhìn Mạnh Phù Dao, cảm thấy nàng rất giống mẫu phi hân, cho dù là hoa đẹp luôn được người yêu hoa trân trọng giữ gìn, nhưng giữa chốn chính trường mưa gió máu tanh, đóa hoa ấy cũng sẽ từ từ úa tàn theo năm tháng.

Không khí xung quanh dường như lúng túng khó xử hơn, nụ cười nhàn nhạt luôn treo trên khuôn mặt Trương Tôn Vô Cực cũng không còn nữa, hân nhìn đăm đăm miếng ngọc bội kia mà chẳng nói gì. Khuôn mặt Chiến Bắc Dã vẫn ẩn chứa nét giận dữ, Mạnh Phù Dao cúi đầu như đang nhận tội, Tông Việt chợt cất tiếng thở dài.

Mạnh Phù Dao kinh ngạc ngẩng đầu lên, há to miệng nhìn Tông Việt – Đại ca người vốn có bệnh thích sạch sẽ mà, tình cảnh bây giờ đã thê thảm lắm rồi, cầu xin người đừng có góp phần náo nhiệt thêm nữa...

“Ta không có hứng thú với cảnh tượng náo nhiệt này.” Tông Việt như biết thuật đọc tâm, ung dung lên tiếng. Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, lại thấy hân móc ra cái đai lưng, đặt bên cạnh miếng ngọc bội.

Đầu Mạnh Phù Dao nổ đùng đoàng... hân lấy lại cái đai lưng này từ lúc nào nhỉ? Haizzz, sao nàng xui xẻo đến vậy nhỉ, biết trước không nên tham tiền làm gì...

“Đừng lo, đây không phải là sính lễ, nàng xấu xí như vậy nên ta không có ý định cưới nàng đâu.” Tông Việt nhìn khuôn mặt đen sì của Mạnh Phù Dao, chỉ vào đai lưng, “Ta chỉ muốn nói cho nàng biết, ta đồng ý với lời của Chiến vương gia. Cho nên, hôm nay ta danh chính ngôn thuận trao đai lưng này cho nàng, sau này nếu như nàng gặp chuyện khó khăn, có người khi dễ hay bất cứ chuyện gì đó, nàng hãy cầm đai lưng này đến tiệm thuốc Quảng Đức, sẽ có người giúp đỡ nàng.”

Mạnh Phù Dao hoàn toàn sụp đổ, khóc không ra nước mắt, “Lòng tốt của Tông tiên sinh ta xin nhận...”

“Vật ta đã tặng không bao giờ lấy lại.” Tông Việt đứng lên đi ra ngoài, khi gần đến cửa hăn ngoảnh đầu lại cười, nắng mai bên ngoài cửa sổ rọi vào phủ khắp người hăn.

“Ta hy vọng sẽ có một ngày nàng dùng đến nó.”

Mạnh Phù Dao nhìn bóng dáng thẳng tắp của hăn, không biết là nhìn đối mặt với hăn sẽ tốt hơn hay trốn tránh hăn sẽ tốt hơn. Nàng căn môi nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, Chiến Bắc Dã và Tông Việt vì nàng mà gây khó dễ cho hăn theo hai cách thức khác nhau, không biết lúc này đây trong lòng hăn đang nghĩ gì.

Trưởng Tôn Vô Cực vẫn im thin thít, thần sắc hăn rất phức tạp, trong đôi mắt thấp thoáng cảm xúc kì quái, nhưng hăn chẳng hề khó chịu với ánh mắt khiêu khích và nụ cười khẩy của Chiến Bắc Dã.

Qua một thời gian rất lâu, hăn có vẻ mệt mỏi, hơi ngả người về phía sau, trầm thấp cất tiếng, “Chiến huynh, huynh mắng rất đúng, việc này ta suy nghĩ không chu toàn, nếu Phù Dao trách ta chuyện này, đúng là ta gây tội thì phải chịu tội.”

Giọng nói của hăn đậm nổi cô đơn khiến lòng Mạnh Phù Dao run rẩy từng hồi, nàng đột nhiên nhớ tới lời hăn nói khi nàng mới vừa tỉnh ngủ, mang máng cảm nhận được ẩn tình trong đó. Nhưng mà lúc này thật sự không nói nên lời, nàng chỉ hận sao ở đây không có hai cái hang động, đem Chiến Bắc Dã và Trưởng Tôn Vô Cực nhét vào đấy, đỡ phải sấm chớp dùng đoàn, liên lụy tới nàng.

Không ngờ chuyện đến đây vẫn chưa xong.

Chiến Bắc Dã đột nhiên nhanh nhẹ bước tới, đem ngọc bội đưa đến trước mặt Mạnh Phù Dao, “Phù Dao, đã nói đến đây rồi, cũng không còn gì để che giấu nữa, ta thẳng thắn hỏi nàng, nàng có nhận ngọc bội này không?”

Mạnh Phù Dao ngẩn người.

Trưởng Tôn Vô Cực quay lại nhìn nàng.

Quyển 3

[Chương 1: Ấn Nhân Chờ Thời Cơ](#)

[Chương 2: Đêm Trong Thâm Cung](#)

[Chương 3: Không Buông Tay](#)

[Chương 4: Lòng Nàng Đã Quyết](#)

[Chương 5: Theo Đuổi Tình Yêu](#)

[Chương 6: Hãy Để Ta Đau](#)

[Chương 7: Nói Chuyện Với Ma](#)

[Chương 8: Nhớ Sâu](#)

[Chương 9: Quyết Định Nặng Nề](#)

[Chương 10: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)

[Chương 11: Tình Nàng Rất Sâu](#)

[Chương 12: Nụ Hôn Triền Miên](#)

[Chương 13: Miệng Lưỡi Sắc Bén](#)

[Chương 14: Tình Yêu Chân Thành](#)

[Chương 15: Vì Ta Trán Trọng](#)

[Chương 16: Ngự Phong Thành Kỳ](#)

[Chương 17: Thiên Thượng Nhân Gian](#)

[Chương 18: Thời Gian Nào Có Tội Tình Gì](#)

[Chương 19: Nụ Hôn Khuynh Tỉnh](#)

[Chương 20: Huyết Sắc Giang Sơn](#)

[Chương 21: Lưỡng Tâm Vương Mạc](#)

[Chương 22: Ấm Ấp Hòa Thuận](#)

[Chương 23: Lật Đổ Càn Khôn](#)

[Chương 24: Cường Hôn Bên Đường](#)

[Chương 25: Bị Kịch Hiếu Lâm](#)

[Chương 26: Vô Tình Bị Hại](#)

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Ẩn Nhẫn Chờ Thời Cơ

Thời gian vẫn trôi theo quỹ đạo vốn đã định sẵn, nhưng mỗi quốc gia có sự tính toán thời gian khác biệt. Đây là cuối xuân năm Thiên Thu thứ bảy ở Thiên Sát, cũng là cuối xuân năm Vô Cực Chính Ninh thứ mười sáu.

Vào một ngày cuối xuân năm đó, có người vừa thoát khỏi lẩn ranh sống chết nơi núi non hiểm trở, rừng thiêng nước độc ở Thiên Sát; có người đang ngồi nhàn nhã uống trà mạn đàm vui vẻ, dong thuyền dạo chơi trên hồ bên cạnh giai nhân, ngắm cảnh non sông tươi đẹp ở Vô Cực quốc.

Thuyền nhẹ trôi trên mặt hồ nước xanh biếc, sau tấm màn che mỏng là tú nữ xinh đẹp yêu kiều đang khảy đàn, tiếng nhạc trầm bổng du dương, hương trà trong chén ngọc thoang thoảng vấn vít, khói sóng bao phủ mệnh mang.

Nước hồ trong veo phản chiếu mắt mày của nam tử mặc áo bào tím thêu rồng bạc, nơi ống tay áo thêu những bông hoa lê be bé xinh xinh, vạt ống tay áo phủ trên mặt bàn, những ngón tay thon dài trắng muốt đang khẽ khàng nâng chiếc bình trà bằng ngọc lên châm.

"Đây là trà Sương Diệp, là đặc sản của nước Vô Cực ta, cây trà mọc trên vách đá nơi đỉnh núi mù sương, khi sương vẫn còn đọng trên lá thì cho vào nước tinh khiết lấy từ hồ trên núi, nấu trong bình ngọc ba lần nước sôi... Xin mời Công chúa dùng thử."

Nước trà có màu xanh u trầm trong chén trà bạch ngọc, lấp loáng nụ cười đẹp đến mê người của chủ nhân, chén trà được nhẹ nhàng đẩy qua, người hầu bên cạnh quỳ xuống đón nhận. Sau đó bước đi vài bước đến bàn đối diện, cách chừng nửa thước thì dừng lại, nâng chén trà lên cao quá đầu.

Tất cả mọi cử chỉ hành động đều tuân theo nghi lễ Hoàng cung, vô vàn cung kính.

Vị khách kia cũng rất cao quý xinh đẹp, ngón tay thon dài như ngọc, nâng chén trà lên, đưa tay áo che miệng, nhấp một ngụm nho nhỏ rồi nhẹ nhàng đặt xuống, cười nói, "Quả nhiên là trà ngon, hương thơm tuyệt vời, dư vị mãi không tan, là loại trà tinh túy nhất trên thế gian này."

Ánh mắt nàng sáng sủa, khóe môi khẽ cong cong, nơi đáy mắt lại thấp thoáng chút thất vọng, nhưng chỉ trong tích tắc mà thôi.

Phật Liên Công chúa, tựa như một đóa hoa sen kiêu kì nở rộ giữa lòng hồ, tư thái rất đổi thanh tao nhã nhặn.

"Công chúa từ xa đến đây, đi đường thuận lợi chứ?" Chủ nhân ở đây dĩ nhiên là Trương Tôn Vô Cực, mỉm cười hỏi, vẻ mặt áy náy, "Thật thất lễ quá, không kịp tiến hành lễ nghi đón tiếp Công chúa."

"Bản cung đi dạo quanh các chùa cổ trên những ngọn núi nổi tiếng ở Đại lục Năm châu, đến nước Vô Cực chỉ là thuận đường ngang qua." Phật Liên mỉm cười, "Không dám làm phiền đến quan viên quý quốc và Thái tử."

"Đành là như vậy, song Công chúa không mang theo nhiều hộ vệ, an toàn là trên hết." Trương Tôn Vô Cực cúi đầu cẩn thận tự mình châm nước sôi pha trà, động tác tự nhiên nhẹ nhàng, "Tuy dân chúng Vô Cực quốc rất hiền lành, có điều khó tránh khỏi trường hợp gặp đạo tặc hung dữ trên đường đi, hiếm khi Công chúa từ xa xôi đến tể quốc, Công chúa có thể chọn vài hộ vệ của tể quốc đi theo hộ tống, bảo vệ Công chúa đi đường bình an."

"Tín nữ tử đều có thần linh bảo hộ, bách tà bất xâm." Phật Liên Công chúa chấp tay trước ngực, khe khẽ niệm phật.

Sau lưng nàng, tiểu thị nữ Minh Nhược chớp chớp mắt, nơi đáy mắt hiện lên vẻ khó hiểu, nàng ta không hiểu vì sao Công chúa lại không đề cập đến việc chọn ra mấy hộ vệ đi theo để bảo vệ, nhưng nàng ta là người thông minh nên không dám hỏi, dù thế nào thì Công chúa vẫn luôn luôn đúng.

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn Phật Liên Công chúa, nét cười vẫn treo trên khuôn mặt, đột nhiên nhẹ nhàng hỏi, "Công chúa đến đây là để trả lại Toàn Cơ đồ à?"

Phật Liên Công chúa khẽ run.

Không khí đột nhiên giảm thấp xuống, tiếng nhạc vẫn đập đều, nghe như lòng người đầy ắp tâm sự, lại đượm chút xa xăm.

"Thái tử nói đùa rồi." Sau một hồi lâu, Phật Liên Công chúa cup mắt xuống, "Việc cất giữ và xử trí Toàn Cơ đồ đâu thể do bốn cung được, Thái tử nên hỏi Phụ hoàng của bốn cung mới đúng."

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ im lặng cười, hơi nghiêng người, chăm chú nhìn sóng nước, ngón tay khe khẽ gõ nhịp trên mặt bàn gỗ hoa lê, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Âm thanh vang lên khiến sắc mặt Phật Liên Công chúa trắng càng thêm trắng, nàng nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt thấp thoáng u oán nhìn người trước mặt. Trưởng Tôn Vô Cực thản nhiên nhìn nàng mỉm cười, khiến nàng lại cup mắt xuống.

"Nước Vô Cực ta được đón tiếp Công chúa quả thật vô cùng may mắn, ngày hôm trước, ta có gặp Thần tăng đại sư trên núi Thương Sơn, đại sư có nhắc đến Công chúa với ta, muốn gặp Công chúa để cùng nghiên cứu Phật lý." Trưởng Tôn Vô Cực ngẫm nghĩ rồi nói tiếp, "Thương Sơn hành quán

cách Hoa Nghiêm tự trên núi Thương Sơn rất gần, ta sẽ sai lễ bộ an bài cho Công chúa ở đây, Công chúa thấy thế nào?"

"Phiền thái tử an bài." Phật Liên khẽ khom người, điềm nhiên cười, ánh mắt đượm nét thất vọng.

"Không phải nên an bài Công chúa ở trong cung sao?" Tiểu thị nữ Minh Nhược đột nhiên nói chen vào, "Công chúa rất nhớ Hoàng hậu."

"Minh Nhược không được nói nhiều. Ai cho phép người nói chuyện ở đây?" Phật Liên nghiêng người quát lớn, nhìn Trưởng Tôn Vô Cực tạ lỗi, "Tiểu tỳ bị bản cung làm hư, không phân biệt cấp bậc lễ nghĩa, xin Thái tử thứ tội."

"Không sao." Trưởng Tôn Vô Cực vẫn thản nhiên mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

"Nhưng mà... Phật Liên Công chúa đưa mắt nhìn, vô cùng xinh đẹp, "Đã nhiều năm không gặp, bốn cung thật sự rất nhớ Hoàng hậu nương nương. Mong rằng Thái tử nhín chút thời gian, an bài cho bốn cung gặp người một lần."

"Điều này dĩ nhiên." Trưởng Tôn Vô Cực nhàn nhã lên tiếng, "Mấy năm gần đây Mẫu hậu cũng rất tâm đắc với Phật lý, lúc này bốn quốc vinh dự đón tiếp Công chúa, người nhất định rất vui mừng. Nhưng mà người gần sắp bế quan, cần dặn ta không cho bất kì ai quấy nhiễu. Lời dặn của Mẫu hậu, ta không dám không nghe. Người tu hành xem trọng cơ duyên, ta nghĩ Công chúa và Mẫu hậu đều là Phật môn tín nữ, lòng thành ắt động trời cao, chắc chắn sẽ có duyên gặp lại."

"Vậy cũng tốt." Phật Liên không nhiều lời nữa, yếu ớt cười, nhẹ nhàng nâng chén trà lên, "Thái tử nổi danh hiếu nghĩa, người khắp Đại lục Năm châu đều vô cùng kính trọng, bốn cung xin lấy trà thay rượu, kính Thái tử."

"Không dám nhận lời khen của Công chúa." Trưởng Tôn Vô Cực khẽ giọng trả lời.

Họ đều thuộc dòng dõi Hoàng thất tôn quý, lời nói cử chỉ đều tuân theo lễ nghi Hoàng tộc, nhìn nhau cười.

Thuyền trôi theo sóng nước, hai người vẫn tiếp tục thi lễ khiêm cung đối đáp nhau. Ngoại ô, Thiết Thành mang theo một đội hộ vệ đuổi theo vội vàng quay về, cát bụi phía sau đầy trời, nhìn thấy cổng thành trước mắt, hân hoan nước miếng nói:

"Vừa kịp vào thành."

Hắn giọng roi giục ngựa, trong lòng vô cùng vui vẻ vì Phật Liên Công chúa từ chối để hắn hộ tống vào thành, như vậy hắn có thể mau chóng đi tìm Mạnh Phù Dao.

Về phần Mạnh Phù Dao chiếu cố hắn, tiến cử hắn với Trưởng Tôn Vô Cực, hắn đành nghe theo. Nhưng mà Công chúa kia vô cùng khách khí, từ chối hắn hộ tống nàng ta vào Hoàng cung Vô Cực, Thiết Thành hắn cũng không muốn làm việc này. Huống hồ mấy ngày nay hắn nhìn thấy Phật Liên Công chúa, suốt ngày trưng bộ mặt lạnh tanh, gượng gạo cười, giống như pho tượng gỗ trong miếu vậy.

Cứ để mặc nàng ta cùng Trưởng Tôn Vô Cực cười cười nói nói, âm thầm đối địch với nhau đi!

"Giá!"

Thiết Thành khoái chí, hớn hở chuẩn bị chạy đến Thiên Sát.

"Hắc Phượng kị của huynh bây giờ ở đâu vậy?" Mạnh Phù Dao lưu manh ngồi chồm hổm trên tảng đá cách thành Bàn Đô không xa lắm, lén lút kề tai Chiến Bắc Dã hỏi nhỏ, ta nhớ là huynh nói rằng, để bảo tồn thực lực

nên chủ lực Hắc Phượng kị đã chạy trước về Bàn Đô, huynh làm sao để liên lạc với bọn họ?"

"Bọn họ đã vào hết trong thành rồi." Chiến Bắc Dã chỉ kí hiệu trên cửa thành cho Mạnh Phù Dao xem, "Chia thành tốp nhỏ, chờ thời cơ cứu người."

Về mặt hắc lúc này đã hơi thả lỏng, nơi đáy mắt thấp thoáng sự vui mừng, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua hắc lộ ra sự vui mừng. Mạnh Phù Dao biết, Hắc Phượng kị hy sinh quá nhiều khiến trong lòng hắc rất buồn đau, đồng thời hắc luôn canh cánh nỗi lo cho an nguy của Mẫu phi hắc và số kị binh còn lại. Lúc này, biết được Mẫu phi hắc và bọn họ an toàn nên hắc mới khẽ thả lỏng.

Nàng và Chiến Bắc Dã mang mặt nạ do Tông Việt chế tạo, hắc cũng ra lệnh số kị binh còn lại ở ngoài thành dưỡng thương, chờ đợi thời cơ tiếp ứng. Hắc vốn cũng muốn Mạnh Phù Dao ở lại ngoài đó, nhưng nàng một mực không chịu nghe, đi theo hắc.

Dòng người ra vào cửa thành không ngớt, binh lính thủ vệ sâm nghiêm, đứng đầu là những vệ sĩ "Thiên Sát Kim", về mặt lúc nào cũng nghiêm nghị bức người, không cần nói cũng biết bọn họ đang truy tìm Chiến Bắc Dã. Chiến Nam Thành ngày nào chưa thấy thi thể Chiến Bắc Dã, thì ngày đó không thể yên tâm.

Hai người họ liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy nét cười lạnh lẽo nơi đáy mắt đối phương. Mạnh Phù Dao cùng Chiến Bắc Dã nghênh ngang đi qua, binh lính và thủ vệ lần lượt khám xét, phát tay ra hiệu thông qua.

Hai người vừa mới đi được vài bước, một cây trường thương đột nhiên chắn ngang trước mặt.

Mũi thương sáng loáng tỏa ra kim quang tua tủa dưới ánh mặt trời ngày hạ.

Chiến Bắc Dã dừng lại, ánh mắt nhìn người đang chia mũi thương, đó là một vệ sĩ "Thiên Sát Kim", mặt mày lạnh lùng nghiêm trang cao ngạo, gã từ từ chia mũi thương về phía cầm Mạnh Phù Dao, ra lệnh, "Ngẩng đầu lên."

Chiến Bắc Dã quắc mắt, đáy mắt bùng lửa giận.

Mạnh Phù Dao lập tức lặng lẽ xiết chặt tay hãn, đồng thời ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, nhìn gã vệ sĩ cười bỉ ổi, "Quan gia, xin hỏi có việc gì vậy?"

Gã vệ sĩ kia không trả lời, ánh mắt sâu xa khó hiểu nhìn chăm chăm nàng, sau một lúc lâu, hỏi: "Trời nóng như vậy, người kéo cao cổ áo làm gì?"

Tim Mạnh Phù Dao liền nhảy dựng, cười nịnh nọt, "Quan gia, tiểu nhân có bệnh không tiện nói ra, bệnh này... Giải thích thật dài dòng lắm, đại phu nói không thể ra gió, cũng hạn chế tiếp xúc với người khác, nếu không sẽ lây bệnh cho người ta, không tin người nhìn xem nè..." Nàng vừa thao thao bất tuyệt, vừa định cởi áo.

Haizz, mấy ngày hôm trước Nguyên Bảo đại nhân găm cổ nàng, giờ còn để lại mấy dấu răng!

"Ngừng!" Vệ sĩ "Thiên Sát Kim" chán ghét nhắc mũi thương, giơ tay chỉ về phía Mạnh Phù Dao, "Người mắc bệnh lây lan vậy mà còn dám ra ngoài, định gieo tai họa cho người khác à? Mau trở về quê của người đi!"

"Nhà của tiểu nhân ở ngay trong thành này, ngôi nhà ba gian trong hẻm nhỏ đằng kia kia, trong sân có cây liễu già nghiêng nghiêng đó, Mạnh Phù Dao sợ hãi chỉ ngón tay bản về hướng đằng xa, cười lấy lòng, "Quan gia?"

"Cút đi!" Vệ sĩ đó chả buồn liếc mắt nhìn nàng nữa, vung tay, trường thương trong tay linh hoạt quét ngang, đánh bốp vào mông Mạnh Phù Dao một phát, "Cút!"

Mạnh Phù Dao cực kì khoa trương, ôm hông nhảy lăn tăn, "Ui da!"

Nàng chạy xa chừng mấy trượng, ngã nhào trong đồng bùn lầy trước cổng thành, ngồi xoa hông, nháy mắt ra hiệu gọi Chiến Bắc Dã, "Đại ca, tới đây đỡ đệ đi, ôi, cái hông bị bể làm hai rồi!"

Quân canh giữ cổng thành và mọi người xung quanh đều cười vang, vệ sĩ "Thiên Sát Kim" giờ thương chỉ về phía Mạnh Phù Dao, cười to, "Thân thể người gầy như vậy, ngã xuống vừa hay có thể làm ván giặt đồ nhỉ!"

Tiếng cười vang vọng, Chiến Bắc Dã đứng im bất động, đôi mày nhíu chặt, ánh mắt đen như gỗ mun, chậm rãi ngẩng lên, âm trầm quét về phía vệ sĩ kia.

Gã vệ sĩ đang nhìn Mạnh Phù Dao cười to, bỗng nhiên cảm thấy ngực mình lạnh lẽo, giống như bị một vật nhọn gì đó đâm vào xuyên tim trong tích tắc, hân lập tức thôi cười, quay đầu lại.

Mạnh Phù Dao đang bước khập khiễng, đột nhiên bổ nhào tới.

Nàng bổ vào người Chiến Bắc Dã, kéo vạt áo hăn, nói to, "Ca ca, huynh bị bệnh "Thất tâm phong" à? Sao đứng lì ở đây vậy, các hương thân phụ lão còn đang xếp hàng chờ vào thành kia."

Nàng xoay trái xoay phải, ra hiệu cho Chiến Bắc Dã bằng ánh mắt, giống như đang kiểm tra xem ca ca mình có phải mắc bệnh "Thất tâm phong" hay không, thật ra thì nàng đang hung hăng cảnh cáo Chiến Bắc Dã - Huynh nha, nếu huynh dám ở đây nổi điên, lão nương nhất định không để cho huynh yên thân đâu!

Ánh mắt Chiến Bắc Dã bỗng dừng thay đổi vì lời nói này của nàng, ban đầu gã vệ sĩ kia vô cùng nghi ngờ, nghe nàng hoảng hốt kêu lên thì nhẹ nhõm, vừa rồi gã cảm giác được ánh mắt đăm đăm sát khí, lạnh lẽo hung

tợn, khiến gã dù đã thân kinh bách chiến cũng phải đổ mồ hôi lạnh. Thì ra, tên kia là kẻ điên.

Ánh mắt của kẻ điên... Quả thật chẳng bình thường chút nào.

Gã khinh miệt lườm Chiến Bắc Dã, vung thương lên, "Nhà nào mà lại sinh ra kẻ bệnh điên thế này chứ, thật xấu hổ! Còn không mau rút đi!"

Toàn thân Chiến Bắc Dã run lấy bầy.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao rét lạnh.

Nhưng lập tức hai người đều khôi phục lại bình thường, Mạnh Phù Dao nắm tay Chiến Bắc Dã, vâng lời rút đi, vừa nói cảm ơn vừa cúi đầu khom lưng, "Vâng vâng..."

Nàng cúi người thật thấp, vẻ mặt nịnh nọt, đột nhiên bật thét "Á" rồi bước thêm một bước, thò tay mò mẫm trong đồng cát bụi, sau đó chúi chúi vào vạt áo, nghiêng đầu lăm bẫm, "Thứ gì đây... nhỉ?"

Gã vệ sĩ liếc mắt lườm, thoáng chốc ngẩn ra.

Đó là một hạt châu to bằng đầu ngón tay cái, dính đầy bụi bẩn, nhưng vẫn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, lấp lánh óng ánh hào quang, tựa như mắt mèo giáo hoạt.

Đó là bảo thạch mắt mèo vô cùng quý giá, một hạt giá trị ngàn vàng.

Mạnh Phù Dao cầm hạt bảo thạch ngắm nghía, lăm bẫm, "Hòn đá này hình thù quái dị thật" giơ lên cao trước mặt vệ sĩ đang cười ngửa, "Quan gia, ngài đánh rơi hả?"

Mạnh Phù Dao xòe lòng bàn tay chứa viên bảo thạch, ánh sáng màu xanh lấp loáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, phát ra muôn vàn tia sáng óng ánh. Gã vệ sĩ hít một hơi thật sâu, xiết chặt nắm tay.

Gã do dự một chốc rồi đưa tay ra nhận lấy, thản nhiên nói, "Ừm, thật làm phiền người, cảm ơn!"

Mạnh Phù Dao mặt mày hớn hở, nịnh nọt vô cùng, "Phải làm, phải làm."

"Đi đi!" Gã vệ sĩ nắm chặt viên bảo thạch trong lòng bàn tay, phất phất tay.

Thật ra gã vốn muốn kiểm tra khám xét hai người thêm một lần nữa, nhưng bây giờ lòng tham gã đang bùng cháy, nhìn ánh sáng phát ra từ các kẽ tay, ánh mắt gã trở nên mê loạn - Viên bảo thạch này, bằng ba năm bổng lộc của gã...

Mạnh Phù Dao khập khiễng bước, Chiến Bắc Dã dìu nàng đi qua cổng thành.

Dường như chỉ trong tích tắc bước qua cửa, sắc mặt hai người đều thay đổi.

Nàng cười tinh ranh âm hiểm, ánh mắt đầy sát khí và ẩn chứa mưu mẹo.

Chiến Bắc Dã im lặng, thăm thiết nhìn Mạnh Phù Dao, một lúc lâu sau cất tiếng, "Xin lỗi... Ta đã khiến nàng phải chịu ấm ức."

Mạnh Phù Dao bật cười ha hả, "Chút ấm ức này có gì đâu chứ, sinh tử đại sự trước mặt mới quan trọng."

Nàng nháy mắt, đắc ý cười, "Huống chi ta đã dạy dỗ hẵn rồi."

"Nàng hạ được trên viên đá đỏ à?" Chiến Bắc Dã hỏi.

Mạnh Phù Dao nhú mày, "Ta đâu có muốn so đo với gã, nhưng mà trong lòng gã vốn vẫn còn nghi ngờ, vì an toàn của huynh nên không thể xem thường, thật ra nếu nhân phẩm gã tốt, không tham viên đá đỏ, thì tốt rồi."

Chiến Bắc Dã cười, "Phù Dao, thật ra nàng là người vô cùng thiện lương."

"Ta có bản tính thiện lương mà, không biết vì sao lại bị thói đời bức thành lang sói." Mạnh Phù Dao cười to, kéo tay Chiến Bắc Dã chạy về phía tửu lâu, "Mời ta ăn cơm đi!"

Chiến Bắc Dã ngẩng đầu, nhìn đường phố trước mặt, hai bên con phố dài đầy ắp các cửa hàng, trong đó có một cửa hàng có bản hiệu: "Túy Phù Qui".

Hắn nhìn chăm chú bản hiệu tiệm rượu trước mặt, đáy mắt chớp lóe u quang, chỉ tay nói: "Đi, đến tiệm rượu đó, đó là tiệm rượu ngon nhất."

"Túy Phù Qui" quả nhiên là rượu ngon, vừa mới bước vào cửa tiệm hương rượu đã lan tỏa ngào ngạt, rất nhiều người thèm khát đi vào, cũng rất nhiều người bước ra với vẻ mặt mê mẩn đuối.

Chiến Bắc Dã vô cùng hào phóng gọi một bàn đầy ắp thức ăn, Mạnh Phù Dao ngồi chồm hổm trên chiếc ghế dài, há miệng nhai nhồm nhoàm, lắng tai nghe lỏm thực khách chung quanh bàn tán bố cáo dán trên tường. Dĩ nhiên là bức họa truy nã Liệt vương vang danh không thể nào dán ở một quán rượu tầm thường được. Bức họa trên tường kia chính là "Giang dương đại đạo" Kỳ Vũ, Mạnh Phù Dao chỉ vào bức họa kêu lên: "Á, người này nhìn quen quá."

Mọi người đồng loạt ngoái đầu: "Hả?"

Mạnh Phù Dao kéo Chiến Bắc Dã qua, "Giống đại ca ta!"

Mọi người đồng loạt quay đầu đi, "Hừ."

Mạnh Phù Dao hả hê cười hì hì, thuận tay bưng một ly rượu đặt ở cái bàn sát vách, nằm bò trên bàn uống rượu, Nguyên Bảo đại nhân thì lén lút uống

dưới gầm bàn.

Mấy ngày nay Nguyên Bảo đại nhân mất ngủ, cuối cùng hôm nay tinh thần cũng khôi phục lại, dùng hết oai phong của mình chiếm cứ gầm bàn, nhấp từng ngụm rượu, híp mắt cảm thán. Nó cảm thấy đi theo Mạnh Phù Dao là việc tốt nhất trên đời, muốn uống bao nhiêu rượu thì uống bấy nhiêu, không giống như lúc nó đi theo chủ tử, mỗi lần không được uống quá ba ly rượu, quả là keo kiệt mà.

Chẳng bao lâu sau, một người một chuột cùng say.

Chiến Bắc Dã ăn đĩa rau Phù Dao đưa cho, hân uống rất ít, ánh mắt sáng quắc, cực kì ân cần rót rượu cho nàng.

Chính giữa quán rượu chợt xảy ra cãi vã, có hai người chơi đoán số, gã bị thua mặt đỏ tai hồng, vỗ bàn mắng to: "Hôm nay lão tử không có tiền! Ngày mai giờ Dậu người đến tiệm bán cá ở ngõ Tây Môn mà lấy, nếu đến trễ sẽ không trả!"

Tên còn lại đáp trả: "Lão tử làm sao biết được người ở đó bao lâu?"

"Lão tử làm công tại Diêu gia, trong nhà có hơn ba trăm người giúp việc, cứ tám giờ thì thay phiên một lần, đến giờ ta nghỉ tự nhiên ta sẽ đến."

"Ta đâu có thời gian rảnh rỗi để chờ đợi người."

"Đi đi! Giờ Thân ta sẽ rảnh, người mau đến đó để đợi ta."

“Ừ!”

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều nghe được cuộc đối thoại này, mọi người nghe xong thì cười hì hì, lại tiếp tục uống rượu.

Sau khi hai người kia hùng hù hỏ hỏ dắt nhau rời đi, trong nhĩ gian đột nhiên vang lên tiếng mở cửa "két"... Một thái giám già nua yếu ớt run

rầy khom người ba lần, tiểu nhị cẩn thận đỡ ông, "Hoa công công, đi chậm chậm thôi."

Hoa công công say đến mắt mờ, giậm chân bừa bãi nói: "Trời tối rồi à? Ban đêm đi đường thật không dễ chút nào, mau mau chuẩn bị cho ta đi đến chỗ Tây viện, tiếp tục uống rượu."

Tiểu nhị liên tục đồng ý rồi đi sắp xếp, lão thái giám lắc lư lão đảo, vấp phải đôi chân dài của Chiến Bắc Dã đang duỗi ra dưới bàn, suýt ngã sóng soài, bật kêu "Ồi!" rồi giận dữ mắng, "Chân của tên vô liêm sỉ nào, khiến công công ta vấp ngã vậy hả?"

Chiến Bắc Dã giơ tay ra đỡ, "Xin lỗi công công, xin bỏ qua cho."

Lão công công vịn tay Chiến Bắc Dã, khó khăn lắm mới đứng thẳng được, túm lấy áo Chiến Bắc Dã, say mèm nói: "Một câu xin lỗi là xong sao? Xương lão nhân gia ta yếu lắm, nếu té ngã thì không phải mất nửa cái mạng sao, người nói, người nói làm sao đây hả?"

Các tửu khách thường lui tới nơi này đều bật cười - lão tửu quý này ngày nào cũng tới đây uống rượu, ngày nào cũng say mèm "té nhào", ngày nào cũng nói câu "Xương lão nhân gia ta yếu lắm" mà bắt người ta đền tiền, lão gia hỏa nhờ vậy mà có đủ tiền, ngày ngày đến "Túy Phù Qui" để uống loại rượu ngon nhất này.

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn Chiến Bắc Dã, ra vẻ đồng tình - ai cũng biết người bị oan hết đó!

Lão tửu quý Hoa công công túm chặt Chiến Bắc Dã không buông, hần bắt đắc dĩ đưa tay sờ soạng khắp người, vất vả lắm mới lấy ra một thỏi bạc, lưỡng lự chần chừ nhét vào lòng bàn tay Hoa công công, "Cho công công đi đến thầy thuốc khám vết thương."

Lão tửu quý xóc thối bạc trong lòng bàn tay, lại dùng miệng cắn cắn mấy cái rồi nói: "Dễ cho người quá!". Sau đó gọi tiểu nhị đem rượu tới, tiện tay ném thối bạc ấy cho tiểu nhị, "Thưởng người-"

"Cám ơn công công!" Tiểu nhị cầm thối bạc nhe răng cười chẳng thấy mắt đâu.

Mọi người lại đồng loạt bật tiếng cảm thán, cảm thấy lão cầu này thực sự đáng giận mà, giở thủ đoạn xảo trá để vùi tiền uống rượu.

Uống thêm một hồi nữa thì sắc trời tối sẫm, tiểu nhị hỏi có cần thuê phòng trọ lại không, Chiến Bắc Dã đáp, "Hai...", tức thì nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của tiểu nhị, liền đổi lại: "Một phòng."

Sau đó hắn vừa lôi vừa kéo Mạnh tửu quý vào trong hậu viện khách điểm, vừa nhìn tiểu nhị giải thích: "Huynh đệ ta cái gì cũng tốt, chỉ có tật mê rượu."

"Thật làm khó ngài quá." Tiểu nhị đưa tay ra muốn giúp, "Ta giúp ngài dìu hắn."

"Không cần." Chiến Bắc Dã cười sang sảng, nhắc bổng Mạnh Phù Dao lên vai, "Như vậy dễ hơn."

Hắn khiêng Mạnh Phù Dao vào phòng, dùng mũi chân đá cửa đóng lại, lớn tiếng nói: "Đưa bồn nước tắm tới!"

"Có liền-"

Mạnh Phù Dao như con heo chết bị ném lên giường, thuận thế quăn chặt chân, nhào nhệch gọi, "Nguyên Bảo... sao cái ổ chuột của mi to quá vậy..."

Nguyên Bảo đại nhân xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra từ trong ngực nàng, ôm tách trà không buông, "Chít chít chít chít...."

Đại khái dịch là: Mạnh Phù Dao, eo của người thô to như cái mông vậy...

Chiến Bắc Dã đứng bên giường, nhìn đăm đăm Mạnh Phù Dao lâu thật lâu rồi ngồi xuống, cởi giày giúp nàng, gỡ tấm mặt nạ da người trên khuôn mặt nàng.

Lúc làm việc này hắn cực kì chậm chạp, hết sức cẩn thận, cứ như là chỉ làm được việc này một lần duy nhất trong đời mà thôi.

Mặt nạ được gỡ ra, hơi thở thiếu nữ nhẹ nhàng, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, say rượu khiến đôi bờ má nàng ửng đỏ, làn da trắng sáng như tuyết, phỉếm hồng trên mặt như đóa phù dung nở rộ trên nền tuyết trắng tinh khôi.

Ô cửa sổ nơi lầu hai chưa được khép lại, gió lạnh lướt lùa vào, như muốn nhắc nhở thiếu nữ đang nằm, dập dềnh theo làn gió mỏng manh nhẹ nhàng.

Ngón tay Chiến Bắc Dã đặt trên má Mạnh Phù Dao, bất chợt khẽ run.

Đầu ngón tay của hắn cảm nhận được xúc cảm tuyệt mỹ khi chạm vào làn da trơn láng mịn màng, thấy rõ mồn một nhan sắc xinh đẹp của thiếu nữ, đó là một xúc cảm đẹp đến kinh tâm. Từ nơi đáy mắt đến đầu ngón tay rồi truyền vào đến tận trái tim, khiến con tim hắn khẽ nhói buốt như bị thứ gì đó nhẹ nhàng đâm vào. Đầu ngón tay cứng đờ, cử động khó khăn, chậm chậm đau buốt.

Ánh sao ngoài cửa sổ lấp lánh sáng ngời, dây hoa Tử Đằng trườn bò khắp bờ tường, đầy ắp những nụ hoa chớm nở, đỏ đỏ hồng hồng ngập tràn sức sống đẹp tươi, tựa như từng nhành cây, từng nụ hoa ẩn giấu tâm tư và hy vọng, chờ đợi đến thời điểm đúng lúc thì cùng nhau nở bung khoe sắc thắm.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuyệt đẹp kia, từng đường từng nét, trong bóng tối, hơi thở nóng bỏng của hai người lan tỏa khắp phòng.

Đôi người đen tuyền của Chiến Bắc Dã như bị đốt cháy, giống như đóa hoa nở rộ trong đêm đen, lòng ngập tràn rung động.

Hắn khẽ khàng... khom người.

Mạnh Phù Dao đột nhiên lật người lại.

Nàng lăn đến góc tường, giơ nắm tay, như cố ý như vô ý đẩy Chiến Bắc Dã ra.

Sau đó lại đưa mặt vào tường, quay lưng về phía Chiến Bắc Dã, ôm chần tiếp tục ngáy khò khò.

Chiến Bắc Dã vẫn ngồi yên bên giường, không khí trong phòng lặng ngắt như tờ, hơi thở gấp gáp của nam và nữ hòa quyện với nhau.

Một lúc lâu sau Chiến Bắc Dã lên tiếng.

"Nàng đâu có say đến vậy, sao lại phải giả vờ?"

Bờ vai Mạnh Phù Dao cứng đờ.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đờ đẫn men say nhìn vách tường, nhưng đáy mắt lại rất thanh tỉnh.

Nàng... không có giả vờ, cũng không cố ý thương hại Chiến Bắc Dã.

Lúc ở trong quán rượu nàng thật sự say, nhưng công lực của nàng qua thời gian dài vất vả luyện tập đã tăng lên một tầng, sau khi đột phá tầng thứ năm thì đã tiến lên tầng thứ sáu. Đạt đến tầng thứ sáu của Phá Cửu Tiêu thì bất luận say đến mức nào cũng sẽ mau chóng tỉnh lại.

Khi tiểu nhị hỏi muốn thuê mấy phòng thì nàng đã bắt đầu thanh tỉnh, nhưng không tiện trả lời. Dù sao thì hai đấng tu mi nam tử mà không dám ở chung một phòng thì thật là kì quái. Hiện tại, trong lòng Chiến Bắc Dã bị

một tảng đá đè nặng, hơn nữa lại đang bị theo dõi chặt chẽ, nàng không thể ngại ngùng khiến hấn gặp thêm phiền toái được.

Nàng giả vờ không tỉnh - Nhất định đêm nay Chiến Bắc Dã sẽ hành động, hấn nhất định sẽ không cho nàng đi theo, nàng dự định khi Chiến Bắc Dã không đề phòng, sẽ lặng lẽ theo sau hấn.

Chẳng ngờ đêm cuối xuân này, gió đêm lại gây ra tai họa.

Nàng cũng không ngờ, Chiến Bắc Dã lại ôn nhu tinh tế đến vậy.

Khi hơi thở hấn phả ra trên khuôn mặt nàng, mùi hương tùng xanh thoang thoảng mát rượi của nam tử khiến nàng bối rối, dẫn đến luống cuống, đành phải trở mình đưa tay đẩy hấn ra.

Đối với một Chiến Bắc Dã như vậy, hành động này dường như đã khiến hấn bị tổn thương.

Mạnh Phù Dao cắn môi, ngón tay vân vê mép màn sa - cuộc sống quá thật có nhiều tình huống không thể làm chủ được, vì vậy nàng không giận Chiến Bắc Dã, cũng hy vọng hấn không để tâm đến những chuyện vụn vặt thế này, cứ như chưa từng phát sinh chuyện gì, không bị tổn thương vì những chuyện như vậy.

Chiến Bắc Dã đâu dễ dàng bỏ qua như nàng mong muốn.

Hấn không phải là một nam tử dễ dàng từ bỏ tâm nguyện của mình.

"Phù Dao." Chiến Bắc Dã ngồi yên lặng bên giường, hít thật sâu, sóng mắt chột sáng chột tối hiển hiện bóng dáng nàng, gần nhau trong gang tấc nhưng lại tựa như cách biệt tận chân trời.

"Cho ta biết, ta thật sự đến muộn hơn hấn sao?"

Hơi thở Mạnh Phù Dao thoáng dừng lại.

Nam tử này là người mạnh mẽ cương trực, vậy mà lúc này đây giọng điệu lại cất chứa đầy nỗi bi thương sao?

Gió như ngừng thổi, hương hoa nồng nàn vẫn vít, đáy lòng của nàng và hân đều rất cô đơn.

Một lúc lâu sau, Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, ngồi dậy quay đầu nhìn Chiến Bắc Dã.

Nàng nhìn vào đôi mắt đen sâu hun hút của hân, thấy được sự đè nén cực độ trong đôi mắt hân, nàng đón nhận ánh mắt ấy, đối mặt, không tránh không né.

“Chiến Bắc Dã...”

"Không phải huynh không tốt, không phải huynh tới trễ, là vì ta." Mạnh Phù Dao cười, nụ cười ngập tràn bất đắc dĩ, "Là ta đến không đúng lúc, đến không đúng nơi, cho nên ta không có quyền lựa chọn đúng người."

Chiến Bắc Dã trầm mặc, vẻ mặt đăm chiêu, ánh sáng nơi đáy mắt như nhạt nhòa, sắc đen trong mắt hân như đậm hơn cả màn đêm.

Lâu thật lâu sau hân bật tiếng thở dài, thần sắc bình thản, cười rạng rỡ, "Thế gian này không có việc gì nhất thiết phải chính xác, nàng nói nàng tới nơi này là sai lầm? Vậy ta càng muốn nói cho nàng biết rằng, nàng đến Đại lục Năm châu này chẳng sai, chúng ta gặp nhau là điều đúng đắn nhất trên thế gian này!"

Hân nói xong rồi nhanh chóng bước ra ngoài, ngồi trên bậc thềm bên ngoài chờ Mạnh Phù Dao tắm. Nguyên Bảo đại nhân ngồi chồm hổm bên cạnh, ánh trăng chiếu sáng bóng một lớn một nhỏ ngồi bên cạnh nhau.

Chiến Bắc Dã ngửa đầu nhìn trăng, mảnh trăng cong soi sáng từng đường nét một bên mặt hân. Ánh trăng đêm cuối xuân thật đổi dị dàng,

khiến lòng hần như từ từ trở nên ấm nóng. Đột nhiên Chiến Bắc Dã nhìn Nguyên Bảo đại nhân nói: "Vận khí của chủ tử mi quả thật rất tốt."

Nguyên Bảo đại nhân vẫn say chưa tỉnh, ánh mắt lơ đãng mơ màng ngẫm nghĩ những lời này, nó cho rằng đâu phải như vậy, ý kiến riêng của chuột mập nó là, gặp được Mạnh Phù Dao, quả thật rất xui xẻo!

Nó chậm rãi lôi trái cây ra gặm nhấm, trong lòng mơ mơ màng màng nghĩ đến, nhớ năm đó ở Khung Thương...

Phía sau truyền đến tiếng mở cửa, Mạnh Phù Dao thay bộ hắc y bó sát người, toàn thân khoan khoái, thò đầu hỏi Chiến Bắc Dã: "Kế tiếp chúng ta đi đâu?"

Chiến Bắc Dã xoay người lại, vẻ mặt hần vẫn rạng ngời không đổi, mỉm cười hỏi lại: "Nàng nói đi đâu?"

"Hai tên gia hỏa đánh cược thắng thua, cả Hoa công công kia đều là người của huynh đúng không?" Mạnh Phù Dao cười, "Mỗi câu là một ám hiệu, ta nghe không hiểu."

"Khi ông ngoại còn sống đã dạy ta cách thức liên lạc đó, so với tưởng tượng của nàng còn phong phú hơn." Gương mặt Chiến Bắc Dã lại thoáng hiện nét cười, "Bọn họ nói cho ta biết, Mẫu phi ta bị nhốt tại phía sau Tây Hoa cung, mỗi ngày có ba trăm hộ vệ cắt đặt trông coi, mỗi ca trực có một trăm người. Tám giờ thay ca một lần, bọn họ hẹn ta giờ Thân gặp mặt để thương lượng cách thức giải cứu."

"Lão thái giám kia nói gì vậy?"

"Hoa công công truyền lại tin tức khác trong cung, lúc ta đỡ tay lão đã đưa cho ta một tờ giấy, mà thôi bạc ta đưa cho lão cũng có tin vật bên trong."

"Không phải ông ấy đã thường thổi bạc kia cho tiểu nhị rồi sao?"

"Đó là thủ thuật che mắt, ông ta là công công trong cung, nhất định có người âm thầm theo dõi."

Hắn bỗng nhiên thôi cười, trầm thấp nói: "Tội nghiệp, ông ta đã lớn tuổi rồi, vốn không hề thích uống rượu, nhưng do ông ngoại giao phó, nên nhiều năm qua luôn đến "Túy Phù Qui..."

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên hỏi: "Không phải mới đến đó chờ huynh sao?"

"Không phải, hai mươi năm trước Hoa công công đã bắt đầu ngày nào cũng đến "Túy Phù Qui" đến say mềm mới về, tất cả mọi người trong Hoàng cung thậm chí toàn thành đều biết chuyện này. Ông đã từng hầu hạ tiên đế từ lúc còn nhỏ, trên dưới trong cung đều kính ông ba phần." Chiến Bắc Dã lạnh lẽo cười, "Cho nên ông mới dễ dàng tự ý xuất cung, vì ai cũng quen với việc này rồi."

"Phí hoài hai mươi năm để tạo nên một thói quen, chuẩn bị hai mươi năm sẵn sàng cho thời khắc mấu chốt...", Mạnh Phù Dao hít một hơi khí lạnh, trầm thấp nói: "Ông ngoại huynh quả là một người phi phạm!"

Hai người vừa nói chuyện vừa lướt bay trên hàng loạt nóc nhà, đến thành Bắc thì bảy queo tám rẽ rồi dừng ở một đình viện, Chiến Bắc Dã nằm rạp trên mái hiên, nhẹ nhàng gõ khẽ xuống mái ngói.

Một lúc lâu sau, bên dưới cũng phát ra tiếng gõ y hệt như vậy.

Ánh mắt Chiến Bắc Dã chợt lóe sáng, kéo Mạnh Phù Dao chuẩn bị nhảy xuống, bỗng nhiên hắn khựng lại.

Mạnh Phù Dao lập tức ngửi thấy một mùi quen thuộc, như có như không thoáng qua nơi mũi.

Mùi máu tanh!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Đêm Trong Thâm Cung

Mùi máu tanh hết sức nhạt, thoang thoảng lướt qua theo từng cơn gió đưa tới, nếu không phải Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao đã vượt qua núi thây tằm trong biển máu, thì không thể nào ngửi thấy được.

Mạnh Phù Dao bất giác sờ vào trước ngực, muốn xem thử phản ứng của Nguyên Bảo, nhưng sờ hoài không trúng, mới nhớ tới Nguyên Bảo vốn là chiếc còi cảnh báo nguy hiểm không có đi theo. Nó uống quá nhiều rượu nên bị nấc cục, phả ra hơi thở nồng nặc mùi rượu, đêm nay mà mang nó theo thì Nguyên Bảo đại nhân không phải là chiếc còi báo động nữa, mà là kẻ chỉ điểm cho địch biết ta đang ở nơi nào.

Chiến Bắc Dã tức thì kéo Mạnh Phù Dao lui về phía sau.

Đột nhiên phía dưới vang lên tiếng mở cửa "ken két"..' một hán tử mặc áo màu xám xuất hiện, đúng là kẻ đã nói ra ám hiệu ở trong tửu lâu, bịt ngón tay chảy máu bước ra, lau bầu mẳng: "Gỗ gì mà gỗ, không biết ta đang nấu nước hay sao, khiến ta giật mình làm vỡ ấm, ngón tay bị cắt chảy máu đây này!"

Gã đưa ngón tay lên, hươ hươ trong không trung, ánh trăng soi rõ trên ngón tay còn vương ít máu, Mạnh Phù Dao giở mái ngói nhà bếp, quả thấy có chiếc ấm bị vỡ nát, mảnh vỡ đầy trên mặt đất.

Chiến Bắc Dã thả lỏng người cùng Mạnh Phù Dao nhảy xuống, gã kia lập tức im lặng tránh sang một bên, ý bảo hai người vào nhà. Trong phòng

còn có một người nữa, lơ mơ không thấy rõ mặt, nhìn thấy Chiến Bắc Dã thì định hành lễ nhưng bị hấn cản lại, trầm giọng hỏi: "Nương nương thế nào rồi?"

"Trong cung truyền tin, nương nương mạnh khỏe. Vương gia yên tâm, ngày nào ngài chưa xuất hiện, thì Hoàng thượng sẽ không dám ra tay với nương nương đâu."

"Ta muốn đi gặp Mẫu phi." Chiến Bắc Dã quyết định dứt khoát, "Người thấy có khó khăn không?"

"Có." Gã kia đáp không chút chần chừ, "Ba trăm hộ vệ luôn canh gác. Hoàng thượng cùng Hằng vương bày ra trùng trùng cạm bẫy tại Tây Hoa cung, ngài đến đó chẳng khác gì chui đầu vào lưới." Hấn phác họa đơn giản bố cục hoa viên, nói: "Thuộc hạ hoài nghi có hỏa pháo giấu trong tiểu lâu này, đối diện là cung Trùng Liên có bờ tường cao hơn Tây cung, đứng trên đó có thể nhìn thấy đội súng lửa. Mặt khác, nương nương bị cấm đi tới tiền viện, chứng minh ở tiền viện có mai phục."

"Ba trăm thị vệ trông coi kín kẽ không một chỗ hở, khi thay ca cũng vậy, thậm chí khi thay ca thì nhân số còn đông gấp bội - do các hộ vệ tập hợp trước khi thay ca một giờ, và sau khi thay ca một giờ, không ai lơ là. Bởi vì Hằng vương có lệnh, nếu nương nương biến mất, toàn bộ các hộ vệ đều bị chặt đầu bất kể nguyên do."

"Bọn thuộc hạ có ý định đào một địa đạo, nhưng Tây cung lại nằm ở vị trí trung tâm hậu cung. Bên trái là đại điện bên phải là Phụng Chử cung. Để hậu như hổ rình mồi, thị vệ trong các cung dày đặc. Nếu đào địa đạo, thật sự quá nguy hiểm, mà nếu đào đến phía trong cung, khi đào bị lộ, thì toàn bộ kế hoạch đều thất bại."

Gã kia vừa chỉ tay vừa nói, tỉ mỉ trình bày tất cả bố cục và các cơ quan cạm bẫy tại Tây Hoa cung cho Chiến Bắc Dã nghe. Còn nói ra tất cả các

cách thức mà bọn họ định thực hiện. Mạnh Phù Dao tựa má lắng nghe, càng nghe càng cảm thấy, quả thật đây là nhiệm vụ bất khả thi, là tử lộ của Chiến Bắc Dã.

Chiến Bắc Dã vẫn cẩn thận lắng nghe, ánh đèn trong phòng mờ mờ, nhìn không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn. Chỉ có đôi người vẫn tỏa sắc đen sáng ngời, liếc qua đảo lại, lúc thì nặng nề lúc thì kiên quyết như sắt thép.

Sau khi nghe xong, Chiến Bắc Dã cất tiếng "ừ", im lặng một lúc thật lâu. Khi nghe hai người kia khuyên "Vương gia thận trọng" thì gật đầu nói: "Đúng vậy, không nên đả thảo kinh xà, nên bàn bạc lại kĩ hơn. Hiện giờ nghe tin Mẫu phi mạnh khỏe ta cũng yên tâm."

Hắn cười nói: "Các người làm việc rất tốt, phải luôn cẩn thận."

Hai người kia cúi người đáp lại, Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao bước ra cửa. Vừa ra đến ngoài sân, Chiến Bắc Dã lập tức sải bước nhanh hơn, Phù Dao nhìn thấy hướng hắn đi không phải trở về khách điểm, vội vàng nhắc nhở: "Ơ, sai rồi, nhầm đường rồi kìa."

"Không sai." Chiến Bắc Dã nhếch miệng cười, hàm răng trắng muốt sáng lấp lánh, "Ta thấy nóng quá, muốn đi tản bộ."

"Tản bộ cái đầu huynh ấy." Mạnh Phù Dao nổi cáu, nhòm kiến trúc xung quanh, đột nhiên nghi ngờ hỏi: "Không phải huynh muốn đi Hoàng cung đấy chứ?"

Nụ cười trên môi Chiến Bắc Dã khẽ tan, lặng im không đáp.

Mạnh Phù Dao "À" lên, giật mình phản ứng, "Vừa rồi - huynh nói dối?"

Chiến Bắc Dã nhướn mày, xoay người bước đi. Mạnh Phù Dao vọt lên phía trước chặn hắn lại, "Huynh điên à, vừa rồi huynh không nghe họ nói gì sao? Tường đồng vách sắt chờ huynh đâm đầu vào để chết đó, cho dù

huynh có đem theo toàn bộ ba ngàn người của Hắc Phượng kị cũng vô dụng mà thôi. Huống chi bây giờ thủ hạ của huynh còn chưa kịp tề tựu đầy đủ, sao lại gấp gáp vậy chứ? Sao không đợi mọi người cùng đến tất thấy, bàn kế hoạch chu toàn rồi mới hành động?"

Chiến Bắc Dã im lặng, hất tay Mạnh Phù Dao ra dậm dậm bước về phía trước.

"Huynh đứng lại đó!" Mạnh Phù Dao tức giận đuổi theo, "Ta không thể nhìn huynh đi chịu chết!"

"Ta không đi, Mẫu phi có thể chết." Chiến Bắc Dã xoay người, bình tĩnh nói, "Ít nhất, tối nay ta nhất định phải cho bà nhìn thấy ta."

Mạnh Phù Dao há to miệng nhìn hẩn, lúc này nàng mới nhận ra, tuy giọng điệu của Chiến Bắc Dã rất bình thường nhưng trong ánh mắt lại cuộn trào nỗi lo lắng và đau khổ. Nỗi lo lắng nặng trĩu hết sức này như cơn gió màu đen thổi qua mặt nàng, khiến tâm tình nàng bỗng chốc cũng ngập tràn bất an.

"Mẫu phi tuy bị điên, nhưng người cùng ta vốn luôn tâm ý tương thông, vô cùng hiểu nhau." Chiến Bắc Dã nhẹ giọng, "Đại khái là vì bị điên, nên tâm tư bà cực kì mẫn cảm. Có thể cảm ứng được sự nguy hiểm xung quanh, cảm ứng được bà và ta đang ở trong hoàn cảnh hiểm nguy. Mấy ngày nay ta vào sinh ra tử, chắc hẳn bà cũng biết. Trong lòng ta nóng như lửa đốt, ắt hẳn bà cũng vậy. Nhưng ta có thể chống đỡ, còn bà liệu có thể hay không?"

"Bà vốn gầy yếu, lại ngày đêm lo lắng hoảng sợ, làm sao có thể đợi đến ngày ta thực hiện kế hoạch cứu bà thành công?" Đáy mắt Chiến Bắc Dã lóe lên đốm sáng, "Hôm nay ta đã đưa tín vật cho Hoa công công, tối nay bà nhất định đợi ta đến. Bất luận thế nào ta cũng phải để cho Mẫu phi nhìn thấy được ta, cho dù không thể cứu bà ra, cũng sẽ khiến bà có lý do để chống đỡ đến ngày mẹ con ta đoàn tụ."

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm ánh mắt Chiến Bắc Dã, thoáng chốc cuối cùng cũng hiểu rõ, dù đối mặt với sống chết cận kề, nhưng quyết tâm hẳn vẫn chẳng đổi thay. Ba ngày ba đêm vượt núi băng rừng, vô số lần trải qua sinh tử, tận mắt nhìn thấy thuộc hạ mình lần lượt hy sinh, bản thân hẳn cũng suýt mấy lần bỏ mạng, dù vậy vẫn chẳng sờn lòng, chỉ vì muốn gặp mặt được mẫu thân mình dù chỉ một khắc ngắn ngủi mà thôi.

Không vứt bỏ, không buông tay!

Hiếu nghĩa này, không phải nam tử nào cũng thực hiện được!

Mạnh Phù Dao lại há miệng nhưng không biết nói gì, chỉ giơ tay ra nắm chặt vạt áo Chiến Bắc Dã.

Cất tiếng: "Cùng đi."

Chiến Bắc Dã tức thì định cự tuyệt, nhưng Mạnh Phù Dao đã nhanh nhẩu nói, "Nếu như huynh không đồng ý, ta sẽ biến mất trước mặt huynh vĩnh viễn."

Chiến Bắc Dã lại nói nhanh hơn: "Ta thà rằng nàng vĩnh viễn biến mất trước mặt ta, chỉ cần nàng an toàn."

Mạnh Phù Dao chán nản, cúi gắt, "Ban này ta cũng đã nhìn thấy bản đồ rồi, ta tự mình đi."

Ha ha, Chiến Bắc Dã tóm nàng kéo lại, "Biết thế nào nàng cũng nói như vậy, đi thôi."

Bàn Đô gần đây canh gác vô cùng sâm nghiêm, ban đêm rất ít người tùy tiện đi lại. Doanh thu các kĩ viện sòng bài vì vậy mà bị giảm không ít, nên đóng cửa sớm. Đường phố quanh quẽ không thấy bóng người, thậm chí chỉ cần một con mèo chạy qua tạo ra tiếng động, lập tức đã có lính canh đến tra xét.

Điều này cho thấy, Chiến Nam Thành và Chiến Bắc Hằng đã hao tổn rất nhiều tâm tư, nhất định phải giết chết người huynh đệ khiến họ ăn ngủ không yên, không chết không thôi.

May mà khinh công của Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao vô cùng lợi hại, chỉ chớp mắt hai bóng đen đã lướt qua hàng loạt thủ vệ, chẳng bao lâu sau thì đáp xuống gần cửa Bắc của Hoàng cung.

Hai người ở trên một mái nhà ngoài cửa cung quan sát người qua kẻ lại phía bên dưới quảng trường, đợi đến khi mũi tên trên đỉnh tòa tháp từ từ chuyển hướng, Mạnh Phù Dao khẽ hỏi Chiến Bắc Dã: "Hai người vừa rồi là ai thế?"

"Là phụ tá trước kia của ông ngoại ta. Sau khi ông ngoại qua đời, tất cả lực lượng mà ông ngoại đã gây dựng trải qua hai triều và thủ hạ cũ đều để lại cho ta, Chiến Bắc Dã bổ sung thêm: "Không tính các lực lượng nhỏ."

"Ông ngoại huynh nhìn ra huynh sẽ là một vị Vương gia anh minh, dù ở nơi sa mạc hoang vắng bốn bề nguy hiểm, vẫn tạo nên một đội quân ba nghìn người hùng mạnh chiếm cứ một phương." Mạnh Phù Dao vỗ vỗ mái ngói, toét miệng cười, "Ví như ở nơi làm việc, có vẻ huynh là một vương gia xử lý công việc đến nơi đến chốn."

"Đúng vậy đấy, ấn kí trước kia của ta rất đẹp." Chiến Bắc Dã vờ như đặc ý nói, "Ấn kí của ta ngay ngắn đẹp mắt, tư thái trang nghiêm. Mọi người xưng tụng là, "Vương gia đệ nhất ấn kí Bàn Đô."

Mạnh Phù Dao cười, nước mắt bỗng dưng chảy xuống không hề hay biết, nàng lặng lẽ quay mặt lau đi, điềm nhiên như không có việc gì, nói lâng lâng sang chuyện khác, "À, lúc nào đó kí cho ta mấy cái Thông hành lệnh đi, "Phù Phong, Khung Thương, Hiên Viên, Toàn Cơ đó."

"Thương Khung có rất ít Thông hành lệnh, nước ta và họ không có thiết lập bang giao. Nếu họ không chủ động mời, không ai dám bước vào lãnh

thổ họ." Chiến Bắc Dã đáp, "Huống hồ đã có người sớm nhắc nhở ta, bảo ta không được cấp Thông hành lệnh cho nàng."

"Người nào nhắc nhở huynh vậy?" Mạnh Phù Dao bất ngờ quay đầu lại, mắt sáng quắc, "Tên lưu manh nào thế?"

"Gã lưu manh đó có tên là Trương Tôn Vô Cực." Chiến Bắc Dã ghen tị nhìn nàng, "Hắn nói với ta trước lúc chúng ta dự tính lên đường, bảo ta cho dù không ngăn cản được lý tưởng cao siêu của Mạnh Phù Dao nàng, nhưng cũng tuyệt đối không được trợ giúp việc này."

Mạnh Phù Dao sầm mặt tối thui, lòng muốn băm người có tên Trương Tôn Vô Cực kia một ngàn đao! Làm hỏng đại sự của nàng! Nàng vốn tính lợi dụng sự mềm lòng của Chiến vương gia mà giúp hắn vài việc, sau đó gạt hắn lấy mấy cái Thông hành lệnh, giờ thì xoi hỏng bống không rồi.

Càng nghĩ lại càng hận, thế nhưng lại không biết trút giận vào đâu, tên khốn Trương Tôn Vô Cực ở xa tít kia, chắc là đang cùng vị hôn thê chàng chàng thiếp thiếp, vừa lãng nhăng vừa giở trò lưu manh chơi xấu nàng. Mạnh Phù Dao tức đến mức đỉnh đầu bốc khói, đôi ngươi dường như đen hơn thêm, tay bất giác bẻ nát viên gạch ngói. Nàng tưởng tượng viên gạch ngói kia chính là Trương Tôn Vô Cực, sắc mặt vừa hung ác vừa hả hê. Chiến Bắc Dã nhìn thấy như vậy thì không khỏi buồn cười, nắm tay nàng khẽ vỗ nhẹ nhẹ, "Đi thôi."

Hai người tung mình, xuyên qua quảng trường, hai đội thủ binh đang tuần tra đi từ hai hướng về trạm canh gác mà không hề hay biết có hai bóng đen lướt qua họ. Việc vượt qua bức tường thành cao mười lăm mét trước mặt đối với hai người chỉ là một việc cón con. Lúc bay vút lên, Chiến Bắc Dã tiện tay chop lấy cây cung sắt cực lớn nện lên đầu tên lính canh phòng vừa định há miệng hét to, cũng nhân tiện bẻ cong cả cây cung sắt to kèngh đó.

Mạnh Phù Dao nhanh như cá lội chui vào chòi canh trên tháp lầu, giải quyết tên lính canh phòng còn lại. Hai người đối y phục, Chiến Bắc Dã chệch nhỏ, Mạnh Phù Dao chệch to, cả hai liếc nhìn nhau cùng bật cười ha hả.

Hoàng cung có tổng cộng tám cửa. Chính điện nằm ở vị trí trung tâm của Hoàng cung Thiên Sát, xung quanh là tám cửa, các cơ quan hành chính còn lại đều nằm dọc theo cửa Bắc. Chiến Bắc Dã đột nhập từ cửa Tây, là nơi luân chuyển các tội phạm từ trong ra ngoài hay từ ngoài vào trong, hàng ngày đây cũng là nơi có phòng bị yếu kém nhất. Hắc và Hoa công công đều nắm rõ, đột nhập vào Hoàng cung từ cửa Tây vào giờ này là thuận lợi nhất.

Chiến Bắc Dã quen thuộc địa hình, dẫn theo Mạnh Phù Dao vội vã một đường tránh các thủ vệ, đi thẳng về phía trung tâm Hoàng cung. Càng vào trong thủ vệ càng dày đặc, đi được vài bước lại tránh thủ vệ một lần. Có một lần, trước và sau họ đều xuất hiện thủ vệ, tình cảnh này chắc chắn là không thể nào né tránh, Mạnh Phù Dao đã chuẩn bị rút đao giết người, Chiến Bắc Dã vội vàng kéo nàng lại, thần bí núp vào một gian phòng nhỏ phía sau một bụi cây, dễ dàng tránh được. Mạnh Phù Dao nhìn thấy đôi mắt hắc trong bóng tối sáng đến kinh người, nàng nhớ đến tình cảnh người này bị giam lỏng suốt mười tám năm trong Hoàng cung, thế nên hắc đã sớm quen thuộc từng cành cây ngọn cỏ ở đây.

Phụ tử Chiến gia đều khinh thường và căm ghét đứa con trai này, giam hãm trong Hoàng cung, không ngờ rằng nhiều năm sau đó, chính điều này đã trợ giúp hắc trong việc tạo phản.

Nhưng dù là vậy, hai người cũng phải tiêu tốn rất nhiều thời gian để đến được Tây Hoa cung, thời khắc này tuy là lúc sắc trời đen đặc nhất, nhưng cũng là giai đoạn gần đến lúc trời hửng sáng.

Trước mặt là điện Trùng Liên, bốn bề tĩnh mịch không một tiếng động, vách tường cao sừng sững chắn lại không nhìn thấy được gì bên trong, tuy

nhiên cũng có thể đoán được, khắp tất cả mọi góc ngách ở Tây Hoa cung và điện Trùng Liên này, đâu đâu cũng có vệ binh canh phòng cẩn mật.

Mạnh Phù Dao thoáng lo lắng vô ngần, nhưng thần sắc Chiến Bắc Dã vẫn điềm nhiên, hắn đưa tay lên ra hiệu, hai người cùng tung mình bay lên bờ tường điện Trùng Liên, nhìn về hướng Tây Hoa cung trước mắt. Đây được coi như là trạm kiểm soát, cổng chết ngăn chặn những ai có ý định đột nhập vào trong Tây Hoa cung.

Nằm ẩn mình trên bờ tường, có thể mang máng ngửi được hương hoa ngào ngạt truyền đến từ vườn hoa sâu thẳm bên trong Tây Hoa cung.

Nơi vườn hoa sâu thẳm phía trong kia, hình như truyền đến một âm thanh vô cùng khê khàng cũng rất dỗi dàu dằng.

Cố hết sức lắng nghe, mơ hồ nghe được đó là giọng ca của một phụ nhân.

"Thảo nguyên hát ngát, biển rộng mênh mông, con đã đi qua đang ở nơi nao... Núi non trùng điệp, trời cao xanh thẳm, con vẫn chưa về, tháng năm dang dở mẹ vẫn ngóng trông..."

Tiếng hát vừa khản đặc vừa nhỏ, không biết là bẩm sinh hay là vì do hát ngày này qua tháng nọ mà bị như vậy, nhưng từng chữ từng lời đều cất giấu nhớ nhung, chứa chan tình cảm.

Nửa đêm, ở một góc nhỏ trong thâm cung cổ kính, phát ra tiếng hát ní non của một phụ nhân.

Lòng Mạnh Phù Dao không khỏi chấn kinh, còn cảm thấy hơi rợn tóc gáy, nhưng đột nhiên nơi khóe mắt nàng chợt thấy ánh sáng lóe lên, bèn quay đầu lại, nhìn thấy Chiến Bắc Dã đang nằm trên bờ tường lắng nghe cẩn thận, đôi dòng nước mắt mỏng manh chậm rãi chảy trên gương mặt hắn.

Nước mắt không biết từ đâu ngập tràn trong mắt của trang nam tử cơ hồ đổ máu không rơi lệ này, chực trào nơi khóe mắt, từ từ rơi xuống từng giọt từng giọt khẽ khàng...

Lóng lánh long lanh dưới ánh trăng vàng, khiến lòng người rung động.

Mạnh Phù Dao bầu tay thật chặt vào tường.

Hai mẹ con này, thật tội nghiệp biết bao.

Mẫu thân ngày đêm không ngủ, ở trong hoa viên sâu thẳm, không ngừng cất tiếng hát nhưng nhớ yêu thương.

Nhi tử rừng rừng lệ nóng, cách một bức tường, lắng nghe mẹ hát, gần trong gang tấc lại chẳng thể gặp mẹ để thỏa lòng nhớ mong.

Mẫu thân tuy điên, nhưng lại minh mẫn cảm nhận được tình cảnh hiểm nguy của con trai mình.

Nhi tử ngày đêm vượt núi băng rừng, chẳng màng sống chết chạy về bên mẹ, đến cuối cùng, chỉ có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tiều tụy của mẹ mình trong tâm trí mà thôi.

Gần trong gang tấc lại tựa như cách biệt tận chân trời.

Mạnh Phù Dao tựa trán vào mặt tường lạnh băng, lệ nóng doanh tròng nhớ tới mẹ đang nằm trên giường bệnh ở kiếp trước.

Có phải hay chẳng mẹ cũng đang đợi nàng, nhớ tới những lúc mẹ cầm tay nàng hát ầu ơ khi còn bé?

Có phải hay chẳng giữa đêm khuya mẹ cũng không ngủ được, bước đi dưới trăng đến bên những khóm khoa, dùng ngón tay gầy yếu vuốt ve những cánh hoa mỏng manh nở rộ?

Nước mắt lặng lẽ rơi trên nền gạch đỏ thẫm, Chiến Bắc Dã bên cạnh nhìn nàng, lệ trong mắt hắt đã cạn, nhưng vẻ u sầu trên nét mặt lúc này vẫn còn vương. Hai người đều nằm bò trên bờ tường nên không thể làm được gì khác, hắt đưa tay nhẹ nhẹ vỗ bờ vai gầy của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao gượng cười nhìn hắt, ánh sáng trong mắt lay động như vì sao vỡ vụn.

Chiến Bắc Dã nhìn nàng, tựa như nhìn vào vết thương của mình, cảm giác đau đớn nhưng không cách nào xoa dịu được.

Cô gái này khóc là vì hắt sao...

Hắt nhất định sẽ dùng cả đời này để trân trọng nàng...

Tiếng hát như bị đứt quãng, ánh sáng trong mắt Chiến Bắc Dã chợt bùng lên, người hắt run rẩy, như muốn xông vào bên trong kia ngay lập tức.

"... ta không về..."

"Tĩnh Hoàng thái phi."

Đột nhiên một giọng nói vang lên khiến Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã cùng giật mình, Mạnh Phù Dao lệ làng kéo Chiến Bắc Dã lại, ngăn cản hắt nhảy xuống.

"Đêm đã khuya, người hãy vào nghỉ ngơi." Tiếng nói này tựa như tiếng của một công công, đang khuyên Mẫu phi của Chiến Bắc Dã.

Không có tiếng đáp lại, chỉ nghe thấy tiếng hát khe khẽ.

"Mời Thái phi vào trong." Đây là giọng nói của một nam tử trẻ tuổi, vô cùng lạnh lẽo, giọng điệu chậm chậm, nhưng chữ "Mời" nghe ra rất nặng nề.

Thái giám và thị vệ nghe lệnh liền vội vã bước đến, dìu đỡ Thái phi, tiếng hát chợt dừng, tựa như không muốn nghe theo, loáng thoáng phát ra tiếng giã giụa và tiếng thở hổn hển vì lôi kéo, đột nhiên có người cất tiếng kêu to: "Bà ta cần người!"

Người nằm bên cạnh Mạnh Phù Dao lập tức cử động, nàng cũng liền đưa tay ghì chặt Chiến Bắc Dã lại.

Vẻ mặt Mạnh Phù Dao như đang nài nỉ, đôi ngươi đỏ ngầu, dùng ánh mắt khẩn cầu hẳn: "Đừng, ngàn vạn lần đừng hành động!"

Hiện giờ thị vệ trong cung đều tập hợp đầy đủ, nam tử trẻ tuổi kia là đệ đệ hẳn, đang giăng lưới đợi cá vào. Nếu như lúc này hẳn xuất hiện, chẳng khác nào tự chui vào chỗ chết.

Chiến Bắc Dã nằm trên bờ tường, toàn thân run rẩy, mười ngón tay bấu thật chặt vào gạch, mơ hồ thấy được máu không ngừng chảy ra.

Hắn vô cùng chậm chạp quay đầu lại, nhìn Mạnh Phù Dao... Hắn có thể không sợ chết xông vào đó, tự nguyện sa vào bẫy rập của Chiến Bắc Hằng chỉ để cứu Mẫu phi không bị những kẻ thô lỗ kia lôi kéo. Mẫu phi hẳn đang sợ hãi, bà không bao giờ cho ai chạm vào người mình ngoại trừ hẳn, nghĩ tới giờ phút này đây bà đang hết sức hoảng sợ mà hẳn lại chẳng thể giúp gì, hẳn hận không thể chết đi... Vậy mà, hẳn thật sự không thể...

Mạnh Phù Dao đang ở bên cạnh hẳn.

Hắn phải bảo vệ Mẫu phi, nhưng Mạnh Phù Dao đâu liên quan gì đến việc này? Sao hẳn có thể vì chuyện riêng của mình mà khiến nàng lâm vào hiểm cảnh?

Chiến Bắc Dã nhắm mắt lại.

Hắn im lặng kê trán trên nền gạch, rất đổi nhẹ nhàng, nhưng những ngón tay bấu thật chặt nền gạch, găng gượng hết sức để không phát ra tiếng động nho nhỏ nào, máu thấm lan tỏa trên nền gạch đỏ thẫm càng đỏ hơn thêm, hắn vẫn không chịu buông tay. Tựa hồ như chỉ có thể làm như vậy mới khiến hắn chống đỡ được nội tâm đang giằng xé của mình, hắn biết mẹ mình đang bị người ta ức hiếp nhưng lại chẳng thể làm gì, lòng tốt cùng thống khổ.

Mạnh Phù Dao cắn chặt môi mình, nàng quay đầu không nhìn Chiến Bắc Dã, dốc hết tâm trí nghĩ ngợi nên dùng biện pháp nào để cứu Mẫu phi của Chiến Bắc Dã ra, cho dù là chỉ để nhìn thấy mặt, để người mẹ đáng thương đó có thêm sức lực tiếp tục kiên trì.

Âm thanh giằng co phía bên trong vẫn tiếp tục, Mạnh Phù Dao vỗ lưng Chiến Bắc Dã, dường như hắn chẳng thể nào chịu đựng thêm được nữa, giữa tình cảnh giằng co ấy, bỗng dưng có tiếng ai đó vang lên:

"Dừng tay."

Giọng nói này nghe như của một nam tử trung niên, chứa đựng uy nghiêm của kẻ bề trên, hàng mày Mạnh Phù Dao chợt giật giật, nàng tức thì hiểu thì ra Chiến Nam Thành cũng đang ở đây.

Bên trong khôi phục lại sự trầm tĩnh, Mẫu phi Chiến Bắc Dã ngừng khóc, khi mọi người vừa buông tay, bà liền bắt đầu hát.

"... Con không về, không biết khi nào..."

Lâu thật lâu không ai lên tiếng, bất chợt Hoàng đế Thiên Sát nhẹ buông tiếng thở dài, nói: "Khi trầm còn bé, hình như đã nghe qua bài hát này."

Giọng y đượm chút xa xăm và buồn bã, từ tốn kể: "Hoàng thái hậu mất sớm, người rất thích Tĩnh thái phi, xưa kia thường ra lệnh cho Phụ hoàng

dẫn bà đến tham bái. Lúc trăm sáu tuổi, nằm gối đầu trên chân Thái hậu đã nghe qua bài hát này."

Lời nói này có phần kì quặc, mọi người nghe liền biết đây là bí mật riêng của Hoàng tộc, Tĩnh thái phi trước đây là Hoàng hậu tiền triều, đây là huy kị lớn nhất của Hoàng triều Thiên Sát. Mọi người đều cúi đầu im lặng, Chiến Bắc Hằng húng hắng ho khan.

Tĩnh thái phi đột nhiên thôi không hát nữa, một lúc lâu sau lắp bắp nói: "... không nên hát cho người nghe."

Chiến Nam Thành bật hỏi: "Vì sao?"

Bà đáp: "Người muốn giết con ta - giết con ta-"

Lúc này đây bỗng dưng bà có suy nghĩ rất rõ ràng, từng chữ từng lời đều rành mạch, thậm chí biết Chiến Nam Thành có ý định làm gì, hoàn toàn không giống một người điên. Bà dăm dăm nhìn Hoàng đế Thiên Sát, lớn tiếng lên án: Người muốn giết đệ đệ người!

Chiến Bắc Dã chấn động, không khí trong cung yên lặng như tờ.

"Trăm muốn giết hẳn thì sao?" Chiến Nam Thành im lặng hồi lâu, sau đó thẳng thắn thừa nhận. "Người không muốn uy quyền của người bị uy hiếp đúng không?"

"... Nó không như người nghĩ." Thái phi kích động biện hộ cho con trai mình.

Chiến Nam Thành tựa hồ nở nụ cười châm biếm, cảm giác như mình cùng một nữ nhân bị điên đối đáp với nhau thật chẳng ra gì, lạnh lùng nói: "Náo loạn đến nửa đêm đủ rồi. Điểm huyết Thái phi đưa về tẩm cung, những người còn lại vào vị trí của mình." Nhìn Chiến Bắc Hằng nói: "Theo trăm vào ngự thư phòng."

"Dạ."

Đám đông nhanh chóng giải tán, thị vệ tuần tra phía trước cũng qua, Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã di chuyển sang chỗ khác, tiếp tục núp trong bóng tối.

Từ phía xa xa, Mạnh Phù Dao đang âm thầm tính toán khoảng cách và đếm số người bên cạnh Hoàng đế cùng Vương gia, cảm thấy nếu muốn từ nơi này xông tới khống chế hai người kia thì tính khả thi cũng không cao lắm, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua cho họ.

Đợi thêm một hồi thật lâu nữa, thời điểm mọi người đều ngủ say nhất, hai người định lén lút lén vào trong, chợt nghe thấy bên trong có tiếng mở, đóng cửa. Có người biếng nhác đi về phía bờ tường, ngáp thật to, "Thức suốt đêm nhiều ngày như vậy, mệt chết đi được."

Người khác nói: "Qua bao lâu rồi chứ, hiện tại Liệt vương Thiên Sát không thể nào xuất hiện ở Bàn Đô được, cho dù mọc cánh cũng không thể bay tới, có cần thiết đâu mà lại bắt chúng ta ngày đêm thủ vệ?"

Người nữa lên tiếng: "Ta nghe nói, Liệt vương đã chết ở trong rừng núi lâu rồi."

"Thật sao?" Ba người kia cùng bật thốt, hai người thì vui mừng, người còn lại thì như mất mát.

"Hẳn bị mấy vạn tinh binh bao vây trong rừng sâu, chết không thấy xác. Các người cũng biết đó, từ xưa đến nay không ai có thể sống sót bước ra khỏi khu rừng đó cả."

Ai nấy đều trầm mặc, thật lâu sau có một người nhỏ giọng nói: "Đáng tiếc Liệt vương một đời anh hùng..."

"Tôn Chí! Nói năng cẩn thận!" Lập tức có người quát gã, "Đó là lệnh của bệ hạ vậy giết nghịch tặc!"

Người nọ im lặng, hồi lâu căm phẫn đáp lại, "Lão Tôn nói ra thì không sợ. Ba năm trước đây con trai lão bị bệnh đậu mùa, có một danh y có thể trị nhưng lão lại không đủ tiền, mượn bà con họ hàng nhưng vẫn còn thiếu một nửa, chỉ còn cách khoanh tay chờ con mình đến ngày chết đi. May là trong một lần đến báo cáo công tác với Vương gia, vô tình ngài ấy biết được nên đã giúp đỡ. Nếu không thì mộ của con trai lão cũng đã đầy cỏ xanh um rồi."

Người tên Tôn Chí kia kể xong thì sắc ho một tiếng, đứng dậy nói: "Ta đi tiểu tiện."

Gã đi vào phía sau nhà xí, vệ sinh xong vừa định kéo quần lên, thình lình một bóng đen chợt lóe lên trước mắt, gã hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn, chạm phải một đôi mắt đen mun sáng ngời.

Đôi mắt ấy như đang mỉm cười với gã, tiện tay giúp gã kéo quần lên, khẽ hô: "xuyt".

Người nửa đêm chạy vào nhà xí nam còn giúp người ta kéo quần lên, chẳng ai khác ngoài Mạnh Phù Dao.

Người có tên Tôn Chí kia vừa định há miệng muốn la lên, Mạnh Phù Dao đã nhanh tay điểm huyết, gã liền cứng đờ, ngay cả miệng cũng không mở ra được, kinh hãi nhìn chăm chăm nàng, không biết người này muốn giết mình như thế nào.

Một bóng đen từ phía sau lưng Mạnh Phù Dao, chậm rãi bước ra.

Ánh mắt Tôn Chí liền không ngừng thay đổi, đầu tiên là kinh ngạc, rồi vui mừng, sau đó là hoảng sợ. Mạnh Phù Dao nhìn sắc mặt biến hóa của gã, cất tiếng: "Tôn Chí huynh, lời huynh nói chúng ta đều nghe thấy, đa tạ

huynh đã trượng nghĩa. Liệt vương điện hạ tới đây làm gì, chắc hẳn huynh biết rõ, huynh có nguyện ý giúp chúng ta một tay không?"

Tôn Chí do dự một hồi lâu, đáp thật nhỏ, "Vương gia còn sống, tiểu nhân thật sự rất vui mừng... Có điều tiểu nhân khuyên Vương gia, không thể cứu nường nường ra ngoài được. Chỉ cần bước ra khỏi nhà xí này, trong cung ngoài cung từng bước từng bước đều có cơ quan, bẫy rập. Coi như tiểu nhân liều mạng đồng ý, cũng không cách nào giúp ngài cứu nường nường thoát khỏi nơi này."

"Ta chỉ muốn gặp mặt Mẫu phi." Chiến Bắc Dã thấp giọng nói, "Ta muốn cho bà biết ta vẫn mạnh khỏe."

Tôn Chí do dự không đáp, bỗng nhiên Mạnh Phù Dao nói, "Nhà xí nam này có gần nhà xí nữ không?"

"Gần." Tôn Chí đáp, "Trong này có rất nhiều thị vệ và cung nữ, nên hai nhà xí nam và nữ rất gần nhau, cửa đối diện nhau."

"Nếu nường nường tới nhà xí, mẹ con họ có thể thấy mặt nhau không?"

"Không được." Tôn Chí đáp, "Với thân phận của nường nường, không thể đến nhà xí này được."

"Thay mặt đối đào thì sao?" Mạnh Phù Dao cười, thì thầm cùng Tôn Chí mấy câu, gã suy nghĩ một chút liền gật đầu, Chiến Bắc Dã lập tức nói: "Nàng muốn làm gì?"

"Làm chuyện nên làm." Mạnh Phù Dao vỗ vai Tôn Chí, "Tôn Chí huynh, nhờ cậy huynh, nếu chuyện có thành, sau này có cơ hội nhất định cảm ơn huynh."

"Vương gia hết lòng vì Thiên Sát, thương dân, đánh đuổi La Ma đem lại bình an cho dân chúng vùng biên cảnh, một đời là hiền vương, không đáng

bị đối xử như thế này." Tôn Chí khom người, "Có thể giúp sức vì Vương gia, là vinh hạnh của tiểu nhân."

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm người này, thấy đôi mắt gã trong suốt, hiển hiện nét chân thành, ánh mắt sáng ngời, nàng liền thở phào, lén lút đưa cho gã một chiếc bình nhỏ, bảo: "Đi đi."

Tôn Chí cẩn thận nắm chiếc bình nhỏ này, Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao lùi vào trong chỗ tối bên cạnh nhà xí, nơi này rất gần nội cung. Hai người không dám lên tiếng, Chiến Bắc Dã viết chữ trên tường, "Nàng định làm gì?"

Mạnh Phù Dao viết: "Nếu như có thể huynh hãy mang bà đi."

Ánh mắt Chiến Bắc Dã lóe lên sự nghiêm nghị và cương quyết, đưa tay ra định nắm vai Mạnh Phù Dao, nàng lạnh lẽo lùi về phía sau né tránh. Chiến Bắc Dã bất đắc dĩ hung hăng trừng nàng, viết: "Không cho phép nàng hành động."

Mạnh Phù Dao lại viết: "Lão nương không biết đọc chữ."

Chiến Bắc Dã tức đến suýt nữa thì ngã nhào, đang dự tính có nên hay không điểm huyết nàng rồi mang đi, phía sau đột ngột có một cung nữ vội vàng chạy tới, cúi đầu ôm bụng chạy về hướng nhà xí.

Mạnh Phù Dao phì cười, tức thì nhẹ nhàng lao ra.

Chiến Bắc Dã liền hiểu ngay nàng muốn làm gì, vội vàng đuổi theo, không ngờ giữa chừng Mạnh Phù Dao bất ngờ quay đầu lại, ném ra một vật cực kì mạnh mẽ, khiến Chiến Bắc Dã không sợ trời không sợ đất cũng hoảng hốt giật mình.

Hắn chỉ vừa ngăn người trong tích tắc, Mạnh Phù Dao đã chui vào nhà xí, điểm huyết cung nữ bị tiêu chảy kia.

Nàng lột sạch quần áo của cung nữ này, dịch dung rồi thay đổi đồ, thành linh Mạnh Phù Dao phát hiện sau lưng mình có tiếng gió lay động, liền nhanh nhẹn né tránh.

Mạnh Phù Dao vừa thay quần áo trong không gian chật hẹp, vừa buộc lòng ra tay tiếp chiêu Chiến Bắc Dã, nàng chỉ viết hai câu.

Câu thứ nhất: "Bà ấy không cầm cự nổi nữa."

Câu thứ hai: "Tin tưởng ta."

Tiếng gió chợt ngừng, Chiến Bắc Dã kinh ngạc nhìn nàng, Mạnh Phù Dao đã thay y phục xong, ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, cười rất đỗi dịu dàng, sau đó bước ra ngoài chẳng chút do dự.

Vừa ra khỏi nhà xí, nàng liền khom người, ôm bụng như đang bị tiêu chảy, chạy một mạch vào bên trong điện.

Vừa khéo đúng lúc Tôn Chí đi tuần tra ngang qua, trường thương trong tay gã như bị chĩa chệch hướng, chỉ vào phía nào đó bên trong.

Mạnh Phù Dao cảm kích nhìn gã rồi chạy về hướng đó - Mới vừa rồi trong lúc đi tuần tra bên trong điện, gã đã nhanh trí đổ bột thuốc mà Mạnh Phù Dao đưa vào phòng của cung nữ kia qua cửa sổ.

Mạnh Phù Dao nhanh chóng bước vào bên trong điện, quét mắt quan sát khắp nơi, nhìn thấy hai thái giám đang đứng canh cửa bên ngoài.

Thấy nàng vào, một thái giám lên tiếng: "Lan nhi, bị tiêu chảy à? Nhớ đóng cửa sổ lại, coi chừng gió lùa vào."

Mạnh Phù Dao ậm ờ đáp lại bước vào trong, thái giám kia liếc nhìn, đột nhiên cả kinh nói: "Người không phải là..."

Lời vẫn còn trong miệng thì Mạnh Phù Dao đã ra tay đánh bất tỉnh hai thái giám này, kéo vào căn phòng bên trong điện, rồi nhanh chóng ra tay đánh ngã hết toàn bộ người bên trong.

Bức rèm phòng ngủ bên trong điện khe khẽ lay động, mùi hương nhàn nhạt và khói trắng vẫn vút tỏa ra từ chiếc lư đồng nhỏ, Thái phi đang ngủ say.

Mạnh Phù Dao ngồi chồm hổm trước sập giường nhìn Thái phi, gương mặt Chiến Bắc Dã hao hao giống bà, giữa mi tâm hiển hiện khí chất an nhiên cao quý. Chỉ là gương mặt bà tái nhợt gầy gò, tóc mai đã điểm sương trắng, ngũ quan vô cùng xinh đẹp, chỉ là phong thái tài hoa của bậc quốc mẫu ngày xưa đã không còn nữa, thay vào đó là sự bi thương tột cùng được tháng năm dài đằng đẵng khắc sâu trên gương mặt bà.

Mạnh Phù Dao chần chừ, nàng mạo hiểm vào trong này, nhưng không biết Mẫu phi Chiến Bắc Dã có thể làm theo kế hoạch của nàng để nhìn thấy Chiến Bắc Dã hay không, vì dù sao bà cũng đã bị điên rất nhiều năm rồi...

Người phía sau tấm màn sa vẫn yên tĩnh, Mạnh Phù Dao nghĩ giờ phút này Chiến Bắc Dã đang rất lo lắng chờ đợi nàng, đành đưa tay lên mạo hiểm giải huyết đạo cho Thái phi.

Bà chậm rãi mở mắt.

Nhìn thấy Mạnh Phù Dao, Thái phi chớp chớp mắt, ánh mắt mênh mông mờ mịt, song vẫn im lặng.

Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, bước khẽ đến sập giường, nói: "Chiến Bắc Dã bảo con tới, Chiến, Bắc, Dã."

Nàng nói từng chữ rành mạch, ánh mắt Thái phi lập tức bừng sáng, bà nói thật nhỏ: "Tiểu... Dã?"

"Vâng, Tiểu Dã." Mạnh Phù Dao rưng rưng nước mắt, nàng chỉ về hướng nhà xí qua cửa sổ, "Nhà xí nữ, hẳn chờ người."

"Chờ... ta?"

"Đúng vậy." Mạnh Phù Dao cởi y phục bà, Thái phi thoáng sợ hãi, nàng vỗ lưng bà an ủi, dịu dàng nói: "Đổi y phục là có thể thấy Tiểu Dã."

Thái phi vừa nghe có thể thấy Tiểu Dã liền giơ hai tay lên để Mạnh Phù Dao thay quần áo cho mình. Mạnh Phù Dao dẫn bà đến cửa sổ, chỉ ra ngoài: "Nhà xí nữ, người nhìn qua là có thể thấy Tiểu Dã, không cần nói."

"Không nói... sẽ giết Tiểu Dã." Thái phi bất ngờ nói rất rõ ràng.

Mạnh Phù Dao hít hà mũi, mắt đã đỏ ngầu, nàng khích lệ gật đầu, "Đúng vậy."

"Không cho giết." Thái phi cười hì hì, vẻ mặt hân hoan, nụ cười nở rộ như một đóa hoa hàm tiếu.

Mạnh Phù Dao gật đầu, dìu bà ra đến cửa điện, cẩn thận chỉ cách bà đi đến nhà xí nữ.

Nàng chăm chú dõi theo Thái phi, khẳng định bà không đi nhầm hướng, nhìn thấy Tôn Chí âm thầm trợ giúp từ phía đằng xa, như cố ý như vô ý ngăn không cho bất kì ai đến khu vực nhà xí nữ.

Mọi việc thuận lợi hơn so với tưởng tượng.

Mạnh Phù Dao đứng bên cửa sổ nhìn đến khi Thái phi đi vào khu nhà xí nữ nàng mới yên lòng. Nghĩ đến cảnh Thái phi nhìn thấy Chiến Bắc Dã thì vui mừng đến nhường nào, nghĩ đến cảnh Chiến Bắc Dã nhìn thấy mẹ sẽ an ủi bà như thế nào... Nàng cũng nghĩ, Chiến Bắc Dã là một nam tử hiếm hoi trên thế gian này, trung thành, tín nghĩa lại dạt dào tình cảm.

Nước mắt bất giác chảy xuống lúc nào không hề hay biết, rồi lại bật cười khe khẽ.

Sau đó nàng quay trở lại thay đồ của Thái phi, nằm lên giường, chờ bà trở lại, hoặc có thể là sẽ không trở lại.

Trong lòng nàng, thật sự hy vọng Chiến Bắc Dã có thể dứt khoát dẫn Thái phi ra khỏi Hoàng cung, vì dù gì nàng cũng có khả năng tự bảo vệ mình, còn Mẫu phi hãn thì không. Nhưng thực tế nàng biết chắc rằng, Chiến Bắc Dã không bao giờ bỏ nàng ở lại.

Nàng bật cười, khoanh tay gối đầu, cảm giác thật hạnh phúc vì mình đã làm được một chuyện tốt.

Tuy nhiên, nụ cười của nàng bất chợt tắt ngóm.

Tiếng Thái giám gắng hết sức hô to truyền từ ngoài điện:

"Bệ hạ giá lâm –"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Không Buông Tay

Mạnh Phù Dao ngồi bật dậy, trợn mắt há miệng nhìn ra ngoài.

Chết tiệt, sao Chiến Nam Thành lại quay trở lại? Có vấn đề gì sao?

Tiến thoái lưỡng nan, nên làm gì bây giờ?

Mạnh Phù Dao ngồi trên giường ngây ngô một khắc, sau đó quyết định, hoặc là không làm, hoặc là phải làm đến cùng, thật Chiến Nam Thành luôn.

Mạnh Phù Dao giải huyệt cho hai cung nữ, kể đó quay lưng về phía họ, vờ như đang ngủ.

Hai cung nữ này dụi mắt đứng dậy, có chút mơ hồ không biết tại sao mình lại nằm ở mép giường ngủ thiếp đi, nhìn thấy Mạnh thái phi đang nằm ngủ thì cẩn thận lui ra ngoài.

Chẳng mấy chốc Chiến Nam Thành đã bước vào trong điện.

Vẻ mặt y đầy tâm sự nặng nề, mi tâm nhíu chặt, chắp tay phía sau, mới vừa rồi y nhận được tin đã tìm thấy xác của Chiến Bắc Dã ở núi Trường Hân, hắn đang ngủ lập tức tỉnh dậy, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng không kìm lòng được lại đi đến Tây Hoa cung này.

Manh Phù Dao nằm nghiêng người, nhìn bức tường trắng phản chiếu lò mờ bóng người, toàn thân nàng căng cứng, chờ y tiến thêm một bước nữa liền ra tay.

Nhưng Chiến Nam Thành lại dừng lại.

Hắn mê mẩn nhìn đường cong quyến rũ của người trên giường, trong ánh mắt lóe lên cảm xúc quái dị, phất tay ra lệnh cho cung nữ lui ra.

Trong điện lúc này chỉ còn lại hai người, một người nằm một người đứng, một người hít thở nhẹ nhẹ một người đứng yên bất động, hương khói trong chiếc lư đồng bông bành lượn lờ, tựa như tấm màn sa mỏng mờ ảo là lướt, quẩn quýt hai người.

Mạnh Phù Dao cứng đờ, cảm thấy ánh mắt của người sau lưng thật nóng bỏng, đang xem xét tỉ mỉ toàn thân nàng, nhưng trước sau vẫn không tiến thêm bước nào. Nàng rất nóng lòng, sợ Chiến Bắc Dã lo lắng sốt ruột quá sẽ liều lĩnh xông vào, không nhịn được liền mắng thầm trong bụng.

Người mà không bước tới cho ta bắt... thì người không sinh được con trai có YY...

Đột nhiên Chiến Nam Thành lên tiếng.

Y thở dài, khẽ gọi:

"Tĩnh phi.."

Mạnh Phù Dao giật mình, nàng hiểu đại khái Thái phi là phi tử của tiền triều, nhưng sao Chiến Nam Thành không gọi là Tĩnh thái phi mà lại gọi là Tĩnh phi?

"Trẫm nhận được tin... tảng đá trong lòng cuối cùng cũng đã buông xuống."

Tin gì?

Chiến Nam Thành lại thở dài, "... Chỉ còn lại một mình nàng mà thôi."

Hả?

Chiến Nam Thành yên lặng lâu thật lâu rồi đột nhiên lui về phía sau một bước, Mạnh Phù Dao hốt hoảng cử động, nhưng lại cảm thấy được Chiến Nam Thành kéo một cái ghế đến gần rồi ngồi xuống.

Gần chút nữa đi! Người muốn kháng chiến trường kì sao!

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt bỏng rát sau lưng làm cho hết sức khó chịu, thầm cầu mong y mau mau đến gần hơn nữa, lại sợ Chiến Bắc Dã chờ lâu quá sẽ xông vào, trong lòng nóng như lửa đốt mà không thể nào nhúc nhích được, cảm thấy cả người tựa như con rết sắp chết, tâm trạng hồi hộp khôn cùng.

Chiến Nam Thành lại thở dài lần nữa, khiến Mạnh Phù Dao sồn cả gai ốc - Người đàn ông này đang ở giai đoạn tiền mãn kinh hay sao vậy!!!

"... Trẫm nhớ rất rõ, dáng vẻ nàng ngày Kim quốc sụp đổ..." Chiến Nam Thành bỗng dừng nói vòng vo, giọng điệu trầm lắng như đang kể lại hồi ức đẹp đẽ nhất, "Khi đó trẫm là người đầu tiên đánh vào Hoàng cung Kim quốc, lúc cánh cửa Thịnh Nghi cung bị kéo ra, ta liền nhìn thấy nàng trong bộ quần áo trắng rất đỗi tinh khiết đang đứng yên lặng, chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười dịu dàng nói: "Tướng quân đường xa cực nhọc."

Y chợt dừng lại, khe khẽ thầm thì: "Bóng nền phá vỡ tuyết trong hoa, ngoài hiên trắng sáng vượt đèn lồng..."(*)

(*) Lấy từ ý thơ “Giá Cô Thiên” của tác giả Liễu Vĩnh thời Tống.

Hoa tuyết trắng trời, trắng sáng vắng vặc, nhiều năm trước có một Hoàng hậu tuyệt sắc khuynh thành, Chiến Nam Thành tựa như trở về thời điểm khi xưa ấy, chăm chú nhìn bóng dáng nữ tử đã khắc sâu vĩnh hằng trong tâm trí mình, ánh mắt dập dềnh như sóng nước hồ thu.

"... Khi nhìn thấy nàng lúc ấy, ta cảm thấy nàng không giống một quốc mẫu, mà tựa như một nữ tử đương độ xuân thì ở nhà bên cạnh, thanh tú, hoạt bát, cao quý và sáng trong, song vẫn toát ra sự trang nghiêm, ngoài nàng ra không ai xứng đáng làm quốc mẫu."

Mạnh Phù Dao phát run, aizz, có "con riêng" nào mà nói với "mẹ kế" mình những lời như vậy không nhỉ?

"... Nàng vốn không bị điên. Đối mặt với tình huống đại quân bức vua thoái vị mà vẫn điềm tĩnh mỉm cười chào hỏi kẻ thù, như thế Hoàng hậu ủy lạo con dân, như một cô gái dùng phong thái tài hoa của mình chiêu dụ quân địch, há sao có thể bị điên? Nếu không phải bởi vì nàng quá kiên cường - Phụ hoàng cường bức nàng, khiến nàng hoài thai..."

Tiếng nói như âm thanh vỡ vụn của một tấm gương, từ từ rạn nứt rồi tan nát thành từng mảnh nhọn sắc bén...

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại... thì ra là vậy, thì ra là vậy...

Bóng người phía sau lưng nàng bất chợt cử động, Chiến Nam Thành dường như muốn đứng dậy, Mạnh Phù Dao thầm mở cờ trong bụng, thành linh bên ngoài điện truyền tới tiếng gõ cửa hoảng hốt.

Giờ phút này Chiến Nam Thành đang bị lẫn quẩn trong mớ bòng bong giữa những hồi ức cũ và mới đan xen, tâm trạng hoang mang, nghe tiếng gõ cửa liền tức tối quát: "Cút! Đừng quấy rầy Trẫm."

Thái giám ngoài cửa lập tức khom người lui xuống, rời khỏi Tây Hoa cung, nói với Thái giám truyền tin đang đứng đợi bên ngoài, "Không có gì quan trọng, hại chúng ta bị mắng, bảo hẩn cút đi."

Thái giám kia nói thật nhỏ, "Người kia nói là có tin khẩn cấp về Liệt Vương, Liệt Vương vào rồi..."

"Đừng nói là Liệt Vương, cho dù là Liệt Hoàng đế cũng vậy, bệ hạ đang giận đó!" Lão thái giám phất tay áo, lên tiếng mắng: "Bảo hần cút đi."

Ông ta giậm chân bỏ đi, thái giám truyền tin không dám nói gì thêm nữa, thối lui ra khỏi cung, đóng cửa lại, ngửa đầu thở dài nói với kẻ bị thương ở ngón tay đang chờ bên ngoài, "Ý trời..."

Kẻ kia nghe xong thì vội vã xoay người bỏ đi, chưa đi được hai dặm, ngang qua một lối nhỏ gã đột nhiên nhìn thấy một đôi giày màu đen, hiển hiện ngay trước mắt.

Gã chậm chậm giương mắt nhìn, một tia sáng lóe lên vào giây phút cuối cùng của cuộc đời gã.

Ánh đao.

Lúc ngã xuống, gã nghe được câu nói cuối cùng.

"Phản bội Vương gia, giết!"

Bốn bề vắng vẻ, thi thể bị ném vào trong một hồ nước, chìm xuống không một tiếng động. Sự việc lặng lẽ diễn ra ở một lối nhỏ, tưởng chừng như chẳng có gì quan trọng, kì thực lại ảnh hưởng cực kì sâu sắc. Bởi lẽ đã bỏ mất cơ hội diệt trừ ai đó, người mà khiến cho vận mệnh và lịch sử của một đất nước đổi thay, đây cũng là bước ngoặt giúp người này lật đổ Vương triều đương đại, trở thành Đế Vương lấy lòng thiên hạ.

Do Chiến Nam Thành không chịu nghe tin báo, nên đã mất đi cơ hội duy nhất để giết Chiến Bắc Dã.

Bởi vậy mà Chiến Bắc Dã thoát được một kiếp nạn.

Giờ phút này, lòng Mạnh Phù Dao vẫn còn hồi hộp không thôi, nàng nhìn chòng chọc Chiến Nam Thành đuổi thái giám đi, không dám thở ra.

Mới vừa nãy, khi thái giám đến gõ cửa, lòng nàng không khỏi nhảy dựng lên, ngập tràn cảm giác bất an, suýt chút nữa đã ra tay.

Tâm trạng Chiến Nam Thành như đang rất nóng vội, y đứng dậy đi tới đi lui mấy vòng, sau đó đột nhiên dứt khoát đi đến chỗ "Thái phi".

Chiến Bắc Dã đang ở trong nhà xí.

Nhà xí nữ rất nhỏ, hắt nằm trên nóc của nhà xí nam chờ đợi, nhìn chòng chọc cửa nhà xí nữ không chớp mắt.

Giờ phút này đây nhịp đập tim hãn vô cùng hỗn loạn, hãn nhớ là mình chưa bao giờ nôn nóng như lúc này. Nhiều năm trước đây, dù ở trong tình cảnh cạn kiệt lương thực và vũ khí, hơn nữa còn bị kỵ binh La Ma bao vây trùng điệp, phải chiến đấu trực tiếp bằng tay không, hãn cũng không nóng lòng như thế này.

Lòng bàn tay hãn ướt đẫm mồ hôi - tận mắt nhìn thấy Mạnh Phù Dao bước vào trong điện, rồi lặng im không một tiếng động, tim hãn như lập tức vọt lên cổ họng, hãn quả thật rất muốn xông ra, kéo nàng trở lại.

Hãn bất lực, để cho một cô gái yếu ớt mảnh mai mạo hiểm vì mình, thế nhưng cô gái kia chẳng chút do dự, kiên quyết rời đi, nàng còn nói với hãn: tin tưởng nàng.

Hãn đã cùng cô gái này trải qua bao hiểm nguy...

Hãn có thói quen luôn bảo vệ các nhi nữ - tựa như hãn đối với Mẫu phi mình. Hãn cho rằng nữ nhi là những người yếu ớt mà trang nam tử phải hết lòng bảo vệ, thế nhưng Mạnh Phù Dao lại cho hãn thấy, trên thế gian này còn có những cô gái kiên cường mạnh mẽ, độc lập tự tin, không bao giờ nép mình phụ thuộc vào bất kì ai cả.

Chiến Bắc Dã cong khoe môi, nhìn đắm đắm vào bóng tối phía trước mặt, mồ hôi trong lòng bàn tay hắt từ từ khô lại, ánh mắt hắt cũng dần trở nên bình tĩnh hơn.

Đúng vậy, tin tưởng nàng.

Hắn nhìn thấy một cung nữ đang cúi đầu, dùng tay túm chặt váy, bước từng bước ra khỏi cửa điện, dáng vẻ rất giống người vừa tiếp cận Mạnh Phù Dao ở bên trong, chậm rãi đi về hướng nhà xí.

Nước mắt Chiến Bắc Dã đột nhiên chực trào nơi khoe mắt.

Kia là Mẫu phi hắt.

Bà chậm rãi bước từng bước nhẹ nhàng về phía hắt, Chiến Bắc Dã cắn chặt môi, nhìn theo không chớp mắt.

Mẫu phi hắt không hay biết gì vẫn thong thả bước đi, bà không biết giờ phút này đang chập chùng nguy hiểm, không hề lo lắng, cũng không biết Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao đang rất đổi nóng lòng. Một người đang ở nhà xí, một người đang dõi mắt qua cửa sổ dõi theo bà, dùng hết tâm trí và sự kiên định của mình đếm từng bước một.

Bà chỉ nhớ rất rõ lời Mạnh Phù Dao, cúi đầu im lặng, đến nhà xí nữ, gặp Tiểu Dã.

Cuối cùng cũng đến được.

Vừa ngẩng đầu lên, bà liền nhìn thấy khuôn mặt nhi tử lộ ra nơi cửa sổ đối diện.

Bà ngây ngốc nhìn, không nói được lời nào, đôi mắt ửng đỏ.

Tĩnh thái phi kiễng chân lên, với tay xuyên qua ô cửa sổ nhỏ đầy bụi bặm, cố gắng vươn tay về phía nhà xí nam, để sờ mặt nhi tử mình.

Chiến Bắc Dã khẽ khàng bẻ gãy thanh chắn cửa sổ, đặt mặt mình lên bệ ô cửa.

Khoảnh khắc này, hai mẹ con không thể nào kìm được nước mắt, Chiến Bắc Dã đưa tay lau nước mắt trên mặt mẹ mình, cảm thấy phút giây này vui mừng không tả xiết, để mặc nước mắt tuôn rơi.

Hai mẹ con cùng khóc rồi cùng nhìn nhau cười.

Đúng lúc này vọng đến tiếng hô: "Bệ hạ giá lâm!"

Chiến Bắc Dã đột nhiên giật mình, Mẫu phi hân cũng lập tức hốt hoảng, dù bà không hiểu chuyện gì song cũng vô cùng hoảng sợ.

Chiến Bắc Dã nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của Mẫu phi mình liền hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế.

Không thể xung động.

Vẫn chưa đến thời khắc cuối cùng, Mạnh Phù Dao thông minh ranh mãnh, võ công cũng cao, chắc hẳn sẽ đối phó được với Chiến Nam Thành. Nếu lúc này hân mạo hiểm xông ra, có khi sẽ khiến nàng gặp nguy hiểm.

Nàng bảo hân, tin tưởng nàng.

Chiến Bắc Dã hít một hơi thật sâu, mùi ô uế của nhà xí xộc vào mũi, hân nắm tay Mẫu phi, vỗ về trấn an bà.

Tiếp đó chờ đợi.

Ánh đao chợt lóe!

Tựa như ánh chớp phát sáng nơi chân trời, chỉ trong thoáng chốc đã vượt qua không gian bao la, vạch nên chín vạn dặm ráng hồng trong bóng đêm dày đặc, hướng thẳng tới kẻ địch!

Mạnh Phù Dao dùng toàn bộ sức lực của mình, ra một chiêu nhanh nhất.

Tuyết quang bùng sáng khắp cả phòng, người bên ngoài ai cũng sợ hãi, Mạnh Phù Dao hung hãn nhanh nhẹn tựa như chim Ưng, quát khê: "Vương gia báo thù!"

"Xoẹt-" Cơ hồ ánh đao vừa lóe lên thì đã quét về phía ngực Chiến Nam Thành, Chiến Nam Thành hết sức bình tĩnh nhanh chóng thoái lui, y giận dữ vô cùng, song lại không giao đấu với Mạnh Phù Dao mà lùi thật nhanh vào trong phòng.

Mạnh Phù Dao cười lạnh, "Cơ quan?" Đao trong tay nàng đột nhiên sáng bùng ánh sáng xanh, bổ về phía đỉnh đầu Chiến Nam Thành, y theo bản năng nghiêng đầu qua một bên, trong tích tắc ấy thì đao khí đã quét ngang cổ y, Mạnh Phù Dao nhanh tay túm chặt cổ Chiến Nam Thành.

"Ngốc quá, đây là hư chiêu, hư chiêu mà người cũng không biết à?" Nàng cười ha ha ha. Chiến Nam Thành hừ lạnh, đột nhiên giơ ngón tay.

Mạnh Phù Dao liền siết chặt cổ y hơn nữa, khiến cả người y mềm nhũn, nhưng ngón tay kia của y cực kì mau lẹ đã bắn ra một thứ gì đó phát ra tiếng vang "đùng", trong khói mù lan tỏa đột ngột xuất hiện một người, xông tới giao chiến với Mạnh Phù Dao. Ánh lửa trong tay người này phát ra tiếng "khì khì" đánh dội lên vách tường phát ra tia sáng khắp phòng, đồng thời cũng tạo nên tiếng ầm ầm vang dội.

Các thủ vệ bên ngoài nghe thấy tiếng động lập tức chạy vào.

Chiến Bắc Dã cũng quát lên một tiếng chói tai, đập bay nóc nhà xí nam, liên tiếp giết chết mấy thủ vệ chỉ trong thoáng chốc, thân hình họ rơi xuống mặt đất liên chạm trúng phải cơ quan nào đó, tiếng nổ bùm bùm bùm rền vang, một trận mưa tên bắn ra khắp bốn phía, lại khiến các thủ vệ vòng ngoài chết thêm một lượt.

Chiến Bắc Dã ôm Mẫu phi mình trong ngực, để bà bám chặt cổ hăn, dùng vải mỏng bịt mắt bà lại, nói thật nhỏ: "Mẹ đừng nhìn, ôm chặt con."

Tĩnh thái phi tựa vào vòm ngực to rộng của con trai, mỉm cười gật đầu.

"Bụp," Chiến Bắc Dã đá văng vách gỗ cửa nhà xí, lạnh lẽo cười bay ra từ đám bụi mịn mù, nhưng không xông về phía cửa Hoàng cung mà xách một hai thi thể gần kề lên để che chắn trước người, xoay người thẳng tiến vào phía trong đại điện.

Phù Dao, ta tới đón nàng.

Điện Trùng Liên đèn đuốc bừng sáng, tiếng bước chân vội vã lộn xộn vang lên, cung nữ trên tường bắn ra tên bay đen kịt, cửa hai bên thiên điện được mở ra, một khẩu pháo to kèn xuất hiện.

Chiến Bắc Dã vẫn một đường xông thẳng về phía trước, thủ vệ không ngừng ngã xuống theo từng bước chân hăn.

"Chặn hăn lại, bệ hạ ở bên trong!" Vô số thủ vệ xông tới, tạo thành một bức tường người, ánh đao bóng kiếm dày đặc tựa như rừng rậm lạnh lẽo âm u, cùng chĩa thẳng về phía Chiến Bắc Dã.

"Ầm", Chiến Bắc Dã vừa mới bước lên bậc thang cửa điện, bậc thang này đột nhiên sụp xuống.

Chiến Bắc Dã hét lên, phóng mình lên không trung như Diêu Hâu giang rộng cánh bay vút lên cao, vững chắc mạnh mẽ.

Tiếng quát khê từ điện Trùng Liên vọng ra: "Bắn!"

"Vù vù!"

Những mũi tên đen như mây mù vần vũ, tựa như một đạo thiên lôi từ trên trời cao đánh xuống Chiến Bắc Dã.

Bên ngoài điện giao tranh kịch liệt, máu tươi lai láng.

Bên trong điện hai cao thủ không ngừng đấu trí đấu dũng.

Khói độc màu vàng không ngừng lan tỏa, phủ vào mặt Mạnh Phù Dao.

Nàng chẳng hề chớp mắt, thờ ơ như không, túm chặt Chiến Nam Thành chắn trước mặt mình.

Ánh mắt Chiến Nam Thành trở nên đỏ ngầu, hẳn không ngờ cô gái này lại ứng biến nhanh nhẹn và quyết liệt như vậy, người bình thường trong tình cảnh này đều trốn chạy, vậy mà cô gái này lại muốn cùng hắn chết chung.

Mạnh Phù Dao vẫn không chịu buông tay, rất bí ối cười hà hà nói: "Đồng quy vu tận với Hoàng đế Thiên Sát là một vinh quang."

Phía bên trên lại phát ra tiếng hừ lạnh, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa nhạt nhẽo, như có như không, như mây trôi bồng bềnh lơ lửng.

Tiếng hừ lạnh vừa thốt ra, sương mù vàng liền tán mát.

Sắc mặt Chiến Nam Thành đang xám xịt như tro tàn bỗng chốc liền sáng rỡ, nếu không phải Mạnh Phù Dao đang siết chặt cổ họng hắn, có lẽ hắn sẽ mừng đến nỗi hét toáng lên.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao rất đổi lạnh lẽo, nàng nhanh chóng giơ đao lên, ánh đao lóe sáng, trên đao loáng thoáng in bóng một nữ nhân tóc dài hoa râu, trường bào màu xám trắng, khí chất thanh thoát nhẹ nhàng như mây bay. Mặc dù vẫn bất động, nhưng người nhìn lại cảm thấy như đang lướt trôi, khiến người ta hoa mắt.

Bà uể oải "di chuyển" trên xà nhà, vẻ như vô cùng chán nản, tiện tay nhổ một sợi tóc bạc đặt trong lòng bàn tay nhìn đến thất thần, nhàn nhạt nói:

"Hoàng đế Thiên Sát thật vô dụng, ta chỉ vừa đến chậm một chút, cứ nhiên lại suýt bị một tiểu nữ tử giết chết."

Chiến Nam Thành sắc mặt tái xanh, Mạnh Phù Dao thì cười hì hì, "À, vị tiền bối yêu quý trên xà nhà kia, đừng xem thường Hoàng đế Thiên Sát nha, người ta đánh nhau không được, nhưng bản lĩnh khác không có nhỏ đâu. Âm mưu quý kế đầy người, ngầm mai phục thủ vệ khắp nơi để thủ tiêu em trai của mình, nhỏ nhen ích kỉ."

Sắc mặt Chiến Nam Thành chẳng còn màu gì nữa, nghiêng răng ken két, nhìn Mạnh Phù Dao như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, Mạnh Phù Dao cũng chòng chọc nhìn hằm không chút nhượng bộ, chẳng hề che giấu nét căm hận trong đôi mắt mình, điềm nhiên nói: "Thế nào? Muốn giết ta à? Thật ra ta cũng rất là muốn giết chết người, nếu không phải mạng người còn chút hữu dụng, một đao vừa rồi của ta đã giết chết người rồi, người đúng là đồ ghê tởm còn không bằng heo chó nữa đó!"

Nàng càng nói càng tức, hình ảnh Hắc Phượng kỳ bị chết vô số, Chiếu Bắc Dã lệ rơi đầy mặt nằm trên bờ tường nghe mẫu thân hát hiển hiện trong đầu nàng, khiến lòng nàng đau như cắt, không kìm được giơ tay lên tát vào mặt Chiến Nam Thành, "Mẹ kiếp, nhìn thấy người liền tức chết đi được, đánh người trước rồi nói sau!"

Tiếng bạt tai vang lên giòn giã, binh lính hộ giá vừa xông tới thấy vậy thì sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra, Mạnh Phù Dao nghiêng đầu liếc xéo Chiến Nam Thành, nham hiểm cười, "Hét đi, hét to lên, để bọn chúng vào đây càng đông càng vui, nhìn Hoàng đế Thiên Sát bị ta tát tai, mau đến đây xem đi, một người vào ta tát một cái, tặng không miễn phí, không cần mua vé vào cửa."

Cả người Chiến Nam Thành không ngừng run rẩy, sắc mặt thoát đầu là đỏ bừng, sau đó lập tức trắng bệch, rồi lại từ trắng bệch chuyển thành xanh mét - Y nhìn ra được Phù Dao là một kẻ lưu manh, nói được làm được. Y

đường đường là Hoàng đế Thiên Sát, trước mặt mọi người lại bị một kẻ hèn mọn tát tai, hỏi sau này y còn mặt mũi nào làm người nữa? Y bất đắc dĩ phải dùng ánh mắt ra hiệu: "Lui ra ngoài!"

Thủ vệ thấy vậy thì như gặp được đại xá, mặt đầy mồ hôi lạnh lui ra ngoài điện, nữ nhân thanh thoát như mây trên xà ngang lười nhác lên tiếng: "Tiểu cô nương, đừng có kiêu ngạo quá, ở ngay trước mặt lão nhân gia ta mà đập trái đập phải coi như không hề nể mặt ta, tát một hai cái là đủ rồi."

"Tiền bối à, ta nghe người nói vậy thì càng thích người hơn." Mạnh Phù Dao hớn hở, "Ta nghe lời người, tát hai cái nhé."

Nàng giơ tay giáng "bốp" lên mặt Chiến Nam Thành, mạnh đến nỗi gân xanh trên mặt cũng nổi lên, nhìn vẻ mặt tức giận cực độ của Chiến Nam Thành, vô tội nói: "Tiền bối bảo ta tát người hai cái."

Nữ nhân trên xà nhà lại nở nụ cười, bà hất mái tóc hoa râm thoát nhìn rất già nua, giọng nói lười nhác khiến người nghe cảm thấy buồn ngủ, song tiếng cười lại trong trẻo giòn giã mang theo khí thế bức người, "Ta thật thích tiểu cô nương này, đáng tiếc..."

Bà ta vừa nói xong, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài khe khẽ, tay áo bất ngờ lay động.

Ổng tay áo phất lên, Mạnh Phù Dao cũng lập tức đưa đao ra cản, một tiếng nổ vang rền, ánh sáng màu xanh lam va chạm mạnh mẽ với ánh sáng màu xám tối quỷ mị, Mạnh Phù Dao lui sang một bên, nàng nắm chặt thanh đao "Thí Thiên" cố gắng đứng vững lại. Ánh sáng màu xám tối như mây vần cuồn cuộn, không ngừng dồn dập lao về phía nàng.

Hai luồng ánh sáng va chạm vào nhau vô số lần rồi ngừng hẳn, một đoạn sau đó, một lọn tóc đen mun bị luồng kinh khí cắt đứt rơi xuống.

Đao phong đồn dập vun vút lướt sát mi tâm nàng, chỉ chừng xiu xiu nữa thôi đường như sẽ cắt nát mặt nàng.

Mạnh Phù Dao chẳng hề chớp mắt, mặt không đổi sắc hạ đao xuống, cười nói: "Ai da, tiền bối à, đa tạ người đã giúp ta cắt bớt mái tóc dài lồi thôi này."

Khuôn mặt nữ nhân áo xám lộ vẻ dò xét, sắc mặt trắng bệch, ngũ quan thanh tú, hàng mày hơi chênh chếch, tựa như chữ "Nhất" do các học giả tiếng tăm viết thư pháp, ánh nhìn hời hợt không đoán được bất kì điều gì.

Mạnh Phù Dao đảo mắt, lòng thầm nói - theo giọng điệu và võ công của người này, chẳng lẽ là một trong Thập đại cường giả? Trong Thập đại cường giả, Ngọc Hành không biết là nam hay nữ, Vân Hồn và Vụ Ẩn đều là nữ, không biết người này là ai đây?

Nàng vẫn tiếp tục kề đao lên cổ Chiến Nam Thành, cười hì hì, nhìn thẳng vào mắt người trước mặt.

Nữ nhân áo xám nhìn Mạnh Phù Dao chăm chú, lên tiếng: "Căn cốt rất tốt, đáng tiếc.."

Mạnh Phù Dao lập tức giương đao.

"Vù-"

Một luồng sóng nước thành linh cuộn cuộn dưới chân nàng, tựa như nước sông bỗng dựng dâng lên đến tận trời cao, tựa như có một sức mạnh siêu nhiên giữ chặt chân nàng. Mạnh Phù Dao cảm thấy cổ chân căng cứng, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị sức mạnh siêu nhiên kia hất văng ra ngoài.

Nàng té nhào, lăn tròn mấy vòng dưới đất, đập vào vách tường phát ra một tiếng ầm thật mạnh, sau đó thì ho khan rồi khạc ra một ngụm máu tươi.

Nữ nhân áo xám kia lại nói: "Đáng tiếc..."

Ầm một tiếng, Mạnh Phù Dao bị hất đụng vào góc bàn, gãy mất một nửa chiếc răng.

"Đáng tiếc..."

Ầm, Mạnh Phù Dao lại bị hất văng lần nữa, cánh tay cọ xát trên mặt đất bong ra một mảng da.

"Đáng tiếc.."

"Rắc rắc!" Ngón tay đang cầm đao của Mạnh Phù Dao đột nhiên bị gãy.

Thế nhưng, trước sau tay nàng vẫn nắm chặt Chiến Nam Thành.

Cho dù bị đánh đến thương tích đầy mình, chảy máu, bong da, xương gãy, thế nhưng Mạnh Phù Dao cũng không buông tay.

Chủy thủ trên tay nàng vẫn kề trên cổ Chiến Nam Thành khi nàng ngã té thì y cũng vậy, khi nàng chảy máu thì y cũng chảy máu, không nhiều hơn cũng không kém hơn nàng dù chỉ một giọt, khiến Chiến Nam Thành thất kinh hồn vía.

Nữ nhân áo xám cuối cùng cũng ngừng tay, nhìn Mạnh Phù Dao lâu thật lâu, lắc đầu nói: "Ta thật sự chưa bao giờ thấy nữ tử nào vừa mạnh mẽ lại vừa ngoan cố như vậy."

"Tiền bối." Mạnh Phù Dao phun một ngụm máu tươi lên mặt Chiến Nam Thành, sau đó lấy Hoàng bào thêu rồng của y lau miệng, trên mặt vẫn treo nụ cười, "Tiền bối biết rõ là ta không đánh thắng người được, song với thực lực của ta, chỉ cần ta không sợ chết thì y không thể nào thoát được. Nếu ta bị tiền bối giết chết, ta sẽ kéo y cùng chết theo."

"Người cần gì làm thế?" Nữ nhân áo xám trên xà nhà nhíu mày nhìn nàng, "Có đáng không? Tại sao?"

Mạnh Phù Dao im lặng, chủ thủ trên cổ Chiến Nam Thành vạch một đường, máu tươi chảy xuống, đáy mắt nàng lộ rõ sự lạnh lùng, cười khẩy đáp, "Vì những người đã chết."

Nữ nhân áo xám nhìn nàng, lâu thật lâu sau lên tiếng, "Người là một nhân tài, vì sao lại liều mạng như vậy? Người thả y ra, ta cam đoan y sẽ tha cho người."

"Bây giờ là ta không thả y, không phải là y tha mạng cho ta." Mạnh Phù Dao cười nhẹ bằng, "Tiền bối sai rồi."

Nữ nhân áo xám bất đắc dĩ liếc nhìn Chiến Nam Thành, lẩm bẫm, "Lẽ ra ban đầu ta không nên nhận lễ vật của nhà họ Chiến..." Suy nghĩ một đoạn bà nói tiếp, "Ta cho người một sợi tóc trắng của ta, sau này có thể nó sẽ cứu người một mạng."

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm vị cường giả vừa ngâm thơ vừa võ công cao cường trước mặt, lễ phép đáp, "Tiền bối, sau này tóc ta cũng sẽ bạc trắng và dài, không chừng còn sẽ nhiều hơn cả người, nên không cần tặng cho ta đâu."

"Ừm..." Nữ nhân áo xám bực bội đứng lên, đưa tay vuốt mái tóc dài của mình, "Vậy ta không thể làm gì khác hơn là giết chết người."

Chiến Bắc Dã ở trong không trung.

Trước mặt hắn là một hố sâu, sau lưng hắn tên bắn như mưa, hơn nữa hắn còn ôm Mẫu phi trước ngực, chỉ còn lại một tay chống địch.

Nếu không phải vì đang ôm Mẫu phi thì chỉ cần hắn tung người một cái là đã có thể thoát thân.

Tuy nhiên hắn lại siết chặt Mẫu phi vào lòng hơn nữa, quát to:

"Lên."

Sau đó một đường giết chóc xông thẳng vào bên trong điện, thị vệ tập hợp nơi cửa điện càng lúc càng đông hơn, ngăn cản Chiến Bắc Dã.

"Ai cản ta sẽ chết!"

Chiến Bắc Dã xưa nay luôn lời ít ý nhiều, cũng luôn nói được là làm được, trường kiếm trong tay chỉ một chiêu đã xuyên qua ba người, máu tươi bắn ra vấy khắp người hắn, Chiến Bắc Dã cười lạnh nói: "Ta rất thích giết người, cảm ơn các người đã giúp ta toại nguyện."

Máu tươi bắn tung tóe hòa những mảnh xương vỡ vụn phát ra tiếng kêu răng rắc, số người chết không ngừng tăng lên.

Chỉ có cảnh chém giết mãi không ngừng.

Mắt hắn đã hóa màu đỏ thẫm.

Nhưng hắn vẫn thấy được Mạnh Phù Dao thân hình nhếch nhác dính đầy máu đang uy hiếp Chiến Nam Thành nghe thấy nữ nhân áo xám trên xà nhà nói: "Ta đành phải giết người."

Hắn tức thì xông vào với khí mãnh liệt, cuồn cuộn như một cơn gió lốc, tập kích nữ nhân áo xám trên xà nhà. Nữ nhân áo xám liếc mắt nhìn hắn, lưỡi nhác cắt tiếng, "Đến một người thì giết thêm một người, không phải tốn thời gian của ta."

Chiến Bắc Dã cười lạnh, hét vang:

"Muốn giết nàng, trước hết giết ta!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Lòng Nàng Đã Quyết

Nữ nhân áo xám trên xà ngang gật gật đầu:

"Giết hết."

Mạnh Phù Dao lại đột nhiên nói: "Chiến Bắc Dã, đứng lại!"

Chiến Bắc Dã không để ý tới nàng, giận dữ đi về phía nữ nhân áo xám, Mạnh Phù Dao liền thét to, "Ai da."

Tiếng gió thổi đưa, Chiến Bắc Dã dừng bước, xoay người đi đến bên cạnh Mạnh Phù Dao, "Sao vậy, đau ở đâu vậy?"

Lần này đến lượt Mạnh Phù Dao không thèm nhìn hắn, liếc hắn một cái rồi nói với nữ nhân áo xám, "Vân Hồn tiền bối, bà là người của Chiến gia, muốn giết ai thì giết, nhưng với người này thì..."

Nàng chỉ Thái phi đang ở trong lòng Chiến Bắc Dã, "Người tội nghiệp đã chịu đủ khổ nạn nhân gian này, bà cũng muốn giết sao?"

"Nói hắn thả bà ta ra, ta không muốn giết kẻ không liên quan."

Vân Hồn nói một cách vô tư lự, cũng không hỏi tại sao Mạnh Phù Dao biết thân phận của bà.

"Bà giết chúng tôi, tha cho Thái phi, một mình bà ấy có thể sống không?" Mạnh Phù Dao lớn tiếng cười nhạo, "Ta không giết bá nhân, bá

nhân vì ta mà chết, đạo lý này bà không biết hay sao?"

"Ta bảo Chiến Nam Thành không giết bà ta." Vân Hồn nhúu đôi lông mày mảnh gọn.

"À, tin một con lợn còn hơn tín Chiến Nam Thành." Mạnh Phù Dao oán than rồi tiếp tục nói, "Lợn còn có tình người hơn y."

"Vậy thì phải làm sao?" Vân Hồn trợn mắt lên có chút hoang mang, nhìn nàng hỏi ngược lại, "Người thấy nên thế nào?"

"Ừm, khó thật." Mạnh Phù Dao chau mày, trầm ngâm suy tư, "Thế này vậy, chúng tôi chết ở đây, để lại bà ta trong cung cũng bị chết, như vậy chẳng khác nào bà đã hại kẻ vô tội, chẳng bằng chúng tôi cùng ra ngoài cho bà giết. Chết ở bên ngoài vẫn tốt hơn chết ở trong cung."

Lời của Mạnh Phù Dao vừa dứt, Chiến Nam Thành liền phun ra một ngụm máu tươi, y không nói được, chỉ còn cách cầm tức nhìn Mạnh Phù Dao khoa môi múa mép, dùng ánh mắt van lơn cầu xin cứu tinh duy nhất của mình là Vân Hồn.

Vân Hồn không lên tiếng, bà ta trông vừa già nua lại vừa trẻ trung, vừa từng trải lại vừa ngây thơ, ánh mắt khi cười của bà ta tựa đám mây lúc tụ lúc tan, lúc hoảng hốt lúc tinh anh. Bà ta nắm ống tay áo, lơ đãng nhìn Thái phi, bình thản nói: "Ta thấy bà cũng rất dễ nhìn, hơn nữa khó mà có người trên thế gian này lại còn thê thảm hơn ta. Không được giết."

Mạnh Phù Dao đáp lại ngay, "Đúng đó, giết bà ta thì bà sẽ trở thành người thê thảm nhất, không được, nhất định phải có người làm đệm cho bà."

Vân Hồn cười nhẹ, chăm chú nhìn Mạnh Phù Dao, ngón tay nhịp khẽ khàng, "Nha đầu, đừng cho là ta ngốc, ta chỉ làm việc nên làm thôi."

Mạnh Phù Dao hớn hở cười, thâm nghĩ, lần đầu tiên gặp Thập cường giả lại là một bà lão tóc bạc ham vui, lúc thì tinh anh lúc thì ngây thơ, quả thật là một người khi trở thành truyền thuyết thì có hơi không bình thường mà.

Nhưng dù thế nào đi nữa cũng xem như đã tìm được cách, may mà nhân phẩm Chiến Nam Thành quá tệ, già trẻ đều không ưa y nổi. Vân Hồn rõ ràng ghét y, mà có lẽ là do vướng mắc trách nhiệm nên mới không thể để y chết mà thôi.

"Ta cho phép người đưa Chiến Nam Thành và Thái phi ra khỏi cung."

Nói rồi bà ta chậm rãi lấy ra một gói đồ ăn, những miếng vụn rơi lả tả xuống, rớt lên đầu Chiến Nam Thành.

"Tuy nhiên người cũng không thể được quá nhiều lợi như vậy, sau khi ra khỏi cung, hai người phải cùng ta giao đấu một phen, bất luận thắng hay thua đều phải thả Chiến Nam Thành."

Mạnh Phù Dao quay đầu nhìn Chiến Bắc Dã, đây là kẻ thù của hắn, để hắn quyết định.

Chiến Bắc Dã chỉ nói, "Cơ hội giết y còn rất nhiều."

Chiến Bắc Dã nhìn Mạnh Phù Dao, trong lòng đầy thương cảm và biết ơn. Hôm nay vốn nghĩ chỉ gặp được Mẫu phi, không dám mong có thể cứu bà ra, đâu ngờ sự việc biến đổi khôn lường. Những tưởng Mẫu phi sẽ không thể nào thoát ra khỏi tù trong lao tù, giờ chỉ qua mấy lời của Phù Dao mà thấy được tâm tính của Vân Hồn cường giả, dù bà ta đồng ý ra ngoài cung quyết chiến. Chỉ cần ra khỏi cung, Hắc Phượng kị tiếp ứng, tính mạng của Mẫu phi sẽ an toàn, điều này quan trọng biết chừng nào đối với hắn.

Đây đều là vì có Phù Dao, một cô gái không bao giờ đầu hàng trong bất kì hoàn cảnh khó khăn nào, là người tạo ra sự có thể trong những điều kiện

không thể.

Ánh mắt Chiến Bắc Dã lướt qua cơ thể đầy thương tích của nàng, thấy nàng vẫn tươi cười như thường. Không biết là ban nãy, trước khi hấn xông vào, nàng đối phó với một trong Thập đại cường giả - Vân Hồn như thế nào mà vẫn giữ được con tin trong tay mình?

Chiến Bắc Dã ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn những hình tượng Long Phụng được điêu khắc trên trần, Thái phi trong lòng hấn bỗng nhiên khe khẽ cất tiếng: "... Con dâu."

Toàn thân Chiến Bắc Dã chợt cứng đờ, hít thật sâu một hơi rồi thở mạnh, Vân Hồn trên xà ngang nói vọng xuống, "Đúng, con dâu, không phải con dâu thì sao có thể làm như vậy. Người thật có phúc, nha đầu này thật xứng với tiểu tử ngốc của nhà người."

Mạnh Phù Dao trề môi khó xử, "Tiền bối, người chưa từng nghe qua câu, "Hồng nhan tri kỷ sinh tử bằng hữu" sao?"

"Hồng nhan tri kỷ."

Vân Hồn đột nhiên cười khẩy, dường như bị câu nói này đâm phải, giọng trở nên đanh lại, "Còn không mau đi, ta đang đợi giết người đây."

Khi tất cả cùng đi ra ngoài, toàn bộ cung Tây Hoa đều kinh ngạc.

Mạnh Phù Dao đứng trên bậc thang, cười thích thú, đẩy Chiến Nam Thành với hai vết xước trên má, nói: "Các đồng chí đã vất vả rồi, xin hãy tiếp tục vất vả, nào tên, nào đại pháo, nào địa đạo, nào máy móc, hãy đổi chỗ chúng cho nhau."

Đám thị vệ ngoan ngoãn làm theo chỉ đạo của Mạnh Phù Dao, cho mũi tên lấp vào nòng pháo, hướng nòng pháo vào nhau bắn, hai khẩu pháo nổ tan tành. Cung tên và vũ khí đều cho vào các máy móc, chỉ nghe một loạt

tiếng "lạch cạch", cung tên và vũ khí không biết bị phá hủy hết bao nhiêu mà kể. Đến đồng súng kíp được bổ sung sau cũng không tránh khỏi, tất cả bị ném xuống một hố sâu, Chiến Bắc Dã đá một tảng đá lớn xuống phá hủy chúng.

Khói bụi bốc lên, những cây sung kíp quý giá đắt tiền đều bị tiêu hủy sạch.

Người dẫn đội súng kíp trở về cung rồi lại quay trở lại là Lục Hoàng tử Chiến Bắc Hằng, người này có đôi mắt nhỏ dài, hơi xếch, sắc mặt nhợt nhạt, biểu cảm lạnh lùng, luôn nhìn chăm chú Chiến Bắc Dã, trước sau không lên tiếng. Khi đội súng kíp bị Chiến Nam Thành ra lệnh giao nộp vũ khí, ánh mắt Lục Hoàng tử này ánh lên, môi mấp máy, nhưng tuyệt nhiên vẫn không nói lời nào.

Vân Hồn giữ ống tay áo, đứng dưng nhìn, bà là người phục vụ cho Hoàng tộc Chiến thị, được lão Hoàng đế khi còn sống tìm mọi cách có được, bà đã hứa bảo vệ tính mạng toàn bộ Hoàng tộc trong lúc nguy hiểm, nên việc khác bà không thêm bận tâm.

Cả đoàn người dưới sự bảo hộ của thị vệ cùng đi ra ngoài. Ra khỏi cung, Mạnh Phù Dao ra lệnh, "Dắt ngựa lại đây, gia gia đây đi bộ mệt rồi!"

Chiến Bắc Hằng giơ tay ra hiệu, lập tức có thị vệ dẫn mấy con tuấn mã đến cho Mạnh gia gia, Chiến Bắc Dã ôm Mẫu phi nhìn mà cười, Mạnh Phù Dao cũng cười tươi rói rồi nhảy lên lưng ngựa.

Chiến Bắc Hằng thấy Mạnh Phù Dao nhảy lên lưng ngựa thì mắt chột lóe lên, song cơ bản là nàng chưa lên hân, mà tiện tay đẩy Chiến Nam Thành lên lưng ngựa trước.

"Á!"

Một tiếng kêu thảm thiết, từng giọt máu thi nhau rỏ xuống, mặt Chiến Bắc Hằng biến sắc, toàn thân Chiến Nam Thành run rẩy, một dòng máu chảy ra từ ống quần y, men theo vạt quần nhỏ xuống mặt đất. Mặt y đau đến biến dạng, mắt tròn tròn nhìn Chiến Bắc Hằng khiến gã lùi lại một bước, lấy bầy nói: "Bệ hạ..."

"Bệ hạ bị chọc vào đâu vậy, không phải chỗ sinh sản giống nòi chứ ạ?"

Mạnh Phù Dao đứng trên ngựa cười vang âm ỉ, vì bị gãy mất một chiếc răng nên tiếng cười có chút gì đó khó chịu, mặt lại bầm tím nên bộ dạng của nàng trông rất khó coi. Toàn bộ thị vệ cửa cung nhìn mặt nàng đang cười ngật ngèo mà trong lòng đều cảm thấy ớn lạnh.

Một nữ tử dùng cảm mà tinh tế, táo bạo mà thận trọng!

Mạnh Phù Dao khinh miệt liếc Chiến Bắc Hằng, "Trước mặt gia gia mà giở trò, người vẫn còn non lắm đấy!" Mạnh Phù Dao gạt tay hất chiếc yên ngựa có cắm kim vào mặt Chiến Bắc Hằng, "Đổi cho ta, đổi cái trên ngựa của người kia!"

Ngựa lại được dắt ra, Vân Hồn cũng lên ngựa, thị vệ và Ngự lâm quân đều đi theo phía đằng sau. Khi đến ngoài cổng cung thứ hai, đột nhiên có tiếng nổ phía trước, tiếp theo là tiếng la hét, tiếng vó ngựa rầm rập rung cả mặt đất, chốc lát sau lửa cháy bùng lên đỏ rực, hắt hồng cả mặt người.

Tất cả đều ngẩng đầu lên, thấy thị vệ ở cửa cung phía trước đang gấp gáp vừa lăn vừa trèo quay lại, hét lớn: "Hắc Phượng kị tấn công thành rồi."

Như hưởng ứng lời vừa rồi, phía trước lại có một tiếng nổ lớn, giống như âm thanh pháo bắn vào cổng thành, cùng lúc đó tiếng đồng thanh hô của hàng ngàn người phía ngoài cổng thành tựa như tiếng sấm vang, "Giết, giết hôn quân!"

"Phản rồi!" Chiến Bắc Hằng giận dữ gằn giọng, ánh lửa soi rõ gương mặt tím tái vì giận dữ của gã, "Chỉ có ba nghìn người mà dám tấn công Hoàng cung, xem ba vạn Ngự lâm quân và quân đội trấn giữ Kinh thành là vô hình sao? Người đâu, truyền lệnh!"

"Ai ôi, khi nào thì thay đổi Hoàng đế rồi vậy?" Mạnh Phù Dao cao giọng hơn Chiến Bắc Hằng, chớp mắt hỏi Chiến Nam Thành, "Người thoái vị rồi hả? Vẫn chưa mà, thế sao lại có người sắm vai người diễn tuồng tích cực như vậy?"

Chiến Nam Thành cảm hận liếc Mạnh Phù Dao rồi lạnh lùng nhìn sang Chiến Bắc Hằng, Chiến Bắc Hằng đón ánh mắt của Hoàng đế mà trong lòng sợ hãi không thôi. Gã biết hôm nay đã đắc tội triệt để với Hoàng huynh mình, nếu gã vẫn sống được thì tương lai sau này cũng chẳng còn cơ hội gì tốt đẹp đến với gã. Hơn nữa Chiến Nam Thành bấy lâu nay đại quyền độc hành, bản thân nói cho cùng thì gã cũng chỉ là quan cán vương gia, được quản Ngự Lâm quân là chỉ là hình thức, người hạ lệnh trực tiếp vẫn là Chiến Nam Thành. Trong lòng Chiến Bắc Hằng tính toán mấy hồi nhưng rốt cuộc vẫn vô vọng, đành cúi đầu im lặng đi.

Chiến Bắc Dã vung trường kiếm lên, ra lệnh cho thị vệ canh giữ cổng thành: "Mở cửa!"

Chiến Nam Thành im lặng vẫy vẫy tay, cửa mở ra, đoàn người đi qua, mấy vạn Ngự Lâm quân đi theo phía sau trông như một đoàn người hộ tống rầm rộ. Cửa cung phía ngoài được mở ra, đưa mắt nhìn có thể thấy rừng đao tua tủa của Hắc Phượng kỵ bên ngoài, đang hùng hực sát khí đuổi giết thủ vệ ngoài cổng thành, cũng thừa dịp Ngự Lâm quân bởi vì Hoàng đế bị khống chế mà không dám hành động, càng khiến cho họ dễ dàng tắm máu những thủ vệ bên ngoài, đuổi cùng giết tận không chừa một ai, cửa cung mở toang vậy mà không một thủ vệ nào có thể trốn được. Một cơn gió lớn thổi qua quảng trường phía trước, từng chùm từng chùm huyết hoa rơi xuống nền đá cẩm thạch nhẵn bóng.

Hắc Phượng kì nhìn thấy Hoàng đế bị khống chế thì cất tiếng reo hò hoan hô vang dội.

Chiến Bắc Hằng lên tiếng, "Chúng ta đã đình chiến, người vẫn còn thừa dịp cạy Hắc Phượng kì ý mạnh hiếp yếu sao?"

Gã không nhận ra Chiến Bắc Dã - Chiến Bắc Dã đã đeo mặt nạ da người, cũng rất ít lên tiếng, giọng điệu khi nói chuyện cũng thay đổi, tuy có quan hệ huyết thống anh em, có điều bởi vì huynh đệ không hợp, lại rất ít khi gặp mặt, nên tựa như hai người xa lạ.

Theo suy nghĩ của huynh đệ Chiến gia, Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã là một cặp đôi, xông vào Hoàng cung là để trả thù, tiện thể cứu luôn Mẫu phi của Liệt vương điện hạ.

Chiến Bắc Dã lạnh giọng cười, nói: "Người tưởng việc lấy mạnh hiếp yếu chỉ có Hoàng tộc Chiến thị làm được hay sao, người khác không thể làm được à?"

Lúc này Hắc Phượng kì đã chỉnh đốn lại đội hình, xông vào cung nghênh đón Chiến Bắc Dã, ngựa chưa đến mà sát khí đã bao phủ, tiếng "Sát" đồng loạt vang rền, Chiến Nam Thành và Chiến Bắc Hằng nghe thấy đều nhúm mày.

Hai tuần mã đi đầu dừng lại, đều là thiếu niên, thuật cưỡi ngựa cao siêu vô hạn, ánh mắt sắc bén bức người, toàn thân hừng hực sát khí và dũng khí, một người có đôi mắt sâu như màn đêm, tuy ngồi trên ngựa nhưng cũng thấy được dáng vẻ cao lớn vững chãi tựa như ngọc thụ lâm phong.

Mạnh Phù Dao thấy người này, suýt chút nữa đã bật kêu thành tiếng.

"Vân Ngấn!"

Sao hẳn lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Vân Ngấn nhìn thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt Mạnh Phù Dao thì cũng nghi hoặc, lập tức nhìn kỹ gương mặt dịch dung đã bị sừng tấy của nàng, sau đó nhìn sâu vào đôi mắt nàng.

Mắt hần tức thì sáng lên, tựa như vầng dương nhô lên từ biển xanh sâu thẳm, tỏa ánh nắng ấm áp soi sáng trời cao vạn dặm biển rộng mênh mông, óng ánh long lanh rạng ngời.

Mạnh Phù Dao biết hần đã nhận ra mình, liền nhe hàm răng đã bị gãy một chiếc cười toe toét.

Vân Ngấn chăm chú nhìn nàng, trên khuôn mặt trắng ngần mà lạnh lùng ấy hiển hiện vẻ bất đắc dĩ, hần tiến đến bên cạnh Chiến Bắc Dã đón lấy Thái phi, Thái phi theo bản năng muốn cự tuyệt nhưng Chiến Bắc Dã kề sát tai bà nói nhỏ: "Huynh đệ của con."

Thái phi lập tức yên tĩnh để cho Vân Ngấn đón lấy mình, sau đó có một nhóm Hắc Phượng kị tiến lên hộ tống Thái phi, một cơn gió vù vù lướt đi.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao không ngừng chớp sáng, nàng cảm thấy những người bên cạnh Chiến Bắc Dã quá mức thần kì, hần chỉ là một Vương gia mà lại nằm trong tay đội quân Hắc Phượng kị có trang bị vũ khí cao cấp nhất Đại lục Năm châu này. Nào là cung tiễn tốt nhất, áo giáp thượng hạng, lời đạn trân quý, những thứ này ở Đại lục Năm châu không phải có tiền là mua được, lẽ đương nhiên cũng không phải do Chiến Nam Thành cấp cho hần, bỗng lộc hần thì lại càng ít hơn, sao hần có thể có được những trang bị như vậy?

Còn có nhóm người này là thế nào? Làm thế nào có thể ẩn thân được ở nơi canh gác sâm nghiêm như thế này, lại có thể tập hợp thần tốc vào lúc này đây? Mà hình như tất cả đều biết hình dáng của Thái phi, bọn họ ở đâu trong kinh thành này chứ?

Đến cuối cùng thì ông ngoại Chiến Bắc Dã đã để lại cho hãn bao nhiêu người hoạt động bí mật trong cung?

Nhưng giờ không phải là lúc để hỏi những vấn đề này, Mạnh Phù Dao nhìn ánh mắt thân thiết của Vân Ngấn, bất giác nhoẻn môi cười, sau đó nói với Vân Hồn: "Tiền bối à, nếu chúng ta giao chiến ở Kinh thành thì thật sự quá kinh hãi thế tục, tiền bối thấy chúng ta ra ngoài thành có được không?"

Vân Hồn không thể không gật đầu, có chút ưu sầu khi nhìn thấy ánh trăng dần dần nhạt đi.

Chiến Bắc Dã nói: "Ở phía Tây núi Lạc Phượng có một khu rừng, thích hợp quyết chiến."

Mạnh Phù Dao hồi hộp không thôi, trong mắt lóe lên sự hưng phấn, lần đầu tiên trong đời nàng khiêu chiến với nhân vật tuyệt đỉnh thiên hạ, nhưng lại không hề có chút cảm giác sợ hãi, chỉ cảm thấy nhiệt huyết hừng hực sục sôi.

Lòng vẫn còn đương hồi hộp, đột nhiên Vân Ngấn tiến lại gần nàng, sau đó Mỗ đại nhân từ trong tay áo hãn chậm chậm bò ra.

Mạnh Phù Dao giật mình, không phải Nguyên Bảo đại nhân đi uống rượu ở khách điểm đó chứ? Hai kẻ này qua đêm ở khách điểm?

Nguyên Bảo đại nhân thân mật cọ cọ lên vai nàng, ôm hun mặt nàng, cẩn thận sờ sờ khuôn mặt sưng tấy của nàng, chít chít, "Chỉ có ta và chủ tử mới có thể bắt nạt nữ nhân này thôi, người khác đừng hòng." Nó lập tức nổi giận đùng đùng, ngoảnh đầu lại nhìn thấy Chiến Nam Thành, cho rằng tên này là đầu sỏ gây chuyện, liền phóng qua đó với tư thế "lộn vòng 360 độ, giang chân 180 độ."

Trên mặt Chiến Nam Thành hiển hiện vết móng chuột cào hồng hồng, và năm dấu tay của Mạnh Phù Dao, trông rất tức cười.

Nguyên Bảo đại nhân cào xong vẫn còn chưa hả dạ, bò lên đầu Chiến Nam Thành, ì à ì ạch gỡ mũ Hoàng đế lấy ngọc phỉ thúy và bảo thạch cất vào ống tay áo Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao hớn hở vui mừng, lệ nóng doanh tròng ôm Nguyên Bảo đại nhân, "Tri kỷ nha, biết gia gia ta cần một số tiền bồi thường thuốc men..."

Lúc này đoàn người đã đến núi Lạc Phượng, mọi người đều đã xuống ngựa, Vân Hồn mãi nguyện đứng trên vách núi Lạc Phượng nhìn mọi người, nói: "Nơi này phong thủy rất tốt, các người chôn ở đây tốt lắm."

Chiến Bắc Dã thì thầm với Mạnh Phù Dao, "Phù Dao, chúng ta nhất định phải kéo dài cuộc quyết đấu tới lúc trăng lên."

Mạnh Phù Dao chớp mắt mấy cái, nhìn sắc trời, giờ mới chỉ là buổi sáng, kéo dài đến lúc trăng lên ư? Đối đầu với người đứng thứ sáu trong Thập đại cường giả - Vân Hồn, hai người bọn họ có thể duy trì trận đấu đến lúc đêm khuya sao?

Chiến Bắc Dã nói: "Nhược điểm ở tay... Phù Dao, không cho nàng liều mạng, ta dù chết cũng sẽ bảo vệ nàng."

Mạnh Phù Dao đưa tay điểm huyết Chiến Nam Thành, từ tốn cất tiếng, "Phiền người thêm một ngày nữa, cảm ơn nha."

Nàng mỉm cười tiến lên một bước, Chiến Bắc Dã bên cạnh cũng lập tức tiến lên một bước, Vân Ngấn lặng thinh suốt buổi cũng đột nhiên bước lên.

Mạnh Phù Dao tức tốc đẩy mạnh hăn ra, "Không được, nếu huynh mà làm vậy ta sẽ đẩy huynh xuống núi cho chết luôn."

"Cô đẩy đi." Vân Ngấn đứng bất động, lên tiếng: "Đẩy xuống ta lại bò lên."

Mạnh Phù Dao chán nản, Chiến Bắc Dã đột nhiên bật cười, "Vân huynh, nghe nói huynh ở Thái Uyên là nhân tài khó gặp, hôm nay chứng kiến, quả nhiên là mở rộng tầm mắt."

Vân Ngấn mỉm cười đáp, "So với Mạnh cô nương thì chẳng đáng là gì, thế nên hôm nay hy vọng sẽ được cùng cô ấy kề vai tác chiến."

Hắn nhìn về phía Mạnh Phù Dao, đôi người đen nhánh chột bùng lóa sáng, hỏi nàng, "Có xứng hay không?"

Mạnh Phù Dao sờ sờ mũi, cảm thấy vận mệnh của mình hình như có chút gì đó không tốt lắm, vốn tưởng rằng Vân Ngấn là một người thành thật, không ngờ miệng lưỡi cũng láu lỉnh như vậy.

Nàng cúi đầu, nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân đang ngồi xổm trên đất, đột nhiên bước lên một bước.

...

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn con chuột mập, triệt để á khẩu, chuột mập kia vẫn đứng ở đó, từ từ lấy trong túi nó ra một cái hột, giữ chặt trong móng vuốt.

Mạnh Phù Dao cười ha ha hỏi Chiến Bắc Dã, "... Thì ra đây là vũ khí mới của Nguyên Bảo đại nhân hả?"

Chiến Bắc Dã dở khóc dở cười, nhìn chuột mập, nói: "Đừng có làm loạn, việc này không phải đùa đâu."

Nguyên Bảo đại nhân căn bản là đâu có xem lời nói của hắn ra gì, tuy nhiên Vân Hồn ở đối diện thì nhìn chăm chăm Nguyên Bảo, vẻ mặt không tức giận cũng chẳng buồn cười, trái lại còn tràn đầy hứng thú, nghiêng đầu trầm tư.

Mạnh Phù Dao đột nhiên cử động.

Mạnh Phù Dao vốn luôn để ý đến hành động của Vân Hồn, vừa thấy bà ngần ra thì lập tức đạp chân xông ra ngoài như đạn pháo.

Người còn đang ở không trung mà thanh đao "Thí Thiên" đã phát ra ánh chớp đen nhánh, bổ thẳng xuống đầu của Vân Hồn!

Đối với một cao thủ thượng đẳng, cho dù đó là hư chiêu hay thực chiêu thì chiêu thức này vẫn không sao tưởng tượng nổi, nếu nói nhanh thì cũng không phải - mà phải nói là so với nhanh thì còn nhanh hơn, cả về sức lực và tốc độ đều đạt mức thượng thừa.

Mà hai người bên cạnh nàng cũng đều là những nhân tài kiệt xuất, so với Mạnh Phù Dao còn có nhiều trải nghiệm thực chiến hơn, thế nên khi nàng vừa mới lao thẳng về phía trước, tức thì một trái một phải cũng lao ra.

Một mạnh mẽ như sấm sét từ trời cao giáng xuống, một như gió đêm tràn đầy thống hận vượt qua đỉnh núi cao tận trời mây, khiến núi non run rẩy không ngừng. Đá vụn từ trên đỉnh núi bị gió thổi thốc phát ra âm thanh sột soạt rồi thì nhau tuôn xuống lưng chừng vách núi, thật lâu thật lâu sau đó mới nghe được tiếng đá rơi chạm đất.

Đỉnh núi trở lại yên tĩnh, tựa hồ như tiếng ầm vang vọng khắp không gian ban nãy khiến chướng khí và sương mù bao phủ khắp núi rừng, trong tích tắc đã bị ánh mặt trời vừa mới chiếu rọi làm cho từ từ tan biến hoàn toàn.

Vân Hồn chỉ miễn cưỡng mỉm cười, thông dong phát ống tay áo một cái về hướng ba người, tiện tay ngăn chặn đòn tấn công của họ. Khí lực toàn thân bà bắt đầu lưu chuyển, mỏng manh mềm mại như sương, thân thể thoát ẩn thoát hiện, rồi lại mạnh mẽ như mạch nước ngầm đang âm thầm chuyển động, từ khắp bốn phương tám hướng đổ về, sau đó lại trở nên cứng

rắn và trong suốt như thủy tinh bắn tung tóe khắp trời, ngăn cản toàn bộ công kích của ba người họ.

"Ầm." - Mạnh Phù Dao lao đến trước tiên liền bị bắn ra ngoài.

"Xoẹt." — Chiến Bắc Dã liền kề phía sau đã tung chiêu, kiếm khí sắc bén cách chừng một trượng của hắn đã cắt phăng vạt áo của nàng, bất ngờ bị bức lùi về phía ngoài, thân thể nghiêng thành một góc bốn mươi lăm độ để đỡ đòn phản công, mũi giày ma sát với mặt đất phát ra những tia lửa lấp lánh, mãi đến khi chạm vào vách núi, khó khăn lắm mới dừng lại được.

"Xoẹt." - Kiếm của Vân Ngấn luôn nhanh hơn Mạnh Phù Dao mấy phân, ánh kiếm của hắn lúc này đây không ánh mắt nào đuổi kịp, muôn vạn ánh kiếm xoay vần, rồi bất ngờ bắn thẳng về phía Vân Hồn, chỉ còn cách một phân thì đột ngột bà ta nhấc ngón tay lên, bỗng chốc biến mất ngay trước mắt Vân Ngấn, chỉ để lại một làn mây trắng.

Sau đó, trên không trung bỗng xuất hiện một đôi bàn tay trông mềm như nước lại rắn tựa sắt, nhẹ nhàng đẩy Mạnh Phù Dao về phía mũi kiếm của Vân Ngấn.

Vân Ngấn kinh hãi vội vàng thu kiếm lại, chưa kịp hoàn hồn thì Vân Hồn ở phía sau đột nhiên khẽ thổi, mây mù tầng tầng che lấp khiến Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn nhất thời đều không nhìn thấy đối phương đâu, đột nhiên ánh chớp lóe lên, nàng bất ngờ không kịp trở tay.

Chẳng biết từ lúc nào đối phương đã thay đổi phương hướng, phía sau lại là vực núi đen.

Mạnh Phù Dao rơi thẳng xuống núi.

Vân Ngấn lập tức xoay người giữa không trung, thẳng tắp lao xuống, một tay tóm chặt tay Mạnh Phù Dao, một tay bám chặt vào vách núi đen

lờm chớm cảm đầy đá nhọn, khiến tay hắt tủa máu tươi, lã chã rơi xuống như từng cánh hoa đỏ thắm, dính đầy trên mặt Mạnh Phù Dao.

"Giữ chặt ta..."

Ánh mắt của thiếu niên giữa lưng chừng vách núi không còn cất chứa sự điềm tĩnh nữa, những ngón tay trở nên lạnh buốt, Mạnh Phù Dao ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắt, đưa ta chùi máu trên gương mặt mình, mượn lực từ tay của hắt nhảy lên giữa không trung.

Gió mạnh thổi tới xua tan mây mờ, Vân Hồn không thể ẩn mình nữa, bà ngửa đầu nhìn, thành linh thấy được một ánh đao màu hồng tía bổ xuống đầu mình như là giội nước.

"Tốt."

Tự đáy lòng bà thầm khen, Vân Hồn không thể không thoái lui, ánh sáng chớp lóe, Nguyên Bảo đại nhân thừa dịp này đột nhiên phóng đến, cắn vào yết hầu bà ta.

Vân Hồn đưa tay lên búng, Nguyên Bảo đại nhân liền nhanh như chớp lao đi, Mạnh Phù Dao bắt được, Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn lập tức tận dụng khoảnh khắc chớp nhoáng này tấn công đối phương.

Vân Hồn khen, "Phối hợp hay lắm." Bà phát ống tay áo về phía ba người, tình anh nhận ra được hai nam tử kia luôn hết lòng bảo vệ cô gái, bèn lao thẳng đến tấn công nàng, khiến cho Chiến Bắc Dã cùng Vân Ngấn không thể tập trung công kích đối phương. Nhưng Mạnh Phù Dao là một nữ tử gan dạ lại dũng mãnh, võ công cũng chẳng hề kém cạnh một cường giả, không màng thương tích đầy người vẫn tiếp tục chiến đấu can trường, khí lực không dứt ý chí bất diệt, dù có bị thương tích trầm trọng đến đâu cũng quyết lòng chiến đấu cùng Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn đến cùng.

Nguyên Bảo đại nhân chăm chú quan sát để tìm kẽ hở, ánh mắt nó trở nên vô cùng ác độc, hễ thấy đối phương sơ hở liền giương móng tấn công tới tấp, còn Vân Hồn lại có hứng thú không ít đối với nó, cho dù chuột mập có khiêu khích đến độ nào thì bà ta cũng không nỡ ra tay độc ác, thế nên chuột mập kia càng không biết sợ hãi là gì, cứ xông đến dũng mãnh, cần được phát nào hay phát đó.

Bốn người một chuột đại chiến ròng rã hơn một canh giờ, một lúc lâu sau Nguyên Bảo đại nhân giương cờ rút lui trước, ba người đều chồng chất vết thương, chỉ cần liếc mắt nhìn liền thấy sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, hơi thở gấp gáp, nếu tiếp tục đánh e là sống dở chết dở, vì thế Mạnh Phù Dao đảo mắt nhìn mọi người rồi xuôi tay.

Vân Hồn ngạc nhiên, đang định ra chiêu tấn công thì ngừng lại, cất tiếng hỏi: "Làm gì vậy?"

"Nguyên Bảo đại nhân muốn đi đại tiện." Mạnh Phù Dao khẳng khái đáp, "Nếu không nó sẽ bị nghẹn chết."

Nguyên Bảo đại nhân bị đem ra làm lá chắn thì trợn trắng mắt, haiz, người không thể lấy lý do nào tao nhã hơn để kéo dài thời gian sao? Ví như là - Nguyên Bảo đại nhân muốn luyện múa, Nguyên Bảo đại nhân muốn tập hát, không được à?

Vân Hồn ngây ngốc, bà không ngờ Mạnh Phù Dao lại dám nói ra những lời như vậy, bèn bảo, "Đi đi."

Thế là Mạnh Phù Dao kéo hai người kia đi luôn, đưa chuột mập đi về phía núi đá, vừa đến đó thì cả ba đều đồng loạt thở ra, Mạnh Phù Dao cảm thấy xương cốt toàn thân đều như nát vụn, nhe răng trợn mắt than, "... Chiến Bắc Dã này, không chống đỡ được... đến lúc trời tối đâu, hu..."

Vân Ngấn hốn hển thở, một lúc sau mới hỏi, "Vì sao phải đợi đến lúc trời tối?"

“Ta cũng chỉ đoán à... Hay nói là hy vọng thôi... Hôm nay là ngày rằm...”
Chiến Bắc Dã trầm ngâm, cười khổ nói "Ráng chống đỡ đi, xem chúng ta có may mắn hay không."

Ba người tranh thủ thời gian để trị thương, Mạnh Phù Dao hào phóng đem Kim sang dược của Tông Việt ra phân phát miễn phí, "Uống thuốc đi, uống thuốc đi! Chết rồi có uống cũng vô dụng!"

Vân Hồn ngồi ở phía sau vách núi, nóng lòng không thôi, ước chừng Nguyên Bảo đã xong đâu đấy rồi mới cất tiếng "Tiếp tục thôi!"

Cuộc đại chiến lại được tiếp tục thêm mấy giờ nữa, người nào đó thì nhau bị ném văng ra ngoài và vào núi đá mấy lượt, máu tươi loang lổ trên mặt đất bằng, chiến lợi phẩm của họ là một đoạn ống tay áo, nửa cái móng tay và ba đoạn tóc bạc của Vân Hồn.

Mạnh Phù Dao lại giơ tay xin đình chiến lần nữa, "Nguyên Bảo muốn uống sữa..."

Sau đó nữa ba người lại có thêm mười tám vết thương trên mình, Chiến Bắc Dã đâm trúng một cánh tay của Vân Hồn.

Mạnh Phù Dao lại giơ tay lên, "Nguyên Bảo muốn đi tiểu."

Tiếp theo sau đó Vân Ngấn bị trúng một kiếm thành linh ngã xuống từ trên cao, Mạnh Phù Dao liều mạng tiếp được, hai người va vào nhau. Mạnh Phù Dao thở hổn hển đưa tay lên, "Nguyên Bảo... muốn..."

Sau đó tiếp nữa Mạnh Phù Dao thì thảo, "Trời tối rồi... trời tối rồi..." định tiếp tục bò ra chiến đấu thì bị Chiến Bắc Dã kéo lại, hắc lão đảo chĩa kiếm về phía Vân Hồn, "Tiền bối... mời..."

Sắc Hoàng hôn nhuộm thắm đất trời, tựa như hỏa châu cháy sáng, rực rỡ, đỏ thắm một màu, từ từ bao phủ núi rừng xanh ngắt, tựa như hy vọng mong

manh của họ đang dần dần lóe sáng lên. Nơi đáy mắt Chiến Bắc Dã lấp lánh ánh sáng, còn vẻ mặt Vân Hồn thì mỗi lúc một trở nên phiền não hơn.

Vân Hồn cũng đã mệt mỏi lắm rồi, vì chiến đấu kịch liệt gần hết một ngày, bà đã tung hoành thiên hạ năm mươi năm không địch thủ, hôm nay đã phải dùng hết toàn lực vậy mà cũng không thắng nổi ba tên nhóc con. Nơi mi tâm bà tỏa ra luồng khí trắng nhàn nhạt, đáy mắt hơi xanh xao, khoe môi vương tơ máu bị bà bực bội xóa đi.

Vân Hồn nôn nóng nhìn sắc trời, vẻ mặt biếng nhác đột ngột thay đổi, bà hừ lạnh, thân hình lướt bay, bàn tay nắm thành quyền, nơi khe giữa phát ra ánh sáng chớp lóe, nhắm thẳng vào ngực Chiến Bắc Dã, trong tích tắc đã vang lên tiếng sấm nổ ầm ầm.

Chiến Bắc Dã dùng toàn bộ sức lực còn lại để chống đỡ đòn này, khi hai người chạm nhau liền vang lên một tiếng dội đình tai nhức óc, Vân Hồn trượt về phía sau một bước phun ra một ngụm máu, Chiến Bắc Dã bị văng ra ngoài rồi rơi xuống như một mũi tên đứt đoạn.

Hắn rơi xuống bên cạnh Mạnh Phù Dao trên bãi đất đá lầy lội, bên cạnh là Vân Ngấn đã hôn mê bất tỉnh, Mạnh Phù Dao thở hổn hển lê đến gần hắn, thều thào, "... Mắt ta mờ quá, không nhìn thấy sắc trời nữa... Trời tối hẳn chưa?"

Lòng Chiến Bắc Dã vô cùng đau xót, đưa tay lên xoa nhẹ mi mắt nàng, cất tiếng, "... Sắp rồi..."

"Vẫn chưa tới... sao..." Mạnh Phù Dao thất vọng nhưng liền cười, đưa tay sờ soạng trên mặt đất, lăm bẫm, "Chiến Bắc Dã, chúng ta không thể kiên trì đến tối nữa rồi..."

Chiến Bắc Dã chậm rãi lau đi vết máu bên môi nàng, nhìn Vân Hồn đứng bên cạnh vách núi đen với gương mặt giận dữ, lồng ngực phập phồng mạnh mẽ, đột nhiên hắn cũng bật cười.

Hắn cười rất đôi dịu dàng, thỏa mãn, không sang sảng hào phóng và to như thường ngày.

Hắn nói, "Phù Dao, ta cảm thấy thời khắc vui vẻ nhất đời ta chính là lúc này đây, cùng nhau chạy trốn, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau liều mạng, sau đó... cùng nhau chết tại nơi này."

Trái ngược với Thiên Sát xa xôi vạn dặm đang cuộn cuộn phong ba, là Trung Châu với cảnh xuân ca múa thái bình.

Cách đây không lâu, khi Mạnh Phù Dao vừa mới đặt chân lên đất Thiên Sát, lúc đó trên sườn núi phía Tây Trung Châu ngập tràn ánh mặt trời, sắc vàng óng ánh chiếu rọi vào Ngự thư phòng của Hoàng cung Vô Cực quốc.

Bên trong thư phòng dường như còn sáng hơn cả bên ngoài, trên mặt đất khảm mười hai viên ngọc minh châu phát ra ánh sáng lung linh rạng rỡ, phác họa bóng hình của một nam tử có dáng người tuyệt mỹ đang ngồi bên áng thư, cúi đầu đọc sách.

Cửa phòng được mở ra khe khẽ, một thái giám bê một chồng tấu chương cung kính đặt lên áng thư.

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn thấy tấu chương nhiều như vậy thì hơi nghiêng người về phía sau, hàng mày chẳng bao giờ chau lại khẽ nhíu - trước đây hắn chưa khi nào cảm thấy nhàm chán khi xử lý công việc quốc gia, còn bây giờ thì lại cảm thấy vô cùng phiền phức khi làm công việc này.

Thái giám nhìn thấy sắc mặt hắn thì cẩn thận lùi về phía sau, đưa tay cuốn màn trúc lên, ánh mặt trời hé rọi vào trong chiếu lên mặt đất, khiến bóng hình của Trưởng Tôn Vô Cực càng thêm hư ảo, đột nhiên hắn lên tiếng: "Gần đây Công chúa đã làm những gì?"

"Đến từng ngôi chùa, bái phỏng từng vị cao tăng một." Thái giám kia tự nhiên hiểu được hắn muốn hỏi ai, "Đã từng xin diện kiến, nhưng theo lệnh

của Thái tử, bọn thuộc hạ nói người không có ở đây."

Trưởng Tôn Vô Cực khẽ "Ừ", "Công chúa ra ngoài cũng đã lâu rồi, chắc là Toàn Cơ Hoàng hậu không khỏi nhớ nhung? Nghe nói là Công chúa đã từng gặp thổ phi ở trong nội thành Vô Cực? Người sai người bảo Lễ bộ gửi thư cho Toàn Cơ quốc đế tạ lỗi, bảo là không thể bảo vệ tốt Công chúa, hại Công chúa suýt nữa rơi vào tay thổ phi... Bọn họ sẽ biết cách viết như thế nào."

Thái giám lập tức khom người, thưa "vâng."

Lão thái giám cúi thấp xuống khẽ mỉm cười, Thái tử không còn kiên nhẫn nữa nên muốn đuổi người. Hoàng hậu Toàn Cơ quốc nổi danh đồ kị, bà ta vô cùng để ý đến thanh danh của Công chúa Phật Liên, sợ là nếu có chuyện gì xảy ra sẽ ảnh hưởng đến địa vị của bà. Bây giờ nếu như bà nghe nói con gái mình gặp nạn, chắc chắn sẽ triệu hồi về gấp. Sau này nếu Công chúa còn muốn đi ra ngoài bái Phật e là sẽ rất khó.

Lão thái giám đã đi theo hầu Thái tử rất nhiều năm rồi, biết rõ Thái tử rất không ưa nước Toàn Cơ, hơn nữa còn có mối quan hệ giữa Hoàng hậu và Công chúa Phật Liên, mà với thân phận của mình, lão không dám cả gan suy đoán.

Lão xoay người lại rồi thối lui ra ngoài, Trưởng Tôn Vô Cực dường như không còn hứng thú để tiếp tục đọc sách nữa, hắn đặt nhẹ quyển sách lên án thư rồi đứng dậy, gió xuân lùa qua ô cửa sổ, mang theo hương hoa Ngọc lan bò khắp trên giàn Tử đàn, lan tỏa khắp phòng, ngan ngát lại nồng nàn.

Trưởng Tôn Vô Cực đứng trong gió, từ xa nhìn cung nữ mặc váy áo lụa đỏ đeo giỏ mây hái hoa trong Ngự hoa viên, dáng người mảnh khảnh trẻ tuổi xinh đẹp, dáng hình ấy dần hóa thành bóng dáng người con gái mà hắn

đêm ngày nhớ nhung. Trưởng Tôn Vô Cực bỗng bật cười khẽ, đưa tay hái một đoá hoa Ngọc lan nở rộ trắng muốt như hoa tuyết, khẽ khàng vuốt...

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng ám hiệu quen thuộc, ngón tay của Trưởng Tôn Vô Cực cũng dừng lại, cất tiếng: "Ừ."

"Thiên Sát xảy ra biến loạn, Liệt Vương mất tích..."

Trưởng Tôn Vô Cực liền xoay người lại, cất tiếng hỏi: "Nàng đâu?"

Người áo xám ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của Thái tử liền cả kinh, bất giác lui về phía sau một bước, trầm thấp thưa: "...Mất tích cùng với Liệt vương..." Y không dám nói tiếp.

Trưởng Tôn Vô Cực nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, bình tĩnh lên tiếng, "Nói."

"Bọn thuộc hạ đã mạo hiểm thâm nhập vào khu rừng đó, nơi đó được mệnh danh là khu rừng chết, có đi không có về, nhưng không phát hiện được gì cả, đã có ba người hy sinh, rơi vào đường cùng đành phải quay lại..."

Những cao thủ tinh anh nhất trong đội Ẩn vệ Thượng Dương của nước Vô Cực lại có đến ba người chết trong một ngày, điều này từ xưa đến nay chưa từng xảy ra.

Trong phòng im lặng như tờ, không khí mỗi lúc một trầm lắng thêm, càng lúc càng lạnh lẽo hơn, tựa như có một khối băng lạnh đổ ập xuống khiến người ta không tài nào trốn tránh được, hô hấp khó khăn, người áo xám vẫn cúi đầu nhưng mồ hôi lạnh thi nhau rỏ xuống từng giọt từng giọt.

Trưởng Tôn Vô Cực vẫn trầm mặc đứng bất động tại chỗ, đoá hoa ngọc lan nở rộ trên tay hẳn không biết từ lúc nào đã trở nên héo úa, rũ xuống.

"Bốp!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Theo Đuổi Tình Yêu

Cùng nhau chết tại nơi này.

Chiến Bắc Dã nằm trên mặt đất nửa tỉnh nửa mê, Mạnh Phù Dao đã ngất đi rồi, Vân Ngấn và Nguyên Bảo thì cả người đầm máu, hơi thở phập phồng. Gió lạnh trên vách núi không ngừng thổi, khiến vạt áo mọi người bay bay, mang theo máu tươi phát tán khắp nơi.

Vân Hồn từ từ bước tới, ánh mắt bà ta rất đổi kì quái, cúi đầu nhìn Chiến Bắc Dã, thấy đôi mắt hấn vẫn kiên định chẳng chút sợ hãi, một hồi lâu mới lạnh nhạt nói: "Các người tuy bại, nhưng vinh."

Hơi thở Chiến Bắc Dã vẫn còn đứt quãng, hẳn biết Vân Hồn thật lòng nói ra những lời này, cũng biết lời này nặng tựa ngàn cân.

Người xếp thứ sáu trong hàng ngũ Thập cường giả của Đại lục Năm châu đã thừa nhận bọn họ là những cao thủ trẻ tuổi công phu tuyệt đỉnh, rất nhanh thôi người ở khắp Đại lục Năm châu cũng sẽ biết được điều này.

Ba mươi năm nay chưa từng có ai có thể đấu một trăm chiêu với Thập cường giả, vậy mà hôm nay, ba người bọn họ đã chiến đấu kịch liệt suốt một ngày với nhân vật truyền thuyết - Vân Hồn. Bọn họ đã dùng hết công phu của mình, giờ hết các ngón nghề, đến phút cuối cùng bị thương trầm trọng như thế này đây.

Đây là chiến tích kiêu ngạo nhất, trước chưa từng có, sau cũng chưa chắc có thể có.

Chiến Bắc Dã nở nụ cười, vẫn ngập tràn khí phách, "Thật ra thì tại hạ rất cảm kích tiền bối."

Vân Hồn liếc thấy Chiến Bắc Dã vẫn nắm chặt tay Mạnh Phù Dao, thấy hãn dùng bàn tay đầm máu đang hết sức dịu dàng xen lẫn yêu thương vuốt ve ngón tay út bị gãy của nàng. Nhìn thấy hãn tuy đã đến lúc như đèn cạn dầu, song vẫn âm thầm cố gắng hết sức điểm huyết Chấn Nguyên giúp Phù Dao có thể giữ được mạng sống. Ánh mắt bà ta khẽ chấn động, cảm xúc trong lòng dâng trào, đau thương cuộn cuộn ùa về.

Bà ta bất giác giật mình, đột nhiên ngẩn người.

Sắc trời dần tối, ánh sáng chiều nhuộm đỏ rừng cây xanh rồi từ từ phai nhạt, trở nên hồng thắm, rồi lại chuyển sang xanh tím, cảnh vật xung quanh dần dần chìm lắng, không còn thấy bóng người nữa.

Khi bóng đêm bao phủ, mặt trăng bắt đầu nhô lên, chẳng mấy chốc đã leo đến tận đỉnh trời.

Cuối cùng Vân Hồn cũng thở dài, nói: "Ta đã thề... Bảo vệ người thừa kế Chiến gia, không tha cho kẻ thù của họ."

Bà xòe tay ra, lòng bàn tay lượn lờ khí trắng như mây, Chiến Bắc Dã nhìn chăm chăm chẳng chút phòng bị hay sợ hãi, mà trước sau vẫn len lén giấu bàn tay mình phía sau lưng Mạnh Phù Dao, chờ khi Vân Hồn xuống tay sẽ lập tức đẩy nàng ra ngoài.

Ngón tay Vân Hồn chạm đến mi tâm của Chiến Bắc Dã.

Chiến Bắc Dã đột ngột đưa tay lên.

Hắn không hề có ý tránh né, cũng không cố gắng cầm vũ khí lên, mà chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô gái bên cạnh.

Hắn cẩn thận lấy một mảnh vụn nhỏ sắc lẹm cầm trên mặt nàng, sau đó tỉ mỉ lau chùi vết máu trên mặt nàng thật sạch sẽ.

Hắn làm hết sức nhẹ nhàng và cẩn thận, như chứa đựng tất cả tình yêu và tiếc nuối, dù cho cái chết đang mỗi lúc gần kề, nhưng chẳng đáng là gì cả, cái chết chẳng qua cũng chỉ nhạt như gió thoảng mà thôi.

Trong thời khắc sống chết này, bỗng dưng Chiến Bắc Dã rơi lệ.

Ngón tay Vân Hồn đột nhiên dừng lại.

Bà kinh ngạc nhìn bàn tay Chiến Bắc Dã đang đặt trên bờ má của Phù Dao, thấy hắn đau thương, thấy nơi đáy mắt hắn cất chứa thâm tình vô hạn, thấy hắn chỉ chăm chú nhìn người bên cạnh mình, chẳng biết tại sao ngón tay bà lại khẽ run run.

Ánh mắt bà trở nên mịt mờ như bị sương mù bao phủ, lại tựa như tấm kính phản chiếu hình ảnh của bà ngày xưa.

Chỉ trong nháy mắt vừa thất thần vừa an tĩnh đó...

Ánh trăng tỏa sáng!

Tối nay trăng rằm sáng tỏ!

Ánh trăng trên cao rắc sắc vàng óng ánh mượt mà lên trên đỉnh núi, biển mây lấp lánh chìm nổi, bỗng bồng bềnh lang thang đến tận cuối chân trời.

Vân Hồn bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn ánh trăng rằm trên cao, sắc mặt bà khẽ đổi, trầm ngâm đóng tai lắng nghe rồi đột ngột bay vút lên.

Bà bay vút lên không trung, ánh sáng nơi ngón tay vừa thu lại một nửa, sau đó không chút do dự bay thẳng đến!

"Bụp --"

Cứ tưởng là sẽ phải chết, Chiến Bắc Dã kinh ngạc mở mắt ra, liền nhìn thấy một tấm lưới.

Đó là một tấm lưới bạc sáng loáng như ánh trăng, mỏng manh mềm mại, phát ra ngân quang óng ánh, tiếng vang lạnh lạnh như tiếng đàn tấu lên khúc nhạc ngân xa mười dặm gió xuân.

Bóng hình người nọ xuất hiện giữa ánh trăng bàng bạc, mắt mày đẹp đến yêu mị, nghiêng đầu nhìn Vân Hồn.

Người nọ cất giọng, "Nàng trốn đâu rồi?"

Sắc mặt Vân Hồn thay đổi liên tục, khi nam tử kia xuất hiện bà tức khắc xoay người, không chịu quay đầu lại, tay cứ đưa lên rồi lại hạ xuống không biết làm thế nào cho phải, hình như có hai lần đem mái tóc màu xám bạc của mình nhét vào trong cổ áo, song chỉ làm một nửa liền buông tay, tay chân luống cuống, quay đầu nhìn nơi khác.

Nam tử kia lại hình như chẳng để ý hành động khó hiểu và sự cự tuyệt của Vân Hồn, sải bước tiến đến, tựa như bước ra từ trăng, đẹp đến bức người, mỗi bước đi đều như mang theo ánh sáng, sắc vàng óng ánh lan tỏa khắp mọi nơi.

Mái tóc dài màu bạc của người nọ phất phơ bay bay, dung nhan xinh đẹp đến mức không biết là nam hay nữ, khiến người nhìn không khỏi chới mắt, mang đến cho người ta cảm giác rét buốt xen lẫn nóng bức. Khi nhìn Vân Hồn thì ánh mắt của người nọ tựa như có thể đốt cháy hết cả một khu rừng.

Người nọ giơ chân đá văng Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao, cất tiếng, "Hơi thở trọc thối, không được đụng vào A Vân."

Vân Hồn vừa mới nghe thấy hai chữ "A Vân" liền muốn bỏ chạy, nhưng bị tấm lưới của người nọ quấn chặt, còn người nọ thì vừa từ từ kéo Vân Hồn đến trước người mình, vừa ai oán nói, "A Vân, sao nàng lại nhẫn tâm trốn ta mãi vậy, nếu không phải hôm nay trăng rằm, ta sẽ không tìm được nàng."

Sống lưng Vân Hồn cứng đờ, kiên quyết không quay đầu lại, chống cự không chịu lùi bước, cũng không nhìn thấy nụ cười quỷ dị của người nọ phía sau.

Bà đã kịch chiến hết một ngày, đâu có ngờ rằng người nọ lại đến, nên tránh không thoát liền nổi giận, "Nguyệt Phách, người mà còn quấn lấy ta nữa, ta nhất quyết sẽ cùng người tử chiến!"

"Lời này nàng đã nói 38 tám năm nay rồi, tổng cộng là 217 lần." Ánh mắt của Nguyệt Phách chậm chậm nhìn Vân Hồn từ trên xuống dưới, không giống như là quan sát mà tựa như đang khẽ khàng vuốt ve, "Đến đây nào, chúng ta cùng nhau tử chiến."

Lời nói thăm thiết khiến lòng người nhộn nhạo, như muốn phun trào máu mũi, Vân Hồn đưa lưng về phía người nọ, cơ hồ có thể nhìn thấy cổ của bà ta đỏ ửng, thẹn thùng nói không ra lời.

Nguyệt Phách cũng im lặng, chỉ nhìn bóng lưng Vân Hồn, tiếng cười đùa cợt ban nãy cũng tắt ngóm, ánh mắt dần dần hiển hiện vẻ tịch mịch cô liêu.

Hai người giằng co trong im lặng, Mạnh Phù Dao bị Nguyệt Phách đá một cái nên tỉnh hẳn, thở hồng hộc, nhìn Nguyệt Phách ngơ ngác hỏi, "Chúng ta đợi người này đến à?"

Chiến Bắc Dã vui mừng thở ra một hơi dài: "Cuối cùng cũng đến rồi."

"Huynh biết sao?"

"Không." Chiến Bắc Dã tinh ranh cười, "Ta chỉ nghe được một lời đồn rằng, Nguyệt Phách truy đuổi Vân Hồn từ lâu lắm rồi, nhưng không biết tại sao Vân Hồn lại sống chết không chịu tiếp nhận ông ta, cứ chạy Đông chạy Tây để tránh né. Sau đó có một lần, Nguyệt Phách thừa dịp Vân Hồn không đề ý, đã gieo một thứ gì đó vào cơ thể Vân Hồn, vào ngày trăng rằm là có thể tìm ra được bà đang ở nơi nào..."

"Ngừng!" Mạnh Phù Dao càng nghe càng cảm thấy nghi ngờ, đưa tay lên chặn lại, "Huynh chỉ nghe theo lời đồn thôi ư? Nếu ông ta không đến đây thì sao? Nếu ông ta cách đây khá xa thì sao? Nếu ông ta không thể tìm thấy bà ta thì sao?"

Chiến Bắc Dã vô tội đáp, "Cho nên ta nói là phải xem chúng ta có may mắn hay không mà..."

"Huynh bảo chúng ta kiên trì đến tối là bởi vì Nguyệt Phách "có thể" sẽ đến ư?" Mạnh Phù Dao híp một mắt bị thương, mở to mắt còn lại nhìn hăn hỏi: "Vậy ông ta nhất định sẽ cứu chúng ta sao?"

"Không biết nữa." Chiến Bắc Dã thật thà đáp, "Nguyệt Phách vui buồn thất thường, làm việc gì cũng đều dựa theo cảm tính, mà tâm tình ông ta đặt ở trên người Vân Hồn cho nên... Ông ta có thể giúp chúng ta, cũng có thể sẽ giết chúng ta nhanh hơn."

Gương mặt Mạnh Phù Dao đen thui, thái độ của Nguyệt Phách tùy thuộc vào thái độ của Vân Hồn? Vậy không phải xong đời rồi ư? Tính tình của Vân Hồn hết sức kì quặc, Nguyệt Phách đã 217 lần bị trắc trở, không phải lần này bọn họ sẽ chết nhanh hơn ư?

"Đúng là bị huynh hại chết mà!" Mạnh Phù Dao gào thét, "Huynh không được mang mạng người ra đùa bỡn như vậy."

"Phù Dao." Chiến Bắc Dã nắm tay nàng, "Không phải vậy đâu, nếu không phải chúng ta kiên trì đến bây giờ thì có lẽ đã chết từ sớm rồi."

Mạnh Phù Dao im lặng, sụt sịt mũi thật lâu, mỉm cười vỗ vỗ vai hắn, "Đúng vậy, có hy vọng sẽ có kiên trì và dũng khí."

Chiến Bắc Dã nhìn nụ cười méo xệch của nàng, ánh mắt tối đen.

Có một số việc không nên cho người khác hy vọng, ví như nữ tử trước mặt hắn, từ trước đến nay hắn vẫn không muốn từ bỏ nàng.

Mạnh Phù Dao không nhìn thấy ánh mắt của Chiến Bắc Dã, nàng vẫn nhìn chăm chăm đôi nam nữ phía trước, đột nhiên quay sang Chiến Bắc Dã, bồng bồng hào hứng nói, "Này, Nguyệt Phách là nam hay nữ vậy? hì hì, nhân yêu à."

Dù nàng nói rất nhỏ song Nguyệt Phách ở bên kia cũng nghe được, ngoảnh đầu lại cười, cất tiếng ngân nga, "Người có thể đến đây thử xem."

Mạnh Phù Dao chẳng buồn xấu hổ, nắm trên mặt đất nhìn nam tử xinh đẹp quá mức kia nói, "Nguyệt Phách tiên bối à, ta có lời định khuyên, ngài có muốn nghe hay không?"

Nguyệt Phách kéo tấm lưới, ánh mắt chỉ đặt trên người Vân Hồn, lưu luyến không thôi, rõ ràng dung mạo Vân Hồn so với Nguyệt Phách một trời một vực, nhưng ánh mắt người nọ nhìn bà ta cứ như là đang ngắm một tuyệt thế giai nhân.

Người nọ thuận miệng hỏi: "Hả?"

Mạnh Phù Dao nghiêm túc đáp lại, "Những lời này rất hữu ích, quan trọng lắm."

Cuối cùng lần này Nguyệt Phách cũng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, "Quả nhiên là một cô gái gian xảo, muốn ta bảo vệ tính mạng của bọn người phải không? Được thôi, điều kiện là những lời người nói có thể giúp được ta."

Nguyệt Phách cười cười, chậm rãi bổ sung thêm, "Nếu không giúp được... ta sẽ giết chết người trước."

"Được." Mạnh Phù Dao hất tay Chiến Bắc Dã ra, đáp trả dứt khoát. Vân Hồn bỗng nhiên bực tức, quay đầu lại, "Nguyệt Phách, sao ông lại can thiệp vào chuyện của ta?"

"Vì ta đã theo đuổi nàng 38 năm qua, vì trước mặt đám tiểu bối này ta đã dám thừa nhận rằng 38 năm qua ta luôn đuổi theo nàng." Nguyệt Phách không hề tức giận, ngược lại lời nói còn sắc bén hơn cả kim cương đã được mài giũa. Khi bốn mắt giao nhau, lập tức Vân Hồn liền im lặng, chẳng dám nhìn thêm.

Phù Dao chậm chạp bò dậy, Chiến Bắc Dã giùng giàng kéo nàng lại, "Phù Dao, đừng mạo hiểm! Chúng ta vẫn còn cơ hội sống khác!"

Phù Dao ra lệnh: "Chuột, lên!"

Nguyên Bảo đại nhân nhào tới, dùng thân thể béo ú của mình chặn hòng Chiến Bắc Dã.

Chiến Bắc Dã phun Nguyên Bảo đại nhân ra, chống tay muốn kéo Mạnh Phù Dao lại, đáng tiếc là chiêu cuối cùng của Vân Hồn đánh hẳn quả thực quá mức hung hiểm, khiến hắn vừa mới gượng dậy liền ngã phịch xuống, suýt chút nữa dè chết Nguyên Bảo đại nhân.

Mạnh Phù Dao không buồn quay đầu lại, dùng đao làm gậy chống, lê bước đi về phía Nguyệt Phách, mỹ lệ nam tử nọ cũng quay đầu lại, tay vẫn nắm tấm lưới màu bạc, khi đến gần mới phát hiện ra rằng, người nọ thế mà

chẳng già nua chút nào, dù nhìn gần hay xa đều vẫn trẻ đẹp, gương mặt sáng tựa trăng rằm, khiến trong lòng Mạnh Phù Dao cũng phải tự nhiên thâm ghen tị.

Nàng nhìn Vân Hồn đang ngượng ngùng cứng ngắc như khúc gỗ, lặng thinh nắm chặt mái tóc dài của mình, ngón tay cứ xoay xoay quần từng sợi tóc trắng rồi giựt đứt chúng.

Mạnh Phù Dao cười mỉm, suy nghĩ trong lòng chắc thêm mấy phần, nàng từ từ bước đến gần hơn, ghé vào tai Nguyệt Phách nói thật nhỏ, "Ta muốn dạy ông làm thế nào để theo đuổi nữ nhân."

Mấy từ phía trước khẽ đến nỗi như không nghe thấy được, nhưng hai chữ sau cùng dường như rõ ràng hơn, vừa khéo đủ để cho Vân Hồn nghe thấy, Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn thấy Vân Hồn cứng đờ.

Nguyệt Phách nghi ngờ nhìn nàng, "Người, nha đầu rằng không đủ dài mà cũng hiểu sao?"

Mạnh Phù Dao cười lộ ra chiếc răng bị gãy mất một nửa, đáp trả, "Không phải răng dài là thông minh, ta tuy ít tuổi nhưng bẩm sinh có khiếu theo đuổi nữ nhân."

Nàng đứng sát bên cạnh Nguyệt Phách, gần như tựa mặt vào vai ông, Nguyệt Phách đang đắm chiêu suy nghĩ nên không hay biết gì, còn Vân Hồn thì lại vô ý hữu tình liếc mắt nhìn, Mạnh Phù Dao cười gian trá, kéo tay Nguyệt Phách nói, "Tiền bối, chúng ta đến phía đằng kia từ từ nói chuyện."

"Không được, nàng sẽ chạy trốn." Nguyệt Phách không chịu mở lưới.

"Ta cam đoan với ông, bà ta sẽ không chạy đâu." Mạnh Phù Dao ghé vào bên tai Nguyệt Phách nói khẽ, "Có muốn biết bà ta có tình cảm với ông không? Đi theo ta."

Rõ ràng là mặt mũi nàng đang sưng húp, lại cười đến rạn rở như một yêu nữ, ánh mắt nàng trong sắc vàng của trăng như phát ra hào quang lấp lánh của ngọc, Nguyệt Phách nhìn thấy ánh mắt này của nàng cuối cùng cũng buông lưới, "Nếu nàng chạy, ta sẽ lập tức giết chết người."

"Xin cứ tự nhiên." Mạnh Phù Dao hả hê đắc ý.

Quả nhiên Vân Hồn không đi, bà ta đưa lưng về phía Nguyệt Phách, nói to: "Ta muốn giết hết mấy kẻ này!"

"Mạnh miệng." Mạnh Phù Dao cười, "Chờ ta cùng Nguyệt Phách tiền bối nói xong chuyện tình cảm đã, bà muốn giết thì giết."

Vân Hồn xiết chặt nắm tay đến nỗi trên mu bàn tay lộ ra gân xanh nhàn nhạt, không nói một lời, quay đầu bỏ đi.

Nguyệt Phách nhìn theo bóng lưng Vân Hồn, tựa như có điều suy ngẫm, đi theo Mạnh Phù Dao đến sau vách núi mới nói, "217 lần rồi, đây là lần đầu tiên nàng không bỏ trốn."

"Tiền bối, không phải là ta mắng ngài đâu, ngài thật ngốc mà." Mạnh Phù Dao đứng sau vách núi, miệng ngậm cọng cỏ, mở miệng mắng người.

Nguyệt Phách lập tức quay đầu lại, "Hả?" Giọng mũi rất nặng, hơi thở lạnh lẽo.

"Có biết tại sao Vân Hồn không để ý đến ngài không?" Chỉ một câu hỏi này thôi đã xua tan khí lạnh dày đặc của ánh trăng, khiến hơi thở của Nguyệt Phách trở nên ấm hơn, "Tự ti! Tự ti!"

"Tự ti?" Mỹ lệ nam tử tuổi đã cao ngạc nhiên lắm lắm, "Tại sao lại tự ti?"

Mạnh Phù Dao ngửa mặt lên trời thở dài, người này so với Vân Hồn còn ngây thơ hơn!

"Ngài qua đây đi!" Nàng kéo tay Nguyệt Phách chỉ vào một vũng nước trũng, nói: "Ngài nhìn mình đi, gương mặt trẻ mãi không già, ai nhìn thấy mà không khỏi ghen tị hả."

Nguyệt Phách nhìn chăm chăm bóng mình trong vũng nước, chợt nói: "À. Hình như là lâu lắm rồi ta không soi gương."

Mạnh Phù Dao cố kìm nén đả kích muốn đánh người, tiếp tục chỉ dẫn, "Ngài có dung nhan xinh đẹp lại trẻ mãi không già, còn bà ta, bà ta thì sao hả? Tóc đã sớm bạc phai, dung mạo lại thường thường."

"Vậy cũng không thể không để ý đến ta chứ." Nguyệt Phách nói, "Xinh đẹp đâu phải là lỗi của ta."

"Võ công của ngài cũng cao hơn bà ta đúng không? Nhưng ngài luôn cố tình nhường nhịn bà ta có đúng không?"

Nguyệt Phách im lặng, hồi lâu mới đáp, "Nàng không thích thua ta."

Thật là gốc hết thuốc chữa mà... Mạnh Phù Dao trợn trắng mắt, sao người này lại không hiểu là nữ nhân thường nói một đằng nghĩ một nẻo nhỉ.

"Ta hỏi ngài, có phải ngài thường hay vô tình nói chuyện phong lưu, trêu chọc các cô gái hay không?"

"Sao người biết được?" Nguyệt Phách từ từ thả tấm lưới xuống, "Thật ra thì trừ nàng, những người còn lại trong mắt ta đều không phân biệt nam hay nữ."

"Ngốc quá trời ơi--" Mạnh Phù Dao chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ngài không phân biệt nam nữ, nhưng mà bà ta thì có nha!"

"Hả?"

"Sắc đẹp của ngài khiến bà ta tự ti; võ công của ngài khiến bà ta cảm thấy bị ngài khinh thường, không muốn đấu với bà ta; ngài có dung nhan tuyệt sắc lại phong lưu đào hoa, ôm ấp nam nữ không phân biệt, lại vô tâm không hay biết người mình thích đang suy nghĩ như thế nào."

Nguyệt Phách như bị sét đánh đến ngây dại.

Nam tử xinh đẹp giật mình dưới ánh trăng, nhú hàng mày cong hoàn mỹ, lẩm bẩm "Chẳng lẽ từ bấy lâu nay ta đều sai lầm cả sao?"

Mạnh Phù Dao nhìn người trước mặt mình, cảm thấy người đứng ở cấp đỉnh cao cường giả là những người thật tội nghiệp biết bao, cả đời cuồn cuộn luyện tập võ công đến mức tuyệt đỉnh, có được sự sùng bái của người người, nhưng lại sai lầm trong tình cảm khiến cả đời dở dang cô độc.

"Này, ý của người nói là..." Nguyệt Phách đột nhiên níu lấy tay Mạnh Phù Dao, "Nàng không phải là không yêu thích ta, mà là không dám yêu ta?"

"Đúng vậy." Mạnh Phù Dao thân thiết vỗ vỗ vai Nguyệt Phách, "Ngài vừa đẹp, vừa mạnh mẽ lại phong lưu, khiến bà ta e sợ là mình sẽ trao lầm tình cảm, sau này sẽ đau khổ vì ngài, nhưng vẫn luôn muốn nhìn thấy ngài." Nàng cười gian trá, đến gần Nguyệt Phách, kề vào tai ông nói nhỏ, "Nếu không thì tại sao ngài lại có thể tìm được bà ấy, đúng không?"

Nguyệt Phách nhìn nàng lâu thật lâu, "Tuổi còn nhỏ mà đã như Tinh thánh vậy."

Mạnh Phù Dao đắc chí cười, "Quá khen, quá khen."

Nàng len lén nhìn Vân Hồn đang buồn rầu ở phía bên kia, cười nói, "Nhìn kìa, bà ta đang ghen đó..."

Nguyệt Phách lại đột nhiên nói, "Ta thấy hai tên kia cũng có ý với người đấy, người và ta thử cố ý thân mật xem bọn họ có ghen không?"

Mạnh Phù Dao hóa ngọc, hồi lâu nhú mào đáp trả: "Bạn tốt mà, ghen gì chứ?"

Nguyệt Phách cười dài, "Người quả thật tin là ta ngọc lắm sao?"

Mạnh Phù Dao nhìn Nguyệt Phách, cặp mắt lão liên đáp, "Tin tưởng ư, ngài có hiểu tin tưởng là gì không? Giữa hai người, chính là thiếu sự tin tưởng."

"...Tin tưởng..." Nguyệt Phách như chợt nhớ đến điều gì đó, đột nhiên nói, "Thật ra ta với nàng là thanh mai trúc mã, ba mươi tám năm trước đây ta đã thích nàng rồi, ta cũng từng nói với nàng rằng năm ấy ta sẽ đến nhà nàng cầu hôn. Nhưng Trung thu năm ấy nàng bỗng nhiên mắc bệnh quái lạ, sau khi khỏi bệnh thì tóc bạc trắng phau. Lúc đó ta đang du ngoạn giang hồ, nghe tin liền vội vã trở về, trên đường gặp phải kẻ thù may mà được Vụ Ẩn cứu giúp. Nàng ta muốn theo ta về quê, nên khi đó ta đã dẫn Vụ Ẩn về quê gặp nàng. Khi Vụ Ẩn vừa đẩy cửa vào đúng lúc nàng đang soi gương, lúc quay đầu nhìn thấy hai người bọn ta thì đã đánh rơi chiếc gương xuống đất..."

Mạnh Phù Dao trầm mặc, nàng hơi nghiêng người, nhìn Vân Hồn đang nóng lòng đi tới đi lui, nhớ tới việc bà ta hoảng hốt khi nhìn thấy Nguyệt Phách và không ngừng bứt đứt những sợi tóc trắng của mình, nhớ tới tính tình cổ quái của bà ta, nhớ tới vẻ mặt bi thương của bà ta khi nghe nàng nhắc đến bốn chữ "Hồng nhan tri kỷ".

Ba mươi tám năm trước, có một nữ tử đương độ thanh xuân, bỗng dưng chỉ trong một đêm tóc hóa trắng phau, đang đau lòng hết đổi thì lại nhìn

thấy người mình thương dẫn về một nữ tử dung mạo mỹ miều, thời khắc đó, bà đã đau đớn như thế nào? Nỗi đau đó kéo dài mãi đến tận ba mươi tám năm sau, chẳng dứt?

Thì ra, cũng chỉ vì một chữ yêu mà lo được lo mất, không dám đối mặt cũng chẳng thể làm gì khác hơn, chỉ có thể rời bỏ người thương mà dứt khoát ra đi.

Nàng chợt cảm thấy hốt hoảng, chợt muốn cười lên thật to, vì nỗi đau hồng trần kia nàng cũng từng nếm trải, kí ức ủa về, lòng đau như cắt.

Nàng nhích đến sát bên Nguyệt Phách, thì thầm to nhỏ, "Có muốn biết bà ta có tình cảm như thế nào đối với ngài hay không?"

"Hả?"

"Làm như ta thế này nè!"

Mạnh Phù Dao bất ngờ hét lên, đánh ra một quyền uy phong hoán vũ, lạnh lùng quát to, "Người muốn ta chết thì tất cả cùng nhau chết!"

Quyền phong chấn động, Mạnh Phù Dao vốn đứng rất gần Nguyệt Phách, người nọ lại đưa lưng về phía vách núi, không kịp phòng bị nên liền ngã xuống.

Quầng trắng mờ chợt lóe lên, nhanh như chớp mắt.

Vân Hồn dùng tốc độ không thể tưởng tượng được lướt tới, bà ta mặc kệ tất cả, kể cả đầu sỏ Mạnh Phù Dao, thẳng tới bên vách núi, hoảng hốt gọi to, "Nguyệt-", rồi lao xuống dưới chẳng chút chần chừ do dự, quyết liệt hơn bao giờ hết.

Bà rơi vào lồng ngực của người nọ.

Dưới vách núi, ánh trăng soi tỏ bóng hình nam tử đang lẳng lặng giang rộng hai tay, đón chờ thời khắc mà mình đã mong đợi suốt ba mươi tám năm nay, ôm lấy nữ tử tóc xám nhảy xuống vách núi cheo leo chẳng màng sống chết thật chặt vào lòng, vành mắt người nọ bất chợt phấp hồng.

Người nọ ôm nữ tử trong lòng thật chặt, hai người đông đưa trong chiếc lưới bạc, nam tử đặt cằm mình trên tóc nữ tử, cẩn thận dịu dàng vuốt ve tỉ mỉ, giọng nói khê khàng như mây bay giữa lưng chừng vách núi, lại rõ ràng tựa ánh sáng của trăng, không mang vẻ trêu chọc mỉa mai hoặc mà lại chứa đựng sự chua xót nặng nề.

Người nọ nói: "A Vân, ta chờ phút giây này đã ba mươi tám năm rồi."

Vân Hồn ở trong ngực ai đó một thoáng liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì, bà muốn thoát ra, nhưng khi nghe giọng nói ấm áp của nam tử thì lòng chua xót không thôi, bèn tựa vào ngực hẳn, ngửi mùi hương nhàn nhạt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ mà ba mươi tám năm qua bà chưa bao giờ quên được.

Ánh trăng trong veo mát lạnh, soi rọi lưng chừng vách núi, mềm mại mà mờ ảo, chiếu sáng bóng hình hai người đang ôm nhau.

Vân Hồn ở trong lòng Nguyệt Phách, vừa then thùng, vui mừng lại vừa chua xót, có một thoáng bà không biết mình đang ở nơi nao, trong lúc mơ màng chợt nghe Nguyệt Phách nói: "Thì ra không phải nàng thờ ơ với ta..."

Bà không biết ai đó đang làm gì, chỉ lưu luyến phút giây ấm áp này, lặng thinh không nói một lời.

Ánh trăng soi rõ bóng hình nam tử, đột nhiên người nọ nhẹ nhàng hít vào một hơi, rồi ngay sau đó phun ra một luồng khí trắng mỏng manh bằng bạc, tức thì mái tóc màu bạc óng ánh của nam tử bỗng dừng hóa thành màu xám trắng, so với tóc của Vân Hồn còn khô cứng hơn.

Trên gương mặt tuyệt sắc trẻ mãi không già của nam tử từ từ xuất hiện những vết hằn của năm tháng, ở đầu mày cuối mắt và nơi khóe môi, trong nháy mắt nam tử nọ đã già đi chừng hai mươi tuổi.

Ngay sau đó Nguyệt Phách liền mỉm cười, phi thân bay lên, nhẹ nhàng đặt chân xuống đỉnh núi, từ đầu đến cuối vẫn ôm chặt Vân Hồn, mãi không chịu buông, khiến bà cảm thấy ngỡ ngàng, thẹn thùng quay mặt đi.

Mạnh Phù Dao đột ngột "A" lên, chỉ vào gương mặt bỗng chốc già nua và mái đầu bạc trắng của Nguyệt Phách, kinh hãi lắp bắp: "Tiền bối... người..."

Nguyệt Phách mỉm cười với nàng, bỗng nhiên phất tay áo lên, một luồng ánh sáng bạc bay thẳng về phía nàng.

"Đây là bảo vật đặc biệt dùng để luyện khí của sư môn ta, chỉ những cao thủ luyện từ năm mươi năm trở lên, có chân khí cực độ tinh thuần mới có thể có, dung mạo của ta không bị già nua chính là nhờ nó, hôm nay ta không cần nữa, tặng cho người."

Mạnh Phù Dao nhận lấy, ánh sáng trong lòng bàn tay mập mờ tỏa ra, mỏng manh mượt mà tựa như hơi thở, đó là Xá Lợi Tử. Nàng do dự nhìn... Quà tặng này không phải quá mức hoành tráng ư?

Vân Hồn đột ngột ngẩng đầu, nhìn thấy dung nhan Nguyệt Phách thì chột "A" lên, chỉ trong nháy mắt lệ đã tuôn trào trên gương mặt.

Lâu thật lâu mà bà vẫn không thể thốt ra được lời nào, chỉ rưng rưng si ngốc nhìn gương mặt của Nguyệt Phách, thấy nụ cười của người nọ vẫn đẹp rạng rỡ, nhưng dung nhan ba mươi tám năm mãi không già trong thoáng chốc đã vì bà mà trở nên già nua. Sao lại chẳng có ý chí gì thế này!

Khi người nọ nhìn thấy sự đau xót trong mắt Vân Hồn, liền cam tâm tình nguyện vứt bỏ tất cả.

"Tiền bối, cuộc sống thật hiểm người có tình như thế." Mạnh Phù Dao đột nhiên cất lời, nàng ngẩng lên nhìn hai người đang đứng nơi vách núi, "Nguyệt Phách tiền bối đã chứng minh với người, không ai quan trọng hơn tiền bối, từ nay về sau, xin tiền bối hãy buông bỏ sự tự ti của mình, hãy tin tưởng ngài."

Vân Hồn quay đầu lại nhìn chăm chú Mạnh Phù Dao, một hồi lâu bất đắc dĩ cười nói, "Ta nên cảm ơn người hay là mắng người đây?"

"Chỉ cần không giết bọn ta là được." Mạnh Phù Dao nhún nhún vai.

"Ta sẽ mang Chiến Nam Thành đi, đây là lời thề của ta. Sau này ta sẽ không cung phụng Hoàng tộc Thiên Sát nữa, cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của Chiến gia." Vân Hồn nháy một mắt, bắn ra một chiếc hộp nhỏ xíu, "Ta muốn cảm ơn người, tặng cho người vật này, nó đã theo ta mấy chục năm qua, nhưng ta cũng không biết được lợi ích của nó như thế nào. Nếu như người có duyên, sau này ắt sẽ hiểu được."

Mạnh Phù Dao hớn hờ nhận lấy, cảm thấy hôm nay mặc dù hao tổn rất nhiều công sức, song chuyến làm ăn buôn bán này thật là có lời.

Nguyệt Phách ngoảnh đầu lại nhìn nàng cười, nắm tay Vân Hồn và Chiến Nam Thành phi thân lên cao, chìm vào đám sương mù mờ mịt trên đỉnh núi, bóng dáng dần xa. Mạnh Phù Dao dõi mắt trông theo, nhớ đến nụ cười của Nguyệt Phách khi này, an yên mà hạnh phúc, so với lúc ban đầu mới gặp dường như còn đẹp hơn rất nhiều.

Nàng xoay người lại, lắc lắc cơ thể Chiến Bắc Dã, thấy Vân Ngấn đang từ từ mở mắt, gương mặt nhuộm đầy máu tươi nhưng vẫn nhoẻn cười. Nàng chậm rãi lấy trái cây cho Nguyên Bảo đại nhân ăn, ánh trăng trên đỉnh đầu sáng tỏ hơn bao giờ hết, mây mờ trôi đi, cảm giác hạnh phúc chợt ùa về.

Cuồng phong dấy lên từ tám hướng, sấm chớp bắt đầu cất tiếng rì rào, Giao Long ngủ đông đã nhiều năm ngẩng đầu dừng mãi, chắc chắn sẽ khiến đất trời xoay chuyển.

Sau khi từ núi Lạc Phượng trở về, Chiến Bắc Dã ở trong mật thất tại Kinh thành dưỡng thương một thời gian, khi bước ra ngoài sáng, gặp Mạnh Phù Dao thì mỉm cười nói: "Phù Dao, ta phải đi."

Mạnh Phù Dao đáp "Ừ", bình thần nhìn hắn, trong thời gian hắn dưỡng thương cũng gặp không ít nhóm người, cùng một đám phụ tá không biết từ đâu chui ra ngày đêm thương thảo kế hoạch, vết thương hắn cũng từ từ lành, nàng biết hắn muốn rời đi.

Chiến Bắc Dã chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Phù Dao, đáy lòng hắn sục sôi hào khí ngất trời cũng dày đặc tơ tình rối rắm. Lần này đi quang ải vạn dặm máu lửa, khi trở về có còn hay chẳng mối quan hệ thân thiết như trước đây?

Hắn rất muốn nói với nàng rằng: "Phù Dao, đi theo ta nhé." Nhưng hắn không thể.

Hắn không thể ích kỉ như thế, hắn muốn thay đổi triều đại lịch sử này, muốn đưa nàng ra khỏi thời kì loạn thế, vậy mà hết lần này đến lần khác hắn lại đẩy nàng vào chỗ hiểm nguy, khiến nàng thương tích đầy người, suýt nữa mất mạng, chồng chất bao vết thương đau đớn, không biết đến khi nào mới có thể chữa lành.

Chiến Bắc Dã đưa tay lên ngực lấy ra một chiếc túi gấm nhỏ, trong đó đựng nửa chiếc răng gãy của Mạnh Phù Dao - Hôm đó trong nội điện, hắn đã lén nhặt lên cất vào trong ngực. Nếu như cả đời này hắn cùng nàng không có một ngày trao đổi tín vật cho nhau, thì xem như hắn cũng cất giữ một thứ thuộc về nàng đến cuối cuộc đời, khi hắn chết đi cũng sẽ hỏa táng theo cùng.

Hắn nói: "Phù Dao, ta đã sai người đi thông báo cho Tông Việt, kêu hắn trở về chữa thương cho nàng. Ta cũng để lại Hắc Phượng kị cho nàng..."

"Đừng." Mạnh Phù Dao cự tuyệt rất dứt khoát, "Mang đi đi, ta biết lực lượng của huynh trong Kinh không thể nào đối kháng cùng với Kinh quân, nên huynh phải đưa Mẫu phi trở về sa mạc Cát Nhã, sau đó dẫn dắt tinh binh, phối hợp trong ngoài tiến đánh vào Bàn Đô. Nhưng đường về Cát Nhã nhất định phải có người hộ tống, ta vốn định đi theo huynh, song ta còn có chuyện quan trọng phải làm, thế nên chúng ta hãy ai làm việc này, đừng để người nào lo lắng cho người nào."

Nàng cười, ánh mắt lóe sáng, quả thật nàng có chuyện quan trọng phải làm - Tại đại hội Chân Vũ nàng có thể gặp mặt Hoàng đế Chiến Nam Thành, nếu trở thành người chiến thắng sẽ được Chiến Nam Thành ngợi khen, cũng có thể đạt được một phần quân quyền của Thiên Sát!

Nàng muốn trở thành người đứng đầu tại đại hội Chân Vũ, nàng muốn đoạt quân quyền của Thiên Sát, muốn giết chết Chiến Nam Thành!

Nàng muốn khi Chiến Bắc Dã đánh đến Bàn Đô, nàng sẽ tự tay mở cổng thành cho hắn.

Khuôn mặt nhỏ của nàng bởi vì những quyết định này mà sáng bừng, đến mức dường như không thể tới gần. Chiến Bắc Dã nhìn nàng thật lâu, đưa tay lên rồi lại rút về, cuối cùng hắn hắng giọng cười nói:

"Phù Dao, ta sẽ chờ nàng ở Thiên Sát kim điện!"

Tiền Chiến Bắc Dã đi rồi, Mạnh Phù Dao bước vào giai đoạn khổ luyện ngày đêm. Sau khi đánh nhau một trận với Vân Hồn, công lực của nàng tăng thêm một tầng nữa, thuận tiện nàng cũng nghiên cứu chiếc hộp mà Vân Hồn đưa cho mình - lớn bằng bàn tay, màu đen, kín mít, xem ra chẳng thể nào mở được, nhìn không ra được làm bằng gì. Nàng nghiên cứu thật

lâu mà chẳng thể làm gì khác hơn đành cất đi, chờ đợi cơ duyên không biết khi nào mới đến.

Vân Ngấn cũng ở lại Bàn Đô để tham gia đại hội Chân Vũ. Sau kinh biến, Thái Uyên được chia thành hai, Thượng Thái Uyên và Hạ Thái Uyên. Vân gia có công hộ giá trở thành nhân vật quan trọng của Thái Uyên quốc, lẽ đương nhiên y có đủ tư cách để đại biểu cho Thái Uyên đến tham gia đại hội Chân Vũ. Sau khi bị thương trong đêm kinh biến và bị Mạnh Phù Dao bỏ rơi, hãn đã được Chiến Bắc Dã phái người hết lòng chăm sóc, hai người cũng có giao tình từ đó. Lần này đến Bàn Đô, Vân Ngấn liên lạc với Hắc Phượng kị nên biết được Chiến Bắc Dã gặp nạn, lập tức đến tiếp ứng. Chiến Bắc Dã còn nhờ hãn chăm sóc Mạnh Phù Dao, quả nhiên là bụng làm dạ chịu.

Chiến Bắc Dã rời đi thì hôm sau Nhã Lan Châu liều sống liều chết chạy theo, lại phát hiện mình chậm một bước liền gào khóc không thôi, bị Mạnh Phù Dao kéo lại - cô nhóc này bộ muốn cả thiên hạ đều biết hành tung của Chiến Bắc Dã hay sao, Mạnh Phù Dao dỗ ngọt cô nàng, cố ý thối phồng rằng đại hội Chân Vũ không thể nào thiếu vắng Nhã Lan Châu được, vì vậy cô nàng đành ngoan ngoãn ở lại chờ tham gia tử võ, hy vọng trở thành người chiến thắng tại đại hội này để đem về khoe với Phụ vương và Mẫu hậu của mình.

Ngày hôm đó, Mạnh Phù Dao nhàm chán luyện công bèn kéo Nhã Lan Châu và Vân Ngấn ra ngoài đi dạo, lúc này gần đến ngày khai mạc đại hội Chân Vũ, giang hồ kiếm khách từ khắp mọi nơi kéo đến đầy các quán rượu, bàn luận võ công hết sức sôi nổi, một lời không hợp đã liền vung tay loại ngay đối thủ của mình.

Ba người ngồi trong một quán rượu, thấy Hoa công công say mèm đến mức như không biết gì, giả vờ trượt chân té như một kẻ ngốc để gạt người ta lấy tiền bồi thường, Nhã Lan Châu thấy thế thì cười khanh khách không thôi, Mạnh Phù Dao cũng cười, nhưng đáy mắt lại lấp lánh sự chua xót -

Người này vốn không phải là một kẻ nghiện rượu, ông vì Chiến Bắc Dã mà đã trở thành như vậy suốt hai mươi năm!

Trước khi Hoa công công ra khỏi cửa thì Mạnh Phù Dao đã bước đến, ông ngẩng đầu nhìn nàng, Mạnh Phù Dao đưa cho ông một lọ thuốc sát.

Nàng tiếp tục ngồi uống rượu, cùng Nhã Lan Châu chơi đoán số, chợt nghe một người khách ngồi kề bên cạnh nói: "Đại hội lần này, những người từ các nước khác đến đây chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi, chắc chắn sẽ bại dưới tay Bĩ Dực Song Kiếm của Thượng Uyên chúng ta. Tuổi còn trẻ mà đã chấp chưởng kiếm phái Huyền Nguyên, Lôi Động Quyết danh chấn Đại lục Năm châu, trong thiên hạ có ai là địch thủ?"

"Bĩ Dực Song Kiếm(*) chắc chắn sẽ tới sao?" Tên còn lại hỏi, "Nghe nói vợ chồng Yến thị bận chính vụ, chưa chắc đã đến đâu."

(*) Bĩ Dực (Hán Việt): sát cánh (Thuần Việt).

"Sư huynh sẽ đến." Một thiếu niên nói đầy kiêu căng, "Nếu huynh ấy không đến, ta sẽ thay. Ta đã được sư huynh chỉ dạy, đã sớm thuộc lòng Lôi Động Quyết từ lâu rồi."

Mọi người thi nhau nịnh hót phụ họa không ngớt, khiến thiếu niên kia càng kiêu căng hơn, ngạo nghễ nhìn khắp xung quanh, làm khách trong quán rượu đều yên lặng cúi đầu. Thiếu niên này đã bày lôi đài ở dưới quán rượu mấy ngày nay, không có đối thủ, quả thật cũng có chút tài năng, nên lấy làm kiêu căng ngạo mạn.

Đột nhiên có người cười ha hả.

"Này, vì sao gọi là Bĩ Dực Song Kiếm?" Mạnh Phù Dao nằm bò trên bàn cười to, hỏi Nhã Lan Châu, "Cánh gì vậy? Cặp cánh vịt à? Hay cánh cò trắng? Hay cánh dơi nhỉ?"

Nhã Lan Châu nháy mắt, "Chẳng lẽ là một đôi cánh gà?"

Hai người lập tức vỗ bàn ầm ầm cười ha hả, mọi người trong quán rượu đều im thin thít, dùng ánh mắt thương hại nhìn Mạnh Phù Dao - nhóc con này không biết trời cao đất rộng là gì, dám đắc tội với truyền nhân của Lôi Động quyết, lần này e là sẽ chết không toàn thân.

Mạnh Phù Dao vừa cười vừa lau nước mắt, "... Cánh gà song kiếm..."

Bất ngờ một luồng ánh sáng lạnh lóe lên, một thanh kiếm chỉ thẳng vào chóp mũi nàng.

"Người dám sỉ nhục Yến sư huynh ta? Muốn chết ư!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Hãy Để Ta Đau

“Hả?” Mạnh Phù Dao tựa như bất giác giật mình, ngẩng đầu cười hỏi: “Yến sư huynh của người là ai? Ta chưa từng nghe qua.”

Mọi người xôn xao cả lên, ai nấy đều cảm thấy tên nhóc này hoặc là không biết sống chết là gì, hoặc là đang giả vờ giả vịt. Danh tiếng của Thượng Uyên song bích gần đây vang dội, xuất thân tôn quý, trai tài gái sắc, là một cặp đôi không ai bì được trong chốn võ lâm. Yến Kinh Trần còn là tân chủ võ môn của một trong ba đại môn phái lừng lẫy của Thái Uyên - Huyền Nguyên Tông, nổi tiếng như thế mà lại có người chưa từng nghe qua?

Mạnh Phù Dao chỉ cười, cười đến hồn nhiên rạng rỡ, thiếu niên kia lại tưởng rằng nàng e sợ mình, không khỏi có hơi hài lòng, bèn cười khẩy nói: “Hạng vô danh tiểu tốt như người đứng là chẳng biết gì, người trong thiên hạ có ai chưa từng nghe đến danh tiếng của Thượng Uyên song bích chúng ta? Hôm nay người nhục mạ Yến sư huynh và Bùi sư tỉ, cũng chính là nhục mạ Huyền Nguyên Tông, đại nhân ta đại nhân đại lượng chẳng thèm so đo với người, quỳ xuống dập đầu cũng được.”

“Thúi quá!”

Một miếng thịt sườn xào đột ngọt phun ra, bắn vào mặt thiếu niên nọ, khiến mặt y dính đầy dầu mỡ.

Phù Dao đứng dậy, nghênh ngang quệt miệng, chẳng buồn nhìn mặt đối phương, quay sang Nhã Lan Châu và Vân Ngấn, cười nói: "Đi thôi, nơi này thú vị quá."

Vân Ngấn nghe đến tên Yến Kinh Trần thì lặng thinh không nói, đôi người lóe sáng u quang, đứng dậy.

"Đứng lại!"

Thiếu niên nọ chẳng may nghĩ đến việc có người lại dám sỉ nhục kiếm phái Huyền Nguyên như vậy, vết dầu mỡ dính trên mặt mũi một lúc sau mới hay biết, tức giận sôi trào, không nói lời nào đã rút ra trường kiếm, tiếng gió phát ra xào xạt, mũi kiếm đâm thẳng về phía sau lưng Phù Dao.

Thế kiếm của y cực kì hung hiểm, phát ra âm thanh như tiếng sấm vang, cổ tay khẽ lắc thì đã bắn ra mấy đóa kiếm hoa, đẹp đến chói mắt, tiếng hô vang trời lên khắp quán rượu.

Có người hô to: "Lôi Động Quyết! Quả không hổ là tuyệt đỉnh võ công tâm pháp!"

Một số tửu khách có lòng tốt, sợ hãi kêu lên: "Cẩn thận, chạy mau!"

Âm thanh huyên náo bên trong quán rượu truyền ra, mũi kiếm bén nhọn trong nháy mắt đã gần chạm đến sau lưng của Phù Dao, tiếng gió rì rào, tựa như sắp sửa xuyên qua người nàng.

Phù Dao lại giống như chẳng nghe thấy gì hết, vẫn đi thẳng về phía trước.

Một số người gần như sắp bật ra tiếng thở dài.

Thế nhưng tiếng thở dài còn chưa phát ra thì đột nhiên khựng lại, ngay sau đó mọi người từ từ trợn to hai mắt.

Phía trước.

Tiếng gió đột nhiên thôi vang.

Kiểm quang như hoa rơi trong nháy mắt đã tắt ngóm.

Độc kiếm bằng sắt chẳng biết từ lúc nào đã bị Mạnh Phù Dao nắm trong lòng bàn tay, bỗng chốc hóa mềm như bùn nhão, cứ như không có chuyện gì xảy ra, chẳng ai nhìn thấy.

Gió thổi bay mái tóc nàng chạm đến gần mũi kiếm, nhẹ nhàng tiếp xúc.

Trường kiếm được rèn bằng sắt đột nhiên bị nàng bóp vụn, vỡ nát thành một lớp bụi mỏng, uốn lượn trong không trung, tạo ra một hình dáng con vật nào đó như đang híp mắt nhìn rồi mỉm cười gật đầu một cái.

Đám đông trong quán rượu thở hốc vì kinh ngạc, ánh mắt đầy ngưỡng mộ, mơ hồ nhớ tới khi nãy mũi kiếm chỉ còn cách lưng người kia chút xíu xiu mà thôi, vậy mà chỉ trong nháy mắt người này đột nhiên phát tay, ống tay áo vừa vung lên đã liền bắt được mũi kiếm của thiếu niên nọ.

Chỉ một cái vung tay đã phá vỡ chiêu thức tâm pháp của Lôi Động Quyết, điều này chứng minh người kia có nhãn lực và nội công cao cường đến nhường nào.

Trong chốn giang hồ, từ lúc nào bỗng xuất hiện một cao thủ thiếu niên tuyệt đỉnh như vậy?

Mấy người mới vừa rồi còn khoe khoang mình là người của Thượng Uyên giờ phút này đều câm nín cả, kinh hoàng đưa mắt nhìn, ngược lại những vị khách khác thì tràn ngập hưng phấn, xem ra thì người đứng đầu đại hội Chân Vũ năm nay quả thật khó mà đoán được.

Trường kiếm kia bị Mạnh Phù Dao bóp nát vụn, thiếu niên đứng ngậy ra cứng đờ tại chỗ, không dám tin nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao đang thông thả ung dung nặn tượng hình một đôi chó. Nàng ngẩng ngửa đôi chó trong lòng bàn tay rồi ném vào ngực thiếu niên nọ, lạnh nhạt nói: "Kiếm phái Huyền Nguyên vĩnh viễn chỉ biết một chiêu thức đánh lén sau lưng người khác mà thôi, còn nữa, hãy tặng đôi chó con này cho Chương môn các người, nói là quà của ta tặng cho hai vợ chồng họ."

Nàng phúi phúi tay xoay người bỏ đi, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng thét giận dữ, ngay sau đó sát khí chợt lóe lên, những sợi lông trâu nhỏ như kim châm bắn ra từ ống tay áo của thiếu niên nọ, tập kích ba người.

Mạnh Phù Dao chẳng buồn để ý đến, Vân Ngấn đi cuối cùng phất ống tay áo lên, như thể tạo ra một tấm thép chắn lại, kim châm rơi xuống mặt đất không một tiếng vang. Những kim châm này có màu xanh lam, vừa nhìn là biết có tấm kích độc. Vân Ngấn lạnh lùng quay đầu lại, lẳng lặng nhìn đăm đăm thiếu niên đánh lén sau lưng, ánh mắt sáng lạnh kinh người khiến thiếu niên nọ giật mình, bất giác lùi về sau.

Thiếu niên nọ vừa mới thụt lùi một bước, đột nhiên phát hiện Mạnh Phù Dao vốn đang ở trước cửa, không biết từ khi nào đã im hơi lặng tiếng đứng phía sau lưng y.

Y giật thót người nhận ra tình huống nghiêm trọng lúc này đây, nhanh chóng nhảy ra ngoài nhưng đã chậm rồi, Mạnh Phù Dao ở phía sau cất giọng lạnh lùng nói: "Vốn không định dạy dỗ người, nhưng xem ra nhất định phải dạy dỗ người một lần nhớ đời mới được."

Nàng đưa tay lên, xòe năm ngón ra, động tác như cho thấy nàng đang bức bối, thiếu niên nọ nhìn chăm chăm tay nàng, phát giác ra y không tài nào trốn thoát khỏi bàn tay kia, cũng không cách nào tránh được chiêu thức kế tiếp, y hoảng sợ trừng mắt to, tích tắc đã cảm thấy cả người hoàn toàn lạnh lẽo.

"Giết."

Tiếng quát khê vang, máu tươi bắn ra kèm theo một tiếng hét thê thảm, "Á!"

Mạnh Phù Dao chỉ vừa vung tay, xương tỳ bà của thiếu niên nọ đã vỡ nát.

Nàng rút tay về, lạnh lùng nhìn thiếu niên đang ôm vai lăn lộn trên mặt đất, "Người đắc tội ta vốn dĩ không đến nỗi chịu trừng phạt như thế, nhưng người không những kiêu căng mà tâm tính còn ác độc, lạm sát người vô tội. Nếu như người còn võ công sớm muộn gì cũng có nhiều người sẽ gặp nạn, ta đây nhọc công giải quyết người sớm vậy."

Những kẻ tâng bốc Thượng Uyên ban nãy, giờ lặng lẽ chuẩn đi, đồng môn của thiếu niên nọ sợ hãi rút rè đỡ lấy y. Thiếu niên nọ cả người đầy máu và mồ hôi, sắc mặt tái mét nhìn chòng chọc Mạnh Phù Dao, cắn răng nhịn đau nói: "Môn hạ của kiếm phái Huyền Nguyên... nhất định... không tha cho kẻ... vũ nhục... Huyền Nguyên... Để lại tên người... Yến chương môn... nhất định... hồi báo!"

Để lại tên người!

Mạnh Phù Dao cười to, trong trẻo, quyết tuyệt.

Nàng nhìn thiếu niên nọ, lạnh lạnh nói: "Nói cho Yến Kinh Trần biết, ta là Mạnh Phù Dao, tiếp nhận sự khiêu chiến của các người, cũng cố ý nhục mạ tôn nghiêm của môn hạ kiếm phái Huyền Nguyên."

Mạnh Phù Dao từ quán rượu trở về nhà bỗng nhìn thấy Thiết Thành mang theo một đám hộ vệ, và một người đang ở trong đại sảnh thông thả ung dung ngồi uống trà đợi nàng.

Người nọ một thân áo trắng như tuyết, tác phong tao nhã, dùng ly trà dành riêng cho một mình hảnh sử dụng, chung quanh trong phạm vi ba thước, đừng nói là người, đến con mồi cũng không dám bay đến.

Tông Việt.

Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy hảnh liền nảy sinh ý nghĩ bỏ chạy, song vừa mới xoay người được một nửa thì đã nghe người nọ lạnh nhạt châm biếm, "Lâu rồi không gặp, bản lĩnh chọc ghẹo hoa đào của Mạnh tướng quân càng ngày càng giỏi hơn, bên cạnh chẳng khi nào thiếu hoa."

Hàng mây Vân Ngấn nhếch lên, sắc mặt thoáng cái đã hiện lên sự giận dữ, Mạnh Phù Dao bèn kéo tay áo hảnh, nói thật nhỏ: "Người này không có đức hạnh, đừng để ý đến hảnh ta, dù gì hảnh ta cũng là một đại phu, sau này sẽ phải dùng tới." Nàng xoay người, cười hì hì, "Đúng thật nha, không phải huynh cũng chạy tới đây sao?"

Tông Việt chậm chậm thưởng thức trà, lên tiếng: "Ta dù gì cũng là một đại phu, trước sau cũng phải nhờ vả."

Mạnh Phù Dao ngại ngừng cười, vòng tới vòng lui trước mặt hảnh, nhe răng cười hoài, Tông Việt xem như không nhìn thấy gì hết, vẫn ngồi yên lặng thưởng thức trà ngon, một hồi lâu sau như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên nói: "À, cô mới hóa trang sao, thật siêu phàm thoát tục, nghiêng thành đổ nước."

Mạnh Phù Dao sờ sờ cái răng bị gãy một nửa, thở dài, "Tính tình như vậy, hèn chi..."

Sau khi châm biếm xong, Tông đại phu nọ liền kéo Mạnh Phù Dao vào trong phòng để khám răng, sai người chuẩn bị dụng cụ để làm một chiếc răng giả, tỉ mỉ mài giũa thật kĩ. Mạnh Phù Dao cầm chiếc răng giả lên xem, chắc chắn không thôi, không biết hảnh học làm nha sĩ ở đâu nữa.

Xong xuôi, Tông đại phu dứt khoát đè nàng xuống nhổ răng, kết quả mọi người bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng heo kêu inh ỏi trước khi bị giết, "Ai da.... Đau quá... ai da..."

Nhã Lan Châu ngây thơ nhìn Vân Ngấn hỏi, "Người này lúc đầu bị thương thảm hại nhưng lông mày cũng chẳng nhú, bây giờ chỉ nhổ răng thôi sao lại hét lớn như vậy?"

Vân Ngấn cũng ngấn người suy nghĩ lâu thật lâu, nhưng vẫn không hiểu vì sao Phù Dao lại hét to đến vậy, đành nhìn sang Nguyên Bảo đại nhân nhờ trả lời giúp.

Nguyên Bảo đại nhân đang gặm trái cây, cơ bản là khinh thường những câu hỏi kém trí tuệ như vậy - lúc không ai để ý đến mình thì có đau cũng kêu làm gì? Bây giờ nhiều người để ý như vậy dù không đau cũng muốn kêu đau.

Quả nhiên tối hôm đó Mạnh Phù Dao đòi phải tổ chức một bữa tiệc hoành tráng để nàng tắm bổ, an ủi vết thương của nàng, kết quả là Tông Việt lạnh lùng đáp: "Răng còn chưa cứng, chỉ có thể ăn cháo loãng mà thôi."

Mạnh Phù Dao ăn cháo mà mặt ủ mày ê than thở không thôi, Tông Việt chẳng buồn để ý đến nàng, đếm mấy túi thuốc, đột nhiên khẽ thở dài.

Phù Dao tò mò, hỏi, "Sao vậy?"

Tông Việt nhàn nhạt đáp: "Có hy vọng về thuốc giải rồi."

"Thật à?" Mạnh Phù Dao mừng rỡ, song lại nghe Tông Việt nói, "Nhưng thuốc dẫn quan trọng nhất nằm ở Trường Thanh thần điện của Thương Khung."

Phù Dao ngậy ngốc đến nỗi cháo dính vào mũi, một hồi lâu buồn bã thở dài.

Xem ra, nàng và Trường Thanh thần diệu quả là hữu duyên, trăm nẻo đường đi, cuối cùng cũng đi đến nơi đó.

Nàng nhớ đến Nguyệt Phách có cho nàng một hạt châu, bèn móc ra cho Tông Việt xem, sắc mặt Tông Việt lập tức thay đổi, nghe nàng kể tiền nhân hậu quả xong liền thở dài, "Người tốt không sống lâu, kẻ gieo họa thì gặp nhiều may mắn, xem ra đạo lý này chẳng sai."

Mạnh Phù Dao nghe được câu này liền cười hớn hở, "Đồ tốt hả?"

Tông Việt cầm lấy hạt châu, cẩn thận bẻ làm hai bỏ vào bình rượu Tuyết Liên, đem đặt ở chỗ thoáng mát, "Uống lúc nửa đêm, sau đó vận công ba vòng mỗi lần, sau nửa tháng nhất định võ công sẽ thăng cấp, cả đời hưởng thụ."

Mạnh Phù Dao keo kiệt nhìn nửa viên hạt châu còn lại, "Sao chỉ có nửa hạt thôi?"

"Bây giờ cô không thể dùng hết được, chỉ dùng được một nửa." Tông Việt nói, "Chờ đến lúc công lực cô tăng lên hai cấp, lúc đó dùng thì hiệu quả sẽ tăng hơn gấp bội."

Phù Dao chợt thoáng suy nghĩ, "Mông Cổ đại phu huynh giúp ta trị bệnh nhiều lần rồi, nhưng ta chưa trả cho huynh đồng nào hết, hay là ta trả huynh trước một nửa nha?"

"Thì ra cô vẫn nhớ rõ là còn thiếu ta tiền xem bệnh." Tông Việt theo thói quen đâm nàng một câu, rồi giao lại cho Thiết Thành, chẳng muốn để ý đến ai nữa.

Mạnh Phù Dao khinh bỉ liếc hắt, ngáp liên tục không thôi, Tông Việt vẫn ngồi thẳng lưng tại chỗ, bóng dương liễu bên ngoài in trên mặt hắt, nét cười trên mặt vừa sáng đã chợt tắt, bỗng lên tiếng, "Khi ta trở về có ngang qua biên cảnh của Toàn Cơ, thấy Toàn Cơ đang nghênh đón loan giá của Phật Liên Công chúa."

Tim Mạnh Phù Dao đập thành thịch, híp mắt hỏi, "Có liên can gì đến ta?"

Ánh mắt Tông Việt lóe lên, hiện ra nét cười, "Cô quả nhiên đã gặp qua nàng ấy, nếu không nhất định sẽ hỏi rằng, Phật Liên Công chúa là ai thế?"

Biết mình lỡ lời, Phù Dao liền há miệng ngáp một cái thật to, "Gặp qua trên đường mà thôi, Công chúa này có cá tính đặc biệt, nhân sinh quan, thế giới quan, đạo đức quan không giống người thường, ta không dám có hứng thú với nàng ta."

"Chỉ sợ là cô không có hứng thú cũng không được." Tông Việt rảnh rang bổ sung thêm, "Nghe đồn là, trên đường Phật Liên Công chúa trở về nước, bất ngờ được Phật tổ chỉ dẫn, nhả nhủ là Thánh đồ của Phật tổ sẽ xuất hiện ở Thiên Sát quốc. Phật Liên Công chúa ngậm hoa sen khi được sinh ra là Thánh nữ nổi danh khắp Đại lục Năm châu, lòng thành tín ngưỡng, nàng ấy muốn tận mắt chứng kiến Thánh đồ ra đời, nên đã ghé thăm Thiên Sát."

Mạnh Phù Dao kêu "Oái", "Phật tổ đáng thương, khi nào thì ngài mới có thể thoát khỏi vận mệnh bi thảm, bị người ta lấy ra làm tấm chắn đây?"

Tông Việt nhìn nàng đầy thâm ý, hồi lâu sau nói: "Nếu cô không có hứng thú với tin tức này, vậy ta đi đó."

Hắn thản nhiên bước ra ngoài, để lại Mạnh Phù Dao ở trên giường gặm cắn góc chăn, hồi lâu sau, nàng nói nhỏ với Nguyên Bảo đại nhân bên cạnh, "Này, chuột mập à, lúc ở trong rừng rậm Trường Hãn, mi định nói với ta gì vậy?"

Nguyên Bảo đại nhân kê cao gối ngủ, đừng đưa hai chân, không buồn để ý đến Mạnh Phù Dao.

Ai bảo lúc đầu người không chịu nghe ta giải thích, hại ta mất bốn cái lông! Bây giờ người muốn nghe nhưng ta lại không muốn nói cho người nghe nữa.

Dà sao cũng đã đến rồi, để cho các người náo loạn đi, hahaha...

Chuột mập thỏa mãn ngủ thiếp luôn, để lại ai đó ngồi chồm hổm trên giường, đôi mắt sáng quắc trong bóng tối, tựa như ánh đèn.

Ngày kế Mạnh Phù Dao đi ghi danh tham gia đại hội Chân Vũ ở Thiên Sát, nàng chính tay viết tên mình lên danh sách, quan viên phụ trách nhìn chăm chăm vào tên nàng lâu thật lâu, khiến Mạnh Phù Dao lo lắng là không biết có phải mình đã bị bại lộ thân phận rồi hay không, chợt nghe quan viên kia nói: "Mạnh Phù Dao, Trung Nghị tướng quân Mạnh Phù Dao của Vô Cực quốc?"

Lời vừa nói xong, toàn bộ quan viên ở đây đều quay đầu lại nhìn nàng bằng ánh mắt hiếu kỳ, thì nhau hỏi:

"Người chính là Vô Cực truyền kỳ tướng quân Mạnh Phù Dao?"

"Người chính là người đơn thân độc mã xông vào doanh trại quân Nhung, một mình giết bảy tướng địch, Mạnh Phù Dao?"

"Là người hết lòng bảo vệ Diêu Thành, nhưng bị ép đến nổi suýt chút nữa đã tự vận?"

"Nghe nói Đức vương của nước Vô Cực tạo phản thất bại, chính là do người đã làm nội gián, ẩn núp trong doanh trại, sau đó nội ứng ngoại hợp?"

"Nghe nói người là người đã giết chết Đức vương?"

"Nghe nói Thái tử Vô Cực hết mực ưu ái người, đã từng tự mình thiết đãi yến tiệc cho người ở Thượng Dương cung?"

...

Quả là truyền kỳ thần thánh mà, càng nghe càng thấy lừa người dối mình, Mạnh Phù Dao giương mắt lắng nghe, lẩm bẩm: "Mẹ nó chứ, người nào chơi xấu ép ta như vậy?"

Nàng vừa khom lưng chạy ra ngoài thì vô ý va vào một người, người nọ liền nhường lối cho nàng, tay khẽ đưa lên, "Huynh đài cẩn thận."

Giọng nói ôn hòa, cử chỉ tao nhã.

Manh Phù Dao cứng đờ người, sau đó bật cười, nói thật nhỏ: "Huynh đài cũng cẩn thận."

Khóe mắt nàng liếc qua góc tay áo màu đỏ có thêu chim loan bay múa bằng chỉ vàng, hoa lệ mà cao quý, rất đổi kiêu kì.

Manh Phù Dao lướt qua thật nhanh, thoáng dừng lại khi nhìn thấy tấm khăn che mặt màu đỏ, thầm cảm thấy rất hài lòng.

Có người cất tiếng chào hỏi, giọng điệu thể hiện sự ân cần pha lẫn đối chọi, "Phu thê Yến chương môn cũng tới sao? Đại hội Chân Vũ năm nay quả nhiên có thể nói là kịch hay."

Có người hậm hực lên tiếng, "Đúng vậy, mấy năm gần đây Yến chương môn rất oai phong, đánh thắng mười tám đại môn phái của Thượng Uyên, uy danh có một không hai, hôm nay cũng muốn tới đây tranh đoạt chức thủ khoa Đại hội Chân Vũ sao?"

Có người bảo, "Cổ thống lĩnh của Thiên Sát, Quách tướng quân của Vô Cực, công tử Hiên Viên quốc, Phù Phong Nhã Công chúa, Toàn Cơ quận

vương Hoa Ngạn... Hôm nay lại có thêm Thượng Uyên song bích, e là để đạt được vị trí thủ khoa Đại hội Chân Vũ năm nay, mọi người phải tranh đấu rất khốc liệt."

Người nọ chỉ mỉm cười, khiêm tốn chấp tay chào những người xung quanh, "Không dám, không dám..."

Lúc ăn cơm tối, Mạnh Phù Dao cứ cắn đũa suy nghĩ mãi, cất tiếng hỏi Tông Việt, "Làm thế nào bây giờ nhỉ? Ta không biết tại sao danh tiếng của mình lại truyền đến Thiên Sát, Chiến Nam Thành ắt hẳn sẽ gây khó dễ không cho ta tham gia."

Tông Việt chuyên tâm dùng cơm - hẳn chỉ ăn món ăn trước mặt hẳn, không cho người khác đụng đũa vào, hơn nữa khi ăn cơm tuyệt đối không nói chuyện. Nhưng Mạnh Phù Dao xưa nay vốn mặt dày, có bao giờ để ý đến sắc mặt của hẳn đâu, nhìn thấy đĩa thức ăn của mình có nguy cơ bị nước miếng của Mạnh Phù Dao văng trúng, vội vàng đưa tay dời đi, đáp: "Có khó gì đâu, cứ giao cho Vô Cực giải quyết là được."

Mạnh Phù Dao ngây ngốc hỏi lại, "Hẳn giải quyết được sao?"

"Cứ để Trưởng Tôn Vô Cực giải quyết đi, hẳn có một ngàn biện pháp để khiến Chiến Nam Thành tin tưởng cô là một người tứ chi phát triển đầu óc ngu si, bị nước Vô Cực ghét bỏ nên muốn chạy sang Thiên Sát nịnh nọt." Hiếm khi Tông Việt nói mà không bổ sung thêm câu nào đó để châm biếm nàng, "Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải đạt được vị trí cao nhất tại Đại hội Chân Vũ, chỉ khi đó, Thiên Sát mới trọng dụng cô."

"Vậy à." Mạnh Phù Dao vừa gặm đùi gà vừa tìm giấy bút viết thư, "Thái tử điện hạ yêu dấu, xin hãy nghĩ biện pháp để khiến Chiến Nam Thành tưởng ta là kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, bị nước Vô Cực ghét bỏ nên chạy đến nịnh nọt Thiên Sát..."

Nếu người nào đó đọc xong mà không tắt thở mới lạ đó.

"Ta thấy năm nay là năm khó khăn nhất." Vân Ngấn lên tiếng, hần chỉ ăn rau thôi, chậm chậm thong thả nói, "Phù Dao, cô có để ý không, ta thấy vợ chồng Yến Kinh Trần có chỗ nào đó không đúng."

Mạnh Phù Dao im lặng, nàng dĩ nhiên có để ý đến, không chỉ võ công Yến Kinh Trần tiến bộ nhanh chóng, ngay cả nội công cũng có biến hóa, sự biến hóa này không giống như tất cả đều nhờ vào Lôi Động Quyết, mà hình như là còn dựa vào loại võ công tà môn nào đó. Hơn nữa, dù không nhìn thấy được gương mặt Bùi Viện, nhưng nàng nhớ rõ ràng là ả đã bị Chiến Bắc Dã phế võ công rồi, vậy mà hôm nay khi nhìn thấy bước chân của ả, nàng dám chắc chắn là ả đã khôi phục lại võ công, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Còn nữa chứ, đêm cung biến Thái Uyên trước đây, Yến Kinh Trần vì nàng mà không chịu cứu Bùi Viện, khiến Bùi Viện tức đến nổi hộc máu, sau tự dừng lại còn chịu gả cho y chứ? Chẳng lẽ yêu đến mức không còn tính toán gì hết sao?

Không lẽ khắp thiên hạ này, ngoại trừ Yến Kinh Trần ra thì không có ai là nam nhân hết?

Mạnh Phù Dao vắt óc suy nghĩ lâu thật lâu, cảm thấy vợ chồng Yến Kinh Trần đúng là loại người quý dị, người bình thường như nàng chả thể nào hiểu được, không thể làm gì khác hơn là quăng ra sau đầu, cười hì hì với Vân Ngấn: Huynh là Vô Ngấn kiếm đúng không? Danh hiệu này lợi hại hơn hay "sát cánh song kiếm" gì đó lợi hại hơn, Chiến Bắc Dã nói huynh còn có duyên kì ngộ, là duyên kì ngộ gì vậy?"

"Sau khi Thái Uyên chia cắt, ta đã từng lãnh binh tác chiến với Thượng Uyên." Vân Ngấn lời ít mà ý nhiều, "Ta đuổi theo rất lâu thì bị lạc vào một thâm sơn, gặp được một lão đạo sĩ bị thương ở chân, ta đã cõng ông ta ra khỏi sơn cốc, trước khi chia tay ông ta vỗ vỗ lưng ta, nói: "Tính tình tốt bụng, căn cơ tốt, ông ta còn bảo là sẽ tạ lễ ta. Lúc ấy ta cũng không để ý,

khi trở về thì không biết từ lúc nào trên lưng ta lại xuất hiện một bộ kiếm pháp cùng nội công tâm pháp, kiếm pháp chỉ có ba chiêu nhưng biến hóa vô cùng, cho đến bây giờ ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu thấu."

Mạnh Phù Dao bất ngờ phun cái đùi gà đang gặm ra, khiến Nguyên Bảo đại nhân há hốc cạn lời, còn Tông Việt sớm đã dự đoán được, sai bảo quản gia, "Phiền người đem cơm vào phòng của ta, ăn chung với người thô lỗ này ta không ăn ngon được."

Mạnh Phù Dao nào có để ý đến hăn, nắm lấy tay áo Vân Ngấn, hỏi: "Có phải lão đạo sĩ này trông rất bỉ ổi không? Bàn chân bị cháy mủ? Cả người hôi hám?"

Vân Ngấn dẫn đo suy nghĩ một hồi, "Ta không có để ý lắm." Đại ý là thừa nhận lão đạo sĩ đó rất bỉ ổi.

Mạnh Phù Dao thở dài thườn thượt, ném đùi gà đi, nhìn lên trần nhà, lẩm bẩm, "Lại đi gieo họa..."

Vân Ngấn ngoảnh sang nhìn nàng, "Cô biết à?"

"Biết chứ, còn biết rất rõ nữa." Mạnh Phù Dao nghiêng răng nghiêng lợi đáp, liền sau đó vỗ vỗ vai Vân Ngấn, "Vận số của huynh không biết là tốt hay xấu nữa, tóm lại là, sau này nếu huynh gặp lại lão đạo sĩ đó thì nhất định phải tránh. Lão ta ranh quá nên hay đi gây chuyện khắp nơi, không có việc gì làm bèn giả điên giả khùng giả bệnh, thấy ai vừa mắt thì coi như người đó may mắn, ai không vừa mắt lão thì đúng là xui xẻo, cho nên huynh nên tránh xa lão ta."

Vân Ngấn nhìn nàng, sắc đen trong mắt chợt lóe sáng, "Ta cảm thấy lão là ân nhân của ta, nếu không ta không thể nào đuổi theo kịp cô..."

Câu nói đó khiến lòng Mạnh Phù Dao giật thót, chụp lấy vai hăn nói: "À, không sao, chúng ta là người trong nhà, không đánh nhau."

Vân Ngấn nhìn nàng, nơi đáy mắt thoáng hiện sự ảo não, hồi lâu sau mới lên tiếng, "Mạnh cô nương, vợ chồng Yến thị rất kì quái, cô nên cẩn thận."

"Ừ." Mạnh Phù Dao đứng lên ghế, xắn tay áo, "Tới một người làm thịt một người, tới hai người làm thịt một đôi."

Đại hội Chân Vũ khai mạc đúng thời hạn, tổng cộng có bốn vòng, vòng loại thứ nhất chọn bốn mươi người tham gia vòng thứ hai, vòng thứ hai chọn hai mươi người tham gia vòng thứ ba, vòng cuối cùng rút thăm chọn đối thủ, sau đó xếp hạng.

Vòng thứ nhất bởi vì đông người tham gia nên diễn ra ở Thương Sơn Khánh Nguyên Tự ở thành Tây Bàn Đô, vòng thứ hai và ba tại quảng trường, vòng cuối cùng thì ở tại đại điện của Hoàng cung Thiên Sát.

Mạnh Phù Dao chỉ dùng ba phần thực lực là đã dễ dàng qua được vòng một và vòng hai, những người tinh anh nhất do các nước phái đến cũng vậy. Vợ chồng Yến Kinh Trần không cùng chung một nhóm, nàng cũng cố tình kiểm tra qua, quả nhiên võ công hai người vượt bậc rất nhanh, nội lực kì dị, kiếm pháp khi xuất chiêu không chỉ phát ra tiếng sấm, mà còn có khói nhạt bốc lên, không biết là loại công pháp nào nữa.

Vòng thứ ba cứ cách ba ngày tỉ võ hai lần, khi Mạnh Phù Dao rời khỏi võ đài, nghe được mấy tiểu thư quý tộc của Thiên Sát hưng phấn bàn luận xôn xao, "Nhất định phải đi xem vòng cuối cùng mới được..."

"Đúng vậy đó, nhưng mà sao chúng ta có thể được mời vào chánh điện của Hoàng cung chứ?"

"Nghĩ biện pháp đi, cơ hội ngàn năm một thuở mà, ngoại trừ lần này thì không còn cơ hội nào để nhìn thấy ngài ấy đâu?"

"Nghe nói là ban đầu ngài ấy không đồng ý, sau đó không biết vì lí do gì mà lại đồng ý. Đại hội tỷ võ ở Đại lục Năm châu từ trước đến nay luôn mời

Hoàng tộc của các nước làm trọng tài. Trước đây có Quốc chủ Thái Uyên, Đại tộc trưởng bộ tộc Phát Khương của Phù Phong đã từng đảm nhiệm qua, nhưng mà cho tới bây giờ ngài ấy vẫn chưa xuất hiện..."

Mạnh Phù Dao không cùng nhóm với Vân Ngấn và Nhã Lan Châu, nàng bèn đi tìm hai người họ để cùng nhau trở về, chợt nghe thấy tiếng gọi sau lưng, "Phù Dao."

Nàng liền đứng lại, hít một hơi thật sâu.

Người này, đúng là ghét ai rồi thì đến giọng nói của người đó cũng thấy khó nghe.

Nàng vận chân khí, phòng bị xong xuôi mới xoay người lại, nhú mày hỏi: "Yến chương môn, quý sư đệ của ngài đã truyền lời của ta đến cho ngài chưa?"

Yến Kinh Trần đang đứng dưới tán cây ở phía sau, vẫn ôn hòa thân thiện như xưa, cao ráo tuấn tú, sắc mặt hơi xanh cũng hơi gầy, nhưng lại toát ra sự điềm tĩnh tao nhã hơn xưa, so với Vân Ngấn thì kém hơn vài phần lạnh lùng, tự nhiên, hào phóng, vẫn là một nam tử xuất chúng, đứng tựa vào cây, khiến những cô gái đi qua đều phải ngoái nhìn.

Y nhìn Mạnh Phù Dao với ánh mắt thật sâu, cất chứa sự đau đớn khó lòng kiềm chế - nữ tử trước mắt này, dù mặc trang phục thiếu niên song vẫn tràn đầy tự tin, nơi mi tâm hiển hiện sự ngạo nghễ mà không kiêu căng, thần thái hơn người. Nếu nói năm đó nàng là một khối ngọc thô chưa được mài giũa, thì hôm nay, nàng tựa như viên ngọc sáng đến chói mắt, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ chiếu rọi núi sông.

Có điều... có lẽ vẫn còn cơ hội... nếu như dùng mọi lời nói vẫn chẳng thể văn hồi, vậy y không sợ mà nếm thử phương pháp khác...

Y khẽ xiết tay, lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi, mỉm cười ôn hòa, cất tiếng: "Phù Dao, sư đệ của ta trẻ tuổi gốc gác nên đặc tội với nàng, ta đã trừng phạt y rồi, còn việc khiêu chiến kia, đừng nhắc đến nữa, dù có thế nào đi nữa ta cũng sẽ không bao giờ ra tay với nàng..."

"Nhưng mà ta lại muốn ra tay với người." Mạnh Phù Dao hờ hững nói, "Nếu như người nhượng bộ như vậy, dẹp hết môn hạ của người, cũng được, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt người của Huyền Nguyên Tông nữa, chúng ta gặp nhau trên lôi đài."

Nàng xoay người bỏ đi, Yến Kinh Trần sau lưng chưa xót nói: "Phù Dao, nàng chán ghét ta như vậy sao, ngay cả nói vài câu cũng không muốn ư?"

"Không, không phải ta chán ghét người..." Phù Dao xoay người lại, lắc lắc ngón tay, Yến Kinh Trần lộ vẻ vui mừng, nhưng nàng đã bổ sung thêm, "Là ta ghê tởm người, nói chuyện với người ta chỉ muốn buồn nôn."

Nàng không để ý đến Yến Kinh Trần nữa, nhanh chóng bước đi, đột nhiên y cất tiếng, "Phù Dao, hãy cho ta thêm một cơ hội nữa... cũng như cho chính nàng một cơ hội."

Mạnh Phù Dao không buồn quay lại, kiên quyết lắc đầu, "Yến chương môn, ngài có lòng tham hư vinh như vậy, không xứng đáng có được cơ hội đó đâu."

Người sau lưng im bặt, chỉ nghe tiếng hít thở hết sức kìm nén, Mạnh Phù Dao cười lạnh bước đi, Yến Kinh Trần tựa như đang đang điều hòa chân khí, nàng vẫn tiếp tục bước, muốn ra tay sao? Được thôi, hôm nay nàng sẽ khiến cho Bùi Viện trở thành góa phụ.

Nàng bước nhanh về phía trước, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, mới vừa rồi nơi này còn là nơi gần kề võ trường, nhiều người qua lại. Sao bỗng nhiên lúc này chẳng còn ai, cảnh vật bốn phía xung quanh đều

thay đổi, khói hương vẫn vít lượn lơ, lúc có màu xanh lam, lúc lại màu nhạt, bao phủ khắp mọi nơi.

Hương khói vây khắp người nàng, Mạnh Phù Dao cảm thấy tim mình đập chậm lại, máu huyết như dần dần bị tắc nghẽn, khiến tay chân nàng bủn rủn, không còn sức lực để nhấc lên.

Đáy lòng nàng trầm xuống, vội vàng thử dò xét nội lực, phát hiện mình không bị trúng độc, thứ khói này tựa như khói độc, nhưng không phải vậy, mà giống một loại võ công nào đó hơn, quỷ mị vô cùng, im hơi lặng tiếng thâm nhập vào cơ thể người, làm cho người ta sinh ra ảo giác. Loại võ công này, căn bản là Yến Kinh Trần không thể nào có được!

Nàng tăng cường đề phòng Yến Kinh Trần hơn nữa, dù là đang đưa lưng về phía y, nhưng nàng đã dùng hết toàn bộ tinh thần của mình để cảm nhận hành động của y, song y vẫn đứng yên tại chỗ mà không làm gì.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trong màn khói dày đặc, đột nhiên vang lên tiếng cười ghê rợn, âm thanh khàn đục khó nghe vô cùng, giống như tiếng gió rít gào lọt qua những khe đá.

Ngay sau đó, Mạnh Phù Dao liền ngã xuống.

Nàng ngã vào trong lòng ngực của Yến Kinh Trần.

Gió thổi xào xạc, khói xám lượn lơ, tiếng cười khàn đục ghê rợn phát ra trong màn khói kia, ai đó cất tiếng, "Đồ nhi bảo bối của ta, người đã có được người rồi, cảm ơn ta thế nào đây?"

Yến Kinh Trần ôm Mạnh Phù Dao, khom người hướng vào trong màn khói, nói thật nhỏ, "Như ngài mong muốn."

Y cúi đầu nhìn Phù Dao, nhìn đôi bờ mi dài rủ xuống, ánh mắt an yên, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay y, không còn bộ dáng lạnh lùng hung dữ, gương nanh múa vuốt mà để mặc cho y ôm nàng. Y mong mọi điều này từ rất lâu rồi, trong vô số đêm dài lạnh lẽo thê lương, biết bao lần y vươn tay ra để ôm lấy nàng, nhưng lại luôn chụp vào khoảng không lạnh lẽo.

Y mỉm cười, thỏa mãn mà đau đớn, đưa tay vuốt ve gương mặt người trong lòng mình, cử chỉ dịu dàng mà ánh mắt kiên định, khe khẽ nỉ non:

"Phù Dao, nàng đã nói sai rồi, vết thương bị dao cắt lúc ban đầu sẽ không đau, tựa như chẳng có gì, nhưng thời gian lâu dài, nó lại đau đớn rỉ máu... Cứ như vậy đi, hãy để cho ta chịu nỗi đau này..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Nói Chuyện Với Ma

Khói xám tan hết, cảnh vật lại thay đổi, đây là ngoại ô vùng rừng núi heo lánh, thấp thoáng một chiếc xe ngựa ngay chính giữa khu rừng.

Trong làn khói mờ nhạt tựa như khói thuốc, hiện ra một lão già mặc y phục màu vàng, dáng vẻ khô gầy, không phải như người thường, mà tựa như một bộ xương khô chỉ bọc một lớp da, trên xương gò má cao là đôi mắt rắn màu xanh, lúc nhìn thẳng cũng trông như là đang liếc xéo, ẩn giấu sự độc ác, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lão cười khè khè, quan sát Mạnh Phù Dao một hồi, "Nữ nhân... Chẳng có nữ nhân nào nhìn đẹp cả."

Yến Kinh Trần vừa cười gượng gạo, vừa cúi đầu ôm Mạnh Phù Dao vội vã lên xe, còn chưa kịp ngồi vững thì lão già mặc áo vàng kia cũng nhẹ nhàng leo lên, ngồi sát bên cạnh Yến Kinh Trần, đặt một tay lên đùi y.

Người Yến Kinh Trần cứng đờ, lão già mặc áo vàng lập tức phát hiện, ngoảnh đầu sang âm trầm nói, "Sao vậy, có được nữ nhân rồi liền ghét bỏ sư phụ? Ban đầu ngươi đã nói thế nào? Sớm biết ngươi như vậy ta đã giết ả."

"Sư phụ nói đùa." Yến Kinh Trần lập tức ngẩng đầu lên, cười nói, "Không phải vậy... Con chỉ sợ phu xe nhìn thấy. Giọng y nói mỗi lúc một nhỏ dần, người khẽ cọ cọ vào thân thể lão già bên cạnh.

Lão già hài lòng cười, cầm tay y vỗ vỗ, vẫn không buông ra mà còn nhẹ nhàng vuốt ve, "Bây giờ mới ngoan... Thấy sư phụ ta đau lòng vì người đến nương náu... người muốn nữ nhân này, ta cũng bắt ả cho người, người báo đáp ta thế nào đây?"

Đây là lần thứ hai lão yêu cầu y báo đáp, Yến Kinh Trần không dám không đáp, gượng cười, cup mắt thì thảo, "Sư phụ đối với đồ nhi có ân tái tạo... những thứ của đồ nhi... đều là của sư phụ..."

Lão già lại cười khè khè, có vẻ như rất hài lòng đối với câu trả lời này, thân mật kề vào tai Yến Kinh Trần, thầm thì... "Tối nay... tối nay..."

Lão vuốt ve gương mặt của Yến Kinh Trần, cười hết sức vui vẻ, "Ta không thích mùi của nữ nhân, ta đi trước."

Yến Kinh Trần hơi khom người, "Vâng, mời sư phụ."

Thân hình lão già áo vàng lóe lên, khói xám tản mát, lúc này bả vai căng cứng của Yến Kinh Trần mới hơi buông lỏng, y kinh ngạc nhìn về hướng lão già vừa biến mất, đột nhiên rút ra một chiếc khăn rồi bọc vội ra sức chùi mặt mình, chà mạnh đến mức da mặt như bị tróc một lớp, lộ ra những tia máu nhàn nhạt.

Đến lúc Yến Kinh Trần cảm giác đau rát mới giật dừng lại, đưa tay sờ lên mặt, suy nghĩ một thoáng rồi lấy ra một hộp thuốc cao cần thận thoa lên.

Không thể để lại bất kì dấu vết nào, nếu bị lão già đa nghi đó phát hiện, chắc chắn sẽ...

Y chậm rãi bôi thuốc, sắc mặt dần dần trắng bệch, hơi thở gấp gáp, thoáng nghĩ đến cảnh tượng ghê rợn nhục nhã, những đau đớn tưởng chừng không thể vượt qua trong những đêm dài triền miên, thoáng nghĩ đến những vinh quang chói lọi mà y được hưởng thụ lúc ban ngày.

Đau đớn trong lòng giày xéo tâm can y, chẳng thể nào dứt được.

Yến Kinh Trần ngồi thần thờ, ánh nắng rọi vào trong bị tấm màn che làm cho loang lổ, rơi xuống trên mặt Yến Kinh Trần, khiến cho sắc mặt y tái nhợt hơn thêm, mắt mày như ảo ảnh. Y chậm rãi đặt tay lên gương mặt Mạnh Phù Dao, nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên gương mặt nàng, chạm lên đôi bờ mi dài che mắt, chạm lên đôi môi mà y hằng ao ước được một lần hôn, dịu dàng mà chuyên tâm hết đổi, tựa như y và nàng đã cách biệt nghìn thu, thế nên, phút giây này y dùng tay mình khắc sâu dung nhan nàng vào trong tâm tưởng.

Phù Dao, trong thời khắc nàng vội vàng chạy đi, trong những tháng ngày nàng bôn ba vạn dặm, trong những phút giây nàng tỏa sáng trên võ đài thất quốc, nàng có hay chẳng từng nghĩ đến một người, vì đuổi theo nàng mà bất chấp tất cả, vì để có được nàng mà bỏ mặc hết thảy... kể cả bản thân mình.

Đắm mình, hiến tế cho ma, cuộc đời này vĩnh viễn không thoát được.

Màn trúc xe ngựa không ngừng xao động, lộ ra sắc màu xanh biếc của núi rừng, không khí trong lành tươi mát, nước hồ sóng sánh dập dềnh, ánh mặt trời dịu dàng tỏa sáng, Yến Kinh Trần nhìn cảnh sắc đẹp đẽ bên ngoài, cảm thấy cuộc đời mình như chìm vào bóng tối.

Y khe khẽ bật cười.

Thiếu niên chương môn, Lôi Động Quyết đứng đầu Thượng Uyên, danh chấn thiên hạ.

Sau ánh hào quang rực rỡ của danh hiệu kia, của kỳ tích kia, có ai thấy được sự ao ước được rũ bỏ tất thảy, có ai thấy được sự vùng vẫy đến kiệt sức của y?

Y cười đến mức phóng dăng, không phát ra âm thanh mà lại như rất điên cuồng.

Một giọt lệ theo tiếng cười ấy, rơi xuống trên gương mặt của Mạnh Phù Dao.

Yến Kinh Trần không ở khách điểm mà ở tại Vương phủ riêng biệt của Hằng vương Chiến Bắc Hằng. Chiến Bắc Hằng có giao tình tốt với kiếm phái Huyền Nguyên, từ khi Yến Kinh Trần nhậm chức chương môn, đã đổi tên thành Huyền Nguyên Tông, do cả hai vợ chồng cùng chấp chương. Chiến Bắc Hằng xưa nay luôn có mối quan hệ hữu hảo với giới quý tộc và võ lâm các nước, nên hẳn ta đã mời vợ chồng Yến Kinh Trần và Bùi Viện đến ở tại nhà mình.

Yến Kinh Trần vào từ cửa sau, thẳng một mạch đến một căn hầm đựng đồ ở sau tòa nhà, y đi xuống hỏi gã sai vặt đang canh cửa, "Phu nhân đâu rồi?"

Gã sai vặt đáp, "Sau khi phu nhân tỵ vũ xong thì trở về, Hằng vương phi đã đến mời phu nhân đi ngắm hoa." Lại nói tiếp, "Tang lão tiên sinh dặn dò, khi nào ngài trở về thì đến gặp ông ấy ngay."

Tay Yến Kinh Trần cứng đờ, lâu thật lâu mới đáp lại, ánh sáng trong hầm hết sức ảm đạm, nhưng có đầy đủ bàn ghế và trần hầm được thiết kế rất công phu. Yến Kinh Trần đặt Mạnh Phù Dao xuống giường, lấy chủ thủ nàng ném sang một bên, sau đó lấy trong ống tay áo ra một sợi dây xích màu đen tuyền cột tay nàng nơi đầu giường, lưu luyến nhìn một hồi mãi mới cắn răng, vội vã rời đi.

Bên trong tiền viện ánh nến đỏ tươi đang dao động không thôi, lão già áo vàng tự mình rót rượu uống, cứ hớp mấy hớp là lại liếc đôi mắt dâm tà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Yến Kinh Trần vội vã đến, nhìn thấy bóng người in trên cửa sổ thì dừng lại, đứng yên tại chỗ một hồi lâu mới mở cửa vào bước vào trong.

Bóng đêm trầm tĩnh, trăng treo đỉnh đầu, tiếng gió từ trong rừng truyền vào qua từng kẽ nhỏ, tựa như tiếng rên rỉ không thôi.

Sau tấm màn che, mồ hôi trên da thịt trơn láng như ngọc lặn lẽ rơi xuống từng giọt từng giọt, có người cố gắng hết sức đè nén tiếng thở dốc hỗn hển xuống thật thấp, một bàn tay gầy đét đang túm lấy chăn đệm xốc xếch, tỏa ra mùi hôi thối của một người già nua, tựa như gỗ mục.

Đây không phải là lần đầu tiên y phải chịu đựng mùi hôi thối này, nhưng hôm nay, tựa như sau khi gần người con gái kia trong gang tấc, khiến lúc này đây y cảm thấy thê lương và nhục nhã khôn cùng, cực kì chán ghét, gần như không thể nào chịu đựng được nữa.

Lão già cũng phát hiện ra thái độ của y, ngón tay đột nhiên dừng lại giữa không trung, một hồi lâu âm trầm nói, "Xem ra lão phu đã sai lầm rồi."

"Sư phụ!" Yến Kinh Trần kinh hãi, "Không phải như người nghĩ đâu, đồ nhi... chỉ là đồ nhi có chút khó chịu..."

"Vậy sao?" Lão già hờ hững nhìn y, duỗi tay về phía y, "Nếu không thoải mái vậy hãy nghỉ ngơi đi." Lão mặc quần áo rồi đứng dậy.

Yến Kinh Trần cúi đầu không dám nhìn, chống người dậy, nhìn bóng lưng lão già hồi lâu, cất lời, "Đêm... người đi đâu?"

Lão già quay đầu, cười hết sức quý dị, "Không có hứng thú, đi dập lửa."

Sắc mặt Yến Kinh Trần chợt biến đổi, bỗng nhiên ngồi dậy, quỳ trên giường nắm áo lão ta, "Sư phụ... Đồ nhi đã tốt hơn... ngài, ngài còn muốn..."

"Người nghĩ ta đi đâu." Lão già áo vàng cười đến hết sức hòa ái thân thiện, tự tay đỡ chần cho y, "Nghỉ ngơi cho tốt, mệt chết ai cũng được chứ người thì không... Nhưng đồ nhi bảo bối của ta này, trận chung kết Đại hội Chân Vũ, đệ tử của Vụ Ẩn, Tinh Huy, Vân Hồn, Nguyệt Phách đều tham gia, người phải chiến thắng họ mới được. Năm đó lão phu thua dưới tay Vụ Ẩn và Tinh Huy nên mới xếp hạng cuối cùng trong Thập cường giả, mỗi nhục mấy mươi năm đó còn chưa nuốt xuống, hôm nay tất cả đều trông cậy vào người đấy."

"Đồ nhi... nhất định không phụ sự kì vọng của sư phụ và cha." Yến Kinh Trần cúi đầu, cung kính đáp.

"Vậy thì đúng rồi." Yên Sát cười ha hả xoay người rời đi, Yến Kinh Trần nhìn theo bóng lưng ông ta, tay chống trên giường nhanh chóng dần dần mềm nhũn.

Yên Sát đi nhanh thật nhanh tới căn hầm, người canh cửa hầm lập tức cúi đầu tránh ra để lão đi xuống dưới. Yên Sát đứng bên giường nhìn thấy Phù Dao vẫn chưa tỉnh, một hồi lâu sau để lộ ra nụ cười cổ quái.

Lão lẳng lặng đứng nhìn Mạnh Phù Dao, ánh sáng màu vàng trong mắt lóe lên, khói đen dần dần tỏa ra xung quanh người, như có như không bao phủ thân hình của lão.

"Chính là cô gái này sao?" Yên Sát trầm trầm, "Nhưng mà tuổi còn trẻ quá."

Lão cười khẩy, "Giết chết người rồi, thằng nhãi con kia liền an tâm."

Lão duỗi tay ra, năm ngón tay như móng vuốt, móng tay nhuộm màu vàng, đầu ngón tay có khói lượn lờ, chĩa thẳng về phía cổ họng Mạnh Phù Dao!

Căn hầm âm u ngập tràn khói, sát khí dày đặc.

“ — “

Đầu ngón tay còn cách cổ họng Phù Dao chừng một ly thì đột nhiên dừng lại, bỗng chốc không khí dường như bị đông đặc lại, vẻ mặt độc ác của Yên Sát vẫn không thay đổi, đứng yên tại chỗ, chậm rãi nói: "Người quả nhiên đi theo..."

Giọng nói chậm chậm của lão lộ ra sự thất vọng, Yến Kinh Trần nghe thấy liền hốt hoảng, vội vàng quỳ xuống, cất tiếng, "Sư phụ, tất cả tội lỗi đều là của đồ nhi, nàng... không có can hệ gì hết."

"Người đúng là một đứa bé cố chấp." Yên Sát xoay người lại, lạnh lùng nhìn y, "Người không thấy ả đối với người rất vô tâm sao? Người thấy có đáng giá không?"

"Sư phụ... nàng bị con làm tổn thương... " Yến Kinh Trần cúi đầu, "Là con bỏ rơi nàng, tổn thương lòng tự trọng của nàng, nàng là một cô gái yêu hận rõ ràng, nàng hận con, chỉ cần đồ nhi giải thích với nàng rõ ràng, nàng... nàng sẽ tha thứ cho con."

Yên Sát trầm trầm nhìn y, "Si nhi, Si nhi, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế?"

Yến Kinh Trần chống tay xuống đất, bờ vai gầy khẽ run, nói: "Dạ, khi ấy đồ nhi rất hối hận, cứ cho là mình có thể bỏ rơi nàng, nhưng khi buông tay ra thì con biết rõ là mình đã sai rồi."

"Kinh Trần, người nói với ta như vậy, không sợ ta không vui hay sao?" Yên Sát rút tay về, lạnh lẽo nhìn Yến Kinh Trần chăm chăm, "Ta tưởng là người chỉ muốn vui đùa một chút mà thôi, không ngờ người lại thâm tình như thế... Kinh Trần, người là người của ta, há sao có thể có hai lòng?"

"Sư phụ!" Yến Kinh Trần bỗng nhiên ngẩng đầu, bật thốt.

Yên Sát quan sát y, ánh mắt độc ác lóe lên, lạnh lùng nói: "Kính Trần, ta đang tức giận, rất tức giận."

Yến Kinh Trần run rẩy bò qua đó, ôm lấy chân Yên Sát, "Sư phụ... đồ nhi sai rồi... van người... van người..."

Yên Sát cúi xuống nhìn y, đáy mắt không hiện ra bất kì dự định gì, một hồi lâu trầm giọng, "Ta đau lòng lắm, ta cũng đã đặt ra giới hạn, nhưng ngươi không biết chừng mực..."

Lão bổng cười rít lên, chỉ vào Mạnh Phù Dao, "Không phải ngươi muốn lấy ả sao? Ngươi khiến ta đau lòng một lần rồi, ngươi làm đi, làm xong ta sẽ giết ả."

"Sư phụ!"

"Đây là nhượng bộ cuối cùng của ta, mùi vị nữ nhân có gì hấp dẫn đâu chứ? Ngươi làm đi, sau khi thỏa mãn tâm nguyện rồi thì phải một lòng một dạ với ta, không được có tâm tư gì khác, nếu như ngươi không chịu..." Yên Sát cười khẩy, "Lão phu đây đành phải gắng gượng một lần, nếm thử mùi vị của nữ nhân, sau đó đưa ả xuống địa phủ."

Căn hầm trở lại yên tĩnh, tiếng hô hấp có cao có thấp, có trầm trầm. Hơi thở trầm trầm là của Yên Sát, hơi thở thâm thấp là của Mạnh Phù Dao vốn còn đang ngủ an nhiên chẳng hay biết gì, hơi thở dồn dập không thôi là của Yến Kinh Trần.

"Tính nhẫn nại của lão phu có hạn, cho ngươi thời gian nửa nén nhang để làm." Yên Sát phất tay áo bỏ đi, cây nhang trong lư hương bị chặt đứt chỉ còn một nửa đang cháy.

Hơi thở trầm trầm lượn lờ khắp căn hầm, khói xám bao phủ xung quanh Yên Sát khiến lão ta tịch mịch quý mị. Lão lạnh lùng đứng chấp tay, mỗi khi phả ra hơi thở thì ánh sáng bên trong phòng liền lay động.

Yến Kinh Trần quỳ trên mặt đất, siết chặt bàn tay, nhìn chăm chăm nửa cây nhang đang cháy kia, mồ hôi trên đầu thi nhau rơi xuống, phát ra từng giọt lách tách lách tách.

Cây nhang càng lúc càng ngắn dần, nụ cười trên mặt Yên Sát mỗi lúc một ghê gợn.

Yến Kinh Trần đột ngột cắn răng, đột nhiên từ dưới đất bò dậy, bước một mạch về phía Mạnh Phù Dao.

Yên Sát lộ ra nụ cười hài lòng, lão lui về phía sau một bước, ngồi xuống bắt chéo hai chân, như đang dự định sẽ thưởng thức một màn xuân cung đồ sống động.

Yến Kinh Trần dừng lại trước giường, từ từ cúi thấp người, nhìn dung nhan thiếu nữ đang ngủ yên, bộ ngực phập phồng như sóng nước đang xao động.

Xinh đẹp, quyến rũ khiến người ta mơ mộng nhưng không thể đến gần.

Y trầm mặc vuốt ve gương mặt Mạnh Phù Dao, rồi xuống cổ...

Yên Sát sau lưng bỗng lạnh lùng lên tiếng, "Người định sờ ả đến sáng sao?"

Tay Yến Kinh Trần cứng đờ, ngồi thẳng lên, bắt đầu cởi quần áo.

Yên Sát nở nụ cười hài lòng, thưởng thức từng đường cong cơ thể đệ tử yêu quý của lão đang từ từ hiện ra rõ ràng.

Đột nhiên nụ cười trên môi lão chợt tắt ngóm, lão gầm lên, "Cẩn thận!"

Yên Sát nhảy chồm lên, khói xám từ lòng bàn tay tỏa ra!

"Rầm!"

Mạnh Phù Dao vẫn đang an tường ngủ tiên giường đột nhiên nảy bật dậy, khóa trên giường lập tức bị nổ tan.

“__”

"Ầm - -"

Nàng lao ra khỏi giường, Yên Sát đánh về phía nàng, hai lực đạo va vào nhau phát ra tiếng ầm vang chấn động, khiến mọi thứ trong căn hầm đều vỡ vụn, bụi bay khắp nơi, bao phủ xuống mặt người.

Yến Kinh Trần đang ở trên giường định cời y phục, đột nhiên có hai luồng lực khổng lồ giao nhau, một muốn giết chết y còn một muốn cứu y, y bất ngờ không phòng bị liền phun ra một ngụm máu, ngã về phía sau.

Mạnh Phù Dao vút lên cao, nàng không nói lời nào đã nhắm thẳng vào huyết Thiên linh cái của Yến Kinh Trần mà đánh đến.

Yên Sát vội bắt lấy Yến Kinh Trần đang hôn mê, ném sang một bên, nhanh chóng bay đến đứng trước mặt Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao đứng ở trên giường, lạnh lùng quát, "Mẹ, đúng là một cặp "Guy" ác độc mà."

Đôi mắt như rắn độc của Yên Sát nhìn chăm chăm nàng, lúc xanh lét lúc tối đen, giọng nói cực kì rét buốt, "Người không sống được nữa rồi."

Mạnh Phù Dao nắm chặt chủy thủ trong tay, "Yên Sát đúng không? Thật là lãng phí tên tuổi của mình mà, nên gọi là "Bệnh hoạn" thì đúng hơn."

"Nhóc con to gan lắm." Yên Sát cất tiếng cười ghê rợn, "Cho người toàn thân."

"Lão cầu bỉ ổi," Mạnh Phù Dao cũng cười, "Loạn đao phân thân."

Hai người cùng cười, thỉnh thoảng cùng lao về phía trước.

Khói xám lan tỏa, cuồng phong dấy lên!

Ánh đao màu đen chợt lóe sáng, đâm thẳng về phía ngực của Yên Sát.

Lão "á" lên một tiếng, "Người là-" chưa nói hết câu thì đao Mạnh Phù Dao đã run lên, xung quanh đột ngột bùng sáng, tựa như trăng tròn mới mọc, khắp nơi đều là sắc trắng dịu dịu.

Yên Sát trừng mắt, cao giọng nói: "Người là-"

Lão kinh hãi liên tục, trước ngực đã bị đâm một nhát thật sâu, ngay sau đó nghe thấy tiếng cười rõ to của Mạnh Phù Dao không ngừng vang lên, vút cái nàng đã lao đến bên cạnh Yến Kinh Trần.

Yên Sát khiếp sợ, không hiểu tại sao Mạnh Phù Dao lại đổi hướng muốn giết Yến Kinh Trần, theo bản năng muốn bay qua đó, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu của nàng.

Nàng có muốn liều mạng với lão già này ngay bây giờ đâu, nàng chỉ muốn chạy trốn thôi.

Vừa nãy nàng lao đến bên cạnh Yến Kinh Trần là để rải một chút bột phấn lên người y. Đạo gần đây Nguyên Bảo đại nhân si mê một loại phấn hoa, định chế tạo ra một loại nước hoa dụ người, nên thường xuyên đi lấy phấn hoa về giấu trong tay áo của Mạnh Phù Dao. Mà ban nãy nàng không kịp móc được trong ngực ra, bèn dùng phấn hoa đó rắc lên người Yến Kinh Trần.

Yên Sát chạy đến, vừa nhìn thấy thì sắc mặt liền thay đổi, vội vàng bắt mạch cho Yến Kinh Trần, Mạnh Phù Dao nhân cơ hội này lao ra khỏi hầm, tung cước đá văng hai đệ tử Huyền Nguyên đang canh giữ ở cửa, xông thẳng ra ngoài.

Vừa xông ra ngoài liền đụng phải một người.

Chóp mũi ngửi thấy mùi hương nồng đậm của hoa Mẫu Đơn.

Thật đúng là, ghét ai thì hay gặp người đó mà.

Mạnh Phù Dao còn đang hít hít mũi, đầu còn chưa kịp ngẩng lên thì đã ra tay.

Ánh sáng đen vừa lóe lên lập tức biến mất.

"Xoẹt"

Máu tươi bắn tung tóe, chói lọi trong màn đêm.

Bùi Viện lão đảo lui về sau, thân áo màu hồng nhuộm đẫm máu tươi.

Mạnh Phù Dao lại tiếc nuối lắc đầu, mẹ nó chứ, võ công Bùi Viện quả nhiên đã thăng cấp thêm mấy bậc rồi, rất hiếm người có thể tránh được chiêu kiếm tập kích bất ngờ ban nãy của nàng.

Mạnh Phù Dao không giết được Bùi Viện liền tung mình, đạp lên đầu nàng ta bay vút qua tường của hậu viện.

Nàng bất ngờ phát hiện mình vừa chạy ra từ phủ của Hằng vương, chạy một mạch thẳng đến thanh lâu.

Phía trước lại đột nhiên xuất hiện một màn sương mù dày đặc.

Thay vì nói là sương mù, chi bằng gọi là khói thì đúng hơn, nồng đậm, vẩn vít lượn lờ, có màu xám nhạt.

Mạnh Phù Dao bỗng dừng lại, xoay người định đổi hướng, nhưng Yên Sát đã xuất hiện.

Lúc này giao đấu với lão, Mạnh Phù Dao phát hiện công lực của người này rất quý dị, đại khái là có thể gây tổn thương kinh mạch đối phương lúc nào không hề hay biết.

Giọng nói của lão truyền ra từ trong làn khói, không biết là xa hay gần.

"Nhóc con nham hiểm" âm thanh như sóng nước không ngừng trôi đi, khiến Mạnh Phù Dao không thể xác định vị trí của lão, "Bên trong cơ thể người có chân khí của Nguyệt Phách, nhưng ta nhìn không ra công pháp của người... Sư phụ người rốt cuộc là ai?"

"Sao ta lại phải trả lời ông chứ?" Mạnh Phù Dao cười, "Ta không phải là mẹ ông, không có nghĩa vụ phải giảng giải đề thi cho con mình."

Thân hình Yên Sát như bị kích động cực độ, chớp mắt đã vọt tới.

Nàng đã sớm nhận ra Yên Sát khống chế khói bằng hơi thở, như vậy thì yếu điểm của lão này chính là hô hấp của lão.

Người nàng còn đương giữa không trung, chủy thủ đã hung hãn đâm về phía trước.

"Nhóc con tinh ranh!" Khói xám tản mát, hiện ra thân hình của Yên Sát, lão phất ống tay áo lên, kinh khí cuồn cuộn ập đến, ép Mạnh Phù Dao trượt ra ngoài ba trượng.

Mạnh Phù Dao đột nhiên xoay người lại, lao thẳng về phía trước.

Yên Sát giận dữ, lão xưng hùng một đời, nay lại bị một đứa nhóc con bức bách đến mức này, dù thế nào cũng không lui được, cây quạt vừa thu về lại bị bung ra.

Khói xám như sóng biển xô bờ, cuồn cuộn dấy lên từng đợt sóng to như bão tố bất ngờ ập đến, nháy mắt tràn về phía Mạnh Phù Dao.

Một tia sáng bàng bạc thẳng một đường như ngân châm phóng đi, xuyên qua màn khói dày đặc.

Máu tươi!

Trong nháy mắt khi màn khói xám và tia sáng bạc chạm nhau, máu tươi chọt bắn ra tung tóe khiến không gian xung quanh đều như nhuộm một màu đỏ, rất đậm, rất quỷ dị.

Hai bóng người cùng đổ xuống.

Nơi ngực Yên Sát phun trào máu tươi, một đao kia của Mạnh Phù Dao đã đả thương tâm mạch của lão.

Mạnh Phù Dao chống chủy thủ xuống đất, há miệng thở hỗn hển không thôi, mỗi hơi thở đều phun ra một ngụm bọt máu, mẹ nó chứ, lão biến thái kia quả nhiên không dễ đối phó, khiến xương cốt cả người nàng như muốn gãy vụn.

Nàng ngồi xồm xuống ngay tại chỗ, mọi người nhốn nháo đến vây quanh xem đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên có hai người bước nhanh tới, một người trong đó còn chưa lên tiếng đã rút kiếm ra, khí lạnh tỏa ra từ kiếm lan ra ngoài ba trượng, khiến ai nấy đều kinh sợ lùi về phía sau. Người còn lại bình thản chấp tay tiến đến, nhìn như rất nhẹ nhàng không hề vội vã, song những ai đứng gần trong phạm vi ba thước bất giác đều cảm thấy khó chịu, âm thầm lùi về phía sau.

Đám đông vì vậy mà tản ra, hai cánh tay của hai người nọ đều đồng thời đỡ Mạnh Phù Dao dậy, một người nói, "Cô- haizz!"

Người còn lại nói, "Nửa ngày không thấy đâu, thì ra lại đến kỹ viện đánh nhau."

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Vân Ngấn và vẻ mặt bình thản của Tông Việt, thấy trên y phục hắn còn dính một chút bụi, bèn cười hì hì, cái miệng dính máu ngoác rộng ra thật khó coi. Ánh mắt Vân Ngấn lóe lên ánh sáng lạnh, chỉ thẳng mũi kiếm về phía trước.

Yên Sát che ngực mình lại, oán độc nhìn Mạnh Phù Dao, đột ngột vung tay áo lên, một luồng khói hôi thối khiến mọi người đều phải thụt lùi về phía sau để tránh né, chờ khói tan hết, Yên Sát cũng biến mất, chỉ để lại trên mặt đất một vũng máu tươi.

Đám đông lần nữa lại muốn bu vào để xem, Tông Việt vội vàng đỡ lấy Mạnh Phù Dao, thật hiếm khi hắn lại không cảm thấy khó chịu vì mồ hôi và máu tanh dính lên người mình. Mạnh Phù Dao vô sỉ nhân cơ hội này chà chà cọ cọ lên người hắn, đem bụi bẩn và máu dơ truyền sang người hắn, Tông Việt hết sức nhẫn nại, kiên trì nín nhịn, đột nhiên hắn dừng bước.

Mạnh Phù Dao tưởng hắn cuối cùng cũng bộc phát, theo bản năng muốn chạy trốn, chợt thấy ánh mắt Tông Việt nhìn chăm chăm thiếu niên đối diện đang đứng dưới mái hiên.

Ánh trắng sáng tỏ, phong thái thiếu niên ấy vô cùng thanh lệ, dáng người thâm thấp nhưng rất cân xứng, y không nhìn về hướng đám đông đang vây quanh Mạnh Phù Dao, mà chỉ nhìn đăm đăm Tông Việt bằng ánh mắt trong suốt nhưng ẩn giấu sự phức tạp.

Y khề khàng cất giọng, "Đã lâu lắm rồi không gặp tiên sinh, gần đây có khỏe không?"

Tông Việt lập tức khôi phục lại dáng vẻ xa cách ngàn dặm, lạnh nhạt đáp, "Nhờ phúc của công tử, rất tốt." Hắn xoay người lại, thô bạo xốc Mạnh Phù Dao lên, "Mè nheo cái gì hả, còn không chịu về chữa thương?"

Mạnh Phù Dao ầm ức vô cùng... này, ai mè nheo hả, người mè nheo là tên kia kìa, huynh đúng là kẻ chuyên bóp méo sự thật mà, vô sỉ quá.

À, Quân công tử? Hiên Viên Quân công tử? Người này có quan hệ gì với Tông Việt nhỉ?

Thiếu niên vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chú hai người đã rời đi, Mạnh Phù Dao tò mò quay đầu nhìn lại, bất ngờ thấy ánh mắt của thiếu niên nọ sáng long lanh lấp lánh dưới trời trăng.

Mạnh Phù Dao giật mình.

Đó là nước mắt.

Yên Sát - một trong Thập cường giả bị một thiếu niên đuổi giết ngay trên đường phố của Thiên Sát, bị bức bách đến mức phải trốn chạy!

Mà giờ phút này thiếu niên cao thủ kia đang nằm trên giường băng bó tùm lum, rõ ràng là nàng bị nội thương mà không hiểu sao Mông Cổ đại phu Tông Việt lại băng bó khắp người nàng, còn hết sức nghiêm túc nói: "Vết thương cần tịnh dưỡng, vừa uống vừa thoa, xoa bóp càng mạnh thì công hiệu sẽ càng cao." Vì vậy Nguyên Bảo đại nhân liền xung phong nhận lấy việc này, nó dùng hai tay dính đầy thứ gì đó không biết, ân cần "xoa bóp" Mạnh Phù Dao, nàng liền đập bàn quát, "Tông Việt chết tiệt, tâm tình không tốt cũng không được đem ta ra trút giận chứ."

Lời còn chưa dứt, vị đại phu vừa bị kêu tên lập tức đặt chén thuốc xuống, eo thẳng đầu không quay bước đi ra ngoài, Mạnh Phù Dao cùng Nguyên Bảo đại nhân ngồi chồm hổm trên giường, người ngậm tay chuột ngậm vuốt, ngây ngốc nhìn h lẫn rời đi. Một hồi lâu sau Mạnh Phù Dao chọc chọc vào Nguyên Bảo đại nhân, "Này, chuột mập à, có phải Tông Việt "đến ngày" rồi không?"

Nguyên Bảo đại nhân một bụng kinh nghiệm ra sức lắc đầu, chắc là không phải vậy đâu, tám phần là người này đang ở giai đoạn "sắp tắt" rồi.

Tông Việt vừa đi ra ngoài thì Vân Ngấn lại vào, không nhìn thấy điều gì khác lạ trong ánh mắt Mạnh Phù Dao, chỉ cầm chén thuốc lên nói, "Không uống sẽ nguội đó."

Mạnh Phù Dao buồn bực, chẳng thể làm gì khác hơn là đành uống một hơi cạn sạch, Vân Ngấn nhìn nàng không chớp mắt, "Buổi trưa sau khi tẩy xong thì không thấy tắm hơi cô đâu cả, chứng tôi liền đi tìm Yến Kinh Trần, suýt chút nữa thì đã đánh nhau một trận với hộ vệ của Hằng Vương phủ, không ngờ cô lại từ trong ấy vọt ra... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Mạnh Phù Dao cười cười, kể lại ngắn gọn chuyện đã xảy ra.

Vân Ngấn lặng thinh nghe xong, thở dài nói, "Bây giờ cô bị thương rồi, vòng thứ ba này làm sao?" Hắn trầm tư, đột nhiên đưa ra nắm lấy mạch môn của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao lập tức rút tay lại, nhìn hắn bằng ánh mắt phòng bị, "Làm gì?"

Nhìn thấy Vân Ngấn vẫn lặng thinh, nàng chợt hiểu ra "Huynh định độ công lực cho ta để ta vượt qua vòng thứ ba sao? Huynh điên rồi à, lỡ như huynh gặp phải cao thủ thì làm thế nào để tự vệ?"

Vân Ngấn nói thật khẽ, "Ta rút lui là được."

"Huynh rút lui thì sau này trở về Thái Uyên sẽ như thế nào?" Mạnh Phù Dao nhìn hắn, nhớ tới nghĩa phụ thâm trầm của hắn, nếu như Vân Ngấn nửa đường rút khỏi đại hội Chân Vũ, thì nghĩa phụ y sẽ đối với hắn ra sao?

Nàng nhẹ thở dài, vỗ vỗ vai hắn, "Không việc gì đâu, nói không chừng người mà ta gặp sẽ là Yến Kinh Trần, nếu vậy thật tốt, hắn đang bị thương."

Nàng trầm mặc, nhắm mắt nhớ tới cảnh tượng trong hang động, hình như khi ấy Yến Kinh Trần đưa tay vuốt ve mặt nàng, định làm gì đó, nhưng đột nhiên sau đó lại đưa tay sờ lên cổ tay nàng, kéo ống khóa trên cổ tay nàng ra.

Lúc đó... y định làm gì chứ?

Tại sao... Y không cởi y phục nàng trước?

Có phải, y vì muốn võ công thăng cấp, đã cùng lão già đáng ghét kia...

Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, đưa tay lên che mắt lại, không muốn nghĩ đến những vấn đề khó hiểu đó, bất luận y muốn làm gì, bất luận y có dự định thả nàng hay không, bất luận y có uất ức, hy sinh to lớn đến nhường nào, thì việc y yêu cầu lão Yên Sát bắt cóc nàng để chiếm đoạt, là hành động không thể tha thứ được.

Yêu là thành toàn cho người mình yêu, không phải là chiếm đoạt bằng mọi cách, tiếc là có người mãi không hiểu, vĩnh viễn không hiểu.

Nàng trầm tư, vẻ mặt khó chịu, Vân Ngấn nhìn thấy sắc mặt Mạnh Phù Dao xưa nay luôn sáng ngời, bỗng dưng ủ rũ nào nề thì cảm thấy không quen, bất giác muốn chuyển đổi đề tài cho nàng thoải mái, thoáng nghĩ ngợi rồi cười nói, "Đúng rồi, nghe nói Hoàng đế Thiên Sát đã phái người đến biên giới để đón trọng tài của vòng thi đấu ở Thiên Sát kim điện, kết quả Lễ bộ thượng thư đến nơi thì vừa khéo thấy được kịch hay..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Nhớ Sâu

“Haizz...” Mạnh Phù Dao đưa tay che mắt, miễn cưỡng đáp lại rồi lại im lặng, kéo dài giọng, “Người nào...á...”

"Đó là Phật..." Vân Ngấn chỉ vừa chớp mắt đã nhìn thay Mạnh Phù Dao rơi vào trạng thái ngủ gà ngủ gật, nhớ tới hôm nay nàng quả thật hết sức cực khổ rồi, lấy đầu ra tinh thần để nghe chuyện xấu chứ, bèn cười cười, đắp chăn cho nàng sau đó thổi tắt đèn.

Trong phòng tối om, Vân Ngấn cũng không rời đi mà đứng lặng yên, trầm tĩnh. Ánh trăng rơi vào ô cửa, hắt hắt nhìn Mạnh Phù Dao ngủ.

Phù Dao, cuối cùng nàng sẽ bay cao, còn hắn chỉ có thể theo sát bên cạnh nàng, nguyện làm đôi cánh cho nàng, gặp được nàng là vận may của hắn.

Hắn cũng muốn có một ngày, cùng nàng sóng đôi cất cánh bay cao.

Mạnh Phù Dao dưỡng thương hai ngày, hai ngày này nàng bị Mông Cổ đại phu hành hạ tàn nhẫn không thôi. Tông Việt đúng là một mầm mống phản nghịch mà, lúc nào cũng chống đối nàng, còn trị thương cho cả Yến Kinh Trần. Hắn vừa chê cười nàng vừa chữa trị cho nàng, Mạnh Phù Dao rên rỉ: "Ta sắp sửa đánh nhau, huynh phải để cho ta nghỉ ngơi tốt chứ?" Tông Việt chẳng buồn để ý, lạnh lùng đáp, "Cô thấy có ai mà chữa lành nội thương trong vòng hai ngày không? Bây giờ chỉ có thể khiến nội thương không bị bộc phát lại, cô phải cầu nguyện lúc tỷ võ không gặp được người

có nội công thuần âm, nếu không thương thế sẽ bộc phát, đừng nói là phải thắng ba người, một người cũng không thắng nổi!"

Sắc mặt hần lúc nói chuyện trắng như tuyết, bình thản như không, kể từ hôm gặp Mạnh Phù Dao và ai đó đến giờ, hần vẫn cứ trưng bày vẻ mặt này mỗi khi nhìn thấy nàng, khiến cho Nguyên Bảo đại nhân đi đại tiện xong phải cẩn thận đóng kín cửa nhà cầu lại, vì sợ mùi thúi bay ra thì người nọ sẽ ném nó vào lại nhà cầu. Mạnh Phù Dao cũng không dám mạnh miệng, thăm hần hần, nàng với Tông Việt và Hiên Viên công tử kia đúng là bát tự không hợp nhau mà, lần nào nhìn thấy vẻ mặt của hần nàng cũng muốn đập hần một trận.

"Haixx..." Mạnh Phù Dao ầm ức bèn cảm thán với Nguyên Bảo đại nhân, "Mẹ nó, cổ nhân gặp nhau nơi đất khách quê người, vậy mà lại làm ngơ, đúng là thần kinh có vấn đề mà..."

Thượng Uyên Yến Kinh Trần đấu với Vô Cực Quách Bình Nhung, rất rõ ràng, căn cơ Yến Kinh Trần không vững chắc bằng Quách Bình Nhung, nhưng lại có thiên phú, kiếm pháp nhẹ nhàng linh động, như mây như khói lượn lờ, thế kiếm xuất trần, sau ba trăm chiêu, Yến Kinh Trần chiến thắng.

Vân Ngấn đấu cùng thiếu niên Toàn Cơ Quận vương Hoa Ngạn, cũng là đệ tử của Nguyệt Phách, có công lực hùng hậu, phong thái hiên ngang như Vân Ngấn. Hai người tựa như một đôi ngọc thụ, ai nấy đều trầm trồ khen ngợi.

Mạnh Phù Dao nhảy lên ghế đứng, quơ tay cổ vũ: "A Ngấn cố lên, A Ngấn cố lên."

Nguyên Bảo đại nhân trong ống tay áo của nàng bị xoay mòng mòng 360 độ hết vòng này đến vòng khác...

Vân Ngấn bất đắc dĩ liếc nàng, xua xua tay, bình thản đưa tay ra làm động tác xin mời, "Xin mời!"

"Xin mời!"

Một chữ "Mời" còn ở bên miệng thì chớp mắt Hoa Ngạn đã đột ngột lao đến như một cơn gió, trong không khí lập tức vang lên những tiếng nổ nhỏ li ti, gió thổi cuồn cuộn, cuốn Vân Ngấn lùi về phía sau.

Mạnh Phù Dao ngấn người, nóng vội siết chặt bàn tay, "Người này thật dũng mãnh mà..." Nàng bóp bóp, bóp bóp, quên bém là Nguyên Bảo đại nhân đang ở trong tay nàng...

Sắc mặt Vân Ngấn chẳng hề thay đổi, quát khế, "Hay!" tức khắc bay về phía trước, hai bên lao vào chiến đấu.

Đây mới thực là một trận đấu cân tài cân sức, phô bày đủ bản lĩnh của một cao thủ dày dặn chốn gươm đao, chiêu thức, nội công, kỹ xảo... khiến mọi người cứ phải trầm trồ mãi không ngừng lại.

Mạnh Phù Dao lại lo lắng trầm mặc, bởi vì nàng phát hiện, mặc dù nội lực của Hoa Ngạn mạnh, song nếu đánh đến chiêu thứ 500 thì chắc chắn sẽ bại, nhưng mà Vân Ngấn dù sao cũng chỉ mới học thêm kiếm pháp, chưa đủ bản lĩnh nên rất khó đánh đến chiêu thứ 500.

Nàng siết chặt bàn tay, lòng thầm nghĩ cách sẽ an ủi thế nào khi Vân Ngấn bị thua.

Vậy mà qua đến chiêu thứ 400, Vân Ngấn cũng không bị thua như dự đoán, sắc mặt hẳn chỉ tái nhợt, kiếm khí vẫn bén nhọn như lúc ban đầu, ý chí chiến đấu vẫn hùng hực không tan, kiếm quang như chim bay tung hoành bốn bề, lại như sóng nước cuồn cuộn chảy về Đông!

Vân Ngấn quyết lòng, tuyệt đối không thể nào thua.

Hắn dùng tất cả tôn nghiêm cùng cố chấp của cuộc đời cho trận chiến này.

Hắn rất mệt mỏi, mệt đến mức hoa mắt, mệt đến mức trống ngực đập thình thịch, các mũi thương ngang dọc xé gió chèn ép hô hấp hắn, khiến hắn cảm thấy như tất cả các mạch máu đều bị đông cứng, mỗi chiêu kiếm của hắn đánh ra làm cho các mạch máu bị đông lại kia như muốn vỡ toang.

Vì vậy hắn cắn đầu lưỡi của mình, ngậm máu trong miệng, đau đớn và vị mặn của máu khiến hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp được người con gái ấy ở Huyền Nguyên sơn trang. Cô gái ấy có ánh mắt đen sáng ngời như băng tuyết, lại tựa như một đóa hoa mọc nơi hoang dã, cô đơn mà kiêu ngạo, gió táp mưa sa vẫn chẳng cúi đầu.

Hắn nhớ đôi mắt ấy, trong đêm cung biến Thái Uyên, do bất ngờ gặp lại nên hắn chưa kịp nhận ra nàng, nhưng ngay lập tức sau đó, hắn lại nhớ ra được đôi mắt đã in sâu vào trong tâm hắn, mãi chẳng nhạt phai.

Hắn nhớ nàng bị chủ thủ cầm vào giữa chân, chảy máu không ngừng, nhưng vẫn bình tĩnh bày mưu tính kế giúp hắn.

Hắn nhớ cô gái vừa kiêu ngạo lại vừa thân thiết, vừa ranh mãnh lại vừa trong sáng ấy.

Phù Dao.

Ta có thể thua cô, nhưng tuyệt đối không thể thua người khác!

Chiêu thứ 500!

Hoa Ngạn bắt đầu khẽ thở dốc, hắn ta bị thương quá nặng, mặc dù nội công của hắn ta rất mạnh mẽ, uy dũng cực độ, nhưng một khi sử dụng quá hạn thì chẳng khác gì tự giết bản thân. Trước khi tham dự Đại hội, hắn ta đã được dặn dò rằng, nếu như vô tình gặp được Vân Ngấn hay Nhã Lan Châu, thì mới có thể phát huy loại công pháp này, còn nếu gặp kẻ có nội công thâm hậu như Cố Lăng Phong thì tuyệt đối không thể sử dụng.

Kết quả rút thăm gặp được Vân Ngấn khiến hãn ta hết sức mừng rỡ, nên mới liều lĩnh dốc hết công lực của mình ra ứng chiến, nhưng ngàn vạn lần chẳng thể ngờ được, công lực của Vân Ngấn không kém hãn ta là bao, không những thế người này còn liều mạng tiếp được 500 chiêu của hãn ta.

Một khi công lực suy giảm thì thương pháp không còn dùng mãi nữa, Vân Ngấn hít một hơi sâu, nén xuống đau đớn nơi lồng ngực, lập tức công kích dữ dội hơn.

Ở chiêu thứ 587, hãn đánh roi trường thương trong tay Hoa Ngạn!

Hoa Ngạn cũng là một nam nhi quang minh lỗi lạc, vũ khí rơi xuống lập tức thẳng thắn nhận thua.

Ánh mắt hãn ta vẫn sáng ngời, tiến lên một bước, thành tâm thành ý vái chào Vân Ngấn, "Bội phục huynh đài."

Hãn ta bội phục sự kiên trì đó, ý chí bất khuất đó, dù trong nghịch cảnh như thế nào cũng vẫn hiên ngang, hùng hực khí phách, xứng đáng là một nam tử đầu đội trời chân đạp đất.

Vân Ngấn vẫn đứng thẳng tắp, nghiêm nghị cúi chào, đang lúc mọi người trên võ đài vỗ tay tán phục không thôi, hãn đã bước đến bên cạnh Mạnh Phù Dao, dăm dăm nhìn nàng thật lâu, nhoẻn miệng cười.

Mạnh Phù Dao ôm đầu gối nhìn hãn, thở dài thườn thượt, lặng lẽ đưa cho hãn một cái khăn tay.

Vân Ngấn nhận lấy, che miệng lại ho khan, Mạnh Phù Dao chậm rãi nói: "Ta không muốn nhìn thấy huynh ngay cả máu cũng không muốn nôn ra trước mặt ta, nếu vậy cả đời này ta sẽ không xuất hiện trước mặt huynh nữa."

Vân Ngấn cười cười ngồi xuống ghế, Mạnh Phù Dao lấy thuốc trong ngực mình ra nhét vào tay hắc, đứng lên vịn vịn cổ, giơ chân đá đá vài cái, mỉm cười nói, "Đến lượt ta."

Vân Ngấn kéo tay Mạnh Phù Dao, nàng quay đầu lại nhìn vào đôi mắt sáng như ánh lửa cất chứa muôn vàn tâm sự, thiên ngôn vạn ngữ của thiếu niên trước mặt, bỗng nhiên thoáng run sợ trong một giây, ngay sau đó lại thản nhiên cười nói, "Yên tâm đi, ta không học theo huynh đâu, nếu ta mà thua thì sẽ chịu thua, quyết không gắng gượng nuốt máu xuống như huynh."

Nàng nghênh ngang đi lên võ đài, lúc ngang qua vợ chồng Yến Kinh Trần cũng chẳng buồn liếc mắt, Yến Kinh Trần nhìn thấy nàng thì cả người lập tức trở nên cứng đờ, Mạnh Phù Dao thấy hắc đứng lên cũng thản nhiên bước qua, nhưng lúc ngang qua Bùi Viện thì đột nhiên nàng nghiêng người, vấp chân một cái.

Bùi Viện vốn không để ý đến nàng, bỗng cảm thấy chân mình như bị thứ gì đó va phải bèn nghiêng người né tránh, đưa tay ra chụp vào không trung, Mạnh Phù Dao liền nhanh tay lẹ chân đưa tay ra đỡ, mỉm cười nói to: "Yến phu nhân sao thế?"

Bùi Viện lão đảo xoay một vòng trước mặt Yến Kinh Trần, khiến tấm mạng che mặt bị hất bay lên.

Những người ngồi sau lưng Yến Kinh Trần đột ngột đồng loạt hoảng hốt "Á-"

Bùi Viện hét lên, thậm chí ả còn chưa hiểu được chuyện gì vừa mới xảy ra kia thì bỗng thấy mắt mình sáng rõ, tấm khăn che mặt bấy lâu nay tự nhiên bay lên, lộ ra gương mặt mà bấy lâu nay ả luôn giấu kín.

Hai vết gạch chéo trên gương mặt ả vẫn chưa hoàn toàn bình phục, hiện ra màu đỏ nhàn nhạt, tựa như một con rết đang bò khiến người nhìn cảm

thấy ghê tợn, hết sức đối lập với làn da trắng nõn mịn màng của ả, vì thế mà càng trông ghê tợn hơn thêm.

Yến Kinh Trần kinh ngạc nhìn Bùi Viện - bao nhiêu lâu nay nàng ấy vẫn luôn mang khăn che mặt, dù là vợ chồng nhưng hai người vẫn chia phòng ngủ, hữu danh vô thực, hẳn cũng chưa từng nhìn thấy gương mặt nàng ấy từ lâu lắm rồi.

Thì ra, nàng ấy đã bị hủy đi dung nhan...

Khi Mạnh Phù Dao đứng trên võ đài thì Hiên Viên Quân đã chờ sẵn ở đó, đây là một thiếu niên thanh lệ, vũ khí là một móc câu hình nửa mảnh trắng non sáng chói.

Hai người chào nhau, "Xin-"

Lời còn chưa dứt Mạnh Phù Dao đã nhào tới, không gian xung quanh bỗng dậy lên tiếng gió gào thét, binh khí cắm nơi giá trên võ đài thoáng cái đã đổ xuống lăn trên mặt đất.

Thật ra Mạnh Phù Dao dự định trong vòng ba chiêu là sẽ giải quyết xong Hiên Viên công tử kia - nàng bị nội thương không thể đánh lâu được.

Hiên Viên Quân ở đối diện mỉm cười e thẹn, đầu ngón tay giữa phát ra một luồng sáng tựa như một tấm màng bao bọc, tức thì ngăn cản toàn bộ đòn công kích của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nghiêng người, hô lên một tiếng tung mình bay lên cao, còn chưa xoay đầu thì đã trở tay đâm ngược về phía sau.

Hiên Viên Quân khẽ nghiêng người né tránh, thân hình người này mỏng manh nhẹ nhàng như ánh trăng, lại tựa như nước chảy trôi, trên võ đài chỉ loáng thoáng hiện ra bóng dáng màu xanh nhạt, thoắt ẩn thoắt hiện nhưng lại tỏa ra sức mạnh như đã được tích lũy từ ngàn vạn năm qua.

Mạnh Phù Dao sử dụng Phá Cửu Tiêu, tạo ra gió lớn cuồn cuộn tấn công đối phương dồn dập!

Tiếng kinh hô dậy lên vang dội.

Mạnh Phù Dao vẫn còn đương ở giữa không trung đã dùng Thí Thiên nơi khuỷu tay tấn công phía sau lưng đối phương, đây là chiêu thức mà nàng học lỏm của Tông Việt, nhanh nhất, tàn nhẫn nhất, linh hoạt nhất, một chiêu tất thắng!

Nàng muốn dùng chiêu kiếm này đặt trên cổ Hiên Viên Quân, kết thúc trận đấu này!

Nàng đáp xuống, tựa như chim loan từ chín tầng trời vỗ cánh xua tan tầng tầng lớp lớp tuyết đọng, khiến gió lớn cuồn cuộn đẩy lên mạnh mẽ.

Hiên Viên Quân chỉ khẽ nghiêng mình, lướt tới bên cạnh Mạnh Phù Dao, cực kì nhanh lẹ, thì thầm: "Cho ta gặp hãn, ta sẽ thua người."

Mạnh Phù Dao ngẩn ra, suýt chút nữa thì sặc nước miếng,

Nhóc con này, đến tham dự Đại hội Chân Vũ là để được gặp Tông Việt?

Xem ra nam nhân mà độc mồm độc miệng lại hết sức quyến rũ nha...

Hiên Viên Quân chĩa vũ khí về phía trước mặt nàng chờ nàng trả lời, Mạnh Phù Dao chỉ cười trừ.

Nàng cũng nhanh chóng đáp lại, "Đó là chuyện của hãn, ta không có quyền quyết định... cũng không cần người thua."

Chữ "Thua" còn ở đầu lưỡi thì nàng đã xuất chiêu tấn công, Hiên Viên Quân lập tức nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng cuối cùng hãn ta cũng chậm một bước, hoặc nói là khoảnh khắc hãn ta dừng lại trong tích tắc kia, đã bỏ qua cơ hội tốt nhất đánh bại Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao quát khẽ, xòe năm ngón tay ra.

Trong lòng bàn tay nàng đột nhiên bắn ra ánh sáng cực kì rực rỡ, nhanh chóng lan tỏa khắp xung quanh, còn sáng hơn cả ánh trăng của Hiên Viên Quân kia, đẹp đến chói mắt, ánh sáng chính giữa lòng bàn tay bùng lên như lửa đỏ, tỏa ra sức mạnh bức ép người ta không tài nào tránh né, sắc đỏ như máu nhuộm đầy không gian.

Phá Cửu Tiêu tầng thứ 6, "Nhật thăng"!

Ánh sáng bao phủ biển trời, chiếu rọi núi sông, xuyên qua Mặt trời!

Nắng vàng chan rải khắp nơi nơi, ánh trăng kia há còn sáng nữa?

Hiên Viên Quân tức thì cứng đờ, sau đó thụt lùi về phía sau, trở mắt nhìn mãi không thôi.

Trọng tài cất tiếng, phải há miệng mấy lần mới thốt ra được thành câu thành lời, "Mạnh Phù Dao, thăng!"

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Hiên Viên Quân không dám chớp mắt, chờ Mạnh Phù Dao thu tay về, Mạnh Phù Dao cứ vậy thản nhiên như không, ánh mắt Hiên Viên Quân nhìn Mạnh Phù Dao thoảng chốc đã ửng đỏ.

Mạnh Phù Dao mỉm thâm, đồ thỏ con!

Không phải ai đó muốn khóc, mà là không kiềm chế được!

Thật ra Mạnh Phù Dao còn thương hơn Hiên Viên Quân, để đạt được tầng sáu của Phá Cửu Tiêu nàng đã liều cả mạng sống của mình, giờ phút này đây nàng có cảm giác như là, chỉ cần động đậy ngón tay thôi thì nàng sẽ phun máu đầy đầu Hiên Viên Quân.

Yến Kinh Trần đứng cứng đờ, si ngốc nhìn bóng lưng Mạnh Phù Dao, ban nãy hắn cứ đứng lên rồi lại ngồi xuống, khi Phù Dao đánh ra chiêu thứ nhất, trước mắt hắn liền tối sầm, chẳng còn hay biết gì nữa, rồi cứ ngẩn ngơ mãi không thôi.

Khi Mạnh Phù Dao đánh ra chiêu cuối cùng, vào lúc ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, trong tiếng kinh hô dậy lên không ngừng, hắn mới bất giác "A" lên một tiếng.

Âm thanh kia chứa đựng toàn bộ sức lực của hắn.

Người khác không biết, nhưng hắn là người tu luyện Lôi Động quyết, thế nên hắn nhận ra, chiêu thức kia chính là Phá Cửu Tiêu!

Vượt xa Lôi Động quyết, vô thượng tâm pháp đệ nhất thiên hạ, cao hơn Lôi Động quyết gấp trăm lần - Phá Cửu Tiêu!

Phù Dao... Phù Dao...

Yến Kinh Trần không biết mình đang gọi điều gì nữa, tâm tình như chìm xuống tận đáy vực sâu, đau đến ngất dại, thấm vào tận xương tủy hắn, khiến hắn cảm thấy như đất trời quay cuồng, không thể thở nổi.

Những lời nàng nói ngày hôm nao cứ lẩn quẩn mãi trong đầu hắn...

"Sớm muộn gì, người cũng sẽ hối hận."

"Phụt --"

Yến Kinh Trần phun ra một ngụm máu tươi, thấm đỏ cả một mảng đất.

Mạnh Phù Dao đứng trên võ đài không ngừng túa ra mồ hôi, thấm ướt cả người nàng, nàng cảm thấy như mình sắp sửa bị tẩu hỏa nhập ma rồi, chỉ đành giương mắt nhìn đối phương, hy vọng hắn ta mau mau lui xuống, ấy

vậy mà tên nhóc gốc gác Hiên Viên Quân kia chỉ đứng thừ ra khóc mà thôi.

Cứu mạng với... cứ như thế này sẽ có án mạng xảy ra đó...

Sau lưng đột nhiên có tiếng bước chân đến gần, thoang thoang hơi mát như băng lạnh tan chảy, một bàn tay lạnh lạnh mà lại ấm áp nắm lấy tay nàng, bình tĩnh nói: "Mệt không, chúng ta đi."

Bàn tay đó dịu dàng mà mạnh mẽ, như tỏa ra khí lạnh truyền vào huyết mạch nàng, làm cho huyết mạch nóng hồi cuộn cuộn dấy lên trong người nàng như trở nên hiền hòa, chậm rãi chảy về biển rộng bao la, sau đó nàng có thể cử động tay chân mình.

Nàng còn sống.

Mạnh Phù Dao thở phào, nước mắt lưng tròng quay đầu lại cảm kích Vân Ngấn, thì thào, "Vân Ngấn à..."

Hắn vốn ngồi cách rất xa nàng, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại nhìn thấy rõ hiểm cảnh của nàng!

Nghỉ ngơi mấy ngày, vòng cuối cùng cũng đến, vòng thi đấu này diễn ra tại đại điện Hoàng cung Thiên Sát. Khi bọn người Mạnh Phù Dao tới thì phát hiện khách đến xem trên đại điện không nhiều lắm, xung quanh còn có những tấm bình phong che chắn, phía sau đó là bao nhiêu mỹ nữ lựa là yêu kiều, hương thơm lan tỏa, có thể loáng thoáng nghe được oanh thanh yến ngữ phát ra...

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên đứng ngây ngốc ở trong điện, chợt nghe tiếng hô to, "Bệ hạ giá lâm!"

Nàng nghe tiếng hô liền muốn quay đầu đi chỗ khác nhưng bỗng phát hiện ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng, nàng phải hướng về phía Chiến

Nam Thành hành lễ. Thật là bức bối --

Mạnh Phù Dao bất mãn lắc đầu nguầy nguậy, suy nghĩ xem làm thế nào để không phải hành lễ với Chiến Nam Thành... Eo cứng đơ? Tay gãy? Mông bị thương? Khóe mắt nàng liếc thấy một đoàn người chậm rãi bước lên điện, đến vị trí chủ và khách rồi ngồi xuống, hình như còn thi lễ với nhau nữa, thật đúng là giàu sang sinh lễ nghĩa dóm đời mà. Lại nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của các nữ nhân phía sau bình phong thì không khỏi càng thêm tức tối, mẹ nó chứ, đúng là một đám mê trai!

Sau đó nàng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Hình như khí thế không đúng!

Hình như không đúng người!

Hình như có tên nào đó mặc áo màu tím ngồi trên điện phía bên phải nữa, tay áo thêu chỉ bạc, quen quen?

Cả người nàng cứng đờ, vừa nghiêng đầu thì xương cổ đã phát ra tiếng kêu "cục cục".

Trên đại điện phía trước, có ai đó đang ngồi cùng bàn đối diện với Chiến Nam Thành, cằm bào tím thêu rồng bạc, mào quan bằng ngọc, tóc dài đen nhánh, da thịt như tuyết, đeo một nửa chiếc mặt nạ đồng, để lộ ra một bên mặt đẹp như ngọc tạc, mắt môi tựa tiên nhân.

Cảm giác có ai đó nhìn mình chăm chăm, người nọ khẽ xoay người lại mỉm cười cực kì nhẹ nhàng, Mạnh Phù Dao liền cảm thấy từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, đến cả áo lót và dây áo lót như bị lưỡi câu móc đứt bụp bụp, rơi xuống mặt đất, nàng như đang lỏa thể, còn người nọ thì cứ thản nhiên tao nhã ngăm nhìn, thông dong chiêm ngưỡng, khiến lửa giận trong lòng nàng bùng cháy dữ dội... mà người nọ lại còn đột nhiên nhìn nàng cười hết đời yêu chiều.

Ngay sau đó Mạnh Phù Dao nghe được tiếng hản nói, truyền vào tai nàng rõ mồn một dù cách rất xa.

"Phù Dao, ta nhớ nàng đến thật là khỗ!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Quyết Định Nặng Nề

Mạnh Phù Dao suýt chút nữa thì đã nhảy dựng lên.

Nói láo, nói láo mà!

Huynh bảo huynh đang rất bận rộn, vậy mà ta đi đâu cũng gặp, đúng là nói láo!

Nàng có cảm giác - muốn chạy ra ngoài tìm một cây búa, đập đầu hẳn.

Mạnh Phù Dao nghĩ thầm - yên lặng chính là khi dễ, bèn không thèm nhìn hẳn nữa.

Vì vậy nàng quay mặt đi, mắt nhìn thẳng về phía trước, hết sức nghiêm túc, học theo mọi người hướng về đại điện, quý xuống hành lễ, không buồn so đo với Chiến Nam Thành nữa.

Sắc mặt Chiến Nam Thành có hơi khó coi, vì đại diện của Thiên Sát đã bị loại rồi, điều này có nghĩa là thủ khoa đại hội năm nay thuộc về người của nước khác. Nhưng Hoàng đế cần có khí độ bình thản, bèn mỉm cười giới thiệu Trương Tôn Vô Cực với mọi người, "... tể quốc vô cùng vinh hạnh được Thát tử Chiêu Hủ không ngại xa xôi ngàn dặm, đích thân tới chủ trì vòng cuối cùng này."

Trương Tôn Vô Cực hơi khom người, mỉm cười cất lời, "Tại hạ vô năng, cảm thấy xấu hổ khi làm trọng tài, chỉ là được bề hạ nâng đỡ mà thôi."

Chiến Nam Thành lại nói, "Thái tử khỗ cực tới Thiên Sát, chưa kịp nghỉ ngơi đã phải làm trọng tài, tệ quốc thật sự thất lễ."

Trưởng Tôn Vô Cực lại khách sáo nói, "Là chuyện phải làm, bệ hạ không nên đa lễ."

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cười thành tiếng, oanh thanh yển ngữ sau tấm bình phong rộ lên không dứt, càng lúc càng to hơn, thật sự chẳng giống võ đài, mà giống như thanh lâu nhiều hơn.

Sắc mặt Chiến Nam Thành hiện ra mấy phần bất đắc dĩ, y đương nhiên đâu muốn Đại hội Chân Vũ thành ra như thế này, chỉ trách Trưởng Tôn Vô Cực thành danh quá sớm, tài năng quá cao, nên sớm đã bị người đời "Thần hóa". Người bình thường trên đường phố ca ngợi hân, thi nhân ca tụng hân, sử kí nêu tên hân, phàm là nữ nhân dù xấu hay đẹp dù là bà thím hay cô nương đều ôm mộng tơ tưởng hân, cứ ngày ngày chạy đến Hoàng cung Thiên Sát hồi lộ chạy chọt để hôm nay được nhìn thấy hân, dù chỉ một lần.

Mắt thấy các thiếu nữ và phụ nhân cứ huyên náo mãi không thôi, Chiến Nam Thành thoáng lúng túng cố ý hắng giọng nói sang chuyện khác, "Mạnh tướng quân quý quốc quả nhiên là thiếu niên anh tài, đánh một trận chấn động lòng người, Vô Cực quốc đúng là địa linh nhân kiệt, khiến nước ta phải ghen tị."

Sắc mặt Trưởng Tôn Vô Cực vẫn thản nhiên như không, ánh mắt vẫn đặt trên người Mạnh Phù Dao, lướt lên hạ xuống, lâu thật lâu mới ngừng lại, "Tệ quốc chỉ là may mắn."

Mạnh Phù Dao sờ cánh tay mình, nổi hết cả da gà, may mắn, may mắn cái đầu huynh ấy, ta nhìn thấy huynh đúng thật sự là bất hạnh của ta.

Trưởng Tôn Vô Cực vẫn mỉm cười, cư nhiên không để ý đến điệu bộ như nổi hết da gà của ai đó. Mạnh Phù Dao nhìn hân chăm chăm, thật sự cảm thấy người này đúng là khắc tinh của nàng, da mặt thì dày, lòng dạ thì đen

tối, giết người cướp của, hễ ai gặp được hăn đều phải cách xa ba nghìn dặm, bỏ của chạy lấy người.

Nàng bất giác lui dần về phía sau, chạm phải vào người Vân Ngấn, sờ sờ lỗ mũi, không muốn cùng Tinh Tinh kia đối đầu nữa. Vân Ngấn khẽ nghiêng đầu nhìn nàng, lại ngược nhìn Trương Tôn Vô Cực trên kia, nhạy cảm phát hiện ra sự rối rắm không rõ ràng của hai người nọ. Hăn ta cảm thấy từ lúc vào điện thì hình như Mạnh Phù Dao trở nên nhút nhát, nàng xưa nay có sợ ai đâu, thế mà bây giờ lại thậm thà thậm thụt... là bởi vì Chiêu Hủ Thái tử sao?

Ánh mắt của Vân Ngấn hết sức buồn bã, song khi Mạnh Phù Dao chạm vào người hăn thì ánh mắt hăn lại lóe sáng, khoe môi khẽ nhếch lên cong cong, hiện ra một nụ cười.

Vòng cuối cùng này do Chiến Bắc Hằng chủ trì, hăn ta đọc danh sách. Mười người còn lại là: Mạnh Phù Dao, Vân Ngấn, Yến Kinh Trần, Nhã Lan Châu, Đạm Đài Vũ đến từ Thái Uyên, Ba Cổ đến từ Phù Phong quốc...

Thế nhưng hôm nay Yến Kinh Trần không tới tham dự.

Chiến Bắc Hằng khẽ nhíu hàng mày, nói nhỏ với nội thị bên cạnh mấy câu, sai y đi làm gì đó, nội thị vội vã lui ra ngoài, đến cửa điện đụng phải thái giám đến truyền tin, thái giám vội vàng nói: "Khải tấu bệ hạ, Thái Uyên Yến phu nhân cầu kiến."

Bùi Viện? Á đến đây làm gì? Mạnh Phù Dao nhíu nhíu mày, nữ nhân này hôm qua xấu hổ như vậy còn chưa đủ sao?

Chiến Nam Thành lên tiếng, "Truyền vào."

Một bóng hồng thướt tha tiến vào, dáng người mềm mại thẳng tắp, quyến rũ kiêu kì, khiến mọi người đều ngoái đầu nhìn.

Mạnh Phù Dao nhìn vào đôi mắt của Bùi Viện, lòng hơi run lên, nữ nhân này, trong ánh mắt chứa đầy sự chết chóc, giống như một hồ sâu ngập tràn máu tươi, tĩnh lặng lại quý dị đến bức người.

Bùi Viện không nhìn ai hết, đi một mạch vào điện, sau khi hành lễ cũng không đứng dậy, cúi đầu sát đất nói, "Khởi bẩm bệ hạ, phu quân dân phụ Yến Kinh Trần hôm qua khó chịu trong người, không thể tiếp tục tham gia Đại hội Chân Vũ, nhưng vợ chồng dân phụ đường xa đến Thiên Sát nên không muốn trở về tay không, dân phụ cùng phu quân là đồng môn, xin thay mặt phu quân đánh trận này!"

"Hoang đường!" Chiến Nam Thành lập tức cự tuyệt, "Người có tư cách lọt vào vòng đấu tại Kim điện chính là Yến Kinh Trần, không phải Yến phu nhân người... nếu người thay mặt đối chiến thì đối với những người khác có công bằng không?"

"Cũng là do trước đó dân phụ nguyện ý không tham gia tranh đoạt vị trí thủ khoa mà thôi." Bùi Viện ngẩng đầu lên, "Kinh Trần có tư cách, ta cũng có!"

Chiến Nam Thành ngậy ngốc, nhìn về phía Chiến Bắc Hằng, Chiến Bắc Hằng nói, "Thê tử thay mặt phu quân tham chiến, trước nay chưa có tiền lệ này, nhưng dù sao Yến Kinh Trần không duyên không cớ mất đi cơ hội tỷ võ cũng thật là tiếc, đối với hãn không công bằng."

Chiến Nam Thành trầm ngâm, vẻ mặt cũng hòa hoãn, nhìn Trương Tôn Vô Cực mỉm cười hỏi, "Thái tử là trọng tài của Đại hội lần này, ngài quyết định đi."

Mạnh Phù Dao chun mũi, đúng là hai con hồ ly gian trá mà, thái độ các người đã rõ ràng như vậy rồi, Trương Tôn Vô Cực còn có thể nói gì nữa sao?

Trưởng Tôn Vô Cực nhàn nhạt nhìn về phía Bùi Viện, hồi lâu sau mới nói, "Phu nhân tự nhận mình có đủ tư cách, Vô Cực không dám bác bỏ, nhưng không thể không có bằng chứng, nếu muốn khiến anh hùng thiên hạ tâm phục, thì phải dùng thực lực để chứng minh."

Bùi Viện lập tức nói, "Xin Thái tử chỉ định bất kì người nào trong mười người tham gia vòng đấu này, tỉ thí cùng dân phụ! Nếu như thua, dân phụ xin chịu tội quấy nhiễu thánh giá."

"Vậy thì tốt" Trưởng Tôn Vô Cực lướt mắt nhìn mười người, khi lướt qua Mạnh Phù Dao thì cười cười.

Mạnh Phù Dao cho là hãn chỉ định mình, nhân cơ hội này đuổi Bùi Viện ra khỏi đại điện, bèn lập tức xắn tay áo lên chuẩn bị đánh nhau, thế nhưng ánh mắt của ai đó chỉ lướt qua người nàng mà thôi, rồi dừng lại trên người Nhã Lan Châu, cười nói, "Làm phiền Nhã Công chúa."

Nhã Lan Châu ngây người ra một lúc, ngay sau đó mỉm cười cất tiếng, "Được, dù sao ta vẫn chưa gặp đối thủ cân xứng, đánh trận này vừa hay có thể luyện chút quyền cước."

Mạnh Phù Dao đột nhiên cảm thấy việc Trưởng Tôn Vô Cực chèn ép Bùi Viện tự nguyện khiêu chiến, lại chỉ định Nhã Lan Châu đấu với ả là có thâm ý, chẳng lẽ hãn đã nhìn ra điều gì đó?

Nàng nghi ngờ nhìn sang, trong điện đã vang lên tiếng quát, sắc hồng bay múa, Bùi Viện và Nhã Lan Châu đã bắt đầu giao đấu với nhau.

Bùi Viện vừa ra tay, quả nhiên Mạnh Phù Dao liền khẳng định nàng ta nói dối, công lực của nàng ta dù không bằng Yến Kinh Trần, nhưng lại thành thực Lôi Động Quyết hơn so với Yến Kinh Trần, kiếm pháp cũng tuyệt đối không thua kém y. Có trời mới biết trong thời gian ngắn ngủi một năm qua, nàng ta làm thế nào để đạt được trình độ và cảnh giới như thế. Huống hồ, rõ ràng chân khí của nàng ta và Yến Kinh Trần giống nhau, điều

này chứng minh cả hai đều là đệ tử của Yên Sát. Vì sao Yên Sát lại đồng ý để cho Yến Kinh Trần kết hôn với Bùi Viện?

Mạnh Phù Dao vừa trầm tư suy nghĩ vừa để ý tình cảnh trên điện lúc này. Nhã Lan Châu xuất thân từ vương tộc Phù Phong, đất nước này có vô số pháp thuật thần bí, võ công quỷ dị. Hơn nữa nàng ấy đã đuổi theo Chiến Bắc Dã nhiều năm như vậy, kinh công tiến bộ rất nhiều, bay lên hạ xuống tựa như một cầu vồng bảy sắc, quyến rũ xinh đẹp, khiến người ta choáng váng hoa mắt. Vũ khí của nàng ấy là loan đao bé xíu cổ quái, thỉnh thoảng phát ra âm thanh lạnh lạnh hay tiếng vang chói tai, đủ loại âm thanh cùng màu sắc khác nhau, khiến người ta không dời mắt được.

Bùi Viện hoàn toàn trái ngược với nàng ấy, nàng ta sử dụng kiếm, mỗi chiêu kiếm đều tỏa khói nhẹ và phát ra tiếng gió, cố ý dùng chân khí trầm ổn để ngăn chặn sự linh hoạt nhẹ nhàng của Nhã Lan Châu và nhằm nhiều loạn chiến thuật, mà quả nhiên cách thức này vô cùng hữu dụng, khiến Nhã Lan Châu dần dần chậm lại, không thể cùng nàng ta cứng đối cứng, vũ khí của hai người chốc chốc lại chạm vào nhau, phát ra tiếng keng keng.

Chiêu thứ 127, Nhã Lan Châu vẫn chiến đấu hăng hái, còn Bùi Viện lại như có sức mà không dùng được. Dù gì nàng ta cũng từng bị phế võ công, bất luận thế nào cũng không theo đuổi được người nhanh nhẹn như Nhã Lan Châu, nhìn thấy y phục bảy màu như mây tía tung bay, ánh mắt nàng ta trở nên cực kì lạnh lẽo và âm độc.

Đột nhiên nàng ta khẽ rung lắc kiếm.

Khói xám bao phủ kiếm quang, có điều màu khói lúc này không giống như lúc ban đầu nữa, ban đầu là màu xám có mùi tanh, còn lúc này là màu khói nhạt hơn và lạnh lẽo, nàng ta cười khẩy, nhìn thẳng Nhã Lan Châu - tất cả công kích của nàng ta đều nhằm vào mặt Nhã Lan Châu.

Nhã Lan Châu theo thói quen nghiêng đầu né tránh, mũi kiếm kia đột nhiên rung mạnh dữ dội, khói xám tuôn trào mãnh liệt kèm theo những viên hắc châu cực nhỏ, lao về phía tai mũi mắt của Nhã Lan Châu.

Góc độ tấn công hết sức quỷ dị, tim Mạnh Phù Dao giật nảy lên, mơ hồ cảm thấy có gì đó khác thường, ngay sau đó nhìn thấy viên hắc châu đột nhiên duỗi dài ra, lộ ra móng vuốt bé xíu.

Sống!

Đây là vật gì!

Vật này như sao xẹt, gần trong gang tấc, một khi bắn vào tai Nhã Lan Châu sẽ gây ra hậu quả gì?

Mạnh Phù Dao suýt nữa nhảy dựng lên, ngay sau đó liền thấy Nhã Lan Châu uốn éo vặn người, rồi đột nhiên quay đầu lại.

Cơ thể Nhã Lan Châu như thể không xương, nàng ấy vặn người 360 độ, đối mặt với Bùi Viện, sau đó bỗng nhiên giơ cái chung đồng của mình lên.

Nắp "Chung đồng" hở ra một đường, một luồng ánh sáng màu hồng lóe lên trong khe hở đó, thân thể hắc châu kia đột ngột run rẩy không ngừng, rồi như bị lực hút, hút vào trong cái khe hở của chung đồng.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy móng vuốt của hắc châu không ngừng giãy giụa, liều mạng muốn trốn thoát, song bất luận thế nào cũng không chống cự lại được lực hút của chung đồng.

Thế kiếm của Bùi Viện tức khắc chậm lại, cứ mỗi một viên hắc châu biến mất thì sắc mặt Bùi Viện càng u ám hơn thêm một phần, Nhã Lan Châu cười hì hì nói: "Tỷ tỷ đang đùa với tổ tông của Cố trùng à? Tỷ Tỷ thật đáng yêu."

Ngay sau đó nàng ấy vừa gõ chung đồng vừa vui mừng nói: "Tiểu Bảo lại có đồ ăn vặt rồi!"

Mạnh Phù Dao bưng tỉnh ngộ, khó trách là nàng thấy cái chung đồng cổ quái kia quen thuộc lắm, thì ra đó là chung nuôi cổ! Trưởng Tôn Vô Cực nhất định đã nhìn ra được điểm khác thường của Bùi Viện, sợ ả sẽ gây bất lợi cho nàng, bèn dứt khoát chỉ định Nhã Lan Châu vốn xuất thân từ Vương tộc Phù Phong ra đối chiến với Bùi Viện.

Trên đời này, mấy ai có thể bì được với trùm cổ độc Nhã Công chúa xuất thân từ tam đại Vu tộc của Phù Phong?

Bùi Viện chống kiếm lui về phía sau, Nhã Lan Châu thu hồi song chung của mình lại, nào ngờ Bùi Viện vừa thối lui được một nửa liền đột ngột xông lên, chẳng nói chẳng rằng đâm sau lưng Nhã Lan Châu một kiếm.

Nhã Lan Châu đang bước đi thì chợt cảm giác sau lưng có tiếng gió rít, vừa ngoảnh đầu đã nhìn thấy Bùi Viện lướt đến, trong lúc cấp bách đành giơ tay lên đỡ.

Hai cái chung đồng trong tay Nhã Lan Châu đồng thời bay ra, kiếm của Bùi Viện cùng lúc cũng tấn công vào huyết Thiên Linh của Nhã Lan Châu.

Bóng áo tím chợt lóe lên.

Thân hình người mặc áo tím tựa như ngọc thụ lâm phong, chỉ vừa giơ tay ra đã chặn lại được mũi kiếm của Bùi Viện.

Bùi Viện dù có cố gắng thế nào cũng không thể tiếp tục đâm thẳng hay rút kiếm về.

Ngay sau đó Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, ôn hòa cất tiếng, "Yến phu nhân, hãy dừng lại."

Hắn chỉ nhàn nhạt nói một câu, nhưng lại thể hiện sự uy nghiêm vốn có, Bùi Viện mấp máy môi song cuối cùng lại không dám nói, tiếng trầm trồ sau tấm bình phong bay ra không ngớt, hàng mày Mạnh Phù Dao dựng hết cả lên, giận dữ nhìn Bùi Viện, phía sau bình phong lại vọng ra oanh thanh yển ngữ, "Ta muốn bất tỉnh quá...", "á...", "Giống như thiên tiên hạ phàm vậy..." khiến Mạnh Phù Dao càng tức tối thêm, "Lừa tình!"

Bất ngờ người nọ quay đầu lại, như khế bật cười, truyền âm đến, "Phù Dao, lúc nàng ghen là đẹp nhất."

Mạnh Phù Dao há miệng hít vào một hơi khí lạnh, im bật, lùi về phía sau ba bước, tên này da mặt dày, mắng cũng vô dụng, dù sao mắng cũng như không mắng, không mắng chính là mắng, nàng mắng thầm trong lòng cũng được rồi.

Lúc này Chiến Bắc Hằng bước xuống, lên tiếng trước, "Nhã Công chúa đã đánh rơi vũ khí, Yến phu nhân thắng."

"Bùm", Mạnh Phù Dao bộc phát.

Đúng là không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn.

Nàng phóng đến phía trước, ngạc nhiên nhìn chằm chằm Chiến Bắc Hằng, cười nói: "Vương gia, người nước Thiên Sát ngài quả thật rất đạo đức, khiến người ta giác ngộ."

Chiến Bắc Hằng phòng bị nhìn nàng chằm chằm, "Mạnh tướng quân nói vậy là có ý gì?"

"Ngài không ngại ngàn dặm xa xôi truyền thư thỉnh Vô Cực thái tử đến Thiên Sát làm trọng tài tại Đại hội Chân Vũ này, Thái tử cũng không quản vất vả, khổ tâm, hao tổn sức lực, thật khiến người ta cảm động đến mức rơi lệ..." Nàng ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, ngây thơ hỏi, "Thái tử có cảm động hay chẳng?"

Trưởng Tôn Vô Cực nhường mày, sâu sắc nhìn nàng, ánh nhìn như cười như không, không buồn để ý Chiến Bắc Hằng đang lúng túng, nhàn nhạt đáp, "Mạnh tướng quân từ trước đến nay luôn hiểu rõ lòng ta mà."

Ta biết cái đầu huynh ấy, Mạnh Phù Dao chửi thầm trong bụng, nở nụ cười rạng rỡ như hoa, lễ phép đáp lại, "Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thôi."

Khóe miệng Chiến Bắc Hằng cứng đờ, cười cũng không được mà nói cũng không xong, gượng gạo đứng đó, Chiến Nam Thành nhìn thấy liền gỡ rối, "Bắc Hằng, người thất lễ rồi, chuyện phán quyết là của trọng tài, phải do Thái tử chủ trì."

"Không sao", Trưởng Tôn Vô Cực bình thản trở lại chỗ ngồi, "Hằng vương anh minh, các nước đều biết, dĩ nhiên là không sai."

Bùi Viện vui mừng ngẩng mặt lên, Trưởng Tôn Vô Cực lại nói, "Lúc đầu Yến phu nhân cũng không nhận thua, ra tay lần nữa, mặc dù không hợp đạo nghĩa nhưng cũng không vi phạm điều lệ, có điều vũ khí của Yến phu nhân đã bị Nhã Công chúa đánh rơi lúc ban đầu, cho nên, xem như hai người hòa nhau."

Sắc mặt Bùi Viện trắng bệch, hôm nay trên Kim Điện tranh chức thủ khoa Đại hội Chân Vũ, Trưởng Tôn Vô Cực nhìn như khoan dung, một câu hời hợt "Không hợp đạo nghĩa" chắc chắn sẽ truyền khắp thiên hạ, từ nay về sau nàng ta làm thế nào còn mặt mũi hành tẩu trên giang hồ nữa.

Mạnh Phù Dao vẫn không cam lòng, muốn loại Bùi Viện ra, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Bùi Viện đăm đăm nhìn nàng, lại thấy Nhã Lan Châu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Bùi Viện, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta, liền chột hiểu - đến vòng hỗn chiến cuối cùng, Nhã Lan Châu nhất định sẽ bám chặt lấy Bùi Viện không buông làm cho Bùi Viện không có cơ hội hãm hại nàng, như vậy vô hình nàng sẽ loại được hai đối thủ.

Haizz, lòng người đúng là sâu hơn biển, giao tình giữa nàng với Nhã Lan Châu vốn rất thân thiết, thiệt vô sỉ mà.

Mạnh Phù Dao rút thăm đấu với Đường Dịch Trung, Vân Ngấn đấu với Nhã Lan Châu, Bùi Viện đấu với Thẩm Minh.

Vân Ngấn đấu với Nhã Lan Châu thì tám phần là Nhã Công chúa sẽ bại, nha đầu này chỉ ham vui, không nể mặt nhiều phong ba như Vân Ngấn, càng không có kinh nghiệm thực chiến như Vân Ngấn, nếu không chắc chắn vừa rồi sẽ không bị Bùi Viện đánh lén. Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, liếc nhìn Trương Tôn Vô Cực - huynh chơi chiêu à? Như vậy Nhã Lan Châu không thể nào lọt vào vòng năm người tranh đấu rồi sao?

Trương Tôn Vô Cực vẫn nhàn nhạt cười, đối với sự khiêu khích của Mạnh Phù Dao cứ vờ như không thấy, nhàn nhã thưởng thức trà ngon, còn thảnh thơi đàm tiếu mấy câu cùng Chiến Nam Thành.

Mạnh Phù Dao tức giận không thôi, trên đời này có một loại người - không biết viết ba chữ "Cẩn rút lương tâm"!

Nàng xắn tay áo lên, bước nhanh ra võ đài, đấu trận đầu tiên.

Người xui xẻo đấu với nàng chính là Toàn Cơ Đường Dịch Trung, còn chưa khai chiến hẳn đã khom mình nói nhỏ với Mạnh Phù Dao, "Tại hạ nguyện ý nhận thua, xin Mạnh tướng quân hãy giữ gìn thực lực, xuống tay lưu tình."

Hai người bang bang nhau không đến 100 chiêu, Đường Dịch Trung tung mình nhảy lên cao ba trượng, rồi lại bổ nhào xuống trước mặt Mạnh Phù Dao, nàng nhân cơ hội này không thể làm gì khác hơn là đành vui vẻ đá hẳn một cước văng ra ngoài.

Đường Dịch Trung xiêu xiêu vẹo vẹo rơi xuống đất, sau đó mặt không đỏ hơi thở không gấp, cất lời: "Xấu hô xấu hổ" rồi quăng kiếm nhận thua,

nói thật to, "Bội phục, bội phục!"

Mạnh Phù Dao nén cười, làm như thật, đáp lễ lại, "Đa tạ, đa tạ!" Không nhìn ra tên này tướng mạo bình thường vậy mà lại là một diệu nhân, vừa khôn khéo vừa phóng khoáng, sau này nếu đến Toàn Cơ có thể kết giao với hắn ta.

Kế tiếp là Vân Ngấn đấu với Nhã Lan Châu.

Chiêu thứ 308, Nhã Lan Châu đặt lưỡi dao ngắn của mình lên cổ Vân Ngấn, lạnh lạnh nói, "Huynh thua rồi."

Vân Ngấn cười hết sức thản nhiên, ngay sau đó thu kiếm về, hành lễ xong thì lập tức xoay người rời đi.

Nhã Lan Châu đứng ở trên nhìn theo bóng lưng hắn, trong ánh mắt chứa đựng sự khác thường, đó là sự bội phục. Sau đó nàng ấy hướng về phía Mạnh Phù Dao nhoèn miệng cười.

Nụ cười này, là sự hâm mộ.

Mạnh Phù Dao trầm mặc đi xuống.

Nàng hiểu ánh mắt kia.

Từ bỏ và hy sinh.

Thiếu niên ấy đã vì nàng mà hy sinh.

Bởi vì, hắn đã nhìn ra dụng ý của Trương Tôn Vô Cực giữ Nhã Lan Châu lại. Bùi Viện âm độc lại sử dụng Vu cổ, sẽ bất lợi với nàng, còn Nhã Lan Châu lại là Cổ vương.

Hắn đã bỏ qua ước nguyện của mình, trở thành người đứng đầu Đại hội Chân Vũ, để thành toàn ước nguyện của nàng.

Trời mới biết hắn đã chờ đợi cơ hội này bao nhiêu lâu rồi. Trời mới biết nếu hắn mất đi cơ hội này, thì hắn phải gánh chịu hậu quả như thế nào.

Mạnh Phù Dao cố ngăn không cho nước mắt mình chảy ra.

Mạnh Phù Dao trở về, nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân đang ôm bụng đứng ở cửa, đôi ngươi lảo liên, không khỏi tò mò hỏi: "Chuột mập, đến ngày rồi à?"

Nguyên Bảo đại nhân ngẩng đầu, nhìn nàng cười bí ối.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy nụ cười này của nó liền có dự cảm chẳng lành, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Thiết Thành hét lên ngoài cửa, đao phong mãnh liệt cuồn cuộn nổi lên.

Tất cả mọi người đều giật nảy mình, cho là có kẻ địch đột kích, Tông Việt phẩy tay áo, tức thì bắn một đạo bạch quang ra ngoài.

Bạch quang bắn ra cửa, như trâu bùn rơi vào biển mất tăm mất tích, cũng không nghe thấy tiếng của Thiết Thành nữa. Tông Việt vừa nhếch mày thì Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn đã đứng lên chạy ra ngoài.

Mạnh Phù Dao chạy đến bệ cửa, nhìn thấy người đang đứng phía bên ngoài liền thụt lùi lại, khiến Vân Ngấn đụng phải nàng, ngay sau đó Mạnh Phù Dao liền đóng sập cửa lại, cài then cẩn thận, còn kéo một cái ghế dài qua đó chặn lại, đặt mông ngồi xuống, tiện tay kéo thêm một người ngồi xuống bên cạnh, lại tiện tay kéo thêm một người nữa.

Ổng tay áo của người vừa ngồi xuống có màu tím nhạt, bông bành như mây.

Mạnh Phù Dao cứng đờ người, ngoảnh mặt đi, còn người nọ thì vẫn ngồi vững vàng, mỉm cười ngắm nàng, cất tiếng, "Phù Dao, nàng thật đáng yêu, biết ta mỗi chân nên giúp ta kéo ghế để ngồi."

Mạnh Phù Dao nhìn vào ánh mắt người nọ nửa giây, không nói hai lời, rút đao!

Ánh đao sáng chói như ánh sao trên núi thần Trường Thanh của Thương Khung, sao xẹt, chân ghế gãy!

Chân ghế bị cắt đứt.

Bốn chân ghế đồng thời bị chặt đứt, Mạnh Phù Dao thu đao, cười to, ai bảo huynh ngồi! Cho huynh ngồi đó!

Tiếng cười của nàng còn mắc trong cổ họng.

Chân ghế vừa đứt, một luồng bạch quang lóe lên, Nguyên Bảo đại nhân đã dùng hết sức bình sinh của chuột thần chống lại bốn chân ghế, thế là người nọ vẫn ngồi trên ghế vững vàng như bàn thạch.

...

Mẹ nó chứ, Hán gian cùng chân chó là sinh vật... đáng giết nhất trên đời!

Phù Dao cắn răng thu đao, đưa mắt nhìn vẻ mặt cổ quái của Tông Việt, rồi lại quay ngoắt sang nhìn Vân Ngấn đứng im như trời trồng, thật sự không còn cách nào khác để cùng người có bụng dạ đen tối kia dây dưa thêm chút nào nữa, bèn đá văng cửa rồi chạy một mạch về phòng mình, vừa gầm lên: "Trưởng Tôn Vô Cực, huynh có gan thì cũng không được theo ta..."

"Ta lỡ đi theo nàng rồi." Ai đó cùng với thú cưng của mình ở phía sau thông dong lên tiếng, "Phù Dao..."

"Câm miệng!"

"Chít chít!"

"Ngậm mồm chó của người lại!"

Nguyên Bảo đại nhân hết sức uất ức, rõ ràng miệng nó là miệng chuột mà, sao tự nhiên lại thành miệng chó?

Nàng đưa chân đá văng cửa phòng, đột nhiên cảm thấy có gì đó sai lầm, cái gì nhỉ? Dẫn sói vào nhà? Nàng quắc mắt xoay người lại, nhìn ai đó đang đứng tựa người nơi cửa, "Có gì nói mau đi!"

"Nàng chắc chắn là muốn ta nói ở chỗ này sao?" Trương Tôn Vô Cực mỉm cười, nhìn bốn phía xung quanh, "Nàng chắc chứ?"

Mạnh Phù Dao nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, nhắc chậu hoa bên bộ cửa sổ ném ra ngoài, "Kẻ rình trộm giết không tha!"

Chậu hoa bị ném ra ngoài hoa viên bình bịch bình bịch, khiến hoa viên náo loạn cả lên.

Mạnh Phù Dao đập mấy chậu hoa xong, phúi phúi, nói: "Thái tử điện hạ, ngài có gì thì nói nhanh lên, ta còn phải đi ngủ. Còn nữa, đừng hỏi ta tại sao tức giận, nếu như ngài vẫn cứ muốn hỏi, ta xin nhắc ngài một câu, ngài hỏi ta sẽ tức giận hơn."

"Ta biết nếu ta hỏi nàng sẽ càng tức giận hơn." Trương Tôn Vô Cực ôm Nguyên Bảo, thông thả nói: "Phù Dao, ta thật sự cảm thấy may mắn là nàng không che giấu tính tình của mình trước mặt ta."

Hắn dừng lại một đoạn, mỉm cười đầy sâu xa, "Với tính tình chuyên gây sự này của nàng, ta và nàng không phải không còn hy vọng."

Mạnh Phù Dao cười lạnh, "Thái tử điện hạ, đúng, ta thừa nhận là ta rất tức giận, ta sẽ không giả bộ nói là ta không thèm để ý đến chuyện đó, nhưng sau lưng lại tức đến hộc máu. Nhưng xin ngài đừng có tự luyến là bởi vì ta yêu ngài nên mới tức giận như vậy. Ta chỉ cảm thấy là, dù chúng ta

chỉ là bằng hữu, cũng không có thể non hẹn biển sắt son chân thành, nhưng bạn bè mà lại giấu giếm lẫn nhau thì ta thấy việc này rất đổi nghiêm trọng, Mạnh Phù Dao ta rất tức giận!"

"Được rồi, ta biết rõ là nàng sẽ không thừa nhận mà." Trương Tôn Vô Cực khẽ thở dài bất đắc dĩ, bước tới phía trước, Mạnh Phù Dao lập tức thụt lùi về phía sau, hét lên: "Không được tới đây!"

Thái tử điện hạ có nghe được gì đâu.

Mạnh Phù Dao lại thụt lùi, "Huynh mà tới... chúng ta sẽ huyết chiến –"

"Bịch."

Nàng trượt chân ngã về phía sau một cái rồ đau, nhưng lại không dám kêu lên tiếng nào, bởi vì sợ ai đó sẽ nhân cơ hội này mà sờ mó, lấy thịt đè người.

Thế là nàng liền lăn một vòng, định bụng trốn đi, tiếc là người nọ lúc nào cũng luôn nhanh hơn nàng một bước, chỉ vừa vươn tay ra đã tóm được nàng, lại vừa chớp mắt một cái đã điểm bảy đại huyết trên người nàng.

Mạnh Phù Dao tức tối không biết để đâu cho hết, nước mắt lưng tròng nhìn trời, đáng tiếc là ông trời đã vân du tứ hải rồi nên không thấy được.

Trương Tôn Vô Cực ôm nàng lăm bắm, "Sao lại nhẹ như vậy, có lúc thật muốn đem nàng trói chặt bên cạnh ta..." Hắn thản nhiên ôm nàng vào phòng, thản nhiên đóng cửa lại mặc cho mọi người nhòm ngó.

Đèn trong phòng vẫn chưa được thắp sáng, vị thái tử nọ vẫn mặc kệ, nhẹ nhàng đặt ai đó lên giường, nương ánh sáng của trăng lấy nước tử mĩ tẩy dịch dung cho nàng, ánh mắt hắn dịu dàng hết đổi, vuốt ve gương mặt nàng, này là trán, là mắt, là mũi, này là môi.

Ngón tay của hắn dừng lại trên môi nàng, khẽ khàng đè xuống, như sợ nàng đau liền cất tiếng thở dài.

Hắn thì thầm: "Phù Dao... nàng luôn khiến ta lo lắng..."

Mạnh cô nương không thể động đậy, bèn dùng ánh mắt giết hắn - ngụy quân tử!

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn vào mắt nàng xem như không có chuyện gì xảy ra, hết lau mặt xong lại lau tay cho nàng.

Hắn cứ nắm chặt bàn tay nàng mãi không buông, đáy mắt đuôi mày đều ngập tràn tình cảm, tha thiết nồng nàn, vĩnh bất phân ly.

Sau đó hắn tháo mặt nạ mình ra, đôi tay đặt lên mạch môn của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy cả người chấn động, có một luồng chân khí mạnh mẽ như nước chảy tràn đi khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể nàng, nội thương nơi nó đi qua liền được chữa lành, luồng chân khí này dường như rất quen thuộc cơ thể nàng. Trưởng Tôn Vô Cực đã truyền nội lực của hắn cho nàng, làm cho nàng gia tăng công lực. Đột nhiên trước mắt nàng tối sầm.

Kẻ vô lương tâm nọ khiến cho nàng ngủ thiếp đi.

Cô gái nọ nằm trên giường đợi kẻ vô lương tâm kia khai ân đánh thức, khi mắt vừa mở ra thì Mạnh Phù Dao nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Cực đang tựa người bên giường, mái tóc dài của hắn đung đưa, dáng vẻ lười biếng nhàn hạ kinh điển, nghe thấy tiếng động cũng chẳng buồn quay đầu, chỉ cất tiếng tỉ tê:

"Phù Dao."

Mạnh Phù Dao mặt lạnh, không thèm trả lời.

"Phật Liên không phải là vị hôn thê của ta."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Oan Gia Ngõ Hẹp

Mạnh Phù Dao ngậy người.

Ngay sau đó nàng cười khẩy, "Trưởng Tôn Vô Cực, huynh không thể hồ đồ tùy tiện ném trách nhiệm đi như vậy, nơi đây là Đại lục Năm châu, huynh là Thái tử một nước, còn nàng ta là Công chúa một nước, nếu như đó không phải là sự thật, sao nàng ta có thể nói với người ngoài mình là vị hôn thê của huynh?"

Nàng càng nghĩ càng thấy hoang đường, cười đến mức lòe hết cả hàm răng nhón ra ngoài, chụp cánh tay của Trưởng Tôn Vô Cực há mồm đưa lên cắn.

"Cắn chết người miệng luôn nói láo, gan ruột hiểm độc, Thái tử gian ngoan nhất Đại lục Năm châu..."

Trưởng Tôn Vô Cực bị nàng cắn, mỉm cười, "Ai da, đau."

Đau cái cọng lông hăn, Mạnh Phù Dao cắn bản là đâu có cắn được. Da thịt người nọ chứa đầy chân khí, không bình thường giống như Chiến Bắc Dã, khiến nàng ê cả hàm răng, bèn tức tối hất tay Trưởng Tôn Vô Cực ra, mắng, "Huynh cho rằng nàng ta là một kẻ si tình sao, mặc kệ danh dự của bản thân và địa vị tôn quý, phao tin đồn nhằm huynh là vị hôn phu của mình..."

"Nàng ta chính là kẻ si tình như vậy."

Câu trả lời nhàn nhạt này khiến Mạnh Phù Dao kinh hãi không thôi, đến mức nhảy dựng lên, hỏi lại, "Sao chứ?"

Trưởng Tôn Vô Cực quay đầu lại, chỉ mới có một canh giờ qua mà xem ra hắn đã đột nhiên tiêu tụy hơn mấy phần, gò má trắng bệch dưới ánh trăng như ngọc bị mờ, lạnh nhạt lên tiếng, "Phật Liên, không phải là một nữ nhân bình thường."

Mạnh Phù Dao nhìn hắn chăm chăm, không để ý đến sắc mặt của hắn, kinh ngạc, "Là như thế nào?"

"Nên nói là như vậy, Phật Liên không giống như nữ tử bình thường của Đại lục Năm châu, nàng ta nhìn như ung dung tự tại, nhưng thật ra cực kỳ cố chấp." Trưởng Tôn Vô Cực nhíu hàng mày lại, "Nàng ta tên là Phượng Tịnh Phạm, quả thật Phượng Tịnh Phạm cùng ta đã từng đính hôn, nhưng sau đó ta đã từ hôn."

"À?"

"Ta đã phải trải qua một phen trắc trở khi từ hôn, lúc ấy Phụ hoàng bệnh nặng khó lành, loạn trong nước không dẹp yên, chúng thần hoảng loạn, khi đó ta còn trẻ nên chưa đủ khả năng thu phục mọi người. Nước láng giềng Phù Phong vẫn luôn dăm dăm dòm ngó, ta có ý định đi Phù Phong để giải quyết họa ngoại xâm, Phụ hoàng lo lắng nếu lúc này đắc tội với Phù Phong thì Phù Phong và Toàn Cơ có thể liên thủ với nhau để tấn công Vô Cực. Song lúc đó ta kiên quyết từ hôn, cũng có giở một chút thủ đoạn ép Toàn Cơ Quốc chủ cuối cùng cũng phải nhận lời, nhưng ông ta đưa ra một yêu cầu."

"Hả?"

Hắn nói, "Tính tình Phượng Tịnh Phạm từ nhỏ đã không giống người thường, công khai từ hôn như vậy sẽ đả kích nàng ta, e là cũng sẽ hại đến

tính mạng, nên Quốc chủ yêu cầu ta bí mật từ hôn. Đợi khi Phượng Tịnh Phạm lớn hơn sẽ công bố với Thất quốc."

"Huynh đã đồng ý?"

"Một là vì quốc sự lúc đó không yên, nên không thể đắc tội với Toàn Cơ; hai là khi đó ta còn trẻ, cảm thấy chuyện này bất luận ai đúng ai sai, ta là nam nhi nên gánh vác một phần trách nhiệm nên đã đồng ý, chỉ yêu cầu họ giao trả Toàn Cơ đồ."

"Sao nữa?"

Trưởng Tôn Vô Cực cười lạnh lẽo, "Toàn Cơ Quốc chủ viện rất nhiều lý do, đầu tiên nói là Công chúa hết sức yêu thích bảo vật đó, nếu lấy lại thì sợ là nàng ta sẽ tổn thương đến tính mạng, sau đó thì nói nó đã bị mất cắp, không còn ở trong cung nữa, hứa với ta là nhất định sẽ tìm về, kết quả là, bao nhiêu năm qua vẫn không thấy đâu."

Mạnh Phù Dao kinh ngạc cắn ngón tay, nửa tin nửa không tin, hỏi lại: "Phượng Tịnh Phạm quả thật không biết huynh đã từ hôn sao?"

"Ta nghĩ chưa chắc." Trưởng Tôn Vô Cực đáp, "Ta đã thử dò xét nàng ta, thấy nàng ta chắc hẳn phải biết được một chút rồi, nhưng lại giả vờ như không biết."

Mạnh Phù Dao lẩm bẩm, "Huynh đã hai mươi sáu tuổi rồi, nàng ta cũng không còn nhỏ nữa, chẳng lẽ cứ phí hoài thời gian, chờ huynh hồi tâm chuyển ý?"

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ cười không nói, xem như là đúng vậy.

Mạnh Phù Dao gãi gãi mặt, nghĩ thầm cũng khó trách ai đó không kể cho nàng nghe chuyện này, thì ra là trong lòng hẳn căn bản không có vị hôn thê

kia, liền sau đó lại nghĩ đến một vấn đề khác, "Huynh chưa nói là tại sao huynh lại từ hôn?"

Trưởng Tôn Vô Cực trầm mặc, một hồi lâu mới đáp, "Gặp được một người khác thường."

"Nói bậy!" Mạnh Phù Dao luôn phản ứng cực nhanh, "Đừng viện cớ là tâm tư của huynh đã đặt trên người của ta rồi."

"Đính hôn là một sai lầm của ta." Trưởng Tôn Vô Cực sâu sắc nhìn nàng, "Nếu đã phạm sai lầm, thì dù thế nào cũng phải sửa sai."

Mạnh Phù Dao bật cười, "Gặp ta không phải là sai lầm của huynh... Ta quên mất chuyện này, huynh là Chân Vũ trọng tài, ta nghe Vân Ngấn nói ở biên giới xảy ra náo loạn, có kịch hay để xem, là kịch hay gì vậy?"

Trưởng Tôn Vô Cực cười yếu ớt, nâng lọn tóc nàng lên quẩn quanh ngón tay mình, "Nàng ta nói Phật Tổ trên trời chỉ điểm, Thánh đồ của Phật Tổ sẽ xuất hiện."

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ một hồi, không nhìn được bèn thở dài một hơi, ôm gối ngồi ở đầu giường nói, "Nghe cũng rất hợp lý, Trưởng Tôn Vô Cực, ta tha thứ cho huynh đã nói dối ta."

Người nọ xoay người, kê trán mình vào trán nàng, hơi thở hắt chạm lên đôi bờ má nàng, hân nhẹ nhàng véo mặt Mạnh Phù Dao, cười nói, "Phù Dao, ta rất thích nàng những lúc ngây thơ, không muốn nàng trở thành một người bị những việc đời làm cho đen tối."

Đêm rất yên tĩnh, gió hè rất mát, trong làn gió mát lãng đãng mùi hương thơm ngát lạ lùng, hai người đều nghe tiếng tim đập của nhau, dai dẳng, bất tận.

Một hồi lâu sau, Mạnh Phù Dao gượng gạo đẩy tay hẳn ra, quay đầu cất giọng khàn khàn, "Sắc lang cú ngay, không được sàm sỡ."

Người nọ không buồn để ý đến nàng, "Đừng có cảm động vội thế, ta còn chưa nói hết lời... ta không thích nàng nói mà không giữ lời."

"Không giữ lời?" Mạnh Phù Dao nhướn mày, ta có sao, ta có sao?

Trưởng Tôn Vô Cực duỗi tay tỉ mỉ vuốt ve từng đường nét trên gương mặt nàng, dịu dàng nói: "Có người đã từng đồng ý với ta, bất luận xảy ra chuyện gì, vẫn luôn tin tưởng ta, hiểu ta, không vì những chuyện đó mà hiểu lầm hay lay động." Hắn nói rành mạch từng chữ từng chữ, giọng điệu vừa ôn tồn vừa trêu chọc, ngón tay nhẹ nhàng luồn qua tóc nàng, "Kết quả... người ấy thế nào?"

Á à, gian thương, nàng vừa nhường thì hắn đã lập tức tấn công, nhanh như chớp đã hỏi tội nàng rồi.

Đáng tiếc là, Mạnh Phù Dao cái gì cũng chịu, chỉ duy nhất là không chịu ăn thiệt mà thôi, nàng ngồi chồm hổm trên giường, cẩn thận nhớ lại đoạn đối thoại ở khách sạn Hoa Châu trước kia, đột nhiên cười ha hả, phản bác: "Huynh đổi trắng thay đen, lúc ấy ta đâu có nói là ta đồng ý đâu."

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, Mạnh Phù Dao hả hê đắc chí, "Lần nào huynh cũng thắng ta, cũng phải thua ta một lần chứ."

"Phù Dao, nàng sai rồi." Trưởng Tôn Vô Cực nằm sát ngay bên cạnh nàng, hời hợt nói, "Nhìn cứ tưởng là ta luôn thắng nàng, thật ra thì... đối với nàng, từ trước tới nay ta chưa bao giờ thắng hết."

Ai yêu ai, người đó sẽ thua.

Ai đuổi theo ai, ai lo lắng vì ai, ai nhớ thương ai.

Những lo lắng, những yêu thương, những tâm sự giấu kín trong lòng mà không thể nói ra, đau khổ đến nhường nào.

Mà hẳn đau, bởi vì hẳn yêu nàng.

Mạnh Phù Dao khẽ hít một hơi, nàng cũng mang máng cảm thấy lòng mình quặn thắt, cảm giác đau đớn này đã lâu lắm rồi mới xuất hiện, giống như một ngọn lửa thiêu đốt kinh mạch nàng, rồi từ từ lan tỏa khắp cơ thể.

Trưởng Tôn Vô Cực tựa như cũng phát hiện, ngoảnh sang nhìn nàng, chỉ im lặng kéo chân đắp cho nàng, "Khí hậu Thiên Sát lạnh lẽo, tuy đương là ngày hạ, nhưng buổi tối nhớ đắp chăn, kéo lạnh."

Mạnh Phù Dao nghĩ lạnh cũng không sao, miễn sao không đụng chạm thân thể là được, bèn lấy hết chăn đắp kín người của Trưởng Tôn Vô Cực, láu lỉnh nói: "Huynh cũng sợ lạnh mà."

Mạnh Phù Dao cười rộ, Trưởng Tôn Vô Cực lại buồn bã cất tiếng, "Không mong là nàng yêu thương ta, ta tự yêu mến mình là được!"

Thế là, Mạnh Phù Dao bị Thái tử vô lương tâm quấn chăn cứng ngắt, chẳng nhúc nhích nổi, nàng chợt thấy Nguyên Bảo đại nhân đang chít chít không thôi, công một bao đồ to đùng đặt lên chiếc ghế ngay bên cạnh giường.

Nàng ngạc nhiên, Trưởng Tôn Vô Cực giải thích, "Nguyên Bảo nói là, có chút trò vui muốn cho ta xem." Hắn kéo Mạnh Phù Dao nằm sát cạnh mình, đặt đầu nàng gối trên tay hắn, "Cùng nhau xem."

Mạnh Phù Dao tò mò chăm chú nhìn thú cưng kia, sau đó... mũi cứ ngứa liên tục.

Quả thật là "Kịch hay!"

Nguyên Bảo đại nhân vặn vẹo mình, làm đủ tất cả các động tác, nào là giơ móng lên cào cào, xuất chương, nhảy múa, há miệng nhe răng...

Mạnh Phù Dao xem mãi mà chẳng hiểu, chỉ biết hình như nó đang tố cáo mình!

Trưởng Tôn Vô Cực bật cười, lên tiếng, "Nguyên Bảo à, có người như ếch ngồi đáy giếng, không biết mi thông minh đến thế nào là chuyện bình thường."

Mạnh Phù Dao im lặng, hắn đang mắng ai vậy hả?

Nguyên Bảo đại nhân gật đầu liên tục, uốn éo cái mông ục ịch, ở phía sau đóng đồ lục lợi một hồi, rồi mang ra một bình trà nhỏ đặt lên bàn, lại cầm kim lên.

Nó cầm cây kim châm lạnh lẽo lấp lánh xẹt qua xẹt lại, chém trái bồ phải vào bình trà, sau đó trộn mắt vứt bỏ châm đi, nhào đến dùng hai móng túm nắp bình trà mở ra, rồi ngửa đầu, im lặng.

Mạnh Phù Dao suýt nữa hộc máu.

Không phải là nó đang bắt chước nàng hôm đó dùng hai ngón tay bóp chặt cổ họng Hiên Viên quân đấy chứ? Người người đồn rằng, "Mạnh Phù Dao chiến thắng Hiên Viên Quân, đứng ở trên đài không chịu xuống" là do con chuột này phao tin?

Nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo ngẩng cao đầu của Nguyên Bảo đại nhân, Mạnh Phù Dao cũng chồm người hô lên, duỗi tay ra định bóp chết con chuột này.

Trưởng Tôn Vô Cực bèn ngăn lại, chớp chớp mắt, cười mỉm, "Phù Dao à, nàng không nên chấp nhặt với Nguyên Bảo chứ..."

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm Nguyên Bảo đại nhân cùng chủ tử nó, suy nghĩ nên dùng cách nào để trả thù.

Nguyên Bảo đại nhân không biết sống chết vẫn không chịu ngừng lại, để đạo cụ xuống rồi xoay người chống hông lên trời, lục lọi lấy ra một hộp nhỏ như là hộp phấn trang điểm, Mạnh Phù Dao bèn nghi ngờ nhìn nó, Nguyên Bảo đại nhân cũng ngoái đầu nhìn nàng cười rất chi đắc ý.

Nó lấy ra nửa chiếc răng bị gãy của nàng, chân răng lởm chởm.

Mạnh Phù Dao không thể nào nhẫn nhịn được nữa, chuột mập chết bầm, dám chơi khăm nàng!

Mạnh Phù Dao lập tức nhảy bật dậy, gầm gừ to hết cỡ, "Thiên vương lão hổ, lập tức diệt trừ yêu nghiệt!" Nàng ném một cái gối thật mạnh sang khiến Nguyên Bảo đại nhân vô sĩ bị văng ra ngoài.

Nguyên Bảo đại nhân lắc lư nửa chiếc răng kia, cười nham nhở với nàng.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, cất tiếng, "À, thì ra răng nàng đẹp như vậy...", hắn đưa tay đè Mạnh Phù Dao xuống, "Ngày mai còn tí võ, nàng phải nghỉ ngơi sớm."

Sắc mặt Mạnh Phù Dao như đưa đám, chủ tử của con chuột mập và nó vô sỉ hệt như nhau!

Bỗng dưng Mạnh Phù Dao cảm thấy buồn ngủ không cưỡng lại được, từ từ ngã xuống, miệng vô thức lầu bầu chẳng rõ ràng:

"Ngày mai ta sẽ tính sổ với hai người, Trưởng Tôn Vô Cực, không cho phép huynh ngủ ở đây..." lời vẫn còn vương trên môi thì đã ngủ thiếp đi rồi.

Trưởng Tôn Vô Cực bật cười, dèm chăn cẩn thận cho nàng, dịu dàng hôn lên bờ má gầy của nàng một hồi rồi mới ngoắc tay kêu Nguyên Bảo đại

nhân đến. Chuột mập liền vội vàng chạy tới, đôi người đen của nó lúng liếng sáng quắc, nững nịu cọ cọ lên người Trương Tôn Vô Cực...

"Người làm rất tốt." Trương Tôn Vô Cực nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng muốt của Nguyên Bảo đại nhân, "Sau này cứ làm như vậy đi."

Sau này? Còn có sau này? Nguyên Bảo đại nhân trợn trừng mắt, không phải chứ, thời hạn khổ sai của nó còn chưa hết sao? Nó vẫn phải còn cùng Mạnh Phù Dao liều mạng đánh nhau nữa à? Sao không nói sớm chứ? Nói cho nó biết sớm để ban này dù có chết nó cũng không dám đắc tội với cô nàng kia, lần này nó tiêu đời rồi, aaaa....

"Nàng không phải là một người có tính tình dịu dàng, người nào thích nàng thì người đó sẽ chẳng có ngày nào yên ổn." Trương Tôn Vô Cực cười khê, "Ta không thể ở bên cạnh nàng bất cứ lúc nào, cho nên, không thể làm gì khác hơn là nhờ người vậy."

Nguyên Bảo đại nhân hết sức bi phẫn, vì sao nó lại bị phái đi để bảo vệ Mạnh Phù Dao? Vì sao không phải là Mạnh Phù Dao bảo vệ nó? Vì sao nó không thể đi theo chủ tử xinh đẹp của nó, để cho chủ tử nó cưng chiều nó như trước đây? Ấy da, nó cũng xinh đẹp lắm mà, sao chủ tử nó không chịu nhìn nó kỹ hơn nữa, huhu?

Chủ tử nó có rảnh để nhìn nó đâu, vì người đó đã ngủ thiếp đi bên cạnh ai đó rồi, tận dụng thời cơ ôm ôm ấp ấp.

Ngày hôm sau Mạnh Phù Dao tỉnh dậy cảm thấy con mẹ nó thật là sáng khoái, tinh thần tràn trề sức mạnh chiến đấu, hưng phấn tựa như là căn thuốc lắc ở thời hiện đại vậy, công lực dồi dào, cuối cùng nàng cũng đại cáo thành công đạt được tầng thứ sáu của Phá Cửu Tiêu, mặc dù nội thương chưa hoàn toàn hồi phục hẳn, nhưng tin chắc là chỉ cần không có điều bất ngờ gì xảy ra, thì dưới bất kì tình huống nào nàng cũng có thể đánh một

trận thật đã. Mạnh Phù Dao hưng phấn quá độ đến mức muốn kéo Nguyên Bảo đại nhân và chủ tử nó đến đánh nhau.

Nhưng mà chẳng thấy Thái tử điện hạ đâu hết, thật hiếm khi lúc nàng ngủ mà hân lại không ngứa ngoáy tay chân, tối qua sau khi nàng ngủ hình như hân không có làm gì nàng cả.

Nguyên Bảo đại nhân đang đứng trên bàn đối diện, cúi đầu hối lỗi, Mạnh Phù Dao phì cười, gõ đầu nó một cái xem như trừng phạt, sau đó túm lấy nó vui vẻ đi ra ngoài.

Cuộc thi đấu cuối cùng, 5 người tranh đấu!

Vẫn như cũ, tỷ thí diễn ra ở Kim Điện. Mạnh Phù Dao vừa vào điện đã nhìn thấy Trương Tôn Vô Cực và Chiến Nam Thành đang cười cười nói nói, bộ dáng thật như hai kẻ đồng tính luyện ái.

Nhìn thấy nàng bước vào, Trương Tôn Vô Cực khẽ quay đầu lại, sóng mắt dập dềnh, ánh nhìn cất chứa sự quyến rũ dụ người ta phạm tội.

Mạnh Phù Dao ngó lơ chỗ khác, cự tuyệt ánh mắt kia - hai "nam nhân" liếc mắt đưa tình trên Kim Điện??? Huynh không sợ xấu hổ nhưng mà ta sợ lắm đó.

Trương Tôn Vô Cực ngồi ở trên cao, tựa lưng nhàn nhã, nhìn xuống dưới đài tỷ võ cười như không cười, thờ ơ lướt mắt, duy chỉ mỗi khi ánh mắt rơi trên người Mạnh Phù Dao mới dừng lại thật lâu, khiến mấy cô nương xinh đẹp ở phía sau đều ganh tị, tiếc nuối vì hình như vị Thái tử Vô Cực nọ bị đoạn tụ thì phải?

Giờ Thìn, những chỗ trống bắt đầu đầy người, Mạnh Phù Dao đếm số bàn của những người từ các nước khác đến tham dự, phát hiện thế mà có hai bàn còn trống.

Ba tiếng chuông vàng vang lên, cuộc tỉ võ bắt đầu, khách của hai chiếc bàn cuối cùng cũng đến.

Người đi trước là một nam tử trung niên tuổi tầm bốn mươi, diện mạo nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, lời nói và cử chỉ đều lộ ra khí chất ôn nhu, nếu không phải là một vương công hiển hách cao quý, thì cũng là một người có kiến thức uyên thâm.

Bên eo người này có đeo một miếng ngọc bội Ngọc Kỳ Lân, chắc chắn là Nhiếp chính vương quyền cao chức trọng đang chấp chương Hiên Viên quốc - Hiên Viên Thịnh.

Đi sau cùng là một đôi huynh muội.

Nam tử có dáng vẻ gầy ốm, tái nhợt, mũ quan cao quý, nhưng hình như yếu ớt đến nỗi có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, còn nữ tử kia...

Mạnh Phù Dao nheo mắt lại.

Con mẹ nó, lại gặp nữa rồi.

Phật Liên.

Phật Liên Công chúa mỹ lệ đoan trang trầm tĩnh, thánh khiết, người khắp Đại lục Năm châu đồn rằng nàng ta ngậm hoa sen mà sinh ra, khoan dung hiền hòa như một đóa sen, vẫn một thân áo lụa trắng, vạt áo thêu những đóa sen ngậm sương bằng chỉ bạc lóng lánh, chập chờn theo từng bước đi thanh tao nhã nhặn mà lại rất đỗi kiêu kì, toát ra khí chất cao quý trời sinh, lộng lẫy bước vào.

Phật Liên Công chúa không để ý đến ánh mắt của mọi người, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, ngồi xuống bên cạnh huynh trưởng mình. Hiên Viên Thịnh kể bên mím cười cất tiếng, "Phượng tử Hoàng tử cùng Phật Liên Công chúa cũng đến sao? Công chúa lừng danh thất quốc, mãi đến tận hôm

nay mới được nhìn thấy phượng nhan, bốn vương thật là may mắn. Công chúa dốc lòng học Phật, sao lại đến Đại hội Chân Vũ này?"

"Vương gia quá khen." Phật Liên ưu nhã đáp lễ, cười nói, "Bốn cung không am hiểu võ thuật, huynh trưởng thì lại thích, trên đường huynh muội gặp nhau nên cùng đến đây luôn, hơn nữa..." Nàng ta mỉm cười nhìn về phía Mạnh Phù Dao, "Bốn cung mới vừa gặp lại một vị cố nhân, vì thế nên mới muốn đến đây, dù không biết võ công nhưng cũng có thể trợ uy cho bằng hữu."

Mạnh Phù Dao tự nhiên cảm thấy bức bối không thôi, nhưng lại không hiểu vì sao mình lại bức bối như thế, bèn dứt khoát xoay mặt đi nơi khác.

Trên điện, Trưởng Tôn Vô Cực vẫn điềm nhiên như không, hần nghiêng mặt nói chuyện cùng Chiến Bắc Hằng, như chẳng hề nhìn thấy ánh mắt tò mò của của mọi người, đối với Phật Liên lại càng như không thấy. Trái lại, Phật Liên lại chẳng ngại ngùng, vẫn cười nói hàn huyên vui vẻ với huynh trưởng mình, còn huynh trưởng nàng ta thì cứ chốc chốc lại liếc nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Cực.

Mọi người rốt cuộc cũng đến đông đủ, nghi thức chuông trống đồng loạt vang lên, Chiến Nam Thành an vị trên điện, nhìn sang phía Phật Liên Công chúa, sau đó cười nói, "Thái tử có muốn Công chúa lên đây ngồi cùng không?"

Trưởng Tôn Vô Cực chẳng buồn nhìn Phật Liên, chỉ nhàn nhạt nói, "Tạ ý tốt của bộ hạ, không cần."

Đại điện rộng lớn, giọng hần không cao, Chiến Bắc Hằng lại đang nói nên mọi người không nghe thấy lời từ chối này, Phật Liên Công chúa đột nhiên khẽ phất tay áo.

Phượng tử Hoàng tử không hiểu nhìn nàng ta, Phật Liên mỉm cười, "Có một con kiến bò lên án kỷ, muội đưa nó ra ngoài rồi."

"Muội muội quả thật hiền từ." Phượng tứ Hoàng tử tán thưởng gật đầu.

Phật Liên mỉm cười, sắc mặt không đổi... Không ai nhìn thấy trên mặt đất, con kiến bé xíu bị đứt thành ba đoạn...

Chiến Bắc Hằng đọc lại quy tắc cho mọi người cùng nghe.

Trận cuối cùng, hỗn chiến!

Năm người cuối cùng: Mạnh Phù Dao, Nhã Lan Châu, Bùi Viện, Đạm Đài Vũ, Ba Cổ.

Chiến Bắc Hằng vừa mới dứt lời, một người đã nhảy ra, dáng người lả lướt, bím tóc bay bay, đứng trước mặt Bùi Viện hét lên, "Lão yêu bà, mau ra đây nhận lấy cái chết."

Ánh mắt Bùi Viện đỏ như sắc lửa, lạnh lùng nhảy lên, "Người muốn chết nhanh như vậy thì ta cho người toại nguyện."

Mạnh Phù Dao cũng vô sỉ không kém, nhảy lên phía trước, "Haizz, ta cũng nhớ người chết đi được, hai người đánh một có được hay không?"

Cả đại diện đều cười rộ lên, người vô sỉ họ gặp qua nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ như vậy, dầu gì cũng là một trong những người đứng đầu bảng Đại hội Chân Vũ, vậy mà chẳng có chút tự trọng nào.

Chiến Bắc Hằng lên tiếng, "Hai người có thể đối chiến lần sau, không thể hai người đồng thời đánh một người được."

Mạnh Phù Dao phui tay nói, "Vậy Nhã Lan Châu đánh trước, ta ngồi đợi."

"Mạnh tướng quân sao lại nhàn rồi như vậy? Chúng tại hạ mời ngài tham chiến." Đạm Đài Vũ và Ba Cổ phía sau cùng nhau bước tới.

Đạm Đài Vũ cười nói, "Nữ nhân đánh với nữ nhân, đàn ông chúng ta đánh với nhau."

Mạnh Phù Dao nhếch mày, hai người này định giải quyết nàng trước, sau đó sẽ đợi Nhã Lan Châu và Bùi Viện lưỡng bại câu thương, rồi giành chiến thắng, liền cười cười, lên tiếng, "Được, ai lên trước?"

Đạm Đài Vũ hiên ngang bước lên trước, chấp tay chào nàng.

Người này là một thanh niên cao ráo, sử dụng lưu loát roi sắt ba đoạn ba màu khác nhau, phát ra ảo ảnh quỷ dị, vừa cứng lại vừa mềm mại như rắn.

Đạm Đài Vũ nhướng mày cười, cổ tay run lên, roi dài lập tức tấn công dồn dập, biến ảo khôn lường.

Mạnh Phù Dao hăng hái quát to, "Đánh hay lắm." Nàng liền vận công lực của Phá Cửu Tiêu, vừa tấn công Đạm Đài Vũ tới tấp, vừa đánh trả roi dài của y, Thí Thiên đao sáng loáng như sấm vang chớp giật, xẻ núi rẽ sông, cắt ngang chẻ dọc, nền đá trên Kim Điện bị nát tan từng mảng từng mảng, tiếng va chạm của Thí Thiên và roi sắt phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Chẳng qua bao lâu sau, Đạm Đài Vũ thu hồi lại roi "Tại hạ nhận thua." Tâm tình Mạnh Phù Dao rất tốt, cười ha hả, "Mời Ba Cổ tiên sinh."

"Ba Cổ." Hán tử này khép hờ mắt, miệng phát ra âm thanh kì quái.

Mạnh Phù Dao nhíu mày, nàng không thích giọng nói âm dương cổ quái kia, cười khẩy, "Được rồi, chúng ta trực tiếp đánh nhau nhé?"

Ba Cổ lạnh lùng đáp, "Ta đã sẵn sàng."

Nàng phóng qua, ánh đao đen loáng xẹt một đường giữa không trung, sau đó cuồn cuộn như dòng chảy, rồi sáng bừng lên chói lòa, đó là Phá Cửu

Tiêu tầng thứ sáu - Nhật Thăng, ánh sáng rực rỡ, không gian như trở nên hư ảo, lấp lánh đủ sắc màu, gió nổi lên rít gào như vũng nước xoáy.

Thế nhưng Ba Cỗ ở đối diện vẫn đứng yên một chỗ, gã đột nhiên cất tiếng cười quỷ dị, ngay sau đó đưa một tay hướng về phía Phù Dao.

Trong lòng bàn tay gã có vẽ một con mắt, khóe mắt xếch lên, con người đen như mực, ánh mắt ma mị hướng thẳng tắp về phía Phù Dao, nhìn chăm chăm như muốn thấy rõ nội tâm của nàng.

Hoa quang vạn trượng bao bọc lấy Phù Dao, Ba Cỗ vẫn không nhúc nhích, con mắt trong lòng bàn tay hăm bồng nhiên như đang chớp chớp.

Hoa quang như cánh quạt, chậm chậm xòe ra.

Một cảnh tượng quen thuộc đột ngột xuất hiện trong không gian mờ ảo.

Vách tường màu trắng, chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường có cắm một bình hoa, y tá mặc áo màu hồng đẩy chiếc xe thuốc vào, truyền dịch... Người trên giường bệnh mặc bộ quần áo bệnh nhân màu trắng sọc xanh, gầy yếu tiều tụy... Mẹ!

Hình ảnh vô cùng chân thật, nàng thậm chí như nghe thấy tiếng y tá dịu dàng hỏi mẹ, tiếng mẹ yếu ớt trả lời, giá thuốc đựng vào giường phát ra tiếng keng keng, tiếng bước chân của người vào phòng bệnh.

Nàng loạng choạng!

Ánh đao lan tỏa.

Đột nhiên mẹ ngẩng đầu lên, nhìn về hướng nàng mỉm cười, cất giọng yếu ớt, "Phù Dao..."

Mẹ!

Mạnh Phù Dao tức khắc thu hồi chân khí về, máu toàn thân nàng trong nháy mắt như bị trào ngược, sôi sục mãnh liệt, một ngụm máu trào ra khỏi cổ họng.

Bỗng dưng Mạnh Phù Dao nhìn thấy mẹ nàng ở một không gian cách biệt, thời khắc ấy suýt chút nữa hồn nàng đã bay ra khỏi cơ thể. Chiến Nam Thành đang hàn huyên cùng với Trưởng Tôn Vô Cực, "Thứ cho ta mạo muội, nghe nói Thái tử và Phật Liên Công chúa đã đính hôn từ lâu rồi, vì sao đến nay vẫn chưa tổ chức đám cưới? Trẫm đang mong muốn được uống ly rượu mừng đó đây."

Y cười nói không thôi, mọi người trên Kim Điện đều đóng tai lắng nghe chăm chú.

Phật Liên Công chậm rãi đặt ly trà xuống, rũ mắt, hai tay đặt trên đầu gối.

Tất cả mọi người trên đại điện đều nhìn về hướng Trưởng Tôn Vô Cực, đại điện ban đầu vốn huyên náo, đột ngột trở nên trầm tĩnh quý dị.

Nhiều người vẫn chăm chú nhìn mãi không thôi, nhưng Trưởng Tôn Vô Cực vẫn trầm mặc thật lâu, không trả lời.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Tình Nàng Rất Sâu

Mọi ánh mắt đều nhìn về Trưởng Tôn Vô Cực.

Không ai biết giờ phút này Mạnh Phù Dao đang lún sâu vào hiểm cảnh.

Chúng nhân đều tò mò, nhưng cũng không hy vọng sẽ được nghe câu trả lời, chỉ có Phật Liên ngồi yên không nhúc nhích, bàn tay trong ống tay áo siết chặt lại, dù không có gió nhưng ống tay áo nàng ta lại tự nhiên rung động.

Ánh mắt của chúng nhân đều rơi trên người Trưởng Tôn Vô Cực, hắn vẫn trầm mặc, tựa như suy nghĩ rất lâu, sau đó bật cười, lên tiếng, "Hôn ước của ta và Công chúa, đã không còn..."

Hắn đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn xuống võ đài, ngay sau đó thân hình khẽ lay động, lướt nhanh xuống dưới.

Tất cả chúng nhân đều đang trông ngóng câu trả lời của hắn, không ngờ người từ trước đến nay luôn hết sức bình tĩnh hôm nay bỗng lộ vẻ nóng vội, còn chưa nói xong đã lướt đi, khiến ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Ống tay áo Phật Liên cũng đột ngột thôi rung, Phượng tử Hoàng từ bên cạnh nàng ta ngoảnh sang, cười nói, "Chiêu Hủ Thái tử này, sao tính tình lại như vậy..." Hắn ta bỗng nhiên thấy sắc mặt của Phật Liên, ngạc nhiên, "Ồ, muội muội sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?"

Phật Liên nghiêng đầu nhìn hẩn cười, "Ca ca đừng lo, muội từ nhỏ đã được chư Thần chư Phật bảo hộ, từ trước đến nay đều chuyển nguy thành an."

Phượng tử Hoàng tử cảm thấy câu trả lời này có chút kì quặc, nhưng cũng không bận tâm, lại xoay đầu nhìn về hướng võ đài.

Phật Liên vẫn ngồi yên, mỉm cười, nụ cười hiển hiện sự lạnh lẽo tột cùng.

...

Mạnh Phù Dao thu đao lại, một luồng sức mạnh khổng lồ tương tác ngược chiều với chân lực trong người nàng, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể mình như phát ra tiếng ầm ầm vang dội, ngay sau đó toàn thân liền trở nên nặng nề, máu trong người nàng trào lên cổ họng, bắn ra ngoài tung tóe. Ba Cổ như đã chờ đợi cơ hội này từ lâu, đột nhiên gã chuyển động, nhảy lên trước một bước, duỗi tay ra, trong lòng bàn tay thành hình xuất hiện một con mắt quỷ đen ngòm, giờ trao bổ về phía trước ngực nàng.

Lúc này mọi người đều quay đầu nhìn về phía võ đài, tức thì nhìn thấy mới vừa rồi Mạnh Phù Dao tấn công long trời lở đất chiếm thế thượng phong, nắm chắc phần thắng, bây giờ bỗng dưng bị đối phương áp chế, khó mà tránh né, cứ thụt lùi về sau, còn Ba Cổ thì không ngừng tấn tới. Mạnh Phù Dao như thể bị thương rất nặng, chúng nhân đồng loạt hoảng hốt thất kinh, kêu lên "Á!"

Ba Cổ cười gằn, Mạnh Phù Dao giữa không trung cố hết sức xoay người tránh chỗ hiểm yếu, lại phát hiện ra kinh mạch của mình trong nháy mắt đã hỗn loạn, không thể động đậy.

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, ngay một thoáng khép mi, bóng áo tím chợt lóe lên.

Trưởng Tôn Vô Cực lướt đến.

Hắn lướt đến như mây bay nước chảy, lại ra tay mạnh mẽ như sấm chớp, ống tay áo vừa phất lên không trung, tích tắc đã chặt đứt công kích của Ba Cỗ!

Ba Cỗ lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, nói từng chữ, "Chiêu Hủ Thái tử, các hạ là trọng tài của Đại hội, thế nhưng lại nhúng tay vào trận đấu, công khai che chở cho người của Vô Cực quốc, không cảm thấy làm như vậy là quá đáng sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực nhàn nhạt nhìn hắn, "Ta lại cảm thấy, ta đang che chở cho các hạ."

Ba Cỗ lạnh lẽo đáp trả, "Thái tử nói đùa!"

"Ta cũng lười nói đùa với các hạ." Trưởng Tôn Vô Cực thu tay về, cười nói, "Ta chỉ hỏi một câu, các hạ đúng là người của Phù Phong sao?"

Mọi người đều nhốn nháo cả lên, quy định của Đại hội Chân Vũ không cho phép người tham gia nói dối quốc tịch của mình, một khi phát hiện gian dối, sẽ lập tức hủy bỏ tư cách tham gia và trục xuất khỏi Đại hội, cũng sẽ nghiêm trị. Nếu như Ba Cỗ nói dối, như vậy chắc chắn sẽ bị loại.

Sắc mặt Ba Cỗ thay đổi rõ rệt, lập tức nói: "Đương nhiên!"

"Vậy sao? Như vậy tại hạ sai rồi?" Trưởng Tôn Vô Cực bật cười, đột ngột đánh lên đỉnh đầu Ba Cỗ, nhướn mày hỏi, "Vậy sao các hạ lại đội tóc giả? À, trên trán còn có một ấn ký?"

Ba Cỗ cả kinh, vội vàng đưa tay lên sờ đầu, nhưng lại không phát hiện gì khác thường, bèn ngậy ra, giương mắt nhìn khắp xung quanh liền chợt hiểu Trưởng Tôn Vô Cực đã cài bẫy mình, sắc mặt liền sa sầm xuống.

Trưởng Tôn Vô Cực cười rộ, vừa cười vừa chấp tay trở về chỗ ngồi, lạnh nhạt cất lời, "Hay là các hạ tự mình lột tóc giả ra đi, nếu phải nhờ đến Thiên Sát kim vệ ra tay, e là sẽ khó coi lắm."

Trưởng Tôn Vô Cực xoay người bỏ đi không buồn nhìn gã, Ba Cổ đứng như trời trồng ngay tại chỗ, chợt nghe bên tai có người truyền âm, "Người tu hành ở Thương Khung từ trước đến nay không tham gia việc ở hồng trần thế tục, các hạ không chỉ vi phạm quy tắc của Đại hội Chân Vũ, mà còn vi phạm luật lệ ở Thương Khung. Các hạ có thật sự không sợ ta sẽ truyền tin tới Thương Khung, bảo họ ban cho các hạ một tờ thần dụ sao?"

Ba Cổ run rẩy, kinh hãi nhìn Trưởng Tôn Vô Cực. Vị Thái tử này quá thật đáng sợ như lời đồn. Gã vốn ngụy trang hết sức cẩn thận, lọt vào vòng cuối cùng này, cho đến lúc này mới sử dụng một chút thuật pháp của Thương Khung, hơn nữa gã đã cố tình dùng Vu thuật tương tự của Phù Phong để che đậy Quỷ Nhân pháp, vậy mà người đó vẫn nhìn ra được

Gã theo bản năng nhìn về phía Bùi Viện, rồi lại vội vàng thu hồi ánh mắt vì sợ bị Trưởng Tôn Vô Cực sẽ phát hiện, thật sự sợ hãi câu nói kia của Trưởng Tôn Vô Cực, do dự đứng yên một chỗ không biết nên làm gì. Chiến Nam Thành trầm mặc nhìn gã, hỏi Trưởng Tôn Vô Cực, "Thái tử thấy nên xử lý thế nào cho tốt?"

"Tại hạ đã làm xong nghĩa vụ trọng tài." Trưởng Tôn Vô Cực lạnh nhạt đáp lời, "Nói đúng ra, mới vừa rồi Ba Cổ đã sử dụng Cấm thuật chứ không phải võ công, làm trái với tôn chỉ của Đại hội, xử trí như thế nào là do bề hạ thánh minh."

"Được." Chiến Nam Thành gật đầu, lên tiếng: "Tức bỏ quyền thi đấu của Ba Cổ..."

"Đừng!"

Người vừa cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Trưởng Tôn Vô Cực và Chiến Nam Thành, chính là Mạnh Phù Dao đang chống đao quỳ dưới đất thờ dõc.

Trưởng Tôn Vô Cực vừa định ngồi xuống, nghe được như vậy liền cứng đờ, quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt ngập tràn bất đắc dĩ.

Hắn cup mắt xuống, che giấu thần sắc trong mắt, bình tĩnh hỏi, "Mạnh tướng quân muốn như thế nào?"

Mạnh Phù Dao chống đao, ngẩng đầu lên, dứt khoát nuốt xuống ngụm máu đã trào lên cổ họng, "Ta không thể để gã ám toán sau lưng như vậy! Ta muốn đánh gã đến cùng!"

Ai nấy đều kinh hãi, nhìn Mạnh Phù Dao như một kẻ ngốc - Ba Cỗ bị tước quyền thi đấu, Bùi Viện và Nhã Lan Châu đấu đến giờ vẫn chưa phân thắng bại, hai người đã sức cùng lực kiệt, bất luận ai thắng hay thua đều thảm hại. Dù Mạnh Phù Dao bị thương nhưng nếu muốn đoạt chức quán quân Đại hội chắc chắn dễ như trở bàn tay.

Chức quán quân đặt sẵn ngay trước mặt lại không cần mà lại đưa đầu vào dưới đao của Ba Cỗ để chịu chết?

Đúng là một kẻ điên!

Mạnh Phù Dao quỳ một chân trên đất, nhìn chăm chăm Ba Cỗ - nàng không phải kẻ điên hay ngu muội, chỉ bởi vì, một thoáng kia nàng đã nhìn thấy mẹ!

Không phải ảo ảnh mà rất chân thật, khoảnh khắc đó nàng nhìn thấy bệnh viện và mẹ, còn có cả nhánh mai đỏ cắm trong chiếc bình đặt trên bàn.

Nàng đã cách xa mẹ mười tám năm rồi.

Bệnh của mẹ vốn không sống được quá mười tám năm.

Mạnh Phù Dao chực trào nước mắt, nàng nhắm mắt thở phào một hơi, rất muốn chấp tay trước ngực cảm tạ trời xanh, vì xem ra thời gian ở Đại lục Năm châu này không song song với thời gian của thế giới hiện đại. Mẹ vẫn còn sống! Cho đến ngày hôm nay, nàng như thể sắp tuyệt vọng rồi, phút giây kia nhìn thấy mẹ, lòng nàng lại cháy bùng quyết tâm và hy vọng!

Chính vì vậy, nàng không thể thả Ba Cố đi, người này là thuật sĩ mang đến hy vọng cho nàng, nàng muốn tìm thấy tin tức về mẹ.

Mạnh Phù Dao chống đao đứng dậy, không chút do dự giờ Thí Thiên chia thắng về hướng Ba Cố.

Nàng không nhìn Trương Tôn Vô Cực - bất luận hắn có đồng ý hay không, đều không thể ngăn nàng ngừng lại.

Trương Tôn Vô Cực đang nhìn nàng.

Ánh mắt hắn như khe thở dài, trong ánh mắt chứa đựng sự đau đớn khôn nguôi, hắn nhìn thấy sự cô độc của nàng, gần trong gang tấc lại tựa như xa cách tận chân trời, nhìn thấy nhau mà lại không thể nào chạm đến.

Hắn nên để nàng thỏa nguyện ước vậy!

Đại điện trầm tĩnh như nước, mọi người đều đang đợi câu trả lời.

Cuối cùng Trương Tôn Vô Cực bình tĩnh đáp:

"Nếu Mạnh tướng quân muốn tiếp tục chiến, vậy xin cứ tự nhiên."

Mạnh Phù Dao hít một hơi thật sâu, nàng đột nhiên rất muốn khóc.

Có phải Trương Tôn Vô Cực rất khó khăn để quyết định như vậy không?

Hình như nàng đã làm khó hắn.

Nàng không ngừng ép hắn đối mặt với lựa chọn, nàng muốn hắn bảo vệ nàng, lại muốn hắn cho phép nàng cất cánh bay cao, muốn hắn tuân theo lời nguyện ước của trái tim nàng, đưa ra những quyết định khó khăn nhất.

Nếu buông tay, hắn sẽ không phải khổ sở như vậy.

Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng nuốt viên thuốc trong miệng xuống, mới vừa rồi khi Trương Tôn Vô Cực lướt đến, hắn chấp tay sau lưng, thừa dịp không ai để ý đã bắn một viên thuốc vào trong ngực nàng.

Thân đao đen tuyền và sắc bén, chớp mắt bỗng lóe bùng ánh sáng, phát ra sắc đỏ.

Dùng máu của chủ nhân thần binh, có thể phá tà thuật.

Ánh sáng màu đỏ mỗi lúc một đậm, Thí Thiên đao biết bao lần nếm máu kẻ địch, hôm nay đây là lần đầu tiên nhận máu chủ nhân, sắc đỏ càng lúc càng đậm hơn thêm, chói mắt kinh người.

Ba Cổ vốn đang nhìn chăm chú, ban đầu cảm thấy không có gì lạ, đột nhiên ánh đỏ bùng lên vạn trượng, khiến gã như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt lập tức thay đổi.

Có điều trong một thoáng gã mất tập trung đó, Mạnh Phù Dao đã ra tay.

Nàng xuất đao, mặt đất chấn động!

Ánh đao đỏ thẫm chứa đựng sức mạnh của ngàn vạn thiên quân, như một tia sấm sét giáng xuống từ Cửu trùng thiên, nặng nề bổ xuống nền đất!

"Giết-"

Mặt đất bị một đòn này nứt ra một rãnh hẹp dài và sâu, một luồng ánh sáng chói lòa như thác nước tuôn trào, như thể nó được sinh ra từ mũi đao, nháy mắt đã xuyên qua rãnh sâu, chảy đến dưới chân Ba Cỗ.

Bàn chân thường là tử huyết của người luyện võ.

Gian xảo đến thế!

Toàn thân Ba Cỗ vốn căng cứng đề phòng chiêu tấn công vừa rồi của Phù Dao, thế nhưng lại không ngờ là nàng lại vận dụng hết tất cả công lực để tấn công dưới chân gã, còn đang ngẩn người thì luồng ánh sáng kinh người kia đã phóng đến dưới lòng bàn chân gã, Phá Cửu Tiêu tầng thứ 6 uy lực bức người, không ai dám chống đỡ, Ba Cỗ theo phản xạ thét một tiếng rồi tung mình lên cao.

Khoảnh khắc đó, gió nổi lên!

Cả đại diện lặng ngắt như tờ, ai nấy đều kinh hãi nhìn - Mạnh Phù Dao đương lơ lửng ở trên không với tư thế ngược đầu, cầm mũi đao xuống ngay giữa đỉnh đầu Ba Cỗ.

Một dòng máu tươi rất nhỏ từ đỉnh đầu Ba Cỗ chậm rãi chảy xuống - Mũi đao của Mạnh Phù Dao chỉ xuyên rách da đầu hắn, còn chưa đâm xuống sâu hơn.

Tiếng gió dần lắng, nàng nhẹ nhàng đáp xuống, vừa rơi xuống đất liền phun ra một ngụm máu tươi, nhiều hơn máu của Ba Cỗ đã chảy ra.

Tuy vậy tay nàng vẫn nắm chắc đao, mũi đao dời xuống vị trí ẩn đường của Ba Cỗ, nàng nói thật nhỏ, "Con mắt kia... là cấm thuật gì?"

Ba Cỗ ngậm chặt miệng, điềm nhiên nói: "Chỉ cần người cho ta nhìn lại cảnh tượng ban nãy một lần, ta sẽ không giết người."

Ba Cỗ mím môi, như đang do dự.

Đột nhiên gã co rút lại.

Toàn thân gã đều co rút lại, tay chân co quắp lại một cách hết sức cố quái, hô hấp dồn dập, đôi mắt đột nhiên sáng choang, cổ họng khe khẽ phát ra tiếng "hà hà", vắn vẹo người, hình như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Mạnh Phù Dao tức thì nóng nảy, mũi đao đâm sâu vào ấn đường của gã một phen, gầm lên, "Người làm gì đấy?"

Nàng vốn đang bị trọng thương, đã dùng hết toàn lực để chiến đấu, giờ phút này chân lực đã cạn, tâm hỏa bùng phát, phun ra một ngụm máu tươi ngay trên mặt Ba Cỗ, rồi rõ từng giọt từng giọt lên mặt đất.

Mặt đất thấm máu đỏ tươi, chói mắt.

Nàng buông lỏng tay, Ba Cỗ khôi phục bình thường, hơn nữa hình như cũng quên mất mới vừa rồi mình đã suýt chết, gã mở mắt ra nhìn Phù Dao, đột nhiên nói, "Cảnh tượng gì thế? Ta không biết."

"Đó là việc của ta!" Phù Dao giữ chặt đao, nuốt xuống từng ngụm máu cuồn cuộn trào dâng trong lồng ngực, hét to, "Muốn chết nhanh sao!"

Thần trí nàng cũng không còn bình tĩnh nữa, hét xong mới thấy mình không đúng, Ba Cỗ thẳng người dường như muốn phản kháng, ánh mắt gã chạm phải ánh nhìn như lửa cháy của Phù Dao, giật nảy mình, lát sau mới nói: "Năng lực của ta chỉ có thể cho người xem một thời gian ngắn ngủi mà thôi."

"Được!" Mạnh Phù Dao buồn bực vô cùng, lực phủ ngũ tạng đau đớn như muốn tê liệt, nàng cắn chặt răng, không để cho mình ngất xỉu. Nàng còn chưa xem được cảnh tượng mình liều mạng muốn xem, sao có thể ngất đi chứ?

Hai người ở trạng thái giằng co, song không ai biết bọn họ đang làm gì, cứ tưởng là Mạnh Phù Dao lại tái phát tật xấu như lần thi đấu với Hiên Viên Quân, Phượng tử Hoàng tử chống tay nhìn Phật Liên cười nói, "Mạnh Phù Dao này thật cường hãn, muội đã từng gặp hãn rồi sao?"

"Hãn là hãn." Phật Liên chăm chú nhìn Mạnh Phù Dao, "Người này đã dịch dung, nhưng ca ca biết đó, khứu giác của muội cực kì nhạy cảm, muội đã ngửi được mùi của hãn."

Phượng tử Hoàng tử nói tiếp, "Hãn là một nhân tài, chắc chắn sau Đại hội này sẽ danh chấn thiên hạ, muội kết giao với hãn cũng tốt."

"Ca ca nói đúng lắm." Phật Liên mím môi cười, "Nhân vật như thế, sao có thể không kết giao?"

Nàng ta nở nụ cười lạnh lạnh, dáng vẻ như một nhành sen vươn mình thẳng tắp trên hồ nước, cánh sen lay động tỏa ra sức hút lạ kì, lá sen xanh ngát lóng lánh những giọt sương trong suốt.

Mùi hương quen thuộc kia...

Một lần nữa Ba Cổ xòe lòng bàn tay đưa về hướng Phù Dao.

"Quý nhân" hiện ra.

Cấm thuật thần bí bố ra một vết nứt xuyên thời không, cảnh tượng ban đầu từ từ tái hiện.

Chiếc giường bệnh đặt ở giữa phòng, sắc trời đương lúc chạng vạng, ánh nắng hoàng hôn le lói chiếu lên giường bệnh, tóc mai trắng ngần, mẹ đang cầm một quyển sách chăm chú đọc.

Đôi bàn tay gầy guộc tái nhợt, đặc trưng của một người bệnh lâu năm, trên đó đầy vết kim châm.

Mạnh Phù Dao run rẩy đưa tay ra, nàng muốn nắm lấy đôi bàn tay của mẹ. Cách biệt mười tám năm dài đằng đẵng, hôm nay đây bỗng nhiên nàng được nhìn thấy mẹ trong một không gian hư ảo.

Gần trong gang tấc, nhưng lại chẳng thể chạm vào.

Nước mắt Phù Dao tuôn trào, chảy tràn khắp mặt, hòa vào vết máu nơi khóe miệng, hóa thành màu hồng, lặn lẽ rơi xuống vạt áo.

Mười tám năm kiên trì gian nan đến thế, để đổi lại giây phút này đây...

Không ai hiểu Mạnh Phù Dao đang làm gì, chỉ nhìn thấy nàng đứng trước mặt Ba Cố, đột nhiên rơi lệ, trong ánh mắt hiển hiện sự thê lương đau khổ đến tột cùng.

Trưởng Tôn Vô Cực nghiêng mặt, hắt xửa nay luôn trầm ổn, thế mà bây giờ lại giấu bàn tay đang run rẩy trong ống tay áo, bình thản cầm ly trà.

Có một nỗi đau mà hẳn không thể nào chia sẻ cùng nàng, cũng không thể nào đau cùng nàng.

Mẹ...

Mạnh Phù Dao không kìm nén được xông lên phía trước, muốn nhào vào khoảng không kia, không ngờ quang ảnh trước mặt bỗng lay động chập chờn, liền sau đó tất cả cảnh tượng dần dần phai nhạt, hóa thành một luồng sáng trắng biến mất tăm mất tích.

Phù Dao hốt hoảng vội vàng đưa tay ra chụp lấy, song chỉ chụp được vào khoảng không, suýt chút nữa đã cắt đứt lỗ mũi Ba Cố.

Gương mặt Ba Cố nhể nhại mồ hôi, có thể thấy được để duy trì một thời gian dài như vậy gã đã sức cùng lực cạn, gã khép lòng bàn tay lại, cất tiếng, "Người đã đồng ý thả ta."

Mạnh Phù Dao nhìn gã, giữ nguyên ý định của mình.

Ba Cổ nhìn vào ánh mắt nàng, dường như ngộ ra được điều gì, vội vàng nói, "Loại cấm thuật này trong suốt cả đời chỉ sử dụng được ba lần, mới vừa rồi chính là lần thứ ba, người không cần nghĩ nhiều nữa."

Trong nháy mắt Mạnh Phù Dao không còn hy vọng gì nữa, trong lòng bỗng nhiên tràn đầy thù hận, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ba Cổ, ánh mắt như sói đói nửa tháng ròng, khiến Ba Cổ phát run, nói to lên, "Người không được thất tín."

Phù Dao đột ngột đẩy gã ra, hét: "Cút!"

Ba Cổ tái mặt, mất hết mặt mũi trước mọi người, run rẩy lập cập, gã bỗng cảm giác có một ánh mắt lạnh lẽo sắc nhọn đâm vào sau lưng mình, đau nhức không thôi, liền xoay người lại, nhìn thấy Trương Tôn Vô Cực trên thềm ngọc đang an nhiên ngồi trên cao, nhìn gã mỉm cười.

Nụ cười kia khiến gã phát run, không dám làm gì, chỉ cúi đầu thật thấp bước thật nhanh ra ngoài.

Trên võ đài, giờ phút này chỉ còn lại Mạnh Phù Dao và Bùi Viện - Nhã Lan Châu mới vừa rồi đã bị cuồng phong của Mạnh Phù Dao thổi bay đi, nội lực nàng ấy vốn yếu nên đã lâm vào hôn mê. Bùi Viện thì nằm trên mặt đất thở hổn hển, năm ngón tay ả cũng hiện lên màu đỏ tươi, nhưng không phải máu mà lại không biết là thứ gì.

Bùi Viện nằm trên mặt đất, Mạnh Phù Dao ngồi bên cạnh, người nằm không nhúc nhích nổi, còn người ngồi cạnh không ngừng học máu.

Cuộc chiến tranh giành ngôi vị quán quân Đại hội Chân Vũ, giây phút cuối cùng vô vàn thảm thiết.

Đến lúc này mọi người cũng đều không biết ngôi vị quán quân kia sẽ thuộc về ai, người có khả năng giành được cao nhất - Mạnh Phù Dao, lúc này chỉ cần đung một đầu ngón tay cũng có thể ngã xuống, ai trong số hai cô gái này có thể dùng chút sức lực cuối cùng đẩy ngã đối phương thì người đó sẽ giành chiến thắng!

Mạnh Phù Dao ngồi bó gối, nhìn gương mặt mình trong vũng máu, người kia là ai vậy nhỉ? Ma nữ tóc đỏ?

Nàng nhìn đến xuất thần, hoàn toàn không để ý đến Bùi Viện bên cạnh đang gắng sức chống khuỷu tay để đứng lên.

Nàng ta vừa ngồi dậy được một nửa lập tức ngã xuống không ngừng thở dốc lâu thật lâu, rồi lại tiếp tục nhồm dậy.

Cuối cùng, ước chừng khoảng thời gian một chén trà, nàng ta cũng lão đảo đứng lên được.

Mạnh Phù Dao vẫn ngồi bất động y như cũ, dường như nàng đang nghiên cứu cái bóng của mình trong vũng máu, quên hết tất cả...

Nàng si ngốc chấm máu đầu ngón tay mình, chậm chậm vẽ một vòng tròn trên mặt đất...

Có tiếng người gọi nàng vắng vắng bên tai, cố gắng thức tỉnh nàng vào thời điểm mấu chốt, đó là giọng nói trầm ấm dịu dàng của riêng hẳn:

“Phù Dao...”

Bùi Viện thở hổn hển đến gần.

“.. Phù Dao!”

Bùi Viện rốt cuộc cũng đi tới được sau lưng Phù Dao.

Cuối cùng Mạnh Phù Dao cũng vẽ xong một vòng tròn, nắm đầu ngón tay Bùi Viện đỏ như nhuộm máu, bổ xuống đầu của nàng!

“.. Phù Dao!”

Phù Dao bỗng nhiên ngẩng đầu.

Sau đó nàng đột ngột ngã người về phía sau.

Bùi Viện bất ngờ bị trượt mục tiêu, mất trọng tâm nên chúi người ngã xuống.

Tình huống thay đổi trong nháy mắt.

Hắc quang chợt lóe.

Máu tươi từ thắt lưng mảnh mai theo thanh đao đen thẫm bắn ra thành một đường giữa không trung, mạnh mẽ mà mềm mại, tựa như ánh lửa bùng bùng trên cây đuốc.

Ngọn lửa ấy đã đốt cháy một sinh mệnh.

Bùi Viện phát ra tiếng "A" trong cổ họng.

Âm thanh ấy như tiếng nỉ non trong giấc mộng đẹp, chỉ nháy mắt đã vỡ tan hòa vào hư không lạnh lẽo.

Nàng ta nhẹ nhàng té xuống, tựa như một đóa hoa trong tích tắc bùng nổ bỗng nhiên khô héo, hay như đóa hoa ấy bị một luồng gió núi thổi đi, lại như cánh nhạn phương bắc bay về nơi xa xăm không biết ngày trở lại.

Cảnh xuân tươi đẹp hai mươi một năm kết thúc ngày hôm nay, những yêu thương oán hận như dây đàn phát ra âm thanh cuối cùng, sắc bén như lưỡi đao, vang lên một tiếng ngân xa, rồi đứt đoạn.

Âm thanh ấy ngân vang thật lâu, hòa tan theo gió.

Có lẽ, từ khi hai người con gái này gặp nhau, nơi vách núi sau Huyền Nguyên phái, nhân sinh của họ đã được định sẵn là kết cục như thế này, bởi vì nam tử nọ.

Bùi Viện nằm trên mặt đất, cảm thấy gió nổi lên bốn bề, như thể muốn thổi bay nàng ta đến núi Huyền Nguyên, lại cảm thấy người mình lạnh lẽo cực độ, tựa như lần đầu tiên gặp gỡ vào một năm tuyết phủ mênh mang, tuyết nhuộm trắng hàng mây, tay nàng ta lạnh ngắt, nắm chặt tay sư phụ, sợ hãi nhìn đình viện xa lạ, dưới cội mai già, thiếu niên anh tuấn đang quét tuyết quay đầu lại mỉm cười, khiến cho nắng xuân như chợt bừng lên trong khoảnh khắc ấy.

Y nói: Sư muội, chào buổi sáng.

Năm đó, nàng ta nhìn y, quên mất trả lời.

Khóe môi nàng ta cong lên... không hiểu sao lúc ấy mình lại không trả lời...

Bùi Viện nhắm mắt lại, thì thầm:

"Gió lạnh sương dày, sư huynh... bảo trọng."

Đại hội Chân Vũ kết thúc!

Máu tươi nhuộm đầm võ đài trên Kim Điện.

Chiến Nam Thành há miệng mấy lần song vẫn không thể nói ra câu chúc mừng, đại điện im lặng thật lâu, sau đó Chiến Bắc Hằng mới vỗ tay cất tiếng, "Vô Cực, Mạnh Phù Dao, thắng!"

Có người dặt tay Mạnh Phù Dao, lay Nhã Lan Châu tỉnh lại, phớt lờ đám đông đang ủa lên chúc mừng, "Tránh ra, chúng ta phải về nhà!"

Chúng ta phải về nhà.

Nhưng nhà ở nơi nào?

Mạnh Phù Dao cứ mờ mịt như vậy, Nhã Lan Châu kéo nàng ra ngoài, nàng mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt dõi theo nàng phía sau, mang theo hơi ấm sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của nàng, như tơ nhện quấn lấy nàng, an ủi vỗ về nàng.

Đám đông nhường đường, họ đi ra đến ngoài điện, bỗng dừng một gương mặt tĩnh lặng như đóa sen xuất hiện, ngăn nàng lại. Đóa sen thánh khiết này nói, "Chúc mừng Mạnh tướng quân đoạt chức quán quân Đại hội Chân Vũ, bốn cung ở Túy Hương cư thiết yến đợi ngài..."

"Người có thể cầm miệng hay không?"

Phật Liên kinh ngạc im bật, Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, nơi đáy mắt toàn là tia máu, nàng nghiêng răng, nói vô cùng rõ ràng, "Hoa sen héo kia, xin người, đừng có đoan trang dịu dàng trước mặt ta, nhất là bây giờ! Người biết không, con mẹ nó, nhìn người giả tạo như vậy ta chỉ muốn buồn nôn mà thôi? Mà hôm nay ta đã nôn nhiều lắm rồi!"

Phật Liên như bị búa nện trúng, sắc mặt tái mét thụt lùi về phía sau, há miệng lắp bắp, "Người... người..."

"Ta chán ghét người, cứ vậy đi." Mạnh Phù Dao dẫn bước đi thẳng, va vào vai nàng ta, "Lão tử tâm tình không tốt, ai bảo người nhiều chuyện, khiến ta phải chửi bậy."

Nàng quay đầu lại, cùng Phật Liên gần trong gang tấc, cười đến hết sức gian tà, nói nhỏ bên tai nàng ta, "Đừng có giả vờ dịu dàng hiền thực thánh khiết như vậy, coi chừng bị sét đánh lộ mặt nạ ra đó!"

Nàng cười ha hả, vừa cười vừa phun ra một ngụm máu, Mạnh Phù Dao chùi khóe miệng, giang hai tay sải bước đi ra ngoài, "Sảng khoái thật!"

Ra khỏi cung, nàng nói, "Châu Châu, muội trở về trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

Nhã Lan Châu lo lắng nhìn nàng, vừa định phản đối, đột nhiên nghiêng người nói, "Tỷ nhớ về sớm ăn điểm tâm đó."

Mạnh Phù Dao gật đầu, vung roi, tuần mã phi như bay xuyên qua dòng người trên đường, xuyên qua hẻm nhỏ, xuyên qua nhà nhà sáng đèn, thẳng về phía vùng ngoại ô gần biên giới.

Cách biên thành mười dặm, có một ngọn núi, có một dòng suối nhỏ chảy qua, ánh nước loang loáng trong bóng đêm.

Nàng xuống ngựa, nhìn đến ngậy ngốc, nàng nhớ khi bé mình thường hay mò cá dưới suối.

Gió đêm lá lướt, hương hoa lãng đãng, đêm lạnh như thế này, ai sẽ ở bên cạnh an ủi nàng, nghe nàng tâm sự giải bày đây?

Sau lưng đột nhiên có người chạm rã bước đến gần, khẽ khàng nói, "Phù Dao, kẻ mạnh không sợ khóc."

Tiếng của người nọ trầm ấm dịu dàng, như gió thổi sương tan, cất chứa sự đau đớn, mang theo sự an ủi.

Mạnh Phù Dao bỗng nhiên xoay người.

Lao vào lồng ngực ấm áp của người nọ.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Nụ Hôn Triều Miên

Màng lao vào lồng ngực hắn.

Nước mắt tuôn trào, chẳng mấy chốc đã ướt đầm bờ vai hắn, nam tử phong nhã tựa lan, tím thắm một màu, dịu dàng vuốt ve cô gái nhỏ trong ngực mình.

Mạnh Phù Dao ôm chặt Trưởng Tôn Vô Cực, chùi nước mắt nước mũi và máu trên mặt mình lên người hắn, nức nở không thôi, tất cả buồn đau khổ cực, tất cả tâm tư suốt mười tám năm qua theo những giọt nước mắt vỡ òa.

Nàng vừa khóc vừa nói: "Tóc mẹ đã bạc rồi..."

Nàng vừa khóc vừa nói: "Mùa đông đã đến..."

Nàng vừa khóc vừa nói: "Ai đã đóng tiền viện phí cho mẹ..."

Nàng vừa khóc vừa nói: "Ai lau mình cho mẹ..."

Nàng vừa khóc vừa nói: "Mẹ đang chờ ta..."

Câu cuối cùng khiến cơ thể Trưởng Tôn Vô Cực run rẩy, Phù Dao lập tức im bặt, nàng khóc lâu thật lâu, những đau khổ cất chứa trong lòng như được gột rửa, tâm tình trở nên nhẹ nhõm hơn.

Mẹ là chấp niệm của cuộc đời nàng, hẳn là chướng ngại mà nàng không
nỡ vượt qua.

Mạnh Phù Dao giơ tay áo lên lau nước mắt, ngay sau đó chân liền mềm
nhũn ngã ngồi xuống đất - dường như cũng không còn hơi để thở ra nữa.

Trưởng Tôn Vô Cực đưa tay nắm chân nàng, tiện thể ngồi xuống ôm
nàng vào lòng, trên thảm cỏ đầu mùa hè, lặng lẽ ngắm nhìn ánh trăng
trên cao, lắng nghe tiếng gió thổi rì rào.

Mảnh trăng cong tỏa sắc vàng nhàn nhạt, mỏng manh như giấy, ánh sáng
chập chờn lay động như múa lượn, lãng đãng hương hoa cỏ đêm hè, tiếng
côn trùng râm ran không biết mệt mỏi, âm sắc giòn giã mà thanh thúy cứ
văng vẳng trong đêm tối mịt mờ.

Gió thổi từ nơi hoang dã thổi qua, dưới ánh trăng non, bóng hai người
ôm nhau như hợp làm một, chân thật và rõ ràng, hẳn thuộc về nàng và nàng
là của hắn, vĩnh bất phân ly. Nơi đáy mắt của hai người đều lóng lánh
những hạt nước, thi ra giữa thế giới bao la vạn vật chìm nổi này, hai người
họ cũng chỉ là hai viên đá nhỏ mà thôi, cùng đắm chìm trong vực sâu năm
tháng, bốn bề tịch mịch hoang vu.

Mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người Trưởng Tôn Vô Cực xộc vào hốc
mũi nàng, đắm đuối mê mẩn, có tiếng chuông xa xa vọng đến, Mạnh Phù
Dao mơ màng ngửi hương thơm, lắng nghe tiếng chuông ngân nga, những
chuyện xưa theo kí ức ứa về, tựa như những hình ảnh không ngừng xoay
vòng trong chiếc lồng đèn kéo quân, chân thật và hư ảo quấn chặt lấy nhau,
trong thoáng chốc, lòng nàng bỗng dưng trống rỗng.

Trưởng Tôn Vô Cực khe khẽ gọi, "Phù Dao."

Phù Dao đáp lại thật nhỏ, "Hả?"

"Người đời luôn chịu đau khổ vì chấp niệm dấn vật, luôn cứ đi thẳng một đường, mà không chịu nhìn sang bên cạnh."

Nàng nghiêng nghiêng đầu, phản ứng có chút chậm chạp, ngẫm nghĩ không biết lời này của hắn có ý gì?

"Phù Dao, nàng có chấp niệm không?"

Mạnh Phù Dao thật thà đáp, "Có."

"Ta cũng có." Trương Tôn Vô Cực ngẩng đầu lên nhìn trăng, than khẽ: "Khi còn bé, ta luôn ao ước Mẫu hậu sẽ yêu thương ta; Thời niên thiếu, ta cảm thấy mình phải tìm kiếm được người con gái năm xưa; về sau nữa, ta đột nhiên phát giác, nàng ở bên cạnh ta là điều tuyệt vời nhất trên thế gian này, ta hy vọng có thể cùng nàng thiên trường địa cửu."

Phù Dao im lặng, lâu thật lâu sau mới đáp khẽ, "Có những đoạn đường, ta nhất định phải đi một mình."

Người trên đỉnh đầu nàng trầm mặc, ánh trăng mờ ảo phác họa nét cô độc trên gương mặt hắn, mà hoa cỏ bốn bề bị gió thổi lay, rơi lã chã như hoa tuyết.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong lòng tựa như chua xót tựa như đau khổ, sự đau khổ và chua xót này dần thấm vào tâm tưởng, mùi vị phức tạp vô cùng, số mạng như thế chẳng chịu an phận, cứ như thú hoang ẩn nấp trong bóng tối mà không muốn bị thuần phục, cần nàng đến thương tích đầy người cũng đành, thế nhưng lại vạ lây đến người vô tội vì nàng mà phải chịu tổn thương.

Nàng thật sự không còn mặt mũi nào để tham lam hưởng thụ sự ấm áp của Trương Tôn Vô Cực, giây giụa muốn đứng dậy, hắn càng ôm chặt hơn thêm, nàng xoay người đẩy hắn ra, lại bị hắn đột nhiên nắm vai nàng xoay ngược lại.

Không gian trước mắt tối sẫm, môi của hắn đã đặt trên môi nàng, rồi cứ ở yên đó.

Cứ ở yên đó.

Triền miên.

Mùi vị như hương trà ngào ngạt, lại tựa như men rượu nồng nàn khiến lòng người ngây ngất, mềm mại dây dưa như mây trôi giữa trời thoáng đãng. Hắn không nói lời nào mà bất ngờ xâm nhập vào cõi mộng của nàng, xâm nhập vào chốn sa mạc hoang vu trong lòng nàng, khiến mưa về trên sa mạc hoang vu ấy, khiến bầu trời trên sa mạc trở nên xanh trong thánh khiết.

Không giống như nụ hôn lần đầu tiên ở suối nước nóng trên núi Hạo Dương, hắn như dùng tất cả sức lực của mình, tất cả đau đớn của mình hóa thành nụ hôn mãnh liệt thiên trường địa cửu này, hắn muốn nàng nhớ mãi không quên. Phù Dao cảm giác như có một dòng điện chạy trong cơ thể mình, làm nàng run rẩy phát ra tiếng rên nhẹ nhẹ, thở dốc không thôi, mà người nọ như hút hết tất cả máu tươi trong cơ thể nàng, cùng nàng tận hưởng hương vị mặn ngọt của máu và nước mắt.

Cảm thấy cô gái bé nhỏ kia không ngừng vùng vẫy, hắn lại càng hôn sâu hơn nữa, siết chặt nàng hơn nữa. Từ buổi đầu gặp nhau cho đến bây giờ, hắn đã rất nhiều lần thả nàng tùy tâm tùy ý bay đi, đôi cánh của nàng như lưỡi đao liếm qua tim hắn, khiến máu chảy tràn, thế nhưng tối hôm nay hắn không muốn làm như thế nữa, hãy để hắn miễn cưỡng nàng một lần!

Nụ hôn mãnh liệt và cường悍 đến thế, lúc này đây hắn không còn là Trưởng Tôn Vô Cực ưu nhã tôn quý, hắn dùng sức mạnh ép buộc nàng, chiếm hữu nàng. Mạnh Phù Dao nhắm hai mắt lại, cả người mềm nhũn, cong về phía sau như một nhánh liễu trong tay Trưởng Tôn Vô Cực, lệ nơi đáy mắt lại tuôn thành dòng, chảy vào miệng hắn.

Hoa rơi lã tã, gió vờn như tiếng đàn ai đó cất lên, khiến suối lẫn lẫn sóng gợn, liễu khẽ xào xạc đung đưa, chiếc thuyền trắng trên cao như đang chở hai người ôm nhau, soi tỏ đôi bờ má ướm đầm còn dính những vết máu đỏ tươi của cô gái, soi tỏ nét mặt dịu dàng của chàng trai, đôi bờ vai bé nhỏ của cô gái trong lòng chàng trai nhẹ nhẹ run rẩy, như cánh hạc mỏng manh bay giữa trời không rộng lớn.

Nụ hôn dài như thế, ngăn ngủi như thế.

Hắn buông nàng ra, tựa trán mình vào trán nàng, bất động.

Hai người lắng nghe nhịp tim của nhau, hơi thở họ như từng sợi tơ quấn chặt với nhau, Mạnh Phù Dao hỗn hển thở, sắc mặt ban đầu tái nhợt giờ phút này cũng nhuốm sắc hồng, như đang say. Sóng mắt dập dềnh như gió xuân lay động, tỏa ra ánh sáng rạng ngời.

Trưởng Tôn Vô Cực sâu sắc nhìn nàng, nói thật nhỏ: "Phù Dao... nàng bảo ta phải làm như thế nào mới tốt đây..."

Phù Dao trầm mặc, hồi lâu cười nói: "Ta nhận ra giữa hai ta, câu tùy duyên cũng không thể nói, có một vài chuyện từ lúc bắt đầu đã bị ông trời đã phản đối."

Sắc đỏ trên đôi bờ má nàng dần phai, ánh mắt mê mê giờ đã trở nên trong trẻo, nàng ngồi dậy sửa lại y phục rối bời của mình.

Không thể trả lời, không thể phóng túng, không thể trầm mê, nếu như trước đây nàng còn mơ hồ không biết sự kiên trì của mình có đáng giá hay không, khiến lòng nàng dao động. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, nàng sẽ không bao giờ như thế nữa.

Mẹ đang đợi nàng.

Nàng từng sợ hãi vì thời gian đã trải qua mười tám năm rồi, nàng không biết mẹ còn sống hay đã mất. Hôm nay đây, nàng xác định mẹ vẫn còn sống và đang đợi nàng, thế nên không có lý do gì để nàng từ bỏ, không có lý do gì có thể ngăn cản bước nàng đi.

Trưởng Tôn Vô Cực chậm rãi buông tay ra, hắn cảm thấy cõi lòng thế lương khôn xiết.

Người con gái trước mặt hắn, trầm tĩnh gan dạ, cất chứa quyết tâm và ý chí chẳng sòn.

Hắn im lặng nhìn nàng không biết nếu mình buông tay thì sẽ như thế nào, cõi lòng hắn đắng chát, dâng trào quyết tâm.

Một hồi lâu hắn nói: "Phù Dao, ta cũng không buông tay."

Đổi lại là tiếng thở dài của nàng - nói gì nữa đây? Khuyên như thế nào? Hắn cũng giống như nàng, nàng cũng không thể ích kỉ mà vờ như không biết để khuyên nhủ hắn.

Trưởng Tôn Vô Cực lại đột nhiên cười nói, "Ta tin tưởng, nếu có lòng thành thì thiên địa sẽ chứng giám. Ta tin tưởng, vận mệnh con người do chính bản thân họ nắm bắt, không phải do ông trời sắp đặt."

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, "Ngủ đi, nàng mệt nhọc cả ngày rồi, có một số việc, càng suy nghĩ nhiều sẽ càng thương tổn, trước tiên hãy quên nó đi." Hắn không cho nàng cự tuyệt, theo thói quen đưa tay điểm huyệt ngủ của nàng.

Nhìn Phù Dao chìm vào giấc ngủ, Trưởng Tôn Vô Cực cười khổ, nhắm mắt lại, truyền chân khí vào cơ thể nàng từng vòng từng vòng một.

Lâu thật lâu sau hắn buông tay ra, lặng lẽ ngấm nhìn gương mặt ngủ say của nàng, đưa tay xoa nhẹ đôi môi hơi sưng của nàng, thì thầm:

"Nếu nhất định như thế, hãy để cho nàng bay cao hơn, thay vì nhìn nàng bởi vì chấp niệm mà đau khổ giày vò vùng vẫy cả đời, không bằng giúp nàng, xông phá trời xanh."

Sau hôm đó, Mạnh Phù Dao trở lại mật thất của Chiến Bắc Dã để dưỡng thương, Phá Cửu Tiêu của nàng đã đạt đến tầng thứ 6, cũng thuận lợi dung hợp với chân lực của Nguyệt Phách đã cho nàng, mà đáng lẽ ra không được nhanh như vậy. Quả nhiên lão đạo sĩ chết bầm kia nói rất đúng, phải không ngừng vượt qua những trận huyết chiến, vượt qua lằn ranh sống chết mới có thể kích thích tiềm lực của bản thân không ngừng tăng tiến, đạt được tốc độ tu luyện nhanh nhất. Theo lời đạo sĩ nói, hai mươi bốn tuổi lão mới đạt được tầng thứ sáu của Phá Cửu Tiêu, trong sư môn, trước không có ai sau cũng vậy. Nàng có thể coi như là kỳ tích của những kỳ tích, vượt qua cả lão đạo sĩ.

Trưởng Tôn Vô Cực "trở về nước" rồi, Chiến Bắc Hằng tặng cho Trưởng Tôn Vô Cực một chiếc "Hương xa", bên trong chất đầy quà do các tiểu thư quý tộc của Thiên Sát tự tay làm tặng cho Thái tử Vô Cực, nào là hà bao, ngọc bội, yếm đỏ,.. Thái tử điện hạ vui vẻ nhận hết tất cả.

Đây chỉ là chiêu trò mà thôi, thực tế là... Mạnh Phù Dao thở dài - Thái tử Vô Cực dịch dung thành một người khác ở bên cạnh nàng hình bóng không rời. Theo lời điện hạ thì cha hãn gần đây khỏe mạnh, có thể trông coi công việc, nếu không hãn cũng không thể chạy đến Thiên Sát xa xôi này lâu như vậy.

Mạnh Phù Dao cảm thấy người này bốn ba nghìn dặm đuổi theo gái đẹp là một việc hết sức rãnh rỗi và nông nổi, song cũng im lặng không nói gì.

Hiên Viên Vận cũng đi về nước theo Phụ vương của nàng ta rồi. Trước khi đi nước mắt lưng hòng muốn tới gặp Tông Việt, kết quả là bị đám ong độc của Tông Việt nuôi đuổi về.

Ngược lại Tông Việt vẫn như cũ, tiếng gọi "A Việt ca ca" lúc ban đầu khiến đáy mắt hần gợn sóng và đau đớn đã không còn, sau đó giống như không để lại dấu vết gì, tâm tư của hần tựa như đêm khuya chốn hoang vắng xa xôi, có một ngôi nhà và một ngọn đèn trong đó, vừa ấm áp lại vừa xa xăm tịch mịch.

Nghỉ ngơi mấy ngày, Mạnh Phù Dao nhận được thiệp mời thiết yến của Chiến Nam Thành, trước khi đi Trương Tôn Vô Cực nhắc nhở nàng: "Chiến Nam Thành quả thật có dự tính mời nàng làm việc cho hắn, ta dạy nàng chút kế sách đối phó y. Nàng hãy biểu hiện tốt mình tinh thông binh pháp, nhưng còn chính sự thì không. Chiến Nam Thành cần người có thể dễ dàng lung lạc, dùng mãnh mưu trí, nàng không cần phô bày quá mức." Nói xong lại bổ sung thêm, "Nếu y có làm nàng tức giận thì nàng cũng không được tức giận làm gì cho mệt."

Cầm nang Gia Cát Lượng à? Mạnh Phù Dao xì mũi coi thường. Nàng cùng Nhã Lan Châu đến dự tiệc, trước cửa cung gặp một chiếc hương xa bảo mã, lúc xe ngựa ngang qua nhau, một thiếu niên gầy yếu tái nhợt lộ đầu ra chào hỏi, "Thì ra là Mạnh tướng quân, đi dự tiệc à?"

Phù Dao ngược mắt nhìn lên, Phượng tử Hoàng tử liền mỉm cười khách sáo, Trương Tôn Vô Cực "Về" rồi, mà đôi huynh muội này còn chưa về? Nhìn bộ dáng gầy yếu kia, không lẽ hần ta không biết chuyện nàng mắng hoa sen héo? Hoa sen héo đâu rồi nhỉ? Không phải là mấy ngày nay trốn ở trong phòng khóc lóc đấy chứ?

Nghĩ đến Tào Tháo thì Tào Tháo tới liền, màn xe ngựa đột nhiên bị vén lên, Phật Liên ở trong lộ nửa gương mặt ra, cười nói với nàng, "Mạnh tướng quân, thật là đúng dịp."

Nàng ta vẫn ung dung thánh khiết cười với nàng, ý vị nhu hòa, rất giống với thần thái cao ngạo tôn quý như thần của Trương Tôn Vô Cực.

Mạnh Phù Dao nhìn nàng ta chăm chăm, bất chợt có một luồng khí xông lên, lạnh từ bàn chân lên đến đỉnh đầu.

Nàng ta đang cười? Nàng ta vậy mà đang cười với nàng?

Mẹ nó chứ! Đời này nàng chưa bao giờ khâm phục cô gái nào, bây giờ nàng khâm phục Phượng Tịnh Phạm rồi.

Một cô gái bị nàng mắng thậm tệ như vậy mà mặt vẫn không đổi sắc, miệng vẫn không chửi bậy, còn có thể mỉm cười với nàng nữa chứ, thật không thể tưởng tượng nổi. Có phải hôm đó nàng đã mắng lầm người khác hay không nhỉ? Hay là hoa sen héo này bị bệnh mất trí? Hay là đầu óc nàng có vấn đề chứ không phải nàng ta?

Thế nhưng câu nói tiếp theo của hoa sen héo đã đập tan ảo tưởng của nàng, Mạnh Phù Dao nghe xong cảm thấy như trước mắt tối sầm - trên đời này có người mạnh mẽ đến thế sao...

Phật Liên mỉm cười nói, "Vết thương Mạnh tướng quân đã đỡ hơn chưa? Tịnh Phạm nghĩ kỹ rồi, hôm đó Tịnh Phạm quả thật thất lễ, biết rõ tướng quân bị thương nặng mà còn mời tướng quân tham gia yến tiệc, tướng quân trách ta đúng là không oan."

Phượng tử Hoàng tử cười nói, "Chắc là Mạnh tướng quân và muội muội có chút hiểu lầm? Yến tiệc hôm nay, muội muội nên kính tướng quân một ly rượu. Tướng quân danh chấn thiên hạ, là một anh hùng, chắc chắn sẽ không từ chối một ly rượu của Phật Liên."

Không từ chối, không từ chối, người cảm thấy Phật Liên nhà người mời rượu ta là cất nhắc ta... còn ta thì lại sợ uống xong sẽ hư bụng đó... Mạnh Phù Dao giơ tay áo lên che miệng, ho khan vài tiếng, "Trọng thương chưa lành, không dám uống rượu, cảm tạ cảm tạ."

Hai người nọ còn ân cần xuống xe mời nàng, “Xe ngựa rộng rãi, chúng ta cùng đi chung nhé? Thương thế tướng quân chưa lành, cưỡi ngựa sẽ rất mệt.”

"Trời sinh ta chỉ là một kẻ dân dã, không thích hợp loại xe cao sang, chỉ cần vừa ngồi lên là ba hồn bảy vía đều bay lên mây, tay chân đều bủn rủn, lục phủ ngũ tạng đều tan vỡ..." Mạnh Phù Dao đưa tay lên che miệng, "Không, không."

Hai người kia lại gượng gạo thực hiện một loạt nghi lễ hoàn mỹ đến mức không thể hoàn mỹ hơn rồi rời đi, Phù Dao kéo ống tay áo xuống, vắn cổ, nhìn Nhã Lan Châu bên cạnh hỏi: "Châu Châu, mau véo ta một cái, xem ta có còn sống hay không đi?"

Nhã Lan Châu mắt đối mắt với nàng, hơi thở yếu ớt thì thào, "Ta đang định nhờ tỷ véo ta, đến bây giờ hình như hồn ta vẫn chưa trở về nữa đây."

Hai người liếc nhau một cái rồi ngoảnh sang hai bên, một hồi lâu sau Nhã Lan Châu nói, "Nhân tài, đúng là nhân tài, oa... xem ra Phù Dao tỷ không đủ tư cách xách giày cho người ta rồi."

Mạnh Phù Dao vuốt vuốt cằm nói, "Châu Châu, muội xem người ta mới đích thị là một Công chúa, muội so với người ta đúng là ếch ngồi đáy giếng mà."

"Đúng vậy đó nha." Nhã Lan Châu tràn đầy sự cảm thông, "Da mặt muội đúng là không dày bằng nàng ta, thật sự hồ thẹn đến muốn khóc luôn..."

"Không được, "không môn đăng hộ đối" thì không thể ngồi cùng bàn được, ta sẽ cảm thấy tự ti lắm..." Mạnh Phù Dao quyết định nhanh chóng, quay đầu ngựa lại, nói: "Châu Châu, làm phiền muội, thay ta nói với Chiến Nam Thành là ta bị đau bụng nên phải về đi nhà xí nhé."

"Hình như muội cũng bị tiêu chảy rồi thì phải, cùng nhau về đi." Nhã Lan Châu liền thúc ngựa quay đầu lại.

Đáng tiếc là đã muộn rồi.

Hai đội nhân mã đã xuất hiện, quan viên Lễ bộ theo nội thị tự mình ra nghênh đón, đã sớm nhìn thấy Mạnh Phù Dao và Nhã Lan Châu, bỗng dưng thấy hai người tự nhiên đứng trước cửa cung quay đầu ngựa lập tức bước ra ngăn chặn, kéo kéo giựt giựt nói một tràng dài nếu không có kết quả thì quyết sẽ không thôi, Mạnh Phù Dao không muốn đi nhưng cũng không nỡ làm khó người khác, bất đắc dĩ phải theo vào.

Nàng lão đạo ngồi trên ngựa, an ủi Châu Châu, "Châu Châu, mắt không thấy tai không nghe cũng không sao đâu."

Nhã Lan Châu thở dài nói, "Sớm biết vậy ta đã ăn lót dạ rồi mới đến..."

Yến tiệc ban thường được tổ chức ở Vũ Đức điện, Hoàng tộc Thiên Sát, võ tướng, Hoàng tộc các quốc gia khác và chương môn các phái đều đã có mặt đầy đủ, nhìn thấy nàng bước vào thì mọi người đều cười chào. Phật Liên ngồi ở vị trí thứ ba dãy ghế đầu tiên, nhìn thấy nàng cũng ngẩng đầu lên cười chào, Mạnh Phù Dao nhìn nàng ta, một hồi lâu sau hít sâu vào một hơi rồi cũng cười đáp lễ lại.

Người đã không biết xấu hổ như vậy, nếu chẳng không chết được người thì đổi cách thức khác thôi.

Mạnh Phù Dao lung la lung lay được Hoàng đế Thiên Sát dìu vào nội điện, sắc mặt Chiến Nam Thành ngập tràn gió xuân, dắt tay Phù Dao đi, suýt nữa đã để nàng ngồi cùng một ghế với y, nàng cắn răng nhịn rồi lại nhịn, đè nén thôi thúc muốn chặt đứt cái tay đang đặt trên eo mình.

Mạnh Phù Dao chỉ vui đầu ăn, trên bàn bày là các món ăn quý hiếm của Hoàng cung, nàng kiên quyết không nhìn về phía đóa hoa sen giả kia, đáng

tiếc là, nàng không để ý đến người ta còn người ta thì lại không buông tha nàng. Đến giữa buổi tiệc, Phật Liên kéo ống tay áo của Phượng tử Hoàng tử, ý bảo hân cùng nàng ta nâng ly về phía Phù Dao, cười nói: "Bốn cung từ trước đến nay đều yêu quý anh hùng, nhất định phải kính một ly với quân Đại hội Chân Vũ - Mạnh tướng quân."

Ánh mắt mọi người đều nhất loạt hướng nhìn họ, cũng cười nói, "Mạnh tướng quân thật có phúc lớn, ngay cả Phật Liên Công chúa cũng kính rượu, quả thật rất hiếm khi như vậy."

Đúng vậy đó, ai nấy đều nhao nhao nâng ly, Mạnh Phù Dao đứng dậy, nhận lấy ly rượu, cười giả tạo đến mức không thể nào giả tạo hơn được nữa, "Phật Liên Công chúa thánh khiết vang danh thất quốc, ta chỉ là một kẻ thô thiển, sao có thể xứng uống rượu với Công chúa chứ?"

Nàng nâng ly, không uống mà đưa ly rượu vòng vèo trước mặt mọi người, nhìn chúng nhân cười nói, "Các vị chớ cho rằng Công chúa vì yêu quý ta mà kính rượu ta một ly, thực ra là ta và Công chúa có duyên gặp nhau một lần rồi, coi như là một nửa cố nhân, tính ra thì đó là phúc khí của tại hạ."

Mọi người nhất loạt đều nhìn nàng tò mò hỏi, "Mạnh tướng quân và Phật Liên Công chúa đã từng gặp nhau rồi? Hai người gặp nhau ở đâu thế?"

"Bên một dòng suối, trong rừng cây xanh mướt, núi non trùng điệp." Mạnh Phù Dao cười, "Lúc ấy Công chúa gặp phải thổ phỉ, hộ vệ không địch lại, vừa khéo đúng lúc tại hạ đi ngang qua đó, liền giúp một chút sức lực." Mạnh Phù Dao cười hết sức khiêm tốn, "Vẻ đẹp của Công chúa khiến tại hạ khắc sâu ấn tượng trong lòng."

"Thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân." Người kia vừa cười vừa tiếp lời, "Mạnh tướng quân kể tiếp đi, tất cả mọi người đều đang chờ nghe đây."

"Thật ra thì cũng không có gì cả, hộ vệ Công chúa đều là những người anh dũng, còn cường đạo dĩ nhiên đều là những kẻ hung ác." Mạnh Phù Dao mỉm cười nói tiếp, "Công chúa tức giận nhưng vẫn rất bình tĩnh, lúc nào cũng thành kính đối với Phật tổ. Lúc ấy máu tươi bắn tung tóe, xe ngựa chao đảo, hộ vệ hết người này đến người khác ngã xuống trước xe ngựa, còn Công chúa ngồi xếp bằng trong xe, thong dong bình tĩnh, kịp thời vì hộ vệ anh dũng hy sinh mà niệm Phật siêu độ, một người chết thì siêu độ một người, một chục người chết thì siêu độ một chục người..."

Chúng nhân đều nghe được lời này, thoát đầu mới nghe thì không thấy gì cả, ngẫm nghĩ kỹ hơn thì thấy hình như có gì đó, mà những người ở trong đại điện hôm nay đều là nhân kiệt, chỉ nghe đàm câu liền hiểu được, dần dần cũng không còn ai cười nữa. Mà Phật Liên tay đang nắm ly rượu thì bỗng run lên.

Phù Dao vẫn không buông tha, tiếp tục nói: "Các hộ vệ chết rất đúng lúc, Công chúa cũng siêu độ rất kịp thời. Thiết nghĩ những người kia vì trung thành với chủ mà chết, ắt sẽ biến thành oan hồn, song còn chưa kịp xuống Địa phủ thì đã bị Công chúa độc nhất vô nhị siêu độ tốc hành bắt bay lên trời rồi, ai nấy đều nghĩ thầm, chắc là kiếp trước mình không tu đạo nên bạc phúc, chưa được hưởng nhang lễ đã phải đã phải lên trời châu Thượng đế."

Cả đại điện đều im thin thít, ngay cả tiếng nhấc đĩa cũng không nghe thấy, chỉ nghe Mạnh Phù Dao không ngừng tán dương Phượng Tịnh Phạm, nào là Công chúa thánh khiết cao quý, hộ vệ trung thành chết thay cho chủ mà sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

"Càng hiếm thấy hơn nữa là, hôm đó rốt cuộc tại hạ cũng may mắn chứng kiến sự thật chúng sinh bình đẳng, Phật pháp bác ái là như thế nào." Mạnh Phù Dao nghiêm nghị nói, "Tại hạ tận mắt nhìn thấy, một hộ vệ tử thủ trước xe ngựa, liều mạng ngăn không cho thổ phỉ bên ngoài quấy nhiễu ngọc thể của Công chúa, hộ vệ này bị một cường đạo đâm một đao đến

chết, lúc ấy tại hạ cũng thấy, hộ vệ này chém đứt một cánh tay của cường đạo, cánh tay đó rơi xuống trước người Công chúa, thế là Công chúa liền siêu độ cho hộ vệ kia và cánh tay đó cùng một lúc..."

"Phụt..."

Nhã Lan Châu phun ngụm rượu trong miệng ra, ai nấy đều quay sang nhìn nàng ấy, tiểu Công chúa vội vàng phát tay, "Tiếp tục, tiếp tục, đặc sắc, đặc sắc, không biết là hộ vệ chết không nhắm mắt kia và cái tay của tên thổ phỉ khi lên trời sẽ có cảm thụ gì đây?"

Phật Liên nắm chặt ly rượu, đứng yên bất động, mắt sụp xuống không nói lời nào, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy ống tay áo nàng ta run run, Phượng tử Hoàng tử ngạc nhiên nhìn nàng ta, lại nhìn sang Mạnh Phù Dao, cả giận lên tiếng, "Mạnh Phù Dao, người đang nói bậy bạ gì thế!"

"À, ta đang kể chuyện Công chúa thánh khiết thành kính bình tĩnh cao quý đó." Mạnh Phù Dao vô tội nhìn hắn, "Phật Liên Công chúa ngâm sen ra đời, mỹ danh vang rền thất quốc, thế nên dù sao thì cũng phải cho mọi người thấy được chút chân thực và sự tích của Công chúa để cho mọi người lưu truyền chứ, cũng khiến mọi người an tâm thành kính cúng bái cho Công chúa."

"Người..."

"Vì làm cho mỹ danh của Công chúa lưu truyền mãi mãi, tại hạ vạn chết cũng không từ." Mạnh Phù Dao mỉm cười nhìn Phượng tử Hoàng tử, "Điện hạ, chẳng lẽ ngài cảm thấy ta nói không đúng sao, không hợp với ý ngài à?"

Không đợi Phượng tử Hoàng tử trả lời, nàng xoay người hướng về phía Phật Liên vái chào, như thế cực kì xấu hổ, thở dài nói, "Trải qua chuyện này, tại hạ chợt hiểu ra, cảm thấy tại hạ thật không thể nào bình tĩnh như Công chúa được, nhờ Công chúa dạy bảo, khiến cho tại hạ hiểu được thế nào là thánh khiết từ bi, không cần phân biệt tốt xấu, không cần phân biệt

thiện ác, không cần màng đến thị phi — chỉ một lòng niệm phật siêu độ là đủ."

Ai nấy đều cặp mắt nhìn xuống bàn tiệc - trời mới biết hai người này kết thù hận từ bao giờ, Mạnh Phù Dao đang ở trước mặt đông đảo quý nhân thất quốc nhục mạ Phật Liên Công chúa, chẳng lẽ không sợ Toàn Cơ quốc hưng binh trả thù hay sao?

Bọn họ chỉ nhìn thấy bóng lưng Phật Liên mà không nhìn thấy ánh mắt của nàng ta, ai nấy đều khoan dung thương xót Công chúa hiền hòa nổi danh thất quốc này, sao bỗng nhiên có thể chịu đựng nhục nhã như thế này chứ!

Chỉ có Mạnh Phù Dao nhìn thấy vẻ mặt nàng ta. Phật Liên đang cười.

Phật Liên đang cười.

Nàng ta bình tĩnh cười hết đôi dĩa dàng, chỉ nói nhỏ đủ hai người nghe thấy, "Mạnh Phù Dao, bốn cung tới mời rượu người, không phải tới để cho người nhục mạ."

"Người tới là vì muốn hại ta." Phù Dao cũng cười, đáp nhỏ, "Nhưng người sẽ không ngu đến mức hạ độc trong rượu, có điều, ca ca người không biết chuyện gì hết, lại có ý tốt..." Nàng lạnh lùng cười, nói tiếp, "Khi người mời rượu ta trước mặt mọi người, ai cũng sẽ hưởng ứng với người, tám phần nếu ta không muốn mất mặt thì phải uống..., mà ta nghĩ tới nghĩ lui, so với mặt mũi thì cái mạng ta đáng giá hơn gấp một vạn lần, thế nên ta không thể làm gì khác hơn là nhục mạ người thôi."

Nàng nghiêm nghị đem rượu chậm rãi đổ xuống mặt đất.

Phượng tử Hoàng tử vừa tức giận vừa hoảng hốt nhìn Mạnh Phù Dao, rồi lại nhìn Phật Liên, kéo tay nàng ta, "Muội muội, chúng ta trở về chỗ ngồi đi."

Phật Liên lại đột nhiên cười lên, nàng ta phất tay áo một cái, hất tay ca ca mình ra, ngẩng cao đầu, chấp tay sau lưng chậm rãi trở về chỗ ngồi, trước sau eo lưng vẫn thẳng tắp, phong độ ưu nhã tôn nghiêm không hề thay đổi, vừa đi vừa nói, "Bốn cung thật sự không hiểu Mạnh tướng quân muốn nói gì, bốn cung là một cô gái yếu đuối không biết võ công, gặp phải cường địch thì chỉ biết sợ hãi, lắm lắm tụng kinh cầu Phật tổ phù hộ, còn có thể làm gì khác sao? Hộ vệ liều chết hộ giá, bốn cung chỉ hận mình không thể chết thay cho họ, thế nhưng trong tình cảnh đó, nếu bốn cung tùy tiện xông lên sẽ khiến họ phân tâm, càng thêm liên lụy họ. Còn về cánh tay của cường đạo kia..." Nàng ta xoay người lại, nhàn nhạt liếc nhìn Mạnh Phù Dao, "Chẳng lẽ Mạnh tướng quân cho là, một cô gái không biết võ công, có thể bay múa trên không để phân biệt từng bộ phận của kẻ địch và thuộc hạ mình sao?"

Nàng ta dịu dàng ung dung, lơ đãng cười, "Nhưng mà, bất luận thế nào cũng khó được Mạnh tướng quân thương cảm cho những hộ vệ đã hy sinh kia, bốn cung thay họ cảm ơn người."

Mạnh Phù Dao cười nhạt, còn chưa cất lời thì Phật Liên đã nói tiếp, "Có điều bốn cung không hiểu, tại sao tướng quân lại tức giận như thế? Huống chi, bốn cung và tướng quân còn là một điện quân thần, sao lại không đồng cảm nhau mà còn gây sự, chẳng lẽ là như lời đồn đãi, Mạnh tướng quân... vì ghen mà sinh hận?"

Mạnh Phù Dao đang uống ước liền phun ra ngoài, ho sặc sụa, ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, sao cơ? Một điện quân thần? Ý của nàng ta nói là nàng ta sẽ là Vô Cực Hoàng hậu, còn nàng là thần tử? Còn có câu vì ghen sinh hận rồi cuộc là ý gì vậy? Ý bảo là nàng mắc bệnh "đoạn tụ" sao?

Lúc này mọi người đều khiếp sợ không thôi, không phải chỉ vì lời lẽ sắc bén của Phật Liên mà câu nói cuối cùng của nàng ta đã khiến mọi người chấn động, bọn họ dĩ nhiên không nghĩ đến Mạnh Phù Dao, mà nghĩ đến - vị hôn thê của Chiêu Hủ Thái tử lại dám vạch trần Thái tử là người đồng

tính trước mặt chúng nhân sao? Thái tử không tiến hành hôn lễ là vì yêu một nam nhân khác ư?

Mạnh Phù Dao cũng giật mình, nhìn chăm chăm nữ nhân đối diện còn vô sỉ hơn cả mình kia, nàng đột nhiên hiểu được tâm tư của Trưởng Tôn Vô Cực khi nói câu "rất tức giận nhưng lại không thể phản kích", hẳn đã đoán biết trước Phật Liên sẽ không chết tâm, tám phần sẽ thừa dịp hăn rời đi để tạo ra xì căng đan này.

Mạnh Phù Dao thò tay vào trong ngực mình, vuốt vuốt vật trong đó, sau đó cười hỏi Phật Liên, "Công chúa, người đang nói... một điện quân thần?"

Phật Liên ưu nhã mỉm cười, "Chuyện này thiên hạ đều biết, bốn cung cũng hà tất phải kiêng kị mà không dám nhắc đến trước mặt mọi người."

"Còn ta lại quên." Mạnh Phù Dao buông tay, "Không biết Thái tử phi điện hạ khi nào thì chánh vị?"

"Tướng quân hỏi đùa." Phật Liên rũ mi mắt xuống, tựa như thẹn thùng tựa như hân hoan, "Thái tử và bốn cung đã định ngày, có điều, tướng quân là thần tử, có tư cách nào để hỏi câu này chứ?"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Miệng Lưỡi Sắc Bén

“Tất nhiên” Mạnh Phù Dao mỉm cười, “Tại hạ từ trước đến nay vẫn luôn là thần tử của Vô Cực quốc, đương nhiên không có quyền hỏi đến hôn sự của Thái tử, chỉ là...”

Nàng nói được một đoạn thì ngừng lại, ngửa đầu cười, Phật Liên yên lặng nhìn nàng, chẳng hỏi thêm câu gì, Mạnh Phù Dao chưng hửng - nữ nhân này có thể giả tạo hay đến vậy sao?

Cũng may là còn có Nhã Lan Châu, Châu Châu xinh đẹp lập tức chớp chớp đôi mắt to lúng liếng của mình hỏi “Chỉ là cái gì vậy?”

Đúng là châm cui vào lửa mà, Phù Dao vui mừng khôn xiết, liền nói, “Chỉ là ta nghe nói, hình như Vô Cực Thái tử và Phật Liên Công chúa đã hủy hôn ước cách đây từ mười năm rồi?”

“Thật sao!” Nhã Lan Châu đại biểu cho quần chúng nhân dân, hét lên đầy kinh ngạc, “Sao chúng ta chưa từng nghe qua thế?”

Toàn bộ người trong đại điện đều nhất loạt quay sang nhìn Mạnh Phù Dao bằng ánh mắt kinh ngạc, ngay cả Chiến Nam Thành từ đầu đến giờ vẫn luôn yên lặng theo dõi cũng ngoảnh sang.

Trưởng Tôn Vô Cực và Phượng Tịnh Phạm đã hủy hôn ước từ lâu rồi sao? Tin tức này quả thật khiến mọi người kinh hãi không thôi, ai nấy đều không dám tin là như vậy, vì dù sao đây cũng là quan hệ bang giao giữa hai

nước, hai là thái độ của Phật Liên Công chúa. Nếu như họ đã hủy bỏ hôn ước rồi, thì sao Phật Liên Công chúa dám đứng trước mặt thất quốc mà nhắc đến quan hệ giữa nàng ấy và Thái tử Vô Cực? Chẳng lẽ thể diện cũng không cần?

Tám phần là Mạnh tướng quân này bị Công chúa chất vấn, trong tình thế cấp bách bèn nói xằng nói bậy mà thôi.

Ánh mắt của mọi người đều sáng quắc cả lên, Phượng tử Hoàng tử không thể nhìn được nữa, sắc mặt trắng bệch đôi mắt đỏ bừng, tức giận nói, "Buồn cười! Thực sự quá càn rỡ! Bệ hạ, Mạnh Phù Dao dám nhục mạ Công chúa của nước ta trước mặt thất quốc, nói năng xằng bậy, bịa đặt chuyện làm tổn hại thanh danh Công chúa ta, e rằng phía sau còn có mưu đồ gì đó, xin ngài hãy đem kẻ cuồng ngôn vô lễ này trục xuất, để tránh làm tổn hại đến tôn nghiêm cao quý của Hoàng gia."

Chiến Nam Thành cau mày nhìn Mạnh Phù Dao, y cũng cảm thấy Mạnh Phù Dao này quá mức to gan lớn mật, coi như trước đây có mối hận gì đó với Phật Liên Công chúa, cũng không thể công kích lung tung vào lúc này. Có điều, y đã ký khế ước với Mạnh Phù Dao rồi, biết thật ra người này không phải là thần tử của Vô Cực quốc, nên trong lòng cũng trút bỏ gánh nặng, thật sự muốn lôi kéo Mạnh Phù Dao về phía mình, do dự một đoạn rồi lên tiếng, "Mạnh tướng quân, người uống say rồi, nên sớm trở về phủ thì tốt hơn."

"Người vô cớ nhục mạ thanh danh Công chúa ta, Toàn Cơ quốc nhất định không bỏ qua cho người đâu!" Phượng tử Hoàng tử đập tay lên án kỉ, gân xanh lồ lộ trên mu bàn tay. Chiến Nam Thành cau mày nhìn chằm chằm kẻ đang gây rối kia, cân nhắc suy nghĩ xem có nên đem cái tên tiểu tử Hỗn thế Ma vương chuyên gây thị phi kia ra ngoài hay không.

Mạnh Phù Dao bình thản ngã người về phía sau, nhìn đăm đăm Phật Liên, điềm nhiên nói, "Ta không có chứng cứ người có sao? Tất cả mọi

người đều không có chứng cứ, tại sao người bị uất ức lại là người chứ?"

"Sao người biết ta không có chứng cứ?" Phật Liên nâng mắt, thoáng cái ánh mắt sáng như tia chớp.

"Người có?" Phù Dao ngậy ra, mắt chớp chớp, hỏi lại một lần nữa, "Người có sao?"

"Ta có thì thế nào? Ta không có thì thế nào?" Phật Liên cũng không đáp ngay mà lẳng lặng nhìn nàng, "Mạnh tướng quân không cảm thấy nên vì vậy mà xin lỗi ta sao?"

"Nếu người có, ta mặc người xử trí." Phù Dao phất tay, rộng rãi nói, "Nếu người không có... Ta cảm thấy cũng không cần xử trí người làm gì, người tự xử thì hơn."

Phật Liên hình như đã chờ đợi câu nói này của nàng lâu lắm rồi, chỉ có Mạnh Phù Dao nhìn thấy trong ánh mắt của nàng ta như có một ngọn lửa lóe lên, lập tức mỉm cười nói, "Thật bất hạnh cho người, ta có."

"Người có???"

"Ta đương nhiên có." Phật Liên rũ mi mắt, bày ra gương mặt của một cô gái nhỏ vừa xinh đẹp vừa then thùng, cúi đầu dịu dàng nói, "Bốn cung vốn rất then thùng khi nhắc đến chuyện này, song hôm nay bị bức đến mức độ như vậy, không nói ra thì chư vị thúc thúc bá bá sẽ hiểu lầm..." Nàng ta làm như lấy hết tất cả dũng khí để ngẩng đầu lên, nhìn chúng nhân một lượt, sóng mắt dập dềnh, e lệ nói, "Chư vị chắc hẳn cũng biết, ban đầu Vô Cực và Toàn Cơ kết thân, chính tay Thái tử đã dâng tặng Toàn Cơ đồ do ngài ấy viết để làm sính lễ."

Tất cả mọi người đều gật đầu, người người Năm châu Đại lục đều biết chuyện này, ai nấy cũng đều có mong muốn sở hữu nó, bởi bên trong ẩn giấu tuyệt kỹ binh pháp, là trân phẩm trên đời này.

"Phật Liên tâm tư ngu dại, vô cùng ngưỡng mộ tài hoa của Thái tử." Giọng nói nàng ta mỗi lúc một thấp, hết sức thẹn thùng, từ cổ đến mặt đều đỏ bừng, "Vì vậy, ngày ngày đều lấy Toàn Cơ đồ ra xem, ngày nào cũng... mang theo bên người..."

Nàng ta nói ra như vậy, vẻ mặt của tất cả mọi người đều như hiểu rõ, Phật Liên Công chúa khuynh tâm vì Thái tử Vô Cực, điều này ai ai cũng nghe thấy, vốn cũng chẳng phải là bí mật gì hết. Huống hồ người mà người ta thích chính là vị hôn phu của người ta thì có lỗi gì cơ chứ? Thật hiếm có nữ tử nào dám thừa nhận thản nhiên như vậy, nghĩ tới đây lại thấy Phật Liên đáng thương vô cùng. Nữ nhi thường hay cất giấu tâm sự trong lòng, hôm nay bị kẻ ác độc kia bức bách thừa nhận lòng mình trước anh hùng thiên hạ, mà nàng ấy lại là Công chúa tôn quý của một nước, lẽ nào không thấy khó chịu chứ. Ai nấy lại nghĩ đến việc Trưởng Tôn Vô Cực trì hoãn không chịu tiến hành hôn lễ, mà Công chúa cũng đã 20 tuổi rồi lại còn phải chờ đợi khổ sở, còn bị kẻ ác độc kia khi dễ, thật là uất ức đến nhường nào, làm sao mà chịu đựng được?

Nhìn thấy Phật Liên Công chúa chậm chậm lấy từ trong ngực ra một tấm gương, mặt ngoài màu đen, mặt trong có thêu Khổng Tước màu lam trên nền đỏ thẫm, chữ viết trên đó như Rồng bay Phượng múa, là một tuyệt phẩm nhân gian, thật khó mà làm giả hay bắt chước được.

Phật Liên vuốt ve Toàn Cơ đồ trong tay, lệ nóng doanh tròng, không nói lời nào, chỉ lặng yên nâng niu bảo vật trong tay, đứng dậy giơ cao lên, đưa khắp một vòng cho mọi người nhìn thấy, lời còn chưa nói nước mắt đã lăn chã rơi trên Toàn Cơ đồ, thấm ướt chữ trên đó, nét mặt tỏa ra vẻ đẹp rung động lòng người.

Lúc này đúng là vô thanh thắng hữu thanh.

Tất cả mọi người trong đại điện lúc này ngoại trừ Nhã Lan Châu cười khẩy và Chiến Nam Thành cau mày khó chịu, những người còn lại đều

dùng ánh mắt hình viên đạn bắn về phía Mạnh Phù Dao, bất bình, tức giận, khinh khi, chán ghét..

Ai ai cũng muốn đứng ra bảo vệ cho mỹ nhân yếu ớt, xông xáo không thôi, trợn mắt nhìn kẻ đầu sỏ hung ác kia.

Phù Dao thản nhiên mỉm cười - nàng không sợ quây to thêm nữa, chỉ sợ cái miệng của mình không đủ lớn để nói cho to hơn.

Lúc này Toàn Cơ đồ đã được truyền hết một vòng rồi, tất cả mọi người ai nấy đều gật đầu lia lịa, tuyệt phẩm thù tinh xảo như vậy, ảo diệu thâm sâu như vậy, không phải là sinh lễ Toàn Cơ đồ thì còn có thể là gì chứ?

Phật Liên nhận lại Toàn Cơ đồ, xoay người nhìn về phía Phù Dao mở ra, cười đến ung dung cao ngạo nói, "Mạnh tướng quân, người nói bốn cung nên xử trí người thế nào cho hợp lý đây?"

"Công chúa, không cần cô xử trí, tiểu tử kia sớm nên xấu hổ tự sát thì hơn!"

"Mạnh Phù Dao, người có muốn mượn kiếm của Thiên Sát Kim hay chăng?"

"Hắn không xấu hổ mà chết, sau này cũng không thể sống được, còn có mặt gặp người đời sao?"

"Chết đi!"

...

"Châu Châu à.. Phù Dao làm như không hề nghe thấy gì hết, kéo ống tay áo Nhã Lan Châu khóc lóc, "Đúng thật là "Nhân chí tiện tắc vô địch.. ." (*)

(*) Người quá hèn mọn tất vô địch.

Nhã Lan Châu cau mày nhìn chăm chăm Toàn Cơ đồ, giờ phút này nàng ấy cũng có chút bất an, kéo tay áo Mạnh Phù Dao, nhỏ giọng nói: "Này, trông giống hàng thật lắm, tỷ có chứng cứ không đó, hôm nay đã quây đến như vậy rồi, dù có chết nữ nhân đó cũng không bỏ qua cho tỷ đâu."

Phù Dao cười ha hả, lên tiếng, "Châu Châu, đột nhiên ta cảm thấy Công chúa muội so với Công chúa nhà người ta đúng là một trời một vực." Nàng nhìn Nhã Lan Châu, nàng cũng coi như là "Tình địch" của đứa nhỏ này mà. Sao tâm tính của hai "tình địch" lại khác nhau đến vậy chứ?

Lúc này đã có người không kiềm chế được, một thiếu niên vận hoa phục đột nhiên nhảy vọt ra, đưa tay rút đao của hộ vệ Thiên Sát Kim ném về phía Mạnh Phù Dao, khoanh tay cười khẩy nhìn nàng.

Đao kia vừa mới được phóng ra đã va phải kình lực, bắn ra tia lửa, Mạnh Phù Dao tung người giẫm lên mũi đao, rồi hất ngược trở về phía thiếu niên kia, "Giữ đi, lát nữa người phải dùng tới đó."

Nàng cũng chả buồn nhìn người kia là ai, chỉ liếc nhìn Phật Liên đang đợi nàng trả lời, lạnh nhạt nói, "Công chúa, người nói cái đó là Toàn Cơ đồ sao, nhưng mà, ai có thể chứng minh đó là Toàn Cơ đồ?"

Mọi người nghe Phù Dao nói vậy thì bỗng nhiên ngẩn ra, lúc bấy giờ mới nhận ra sơ suất. Đúng vậy, chưa ai thấy qua Toàn Cơ đồ thật, vậy ai có thể dám khẳng định đó là hàng chính phẩm đây?

"Người nói nhăng nói cuội đảo lộn trắng đen!" Người vừa lên tiếng chính là một nam tử đến từ Hiên Viên quốc, y phục hình như là Chương môn của kiếm phái Trường Sinh ở Hiên Viên, gương mặt gầy gầy tràn đầy tức giận, lớn tiếng nói, "Ta từng nhìn thấy phó bản của Toàn Cơ đồ trong Hoàng cung, giống hệt như đúc, chẳng lẽ các phó bản ở các nước đều là giả hay sao?"

"Người nói đúng rồi!" Mạnh Phù Dao ngồi xếp bằng vờ tay thật kêu, "Đều là giả! Toàn Cơ đồ của các người đều do vị Thái tử phi tương lai của Vô Cực sao chép lại đó, các người không biết à? Trên người nàng ta cái gì cũng giả, đồ nàng ta làm đều là giả, nàng ta chính là Công ty làm hàng giả."

"Mạnh tướng quân, Toàn Cơ đồ có 441 chữ, dọc ngang hai nhóm đều là 21 chữ, có thể đọc chéo đọc dọc đọc ngang, tổng cộng có 4 chương binh pháp. Bốn cung tin chắc rằng, trong thiên hạ này ngoại trừ bốn cung ra không ai có thể quen thuộc bảo đồ này hơn, chỉ là, như lời bốn cung nói, người nói nó là giả thì hãy đưa ra chứng cứ ra đây?" Nàng ta không để ý đến Mạnh Phù Dao, mỉm cười yếu ớt, "Có phải hay chẳng Mạnh tướng quân trong lúc khốn cùng nên vùng vẫy giãy chết mà nói ra những lời đó?"

"Ta cũng hình dung người giống như vậy đấy." Mạnh Phù Dao cười lạnh, thong dong móc từ trong ngực ra một thứ, ném lên bàn, "Chứng cứ ta nói ở đây này!"

Một cuộn vải cũ kĩ có màu tím nhạt bung ra, chẳng giống vật gì hết, những đường nhăn nhỏ nhúm lại giống như một sợi lông chim, chữ viết trên đó cũng rất tùy tiện và nhỏ xíu, không nhìn rõ màu sắc, nội dung cũng khác thường, chẳng có chút xíu xiu nào thể hiện đó là một vật quý giá hết chứ đừng nói là Toàn Cơ đồ trân quý vang danh thiên hạ, mà như thể là mảnh áo rách của ai đó bị xé rời rồi ghi mấy chữ ngoằn ngoèo lên trên.

Vật này vừa phơi bày, ai nấy đều yên lặng chớp chớp mắt rồi cùng cười phá lên, có người cười đến lão đảo, âm vang, có người còn đập đầu xuống bàn, có người cười đến chảy nước mắt.

"Mẹ ơi... đây mà dám nói là Toàn Cơ đồ thật sao, tưởng chúng ta mù hết cả à?"

"Đại ca, ta đây xé ống tay áo đưa cho huynh, huynh thông cáo với Vương công thất quốc, đây là Toàn Cơ đồ của ta!"

Hahaha

...

Tiếng cười ầm ầm vang vọng, đầu Phù Dao cũng nổ lụp bụp, nàng nhìn chăm chăm miếng vải kia, mặt đen sì, mẹ nó chứ, xấu thật mà, đè nén thôi thúc muốn ném nó đi, Trưởng Tôn Vô Cực đang đùa với nàng hay sao?

Nàng tức tối đến mức vò nó trong tay, đột nhiên cảm thấy như chạm phải thứ gì đó, không ngờ trong tấm vải đó có cất chứa một mảnh giấy ố vàng, bèn rút ra đọc, sau đó cười rộ ngay tắp lự.

Lúc này Phượng tử Hoàng tử cười khẩy, tranh nói trước, "Để cho người chết rõ ràng, ta nói này - đây là Toàn Cơ Nguyệt Hoa gấm, trên đó có thêu mặt trăng từng vòng chiếu sáng, là thượng đẳng gấm độc nhất của Toàn Cơ, chỉ sợ người có chết cũng không thể mua được."

"Vậy à..." Mạnh Phù Dao gật đầu, giống như không nghe thấy giọng điệu ác độc của hắn, tỏ vẻ tò mò hỏi, "Gấm này đặc biệt như vậy, nhưng ta không nhìn ra hình vẽ gì cả."

Phượng tử Hoàng tử còn chưa kịp trả lời đã bị Phật Liên ngăn lại, Bang chủ Trường Không của Toàn Cơ cười khẩy tiếp lời, "Dĩ nhiên là trắng tròn như hoa, nếu không thì làm sao gọi là Nguyệt Hoa gấm chứ?"

Hắn như thể cực kì không cam lòng khi thấy Công chúa mình bị nhục, không kìm được phải lên tiếng, liền nói: "Nguyệt Hoa gấm của Toàn Cơ chúng ta sản xuất cực ít, từ trước đến nay không bao giờ bán ra ngoài, chỉ có dòng dõi Hoàng thất mới được ban tặng, nên cũng chỉ có những người thợ tài giỏi bậc nhất mới may thêu được, cũng chỉ có Công chúa mới xứng dùng nó, người có dụng ý gì thế?"

"À..." Phù Dao vừa thở dài vừa nói, "Không mua được à, ngoại trừ người trong Hoàng thất ra, ai cũng chưa từng thấy qua?"

"Chưa!" Bang chủ kia nói như chém đinh chặt sắt.

Phật Liên đột nhiên cười nói, "Mạnh tướng quân, người cũng nghe thấy rồi đó, chuyện hôm nay cứ như vậy đi, bốn cung không có ý định xử trí người, chỉ mong người có thể kiên trì sống tiếp."

Nàng ta nói rất to như cổ tình thể hiện bao dung rộng lượng của mình, sau đó đưa tay lấy lại Toàn Cơ đồ, Mạnh Phù Dao đột nhiên hừ khế.

Tiếng hừ của nàng phát ra từ đan điền, nhỏ nhưng rất mạnh, người khác không nghe ra âm thanh gì, nhưng Phật Liên lập tức hốt hoảng kinh hãi đến mức tay run run, khiến Toàn Cơ đồ rơi xuống đất.

Ánh mắt Phật Liên khế biến đổi, đưa tay ra chụp lại, đáng tiếc là động tác của nàng ta không tài nào nhanh bằng Phù Dao, gần như lúc nàng ta vừa mới đưa tay ra thì Phù Dao đã nắm được bảo đồ trong tay mình rồi.

Phật Liên chột như nghĩ đến điều gì đó liền hét to lên: "Hắn muốn hủy bảo đồ! Hắn muốn hủy bảo đồ!"

Mọi người lập tức xông xáo, có người hung hãn xông về phía Mạnh Phù Dao.

Tên tiểu tử này thật quá đáng đánh hấn đi!

Mạnh Phù Dao lùi về sau một bước, giơ Toàn Cơ đồ lên cao khỏi đầu, hét lớn "Con mẹ nó đừng tới đây, người nào tới ta sẽ giết ngay lập tức."

Mọi người lấy làm kinh hãi nhìn nhau, đều khựng lại chân chừ không dám tiến lên, Phật Liên phía sau thét lên chói tai, xem ra được nàng ta thật sự coi món đồ đó là bảo vật yêu thích nhất của mình, nếu nó bị xé rách, chẳng phải tính mạng của nàng ta cũng tiêu luôn sao?

"Mạnh Phù Dao, người đừng có khinh người quá đáng!" Một võ quan tam phẩm của Thiên Sát gầm lên, "Lừa gạt đoạt đồ, xé bỏ chứng cứ, chuyện này mà người cũng làm được!"

"Ta xé đồ để làm gì chứ? Các người không thấy ta tiếc lắm sao!" Mạnh Phù Dao giơ cao Toàn Cơ đồ lên, "Thiệt oan mà, tướng quân ta xé bảo đồ chỉ vì muốn cho các người thấy rõ ràng chất liệu của nó là gì thôi!"

Mọi người đều ngẩn ra, theo bản năng đều nhìn về hướng Mạnh Phù Dao, nàng đang giơ tấm vải gấm bị xé đôi lên cao, ánh đèn trong đại điện chiếu rọi xuống, hoa quang sáng chói, hiển hiện một vòng trăng tròn đầy in trên nền gấm, tựa như một vòng tròn quay liên tục như trăng hoa, lúc ẩn lúc hiện.

Nguyệt Hoa gấm!

Đám người phía sau lưng Phật Liên đột ngột chưng hửng, kinh động, ngạc nhiên, song đa phần đã bắt đầu cau mày trầm tư, cũng có một đám đông chẳng hiểu gì, lên tiếng quát: "Vậy thì thế nào?"

"Còn nhìn gì nữa, không phải mới vừa rồi chúng ta đã nhìn qua rồi sao!"

"Người đừng có mà trì hoãn kéo dài thời gian, mau nhận lấy cái chết đi!"

"Các người thật ngu hết sức mà." Mạnh Phù Dao than thở, cao giọng nói, "Mới vừa rồi ta hỏi thế nào hả? Nguyệt Hoa gấm là vật gì? Là danh gấm trân quý của Toàn Cơ, chỉ dùng trong Hoàng tộc, không bán ra ngoài. Thế thì vì sao Vô Cực Thái tử lại dùng gấm đó làm sính lễ dâng lên Toàn Cơ chứ?"

Nàng mỉm cười hỏi, "Chư vị phần lớn đều có lão bà, xin hỏi chư vị là, nếu các vị là người Thiên Sát, muốn kết hôn với một cô gái Thái Uyên, phải chăng các người dự tính sẽ dùng Ô Thiết của Thiên Sát để tinh luyện, rèn ra một thanh bảo kiếm để làm sính lễ, hay sẽ ngàn dặm xa xôi đến Thái

Uyên tìm kiếm Minh Thiết rồi mang về Thiên Sát, tìm người rèn kiếm, sau đó lại đem đến Thái Uyên làm sinh lễ?"

Mọi người đều trầm mặc, vẫn có một vài người lớn tiếng nói, "Cũng có thể là do Toàn Cơ Quốc chủ tặng cho Thái tử Vô Cực để Thái tử chế tác làm sinh lễ, tỏ lòng ái mộ và tôn trọng đối với Công chúa."

"Ai da, các hạ quả thật là tâm tư cẩn thận, chắc chắn là cao thủ tán gái rồi." Mạnh Phù Dao cười híp mắt, "Ta biết rõ là sẽ có người ngu ngốc chạy đến Thái Uyên tìm Minh Thiết đem về Thiên Sát rèn kiếm, rồi sau đó sẽ chạy đến Thái Uyên đưa cho lão bà của mình làm sinh lễ, nhưng mà Vô Cực Thái tử không giống với các người, ngài ấy là người bình thường, không có mạnh mẽ và yêu đương mãnh liệt như các vị."

Tay nàng run lên, lấy lại Toàn Cơ đồ nằm trong tay, lớn tiếng nói, "Ta sẽ cho các người thấy rõ - Người đời đều biết, Toàn Cơ có Nguyệt Hoa gấm, Hiên Viên có Bạch gấm, Vô Cực có Ngân gấm, ba loại gấm này lừng danh Năm châu Đại lục, cũng được xưng tụng là "Hoàng gấm", chỉ có Hoàng tộc mới có thể sử dụng. Với thân phận của Thái tử Vô Cực, sinh lễ lẽ đương nhiên là Ngân gấm - đại biểu cho nước Vô Cực - hôm nay các người nhìn thấy rồi đó, so với Nguyệt Hoa gấm thì cái nào giống bảo đồ và giống váy hơn!"

Ánh sáng chiếu lên tấm vải màu tím của Mạnh Phù Dao, đột nhiên phát ra ngân quang nhàn nhạt, lấp lánh như bầu trời đầy ánh sao lấp lánh long lanh, hoa quang lưu chuyển, ưu nhã đến mị người.

Vô Cực, Ngân gấm.

Có người lập tức nhớ đến mấy hôm trước đây trên Đại hội Chân Vũ, lúc Trưởng Tôn Vô Cực làm trọng tài đã mặc cẩm bào màu tím, ngân quang loáng thoáng tỏa ra như sóng nước dập dềnh, khác xa với Nguyệt Hoa gấm.

Đám đông trở nên yên lặng hơn, rất nhiều người xoay lại nhìn về hướng Phật Liên, thấy sắc mặt nàng ta trắng như sương tuyết, cổ cao gầy, một sợi tóc mai trên búi tóc rơi xuống khẽ run, song vẫn đoan trang thẳng tắp, cười khẩy, "Người cho rằng Toàn Cơ đồ phải là Ngân gấm, vậy thì có thể chứng minh điều gì chứ? Ai có thể chứng minh Thái tử Vô Cực dùng Ngân gấm chứ không phải Nguyệt Hoa gấm? Thái tử luôn độc hành, ai có thể khẳng định là ngài ấy sẽ không chọn gấm của nước khác làm sính lễ?"

"Ta thấy người không thấy Hoàng Hà thì không chết tâm được." Mạnh Phù Dao lắc đầu cười châm biếm, "Được rồi, coi như Thái tử dùng Nguyệt Hoa gấm đi, là do Phụ hoàng người tặng cho vậy... Chuyện các quốc gia bang giao với nhau đều được ghi chép lại, chúng ta có thể kiểm tra. Nếu Toàn Ca các người không ghi lại, chắc hẳn Vô Cực quốc sẽ ghi lại."

Không đợi Phật Liên trả lời, nàng từng bước ép sát nàng ta, "Hơn nữa, Phật Liên Công chúa, theo người nói, thiên hạ này không ai quen thuộc Toàn Cơ đồ bằng người, như vậy xin hỏi, Toàn Cơ đồ có bao nhiêu câu chữ?"

"Bốn chương, 115 câu." Phật Liên lập tức đáp ngay, sau đó cười lạnh nói, "Nếu như người có thể hiểu nhiều hơn được một câu, ta sẽ phục người."

"Ta không cần hiểu, chỉ cần bắt người phải thừa nhận mà thôi." Mạnh Phù Dao xòe Toàn Cơ đồ ra, mỉm cười nói, "Thật bất hạnh, là 116 câu."

"Sao có thể chứ! Ta đã nghiên cứu mười năm, không câu nào là không hiểu, người đang nói bậy bạ, quả thật trên đời này không ai có thể hiểu được..."

"Người lại thế nữa rồi." Phù Dao cắt đứt lời nàng ta ngay tức khắc, "Định kéo học sĩ trong thiên hạ tới đây đối đầu với ta sao, người có mệt hay không vậy, còn ta thì mệt lắm đó."

"Câu như thế nào?" Tiếng nói Phật Liên chợt thay đổi.

"Người không nói được à?" Phù Dao kéo dài giọng, liếc xéo nàng ta cười ha ha.

Sắc mặt Phật Liên trắng nhợt bỗng chốc đỏ bừng như máu, nhuộm cả đôi mắt, nàng ta nhìn Mạnh Phù Dao bằng ánh mắt ngập tràn huyết sắc, chứa đầy âm hiểm và độc ác.

Mạnh Phù Dao làm như không thấy, giơ bảo đồ về phía Phật Liên, cất tiếng oang oang, "Câu thứ 116, chữ thứ nhất hàng ngang, chữ thứ mười hàng dọc, chữ thứ 6 hàng chéo thứ nhất, chữ thứ 8 hàng chéo thứ 2, không phải là binh pháp, mà là ngày sinh tháng đẻ!"

"Mậu Ngọ, Ất Sửu, Tân Mão, Quý Tị!"

Nàng mỉm cười hỏi, "Xin hỏi bát tự của Phật Liên Công chúa là như thế nào?"

Nàng hỏi: "Theo ta thấy thì ngày sinh tháng đẻ của Công chúa điện hạ không giống ngày tháng năm sinh ghi trong bảo đồ thì phải?"

Nàng hỏi: "Công chúa nghiên cứu Toàn Cơ đồ đã mười năm rồi, đáng tiếc, câu quan trọng nhất của bảo đồ cũng không nhìn ra sao?"

Cả điện lặng ngắt như tờ, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh của những giọt sấp nền đang chảy xuống, tiếng hít thở dồn dập, tiếng cử động luống cuống, tiếng siết chặt tay rồi lại buông lỏng, tiếng dịch người lùi về phía sau, một số người lo sợ thấp thỏm nhìn Mạnh Phù Dao một thoáng, rồi lại nhìn sang Phật Liên Công chúa một thoáng.

Phật Liên đứng ở đó, chỉ một cái bát tự đã khiến một Công chúa tôn quý, luôn bình tĩnh, từ hòa, thánh khiết trong nháy mắt đã bị tám chữ đó như một luồng gió thổi cho tan nát, thổi sạch vẻ giả tạo trên mặt, cảm xúc trong đáy mắt, khiến sắc mặt nàng ta trắng bệch, tất cả tinh thần đều như bị mất hết, mọi thứ trên người chẳng còn gì nữa cả.

Nàng ta đứng đó như một xác chết, cứng đờ, băng lạnh.

Nếu như một khắc đồng hồ trước nàng ta còn là một Công chúa hoàn mỹ không tỳ vết, thì lúc này đây tất cả mọi thứ đều sụp đổ hoàn toàn.

Sau đó nàng ta đột ngột ngã xuống.

Mạnh Phù Dao lập tức quát lên: "Bất tỉnh gì chứ!"

Âm thanh vang lên như tiếng sấm, chấn động khắp đại điện, khiến đèn cung đình đồng loạt rơi xuống, ánh nến chập chờn rồi tắt ngóm, ánh sáng trong điện trở nên tờ mờ, tất cả mọi thứ đều bị kinh động, khe khẽ lung lay như có vô số hồn ma dã quỷ đang lay động, đung đưa trong khắp đại điện.

Tiếng quát như sấm vang làm cho tất cả mọi người đều phải bịt tai lại, Phật Liên cũng không ngoại lệ - thế nên nàng ta không thể nào bất tỉnh được.

Nàng ta định giơ tay lên bịt tai lại, tay còn chưa kịp đưa lên thì đột ngột bên cạnh có một người không biết xuất hiện từ lúc nào, người kia ngậy thờ nhìn nàng ta cười hỏi, "Hoa sen, ta bị người bức lâu như vậy mà còn không bất tỉnh, sao mới chút thôi mà người đã bất tỉnh rồi? Dù gì thì cũng phải nói chuyện xong xuôi hãy bất tỉnh chứ, làm người phải có trước có sau, như vậy mới được mọi người ái mộ, người xem, người mới chịu một chút đả kích thôi mà đã chơi xấu như vậy rồi à?"

Phật Liên chậm chạp buông tay xuống, nhìn chằm chằm Mạnh Phù Dao, trong ánh mắt như bò ra vô số rắn độc, chúng liều chết bám lấy Phù Dao, như muốn cắn xé nàng, quyết không buông tha.

Phù Dao im lặng, lâu thật lâu sau mới nói, "Cho đến bây giờ người vẫn tưởng là mình yêu sao? Thực ra người chỉ tham lam muốn chiếm hữu mà thôi, nếu như người là một nữ nhân bình thường, sẽ không phí hoài thời gian của mình một cách vô ích như vậy đâu. Sao người không cầu mong

cho Thái tử điện hạ có được một người vợ tốt, để cả hai đều vui vẻ? Tiếc là, người lại khiến ta không thể nào nhìn được nữa."

Nàng phất tay áo đứng dậy, sải bước bỏ đi, lúc này Chiến Nam Thành ở trên điện tử tốn cười hỏi, "Không biết vì sao Mạnh tướng quân lại có trong tay bản chính Toàn Cơ đồ?"

"Hồi Bệ hạ." Mạnh Phù Dao hơi khom người, "Thái tử tể quốc cùng Phật Liên Công chúa đã hủy bỏ hôn ước, Toàn Cơ đồ đã sớm lấy lại rồi, triều thần Vô Cực ta người người đều biết, cũng rất xem thường việc làm của Công chúa. Hôm trước khi Thái tử rời khỏi Thiên Sát, đã từng nói chuyện này với tại hạ. Năm đó lúc hủy bỏ hôn ước đã đáp ứng lời thỉnh cầu của Quốc chủ Toàn Cơ, đợi đến khi Công chúa trưởng thành mới công bố thiên hạ. Chưa từng nghĩ đến việc ngày hôm nay Công chúa lại cho mình là vị hôn thê của Thái tử mà tự ý hành động, không chỉ làm khó cho Thái tử mà còn tổn hại đến danh dự của Công chúa. Tại hạ lúc ấy đã định khuyên Công chúa, nhưng với thân phận thấp kém của mình thật khó mà nói được. Thái tử đã đưa bảo đồ này cho tại hạ, dặn là nếu Công chúa mà còn nhắc đến mối quan hệ này trước mặt Vương công thất quốc, thì hãy đưa nó ra cho Công chúa xem, tránh đừng làm tổn thương đến Công chúa... Bệ hạ, khi thảo dân nghe thấy Công chúa nói câu "Một điện quân thần" thì cơn giận liền bốc lên đến đỉnh đầu, thất lễ với triều đình, xin Bệ hạ thứ tội."

Chiến Nam Thành liền thở dài, sau nửa ngày im lặng khó khăn lắm mới nhẹ nhàng nói, "Công chúa cũng chỉ vì quá yêu sâu đậm... Người đâu, mau đến đưa Công chúa trở về.."

Y chưa nói hết câu thì bỗng nhiên một tiếng thét to vang lên chặn đứt lời y, âm thanh kia như tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, sắc bén như băng, đâm thủng không gian yên tĩnh trong đại điện lúc này.

"Trưởng Tôn Vô Cực, người thật là ác độc! Phượng Tịnh Phạm ta thành quỷ cũng không tha cho người!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Tình Yêu Chân Thành

Lời còn chưa dứt, kiếm quang đã lóe lên, một dòng máu bắn ra thành một đường vòng cung, khiến đại điện như thoáng sáng bùng lên, tiếp theo là tiếng kinh hô vang rền, Phượng tử Hoàng tử run giọng hô to: "Muội muội!" Ngay sau đó có người lập tức quát lên, "Công chúa không thể coi thường mạng sống của mình!" Người đó nhanh chóng bước đến đoạt kiếm, tiếng quát chói tai hòa với âm thanh kinh hãi thất thanh lộn xộn không ngừng vang vọng, keng một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất.

Tiếng kim loại rơi trên nền gạch phát ra rất thánh thót, khiến mọi người không khỏi run rẩy. Phù Dao đưa lưng về phía Phật Liên, chẳng buồn quay đầu lại, trên gương mặt tinh ranh hiển hiện nụ cười mỉa mai.

Thật sự muốn chết à, nếu muốn chết thật sao lại tự vận lúc đông người như thế này chứ?

Công chúa điện hạ thật là ba chấm, ngay cả chết cũng không quên diễn trò.

Phật Liên ngã vào lòng Phượng tử Hoàng tử, khóc thút thít không thôi, "Tại sao lại không nói với ta, tại sao không nói cho ta biết!"

Phượng tử Hoàng tử ôm lấy nàng ta, lệ nóng chảy thành dòng, luôn miệng giải thích, "Ta cũng không biết chuyện này... Chắc chắn là Phụ hoàng và Mẫu hậu sợ muội chịu không nổi, đợi sức khỏe muội tốt mới nói cho muội... không ngờ lại xảy ra chuyện này..."

Hắn bỗng nghiêng đầu, cảm tức nhìn Phù Dao, lạnh lùng nói, "Mạnh tướng quân, người bây giờ hài lòng chưa? Bức bách Phật Liên đau lòng đến nổi tự vận như thế này, giờ người vui lắm phải không?"

"Ta có biểu lộ vui hay không vui sao?" Mạnh Phù Dao khoanh tay, nhìn về mặt đám người xung quanh một lượt, khinh khi nói, "Ta nhìn thấy các vị vì người nói láo mà thốn thức không thôi, cảm thấy cuộc sống này, con mẹ nó chứ thật không công bằng, mới vừa rồi ta bị người ta buộc phải tự vận, sao không ai vì ta mà thốn thức? Nếu vừa nãy ta không đem Toàn Cơ đồ ra thì chẳng phải sẽ bị ép chết, có hay chẳng chừng vị sẽ trầm trồ khen ngợi? Nói thật thì bị ngàn người chỉ trích, nói láo thì được ngàn người thương tiếc, thì ra đây chính là Vương công thất quốc, đây chính là chính nghĩa công lý?"

Ánh mắt của nàng quét đến từng người, ai nấy đều lúng túng cúi đầu, có người nói thật nhỏ, "Công chúa cũng bị lừa không hay biết gì mà, ai bảo Trưởng Tôn Vô Cực giữ kín không chịu nói ra chứ?"

"Mẹ kiếp, cái rắm người đó!" Phù Dao tím mặt, "Trong đầu người toàn là bùn nhão và cứt heo à? Đổ hết tội cho Thái tử điện hạ? Nếu không phải Quốc chủ Toàn Cơ các người thỉnh cầu Thái tử chờ đến khi Phật Liên khỏe mạnh hãy công bố với thất quốc, thì sao ngài ấy phải giữ kín chứ? Đúng là Thái tử điện hạ cũng có lỗi, lỗi duy nhất của ngài ấy là ban đầu đối với loại người giả nhân giả nghĩa Toàn Cơ các người quá mềm lòng!"

Nàng nhe răng trợn mắt mà cười, nhảy phốc qua đó, khiến nhân sĩ Toàn Cơ vừa mới nói lùi về phía sau một bước. Phù Dao không để ý đến gã, nhặt thanh trường kiếm dưới đất mà ban nãy Phật Liên dùng để tự vận lên, đặt trên cổ mình, giả vờ cửa một cái.

"Ai dà, ta lại muốn tự vận nữa!"

Nhã Lan Châu lập tức nhào đến, kêu to, "Mạnh tướng quân không thể coi thường mạng sống của mình!" Rồi đưa tay ra đoạt kiếm, Phù Dao lập

tức buông kiếm ra, ôm lấy Nhã Lan Châu, vờ khóc, "Tại sao không nói cho ta biết? Tại sao không nói cho ta biết?"

Nhã Lan Châu vỗ về lưng nàng, giọng trầm xuống như là đau khổ lắm thay, "Nói cho người biết người sẽ khóc đến chảy máu..." Hai cô gái ôm nhau cười ha ha. Nhã Lan Châu ôm bụng, ba bước gộp làm một nhào về phía tường, "Ai da Mẫu thân ơi, không được không được..." Phù Dao ném trường kiếm xuống đất, đưa chân đạp gãy, khinh miệt nói, "Nhìn đi, ta cũng giả vờ tự vận được mà!"

Tất cả quý tộc và chương môn có mặt đều ngạc nhiên, nhìn Mạnh Phù Dao cười ha hả, khom người cúi chào với Chiến Nam Thành một cái rồi chẳng buồn nhìn ai mà kéo Nhã Lan Châu phóng ra ngoài, tung mình nhảy qua cửa lớn điện, bóng dáng từ từ mất hẳn trên bậc thang cẩm thạch, vắng vắng từ xa vọng đến tiếng đối thoại vui vẻ:

"Trưởng Tôn Vô Cực, ta thành quý cũng không tha cho người-"

"Mạnh tướng quân không nên xem thường mạng sống của mình!"

"Ai da, người làm gì cướp kiếm ta thế? Để cho ta chết, để cho ta chết-"

"Trưởng tôn Vô Cực, Phượng Tịnh Phạm ta thành quý cũng không tha cho người -"

Tông Việt nghe Mạnh Phù Dao kể mãi không ngừng bèn nói:

"Làm ơn, dạ dày ta rất khó tiêu hóa, cô nói hoài như vậy khiến ta càng lúc càng ăn không ngon." Tông Việt cầm chén cơm lên, đi thẳng ra ngoài không buồn quay đầu lại.

"Công chúa không thể nhẹ-", "Cụp" một tiếng, Nguyên Bảo đại nhân giương móng lên, khúc xương gà chuẩn đến không thể chuẩn hơn, bay vào miệng kẻ đang bốc phét.

Mạnh Phù Dao tức giận rồi, đặt cái chén "cạch" xuống bàn, "Sao không cho ta nói hết chứ? Nghe hấp dẫn lắm mà!"

Vân Ngấn thở dài, cất tiếng: "Chúng ta đã nghe cô nói đến ba lần rồi."

Sắc mặt Mạnh Phù Dao như đưa đám, phồng má lên đẩy cái chén sang chỗ khác, "Không ăn nữa!" Nhắc chân bỏ đi một mạch chẳng buồn nhìn ai lấy một lần.

Người nọ đang an tĩnh ăn hoành thánh, như có điều suy nghĩ, Nguyên Bảo đại nhân ngồi xồm ở trước mặt hắn, nhìn chủ tử bằng ánh mắt đồng cảm, bày vẻ mặt "Chủ tử có điều gì phiền muộn sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực cười, vuốt ve Nguyên Bảo đại nhân, nó lập tức vui mừng khôn xiết, lấy quả hồng đang ăn phân nửa ra khỏi miệng, nịnh nọt chít chít, "Đều do Mạnh Phù Dao gây ra phiền phức, chủ tử vĩnh viễn thắng lợi."

Trưởng Tôn Vô Cực đưa tay lên nhét lại nửa quả hồng vào miệng Nguyên Bảo tỏ vẻ khen ngợi nó, rồi đứng dậy đi vội vàng thẳng đến khuê phòng của người chuyên gây ra phiền phức kia. Vân Ngấn im lặng nhìn bóng lưng hắn, một hồi lâu sau quay đầu sang chỗ khác.

Đôi mắt to lúng liếng của Nhã Lan Châu liếc nghiêng nhìn hắn, bất ngờ vòng vèo hỏi, "Vân Ngấn, có cảm thụ gì?"

Vân Ngấn quay đầu nhìn nàng ấy, đôi ngươi như đốm lửa lóe sáng trên gương mặt trắng trẻo lạnh lùng, không đáp lại cũng không nổi giận, đẩy ghế ra đi đến bên cửa sổ, chấp tay nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài.

Dáng lưng hắn thẳng tắp tựa trúc xanh trong bóng đêm tĩnh mịch, cô đơn lạnh lẽo mà sáng chói, song dù là vậy vẫn loáng thoáng sắc màu ảm đạm, nhàn nhạt nét ưu thương.

Nhã Lan Châu nghiêng đầu nhìn bóng lưng hắt, bỗng nói, "Thật ra thì ta hiểu rất rõ cảm thụ của huynh."

Vân Ngấn xoay người lại nhìn nàng ấy, Nhã Lan Châu nhoẻn cười, giờ phút này đây trên gương mặt cô gái nhỏ không còn vẻ xán lạn lấp lánh hoa quang rực rỡ nữa mà lại đượm mấy phần âm đạm, nhàn nhạt ưu thương giống như Vân Ngấn vậy. Nàng ấy nói, "Ta thích Chiến Bắc Dã, ta đã đuổi theo chàng năm năm rồi."

Trên gương mặt nàng ấy không có nét ngượng ngùng, rất thản nhiên, nghiêm túc chăm chăm nhìn Vân Ngấn, nói: "Năm năm, từ lúc mười hai tuổi đến mười bảy tuổi, từ Phù Phong đuổi đến Thiên Sát, đến Thái Uyên, đến Vô Cực, lại quay về Thiên Sát, đã trở thành thói quen rồi. Ta cũng đã trở thành trò cười của dân chúng Phù Phong, Phụ hoàng và Mẫu hậu đều trách mắng ta, không cho ta xuất cung, ta liền sống chết treo cửa sổ, đào hầm, trói nha hoàn... để trốn đi. Phụ hoàng, Mẫu hậu không cho ta tiền ta liền bán tất cả đồ trang sức của mình, toàn bộ Phù Phong đều coi ta là một Công chúa hoa si, theo đuổi nam nhân đến ngu muội - ai nấy đều cười nhạo ta, bọn họ càng cười ta thì ta càng quyết tâm theo đuổi Chiến Bắc Dã. Họ thì biết gì cơ chứ? Trong bọn họ có ai đã từng gọi đầu cho Mẫu thân mình? Có ai cảm nhận được nỗi đau khi nhìn thấy thuộc hạ của mình hy sinh vì mình? Bọn họ có ai từng không ăn không uống đánh đuổi kẻ địch trên sa mạc để đem lại bình yên cho dân chúng? Bọn họ chỉ ngồi không mà đập đổ chậu nước do nữ nhân mang tới để rửa chân cho họ — bọn họ được mọi người công nhận là nam nhân, là trụ cột gia đình, nhưng ta lại không thừa nhận."

Vân Ngấn rung động xoay người nhìn nàng ấy, muốn nói gì đó lại thôi.

Nhã Lan Châu đột nhiên cười mê muội, "Ta đuổi theo chàng năm năm, đuổi đến thành thói quen rồi. Ta cũng cảm thấy mệt mỏi đến chết từ lâu lắm rồi, nhưng ta luôn tự an ủi mình rằng, hãy cố gắng kiên trì thêm nữa, rồi sẽ có một ngày Chiến Bắc Dã thôi trốn tránh ta, sẽ có một ngày chàng không

thể rời bỏ Nhã Lan Châu ta... lúc ta tưởng chừng hy vọng của mình sắp thành hiện thực, vì thi thoảng chàng nhìn ta cười, không trốn chạy nữa... Ngay sau đó, Mạnh Phù Dao xuất hiện, rồi sau đó nữa, Chiến Bắc Dã thích tỷ ấy."

Nàng ấy nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt to lấp lóa ánh sáng ảm đạm, hỏi Vân Ngấn: "Huynh nói xem, ta có cảm thụ gì?"

Vân Ngấn ngây ngốc, cảm thấy rất khó giãi bày, lâu thật lâu sau mới nói, "Không phải cô ấy cố ý đâu..."

"Nhìn huynh, nhìn huynh kìa, phản ứng đầu tiên là giải thích thay tỷ ấy, như thể sợ ta ăn thịt tỷ ấy vậy." Nhã Lan Châu cắt lời hằn, cười khanh khách, trong tiếng cười loáng thoáng chút chạnh lòng, "Mạnh Phù Dao rất khổ, song tỷ ấy vừa thật thà vừa có số mệnh vô cùng tốt, gặp được tỷ ấy, ta biết thế nào là kiên trì theo đuổi tình yêu, so với tỷ ấy, ta quả thật thua kém rất nhiều."

Nàng ấy ngồi xuống, hai tay khép lại, chiếc váy đủ màu sắc xòe ra, thân hình khẽ run rẩy, chậm rãi nói, "Hôm nay ở trên điện, ta nhìn Phật Liên, nhìn nàng ta tự rơi vào bẫy rập làm trò hề, ta nghĩ rằng, nàng ta cũng chỉ vì yêu, chỉ vì muốn có được tình yêu mà thôi, nói cho cùng, nàng ta giống với ta, vậy mà khi nhìn thấy bộ dạng của nàng ta lúc ấy, ta đột nhiên đổ mồ hôi lạnh đầy người, ta không muốn mình giống như nàng ta vậy, quá đáng thương."

"Ta thích Chiến Bắc Dã, đường đường chính chính quang minh chính đại. Như vậy ta cũng phải làm một người đường đường chính chính quang minh chính đại mới có thể xứng với chàng, nếu không, tự ta cũng cảm thấy mình không xứng đáng, thì sao Chiến Bắc Dã có thể nhìn trúng ta chứ?"

Nhã Lan Châu đứng lên, tới bên bộ cửa sổ bắt một con kiến đặt trong lòng bàn tay, nhìn nó hốt hoảng chạy trốn tứ phía, nhớ tới bộ dáng chạy

thực mạng của Chiến Bắc Dã khi bị nàng truy đuổi, không nhin được bèn cười rộ lên.

Nàng ấy nói, "Lần đầu tiên gặp được Phù Dao, tử ấy đã nói với ta, Châu Châu, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa. Haiz, ta nghe không hiểu lắm nhưng liền thích tử ấy."

Nàng ấy nói, "Lúc ở Hoa Châu khách sạn, ta nằm ngủ ở phòng ngoài, lúc tỉnh dậy không biết tại sao mình lại nằm trong phòng của tử ấy, từ trước đến nay khi ngủ ta luôn đạp chân xuống đất, nhưng hôm đó thì không." Nàng ấy quay đầu lại nhìn Vân Ngấn, "Huỳnh đoán xem, sao chân lại không rơi xuống đất?"

Vân Ngấn suy nghĩ một hồi rồi nói, "Cô ấy đạp lại chân cho cô sao?"

Nhã Lan Châu cau mũi, "Cứ mỗi lần tử ấy đạp xong là lại bị ta đạp rơi xuống lại, tử ấy bèn mang một cái ghế đến ngồi đó, dèm chân thật chặt cho ta. Khi đó ta nghĩ, người này thật tức cười, cứ trông chừng ta làm rơi chân xuống đất, thật nhiều chuyện, Mẫu hậu ta cũng không trông nom chuyện này, khó trách ta lại cảm thấy nóng nực như vậy."

Vân Ngấn nhìn nàng ấy, nơi đáy mắt dần dần lộ ra nét cười.

"Sau đó được tin Trương Tôn Vô Cực chết..." Nhã lan Châu nhìn con kiến đang bò, "Tử ấy không làm gì hết, an tĩnh đến mức khiến ta cảm thấy sợ hãi, ta liền đứng trước mặt tử ấy nghĩ rằng, nếu ta hay tin Chiến Bắc Dã chết thì ta sẽ có phản ứng như thế nào? Ta chắc chắn là mình sẽ không giống như bộ dáng của tử ấy, mà sẽ nổi điên cầm đao ra ngoài giết người, rồi sẽ tự vận trước mộ của Chiến Bắc Dã, nhìn thấy dáng vẻ Phù Dao lúc đó, lần đầu tiên ta vì người khác mà khóc."

Thân thể Vân Ngấn run run, tay nắm chặt song cửa, Nhã Lan Châu nhìn hân cười hì hì, "Khó chịu đúng không? Chính là cảm giác này, ta cũng là người, ta cũng ghen tị với việc Chiến Bắc Dã liều mạng theo đuổi tử ấy, ta

cũng muốn làm thịt tỷ ấy, nhưng ta cũng hiểu rõ, nếu ta thật sự làm như vậy, Chiến Bắc Dã sẽ vĩnh viễn không bao giờ là của ta."

Ánh mắt nàng ấy nhìn về phía xa tắp, "Mạnh Phù Dao bảo ta, phải kiên trì."

Nàng ấy đặt con kiến lên bệ cửa sổ, nhẹ nhàng nói, "Về nhà của mi đi." Sau đó nhảy lên bệ cửa, giang hai cánh tay ra đón gió, hét lớn, "Phải kiên trì!"

Vân Ngấn khẽ lùi về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ trước mắt - hẳn vẫn luôn cảm thấy nàng ấy chỉ là một cô bé, thậm chí chưa bao giờ để ý đến nàng ấy. Đứng bên cạnh Phù Dao, nàng ấy bị ánh hào quang của Phù Dao che lấp, thế nên đến hôm nay hẳn mới phát hiện, hẳn thích tính cách sôi động của Nhã Lan Châu, nội tâm và trí tuệ của nàng ấy không thua kém ai hết, có lẽ cuộc đời nàng ấy không thể nào đạt được thành tựu như Phù Dao, song tính cách và sự lôi cuốn của nàng ấy, không thua kém Phù Dao chút mảy may nào.

Cô Công chúa nhỏ quen sống trong nhung lụa, vì theo đuổi tình yêu mà trở thành trò cười của thiên hạ, nhìn thấy hy vọng của mình bị người khác dập tắt, nàng ấy có một vạn lý do để hận Phù Dao.

Thế nhưng nàng ấy lại lựa chọn kết bạn cùng Phù Dao.

Có bao nhiêu người ích kỉ, cũng có bấy nhiêu người rộng lượng.

Hắn nhìn nàng ấy, tựa như thấy ánh sáng bàng bạc từ phía chân trời ẩn nấp trong tầng mây mù xám xịt, chỉ là một đốm sáng nhỏ nhoi nhưng lại lấp lánh hào quang rực rỡ khiến người ta trở nên phấn chấn, ánh sáng đó âm thầm báo hiệu cho mọi người biết rằng, bình minh sắp sửa ló dạng rồi.

Nhã Lan Châu quay đầu lại, kích động hét to lên, gương mặt ửng hồng, hơi thở phập phồng, đột nhiên nhảy xuống, kéo tay Vân Ngấn.

"Chúng ta ở đây buồn làm gì chứ? Đi, đi uống rượu đi!"

"Nguyên Bảo... ta cảnh cáo mi không được đi theo ta, nếu mi còn theo ta nữa ta sẽ mổ bụng mi làm bữa tiệc Mãn Hán!" Mạnh Phù Dao bước đi bành bạch, không thèm quay đầu về phía sau mà rống lên như vậy.

Nguyên Bảo đại nhân uất ức vô cùng, đầu người bị ngập nước rồi à, ai muốn đi theo người chứ, người đi theo người rành rành là chủ tử vô lương tâm của ta mà, ta đây là đang bị người ta xem như một quả hồng mềm mà xách theo thôi!

Nguyên Bảo đại nhân bị ai đó xách trong tay, nó ôm cánh tay mình, ai oán nhìn trời, vô cùng nghiêm túc ngẫm nghĩ một vấn đề: có phải bát tự của nó và Mạnh Phù Dao xung khắc hay không, đường đường là "Thiên Cơ Thần Thử" hưởng sự cung phụng của tất cả mọi người ở Thương Khung vậy mà bây giờ lại thành hộ vệ tặng phẩm phụ gia phẩm, địa vị bị tụt xuống đến mức trôi sông như thế này, tương lai ảm đạm tối tăm mù mịt.

Chủ tử nó đột nhiên cúi đầu nhìn nó một cái, thấy ánh mắt không cam của nó bèn vuốt vuốt đầu nó an ủi - đổi tay xách.

Mạnh Phù Dao vừa quay đầu lại liền nhìn thấy người nọ mỉm cười sáng chói, nàng như muốn bốc hơi, chẳng buồn về phòng nữa là đứng khựng lại, giả lả cười nói, "Thái tử điện hạ, ta bỗng cảm thấy ta có lời muốn xin lỗi ngài."

"Vậy à?" Nụ cười trên gương mặt Trương Tôn Vô Cực như hoa nở dưới trăng "Nàng nói ra để ta xem thử xem có thể tha thứ cho nàng được hay không."

Mạnh Phù Dao thấy mình quả thật tổn hơi thừa lời với người nọ, tức tối nói, "Ta phá hủy hôn sự đẹp đẽ của ngài, ta cảm thấy mình thật có lỗi lắm, ta không nên phá hủy nó, hai người quả thực rất xứng đôi vừa lứa."

"Thế à?"

"Đều là cao thủ nói láo!" Mạnh Phù Dao nhớ tới hoa sen giả kia liền cảm thấy buồn nôn, "Một người không có Toàn Cơ đồ thì nói có, còn người có Toàn Cơ đồ thì lại nói không có!"

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn nàng, ánh mắt cười như không cười, hồi lâu sau nói, "Phù Dao, xin nàng hãy tỉ mỉ nhớ lại một chút, từ khi quen biết nàng đến giờ, có những chuyện ta không nói với nàng nhưng tất cả những chuyện mà ta nói với nàng, có bao giờ là nói láo không?"

Mạnh Phù Dao trợn to mắt, cẩn thận suy nghĩ một hồi, phát hiện ra... quả thật không có.

"Bắt đầu từ bây giờ, có!" Nàng nhanh nhẩu đáp cứ như đúng rồi, cường từ đoạt lý.

Trưởng Tôn Vô Cực cười, bỗng đưa tay ra kéo nàng tung mình nhảy lên cao.

"Ai da, huynh làm gì vậy!"

Mạnh Phù Dao vừa mới la lên tức khắc phát hiện mình đã ngồi trên nóc nhà của người ta rồi, nhìn thấy rõ từng con phố lớn ngõ nhỏ xung quanh, đêm khuya thanh vắng gió mát vờn quanh, ánh đèn ấm áp nhà nhà hiển hiện nơi đáy mắt, khiến tâm tình người ta thoáng chốc đã trở nên sáng khoái.

"Người đang đứng ở chỗ cao bởi vì nhìn thấy nhiều thứ nên suy nghĩ cũng phức tạp hơn, lòng cũng vì vậy mà sáng tỏ hơn." Ý hiện rõ trong lời, nội tâm Phù Dao khẽ lay động, nàng ai oán khịt khịt mũi, "Cho nên huynh kéo ta lên nóc nhà người ta ngồi là để cho đầu óc của huynh thanh tỉnh à."

"Ta lúc nào cũng tỉnh táo sáng suốt, trí tuệ vô song." Mạnh Phù Dao liền hung hăng đẩy người thông minh có một không hai kia xuống, "Đi xuống đi, ở đây không có chỗ ngồi, đừng làm trở ngại tầm mắt của ta."

"Chúng ta cứ một đôi một cặp thế này, ta vĩnh viễn không làm trở ngại tầm mắt của nàng đâu, chỉ có nàng tự cản trở chính mình thôi." Tối nay Trương Tôn Vô Cực như thể một nhà triết học vậy, "Phù Dao, nàng đang chán ghét ta vì ta giấu nàng chuyện đó sao?"

"Đúng vậy." Phù Dao quay sang nhìn hắn, ánh mắt sáng như đá mắt mèo, "Ta không có kiểu cách như vậy, không thích còn không chịu thừa nhận."

Trương Tôn Vô Cực khẽ cười, không biết lấy ra từ đâu một chiếc áo khoác, khoác lên người nàng, "Gió lớn, coi chừng lạnh." Tiếp đó nói, "Ta đưa nửa tấm Toàn Cơ đồ kia làm sinh lễ, quả thật chưa có lấy lại."

"Hả?"

"Người đời đều cho rằng Toàn Cơ đồ chỉ có một phần, thật ra thì có đến hai phần." Trương Tôn Vô Cực mỉm cười, "Nó đến từ một cái áo khoác ngoài của hai bộ y phục, mỗi tấm viết một nửa nội dung, gộp lại sẽ là một bức Toàn Cơ đồ hoàn chỉnh, gồm 882 chữ, tổng cộng có tám chương, cái ta đưa cho nàng là một nửa tấm Toàn Cơ đồ."

"Huynh đã đưa cho Toàn Cơ một tấm, tặng ta một tấm, vậy sao tấm kia không có trong tay Phật Liên?" Mạnh Phù Dao nghi ngờ, "Sao nàng ta lại dùng Nguyệt Hoa gấm làm một tấm Toàn Cơ đồ giả như vậy?"

"Đây chính là lý do vì sao ta lại từ hôn." Trương Tôn Vô Cực mỉm cười, dịu dàng nhìn nàng, "Ta gặp một người khác."

"Ý huynh là vị hôn thê của huynh là một người khác?" Phù Dao đột ngột quay đầu lại nhìn hắn, "Người nào?"

"Ta chỉ hoài nghi mà thôi, Phượng Tịnh Phạm lấy ra đồ giả, cũng có khả năng là đồ thật đã bị mất rồi, nên nàng ta mới bắt đắ dĩ làm đồ giả để thay thế." Trương Tôn Vô Cực như đang suy tư, nhìn vào mắt nàng cười tỏa nắng, "Có một số việc sớm muộn gì cũng sẽ phơi bày, nhưng mà, Phù Dao này, ta phải cảm ơn nàng... đã giúp ta giải quyết nữ nhân kia."

"Không phải là cảm thấy đáng tiếc sao?" Phù Dao cười nhìn hắn, "Nàng ta đẹp như vậy, cao quý như vậy, thanh danh cũng hoàn mỹ thế kia, phong cách cũng rất giống huynh, ông trời khổ tâm lắm mới tạo ra một đôi đẹp như vậy, haizz, lại bị ta phá hủy, thật thất đức mà."

"Còn có chuyện thất đức hơn thế nữa." Trương Tôn Vô Cực bứt một ngọn cỏ bỏ vào miệng nhấm nháp, lạnh nhạt nói "Nghe nói bọn họ đã rời khỏi Thiên Sát lúc nửa đêm, ta đã cho Ân vệ tinh anh nhất chờ họ ở biên giới, Chiến Nam Thành làm chuyện gì đối với ta, ta sẽ phụng bồi hẳn y như vậy."

"Huynh phái người ám sát Phật Liên?" Mạnh Phù Dao trong thoáng chốc hiểu rõ ý hắn, cả kinh trợn to hai mắt, "Giá họa Thiên Sát?"

"Giá họa hay không giá họa không quan trọng, mấu chốt là Phượng Tịnh Phạm phải chết." Trương Tôn Vô Cực quay sang nhìn nàng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, "Chết rất nhanh."

Mạnh Phù Dao căn môi không nói lời nào, nàng bỗng dưng không biết nói gì cho phải. Trương Tôn Vô Cực mặc dù không nói rõ ra, nhưng nàng làm sao không biết được hắn vì nàng mà mới ám sát Phật Liên? Với tâm tính của Trương Tôn Vô Cực, hắn rất kinh thường việc ám sát, lại càng không muốn ám sát một cô gái không biết võ công như Phật Liên, song hắn vẫn làm trái với nguyên tắc của mình, ra tay với tốc độ nhanh nhất, cũng chỉ bởi vì hắn không muốn Phật Liên vì hận nàng thấu xương mà gây ra bất kì bất lợi nào cho nàng.

Huống hồ với thủ đoạn của Trưởng Tôn Vô Cực, hẳn hoàn toàn có rất nhiều biện pháp để giải quyết dứt khoát hôn sự với Phật Liên, thế nhưng hẳn lại dung túng nàng sử dụng biện pháp tệ hại nhất, gây ra mối thù hận giữa hai quốc gia, sau đó vì nàng mà dọn dẹp cục diện rối rắm.

Hắn muốn nàng sống tùy tâm tùy ý, vui vẻ sáng khoái.

Mạnh Phù Dao run rẩy một hồi, chớp mũi đỏ bừng, "Thật xin lỗi... ta không đủ tin tưởng huynh."

"Không phải nàng không đủ tin tưởng ta, ta có nguyên nhân của mình." Trưởng Tôn Vô Cực đang vò loạn tóc nàng, hẳn đặc biệt có cảm giác hứng thú với tóc nàng, "Là do ta không nói cho nàng biết, không thẳng thắn, không trách được nàng không tin tưởng ta."

"Sẽ không, sau này sẽ không như thế nữa đâu." Mạnh Phù Dao xấu hổ không thôi, cảm thấy Trưởng Tôn Vô Cực đúng là một người tốt mà, hẳn bị nàng mắng oan mà vẫn nghĩ tốt cho nàng, kích động tới mức máu sôi lên, cảm thấy mình không có lương tâm, đang suy nghĩ nên báo đáp vị quân tử trước mặt mình như thế nào thì chợt thấy vị quân tử này kề vào tai nàng, thì thầm: "Ừm, Phù Dao, nàng mặc áo lót kiểu gì vậy? Sao lại có hai sợi dây thế?"

Áo lót... dây... Mạnh Phù Dao đang chú tâm suy nghĩ, một hồi lâu sau mới phản ứng lại - hẳn đang hỏi áo ngực mà nàng tự chế à!

Mà nàng đang mặc đến hai cái áo, sao hẳn lại thấy được chứ?

Gặp quý quân tử rồi!

Ai đó liền găm lên, nhắc chân đạp kẻ quý quân tử kia, sớm biết thì cho hẳn thành đôi với Phật Liên luôn cho rồi, thật xứng mà!

Nàng vừa mới giơ chân lên đã bị Trương Tôn Vô Cực đè lại, một tay hấn giữ chặt chân nàng, một tay đè lên môi nàng, "Ngoan--"

Phù Dao định mắng hấn bày đặt làm vẻ thần bí, ngay sau đó nàng mơ hồ nghe được tiếng bước chân truyền đến từ hẻm nhỏ phía đối diện, liền quay đầu nhìn về hướng đó.

Bóng đêm đen kịt, nơi hẻm nhỏ hun hút, leo lét ngọn đèn khuya ở nhà sĩ tử nghèo học thâu đêm không ngủ, cửa sổ hắt ra một vầng sáng nhạt, loáng thoáng như trăng treo giữa trời.

Trong sắc đêm hỗn độn xuất hiện một bóng người.

Hắn đi rất chậm, trong ngực hình như đang ôm một thứ gì đó, vừa đi vừa thì thầm, lời bị gió thổi đi, mang máng nghe ra được như là, "... hồn này trở về..."

Đêm khuya thanh vắng, có một người đang chiêu hồn cho người đã mất.

Mạnh Phù Dao khe khẽ thở dài, nhìn bóng dáng người đó rất trẻ tuổi, nửa đêm lui thủi độc hành cầu siêu, hẳn là hiếu tử siêu độ cho trưởng bối trong nhà.

Nàng xoay người lại, định leo xuống, vừa quay đầu đột nhiên nhìn thấy gương mặt người nọ trong ánh sáng lơ mơ, dung nhan tuấn tú, thuần hậu, nhàn nhạt ưu thương.

Yến Kinh Trần!

Mạnh Phù Dao ở trên nóc nhà giật mình, nhìn chăm chăm về hướng đó.

Nàng ngồi bên cạnh Trương Tôn Vô Cực, nhìn bóng dáng cô đơn của Yến Kinh Trần đang chầm chậm bước đi, thấy hắn đang ôm lọ hài cốt, chầm chậm bước đi trong con ngõ nhỏ, cầm giấy tiền vàng bạc trong tay,

thả từng tờ một bay bay, tựa như những cánh bướm trắng mỏng manh, bay xa xa dần rồi biến mất hẳn.

Giống như một người chết biến mất khỏi thế gian này, cũng như một con diều đứt dây không biết trôi dạt về đâu.

Một mảnh giấy bay tới đáp trên tay Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao vâng vâng mảnh giấy trong tay, lòng thoáng nhói đau, nhìn Yến Kinh Trần bỗng nhiên nhớ đến hôm nay là ngày đầu thất của Bùi Viện.

Theo phong tục Thái Uyên, ngày đầu thất của người chết, người thân muốn mang hài cốt của người đó đến một nơi khác thì phải chiêu hồn.

Phù Dao nhớ tới những gì mình nghe được trong dinh thự của Chiến Bắc Hằng, bàn tay nàng trở nên lạnh lẽo, cảm thấy vận mệnh con người thật tàn khốc, ngay sau đó nàng cảm thấy tay mình ấm áp trở lại, có người nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, gỡ bỏ tờ giấy vàng mã kia đi, dùng tay mình ủ ấm tay nàng.

Lòng bàn tay hắn trơn láng như tơ lụa, mềm mại thấu tận đáy lòng. Hắn luôn luôn nhìn thấu rõ lòng nàng, dùng cách thức của hắn để nói với nàng rằng: Ta luôn ở bên nàng.

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu nhìn hắn, lòng nghĩ mình là người may mắn vô cùng, không phải tất cả ai ai cũng đều được hưởng sự ấm áp như nàng. Như Yến Kinh Trần, Bùi Viện, Phật Liên, bọn họ là những người yêu mãnh liệt, chỉ có điều, họ chọn sai người mình yêu, sai cách thức yêu.

Còn nàng, may mắn yêu người đó và người đó cũng yêu nàng, may mắn không phạm phải lỗi lầm như họ.

Thế nhưng, số mạng luôn đùa giỡn con người - nàng không thể tận hưởng sự may mắn đó.

Thoáng cái đáy mắt nàng đã ngập tràn chua xót, Phù Dao nhìn bóng dáng cô độc thê lương của Yến Kinh Trần kéo dài trong bóng đêm, nàng mím môi, viết vào lòng bàn tay Trưởng Tôn Vô Cực: Ta muốn giết Yên Sát.

Trưởng Tôn Vô Cực dừng lại một đoạn, đáp: Được.

Yến Kinh Trần - Ta giết chết thê tử của ngươi, không thể làm gì khác hơn là giết sư phụ ngươi để bồi thường.

Đây là lần đầu tiên Yến Kinh Trần ôm Bùi Viện trong lòng.

Cô gái cao ngạo đó, cuối cùng đã dùng cách thức này để được hăn ôm chặt trong lòng. Bàn tay hăn đặt dưới đáy bình lạnh ngắt như thể ngâm trong sương tuyết vậy. Giống như mùa đông năm ngoái, khi tuyết rơi lả tả xuống Yên Kinh - vùng ngoại ô Kinh thành, hăn đang vui mình trong tuyết uống rượu. Khi đó hăn vừa mới gặp Yên Sát không lâu, "may mắn" bị ông ta chọn trúng làm đệ tử, lúc vui mừng qua đi là ác mộng ủa đến, càng tệ hại hơn nữa là, những con em quý tộc xưa nay cùng hăn tranh đua trong sáng trong tối đều hòa nhau đoán mò cười nhạo - dùng giọng điệu mờ ám, ánh mắt bồn chột, động tác vô si để diễn tả.

Sự chế nhạo bồn chột ấy như một tấm kính vô hình chắn trước mặt hăn, không nhìn thấy được cũng không sờ được, cứ lạnh lẽo đứng sừng sững như vậy, dù hán có dùng hết sức để phá nó nhưng cũng không thể nào đánh vỡ được, thế nên hăn thương tích khắp người - miệng lưỡi thể nhân âm thầm giết người là như vậy đó, càng giãy giụa thì càng bị tổn thương.

Sau đó, nàng ấy xuất hiện.

Kể từ sau đêm cung biến Thái Uyên, Thượng Uyên được thành lập, đây là lần đầu tiên nàng ấy xuất hiện trước mặt hăn.

Hắn cho là nàng ấy tới để châm chọc hắn, cười nhạo hắn, nên đã đưa tay áo lên che mặt mình lại, chợt nghe thấy tiếng nàng ấy ngồi xuống bên cạnh, cũng cầm một bầu rượu trong tay, nàng ấy là một Quận chúa xưa nay luôn cao ngạo tôn quý, không ngờ hôm ấy lại ngồi xõm cạnh hắn, không chút do dự mà uống cạn hết bầu rượu.

Sau khi uống cạn, nàng ấy liền ném bầu rượu vào sâu trong thâm cốc, âm thanh vỡ vụn sắc bén truyền ra, tiếp đó nàng ấy nói: "Ta gả cho huynh."

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, nàng ấy không nhìn hắn, dung nhan điềm tĩnh mà kiên định, quyết định dứt khoát đại sự của đời mình, đứng dậy nói, "Ba ngày sau huynh hãy tới đưa sính lễ."

Hắn sợ mình sẽ lại chuốc lấy nhục nhã khi tới Bùi gia dâng sính lễ, Yên Sát lại vui mừng nói, "Thật ra thì lão phu không để ý đến chuyện này, da mặt của người mỏng, nàng ấy chịu gả cho người... người cả đời này sẽ hoàn hảo, lão phu sẽ đến cầu hôn giúp người." Thế là ông ta đi, khi trở về vui mừng nói với hắn rằng, "Chuẩn bị thành thân thôi."

Sau đó hắn mới biết, Bùi Viện đã dùng ba ngày này để thuyết phục Bùi đại tướng quân, cũng cùng Yên Sát thương lượng, song nàng ấy đã đánh đổi thứ gì để có được kết quả như vậy, suốt đời này hắn cũng không thể nào biết được.

Hắn cũng vĩnh viễn không biết được, đêm đêm nàng ấy một mình trong phòng, đối mặt với ngọn đèn cô độc, nhìn sang phía phòng hắn với cõi lòng đầy ắp tâm tình.

Sau khi Bùi Viện gả cho hắn, những lời đồn đãi kia đều tan biến hết -

Nàng ấy hy sinh cho hắn bao nhiêu, hắn lại phụ bạc nàng ấy bấy nhiêu.

Nàng ấy yêu hắn, hắn lại yêu người khác. Nàng ấy vì hắn đánh mất tất cả, hắn lại vì người khác đánh mất tất cả.

Vòng tròn cuộc đời cứ quẩn lấy người ta, tình duyên, ngang trái, suốt đời chẳng dứt được.

Yến Kinh Trần chậm rãi vuốt ve hũ cốt trong tay, đặt mặt mình lên trên đó, hơi lạnh thấm vào da tựa như khí chất của nàng ấy, lạnh lùng mà cao ngạo, như một bông hoa có gai thậm chí có chứa độc, nhưng trên đời này chỉ có hã mới biết sự ấm áp của cuộc đời nàng ấy, đều chỉ dành trọn cho một mình hã mà thôi.

Thế mà, hã đã dập tắt ngọn lửa ấm áp trong lòng nàng ấy.

Yến Kinh Trần xoay người lại, người trên nóc nhà lẳng lặng nhìn chăm chăm bóng lưng hã, trong ánh mắt cũng lộ nét nhàn nhạt bi thương. Nguyên Bảo đại nhân chui ra từ trong ống tay áo của Trương Tôn Vô Cực, đứng chen giữa hai người, nhìn Yến Kinh Trần vừa đi vừa rải giấy tiền vàng bạc, đôi mắt đen nhánh tròn vo của nó có hơi ươn ướt, nó chợt nghĩ tới: nhớ năm đó, ở Thương Khung, Hắc Trân Châu xinh đẹp kia...

Bóng lưng Yến Kinh Trần kéo thật dài trong đêm tối, cô đơn trơ trọi.

Tiếng ồn ào vọng đến trong đêm khuya.

Có hai người đang lớn tiếng hát vang, loạng choạng đi vào ngõ hẻm, tiếng hát vang lên xé tan màn đêm thê lương lạnh lẽo.

"Uống nữa... uống thêm ba hũ nữa!"

"Ta không có say... hì hì... Ta không có say!"

Mạnh Phù Dao ở trên nóc nhà mặt đen thui - Nhã Lan Châu cùng Vân Ngấn chạy đi uống rượu từ lúc nào vậy? Sao lại say đến nông nỗi này?

Nhã Lan Châu bắt đầu hát.

“Ca ca, người anh dừng đi về phía trước, muội muội ta liều chết đuổi theo không quay đầu lại, ca ca người chạy chết ba con ngựa, muội muội ta đuổi theo làm chết chín con trâu...”

Mạnh Phù Dao há miệng kêu á, Trương Tôn Vô Cực đưa tay bịt miệng không cho nàng cười, ai da mẹ ời, người lấy bài hát của ta sửa lời lại, bản lĩnh thật cao siêu mà, ta chỉ à há thôi mà, sao vào miệng nàng ấy thành chết ngựa chết trâu vậy hả?

Nàng cười đến mức run rẩy không thôi, Trương Tôn Vô Cực mỉm cười, thuận thế ôm chặt nàng vào ngực, nghĩ thầm bài hát này vậy mà cũng hay nhỉ, cũng thích hợp với hân nữa.

Nguyên Bảo đại nhân đứng trên vai chủ tử nó, khinh bỉ nhìn chăm chăm Phù Dao - người cười gì chứ? Không phải người, thì quý tộc như chúng ta đâu biết thế nào là thô tục?

Ngõ hẻm nhỏ hẹp, người lùi thúi đi ra, kẻ bang bang đi vào, thế là đụng nhau. Yến Kinh Trần hốt hoảng ôm chặt lấy hủ cốt trong lòng mình, né sang một bên.

Lúc Nhã Lan Châu sượt qua người hân, đột nhiên nàng ấy nôn ọe, theo phản xạ đưa tay ra định bám vào thứ gì đó để làm điểm tựa, lại đụng trúng phải vật mà Yến Kinh Trần đang ôm trong người.

Yến Kinh Trần nhếch mày, chớp lấy tay nàng ấy định bẻ gãy, Vân Ngấn nhanh như chớp kéo Nhã Lan Châu lại, giơ tay đánh trả, giận dữ nói, "Nàng ấy sao có thể ra tay nặng như vậy!"

Hai người giằng co, ngược nhìn nhau dưới ánh đèn, cùng "A" lên một tiếng, đồng thanh nói, "Là người."

Yến Kinh Trần trầm mặc, liếc nhìn Vân Ngấn, buông tay ra không nói lời nào rồi bỏ đi, Vân Ngấn nhìn theo hân, u quang trong mắt chớp lóe, Nhã

Lan Châu lại xiêu xiêu vẹo vẹo suýt đụng vào tường, Vân Ngấn không thể làm gì khác hơn là kéo nàng ấy đi, nhằm lúc Nhã Lan Châu đang hươ tay múa chân loạn xạ, kéo rách áo hăn, làm cho một vật gì đó rơi xuống đất.

Vân Ngấn không phát hiện ra, hăn không thể làm gì khác hơn là túm áo Nhã Lan Châu xách nàng ấy đi, chợt nghe tiếng Yến Kinh Trần vang lên ở sau lưng, "Đứng lại."

Vân Ngấn xoay người, nhìn thấy Yến Kinh Trần đang nắm trong tay một miếng ngọc bội cẩm thạch màu xanh, nhất thời sắc mặt liền thay đổi, để Nhã Lan Châu tựa vào tường rồi nhào tới phía trước.

Yến Kinh Trần rút tay về, trầm giọng, hỏi: "Vật này ở đâu mà người có được?"

"Trả ta!"

"Ở đâu?"

"Ta nói người trả ta!"

Yến Kinh Trần cất vật đó vào ngực mình, lạnh lùng nói, "Đây là vật của con cháu Yến gia, khi sinh ra đều có, không phải con cháu Yến gia thì không thể nào có được, nếu hôm nay người không nói ra lai lịch của vật này, ta sẽ không trả lại. Yến Kinh Trần nói xong liền xoay người bỏ đi.

Vân Ngấn lập tức nhào tới.

Yến Kinh Trần bất ngờ xoay người lại, một đạo kiếm quang lóe sáng lên, Vân Ngấn hừ lạnh, bạch quang trong tay cũng lóe sáng, tiếng binh khí va chạm giòn giã vang lên.

Hai người vậy mà đánh nhau.

Mạnh Phù Dao ở trên nóc nhà ngẫm nghĩ, lẩm bẩm, "Đánh nhau hả?" Vì nàng ở khá xa nên không nghe rõ hai người kia nói gì, chỉ mơ hồ nhìn thấy Yến Kinh Trần nhặt thứ gì đó lên, Vân Ngấn đòi lại, thế là hai người đánh nhau.

Trưởng Tôn Vô Cực ôm nàng nói, "Có một số việc, dù cho thời gian có che giấu lâu đến đâu chẳng nữa, cuối cùng cũng sẽ bị vận mệnh đâm thủng."

Vân Ngấn và Yến Kinh Trần đánh nhau cũng sắp đến hồi kết.

Yến Kinh Trần chỉ đấu một tay, căn bản không phải là đối thủ của Vân Ngấn, song Vân Ngấn cũng không có ý đấu với Yến Kinh Trần mà chỉ muốn buộc hắn trả vật kia lại cho mình, chỉ qua mười mấy chiêu đã áp đảo Yến Kinh Trần.

Yến Kinh Trần mím môi, nhìn chiêu kiếm của Vân Ngấn với ánh mắt nghi ngờ, đột nhiên giơ chiếc hũ cốt ra phía trước ngực mình, nói nhanh, "Tro cốt của thê tử ta!"

Kiếm quang của Vân Ngấn nhanh như ánh chớp, trong nháy mắt đã đến trước ngực Yến Kinh Trần, nghe thấy câu này liền kinh hãi thất sắc, lập tức thu kiếm lại, thụt lùi về phía sau.

Tiếp đó một thanh kiếm mềm như làn nước, nhẹ nhàng đặt trên cổ Vân Ngấn.

Mạnh Phù Dao ở trên nóc nhà, vốn tưởng rằng Vân Ngấn tất thắng, không ngờ trong nháy mắt sự việc lại trở nên như vậy, tức tối mắng, “hèn hạ” định nhảy xuống, liền bị Trưởng Tôn Vô Cực kéo lại.

Ngay sau đó nàng nhìn thấy ánh mắt của Yến Kinh Trần.

Ánh mắt hằn tràn đầy khiếp sợ, nghi vấn, hoang mang.

Nàng nhìn thấy khuôn hình của hắn.

Hắn đang nói:

“Đệ đệ.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Vì Ta Trân Trọng

Tiếng gọi "Đệ đệ" kia phảng phất trong gió đêm, âm thanh tuy thấp nhưng khi truyền vào tai lại khiến lòng người chấn động.

Vân Ngấn như thế bị tiếng gọi đó đánh ngã trong phút chốc, đột nhiên cứng đờ dưới kiếm của Yến Kinh Trần, hẩn đứng bất động tại chỗ, không biết vì sao lại khiến cho người ta có cảm giác như cái se của mùa đông bất ngờ ủa về, rồi mọi thứ đều chậm chậm kết thành băng vậy.

Yến Kinh Trần cũng đang khẽ thở dốc, vừa kinh hãi vừa nghi ngờ nhìn Vân Ngấn kỹ càng từ mặt mũi trở xuống, cũng từ từ trở nên kích động.

Mạnh Phù Dao ở trên nóc nhà phía đằng xa, lúc này mới phát hiện, Vân Ngấn và Yến Kinh Trần nếu tách nhau ra thì quả là hai người khác biệt, nhưng khi đứng cạnh nhau thì quả nhiên tướng mạo có sự tương đồng, như anh em ruột thịt. Cả hai đều cao ráo và gầy, sống mũi rất cao và thẳng, trước kia không phát hiện ra vì tác phong của họ khác nhau rất xa.

Thế nhưng nhìn vào mắt Vân Ngấn, hình như hẩn không có ý muốn tiếp nhận Yến Kinh Trần, hẩn đột nhiên quay đầu, mặc kệ kiếm đang kề trên cổ mình, Yến Kinh Trần vì đang kinh hãi nên quên mất thu kiếm lại, một vết máu bắn ra khiến Yến Kinh Trần hoảng hốt vội vàng hạ kiếm, máu trên cổ Vân Ngấn chảy ròng, hẩn bước đến bên cạnh Nhã lan Châu đang dựa tường ngêu ngao hát.

Yến Kinh Trần tra kiếm vào vỏ, vội vàng đuổi theo, kéo ống tay áo Vân Ngấn, "Vân Ngấn! Có phải người chính là con trai của dì An hay không?"

Vai Vân Ngấn run rẩy, Mạnh Phù Dao có thể nhìn thấy sắc mặt hần tái xanh, hần đột ngột quay lại hét, "Cút ngay!"

Yến Kinh Trần nhìn vào mắt Vân Ngấn, kinh hãi đến mức tay cũng run rẩy, theo bản năng tránh sang một bên, Vân Ngấn lạnh giọng nói, "Ta cảnh cáo người... người không được nhắc đến tên đó, người, cùng Yến gia, không xứng gọi tên đó."

"Vân Ngấn!" Yến Kinh Trần xông lên phía trước, "Chuyện năm đó ta không rõ lắm, ta chỉ thoáng nghe qua... nhưng mà... nhưng mà... có phải hiểu lầm hay không? Người theo ta trở về, chúng ta sẽ hỏi rõ."

"Trở về? Về đâu?" Gương mặt tuần tú của Vân Ngấn hờ hững như được tạc từ băng, lạnh lẽo bức người, "Yến Chương môn, xin người hãy hiểu rõ, người là Thượng Uyên Liệt Hầu, ta là thần tử Thái Uyên, cha ta là Vân Trì, phụ thân của người là Yến Xích, vì sao ta lại theo người trở về?"

Yến Kinh Trần vẫn chưa từ bỏ ý định, ánh mắt Vân Ngấn lạnh hần đi, phóng kiếm về phía hũ tro cốt trong ngực Yến Kinh Trần, khiến Yến Kinh Trần cả kinh, vội vàng bay ra ngoài, Vân Ngấn bước thẳng một mạch không hề xoay người, cũng không nhìn Yến Kinh Trần, điềm nhiên nói, "Yến Chương môn, chuyện ngày hôm nay, nếu như người nhắc đến với người nào đó, hoặc là có vọng tưởng điều gì, chớ trách kiếm của ta không nể tình!"

Bóng của hần nhanh chóng mất hút nơi cuối ngõ hẻm tối tăm, chỉ còn Yến Kinh Trần kinh ngạc đứng yên tại chỗ, ánh mắt ngập tràn nghi ngờ và bất đắc dĩ dõi theo.

Phù Dao sợ Vân Ngấn sẽ bối rối, khi hần ra đến bên ngoài, nàng bèn bay vào viện, phóng vù một cái vào phòng, ngồi trên giường, lúc này mới

phát giác ai đó đã theo nàng vào phòng từ lúc nào rồi, liền hoàn hồn, đẩy hẳn ra ngoài, la lên, "Đi ra ngoài, đi ra ngoài, trên giường ta chỉ có thể có một nam nhân mà thôi!"

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười hỏi: "Ai, hử?"

Ánh mắt Nguyên Bảo đại nhân sáng như đèn pha, không biết sống chết thò đầu ra, nhìn về hướng nam chủ tử, chỉ chỉ vào lỗ mũi mình - nam nhân ấy chính là nó đó, ngọc thụ lâm phong, chính là tại hạ bất tài ta đây, hahaha.

Trưởng Tôn Vô Cực vẫn ở yên một chỗ, mỉm cười, bất ngờ nói nhỏ vào tai chuột mập, "Có muốn ta thiến người hay không?"

Nguyên Bảo đại nhân lập tức giơ cao móng đầu hàng, thụt lùi về sau, tỏ rõ ý rằng: nam nhân duy nhất nằm trên giường Mạnh Phù Dao, chỉ có thể là chủ tử kinh tài tuyệt diệu độc nhất vô nhị chủ tử ngài.. .hì hì...

Mạnh Phù Dao tức thì dùng đạn chỉ thăn công bắn Nguyên Bảo đại nhân ra ngoài, mắng to: "Choáng nha, tù rày về sau mi đừng có hòng ngủ trên giường của ta!"

"Phù Dao, ta vào đây không phải để ngủ trên giường của nàng." Trưởng Tôn Vô Cực điềm nhiên cắt đứt sự tự luyện của ai đó, "Ta vào đây hỏi mượn nàng bảo bối của Nguyệt Phách để luyện khí công một chút mà thôi." Hắn tự mò tìm lấy nửa viên thuốc kia rồi mở cửa bay ra ngoài, trước khi ra khỏi còn ngoái lại nhìn nàng cười, nói: "Ta không có hứng thú ngủ chung một giường với hai người một chuột, huống hồ còn có một người là tửu quỷ."

"Hả... Ai là tửu quỷ? Trong phòng rõ ràng chỉ có một người một chuột thôi mà?" Phù Dao phản nộ, liền sau đó thấy Vân Ngấn kéo Nhã Lan Châu về đến, lúc này mới nhớ ra là Nhã Công chúa say mèm, trách nhiệm nặng nề chăm sóc con sâu rượu này ngoại trừ nàng ra thì còn ai vô đây chứ?

Quả nhiên chăm sóc tửu quỹ không phải là nghề kiếm sống của nàng, Phù Dao bận rộn cả đêm, cũng bị tra tấn suốt đêm, "Ca ca người dừng cảm đi về phía trước..." Trời mau sáng giùm nàng với... Nhã Lan Châu đột nhiên trở mình, lăm bằm không rõ ràng, "Chúng ta vĩnh viễn đừng làm Mạnh Phù Dao và Phượng Tịnh Phạm."

Nàng ấy nói không đầu không đuôi, song Mạnh Phù Dao vừa nghe liền hiểu, nàng đưa tay lên nhẹ nhàng vén tóc mai ướt đầm mồ hôi của Nhã Lan Châu, nói thật nhỏ, "Được, vĩnh viễn không làm Mạnh Phù Dao và Phượng Tịnh Phạm."

Sau đó nàng ngủ thiếp đi, tỉnh giấc thì trời đã sáng choang, Nhã Lan Châu nằm trên bụng nàng, Nguyên Bảo đại nhân nằm trên bụng Nhã Lan Châu, bên ngoài vọng vào tiếng truyền báo - Chiến Nam Thành mời nàng đến Ngự Uyển săn thú.

Kể từ sau khi đoạt thủ khoa đại hội Chân Vũ, Mạnh Phù Dao liền dọn nhà, vì dù sao nàng cũng có rất nhiều tiền rồi - Diêu Tấn làm ăn vô cùng thuận lợi, nhanh chóng phát tài, đưa cho nàng rất nhiều tiền tiêu mãi không hết, bây giờ bồn cầu của Nguyên Bảo đại nhân cũng đổi sang thành vàng rồi.

Mạnh Phù Dao hết sức khoa trương, nàng mua ba đại viện hoành tráng, trang hoàng xa xỉ từ ngoài vào trong. Mà thực ra là để bành trướng thế lực, đào hầm vòng vèo, thông đến tận cứ điểm bí mật của Chiến Bắc Dã.

Mạnh Phù Dao thay đổi y phục chuẩn bị đi, lúc đến hoa viên thì bị Tông Việt ngăn lại, nam nhân miệng ác độc này quan sát nàng từ trên xuống dưới một hồi, cất tiếng, "Lại muốn đi gạt người?"

Mạnh Phù Dao nhìn trời, đứa bé này đến lúc nào thì mới có thể nói chuyện dễ nghe đây? Thực là có phong cách mà.

"Nếu muốn gạt người, thì nên gạt một cách triệt để." Tông Việt đưa cho nàng một viên thuốc sáp nhỏ, "Tìm cơ hội bỏ vào trong tay áo của Chiến Nam Thành."

"Ừm," Mạnh Phù Dao nhận lấy, cũng không hỏi nó có tác dụng gì, bỗng như nghĩ đến điều gì đó, nói "Thật ra ta cũng tính toán thời điểm ra tay giết Chiến Nam Thành rồi, tiếp cận với y khiến ta buồn nôn quá, đáng tiếc là từ lần y bị bắt đi, bây giờ canh phòng rất chặt chẽ, không ai tới gần y được."

"Bây giờ cô giết y cũng vô ích, y đã có Thái tử, tam đại thần phò tá y có thể điều động quân lực. Nếu y chết sẽ có náo động, nhưng chưa chắc có thể khiến đại cục dao động." Tông Việt bác bỏ hoàn toàn ý định của nàng, đuổi nàng đi, "Đừng nói linh tinh ở đây nữa, cản trở ánh mặt trời chiếu xuống vườn thuốc của ta."

Mạnh Phù Dao tức giận, giơ chân đạp lên một bụi Nguyệt Kiến Thảo, thừa dịp kẻ yêu hoa như mạng kia chưa kịp ra tay giết người bèn cong chân chạy thực mạng, trong lúc hiểm nguy còn làm một ám hiệu với Nguyên Bảo đại nhân đang đứng trên bệ cửa sổ xem kịch vui - ám hiệu rằng là: đợi đến khi Tông Việt rời đi, Nguyên Bảo sẽ thay thế nàng "Chăm sóc" tốt cho những thảo dược bảo bối kia.

Chiến Nam Thành cho xe ngựa đến đón nàng chờ ngoài cửa, đi thẳng một đường đến núi Nhạc Sơn Ngự Uyển phía Nam của Hoàng cung Thiên Sát. Ở lưng chừng núi hiện ra vô số lều trại bao bọc xung quanh một chiếc lều lớn, Mạnh Phù Dao cẩn thận đánh giá, mỉm cười.

Phù Dao cười híp mắt bước đến, nhìn thấy một đám Vương công quý tộc đang tụ lại một cụm đàm luận, vừa thấy nàng liền nói năng thận trọng, có tên vuốt vuốt chòm râu của mình nhìn trời nói - "A, Trương tiểu hầu gia, thời tiết hôm nay thật tốt, haha...", "Ha ha... Vương tướng quân, áo khoác của ngài hôm nay thật là oai phong... hahaha..."

"A, Trương tiểu hầu gia, hôm nay thời tiết thật là đẹp, chuồn chuồn bay loạn trên quan mào của ngài kìa - á, có con chuồn chuồn đang đậu trên đó, ta đập nó giúp ngài - à, không cần khách sáo – búp!"

Mạnh Phù Dao giơ tay đập mũ quan của Trương tiểu hầu gia rơi xuống đất, rồi thuận chân đập bể nó, không đợi đến lúc tiểu hầu gia tóc tai bù xù nhúu mày nổi giận, lại thét lên chói tai, "Ai da, tiểu hầu gia, kiếm của ngài thật đẹp quá, hôm đó nếu ngài ném kiếm này cho ta, chắc hẳn ta sẽ thích lắm, lập tức sẽ dùng kiếm này tự sát, chết dưới kiếm đẹp, thành quý cũng phong lưu... Cho ta mượn xem một chút có được hay không?... Ai da, đừng có hẹp hòi như vậy chứ, ta chỉ liếc nhìn một cái thôi mà..."

"Tuyệt thế danh kiếm" bị bẻ gãy thành hai đoạn, Mạnh Phù Dao bày vẻ mặt vô tội, "Thì ra là hàng giả!"

Nàng khiêm nhường trả kiếm lại cho tiểu hầu gia đang đứng cứng nhắc kia, mím cười nói, "Xin lỗi, xin lỗi."

Sau đó vỗ vỗ vai chế trụ tiểu hầu gia đang tức đến nổi gân xanh chuẩn bị động thủ, cười ha hả, quay người lại, đám Vương công đã sớm tan tác như chim muông từ lúc nào rồi.

Mạnh Phù Dao nhún nhún vai, sai bước về phía chủ trưởng, Chiến Nam Thành đang đứng trước cửa lều nhìn, y nhìn thấy hết tất cả cảnh tượng vừa rồi, song lại không bày tỏ thái độ gì hết, chỉ cười nói: "Mạnh tướng quân quả là biết nói đùa, có điều tâm tình như vậy rất dễ đắc tội với người khác."

"Thảo dân chỉ là một kẻ thô thiển." Mạnh Phù Dao bô lô ba loa, "Ta không thích những kẻ giả bộ đức hạnh, thích là thích, không thích là không thích, đắc tội ta, ta đánh!"

Chiến Nam Thành bật cười ha hả, xem ra rất vui vẻ, nắm lấy tay Mạnh Phù Dao, "Mạnh tướng quân đừng tốn sức vì những chuyện vụn vặt đó, hay là đánh dã thú sẽ hay hơn!" Hai người lên ngựa, Chiến Nam Thành giựt dây

cương, nói: "Mạnh tướng quân, phía Tây Ngự Uyển có mãnh thú, với võ công của người, hãy đi săn những con thú kia cho sảng khoái, đi đi!"

"Thảo dân muốn ở lại với Bệ hạ." Mạnh Phù Dao cười "Thảo dân xuất thân là thợ săn ở Thái Uyên, chuyển săn thú này, hay là để cho các vị Vương hầu và các tướng quân chơi cho sảng khoái!"

Lúc này các Vương công cũng đã lên ngựa tản ra khắp bốn phía, tiếng huýt sáo hoan hô vang lên không ngừng, Mạnh Phù Dao theo sau Chiến Nam Thành hộ vệ cho y, săn một ít thú ở phía Nam Ngự Uyển, treo vài con thỏ và hoẵng săn được lên lưng ngựa, lúc sắc trời dần tối Chiến Nam Thành cười nói, "Trở về thôi, cũng mệt rồi."

Mạnh Phù Dao gật đầu, đang định giục ngựa, đột nhiên bất động, ngay sau đó giường roi lên hướng khoái mã đi đến bên cạnh Chiến Nam Thành, nói: "Trong gió hình như có mùi gì đó không đúng, Bệ hạ đi mau, thảo dân theo sau bảo vệ!"

"Nơi này sao có thể nguy hiểm chứ?" Chiến Nam Thành bật cười, "Mạnh tướng quân cẩn thận quá mức—"

Chưa nói hết câu đã khựng lại.

Phía sau đột nhiên nổi lên một luồng gió tanh nồng, cây cối trong rừng lay động dữ dội, các loài thú nhỏ đều kinh hoàng chạy trốn, các con ngựa cũng đều bắt đầu run lẩy bẩy không thôi, hoảng hốt muốn bỏ chạy, mặc cho chủ nhân ngồi trên lưng chúng kìm hãm dây cương, song cũng không có tác dụng, ngay sau đó là một tiếng gầm hung mãnh vang dậy khắp khu rừng, cây cối run rẩy, một luồng hoàng quang phóng về phía sau lưng Chiến Nam Thành.

Gió dấy lên cuồn cuộn, một con mãnh hổ lông vàng sặc sỡ không biết từ đâu lao ra, cái đầu to lắc lư, hai con mắt ngập tràn sát khí nhắm chằm chằm vào Chiến Nam Thành, gần trong gang tấc.

Ngựa của Chiến Nam Thành hí dài, hai chân mềm nhũn khuyu xuống, hất Chiến Nam Thành té ngã, lăn một đường về phía miệng hố.

Miệng hố há to như một chậu máu đặt ngay trước mắt, nước bọt tanh hôi cơ hồ nhỏ lên mặt Chiến Nam Thành, y kinh hoàng rút đao ra nhưng lại không được, nhìn thấy con hổ chực chờ ăn tươi nuốt sống mình ngay trước mắt, răng nhọn nhe ra như những thanh chùy thủ nhỏ mà sắc bén lạnh lẽo lóe lên, trước mặt Chiến Nam Thành bỗng nhiên tối sầm, y tuyệt vọng thét lên một tiếng.

"Hộ giá!"

Tiếng quát chói tai vừa vang lên, một thanh đao đã được ném ra, người áo đen cũng nhào đến như một tia chớp, nháy mắt đã rơi xuống đứng chắn trước mặt Chiến Nam Thành, bóng dáng như ánh chớp, hắc quang chợt lóe sáng, vừa chạm đất đã bổ một đao vào ngay mắt hổ!

Máu hổ bắn tung tóe bốn bề, Mạnh Phù Dao không hề quay đầu lại, hét lớn, "Ngu xuẩn! Hộ giá!"

Hộ vệ sợ ngây người lúc này mới vội vã chạy tới, bảo hộ Chiến Nam Thành trong vòng vây, y vẫn còn chưa hoàn hồn, sắc mặt tái xanh, nhìn Mạnh Phù Dao sau khi đâm vào mắt hổ liền thuận thế đâm vào đầu nó, mũi đao cứng rắn xé rách mũi hổ, đâm xuyên qua mắt phải nó.

Mãnh hổ điên cuồng gầm thét, chấn động mặt đất và cây cối xung quanh, Chiến Nam Thành nhìn chăm chăm thanh hắc đao dính đầy huyết nhục cắm sâu trong đầu hổ, vừa sợ hãi lùi về phía sau vừa nói, "Làm phiền Mạnh tướng quân..."

Y còn chưa nói hết câu thì chợt nghe phía sau lưng phát ra một tiếng gầm chấn động núi rừng, một con hổ vàng rực rỡ từ trong rừng lao ra như một cơn gió cuốn!

Một con hổ cái!

Con hổ này thành linh nhào ra, chỉ một cú nhảy thôi đã vọt xa mấy trượng, vừa nháy mắt đã lao qua đầu bức tường người bảo vệ Chiến Nam Thành, tạt tay hai bên trái phải làm cho hai thị vệ đứng chắn trước người Chiến Nam Thành té ngã, nhảy chồm vào người y.

Chiến Nam Thành chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, mùi tanh nồng của hổ đã bao phủ người y.

Y rút đao ra chém vào eo hổ, đuôi hổ chỉ vừa quất một cái đã hất tung y lên cao rồi rơi xuống đất thật mạnh.

Chiến Nam Thành ngã nhào trên đất, đáy lòng cảm thấy hôm nay chắc chắn là mình mất mạng rồi, năm xui tháng hạn không biết đâu mà lần. Nam Uyển xưa nay chưa từng có mãnh thú xuất hiện, không ngờ hôm nay thế mà lại có hổ xuất hiện, còn có tới tận hai con.

Mà người duy nhất có thể cứu mình chính là Mạnh tướng quân, nhưng vũ khí vẫn còn cắm trong đầu con hổ kia, xui tận mạng!

"Bệ hạ chớ sợ, ta tới cứu ngài!"

Tiếng nói vừa vang lên người cũng đã lao đến rồi, bóng đen thoáng một cái như một luồng gió xẹt qua bên cạnh Chiến Nam Thành, không nói hai lời, tung quyền ra!

"Bốp."

Tiếng va chạm phát ra kinh động lòng người, tựa như có hai luồng sức mạnh ngàn cân va chạm với nhau, sau tiếng gầm gừ của hổ là tiếng hít thở trầm thấp đè nén, như tiếng nuốt máu xuống ừng ực đang trào ra trong cổ họng.

Chiến Nam Thành sống sót cùng bọn thị vệ ngăn người nhìn nhau, cùng đồng thanh "A" lên một tiếng.

Mạnh Phù Dao đánh một quyền vào cổ họng con hổ đó.

Chỉ một quyền, hổ chết!

Thủ pháp giết hổ này hung hãn và nguy hiểm vô cùng, chưa từng có ai nghe tới, cũng chưa từng có ai nhìn thấy bao giờ!

Chiến Nam Thành cảm kích, khiếp sợ không thôi.

Mạnh Phù Dao thu hồi quả đấm, nắm đấm xuyên qua cổ họng con hổ, ống tay áo nàng đã bị rách toang, răng nhọn của hổ cửa rách tay nàng chảy máu đầm đìa. Nàng vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra, chùi máu trên tay vào y phục, rồi xoay người đi đến bên cạnh con hổ kia rút đao ra, lại xoay người hướng về phía Chiến Nam Thành sắc mặt vẫn còn tái xanh, khom mình hành lễ, "Bệ hạ sợ hãi."

"Mạnh tướng quân... đa tạ người..." Chiến Nam Thành nhìn xác hai con hổ, lại nhìn vết thương trên tay Mạnh Phù Dao đang chảy máu đầm đìa, lòng vô cùng cảm kích.

"Bệ hạ nặng lời rồi, việc này là phận sự của thảo dân." Mạnh Phù Dao mỉm cười, hết sức vui mừng, lúc này bảo vệ vòng ngoài là một nhóm hộ vệ có võ công không thấp lắm, kinh nghiệm thực chiến tương đồng với Ngự lâm quân, hi, khi này nàng đã phát huy tài năng quá mức thượng thừa của mình rồi, thật là oai phong mà.

Sau khi thành công lấy lòng Chiến Nam Thành, Mạnh Phù Dao lấy cớ "Thương thể chưa lành lại dùng sức quá độ", công thần hộ giá giết hổ khiến mọi người ghen tị bỏ đi về phủ, vừa vào đến cửa đã vấy tay gào to, "Bác sĩ thú y, bác sĩ thú y, cứu ta với—"

Ánh sáng trắng chợt lóe lên trước mắt, một cục bông gòn nhanh như chớp vọt qua người nàng, bác sĩ thú y khoác áo khoác trắng lá lượt xuất hiện, ánh mắt yên tĩnh mà hình như có chứa sát khí, ánh mắt ấy không giống với sự từ bi quảng đại của một đại phu, mà tựa như ánh mắt thâm độc sâu hiểm của sát thủ bóng đêm vậy. Mạnh Phù Dao "A" lên, lập tức nhớ mình trước khi đi đã làm chuyện tốt gì rồi, vội vàng bật dậy chạy thực mạng, vừa trốn vừa hỏi Nguyên Bảo đại nhân, "Người làm chuyện tốt gì vậy, sao bác sĩ thú y lại muốn làm thịt người?"

Nguyên Bảo đại nhân huơ tay múa chân đáp, "Chít chít."

Mạnh Phù Dao liền bắt đầu suy tính xem có nên hay không kêu chủ tử của Nguyên Bảo dạy mình ngôn ngữ của nó, đột nhiên một cánh tay nhanh như chớp vươn ra từ trong phòng, khẽ kéo nàng vào lại, "Mạnh Phù Dao, khi nào thì nàng có thể nguyên vẹn đi ra, rồi nguyên vẹn mà trở về?"

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên cúi đầu nhìn người mình, lại ngạc nhiên ngẩng đầu nói, "Có gì thiếu hả? Thiếu cái gì hả?"

Ai đó bị nàng chọc tức đến phải cười, Trương Tôn Vô Cực thở dài thườn thượt, kéo nàng ngồi xuống ghế rồi đi lấy hòm thuốc ra, cúi đầu tỉ mỉ tìm Kim sang dược thích hợp, Mạnh Phù Dao có thể nhìn thấy đôi bờ mi dài của hắn rũ xuống, che đi ánh mắt hết đối dịu dàng xen lẫn xót thương, nhìn thế nào cũng không ngờ rằng đây chính là Trương Tôn Thái tử nổi danh Phiên Vân Phúc Vũ trên đài chính trị, mà ngược lại trông như một thiếu niên điềm tĩnh ôn hòa bên nhà hàng xóm.

Lòng Phù Dao ngập tràn chua xót, đúng lúc đó cánh tay nàng như chợt lạnh, bèn hít khẽ một hơi, Trương Tôn Vô Cực lập tức giương mắt nhìn nàng, "Đau à?"

Đau, nhưng mà không phải đau chỗ đó, mà là tâm ta đang đau.

Mạnh Phù Dao rũ mắt xuống, song lại nhe răng ra cười, trợn to mắt, nói: "Có ma, huynh giúp ta chữa thương rồi nhân cơ hội này giải hận à? Ra tay nặng như vậy!"

"Cao này thoa ngoài da rồi phải xoa bóp mạnh mới thấm sâu vào da, sau này sẽ không để lại sẹo." Trương Tôn Vô Cực không để ý đến nàng, nâng cánh tay nàng lên xoa bóp. Phù Dao chỉ cảm thấy đầu ngón tay hắc như là một lò lửa nhỏ, bóp đến chỗ nào là chỗ đó liền cháy bùng, đốt nóng người nàng, khiến nàng không nhịn được mà muốn trốn thoát, "Được rồi được rồi, cứ việc xoa mạnh đi, tướng quân ta cái gì cũng thiếu, chỉ có sẹo là không thiếu mà thôi, sau này có thể còn nhiều hơn nữa, huynh không thể chữa hết được đâu."

"Thật sao?" Trương Tôn Vô Cực bỗng nhiên bật cười, nàng cảm thấy nụ cười này của hắc có gì đó không đúng lắm, tích tắc nháy dừng lên, đáng tiếc là đã chậm một bước. Cánh tay vừa vung lên đã bị Trương Tôn Vô Cực tóm được, hắc khẽ bóp mạch môn nàng, ngay sau đó nàng liền ngã xuống, Thái tử điện hạ nhanh chóng đặt nàng lên giường.

Ai đó kinh hãi gân cổ hét lên chói tai, "Nguyên Bảo, Nguyên Bảo yêu dấu, mau tới đây bảo vệ, không là chủ tử mi sẽ bị người ta cướp lấy mất trinh tiết đó."

Nguyên Bảo đại nhân hồi hải chạy đến... chủ tử nó bèn quay đầu lại cười với nó, khiến nó lập tức đi đến góc tường vẽ vòng vòng.

"Nguyên Bảo, mi sống bên cạnh người khác càng lâu thì trí thông minh của mi càng ngày càng sa sút, não trở nên đen tối đến mức không còn tí ánh sáng nào."

Nguyên Bảo đại nhân xấu hổ cúi đầu... Nó tu luyện ngàn năm rồi, chỉ một lần lỡ bước sa chân mà đành ôm hận thiên thu vạn cổ, nghĩ lại thật là kinh hãi aaaa...

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ nói một câu đã tiêu diệt thành công thú cưng của mình, hãnh cúi người xuống, trợn to mắt nhe hàm răng trắng sáng bóng loáng cắn Phù Dao một cái, cười nói: "Nghe nói các hạ anh minh thần võ, dũng cảm địch với thiên quân."

Mạnh Phù Dao "A" lên một tiếng.

"Nghe nói các hạ xông vào rừng rậm Trường Hãn, náo loạn Hoàng cung Thiên Sát, đấu với Vân Hồn và Nguyệt Phách, khi bại khi thắng, gãy mất nửa răng, thương tích khắp người, anh phong hào hiệp khiến người ta mê mẩn. Tại hạ nghe nói nên ngưỡng mộ khôn cùng, chỉ mong được trùng phùng, ngày không ăn đêm không ngủ, cầu mà không được, mộng hờn khó an."

Mạnh Phù Dao há to miệng không khép lại được, nước miếng suýt chút nữa đã rơi xuống thành dòng, hãnh hãnh đang nói gì vậy nhỉ? Hãnh hãnh hình như là đang tức giận? Hãnh hãnh làm gì mà tức giận chứ? Hãnh hãnh sao ban đầu không tức giận tự nhiên bây giờ tức giận làm gì?

Trưởng Tôn Vô Cực vẫn nhìn nàng cười, mỗi lúc một dạt dào thăm thiết tình cảm hơn, "Hôm nay hiếm có cơ hội Tướng quân nguyện ý, cho tại hạ xem rõ các vết thương trên người mình có được mỗi khi tướng quân anh dũng giết địch, tại hạ cảm kích vô cùng..."

Hãnh hãnh hãnh hãnh có ý gì vậy? Đầu óc Mạnh Phù Dao ngây ngốc xoay xoay ba vòng mới phản ứng được, "Á! Huynh cời y phục của ta!"

"Không." Trưởng Tôn Vô Cực tiếp tục cười thăm thiết, phản bác lại nàng, "Ta chỉ muốn quan sát vết sẹo của tướng quân mà thôi."

"Có gì khác nhau đâu chứ..." Mạnh Phù Dao rơi lệ, "Tên Trưởng Tôn Vô Cực lưu manh này, huynh mà dám cời y phục ta, ta lập tức sẽ thiến huynh."

"Xoạt-"

Bạo lực, bạo lực quá, Mạnh tướng quân bị Thái tử lưu manh khiến cho ngây dại.

Vị tướng quân nọ liền cảm thấy lưng mình lạnh lạnh, gió lùa vào cửa sổ xuyên qua da thịt, cảm giác này hết sức rõ ràng - y phục nàng chính xác là đã bị cởi ra rồi.

Mạnh Phù Dao lập tức muốn há miệng tru tréo to lên, mà Thái tử nọ lại nhanh tay hơn nàng một tẹo, điểm huyết cam của nàng rồi.

Mạnh Phù Dao bèn cắn đầu gối mình, tưởng tượng nó là gã lưu manh có tên Vô Cực - hôm nay huynh uống nhầm thuốc kích dục hay sao, ban ngày ban mặt lại dám cởi y phục ta... ta cầu cho mười tám đời tổ tông của huynh bị thiến...

Ngón tay lạnh lạnh của người nọ di lên di xuống trên lưng nàng, đầu ngón tay hình như có dính thuốc cao, hơi lạnh và trơn láng, tỉ mỉ dịu dàng xoa lên từng vết sẹo nông sâu lớn nhỏ của nàng, hơi lạnh như nước thấm sâu vào da thịt, mỗi lúc một sâu hơn thêm, sâu đến tận đáy lòng của nàng.

Mạnh Phù Dao cứng đờ, cắn nhẹ môi mình, bàn tay đang nắm chặt cũng từ từ siết lại.

Ánh nắng lả lướt ủa vào từ ô cửa sổ, để lại những vệt nắng nhảy nhót trong không trung và trên nền đất, mềm mại mong manh vương trên vạt áo tím của nam tử, ngón tay của hắn khẽ khàng vuốt lên những vết thương của cô gái đang nằm - này là da thịt trong suốt lóng lánh, này là chiếc lưng cong uyển chuyển tuyệt đẹp, trên đó có những vết thương cũ mới đan xen, màu đỏ nhạt phản chiếu trong đôi mắt đen thẳm mà sâu hun hút của nam tử khiến ánh sáng trong đôi mắt ấy chột như tối lại, nỗi đau đang cuộn lên trong lòng hắn hiển hiện nơi đáy mắt.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, không khí trở nên nặng nề. Phù Dao đột nhiên hơi chột dạ, cũng có hơi e sợ, miệng đang cắn chặt chiếc chăn bông

dừng há ra.

Nàng nghe được tiếng nói của người nọ, ngón tay hằn mân mê, lần lần từ vết thương này đến vết sẹo khác, lâu thật lâu sau mới lạnh nhạt nói: "Phù Dao, nàng luôn hào sảng, ta không cản; nàng luôn liều mạng, mặc dù ta không muốn song ta cũng không ngăn nàng; có điều là, ta không thích nhìn thấy nàng vì người khác mà không biết quý trọng bản thân mình; không thích nàng khi nhìn thấy có một số việc rõ ràng nàng không cần phải làm như thế, nhưng nàng lại quyết tuyệt chọn cách thức nguy hiểm nhất. Nàng muốn ra tay với Chiến Nam Thành, sao lại chọn cách thức làm tổn thương mình như vậy? Nàng nói cho ta biết, có đáng giá hay không?"

Mạnh Phù Dao nước mắt lưng tròng - Ai da, ta đâu có nghĩ nhiều như vậy đâu...

Chỉ là... nàng chợt dạ mở to mắt, hình như là cũng có thể không cần phải để mình bị thương... Mẹ nó chứ, suy nghĩ nhiều như Trương Tôn Vô Cực làm gì, sống như vậy không thấy mệt hay sao hả, bị thương thì bị thương, nghĩ nhiều làm gì.

"Phù Dao, nàng có thể gốc gác liều mạng, nhưng đừng quên yêu quý bản thân mình hơn tất cả, đừng để lại hết vết sẹo này đến vết sẹo khác trên người mình." Trương Tôn Vô Cực thoa thuốc xong thì cất thuốc đi, thông thả điềm nhiên nói, "Nàng có bao giờ nghĩ tới, ta nghe thấy những lời đó của nàng, nhìn thấy những vết thương trên người nàng, sẽ có cảm giác như thế nào không?"

Mạnh Phù Dao rũ mắt xuống, né tránh ánh nhìn của Vô Cực... Được rồi, ta sai rồi, huynh xem ta đâu có tính toán gì với huynh đâu, ca ca đẹp trai, có thể hay chẳng đưa y phục cho ta mặc vào không?

Kết quả người nọ ưu nhã đứng dậy, sửa lại ống tay áo, lạnh nhạt nói, "Ta biết rõ đâu nàng là đầu gối, từ trước đến giờ không nghe lời ai hết, vì để cho

nàng ghi nhớ không quên... Nàng tự mặc y phục nhé."

Hắn thân nhiên đi ra ngoài, để lại Mạnh Phù Dao không ngừng khịt khịt mũi - Huynh điểm huyết ta làm sao ta mặc y phục hả!

Trường Tôn Vô Cực đi tới của đột nhiên dừng lại, Mạnh Phù Dao mừng rỡ, ngỡ là hắn sẽ giải huyết cho nàng, kết quả là hắn đứng tựa vào cửa, giống như vừa chợt nhớ tới điều gì đó, "Đúng rồi, từ nay về sau, nếu nàng còn liều mạng lung tung nữa, ta sẽ làm theo cách này." Nói xong liền đưa tay búng, không chút do dự nghênh ngang rời đi.

Mạnh Phù Dao ấm ức ngẩng mặt nhìn trời – hắn giải huyết cam cho nàng là cố ý buộc nàng cầu cứu Nhã Lan Châu, với tính tình của nha đầu này, nhất định sẽ cười đến nửa tháng mới thôi, nàng muốn quên cũng không được.

Thật tức mà!

Thế nào gọi là người nham hiểm thâm độc, chính là đây!

Khi Nhã Lan Châu nghe thấy tiếng kêu cầu cứu của Mạnh Phù Dao liền hối hả chạy qua, sau khi nàng ấy giải huyết xong thì quả nhiên ôm bụng cười nửa ngày, cười xong vỗ vỗ vai nàng nói, "Muội không thể không nói với tỷ rằng, tỷ rất lưu manh khôn khéo, nhưng vận số lại tốt vô cùng."

Mạnh Phù Dao liếc nàng ấy, nhìn bộ mặt hâm mộ kia, tự mình ôm đầu gối ngồi trong bóng tối lâu thật lâu, thở dài thườn thượt.

Lúc trời gần tối nàng mới bò dậy, nhớ tới hôm qua Vân Ngấn say rượu mà hắn ta lại không thể uống được, sau đó còn bị sốt đến giờ vẫn chưa dậy, bèn xuống bếp nấu canh hạt sen bát bửu, vốn chỉ định nấu một chén mà thôi, lại nhớ đến thần y mặt lạnh hay chữa thương cho nàng, nha đầu Nhã Lan Châu giải huyết cho nàng, Nguyên Bảo đại nhân hám đồ ngọt hay chơi

xấu nàng - bèn nấu luôn một nồi, còn có người nào đó nữa - nàng không biết!

Nàng bưng một nồi canh thật to vào phòng, Vân Ngấn vẫn còn đang ngủ, sắc mặt rất khó coi, hình như đang gặp ác mộng, hơi thở dồn dập mà lại nhẹ tênh, không ngừng giãy giụa, mồ hôi ướt đầm cả trán. Mạnh Phù Dao dứt hẳn uống canh rồi đặt chén xuống, lấy khăn tay lau mồ hôi giúp hẳn, thế nhưng hẳn lại đột nhiên túm lấy tay nàng.

Nàng giật mình hoảng hốt, theo bản năng muốn rút tay lại, song Vân Ngấn lại nắm rất chặt, tựa như một người không biết bơi bị rơi xuống nước bèn nắm chặt chiếc bè gỗ không buông, thậm chí còn dùng cả nội lực. Mạnh Phù Dao sợ nếu mình cử động mạnh sẽ khiến hẳn bị tổn thương chân khí, không thể làm gì khác hơn là đành đứng yên.

Tư thế hai người lúc này hình như hơi mờ ám, Vân Ngấn thì nằm, nàng thì ở trước người hẳn ra sức chống đỡ, thân thể xoay xoay vạy vạy nghiêng sang một bên, nhìn từ góc độ nào cũng thấy như là nàng đang sắp sửa đè lên người hẳn vậy.

Đèn trong phòng đã cạn, hai người đều chìm trong bóng tối, nghe thấy rõ được hơi thở từng người. Mạnh Phù Dao cảm giác như có gì đó không ổn, định bụng đốt đèn lên, lục lọi trong người nửa ngày mới tìm thấy được một khúc đèn cầy, cuối cùng lại làm rơi xuống đất, đành bất đắc dĩ thở dài không thôi.

Trong bóng tối, Vân Ngấn đột nhiên đặt tay mình lên bờ má nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, khiến thân thể Mạnh Phù Dao cứng đờ, vội vàng liều mạng rút tay ra, lại nghe Vân Ngấn nói thật nhỏ: "...mẫu thân..."

Mạnh Phù Dao ngơ ngẩn, nghe được tiếng thở dài của Vân Ngấn, hơi nóng như vương lại trên tay nàng, ấm ướt lành lạnh rồi tan biến.

"...Mẫu thân, người ra ngoài chưa? Mẫu thân bỏ ra ngoài được chưa?"

Ý gì thế nhỉ?

"Mẫu thân đẩy con lên rồi... còn một mình người làm sao có thể lên được..."

"Bùn đất nhiều quá..."

Bùn đất?

Mạnh Phù Dao cứng đờ trong bóng tối, nhìn sắc mặt tái nhợt co giật của Vân Ngấn. Thiếu niên trầm mặc lạnh lùng này từ trước đến nay vẫn âm thầm cất chứa nỗi đau trong lòng, cho đến ngày hôm qua, lúc say rượu gặp được Yến Kinh Trần trong hẻm nhỏ, những kí ức đau đớn in hằn trong tâm trí chợt sống dậy mãnh liệt. Khi Yến Kinh Trần cất tiếng gọi "Đệ đệ" thì cơn ác mộng tưởng chừng ngủ yên đã chậm chạp vùng vẫy rồi tái hiện, mang theo máu và nước mắt.

Phải chăng là... mẹ con bị chôn sống... mẫu thân vì cứu nhi tử mà chết... lẽ nào là thế?

Tay Mạnh Phù Dao run rẩy không thôi, thân thể của Vân Ngấn như vậy, đường đường là Yến gia sao lại để con cháu mình lưu lạc bên ngoài, trở thành con nuôi của người ta, đúng là có nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Vân Ngấn bỗng đưa tay lên bắt lấy những ngón tay run rẩy của nàng, hằn như cảm giác được tâm tình đang chấn động của nàng, ôm chặt lấy cánh tay nàng, lăm bắm, "Ta kéo người lên... ta kéo người lên..."

Mạnh Phù Dao đang khiếp sợ nghĩ tới thân thể của Vân Ngấn, bất ngờ cơ thể bị một cánh tay mạnh mẽ kéo xuống, va vào lồng ngực của người đang nằm, rồi được một vòng tay rắn chắc ôm chặt lấy.

Nàng lập tức giãy giụa, đột nhiên cảm thấy sau lưng như có ai đó đang theo dõi mình, bèn nghiêng đầu nhìn về phía sau, trông thấy người nọ liền

muốn chửi bậy một tiếng -

Trưởng Tôn Vô Cực đang đứng ở cửa, dăm dăm nhìn nàng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Ngự Phong Thành Kỳ

Mạnh Phù Dao bối rối nằm trên ngực Vân Ngấn, nhìn về hướng “Kẻ bắt thông dân” cười tủm tỉm.

Trưởng Tôn Vô Cực không lộ vẻ mặt gì, đẩy cửa, tiến về phía Phù Dao đang cười xòa hì hì, yên lặng nhíu mày.

Hắn nhìn Vân Ngấn rồi đưa tay điểm lên mi tâm của Vân Ngấn, lại liếc mắt nhìn Phù Dao, nói: "Nàng còn định nằm trên người hắn nữa à, thật muốn hắn coi nàng là bùn đất như trong ác mộng sao?"

Về mặt Mạnh Phù Dao như đưa đám, nghĩ thầm người này mắng người mà cũng có phong cách riêng nữa à, mắng nàng là bùn đất ư? Ta là hoa hậu trái đất đó... Nàng từ từ gỡ tay Vân Ngấn ra, ngay lập tức Vân Ngấn huơ tay loạn khắp xung quanh, Trưởng Tôn Vô Cực nhanh chóng điểm huyết đạo hắn, xách nàng qua một bên, nói: "Các hạ dứt canh cho hắn uống rồi, cũng lau mồ hôi cho hắn rồi, cũng ôm hắn an ủi rồi, bây giờ đến lượt tại hạ được dứt canh uống không phải sao?"

Mạnh Phù Dao nghe thấy ai đó nói vậy thì cảm thấy kì quặc vô cùng, trong ánh mắt Trưởng Tôn Vô Cực nhìn không ra hắn đang cười hay không cười, đang vui hay đang giận, nàng cảm thấy có gì đó không hợp tình hợp lý cho lắm, với kinh nghiệm của mình, hình như lúc này hắn có gì đó không được bình thường, đành hậm hực nói, "Uống thì uống."

Nàng lười biếng bưng canh qua chỗ hăn, người nọ lại tiếp tục hành hạ nàng - "Uống ở đây sao? Trong phòng người khác hử?"

Đại gia ngài sao khó phục vụ vậy hử? Còn nữa, sao khắp người ngài lại có mùi gì chua chua thế này? Thật là keo kiệt! Mạnh Phù Dao buồn bực, không thể làm gì khác hơn là ôm nồi canh đi theo sau hăn, thấy Trương Tôn Vô Cực chậm rãi đi vào vườn hoa, hoa trong vườn đang khoe sắc thắm, tựa như thiếu nữ đương độ xuân thì, xanh tươi mơn mớn, quyến rũ yêu kiều, ngập tràn màu sắc, Trương Tôn Vô Cực ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn đá trắng, cất tiếng: "Nơi này được đó, trăng tròn sáng tỏ, có hoa có bướm."

Mạnh Phù Dao trợn trừng mắt - không phải là hăn đang tính sổ vì nàng "phóng túng" nằm trên người Vân Ngấn trong bóng tối đấy chứ? Hừ, đúng là bụng dạ hẹp hòi mà.

Trương Tôn Vô Cực chống cằm nhìn nàng, đột nhiên nói: "Các hạ định dùng mắt đút ta ăn canh ư?"

Bị hăn giày vò hành hạ như một gã sai vặt, nàng oán hận mức một bát canh đầy đẩy tới trước mặt hăn, Trương Tôn Vô Cực nhìn bát canh cười cười, ngẩng đầu nói, "Nàng không biết tính toán gì cả, mức nhiều như vậy không để dành phần cho nàng à?"

Mạnh Phù Dao tức giận la lên, "Ta chính là nữ đầu bếp mệnh khổ nhất thiên hạ!"

Trương Tôn Vô Cực bật cười, từ tốn mức canh ăn, bỗng nói: "Vừa nãy ta tới tìm nàng, không phải là cố ý đến làm gián đoạn hai người đâu."

Mạnh Phù Dao tức tối nói, "Vậy tại sao lúc đến đó nhìn thấy thì huynh lại không nói "Cứ tiếp tục, ta không nhìn thấy gì hết" rồi tránh đi?"

Trưởng Tôn Vô Cực không buồn để ý đến thái độ côn đồ mặt dày của ai đó, nói tiếp, "Bởi vì ta... nhận được tin Phượng Tịnh Phạm đã bị giết chết."

"A!" Mạnh Phù Dao há to miệng.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, lập tức múc canh đút vào miệng nàng, "Trước tiên, khao thiên hạ nữ đầu bếp tôn quý nhất ăn canh."

Mạnh Phù Dao nuốt canh ừng ực xuống, chẳng chút dịu dàng vội vàng kéo ống tay áo của Trưởng Tôn Vô Cực, "Chết? Giết? Á... không phải thật đó chứ?"

"Tin báo truyền về, khi bọn họ thực hiện ám sát ở biên cảnh Thiên Sát thì đụng phải giặc cỏ, trong lúc hỗn loạn Phượng Tịnh Phạm vô tình đã bị loạn tiễn bắn chết." Trưởng Tôn Vô Cực chậm rãi uống canh, ánh mắt suy tư.

"Phượng tử Hoàng tử đâu?"

"Hoảng loạn bỏ chạy, thất lạc với muối muối hăn, sau đó quay lại tìm thi thể Phượng Tịnh Phạm, chỉ thấy một chiếc giày thêu hoa trên bờ đá."

Mạnh Phù Dao nhăn mày, lúc này mới nhận ra giọng của Trưởng Tôn Vô Cực có gì đó khác lạ, "Huynh muốn nói, không nhìn thấy thi thể?"

"Ừ." Trưởng Tôn Vô Cực nhịp tay trên mặt bàn, nhìn về hướng phương Bắc xa xôi, "Xuất hiện biến số, thực hiện kế hoạch ám sát là Ẩn vệ của ta, sở trường của họ là ám sát, trước nay chưa từng thất thủ, nhưng lần này lại xảy ra chuyện như vậy."

"Hả?"

"Bọn họ bị mất đi một phần kí ức."

"Sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực quay sang nhìn nàng, "Bọn họ chỉ nhớ là đã giao tranh với đám giặc cỏ ở Phù Sơn, cho đến lúc Phượng Tịnh Phạm bị trúng tên rơi xuống thiên nhai, nhưng sau đó thì không nhớ gì hết, đều tưởng là mình đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Vậy làm thế nào huynh phát giác ra điểm bất thường?"

"Là thủ lĩnh Ân vệ của ta, bởi vì hắn không yên lòng nên đã tự mình tham gia kế hoạch này, hắn đi theo ta lâu nhất, học được không ít từ ta. Hắn cảm giác có gì đó không đúng, quan sát mọi việc rất lâu, ta đã từng cho hắn một chiếc đồng hồ vàng của Tây Vực, hắn kiểm tra đối chiếu thì phát hiện tất cả mọi người hình như bị mất đi trí nhớ nửa khắc đồng hồ."

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn bầu trời đêm, ánh sao trên trời phản chiếu trong mắt hắn, có nghi ngờ, có lo lắng, nhớ đến kẻ đã xuất hiện trong vòng cuối Đại hội Chân Vũ, chậm rãi nói, "Có lẽ, có một người rất ghét nàng đã xuất hiện, cuối cùng cũng đã xuất hiện, không ngoài dự liệu..."

Mạnh Phù Dao nghiêng đầu nhìn hắn, tò mò hỏi: "Đang nghĩ gì vậy? Ta cứ tưởng trên đời này không có việc gì có thể làm cho huynh lo lắng hết."

"Ta rất may mắn vì có nàng hiểu rõ ta như vậy." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, nhìn nàng bằng đôi mắt sáng rỡ, đến khi ai đó cảm thấy ngưỡng ngừng bèn quay đầu đi, đột nhiên nghĩ đến việc gì đó, "Ta nhớ ra rồi, huynh có một môn võ công, có thể xóa đi ký ức của người khác, khống chế tâm trí của người ta, chẳng lẽ..."

Trưởng Tôn Vô Cực nhàn nhạt cười nói, "Phù Dao, có lúc nàng đúng là rất thông minh."

Mạnh Phù Dao im lặng, một lúc lâu sau nói, "Trưởng Tôn Vô Cực, không phải ta không muốn chia sẻ với huynh, đã quen lâu như vậy, song huynh chưa bao giờ nói với ta lai lịch và xuất thân của huynh, hơn nữa,

huynh có rất nhiều chuyện kì dị nhưng ta chưa từng hỏi qua, chỉ là, huynh muốn vĩnh viễn không nói cho ta biết chuyện gì hết sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực đặt chén xuống, ngồi đối diện với nàng, hai tay nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói, "Phù Dao, tất cả những chuyện mà ta có thể nói với nàng ta đều đã nói hết cho nàng biết, còn những chuyện ta không nói với nàng, bởi vì những chuyện đó đều bất lợi với nàng."

Hắn khẽ thở dài, "Ta nghĩ, ta phải tự mình đi đến Phù Phong một chuyến..."

"Không cần đi!"

Một giọng nói truyền đến, âm thanh như sóng nước lăn tăn, hình như vọng xuống từ đỉnh đầu, lại hình như truyền đến từ phía chân trời xa xăm, hai tiếng "Vô ích" loáng thoáng như gió thổi.

Ánh mắt Trưởng Tôn Vô Cực chợt thay đổi, hắn bỗng nhiên đẩy nhẹ Mạnh Phù Dao ra, tay đè xuống mặt bàn đá.

Ngay sau đó, Phù Dao liền nhìn thấy trên mặt bàn đá đột ngột sinh ra một cái khe nứt.

Kẽ hở kia vô thanh vô tức thành hình hiện ra, ban đầu chỉ là một đường mờ, như quang ảnh của ánh trăng, sau đó thì càng lúc càng sâu và to, cứ lan rộng không ngừng. Giọng nữ vang lên như đang cười, âm thanh hết sức trong trẻo, "Sư huynh thật biết hưởng thụ, ta đường xa đến đây, không mời ta một chén sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực điểm tay lên mặt bàn, khe nứt đột nhiên dừng lại, hắn nhướng mày, cười nhạt, "Thái Nghiên, người không ăn thức ăn vật."

"Thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao, có điều, canh hạt sen tâm thường đó ta không thèm ăn."

Lời vừa dứt, "Ầm" một tiếng vang, bàn đá bể nát, những mảnh đá vụn bay đầy trời, nhanh như tia chớp cuộn lại thành một luồng khí lực xám trắng, bắn thẳng vào ấn đường của Trưởng Tôn Vô Cực.

Trưởng Tôn Vô Cực phát ống tay áo chắn trước người Phù Dao, ngăn những mảnh đá vỡ kia gây thương tổn cho nàng, hắn chỉ vừa vung tay đã cắt đứt luồng khí lực "Thạch xà" kia làm thành hai đoạn.

"Thạch xà" bị chặt đứt đoạn giữa không trung, ngay tức khắc sắp xếp trở lại, đột ngột biến ảo thành một cái quạt đá, quạt thẳng về phía Trưởng Tôn Vô Cực.

Trưởng Tôn Vô Cực vẽ một đường trong không trung, nước canh trong chén bỗng hóa thành những hạt châu trong suốt, tự động xâu lại thành một chuỗi, sau đó lại tách ra, bắn thẳng về phía chiếc quạt đá, khiến nó vỡ vụn hóa thành bụi.

Hắn cười nhạt, "Cho người ném thử một chút canh."

Thái Nghiên hừ lạnh, vung tay lên, luồng khí lực đá kia liền hóa thành hình Rồng như thể xé mây cưỡi gió từ trên cao lao thẳng xuống; rồi lại hóa thành Giao Long từ dưới biển sâu tung mình bay vọt lên, biến ảo thành muôn hình vạn trạng tấn công Vô Cực từ khắp các góc độ, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc quỷ dị hoặc hung mãnh, xảo trá tấn công tất cả các điểm yếu của Trưởng Tôn Vô Cực. Tuy nhiên Trưởng Tôn Vô Cực không khó khăn lắm để đối phó, trước sau hắn chỉ dùng nước canh trong chén làm vũ khí mà thôi. Hoặc là biến thành hạt châu, xâu thành chuỗi hay tách biệt từng hạt, xếp thành trận, biến ảo khôn lường khắp không gian rộng lớn.

Dù chỉ là những hạt châu nhỏ như khí lực vô cùng mạnh mẽ, hắn vẫn ngồi tại chỗ cũ, lạnh nhạt nói: "Chúc mừng sư muội, thì ra đã đại công cáo thành Thần Pháp."

"Đúng vậy, tiếp theo người, ta đã luyện được Thần Pháp." Giọng nói Thái Nghiên lúc này lại thay đổi, vừa nhẹ nhàng lại vừa chán ghét, "Luôn luôn là người tiếp theo, sau người... Trường Tôn Vô Cực, ta nghĩ, nếu không có người, thì ta là người đứng đầu, đúng không?"

Nàng ta nhẹ nhàng búng đầu ngón tay, trên đất bằng chột dấy lên một luồng gió cuồn cuộn hung hãn, cuốn bay đất đá khắp trời, nhằm thẳng vào lồng ngực Trường Tôn Vô Cực!

"Nếu không có người, thì ta chính là người duy nhất, Thái Nghiên, người nói đúng không?" Trường Tôn Vô Cực bình tĩnh nói, búng tay một cái, những hạt châu xâu thành một chuỗi, bắn ra như chớp giạt, thẳng tắp về phía người của Thái Nghiên.

"Rầm!"

Rất khó có thể tưởng tượng trên đời này lại có một trận đấu đẹp mắt và kì dị đến vậy - biến ảo khôn lường, muôn hình vạn trạng đẹp đến kinh tâm.

Mạnh Phù Dao ngồi nhìn chăm chú hai người giao đấu, mê mẩn đến lóa mắt, nhiệt huyết sôi trào, nàng đã đạt đến cấp thứ ba của tầng thứ sáu Pháp Cửu Tiêu, trước nay chưa từng luyện qua pháp thuật, hôm nay tận mắt chứng kiến Trường Tôn Vô Cực và Thái Nghiên đấu với nhau, khiến nàng mở rộng tầm mắt.

Người nàng đầy bụi trắng xóa, hưng phấn nhìn chăm chăm Trường Tôn Vô Cực và Thái Nghiên, chuyên tâm học lõm, ngón tay vô thức cũng khẽ búng ra, không để ý Thái Nghiên đang đứng trên mái hiên bỗng dưng liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo khôn cùng.

"Bốp!"

Má Mạnh Phù Dao đột nhiên nóng lên, đỏ bừng, người nghiêng về phía sau, lúc này mới nghe Thái Nghiên trên cao lạnh lùng nói, "Bọn chuột nhắt

lại dám học trộm thần nghệ, đáng chết!"

Trưởng Tôn Vô Cực bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt như một ngọn lửa cháy hừng hực!

Mạnh Phù Dao đưa tay lên sờ mặt mình, cảm thấy bên mặt nóng như lửa đốt, một bên mặt đã sưng tấy lên, liền tức giận hằm hằm.

Tát ta? Có người dám tát ta?

Bà cô đây đã sống qua hai kiếp, cộng tuổi lại cũng mấy mươi rồi, chưa từng bị ai tát tai bao giờ!

Đánh người không đánh mặt, muốn chết sao!

Nàng tung mình lên cao, không nói lời nào đã xông tới.

Nhưng mà có người còn nhanh hơn cả nàng, Trưởng Tôn Vô Cực đang ngồi thẳng tắp tại chỗ đột nhiên chuyển động, thoắt cái đã bay sang mái hiên đối diện, người còn đương giữa không trung đã phất tay áo, một nửa mái hiên bề nát rơi xuống vang lên ầm ầm, Thái Nghiên ngồi trên đó đang hết sức chăm chú chờ hăn xuất chiêu, không hề đề phòng, chẳng ngờ hăn lại đánh úp từ dưới lên, khiến nàng ta rơi xuống bên dưới, người còn đương giữa không trung đã lật mình, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, cất tiếng hừ lạnh, muốn đánh trả lại. Lúc này Trưởng Tôn Vô Cực đã đứng trên mái hiên, từ trên cao nhìn xuống, phất ống tay áo, Thái Nghiên cả kinh theo bản năng lui về phía sau, kết quả là đụng phải song cửa sổ, cửa sổ gãy lìa phát ra tiếng vang ken két, nàng ta đành phải xông đại về phía Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao xắn tay áo xông lên, hai người đối mặt nhau, nàng định tát Thái Nghiên một cái thật mạnh, song Thái Nghiên lập tức nghiêng đầu, thân thể đột nhiên trườn về phía sau nàng, cười lạnh lẽo, "Dựa vào người mà cũng muốn đánh ta?"

Lời vừa dứt thì bóng áo tím chợt lóe lên, ngay sau đó "Bốp" một tiếng, một cái tát tai nẩy lửa!

Giọng Trưởng Tôn Vô Cực đờm vẻ cười, vang lên: "Ta đánh cũng như nàng ấy đánh, giống nhau."

"Trưởng Tôn Vô Cực, người cậy mạnh, vô sỉ, cùng người khác liên thủ đánh ta!" Thái Nghiên vuốt mặt, giận quá hóa cười, "Người có xấu hổ hay không?"

"Người đã học đánh lén rồi, sao ta lại không thể học cách vây công người chứ?" Trưởng Tôn Vô Cực lạnh lùng nhìn nàng ta, "Thái Nghiên, người và ta đấu với nhau nhiều năm như vậy rồi sao không chịu chấm dứt, chuyện đó ta cũng mặc kệ, nhưng mà ta cảnh cáo người... nếu như người dám giận chó đánh mèo khiến người khác bị thương vô tội, thì ta cũng không ngại tự tay giết chết đồng môn đâu."

"Trưởng Tôn Vô Cực, ta cũng nói cho người biết, chỉ cần người ở đây một ngày, ta vẫn sẽ đấu với người đến cùng." Thái Nghiên đột nhiên cười rất tươi xinh đẹp, "Nếu thần công ta đại công cáo thành, các sư tôn sẽ cho phép ta tái nhập hồng trần, như vậy ta có thể ngày ngày theo phá đám người. Việc người muốn hoàn thành, ta sẽ phá hỏng; người người muốn bảo vệ, ta sẽ tổn thương. Ta muốn chứng minh cho các sư tôn thấy, người nào mới thật sự là giỏi nhất!"

Nàng ta chỉ vào Mạnh Phù Dao, "Như việc này, hôm nay cái tát tai này là khởi đầu, về sau nếu tâm tình ta không tốt, có thời gian, ta sẽ đến tát tai nàng ta mọi lúc mọi nơi."

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm nàng ta - ác độc hơn cả nàng...

Vóc dáng Thái Nghiên chỉ như một cô bé mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt như một cục bông phấn, hơi mập mập, nếu không nghe thấy giọng nói

và nhìn thấy đôi mắt sáng như thần quang, thì sẽ lầm tưởng nàng ta chỉ là một bé gái mập mạp xinh xắn dễ thương.

Dáng dấp Thái Nghiên dĩ nhiên không xứng với Trưởng Tôn Vô Cực rồi, hình như nàng có vẻ hợp với hãn hơn thì phải?

Thái Nghiên vờ như không thấy ánh mắt kì quái kia của Phù Dao, mà hình như cũng không để ý đến tướng mạo khác thường khiến người khác để ý của mình, nàng ta sờ mặt mình, nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, lạnh lẽo cười.

Trưởng Tôn Vô Cực nhàn nhạt nhìn nàng ta, trong ánh mắt chỉ có sự chán ghét và mệt mỏi, dường như hãn lười phải cãi vả với Thái Nghiên, chỉ ngăn Mạnh Phù Dao lại, Nguyên Bảo đại nhân ngủ suốt trong ngực hãn từ đầu đến giờ đột nhiên thò đầu ra, ngạc nhiên nhìn Thái Nghiên rồi lập tức kinh hãi kêu lên: "Chít chít!"

"Chít chít!"

Tiếng kêu này không phải của Nguyên Bảo đại nhân, trong tay áo Thái Nghiên cũng đột ngột thò ra một con chuột, giống hệt như Nguyên Bảo đại nhân vậy, thậm chí còn mập hơn Nguyên Bảo ba phần, lông trên người nó bóng mượt đen nhánh, sáng lóng lánh, vừa nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân thì hai mắt nó liền phát sáng như đèn pha, vỗ tay kêu "Chít chít!"

Nguyên Bảo đại nhân lập tức rút đầu vào trong, chui sâu vào trong y phục của Trưởng Tôn Vô Cực - ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy chi hết...

"Hắc Nguyên Bảo" không chịu bỏ cuộc, cái chân mập mạp của nó cứ đạp liên tục, như muốn nhảy vọt ra ngoài - "Chít chít, chít chít!" Thái Nghiên cau mày nắm đuôi nó kéo lại, "Trên Châu! Trên đời này có cả một đồng chuột mập, con kia là con xấu nhất đấy!"

Nguyên Bảo đại nhân tức giận không biết để đâu cho hết, lập tức lại chui đầu ra, rưng rưng phản bác, "Chít chít!"

Hắc Trân Châu cũng lệ nóng doanh tròng, quay đầu lại mắng Thái Nghiên: "Chít chít!"

...

Mạnh Phù Dao quên bém cái tát tai kia, chỉ ôm đầu trừng mắt nhìn chẳng chớp, trời ạ, thế gian này sao mà lắm yêu nghiệt vậy, còn có cả Hắc Nguyên Bảo kia!

Cuối cùng Thái Nghiên đưa tay kéo Hắc Trân Châu vào trong ống tay áo - Hắc Trân Châu tức giận cứ mắng chủ tử mình, thậm chí còn đánh rắm không thể nào ngửi nổi.

Nàng ta lạnh lùng nhìn Trương Tôn Vô Cực, khóe mắt liếc thấy đám người Vân Ngấn và Tông Việt đang chạy tới, bèn không nói hai lời lập tức xoay người rời khỏi.

Trương Tôn Vô Cực nhìn bóng lưng nàng ta, đột nhiên hỏi: "Người đó đâu?"

"Người có bản lĩnh sẽ tìm thấy ả, chính ta đã giết ả." Thái Nghiên nhếch miệng cười, bất ngờ tiến đến gần, kề vào tai hắc nói thật nhỏ: "Sư huynh ta là bậc kì tài Hậu vô lai giả(*), nhưng mà ta nói nè, hình như người đã bị tụt hậu rồi thì phải..."

(*) Hậu vô lai giả: Người trước, kẻ sau không ai bằng.

Nàng ta cười ha hả, không đợi Trương Tôn Vô Cực trả lời đã vung ống tay áo, đi trên bờ tường như đi trên mặt đất bằng, rồi tung mình bay lên nóc nhà, thân hình vững chắc mà lướt đi như gió thoảng.

Chẳng hề phát ra tiếng động nào, cũng chẳng để lại dấu chân nào.

Tất cả mọi người đều trầm ngâm nhìn nữ tử có thân hình bé nhỏ mà võ công siêu phàm tuyệt đỉnh, khinh công chẳng giống người thường, Phù Dao đột nhiên ngồi xổm xuống đất, nhặt lấy mấy viên đá vụn, giơ tay lên ném.

"Người đừng có mà khoe khoang, giả bộ!"

"Bụp"

Mấy viên đá vụn trúng lên lưng Thái Nghiên, tỏa ra màn bụi trắng xóa, Thái Nghiên đâu ngờ Mạnh Phù Dao lại vô sỉ đến vậy, suýt chút nữa đã mất thăng bằng, gắng gượng hết sức mới giữ vững được tư thế vững vàng và phong phạm của một cao thủ, quang ảnh lóe lên như ánh chớp rồi biến mất tăm.

Mạnh Phù Dao vỗ đùi cười ha hả, "Cô nương ta biết khinh công của người giỏi lắm mà, nhưng không ngờ người lại khờ khạo như vậy? ha ha..." Nàng đưa tay sờ lên mặt mình, lông mày liền dựng lên.

"Ta không có bỏ qua cho người đâu!"

"Trưởng Tôn Vô Cực ời Trưởng Tôn Vô Cực à..." Phù Dao nằm bò, ngẩng đầu lên nhìn Trưởng Tôn Thái tử, kéo má hăn ra hỏi: "Ta tự nhiên xui xẻo bị người nào đó ở trên trời rơi xuống đánh, sao huynh không giải thích bằng chứng lại xuất hiện một vị sư muội ở đâu ra hả?"

"Thái Nghiên là con gái của sư thúc ta, tính tình vô cùng hiếu thắng." Trưởng Tôn Vô Cực cười, vén tóc nàng ra, nhìn năm ngón tay trên mặt nàng đã nhạt đi, "Nàng ta nhập môn trước ta, là người có tư chất thiên bẩm, được sư phụ coi trọng nhất. Sau đó ta nhập môn, sư tôn nhìn trúng ta, thế nên nàng ta dần dần chán ghét ta, nàng cũng nhìn thấy đấy, hể có cơ hội là đối đầu với ta, chính là như vậy đấy."

"Sao nàng ta chỉ cao như vậy thôi, đã xảy ra chuyện gì? Là do luyện Thần công sao?"

"Không phải, là do Thái Nghiên quá hiếu thắng nên luyện Xá nữ công. Xá nữ công tổn hại thân thể con người vô cùng. Theo thông thường thì sau mười lăm tuổi mới thích hợp luyện, nhưng bởi vì nàng ta luôn muốn đứng đầu mà mười hai tuổi đã luyện rồi, kết quả là chiều cao của nàng ta vĩnh viễn dừng lại ở tuổi mười hai, nói ra cũng rất đáng thương, may là nàng ta không cảm thấy như vậy, nàng ta cho là những cô gái cao hơn mình đều là những cô gái xấu xí."

Mạnh Phù Dao phì cười thành tiếng, "Ai da, tại sao nàng ta cứ muốn đối địch cùng huynh?"

Đôi người nàng xoay chuyển loạn xạ, lòng nghĩ, đây không phải là cách thức theo đuổi ngược đó chứ? Nàng nhớ kiếp trước khi còn bé, có cậu bé trai theo đuổi nàng bằng cách cứ giật bím tóc nàng, chọc giận nàng khóc hoài.

Trưởng Tôn Vô Cực như nhìn thấu lòng nàng, thở dài một tiếng, nói thật nhỏ: "Tóm lại là, cuộc đời này của ta, ngoại trừ nàng ra, vạn bất đắc dĩ cũng sẽ không cưới ai khác hết."

Mạnh Phù Dao nhìn trời nhìn đất nhìn Đông nhìn Tây, ta không nghe thấy chi hết đó...

"Ngủ đi." Trưởng tôn Vô Cực vỗ vỗ nàng nói: "Nếu như nàng không ngủ được, ta không ngại ngủ cùng nàng..."

"Ta buồn ngủ quá!" Mạnh Phù Dao như một làn khói chạy trở về phòng, còn nhanh hơn cả thỏ.

Chỉ còn Nguyên Bảo đại nhân ở lại với Trưởng Tôn Vô Cực, bốn mắt nhìn nhau, một hồi lâu sau Nguyên Bảo đại nhân cũng cất tiếng thở dài

thườn thợt.

A. .. Hắc Trân Châu à, sao mi lại mập ú lên như vậy...

Mạnh Phù Dao vào cung gặp Chiến Nam Thành, hai người vừa gặp mặt đã cười rạng rỡ với nhau, ánh mắt Chiến Nam Thành lóe sáng, hỏi nàng: "Chuyện đó là do người làm sao? Ta với người thân thiết, người cứ nói đi, trăm tuyệt đối sẽ giữ bí mật."

Nàng híp mắt cười, "Bệ hạ, chuyện xảy ra đêm đó ở Phù Sơn, lúc ấy thảo dân vẫn còn ngồi ở tửu lâu uống rượu, thiết nghĩ Bệ hạ cũng biết, nếu như có thể, thảo dân rất hy vọng mình làm chuyện này."

Chiến Nam Thành cười ha hả, cảm thấy thân thiết với Phù Dao hơn. Nàng móc ra một tờ giấy, thậm thà thậm thụt đưa cho Chiến Nam Thành xem, "Bệ hạ, đây là chứng cứ phản tặc!"

Chiến Nam Thành vừa xem qua liền biến sắc.

Chữ trên tờ giấy viết ngoằn ngoèo, "Thương Long khởi binh, ngự phong thành kỳ!"

Chiến Nam Thành vò tờ giấy, dấm tay lên ngự án, rồi lại chấp tay đi tới đi lui, cúi đầu trầm ngâm dường như rất tức giận, vừa tức giận lại vừa do dự.

Mạnh Phù Dao vờ như không biết, ngây thơ ngốc nghếch hỏi y, "Ta không biết ám ngữ, nhưng nghe khắp nơi truyền như vậy đó, Bệ hạ có biết chưa?"

"Chỉ là hạng tiểu tốt cuồng vọng vô tri mà thôi." Chiến Nam Thành đột nhiên dừng lại đứng trước mặt nàng, lâu thật lâu sau mới nói, "Mạnh tướng quân, người buồn bực vì không có đất dụng võ, nguyện vọng ở Thiên Sát kiến công lập nghiệp, có còn hay chăng?"

Mẹ nó chứ, cuối cùng người cũng chịu nói câu này ra sao!

Đáy lòng Mạnh Phù Dao rưng rưng khóc, vẻ mặt thì trái ngược lại hờ hững không thôi, lập tức nói, "Hay lắm, vài ngày trước thảo dân đã từ quan ở Vô Cực, bây giờ rất muốn ra trận, tốt nhất là đi ra tiền tuyến đánh nhau với nghịch tặc, như vậy mới sáng khoái!"

"Người là nhân tài, sao lại phải chịu khổ làm binh lính chứ?" Chiến Nam Thành vung tay áo lên, "Bây giờ người hãy làm Phó thống lĩnh ở Hoàng doanh, phụ trách quân báo, tuy chỉ là tứ phẩm, song tương lai sau này sẽ trở thành một đại tướng quân."

"Vi thần tuân chỉ!"

Thiên Sát Thiên Thu năm thứ bảy, chiến hỏa bùng cháy, Thương Long quân đẩy binh khởi loạn.

Kể từ khi từ biệt ở Bàn Đô, cả mấy tháng nay không có tin tức của Chiến Bắc Dã, không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng đã chấn động thiên hạ.

...

Mùng 3 tháng 8, đại quân Thương Long tiếp cận biên giới Thiên Sát, thế như chẻ tre đánh vào Bàn Đô, khí thế ngút trời, mây mù vần vũ, báo hiệu một cuộc đại chiến sắp sửa bắt đầu.

Đêm mùng 3 tháng 8, trên đồi cao lộng gió, một nam tử cười hắc kị nhìn về hướng Kinh thành xa xôi trước mắt, bóng hắt dưới ánh trăng hiên ngang sừng sững như một pho tượng.

Gió mây cuộn cuộn, thổi tung chiến bào màu đen có thêu hình ngọn lửa đỏ như mây, bay múa cuồng dã.

Ánh trăng trên đỉnh đầu nhuộm vàng bóng hình hắt, chiếu rọi vào đôi mắt đang dõi nhìn về phía Kinh thành, trong đôi mắt ấy cất chứa sự thâm trầm mà tràn đầy nhớ nhung da diết.

Phù Dao... Ta dùng thời gian hai tháng, tốc chiến tốc thắng đánh vào Thiên Sát... để được gặp nàng...

Nàng... vẫn khỏe chứ?

Lúc này.

Tin tức Liệt Vương khởi binh dấy lên chiến hỏa ở Bàn Đô kinh động thất quốc, không ai còn nhớ đến vị nào đó đã đạt được chức quán quân Đại hội Chân Vũ, đường đường là người của Vô Cực quốc, vậy mà hiện tại bỗng dưng trở thành Phó thống lĩnh Hoàng doanh quân báo của Thiên Sát.

Không ai xâu kết hai chuyện này lại với nhau, không người nào thắc mắc vì sao như thế, không phe phái nào có thể ngờ được mối quan hệ giữa vị Phó thống lĩnh kia và Liệt Vương điện hạ, cũng không một ai có thể đoán được kết quả của đại cuộc sẽ như thế nào.

Đêm mừng 3 tháng 8, Bàn Đô, trăng lạnh gió mờ.

Tối nay nàng uống quá nhiều rượu, đi xiêu xiêu vẹo vẹo, đụng cây liền kêu mỹ nhân ơi, đụng tường liền kêu trai đẹp à, chỉ khổ cho Thiết Thành và Diêu Tấn, vừa kéo vừa lôi cũng không lôi kéo được nàng.

Mạnh Phù Dao từ Hoàng cung trở về phải đi qua một con hẻm nhỏ rất đông người qua lại, đột nhiên đến cuối ngã rẽ con hẻm nàng va phải một người.

"Ai da, mỹ nhân! Phù Dao bịt mũi nhắm mắt lại nói xin lỗi, "Ca ca à, không phải ta cố ý đụng vào ngực của huynh đài đâu..."

"Phù Dao - - chạy mau!"

Giọng nói cực thấp, nhẹ như gió thoảng truyền vào tai Mạnh Phù Dao.

Nàng ngẩn ra, thoáng mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn, người nọ đã lướt qua nàng rồi, tựa như gió thoảng vậy, biến mất trong nháy mắt ở chỗ sâu trong con hẻm, chỉ để lại hơi thở nhàn nhạt quen thuộc, đượm hương vị của ánh nắng mặt trời mà nàng đã từng lưu luyến.

Đôi người nàng như đen thêm mấy phần.

Ngay sau đó nàng liền phát giác, tối hôm nay hết sức nóng bức, trời chuyển mưa nhưng lại không mưa nổi, trong không khí có mùi khói thuốc nhàn nhạt, lẫn quần không tan bao trùm khắp con hẻm.

Còn trên đỉnh đầu nàng, không biết từ lúc nào thì đã không còn thấy ánh trăng đâu nữa.

Phù Dao bỗng tung mình lên cao.

Nàng bay lên cao, giơ chân đá Diêu Tấn bay ra ngoài, Diêu Tấn không kịp phòng bị, bị bắn đi như con diều đứt dây, khinh công của hắn cực giỏi, bèn nghiêng người giữa không trung, đạp chân lên mặt tường của con hẻm.

Thế nhưng, không thể thoát được.

Khói xám bao trùm, sắc trời tối sầm rồi lại sáng, khói xám xen lẫn màu vàng nhạt lan tỏa khắp bốn bề.

"Giết - -" !

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Thiên Thượng Nhân Gian

Yên Sát!

Lão già chết bầm này đã chữa thương lành rồi hả? Thế mà lại không để ý đến thân phận, phục kích trong hẻm tối này để giết nàng!

Đáy mắt Mạnh Phù Dao lóe lên nét khinh bỉ - dù cho tính tình của Thập cường giả có cổ quái đến đâu chẳng nữa, nhưng cũng có sự đặc biệt, có phong thái của Tông sư. Còn lão Yên Sát này, đứng trong hàng ngũ Thập cường giả thật sự làm mất mặt họ, phải thanh trừ!

Khói xám càng lúc càng đậm, loáng thoáng phát ra tiếng cười buốt tai. Hàng mày Mạnh Phù Dao dựng thẳng lên, mắng to, "Con quạ đen nhà nào học gáy vậy, muốn người ta thức dậy đánh chết à?"

"Nha đầu không biết sống chết là gì." Yên Sát cười khè khè, tiếng cười chột xa chột gần, "Lão phu gần đây có việc lộn xộn nên trì hoãn, hôm nay mới có thời gian tới lấy mạng của người cho sáng khoái, tự sát đi."

"Được." Mạnh Phù Dao chau mày, say khướt, ném viên gạch về phía Yên Sát, "Chết sáng khoái chút, dùng cái này đập đầu người đi."

"Hừ!"

Khói vàng cuộn cuộn bốn bề như gió lốc trên sa mạc cát vàng, từ trên trời đổ ập xuống, từ dưới đất dâng trời lên bao phủ khắp xung quanh Phù

Dao và những hộ vệ phía sau nàng, cơn gió lốc này như một đàn kiến vừa tanh hôi vừa hung tợn muốn gặm nhấm tất cả mọi thứ.

Dù vậy, Mạnh Phù Dao cũng không trốn chạy.

Nàng bỗng ngẩng đầu, mỉm cười kì quái, loáng cái ánh mắt trở nên vô cùng sáng rỡ, như ánh mặt trời xua tan mây mù, nào còn vẻ nhếch nhác xiêu vẹo của kẻ say rượu ban nãy?

"Lão cẩu, người chết đi!"

Tiếng quát vừa dứt, nàng đột ngột đánh ra một quyền vào vách tường của con hẻm, phát ra tiếng ầm vang dội, vách tường rung chuyển, tiếp đó nàng liền đạp thêm một cước lên vách tường kia, bức tường đổ sụp xuống đất tạo ra một hố sâu, Phù Dao và hộ vệ nhảy xuống đó, cười to nói, "Gậy ông đập lưng ông!"

Yên Sát giận dữ rống lên.

"Vô sỉ!"

Mạnh Phù Dao vô sỉ mỉm cười, đưa tay lấy vũ khí đã chuẩn bị sẵn sàng, cùng các hộ vệ nhảy lên khỏi hố - tận dụng thời cơ này quyết chiến với Yên Sát một phen.

Thiết Thành bắn pháo sáng lên trời, khói vàng chột sáng chột tắt, bóng hình Yên Sát thoáng hiện ra.

Mạnh Phù Dao, Thiết Thành, Diêu Tấn và các hộ vệ phối hợp với nhau tấn công Yên Sát khắp bốn phía, một nhóm hộ vệ khác vội vàng triển khai vũ khí. Một chiếc hộp đen có chứa ngàn vạn viên đạn sắt hiện ra, nhằm vào người Yên Sát, hiệu lệnh vừa cất lên, một ngọn lửa lóe sáng, tiếp đó chiếc hộp sắt đen kia nổ tung phát ra tiếng ầm ầm vang vọng, vô số viên đạn sắt được bắn ra.

"Giết!"

Những viên đạn sắt tuôn trào rơi xuống như mưa, lóe lên sắc đen quỷ dị, rất nhanh sau đó, máu tươi cũng bắn ra tung tóe.

Yên Sát đứng đó, trên người có vô số lỗ thủng chảy tràn máu tươi, nhuộm đẫm chiếc áo có màu sắc vẩn đục của lão. Sắc mặt Yên Sát tái xanh, khói xám trên mặt lão lúc đậm lúc nhạt, lão ta đã hai lần bị thương dưới tay Mạnh Phù Dao, thật sự nổi giận vô cùng, như thể sắp sửa tung ra sát chiêu cuối cùng rồi.

Nhưng Mạnh Phù Dao dĩ nhiên sẽ không cho ông ta cơ hội ấy.

Nàng cười thấp, Thí Thiên đao chợt lóe lên, mang theo ánh vàng nhàn nhạt của trăng và cuồng phong quét tới.

Gió nổi lên, nguyệt trầm nhật thăng!

Mạnh Phù Dao hóa thành quang ảnh, chuyển động khắp xung quanh, tấn công vào mục tiêu duy nhất - Yên Sát!

Yên Sát không còn là đối thủ của nàng nữa.

Vết thương trên người lão ta có độc, là kịch độc!

Thiết Thành muốn xông lên trợ giúp nàng, bị Phù Dao tròn mắt ngăn lại, "Mẹ nó chứ, bộ dáng lão ta thành như vậy rồi mà ta còn không đánh lại sao hả, vậy ta sống làm gì chứ!"

Trong lúc giao chiến khốc liệt nàng nhìn thấy, trên mái hiên đối diện có một người áo tím đang nhàn nhã ngồi, ống tay áo rộng bay bay trong không trung, lại còn rảnh rang che dù, trên đùi hảnh là một cục bông gòn màu trắng, lông bay phất phơ, một người một chuột dăm dăm nhìn nàng.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, an tâm chiến đấu.

Yên Sát và Mạnh Phù Dao chiến đấu dưới trời mưa thu lá tả, lão ta đã bị thương khắp người lại còn trúng phải kịch độc, thân tàn kiệt lực.

Chiêu thứ 328.

Yên Sát bị Mạnh Phù Dao giết chết.

Một người trong hàng ngũ Thập cường giả vang danh thiên hạ suốt ba mươi năm, là một nhân vật truyền kỳ, thế nhưng lại bất ngờ bị giết chết ở một con hẻm nhỏ, vào một ngày mưa thu, trong tay một nữ tử mười tám tuổi.

Yến Kinh Trần đứng trong bóng tối nhìn thấy tất cả, hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt ngập tràn ảm đạm - chậm rãi xuyên qua màn mưa, rơi xuống trên thi thể của Yên Sát.

Đó là sư phụ của hắn, là ân nhân cũng là kẻ thù của hắn, hắn cho là cả đời mình cũng không thể nào thoát khỏi sự ràng buộc, thoát khỏi sự dơ bẩn và đau khổ, vậy mà hôm nay, nàng đã giải thoát cho hắn.

Hắn đã được giải thoát, hắn biết khổ tâm của nàng - nàng đã giết thê tử hắn, nên đã giết chết cơn ác mộng của hắn để bồi thường.

Nhưng còn hắn, từ nay về sau vẫn tiếp tục lẫn lẩn trong đau khổ, hay là sẽ quên?

Yến Kinh Trần đứng trong mưa, y phục ướt đẫm, hắn nhìn thấy Phù Dao, nhìn thấy nàng ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt cất chứa nét cười của nàng nhìn nam tử đang vừa hạ xuống từ trên mái hiên đối diện, ánh mắt đó vừa mềm mại vừa ngập tràn hân hoan, ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

Nam tử kia che dù, khẽ nghiêng người mỉm cười nhìn nàng dịu dàng hết cỡ, ánh mắt trầm tĩnh mà bao dung, như biển rộng mênh mông không bờ không bến.

Ánh mắt họ tương giao.

Yến Kinh Trần đột nhiên cảm thấy mình bỗng như nhỏ lại, hóa thành hạt bụi trong chốn thiên địa phù du.

Hắn im lặng đứng trong mưa, lâu thật lâu sau mới chậm chậm đi về hướng thi thể của Yên Sát, hắn lướt qua người Phù Dao mà không quay đầu lại, ngồi xổm xuống ôm lấy thi thể.

Thân thể già nua ở trong lòng hắn mềm nẫu bất động, sẽ không bao giờ có thể tổn thương hắn được nữa, mà những oán hận dây dưa chẳng dứt, cuối cùng cũng theo thi thể trong tay hắn, trở về với cát bụi.

Yến Kinh Trần ôm xác Yên Sát, bất luận thế nào họ cũng là thầy trò, hắn có trách nhiệm chôn cất ông ta.

Hắn ôm Yên Sát cất bước bỏ đi, từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại.

Mạnh Phù Dao đứng yên một chỗ, nhìn bóng lưng kia dần dần chìm vào màn đêm, đáy mắt bình tĩnh lóe lên tia sáng sắc bén.

Yến Kinh Trần, ân oán hôm nay kết thúc, chỉ mong con đường sau này người sẽ đi thật tốt.

Thiên Sát Thiên Thu năm thứ 7.

Đêm mùng 3 tháng 8, Đại tướng của Thiên Sát dẫn quân xuyên đêm đến sông Nghi Thủy, định tập kích Thương Long quân, quân cảm tử vừa mới vượt sông lên bờ thì đã đụng phải Hắc Phượng kỵ trùng trùng điệp điệp, trường thương sắc lạnh dày đặc tua tủa.

Đêm mùng 3 tháng 8, người đứng hàng thứ mười trong Thập cường giả - Yên Sát bị giết, tin này chấn động thiên hạ, truyền đến tai các cường giả còn lại, ai nấy đều khiếp sợ. Có hai người trong đó, tay nắm tay nhìn nhau

mỉm cười, cùng nhớ đến thiếu nữ ở núi Lạc Phượng trước đây, mạnh mẽ và tràn đầy kiên định.

Nam tử mỹ lệ có mái tóc bạc trắng ngần, chậm chậm nói một câu mà sau này khắp thiên hạ đều truyền tụng không ngừng.

"Đây chỉ là một bắt đầu."

"Thế hệ Thập cường giả quân lâm thiên hạ cuối cùng rồi cũng sẽ trở thành quá khứ, những người trẻ tuổi tài giỏi hơn đã xuất hiện rồi."

Mục tiêu kế tiếp, Chiến Bắc Hằng!

Con cháu của Hoàng tộc Thiên Sát có không ít, nhưng mà sau một thời gian dài đấu đá nhau trên võ đài chính trị, dần dần chẳng còn mấy ai. Nếu như Chiến Bắc Dã không biết trước, không thay trước, không nhìn xa trước; nếu như ông ngoại hãn không tìm cách thả hãn ra ngoài sa mạc Cát Nhã, thì chỉ sợ là đến hải cốt hãn bây giờ cũng không còn nữa. Hiện tại bên cạnh Chiến Nam Thành, chỉ còn lại một mình Chiến Bắc Hằng.

Có thể tồn tại lâu như vậy bên cạnh Chiến Nam Thành, thậm chí còn được Chiến Nam Thành tin tưởng, lẽ dĩ nhiên Chiến Bắc Hằng không thể vô năng như vẻ bên ngoài của hãn. Theo sự quan sát của Phù Dao, người này âm hiểm gian xảo, lòng dạ thâm sâu khó lường, hơn nữa rất biết nhẫn nhịn - Nhã Lan Châu cùng hãn đã từng có hôn ước, song nàng ấy đã hủy bỏ hôn ước mà đuổi theo Chiến Bắc Dã, trở thành trò cười của thiên hạ, lẽ nào hãn không bị liên lụy? Thế nhưng Hằng Vương quả thật rất quảng đại, không chỉ xem như không có chuyện gì xảy ra, mà còn giữ quan hệ bình thường với Nhã Lan Châu. Khi hai người gặp mặt ở Đại hội Chân Vũ, vẻ mặt Chiến Bắc Hằng vẫn bình thản như không.

Một người như vậy, nếu giữ lại đúng là một mầm họa, nếu như nàng giết chết Chiến Nam Thành rồi, thì cũng có khả năng Chiến Bắc Hằng sẽ thừa

cơ hưởng lợi, cho nên nàng đã sớm quyết định, trước khi giết chết Chiến Nam Thành, phải làm thịt Chiến Bắc Hằng trước đã.

Còn về cách thức giết hãn như thế nào - mượn đao giết người thôi!

Mạnh Phù Dao ba lần tới phủ Chiến Bắc Hằng song cũng không gặp được hãn, nàng để lại bái thiếp, không gặp được cũng không sao, chẳng vội. Phù Dao trở về gặp Trường Tôn Vô Cực, hỏi hãn làm thế nào, Thái tử điện hạ lại hỏi: "Gần đây Chiến Bắc Hằng có còn được ân sủng hay không?"

Nàng suy nghĩ một hồi, lên tiếng, "Phải há."

"Thịnh cực tất suy." Trường Tôn Vô Cực mỉm cười, "Từ xưa đến nay, làm quân thần chẳng dễ dàng gì, Chiến Nam Thành đã bắt đầu nghi ngờ Chiến Bắc Hằng rồi."

Mạnh Phù Dao đảo mắt liên tục, nhào tới ngồi xuống dưới chân Trường Tôn Vô Cực, ngửa đầu nhìn hãn bằng đôi mắt thuần khiết, "Điện hạ, Phù Dao luôn trung thành với chủ, đối với Vô Cực chưa từng có hai lòng, việc hôm nay chỉ là tùy cơ ứng biến mà thôi, Thái tử điện hạ ân sủng ta như vậy, chẳng lẽ ngài chết đi thì ta phải theo sao? Cầu xin điện hạ chớ ân sủng ta, chớ ân sủng –"

Ai nấy đều cười sặc sụa, Nhã Lan Châu quát lên, Mạnh Phù Dao, tỷ chính là kẻ vô sỉ bẩm sinh!"

Trường Tôn Vô Cực giả vờ đưa chân đá nàng, cười nói, "Cút đi, bốn Thái tử vừa nhìn thấy ngươi đã ghét rồi, ngươi chính là kẻ chuyên gieo họa."

Mạnh Phù Dao cười ha ha, lắc lư đi ra ngoài, lần thứ tư chạy đến trước cửa Vương phủ của Chiến Bắc Hằng, nàng không quăng bái thiếp nữa, đập

cửa ầm ầm quát, "Ai bảo người xem thường không chịu gặp ta? Sau này lão tử gặp người một lần đánh một lần."

Một lát sau, có người ra mở cửa, cao giọng nói, "Hằng Vương đột nhiên có việc gấp phải đi, người vào đây đợi đi."

Ai nấy nghe vậy đều nghĩ thầm - muốn đi thì đi muốn đến thì đến, giao tình của kẻ này đối với Hằng Vương không tầm thường đâu!

Vù vù một tràng, những tiểu quan đứng trước cửa Hằng Vương đều xông về phía nàng, Phù Dao bị đám đông bao vây, ồn ào lộn xộn, nước bọt văng khắp nơi.

"Xin hỏi danh tính tướng quân?"

"Tại hạ là Lưu Tề, tham kiến tướng quân..."

"Tướng quân bộc lộ thiên tài, đáng dấp phi phạm, tại hạ vừa thấy liền khuynh tâm, mong mỗi cùng ngài thân cận, chẳng hay tối nay tướng quân có rảnh không..."

...

Mấy ngày liên tiếp đều như vậy, song hôm nay khi nàng vừa mới đến, có người vội vàng tiến lên, "Mạnh tướng quân, Vương gia chờ ngài ở phòng khách."

Mạnh Phù Dao cười ha hả, quay đầu lại phân phó, "Đem lễ vật ta mang đến đây."

Hộ vệ khiêng tới một cái sọt thật to, là lễ vật mà mấy ngày nay nàng thu thập được, Chiến Bắc Hằng ở trong phòng khách đợi nàng, vừa nhìn thấy cái sọt liền bật cười nói, "Bản lĩnh của Mạnh tướng quân thật tài, có thể ở trước cửa Vương phủ của bốn vương mà nhận quà tặng."

Phù Dao vừa đưa tay lấy một vật ra, vừa cười nói, "Nếu không như vậy, chẳng phải Vương gia sẽ không gặp ta sao?"

Hai người nhìn nhau cười to, Chiến Bắc Hằng ra lệnh pha trà, "Người đời chỉ biết Mạnh tướng quân võ nghệ vô song, không biết tướng quân là người thông minh thế nào."

Mạnh Phù Dao cười nói, "Chỉ sợ Vương gia chê cười mà thôi, dưới trướng của Vương gia kì nhân dị sĩ nhiều vô số kể, hành vi của kẻ tầm thường sao ngài có thể để mắt tới? Bất đắc dĩ mới làm chuyện múa rìu qua mắt thợ đó thôi".

Chiến Bắc Hằng nhìn nàng, đôi mắt híp lại nhỏ như một cây kim, không hề cười, "Tướng quân có công cứu giá, nghe nói chức vị Long hổ đại tướng quân vì tướng quân mà để trống, bốn vương chỉ là một Vương gia không được trọng dụng, không giúp được gì cho tướng quân, có sao tướng quân phải phí tâm sức để làm chuyện như vậy?"

Mạnh Phù Dao uống trà ừng ực từng ngụm lớn, cười đáp, "Vương gia nói không thể giúp gì cho thuộc hạ, thuộc hạ lại cảm thấy Vương gia có thể cho thuộc hạ rất nhiều thứ."

"Người thật lớn lối!" Chiến Bắc Hằng chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt âm lãnh, "Ta còn có thể cho người cái gì chứ? Người muốn thứ gì?"

Nàng làm như không thấy ánh mắt của hắn, chẳng hề để ý, chỉ cười nói, "Thuộc hạ muốn Vương gia cho thuộc hạ thứ gì, bây giờ trả lời còn hơi sớm, như vậy đi, thuộc hạ nói cho Vương gia một chút bí mật nho nhỏ để thể hiện tâm ý."

Nàng đứng dậy, tiến đến gần Chiến Bắc Hằng, ghé vào lỗ tai hắn, mím cười nói:

"Vương Gia không còn sống lâu nữa!"

Mạnh Phù Dao trở về, đang muốn hỏi Trưởng Tôn Vô Cực điều gì đó thì chợt nghe ở nơi xa, truyên đến tiếng nhạc du dương trầm lắng.

Đây là một khúc nhạc cổ, âm sắc đậm đà nét xưa cũ, như đưa người ta từ trên đỉnh núi tuyết đến đại mạc mênh mông cát vàng, đất trời hòa làm một, sau đó lại đến Giang Nam xanh mướt một màu, dương liễu bên cầu rữ mình chào đón nước chảy hoa rơi, hoa đào thắm sắc đưa hương, cảnh tượng hiện ra như đang ở trong kiếp trước vậy.

Âm thanh này không phải là tiếng tiêu cũng không phải là tiếng sáo, không réo rắt trong trẻo như tiếng tiêu, tư vị rất khác nhau, tựa như trà đắng trong miệng, ngan ngát hương thơm, lẫn quẩn ở đầu lưỡi mãi không tan, thấm vào tận đáy lòng, khiến người ta vương vấn.

Hai người ôm nhau, im lặng lắng nghe, tiếng nhạc vừa dứt, hốc mắt Mạnh Phù Dao liền ươn ướt. Nàng lẩm bẩm : "Tiếng huân... ta nghe được tiếng huân..."

Trưởng Tôn Vô Cực như có điều suy nghĩ, đột nhiên khẽ đẩy nàng, nói: "Đi đi."

Mạnh Phù Dao đứng dậy, nhìn hẩn mỉm cười, đi một mạch ra ngoài, dựa theo tiếng nhạc đi xuyên qua vườn hoa đến một đình viện, nam tử áo trắng như tuyết đang ngồi trên nóc đình viện, vừa nhìn ánh trăng trên cao vừa cầm chiếc huân cổ trong tay nhẹ nhàng thổi.

Áo trắng hẩn bay bay theo làn gió, không một tiếng động, tựa như tâm sự chôn giấu trong lòng chẳng thể nói ra.

Phù Dao nhảy lên nóc đình, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh hẩn, Tông Việt ngoảnh mặt đi, trong lúc vô tình nàng chợt nhìn thấy nơi khóe mắt hẩn hình như có vệt sáng long lanh dưới ánh trăng.

Đó là... nước mắt?

Tim Mạnh Phù Dao đập mạnh, Tông Việt thế mà lại đang khóc sao?

Nam tử ôn hòa này trời sinh ngập tràn khí phách, nàng chưa từng nghĩ tới, cuộc đời này sẽ nhìn thấy hăn rơi lệ.

Tông Việt đột nhiên lên tiếng.

Hăn nói:

“Hôm nay là ngày giỗ Nhữ Hàm... Nàng đã rời xa bảy năm rồi.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Thời Gian Nào Có Tội Tình Gì

Lòng Mạnh Phù Dao nhảy dựng lên.

Nhữ Hàm là ai? Em gái... hửn? Hay người yêu?

“Nàng là vị hôn thê của ta thuở nhỏ.”

Hửn ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, đột nhiên trở nên trầm mặc thật lâu, nước mắt thành dòng chảy tràn ra đôi bờ mi dày đậm, nói thật khẽ, "Ta vẫn không quên được quá khứ, không quên được..."

Chuyện cũ đau thương ủa về trong tâm trí của hửn, đau đớn tột cùng giày vò hửn, hơi thở Tông Việt phập phồng, chiếc huân trong lòng bàn tay đang run rẩy của hửn như thể sắp sửa bể nát, Phù Dao khẽ đưa tay ra với lấy, nói thật nhỏ, "Di vật của nàng ấy có phải không? Đừng làm hư."

Tông Việt khẽ "Ừ.", lâu thật lâu sau hơi thở hửn mới bình phục, quay đầu lại nhìn nàng cười gượng gạo, rồi lại ngoảnh đầu đi.

Cánh cửa kí ức mở toang, từ đâu không thể nào khép lại được nữa.

"... Nàng ấy chết ở trên giường, dưới đất là thi thể của nam tử mặc áo xanh."

Mạnh Phù Dao "A" lên, mặc dù Tông Việt nói như thế, nhưng lòng nàng đinh ninh chắc rằng Nhữ Ham kia không phải là một cô gái có tính trắng hoa.

Giọng nói Tông Việt bình tĩnh trở lại, hình như đã đau đến cực hạn rồi nên không thể đau hơn được nữa, gương mặt hắc trở nên nhu hòa dưới ánh trắng, sắc môi hồng thắm, làm người ta nhớ tới cảnh tượng hoa nở dưới trời xuân, chẳng ai hay biết thật ra hoa kia đã trải qua một mùa đông lạnh giá như thế nào.

"Đêm đó, người áo xanh kia tìm cách mạo phạm nàng ấy, nàng ấy đã giết chết gã đó, song bởi vì tấu hỏa nhập ma mà lúc chết hết sức khổ sở."

"Thân thể nàng ấy vắn vẹo, gương mặt dường như đang suy nghĩ điều gì đó..."

Mạnh Phù Dao cắn môi.

Thật thê lương...

Nàng ấy vĩnh viễn không biết được rằng, căn phòng bên cạnh, chính là phòng của Tông Việt.

Gần trong gang tấc, xa tận chân trời.

Tông Việt không nói thêm gì nữa.

Năm đó, nếu như hắc trợ giúp Nhữ Hàm tăng cường võ công, thì nàng ấy sẽ không bị tấu hỏa nhập ma, chết bất đắc dĩ từ trong khách sạn kia.

Nếu như năm đó khi gặp lại nhau ở khách sạn, hắc nhìn thấy khí sắc bất thường của nàng ấy mà chữa trị cho nàng ấy, thì sẽ không xảy ra những chuyện sau này.

Một khúc "Thương biệt ly".

Đời người cuối cùng là ly biệt, sau lại khước từ gặp gỡ nhau.

Tông Việt nhàn nhạt cười, yếu ớt tựa như sắc trắng, cũng như sinh mạng mong manh của con người vậy.

Hắn vẫn nhẹ nhàng thối, hai hàng mày nhíu thật sâu dưới ánh trăng, Phù Dao ngồi bó gối bên cạnh hắn, lặng lẽ ngược nhìn.

Nàng nghĩ tới những chàng trai tài hoa ưu tú bên cạnh mình, như Trương Tôn Vô Cực, Chiến Bắc Dã, Tông Việt, Vân Ngấn, Yến Kinh Trần.

Có phải hay không khi tất cả mọi người đứng ở trên cao, họ ắt phải trải qua những đau thương nơi chốn hồng trần một lần trong đời?

Nàng khẽ đứng lên, thời khắc này thuộc về Tông Việt và vị hôn thê của hắn, khoảnh khắc nhớ thương này, dù là ai cũng không nên chen vào.

Nàng từ từ rời đi, không biết ở nơi đình kia, dưới ánh trăng, trong tâm trí nam tử đang thôi huân hiển biện bóng hình một nữ tử, hết như nàng.

Cho đến lúc nàng rời khỏi hắn, từ đầu đến cuối Tông Việt chẳng hề quay đầu lại, hắn khẽ khàng vỗ tay lên chiếc huân cổ, mỉm cười.

"Nhữ Hàm, sao ta lại cảm thấy, gặp được cô ấy, là sự trừng phạt của nàng dành cho ta?"

Phù Dao không nghe được những lời này, nàng thất hồn lạc phách trở về phòng mình, bò lên giường, vừa khéo nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của ai đó.

Nàng khẽ la lên một tiếng, đẩy hắn ra, "Hôm nay tâm tình của ta không được tốt, ta không muốn cười cũng không muốn đánh người, huynh đi đi."

"Ta biết rõ tâm tình của nàng hôm nay không được tốt." Người nọ bất động, kéo nàng vào sát trong ngực mình, ôm chặt hơn.

"Cho nên ta chịu trách nhiệm làm cho tâm tình của nàng trở nên tốt hơn."

Giữa hai người vẫn còn một khe hở nhỏ, Nguyên Bảo đại nhân lấp tức chen vào, lấp đầy chỗ trống đó.

Phù Dao không nhịn được bật cười, cự tuyệt, "Nóng."

Người nọ lập tức điều chỉnh nhiệt độ, vận chân khi vốn âm hàn của mình lưu chuyển khắp người, lạnh lạnh rất thoải mái, rồi túm tai Nguyên Bảo đại nhân quăng nó ra ngoài, Phù Dao không chịu nổi nữa, nắm tay hắn xoa xoa, "Trưởng Tôn Vô Cực, hiểm khi huynh ngoan như thế này."

Người nọ bật cười, lồng ngực khẽ chấn động, "Đối với nàng, cứng không được mà mềm cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là đành ngoan ngoãn, khó khăn lắm mới có thể khiến cho Mạnh tướng quân miễn cưỡng ngoảnh lại nhìn."

"Thật là đáng thương mà." Phù Dao bật cười, dần dần cảm thấy buồn ngủ, đầu óc mơ mơ màng màng nói, "Không biết có bao nhiêu người bị lừa bởi những lời khẩu phật tâm xà của huynh rồi."

Trưởng Tôn Vô Cực chọc chọc người nàng, khẽ cười, dịu dàng hỏi, "Nghe được chuyện gì rồi, đến mức ném mất hồn phách đi như vậy?"

Mạnh Phù Dao trầm mặc chớp mắt một cái, kể lại chuyện của Nhữ Hàm cho hắn nghe, cuối cùng nói câu tổng kết, "Hiếu lắm quả là tai hại, có những lỗi lầm không thể sửa chữa được."

Trưởng Tôn Vô Cực lại nói: "Không, không phải, sở dĩ có những người yêu nhau nhưng lại hiếu lắm nhau tới khi chết đi, bởi vì họ yêu chưa đủ sâu."

Mạnh Phù Dao không phục, phản bác: "Huynh không thấy Tông Việt nhớ nhung hoài niệm thế nào sao, vậy còn không phải yêu sâu đậm à?"

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ cười không đáp - Nam nhân không giống như nữ nhân, xem áy náy hoài niệm như là tình yêu, nhưng không cần phải giải thích với cô gái nhỏ ngốc nghếch này nhiều làm gì, vì người kia là tình địch của hần mà.

Mạnh Phù Dao không yên lòng túm lấy lông Nguyên Bảo đại nhân, hỏi lại hần, "Này, tại sao huynh... đầu óc huynh hay hiểu được suy nghĩ của người khác vậy?"

Người nọ bật cười, chặn lại cái miệng đang ngoác to muốn cắn ai đó của Nguyên Bảo, nhét nó vào góc giường, lại vỗ về dỗ dành cô gái nhỏ dụ dỗ nàng ngủ, "Vì chúng ta vốn có phải là người bình thường đâu."

Mạnh Phù Dao nghe vậy thì cười rộ lên, cảm thấy ai đó thật tự luyến, nhưng suy nghĩ vòng vèo một hồi thì chợt hiểu được lời hần nói - Thế gia danh môn chốn Hoàng tộc, vốn là nơi tranh giành đấu đá nhau mạnh mẽ nhất, cũng là nơi đen tối và bẩn thỉu nhất trên thế gian này.

Mạnh Phù Dao cùng Chiến Bắc Hằng gần đây chung đụng không tệ - một câu của nàng, "Vương gia không còn sống bao lâu nữa" đã khiến Chiến Bắc Hằng chao đảo, suýt nữa hần đã quát lên kêu thị vệ đuổi nàng đi, vậy mà lúc ấy Mạnh phù Dao vẫn thản nhiên ngồi trên cao, thông thả ung dung uống trà, lên tiếng, "Thuộc hạ mang một bầu máu nóng, liều mạng chết vì ngài, thế mà Vương gia còn muốn đuổi ta đi sao? Được, lần này ta ra khỏi cửa, sẽ không bao giờ bước vào đây nữa."

Dứt lời nàng liền phủ áo đứng lên, còn ra lệnh cho thị vệ Vương phủ, "Dẫn đường cho ta, sau này các người sẽ không thấy tướng quân đại nhân ta nữa."

Chiến Bắc Hằng dở khóc dở cười với tên tiểu tử vừa như ngốc nghếch vừa như thông minh này, hần quát thị vệ, giữ Mạnh Phù Dao ở lại uống trà

nói chuyện phiếm, lâu thật lâu sau Chiến Bắc Hằng mới hờ hững hỏi: "Lời ban này, nên hiểu như thế nào?"

"Vô giải." Mạnh Phù Dao đáp, "Lòng Vương gia biết rõ, không cần ta phải nhiều lời."

Chiến Bắc Hằng liếc xéo nàng, rất lâu sau đó mới nói, "Vậy người muốn như thế nào? Làm cận thần bên cạnh Bệ hạ, sau đó chạy tới đây mật báo cho ta biết ư?"

"Nam nhân mà, tỉnh thì nằm quyền thiên hạ, say thì nằm ngủ trên gối mỹ nhân." Phù Dao hì hì cười, "Long Hồ Đại tướng quân thì tính là gì chứ, trở thành trợ thần khai quốc mới thực sự là chí nguyện to lớn."

Chiến Bắc Hằng một lần nữa bị nàng đả kích đến mức nhảy dựng lên, "To gan - Người -"

Mạnh Phù Dao mỉm cười, ngồi thẳng bất động.

Chiến Bắc Hằng lời ra đến đầu môi đột nhiên ngừng lại, nhìn nàng chăm chăm, tức giận đến thở hổn hển không thôi: "Người người người -"

Phù Dao làm ra vẻ rất lấy làm tiếc, đứng lên nói, "Ai da, sao không tố cáo ta trước Kim điện? Sao không bắt ta chặt đầu ở Ngọ môn? Ta không những muốn kết giao với điện hạ, mà còn muốn vinh hạnh cùng người chết chung, đáng tiếc đáng tiếc."

Chiến Bắc Hằng dè dặt tay xuống bàn, bó tay trước tiểu tử bại hoại này - có thể kéo hẳn tới trước Kim điện tố cáo hay chẳng? Hoàng huynh hẳn chỉ cần hỏi một câu thôi, "Sao y lại đến phủ người nói những chuyện như thế với người?" chắc chắn hẳn sẽ bị gán tội danh đại nghịch bất đạo!

Tiểu tử này, ác độc!

Mạnh Phù Dao lại nói, "Ta biết Vương gia khó có thể tin ta, không sao cả, cuối cùng sẽ có một ngày Vương gia thấy rõ sự chân thành của ta."

Tiểu quan vô sĩ nhất triều đình Thiên Sát, có một không hai đã ra đời.

Ngày nào vị tiểu quan vô sĩ Mạnh Phù Dao này cũng chạy đến Hằng vương phủ, nói một chút rồi lại chạy về.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Nụ Hôn Khuynh Tình

Trưởng Tôn Vô Cực đến đón nàng. Mang tâm sự nặng nề bước vào kiệu, vừa vào thì bị Nguyên Bảo đại nhân lao ra ngăn cản liên hồi, sau đó nó quay đầu lại nhìn Trưởng Tôn Vô Cực kêu lên chít chít, nàng bèn nghi ngờ đóng tai lên lắng nghe, Nguyên Bảo liền khinh bỉ giơ tay lên chặn lại.

Trưởng Tôn Vô Cực dịch từ tiếng chuột sang tiếng người, rằng là: "Nó nói trên người nàng có mùi hương phấn của nữ nhân."

Khóe miệng Mạnh Phù Dao giật giật - đây là lời gì vậy, ta không phải là nữ nhân à? Chẳng lẽ từ trước đến giờ ta là nam cải nữ sao?

Nàng cẩn thận suy nghĩ - hình như đâu có chuyện đó đâu.

Mạnh Phù Dao hí mắt ngẩng đầu, hì hì cười, nàng đang say, mấy hôm nay ở phủ Hằng Vương không có ai giám sát nên nàng uống sảng khoái, đầu óc cứ ở trạng thái lâng lâng, nhìn thấy hoa đỏ, trời xanh, còn đỉnh kiệu thì cứ xoay tròn, y phục của Trưởng Tôn Vô Cực mềm mại, hắn vẫn im lìm.

Nàng tì tay trên ngực hắn, nghiêng đầu cười hí mắt với hắn, "Trưởng Tôn Vô Cực, sao ta cảm thấy huynh mặc cái áo màu xanh này với cái mũ quả dưa trên đầu còn bảnh bao hơn khi mặc trang phục Thái tử vậy?"

"Thật sao?" Trưởng Tôn Vô Cực bật cười nhìn nàng, cô gái này ngày thường thì cự tuyệt tiếp xúc với hắn, hôm nay bởi vì say mà không phát

giác ra tư thế của họ lúc này như thế nào - hai người trong một chiếc kiệu nhỏ, nàng vui mình trong ngực hấn, gương mặt đỏ ửng, hương tóc thơm ngọt ngào lãng đãng, dù hấn không say lòng cũng muốn say.

Phù Dao đang say mềm, không hay biết rằng mình đang ở ngay trước miệng sói, sao sói có thể từ bỏ mồi ngon mà không thưởng thức?

Hấn cũng đã kìm nén rất lâu rồi, sợ độc khóa tình trong người nàng phát tác nên hấn không dám khiêu khích bản thân mình.

Nàng vẫn bình thường - vậy thì hấn nên làm điều gì đó mới phải.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, hấn cố tình chọn chiếc kiệu nhỏ hẹp này, xoay người nàng lại, tư thế thân mật đến mức chẳng thể thân mật hơn, ôm chặt nàng không cho nàng cơ hội phản kháng.

Hấn mỉm cười thỏa mãn, ánh mắt như men rượu say nồng, hiển hiện gương mặt phiếm hồng của cô gái nhỏ, quyến rũ động lòng người.

Nàng lí nhí chống cự, đẩy hấn ra, "Trưởng Tôn Vô Cực, đừng có thừa dịp.. ."

Lời chưa dứt, Vô Cực Thái tử đã cúi người xuống, khóa chặt môi nàng.

... Như có gió từ cao nguyên thổi tới, mang theo hương cỏ tươi mát của đêm hè, xen lẫn hương hoa cúc chớm thu, vượt qua núi cao ngàn dặm, đồng cỏ mênh mông, núi non gấm vóc một dải liên kề, giang sơn vạn dặm, lá lướt lùa vào nơi hai người đang hôn nhau say đắm.

Nàng không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ thật thấp, không muốn phóng túng cùng hấn, thế nhưng bởi vì bị ôm quá chặt, hai cánh tay như bị khóa lại, không thể nhúc nhích, khiến cơ thể nàng mềm nhũn ra, như một đám mây bông bồng bềnh nhẹ trôi chẳng thể dừng lại.

Cổ kiệu chậm chậm lắc lư, hai cơ thể dán chặt vào nhau, nhiệt độ nóng bỏng, lòng dào dạt sóng... không biết hơi thở của ai vì ai mà trở nên vội vàng gấp gáp.

Mạnh Phù Dao đột nhiên nhảy lên.

"Rầm!"

Đỉnh kiệu thủng một lỗ.

Nàng thò đầu nhìn ra ngoài.

Kiệu phu đã được "Tổng quản đại nhân" của Mạnh phủ hết sức nghiêm chỉnh dặn dò từ sớm rằng: không cần để ý đến động tĩnh gì hết, dù cổ kiệu có lắc đảo lắc lư chao đảo cũng cứ làm như không hay không biết. Mạnh Phù Dao dùng hết toàn lực, bọn họ có thể chống cự được sao? Bốn người chỉ cảm thấy tay mình mềm nhũn, cổ kiệu rơi xuống đất, vừa quay đầu lại thì Mạnh thống lĩnh đã đứng hiên ngang sừng sững trước mặt họ.

Phía sau Mạnh thống lĩnh, "Tổng quản đại nhân" tao nhã lịch lãm chấp tay đứng dậy từ trong chiếc kiệu đổ nát, mỉm cười nói: "Thống lĩnh đại nhân say rượu, tưởng mình đang ở trên công đường."

Thống lĩnh đại nhân ngửa đầu nhìn trời, dáng vẻ hiên ngang quyết tuyệt, từ cổ đến mặt đều đỏ bừng.

Trưởng Tôn Vô Cực ngoắc ngoắc tay, hai hộ vệ đi theo lập tức dắt hai con ngựa tới, Thái tử điện hạ thân nhiên mỉm cười, "Mời lên ngựa."

Thì ra là có ngựa. Mạnh Phù Dao tức giận, dùng ánh mắt chất vấn hỏi: sao huynh lại bắt ta ngồi kiệu?

Thái tử điện hạ nhoẻn cười, kiệu nhất định phải ngồi, tám phần cũng phải hư, ngựa cũng phải chuẩn bị, nếu ngựa mà cũng "hư" thì đi bộ vậy.

...

Chiến Nam Thành dạo này hay thở dài than vắn, như có vẻ ưu sầu nặng nề - Thái tử gần đây chẳng biết bị mắc phải căn bệnh quái dị gì, không biết vì sao cứ ngủ mê man, tinh thần uể oải, thái y nhìn không ra nguyên cớ, tất cả danh y trong thiên hạ đều bó tay.

Không khí dần dần trầm xuống, đèn trong cung Kiền An được đốt sáng, Hoa công công chỉ huy các tiểu thái giám treo đèn cung đình, mặt mày hớn hở nói cười gì đó, Chiến Nam Thành đang thông thả đi tới đi lui trong điện, nghe được ông ta đang nói về Mạnh Phù Dao - Mạnh thống lĩnh mở dạ vũ ở nhà, mặc đồ hở cả lưng, chặc chặc... một thái giám cười sặc sụa, quay đầu lại nhìn thấy Chiến Nam Thành liền biến sắc.

Chiến Nam Thành đột nhiên nổi hứng, mấy ngày không gặp tiểu tử kia, có phải hẳn ta có trò gì mới hay không? Tới xem một chút, cũng coi như giải sầu.

Từ lần bị bắt uy hiếp đến nay y rất ít khi xuất cung, lần này ra ngoài trước sau có rất nhiều người, vừa đến cửa thì thấy quả nhiên Mạnh phủ hết sức náo nhiệt, Mạnh Phù Dao và một đám người đang đeo mặt nạ khiêu vũ loạn xạ.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy Chiến Nam Thành thì hết sức vui mừng, sau khi hành lễ liền kéo y lại đeo mặt nạ và khiêu vũ. Chiến Nam Thành mặc dù hiếu kì nhưng cũng kiên quyết cự tuyệt, đùa chứ, đeo mặt nạ cùng một đám người khiêu vũ lẫn lộn? Nếu có ai đó thành lĩnh đâm y một đao thì không phải y sẽ tiêu đời hay sao?

Mạnh Phù Dao cũng không miễn cưỡng, cùng y ngồi xuống hàn huyên một hồi rồi khuyên Chiến Nam Thành nghỉ ngơi, nơi này quá ồn ào náo nhiệt.

Y ngồi tựa vào lan can đình, nhìn Mạnh Phù Dao ra khiêu vũ, một mình uống trà, nghĩ đến bệnh tình của Thái tử liền nhú mày.

Mạnh Phù Dao nhảy loạn xạ đến mức đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy Chiến Nam Thành chuẩn bị rời đi vội bước đến, ngạc nhiên nói, "Sao Bệ hạ lại đi vội thế? Là vì thần không đúng, không nên bỏ mặc Bệ hạ."

"Không phải do người." Chiến Nam Thành khoát khoát tay, cười nói, "Đêm khuya quá, đi đường dễ gặp chuyện không may."

"Vâng." Mạnh Phù Dao thông minh lập tức khom người hành lễ, "Thuộc hạ phái một đội Hoàng doanh đưa bệ hạ hồi cung."

"Ừ." Chiến Nam Thành mỉm cười nhìn nàng.

Mạnh Phù Dao khom người tiễn y tới cửa, nhìn Chiến Nam Thành rời đi, biến mất trong bóng tối, khóe môi khẽ nhếch lên.

Nụ cười kia giống như một đóa hoa Mạn đà la nở rộ trong bóng đêm.

Ba ngày sau, tin tức như sét đánh chấn động Kinh hoa.

Thần vương được Bệ hạ tín nhiệm nhất, có địa vị nhất trong Hoàng tộc Thiên Sát - Chiến Bắc Hằng, đột nhiên bị hạ ngục!

Ngày 19 tháng 8, Cấm Vệ quân thừa lúc đêm khuya, âm thầm bao vây Hằng Vương phủ, nhanh chóng khống chế tất cả các thị vệ của Vương phủ, Trung thư đại thần ở bên ngoài tự mình dẫn quân vào trong, tiến hành thanh tra và tịch thu tài sản của Hằng vương.

Ngày 20 tháng 8, Hằng Vương bị phế bỏ Vương tước, đợi ngày thẩm tra định tội.

Vu Cố, đại án!

Mọi người lập tức im bật, đầu đầy mồ hôi lạnh, dù triều đại thay đổi, song từ trước đến nay Vu cổ là điều cấm kỵ nhất, hơn thế nữa, đối với Hoàng tộc, là điều hết sức cấm kỵ, một khi liên quan đến, dù có bị giết chết một trăm lần cũng không đủ.

Đáy lòng ai nấy đều thoáng qua câu nói.

Hằng Vương, tiêu rồi!

Thiên Sát Thiên Thu năm thứ bảy, ngày 24 tháng 8, Đêm, không khí đầu đầu cũng khẩn trương, chỉ có phủ Mạnh thống lĩnh là nhàn nhã.

Trong phòng khách của Mạnh thống lĩnh, cả phòng đang hòa thuận vui vẻ đánh mạt chược do nàng tự chế, ai thua thì bị phạt ăn đậu phộng - không cho dùng tay.

Thật ra thì Mạnh Phù Dao chỉ muốn ngắm trai đẹp ăn đậu phộng bằng cách khó coi nhất mà thôi... Nàng cười híp mắt xào bài -- Nhớ ngày nào nàng là cao thủ chơi mạt chược, đụng đầu thắng đó, các người sẽ mất hết mặt mũi với ta cho mà xem, hahaha...

Ván đầu tiên Vân Ngấn thua, lạnh lùng rút kiếm ra, sắc mặt Mạnh Phù Dao trắng bệch - Đại a ca này, đừng có đại đột quá, có gì thì cứ năn nỉ tỷ tỷ ta đây một tiếng, không cần tự tử đâu?

Vân Ngấn xuất kiếm, kiếm quang lóe lên, những hạt đậu phộng kia không cánh mà bay vào trong miệng hắn.

...

Ván thứ hai, Tông Việt thua, Mông Cổ đại phu thông thả ung dung nghiêng mắt nhìn hạt đậu phộng một tích tắc, ống tay no run lên, bột phấn bắn ra, sau đó... không thấy hạt đậu phộng đâu nữa.

Mạnh Phù Dao không phục, là ăn đậu phộng chứ cớ phải tiêu hủy đậu phộng đâu, Tông Việt nhìn nàng cười, "Đây là phần tiêu hủy thi thể, lần sau ta cho cô thử nhé?"

...

Ván thứ ba, cuối cùng Trưởng Tôn Vô Cực cũng thua, ánh mắt Mạnh Phù Dao liền sáng rỡ, "Không cho dùng vũ khí, không được dùng tay!"

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười gật đầu, hết sức hợp tác, phù Dao hôn hờ không thôi, cuối cùng cũng có thể thấy Thái tử điện hạ bất nhả một lần.

Kết quả là, Thái tử điện hạ mỉm cười nhìn Nguyên Bảo đại nhân, chuột mập lập tức vui vẻ phồng má ra sức thổi hạt đậu phộng trên bàn, thế là từng hạt một rơi vào trong miệng hắn.

Thái tử điện hạ ưu nhã nhai, gật đầu tấm tắc: "Rất thơm."

...

Vừa xong ba ván, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Phù Dao sầm mặt đi đến bên cửa sổ, sắc đen chợt lóe lên trong bóng tối, một viên thuốc sáp nhỏ được bắn vào trong tay nàng.

Mạnh Phù Dao cười nói, "Tám phần là tên kia báo cáo thắng lợi rồi..."

Tấm giấy bày ra trên bàn còn vương mùi khói, tựa như không khí của những trận huyết chiến phảng phất đâu đây.

Trên giấy là mấy chữ rồng bay phượng múa vẫn còn ướt mực,

"Phù Dao! Ta đến Nghi Thủy rồi, chờ ta!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Huyết Sắc Giang Sơn

Ánh đèn dầu soi sáng căn phòng.

Hai cái đầu đang chạm lại với nhau - Nhã Lan Châu và Nguyên Bảo đại nhân.

Còn có ba trai đẹp đang ngồi bất động.

Vân Ngấn cup mắt nhìn xuống, Tông Việt hờ hững thưởng trà, Trương Tôn Vô Cực nhàn nhã ngồi tựa ghế lật bài, ánh mắt chậm chậm lướt trên tờ giấy, cười như không cười.

Chữ viết trên tờ giấy vội vàng mà lại hiển hiện khí thế bức người, từng chữ từng lời vô cùng sắc bén.

Mạnh Phù Dao nắm tờ giấy vo lại trong tay, sáp lại gần Nhã Lan Châu cười hí hửng, "Chiến Bắc Dã nói hăn sắp đánh vào rồi."

Nhã Lan Châu bởi vì không muốn làm phiền ba vị đại ca đẹp trai, rất tự giác nhường chỗ cho họ đánh mạc chược, tâm tình nàng ấy nhột nhột khó chịu, nghe Mạnh Phù Dao nói xong thì bĩu môi khinh thường, lên tiếng, "Theo như tính tình của tên kia, không cần nhìn ta cũng biết rõ, tám phần viết là "XXX đã diệt, chờ ta... Cáo biệt."

Mạnh Phù Dao ngược nhìn nàng ấy, "Châu Châu quả là thần thánh!"

Ánh mắt Nhã Lan Châu thoáng nét ưu buồn, ngay sau đó cười nói, "So với tỷ, ai cũng là thần." Nàng ấy ôm Nguyên Bảo đại nhân về giường tán gẫu, Mạnh Phù Dao nhìn theo bóng dáng cô đơn của Nhã Lan Châu, nghĩ thầm lòng nàng ấy biết rõ là câu "Chờ ta" không phải nói với nàng ấy. Cô gái nhỏ này đã đuổi theo Chiến Bắc Dã nhiều năm như vậy, chỉ một lần tình cờ nhìn thấy hắc gọi đầu cho Mẫu phi mà đã coi hắc là phu quân, song bởi vì sự xuất hiện của nàng mà nàng ấy phải đuổi theo Chiến Bắc Dã lâu hơn. Nàng ấy phải đợi bao lâu mới có thể đạt được nguyện vọng của mình? Mà cuộc đời của một cô gái có bao nhiêu thanh xuân, sao phải phí hoài để đuổi theo một trang nam tử?

Mạnh Phù Dao chống cằm suy nghĩ, cẩn thận nghĩ cách tác hợp cho Nhã Lan Châu và Chiến Bắc Dã. Thế nhưng nàng lại nhớ đến hậu quả lần đó, khi nàng kết hợp Trương Tôn Vô Cực với Hồ Tang, Trương Tôn Vô Cực đã giận dữ "tẩy não" nàng. Tính tình Chiến Bắc Dã như đạn đại pháo, có khi nào sẽ bắn nàng tan nát luôn hay không? Thôi được rồi, cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Nàng suy nghĩ lung tung, không chuyên tâm chơi bài, Trương Tôn Vô Cực đột ngột đẩy bài ra, nói: "Ta thắng rồi."

Phù Dao vừa nhìn xuống liền kêu rên, "Ta chậm một bước a..."

Thật tội nghiệp cho Mạnh tướng quân, tính toán người khác thì dễ như trở bàn tay, nhưng gặp mấy vị trai đẹp đang ngồi trước mặt thì liền như củi mục. Vân Ngấn tinh thông định đoạt, không thua đến hai lần, mỗi tấm bài đều nhớ rõ ràng. Tông Việt đánh bài tựa như kê đơn thuốc, thuần thục tự nhiên như nước chảy mây trôi, chỉ so tay đôi với nàng, hắc không nhớ bài mình, mà đặc biệt nhớ rõ bài của nàng nàng cần bài gì, hắc có chết cũng không đánh bài đó ra, tôn chỉ trong bụng hắc là - ta không thắng được, cô cũng đừng nghĩ sẽ thắng. Trương Tôn Vô Cực thì tốt hơn, nhàn tản từ tốn đánh bài, có thua có thắng, chột nhìn thì rất đổi bình thường không có gì đặc sắc, nhưng lâu thật lâu sau nàng phát hiện, hắc thua hai lần thì sẽ thắng

một lần, hơn nữa còn phải lấy lại hết số bạc đã thua, cuối cùng tính ra thì hẳn chẳng thua đồng nào cả - Cuối cùng nữa thì chỉ có mỗi mình nàng là thua hết tiền.

Chơi đến nửa đêm thì kẻ đầu sỏ tức tối đẩy bài, hô to: "Ba người khi dễ một người, không chơi nữa, đổi người!" Kéo Nhã Lan Châu đến bên bàn, song chưa được bao lâu nàng lại tối mặt tối mũi.

Nhã Lan Châu chơi bài không có quy tắc gì hết, đánh loạn xạ cả lên, Nguyên Bảo đại nhân làm nội gián, hết chạy sang bên nàng nhìn thì chạy sang bên mấy trai đẹp nhìn rồi cứ hoa chân múa tay với tiểu Công chúa, mà ba vị đẹp hai kia, hết người này nhường nàng ấy đến người kia nhường nàng ấy.

Rốt cuộc chơi đến sáng, Phù Dao thua hết một cái nhà với mười mẫu ruộng, một chục người hầu - tất cả đều vào tay Nhã Lan Châu, Mạnh Phù Dao tức tối lật bàn - quả nhiên là nhân phẩm có cao có thấp, trí tuệ có tốt có dở, còn thiên vị thì xuyên quốc gia. Đau lòng quá đi thôi.

Nàng ủ rũ đi thay đổi y phục, chạy thẳng tới pháp trường. Hôm nay là ngày chém Chiến Bắc Hằng!

Lạc Long đài.

Mạnh Phù Dao đến.

Dưới ánh nhìn chòng chọc của mọi người, nàng bình tĩnh đứng lên, châm một ly rượu, lạnh nhạt nói: "Ta đến đưa tiễn Hằng Vương." Không buồn nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, xoay người đi.

"Mạnh đại nhân." Quan giám trăm phía sau lưng nàng nhỏ giọng nhắc nhở nàng phải giữ vững lập trường.

Mạnh Phù Dao xoay người lại, đứng trên đài cao nói từng chữ hết sức rõ ràng ràng mạch, "Hằng Vương dù có muôn vàn không phải, cũng đã bị xử theo quốc pháp của Thiên triều, từ trước đến nay hãn luôn đối đãi ta tử tế, ta có thể nào để mặc hãn trong gió thảm mưa sầu, ly rượu này ta kính hãn, hy vọng sưởi ấm được lòng hãn trước khi lên đường."

Bách quan nhìn vào ánh mắt trong suốt của nàng, xấu hổ cúi đầu.

Hốc mắt Chiến Bắc Hằng ươn ướt - trong lúc đường cùng, bách quan vì e sợ nên đều tránh né hãn, chỉ có tên ngốc thống lĩnh này, chẳng kiêng dè điều gì hết!

Phù Dao đi đến bên Chiến Bắc Hằng, hai mắt hãn đắm lệ ngược lên nhìn, thấy thiếu niên nọ bưng rượu đến quỳ trước mặt hãn, cung kính dâng ly rượu đến tận môi hãn.

Thiếu niên nọ nhoèn cười, thản nhiên mà trong sáng, Chiến Bắc Hằng nhìn thấy ánh mắt như thế thì nổi uất giận dần dần nhạt đi, có hơi xấu hổ vì chuyện đã giam nàng trong phòng chứa củi trước đây, bèn nở nụ cười áy náy.

Hãn cũng không hề hay biết đêm đó Chiến Nam Thành đã đến Mạnh phủ để gặp mặt, cũng không biết thân phận thực sự của nàng là ai, nếu như hãn biết thiếu niên trước mặt này là kẻ đầu sỏ đắc tội với Thân vương các nước, sợ là sẽ lập tức nhào tới căn xé Mạnh Phù Dao cho mà xem.

Thế nhưng hiện tại hãn chỉ nghĩ rằng - Chiến Nam Thành, ngay cả ta mà người cũng giết, vậy thì đừng trách ta không nể tình...

Hãn cười cười, không uống ly rượu kia, mà nói thật nhỏ với Phù Dao: "Mạnh thống lĩnh... Người ta đối đãi với ta bất nhân, ta cũng không cần nghĩa khí nữa, ta nói điều này cho người nghe, người nhớ cũng tốt mà không nhớ cũng được, coi như là tạ lễ cuối cùng của ta đối với người."

Hai mắt Mạnh Phù Dao liền sáng lên, "Hả?"

"Bệ hạ có một chứng bệnh bí mật, cứ đến mùa thu là sẽ phát tác, năm ngoái hắc đến phương Nam săn thú là để nghỉ ngơi, nhưng năm nay thì không thể nào... không biết hắc sẽ chữa bệnh như thế nào nữa..."

"À..." Mạnh Phù Dao mỉm cười, "Thật là khiến người ta lo lắng, đó là bệnh gì vậy?"

"Không ai biết là bệnh gì hết, ta chỉ biết người ngồi trên ngôi vị Hoàng đế của Chiến gia sẽ mắc bệnh này, còn chuyện khi Phụ hoàng đoạt được thiên hạ, rồi sau đó..." Chiến Bắc Hằng ngừng lại, uống hết ly rượu của Phù Dao.

Hắc nói: "... Cuối cùng chỉ có người đến tiễn ta, ta rất cảm ơn người."

Phù Dao cúi đầu nhìn vào mắt hắc, nàng vốn muốn nhân cơ hội mời rượu hắc lúc này mà nói rõ chân tướng sự việc cho hắc biết, khiến hắc tức giận cho chết luôn, vậy mà thời khắc này Chiến Bắc Hằng lại cảm động đến rơi nước mắt, làm cho nàng cảm thấy, chỉ cần hắc chết là được rồi, không cần quyết tuyệt quá làm gì.

Để cho hắc cảm nhận được sự ấm áp cuối cùng trên thế gian này trước khi chết, kiếp sau sẽ làm một người tốt.

Nàng mỉm cười lui ra, trong mưa bụi nhạt nhòa, gương mặt xinh xắn của nàng lại rạng ngời, ánh mắt sáng lóa, Chiến Bắc Hằng nhìn cảm thấy có hơi quen thuộc.

Hắc nhăn mày lại, suy tư.

Hắc nhớ đến đêm nọ, trong Hoàng cung hừng hực đèn đuốc, ánh mắt của thiếu nữ trên lưng ngựa nhìn hắc.

Ánh mắt kia... Ánh mắt kia...

Giống như nước hồ mùa đông lạnh buốt, thấu cả tâm can.

Chiến Bắc Hắng đột nhiên giật nảy lên, kéo theo xiềng xích nặng nề.

Hắn hét to: "Người –"

"Chém!"

Ánh đao chợt lóe sáng, máu tươi bắn ra hòa với nước mưa rào rào rơi xuống, nhuộm hồng cả một khoảng không.

Thế gian nháy mắt trở nên lạnh lẽo tột cùng.

Nét vẽ của quỷ thần, vẽ nên bức tranh giang sơn nhuộm đẫm máu tươi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Lưỡng Tâm Vương Mặc

Lạc Long dài thăm đẫm máu tươi của con cháu Hoàng tộc, trong mưa thu khôi phục lại sự yên tĩnh, chúng quan giám trăm hồi báo với Chiến Nam Thành, y hiển nhiên sớm đã biết chuyện Mạnh Phù Dao chẳng sợ hiểm nghi mà đến tiền Chiến Bắc Hằng, chẳng những không tỏ vẻ không vui mà còn có vẻ yên lòng - Nghĩ thầm người này quả nhiên không phải là kẻ bạc bẽo.

Mạnh Phù Dao hơi hột nhìn, thoáng lộ ra nụ cười lạnh lùng, chẳng qua đó chỉ là tâm thuật của Đế vương mà thôi. Nàng cười ngựa về nhà, từ Hoàng cung về đến nhà nàng phải đi qua một khu rừng trúc tím, đây có thể xem là nơi yên tĩnh duy nhất của Kinh thành.

Hàng trăm ngàn cây trúc đong đưa trong mưa gió, phát ra âm thanh réo rắt véo von, Mạnh Phù Dao cười ngựa đi trên con đường nhỏ giữa rừng, thông thả lắng nghe, nàng nói: “Nơi đây cũng có thể coi là nơi yên tĩnh nhất Bàn Đô trong thời khắc phong vũ này!”

Nhưng phía sau không có tiếng trả lời, Mạnh Phù Dao nhíu mày, Thiết Thành không hay nói chuyện, chỉ ít Diêu Tấn cũng nên mở miệng tiếp lời chứ? Cái tên này là vô liêm sỉ nhất, biết nịnh hót nhất mà.

Nàng ngược mắt lên nhìn, một vài giọt sương nho nhỏ lăn xuống từ những chiếc lá trúc trước mặt, ánh nước vừa lóe lên, lấp lánh một bóng dáng nhỏ màu hồng.

Mạnh Phù Dao đột nhiên bay vọt lên không.

Nàng vỗ tay, chẳng thềm quay đầu lại mà lao vút về phía trước, lá trúc xung quanh đột nhiên phát ra âm thanh "Soạt!", đồng loạt bắn về phía sau!

Lá trúc bay đi một đoạn thì nhất loạt cong lại, "Soạt" một tiếng, bắn ngược trở về, tựa như thiên đao vạn châm cuộn cuộn lao về phía lưng Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao trượt đi như cá bơi, rồi tung mình xoay tròn trong không trung, nàng đưa tay ra hút lấy đám lá trúc tím tím vàng vàng vào ống tay áo, để mặc chúng chìm nổi, tủm tỉm cười nhìn bóng nhỏ màu hồng kia, "Thái Nghiên, không ai dạy người nam nữ thụ bất thân sao?"

Thái Nghiên thò đầu ra từ phía sau lưng Diêu Tấn đang cứng đờ, gương mặt nhỏ trắng ngần phỉếm hồng, tóc chải kiểu già dặn, ngắm kiểu gì cũng không thấy hợp tẹo nào, nàng ta cau mày nhìn Mạnh Phù Dao, nói: "Nam nữ trên thế gian này đối với ta mà nói đều giống như nhau, giun dế cả thôi!"

"Vậy hả?" Mạnh Phù Dao kinh ngạc thốt lên, "Vậy thì Thái Nghiên à, lẽ nào bây giờ người đang ôm eo kiến, đến vai kiến người còn không dựa vào được sao? Người thật quá mức nhỏ nhắn mà."

Thái Nghiên liếc xéo nàng, "Người đang mắng ta có đúng không? Không ai nói với người rằng, những kẻ mắng ta đều phải trả một cái giá như thế nào à? Còn nữa người nói ta cao không bằng gã này, ta giết gã thì chẳng phải gã sẽ thấp hơn ta ư?"

Mạnh Phù Dao lập tức xuất đao!

Trong lúc Thái Nghiên vừa mới nói mấy từ "Ta giết gã" thì Mạnh Phù Dao đã rút Thái Thiên ra, ánh đao màu đen lóe lên chĩa thẳng về phía nàng ta.

Thái Nghiên chỉ hừ lạnh một tiếng, dừng dừng giơ tay đón lấy, không ngờ lưỡi dao gập lại giữa không trung, chuyển đổi phương hướng, thành linh chém trúng đuôi ngựa, tuần mã hí dài khuyu xuống trong tiếng xương gãy, Thái Nghiên vốn không phòng bị nên người liền lao đảo.

Nhưng quả nhiên nàng ta ứng biến rất cao siêu, trong lúc người hơi lao đảo đã vút lên không trung, tay vẫn túm chặt Diêu Tấn. Mạnh Phù Dao nhanh chóng giơ tay mắc một vật gì đó lên đầu nhánh tử trúc, Thái Nghiên theo bản năng muốn nhìn xem thử vật đó là gì, song bởi vì thân hình quá thấp nên không thấy được, bèn đạp lên người Diêu Tấn bay lên không trung một lần nữa. Trong khoảnh khắc bay vút lên cao, nàng ta chợt cảm thấy có tiếng gió xẹt qua dưới chân, Mạnh Phù Dao cúi đầu lao đến đón lấy Diêu Tấn.

Thái Nghiên ngẩng đầu nhìn vật mắc trên nhánh trúc tím kia, phát hiện đó chẳng qua chỉ là một que tăm, sắc mặt nàng ta liền tái đi, nghiêng người đứng trên một phiến lá trúc mỏng manh, biểu hiện chẳng chút xiu xiu nào tương xứng với dung mạo, nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao, "Người hết sức xảo quyết, thế nhưng cao thủ so chiêu không phải chỉ dựa vào xảo quyết thôi là đủ!"

Mạnh Phù Dao cười hì hì nhìn nàng ta, ả lùn này võ công mặc dù cao, có điều rõ ràng kinh nghiệm chiến đấu còn quá ít, thương thế của nàng đang dần hồi phục lại rồi, dựa vào công lực hiện giờ, muốn đánh một trận không phân thắng bại cũng không phải là việc khó khăn gì.

Huống chi hà tất phải đánh nhau với nàng ta chứ? Với tính khí "Trưởng Tôn Vô Cực muốn làm gì thì ta nhất định phải đi phá hoại cái đó" của nàng ta, sao nàng không thể đem ra lợi dụng ngược lại chứ?

"Người chặn ta ở đây để làm gì hả?" Mạnh Phù Dao cười, "Muốn giết ta à? Hay lại muốn cho ta một cái tát? Làm thì làm đi, nói nhảm nhiều như vậy để làm gì?"

"Ta giết người làm quái gì?" Nét mặt Thái Nghiên không chút cảm xúc, "Ta là đệ tử chính tông của sư môn, không như tên Trương Tôn Vô Cực thay đổi giữa chừng kia, không phải kẻ thù của bốn môn, ta sẽ không giết."

Mạnh Phù Dao tức khắc vui mừng, lại nghe Thái Nghiên nói: "Ta chỉ kêu người truyền tin cho Trương Tôn Vô Cực, nhắn với hắn là Sư tôn có chuyện muốn hỏi hắn!"

Mạnh Phù Dao cảm thấy kì quái, ngạc nhiên hỏi lại, "Sư tôn hắn đến rồi sao?"

"Không có."

"Vậy sao hắn nghe được hả?"

"Người chỉ cần truyền lời là được!" Thái Nghiên nóng nảy đáp.

"Sao người không tự mình nói đi?"

Thái Nghiên im lặng, ánh mắt mờ mịt, một lát sau mới nói: "Người còn hỏi nhiều nữa thì ta thật sự sẽ giết chết người!"

"Không hỏi thì không hỏi!" Mạnh Phù Dao nhún vai.

Thái Nghiên cười lạnh quay đầu bước đi, đi được mấy bước đột nhiên xoay người lại, "Có lẽ người cho rằng người sẽ làm Hoàng hậu của Trương Tôn Vô Cực phải không?" Ánh mắt nàng ta cổ quái, âm u thăm thẳm, tựa như một miếng ngọc vỡ chìm dưới vực sâu, đập vào đáy mắt Mạnh Phù Dao.

Nàng ta nói: "Người thật tội nghiệp!"

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt kia khiến cho lòng hoảng loạn, chỉ vào mũi mình, hỏi: "Ta? Tội nghiệp sao?"

Thái Nghiên hờ hững liếc nàng, thân hình vừa lóe lên đã không thấy đâu nữa, để lại Mạnh Phù Dao ngạc nhiên nhìn trời. Phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng lá trúc rì rào, còn có một mùi hương kì lạ thoang thoảng, Mạnh Phù Dao quay đầu lại, "Huynh lại đến đón ta, ta có phải là trẻ con đâu, hơn nữa, huynh xem Thái Nghiên cũng không làm gì được ta cả."

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, "Trẻ con còn không đáng lo bằng nàng!"

Mạnh Phù Dao nguýt hăn, "Câu nói vừa rồi huynh cũng nghe thấy đó, có ý gì vậy?"

Trưởng Tôn Vô Cực ở phía sau im lặng, hôm nay dường như hăn có lúc hồn vía lên mây, ôm Mạnh Phù Dao vào lòng, trầm giọng nói, "Phù Dao, đến lúc nào thì hai chúng ta mới có thể cùng nhau nỗ lực đi trên một con đường đây?"

Phù Dao ngẩng đầu nhìn lên, thấy sắc đen trong mắt hăn chột sáng chột tắt, áo choàng màu tím nhạt in bóng những chiếc lá trúc tím sẫm, cả người toát ra sự lạnh lẽo cô đơn. Nàng tựa đầu nơi ngực hăn, cảm giác được hơi thở hăn thoảng bất ổn, khiến tâm tình nàng đột nhiên chìm xuống, bất giác bực bội, đưa tay đẩy mạnh hăn ra, thở dài thườn thượt, "Trưởng Tôn Vô Cực, hãy buông bỏ đi!"

Thân hình Trưởng Tôn Vô Cực cứng đờ, lặng lẽ không đáp, Phù Dao nghĩ ngợi một lát, lại nặng nề nói, "Thực ra Thái Nghiên không giống như một kẻ hung ác, võ công cũng cao, chỉ là thân hình nàng ta hơi..."

Ày, thật muốn tìm một cô gái tốt xứng với huynh, như vậy ta cũng yên tâm.

Trưởng Tôn Vô Cực im lặng một đoạn, đột nhiên bật cười, nhưng không giống như vẻ ôn nhu thông dong thường ngày của hăn, mà lạnh lẽo sắc bén, hăn đột ngột phất tay áo, đẩy Phù Dao ra.

Đây là lần đầu tiên hẳn chủ động đẩy nàng ra kể từ khi gặp gỡ nàng.

Phù Dao lặng lẽ lui về phía sau, đứng tựa vào một cây tử trúc, cúi đầu im lặng.

"Mạnh Phù Dao..." Trưởng Tôn Vô Cực nhìn nàng, "Nàng lại mắc tật loạn điểm uyên ương nữa sao? Lẽ nào nàng không hiểu, sự quan tâm này của nàng chính là sự châm chọc lớn nhất đối với ta?"

Mạnh Phù Dao cười khổ, một lúc sau mới nói, "Nếu ta thật sự thay huynh loạn điểm uyên ương, ta sẽ không ti tiện xấu xa mà đối phó với Phật Liên như vậy!"

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn nàng, cười nhạt, "Phù Dao, dù ta không mong muốn đi chẳng nữa, ta cũng chưa từng ngăn cản nàng theo đuổi con đường nàng muốn đi, vậy thì, xin nàng đừng quản việc ta theo đuổi nàng, đừng suy bụng ta ra bụng người như vậy."

Phù Dao im lặng nhìn trời, muốn ta để mặc cho huynh theo đuổi sao... vấn đề là người huynh theo đuổi là ta mà. Cả ngày huynh cứ dụi dằm thăm thiết, ôm ôm sờ sờ như vậy, huynh tưởng ta là khúc gỗ à? Khúc gỗ còn có lúc sa vào lưu sa(*), còn ta sống sờ sờ thế này chẳng lẽ không thể sa vào cạm bẫy ôn tình của huynh? Huynh nói thật đơn giản quá, huynh không hiểu được sự kiên trì của ta gian khổ đến mức nào sao? Ta kiên trì đến mức răng cũng cắn mỏi rồi, xương cốt cũng đau đớn rồi, kì sinh lý cũng rối loạn rồi, ngay cả hormone cũng bài tiết kém đi rồi.. ta dễ dàng hơn huynh ư?

(*) Dòng chảy

Nam tử trước mắt chìm trong bóng râm rừng trúc vắng vẻ, tựa như một vị thần không thể lay động... hoàn mỹ không chút tì vết, ngay cả một chút ôn tình cũng vững chắc như ngọc, chẳng ai có thể tìm được sai sót. Phải, huynh vĩnh viễn không sai, chỉ có ta sai, ta vô tình, ta bạc bẽo, ta không tim, không gan, trở tráo lạnh nhạt... Phù Dao nhắm mắt lại, bỗng cảm thấy

vô cùng khó chịu. Vì sao nàng lại tới nơi này? Vì sao nàng lại gặp hắn? Vì sao lại rơi vào vũng lầy giữa yêu và không yêu? Vì sao lại cứ cảm thấy áy náy khi không thể từ chối tình cảm của hắn? Chẳng phải nàng cũng là kẻ bị hại ư...?

Nàng nghiêng rặng, cảm giác căm ghét bản thân mình một cách khó hiểu, tự đáy lòng mâu thuẫn trào dâng, chỉ bằng bây giờ kết thúc tất cả, khiến hắn tức giận bỏ đi, sau đó để thời gian từ từ chữa lành vết thương của cả hai người, đoạn tuyệt ngay hôm nay. Bà cô đây dù chưa từng yêu đương bao giờ, nhưng phim tình cảm thì xem qua không ít đâu.

"Trưởng Tôn Vô Cực, ta căm ghét sự theo đuổi của huynh. Xin huynh từ nay về sau có thể biến mất trước mặt ta được không, ta không muốn tiếp tục nợ ân tình của huynh, sau đó mãi mãi cũng không thể nào trả nổi, rồi công món nợ đó trên lưng suốt cả cuộc đời này, đau đớn khôn cùng mà sống tiếp. Xin huynh hãy buông tha cho ta cũng là buông tha cho chính bản thân huynh, đây chính là lời thật lòng của ta. Cả đời này ta chỉ nói một lần từ biệt mà thôi, hy vọng chúng ta vĩnh viễn sẽ không gặp lại!"

Phá Cửu Tiêu quả thật rất lợi hại, làm cho người ta nói dối mà cũng đau lòng đến rơi nước mắt... kích động không thôi. Nàng lau đi những giọt nước mắt "kích động" của mình. Vung tay dứt khoát quay đầu bước đi, cũng không nhìn sắc mặt Trưởng Tôn Vô Cực phía sau lưng.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, ánh mắt tỏa sáng, đầu ngang cao quá mức, khiến cho người ta hoài nghi nàng ngẩng cao đầu như vậy là để ngăn không cho dịch thể nào đó chảy ra. Bước chân của nàng hết sức nặng nề, ma lòng thì lại không thể kìm nén sự thôi thúc muốn dỏng tai lên lắng nghe động tĩnh phía sau. Không ngờ phía sau lại hoàn toàn yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng lá trúc lay động cũng không nghe thấy, bèn rất muốn quay đầu lại nhìn xem thần sắc của hắn như thế nào, rốt cuộc hắn muốn làm gì, song nàng đưa tay lên kìm chặt cổ mình, chạy một mạch về phía đám người Thiết Thành đang tránh ở một bên rừng trúc, hung dữ nói: "Đi thôi!"

Phía sau đột nhiên nổi gió.

Phù Dao đột ngột quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy phía đằng sau, trên một ngọn trúc tím sẫm xuất hiện một bóng người nho nhỏ màu hồng, lạnh lùng cười, trong tay lóe lên một luồng ánh sáng trắng, đâm thẳng về phía sau lưng Trường Tôn Vô Cực đang đứng bất động.

Mạnh Phù Dao lập tức nhào tới hết sức hung hãn, giống như một con hổ cái đang tức giận tới cùng mà lao xuống núi, khiến những lá trúc màu tím bay đầy trời, quấn vào nhau tạo thành một tấm gấm màu tím sẫm, trong nháy mắt đã bị cuồng phong của nàng cắt vụn, lá tã rơi xuống thành từng gò cao phía sau lưng. Người còn chưa đến, mũi đao màu đen đã liều mạng nghênh đón chuôi vũ khí hình thù kì lạ màu xanh nhạt, nàng dùng hết sức lực để vượt qua, khiến cánh tay vì duỗi thẳng quá mức phát ra âm thanh rắc rắc của khớp xương bị ma sát, vang lên một tiếng nổ nho nhỏ trong không gian tĩnh lặng.

Thái Nghiên đáng chết! Lúc này Trường Tôn Vô Cực nhất định phản ứng chậm nhất!

Tại một hướng khác, những Ẩn vệ cũng liều mạng xông tới, thế nhưng chỉ trong chớp mắt vừa rồi, khi ống tay áo Thái Nghiên vung lên xuất kiếm, trong phạm vi ba trượng, ngoại trừ Mạnh Phù Dao không ai có thể đến gần, phá được cương khí của nàng ta.

Sắc xanh lạnh lẽo xuyên thẳng vào giữa lưng Trường Tôn Vô Cực, hắn xoay đầu lại phất tay về phía trước, tuy nhiên dù là Thái Nghiên hay Mạnh Phù Dao đều nhìn ra hắn thực sự đã chậm rồi.

Phù Dao cũng chậm một bước - dù sao nàng cũng cách quá xa.

"Xoạt!"

Âm thanh binh khí xuyên vào thịt phát ra cực nhỏ, nhưng lại khiến tim Phù Dao lạnh lẽo theo.

Tiếng cười the thé của Thái Nghiên cùng lúc vang lên, mấy phần là đắc ý mấy phần là chua xót, nàng ta nói, "Cuối cùng ta cũng thắng người một lần!" Mũi kiếm xuyên thẳng giữa chừng thì chột dừng, nhưng lại tàn nhẫn đẩy lên cao hơn.

Chiêu kiếm đó không xuyên thủng lưng Trường Tôn Vô Cực, mà lại muốn rách xẻ sống lưng của hắn.

Mũi kiếm vung lên sáng chói như ánh chớp, vạch rách da thịt người ta không chút do dự, xẻ một đường dài rồi đột ngột dừng lại.

Bàn tay của Phù Dao nắm chặt lấy thân kiếm.

Máu tươi từ lòng bàn tay nàng theo rãnh kiếm trào ra, rơi xuống vết thương sau lưng của Trường Tôn Vô Cực, hòa vào máu của hắn, rỏ xuống từng giọt từng giọt trên mặt đất phủ đầy lá trúc tím.

Phù Dao vẫn điềm nhiên như không, nắm chặt kiếm không buông, nàng muốn bẻ gãy thanh kiếm đó, nhưng không biết nó được làm bằng chất liệu gì mà trơn nhẵn, khiến tay nàng bị trượt, tạo thêm một vết thương da tróc thịt bong.

Nàng giận dữ, lẽ ra không nên nắm thanh kiếm kia, liền xông lên dùng vai mình đẩy mũi kiếm còn dính trên lưng Trường Tôn Vô Cực ra.

Trường Tôn Vô Cực đột ngột xoay người lại, vươn tay ra kéo Mạnh Phù Dao về phía mình, động tác này khiến cho mũi kiếm đâm sâu thêm mấy phần, máu tươi phun trào, nhuộm sẫm cả màu tím nhạt. Tay Thái Nghiên run rẩy, trong thoáng chốc ánh mắt liền hiển hiện sự hốt hoảng, Trường Tôn Vô Cực lập tức phát tay áo.

Ổng tay áo hần liền trở nên rắn chắc, dập dềnh lan tỏa như những con sóng xô bờ, tay Thái Nghiên mềm nhũn, không tự chủ được mà buông kiếm.

Trưởng Tôn Vô Cực trở tay rút kiếm ra, vung tay lên, ánh kiếm như tia chớp lóe lên, không bắn về phía Thái Nghiên mà bắn về phía hồ nước cách đó không xa.

Thái Nghiên tung mình lên không trung, bay đuổi theo thanh kiếm, thanh kiếm đó cắm vào một tảng đá bên hồ nước rồi bất ngờ bắn ngược lại về phía sau với tốc độ còn nhanh hơn ban nãy, khiến Thái Nghiên phải xoay người tránh né, đưa tay ra chụp lấy thanh kiếm, nhưng nàng ta vừa mới xoay người được một nửa thì đột nhiên khựng lại.

Ngón tay của Trưởng Tôn Vô Cực đã đặt trên mi tâm của nàng ta.

Tay hần dính đầy máu tươi, nhấn trên mi tâm của nàng ta, nơi đó liền in một dấu tay màu đỏ sẫm, khiến cho gương mặt tròn trịa màu phấn hồng của Thái Nghiên càng giống với Thiện Tài Đồng Tử (*). Có điều, ánh mắt nàng ta tuyệt nhiên chẳng hề giống thiện tài, thậm chí còn vô cùng kinh hãi, hoảng sợ nhìn dấu tay kia, khàn giọng nói, "Người dám dùng cấm pháp đối với ta-"

(*) Thiện Tài đồng tử (tiếng Phạn: Sudhanakumâra, tiếng Trung Quốc: ; bính âm: Shàncáitóngzǐ), hay còn gọi là Thiện Tài, là nhân vật chính trong Phẩm Nhập Pháp Giới trong kinh Hoa Nghiêm, đây là phẩm quan trọng và dài nhất của kinh này. Thiện Tài đồng tử xuất hiện trong Phật giáo, Đạo giáo và những câu chuyện dân gian, hầu hết được miêu tả cùng với Long Nữ như là một tiểu đồng hầu cận của Bồ tát Quán Thế Âm. Hình tượng Thiện Tài và Long Nữ xuất hiện cùng với Quán Thế Âm rất có thể bị ảnh hưởng bởi cặp Kim Đồng (tiếng Trung Quốc: ; bính âm: Jintong) Ngọc Nữ (tiếng Trung Quốc: bính âm: Yùnu) hầu cận bên cạnh Ngọc Hoàng Thượng

đế. Thiện Tài đồng tử cũng là nhân vật Hồng Hải Nhi trong cuốn tiểu thuyết cổ điển hư cấu Tây Du Ký.

"Cô lại quên rồi sao, Phiên Thiên Chỉ ngoại trừ giam giữ kìm ức còn có thể lưu lại dấu ấn cho cô." Trương Tôn Vô Cực lạnh lùng nhìn sắc mặt nguội tàn trong nháy mắt của Thái Nghiên, diễm nhiên không lay động, ngón tay hằn ấn xuống mạnh hơn, ép nàng ta thụt lùi, "Ta thấy đây mới là sự trừng phạt thích hợp nhất đối với cô."

Thái Nghiên ngã ngòai xuống mặt đất phủ đầy lá trúc tím, đưa tay lên trán cố hết sức chùi đi vết máu kia, nhưng dấu ấn ấy chẳng hề bị xóa đi, vẫn in đậm như cũ, trông hết sức buồn cười.

Sắc mặt Thái Nghiên tái nhợt, nước mắt suýt chút nữa đã trào ra, nàng ta giậm chân, không nói tiếng nào giận dữ đứng lên quay người rời đi, Mạnh Phù Dao cũng chẳng thèm để ý đến nàng ta nữa, lướt đến như gió cuốn, ôm chặt lấy Trương Tôn Vô Cực, hốt hoảng sờ khắp người hắn, "Huynh sao rồi, huynh sao rồi..."

Tay nàng đặt sau lưng Trương Tôn Vô Cực, bàn tay dính đầy máu, nơi đó ướt đầm, khiến nàng kinh hãi đến mức giọng nói cũng thay đổi, môi run run, hoảng loạn xé y phục của mình băng bó vết thương cho hắn, tay chân run rẩy không thôi, dù cố hết sức cũng không xé nổi mảnh vải. Cảm giác được cơ thể Trương Tôn Vô Cực hơi mềm đi, nàng mau chóng ôm hắn ngòai xuống, sau đó lại tiếp tục xé y phục, Trương Tôn Vô Cực đột nhiên đưa tay giữ chặt tay nàng lại.

Lòng bàn tay hắn hơi lạnh, dập dính máu, nhưng hành động vẫn dịu dàng ôn nhu, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, đưa tay lên xoa mặt nàng, khiến tay hắn lóng lánh những giọt nước trong suốt như thủy tính, hòa với máu hóa thành màu hồng nhạt. Mạnh Phù Dao ngây dại nhìn những ngón tay hắn, nàng đưa tay lên chạm vào khóe mắt mình, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào lệ đã rơi đầy mặt.

Nhận thức này khiến cho lòng nàng càng thêm đau xót.

Thì ra tình cảm của con người sẽ phản bội lại ý chí của họ, dù có mạnh mẽ đến đâu chẳng nữa, khi đau đớn cũng sẽ rơi lệ, nàng ngơ ngác nhìn nước mắt của mình, nước mắt lại càng tuôn trào mãnh liệt, nàng ôm chặt Trương Tôn Vô Cực, òa khóc nức nở.

"Là ta không tốt, là ta không tốt... ta không biết mình bị làm sao... bỗng nhiên mất hồn mê muội nói những lời khó nghe đó... là ta không tốt... huynh đánh ta đi! Đánh ta đi! Đánh ta đi!..." Nàng vừa khóc vừa đưa tay bịt chặt vết thương kia, nóng nảy tìm kiếm Kim sang được trong người mình và trong ngực Trương Tôn Vô Cực, không ngừng nhét vào miệng hăn hết viên thuốc quý này đến viên thuốc quý khác. Vết thương trong lòng bàn tay như sâu đến tận tim, khiến tim nàng rách toạc rỏ máu không ngừng, nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, nàng như không biết tim mình đang lạc ở nơi nào.

Ngược lại, Trương Tôn Vô Cực ở trong lòng nàng khẽ mỉm cười, cầm lấy bàn tay đầy nước mắt của nàng đặt lên môi mình, như thể đang thưởng thức vị mặn của những giọt nước mắt ấy, lại giơ tay vuốt ve mái tóc nàng, có hơi mệt mỏi, nhắm mắt lại nói, "Để ta ngủ một lát..."

Hắn thật sự nhắm mắt lại, an tĩnh thiếp đi. Phù Dao nhìn sắc mặt tái nhợt của hăn, đôi bờ mi dài khép lại, trong lòng tựa như bị chiến xa nghiền qua, hay như bị sấm sét đánh trúng - hăn hăn hăn, không phải chết rồi chứ?

Tay nàng run rẩy lần mò tìm mạch môn của Trương Tôn Vô Cực, tìm mấy lần vẫn không thấy đâu, khó khăn lắm mới phát hiện, tức khắc thở ra một hơi dài rồi ngồi xụi lơ, bất động trên mặt đất phủ đầy lá trúc tím, hồn vía như bay lên trời, không biết mình nên làm gì cho phải.

Có Ân vệ chạy tới, toan định ôm lấy Trương Tôn Vô Cực, nhưng đúng lúc nàng đã bình tĩnh trở lại, bèn đẩy y ra, "Để ta!"

Là do lỗi của nàng, hãy để nàng bên cạnh hăn.

Trưởng Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao lâm vào thời kỳ chiến tranh lạnh.

Thực ra thì nói như vậy cũng không chính xác lắm, nên nói như thế này mới phải, Phù Dao cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, nên hai người không gặp nhau nữa.

Nàng ngày ngày ôm đau thương nằm trên mái hiên uống rượu, nhìn mặt trăng trên cao ca hát lung tung, say rồi thì ngủ luôn trên mái nhà, lúc nửa đêm trở mình đá chân tiện thể đá rơi luôn mấy viên gạch ngói. Còn Trưởng Tôn Vô Cực đang dưỡng thương, thương thế của hắn cũng không nhẹ, cần phải tĩnh dưỡng.

Tông Việt và Vân Ngấn không thể quản nổi Phù Dao, ngay cả thú cưng của Trưởng Tôn Vô Cực cũng để mắt trên trán, gần đây đi ra đi vào cứ làm như không thấy nàng vậy.

Mạnh Phù Dao ngày nào cũng uống rượu rồi lại nghĩ tới nghĩ lui, càng lúc càng cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm đó có gì đó không đúng, tình hình nổi điên liên có gì đó không đúng, tuy nàng cũng có những ý nghĩ đó trong đầu, thực sự cũng đã dồn nén từ lâu rồi, thế nhưng đột ngột bạo phát như vậy thực sự không giống với bản tính của nàng lắm, trừ khi có một ngòi nổ nào đó?! Chắc chắn là không phải do lời nói của Trưởng Tôn Vô Cực, vấn đề hẳn là ở trên người Thái Nghiên.

Nàng cẩn thận nhớ lại, tất cả mọi nghi ngờ đều dừng lại ở lúc Thái Nghiên nói câu cuối cùng với nàng, nàng cảm thấy ánh mắt của ả khi đó hết sức kì quái.

Chuyện đã qua rồi giờ nghĩ lại mới nhớ võ công sư môn của Trưởng Tôn Vô Cực chẳng phải là loại thiên về khống chế tinh thần sao? Phải chăng khi đó Thái Nghiên đã giở trò với mình? Cho nên vô duyên vô cớ nửa đường chặn nàng mà lại không động thủ, chỉ vì muốn khống chế tinh thần của nàng, làm cho nàng buông lỏng cảnh giác, sau đó lợi dụng nàng khiến nàng

đả kích Trưởng Tôn Vô Cực rồi thừa cơ đánh lén – Đáng lẽ ra nàng nên sớm nghĩ tới việc sư môn của Trưởng Cực có thể bồi dưỡng ra loại người như hần, thì sao Thái Nghiên có thể không có tâm cơ cơ chứ? Là do nàng quá ngốc cho rằng ả không có đủ kinh nghiệm tác chiến, thực ra là do não nàng thiếu muối, ngốc như heo, ngốc đến mức chẳng thể nào ngốc hơn được nữa.

Mạnh Tiểu Trư suy nghĩ thông suốt mọi vấn đề, lại cảm thấy mình tiêu tốn thời gian một cách vô bổ, nghĩ ra thì cũng có làm được gì đâu, có thể khiến vết thương của Trưởng Tôn Vô Cực biến mất đi không? Là chính nàng hại hần bị thương... Nghĩ đến đó, nàng liền hận mình không thôi, ý nghĩa quan trọng nhất để nàng tồn tại trên đời này, phải chăng là hại cho hần bị thương khắp người hay không?

Mạnh Phù Dao ưu thương nhìn lên mặt trăng, lại một lần nữa uể oải nâng chén tiêu sầu, lẩm bẩm, "Hằng Nga ơi Hằng Nga, ai kêu người chạy lên mặt trăng ở làm gì? Ai kêu người xuyên không làm gì? Lần này không trở về được nữa phải không? Không trở về được thì thôi đi, còn hại Trư Bát Giới nhà người ta đường đường từ Nguyên soái biến thành Hòa thượng, người có cảm thấy áy náy hay không vậy?"

"Đang nói chuyện gì thế?" có người ngồi xuống bên cạnh nàng, cướp lấy bình rượu của nàng đưa lên miệng uống một hớp, cười nói, "Rượu trong nhà đã bị tỷ uống hết rồi, hại muội không có rượu uống."

"Nhà?" Mạnh Phù Dao hai mắt vô thần, lẩm bẩm, "Ta không có nhà!"

"Phù Dao, trái tim ở đâu thì nơi đó chính là nhà." Nhã Lan Châu ngoảnh sang nhìn nàng, đôi mắt sáng trong như hai viên ngọc trai đen, "Nhà của tỷ ở nơi này!"

"Ha ha!" Mạnh Phù Dao đáp lại bằng một tiếng cười lớn.

"Biết ngay là tỷ không thừa nhận mà." Nhã Lan Châu đành lắc đầu, "Không biết mấy ngày trước là ai khắp người đầy máu tươi giống như quỷ vậy, vác Trường Tôn Vô Cực va vào cửa nhà, hét gọi Tông Việt, khiến Tông Việt hết hồn tưởng là hai người tự tử vì tình chứ. Phù Dao à, có lẽ lúc đó ta nên tìm một họa sư vẽ lại bộ dạng của tỷ khi ấy, xem tỷ còn mạnh mẽ thế nào nữa!"

"Bà nội nó, ta thật rối rắm..."

"Rối rắm cái đầu tỷ ấy!" Nhã Lan Châu cầm bầu rượu gõ vào đầu nàng, "Lần trước tỷ nói với ta rằng, hãy sống với thực tại, tỷ còn nhớ không? Sống với thực tại!"

"Ta sống với thực tại sẽ hại người ta, từ nay về sau chỉ có thể sống với quá khứ mà thôi-" Mạnh Phù Dao tiếp tục gào thét.

Nhã Lan Châu không thể nào tiếp tục nhẫn nhịn được nữa, đập thủng một lỗ trên mái nhà, sau đó đập Mạnh Phù Dao xuống dưới.

Một tràng tiếng động ầm ầm vang lên, xen lẫn tiếng mắng chửi tức giận quang quác, rồi sau đó đột nhiên trở lại yên tĩnh, dường như người đang mắng chửi kia bị ai đó chặn miệng lại.

Nhã Lan Châu cúi đầu nhìn xuống lỗ thủng, không chút e thẹn hét to, "Trường Tôn Vô Cực, huynh không bị đập hư đấy chứ? Ta đem kẻ vô liêm sỉ nói một đằng nghĩ một nẻo, ngay cả uống rượu ngủ cũng muốn ngủ trên nóc nhà của huynh, đá xuống cho huynh rồi đó, huynh cố gắng tiếp nhận nha..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Ấm Áp Hòa Thuận

Mạnh Phù Dao rốt xuống dưới.

Cú đá đó của Nhã Lan Châu vừa đột ngột lại vừa độc ác, mấy ngày nay ngày nào nàng cũng say nên phản ứng chậm chạp, rơi xuống với tư thế chổng cạp đất vô cùng khó coi.

Cũng may trong lúc nàng thần trí mơ hồ, cũng còn nhớ được phía bên dưới là Trưởng Tôn Vô Cực đang dưỡng thương, không được dè lên người hẳn.

Nàng lật mình trong không trung, nhún mũi chân lên xà nhà để bay lên trên, như vậy tốt hơn vì lúc này nàng không biết làm thế nào để đối diện với Trưởng Tôn Vô Cực.

Xà ngang đột ngột gãy.

Phù Dao hụt chân đập vào khoảng không trống rỗng, bèn xoay người đưa tay ra nắm lấy xà ngang, trên đó bỗng xuất hiện một cục bông gòn trắng.

Đôi người của cục bông gòn trắng kia trừng to, còn to hơn cả mắt nàng, nhìn chăm chăm vào mũi nàng, đột nhiên tung mình lộn ngược xoay 360 độ, đập đập đập. Ta đập! Ta đập!

"Bốp!"

Móng vuốt dính đầy nước đường của nó đập lên ngay mũi Phù Dao, tàn bạo đập con rùa đen rút đầu không kịp phòng bị rơi xuống dưới.

"Phịch!"

Nàng rơi xuống giữa đê mê chấn, như thể con cá bị đạn bắn trúng.

Cảm giác được sự ấm mềm dưới thân, nàng vội vàng đưa tay sờ, sợ mình đè trúng phải Trưởng Tôn Vô Cực, chợt nghe có tiếng cười khẽ, "Nàng đang sờ gì vậy?"

Giọng nói vừa dịu dàng vừa mềm mại, tựa như sợi tơ mềm, trong đêm tối cứ quẩn lầy quẩn lầy tay chân nàng, khiến người nàng mềm nhũn ra.

Mạnh Phù Dao cứng đờ, rút tay về, ngượng ngập cười, "Làm rơi ít tiền, xuống đây tìm, không có ở chỗ huynh à? Xin lỗi, xin lỗi, quả thực đã làm phiền!"

Từ đầu đến cuối nàng không hề nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, nhồm dậy định đi, chợt cơ thể bị người nào đó kéo lại, rồi người đó lại dùng cơ thể nặng trĩu của hắn đè lên người nàng, một hương thơm lạ nhàn nhạt hòa lẫn mùi thuốc lãng đãng xung quanh.

Phù Dao trừng to mắt, theo bản năng đẩy người nọ ra song lại không đẩy nổi, ai oán kêu thầm - nàng sắp bị đè chết rồi -

Tư thế phi hài hòa nhất trong thế kỉ này hiện ra kìa!

Nàng, Mạnh Phù Dao, bị, người ta, lấy, thịt, đè, rồi!

Nàng dốc sức đẩy cái tên đang đè mình ra, khiến "sói tính" trong người hắn bỗng bùng phát, "Nàng đẩy đi, cùng lắm là làm cho ta bị thương một lần nữa!"

Mạnh Phù Dao nhìn trời - Trưởng Tôn Vô Cực đích thị là một kẻ thích áp bức người khác.

Được thôi, không đẩy thì không đẩy, để tránh ta đây không chừng mực mà đụng vào vết thương hằn, đành nhếch miệng cười, giọng lạc đi vì bị đè, "Được rồi, hàng đắt tiền, xin hãy cầm nhẹ để nhẹ."

Nàng bèn đẩy nhẹ ai đó ra, thế nhưng tên đó lại tựa đầu vào hõm cổ nàng, lưu manh không chịu xuống, nhỏ giọng tí tê, "Cho ta mượn một chỗ để nghỉ ngơi cũng không được sao?"

Giường rộng như vậy sao Thái tử điện hạ ngài lại mượn hõm cổ của ta để đặt đầu chứ? Sao lại mượn vùng ngực của ta để đặt cái vai của ngài lên đó hả? Ta vẫn còn là thiếu nữ đang tuổi dậy thì, mimi của ta bị ngài đè lên rất đau đó!

Lừa gạt trong lòng Phù Dao từ từ bốc lên, nàng lại nghĩ tên này mạnh như trâu vậy, dù có bị thương nặng thì cũng chẳng qua chỉ là vết thương da thịt mà thôi, đâu đến mức suy yếu như vậy chứ? Khổ nhục kế! Khổ nhục kế! Quyết không bị mắc lừa!

Trong lúc nàng cương quyết không để mình bị mắc lừa, đem kẻ đang ở trên người mình xuống thì bỗng nhiên kẻ đó thì thảo bên tai nàng, "Võ công sư môn mà ta tu luyện, khắp cơ thể đều là máu huyết, chân khí lưu chuyển khắp người, song khi chưa luyện được tuyệt đỉnh thì mỗi một nơi đều là không môn, cho nên không dễ gì bị thương, thế nhưng nếu như bị thương thì ngoại thương chẳng khác gì nội thương..."

Hắn thì thầm bên hõm cổ nàng, hơi thở dìu dặt phả bên tai nàng, tóc mai đung đưa khiến nàng nhột nhột bèn né tránh, chỉ là, không biết bởi vì sự nhột nhột này hay do lời giải thích kia mà lòng nàng dần dần mềm nhũn.

Nàng chẳng hề hay biết mình đã biến thành vũng nước xuân gợn sóng lăn tăn từ lúc nào, thấm vào lòng Trưởng Tôn Vô Cực, hơi thở hai người

quyện hòa với nhau, mạnh mẽ và dồn dập.

Lâu thật lâu sau, Phù Dao nhỏ giọng nói, "Chỉ được ôm ngủ thôi đó... những cái khác không được phép đâu!"

Tiếng cười khê khàng vang lên, ánh mắt người nọ trong bóng tối đê mê đắm đuối, người khê run run, nàng cảm thấy má mình ươn ướt, một đôi môi mềm mại đã chạm lên da thịt nàng, man mát mà chậm chậm dịch chuyển khắp nơi, hơi thở ấm áp quyện với mùi thuốc mát rượi xen lẫn hương thơm cao quý mà lạnh lùng, tựa như những hạt mưa cuốn lấy hoa rơi lả tả trong đình viện Hoàng cung vào một ngày thu trong vắt. Tiếp đó, không biết chuột mập từ đâu chui ra giẫm chân lên mặt nàng, trên chân nó dính nước đường trơn láng nhẵn nhịu, như thể gió xuân lả lướt ùa vào phòng từ ngàn dặm xa xôi.

Phù Dao như bị sét đánh trúng, thoáng cái mặt nàng đã như bị lửa thiêu cháy hừng hực - chủ tử của con chuột mập đó đang từ từ liếm nước đường dính khắp trên mặt nàng!

Trưởng Tôn Vô Cực cứ liếm mãi không thôi, chẳng chịu dừng lại, lâu thật lâu sau mới thở dài nói, "Chẳng trách tiền nhân nói rằng tình nguyện say chết trong hương rượu..."

Phù Dao đỏ mặt đẩy hẳn ra, Thái tử điện hạ trở mình, cười khê, song lại không chịu buông tay, ôm lấy nàng ngủ, "Phù Dao, trước khi nàng hoàn toàn tiếp nhận ta, ta sẽ không động đến nàng."

"Huynh có thể động được sao?" ai đó then quá hóa giận, "Nhìn thấy Tôn Thành chưa? Đó chính là một tấm gương đấy."

Trưởng Tôn Vô Cực bật cười, ngoảnh đầu sang căn môi nàng một cái, khiến nàng kêu đau "A" một tiếng, hẳn bèn hỏi, "Nàng đành lòng à?"

Nàng lại ngoảnh đầu đi không, dần dần trở nên trầm mặc, lát sau mới đáp lại, "Xin lỗi..."

Trưởng Tôn Vô Cực nghiêng người chống tay nhìn nàng, "Hả?" Phù Dao trừng mắt nhìn Thái tử lưu manh, không biết nói gì.

Phù Dao chớp mắt, cố gắng hình dung ra cảnh tượng Trưởng Tôn Vô Cực mặc long bào đội vương miện, rồi lại nghĩ đến Hoàng hậu bên cạnh hẳn sẽ là một người như thế nào, nhưng nghĩ thật lâu mà vẫn không hình dung ra được khuôn mặt cô gái ấy, vì nàng cảm thấy không ai có thể xứng đôi với hắn hết.

Nàng bật cười trong vô thức.

"Ngủ đi! Nàng cũng mấy hôm rồi không nghỉ ngơi!" Trưởng Tôn Vô Cực vỗ về nàng, giọng nói hết đổi dịu dàng, "Đừng có tự làm khổ mình, nàng đau khổ chẳng khác nào ta đau khổ cộng lại là ta đau khổ gấp đôi, nàng tính xem, ta bị thiệt thòi cỡ nào?"

Phù Dao không nhìn được bèn bật cười, Trưởng Tôn Vô Cực lại sáp đến gần nàng, hôn lên thái dương nàng, nói: "Đồ ngốc nàng, khuyên nàng cũng vô dụng, chúng ta... hãy chờ đợi xem!"

Mạnh Phù Dao khôi phục lại nguyên hình rồi!

Nàng đập bể bình rượu, mặc áo khoác mới, khí thế bừng bừng đi làm việc lớn.

Nhã Lan Châu và Nguyên Bảo đại nhân ngồi chồm hổm ở một bên cửa, nhìn theo bóng dáng nàng, rồi lại nhìn vào trong mắt đối phương, cả hai đọc được một câu thể này:

Thiếu đòn!

Mạnh Phù Dao cưỡi ngựa đi trên đường, Bàn Đô lúc này vẫn yên ả sâu nghiêm như trước đây, chỉ có điều, sự yên ả này là mạch ngầm của những cơn sóng dữ sắp sửa xô bờ, đặc biệt là thành Đông — nơi tập hợp các quý tộc quan lại, bầu không khí bất ổn đã lần lần hiện ra rõ rệt, có người nuôi ý đồ bỏ trốn, có người âm thầm tích trữ lương thực, quốc gia thái bình đứng đầu thiên hạ bao năm nay cuối cùng cũng bắt đầu rối ren vì sự xuất hiện của một người.

Phù Dao ngẩng đầu nhìn đám khói mù đã ngưng tụ lâu rồi nơi chân trời mà vẫn không tiêu tan, không biết vì sao trong lòng nàng cũng thấp thoáng nỗi bất an. Dường như tại một nơi rất xa, có một vài sự việc phát sinh nằm ngoài dự liệu của nàng, nó chậm chậm biến hóa khôn lường, tựa như đám mây đen trước khi trời đổ mưa như trút nước, đang từ từ dịch chuyển về phía nàng.

Tuy nhiên dù nàng có nghĩ ngợi lâu thật lâu, cũng không nghĩ ra điều gì không ổn, sau một hồi lo lắng sợ hãi, đành giương roi lên tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Đô bước vào thời kì trực chiến, toàn bộ Ngự Lâm quân và Cẩm Y vệ Hoàng cung đều tập kết chờ đợi mệnh lệnh. Đại quân Thương Long của Chiến Bắc Dã đã vượt qua sông Nghi Thủy, giẫm lên khô giáp tan tành của đại quân triều đình bị thất bại thảm hại nghênh ngang mà tiến bước. Sức chiến đấu hung hãn của đội quân Thương Long như thể sói dữ trên sa mạc, đánh cho quân đội triều đình đã nhiều năm không chinh chiến phải thua tơi tả. Quân Thương Long kỷ luật nghiêm minh, không làm kinh động tới bách tính, không bắt giết tù binh, những kẻ chủ động hiến thành còn được hưởng đãi ngộ tốt, vì vậy mà trên đường không bị cản trở, tốc độ hành quân rất nhanh, chỉ một ngày một đêm đã tiếp cận thành Bàn Đô.

Triều đình Thiên Sát vì điều này mà tranh luận, nên đưa quân đội Kinh thành ra thành Đan Thủy cách Bàn Đô sáu mươi dặm, để tam lộ đại quân tách ra kìm hãm quân tiên phong của Chiến Bắc Dã, không cho áp sát Bàn

Đô. Hay là tập trung quân lực triển khai vừa thủ thành vừa chiến ngay tại Bàn Đô. Phe phái hai bên tranh cãi đến mức mặt đỏ cổ rát, hươ quỳên, tay áo rối tung rối bời, cãi nhau âm ỉ suốt không thôi. Chiến Nam Thành ngồi trên ngự tọa, mệt mỏi rã rời nhìn bên dưới đang tranh luận, gần đây thần sắc y vô cùng không tốt, mọi người đều cho rằng y vì nghịch án của Hằng vương mà bị tổn thương tinh thần, chỉ có Mạnh Phù Dao cứ mãi cười thầm trong bụng, không ngừng phỏng đoán xem y mắc bệnh gì.

Những người đang tranh luận trong điện, đều lại đại quan nhất phẩm có quyền quyết định quốc gia đại sự, tòng tam phẩm như Phù Dao không có tư cách lên tiếng, nàng đang đứng nhàn nhã cạo móng tay, chột nghe Chiến Nam Thanh gọi, "Mạnh thống lĩnh có ý kiến gì với việc này không?"

Tất cả mọi người đều im thin thít, lũ lượt đưa mắt nhìn nàng, trong ánh mắt hiển hiện sự hiếu kì xen lẫn khinh bỉ.

Tiểu tử ngốc này thì biết gì chứ?

"Á?" Tiểu tử ngốc nọ vội vàng buông tay xuống, đứng nghiêm chỉnh, cung kính thưa, "Bệ hạ thần uy, cho dù là ở Đan Thủy hay Bàn Đô thì đại quan nhất định phải đánh đầu trắng đó, để phản tặc nghe được sẽ sợ hãi mà trốn chạy..."

"Hứ" Mọi người nhất tề quay đầu - chỉ biết hòa theo, vô liêm sỉ!

Chiến Nam Thành mệt mỏi xoa ấn đường, "Mạnh thống lĩnh, người muốn nói gì thì mau nói đi!"

Mạnh Phù Dao nhếch miệng cười nói, "Vi thần đã nói rồi mà."

Chiến Nam Thành cười khỗ, gật đầu.

Mạnh Phù Dao đột ngột xoay người, siết chặt nắm tay, hét lên: "Những kẻ ngu ngốc các người!"

Sắc mặt chúng nhân đều đồng loạt tái xanh - tên nhóc này vừa mở miệng là đã chửi người!

Hề Duệ, một trong số tam đại thần liên cả giận nói, "Mạnh Phù Dao, trên triều, là nơi để người giương oai sao?"

Manh Phù Dao nhảy lên thềm son, chỉ vào mũi ông ta, "Hề lão đầu tử, Bệ hạ cho phép ta nói năng thoải mái, ông lại mắng ta, không cho ta nói sao? Ông muốn kháng chỉ à? Lúc này mà ông muốn kháng chỉ là như thế nào hả? Chẳng lẽ ông có tâm không thần phục ư? Ông vì cái gì mà không chịu thần phục chứ? Hay là ông muốn cải chính đầu hàng nghịch tặc Chiến Bắc Dã?"

Hề lão đầu tử vuốt ngực ho khan, loạn choạng lão đảo, chưa đến một hiệp đã bại trận rồi.

Hàng mây Chiến Nam Thành nhú chặt, Phù Dao xoay phắt người lại, cất cao giọng nói, "Bệ hạ, cả hai kế sách này đều không thể chọn!"

Cả điện nhốn nháo, Hoàng cung thống lĩnh Tạ Dục cười lạnh nói, "Mạnh thống lĩnh có cao kiến gì?"

"Cao kiến của ta chính là... Mạnh Phù Dao không chút đỏ mặt nói tiếp, "Nghênh chiến sáu mươi dặm ở Đan Thủy chẳng khác nào quăng Bàn Đô vào tình thế nguy hiểm, một khi kẻ địch chia binh đi đường vòng, Bàn Đô sẽ nguy cấp. Huống hồ Bàn Đô là thiên hạ đệ nhất trọng thành, kiên tường lợi pháo, dễ thủ khó công, muốn thủ thành sao không thủ ở Bàn Đô mà lại chạy đến Đan Thủy? Hoang đường!"

Chiến Nam Thành gật đầu, nét mặt già nua của Hề Duệ dò ửng, tức tối nói, "Người nói như vậy chẳng phải vẫn là cố thủ Bàn Đô sao? Có gì mới mẻ đâu chứ!"

"Thủ cũng phải xem thủ như thế nào!" Phù Dao vung nắm đấm với ông ta, "Các người có ai từng phân tích cẩn thận cấu trúc quân đội của Chiến Bắc Dã chưa? Chủ lực của hãn là kỵ binh sa mạc, nhưng vẫn còn có hai nhánh liên quân khác, đó là hai đô đốc Kim Ngạn, Minh Luân đã sớm theo hãn, hai tên nghịch tặc này trung thành tuyệt đối với Chiến Bắc Dã, là trợ thủ đắc lực của hãn, các người không thể không biết, đúng không?"

"Biết thì sao chứ?" Có người lẩm bẩm, "Bất luận là quân chủ lực Thương Long hay là ai, thì sức chiến đấu..."

"Ồ hèn, chỉ biết tăng sĩ khí kẻ khác mà diệt uy phong của chính mình."

"Người có cách hay sao?" Có người cười khẩy.

"Đánh trận trước tiên phải nắm bắt lòng quân, Kim Ngạn, Minh Luân là hai đô đốc tướng quân trấn thủ biên cương, lĩnh quân đánh trận ở bên ngoài, theo thông lệ thì gia quyến của họ đều ở Kinh thành..." Mạnh Phù Dao cười âm hiểm, "Bắt lên thành, giết!"

Chúng nhân im lặng... Tên nhóc này thâm độc quá!

Cũng có người nghi vấn, "Nếu như hai đô đốc đó vì đại nghĩa diệt thân... à không, mặc kệ sự sống chết của gia quyến họ thì sao? Hơn nữa, bọn họ cũng chỉ là tướng lĩnh, cho dù có lui binh cũng không khiến đại cục dao động..."

"Ồ, liên quan gì đến hai đô đốc đó chứ?" Mạnh Phù Dao trợn to mắt, "Ta muốn ép là ép Chiến Bắc Dã cơ, chẳng phải quân Thương Long đều là hán tử xuất thân từ phương Bắc, họ vừa dũng mãnh thiện chiến vừa coi trọng nghĩa khí nhất sao? Nếu gia quyến của hai đô đốc có ân nghĩa với Chiến Bắc Dã bị bắt trói lên thành, thì Chiến Bắc Dã sẽ có lựa chọn như thế nào? Nếu như hãn lui binh thì xem như đã tràng xe cát, nếu hãn không lui binh thì ngày sau dù hai đô đốc đó không có chút gút mắc nào với hãn hết, cũng không trách hãn mà tiếp tục đi theo hãn, thì Chiến Bắc Dã cũng không còn

mặt mũi nào mà thống lĩnh ngàn vạn hùng binh. Sao hắn có thể đối mặt với huynh đệ đã vì hắn mà đổ máu, lại rơi lệ vì tan cửa nát nhà? Những hán tử nhiệt huyết dưới trướng hắn, sao có thể cam lòng bán mạng cho một chủ nhân bạc bẽo như vậy chứ?"

Chúng nhân hít vào một hơi, yên lặng không nói gì, tên này quả thực là một kẻ thâm độc vô đạo đức!

Dân chúng Thiên Sát thuần phác đôn hậu, coi trọng nam tử quang minh thẳng thắn, mặc dù nói "binh bất yếm trá", nhưng loại kế sách hèn hạ bắt giết kẻ yếu đuối vô tội để đả kích lòng người này xưa nay chỉ có võ tướng vô sỉ nghĩ tới, văn thần tuy là chưa hắn đã không nghĩ tới kế sách này, song họ lại cảm thấy sử bút như đao, một khi hiến kế này thì ngày sau thiên cổ sẽ bêu danh ngàn đời. Huống hồ bọn họ chỉ là thần tử, ai làm Hoàng đế mà không phải Hoàng đế chứ? Tuy là trong lòng những người tinh thông mưu mẹo cũng xẹt qua mưu kế này, có điều không ai dám mở miệng nói ra mà thôi.

Không ngờ hôm nay trên triều, tên thống lĩnh ngốc nghếch vô sỉ này lại nói ra trần trụi như vậy.

Tạ Dục cười lạnh, nói: "Người làm như đô đốc Kim Ngạn và Minh Luân là hai kẻ ngu sao? Không biết trước mà đón gia quyến ra ngoài?"

Mạnh Phù Dao liếc xéo hắn, "Nghe khẩu khí của Thống lĩnh thì ngài đã từng tới nhà của bọn họ rồi sao? Không thấy người ở đó? Ngài đã có kế sách này, sao không nói với Bệ hạ?" Sắc mặt Tạ Dục liền tái nhợt, ánh mắt Chiến Nam Thành trên ngự tọa sáng lên.

Mạnh Phù Dao lại cười nói tiếp, "Thực ra, người nhà của hai đô đốc đó có ở Kinh thành hay không căn bản chẳng quan trọng, ta cứ tùy tiện bắt mấy phụ nhân và trẻ nhỏ lên thành, nói đại là người nhà của bọn họ, ta sẽ làm cho mấy phụ nhân đó khóc chồng, trẻ nhỏ khóc cha, mẹ già khóc con,

diễn kịch như thật - Đô đốc ngàn dặm chinh phạt, chắc là sẽ không mang theo gia quyến của mình? Gia quyến của bọn họ rốt cuộc có ở đó không, các binh sĩ hẳn là không biết rõ? Con người mà, thông thường chỉ tin những việc mình nhìn thấy trong mắt, ngàn vạn binh lính, người trên lầu gào khóc chán thật như vậy sao có thể không phải là gia quyến của Đô đốc chứ? Đô đốc không chịu nhận, chính là vì đại nghĩa diệt thân lấy đại cục làm trọng mà thôi. Ở trong tình thế như vậy, Đô đốc không nhận là đại nghĩa, còn Chiến Bắc Dã không nhận thì coi là gì? Ha ha, các người nói xem, ép Chiến Bắc Dã vì những gia quyến giả này mà tiến thoái lưỡng nan, chẳng phải là khiến hấn tức đến mức thổ huyết luôn sao?"

Nàng hứng chí khoa chân múa tay, "Đã thiệt đó!"

"..."

Người trong đại điện im thin thít, chúng nhân nhìn nhau, nhanh chóng đều hiểu thâm trong lòng - sau này tuyệt đối không nên đắc tội với tiểu tử này!

Sở trường về kế sách kích tâm, bắt bí lòng người, hơn nữa còn hết sức vô liêm sỉ!

Mạnh Phù Dao mặt dạn mày dày cười híp mắt, "Điều này còn hữu hiệu hơn việc bắt giữ mẹ Chiến Bắc Dã lên tường thành, hẳn có thể vì đại cục mà không màng tới mẹ mình, song không thể không màng đến mẹ người khác... haha, hưởng hồ gia quyến của hai Đô đốc kia, đang ở trong tay ta."

"Trong tay người sao?" Chiến Nam Thành lập tức quay sang nhìn nàng.

"Bệ hạ!" Phù Dao nghiêm nghị khom người, "Từ khi Chiến Bắc Dã khởi sự gây chiến, Đô đốc Kim Ngạn chủ động hiến thành, vi thần cảm thấy bên trong tất có người cấu kết, cho nên đã đi trước một bước, tiến hành tăng cường phòng vệ thành Bân Đô chặt chẽ, những huynh đệ Phi hồ doanh của thần đã sớm chặn được gia quyến của hai phủ Đô đốc, vẫn nhốt họ ở trong

phù. Vì thần muốn ở ngay chính thành Bàn Đô này sẽ dạy cho Chiến Bắc Dã một bài học, làm cho những kẻ án binh bất động, đang giữ chức vụ quan trọng ở biên cương còn đang dò chừng kia, hiểu được ai mới là Hoàng đế đích thực!"

"Hay lắm!" Chiến Nam Thành vui mừng phấn khởi, "Ái khanh quả là trung thần, hết lòng vì nước!"

"Ăn lộc vua thì phải phân ưu với vua." Phù Dao chỉ tay lên trời tuyên thệ, "Vi thần nguyện làm đầy tớ, vì Bệ hạ chém Chiến Bắc Dã trước trận tiền."

"Người là nhân tài, sao có thể làm đầy tớ chứ? Chiến Nam Thành thỏa mãn cười, sắc mặt tái xanh thoáng hồng, "Truyền chỉ!"

"Nguyên Hoàng doanh Tổng thống lĩnh Tạ Dục giảng xuống làm Binh bộ thị lang, chức Hoàng doanh Tổng thống lĩnh..." Chiến Nam Thành dừng lại một đoạn, mỉm cười nhìn Mạnh Phù Dao.

Cả điện im thin thít, Mạnh Phù Dao ngẩng đầu chờ đợi.

"...Do Hoàng doanh Phó thống lĩnh, Phi Hồ doanh thống lĩnh, Mạnh Phù Dao tiếp nhận!"

"Vi thần tạ ơn!"

"Ta thấy rất nhiều kẻ vô liêm sỉ rồi, nhưng chưa từng thấy kẻ nào vô liêm sỉ như vậy!" Nhã Lan Châu giơ đũa gắp thức ăn trên bàn, "Từ đầu chí cuối chỉ dùng cái miệng ghê gớm ở thời khắc sống còn lừa gạt người ta giành lấy chức Hoàng doanh Tổng thống lĩnh. Hoàng doanh quân là thế lực vũ trang lớn nhất kinh thành hiện nay, có đến mười vạn tinh binh, ai ôi, tởm phát tài rồi!"

Đầu bếp Mạnh Phù Dao đang mặc tạp dề, hơi nóng bốc lên hừng hực, bưng món ăn cuối cùng lên bàn - Từ lúc Trường Tôn Vô Cực dưỡng thương, nàng liền tự mình xuống bếp. Mạnh tướng quân đa tài đa nghệ, nhưng tài nghệ chẳng đâu vào đâu hết. Giết người thì biết, nhưng Cầm Kỳ Thi Họa dĩ nhiên là không biết rồi, chỉ có trù nghệ là xuất sắc. mấy ngày hôm nay, "tầng lớp quý tộc" trong phủ nàng ban đầu đều từ chối không ăn thức ăn nàng nấu, giờ thì quen miệng rồi, thậm chí còn kén ăn nữa.

Vân Ngấn từng hỏi nàng, "Phù Dao, nhìn cô cũng không giống một người giỏi giang cho lắm, sao trù nghệ có thể xuất sắc như thế được? Đặc biệt là những món rau dưa bình thường nhất, cũng có thể làm ra mùi vị hấp dẫn đến vậy."

Mạnh Phù Dao chưa xót nghĩ trong lòng, nếu như các người cũng có một mẹ già bệnh tật, có một cái túi thường xuyên như chùy, ngày nào cũng cầm mấy đồng lương ít ỏi loay quanh ở chợ, cố gắng cân bằng sao cho hợp lý giữa tiền thuốc và tiền ăn, còn phải chú ý đến vấn đề dinh dưỡng cho người bệnh... các người cũng có thể dùng cải xanh làm ra mười tám món cải xanh.

Nàng ai oán đặt mông ngồi bên bàn cơm, cầm lấy đĩa định ăn thì nhìn thấy chỉ trong tích tắc mình vừa cởi tạp dề ra thôi mà thức ăn trên bàn đã bị dịch chuyển lung tung rồi - Sườn xào chua ngọt của ta, thịt bò tê cay của ta, cải trắng hầm thịt dê của ta, vì lý do gì đều rời khỏi quân doanh của binh mã đại tướng quân ta mà tìm đến dưới trướng quân địch rồi?

"Quân địch" bao vây bốn bề, kẻ thì tay cầm xương, tay giơ thịt bò, tên thì ăn cải trắng với gắp thịt dê, người thì một bên được trai đẹp rót rượu một bên được mỹ nam gắp thức ăn.

Nam nhân độc miệng đích thân gắp rau cho Nhã nữ vương đang cười híp mắt giữa chúng mỹ nam, sắc mặt tươi tốt gấp mấy trăm lần so với Mạnh Phù Dao, khiến kẻ nào đó nhìn đến con mắt đỏ luôn. Trên bàn hiện ra cảnh

tượng mất cân bằng trầm trọng, Vân Ngấn đang bưng toàn bộ thức ăn ngon đặt trước mặt Nhã Lan Châu, hết chỗ đặt thì đặt chồng lên, đĩa chất cao ba tầng, may là nhờ Vân Ngấn có kỹ thuật cao siêu, chống đỡ tốt nên đồng đĩa mới không sụp đổ, còn người nào đó thì âm thầm nghiêng răng ken két.

Người nào đó bèn nhìn Thái tử điện hạ hết đời yêu thương mình đang ngồi bên cạnh bằng ánh mắt chờ mong, Thái tử ngược mắt nhìn nàng nhoẻn cười, sau đó... đích thân rót rượu cho Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao sụp đổ hoàn toàn.

Một bầy heo thấy sắc quên bạn, thấy lợi quên nghĩa, thấy thức ăn quên đầu bếp!

Có thiên vị thì cũng không nên quá mức thiên vị như thế được!

Mạnh Phù Dao giận dữ đặt đĩa xuống mắng to, "Lão tử ngày nào cũng phải đi làm, tối về còn phải nấu cơm, nửa đêm còn phải đi đổi thuốc, còn phải xoa bóp..." nàng tức khắc dùng đĩa bịt miệng mình lại.

Á, lỗ miệng rồi!

Trưởng Tôn Vô Cực nghiêng người tựa vào ghế, nâng bờ mi dài liếc nhìn nàng, ánh mắt ngập tràn vui sướng.

Tốt lắm, cứ phải thường xuyên ép nàng nói hết ra như vậy mới được.

Mạnh Phù Dao không cam lòng, thay từ khác vậy, tiếp tục mắng, "Lão tử ngày nào cũng nấu cơm, mấy kẻ nhàn rỗi này lại còn bắt ta phải rửa bát... rửa rau... rửa..."

"Hôm nay là sinh thần của Nhã Công chúa."

Mỹ nam độc miệng phía đối diện nhàn nhạt thốt ra một câu quan trọng, đập chết Mạnh Phù Dao.

Nàng ngoác miệng lè lưỡi, ngây ngốc, còn chưa kịp nói gì thì thọ tình Công chúa đã bày ra nét mặt ưu thương, ánh mắt long lanh, sâu nảo nói, "Ta thật khờ, thật đó, ta cứ nghĩ là mọi người làm sinh nhật cho ta thì sẽ rất vui vẻ, không ngờ là có người sẽ không vui..."

Khóe miệng Phù Dao khẽ giật giật, nâng tay áo lên che mặt - thật ngốc mà, nên biết rằng đùa bỡn người thì người sẽ đùa bỡn lại, hậu quả sau khi sáng tác ra một bài tuyệt thế "Ngưu vãn" chính là tự mình lấy đá đập xuống chân mình.

Khi thả ống tay áo xuống, nàng đã đổi sang bộ mặt cười nịnh nọt, đứng dậy đem đĩa thức ăn cuối cùng của mình đặt trước mặt Nhã Lan Châu, "Ai da, Châu Châu, sinh nhật muội sao không nói với tỷ sớm, muội không nói ta làm sao mà ta biết được là sinh nhật của muội chứ? Muội xem ta vừa mới biết được sinh nhật của muội là liền vui mừng không sao tả xiết nè..." Nàng đặt mâm chén vào chỗ Vân Ngấn, thân mật ngồi xuống bên cạnh Nhã Lan Châu, "Châu Châu, muội muốn quà sinh nhật gì? Trước kia muội đã nhận qua quà gì rồi? Chúng ta sẽ tặng cho muội một món quà thật đặc biệt!"

"Trước đây hả..." Nhã Lan Châu nghiêng đầu, mắt to chớp chớp, "Vào ngày này năm ngoái, ta vừa mới tới Thái Uyên, buổi tối hôm đó, cách nhà trọ không xa có một nhà chuẩn bị tiệc cưới, bắn pháo rất vui, ta ngồi trên mái hiên cầm bầu rượu, cứ hề một tiếng pháo thì ta kính mình một chén, ai da, rất là náo nhiệt..."

Không khí trong phòng trở nên yên ắng, tay Mạnh Phù Dao đang đặt trên vai Nhã Lan Châu cứng đờ.

"Vào ngày này năm trước nữa, ta ở Phù Phong, hôm đó ta bị bắt nhốt trong phòng, Phụ vương và Mẫu hậu vì muốn an ủi ta nên đã làm thọ tiệc cho ta, ta yêu cầu càng đông người càng tốt, càng phô trương càng tốt, nhân lúc đông người ta lại lên ra ngoài, vì vội vàng quá mà đánh mất bao quần

áo. Đến lúc nửa đêm ta đói muốn chết luôn nên tìm đến một nhà nông gia, dùng trâm cài để đổi lấy cái bánh nướng cứng ngắt. Ta ôm bánh bột ngô nhìn về phía đèn đuốc rực rỡ trong Hoàng thành, chậm rãi gặm nhấm, tưởng tượng cái bánh là heo quay bò mập trong tiệc rượu cung đình, cũng coi như ta đã ăn no rồi..."

"..."

"Ngày này năm kia nữa ở Thiên Sát, ta bị lạc trên sa mạc Cát Nhã, đụng phải một đám trộm cướp, nhưng chúng đã bị ta làm thịt rồi, có điều là, trước lúc chết bọn chúng đã đâm thủng túi nước của ta. Hôm ấy trăng rất to, ta thầm ước ông trăng là một cái bát chứa đầy thức ăn ngon để ta ăn sạch hết thức ăn trong đó, trước đây ta thường hay chê thức ăn nhiều quá ăn không hết, giờ khắc đó ta thật sự hối hận..." Sau đó ta nghĩ ta không thể chết khát ở trên sa mạc Cát Nhã được, vì chết như vậy rất khó coi, có người sẽ không nhận ra ta, ta liền uống máu của những tên cướp kia, hì hì..."

"... Đừng nói nữa..."

Mạnh Phù Dao vịn tường đứng lên, ngoảnh đầu sang chỗ khác im thin thít, một lát sau mới miễn cưỡng nở nụ cười, nói, "Ta muốn đi làm thêm vài món ăn ngon nữa, sinh nhật của Châu Châu, mấy món ăn này quá đơn giản rồi!"

Nhã Lan Châu nhìn bóng lưng nàng, dùng đũa gõ nhịp lên bàn, cười nói, "Phù Dao, ta nói những lời này không phải là để xin sự thương cảm của các người, ta chỉ muốn nói cho tỷ biết, trong chuyện tình cảm, càng chấp nhất thì càng đau khổ, song dù có luôn luôn đau khổ, thậm chí phải chịu sự cô quạnh, phải lưu lạc khắp nơi, phải đối diện với nguy hiểm, như tất cả những điều đó có là gì đâu chứ? Chỉ cần tỷ dám, thì dù có khổ hơn thế nữa cũng có thể vui vẻ chịu đựng, điều đáng sợ nhất là, ngay cả dám mà cũng không dám!"

Nàng ấy chậm rãi gấp thức ăn, cũng gấp cho các mỹ nam bên cạnh, cười nói, "Đừng có người nào người nấy đều bày dáng vẻ thờ ơ không chút động lòng, nhưng thực ra rất mực quan tâm, ta thật lòng rất thỏa mãn và hạnh phúc, sinh nhật năm nay thực sự là một niềm vui bất ngờ. Ta bỗng cảm thấy như mình đã có đủ tất cả, có người yêu thương hiển nhiên rất quan trọng, song có những thứ không thể thiếu được tựa như tình yêu, đúng không? Những thọ yến cung đình trước năm mười hai tuổi của ta, những lần sinh sinh lang bạt sau mười hai tuổi của ta cũng không khiến ta vui vẻ như ngày hôm nay... Phù Dao, tỳ cốt đi cho ta, còn làm thêm thức ăn gì nữa chứ, muốn ta no chết sao hả?"

Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên cười nói, "Nhã Công chúa, lúc trước đính hôn với ta tại sao không phải là cô chứ? Nếu không bây giờ ta đã được giải thoát rồi!"

Nhã Lan Châu liếc hắt, cười hì hì nói, "Tặng cho huynh câu nói của ai đó nhé, "Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa!"."

Trưởng Tôn Vô Cực bật cười, nàng ấy lại nâng chén khắp một vòng, "Ta không thiên vị, câu nói này tặng cho tất cả mọi người: Cách mạng chưa thành công, các đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa!"

Sắc mặt đồng chí Thái tử đang vui vẻ chợt tối sầm lại, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dùng bữa.

Phù Dao hít một hơi, đưa lưng về phía Nhã Lan Châu, nàng nhìn vầng trăng tròn vành vạnh ngoài cửa sổ, nghĩ đến cảnh tiểu cô nương mười lăm tuổi ngồi dưới vầng trăng thiêu đốt trên sa mạc bao la ngàn dặm, uống máu thi thể chúc mừng sinh nhật của mình. Một hồi sau, một giọt nước mắt chực trào rơi xuống tay nàng.

Sau đó nàng tóm lấy Nguyên Bảo đại nhân cũng đang ưu thương ngắm trăng giống nàng cười nói, "Ta muốn làm thêm một món ăn cuối cùng!"

Nhã Lan Châu vừa gặm chân giò vừa ú ớ nói, "Đừng có làm hư ta nha..."

Một lát sau, Phù Dao vô cùng thần bí bước vào phòng, trong tay nâng một cái mâm vàng có đậy nắp, cất tiếng: "Món chính!"

Nhã Lan Châu nhú nhú mày, "Tỷ bày vẻ thần bí muốn giở trò gì thế?... Nàng ấy vươn tay mở nắp, sau đó "phụt" một tiếng, rượu trong miệng phun hết ra ngoài.

Ở giữa mâm, Nguyên Bảo đại nhân cố thắt nơ hình con bướm xinh đẹp đang ngồi.

"Món quà sinh nhật cuối cùng của ta là... điệu nhảy của xử nam... Nguyên Bảo đại nhân trung trinh thuần khiết." Phù Dao nghiêm túc đưa tay ra mời, Nguyên Bảo thông thả đứng dậy, sửa sang lại chiếc nơ con bướm, tao nhã chấp một tay, một tay đưa ra mời Nhã Lan Châu.

Khóe miệng Nhã Lan Châu giựt giựt, nhìn tư thế của Nguyên Bảo - nàng ấy ở bên cạnh Phù Dao lâu như vậy, hiển nhiên cũng học được điệu nhảy này, nhưng mà... nhảy cùng với Nguyên Bảo sao?

Nguyên Bảo đại nhân nghiêm túc chờ đợi, nó quyết định rồi, nó muốn đem điệu múa đầu tiên trong đời mình tặng cho Nhã Lan Châu, còn chủ tử nó xếp hàng sau đi.

Nhã Lan Châu nhìn Nguyên Bảo đại nhân đang nghiêm túc chờ đợi, rồi nhìn Phù Dao đang mỉm cười khoanh tay đứng tựa ở một bên, nhìn mấy mỹ nam bên cạnh mỉm cười gắp một đồng thức ăn cho nàng ấy, đôi mắt nàng ấy mỗi lúc một tỏa sáng tựa như những hạt châu long lánh.

Một lúc sau, khoe miệng nàng ấy khẽ cong lên, chậm rãi vươn tay ra nắm lấy tay Nguyên Bảo, cất tiếng: "Nguyên Bảo, không được giẫm lên chân của ta đó."

Ánh trăng chiếu rọi vào trong gian phòng, lấp loáng dao động, một vầng trăng tròn vành vạnh in trên mặt bàn trong vòng tròn của ánh trăng, cục bông gòn trắng đang nằm một bàn tay mảnh khảnh say sưa nhảy điệu Walt có một không hai chỉ dành riêng cho nó, bàn tay kia phối hợp theo động tác di chuyển của nó, tạo ra tư thế nghiêng ngả, lên xuống, đứng đưa, lắc lư, uốn éo... không chế nhạo, không kiêu căng, không cảm thấy buồn cười vì nhảy cùng với cục bông gòn trắng kia, mà chân thành và chuyên tâm hết đời.

Tất cả tâm ý quý giá, đều đáng để thành tâm mà đối đãi.

Vũ điệu kết thúc, Nguyên Bảo cực kì tao nhã, khom người thu tay về.

Nhã Lan Châu cười nói, "Nguyên Bảo gốc nghềch hôm nay còn biết bày dáng nhĩ, lần này mi thiệt thòi rồi, điệu nhảy đầu tiên của mi thuộc về ta rồi..."

Bỗng nhiên nàng ấy không nói tiếp được nữa, đưa tay lên che mắt.

Một lát sau, giữa kẻ tay nàng ấy, rơi xuống những hạt châu lóng lánh.

Nguyên Bào đại nhân nương theo cánh tay của nàng ấy leo lên, dùng chiếc nơ con bướm chậm chậm lau đi những giọt lệ trên mặt nàng ấy, kêu "Chít chít.."

Phù Dao đột ngột bước vội ra ngoài.

Nàng đi thẳng ra ngoài cửa, làm một động tác, sau đó đi thẳng một mạch đến vườn hoa, nhận lấy viên lapis hoàn(*) do hắc y nhân phụ trách truyền tin đưa tới, nói, "Đi đi!"

(*) Viên thuốc bọc bằng sáp.

Nàng chậm rãi mở viên lapis hoàn ra, nhìn chữ viết rồng bay phượng múa trên giấy, đáy mắt thoáng lộ tâm tình phức tạp không nói nên lời, tiếp đó từ từ vò nát mảnh giấy.

Nàng quay trở lại, tựa vào song cửa sổ, thò đầu vào bên trong cười với mọi người, Nhã Lan Châu đã bình tĩnh trở lại cười tủm tỉm hỏi nàng, "Có tin tức của Chiến Bắc Dã rồi hả? Ngày mai huynh ấy tới sao?"

"Ừ." Ánh mắt Phù Dao mỉm cười nhìn nàng ấy, "Hắn muốn ta thay mặt chúc mừng sinh nhật lần thứ 17 của muội, chúc muội mỗi năm đều như thế này, mỗi ngày đều thật nhiều vui vẻ."

"Nếu như ngày nào cũng đều vui vẻ như thế này, ta thực sự không tiêu hóa nổi." Nhã Lan Châu cười, ánh mắt tràn đầy tình cảm, nhìn nàng, "Cảm ơn!"

Phù Dao lập tức cứng đờ, thoáng sau mỉm cười nói, "Nha đầu muội khách sáo thực sự khiến ta không tiêu hóa nổi!" Nàng xoay người đi, "Ta đi rửa tay, các người cứ tự nhiên."

Nàng không đi rửa tay mà lặng lẽ đi đến hoa viên ngồi một mình, ánh đèn từ phía đằng xa hắt lên mặt nước xanh trong, sóng nước dập dềnh lấp lánh ánh sáng, gió nhẹ thoảng qua mang theo mùi hương dịu dịu của hoa cúc, một cánh hoa cúc nhẹ nhàng đậu trên tay nàng, mềm mại như tơ.

Người nọ ngồi xuống bên cạnh nàng, nâng cánh hoa cúc trên ngón tay trắng như tuyết của nàng, ngắm nghía nói, "Màu sắc thật là đẹp!"

Phù Dao không quay đầu lại, chỉ lẩm bẩm, "Nàng ấy nói cảm ơn, huynh nói xem nàng ấy cảm ơn ai chứ?"

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, một lát sau nói: "Nhã Công chúa là một người cực kì thông minh."

Phù Dao thở dài, "Có lẽ ta lại chữa lợn lành thành lợn què rồi!"

"Không!" Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, "Chính bởi vì nàng ấy là người thông minh, cho nên càng hiểu rõ tâm ý của nàng."

Mạnh Phù Dao hít một hơi thật dài, ngửa mặt về phía sau, dùng tay che mắt, nói: "Ta thường xuyên cảm thấy mình chính là một tội nhân...", nàng đột nhiên dừng lại, nghi hoặc hít hít mũi, "Mùi gì vậy?"

Trưởng Tôn Vô Cực cất tiếng, "Biến một màn ảo thuật cho nàng xem!"

Nàng vừa nghiêng đầu, sắc mặt lập tức đen thui - Thái tử điện hạ lấy từ trong ống tay áo to siêu cấp của hắn ra ... một đĩa thức ăn.

Thịt kho tàu.

Phù Dao đỏ khốc đỏ cười - chẳng trách nàng cảm thấy hình như thức ăn trên bàn bị thiếu đi món gì đó, không ngờ đúng là có kẻ tham ăn lấy trộm.

"Huynh muốn ăn thì ta làm cho huynh ăn, sao lại lấy trộm chứ? Đường đường là Thái tử của một nước lại đi trộm thức ăn, xấu hổ quá đi thôi..."

Trưởng Tôn Vô Cực chẳng thèm chấp nàng, có hơi ủ rũ nhìn món thịt kho tàu đã biến đổi mùi vị rồi, lẩm bẩm, "Ta cứ tưởng rằng món thịt kho này có thể giữ được hương vị lâu nhất, không ngờ cũng mau thay đổi như vậy..."

Phù Dao liền thôi lẩm nhảm nữa, im bật.

Thái tử lấy trộm thức ăn là sợ nàng đói, để dành cho nàng sao?

Thái tử điện hạ tôn quý tao nhã lấy trộm thức ăn trên bàn... là cảnh tượng không thể nào tưởng tượng nổi.

Haizz... nhưng mà con mắt lựa chọn thức ăn của Thái tử điện hạ quả thật không dám khen tặng - Thịt kho mà bị lạnh thì sẽ đông mỡ, chẳng thể nào nuốt nổi.

Miệng nàng méo xệch, khom lưng ôm đầu ngồi im một hồi, sau đó cầm đĩa thịt lên định ăn.

Nhưng Thái tử điện hạ lại lấy đi, "Lạnh rồi, đừng ăn nữa, sẽ bị đau bụng đó."

Nói xong liền kéo nàng đứng dậy, "Đừng làm biếng, đi làm bữa ăn khuya đi!"

Phù Dao bất động, "Ta không đói!"

"Nhưng mà ta đói!" Người nọ thẳng tay kéo nàng, "Ta còn đang dưỡng thương, nàng phải đảm bảo dinh dưỡng cho ta."

Mạnh Phù Dao trợn mắt, thương thế của Thái tử điện hạ ngài sao mà khó dưỡng quá đi, "Ta nấu món ăn khuya, huynh phải nhóm lửa cho ta."

"Được..."

...

Một khắc sau.

Trong nhà bếp hiện ra một cảnh tượng hết sức khôi hài, đấng bếp nữ xinh đẹp đang bận rộn nặn vắn thăn trước bệ bếp, còn ở phía sau, nam tử mặc áo bào tay rộng đang nhàn nhã thông thả bỏ củi vào bếp, lửa cháy hừng hực soi tỏ từng đường nét phong hoa tuyệt đại trên gương mặt hảnh,

thỉnh thoảng nam tử ngược đôi mắt ngậm cười nhìn nữ tử đang bận rộn, ánh mắt dịu dàng hết đổi, trong bầu không khí có sự ấm áp mật mờ...

Nửa canh giờ sau.

Hàng mày của nữ tử dựng đứng cả lên, giận dữ đứng chống nạnh.

Trong gian bếp khói đặc cuồn cuộn, như là có kẻ đang phóng hỏa, hoặc là sau khi giết người liền đốt cháy thi thể để phi tang chứng cứ.

Phía sau bệ bếp, nam tử mặc áo cẩm bào tím nhạt hào hoa phú quý, mi đen mắt đen vừa ho sặc sụa vừa phui phui, chiếc áo tím giờ đã không còn tím nữa, nam tử tôn quý đó đang cầm cây củi ngậm ngửa, cau mày nghiên cứu, nghĩ mình có thể khống chế chiến hỏa nhân gian, mà sao không thể khống chế ngọn lửa trong gian bếp bé xíu này.

Mạnh Phù Dao sầu nào nhìn trời.

Nhìn kẻ có năng lực thích nghi cuộc sống kém cỏi kia, nếu như bị người ta chơi trò ly miêu hoán chúa, lưu lạc nhân gian thì làm sao mà sống được đây?

Nhìn một hồi nàng lại cảm thấy hả hê vui sướng - Cuối cùng nàng phát hiện ra một chuyện mà Thái tử điện hạ không thể làm được, nàng vốn tưởng rằng, từ diệt quốc cho tới thù hoa hắc đều có thể làm được chứ.

Thái tử điện hạ vừa nhìn biểu hiện của nàng liền biết nàng đang suy nghĩ điều gì, bước qua kéo nàng, "Mép nồi nóng đó, cẩn thận bị phỏng, ta đi nấu văn thần, nàng phụ trách nhóm lửa!"

Ai đó nhìn hãn bằng con mắt khinh bỉ, có người bỉ ổi như vậy sao, giờ quý kẻ mà cũng bày ra vẻ mặt thâm tình thăm thiết như vậy.

Một lát sau.

"Trưởng Tôn Vô Cực, huynh nấu văn thẩn hay là nấu cháo vậy... Á, văn thẩn của ta đâu? Sao lại nhão nhẹt như thế này..."

...

Một canh giờ sau, Phù Dao ăn xong món văn thẩn nát, vừa bò lên giường vừa làu bàu với Nguyên Bảo đại nhân, "Kẻ mệnh khổ ta đây, sắp sửa phải ra chiến trường để hại người, lao tâm lao lực lao thần, vậy mà nửa đêm còn phải làm món ăn khuya, rồi lau chùi nhà bếp, ta đây đang mắc nợ ai vậy chứ..."

Nguyên Bảo đáp lại, "Chít chít" (Người tự đi tìm đi!)

Cái kẻ tự chuốc khổ vào mình kia thực sự là mệnh khổ, vừa mới nằm xuống liền nghe một tràng tiếng nổ âm âm vang lên, mặt đất rung chuyển, tức khắc sau đó có tiếng gõ cửa thình thịch, Phù Dao liền khoác y phục xuống giường, nhìn thấy nơi cửa thành phía Tây, ánh lửa đỏ rực nhuộm một nửa bầu trời.

"Thương Long quân công thành rồi -"

Phù Dao vội vàng chạy lên lầu, ngẩng đầu nhìn sắc trời đỏ rực một màu, lăm lăm, "Cái tên này không muốn sống nữa à, sao lại tới nhanh vậy!"

Bỗng nhiên một tiếng nổ vang rền, nơi ánh lửa đỏ, tiếng tên bắn ra rít gào lên thẳng tới trời cao, như thể hỏa kiếm xé toạc màn đêm chỉ trong tích tắc, ngay sau đó mũi tên lửa kia nổ tung giữa trời, lá cờ Thương Long đột ngột hiện ra, bay múa cuồng dã giữa gió mây cuồn cuộn.

Khấp thành dậy lên tiếng la hét, chấn động bởi khí thế tấn công vũ bão của Thương Long quân, người chạy tán toạc trên những con phố dài, ai nấy đều ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn trời.

Mạnh Phù Dao đứng ở trên cao, thị lực phi phàm, nhìn thấy rõ khi lá cờ kia xuất hiện giữa không trung rồi thoáng chốc lại biến mất trong mây mù xám xịt, nàng nhìn thấy trên lá cờ đó có mấy chữ còn ướt đầm mực.

"Ta đến rồi!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Lật Đồ Càn Khôn

“Ta đến rồi!”

Đây là cách thức báo tin ngang ngược điên cuồng thuộc về Chiến Bắc Dã - chỉ dùng để báo tin cho Mạnh Phù Dao.

Nàng ngẩng đầu nhìn, thấy khoảng không đỏ rực phía bên kia thấp thoáng lá cờ Thương Long bay lượn rồi biến mất giữa tầng mây, ánh mắt lóe sáng lộ ra nét cười.

Hơn nửa năm lao tâm khổ tứ, từ Đại hội Chấn Vũ đến triều đình, từng bước tiến lên cao, cho đến hôm nay, cuối cùng nàng đã nắm được một phần ba quân lực cốt lõi của Thiên Sát, thành công tiếp cận Chiến Nam Thành, lời thề lúc xưa khi chia tay Chiến Bắc Dã, hôm nay nàng đã thực hiện được rồi.

Chỉ còn một điều, hiện tại nàng còn có một việc quan trọng phải làm, không thể để thất bại trong gang tấc.

Nàng xuống lầu, thay y phục định ra ngoài, phía sau bỗng có người cất tiếng: "Ta đi cùng với cô!"

Là tiếng của Vân Ngấn.

Phù Dao xoay người, ánh lửa đỏ từ xa chiếu tới, đôi mắt của thiếu niên trước mặt nàng trong suốt đến thấu triệt, như thấp thoáng ngọn lửa đỏ trong

đôi mắt ấy, hần nhìn Phù Dao, "Thái tử bị thương, cũng không tiện để lộ thân phận, để ta đi cùng cô!"

Phù Dao im lặng, Vân Ngấn lại nói, "Bên Thái Uyên muốn ta trở về nhưng ta không về, là vì đợi đến ngày hôm nay, đợi cô đại công cáo thành ta mới yên tâm rời khỏi."

Phù Dao nhìn hần, không biết nên nói gì cho phải, nghĩ tới mỗi người đến từ một nước, đều có sự nghiệp riêng của mình, tụ họp ở Đại hội Chấn Vũ tại Thiên Sát lâu như vậy rồi, đã đến lúc ai cũng phải rời đi. Ví dụ như Tông Việt, tám phần là do không yên tâm trận chiến cuối cùng này nên mới ở lại đến bây giờ, từ khi gặp Hiên Viên Vận, hần càng lúc càng thần bí hơn, thường xuyên thu thập tin tức, thỉnh thoảng còn ra ngoài vào lúc ban đêm, không biết là đang chuẩn bị làm gì. Nàng biết đời người hợp tan như bèo trôi, ai cũng có con đường riêng mà mình phải đi, mà trên con đường đó, không ai có thể tránh khỏi sự cô độc.

Thấy nàng im lặng đến xuất thần, Vân Ngấn lặng lẽ quay đầu, hai người im lặng lắng nghe tiếng huyền áo ở nơi xa, hồng quang ánh lên gương mặt tươi đẹp của họ, một lúc sau Phù Dao thở dài thườn thượt, "Lúc phải đi, không được trốn ta, để ta tiễn huynh nhé!"

Vân Ngấn đồng ý, đi thay một bộ y phục hộ vệ, Phù Dao để Thiết Thành quay về, dặn dò Diêu Tấn vài câu.

Nàng cùng Vân Ngấn tiến thẳng vào Hoàng doanh, lệnh điều động vẫn chưa được ban xuống, căn cứ theo pháp lệnh của triều đình Thiên Sát, tướng lĩnh cầm binh mà không có lệnh điều động thì không thể điều binh. Mạnh Phù Dao vội vàng chạy vào cung gặp Chiến Nam Thành, vừa đến cửa cung thì đụng phải một thái giám thần sắc hoang mang đang từ trong chạy ra, vừa thấy Phù Dao thì như thể nhìn thấy quân cứu viện, hấp tấp tiến tới kéo tay nàng nói, "Mạnh Thống lĩnh, mời ngài cấp tốc theo nô tài vào cung."

Mạnh Phù Dao nhìn vẻ mặt vội vàng hoảng hốt của gã, mắt chột sáng rõ, nàng còn nôn nóng hơn cả gã, đẩy gã ra, sốt ruột nói, "Bây giờ là giờ nào rồi mà còn tiến cung? Bệ hạ vẫn còn chưa giao Hồ phù cho ta sao? Không có Hồ phù thì để ta tự mình lên thành đánh vậy!"

Nàng vừa dứt lời liền quay người bước đi, Thái giám vội vàng níu lấy nàng, hoảng loạn đến mức ấp a ấp úng nói: "Mạnh thống lĩnh, Bệ hạ người, Bệ hạ người..."

"Sao hả?" Mạnh Phù Dao xoay người lại, hỏi: "Bệ hạ làm sao?"

"Thống lĩnh tốt của tôi, mau theo nô tài đi xem Bệ hạ thế nào, cầu xin người đó!" Thái giám kéo tay nàng, Phù Dao gật gật đầu, Vân Ngấn đi theo, Thái giám theo bản năng muốn ngăn cản, nàng bèn lên tiếng, "Hộ vệ thân tín của ta mà người cũng muốn cản sao? Người là ai chứ?"

Thái giám kia rút tay lại, vội vàng tạ tội, dẫn Phù Dao đi liền một mạch, mãi cho tới khi vào chính điện tẩm cung của Chiến Nam Thành, nàng nhìn cung điện tối om, cau mày hỏi, "Trung thư tam đại thần không đến sao?"

Thái giám cúi đầu không dám nói, quý thần Thiên Sát đều hết sức căm ghét hoạn quan, lo sợ họ mê hoặc thánh nhân, đảo loạn triều chính, mỗi khi gặp đều tỏ thái độ hung hãn, không có sai sót gì cũng cố tìm ra sai sót để trị tội họ, còn có sai sót thì động một cái là giết chết. Tối hôm qua Bệ hạ xảy ra chuyện, gã làm Tổng quản Thái giám ở Cần Chính điện, nếu như thông báo với tam đại thần kia, hậu quả nhất định là sẽ chết. Trong lúc cấp bách thì nghĩ tới Mạnh Phù Dao, vị Thống lĩnh trẻ tuổi rất được Bệ hạ sủng ái, mỗi lần vào cung đều cười cười nói nói, ra tay hào phóng, kẻ trên người dưới trong cung đều rất có thiện cảm với nàng, có nàng ở đây, có lẽ gã vẫn còn có cơ hội sống sót.

Mạnh Phù Dao nhếch miệng cười - hiểu rõ tâm tư của Thái giám này rồi, rất tốt, là trời giúp cho ta.

Nàng bước nhanh vào điện, xuyên qua ánh nến tờ mờ bên ngoài và trùng trùng lớp lớp màn che đến mức ánh sáng mặt trời cũng thể không soi thấu bên trong. Phù Dao gạt những màn trướng như thể mê cung kia, âm u tịch mịch khiến người ta biếng nhác chỉ muốn ngủ mà thôi.

Ở gian trong cùng của nội điện, Chiến Nam Thành đang nằm trên giường, gương mặt xanh trắng, hai mắt đỏ thâm hít thở nặng nhọc, thấy Phù Dao vén rèm đi vào, ánh nến bên ngoài lọt vào trong qua những khe hở, y liền bực bội phát tay, "Buông xuống, mau buông xuống!"

Mạnh Phù Dao buông tay xuống, gương mặt nhìn khắp bốn góc điện, nàng thấy có hai tên hộ vệ đang đứng im lặng canh phòng bên cạnh Chiến Nam Thành - là Vệ nô do gia tộc Chiến thị nuôi dưỡng, trung thành dũng mãnh nhưng ngu dốt, Chiến Nam Thành luôn chê bọn chúng phiến hà nên không bao giờ mang theo, vì thế những Vệ nô này trước nay luôn ở trong cung, một bước cũng không rời.

Hiện tại nàng đã là sủng thần của Chiến Nam Thành, nhưng cho tới hôm nay nàng vẫn chưa thể tiếp cận y quá ba bước, lúc này Chiến Nam Thành đang phát bệnh, sẽ tăng cường cảnh giác hay sẽ buông lỏng đề phòng? Phù Dao nhón chân tiến lên một bước thăm dò, Chiến Nam Thành lập tức xoay đầu lại, thở hổn hển quát, "Lui xuống, lui xuống..."

Phù Dao khựng lại, kính cẩn lui bước hành lễ, Chiến Nam Thành hỏi, "Bên ngoài... bên ngoài thế nào rồi?"

Nàng bình tĩnh đáp, "Chiến Bắc Dã công thành rồi!"

Chiến Nam Thành chấn động, liếc mình nhóm dậy, nói: "Truyền chỉ... truyền chỉ cho ta..."

Mạnh Phù Dao quay đầu lại ra hiệu cho thái giám dâng giấy bút lên, gã Thái giám định đi truyền đại thần ở Thái thư các tới, Mạnh Phù Dao điềm

nhiên nói, “Bây giờ là lúc nào rồi, còn dám chậm trễ? Chẳng lẽ ta không biết viết chữ sao?”

Chiến Nam Thành sầm nã lên tiếng, "Đừng ồn... đừng ồn... truyền chỉ... Tạ Dụ và người... mang theo Cẩm Vệ quân và Hoàng doanh quân cùng thủ thành... Ngự Lâm quân do Khấu Trung thư thống lĩnh thủ vệ cung cấm... truyền Trung thư tam đại thần qua hết đây... tiếp tục phái người liên lạc với Bình Tĩnh Vương ở phụ kinh một lần nữa..."

Mạnh Phù Dao hí hoáy viết, “Mời Bệ hạ ngự ấn và ban Hồ phù!”

Chiến Nam Thành run rẩy nắm chặt thành giường, lấy Ngọc ấn ra, vừa định đóng xuống thì lướt nhìn thánh chỉ, kinh hãi lắp bắp, “Người... người tại sao lại viết như vậy...” Y nắm chặt thành giường, Mạnh Phù Dao liền mỉm cười, cầm lấy tay y đóng dấu lên thánh chỉ.

Chiến Nam Thành toàn thân run rẩy, giơ tay chỉ vào nàng, con người như muốn nứt ra: "Người... Người!"

Ánh mắt hai Vệ nô chậm chạp lướt qua, một bàn tay khác của Chiến Nam Thành cũng từ từ đặt xuống gối, Mạnh phù Dao mỉm cười, không tiến lên phía trước mà lùi lại về phía sau một bước, vệ nô lập tức bất động.

Sau đó, Mạnh Phù Dao lấy ra một chiếc ly nhỏ và một bình rượu nhỏ, trước mặt Chiến Nam Thành, nhẹ nhàng rót rượu trong bình ra ly.

Tiếng nước.

Nước rượu mát lạnh chảy xuống ly, phát ra âm thanh róc rách dịu êm, không nghe ra sát khí, dư âm dai dẳng.

Tuy nhiên đối với một số người mắc những bệnh quái lạ mà nói, thì đây chính là tiếng trống gọi hồn, tiếng chuông đoạt mệnh!

Toàn thân Chiến Nam Thành run rẩy, giật bắn lên cao nửa thước rồi lại nặng nề ngã xuống đệm, y đau đớn nhoài đến mép giường, như một con cá sắp chết, khóe mắt và mũi đều rỉ máu.

Vệ nô vẫn bất động - những nô lệ này từ nhỏ đã bị hủy đi ý thức, trong đầu chỉ tồn tại một mệnh lệnh: Nếu như có người tiếp cận Bệ hạ, có ý đồ công kích thì giết chết!

Nhưng mà bây giờ Mạnh Phù Dao đứng ở xa, chỉ đang rót rượu mà thôi.

Nàng điềm nhiên cầm bình rượu rót vào trong ly, rồi lại lấy ly đổ vào trong bình, cứ làm đi làm lại như vậy vô số lần.

Sự đau đớn của Chiến Nam Thành vì vậy cũng không dứt.

Hắn quần quai gào thét, "Đừng... Đừng..."

Mạnh Phù Dao ngừng tay hỏi y, "Hỗ phù đâu?"

Chiến Nam Thành ngược mắt liếc nàng, y đã suy yếu đến mức không còn sức lực để mà vận cơ quan nữa, đầu đầy mồ hôi lẫn vết máu từ trên khóe miệng lẫn xuống, ánh mắt ngập tràn thù hận, tựa như ác quỷ bò ra từ địa ngục muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Nàng đứng yên tại chỗ, nếu như có ai từng trơ mắt, nhìn chiến hữu đồng hành của mình đồng loạt bị kiến ăn chỉ còn lại bộ xương, hay tự thiêu mà chết, thì cả đời này, sẽ không có cảnh tượng nào mà không thể đổi mặt nữa.

Hại người khác ắt cũng sẽ hại mình, chỉ như vậy thôi!

Thấy Chiến Nam Thành không trả lời, Phù Dao lấy que lửa từ trong người ra, để sát vào bầu rượu đó.

Sắc mặt của Chiến Nam Thành lập tức thay đổi, y kinh hãi nhìn que lửa, như thể nhìn thấy trong đệm chần của mình bất thành linh xuất hiện một

vạn con rắn độc.

"Đừng...!" Y kêu không thành tiếng.

Mạnh Phù Dao lập tức xòe bàn tay về phía hắn.

Chiến Nam Thành run lấy bầy, không chịu nói, Phù Dao cầm que lửa huơ qua huơ lại, băng quơ nói, "Chết không đáng sợ, nhưng đáng sợ nhất là phải chịu đủ giày vò trước khi chết, Bệ hạ ngài ưa thích như thế sao?"

Chiến Nam Thành nhắm mắt lại, y đã không còn sức lực để suy nghĩ hoặc hận thù nữa, lòng chỉ mơ hồ cảm thấy, từ lúc truy sát Chiến Bắc Dã ở núi Trường Hân, y đã bắt đầu phạm phải hàng loạt sai lầm hết sức lớn lao mà không cách nào cứu vãn được. Sau đó y rơi vào một cái bẫy và bị nhấn chìm bởi những mưu tính sâu xa trong đó, Chấn Vũ đại hội... quán quân trẻ tuổi... thống lĩnh khờ khạo ở Vô Cực quốc vì rơi vào lưới tình "đoạn tụ" mà buồn bực sầu não không như ý muốn... Bắc Hằng bị giết... căn bệnh của y phát tác quá sớm... thì ra ngay từ đầu, y đã rơi vào tầm ngắm đã được tính toán cẩn thận từng bước.

Y không thể giết Chiến Bắc Dã, vì vậy cuối cùng y đành phải vứt bỏ mạng sống mình.

Còn tên kia... hắn là ai? Hắn và Chiến Bắc Dã, một người dẫn binh cướp đoạt giang sơn của y, một người đoạt tính mạng y, nội công ngoại kích, y thua một cách rất thê thảm!

Đối mặt với người đang cười kia, từng cảnh tượng lần lượt lướt qua như hoa trôi dập dềnh trong sóng nước, bỗng bèn lay động, trong tầm nhìn của y, ánh mắt kia trong trẻo thuần khiết như tuyết, mát lạnh như những con bướm đen tuyến đậu trên sông băng.

Chiến Nam Thành như bị sa vào trong đôi mắt ấy - y mới chính là kẻ ngốc nhất, vậy mà y lại có thể tin những chuyện giữa Thái tử Vô Cực và

hắn, đôi mắt sáng ngời và tràn đầy khí thế như vậy, sao lại có thể chịu sự uy hiếp làm người tình của Thái tử chứ?

Cuối cùng Chiến Nam Thành nhắm mắt lại, chậm rãi nhìn lên trên trần của tấm điện.

Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy phía trên trần của góc điện có một đầu thú, miệng thú há mở, sắc vàng óng ánh lấp lánh.

Nàng nhoèn cười, đưa tay bắn ra một luồng khí lực một vật bằng vàng lấp lánh rơi xuống.

Nàng cầm lấy Hồ phù và thánh chỉ đi ra ngoài, phía sau chợt có tiếng gió lay động, nàng trở tay bắt một cái, nhưng vật đó lại trượt khỏi tay nàng, chẳng thềm quay đầu lại, nàng lập tức chém một đao về phía sau, đao phong mạnh mẽ cắt rách những tấm màn kia, thứ đó trượt xuống từ trên đao của nàng.

Trong lòng Mạnh Phù Dao cả kinh, mau chóng lướt vút qua, nhưng thứ đó vẫn đuổi theo nàng không chịu buông tha, phóng đến nhanh như thể sóng âm và ánh sáng - chưa thấy rõ hình dáng thì nó đã tới rồi.

Mạnh Phù Dao nhanh chóng quay người lại, buộc lòng phải tìm cách đỡ đòn, vừa quay người thì một mùi tanh hôi phả vào mặt nàng, một đôi mắt thâm tím chớp nháy đập vào mắt nàng, chất dính nhầy nhụa màu tím bắn tung tóe khắp nơi!

Thế nhưng nàng đã kịp rút đao ra kịp thời, chặn lại những dịch thể kia bên ngoài, song có một chút dịch thể rơi thẳng xuống ấn đường của nàng trong khoảng cách rất gần.

Lòng nàng cảm thấy ớn lạnh không thôi - trong lúc đặc ý nàng đã quá lơ là.

"Keng..."

Một thanh kiếm đột ngột phóng tới!

Kiếm sắc mỏng mà dài, lấp ánh ánh bạc, chớp mắt bay tới như sao sa, nhanh hơn âm thanh, nhanh hơn ánh sáng, bắn về phía mặt Mạnh Phù Dao, mạnh đến mức nàng không thể mở mắt được, kiếm khí sắc nhọn kinh người.

Thế nhưng, loáng cái đã dừng lại!

Dừng lại trước mắt Phù Dao.

Đến rất nhanh, dừng lại càng nhanh hơn.

Thân kiếm vẫn tỏa ra ánh bạc lấp lánh, rõ ràng chỉ còn một chút thôi là nó sẽ xuyên qua mắt của nàng, hoặc là đâm thủng trán nàng, thế nhưng dù chỉ là một sợi mi của Phù Dao thôi, cũng chẳng mảy may mất đi.

Thanh kiếm thẳng đứng dừng lại ngay trước mắt nàng, chặn lại chất dịch màu tím kia!

Không gian tối tăm, cận kề cái chết trong gang tấc, nọc độc màu tím kia bé như thể kim châm.

Chiêu kiếm tinh chuẩn đến mức không từ ngữ nào có thể hình dung được, làm được điều đó cần phải có nội lực nhãn lực kinh người cỡ nào đây?

"Xoạt!" một tiếng, chất lỏng màu tím trong nháy mắt đã bị khuếch tán, khiến mặt kiếm sáng loáng bị nhiễm một vết bẩn đen, mà nơi bị dính chất lỏng đó từ từ bị ăn mòn thành một cái lỗ... chất độc thật là lợi hại.

Mạnh Phù Dao thở phào một hơi, cảm kích nhìn Vân Ngấn - huynh lại cứu ta một lần nữa!

Vân Ngấn hết sức khó khăn thu kiếm về, cổ tay tựa hồ bởi vì dùng quá sức mà bị trật khớp, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, áo bên trong dính chặt vào người, như là cơ thể bị dây thừng quấn chặt vậy.

Chiêu kiếm vừa nãy đó... trong cuộc đời này hẳn chưa bao giờ xuất ra một chiêu kiếm tuyệt đỉnh như vậy.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hẳn xông tới theo phản xạ mà chẳng kịp nhìn rõ thứ gì, chỉ mang máng nhìn thấy một thứ gì đó ánh tím bắn về phía mi tâm của nàng.

Hắn chẳng kịp suy nghĩ, lập tức xuất kiếm.

Vân Ngấn thở ra một hơi, nhắm mắt lại, cảm kích trời xanh.

Phía sau, Phù Dao nhanh chân tiến lại, vừa lau mũi đao dính máu quái thú kia vừa nói, ""Không thể ngờ là, đến bước cuối cùng lấy Hồ phù mà vẫn còn có cơ quan, bên trong đầu con thú bên phải kia có một con quái vật lợi hại như vậy."

Nàng nhìn đồng máu thịt màu tím nhầy nhụa dưới đất, "Vân Ngấn, kiếm pháp của huynh càng ngày càng tinh tiến, ta thật sự rất tán thưởng chiêu kiếm này của huynh."

Vân Ngấn cười, Phù Dao nhìn hắn, ngạc nhiên nói, "Huynh làm sao thế? Sao đổ mồ hôi nhiều như vậy?" Nàng móc khăn tay ra định lau cho hắn, lại thoáng suy nghĩ rồi nói, "Tay chân ta lóng ngóng, hì hì..."

Vân Ngấn nhận lấy khăn nàng đưa, nhưng lại nhét vào trong ngực mình, Mạnh Phù Dao thấy thế thì mắt ửng hồng, vờ như không thấy. Vân Ngấn nhìn Chiến Nam Thành đã hôn mê trên giường, "Không giết y sao? Giữ lại đêm dài lắm mộng."

"Đây là việc ta muốn nhờ cậy huynh." Phù Dao nói: "Chiến Nam Thành hiện giờ không thể giết, ta giả mạo chỉ dụ lệnh cho văn võ bá quan hợp mặt ở Cần Chính điện, nhằm ngăn cản Trung thư tam đại thần điều động quân đội khẩn cấp. Tam đại thần già rồi, chờ đợi sốt ruột nhất định sẽ xông vào điện, do đó phải giữ lại Chiến Nam Thành và mấy tên vệ nô để mấy lão già đó tin tưởng, kéo dài thời gian. Ở đây trông cậy huynh tùy cơ ứng biến, lấy thân phận hộ vệ thủ ở nơi này, nếu như sự việc biến đổi, nhờ huynh hãy giết chết Chiến Nam Thành. Hay nếu như sự việc thành công, cũng nhờ huynh... giết chết hắn."

Vân Ngấn chấn động, Mạnh Phù Dao không biết làm sao, đành cười giải thích, "Chiến Bắc Dã mềm lòng, việc giết huynh đệ của mình hắn không làm được, nhưng giữ lại Chiến Nam Thành là một mối họa hiểm nguy... hãy để cho Chiến Bắc Dã làm một Hoàng đế sạch sẽ đi, tội lỗi giết huynh, hãy để ta gánh thay cho hắn."

Nàng điềm nhiên cười nói tiếp, "Dù sao ta cũng đã bị xem như là một lão Chu Thái sư đệ nhị, Thiên Sát "Nhị thần đệ nhất" rồi, hahah..." (*)

(*) Bề tôi hai triều đại, phản bội lại triều đại trước, ra làm quan cho triều đại sau.

Vân Ngấn nhìn nụ cười trong sáng, gánh chịu hết thảy tội lỗi thay cho Chiến Bắc Dã của nàng, hồi lâu sau dời mắt đi, cất tiếng, "Được!"

Mạnh Phù Dao hớn hở nhìn hắn, tháo chiếc túi trên người Chiến Nam Thành, nói: "Ép thiên tử để lệnh chư hầu, là hành vi của bậc đại trượng phu!" Sau đó cầm ly rượu kia đưa cho Vân Ngấn, hắn nhận lấy, kinh ngạc hỏi: "Chiến Nam Thành mắc bệnh gì thế? Tại sao lại quái dị như vậy, không nghe được tiếng nước, không thể nhìn thấy ánh sáng?"

"Ta cũng không biết nữa." Phù Dao nhún nhún vai, Chiến Bắc Hằng trước khi chết đã nói cho nàng biết bệnh của Chiến Nam Thành, sau khi

nàng trở về liền đi hỏi đại phu Mông Cổ, vị đại phu nọ hỏi qua kỹ lưỡng về khí sắc và biểu hiện của Chiến Hoàng đế, chơi đùa mấy ngày rồi đưa cho nàng một chút thuốc bột, bảo nàng quét lên ống tay áo để đi gặp Chiến Nam Thành, chẳng cần làm gì hết, chỉ cần vung ống tay áo nhiều lần là được. Chiến Nam Thành luôn không cho người khác tới gần mình, nhưng vào hôm nàng hiến kế trên Kim điện, khua tay múa chân, vung trái vung phải liên hồi, phồng chừng Chiến Hoàng đế xui xẻo cũng hít vào không ít bụi phấn. Chiến Nam Thành mắc bệnh gì thậm chí y cũng không biết, chỉ cảm thấy sợ tiếng nước chảy và sợ ánh sáng, hơi giống như bệnh dại, song cũng hoàn toàn không giống. Bệnh dại không phát tác trong thời tiết như thế này, từ trước đến nay hề phát bệnh là phải chết, tám phần là do Mông Cổ đại phu ra tay, dùng thuốc bột để gia tăng thêm bệnh trạng vốn có của Chiến Nam Thành, khiến cho nó đã độc lại càng độc hơn, làm cho thần kinh của Chiến Nam Thành bị co giật.

Ôi... Chiến Nam Thành quả là đáng thương, bị biết bao nhiêu người bỉ ổi tính kể cùng một lúc...

Nàng yên tâm nhoẻn cười với Vân Ngấn.

Nguyên thống lĩnh Tạ Dục nghĩ rằng, Bàn Đô kiên tường lợi pháo, có tường thành cao nhất thiên hạ, phòng thủ năm tầng, còn có ba đoạn chiến hào chuyên dùng để đối phó kị binh. Trong thành binh lương đầy đủ, vũ khí sẵn sàng, so với quân đội của Chiến Bắc Dã vốn đang mệt mỏi vì phải quyết đấu không ngừng suốt ngàn vạn dặm, ưu thế không cần nói cũng biết - Chỉ cần y nắm lại Hoàng doanh, nhất định có thể đánh bại Chiến Bắc Dã.

Tạ Dục nghi ngờ liếc nhìn Phù Dao, nghĩ thầm Khấu trung thư đại thần nói rằng tiểu tử này tâm tư khó lường, không thể không đề phòng, bây giờ hăn tự giao nộp quân quyền, xem ra không giống như lời Khấu trung thư nói.

Phù Dao nhìn biểu hiện của Tạ Dục, khoe môi lộ ra nét cười, nàng giả vờ giao trả Hoàng doanh quân cho y, rồi cùng y phóng như bay về hướng cửa thành. Tạ Dục nhìn thấy Thiết Thành đuổi theo Phù Dao phía sau, có chút kinh ngạc liếc nhìn nàng, Phù Dao nói, "Bệ hạ để ta đem gia quyến của hai Đô đốc Kim Ngạn, Minh Luân lên tường thành, thực hiện theo kế hoạch cũ."

Tạ Dục vui vẻ gật gật đầu, lúc này hai người đã đến cửa thành, nhìn thấy ánh lửa chói mắt từ phía đằng xa và tiếng giết chóc gào thét vang trời, quân giữ thành mặc áo đen và Cẩm y vệ mặc áo tím chạy lên chạy xuống đông như kiến, trên chòi gác nổ cơ (*) đang hoạt động không ngừng không nghỉ, xoay tròn 360 độ, mưa tên phóng ra dày đặc. Hai người bước vội lên thành lâu, vừa lên đến nơi liền nhìn thấy Khấu trung thư rìa mép hoa râu, quần áo lôi thôi vụng về, đang đâm trường thương vào mặt một binh sĩ Thương Long đã leo lên đến bờ tường, bị binh sĩ đó nhện đau đánh hắt một chưởng bay ra xa. Mọi người hoảng loạn xông đến cứu, Khấu trung thư vẫn liêu mình vùng vẫy, hét lên ra lệnh: "Bắn! Bắn cho ta! Đá! Dầu sôi! Bao cát!"

(*) Dụng cụ bắn tên.

Hắn hét đến khàn giọng, vừa quay đầu liền nhìn thấy Tạ Dục và Mạnh Phù Dao. Mạnh Phù Dao áo đen đang đứng nhìn hắn trong ánh lửa đỏ rực, dưới màn mưa tên đầy trời, sắc mặt có hơi tái nhợt song ánh mắt nhìn hắn lại đen thui, khiến trọng thần trung thành tuyệt đối của Thiên Sát phải run rẩy. Tuy nhiên cảm giác đó nhanh chóng trôi qua, thoáng cái Mạnh Phù Dao đã mỉm cười tiến lên.

"Khấu trung thư tận tâm vì nước, là văn thần song lại liêu mình chiến đấu làm gương cho binh sĩ, mặt tướng khâm phục!"

Khấu trung thư thở hồng hộc, phát phát tay, Phù Dao đi tới bên tường thành, nhìn xuống phía dưới.

Nàng nhìn thấy Chiến Bắc Dã!

Bên dưới thành hoang dã mênh mông, ánh lửa hừng hực, kỵ binh trùng trùng điệp điệp, một bóng người mặc áo đen cưỡi ngựa đen đang dẫn đầu, giống như nộ long đang tung hoành ngang dọc, vũ khí trong tay hấn nặng trĩu mà bóng loáng sáng ngời trong màn đêm. Kim quang sắc bén như ánh sao rơi. Ánh mắt hấn vô tình ngược lên trên, cách xa như vậy mà vẫn có thể cảm giác được sự cương quyết và dũng khí bất diệt, sáng chói giữa bầu trời ngàn vạn ánh sao đêm.

Đám người như sóng biển tách ra hai bên nhường đường cho hấn một mạch đến dưới tường thành, những khối đá lớn rơi xuống từ trên tường cao như một món đồ chơi trong tay hấn, chỉ tích tắc đã bị đập nát tan, tiếng đá vỡ vụn ầm ầm không ngừng vang vọng, hấn phất tay, một khối đá khổng lồ bắn ngược về phía tường thành, bức tường thành vững chãi kiên cố bị thủng một hố to bằng đầu người!

Nam tử chân chính đội trời đạp đất, tinh anh, dũng mãnh, tiên phong đi đầu, khiến sĩ khí ba quân bừng bừng như lửa cháy.

Chiến Bắc Dã xoay trường thương, thuận thế nhìn lên phía trên thành lâu, sau đó cả người hấn bỗng dừng chân động.

Hấn nhìn thấy Phù Dao rồi.

Trên tường thành cao, có thiếu niên vận áo giáp mỏng, chống hai tay nhìn xuống, thái độ nhàn nhã biếng nhác, tuyệt nhiên không giống với những thủ binh đang căng thẳng chiến đấu kịch liệt xung quanh, miệng nhoẻn cười. Y phục màu đen và dây cột tóc màu bạc tung bay trong gió, thoải mái mà tự tại, thong dong đứng trên thành lâu sừng sững.

Dáng vẻ bình tĩnh, ung dung, vạn sự bất kinh của nàng càng nội bật hơn thêm giữa đám sĩ tốt đang bận rộn tác chiến, khát máu kia.

Đó là thái độ của một thượng giả.

Chiến Bắc Dã nhìn nàng, ngực như bị trúng một đòn hiểm độc, tay mềm nhũn suýt chút nữa đánh rơi trường thương xuống đất. Hắn lập tức siết chặt tay lại, nhưng lại phát hiện lòng bàn tay mình bỗng nhiên ướt đầm mồ hôi, ướt át đến mức như không thể cầm được vũ khí.

Cách biệt nửa năm, ngày đêm nhung nhớ sâu dày, những nhớ nhung sâu dày ấy ngày một chồng chất, so với tường thành trước mắt còn cao hơn, dày hơn. Trong những giấc mộng trên từng chặng đường hành quân đêm ngày của hắn, là hình bóng nàng mọi lúc mọi nơi, mỗi giờ mỗi khắc. Hắn nhớ lúc nàng giơ roi giục ngựa, nhớ nàng thích uống nước ấm mỗi khi uống nước, nhớ dáng vẻ khi nàng dùng cơm chẳng tao nhã chút nào, nhớ đến bóng lưng nàng ngủ khi hai người chung giường đêm nào, mảnh mai mềm mại tựa mảnh trăng cong gần trong gang tấc, hóa ra lại cách biệt cả thiên thai.

Nỗi nhớ như vậy... nỗi nhớ như vậy, nỗi nhớ quay quắt triền miên, xoắn xuýt dây dưa, không thể thoát khỏi, không thể trốn tránh.

Hắn đã nghĩ đến vô số lần, tình cảnh khi hai người gặp lại nhau. Trên kim điện? Trên phố lớn? Trong phủ đệ? Khi gặp nhau sẽ như thế nào, nàng sẽ cười chào với hắn, hay hắn sẽ cười chào với nàng trước đây?

Thậm chí có một lần, hắn đột nhiên bừng tỉnh từ trong giấc mộng, mặt đầy mồ hôi lạnh, vội vàng bò dậy muốn điểm quân dẫn binh tiến vào Bàn Đô ngay tức khắc, thuộc hạ hắn liền kéo hắn lại. Đêm đó hắn mơ thấy nàng chết, khắp người đầy máu tươi, đang ngồi dùng máu vẽ gì đó trên mặt đất, sau đó thì ngã xuống. Nửa đêm còn lại hắn không tài nào ngủ được nữa, ngồi bó gối ở trong sân, nhìn trăng đến tận sáng hôm sau.

Còn có một lần, hắn mơ thấy nàng không chờ hắn ở Bàn Đô, mà bỏ đi. Sau khi tỉnh lại hắn ngơ ngác nghĩ, có thể là nàng đã bỏ đi rồi. Vậy hắn

đánh Bàn Đô xong sẽ đi tìm nàng, hay là đành thôi không đánh nữa?

Kết quả, qua ngày hôm sau, hắn nhìn thấy Hắc Phượng Kị, nhìn thấy Kì Vũ cụt một cánh tay, hắn lại lên đường làm một nam nhân có trách nhiệm, có một số việc, không thể phóng túng được.

Thời khắc này đây... sau khi cách biệt nửa năm, cuối cùng hắn cũng có thể gặp lại nàng. Khoảnh khắc vừa nhìn thấy nàng, hắn kinh ngạc phát hiện ra rằng, những nhớ nhung khắc cốt mài tâm kia vẫn chưa đủ sâu sắc, những nhớ nhung dần vật ngày đêm kia so với phút giây này chỉ như một trang giấy mỏng manh. Hắn như bị sét đánh trúng khi nhìn thấy nàng, muốn tức tốc chạy tới bên nàng. Hình bóng của nàng đối với hắn, tựa như lữ nhân lạc bước trên sa mạc khô cằn, lúc sắp chết nhìn thấy được ốc đảo, dầu có chết cũng phải bò đến đó.

Vậy là hắn vùng vẫy trường thương, từ trong mưa tên, từ trong đao bụi mà tiến tới.

Thế nhưng Mạnh Phù Dao lại giơ hai ngón tay về phía hắn.

Nàng vẫn đứng đó, ánh mắt rạng ngời, chào đón hắn bằng hành động dí dỏm, giơ hai ngón tay lên như hình chiếc kéo.

"Thăng lợi!"

Chiến Bắc Dã khựng lại, ngạc nhiên nhìn nàng, Mạnh Phù Dao đã xoay người, nhìn Tạ Dục ép gia quyến của hai Đô đốc lên thành lầu.

Mấy phu nhân yếu đuối và trẻ nhỏ bị trói gô lại, được hộ vệ của Mạnh Phù Dao đẩy tới bờ tường.

Tạ Dục một tay tóm lấy một vị phu nhân, một tay cầm khiên chắn, thò người ra khỏi thành lầu, chiêu hàng.

"Chiến Bắc Dã, đây là gia quyến của hai Đô đốc Kim Ngạn Minh Luân."

Binh sĩ bên dưới trận tiền đang dừng mãnh tấn công đột ngột dừng lại, hoảng sợ quay đầu nhìn Chiến Bắc Dã. Tròng mắt Chiến Bắc Dã đen càng thêm đen, chậm chậm phất tay.

Tạ Dục nhếch miệng cười, thò người ra ngoài nhìn thăm dò, nói: "Hai Đô đốc đi theo người sớm nhất, chinh chiến ngàn dặm chẳng tiếc thân mình, nhiệt huyết sôi sục, vì người bỏ đi vinh hoa phú quý. Hôm nay gia quyến của bọn họ đang ở trên thành này, chỉ cần người hạ lệnh công thành, ta sẽ lập tức giết người, để chốn am nhi phương Bắc các người nhìn thấy, nghịch tặc mà các người trung thành đi theo là hạng người vong ân phụ nghĩa như thế nào!"

Tiếng giết chóc dần dừng lại, trăng mờ gió lạnh, ánh đuốc cháy hừng hực trên mặt đất mênh mông như thế những vì sao lấp lánh, loáng thoáng phát ra tiếng kêu lách tách, muôn vàn ánh mắt trên dưới thành lâu đều hướng về phía nam tử tuấn lãng nghiêm trang kia.

Lúc này, vạn quân đều im bật, chờ đợi quyết định khó khăn của Chiến Bắc Dã.

Tạ Dục cầm đao đặt lên cổ một phụ nhân, ra lệnh: "Lui binh!"

Chiến Bắc Dã lặng thinh, ánh mắt uy nghiêm cương nghị hướng về phía Tạ Dục.

Tạ Dục không hề lay động, siết chặt thanh đao sáng loáng như tuyết trong tay.

"Lui binh! Người tự trói đi lên thành! Bằng không người chính là tội nhân bị ngàn người nguyên rủa."

Chiến Bắc Dã chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên tường thành, chiến bào màu đen của hắn bay cuồn cuộn trong gió, gương mặt anh tuấn răn rỏi trong ánh lửa chiếu rọi, hắn trầm ngâm nhìn thiếu phụ yếu đuối trên tường thành, lại nhìn Mạnh Phù Dao thần sắc bình tĩnh ở một bên, cuối cùng cũng từ từ lui về sau một bước.

Bước lùi này, như

Đáy mắt Tạ Dục lóe lên nét vui mừng!

"Xoẹt."

Tuyệt quang bùng sáng.

Tựa như Giao long xé toạc mây mù, vươn mình xông lên chín tầng trời cao... đột ngột đổi hướng, hút no máu tươi của kẻ phạm tặc dưới trần gian.

Một đạo ngân quang được đột ngột phóng ra từ trong miệng của thiếu phụ yếu đuối đang bị trói, gia quyến của Đô đốc Kim Ngạn, tàn nhẫn mà hung hãn, mạnh mẽ mà mau lẹ, chớp mắt đã đâm vào mi tâm của Tạ Dục.

Máu tươi từ mi tâm hắn chậm chậm chảy ra, thành một đường rơi xuống đất, thân thể Tạ Dục vĩnh viễn cứng ngắc ở trên thành lâu.

Nét mặt hân hoan của hắn cũng vĩnh viễn ngưng tụ ở khoảnh khắc Chiến Bắc Dã lùi về phía sau một bước, biểu hiện một nửa vui mừng một nửa kinh ngạc trên gương mặt hắn, khiến cho gương mặt hắn hết sức cổ quái.

Hắn từ từ buông thông tay, cuối cùng liếc mắt nhìn một người.

Mạnh Phù Dao.

Thiếu niên kia chấp tay đứng ở tường thành, trước sau đều là hộ vệ của hắn, đang nhìn hắn cười, bình tĩnh, an tường, ôn hòa, thâm ý vô hạn.

Ánh mắt này, trước khi chết hẳn mới hiểu được tất cả. Hẳn thua rồi...

Vương triều... sắp mất...

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Tạ Dục.

Thân thể hẳn rơi từ trên tường thành cao nhất thiên hạ xuống phía trước ngựa của Chiến Bắc Dã, ầm một tiếng, dấy lên cát bụi mịt mờ cao đến nửa trượng.

Giờ khắc này.

Giang sơn vạn dặm như trở nên trang nghiêm, trầm mặc trước cái chết của vị tướng quân trung thành cuối cùng của một Vương triều sắp sụp đổ.

Dưới ánh trăng lạnh lùng, vạn quân hiên ngang bất động.

Chiến Bắc Dã từ từ ngẩng đầu, nhìn lên tường thành, thiếu niên mặc áo đen đứng giữa mây trời lồng gió mỉm cười tinh nghịch, không phù hợp với bầu không khí nặng nề lúc này, nụ cười và tạo hình chiến thắng kia chỉ thuộc về một mình nàng mà thôi.

Bỗng nhiên, thân thể hẳn cứng đờ.

Trên thành lâu, phía sau Mạnh Phù Dao, có một nam tử mặc trang phục hộ vệ, thông dong tiến lên, thân nhiên ung dung đứng bên cạnh nàng.

Người nọ đứng kề bên nàng, vừa khéo có thể thấy rõ ánh mắt và nụ cười của nàng.

Hẳn ta nhàn nhạt nhìn xuống dưới thành, ánh mắt đó, là của một bậc Vương giả.

Ánh mắt đó, tựa như phong hoa tuyết nguyệt vậy.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Cường Hôn Bên Đường

Ánh mắt nhìn thiên hạ kia như có như không, chỉ rơi trên người nữ tử xinh đẹp, đang đứng trên thành lâu ngoảnh đầu nhìn về hướng khác.

Chiến Bắc Dã đắm đắm nhìn lên thành lâu.

Ánh mắt nàng vốn dĩ đặt trên người hắn, nhưng trong khoảnh khắc người nọ xuất hiện, nàng liền quay đầu đi, có hơi kinh ngạc nói mấy câu với hắn ta, sau đó người nọ đáp lại, hắn lập tức nhìn thấy trong mắt nàng ánh lên ánh sáng rực rỡ, như thể hoa cỏ khắp núi đồi đều nở trong giây phút ấy.

Trong tình cảnh Hoàng thành rét căm căm, xa xôi mờ mịt, đêm đen thăm thẳm, hoa kia nở trên thành lâu đẹp đến nao lòng, không gì sánh nổi, song lại chẳng thể nào với tới.

Chiến Bắc Dã đột nhiên chậm chậm đưa tay lên, đè xuống ở một vị trí trên lồng ngực.

Gió lạnh thổi qua, vết thương trên ngực hắn đang rỉ máu.

Nửa năm một khắc, ngàn dặm đi về, lưu vong, lẩn trốn..., không ngừng chinh đồn chuẩn bị lực lượng, nghiên cứu kế sách... vạn dặm chinh chiến gian khổ trên khắp các chiến trường... nửa năm, vượt qua nguy hiểm trùng trùng ở Thiên Sát đại địa, chỉ huy quân đội tấn công hết thành trì này đổi thành trì khác, đao kiếm tranh đoạt vùng lên hạ xuống giành lấy từng tấc đất lãnh thổ vạn dặm giang sơn. Hắn đã sáng tạo ra kỳ tích trên võ đài quân

sự, nhưng chỉ có hăn biết, đó chính là kỳ tích do nỗi nhớ nhung tương tư dai dẳng tạo thành.

Hôm nay dưới thành lâu, cuối cùng hăn cũng gặp được nàng.

Tuy nhiên, lại gặp nhau trong tình cảnh như vậy.

Hăn giữ chặt lồng ngực, thoáng ngờ ngàng, những đau đớn và trăn trở, những lần đột kích và bồn tẩu, những lần tiến công lòng như lửa đốt, những đêm dài hành quân không ngừng không nghỉ, chính là vì để gặp được nàng, nhưng trong tình cảnh như thế này hay sao?

Hóa ra tương tư như thể kim châm, đâm xuyên khắp cả người hăn, để lại vô số vết thương rỏ máu, tất cả đều là máu của tim hăn.

Chiến Bắc Dã cuối cùng cũng chậm rãi buông tay, thở ra một hơi dài, hăn quay đầu lại, cánh tay buông thõng xuống rồi đột ngột phát lên cao.

"Công!"

Tiếng kèn hiệu lệnh tấn công vang lên xé rách tia nắng ban mai, tiếng hô giết vang rền đất trời, đại quân trùng trùng điệp điệp, đao kiếm như rừng rậm, mặt đất dấy lên những cơn gió đậm mùi máu tươi, đại địa mệnh mông chiến bào cuồn cuộn như sóng triều dồn dập, Chiến Bắc Dã ghìm ngựa nhìn lên, đứng sừng sững trước biển người.

Mái tóc đen của hăn phát phơ trong gió, như chiến kỳ không bao giờ ngã!

Bản đồ giang sơn vạn dặm không ngăn được những ràng buộc trong lòng, hăn sẽ đuổi theo nàng.

Trưởng Tôn Vô Cực, ta và người cùng tranh đoạt Phù Dao!

Phù Dao không hề hay biết, giờ phút này Chiến Bắc Dã ở dưới thành đã ra một quyết định lớn lao của cuộc đời chỉ trong nháy mắt.

Nàng có chút kinh ngạc nhìn Trưởng Tôn Vô Cực giả dạng hộ vệ, dùng khẩu ngữ hỏi hăn, "Sao huynh lại tới đây?"

Trưởng Tôn Vô Cực thản nhiên cười nói, "Thời khắc then chốt, sao có thể không đến?"

Mạnh Phù Dao cười cười, nghĩ rằng thời khắc then chốt mà hăn nói chính là thời điểm tiêu diệt Thiên Sát Hoàng triều, nàng vốn chẳng muốn đi nơi khác, chỉ chớp mắt, nhìn thấy Khấu trung thư đang chỉ huy phòng thủ, mấy tướng lĩnh đều đã bị "gia quyến của hai phủ Đô đốc" giả không chế, sắc mặt nghiêm nghị đen thui hung tợn nhìn nàng chăm chăm, lại nhìn binh sĩ hoảng loạn dưới thành lâu, khóe môi nhếch lên. Trưởng Tôn Vô Cực nhắc nhở nàng, "Thủ binh của Bàn Đô tinh nhuệ dũng mãnh, xưa nay lấy danh "Thiên hạ đệ nhất thủ thành" làm vinh quang, muốn họ không đánh mà hàng thì nàng phải tốn chút võ mồm..."

Mạnh Phù Dao đắc ý cười, vỗ vỗ vai hăn nói, "Huynh đài, cho phép huynh sùng bái ta!"

Nàng sai từng bước về phía trước, cất cao giọng nói, "Bệ hạ đã băng hà!"

Ầm ầm một tiếng, các binh sĩ trên thành lâu đang chống cự dường như đều quay đầu lại, kinh hoàng nhìn Mạnh Phù Dao.

Nàng bình tĩnh nói tiếp, "Thành đã bị hạ, Bệ hạ băng hà như tướng bị chém đầu... Các huynh đệ còn ở đây liều mạng uống phí ư? Giờ phút này, bỏ tà theo chính sẽ trở thành công thần của Liệt Vương điện hạ, nếu như phản kháng lại thì..." Nàng chỉ xuống phía dưới thành, Thương Long quân đang ở thế tấn công dũng mãnh, "Sẽ bị chôn thân dưới ba tấc thước đất, bởi bách vạn hùng quân gươm giáo tua tủa dưới kia."

Binh sĩ ngơ ngác nhìn nhau, có một vị tướng dưới quyền nàng nói, "Liệt Vương nhân hậu, dân chúng thiên hạ đều theo, nếu không thì chẳng thể nào chỉ huy một đội quân hùng mạnh, thẳng tiến một đường như vậy, hiện giờ Hoàng đế đã mất, kẻ thức thời mới là trang tuân kiệt, từ nay về sau vợ con được hưởng đặc quyền, thăng chức rất nhanh. Hoặc là chết vô nghĩa ở trên tường thành, già trẻ trong nhà không nơi nương tựa... Chư vị tự quyết đi!"

Nàng quay người đi xuống thành, Khẩu trung thư ở phía đằng sau đột nhiên nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu, mắng lớn, "Người đúng là tên nhị thần vô sỉ!"

"Người nói đúng rồi!" Mạnh Phù Dao cười to, "Tại hạ cả đời sùng bái nhất chính là nhị thần, bây giờ rốt cuộc cũng đã là nhị thần, trong lòng quả thật rất sáng khoái."

Mạnh Phù Dao cười, nghĩ thầm rằng danh hiệu nổi tiếng "Đệ nhất nhị thần" của Chu lão Thái sư có thể an nghỉ rồi.

Khẩu trung thư lại hô to "Thân làm thần tử phải luôn trung thành với vương triều, chư vị huynh đệ, giờ phút lâm nguy sao có thể bất chiến mà hàng..."

'Bụp!'

Mạnh Phù Dao đã bắn một viên đá nhỏ lấp kín miệng hắn ta, làm gãy ba cái răng cửa của hắn.

Phòng ngự trên thành đã lơ lửng, còn Thương Long quân dưới thành vẫn tấn công mạnh mẽ không thôi, ngay lúc đó tiếng hô dậy lên như sóng nước.

"Chúng ta hàng!"

Khẩu trung thư đau khổ nhắm mắt - Thiên hạ đệ nhất thành không gì phá nổi, từ xưa đến nay vẫn lấy thần thoại Bàn Đô bất tử làm vinh quang, cuối

cùng bị hủy dưới tay tiểu nhân, còn những thủ binh Bàn Đô luôn kiên trì hộ thành kia, ấy thế mà chỉ vì mấy câu võ mồm của tiểu nhân này rốt cuộc đã buông bỏ vũ khí!

Mạnh Phù Dao không để ý đến hắc tặc, mỉm cười đi cùng Trưởng Tôn Vô Cực xuống thành lâu, cửa thành vốn đã bị những đợt tấn công dũng mãnh của Thương Long quân làm lung lay sắp đổ, mấy trăm binh lính thủ thành hợp lực mở cổng. Cổng to dày và đen chầm chậm mở ra, ánh nắng chói lòa theo đó ủa vào, một con hắc mã chân nhuốm ngàn dặm bụi đường xuất hiện, nghênh đón những bước chân cuối cùng từ trên bậc thang bước xuống của nàng.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa phong trần mệt mỏi nhưng dáng người vẫn anh tuấn, hiên ngang trên lưng ngựa, thẳng tắp như tùng xanh, chiến bào màu đen có thêu hình ngọn lửa đỏ tung bay, như thể ánh lửa cháy bừng giữa núi non mây trời gió lộng.

Phù Dao đứng ở bậc thang cuối cùng, mỉm cười nhìn chăm chú ánh mắt đen láy của Chiến Bắc Dã, chờ hắc tặc lên thật to và sáng khoải, đợi hắc tặc vẫy tay chào nàng nói, "Phù Dao, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau ở Bàn Đô rồi."

Kết quả là... Chiến Bắc Dã không nói gì.

Hắc tặc rơi giục ngựa phóng đến mà không hề dừng lại, khiến Phù Dao ngạc nhiên hết đổi, lúc ngang qua nàng đột ngột hắc tặc cúi người xuống, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo lên lưng ngựa rồi. Một tay Chiến Bắc Dã cầm cương ngựa, một tay giữ chặt eo Mạnh Phù Dao, lướt như bay qua người Trưởng Tôn Vô Cực. Hộ quân phía sau reo hò, Chiến Bắc Dã như một cơn lốc đen cuộn thẳng vào trong thành.

Trưởng Tôn Vô Cực đứng bất động tại chỗ mỉm cười, ho khế trong cát bụi mù mịt, nhìn Phù Dao bị Chiến Bắc Dã cướp đi như gió cuốn, im lặng

lắc đầu, sau đó cúi đầu xuống nói với Nguyên Bảo đang ở trong ngực mình, "Mi xem, cường đạo được tôi luyện chính là như vậy đó."

Nguyên Bảo đại nhân vuốt vuốt râu, trầm tư suy nghĩ: Bùng nổ tốt hơn tĩnh lặng, tĩnh lặng tốt hơn hủy diệt..."

Lại nghĩ, hoặc là như vậy - Nếu bùng nổ thắng tĩnh lặng, thì tĩnh lặng chính là hủy diệt...

Trưởng Tôn Vô Cực ôm Nguyên Bảo, hơi ngả người về phía sau, nhìn cát bụi cuồn cuộn dấy lên, từ tốn nói, "Chúng ta cần phải lấy đức thu phục lòng người..."

Mạnh Phù Dao xui xẻo bị cơn lốc Chiến Bắc Dã cuốn đi, bị cuốn đi xa ba dặm mới phản ứng lại, nhất thời giận dữ, hung hăng đảo khuỷu tay đâm một quyền vào ngực Chiến Bắc Dã, "Chiến Bắc Dã, huynh có phải người không? Thả ta xuống."

Quyền này đâm rất mạnh, khiến Chiến Bắc Dã đau đến kêu lên, song tay vẫn không hề thả lỏng chút nào. Mạnh Phù Dao cảm giác khuỷu tay hơi là lạ, bèn nghiêng người nhìn áo choàng đen thẫm của hắc dươg như đen hơn thêm, có một vòng chất lỏng thẫm màu chầm chậm lan rộng ra, nàng mang máng ngửi được mùi máu tanh nồng... Mạnh Phù Dao nhìn trời... vì cái mà ta vô tình gây chuyện rồi, khiến lợn bị thương càng nặng hơn thêm...

Hoàng thành đang trong tình cảnh hỗn loạn, quân đội Chiến Bắc Dã bận rộn tiếp quản thành, chiếm cứ phong hỏa đài, kho lương, quốc khố, ngoài ra còn một đội quân đi cùng Chiến Bắc Dã đến thẳng Hoàng cung.

Chiến Bắc Dã phía trên đầu nàng vẫn một mực im lặng, chỉ siết chặt Phù Dao vào lồng ngực, áo choàng của hắc chùng xuống hơi thở nặng nề hỗn loạn, mùi máu nhàn nhạt và mùi thuốc nổ xộc vào mũi nàng. Phù Dao ngẩng đầu lên, ánh mắt tối đen, mi mắt nhắm lại - nàng phát hiện máu ướ

đấm người Chiến Bắc Dã, chắc là trên người hắn có không ít vết thương, lúc này nàng có thể thoát khỏi hắn một cách dễ dàng, nhưng bất luận là dù nàng có ra tay nhẹ nhàng đến mức nào cũng sẽ khiến vết thương trên người hắn rách toạc, trừ khi là điểm huyết hắn mà thôi... Mạnh Phù Dao thở dài, bây giờ điểm huyết chỗ nào của hắn đây, thời khắc then chốt đang đến... Chiến Bắc Dã không vô liêm sỉ như Trương Tôn Vô Cực, dùng vết thương trên người mình để đổi lấy sự nhượng bộ của nàng.

Sau khi phóng ngựa như bay suốt một đường, cảm giác tức giận nản lòng ban đầu khi nhìn thấy Trương Tôn Vô Cực sánh đôi cạnh nàng dưới thành lâu dần dần được trút bỏ. Hắn hơi lộ ra nét cười, haizz, dường như nửa năm không gặp, Phù Dao nàng cuối cùng đã học được dịu dàng rồi? Nghĩ đến đây, lòng hắn vừa vui mừng vừa buồn bực - sự dịu dàng của nàng có phải là do được Trương Tôn Vô Cực dạy dỗ mà có hay chăng?

Lưng ngựa nhấp nhô lên xuống, khiến thân thể hai người không ngừng cọ xát với nhau, dù cách xiêm y nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được đường cong cơ thể của nàng, ngửi được hương thơm tươi mát trên người nàng, khiến hắn toát cả mồ hôi.

Hắn nhìn thấy nàng có ba xoáy trên đầu, chẳng trách tính tình nàng lại quật cường đến vậy, rồi hắn lại nhìn xuống thùy tai của nàng, nhỏ nhắn và trắng nõn, bóng loáng như ngọc, nàng không xỏ lỗ tai, hắn lập tức nghĩ rằng, nữ tử trên thế gian này không xỏ lỗ tai là đẹp nhất, nếu như trên thùy tai xinh đẹp nàng mà có thêm hai cái lỗ, chẳng phải là phá của trời không tiếc hay sao.

Hắn cảm thấy dường như nửa năm không gặp nàng có hơi gầy đi... ánh mắt Chiến Bắc Dã xẹt qua bờ vai bên kia của nàng, rồi cúi đầu hứ lạnh một tiếng... Trương Tôn Vô Cực và Tông Việt đều ở đây mà vẫn để nàng bị thương sao? Xem ra chỉ có hắn bảo vệ nàng mới có thể yên tâm, đợi đến lúc công việc hoàn tất, hắn sẽ cho nàng đầy đủ, tự do, không ai có thể ngăn cản, hắn sẽ tặng nàng tất cả những gì thuộc về hắn.

Nghĩ như vậy lòng hần tựa rất vui sướng, bàn tay đặt trên eo Phù Dao từ từ di chuyển lên vai nàng.

Nhưng mà tay hần chỉ vừa dịch chuyển được một đoạn, "Xoẹt", bóng dáng xinh đẹp trước mặt hần nhanh như chớp đã tung mình, vững vàng ngồi phía sau lưng hần. Tiếng nói của Mạnh Phù Dao vang lên phía sau, nhẹ nhàng xen lẫn oán trách, "Chiến Bắc Dã, huynh là sói hay sao hả? Tay chân cẩn thận không thôi ta sẽ cắt hết móng vuốt của huynh."

Hàng mày của Chiến Bắc Dã nhăn lại, quay đầu lại phía sau liếc nàng - Mạnh Phù Dao, nàng có biết thế nào gọi là kim lòng chẳng động không?

Mạnh Phù Dao đương nhiên là không hiểu, trong mắt nàng, tất cả các nam nhân đụng chạm nàng từ cổ trở xuống và từ đầu gối trở lên mà không được nàng cho phép đều là loại dâm dê - bao gồm cả Trưởng Tôn Vô Cực, chẳng qua là từ trước đến nay nàng không phải là người keo kiệt, suốt ngày tính toán so đo.

Gặp lại Chiến Bắc Dã sau một thời gian dài khiến nàng rất vui mừng, không nhịn được bèn kề tai hần huyền thuyên kể chuyện. Từ chuyện tranh giành chức quán quân Đại hội Chấn Vũ đến chuyện vào Hoàng doanh, rồi tới chuyện tính kế Chiến Bắc Hăng, hiến kế trên Kim điện, từng bước đoạt binh quyền, rồi đến chuyện mưu hại Chiến Nam Thành... nói đến mức nước bọt tung bay. Đương nhiên là nàng rất thông minh, giấu nhem hết tất cả việc mình bị thương, bị si nhục... nàng không nhìn thấy sắc mặt của Chiến Bắc Dã mỗi lúc một đen thui, càng nghe càng khó coi, đến cuối cùng sắc mặt hần đen không khác cái đít nồi là mấy.

"Ta nói cho huynh nghe, cái tên mặt quỷ Chiến Nam Thành đó, có cái chỗ giấu Hồ phù thôi mà còn gian trá hết sức. Ôi má ơi, trong đó có một con quái thú, nước mắt màu tím của nó là vũ khí giết người đó, may mà ta là hồng hạnh biết cách vượt tường, hoa lê một nhánh đè lên hải đường..."

“Mạnh! Phù! Dao!”

Tiếng hô trầm thấp cắt đứt lời nàng, Mạnh Phù Dao ngạc nhiên mở to đôi mắt, quay đầu lại nhìn sắc mặt vô cùng khó coi của Chiến Bắc Dã, thấy nơi đáy mắt hần bùng lên ánh lửa nhấp nháy, đỏ rực, trên cổ và trán đều nổi gân xanh, thần sắc thật khiến người ta phải sợ hãi.

"Nàng mê sảng hay sao hả! Ai cho nàng nhiều chuyện như vậy? Đó là thần thú hộ quốc của Hoàng triều Thiên Sát, nó không chỉ có nước mắt có độc, mà chỉ cần một sợi lông của nó rơi trúng người nàng thôi thì sẽ lập tức chết ngay một vạn lần!”

Mạnh Phù Dao chớp chớp mắt, hần mẫn nàng nhiều chuyện kìa, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui nghĩ đi nghĩ lại một hồi nàng bèn quyết định khoan dung đại lượng tha thứ cho hần, lẩm bầm, "Không phải là để cho ta giết thịt sao...."

"Đó là do nàng may mắn!" Chiến Bắc Dã một lần nữa hung dữ chặn họng nàng, "Năm đó, đệ nhất kiếm thủ Thiên Sát - Tiết Vô Tà từng giành chức quán quân Đại hội Chấn Vũ, cũng bị chết dưới móng vuốt của Tử Si. Con quái vật này chỉ cần cào rách một chút da mỏng của nàng thôi, thì dù có là Đại la kim tiên cũng không cứu nổi! Nàng nàng nàng-" Hần giận đến run rẩy cả người, suýt chút nữa đã buông lỏng dây cương, "Nàng thật là không biết trời cao đất dày, Hồ phù cũng được, Hoàng quyền cũng vậy, có đáng để nàng dùng tính mạng để đổi lấy hay không? Ngu muội!"

"Con mẹ nó, huynh mới là đồ ngu muội ấy", nòng đại pháo lập tức bị châm ngòi lửa, Mạnh Phù Dao bật dậy đứng trên lưng ngựa, "Chiến Bắc Dã, huynh là đồ vô liêm sỉ, nửa năm không gặp, vừa gặp lại không những bắt cóc mà còn mắng mỏ ta, huynh uống nhầm thuốc rồi phải không? Cha huynh vui vẻ đi cướp quân quyền, cha huynh vui vẻ đi cướp Hồ phù, liên quan quái gì đến huynh chứ!"

"Sao lại không liên quan đến ta hả, sống chết an nguy của nàng sao lại không liên quan đến ta chứ?" Giọng nói của Chiến Bắc Dã còn to hơn cả giọng của nàng, "Ta thà lấy thân này đánh nhau mười ngày nửa tháng dưới thành, dùng lực lượng của mình công thành đoạt vị, chứ không bao giờ muốn nàng vì ta mà mạo hiểm như vậy. Mạnh Phù Dao! Nàng đem một đấng nam tử đường đường như ta đặt ở đâu thế!"

Hắn chỉ vào mũi mình, càng nói càng kích động, "Ta, Chiến Bắc Dã muốn báo thù, muốn làm Hoàng đế, lại phải nhờ đến... một nữ tử vì ta mà dẫn thân vào chỗ chết, nội ứng ngoại hợp giúp ta mở cổng thành sao. Ta còn mặt mũi nào để nhìn thiên hạ, nhìn nàng chứ?"

"Ta, huynh xem thường nữ nhân? Nữ nhân thì sao hả? Chẳng phải huynh do mẹ huynh sinh ra sao?" Mạnh Phù Dao tức đến bốc khói, gương nanh múa vuốt, muốn ăn tươi nuốt sống kẻ vô liêm sỉ theo chủ nghĩa đại nam tử này, "Cha huynh kém huynh chỗ nào hả? Huynh làm được vì sao ta không thể làm? Thiên Sát vạn dặm lãnh thổ đều do huynh chiếm được, huynh sợ ta cướp công ư? Yên tâm đi, Chiến Bắc Dã huynh vinh viễn là kẻ kiêu ngạo, Mạnh Phù Dao ta mãi mãi là kẻ nhiều chuyện. Yên tâm, từ trước đến nay ta chưa bao giờ nghĩ là huynh dựa vào Mạnh Phù Dao ta mới có thể mở được cổng thành, ta chỉ là, ta chỉ là..." Nàng đột nhiên dừng lại một đoạn, hơi thở có chút hỗn loạn, cắn cắn môi nói, "Ta nhìn thấy người chết quá nhiều rồi, có thể giải quyết mà không cần dùng binh đao máu đổ, vì sao ta không cố gắng làm? Tranh đoạt quyền vị nhất định phải máu chảy đầu rơi sao? Những sinh mạng đó đều có cha mẹ sinh thành dưỡng dục, đáng trân quý như chúng ta vậy, vì sao lại bắt họ phải hy sinh nhiều đến thế?"

Nhịp tim Chiến Bắc Dã hỗn loạn, Hắc Phượng Kị dừng sau lưng hai người một mực yên lặng lắng nghe họ cãi nhau đều bị chấn động, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía thiếu nữ đang phần nộ kia, nữ tử đang đứng trên lưng ngựa của Chiến Vương gia, im lặng lâu thật lâu, rồi lại dùng ánh mắt ché bai nhìn thủ lĩnh của họ.

Chiến Bắc Dã lần đầu tiên bị thuộc hạ trung thành của mình xem thường...

Lửa giận của Mạnh Phù Dao vẫn còn cháy ngút trời, nàng ra sức giẫm lên áo choàng của Chiến Bắc Dã, "Mẹ nó! Đồ con lợn!"

Chiến Bắc Dã đành ngậm miệng, môi mím chặt thành một đường thẳng. Chết tiệt! Nữ nhân này lại hiểu lầm rồi! Hắn đâu ngại nàng nhiều chuyện? Đâu sợ nàng cướp công? Đâu có cảm thấy mất thể diện vì nàng nội ứng ngoại hợp mở cửa thành cho hắn? Cũng chẳng phải vì hư danh nam tử mà hy sinh ngàn vạn người, Chiến Bắc Dã hắn không màng... Hắn chỉ là... không muốn nàng mạo hiểm mà thôi.

Cái câu "Dựa vào một nữ nhân mở cổng thành cho ta" mà hắn nói lúc này thực ra hắn không có nói đầy đủ, hắn thật sự muốn nói là, "Dựa vào nữ nhân trong lòng ta mở cổng thành cho ta" nhưng xung quanh người đông như vậy, sao hắn có thể mở miệng nói ra như thế chứ?

Chiến Bắc Dã oán hận ảo não vung tay, haizz! Hắn sẽ không nói nữa, nói gì cũng bị con cọp cái này hiểu lầm, nhưng lại chẳng có cách nào giải thích, không khéo càng giải thích càng hiểu lầm, đành im miệng.

Hắn buồn bực xiết chặt dây cương, mu bàn tay nổi gân xanh lè - -Hai người cách biệt nửa năm, không dễ dàng mới gặp lại, vậy mà vừa gặp mặt là cãi nhau, cái này gọi là gì thế nhỉ?

Hắc Phượng kị một lần nữa lại quay đầu lại, yên lặng nhìn nàng, lại nhìn Chiến Bắc Dã, nhưng lần này là ánh mắt ngưỡng mộ. Trên đời này, có bao nhiêu nữ nhân có thể làm được chuyện như thế chứ, dùng hết sức mình để giúp trang nam tử đạt thành ước nguyện...

Chiến Bắc Dã nhìn chằm chằm Mạnh Phù Dao, trong lòng cảm thấy ấm áp, con người đen láy bóng loáng, hắn hắng giọng, cố gắng nói những lời thật dịu dàng nhất, "Ta xin lỗi..."

Ai ngờ nữ nhân kia lại tiếp tục nói đông dài, "Ta mệt rồi, huynh kiều ngạo như thế, ta giúp huynh có bấy nhiêu thôi đâu có gọi là xem thường huynh đâu, những việc sau này huynh tự làm đi, ta đi đây." Nói xong liền xuống ngựa, nghĩ một chút rồi lại nói, "Nếu huynh muốn tìm ta, ta và Châu Châu ở ngõ Nam Nhị phủ Thống Lĩnh, khi đến huynh nhớ cho ta hôm kia là sinh nhật của Châu Châu, ta có nói rằng huynh gửi thư chúc thọ nàng ấy, huynh đừng quên đó."

Nàng vừa nói xong lập tức hàng mày Chiến Bắc Dã dựng lên, hăn lạnh lùng nói, "Vì sao ta phải nhớ chứ?"

Mạnh Phù Dao sắc mặt một cái, cả giận nói, "Ta có nói huynh nhờ ta thay mặt chúc thọ nàng ấy!"

Chiến Bắc Dã nhăn mày cúi đầu, đáy mắt hiện lên sự tức giận, giọng nói trở nên lạnh lùng hơn, "Có liên quan gì đến ta?"

Mạnh Phù Dao vừa xuống đất, nghe câu nói này liền lão đảo, xoay người phắt lại, quát lên, "Đúng! Không liên can gì đến huynh! Ta đây cũng có quan hệ gì với huynh đâu chứ!"

Chiến Bắc Dã chấn động, đột nhiên quay đầu lại, con người đen sẫm của hăn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trong ánh mắt có vô số đốm lửa nhảy nhót, hùng hực. Phù Dao bị ánh mắt của hăn thiêu đốt đến giựt mình, lùi về sau một bước, Chiến Bắc Dã thành linh nhảy xuống ngựa, xông đến.

Hăn nhanh chóng đến trước mặt nàng, không nói hai lời, tóm lấy nàng, hôn!

Trong nháy mắt môi của Chiến Bắc Dã đã phủ kín lên môi nàng, mạnh mẽ điên cuồng cướp đoạt, thể hiện rõ tình cảm mãnh liệt và tâm tình bị dồn nén cực độ, cuồng nhiệt và quyết tuyệt, triền miên hôn nàng!

Bụng dưới hăn đột nhiên đau.

Dường như có một mũi dao lạnh lẽo đặt ngay tại vị trí vừa rần chắc lại vừa nhạy cảm của hắn.

Chiến Bắc Dã dừng lại một thoáng, chỉ một thoáng thôi, tay hắn lại siết chặt eo nàng, một chút cũng không nhượng lại thành trì đã chiếm hạ, thậm chí còn cắn khê lưỡi nàng - Nàng có gan thì thiến ta đi!

Thật tiếc thay, nữ nhân mà hắn thích thật sự không đủ yếu đuối, mảnh mai. Mạnh Phù Dao đột nhiên xoay tay, vặn cầm của ai đó, "cạch" một tiếng rất nhẹ.

Cầm của Chiến Bắc Dã đã bị nàng tháo rời.

Nhất chiêu đắc thủ nên Phù Dao lập tức lùi về phía sau, nhìn Chiến Bắc Dã gằng cầm mình lại, ai nấy đều trở mắt nhìn và khiếp sợ không thôi, nàng lạnh nhạt nói: "Chiến Bắc Dã, nửa năm không gặp huynh thật là tiến bộ, trở thành một tên dâm đảng cường bức thiếu nữ trên đường, thật sự là đáng mừng."

Nói xong nàng xoay người bỏ đi, có một binh sĩ Hắc Phượng kỳ nhìn thấy ánh mắt thủ lĩnh mình, liền muốn ngăn nàng lại, lập tức bị nàng tung cước đá bay cả người và ngựa.

Chiến Bắc Dã chăm chú nhìn theo bóng lưng của nàng dần biến mất nơi cuối phố, ánh mắt đen sẫm như vực thẳm... Hắn lại sai rồi, hắn luôn phạm phải sai lầm, hắn vừa gặp nàng liền sai, hết sai lầm này đến sai lầm khác, đây nàng càng xa hắn. Những tương tư ẩn giấu sâu tận trong tâm khảm, hắn cứ ngỡ đó là sự bình tĩnh và lý trí của hào kiệt, song mới vừa gặp lại nàng, lòng hắn đã tan chảy như thể băng tuyết gặp lửa, như thể sự nhớ nhung và ham muốn có được nàng bị lửa đốt cháy thành tro bụi, khiến hắn không còn là chính mình nữa.

Chiến Bắc Dã lặng thinh, đứng ở đầu con phố dài, cửa cung trước mặt, đầy đường là binh lính và dân thường vậy mà hắn như chẳng nhìn thấy,

dáng người hăn thẳng tắp, song lại toát ra nét cô đơn.

Lâu thật lâu sau, Chiến Bắc Dã xoay người lên ngựa, điên cuồng quát roi phóng suốt một đường.

Hăn quát roi thật mạnh, chẳng có dáng vẻ của một người xưa nay rất yêu quý ngựa, tóc hăn bay múa cuồng dã trong gió, trông như một ngọn lửa đen ngòm đang giận dữ cháy bùng.

Phù Dao vừa sai bước quay về vừa tức tối giơ chân đá lung tung, khiến đá cuội trên đường bắn tung tóe.

"Mình thật sự mất trí mẹ nó rồi, thế mà lại muốn Liệt Vương điện hạ tôn quý, kiêu ngạo, đầu trâu, đối đãi thật tâm với một cô gái nhỏ, lừa gạt!"

"Mình thật sự mất trí mẹ nó rồi, vốn cho rằng người tự cao tự đại điên cuồng như hăn, cách biệt nửa năm sẽ biết quan tâm chăm sóc, hiểu được tâm tình quý giá kia."

"Mình thật sự mất trí mẹ nó rồi, lại dùng khuôn mặt nóng đi đập vào cái mộng lạnh của người ta!"

"Hử? Dán vào... mộng?... của ai?"

Kèm theo câu hỏi kia là tiếng cười, Mạnh Phù Dao đang tức giận Chiến Bắc Dã không thôi, nghe được tiếng người nọ liền nói, "Chiến Bắc... haizz, không có!"

Nàng không ngẩng đầu lên mà còn dùng tay che mặt; xoay người bước đi, "Ai da, ta nghĩ Vân Ngấn vẫn còn lạc ở trong cung, ta phải đi tiếp ứng."

"Ta đã phái Ân vệ lên vào trong cung tiếp ứng hăn ta rồi, trong cung lúc này đang loạn, khắp cung thái giám và cung nữ đều đang bỏ trốn, Cấm vệ

quân như rắn mất đầu có thể giữ được cửa là đã không tồi rồi, không tìm hấn ta gây phiền phức đâu."

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười thông thả đi tới, giữ chặt áo nàng: "Chạy gì chứ, Nguyên Bảo đại nhân rất nhớ nàng."

Nguyên Bảo Đại Nhân đảo mắt, đêm qua ta vẫn còn ngủ cùng nàng ta, nhớ cái mộng ấy, các người thật đáng ghét, hơi một tí là lại biến ta từ chuột thành Kỳ đà.

"Ta cũng không muốn nhìn thấy mặt con chuột mập đó." Mạnh Phù Dao kiên quyết cự tuyệt, "Chán rồi!"

Nguyên Bảo Đại Nhân phần nộ - - Ta cũng không muốn nhìn cái mồm lợn nhà người đâu!"

"Như vậy..." Sau lưng, người nọ vẫn đang cười, níu tay áo của nàng: "Ta nhớ nàng, không được sao?"

"Buồn nôn." Mạnh Phù Dao khinh bỉ, liếc hấn," Một khắc trước chúng ta vừa gặp nhau."

"Ngay tại giờ khắc này ta bỗng bắt đầu nhớ nàng." Người nọ nghiêm túc nói, "Thời khắc chia ly đó, khiến ta đột nhiên cảm thấy, có những chuyện vĩnh viễn không thể buông thả, tựa như nắm cát trong tay, chỉ nhẹ buông ra thì cát sẽ theo gió bay xa."

Mạnh Phù Dao càng nghe càng chột dạ, người này nói chuyện thật là chán, lúc nào cũng đầy ẩn ý như vậy, so sánh, quanh co, thật thật giả giả hư hư thực thực làm người ta hoảng hốt, haizz! Màn vừa rồi chấn động quá, hấn biết hay không nhỉ?

Trưởng Tôn Vô Cực vẫn kéo tay nàng không buông, Phù Dao bỗng dừng quay mặt lại, gí mặt mình vào trước mặt hấn thật nhanh, rồi lùi về phía sau

còn nhanh hơn, cười gian xảo, “Nhìn thấy chưa? Rồi phải không? Tốt lắm, ta phải về đi ngủ bù đây.”

Nàng lách qua người Trưởng Tôn Vô Cực đi về hướng phòng mình, đi chưa quá hai bước đã nghe thấy tiếng thở dài của hắn.

“Khuôn mặt mờ mờ không thấy rõ, chỉ thấy đôi môi tươi đẹp đỏ như máu.”

Mạnh Phù Dao "á" lên một tiếng, tiêu rồi.

Trưởng Tôn Vô Cực thong thả tiến tới, mỉm cười xoay người nàng lại, ngón tay lướt nhẹ qua đôi môi bị hôn đến sung tấy của nàng, ánh mắt hắn hiển hiện rõ nét không vui, một lúc sau thản nhiên hỏi, "Tâm tình không vui à?"

Phù Dao nghe hắn hỏi vậy bỗng nhiên nói ra hết tất cả những tủi thân ảm ức trong lòng, cúi đầu đứng trước mặt hắn như một cô trò nhỏ, hít hít mũi nói, "Con lợn Chiến Bắc Dã kia..."

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, xoa đầu nàng, ôm vai nàng đi vào phòng, vừa đi vừa nói, "Hừ! Ta phải nghĩ cách giúp nàng bắt tên đó bồi thường mới được..."

Thiên Sát Thiên Thu năm thứ 7, ngày 5 tháng 9, Liệt Vương Chiến Bắc Dã tấn công Bàn Đô, quân đội Thiên Sát chưa đánh đã giải giáp quy hàng, thủ binh thành lâu đích thân mở cửa thành. Thương Long quân tiến vào như sấm vang chớp giật, lao thẳng đến Hoàng cung, đánh tan Ngự Lâm quân, Cẩm Vệ quân. Đến đây, toàn bộ các lực lượng vũ trang Hoàng thành và các khu vực lân cận của Bàn Đô đều thần phục dưới chân Liệt Vương.

Ngày mùa thu lá phong đỏ bay khắp thành, trên bậc thang bằng cẩm thạch ở quảng trường, thảm hoa trải đến tận cửa cung, nghênh đón chủ nhân mới. Y bào màu đen của Liệt Vương nhuộm thắm sắc đỏ của lá

phong, hàng cây ngô đồng tắm mình trong mưa phùn, các Vương công, quan viên với quan phục đỏ, thắt lưng tím đang quỳ nghênh đón, lễ đường nhiên, trong số những thần tử kia cũng có những kẻ chống đối tân quân - ba đại trung thư có hai người đã chết, Liệt Vương hạ lệnh an táng trọng thể, thế là được người người ca tụng là một Hoàng đế khoan dung, hiền đức.

Vào hôm Chiến Nam Thành băng hà, khi tiếng chuông tang lễ còn chưa vang lên - Lễ bộ đã vui mừng nghênh đón tân đế.

Thật ra Chiến Bắc Dã có đến nơi đặt linh cữu của Chiến Nam Thành trong cung, hẳn nhất mình trong đó thật lâu mới ra, Kỉ Vũ và Phó thống lĩnh Hắc Phượng kị chờ đợi trước cửa, mang máng nghe hẳn nói một câu, "Người bị nàng giết, nếu như oan hồn không siêu thoát được thì hãy tính vào thân ta đây."

Kỉ Vũ và Phó thống lĩnh Hắc Phượng kị liếc nhìn nhau, im lặng thở dài.

Hôm đó tân đế qua đêm ở Thiên điện.

Đèn dầu ở Thiên điện đêm đó không tắt, thắp sáng suốt cả đêm, trên ô giấy trắng cửa sổ in bóng hình đơn độc của Chiến Bắc Dã ngồi bên ngọn đèn, tịch liêu, cô quạnh.

Kỉ Vũ im lặng thở dài, sau đó xuất cung đến ngõ Nam Nhị phủ thống lĩnh hỏi thăm, kết quả là cửa phủ đóng chặt, trên cửa có người viết mấy chữ như gà bới: "Cha mày không tiếp khách, Hoàng đế bố cũng không gặp."

Ở khe cửa có cài một phong thư.

Kỉ Vũ thất bại ra về, mang theo bức thư kia nhanh chóng quay về cung. Y nghĩ rằng, Chiến Bắc Dã không biết y đi đến phủ thống lĩnh, không ngờ Tổng quản ngự tiền thị vệ nói nhỏ cho y biết điện hạ vẫn chưa ngủ, liên tục thò đầu ra nhìn, mãi đến khi thấy Kỉ Vũ về mới hừ khẩy một tiếng rồi đóng chặt cửa.

Kỉ Vũ dâng thư lên, ánh mắt Chiến Bắc Dã sáng ngời, vui vẻ đón lấy, đóng cửa lại cẩn thận xem thư, xem xong thì tức giận vỗ bàn, quát lên, "Trưởng Tôn Vô Cực đáng ghét! Cướp mất tiên cơ của ta!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Bi Kịch Hiếu Lâm

Thiên Sát Thiên Thu năm thứ 7, cũng là năm cuối cùng của Hoàng triều Thiên Sát.

Ngày 16 tháng 7 năm Thiên Thu, Chiến Bắc Dã lên ngôi ở đại điện Vĩnh Đức, đổi quốc hiệu là Đại Hãn, niên hiệu là Vĩnh Kế. Lấy Thiên Thu năm thứ bảy làm Vĩnh Kế nguyên niên.

Từ đó về sau không còn Thiên Thu, cũng không còn Thiên Sát.

Còn vì sao đổi quốc hiệu là Đại Hãn, nguyên nhân này Chiến Bắc Dã biết, Mạnh Phù Dao biết, Kì Vũ biết, ba ngàn anh linh Hắc Phượng kị tại núi rừng Trường Hãn sâu thẳm cũng biết.

Đó là hồi ức oanh liệt về sự trung thành và lòng dũng cảm, là sự hy sinh và tình yêu to lớn, mà những người cùng trải nghiệm năm xưa chẳng thể nào quên được, mỗi người họ dùng cách thức khác nhau để tưởng niệm - Mạnh Phù Dao dẫn thân vào triều đình nguy hiểm chờ đợi thời cơ, Chiếu Bắc Dã dẫn binh lên phương Bắc xa xôi để đợi ngày quay về. Mạnh Phù Dao một tay che lấp càn khôn, Chiến Bắc Dã phát tay hiệu lệnh khiến may mù vùn vù, cuối cùng, họ lấy sự diệt vong của Thiên Sát, dùng Vương triều Đại Hãn vừa kiến tạo để tế những anh linh bất diệt.

Ngày Chiến Bắc Dã đăng cơ, bầu trời trong veo nắng vàng rực rỡ, chiếu rọi đại điện Vĩnh Đức, trên thiên giai vàng son lộng lẫy chói lòa, tân quân mặc long bào thuần đen thêu kim long xé mây vượt biển, lạnh lùng đứng

trên cao quay đầu nhìn xuống, ánh mắt hắt lướt đến đâu, bách quan trên quảng trường bao la đều cúi đầu như cỏ rạp.

Chuông vàng kêu, trống ngọc vang, ngọc tử trao, chiếu thư hạ, bảo tọa chạm rồng đơn độc tiên cao, Đế quân khai quốc Đại Hãn Vương triều ngồi xuống.

Tân triều thành lập, luận công ban thưởng, người được ban thưởng đầu tiên chính là nhị thần mang giày con nít vang danh thiên hạ - Mạnh Phù Dao.

Đáng tiếc, vị đệ nhất công thần này quá mức kiêu căng, theo lẽ hôm nay nên cố gắng biểu hiện một phen trước mặt tân đế, vậy mà lão nhân gia đó cáo ốm không triều, trên tấu chương chỉ viết năm chữ "Thời kì mẫn kinh đen!"

Chiến Bắc Dã nhìn chằm chằm tấu chương đó, suy ngẫm rất lâu, hắc nhĩ đây là một câu mắng người, dựa vào sự hiểu biết của hắc nhĩ về Mạnh Phù Dao, câu nói này tám phần là hết sức bất nhã.

Tân đế đáng thương không còn mặt mũi nào hết, vân vân củ tỏi trong tay, đành phải cho phép ai đó nghỉ ở nhà, còn phong thưởng thì vẫn tiếp tục - Phong nguyên Hoàng doanh thống lĩnh làm Hãn Vương, cha truyền con nối, đời đời giữ nguyên tước vị, lấy Trường Hãn sơn cùng chu vi lục huyện phụ cận làm đất phong.

Một lời xuất ra bách quan kinh động.

Tất cả bá quan đều cho rằng, Đại Hãn Vương triều sẽ không còn thân vương nữa, không ngờ rằng Bệ hạ lại hào phóng như vậy!

Một đám thần tử được phen bàn tán xôn xao, Chiến Hoàng đế cứ ngồi trên cao sắc mặt âm trầm, cầm củ tỏi trong tay, xem như là Trường Tôn Vô Cực mà bóp bóp bóp...

Tên Trưởng Tôn Vô Cực kia quả thật khá lắm, mượn hoa hiến Phật, hết sức vô liêm sỉ!

Hắn vốn đã tính toán rất kỹ lưỡng, đem ba châu gần Bàn Đô nhất phong cho Phù Dao, nàng xứng đáng được báo đáp như vậy. Hắn nghĩ xong rồi, hắn muốn ở trên triều sắc phong cho nàng như vậy, cho nàng một niềm vui bất ngờ, không ngờ rằng chỉ một phong thư của Trưởng Tôn Vô Cực, ngay lập tức khiến mọi tính toán của hắn bị đảo lộn hết thủy.

Nội dung phong thư đó viết rằng: Xét thấy công lao to lớn của Phù Dao, khẩn cầu Bệ hạ phá lệ phong Vương cho nàng, để làm hậu thuẫn kiên cố vĩnh viễn cho Phù Dao. Nếu như e sợ quần thần ngăn cản, Trưởng Tôn Vô Cực nguyện âm thầm bồi thường cho Bệ hạ. Nhân đây cũng xin nhắc lại, Trưởng Tôn Vô Cực cũng có giúp đỡ Bệ hạ một chút, chuyện nhỏ chẳng đáng là gì, nếu Bệ hạ còn nhớ cũng không cần báo đáp, mà đem phần công lao này tính cho Phù Dao, phong thưởng cho nàng thật tốt, ban cho nàng đất phong. Hắn cũng từng khuyên nhủ Phù Dao rồi, phong Vương đã là trường hợp đặc biệt lắm, không tiện thêm đất phong đâu. Để tránh cho Bệ hạ khó xử, cứ thuận tiện ban cho nàng đất phong ở Trường Hãn sơn là được. Phù Dao nói là nàng có cảm tình với mảnh đất ấy.

Chiến Bắc Dã đọc xong lá thư đó, thiếu chút nữa tức đến mức muốn điểm binh đi giết người ngay tức khắc.

Rõ ràng là hắn định cho Phù Dao một bất ngờ, vậy mà bây giờ trở thành Trưởng Tôn Vô Cực kia đòi niềm vui bất ngờ cho nàng.

Rõ ràng quốc thổ Đại Hãn là của hắn, do hắn phân chia, vậy mà bây giờ lại trở thành thức ăn trên mâm của Trưởng Tôn Vô Cực dâng lên cho Phù Dao, lại còn giúp Phù Dao kén cá chọn canh, chọn Trường Hãn sơn chết tiệt đó, khiến hắn không thể nào cự tuyệt. Không những vì Trường Hãn sơn là nơi đất đai cần cỗi sẽ không bị quần thần phản đối, mà còn bởi vì Phù Dao thích.

Rõ ràng là hãn muốn phong thưởng nàng, lại biến thành hãn không muốn phong thưởng nàng; rõ ràng là hãn muốn ban cho nàng cái tốt, lại biến thành hãn không thể ban cho nàng cái tốt; rõ ràng là hãn muốn tặng nàng, lại biến thành Trường Tôn Vô Cực giành giật cho nàng.

Ôi, bi thương quá! Thái tử gian trá! Ông trời ơi!

Mà điều khiến Chiến Bắc Dã phần nộ ẩm ức nhất, không biết làm sao cho phải, đó là Thái tử gian trá kia đã đoạt đi Trường Hãn sơn của hãn!

Trường Hãn sơn có ý nghĩa như thế nào? Đó là biên giới của hai nước Đại Hãn và Vô Cực, là con đường duy nhất nối liền Đại Hãn và Vô Cực, bây giờ thuộc về Phù Dao, nàng trở thành tấm bình phong chặn lại hãn và Trường Tôn Vô Cực. Nếu sau này hãn muốn đánh Vô Cực, chẳng phải sẽ kinh động đến nàng sao?

Nếu hãn thật sự làm vậy, chắc chắn là hãn sẽ phải đối mặt với sự tức giận và phản kích của Phù Dao, lúc đó không biết hãn có thể lo nỗi thân mình không, sao có thể động đến Trường Tôn Vô Cực được chứ?

Cho dù Phù Dao không động thủ với hãn, song nếu nàng tức giận bỏ đi, thì cả đời này hãn cũng vĩnh viễn đừng mơ có được nàng.

Thật là kẻ diệt môn tuyệt hậu, rút củi dưới đáy nồi, thâm độc biết bao...

Thứ gì cũng bị hãn ta giành trước, việc gì cũng bị hãn ta mưu tính, cuối cùng Chiến Bắc Dã hãn còn phải chấp tay dâng tặng Trường Hãn sơn.

Thái tử điện hạ, quả nhiên chẳng bao giờ giúp đỡ suông cho ai hết...

Đêm đó, Chiến Bắc Dã đối diện với phong thư kia, trầm tư đến sáng.

Bức thư kia của Trường Tôn Vô Cực, bắt buộc hãn phải lựa chọn một trong hai điều - hoặc là vứt bỏ ý định thôn tính Vô Cực quốc, hoặc là vứt

bỏ Phù Dao!

Chiến Bắc Dã đáng thương, chỉ sau một đêm mà đã mọc tóc bạc.

Trái tim buồn bực không thôi, do dự chẳng quyết như vậy, thật không giống với tác phong sấm rền gió cuốn của Chiến Bắc Dã hãn, tất cả chỉ vì yêu mà ra.

Yêu nàng, không muốn trái nghịch nàng.

Trong cuộc tranh giành tình yêu, hãn vốn đến sau Trưởng Tôn Vô Cực một bước, nếu giờ lại vì chuyện phong đất Trưởng Hãn mà chọc giận Phù Dao, cơ hội của hãn sẽ lập tức hóa không.

Giang sơn mỹ nhân, không gì có thể mặc cả được.

Tới khi trời sáng, Chiến Bắc Dã chậm chậm xé bức thư thành từng mảnh.

Mà thôi.

Thiên hạ Đại Hãn này, một nửa vốn là do Phù Dao đoạt được, nếu hôm nay vì nàng mà hy sinh một chút, rất đáng.

Hãn vốn không phải là kẻ dã tâm hùng hực chí tại thiên hạ, đoạt lấy Hoàng vị chỉ là vì muốn bảo vệ Mẫu hậu tốt hơn, vì lời thề “Thiên Sát diệt vong” khi xưa mà thôi. Trưởng Tôn Vô Cực dùng hết tâm cơ, kì thực cũng là do hãn ta mắc bệnh đa nghi quá nặng.

Huống chi, ban phong cho Phù Dao ở Đại Hãn, thì Đại Hãn cũng coi như là nhà của nàng, hơn nữa có nàng ở đó, không phải Trưởng Tôn Vô Cực cũng không thể nào dòm ngó Đại Hãn nữa sao?

Chiến Bắc Dã hơi lộ ra ý cười.

Trưởng Tôn Vô Cực, đừng tưởng rằng người tính toán chuẩn xác, chỉ cần nàng ở nhà của ta, thì ta sẽ có lợi thế hơn người, bất luận là cơ hội gì sớm muộn cũng sẽ có!

Tân quân lên ngôi, công việc rất nhiều, Chiến Bắc Dã mãi cũng không thể đến phủ Thống lĩnh được, song lẽ đương nhiên, hắn không quên chi cấp, ra lệnh đốc thúc thuộc hạ xây Vương phủ ở Bàn Đô cho Phù Dao.

Phù Dao không màng tới những việc này, sau khi phong thưởng ban xuống, nàng qua loa đại khái dâng lên một bản tấu tạ ơn, chữ viết trên bản tấu rất xấu, chất lượng giấy cũng kém, mực nước bốc mùi, còn đóng dấu móng vuốt của Nguyên Bảo đại nhân. Chiến Bắc Dã cầm lên xem, đọc lâu thật lâu mới hiểu được.

Ngày 18 tháng 9, Phù Dao đưa tiễn Vân Ngấn. Đó là một ngày thu trời cao mây trắng, thiếu niên mặc áo xanh khê mỉm cười, lại khiến Mạnh Phù Dao rơi nước mắt.

Nàng rót rượu vào chén, rượu mát lạnh phản chiếu ánh mắt lưu luyến bịn rịn của nàng, Vân Ngấn nhận lấy ly rượu sứ trắng chạm trổ hoa mai, đầu ngón tay hắn hơi chạm vào bàn tay nàng, xúc cảm nhẵn mịn trơn bóng như tơ lụa khiến hắn nhanh chóng rút tay về, thoáng đỏ mặt.

Mà người con gái đối diện kia lại trong sáng vô tư mỉm cười, nụ cười nàng còn rạng rỡ hơn cả vầng dương, trong trẻo thuần khiết hơn ánh trăng rằm, trong không khí lãng đãng mùi hương hoa mai thánh khiết.

Trên bến nước, chiếc thuyền nhỏ nhà ai đang nhẹ lướt, tiếng tỳ bà văng vẳng bên tai, hoa quế nở rộ khắp mười dặm quanh đình, lá lướt đung đưa theo từng nhịp gió.

Còn nhớ năm đó lần đầu gặp gỡ.

Đôi mắt trong trẻo của cô gái hóa trang xấu xí vừa ngẩng đầu lên nhìn, đã khiến đôi người như đốm lửa của hắc vật tắt. Nàng rút kiếm, tiến lên, ánh kiếm như du long bay lượn, từ đó làm rối loạn nhịp đập trái tim bằng lạnh mười tám năm chìm trong vực thẳm của hắc.

Hắc rút kiếm vù vù xông đến, nhưng cuối cùng lại hoảng hốt thu về - nàng nở nụ cười long lanh rạng rỡ, sóng mắt như mây trời bông bênh khiến hắc ngất ngây, ngay sau đó, máu tươi như chuỗi san hô trong tầm nhìn hắc tản ra, thắm đỏ rực rỡ như những cánh hoa đào, làm cho lòng hắc chấn động.

Từ đó đến nay, hắc và nàng gặp nhau không nhiều, có lúc hắc cảm thấy vui mừng vì điều này. Nàng như mê độc, cũng tựa như một bông hoa ngũ sắc sắc sỡ, dù mang màu sắc nào cũng quyến rũ đến mê mẩn, dù cho chỉ là chớp mắt tình cờ gặp gỡ, cũng sẽ nhớ mãi những dấu tích chỉ thuộc về nàng. Ba lần gặp mặt, chỉ là ba lần, mà dường như hắc đã từng bước từng bước lạc vào chốn đào nguyên, nơi này khiến người ta đắm đuối mãi không thôi, nhưng đến cuối cùng hắc hiểu rõ ràng rằng, mình chỉ là một khách qua đường.

Vân Ngấn lạnh nhạt cười, lúc này nên nhanh chóng đi thôi, nếu như còn tiếp tục ở lại, hắc sợ rằng ngay cả bằng hữu cũng không làm được.

Hắc xoay xoay ly rượu trong tay, uống cạn ly rượu thoang thoang mùi hương hoa quế cuối thu và hương mai đầu đông, cất giấu nó sâu trong tận đáy lòng rồi nhoẻn cười.

"Bảo trọng!"

Phù Dao cũng mỉm cười, "Huynh cũng bảo trọng!" Nàng dừng lại một đoạn, cố gắng tìm từ để nói, "Sau khi huynh trở về, nếu như có chuyện gì đó... đặc biệt, đừng quên thông báo với ta, ta thích nhất là náo nhiệt."

Vân Ngấn nhìn nàng, đôi người như đốm lửa sáng rực, hân hỉ ý của nàng - Hân thua trong Đại hội Chấn Vũ, xích mích với Yến gia, thân thế bại lộ, nên nàng sợ hân sẽ gặp phải phiền phức.

Hân khẽ cười, "Mạnh Vương gia, tốt xấu gì ta cũng phải đợi đến khi ngài được phong Vương, có bằng hữu hùng mạnh như vậy, ta sao cam lòng không mượn lực cơ chứ?"

Hiếm khi thấy hân nói một câu hài hước, Phù Dao híp mắt cười, hồn nhiên nói, "Làm quan không những là để vợ vét của cải của triều đình, mà còn khiến cho bằng hữu được thơm lây nữa..."

Nguyên Bảo đại nhân trên vai nàng cũng nhếch môi, ngẫm nghĩ, bồn cầu vàng đã dùng chán rồi, có thể kêu Mạnh Vương gia làm cho mình một cái bằng hắc trân châu cho oách.

Vân Ngấn cười, vẫy vẫy tay với Nhã Lan Châu cùng đến đưa tiễn, sau đó nhanh chóng lên xe ngựa, Phù Dao dõi theo đến tận khi xe của hân mất hút ở nơi xa xăm trên quan đạo, cảm thán ngâm nga, "Tay vẫy mãi lúc chia xa. Người đi như con ngựa lìa đàn..." (*)

(*) Hai câu thơ trong bài thơ Tiễn Bạn của Lý Bạch.

Nhã Lan Châu kêu lên á một tiếng, "Ái chà, Phù Dao tỷ cũng biết ngâm thơ nữa à!"

"Ta biết nhiều thơ lắm đó!" Phù Dao mặt mày hớn hở, quàng vai nàng ấy nói, "Ta đọc một bài thơ cho muội nghe nha, "Đâu giường trăng sáng rọi, giầy dưới đất hai đôi, một đôi cầu nam nữ, have, nothing, on..."

"Ấy, câu cuối cùng là gì?" Nhã Công chúa trong sáng như thể nghe được thiên thư, bèn không ngại học hỏi kẻ dưới.

Mạnh Phù Dao đen tối cười, đang suy nghĩ có nên làm ô nhiễm tiểu Công chúa một chút không, phía sau đột nhiên có người lên tiếng, "Đại đế ý là không mặc quần áo."

"Ồ! Lẽ nào huynh cũng xuyên thời không đến nơi này sao...", chưa nói hết câu thì nàng khựng lại, ngoảnh đầu về hướng đó, Nhã Lan Châu bên cạnh đã nhào qua rồi.

"Chiến Bắc Dã! Chiến Bắc Dã_____"

Dưới tán cây bách xanh biếc, nam tử vận y phục đen đang đứng đó, thần sắc nghiêm nghị bức người. Khi nhìn người khác, đôi người đen sắc bén như đầu mũi tên, khiến người ta liên tưởng đến những "Thiết mộc" sừng sững chọc trời trên đỉnh núi tuyết xa xăm, phát ra tiếng boong boong mỗi khi có gió thổi qua.

Mạnh Phù Dao nhìn hắn, nghĩ thầm mấy ngày nay không gặp sao khí chất của tên này đột nhiên lại tốt lên thế nhỉ? Làm Hoàng đế đúng là một nghề hay ho mà, ăn ngon mặc đẹp nhà cao cửa rộng, đi đó đi đây, dĩ nhiên khí chất sẽ được thăng cấp.

Ánh mắt Chiến Bắc Dã nhàn nhạt lướt qua Nhã Lan Châu, rồi như theo bản năng rơi trên người Phù Dao, sau đó, hắn đọc được trong ánh mắt nàng viết rằng là: "Huynh mà dám không để ý đến nàng ấy, ta nhất định khiến huynh hối hận suốt đời." Thế là sau đó nữa, ánh mắt hắn trở nên hậm hực di chuyển sang Nhã Lan Châu, gượng gạo cười nói, "Nhã Công chúa, đã lâu không gặp."

"Đúng thế, đã lâu không gặp!" Nhã Lan Châu ngẩng đầu, mỉm cười với Chiến Bắc Dã, "Hai trăm mười ba ngày, lẻ năm canh giờ."

Chiến Bắc Dã tắc nghẹn một hồi, rồi nhìn nàng ấy một thoáng, nghĩ ngợi dăm chiêu, lát sau điềm nhiên nói, "Sao ta nhớ là một trăm chín mươi bảy ngày lẻ ba canh giờ?"

Sắc mặt Mạnh Phù Dao tối sầm lại - Huynh có ý gì vậy chứ? Huynh tính toán thời gian ta và huynh xa cách phải không? Huynh tính thì cứ tính, sao lại nói ra cho Châu Châu nghe hả?

Sắc mặt nàng trở nên dữ tợn, Nhã Lan Châu nghiêng đầu liếc nàng một cái, Phù Dao mau chóng thu lại gương mặt xanh lè với răng nanh vàng của mình, Nhã Lan Châu làm như không có chuyện gì xảy ra, quay lại cười hì hì, "Đúng vậy, ta nhớ nhầm rồi!"

Chiến Bắc Dã nhìn nàng ấy, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn, song vẫn còn cứng nhắc uy nghiêm, "Hôm trước là sinh nhật của cô đúng không? Xin lỗi, chưa chúc thọ cô."

Phù Dao đứng sau lưng Nhã Lan Châu, tức tối đánh lên đầu mình một cái - Chiến Bắc Dã chết tiệt, huynh xin lỗi thì cũng phải có thành ý một chút chứ. Tính toán thời gian thì chính xác, còn sinh nhật người ta thì lại nhớ sai, là ngày hôm kia, ngày hôm kia có biết không!

"Không sao!" Nhã Lan Châu như thế không phát hiện ra sai lầm này, vui vẻ mỉm cười nói, "Dù sao thì từ trước đến nay huynh cũng chưa từng nhớ tới."

Chiến Bắc Dã không nói gì, lấy từ trong ngực ra một cái hộp đưa cho Nhã Lan Châu, "Thọ lễ."

Nhã Lan Châu vừa mừng vừa ngạc nhiên nhận lấy, Phù Dao nhoen miệng cười, lấy đó cổ vũ, sắc mặt Chiến Bắc Dã lại tối sầm, trầm giọng nói, "Là công công Tổng quản Cần Chính điện lựa chọn đó, ta cũng không biết là gì nữa."

Nụ cười trên môi Phù Dao thoát cái cứng đờ... Chiến Bắc Dã quái đản, huynh không thể làm một việc tốt đến nơi đến chốn được sao?

Chiến Bắc Dã cảm thấy mình đã nhượng bộ nhiều lắm rồi, chịu ấm ức cũng nhiều lắm rồi, nên không để ý đến Nhã Lan Châu nữa, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Phù Dao, "Ta còn chưa biết sinh nhật nàng là ngày tháng nào."

Mạnh Phù Dao vênh mũi lên trời, "Ta vỡ ra từ trong tảng đá, huynh đi hỏi tảng đá đi!"

Chiến Bắc Dã nhăn nhó, chuyển sang đề tài khác, Chúng ta đi xem nhà mới của nàng có được hay không? Ta đã cho người đi xây Vương phủ cho nàng ở Trường Hãn rồi, nàng thích ở huyện nào? Kiêu huyện sông nước hữu tình, phong cảnh tươi đẹp; Diêm huyện thì có sản vật phong phú nhất trong sáu huyện..."

"Ta nói này Bệ hạ, ngài đang rảnh rồi lắm à? Mạnh Phù Dao nắm tay Nhã Lan Châu, "Đến đưa Vân Ngấn cũng đến muộn, vậy mà lại có thời gian chọn huyện nào để xây phủ?"

Hàng mày Chiến Bắc Dã cho thấy hãn đang rất tức giận, không biết làm thế nào đành phải nhin xuống, ngừng một đoạn nói: "Phù Dao, ta biết nàng vì chuyện ngày hôm đó mà giận ta..."

"Á, Châu Châu, ta nhớ trong thành có một tửu lâu có rượu thơm vô cùng, chúng ta đi uống nhé?" Phù Dao nói to lên để che lấp tiếng nói của Chiến Bắc Dã, kéo tay Nhã Lan Châu đang vênh tai lên nghe, mau chóng rời đi, "Ta mời, muội trả tiền..."

Mông nàng như bị lửa thiêu đốt, cong chân chạy trốn khỏi tầm mắt mong đợi của Chiến Bắc Dã, một lúc lâu sau hãn bật cười khở. Phó thủ lĩnh Hắc Phượng kị sau lưng hãn - Tiểu Thất, lớn tiếng nói: "Bệ hạ, đánh nàng ta đi!"

Chiến Bắc Dã chột quay đầu lại, lườm hãn.

Sau khi Kỉ Vũ bị mất một tay, rất nhiều việc được giao cho Tiểu Thất. Chiến Bắc Dã xưa nay cũng hậu đãi thuộc hạ, hiếm có khi nào dùng ánh mắt ấy, song thiếu thuần phác kia không hề sợ hãi, còn lớn tiếng nói tiếp, "Bà nương của chúng ta mà không biết nghe lời, không biết điều, dễ thôi, trói nhốt vào phòng chứa củi, dùng gia pháp quất một trận là sẽ chỉnh đốn được à, sau đó sẽ tu tâm dưỡng tính, ngoan ngoãn giúp chồng dạy con, không còn sai trái nữa!"

Chiến Bắc Dã nghe được vừa tức giận lại vừa buồn cười, không nhịn được mắng, "Ngu ngốc!"

"Bệ hạ, nữ nhân tốt là do bị đánh mà nên, hãy nghe lời thuộc hạ, không có sai đâu!"

Chiến Bắc Dã ôm một bụng buồn bực, tâm tình không yên, nào trái thì nhớ Phù Dao, nào phải thì nhớ đến một đồng tấu chương có thể đề chết người trong Ngự thư phòng của hãn, nào còn tâm tình để ý đến tên ngọc đang léo nha léo nhéo kia, không còn kiên nhẫn nữa liền giục ngựa hồi cung, thuận miệng nói, "Có bản lĩnh thì người đánh nàng đi!"

Lòng hãn sâu nào không thôi, oán hận giương roi lên giục hắc mã Như Long phóng đi vội vã, khiến cát bụi dấy lên thành một làn khói màu vàng sẫm.

Tiểu Thất chậm một bước, thiếu niên thẳng thắn nhưng lỗ mãng ngồi trên lưng ngựa chống cằm, vô cùng nghiêm túc tự hỏi rằng: Câu nói cuối cùng của Bệ hạ có phải là thánh chỉ không nhỉ...

Thế mới nói, người xui xẻo nói một câu cũng ngoặt ngoẹo.

Cho nên mới nói, hiểu lầm chính là do mâu thuẫn giữa lời nói với lời nói, sự sinh sản của trâu bò cũng bắt đầu từ đó...

"Ta là một con sói đến từ phương Bắc_"

"Hai con hổ, hai con hổ chạy rất nhanh! Chạy rất nhanh_"(*)

"Chít chít chít chít__"

(*) Giống nhạc bài hát: Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng.

Màn đêm buông xuống, hai người một chuột cùng hợp xướng, lão đảo dắt díu nhau trên đường đi, các hộ vệ đi theo sau không xa không gần, cũng không dám tới gần hai con sâu rượu kia, vì - một con sẽ ôm lấy người mà khóc, một con sẽ túm lấy người mà đánh, ai cũng không thể chạm vào.

Đi được một hơi, Phù Dao bỗng ọe ọe nôn lên người Nhã Lan Châu, Nhã Lan Châu vẫn còn vỗ tay cười ha ha, Phù Dao liền phất tay, ra hiệu cho hộ vệ mau chóng đưa con sâu rượu này về thay quần áo.

Hộ vệ phân ra làm hai đưa Nhã Lan Châu và Nguyên Bảo trở về, Phù Dao đứng trước một cái cổng nôn một cách sảng khoái, bỗng nhiên lỗ tai nàng giật giật.

Nàng nghe thấy tiếng phất tay áo mang theo gió nhè nhẹ.

Phù Dao lắc lắc đầu, vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy phía xa xa có một bóng đen vụt qua.

Một bóng dáng cao gầy vô cùng nhanh nhẹn xẹt qua như một mũi dao sắc bén rạch một đường trong bóng đêm, thoáng cái như đã vút lên cao, biến mất trong trời đêm ngập tràn ánh sao.

Thân pháp đó đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc mãi không thôi!

Mạnh Phù Dao say chệnh choáng đột nhiên nổi hứng thú, cảm thấy khinh công kia thực sự có phong cách, đáng để học hỏi, không nói hai lời liền tung mình đuổi theo.

Chúng hộ vệ nào đuổi theo kịp nàng, chớp mắt Phù Dao đã đi rất xa rồi.

Nàng và người áo đen kia cách nhau không xa, Phù Dao không dám đuổi theo sát, mà giữ khoảng cách xa ở phía sau, quan sát thân pháp của người nọ, cảm thấy thân hình của người nọ trong bộ y phục đen ôm sát người thật đẹp đến mức chảy nước miếng luôn...

Bất tri bất giác nàng đã đuổi theo hẫng ra ngoài thành, đến vùng ngoại ô người mặc áo đen kia mới dừng lại dưới chân núi, trong bóng râm của cây, lập tức xuất hiện thêm mấy nam tử vận y phục giống hệt nhau.

Phù Dap liền dừng lại ở cách đó trăm bước, đóng tai lắng nghe âm thanh truyền đến liên tục theo tiếng gió. Những người đó đều rất cẩn thận, cho dù ở nơi sơn dã hoang vắng bốn bề không một bóng người, nhưng họ vẫn nói rất nhỏ. Nếu không phải Phù Dao dùng tuyệt thế nội công thì căn bản không thể nào nghe được.

".... bên đó tra xét rất kỹ..... chuyển sang hoạt động bí mật....."

"....liên hệ được rồi?"

"..... Nhiếp chính vương nói như thế nào....."

Họ đang bàn bạc thì một nam tử tiến lên một bước, trầm giọng nói một câu gì đó, nam tử áo đen kia vẫn luôn bình tĩnh bỗng như bị kích động, giọng nói cao hơn mấy phần.

".....Còn tìm ta làm gì nữa."

Nam tử kia hạ thấp giọng đáp lại.

".....Nợ bà ta ta đã trả hết rồi...." Nam tử áo đen lạnh lùng nói, ".... Những năm ở đó, ta đã làm nhiều chuyện vì bà ta....."

Có người muốn khuyên nhủ, song nam tử mặc áo đen kiên quyết phất tay áo từ chối.

“..... Nói với bà ta, ta có chuyện quan trọng, thứ cho ta không thể đến gặp bà ta để thỉnh an....”, hấn dừng lại một đoạn, nghiêm túc nói, "Nếu như bà ta nổi giận, thì hãy nói rằng, bà ta hãy dùng cách xử phạt năm xưa ở cung Yên Lăng mà đối phó với ta!"

Tất cả mọi người lập tức im bật.

Mạnh Phù Dao đột nhiên chấn động.

Yên Lăng... Yên Lăng.

Đó là nơi nào...

Tại sao nàng lại cảm thấy quen thuộc, nhưng mà sự quen thuộc đó đem đến cho người ta cảm giác không thân thiết cũng chẳng thích thú, mà trái lại còn cảm thấy tối tăm lạnh lẽo như thể có một bức tường bằng thủy tinh nhuộm đậm máu ngăn cản, song lại không thể chạm vào đó được.

Phù Dao đột nhiên cảm thấy đau đầu, trong đầu có một quang ảnh màu tím lóe lên, nàng nhin không được liên bật ra tiếng rên.

Chỉ là một âm thanh cực nhỏ thôi, không ai nghe thấy, thế mà nam tử áo đen kia lập tức quay đầu lại.

Mạnh Phù Dao im bật, đè nén hơi thở của mình hòa vào tiếng gió trong không gian lặng ngắt như tờ.

Người nọ đạp lên một hòn đá xanh, nhìn về phía nàng, Phù Dao chìm trong màn đêm, nhìn bóng dáng xa lạ kia dưới ánh trăng lạnh lẽo, không biết vì sao cảm thấy có hơi bất thường, nhưng lại chẳng nghĩ ra vì sao lại thế.

Người nọ quan sát một hồi mà không phát hiện được gì, song cũng cảnh giác, không nói tiếp nữa, phất tay, mấy người xung quanh tản đi, Phù Dao

không dám bám theo nữa, đưa mắt nhìn người nọ đi về hướng Tây, nàng đợi thêm một hồi lâu nữa mới dám quay về.

Hộ vệ vẫn chờ nàng ở chỗ cũ, nhìn thấy nàng thì thở phào một hơi, Phù Dao không nói gì, cười hì hì, ợ một cái rồi nói, "Á... dạo một vòng, tỉnh rượu rồi."

Về đến phủ Thống lĩnh, Trương Tôn Vô Cực ra đón, dắt kẻ say xin mị rượu kia về phòng.

Kẻ mị rượu kia liếc nhìn hắn, năm đắm mới dư một nửa rất tức thời thu trở lại lập tức - đánh trời đánh đất đánh Hoàng đế, nhưng không nên đánh Thái tử, vì Thái tử có độc.

Lần trước nàng hại hắn bị thương có chút xiu, vậy mà nàng phải làm nữ đầu bếp nấu cơm nấu thức ăn cho hắn, làm được sư thay thuốc cho hắn, làm thợ mát xa xoa bóp cho hắn biết bao lâu chứ... có điếu, phải công nhận là, thân hình của Thái tử rất đẹp... nhìn rất đã mắt... rất muốn phạm tội...

Kẻ nào đó bèn cười ha ha, cười đến chảy cả nước miếng...

Trương Tôn Vô Cực đắp chăn kỹ lưỡng cho nàng, ngồi ở bên giường, có hơi sầu lo nhìn nàng nói, "Cái tính nát rượu của nàng chẳng thay đổi, địa vị ngày càng cao càng không người nào có thể quản được nàng, lúc ta không ở nơi này, nàng mà uống say thì ai sẽ dọn dẹp đây?"

Phù Dao ha ha cười, đưa tay lên sờ khuôn mặt mỹ nhân lúc ẩn lúc hiện trước mắt, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đắm đuối mê mải nói, "Mỹ nhân... bốn vương... dọn dẹp được một triều đình, còn không dọn dẹp nổi... à há... chính mình sao?"

Trương Tôn Vô Cực mỉm cười, gỡ móng vuốt sói của nàng xuống, vuốt ve khuôn mặt nàng từng chút một, như thể ghi nhớ từng đường nét trên gương mặt nàng.

Một lát sau hắn nói, "Nàng cất chứa một bầu tâm sự, nửa cuộc đời đấu tranh, con đường của nàng ở phía trước, tâm nàng ở bên bờ đối diện, còn nàng... không chịu dừng lại vì ai."

Mạnh Phù Dao ngủ say như chết rồi trong tay Trưởng Tôn Vô Cực, nước miếng chảy tràn ra khỏi miệng rớt xuống tay hắn.

Trưởng Tôn Vô Cực chậm rãi rút tay lại, nhìn về xa xăm, lâu thật lâu sau mới nói, "Phù Dao, ta nhận được truyền tin của Sư môn ta, ta phải trở về đó một chuyến."

Mạnh Phù Dao trở mình, "Ồ."

"Trong một khoảng thời gian, có thể ta sẽ không nhận được tin tức của nàng." Trưởng Tôn Vô Cực nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, "Nàng phải nhớ cẩn thận."

Mạnh Phù Dao đánh ợ một cái, nắm lấy Nguyên Bảo đại nhân hươu hươu trước mặt hắn.

"Nguyên Bảo hãy để lại cho nàng đi." Trưởng Tôn Vô Cực do dự một chút, "Có điều, nàng phải cố gắng bảo vệ bản thân, bớt dùng đến năng lực của nó."

Mạnh Phù Dao xì một tiếng - Ta phải dựa dẫm vào một con chuột sao? Tỉnh lại đi!

Trưởng Tôn Vô Cực không nói nữa, tựa đầu vào giường, ôm chặt nàng trong lòng. Phù Dao gối đầu lên đùi hắn, lười biếng chẳng muốn động đậy. Nàng bị bao bọc trong hương thơm kì lạ nhàn nhạt chỉ thuộc về riêng hắn, trong nửa tỉnh nửa mê, nàng nhìn thấy mây bay đầy trời bồng bềnh như sóng nước, bông tuyết rơi xuống như mưa, phủ đầy ba ngàn bạc thềm ngọc. Không biết hoa ở nơi đâu như mây tím trôi đến, trên chín tầng mây, có một

người đang nhìn xuống, dung mạo tươi trẻ như ngọc tạc, khuynh quốc khuynh thành.

Nàng đắm chìm trong giấc mộng ấy, ở trong lòng người nọ, trong mùi hương và sự bao bọc ấm áp của người nọ, mơ một giấc mơ hoa mỹ không sao diễn tả bằng lời.

Lúc ánh bình minh chiếu rọi đến đầu giường, nhiệt độ lạnh dần, cuối cùng mùi hương kì lạ kia cũng dần tản mát. Nàng vẫn ở yên đó, nhắm hai mắt nằm sấp lại, cảm nhận hơi ấm vẫn còn và mùi hương vẫn đang vương vấn trên chăn đệm.

Kì thực đêm qua nàng không say lắm.

Chỉ là, lòng nàng biết rõ rằng cuối cùng hắn sẽ phải rời đi, nên không muốn đổi mặt mà thôi.

Mạnh Phù Dao bật dậy, ngồi ở trên giường, cảm nhận hơi ấm của hắn còn vương lại, nàng đưa tay muốn vuốt phẳng tấm đệm giường, nhưng cuối cùng lại dừng tay.

Nàng đứng dậy đi rửa mặt, hôm nay là ngày nàng chính thức nhận thụ phong, lười biếng lâu như vậy rồi, tốt xấu gì cũng nên cho tân đế chút thể diện trên triều chứ.

Ăn xong bữa sáng, nàng gọi Thiết Thành tới, lệnh cho hắn mang theo một nhóm hộ vệ đi đến đất phong ở Trường Hãn, trước đó Diêu Tấn đã mang theo ban thưởng hậu hĩnh của Chiến Bắc Dã đến Trường Hãn rồi, nhưng Thiết Thành không đồng ý, trả lời nàng rất ngắn gọn, "Cô ở đâu, ta ở đó!"

Mạnh Phù Dao đành nói, "Vậy hôm nay trước tiên ở nhà, Nhã Công chúa say rượu chưa tỉnh cần bố trí người chăm sóc. Tông tiên sinh không có ở

đây cũng không biết đi đâu, vì an toàn nên ta chưa mời quân gia, bây giờ Diêu Tấn không có ở đây nên người không cần phải theo ta lên triều."

Thiết Thành suy nghĩ một hồi, cuối cùng đồng ý. Phù Dao thay vương bào, nhìn vào gương đồng làm điệu làm dáng rất lâu, sau đó mới ngồi lên kiệu vào triều - bây giờ thanh danh của nàng nổi như cồn, thế nên vừa ra khỏi cửa liền bị vây kín, vì thế mà nàng đã chế tạo ra một chiếc kính râm bằng thủy tinh đen, giống như các minh tinh màn bạc ở kiếp trước.

Đêm xuân ngắn ngủi, ngày càng dài thêm, hiếm thấy Hãn Vương vào triều sớm như hôm nay. Lúc Mạnh Phù Dao xuất hiện, quan lớn quan nhỏ đều quỳ bái - Ô, là Mạnh Đại vương ở trên thành lầu ngang nhiên nói muốn làm nhị thần đó.

Mạnh Phù Dao rất khiêm tốn, ngồi ở một góc uống trà, ứng phó các quan thay phiên nhau thỉnh an liên tu bất tận.

"Vương gia an khang...."

"Nói hay nói hay, bệnh sắp chết rồi!"

"Vương gia cát tường....."

"Nói hay! nói hay! Hôm nay khí trời rất tốt!"

"....."

"Vương gia!"

"Nói hay, nói_____"

Thanh âm này rất quen thuộc, Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên.

"Bệ hạ mời ngài sau khi tan triều đến hành cung một chuyến, bảo rằng có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Mạnh Phù Dao nghi ngờ nhìn chăm chăm Tiểu Thất, Chiến Bắc Dã có chuyện quan trọng gì mà không thể nói trên triều, mà phải kêu nàng tới hành cung chứ? Nàng chỉ đành gật gật đầu.

Tiểu Thất làm lẽ, đường hoàng chính chính đi ra ngoài, Mạnh Phù Dao nhìn theo bóng lưng y cảm thấy có điều kì quái, song nghĩ tới tên này xưa nay chưa từng nói dối nên liền thoải mái, nghĩ thầm, tám phần là Chiến Bắc Dã giờ trò gian trá.

Lúc này chuông vàng vang lên, bách quan tiến vào điện đứng thành hàng, Mạnh Phù Dao đứng ở giữa, vừa chờ vừa buồn bực đếm ô vuông, thuận tiện ước lượng xem kim ấn nặng bao nhiêu - chắc là cũng tầm mấy cân vàng. Chợt nghe tiếng Thái giám hô lên "Bệ hạ giá đáo-"

Bách quan lũ lượt quỳ xuống, bấy giờ Phù Dao mới nhớ đến vấn đề nghiêm trọng này, nàng phải khom lưng hạ mình với tên Chiến Bắc Dã quái đản kia!

Lúc này cả điện đều quỳ, chỉ có Phù Dao vẫn đứng, trông thật chướng mắt, nàng sờ sờ mũi mình, toan định quỳ xuống, chợt nghe Chiến Bắc Dã ở trên trăm giọng nói, "Nghe nói Mạnh ái khanh gần đây bị nhiễm phong hàn ở đầu gối, không biết đã thuyên giảm chưa?"

"Hả, Bệ hạ!" Mạnh Phù Dao mặt mày hớn hở lập tức vò đầu gối, "Không xong rồi, lão thấp khớp a hả..."

Bách quan khinh bỉ trừng mắt nhìn "Lão thấp khớp" mười tám tuổi, Mạnh Phù Dao làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn bất động tại chỗ, Chiến bắc Dã liếc nàng, "Vậy thì miễn quỳ đi!"

"Vi thần tạ ân!" Mạnh Phù Dao vui vẻ đáp lại, cảm thấy đồng chí Chiến Bắc Dã này cũng có lúc rất ngoan, có thể xem xét lại mà tha lỗi cho hẳn một tí ti vậy.

Tân đề lên ngôi chưa lâu nhưng bách quan ít nhiều cũng thăm dò được một chút về con người của Chiến Bắc Dã. Tuy nói rằng tân đế nhân hậu, song không phải là người khoan dung, hành sự như sấm rền gió cuốn, chỉ trong một thời gian ngắn kể vị mà hãn đã đem triều chính rối tung xử lý êm đẹp, kiến lập uy quyền, khiến người người bái phục.

Hai vị lão thần, một người bưng kim sách, một người dâng kim ấn, dưới sự hướng dẫn của Tiểu Thất đi đến trước mặt Mạnh Phù Dao. Từ lúc nghe tuyên chỉ nàng đã cực kì thiếu kiên nhẫn, mau chóng cười hì hì đưa tay ra nhận.

Nàng tiếp nhận một cách hững hờ, thực sự không nghĩ tới chiếu thư sắc phong do Chiến Bắc Dã viết có gì không đúng, nàng cũng không chú ý đến Tiểu Thất bỗng dưng nhếch miệng cười.

Quy cách sắc phong thân vương rất long trọng, song đã được lược giản rất nhiều. Chiến Bắc Dã biết Mạnh Phù Dao tuyệt đối thiếu kiên nhẫn với những lễ tiết rườm rà, dù rằng hãn cũng muốn nhìn Phù Dao lâu hơn, song dưới ánh mắt hung tợn "Mau kết thúc nhanh đi, lão tử muốn đi tiêu" của nàng mà kết thúc nghi thức sớm.

Nghi thức vừa kết thúc, Mạnh Vương gia vốn nên ở trên triều, nhưng bệnh thấp khớp lại tái phát nên bèn xin phép ra về, thông dong bước ra khỏi điện, vừa mới quẹo thì Tiểu Thất gọi với theo, "Vương gia, Bệ hạ bảo ngài phải ở hành cung chờ Người hạ triều, có việc quan trọng muốn thương lượng."

Mạnh Phù Dao liếc hãn, nói: "Chuyện quan trọng gì? Nhất định phải tới hành cung? Ta ở trong cung chờ Bệ hạ là được."

Tiểu Thất lấy từ trong ống tay áo ra một tờ giấy, nhìn nhìn rồi lại nhét vào trong, giống như học thuộc lòng nói, "Bệ hạ nói là, trong cung không tiện."

Mạnh Phù Dao vừa tức giận vừa buồn cười nhìn y, đưa tay tóm lấy ống tay áo của y: "Còn có diệu kế cầm nang sao?"

Bàn tay trong ống tay áo kia của y nhanh chóng bóp nát tờ giấy đó - thật ra thì, đó chỉ là một tờ giấy trắng, tất cả những lời y nói, cùng với động tác lấy giấy ra đọc kia là do mấy tên trong đội cổ vấn bí mật của Bộ hạ dạy cho y - chuyên dùng để đối phó với những người thông minh cẩn thận, một mực hiểu kì, mà lại...

Lòng hiểu kì của Mạnh Phù Dao quả nhiên bị khơi dậy, nàng cười ha ha nói, "Hắn cũng biết giờ trò rồi cơ hả, được lắm, ta đi!"

Nàng xuất cung lên ngựa, đi theo Tiểu Thất một mạch thẳng đến hành cung trên núi Bắc Du ở Bàn Đô. Hành cung này không lớn, cung điện tổng cộng có năm tầng, Tiểu Thất dẫn Phù Dao đi sâu vào tận cùng bên trong, đến Hoa Âm các thì dừng lại.

Mạnh Phù Dao nhìn phía trước Hoa Âm các có một chiếc bàn nhỏ và bốn chiếc ghế ngọc nhỏ màu tuyết trắng, được chế tác một cách tinh xảo và rất đáng yêu, không kiềm chế được sự thích thú, nàng nói: "Chiếc ghế này đẹp lắm, ta không vào trong điện nữa, ngọt ngào, ở nơi này hóng gió thưởng trà rất thú vị." Nói xong liền đặt mông ngồi xuống.

"Ầm!"

Chiếc ghế đột nhiên lộn xuống phía dưới, mặt đất xuất hiện một cái động lớn, Mạnh Phù Dao hoàn toàn tín nhiệm thuộc hạ của Chiến Bắc Dã, không hề phòng bị nên liền rơi xuống.

Ngay sau đó, chiếc bàn liền xoay, tiếng ầm ầm phát ra vang dội, mặt đất khép lại, Mạnh Phù Dao nhất thời không còn nhìn thấy ánh mặt trời trên đỉnh đầu nữa.

Nàng kinh hãi, quay người lại, phát hiện đây là một thạch thất đóng kín dưới lòng đất, vội vàng đánh ra một chưởng, tuy nhiên vừa mới vận khí thì kim sách trong tay rơi xuống đất kêu lên một tiếng, kim sách nứt ra, một làn khói nhạt lan tỏa.

Mạnh Phù Dao vội vàng bế khí, xui xẻo là không gian bên trong quá nhỏ, sương mù lại lan tỏa rất nhanh, nên nàng bị hút vào một chút.

Đầu óc váng vất, nàng vội vàng nhắm mắt ngồi xuống vận khí điều tức, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng nghe thấy tiếng cười của Tiểu Thất vang trên đỉnh đầu.

"Ha ha Bệ hạ, ta đây chẳng phải đã nhốt nàng ta được rồi sao? Sau đó ta sẽ thay người ướm nàng ta!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Vô Tình Bị Hại

Chiến Bắc Dã?

Huynh tính kế ta?

Mạnh Phù Dao ôm đầu, suy nghĩ có chút hỗn loạn - nghĩ kế hại ta? Muốn đánh ta ư?

Hôm nay lúc ở trên triều còn nhìn ta bằng ánh mắt vô tư lự, vậy mà sau đó lại âm thầm ra tay với ta?

Đầu óc Phù Dao quay cuồng, cảm thấy bề ngoài của Chiến Hoàng đế đâu có kém cỏi đến nông nổi này, hẳn cũng không phải là không hiểu rõ tính khí của nàng, rồi một lúc sau lại cảm thấy "đức hạnh" của hắn kể từ lúc cường hôn nàng ngay giữa ban ngày ban mặt thì đã bị suy sụp lắm rồi, chắc là chuyện nào cũng dám làm.

Tiểu Thất ở trên cứ đi tới đi lui rầm rầm, dường như giẫm đạp lên cơ quan nào đó. Lập tức vách đá phía sau lưng nàng đột ngột phóng ra mấy sợi dây thừng kêu soàn soạt, như muốn trói chặt nàng lên trên vách đá.

Mạnh Phù Dao liền nhẹ nhàng bay lên, thân hình vút lên cao như một tia chớp, nàng phất tay, chiếc ghế gãy ban nãy cũng bay lên cao, thế là nó bị mấy sợi dây thừng kia buộc chặt ghim lên trên tường.

Tiểu Thất ở phía trên không nhìn thấy động tĩnh bên dưới, chỉ có thể nhìn xuyên qua khe hở trên mặt đất, cứ ngỡ là Mạnh Phù Dao đã bị trói lại

rồi, hưng phấn nói, "Ha ha, cuối cùng cũng trói được bà la sát này, ta đến đánh chết bà!"

Hắn vặn cơ quan định bụng nhảy xuống, đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu lăm lăm một mình, "Có phải là vợ ta đâu, ta đánh làm gì chứ? Phải để Bệ hạ đánh mới được."

Hắn vỗ đùi một phát, Tiểu Thất "Thông minh" cúi đầu bỏ đi, ồm ồm cắn dặn thủ vệ ở cổng ngoài, "Trông coi cẩn thận nơi này, một con ruồi, con bọ cũng không được để bay đi!"

"Rõ."

Mạnh Phù Dao nghe thấy tiếng bước chân của Tiểu Thất xa dần, khoe miệng co rút lại - Trên đời này còn có kẻ chán sống!

Nàng đứng thẳng duỗi tấm lưng mệt mỏi - Dựa vào công lực của nàng và cơ thể chứa đầy thuốc bổ dưỡng mà đại phu Mông Cổ đã tẩm bổ nàng trong thời gian qua, thì chút thuốc mê ít ỏi của Tiểu Thất không đủ khiến nàng bị hôn mê, bất tỉnh chút xíu là đã lợi hại lắm rồi.

Nàng vươn tay bám lấy cái móc trên đỉnh đầu, nhú mào. Trên đỉnh đầu nàng là một phiến đá cực kì nặng, muốn phá vỡ rất khó khăn, đành phải ra ngoài theo đường khác mà thôi. Nàng bình tĩnh lại, quan sát kĩ mật thất bằng đá này, bấy giờ mới phát hiện ra đây không phải là mật thất bằng đá đơn giản ở trong lòng đất, mà là một con đường ngầm rất cổ xưa. Mặt tường loang lổ, trên nền đất phủ một lớp tro bụi rất dày, xem ra nơi này từ lâu lắm rồi không có người.

Mạnh Phù Dao quét ánh mắt một lượt khắp căn phòng đá, nàng nhìn chằm chằm dấu hiệu Kỳ Lân trên tường, đưa tay chạm vào chỗ gồ lên trên mặt Kỳ Lân, một tiếng ầm phát ra khiến mặt đất rung chuyển, âm thanh chấn động vang vọng khắp căn phòng, như đè ép tất cả mọi thứ. Tuy nhiên nàng cảm thấy âm thanh này có gì đó khác thường, cơ thể nàng lập tức

xoay chuyển rồi bay vọt lên, ngay sau đó tiếng vật sắc nhọn không biết phóng ra từ đâu xé rách không gian, vô vàn những mũi kim châm bắn ra ào ạt như mưa trút nước, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ cả căn phòng đá!

Vô số kim châm bắn ra dày đặc cả không gian, căn phòng đá chật chội xoay người cũng khó, ánh sáng phát ra từ kim châm đan xen ngang dọc, chi chít, những mũi kim châm đó như có thể đâm xuyên qua bộ lông dày đặc gai nhọn của một con nhím. Mạnh Phù Dao không còn nơi nào để trốn, bèn dán chặt người mình lên nóc của căn phòng đá, liều mạng hóp bụng nén tim cho người mình mỏng đi. Trong bóng đêm, có những mũi kim sượt qua chóp mũi, nàng có thể ngửi được mùi thuốc độc trên những mũi kim ấy, hơi lạnh toát ra, thấu tận xương tủy. Nàng như cảm thấy chỉ cần mình nháy mắt một cái là có thể kẹp được một cây kim châm!

Mạnh Phù Dao nín thở tĩnh khí, một cử động nhỏ cũng không dám động, giống như con thằn lằn nằm trườn bò bên tường vậy, lâu thật lâu sau nàng mới nghe được tiếng cơ nỏ phát ra rất khẽ, "két". Âm khí vừa bắn ra, Phù Dao liền bay xuống dưới, nàng vẫn chưa hoàn hồn, kiểm tra người mình thì phát hiện áo trước ngực đã bị rách một lỗ, suýt chút nữa là nàng bị thương rồi.

A Men!... May mà mimi của nàng chỉ có 34B.

Giờ phút này Mạnh Phù Dao sâu sắc cảm nhận được, có mimi nhỏ là một điều may mắn đến nhường nào. Trong trường hợp đặc biệt như thế này, vào thời khắc then chốt như thế này, có thể cứu nàng một mạng...

Trên bốn mặt tường dày đặc lỗ kim, tường bằng đá kiên cố, cứng ngắc, vậy mà những cây kim nhỏ bé lại có thể xuyên qua, chứng tỏ là chiếc nỏ kia mạnh đến nhường nào.

Tên khốn Tiểu Thất, muốn giết chết lão nương ta ư?

Đến lúc này, Phù Dao dám chắc kẻ khởi xướng chuyện này không phải là Chiến Bắc Dã. Vì Chiến Bắc Dã tuyệt đối sẽ không ra tay sát hại nàng, về điểm này Mạnh Phù Dao hoàn toàn tin tưởng hẳn. Nàng ngồi xõm trong bóng tối đảo mắt nhìn xung quanh, suy đoán, chắc chắn Chiến Bắc Dã không biết cái cơ quan khủng khiếp dưới địa đạo này. Bất luận thế nào thì Tiểu Thất cũng là người của hẳn. Lãnh đạo quản thúc cấp dưới không nghiêm, hoặc giả như hẳn cố ý ám thị hoặc bao che cấp dưới? Tóm hết tất cả lại thì món nợ này nhất định phải tính sổ với hẳn thôi!

Chiếc nỏ trên tường đã bắn hết ám khí, cuối cùng cũng lộ ra một cửa ngầm. Mạnh Phù Dao dán mắt nhìn địa đạo đen kịt kia, lòng thoáng do dự đi hay không đi, vì cửa cơ quan vừa mới mở ra thôi mà đã ghê gớm đến vậy rồi, ai biết phía trong còn có những gì chứ? Nhưng lúc này nàng thật sự không muốn ngoan ngoãn ngồi đợi cứu binh đến, hay như đợi ai đó đến bắt trời đem đi, như vậy thì mất hết thể diện còn gì. Mại đại vương anh dũng khí thế ngút trời, từ trước đến nay chưa từng bị xấu mặt như vậy bao giờ.

Nghĩ trước nghĩ sau, quyết định, đứa trẻ bị bắt nạt mà không đánh lại thì không phải đứa trẻ ngoan - - phải chinh Chiến Bắc Dã!

Nàng xé bỏ mấy chỗ bị rách của áo khoác ngoài, đau lòng cắn đầu ngón tay một cái rõ đau, nhỏ vài giọt máu xuống mặt đất, vẩy vài giọt lên chỗ vải rách - Hà hà! Lấy máu lừa người. Không thấy ta đâu thì các người tự mà đoán nhé!

Chiến Bắc Dã biết trên thế gian này có một loại độc tiêu hóa thi thể, mà Tông Việt thì lại không có ở đây. Hẳn sẽ càng nghĩ càng sợ, chờ ta ra ngoài rồi nhất định sẽ khiến cho các người gà bay chó sủa. Nếu như không phải chủ ý của huynh thì Tiểu Thất càng xui xẻo, cho huynh lo chết luôn! Ha ha!

Nàng oán hận đem phần áo rách ghép lại thành hình người, thầm nghĩ, như thế này mới có sức sát thương cao.

Mạnh Phù Dao lách mình tiến vào đường ngầm tối đen, cánh cửa phía sau lập tức chậm rãi khép lại. Mạnh Phù Dao nghĩ đến dấu hiệu Kỳ Lân kia, trong lòng cảm thấy có chút quái dị. Vật tổ của gia tộc Chiến thị là chòm sao Thương Long, mật đạo trong hành cung này vì sao lại dùng Kỳ Lân làm dấu hiệu?

Còn nữa, hình như Kỳ Lân là vật tổ của quốc gia nào đó mà...? Sao tự dưng lại quên mất rồi.

Mật đạo rất tối, có hơi sơ sài, nền đất không lát gạch và gắn đèn trên tường như các mật đạo thông thường của Hoàng cung. Mặt đất cũng nhấp nhô cao thấp không bằng phẳng. Vừa tiến vào, mùi bùn đất và mùi ẩm mốc đặc trưng xộc vào mặt. Nhưng rõ ràng là có cửa ra vào cửa thông gió, vậy mà không biết vì sao lại có tình trạng như vậy.

Trong tay nàng cầm một phiến đá vụn, đi từng bước từng bước, đi suốt một nửa mật đạo cũng không thấy bất kì động tĩnh nào, song cũng không dám lơ lỏng cảnh giác, nàng búng một viên đá nhỏ trong tay ra.

"Bụp."

Âm thanh phát ra vang vọng khiến Mạnh Phù Dao phải khựng lại, nàng nhíu mắt nhìn, búng ra thêm mấy viên đá nhỏ nữa.

"Bụp! - -"

Âm thanh phát ra vang vọng rồi lại đột ngột im bật, cách một trượng phía trước lộ ra một hang động lớn, dưới động đương nhiên là nước, nước cuộn cuộn trào lên.

Địa đạo này xây dựng ở dưới nước ư?

Phù Dao quan sát hướng đi của mật đạo, cảm thấy cả mật đạo này không thể nào chìm được xây dựng dưới nước, thủy đạo trước mặt nằm trong một

góc của mật đạo, chẳng trách mà các vách xung quanh đều dính đầy bùn. Nàng cẩn thận nhớ lại địa hình của Bàn Đô, hình như khoảng ba trăm dặm bên sườn núi Du Sơn có một con sông, nghe nói con sông này chảy ra ngoại thành, không lẽ bây giờ nàng đã đi ra khỏi thành rồi?

Ở đây cơ quan không nhiều nhưng rất lợi hại, bất luận là ai khi bị rơi xuống thủy đạo này sẽ bị cuốn trôi ngay lập tức.

Mạnh Phù Dao bơi trong thủy đạo, mặt đất lại im hơi lặng tiếng khép lại.

Con đường phía trước bằng phẳng trở lại, cuối cùng nàng cũng đến tận cuối mật đạo rồi - không có mật thất, cũng không có bất kì đồ vật nào, mà chỉ có một bức tường nhẵn bóng có kí hiệu Kỳ Lân trên đó, tựa như lúc đầu vậy.

Rút kinh nghiệm lần đầu, nàng không dám tùy tiện động vào dấu hiệu Kỳ Lân đó nữa, ánh mắt nàng quét một lượt rồi dừng lại ở phía dưới của Kỳ Lân, có một điểm lồi nhỏ xíu ở đó. Theo bố cục thiết kế thì đây mới đúng là chốt mở cửa, nàng hơi nghiêng mình, cẩn thận đưa tay ấn vào chỗ lồi đó.

“Ào - -”

Mặt tường chính diện đột ngột chuyển động về phía trước, lập tức, sóng triều cực mạnh ào ạt tràn đến giống như một nhát búa trong suốt của người khổng lồ, đập vào lồng ngực Phù Dao, hung hăng đẩy nàng đi, va vào bức tường phía sau - mà sau lưng nàng, vốn dĩ là khoảng không dài tám tấc của mật đạo, nhưng ngay khoảnh khắc nàng ấn vào điểm lồi kia thì phía sau nàng hai thước, thành linh dựng lên một bức tường.

Mạnh Phù Dao bị dòng nước xô đẩy đập vào thành tường, đau đến mức hoa mắt chóng mặt sao vàng bay lòng vòng. Càng tồi tệ hơn là, bức tường đằng sau lồm vào thành một cái phòng, rộng khoảng hai mét mà dài thườn thượt. Nước bên trong chảy ngược mà nhanh vô cùng, trong phút chốc đã ngập đến cổ nàng rồi. Mặt nước không ngừng dâng lên cao, không gian

phía trên đầu có thể hít thở không khí càng lúc càng thu hẹp lại. Phù Dao vùng vẫy không thôi, muốn từ kẽ hở của dòng nước chảy ngược này để lặn xuống mà đi ra ngoài, nhưng mà chỗ đó đã bị đóng lại rồi, chỉ chừa một khe hở rộng bằng bàn tay. Nước vẫn tràn vào không ngừng không nghỉ, càng lúc càng dâng cao, xộc vào miệng nàng, không khí càng lúc càng ít dần, vách đá bên trên nặng nề đè xuống, khiến nàng cảm thấy như có một hòn đá lớn rơi xuống lồng ngực của nàng, đau đến muốn tắt thở - qua được vài giây, nước tràn vào mũi nàng. Mạnh Phù Dao thầm nghĩ, mình thật sự sẽ bị chìm chết trong mật thất quái đản này rồi.

Chiến Bắc Dã, sau khi ta ra khỏi đây nhất định sẽ sẻ thịt huynh, ý niệm này lóe lên trong đầu, nàng mỉm cười bất lực, ngay cả cái mạng của mình có giữ nổi không còn chưa biết, lại còn nghĩ đến chuyện nợ chuyện kia. Nàng liều mạng vùng vẫy, nước ở xung quanh không ngừng chuyển động, biết rằng làm như vậy thì dưỡng khí sẽ tiêu hao càng nhanh, song không thể bỏ lỡ bất kì hy vọng sống sót nào, một hồi lâu sau nàng chạm được tay vào kí hiệu Kì Lân trên vách đá.

Cảm giác lạnh lẽo của kim loại còn lạnh hơn cả nước, Phù Dao do dự một thoáng.

Chạm vào Kì Lân rất có thể sẽ có ám liên bắn ra lúc như ban đầu, nhưng thời khắc này không còn lựa chọn nào nữa, một khi trúng tên thì kết cục là sẽ biến thành cái tổ ong vò vẽ.

Thế nhưng nếu không bị biến thành tổ ong vò vẽ thì cũng sẽ bị nhấn chìm thành một quả bóng hơi, nàng không thích sự lựa chọn nào cả.

Nước không ngừng xộc vào mũi, trán Mạnh Phù Dao nổi gân xanh, tim đập thình thịch, áp lực khổng lồ bao trùm lấy nàng, nàng cảm thấy chỉ ít giây nữa thôi thì mình sẽ ngạt thở, phòng lên rồi nứt chết.

Cảm giác đó khó chịu chết mẹ đi được!

Chết thì chết nhanh đi!

Phù Dao đưa tay nắm lấy cơ quan phía dưới của Kì Lân!

"Ăm."

Mạnh Phù Dao đang nhắm mắt chờ chết thì bỗng nghe thấy âm thanh khác thường, không phải là tiếng nổ hoạt động như lúc ban đầu, không khí trên đầu bỗng thoáng đặng hơn, nàng vui mừng nhìn xuống dưới, nước đang rút dần. Sau đó, nàng lọt vào một hang động khác, bèn vội vàng bò lên một phiến đá, trèo lên trên.

Bộ dạng Mạnh Phù Dao vô cùng khó coi, nằm trên mặt đất thở hỗn hển lâu thật lâu, nhớ lại suýt chút nữa thì sinh mạng nhỏ bé của mình đã bị chôn vùi nơi mật đạo quái quỷ kia rồi, liền tức tối mắng, "Chiến Bắc Dã, ta nhất định sẽ cho huynh nếm mùi nước sôi lửa bỏng một phen..."

Nghỉ ngơi một hồi nàng mới khệnh khạng đứng lên, lại ngẫm nghĩ một hồi nữa, hang động này giống với hang động ban đầu nhưng lớn hơn nhiều, có chu vi khoảng năm trượng. Phía đối diện còn có bàn ghế giường nhỏ, vài bộ quần áo lộn xộn, đại khái nơi này là một gian mật thất của mật đạo này. Mạnh Phù Dao ngồi dưới đất hậm hực một lúc lâu, vẫn chưa trở lại trạng thái bình thường thì đột nhiên mang máng nghe thấy tiếng nói chuyện.

Âm thanh rất mơ hồ, vọng đến từ rất xa.

Bốn bề mật thất tối tăm bỗng dưng phát ra một mùi kì quái, như là mùi tanh hôi nhàn nhạt khiến người ta không kìm lòng mà liên tưởng tới tình cảnh nơi rừng già hoang vu, những bộ xương trắng hếu và vô số thi thể bị khai quật lên dưới ánh trăng...

Mạnh Phù Dao kinh hãi đến mức da đầu giựt giựt.

Nàng chui ra khỏi mật thất qua lỗ thông gió trên đỉnh đầu.

Trong không khí phảng phất sương mù dày đặc như những tấm màn tơ đen lay động, không biết từ đâu truyền đến âm thanh thê lương của chú chim bị trúng tên. Âm thanh chớp nhoáng cắt qua đêm đen u ám, ánh mắt Mạnh Phù Dao sáng ngời, lấp lánh như băng tuyết trong bóng tối đen kịt.

Một lúc sau, đột nhiên nàng phi thân lên, lần theo hướng phát ra âm thanh đó, quả nhiên có người đang nói chuyện với nhau.

Đêm hôm khuya khoắt, trong một khu rừng ở ngoại thành, có người đang thì thầm to nhỏ, là chuyện gì thế nhỉ?

"... Nghe nói là ở đâu đó gần đây, nhưng mọi người tìm suốt mấy ngày đêm rồi cũng chưa tìm thấy."

"Tám phần là giả ư? Năm xưa, cả nhà Văn Ý Thái tử đều được ban chết, gia sản đều xung vào quốc khố, cho dù có người trốn thoát nhưng lấy đâu ra tiền bạc để thành lập thế lực ngầm ở các quốc gia khác chứ?"

"Người thì biết gì hả? Người quên là Văn Ý Thái tử và vị kia có quan hệ gì sao? Vị kia nắm đại quyền trong tay có gì mà không thể được chứ?"

"Ha ha... vị nào thế... Năm châu Đại lục đệ nhất sư tử Hoàng hậu à. Người khác thì không nói, người xem xem, tất cả con cháu của Hoàng thất kia đều là con cái của bà ta... thật là lợi hại."

"Lúc nào rồi mà còn nói chuyện lung tung nữa, việc mà Nhiếp chính vương dặn dò người quên rồi à? Nhất định phải tìm kiếm cẩn thận, bắt trọn hang ổ của hắn."

"Mọi người cầm lấy, muốn hỏi gì thì kín đáo một chút là được rồi, đại hình đã hạ xuống lo gì không có giao đãi, hà tất bắt bọn ta ở đây nửa đêm lén lút khai quật mộ phần..."

Nhiếp chính vương tài trí mưu lược là người kiệt xuất, ngài ấy muốn tìm sào huyệt của Tông Việt, tất nhiên có cái lý của ngài ấy... người lái nhải ít thôi, cẩn thận không lại nói lộ hết ra. Địa vị của Tông Việt ở các quốc gia khác cực kì cao, giao du rộng rãi, một khi để cho người ta biết hẳn bị chúng ta bắt sẽ phiền phức lắm đó...”

Tông Việt!

Mạnh Phù Dao không còn nghe thấy câu sau nữa, đầu nàng ong ong, mắt trợn to lên, kinh ngạc không thôi.

Tông Việt bị bắt rồi ư? Nhiếp chính vương? Khắp Năm châu Đại lục chỉ có Hiên Viên quốc là có Nhiếp chính vương mà thôi.

Hiên Viên Thịnh bắt Tông Việt di sao? Nghe lời của hai người kia nói thì Tông Việt là hậu duệ của Văn Ý Thái tử? Nàng chưa nghiên cứu quốc sử của Hiên Viên, chỉ mang máng nghe là, nhiều năm về trước, Hiên Viên Thịnh phát động chính biến, giành chức Nhiếp chính vương. Còn vì sao hẳn ta không làm Hoàng đế, mà lại chọn một thiếu niên trong họ tộc làm bù nhìn, khi kể cho nàng nghe chuyện này Trương Tôn vô Cực không có nói, cũng không nhắc đến Tông Việt.

Tông Việt du tẩu khắp đại lục, địa vị tôn quý, nắm bắt thông tin nhanh nhẹn, bên cạnh lại có vô số thế ngầm và lực lượng thần bí hỗ trợ. Hơn nữa, còn có mối quan hệ giữa hẳn và Hiên Viên Vận. Xem ra quả thật phù hợp với thân phận kia. Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng thở ra một hơi, dỏng tai thêm chút nữa, muốn nghe xem hai người kia có nói lộ ra Tông Việt bị nhốt ở đâu không. Không ngờ lại không có động tĩnh gì, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng lay động của gió, một con quạ trên cao bỗng nhiên cất tiếng kêu thảm thiết: "Qua....ạ..t!"

Âm thanh đó khàn khàn tang thương đến nỗi Mạnh Phù Dao toàn thân ớn lạnh, nhớ đến hai người kia có nói là nơi này là một bãi tha ma, không

nhìn được liền mỉm cười, không phải đột nhiên nàng gặp quý chứ?

Sau đó nàng nghe thấy tiếng bước chân, giống như là tiếng bước chân của quý.

Cực nhẹ, nhẹ đến mức không thể nào nhẹ hơn.

Nếu không phải là thính giác của nàng cực kì nhạy bén thì nàng sẽ không phát hiện ra.

Nói cách khác là võ lâm cao thủ hạng tầm thường không thể nào phát hiện được.

Bước chân nhẹ nhàng kia đang bước từng bước một, nhưng dường như một bước của người này có thể đi được một vạn dặm.

Chỉ một tiếng.

"Ừc!"

Ngay lập tức bốn bề trở lại lặng ngắt như tờ, tiếng quạ kêu càng thê lương hơn.

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ, tiếng "ừc" cuối cùng kia là âm thanh gì nhỉ? Bỗng nhiên nàng cảm thấy lỗ tai mình chợt lạnh, như thể có một chất lỏng gì đó bắn vào tai.

Nàng nhất thời khiếp sợ - chết rồi! Mãi mê nghe tin tức của Tông Việt mà quên bém phòng bị!

Nàng vội vàng nghiêng đầu, dốc cho chất lỏng kia chảy ra, thò tay vào sờ, ngón tay cảm thấy dính nhớp, nhìn ngón tay thì thấy - đỏ tươi!

Máu!

Hai người kia trong nháy mắt đã bị giết rồi ư?

Mạnh Phù Dao hít vào một hơi lạnh, thì ra tiếng "ực" kia là tiếng phát ra từ cổ họng của người bị giết, chả trách nghe có chút quái dị. Đường kiếm của đối phương thật nhanh, chỉ xuất một kiếm thôi mà đã giết chết hai mạng người.

Mạnh Phù Dao cảm thấy, từ trước đến nay mình giết người luôn hết sức dịu dàng.

Hình như có... động tĩnh...

Trong ánh trăng, bóng một người áo đen vô thanh vô tức xuất hiện.

Cao ráo, hơi gầy, hắc y bó sát người lộ ra từng đường nét trên cơ thể dưới ánh trăng. Cơ thể kia dẻo dai thể lực sung mãn, hoang dã mà vô cùng gợi cảm, cả người nhuộm đẫm sắc trắng, như một con báo ngũ sắc chạy như bay trong rừng rậm.

Dáng người đẹp quá đi thôi!

Suýt chút nữa Mạnh Phù Dao đã chu môi huýt sáo, dù chưa thấy được mặt hẳn, nhưng nhìn thấy dáng người kia như vậy là đủ rồi!

Nàng như ngưng thở, đắm đuối nhìn nam nhân đó lâu thật lâu -- Người này có thân hình đẹp đến vậy mà võ công cũng không tồi, dù là ai thì cũng quyến rũ chết đi được.

Nam nhân đó không biết ẩn vào chỗ nào rồi từ từ hạ xuống mặt đất, đi thẳng đến chỗ treo đồ, thắp một ngọn nến, rồi lấy ra một bộ quần áo...

Nàng vẫn đang nhìn xem từ bên trên lỗ thông gió, sau đó nàng trợn trừng mắt... rơi mất con người rồi.

Người ở bên dưới, trong ánh sáng nhàn nhạt của nến - đang thay y phục.

Thân hình kia khi mặc bộ quần áo ôm sát người đã khiến người ta không thể dời mắt đi rồi, cười ra càn... hút hồn hơn nữa.

Màu da cực kì đẹp, như sắc ngọc láng bóng mịn màng, dưới ánh nền vàng nhạt nhìn tựa như mật ong trong suốt lóng lánh, không giống với màu da xanh nhợt yếu đuối của các nam tử Giang Nam. Mà trái lại hoang dã nguyên thủy, gợi cảm khôn cùng. Còn cơ bắp tuyệt mỹ, vừa tao nhã mà vừa mạnh mẽ, đầy nam tính, như thể dụ dỗ thiếu nữ nhà lành là nàng muốn chiếm đoạt thân xác hẳn ngay tức khắc.

Á... mỹ nhân... cười sạch quần áo càng đẹp hơn, đây chính là mỹ nhân thực thụ...

Manh Phù Dao dời dẫn cả người, ánh mắt tham lam chạy khắp trên cơ thể của người kia, đảo ba vòng bốn lượt. Đây là làn da bóng loáng, đây là bờ vai gầy mà không lộ xương, đây là vòm ngực rắn chắc, đây là vòng eo thon gọn, còn phía dưới... bỏ qua.Ồ, đôi chân dài miên man, thân hình hoàn mỹ này khiến người ta cứ chảy nước miếng suốt....

Nước miếng nhỏ giọt...

Haizz, đáng tiếc là động tác thay y phục nhanh quá... có cần phải nhanh như vậy không... haizz..

Nam nhân kia từ đầu đến cuối không hề hay biết, y phục hẳn thay vẫn là màu đen, sau đó đem bộ quần áo màu đen ban đầu dính máu tươi vò nát trong tay. Hẳn tiếp tục bước những bước đi nhịp nhàng kì dị, mở cửa mật thất đi ra ngoài.

Mạnh Phù Dao dõi theo từng nhịp bước chân của hắn, trong ánh mắt dần dần lộ ra sự kì quặc...

Nếu nàng nhớ không nhầm, hắc y nhân này, hình như là người bám theo nàng tới chân núi ngoại thành vào đêm nàng say rượu.

Hắn có dáng người chẳng thể chèn vào đâu được, khiến sắc nữ như nàng không thể nào quên.

Đột nhiên nàng nhớ lại đêm hôm đó, cơn gió mát thổi đến tai nàng những lời khiến nàng bỗng dưng cảm thấy đau đầu, "Yên Lăng."

Đôi người Phù Dao co rút lại, lạnh lẽo.

Đầu nàng lại vô duyên vô cớ phát đau, tựa như kí ức lúc năm tuổi của nàng bỗng dưng vô duyên vô cớ mất đi. Từ trước đến nay nàng chưa từng có ý định tìm kiếm đoạn kí ức bị phủ đầy bụi mờ ấy, là bởi vì đời này nàng chỉ muốn chuyên tâm hướng về phía trước. Thế nhưng khi nghe được những đầu mối kia, nàng nghĩ đó là cuộc gặp gỡ định mệnh, nàng chỉ còn một cách là đối đầu mà thôi.

Câu nói này tác động lên kí ức hỗn độn của nàng, nam tử kia ắt hẳn là người biết rõ chân tướng.

Nàng không hề suy nghĩ, rất nhanh chóng đã tìm được cơ quan để ra ngoài. Bên ngoài quả nhiên là một bãi tha ma, bia mộ xiêu xiêu vẹo vẹo, xương trắng vương vãi trên mặt đất, vầng trăng thê lương treo trên cành cây khô, quạ đen đậu trên đầu ngọn cây, bốn bề lạnh ngắt như tờ, dày đặc mùi máu tanh. Mạnh Phù Dao nhìn quanh một vòng, thì thể hai người kia đã không thấy đâu nữa.

Mạnh Phù Dao ngẩn ngơ đứng dưới ánh trăng, quay đầu lại nhìn về phía mật thất, lỗ thông gió kia đã được che đầy dưới đám lá khô, không tìm thấy đầu mối nữa. Nàng thầm nghĩ, hôm nay quả thật là có quá nhiều điều kì ngộ. Sự sắp đặt vô tâm của Tiểu Thất khiến cho nàng gặp nguy hiểm... cuối cùng còn nghe lỏm được tin tức khiến người ta khiếp sợ, tìm được một đầu mối như ẩn như hiện.

Tông Việt bị Hiên Viên Thịnh bắt về Hiên Viên quốc rồi.

Hình như có người biết được chân tướng thân thế của nàng.

Suy nghĩ một đoạn, Phù Dao nằm bò nhìn dấu vết để lại trên mặt đất. Khinh công của nam tử kia cực giỏi, rơi xuống đất mà chẳng để lại dấu vết gì cả. Công phu hết sức cao siêu, mới đó mà đã biến mất tăm mất tích, Mạnh Phù Dao đột nhiên nhớ tới, vừa nãy trong đồng quần áo tạp nham kia có lộ ra một lệnh bài màu đồng cổ.

Hình dáng và cấu tạo của lệnh bài đó rất quen thuộc, hình như là Thông hành lệnh của Hiên Viên quốc.

Mạnh Phù Dao nhìn về hướng Hiên Viên quốc, lạnh lùng cười. Nàng đi thẳng vào thành, về tới phủ Thống lĩnh. Trước tiên là đến phòng Tông Việt. Trong phòng mọi thứ vẫn bình thường, không có vẻ gì là chủ nhân đã rời đi, nàng đưa tay sờ đệm giường - lạnh như băng, có thể thấy hình như đã lâu không có người nằm. Nàng kinh ngạc đứng ở trong phòng, bắt đầu ngẫm lại, cảm thấy mình có hơi thờ ơ với nam nhân độc mồm độc miệng này, chẳng quan tâm hẳn chút nào hết. Rõ ràng nàng biết hẳn gần đây bận rộn thường xuyên ra ngoài, nhưng chưa từng hỏi han hẳn đang làm gì. Bây giờ hẳn mất tích rồi, còn nàng là người biết sau cùng, thậm chí cũng không tìm được người quen hay thuộc hạ của hắn để hỏi chuyện.

Có lẽ, nàng đã quen ỷ lại vào sự giúp đỡ của Tông Việt, quen với cách giải quyết vấn đề của hắn, không nghĩ tới việc hắn sẽ gặp khó khăn hay phiền phức. Ngoài ra còn có một nguyên nhân mà Mạnh Phù Dao không muốn đối diện - phải chăng trong tiềm thức nàng luôn muốn giữ khoảng cách với họ?

Lúc này đây, đứng trong căn phòng trống không của Tông Việt, Phù Dao đột nhiên nhận ra sự ích kỉ của mình. Đối với những bằng hữu đã hết lần này đến lần khác giúp đỡ nàng, thì dù là không thể yêu họ, song cũng nên quan tâm họ mới đúng. Còn nàng lại trốn tránh, hời hợt, thờ ơ, như thế có phải là quá nhẫn tâm không chứ?!

Mạnh Phù Dao quyết định mình không nên ích kỉ nữa, cứ để hãn chữa trị cho nàng hoài, cũng đã đến lúc nàng chữa trị lại cho hãn rồi.

Nàng vội vàng lượm lặt chút ít của cải làm lộ phí, tiện tay đem Nguyên Bảo đại nhân đang ngủ bỏ vào tay nải, lại ngó vào phòng Nhã Lan Châu, cảm thấy nàng ấy sẽ ở lại, thế là nàng xách tay nải lên đường, cửa vừa mở ra liền nhìn thấy Thiết Thành đang ôm kiếm ngồi trước cửa.

Mạnh Phù Dao gượng gạo cười cười, vuốt khề hai đầu lông mày, "Ta không định bỏ rơi người, ta đúng là có việc muốn giao cho người làm..."

"Ta muốn đi theo cô." Thiết Thành đứng yên bất động, "Có việc gì cô cứ giao lại cho Ân vệ."

Mạnh Phù Dao bèn cười, ném tay nải cho hãn vác, cất tiếng, "Nào, đi thôi!"

Đêm khuya, có hai bóng đen bay qua con phố dài yên tĩnh, gió xoáy cuốn qua tường thành cao, thị vệ cảm thấy hình như có gió lạnh quét qua người, dụi mắt ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy lá vàng khô rơi rụng, theo gió xoáy vòng trên mặt đất rồi chậm chậm bay lên.

Hai bóng người kia thoáng ngang qua rồi nhanh chóng biến mất trên con đường ở ngoại thành Bàn Đô.

"Chúng ta đi đâu?"

"Hiên Viên"

Tiếng trò chuyện của họ hòa tan theo gió, nhưng lại bay không tới tai của người muốn biết xem họ đi đâu. Mạnh Phù Dao một lòng muốn cứu người và tìm kiếm đầu mối về thân thế mình, nên đã sớm quên mất người nào đó khi nhìn thấy thảm trạng của nàng, liền tuyên bố: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác..."

Đại Hân Nguyên niên ngày 12 tháng 9, Hân Vương duy nhất của Đại Hân quốc mất tích sau khi nhận được thư, nguyên nhân mất tích vốn do một câu nói vô tâm, một trò đùa khờ dại.

Đại Hân Hoàng đế phát điên như thế nào không ai biết được, đủ biết Đại Hân quốc lập tức rơi vào tình trạng truy nã khẩn cấp, nhân dân toàn quốc đều bị huy động, tính tự giác của mọi người rất cao, ai gặp ai cũng hỏi thăm tin tức của nhau.

Còn nước láng giềng Hiên Viên vì có một người đến mà khiến Hoàng thành xáo trộn, người rượt đuổi người khắp nơi.

Hiên Viên quốc năm thứ mười hai, đất nước thái bình, nhật nguyệt sáng tỏ, bốn cõi an yên.

Tại biên cương Hiên Viên quốc, có một thiếu niên vận y phục màu xanh thẫm, trên vai là một con chuột trắng ngời chồm hồm, híp mắt vênh váo quan sát biên thành bằng đôi mắt tinh ranh.

Nàng đảo mắt bốn phía, đột nhiên ánh mắt sáng lên, vỗ vỗ vai nam tử trung hậu bên cạnh mình, cúi đầu thì thầm, "Nhìn kia, mỹ nhân!"

Trên một đồi cao ở biên thành, một nam tử áo đen đang đứng khoanh tay, hăn dường như rất hợp với màu đen, thân hình cao ráo lộ ra thần thái trầm lặng mà nhanh nhẹn, giống như sắc đêm chỉ trong thoáng chốc đã bắt giác bao phủ đất trời.

Thiết Thành vẫn còn lơ mơ, Mạnh Phù Dao đã ha ha cười, tâm tình nàng rất tốt, vốn dĩ nàng muốn đi Hiên Viên để cứu Tông Việt, nhân tiện thử dò tìm kiếm người áo đen thần bí kia. Không ngờ ngay tại biên giới Hiên Viên quốc này, vừa khéo nàng gặp phải hăn.

Ông trời muốn nàng giải quyết hết thảy chỉ trong một lần, vậy nàng hà tất phải khách sáo.

Mạnh Phù Dao xắn tay áo, vắn lại khăn trùm đầu, ánh mắt sáng quắc, như
răng trắng muốt đằng đằng sát khí.

“Đi giờ trò lưu manh đi!”

Quyển 4

[Chương 1: Mỹ Nhân Sát Thủ](#)

[Chương 2: Quý Phi Say Rượu](#)

[Chương 3: Đồng Hành Với Mỹ Nhân](#)

[Chương 4: Âm Dạ Tiêu Hồn](#)

[Chương 5: Tranh Giành](#)

[Chương 6: Ngàn Dặm Truy Tung](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 8: Người Cũ Quay Về](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 10: Món Quà Khuyết Thành](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 12: Phượng Bay Cứu Tiêu](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 9.3](#)

[Chương 15: Máu Chảy Côn Kinh](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 10.3](#)

[Chương 10.4](#)

[Chương 10.5](#)

[Chương 20: Lửa Cháy Lâm Thiên](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 11.3](#)

[Chương 11.4](#)

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Mỹ Nhân Sát Thủ

Trên đồi cao lộng gió có một người áo đen đang đứng, dáng vẻ hiên ngang, bộ quần áo ôm sát người để lộ thân hình rắn rỏi hết sức hoàn hảo, không phải hằn cổ ý như vậy mà là vì như thế hằn sẽ dễ dàng hành động hơn.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao tỏa sáng, ánh mắt Thiết Thành cũng lấp lánh, lui người về phía sau một chút.

Thiết Thành ôm kiếm, kỳ quái nhìn chủ tử của mình — nét mặt kia như thể sói đói, còn dáng vẻ kia như thể sói sắp sửa vồ lấy con mồi, chủ tử đang định làm gì vậy nhỉ?

Từ trước đến nay Thiết đại hộ vệ chưa bao giờ quan tâm đến vấn đề trình tiết của chủ tử mình — vì người bên cạnh cô ta có ai tốt đâu, Thái tử gian, Hoàng đế Hãn bá đạo, Tông Việt độc, Vân Ngấn... thì nhìn chẳng vừa mắt tẹo nào — Đừng hỏi tại sao, vì hắn cũng không biết.

Thiên hạ có người nào xứng với Mạnh Phù Dao không? Đối với câu hỏi này, Thiết hộ vệ kiên quyết lắc đầu.

Mạnh Phù Dao nhìn về hướng Thiết Thành, cười hì hì rồi lại cười, tên này chắc là không biết nàng rất dồi dào kinh nghiệm trong chốn tình trường, nàng có cả mớ công thức và chân lý không thể bàn cãi, ví như: mỹ nam tương đương với phiền phức, hoa đào càng nhiều càng nhức đầu...

Mạnh Phù Dao có thể tưởng tượng ra, nghề nghiệp của người này — 99% là một sát thủ.

Mạnh Phù Dao đứng từ xa quan sát, đang ấp ủ âm mưu trộm Thông Hành Lệnh của mỹ nam sát thủ kia — Hiên Viên quốc kiểm soát rất nghiêm ngặt, trọng binh canh giữ, không có Thông Hành Lệnh thì tuyệt đối không thể vào, mà nàng thì chỉ có một Thông Hành Lệnh, còn nhóc con Thiết Thành thì sống chết cũng đòi bám theo nàng. Ban ngày ban mặt có rất đông người, ra tay lúc ấy thì không hợp với tính cách trầm lặng của Mạnh Phù Dao nàng — Nàng thích giết người vào buổi đêm cơ.

Nhìn bóng lưng rắn rỏi của mỹ nam kia, chắc là hẳn ta không cần dùng đến Thông Hành Lệnh đâu nhỉ, chi bằng cho nàng mượn dùng đi.

Trong bóng đêm, bóng dáng kia vẫn bất động.

Sau đó hẳn đột nhiên bay lên, rồi nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi xuống phía dưới tường thành.

Sắc mặt hẳn hệt như tường thành đen thui lạnh ngắt.

Tư thế hẳn có hơi quái dị — mũi chân bám vào tường, đầu phía dưới chân phía trên, hay tay rũ xuống, tư thế khinh công này cực kì khó khăn, Mạnh Phù Dao vốn tưởng rằng hẳn sẽ thừa lúc đêm này để vượt thành, thế nhưng lại thấy hẳn chỉ thay đổi vị trí, dường như đang chờ gì đó.

Lòng hiếu kì của Mạnh Phù Dao trỗi dậy, nàng âm thầm đến gần, nằm trong bụi cỏ chờ đợi.

Ánh trăng lạnh dày đặc bao phủ đêm thu, biên cảnh Hiên Viên quốc hết sức an bình, binh lính tuần tra dưới trăng có năm mơ cũng không ngờ là, trong lúc bọn họ tuần tra trên tường thành, có một người phía bên dưới đang dùng đôi mắt sáng quắc theo dõi bọn họ, im lặng chờ đợi thời cơ, còn

trong bụi cỏ cách đó không xa cũng có một đôi mắt sáng ngời đang quan sát, ánh mắt sáng lóng lánh tựa như ánh trăng.

Bọn họ càng không biết rằng, chủ nhân của hai đôi mắt sáng rực kia sẽ khiến cho Hiên Viên quốc dậy sóng, chẳng thể yên ổn.

Mặt trăng hơi nghiêng về phía Tây, đêm đã qua hơn nửa, người nọ rất có kiên nhẫn, Mạnh Phù Dao cũng kiên nhẫn không kém hẳn, bởi vì nàng nằm trên mặt đất, nên đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa từ xa vọng tới.

Tiếng vó ngựa dồn dập, mới vừa rồi còn ở xa, chớp mắt đã đến gần kề, ánh trăng rải sắc vàng trên mặt đất, con ngựa trắng đang lao đến hết sức hùng dũng, vó ngựa cực nhanh, người trên lưng ngựa vẫn nằm rạp xuống ra sức vung roi, cho thấy có việc rất gấp, phút chốc đã đến dưới cổng thành.

Ánh mắt Phù Dao lóe sáng một thoáng --- Nàng biết sát thủ đẹp trai kia đợi gì rồi.

Nhưng mà... hàng mày nàng nhú lại... tiếp theo nàng nên làm gì nhỉ?

Một người cưỡi ngựa Tinh Hỏa, chạy băng băng suốt cả đêm, tức khắc kinh động đến binh lính canh giữ biên thành, một loạt tiếng bước chân và hiệu lệnh vang lên, phía trên tường thành lập tức xuất hiện những ngọn đuốc cháy hừng hực, đội trưởng của đội tuần tra thò đầu ra nhìn xuống, cao giọng hét: "Người tới là ai, ban đêm không mở cổng thành!"

Kỵ sĩ che mặt lập tức cười lạnh, không buồn đáp lại, người trên cổng thành thông xuống một ngọn đèn lồng, một lệnh bài màu vàng óng lạnh ngắt lộ ra dưới ngọn đèn ấy.

Manh Phù Dao ở xa nên không nhìn thấy rõ lệnh bài kia như thế nào, chỉ thấy người trên cổng thành hình như rất kinh hãi, giọng điệu lập tức thay đổi, "Không biết là đặc sứ của Thánh cung, tại hạ thất lễ. Người đâu, mau mở cửa cho đại nhân!"

Đèn lồng được thu về, tiếng bước chân lộn xộn vang lên, kỵ sĩ trên ngựa cười đắc ý, khoanh tay trước ngực chờ người mở cổng.

Ngay trong lúc hăn ta chờ đợi, người trên tường thành nhận ra được thân phận của hăn ta, lính canh phòng còn chưa kịp mở cổng ra.

Vào thời khắc chớp nhoáng đó.

Mỹ nam sát thủ đột nhiên bay đến.

Tựa như một chiếc lá khô đầu cành tự nhiên rơi xuống, thoáng cái đã bay tới phía trước ngựa của kỵ sĩ nọ, gã chỉ vừa mới chớp mắt, liền bỗng cảm thấy cổ họng hơi lạnh.

Giống như ngón tay nhỏ nhắn của mỹ nhân nhẹ nhàng thờ ơ chạm vào cánh hoa, chỉ trong chớp nhoáng đã ngắt đóa hoa kia xuống rồi.

Huyết quang bay lên tung tóe trong bóng tối, mỹ nam kia vỗ mũi kiếm của mình, không biết sao máu tươi lại thôi bắn ra, hăn đưa tay lên như thể khảy đàn, tư thế tao nhã trời sinh, một luồng ánh sáng hình vòng cung xẹt qua, tích tắc thôi trong tay hăn đã cầm miếng da mặt thấm đẫm máu tươi!

Sau đó hăn vung tay lên, ném thi thể lên phía bên trên.

Thi thể bay lên tường thành không một tiếng động, ống tay áo hăn bay bay, phát ra một đường ánh sáng trắng, xuyên qua thi thể, cắm thi thể đó lên trên tường thành.

"Ken két - -" cửa thành nặng nề mở ra vào thời khắc này.

Thời khắc đó, lính canh phòng tiến lên tra xét, "kỵ sĩ" mỹ nam lạnh lùng giơ cao lệnh bài.

Lính canh phòng khiêm nhường khom lưng, những người còn lại theo lệ thường nhìn quanh quần ngoài thành một lượt — Hiên Viên quốc canh

phòng cẩn thận, dân chúng tại các vùng phụ cận biên thành không ai có thể che giấu được thân phận của mình, đến ngọn cỏ bụi cây cũng bị tra soát.

Có một binh sĩ có vẻ nghi ngờ cứ hít hít mũi mãi không thôi, "Sao lại có mùi máu nhỉ..." gã chỉ vừa nói được nửa câu liền bị tên đội trưởng kia hung tợn liếc xéo, hướng về phía bóng lưng kỵ sĩ bặm miệng, binh sĩ lập tức hiểu ra — nghe nói đặc sứ của Thánh cung đều là những sát thủ tinh anh, chuyên thực thi các nhiệm vụ quan trọng nhất của quốc gia, trên người họ có mùi máu là chuyện bình thường.

Không ai phát hiện ra điều gì, yên tâm đưa tay ra mời "Kỵ sĩ" tiến vào thành, người nọ thờ ơ gật đầu, sau đó tức thì vung roi giục ngựa, giẫm nát ánh trăng đêm thu.

Cổng thành lại được đóng chặt, Mạnh Phù Dao ở trên sườn núi thở dài thườn thượt.

Mẹ nó... Đúng là một kẻ gian ngoan mà.

Ra tay cực chuẩn cực ác, tính toán thời gian chuẩn hết sức chuẩn luôn!

Có thể tưởng tượng ra, ngày mai quan viên ở Hiên Viên thành khi phát hiện có một thi thể cắm trên tường thành, sẽ khiếp sợ đến dường nào.

Sát thủ đẹp trai này không những chỉ có sở trường giết người điêu luyện, mà còn hết sức hiểu rõ nội tình của Hiên Viên quốc, có thể thấy được hẳn chắc chắn biết tối nay "Đặc sứ Thánh cung" sẽ vào thành, bèn thừa dịp trời tối ôm cây đợi thỏ, thay mặt đổi đào, đoạt lấy lệnh bài, mà lệnh bài kia cũng chắc là không phải thứ bình thường.

Người này xâm nhập vào nước Hiên Viên với ý định xấu đây, mục đích rõ ràng là muốn gây sự.

Mạnh Phù Dao nhớ tới lúc hăn rời đi, hình như hăn đã phát hiện ra nàng, còn có ý dạy bảo nàng nữa chứ. Muốn nàng học nghệ của hăn à?

Nàng đã học được rồi.

Có điều, nàng học không được thuần thục cho lắm, thủ pháp cắt da mặt của hăn quá mức tuyệt diệu, còn nàng chỉ vẽ được hai cái gạch chéo à.

Rất nhanh, tình báo của Đế vương các nước đều truyền cùng một tin — Ngày X, tháng X, năm X, có một kẻ dám xâm nhập vào Hiên Viên quốc, thủ đoạn độc ác, coi trời bằng vung, không những lột da mặt của thi thể mà còn dám treo thi thể lên tường thành. Đối tượng bị tình nghi là nước láng giềng XX, XX ra tay thị uy, Hiên Viên đang ra sức điều tra vụ này, lục soát mọi hang cùng ngõ hẻm... Hòa bình của Đại lục Năm châu nhiều năm qua đang đứng trên bờ vực thẳm, chiến hỏa sắp sửa dấy lên...

Hoàng đế Đại Hãn dĩ nhiên nhận được tin này, nhưng đáng tiếc là bị muộn mất...

Vào một đêm đẹp trời, Nguyên Bảo đại nhân dắt tay Mạnh Phù Dao lôi kéo nàng vào tiệm ăn sang trọng nhất kinh thành Hiên Viên quốc, đoạt lấy thực đơn, giơ móng chỉ chỉ một hồi, toàn chọn những món sơn hào hải vị, ăn một bữa thật hoành tráng, Mạnh Phù Dao mỉm cười, vô cùng cảm tạ ân điển của nó. Nào ngờ khi ăn xong, Nguyên Bảo đại nhân lặng lẽ đưa cho tiểu nhị một thỏi bạc — thỏi bạc này của Nguyên Bảo đại nhân chỉ bằng một nửa tiền bữa cơm này...

Mạnh Phù Dao còn đang gõ gõ tay lên bàn thì đột nhiên hóa ngốc.

Trong đám đông kia, hình như có một bóng dáng rất quen thuộc, quần áo ôm sát người màu đen, vóc dáng cao gầy thon dài, đứng yên lặng trong đám đông tựa như một cột đá ngầm sừng sững giữa lòng biển cả.

Hắn nhìn Mạnh Phù Dao từ xa, hàng mày khẽ nhếch lên đầy nam tính, lại trông rất chi lô cuốn và quyến rũ, ánh mắt sáng như ngọc lưu ly, đôi môi nhuộm sắc hồng diễm lệ, nhìn từ góc độ nào cũng thấy đẹp đến mức khiến người ta cứ mãi mê muội không thôi.

Mỹ nam.

Đáy lòng Mạnh Phù Dao thốt ra hai chữ này, hơn nữa còn nhấn mạnh thật sâu, đẹp quá đi thôi, mà dáng người hắn cũng đẹp như gương mặt hắn vậy, không phải tuyệt sắc thế gian mà sáng chói như ánh mặt trời. Đôi mắt tựa ngọc lưu ly, môi thắm sắc đào, đập vào mắt vào lòng vào tim của kẻ háo sắc.

Chỉ là, vừa mới xoay người thì người nọ đã biến mất tăm, giống như chưa từng xuất hiện.

Mạnh Phù Dao theo bản năng muốn đuổi theo, lúc ở biên thành Hiên Viên quốc nàng cũng từng muốn đuổi theo hắn, nhưng sở trường của người này chắc chắn là thuật ẩn thân, biến mất tăm hơi chẳng để lại tung tích, nàng không tài nào đuổi theo được, không thể làm gì khác hơn là đến Côn Kinh trước để tìm Tông Việt.

Nơi biên cảnh ít người vậy mà cũng không tìm ra, hôm nay giữa Côn Kinh sầm uất phồn hoa này, biết đâu mà tìm chứ.

Mạnh Phù Dao thôi không nhìn nữa, ngẫm nghĩ rồi cười cười, nếu hắn tự động xuất hiện trước mặt nàng, vậy thì sau này chắc chắn sẽ gặp lại.

Mạnh Phù Dao vừa mới đặt mấy đồng tiền lên bàn, đám đông đột nhiên bị tách ra, hộ vệ Vương phủ Nhiếp Chính vương tiến lên phía trước, khí thế bức người xếp thành hàng ngay ngắn.

Bọn họ bước từng bước chỉnh tề, nhìn về phía Mạnh Phù Dao nở ra nụ cười gượng gạo.

Mạnh Phù Dao mỉm cười nhìn họ, hết sức nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng muốt của Nguyên Bảo đại nhân đang bị bắt hóa trang thành một con thỏ.

Nói thật là, bắt vật cưng mà Trưởng Tôn Vô Cực một mực yêu thương chiều chuộng ra làm xiếc và đày đoạ nó, quả thật là tội lỗi hết sức, nàng sợ đến khi xong chuyện, sẽ có một ngày Trưởng Tôn Vô Cực biết được điều này, haizzz, chắc chắn là nàng sẽ gặp họa.

Hiên Viên Thịnh, Nhiếp Chính vương.

Ta, Mạnh đại vương đến rồi!

Phủ của Nhiếp Chính vương thật to... Gã sai vật đã vào đây được nửa tháng, cũng đã xem xét xong xuôi hết cả phủ đệ rồi.

Mạnh Phù Dao nàng chính là gã sai vật được Tiểu quận chúa hết mực ưu ái, nàng ở trong một gian phòng của hạ nhân trong phủ, phạm vi hoạt động của nàng chỉ giới hạn ở tiền viện, vì gian cuối cùng của nội viện là vùng cấm địa — nghe nói là còn nghiêm ngặt hơn cả Hoàng cung.

Hai "huynh đệ" cùng ở chung trong một phòng, đối với Mạnh Phù Dao thì không thành vấn đề hết, còn Thiết Thành thì ngược lại — chẳng tự tại nổi. Hắn vốn muốn mỗi đêm ra ngoài canh gác lại bị Mạnh Phù Dao dụ dỗ trở về phòng --- Nơi này nguy hiểm như vậy mà còn ra ngoài gác đêm? Phiền chết luôn.

Hai "huynh đệ" ngả người ra đất ngủ, Nguyên Bảo đại nhân nằm ngủ ở giữa, nó xưa nay luôn được đối đãi cao nhất, luôn ngủ trên giường chứ có bao giờ ngủ dưới đất như thế này đâu, may là Tiểu quận chúa đem đến một áo lông mà nàng ta tự may cho nó — so với Mạnh Phù Dao chả giống nữ nhân kia thì tốt hơn nhiều.

Bạn học Hiên Viên Vận tựa như Thỏ tiểu quận chúa, phong cách y hệt Thỏ, lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Phù Dao liền đỏ mặt, nhìn thấy Thiết Thành cũng đỏ mặt, thấy Nguyên Bảo đại nhân... thì mặt đỏ.

Hiện tại Mạnh Phù Dao không phải là nhân vật thần thánh nào đó, vì nàng đem theo rất nhiều mặt nạ cải trang, lại thích cải trang thành thiếu niên đẹp trai tuần tú — dung mạo này đem đến phiền phức không ít, song cũng mang lại thuận lợi cho nàng, mà Mạnh Phù Dao từ trước đến nay vốn có sợ phiền phức đâu.

Quả nhiên là tiện lợi, Hiên Viên Vận vừa nhìn thấy nàng liền thích ngay, đặc biệt cho phép Phù Dao có thể tự do ra vào nội viện, nhưng cũng dặn dò nàng không được vào gian cuối cùng của nội viện.

Mạnh Phù Dao rất biết điều đồng ý, mỗi ngày theo lệ thường, mang Nguyên Bảo đại nhân đi theo nàng một canh giờ.

Mấy ngày này Nguyên Bảo đại nhân không ngừng biểu diễn, nắm tay Hiên Viên Vận than ngán thở dài, Hiên Viên Vận ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Phù Dao, mặt mày nàng ửng đỏ nói: "Nghe nói là một người họ hàng xa xôi tí tận chân trời của nó bị sói ăn, nên nó đang đau lòng lắm."

Nàng vừa nói vừa cẩn thận nhìn chăm chăm vẻ mặt Hiên Viên Vận — nàng ta có biết chuyện Tông Việt bị bắt hay không?

Vẻ mặt Hiên Viên Vận không có gì khác thường, chỉ là do Nguyên Bảo đại nhân trêu chọc nàng ta khiến đôi mắt nàng ta phấp phấp, ngời ngời một chỗ, rồi đột nhiên bắt đầu rơi nước mắt.

Mạnh Phù Dao mừng rỡ — có hy vọng!

Nàng làm như sợ hãi, vội vàng tạ tội, "Khiến Tiểu quận chúa đau lòng, để ta dẫn nó đi."

"Đừng", Hiên Viên Vận vội vàng ngăn cản, lau nước mắt nói, "Không phải... không phải... Là tự dừng ta bỗng nhớ đến chuyện đau lòng..."

Ai đó đành câm miệng, chết lặng, hóa đá nhìn trời — không thể nóng nảy mà hỏi, đứa nhỏ này mít ướt như vậy, thế nào cũng sẽ tự kể thôi mà.

Quả nhiên Hiên Viên Vận đợi nàng hỏi, song nhìn thấy nàng trưng bộ mặt như cương thi, bèn thất vọng thở dài, ôm Nguyên Bảo đại nhân, thỏ thẻ nói: "Người còn có thể đau lòng vì họ hàng xa của người... còn ta không biết nên đau lòng vì ai nữa..."

Mạnh Phù Dao tiếp tục làm người điếc.

Hiên Viên Vận không chút đề phòng, "Viết ca ca lúc nào mới có thể trở về... Phụ vương đã đồng ý với ta để huynh ấy trở về, trả tước vị lại cho huynh ấy, ta đợi đến hôm nay mà vẫn không có chút tin tức nào, Phụ vương nói chắc là huynh ấy sẽ không trở về nữa..."

Mạnh Phù Dao nhíu mày.

Hiên Viên Vận không biết Tông Việt đã rơi vào tay Hiên Viên Thịnh?

Hiên Viên Vận đã từng yêu cầu Hiên Viên Thịnh trả lại tước vị cho Tông Việt?

Nói một cách khác, là nàng ta đã tiết lộ thân phận và chỗ ở của Tông Việt?

Đứa nhỏ này sống trong gia đình vương hầu, là nơi hắc ám nhất và đầy rẫy âm mưu nhất thế gian, Hoàng tộc vô thường, sao lại ngây thơ như vậy chứ?

Mạnh Phù Dao tức giận ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Vận, chỉ thấy cô nương nhỏ này một thân quần áo màu hồng phấn, mắt mày đẹp đến tình

xảo, gương mặt mềm mại hồng hào tựa như một đóa phù du, đang vuốt ve bộ lông mềm mại của Nguyên Bảo đại nhân, đôi mắt hơi ửng đỏ, càng tô thêm nét kiều diễm, như hoa phù du nở rộ trong trời thu gió mát.

Nàng ta chắc chắn chưa nhiễm sự ô trọc của thế gian ấm lạnh tình đời, được nuông chiều từ bé như một Công chúa trong gian phòng ấm áp.

Không phải mười hai tuổi đã rong ruổi khắp nơi vì loạn lạc như Nhã Lan Châu, không phải từ thuở nhỏ đã dốc lòng học Phật, đi quốc gia này đến quốc gia kia để làm một nhà ngoại giao như Phật Liên Công chúa.

Cuộc đời của nàng ta suông sẻ, sáng sủa như một tấm gương, trước nay Phụ vương nàng ta luôn vì nàng ta mà tạo ra cảnh đẹp.

Khó trách Phụ vương nàng ta vì thế mà phải chạy đến Đại hội Chấn Vũ, thì ra chính là do sợ Tiểu Công chúa của mình nhiễm gió sương của chốn nhân gian, nên muốn đích thân đến đón về.

Mạnh Phù Dao âm thầm thở dài, không biết tại sao Hiên Viên Vận lại có thể nhận ra Tông Việt, sau đó lại nói chuyện này với Phụ vương nàng, lỗi cũng do nàng, ban đầu tại sao lại mềm lòng, để cho Hiên Viên Vận gặp được Tông Việt chứ?

Sự việc đã đến nước này, có hối hận cũng muộn rồi, nếu Hiên Viên Vận không có lòng hại Tông Việt, vậy thì còn có cơ hội tranh thủ.

Nàng hướng về phía Hiên Viên Vận cáo lui, lúc đi ngang qua gian thứ ba của nội viện thì chợt thấy ở lương đình nơi bờ ao trong vườn hoa có người đang ngồi dựa, đưa tay khóa nước.

Nhìn từ bóng lưng và quần áo, hình như đây là một nam tử gầy gò, Mạnh Phù Dao chưa bao giờ nhìn thấy nam tử nào lại có vòng eo nhỏ đến mức như vậy, cũng chưa từng thấy qua nam tử nào lại có bóng lưng... diêm dúa lòe loẹt đến như thế.

Ổng tay áo dài của hắn ta rủ xuống mặt nước, tay áo bằng gấm hoa màu xanh nhạt bông bành như mây, trên nền xanh nhạt điểm xuyết những mảnh trắng non và sen trắng, đai lưng thêu hoa bằng chỉ vàng, hắn ta đưa lưng về phía nàng, nhìn vườn hoa cúc vàng rộ vừa chớm nở, cất giọng nhẹ nhàng hát.

Khắp vườn không một bóng người, gió thổi qua khiến cánh hoa lác đác rơi, nam tử như liễu yếu đào tơ trong đình bạch ngọc kia toát ra nét tao nhã tôn quý, quyến rũ như hương rượu.

Trời sinh dáng vẻ hắn ta thế nào thì giọng hát như thế đó, tựa như âm thanh xé lụa mềm mại, lại dịu dàng hết đổi, quyến rũ khôn cùng, khiến Mạnh Phù Dao ngây ngốc tại chỗ không thể nhúc nhích — từ trước đến nay nàng chưa từng xem kịch, cũng không hiểu tại sao nam diễn viên kinh kịch Mai Lan Phương lại có thể diễn đạt vai nữ nhân lẳng lơ hay đến mức trở thành ngôi sao danh tiếng nhất Trung Quốc, được người người mến mộ(*). Hôm nay được tận mắt thấy phong thái như ánh sáng lung linh của nam tử kia mới hiểu được rằng, thì ra thật sự có một mức độ đẹp, vượt qua cả giới tính, đó là phong hoa tuyệt đại.

Nguyên Bảo đại nhân trong ống tay áo nàng cứ chùi nước miếng mãi không thôi.

(*) Diễn viên kinh kịch Mai Lan Phương

Nguyên Bảo đại nhân cứ chẹp chẹp miệng làm kinh động đến mỹ nhân đẹp trai kia, người nọ đột nhiên ngừng hát, Mạnh Phù Dao còn đang tiếc nuối thì người nọ ngoái đầu lại nhìn, ánh mắt bỗng sáng rõ khi thấy nàng, nhẹ nhàng đứng lên, duyên dáng yêu kiều bước đến.

"Tam lang - -"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Quý Phi Say Rượu

“Nhanh đi báo Nhiếp Chính vương, Hoàng thượng giá đáo!”

Giá đáo!

Hiên Viên Hoàng đế, Hiên Viên Mân.

Bả vai Hiên Viên Mân khẽ rung, các thị vệ đang quỳ dưới đất quay mặt lại nhìn nhau — thâm cung Bệ hạ tịch mịch, thế nên chắc là Bệ hạ buồn quá mà ca múa cho vui, mà chỉ có thể ca múa ở nơi này thôi để không ai nghe thấy hết?

Thị vệ đi đến đỡ Hiên Viên Mân, vừa ngẩng đầu lên...

Gương mặt lấm lem, máu mũi rỉ thành dòng, môi sưng đỏ tấy, nhếch nhác không thôi.

Nhưng mà trên mặt không có giọt nước mắt nào hết. Hoàng đế đang cười.

Cười hết sức khinh cuồng phóng túng, nước mắt nước mũi lèm nhèm, song ánh mắt lại sáng long lanh, đong đầy vui vẻ.

Hôm nay thật... Vui vẻ nha...

Thâm cung vắng vẻ, tịch mịch, ngoằn ngoèo kéo dài không thấy đích, tựa như những cơn ác mộng triền miên sau tấm màn che thật dày, gương

mặt và giọng nói hết như cương thi của thái giám và cung nữ... Bao nhiêu đêm trường hăn cứ đi tới đi lui trong cung thất khổng lồ hoa lệ, chỉ mình hát mình nghe cho đến khi mệt mỏi, cho đến khi ánh mặt trời dần ló rạng ở phía đằng Đông, đến giờ vào triều, sau đó hăn ngủ gà ngủ gật trên bảo tọa.

Hăn cứ như vậy mãi từ trước đến nay.

Ngày ngày đè nén tâm tình của mình, đêm đêm ca hát cho chính mình nghe.

Phú quý vô biên, tựa như mộng ảo. Hoang vu lạnh lẽo.

Nhưng hôm nay, một lần vô tâm, trong đình viện lăng đằng hương hoa, hăn đã gặp được một thiếu niên.

Linh hoạt sáng ngời, bá đạo đánh người cũng không sợ bị bắt, không vì nơi này là phủ đệ canh gác sâm nghiêm mà thấp giọng đè nén, nói cười vui vẻ, tiện tay "Mời rượu" liền tiện tay đánh luôn người.

Có ý tứ, có ý tứ.

Hiên Viên Mân vui mừng cười, cất tiếng gọi thị vệ.

"Người đâu, mời Nhiếp Chính vương đến cho trẫm."

Mạnh Phù Dao dĩ nhiên là không biết mình "Tốt số" như vậy, đã tiện tay đánh Hoàng đế một trận.

Nếu như nàng biết, tám phần là nàng sẽ than thở rằng là, sao số mạng của nàng cứ phải luôn đối đầu với Hoàng tộc thế hả!

Tâm tư của nàng vẫn đang ở trên người Tông Việt, nếu Hiên Viên Vận không biết là mình vô tâm hại Tông Việt bị bắt, như vậy nàng sẽ tìm cơ hội để nói chuyện với nàng ta, dụ dỗ nha đầu đó cùng nàng phạm tội.

Tông Việt đã bị bắt mấy ngày rồi, nàng tìm khắp Nhiếp Chính vương phủ cũng không phát hiện chỗ nào khả nghi, ngoại trừ Đại hồng môn, canh phòng cẩn mật như Hoàng cung vậy, có thể Tông Việt bị nhốt ở đó.

Cho nên tối hôm nay... nàng muốn đến đó.

Người nào cản hờ, đập chết người đó.

Màn đêm dần dần buông xuống, Phù Dao trang bị xong xuôi, một người mang theo một chuột nhân lúc trời tối chạy thẳng đến Đại hồng môn.

Đại hồng môn được canh phòng hết sức nghiêm.

Có chừng một ngàn thị vệ tuần tra tới lui bên dưới bờ tường, đao thương kiếm kích như rừng rậm, tua tủa sắc bén dưới ánh trăng đầu đông lạnh giá. Các thị vệ phân thành từng tiểu đội qua lại như thoi đưa, không hề để lộ kẽ hở. Cửa lớn sáng rực trong ánh đèn, đừng nói là hai người đang sống sờ sờ, cho dù Nguyên Bảo đại nhân có muốn qua cũng phải gầy đi 180 lần thì họa may mới có thể qua được.

Xông vào? Xông vào? Thật sự... xông vào được sao?

Vậy thì xông vào thôi.

Mạnh Phù Dao kề vào bên tai Thiết Thành âm thầm nói mấy câu, không buồn nhìn vẻ mặt không vui cực tuyệt của Thiết Thành, quắc mắt hung hăng đánh hấn một, đẩy hấn đi!

Sau đó lập tức nhảy dựng lên hô to.

"Trộm hương thánh thủ! Chạy đâu cho thoát!"

Rồi sau đó lại quăng mấy cục đá lung tung, đánh loạn xạ bốn bề khiến cây cối ngã rạp, rất giống như có rất nhiều người đang đánh nhau.

Kêu gào: "Dâm tặc! Đứng lại!"

"A! Người dám đột nhập vào phòng tiểu quận chúa! Muốn chết!"

"Bắt hãn lại! Bắt hãn lại!"

Thiết Thành bị Phù Dao đẩy ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là xoay người giữa không trung rồi lao vào bụi cây ẩn nấp, thị vệ trước hồng môn đã bị kinh động, đưa mắt nhìn nhau — Nhiếp Chính vương ra lệnh, bọn họ phải canh phòng chỗ này cùng cửa cung Hoàng cung, không ai được phép tự tiện rời khỏi cương vị, song nếu có người tập kích thì có thể hành động khác không? Tiểu quận chúa là bảo bối trong tim của Vương gia, quý hơn tính mạng của ngài ấy, mà đối phương còn là một "dâm tặc", ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó truy cứu, trong tầm mắt của bọn họ mà để Tiểu quận chúa bị thiệt thòi, lại không bắt được thủ phạm, thì chắc chắn bọn họ sẽ không thoát được tội lớn.

Thủ lĩnh thị vệ trầm tư một lúc lâu thật lâu, phất tay lên nói: "Một nửa đuổi theo dâm tặc, một nửa ở lại."

Thị vệ trước hồng môn lập tức mất đi một nửa, thị vệ trưởng đang an bài số người tuần tra, chợt nghe bên kia hồng môn có tiếng la hét vang lên.

"Có thích khách!"

"Hộ giá - -"

Thần kinh của Mạnh Phù Dao bị chấn động, người nào mà có thể tâm ý tương thông với nàng vậy ta, dám xông vào cung cùng một lúc với nàng? Nàng còn đang suy nghĩ biện pháp dụ nốt một nửa số thị vệ còn lại rời đi, bây giờ thì khỏe luôn rồi — thị vệ trưởng đã hạ lệnh mở cửa, cùng hợp tác truy kích thích khách với thị vệ của Hoàng cung, đội ngũ tuần tra trong nháy mắt đã bị phân tán, nhân cơ hội này Phù Dao đuổi theo người phía sau cùng, điểm huyết gã rồi lôi vào trong bụi cây.

Nàng thay trang phục thị vệ vừa cướp được, đi theo đội ngũ ở phía sau cùng, sau đó lách vào trong cửa, cong eo hóp bụng chạy thẳng vào trong một lùm cỏ, có một thị vệ nhìn thấy vậy liền lơ đãng cười nói, "An Tử hả? Lần nào cũng vậy, cứ có chuyện là người liền bị tiêu chảy. Này, mau quay lại đây, giờ không phải là lúc người tiêu chảy đâu đó!"

Phù Dao vẫn không quay đầu lại, ôm bụng xua xua tay, chạy nhanh như một làn khói chui vào bụi cỏ, người kia cười nói, "Coi chừng bị thích khách chọt một dao chết đấy."

Người bên cạnh gã cũng không nhin được lên tiếng, "Giờ là lúc nào mà còn chạy lung tung! Lão Lưu tóm hẩn trở lại ngay, chúng ta đã lục tung khắp Tây cung rồi, thật là lạ, ban nãy rõ ràng nhìn thấy một bóng đen bay qua mà."

"Chắc là thích khách kia không có qua Vương phủ." Lão Lưu cười hì hì hướng về phía lùm cây, "Còn về Bệ hạ... chúng ta không biết ở đâu, thì sao thích khách kia có thể tìm ra được?"

"Nói ít thôi." Tên đội trưởng quay đầu lại quát, lão Lưu bèn lè lưỡi, nhanh chóng ngậm miệng lại, đến lùm cây kia đá đá mấy cái, "An Tử, xong chưa, mau ra đi!"

Gã đá mấy cái, sau đó nghi ngờ thò đầu vào nhìn.

"Ai?"

Phù Dao đã leo tường vào Hoàng cung Hiến Viên từ lúc nào rồi.

Nàng đã quá quen thuộc với đủ thể loại Hoàng cung rồi, Hoàng cung Thái Uyên xa hoa lộng lẫy, Vô Cực Hoàng cung trang nghiêm tôn quý, Thiên Sát Hoàng cung mạnh mẽ cổ kính... Hoàng cung Hiến Viên... thật kì quái...

Cung điện không nhiều, cách xa nhau, trang trí không quá hoa lệ, nhưng rất cao và to, mái cong đầu cung, so với Hoàng cung đại điện bình thường thì lớn gấp đôi, với lối kiến trúc như vậy, người ở bên trong cho dù có ngưỡng đút cổ cũng chưa chắc có thể nhìn thấy đỉnh điện, có chăng vì vậy mà cảm giác mình hết sức nhỏ bé?

Nàng đứng ở chỗ cao nhất trên nóc điện, ngắm nhìn bốn bề, phỏng đoán nơi Tông Việt có thể bị nhốt, đột nhiên nhìn thấy ở hướng Tây phía trước kia, trong Thiên điện tối om chợt lóe lên ánh đèn.

Ánh đèn lóe lên trong tích tắc rồi tắt lịm, tựa như Quý nhân nửa đêm khuya khoắt xuất hiện trong thâm cung, hết sức quý dị.

Phù Dao lập tức bay về hướng đó.

Ánh đèn lập lòe như lửa ma trời, sương phòng ở phía Tây của Thiên điện ẩn hiện trước mắt, Phù Dao bay xuống đó không một tiếng động, phát hiện ở đây không có ai hết, xung quanh lặng ngắt như tờ, chỉ có vài thái giám canh gác, bên trong tỏa ra ánh sáng hắt hiu.

Xem ra, hình như có người trong đó...

Phù Dao không chút do dự lướt vào, nhanh chóng lượn quanh bờ tường một vòng, điểm huyết mấy tên thái giám đang canh gác, bay vọt vào sâu bên trong.

Bên trong không một tiếng động, đêm tối đầu đông nhàn nhạt sương mù, đình đài lầu các cũng bị bao bọc trong sương, trên mặt tường lóng lánh những giọt sương đọng, ươn ướt và trong suốt.

Mảnh trăng cong mỏng như chiếc lá, khung cảnh mờ mịt, thoáng cái nàng đã đứng ở trong sương phòng rồi.

Ánh đèn dầu lấp lóe bỗng tắt ngóm.

Tim Phù Dao đập dồn dập, nàng lập tức tập trung tinh thần cảnh giác, quan sát khắp xung quanh, con gài đó trong ngực nàng vốn là cao thủ do thám luôn nhạy cảm với hiểm nguy thì vẫn ngủ ngáy o o, xem ra tất cả đều bình thường.

Nhưng ở một nơi như thế này giờ phút này đây lại hết sức bình thường, chứng tỏ chẳng bình thường chút nào.

Nếu là người khác hay lẫn lộn trong chốn giang hồ ắt sẽ phải trầm tư suy nghĩ, thậm chí sẽ quay đầu bỏ đi, song Mạnh đại vương nhà chúng ta là loại sinh vật chẳng biết sợ là gì, cũng không biết bỏ cuộc nửa chừng là như thế nào, như giờ phút này, nàng nghe được tiếng hô hấp lúc to lúc nhỏ bên trong căn phòng, lòng ngứa ngáy không thôi, cảm giác không thể chần chừ thêm một khắc nào nữa.

Thế là nàng dứt khoát đẩy cửa, đi vào.

Bên trong là một gian điện bình thường, trống không đập vào mắt là bốn bức tường.

Phù Dao quét mắt nhìn khắp một vòng, trên tường có treo một bức họa, quả nhiên, khi dịch bức họa thì mặt tường chậm rãi di chuyển.

Cái cơ quan này... chẳng có tí sáng tạo nào cả.

Vách tường bị kéo về hai phía, lộ ra những bậc thang đi xuống lòng đất tối tăm.

Phù Dao không hề sợ hãi bước xuống, đi chưa được mấy bước, đập vào mắt nàng là một bức bình phong mỏng như lụa trắng có hình hoa mai.

Ánh đèn lay lắt sau tấm bình phong, loáng thoáng như có bóng một người áo trắng, hai tay bị treo ngược, không thấy được nửa người phía

dưới, chỉ mơ hồ thấy quần áo xốc xếch, vết máu hằn từng lần roi dây thừng, chiếc cổ tay nhỏ gầy, ống tay áo tuột xuống để lộ vết thương chồng chất.

Người nọ đang hôn mê bất tỉnh, mái tóc dài rũ xuống che đi khuôn mặt.

Mạnh Phù Dao rùng mình một.

Là Tông Việt sao?

Đêm đó nàng nghe lén được là đối phương muốn dùng đại hình để khiến Tông Việt nhận tội đã xây dựng thế lực chống đối Hiên Viên ở các quốc gia khác, Tông Việt đã bị Hiên Viên Thịnh tra tấn rồi sao?

Đáy mắt Phù Dao lóe lên ánh sáng lạnh buốt, nàng tức giận rồi, đang đẳng sát khí chui lên.

Nhưng mà nàng chợt khựng lại một đoạn — tối nay quá mức thuận lợi, điều này có chút gì đó quý dị khác thường. Hiên Viên Thịnh là người quý kế đa mưu, hẳn ta bắt được Tông Việt rồi cũng không thể vì thế mà lơ là cảnh giác được, tuy rằng với đội ngũ thị vệ hùng hậu bên ngoài có thể cản trở võ lâm cao thủ bình thường, song đối với những người thuộc hàng siêu cấp cao thủ như nàng thì không có bất kì trở ngại nào, Tông Việt từng thi ân với vô số người, sao Hiên Viên Thịnh có thể không đề phòng trường hợp có siêu cấp cao thủ đến cứu viện chứ?

Nàng đứng yên tại chỗ, nhìn về phía tấm bình phong ở phía xa đó, máu tươi trên người nam tử bị treo kia vẫn rõ xuống... Nếu như đây là Tông Việt, chắc chắn là có mai phục quanh đây.

Nàng trầm tư quan sát, bóng trắng dần ngã về phía Tây, sương mù lượn lờ lẫn quẩn trong không gian, hơi thở của nam tử bị treo kia càng lúc càng mong manh, Phù Dao ngẩng đầu nhìn sắc trời, cắn răng dứt khoát.

Mặc kệ hết! Xông lên! Sợ gì cơ quan!

Nàng bay đến.

Nhưng chỉ vừa bay được một khắc.

Phía đối diện đột nhiên phát ra âm thanh quái dị, ngay sau đó ở phía sau nam tử bỗng phóng vụt ra một tia ô quang, thẳng tắp về phía lưng hắn.

Chủ thủ kia nhanh chóng cắm phập vào lưng nam tử, máu tươi bắn tung tóe, thân thể hắn cứng đờ, đầu đón ngẩng đầu lên.

Tóc đen che phủ gương mặt, hắn cắn chặt hàm răng sáng bóng, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ.

Thân thể Phù Dao giữa không trung bỗng chấn động.

Một thoáng kia nàng nhìn thấy rất rõ ràng chủ thủ bắn ra như thế nào, cũng nhìn thấy máu tươi tung tóe, đầu như thế bị một chiếc chùy nặng nề bổ xuống.

Tại sao lại có thể như vậy?

Nàng đã động vào cơ quan lúc nào?

Rõ ràng là nàng chỉ lướt bay trên không, sao lại có thể khởi động cơ quan được chứ? Tại sao chủ thủ kia không bắn về phía nàng mà lại bắn về phía người đang bị treo ở đó!

Tông Việt!

Mạnh Phù Dao lao tới.

Nàng như hóa thành một cơn gió đen cuồng dã, mạnh đến mức xé nát bình phong, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt người đang bị treo trên hình giá, không chút chần chừ giơ đao lên, sắc đen vừa lóe, sợi dây bằng

gân bò đứt đoạn, một thân thể lạnh lẽo như người sắp chết liền đổ vào người nàng.

Phù Dao bèn đỡ lấy hân, nâng đầu hân lên, hoảng hốt gọi, "Tông Việt... Tông Việt..."

Tiếng gọi của nàng bỗng dừng tắc nện trong cổ họng.

Ngay sau đó người nàng cũng đột nhiên cứng đờ.

Nam tử trong ngực nàng đột ngột nhanh như cá lội, đưa tay phong bế toàn bộ huyết đạo trên người nàng chỉ trong một chớp mắt mà thôi.

Liền sau đó hân ngẩng đầu lên, nhìn Phù Dao cười khẽ một tiếng, the the nói:

"Thiếp phi Hiên Viên thị tiếp giá chậm, mong vạn tuế thứ tội."

Mạnh Phù Dao sắp ngu mất...

Ai biết được nửa đêm nửa hôm ông già thỏ này chơi trò trốn tìm, cải trang thành ma tự làm khổ mình, ai da...

Một hiểu lầm bi thảm...

Hiên Viên Mân cười duyên, ôm "Mạnh vạn tuế", vẻ mặt hết sức hả hê, đạp lên chiếc ghế nhỏ bước xuống hình giá, vừa đi vừa tiện tay nhổ bỏ chủ thủ trên người xuống, túi máu sau lưng cũng rơi xuống theo, tóc giả, dây thừng... cũng rơi theo xuống... haizz, không ngờ thời đại này cũng có ảo thuật gia xuất hiện...

Ảo thuật gia ôm Mạnh Phù Dao bước vào trong một gian mật thất, bên trong có một chiếc giường, mớ hồ có khí nóng bốc ra từ đó.

Ảo thuật gia đem Mạnh vạn tuế dẹt dẹt đặt lên trên giường, ngồi xuống bên cạnh, chống cằm quan sát. Đôi mắt dài nhỏ sáng rỡ lấp lánh tựa sóng nước lay động, chảy vờn quanh khắp người Phù Dao, như thể đang vuốt ve nàng, khiến Mạnh Phù Dao cảm thấy ngứa ngáy khắp người, giống như có vô số côn trùng đang bò, nàng không khỏi tức tối, bèn dùng ánh mắt cảnh cáo hăn ta: Coi chừng lão nương móc mắt ngươi bây giờ!

Đáng tiếc là Hoàng đế đại nhân đam mê ca hát diễn xuất quá sâu, ánh mắt kia của Phù Dao chẳng thể nào hù dọa được, cho dù Mạnh đại vương có hung hăng đến mức nào cũng vô dụng. Hiên Viên Mân cười híp mắt, bày vẻ mặt dê xồm, kề sát mặt mình vào mặt Phù Dao, chỉ chỉ vào gian trong nói: "Vạn tuế, chúng ta cùng tắm uyên ương nhé?"

Tắm cái đầu ngươi á, lão tử sớm muộn gì cũng lột da ngươi!

Nhưng mà câu kia của Hiên Viên Mân vốn chẳng phải là câu hỏi, hăn tiện tay cởi áo nàng, vừa cởi vừa cười nói, "Người người sao mềm quá vậy... Ah, sao áo lại khó cởi thế này... sao ngực ngươi lại to hơn ta vậy..."

Hăn đang định xé y phục của nàng thì đột nhiên ngừng tay, dỏng tai lên.

Trong tiếng gió thổi, mơ hồ có tiếng vạt áo bay bay.

Hăn bèn ngừng lại suy nghĩ một chút, "Lại có thích khách à? Ai đến thế nhỉ?" Nói xong rồi đứng dậy đi ra ngoài đóng cửa lại.

Phù Dao lẳng lặng nằm trong bóng tối, bị thương nhìn trời...

Được rồi... mọi việc đều thuận lợi, lần đầu tiên Mạnh đại vương xấu hổ như thế này.

Hôm nay thất thủ, đơn giản là vì bị lừa đảo, không phải do nàng không cẩn thận, mà là do nàng quan tâm đến an nguy của Tông Việt nhiều quá,

nhìn thấy hắn "Bị giết" nên lập tức hoảng hốt, bất chấp tất cả mà lao đến cứu, chẳng ngờ đó lại là chiêu trò quỷ quyệt của tên này.

Nhưng mà... Phù Dao nhú mào, thật sự chỉ là trùng hợp sao? Chỉ là do tên này đang chơi trò chơi vừa khéo đúng lúc đụng phải nàng?

Còn nếu không phải, thì vì sao hắn ta lại biết nàng đến đây vào lúc này?

Hoặc là... hắn vốn không phải đợi nàng chứ?

Phù Dao than thở, đầu vai thấy hơi ngứa ngáy, mỗ đại nhân từ trong cổ áo nàng chui ra, vất vả nhắc cái chân mập mạp của mình đặt lên vai Phù Dao rồi ngồi lên trên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Chuột và người dùng ánh mắt để nói chuyện với nhau:

"Mi nha, cứ ăn rồi ngủ hoài, gặp nguy hiểm cũng không thông báo lão nương ta một tiếng!"

"Đây có phải là nguy hiểm không hả? Người biết đấy, đại nhân ta chỉ nhạy cảm đối với sát khí à, còn tên kia đâu có sát khí đối với người đâu."

"Không có sát khí, chỉ có âm khí à a..."

"Tốt thật... Người không phải là hoàng hoa nên chủ tử không nhớ người đâu, chỉ nhớ ta mà thôi."

"... không ngờ mi là Phật Liên thứ hai đó!"

Bốn mắt trừng nhau, tia lửa bắn ra xì xèo.

Có điều là, Nguyên Bảo đại nhân mắng thì mắng, nhưng lòng nó vẫn cảm thấy Mạnh Phù Dao vẫn còn có chút khí khái và tình nghĩa, vì có Phù Dao mà hoa đào bên cạnh chủ tử nó ít đi hắn, nhìn tới nhìn lui thì, Mạnh Phù Dao kia ngoại trừ lòng dạ đen tối, có hơi ác độc, giết kẻ xấu không

nường tay, quỹ kế một bụng đầy ắp, chẳng giống nữ nhân tẹo nào... còn lại những điểm khác thì cũng không tệ lắm, có thể xem là một cô gái tốt bụng chút chút.

Nguyên Bảo đại nhân từ tốn vượt lông, theo như hàm ý trong ánh mắt của Mạnh Phù Dao thì bảo nó giải huyết đạo cho nàng.

Hồi lâu sau ai đó kêu "ai ôi" rồi ngồi bật dậy, mặt mày hớn hở nói: "Chuột mập nhanh thật đấy, còn giải huyết đạo nhanh hơn cả ta nữa."

Nguyên Bảo đại nhân khinh bỉ liếc nàng một, Mạnh Phù Dao qua cầu rút ván, tức thì nhét nó vào tay áo, rón rén đi đến cửa nhìn, quả nhiên tên háo sắc kia đang thay quần áo.

Không thể không nói rằng, ánh đèn soi tỏ những vết thương trên người hắn ta trông hết sức chân thật, chế tác quá mức tinh tế, diễn trò quá mức thuần thực, rất xứng đáng được nhận giải Oscar dành cho nam chính xuất sắc nhất.

Nhưng một làn gió nhanh chóng thổi đến.

Ánh nến lay động, không khí trong phòng đột nhiên thay đổi, nơi bậc thềm cao nhất, bỗng xuất hiện một bóng dáng áo đen.

Cao ráo và gầy, hết sức nhanh nhẹn lại rất đổi thông dong, giống như báo săn trong rừng rậm.

Mỹ nam sát thủ!

Phù Dao nhìn chăm chăm bóng dáng kia, hắn đang ngửa đầu nhìn về phía tên dân tộc nọ, nàng thấy nhuyễn kiếm mỏng sắc lẹm nơi khuỷu tay hắn thì ánh mắt chợt lóe lên, khẳng định hắn chính là đệ nhất thiên hạ sát thủ Âm Mị.

Năm xưa gặp nhau ở Thái Uyên, hắn chỉ dùng một thanh kiếm mỏng giấu nơi khuỷu tay ngênh chiến với Chiến Bắc Dã, trận chiến trong rừng rậm năm ấy là lần đầu tiên nàng được chứng kiến cảnh tượng các cao thủ hàng đầu giao đấu với nhau, nếu không phải là Trương Tôn Vô Cực kéo nàng đi, nhất định nàng sẽ ngồi ở đó xem đến cuối mới thôi.

Không phải kẻ địch, vậy dĩ nhiên là bằng hữu rồi.

Không biết có phải Âm Mị và tên háo sắc kia cùng ở trong mật thất này không, nếu đúng thì chỉ có một giường làm sao hai người nằm ngủ đây?

Âm Mị ngẩng đầu nhìn tên háo sắc kia, hình như khẽ lắc đầu một, trong ánh mắt xẹt qua cảm xúc kì quái, sau đó như muốn phi thân lên.

"Lâu rồi không gặp!"

"Két" một tiếng, cửa đá bị mở ra, một bóng đen mảnh khảnh nhào tới giờ chân đá bay tên háo sắc, "Có bấy!"

Nàng xông đến như đạn pháo, bấy giờ Âm Mị đang tập trung để ý Hiên Viên Mân, nhất thời không đề phòng bị nàng va trúng, hắn theo bản năng đưa tay ra bắt lấy vai nàng, liếc nhìn Hiên Viên Mân.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong bóng tối u quang chột lóe.

Ngay sau đó hắn xoay người Phù Dao lại, hỏi nhỏ: "Tại sao không thể qua đó?"

Giọng hắn có hơi khàn, hình như là bị thương, nhưng không khó nghe, ngược lại còn đượm sự mạnh mẽ, khiến nàng mê đắm, lòng nghĩ tên này đúng là trai đẹp không tì vết.

"Tên kia chính là một bấy đó." Nàng chỉ chỉ Hiên Viên Mân, "Từ trên xuống dưới, cái gì cũng đều là giả cả."

Ánh mắt Âm Mị lóe lên, "Hả?" rồi tức khắc kéo Phù Dao đi.

Hiên Viên Mân há hốc miệng, như thể định nói gì đó rồi lại ngậm miệng, hẳn ta nhìn theo bóng lưng hai người vừa rời đi, lâu thật lâu sau trời người lên khỏi mặt đạo, nở nụ cười thần bí.

Mạnh Phù Dao bị Âm Mị nắm tay kéo chạy đi.

Cả tòa cung điện đã bị kinh động, từ phủ Nhiếp Chính vương đến Hoàng cung, khắp nơi đều sáng rực đèn đuốc, thị vệ hối hả chạy rầm rập qua lại như thoi, đuổi theo bóng những người áo đen.

Âm Mị dùng kế diệu hồ li sơn, Mạnh Phù Dao đứng từ xa nhìn, thấy một người mặc vương bào đội kim quan đang chỉ huy vây bắt những người áo đen kia, khí độ tao nhã, không sợ hãi không nóng nảy, trông đáng vẻ chắc là Hiên Viên Thịnh.

Nàng lo lắng nhìn những người áo đen kia, nói thật nhỏ: "Ngộ nhỡ như bọn họ thất thủ, rất khó cứu đấy."

Âm Mị ngoảnh đầu nhìn nàng, ánh mắt như ngọc lưu ly lướt qua, lạnh nhạt nói: "Sao phải cứu?"

"Hả?" Mạnh Phù Dao ngây ngốc, "Không cứu..." Nàng khó khăn lắm mới thốt thành câu, "Vậy bọn họ làm thế nào?"

"Chết."

Đáp thật gọn gàng đơn giản chắc nịch, Phù Dao bị chữ này làm cho sặc sụa một hồi, thật lâu sau mới lắc đầu thở dài.

Nàng tức tối, hất tay Âm Mị ra, quay đầu đi.

Âm Mị đột nhiên đưa tay tóm lấy ống tay áo của nàng, Mạnh Phù Dao cau mày, quay đầu lại định nổi cáu thì bị Âm Mị đè đầu nàng xuống.

Hắn theo bản năng dùng lực rất mạnh, khiến miệng Phù Dao cắm xuống đất, còn nàng theo bản năng muốn nhờ đến Nguyên Bảo đại nhân giúp đỡ, Âm Mị liền nắm chặt tay nàng lại.

Ngay sau đó Phù Dao thấy trước mắt sáng choang, hỏa đạn đột nhiên nổ tung thành một vòng sáng chói trên trời, chiếu sáng rực mấy trăm dặm mái nhà, kết quả dĩ nhiên là Âm Mị và nàng liền bị bại lộ.

Ở phía đằng xa, Hiên Viên Thịnh cũng xoay đầu lại, trong tay cầm một cây cung đã lắp tên, bình tĩnh nhìn về hướng này, có thể thấy được hắn ta là người đã đốt cháy hỏa đạn. Hắn ta lạnh nhạt nhìn hai người, khí định thần nhàn vung tay lên, tức thì một nhóm cung thủ đều đồng loạt bắn tên, hỏa tiễn như mưa sao, rực rỡ cả một khoảng trời tựa một cầu vồng, bổ xuống đầu Âm Mị và Mạnh Phù Dao.

"Đi!"

Âm Mị kéo Phù Dao phi thân lên trên, hỏa tiễn sau lưng mặc dù nhanh nhưng lại không nhanh bằng hai người, từ xa ngoái đầu nhìn lại, hỏa tiễn sáng rực chi chít như màn mưa sao, song vẫn cách hai người một đoạn.

Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe sau lưng có tiếng xé gió rít gào, âm thanh đó vô cùng nhanh, đi sau mà tới trước, như thể Giao Long từ biển cả tung mình bay lên cao, xé mây cười gió xông lên Cửu trùng thiên vậy!

Tốc độ không thể hình dung, sức mạnh không thể đo lường!

Trong chớp mắt Phù Dao liền nghĩ đến Chiến Bắc Dã, từ lúc nàng tới Đại lục Năm châu đến nay, người có tài bắn cung và thể lực đạt đến cảnh giới đó chỉ có Chiến Bắc Dã mà thôi, không ngờ ở Hiên Viên quốc lại cũng có cao thủ như thế.

Tiếng hỏa tiễn rít gào vang lên, hỏa tiễn bay tới như vũ điệu của Rồng, ba mũi tên liền một phát, không nhìn thấy quỹ đạo mà chỉ có thể thấy ánh lửa cháy rực, như sấm chớp từ trên trời giáng xuống, sắp sửa chạm đến lưng Phù Dao.

Nàng cười khẩy, Thí Thiên chợt lóe lên, xoay người lại định đánh rơi mũi tên đó, Âm Mị bên cạnh đột nhiên quát khê, "Không thể!"

Lời còn chưa dứt hẳn đã vươn tay đẩy mạnh Phù Dao, đưa lưng che chắn cho nàng, Phù Dao bị hấn đẩy nên loạng choạng, sau đó nghe một tiếng "phập!" trầm thấp vang lên, mơ hồ còn ngửi thấy mùi khét.

Nàng bỗng nhiên xoay người lại, lập tức nhìn thấy một hỏa tiễn đã cắm trên sống lưng của Âm Mị, lửa vẫn còn cháy, phát ra những tia lửa lóe sáng đến chói mắt kinh tâm, tóc sau gáy cũng bị đốt cháy thành tro rơi xuống đất, Phù Dao kinh hãi định giơ tay dập lửa, Âm Mị khoát tay ngăn lại, lạnh lùng quát, "Tránh ra!"

Trong giọng nói của hấn tràn đầy sự đau đớn và nóng nảy, thế nhưng không phải nóng nảy vì mình bị thương, mà như là sợ Phù Dao đến gần để rút tên ra.

Mạnh Phù Dao bị hấn quát nên cả kinh dừng lại, đứng bất động, chỉ trong nháy mắt mà lửa trên mũi tên đã bùng lên mãnh liệt, mang máng ngửi thấy mùi da thịt bị đốt, khiến nàng không khỏi chấn động, đột nhiên nhớ tới tình cảnh hiểm nguy ở núi Trường Hấn trước đây, nhớ tới sự đau đớn khắc cốt ghi tâm của vết thương do bị hỏa tiễn thiêu đốt, tức khắc nước mắt liền chảy ra.

Tuy nhiên sắc mặt Âm Mị chẳng hề thay đổi, hấn hết sức bình tĩnh đưa tay ra sau lưng chậm rãi rút tên ra, còn Phù Dao lại gấp gáp đến hoa tay múa chân, không nhịn được hậm hực nói, "Huynh có thể rút ra mau mau hay không! Vết phỏng này gây chết người đó!"

Nhưng Âm Mị căn bản không để ý đến nàng, tay hẩn nắm lấy hỏa tiễn, chỉ nháy mắt thôi mà lòng bàn tay đã đỏ bừng, hàng mày hẩn nhếch lên, mặt vẫn không biến sắc, tựa như hết sức quý trọng mũi tên kia, cũng tựa như tay hẩn chẳng hề bị lửa đốt, nhẹ nhàng, chậm chậm, rút mũi tên ra.

Động tác hẩn cực kì cẩn thận, như thể đang nắm trân bảo dễ vỡ trong tay, mũi tên vừa được rút ra, hẩn lập tức nhảy bật lên, vung một chưởng bắn về phía mái ngói, đập tắt lửa trong lòng bàn tay, lúc này Phù Dao cũng nhào tới, gắng sức đập tắt lửa trên người hẩn, Âm Mị nhanh chóng tóm lấy nàng hét khẽ, "Đi mau!"

Hẩn đem mũi tên vẫn còn cháy đặt trên đỉnh mái hiên dùng đá đè lên. Sau đó lấy ra một sợi dây thừng từ trong ngực cột vào tảng đá kia rồi kéo Phù Dao bỏ chạy, thị vệ phía sau lưng sắp đuổi kịp thì đột nhiên Âm Mị giựt mạnh sợi dây.

Tảng đá kia bật ngửa, đập mạnh vào mũi tên khiến mũi tên bắn lên không trung cháy sáng rực.

"Rầm!"

Tảng đá bị nổ vỡ tan tành, đá vụn bắn ra mấy dặm cơ thể hai người đang nấp dưới mái hiên đều bị chấn động, mái ngói lưu ly cũng bị vỡ vụn rơi tứ tán — có thể thấy được lực nổ kia mạnh đến nhường nào, có thể gây tổn thương cho người ta đến mức nào.

Phù Dao khiếp sợ trợn to hai mắt — mũi tên kia thật khủng khiếp khó lường, chắc chắn vì vậy mà Âm Mị liều chết đỡ cho nàng, hẩn thà chịu đựng đau đớn do bị lửa đốt cũng không muốn nàng chạm vào mũi tên. Nếu như vừa rồi nàng bẻ gãy mũi tên đó, thì nàng, Âm Mị, và Nguyên Bảo đại nhân sẽ hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Nếu như vừa rồi nàng bị mũi tên đó cắm vào lưng, nàng có thể hay không chịu được đau đớn do bị lửa đốt, dùng sức mạnh khổng lồ để lực đạo

của mũi tên, bảo vệ người bên cạnh an toàn?

"Tên đó là quỷ gì vậy? Lợi hại như vậy?" Phù Dao không nhịn được buột miệng hỏi, cảm thấy tay mình nhơm nhớp bèn cúi đầu nhìn, liền trông thấy bàn tay Ám Mị ướt đẫm máu, có thể thấy được hắc đả đau đớn đến nhường nào, vậy mà từ đầu đến cuối vẫn không hề buông tay nàng ra.

"Đó là Kinh Thần tên, một mũi tên Kinh Thần khiến Nhật Nguyệt lu mờ", Ám Mị đáp thật nhỏ, "Hiên Viên Thịnh là đồng môn sư đệ với Nguyệt Phách, không ai biết hắc ta chính là đệ nhất cao thủ của Hiên Viên quốc."

Phù Dao im lặng, cảm giác mình quá hơi hợt, cứ ỷ mình tài cao gan lớn chẳng màng gì cả mà tự tiện xông vào Hoàng cung, một hồi lâu nàng nói thật khẽ "Huynh không cần phải nóng vội..."

Lời còn chưa dứt, Ám Mị bên cạnh phát ra tiếng thở dốc nặng nề, người đột nhiên ngã xuống, trước lúc hôn mê bất tỉnh vẫn còn kịp nắm tay Phù Dao thật chặt, Phù Dao bất ngờ nên chỉ kịp kêu lên "á" một tiếng rồi cùng hắc ngã lăn xuống...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Đồng Hành Với Mỹ Nhân

Phù Dao vừa rơi xuống, còn đương giữa không trung nàng đã xoay người ôm lấy Âm Mị, nhẹ nhàng chậm chậm đáp xuống đất. Ngẩng đầu lên nhìn bốn phía xung quanh, hình như đây là lãnh cung, trống không lạnh lẽo, mặc dù có người quét dọn, nhưng tất cả dụng cụ đều cũ kỹ sờn sùi, sân trong và phòng bừa bộn các thứ linh tinh, có thể thấy được đã rất lâu rồi không có người ở.

Từ trước đến nay Hoàng cung luôn là nơi lãng phí tài nguyên nhất, tùy tiện tìm đại một chỗ cũng có thể tìm được phòng trống. Phù Dao xem qua vết bóng trên ngực Âm Mị - không nhẹ chút nào. Nghe thấy bên ngoài tường viện vang lên tiếng huýt sáo không ngừng, nghĩ thầm lúc này Âm Mị hoàn toàn không có khả năng xông ra khỏi Hoàng cung, chỉ bằng ở đây nghỉ ngơi một chút, chờ hãn khỏe lại rồi tính tiếp.

Nàng kéo Âm Mị đi vào trong, lúc đi ngang qua vườn hoa thì Âm Mị đột nhiên tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn một rồi bỗng vùng vẫy đẩy Phù Dao ra, tự mình bước đi. Nhưng chân tay mềm nhũn liền lăn một vòng vào trong, đè nát một khóm hoa, hãn hái một đóa hoa bỏ vào trong ống tay áo, Phù Dao nói với theo, "Sao không để ta giúp huynh, sao phải gắng gượng như vậy chứ."

Âm Mị nằm xuống thở dốc không thôi, Phù Dao thấy hãn đang nằm đè nát hoa trong vườn một cách thảm hại, nghĩ một đoạn rồi nói: "Ta có một bằng hữu, thứ yêu thích nhất của huynh ấy là hoa cỏ. Mùa đông sẽ mặc áo

bông cho Tử thảo, nếu ai dám động vào hoa của huynh ấy nhất định sẽ bị đuổi giết, với tính tình của huynh ấy, nếu nhìn thấy như thế này thì chắc chắn sẽ chinh huynh chết luôn."

"Cô nói là Tông Việt à?" Ám Mị bỗng bật cười khê, "Hắn ta có bản lĩnh chơi chết ta sao?"

Phù Dao nhìn hắn, nói: "Khó nói lắm." Nàng đỡ hắn dậy, "Đừng ở đây, chúng ta đi vào trong đi."

Nàng dìu Ám Mị vào trong phòng, mới chỉ trong nửa khắc thôi mà vết thương trên tay hắn đã nứt toác ra, da thịt thối rữa, lộ ra thịt non đỏ tươi, nhìn rất ghê rợn. Y phục trên lưng hắn dính chặt vào da thịt, chắc hẳn là cũng bị thương rất nặng, nàng quay đầu nhìn lưng hắn, lúc này đâu còn lòng dạ nghĩ tới đây là cơ hội ngàn năm một lần được ngắm tận mắt sờ tận tay thân thể tuyệt đẹp của hắn nữa. Mũi tên kia cắm sâu vào lưng hắn, đây là vết thương chí mạng, nhưng sao Ám Mị chẳng có vẻ gì là người sắp chết cả?

Nàng nhào người muốn xem cho rõ ràng hơn, Ám Mị đưa tay chặn lại, nói: "Mũi tên kia chỉ xuyên qua một chút thôi, ta biết trước tài này của hắn ta, nên đã có phòng bị."

Tuy hắn nói như thế, song đích thực là lưng hắn đã bị lửa đốt cháy, dù có như thế nào cũng không tránh được thương tích, hơn nữa mũi tên kia còn mang theo nội lực mà. Phù Dao một mực muốn kiểm tra vết thương của Ám Mị, còn hắn thì một mực từ chối, "Ta tự mình làm được."

Phù Dao nhướn mày nói: "Ta có thuốc tốt nè!"

Ám Mị không thèm quan tâm đến lời nàng, lấy thuốc trong ngực mình ra.

Phù Dao giận quá hóa cười, "Được, được, thuốc của huynh tốt hơn, là ta nhiều chuyện."

Nàng đưa tay dời mấy cái thùng chứa phân bừa bộn sang một bên, đỡ hần ngồi xuống, "Ta không cản trở huynh nữa, không cần phải lo là ta rình xem lén đâu." Nàng giận dỗi ngoảnh đầu sang bên khác, tên này dở hơi quá, che che đập đập gì làm gì chứ, lão nương đã nhìn thấy hết cơ thể trần trụi của người rồi.

Nguyên Bảo đại nhân từ trong ngực nàng bò ra ngoài đứng trên vai nàng nhìn về phía sau, nhìn một chút, nó đột nhiên vỗ vỗ vai nàng.

Phù Dao quay đầu lại, nhìn thấy ai đó lúc này quật cường giờ đã hôn mê bất tỉnh, lọ thuốc cao rơi trên đất, nàng thở dài, cất giọng ảo não, "Ban này đầu hàng sớm là được rồi, không phải tốt hơn sao? Giày thối chống đối Mạnh đại vương ta làm gì chứ?"

Nàng nhặt lọ thuốc cao lên, để Ám Mị nằm đó, không chút nương tay xé rách y phục hần, vết thương trên lưng hần phồng rộp cả lên, da thịt đỏ bừng, nhưng may mắn là không có nghiêm trọng như vết thương nơi tay, da thịt còn chưa thối rữa. Phù Dao thử một chút thuốc cao, mát lạnh trơn láng, vừa thử đã biết đây là dược phẩm hảo hạng, xem ra chỉ cần dưỡng thương một thời gian thì lưng hần vẫn đẹp như cũ. Nàng vừa nhăn mày vừa cẩn thận xoa thuốc — nàng nhớ là lưng hần bị lửa đốt mà, sao vết thương không nghiêm trọng như ở tay nhỉ?

Có điều bây giờ không phải là lúc suy nghĩ vẩn đề này, Mạnh sắc lang không có thời gian thưởng thức cái lưng đẹp kia — nàng nghe thấy có tiếng hiệu lệnh vang lên bên ngoài và tiếng bước chân dồn dập về hướng này.

Phù Dao nhìn khắp xung quanh, thấy trong gian phòng tối om phía trước có mấy chiếc thùng đựng phân rất to, liền chẳng do dự kéo Ám Mị vào, lúc này hình như Ám Mị có hơi tỉnh táo lại, hỏi nhỏ: "Trốn ở đâu..." Phù Dao

đáp: "Thùng đựng phân." Cơ thể Âm Mị như run rẩy một, Phù Dao chờ hắt giầy giụa lại không thấy gì, bèn ngoảnh đầu nhìn, thấy hắt lại tiếp tục bất tỉnh.

"Ngoan lắm..." Ai đó cảm thán, "Biết điều hơn so với Tông Việt, nếu đổi lại là Tông Việt, chắc chắn hắt sẽ đánh ta một chưởng cho chết rồi tự sát luôn."

Nàng kéo Âm Mị chui vào thùng đựng phân, cẩn thận không để chạm vào vết thương sau lưng hắt, vừa mới chui vào liền nghe được tiếng mở cửa, một đội thị vệ xông vào, người đi đầu quát to, "Lục soát, lục soát khắp nơi, tám phần là thích khách chưa chạy đi được đâu."

Bọn thị vệ thừa phải, tiếng bước chân tản ra, khắp cả gian phòng đều bị lục soát, ánh sáng của những ngọn đuốc chiếu xuống mặt đất không ngừng dao động, tất cả mọi thứ đều bị lục tung.

Có tên nói: "Đến phòng phía Đông kiểm tra đi." Ba, bốn tên vội vàng xông vào đó, những tên còn lại đứng chờ. Những tên thị vệ này vô cùng cẩn thận, đâm trường thương vào tất cả những đồ vật trong phòng. Phù Dao cau mày nhìn, biết rằng hôm nay rất khó thoát khỏi ải này, bèn một tay âm thầm rút Thí Thiên ra, một tay nắm chặt Âm Mị.

Hai người họ trốn trong một thùng đặt ở giữa phòng, xung quanh khắp nơi là những thùng đựng phân tương tự, có một tên thị vệ xông đến, một tên trong nhóm đột nhiên cười nói: "Ai mà có thể trốn trong đó chứ?"

Những tên khác cũng khựng lại, cười nói, "Kiểm tra một là được rồi."

Phù Dao nắm chặt đao trong tay, giờ lên.

Tên thị vệ kia đâm trường thương vào thùng, Phù Dao cau mày ngẩng đầu lên, nàng sợ nắp thùng sẽ rơi xuống trúng lên vết thương của Âm Mị, nên đưa tay lên chuẩn bị đỡ.

Mũi thương đâm vào thùng.

Thằng tắp ngay trước mi tâm của Âm Mị.

Mũi thương sáng loáng như tuyết, hàn quang lóe lên, ánh đuốc cháy rực, sáng tới bức người.

Thí Thiên trong tay Mạnh Phù Dao vung lên!

Âm Mị đột nhiên mở mắt ra!

Ánh mắt hăn vừa mở ra đã sáng hơn cả mũi thương kia, lấp lánh sáng quắc như mắt báo săn, lập tức giơ tay giữ chặt Thí Thiên đao.

Mũi thương bỗng nhiên dừng lại trong nháy mắt.

Hàn quang sáng loáng chỉ cách Âm Mị trong gang tấc.

Thị vệ kia đột ngột thu lại trường thương, quay đầu nói với đồng bọn, "Mẹ nó chứ, không có gì cả!"

Tất cả đều thở dài, một tên nói: "Nhiếp Chính vương điện hạ trấn giữ ở trong cung chắc đã đi nghỉ rồi, các huynh đệ cũng đã tận tâm, nếu đã kiểm tra xong rồi thì chúng ta đi thôi."

Manh Phù Dao thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng bước chân dần xa, bốn bề yên tĩnh trở lại, chắc là trong thời gian ngắn đội thị vệ kia sẽ không quay trở lại. Phù Dao nhẹ nhõm cất đao đi, cảm thấy bàn tay Âm Mị đang nắm tay nàng ươn ướt liền kéo tay hăn ra, "Huynh buông tay ra đi, không sao nữa rồi."

Nàng lại hỏi, "Huynh có nội ứng trong cung à?"

Ám Mị liếc nàng, ánh mắt kia ngụ ý rằng là: "Tứ chi cô phát triển sao đầu óc lại ngốc nghếch thế hả, không có nội ứng an bài thì ta xông vào cung làm gì." Ai đó liền tức tối, lườm hăn, ý trong mắt: "Ta đây không có nội ứng mà xông vào cung nè." Ám Mị lại liếc xéo nàng, ngụ ý lần này là: "Cô chỉ may mắn mà thôi."

Manh cô nương lườm phải đầu mắt với người đang bị thương, liếc nhau một hồi ngộ nhờ mắt lé luôn thì sao, huống chi hai người còn đang ở trong cái thùng đựng phân, đây thật sự không phải là chỗ để lãng mạn liếc mắt đưa tình, chẳng những vậy, quần áo Ám Mị còn xốc xếch — lưng hăn rách một mảng trần trụi, trước ngực cũng rách vài đường, trước sau đều để lộ thân hình quyến rũ và đôi bờ vai vững chãi, có thể dụ dỗ người ta phạm tội chỉ trong nháy mắt, cho dù không có sắc tâm cũng khó mà kìm nén nổi, nàng bèn đẩy nắp thùng ra, đứng dậy nói, "Không có nội ứng cũng không sao mà."

Nàng vừa định nhảy ra ngoài, bỗng dừng cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, theo bản năng quay đầu nhìn Ám Mị, thấy hăn không có điều gì khác thường, trong đầu nàng liền lóe lên một ý nghĩ, bèn đưa tay mò mẫm dưới đáy thùng, tìm được một túi nhỏ rồi đưa cho Ám Mị. Ám Mị mở ra, trong đó có một lệnh bài, bản đồ sơ lược bố cục Hoàng cung và khẩu lệnh còn có một mảnh giấy ghi gì đó mà nàng xem không hiểu, đại khái đó chắc là ám hiệu liên lạc bí mật.

Phù Dao than thở, "Haizz... sao không để lại thức ăn mà để lại những thứ vô dụng này làm gì chứ."

Nguyên Bảo đại nhân vuốt cái bụng phẳng lì, bày tỏ sự tán đồng sâu sắc.

Ám Mị cầm lấy túi gấm, nhắm mắt điều khí, nói: "Có thể đem mấy cái thùng đựng phân này sang chỗ khác hay không?"

Mạnh Phù Dao đưa chân đá đá Nguyên Bảo đại nhân, "Này, chuột mập, ta nhớ có lần mi đá bay chiếc ghế đó, mấy cái thùng này cũng nặng tương tự, mi giúp ta đi?"

Nguyên Bảo đại nhân đá đá đầu ngón tay Ám Mị, kêu chít chít chít xèo xèo xèo...

Ám Mị và nữ chủ tử của nó xem ra là cùng một bụng, chẳng thềm nói gì, tựa người vào thùng, nửa nằm nửa ngồi, còn Mạnh Phù Dao thì mặt mày hớn hở, nói to, "Tốt lắm, thật hài hòa!" Nàng nhích đến gần Ám Mị, hỏi: "Huynh biết Tông Việt à? Đến để cứu hãn sao?"

Ám Mị khép hờ mắt, một lúc lâu sau mới nói: "Ta khuyên cô đừng có nhiều chuyện nữa, cứu Tông Việt không có dễ dàng như vậy đâu."

Phù Dao rơi lệ, sâu xa nói: "Thật ra thì ta cũng không biết Mông Cổ đại phu bị nhốt ở đâu nữa? Tên đó vừa hư hỏng vừa độc miệng lại xảo quyết còn thích sạch sẽ, làm như cả thế giới đều bẩn chỉ có mình hãn là sạch sẽ tinh khiết vậy, một ngày tắm không dưới ba lần, người nào ngốc nghếch ở bên cạnh hãn sẽ tưởng mình là heo, ta đúng là rãnh rỗi quá nên tự làm khổ mình, quen phải một tên tai vạ như vậy."

Ám Mị liếc nàng, "Bây giờ cô giống người gây tai vạ cho người khác hơn."

Mạnh Phù Dao phát cáu, tổn hơi thừa lời nói, "Sao chuyện gì huynh cũng bênh vực hãn hết vậy, trời sinh đầu lưỡi mọc gai, hàm răng chứa độc."

Ám Mị im lặng, hồi lâu sau chuyển sang chuyện khác, "Không chỉ có việc cứu Tông Việt là khó khăn, ở trong tầm mắt của Hiên Viên Thịnh, làm gì cũng khó."

Phù Dao im lặng, trong lòng nghĩ Hiên Viên Thịnh mắc bệnh đa nghi nặng hơn Chiến Nam Thành, khó đối phó hơn nhiều, cũng cùng một ruột

với Đức vương. Nhưng Đức vương lại dụng phải Trương Tôn Vô Cực thâm trầm lưu manh đệ nhất thiên hạ, có thể áp chế y. Còn Hiên Viên Thịnh dụng phải Hiên Viên Mân — tên này chả có thành tích lớn lao gì.

Năm xưa Hiên Viên Thịnh đảo chính, một tay hắn ta chỉ đạo thay đổi Hoàng đế, đoạt vị, giết chết Văn Ý Thái tử, lập ấu đệ của Văn Ý Thái tử là bát Hoàng tử Vi Đế làm Hoàng đế sau đó vẫn ngại bát Hoàng tử lớn tuổi sẽ khó khống chế, chưa đầy hai năm sau bát Hoàng tử kia liền chết bất đắc kì tử. Hắn ta lại chọn một đứa bé bệnh tật yếu ớt trong tông thất làm con thừa tự của bát Hoàng tử, lập làm Thái tử rồi cho kế vị. Từ đó Nhiếp Chính vương nắm trọn binh quyền, thiên thu vạn đại.

Tối nay hắn ta vừa mới ra tay đã suýt chút nữa lấy được mạng của nàng, tuy nàng có hơi lơ đãng, nhưng việc này cho thấy rõ hắn ta vô cùng lợi hại.

"Mặc kệ đi!" Phù Dao tức giận nói, "Nếu hắn ta dám động đến một đầu ngón tay của Tông Việt, ta đây sẽ làm thịt hắn."

Ám Mị liếc nàng, còn chưa bày tỏ biểu cảm gì, lại nghe ai đó vô sỉ nói, "Tông Việt mà chết thì ta biết tìm ai để chữa bệnh lấy thuốc mà không phải trả tiền đây? Ngộ nhờ rằng giá của ta bị hỏng thì ai có thể sửa lại được chứ?"

“...”

Nguyên Bảo đại nhân ôm trán suy tư... Mông cổ đại phu đáng thương, thì ra có người xem người là một thùng thuốc miễn phí...

Ám Mị im lặng, lâu thật lâu sau mới trở mình, đưa lưng về phía Mạnh vô sỉ ngủ. Phù Dao lay lay vai hắn, ngẫm nghĩ quanh co lòng vòng một hồi, định hỏi hắn gì đó song còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe được hô hấp đứt quãng của người nọ, nhớ tới vết thương của hắn liền lo lắng không thôi, bèn nằm cách xa hắn một chút. Một đoạn sau lại nghe thấy hô hấp của hắn càng lúc càng nặng nề, đứt quãng thật lâu, không nhin được liền bò dậy sờ

lên trán hần, nghĩ tới vết bỏng rất dễ nhiễm trùng bèn kiểm tra vết thương hần, thấy da thịt bên ngoài đã kết một lớp da non sau khi thoa thuốc cao, xem ra không nguy hiểm gì nữa, có điều sắc mặt Âm Mị biến thành màu đỏ, hơi thở hỗn hển, như là đang bị sốt cao.

Bị bỏng, nhiệt độ, nội công khí huyết đều hư nên dẫn đến sốt cao, Phù Dao khổ sở nhìn nền đá ẩm ướt, lòng nghĩ thời tiết hiện tại đang đầu đông, ở đây quanh năm không thấy ánh mặt trời, nền đất khí âm hàn rất nặng, để một người bị thương nằm ngủ trên nền đất thế này không được, ngộ nhờ khiến vết thương nghiêm trọng hơn thì sao. Suy nghĩ một đoạn liền bò dậy, bắt đầu phá vỡ những cái thùng đựng phân kia thành từng miếng gỗ, cạo rửa hết sức cẩn thận, dùng nội lực ghép từng miếng gỗ khít lại với nhau, bận rộn đến hơn cả canh giờ, "chiếc giường" bằng thùng đựng phân mới được hình thành, Mạnh Phù Dao lại cởi áo khoác ngoài trải lên, chầm chậm dìu Âm Mị đặt lên giường.

Nàng mới vừa chạm vào người hần, Âm Mị liền tỉnh, đưa tay bắt lấy cổ tay nàng, hỏi thật nhỏ, "... Đang làm gì vậy?"

Phù Dao lau mồ hôi, cười: "Làm giường cho huynh ngủ."

Âm Mị nhìn chằm chằm gương mặt phiếm hồng của nàng, ánh mắt chợt lóe nét dịu dàng, kéo nàng về phía hần, "... Cô nghỉ ngơi một chút đi."

Giường bằng thùng đựng phân... Ta không ngủ đâu! Mạnh Phù Dao ảo não nhưng lại không dám vùng ra, lỡ như đụng phải vết thương hần... nàng run run, không thể làm gì khác hơn đành ngoan ngoãn nói, "Ừ." Rồi cứng ngắc bò lên giường, nằm bên cạnh hần.

Âm Mị kéo nàng nhích lại gần hần, "Cô cởi áo khoác ra... không lạnh sao?"

Phù Dao chống tay, kiên cường đáp lại, "Ta đây rất cường tráng."

Lời còn chưa dứt đã thấy Âm Mị đem một nửa chiếc áo khoác đắp lên người nàng. Phù Dao kinh ngạc, nắm lấy vạt áo, thật ra thì trời lạnh như vậy chiếc áo khoác này chẳng có tác dụng gì hết, nhưng lòng nàng lại ngập tràn cảm xúc.

Gió đêm lùa vào ô cửa sổ, trên chiếc giường kia có một đôi nam nữ nường tựa lẫn nhau, cả hai cùng đắp chung một manh áo mỏng giữa trời đông lạnh giá, ngủ thật ngon.

Phù Dao nằm mộng.

Nàng mơ thấy Nguyên Bảo đại nhân đi tới đi lui trước mặt mình, Phù Dao bị nó làm cho hoa mắt, tức tối mắng, "Chuột mập, mi phiền quá."

Vừa mắng xong nàng liền bừng tỉnh, nhìn sắc trời đã hừng sáng bên nhốm dậy, Âm Mị vẫn đang ngủ. Nàng thấy môi hân đã khô nứt, cũng biết khi bị bỏng thì rất dị bị mất nước, định dứt nước cho hân uống... Nàng đặt Âm Mị trên đầu gối mình, thấy hân tuy bị thương nặng nhưng sắc môi vẫn đỏ như lửa, khi nước vương trên môi thì như giọt sương đậu trên hoa hồng, diễm lệ không gì sánh được. Phù Dao kinh ngạc nhìn, không nén nổi bèn đưa tay ra vuốt.

Ngón tay nàng đặt trên khóe môi của Âm Mị, ở yên trên đó một đoạn, rồi lại khẽ nhích.

Đột nhiên bị người nọ bắt lấy.

Âm Mị tỉnh lại, nằm tựa trên đầu gối nàng, lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt như ngọc lưu ly đượm mấy phần hư ảo. Phù Dao đang muốn rút tay lại nhưng Âm Mị vẫn nắm chặt lấy tay nàng, nhìn những ngón tay trắng nõn của nàng đến thất thần, sau đó đột nhiên đưa lên miệng khẽ khàng cắn.

Phù Dao "A" lên một tiếng, vội vàng rút tay lại, tức tối quát, "Huỳnh cắn bậy gì thế?"

Ám Mị nghiêng mặt sang một bên, ánh mắt hẩn trong nắng mai mờ lung như khói sóng trên mặt hồ óng ánh sắc bạc, mênh mông tĩnh mịch, tắm mình trong sắc vàng rực rỡ của vầng dương. Mạnh Phù Dao nhìn thấy sống mũi cao thẳng tắp của hẩn, đôi bờ môi thắm màu hoa đào của hẩn, nét đẹp ấy khiến con tim nàng như bị loạn nhịp.

Chỉ vậy thôi — mà cũng làm người tim người ta rối loạn cả lên.

Hẩn hờ hững nói, "Cô sờ lung tung thì ta sẽ cắn lung tung."

Mạnh Phù Dao im bật, một hồi lâu sau nàng giận dỗi vung tay, đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Người nọ ở phía sau lưng khép hờ hai mắt hỏi, "Đi đâu vậy?"

Phù Dao tức tối đáp, "Nếu huynh có thể cắn người được thì cũng có thể tự vệ được, ta đi tìm thức ăn và muối, sẽ lập tức về ngay."

Người nọ ở phía sau không nói lời nào, Phù Dao đi được vài bước lại không yên lòng, xoay người trở lại để Nguyên Bảo đại nhân ở lại, vuốt đầu nó căn dặn đủ thứ, lại đem những chiếc thùng đựng phân còn lại che chắn xung quanh cẩn thận rồi mới rời khỏi.

Mạnh vô sỉ lấy bản đồ Hoàng cung ra để đi tìm chỗ lấy thức ăn, từ đây muốn đi đến phòng bếp phải đi qua một khu rừng trúc, nàng mang máng ngửi thấy một mùi kì quái, nhưng không dám dừng lại, chạy thẳng một mạch.

Bây giờ vẫn còn đương sớm, phòng bếp không một bóng người, trên bệ bếp có đặt một chút điểm tâm, mặc dù nhìn không ngon lắm, nhưng miễn cưỡng cũng có thể no bụng. Phù Dao cầm lấy một ít, sắp xếp như cũ để không bị phát hiện, tiện tay lấy trộm một chút muối ăn và đường để bổ sung nước cho cơ thể của Ám Mị, chỉ cần rắc một ít đường lên vết bỏng thì vết bỏng sẽ không còn đau rát nữa. Mặc dù Ám Mị chưa hề rên đau,

song Phù Dao biết khi cơ thể bị bỏng sẽ đau đớn đến nhường nào. Tuy nhiên, Mạnh đại vương kiên quyết không thừa nhận, nàng chỉ làm theo thói quen mà thôi chứ không phải đau lòng cho hãn...

Mạnh đại vương cầm đồ trong tay, lại nhớ đến có người nói, khi bị bỏng thì tiểu tiện sẽ rất bất lợi. Ám Mị từ hôm qua đến giờ vẫn chưa "xuyt xuyt"? Không phải là hãn nín nhịn chứ? Nàng đúng là gà mẹ mà, không biết từ bao giờ lại quan tâm đến vấn đề "xuyt xuyt" của người ta nữa, càng nghĩ càng thấy có điều gì đó không đúng, haizzz, không biết Hoàng cung có băng phiến dùng để thanh nhiệt giải độc không, không biết trong phủ Thái y có không nhỉ?

Nghĩ một đoạn, nàng quyết định đi Thái y phủ tìm thuốc, nhìn thấy trên kệ có một chiếc bình Bát Bảo, liền vui vẻ đưa tay nhắc lên, thế nhưng chiếc bình chẳng hề dịch chuyển.

Trên đời này có người tên Mạnh Phù Dao không đời nổi cái bình?

Mạnh Phù Dao tức giận, dùng hết sức lực kéo chiếc bình, một đoạn sau chiếc bình đó cũng bị nàng kéo vào trong ngực.

Một mùi son phấn đắt tiền nồng nặc lan tỏa khắp xung quanh.

Trong đầu Phù Dao nổ bùm một tiếng, theo bản năng nàng định tung cước, đột nhiên phát hiện bên trên bình có rất nhiều thứ, nếu rơi xuống nhất định sẽ phát ra tiếng động kinh thiên động địa, vội vàng nhẹ nhàng đỡ lấy chiếc bình...

Nét mặt của tên nào đó chợt sáng lên, ngửa đầu cười quyến rũ với Phù Dao, không nói gì, chỉ ngân nga hát, "Vạn tuế a... Ngài có thích Thiếp phi hầu hạ không?"

Tay trái Phù Dao đỡ giá, tay phải nắm bình, chân trái đỡ bình, thở hổn hển, "Không muốn! Trẫm không thích."

"Ai da, hoa chiêu sao?" Tên nào đó khoanh tay lại, ngây thơ thuần khiết chống cằm nhìn xuống ngực Phù Dao, ngón tay ở trên ngực nàng vẽ vòng vòng, "Làm tư thế gì đây nhỉ?"

Mẹ nó chứ, ngực của lão nương là ngực sữa, đang độ thời kì thiếu nữ trở mã, kích cỡ 34B, nếu như bị ép thành 32A thì ta còn sống nổi không hả?

Mạnh Phù Dao nổi giận rồi.

Làm người hiền lành thì hay bị ức hiếp mà, lão nương không dám phách lối ở đây vì sợ đánh nhau sẽ kinh động người khác, không ngờ sự việc lại tệ hại hơn, dù sao cũng bị người phát hiện rồi, chi bằng bắt người về phục vụ cho ta!

Nàng nghe răng trợn mắt cười gằn, hung tợn nói, "Có hai lựa chọn, một là theo ta, hai là bị ta làm thịt, chọn đi."

Khóe môi tên kia khẽ nhếch lên, Phù Dao buông lỏng tay, nghe thấy hắn nói, "Đường nào cũng chết?"

Ánh mắt nàng lóe lên, nhưng không còn dữ tợn nữa chỉnh sửa người hắn ta ngay ngắn lại, nói: "Được, không đùa nữa, một đêm gặp người hai lần, Hoàng cung này cũng nhỏ quá đi, nói đi, người muốn làm gì?"

Hiên Viên Mân cười quyến rũ với nàng, "Cô định làm gì? Đến Thái y phủ? Cô tưởng Hiên Viên Thịnh là heo à? Hắn chắc chắn biết các người nhất định chưa đi ra ngoài, cũng nhất định biết là các người sẽ tìm thức ăn và thuốc, nên đã sớm an bài trọng binh ở phủ Thái y và nhà bếp. Gian bếp này là nơi hạ đẳng nhất, nằm ở phía Tây lục cung, đã bị thủ lĩnh Ngự lâm quân tạm thời quên mất thôi, nếu y nhớ tới, chắc chắn cô trốn không thoát đâu."

Hắn lại cười nói, "Nhiếp Chính vương nhà chúng ta rất thủ đoạn, lại rất dịu dàng, ngày hôm qua bắt được thích khách, một giọt máu cũng không

chảy, trực tiếp đặt vào trong cái chõ hấp để chưng rồi.(*)

(*) Cái chõ hấp: dụng cụ hấp xôi

Hắn chỉ về hướng rừng trúc, "Cô người thấy chưa? Mùi vị đó đặc biệt chứ? Ngày nào cũng chưng, mỗi ngày chưng một người, địa điểm thay đổi, đại khái là ngày mai sẽ chưng ở lãnh cung." Hắn liếc nhìn Phù Dao, "Cô mà được chưng lên nhất định rất tươi ngon."

Mạnh Phù Dao ngây ngốc, giờ mới hiểu được mùi ê ê vừa rồi là mùi gì, không nhìn được liền muốn nôn, bóp chặt lỗ mũi, nhả mày suy nghĩ một chút, trong lòng thầm biết Hiên Viên Thịnh vô cùng thâm hiểm ác độc, nhất định sẽ đến Hoàng cung lục soát một lần nữa. Thương thế của Ám Mị chưa lành, nàng không thể để mặc hắn mà xông ra, nếu có Ngự lâm quân và Hiên Viên Thịnh cùng một lúc, thì chắc chắn là một vấn đề rất khó giải quyết.

"Vậy sao người lại đến chỗ này làm gì? Ca diễn à?" Phù Dao suy nghĩ hồi lâu thì trở nên phiền não, tức giận nhìn chằm chằm Hiên Viên Mân, nàng biết hắn không phải là nội gián của Hiên Viên Thịnh.

"Cuộc đời như một khúc nhạc, hát một chút thì có ngại chi?" Hiên Viên Mân mỉm cười nhìn nàng, dùng ngón tay vuốt ve má nàng, "Ta còn thiếu một Hoàng hậu đó..."

Mạnh Phù Dao đột ngột đứng bật dậy nói: "Ta còn thiếu một Vương phi!" Nói xong liền giơ chân tung cước đá văng tên kia ra ngoài.

Hiên Viên Mân chống cằm, nằm nghiêng trên đất mỉm cười nhìn nàng rời đi, đột nhiên búng ngón tay một, một viên thuốc sáp bắn đến phía sau người nàng, Phù Dao đưa tay nhận, nghe thấy hắn nói, "Khi nào hồi tâm chuyển ý thì đến Tụy phương trai ở sau hoa viên để gặp."

Hồi tâm chuyển ý con bà nó, Phù Dao tiện tay nhét viên thuốc sấp vào trong ống tay áo, sau đó tức tốc dùng đòn xoay trở lại lãnh cung, nhìn kí hiệu mà nàng đã để lại lúc đi, mới vượt tường vào trong.

Vừa vào trong mật thất, Phù Dao lập tức tìm chiếc thùng kia, nào ngờ thùng nào cũng giống thùng nào, lòng liền hoảng hốt, vị trí chiếc thùng kia đã thay đổi, nàng nắm chặt Thí Thiên đao trong tay, cẩn thận bước từng bước một qua đó, tập trung lắng nghe tiếng hít thở khắp xung quanh — quả nhiên không có ai hết.

Tim Phù Dao đập dồn dập — Âm Mị đâu rồi? Gặp thị vệ rồi sao? B|Hiên Viên Thịnh bắt đi? Tiêu rồi, sớm biết vậy nàng đã không bỏ đi... ngay sau đó lại nhớ đến mùi vị ê ê, người không khỏi run rẩy.

Đang muốn cong chân chạy ra ngoài tìm Âm Mị, chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng người nói: "Lên đây."

Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Âm Mị ngồi ở trên mấy chiếc thùng gỗ chất chồng lên nhau, trái phải đều là thùng gỗ, vậy mà tư thế hảnh hân tao nhã, ngồi trên thùng đựng phân mà như ngồi trên ngai vàng vậy.

Lòng Phù Dao nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại bùng lên tức giận, không nhịn được nói: "Huynh ở trên đó làm gì, hù chết ta."

Âm Mị tựa người vào tường, hất cằm lên chỉ chỉ về phía một cửa sổ hẹp trên trần nhà nói, "Ngồi ở đây có thể nhìn thấy động tĩnh phía bên ngoài."

Phù Dao chậm chậm leo lên, vừa nhìn thì quả nhiên không khỏi vui vẻ, nói: "Lần này đúng là giành được tiên cơ rồi, chỗ ẩn nấp như thế này, lần đầu tiên mới thấy."

Ánh mắt Âm Mị lóe lên, bật cười, Phù Dao lấy bánh ngọt trong ngực ra, vừa nhìn thì mặt liền đen thui — bánh ngọt đã bị tên kia đè bẹp lép rồi, còn

dính thứ gì đó vàng vàng xanh xanh, hình như là của đồng bọn của Nguyên Bảo, thứ này để cho người ăn sao? Đây là thứ cho chuột ăn thì đúng hơn!

"Con hát chết tiệt!" Phù Dao lẩm bẩm mắng, Âm Mị ngoảnh sang hỏi, "Gì vậy?"

Phù Dao lắc đầu, "Ăn lót bụng trước đã." Nàng lấy bánh ngọt ra, hy vọng Âm Mị ăn xong sẽ hồi phục sức khỏe được chút ít, bộ dáng Âm Mị bây giờ nhìn như một khối đậu hũ nát. Cuối cùng Âm Mị cũng chậm rãi ăn.

Phù Dao mừng đến rưng rưng nước mắt — Trời mới biết nàng vui mừng đến mức độ nào — nếu như đổi lại là Trưởng Tôn Vô Cực hay Chiến Bắc Dã cao quý thì tuyệt đối có chết cũng không ai chịu ăn hết, chỉ có người giang hồ mới thật sự dễ thích nghi và nhịn nhục mà thôi.

Bánh ngọt được đưa đến trước mặt Nguyên Bảo đại nhân, Thần thủ cao quý bị phản đến muốn chết — điểm tâm của nó đều là do đầu bếp bậc nhất của Hoàng cung nấu bằng những loại thực phẩm trân quý nhất, có bao giờ ăn những thứ vật vãnh như thế này đâu? Đã vậy còn dính thứ gì đó xanh xanh vàng vàng? Đây mà là thức ăn của chuột thần sao? Đây chẳng khác gì thức ăn của người thường mà!

Thật là ảm ức nha... Kể từ khi đi theo Phù Dao, địa vị nó không những bị hạ thấp xuống, mà tiền đồ cũng tối tăm, chất lượng cuộc sống như bị nước sông cuốn trôi đi đâu chẳng biết...

Trải qua một hồi lâu đấu tranh tư tưởng... Nguyên Bảo đại nhân rốt cuộc cũng run rẩy cắn móng vuốt, nhắm chặt mắt, giậm chân, lệ móng doanh tròng mà cắn từng chút bánh...

Chờ hai tên kia ăn xong, Phù Dao mới chậm chạp móc từ trong ngực ra miếng bánh ngọt cuối cùng còn hình dáng đẹp đẽ nguyên vẹn và sạch sẽ ngon miệng ra, thông thả ung dung ăn, Nguyên Bảo đại nhân liền bùng lên

lửa giận ngút trời đối với hành động vô lương tâm và vô liêm sỉ này của chủ tử nó, lập tức nhào tới giựt giựt liếm liếm, liếm liếm giựt giựt...

Ám Mị khê thở dài, đột nhiên lòng hẫng bỗng dừng quặn thắt từng hồi, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, từ phía đằng xa bay tới một mùi ê ê, ngày càng nồng nặc.

Phù Dao cũng ngửi thấy mùi này, nàng dường như lập tức ăn không nổi nữa, nhắm mắt bỏ hết miếng bánh vào trong miệng —

Hai người ngồi trên nắp thùng đứng phân trầm mặc, một đoạn lâu sau Phù Dao lên tiếng, "Huynh có biết mùi này là mùi gì không?"

Trong mắt Ám Mị lướt qua một ánh nhìn mơ màng, đáp: "Biết."

Phù Dao ngạc nhiên nhìn hẫng, sắc mặt Ám Mị nhợt nhạt trong nắng mai không chút cảm xúc, "Từ lúc nhỏ ta đã ngửi qua mùi này rồi, vú nuôi ta đã bị chết như vậy."

Phù Dao nhìn vẻ mặt vô cảm của hẫng, suy nghĩ một đoạn vẫn không nhận được bèn hỏi, "Đó là thuộc hạ của huynh, vừa rồi ta nghe nói, Hiên Viên Thịnh sẽ đem từng người một chửng đến chết, có lẽ hôm nay hay ngày mai, bên ngoài sẽ có đầy những người chết."

"Vậy thì như thế nào?" Ám Mị quay đầu nhìn nàng, "Cô muốn ta xông ra khi đó, để cùng chịu chết với họ sao?"

Phù Dao im bật, nhất thời không biết trả lời thế nào cho phải, Ám Mị không sai, hẫng xông ra cũng là tặng không cho Hiên Viên Thịnh một mạng sống, nhưng nàng đã quen với tình cảm gắn bó keo sơn, sống chết có nhau giữa Chiến Bắc Dã và Hắc Phượng kị từ sớm rồi, cũng quên mất rằng, ở Đại lục Năm châu này, tình cảm giữa Ám Mị và thuộc hạ của hẫng không như vậy.

Nàng có chút không hiểu, lẩm bẩm, "Ta chỉ là cảm thấy... ta không thể nhìn nổi..."

Ám Mị trầm mặc nhảy xuống, hắt khó khăn lắm mới đứng vững được, nằm xuống giường gỗ, Phù Dao xoay người thoa thuốc cho hắt, rất dịu dàng và tỉ mỉ.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi một bên khuôn mặt nàng, đậu trên vành tai nàng, khiến từng đường nét trên gương mặt nàng như tỏa nắng, ấm áp và rất dịu dàng.

Ám Mị nằm nghiêng nhìn nàng, sắc đen trong mắt hắt dường như đen hơn thêm, tựa màn đêm nơi phía chân trời xa xăm mờ mịt.

Ngón tay trên lưng mềm mại như cánh hoa, cũng tựa như lá biếc trôi trên mặt hồ thán tư trong khung trời mơ mộng, xoa dịu tâm tình hắt.

Đột nhiên lòng hắt xao động.

Hắt nói thật nhỏ, Mạnh Phù Dao dừng tay lại.

"Có phải đại khái cô cho là, ta là một chủ tử quá lạnh lùng và vô tình hay không, thật ra ta chỉ cảm thấy, người nào còn sống cũng không quan trọng bằng chính ta còn sống."

Phù Dao lặng thinh, lời này nếu thốt ra từ miệng Chiến Bắc Dã, tám phần sẽ được đổi lại thành, "Các người còn sống, ta sẽ vui vẻ hơn!"

"Ta sống, mới có thể cứu bọn họ ra, nếu như không cứu được, ta cũng có nhiều cơ hội để báo thù hơn bọn họ, về sau, gia quyến của họ ta sẽ chăm lo cho đến lúc chết, sự sống còn của ta, đáng giá hơn họ."

Nhìn thấy vẻ mặt như khinh bỉ của nàng, Ám Mị cười cười, tiếp lời, "Ta có một tội tở, hết sức phúc hậu, dù là ai cũng không thể nào chê trách điều

gì. Năm đó y và ta bị kẻ thù đuổi giết, phải bỏ lại huynh đệ đã bị thương, y không đành lòng nửa đêm lên đi quay lại cứu người đó, nhưng không ngờ người đó sau khi bị bắt đã phản bội, chỉ điểm cho địch, dụ y ra mặt làm lộ chốn ẩn thân của chúng ta ...Đó là một cuộc chém giết gió tanh mưa máu, mọi người đều chết hết... Y và ta đều lâm vào đường chết, ta được người cứu, thế nhưng y đã bị bắt rồi lột da sống. Ta nhớ lúc cuối cùng khi y đẩy ta xuống giếng để trốn đi, y đã nói với ta câu cuối cùng... Y nói... niềm tin trên đời này... quá xa xỉ..."

Phù Dao lặng thinh.

Ám Mị hờ hững kể, còn nàng dường như lại ngửi được mùi máu tanh nồng, như nhìn thấy gương mặt trung nghĩa hiện đầy sự bi phẫn của nam tử kia, nhìn thấy nam tử đó giãy giụa khi bị lột da sống, thấy gương mặt đầy máu...

"Ta cũng từng cho là, niềm tin là thứ quý giá nhất trên đời, là điều đẹp đẽ nhất, thực tế không lâu sau đó, điều tốt đẹp đó đã vỡ tan, cắm sâu vào từng tấc da tấc thịt."

"Cho nên, ta với thuộc hạ của ta, chỉ có một quan hệ — chủ nhân cùng tử sĩ. Ta nắm trong tay ý chí của bọn họ, sinh mạng, thể tử của họ, đảm bảo rằng nếu bọn họ hy sinh ta sẽ chịu trách nhiệm chăm lo cho gia đình họ, vì vậy mà bọn họ luôn trung thành với ta, ta cũng không bao giờ lo lắng họ sẽ phản bội. Dù là trong tình huống hiện tại, ta đang bị thương nặng, còn bọn họ đang trong chỗ hiểm, ta vẫn có thể thản nhiên và tự tin ngồi ở chỗ này, kể với cô những chuyện xưa."

Giọng hần đong đầy sự mỉa mai, cười khẩy hỏi nàng, "Cô có từng nghĩ qua không, nếu giờ phút này, bọn họ không chịu nổi hình phạt tàn khốc kia, khai ta ra, vậy ta và cô, bây giờ sẽ trong cảnh ngộ như thế nào?"

Phù Dao im lặng thở dài, nàng không thể không thừa nhận, Âm Mị và Chiến Bắc Dã hoàn toàn khác nhau, không ai có lỗi hết, thật là trăm sông đổ về một biển mà.

Đề tài này quá mức nặng nề, nàng sờ mũi mình, không biết nói chi, chợt nhớ tới điều gì đó liền móc viên thuốc sáp ra ""Con hát" - hẳn ta nói có thể cứu chúng ta, nhưng mà phải có điều kiện."

Nàng bóp vỡ viên thuốc sáp, lấy ra một tờ giấy, một dòng chữ đập vào mắt:

"Trăm còn thiếu một Hoàng hậu!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Âm Dạ Tiêu Hồn

“Người thiếu một Hoàng hậu thì có liên quan gì đến ta?” Phù Dao nhảy dựng lên, dùng chân giẫm lên tờ giấy, “Còn tưởng rằng là cầm nang diệu kế gì đó, thì ra chỉ là một câu nhảm nhí... Đợi chút, trầm? Trầm?”

Nàng ngậy ngốc hỏi lại, “Trầm?”

Ám Mị bỗng nói chen vào, “Nghe nói Hiên Viên Hoàng đế bù nhìn vô cùng... đặc biệt.”

“À...” Phù Dao chống cằm, “Thật... rất đặc biệt.”

Người cứ mở miệng ra hát “Vạn tuế” mà nàng gọi là “con hát” kia, thì ra chính là Vạn tuế thật sự.

Bên cạnh Nhiếp Chính vương biến thái lòng dạ ác độc là một tên còn tệ hại hơn cả biến thái.

“Hắn ta đã nói gì với cô?” Ánh mắt Ám Mị lay động, cất tiếng hỏi.

“Hẹn gặp ở Tuy phương trai sau hoa viên — nếu ta hồi tâm chuyển ý đồng ý điều kiện của hắn ta.” Phù Dao đáp yếu ớt.

Ám Mị nhếch miệng hỏi lại, “Làm Hoàng hậu của hắn?”

Phù Dao ngồi xếp bằng trên thùng, nghiêm mặt đáp: “Ta cảm thấy hắn không xứng với ta.”

"Đúng vậy." Âm Mị nói, "Người có thể xứng với các hạ, còn chưa sinh ra."

Phù Dao trợn trắng mắt, không muốn cãi nhau với bệnh nhân, lại hỏi: "Huynh nói hấn ta vì sao lại đề nghị như vậy?"

"Hiên Viên quốc sắp sửa đến kỳ chọn Tú nữ." Âm Mị trả lời, "Làm phong phú thêm hậu cung cho Bệ hạ, cung tần phi tử ở hậu cung tuy nhiều, nhưng cho đến nay ngôi vị Hoàng hậu vẫn trống không, hiện tại không ra thể thống gì, mà Tuy phương trai kia, chính là nơi có những người có thể vào được hậu cung nhất."

"Ha, sao lâu như vậy mà vẫn không lập Hậu?"

"Khi một người bị hạn chế tự do quá mức, sẽ luôn luôn muốn phản nghịch." Âm Mị nhàn nhạt đáp.

Phù Dao thở dài, đứng trên thềm chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trầm tư nói, "Trước tối nay, Hiên Viên Thịnh chắc chắn sẽ lục soát Hoàng cung một lần nữa, chúng ta thoát được một lần, song không thể nào thoát được lần thứ hai, nhất định phải tìm một nơi an toàn khác, này, huynh đã hết sốt chưa?"

Âm Mị lạnh nhạt nói, "Trước tối nay, ta sẽ phát bệnh một lần nữa, cho nên, cô đi một mình đi."

"Ừ." Phù Dao nhảy xuống thềm đứng phân, giấu Nguyên Bảo vào trong người, "Ta đi nhé, bái bai."

Nàng đi về phía cửa, Âm Mị bất động, ngồi trên cao nhìn nàng.

Phù Dao ra đến trước cửa, quay đầu lại nghiêm túc thật thà hỏi hấn, "Này, Tuy phương trai đi hướng nào thế?"

Ám Mị im lặng nhìn nàng, đột nhiên cười.

Hắn nghiêng mặt cười, thần sắc hơi tiêu tụy trong nháy mắt đã bị nụ cười này che lấp mất, đôi mắt như ngọc lưu ly và sắc môi đỏ thắm như hoa đào đã làm vẻ tiêu tụy trên gương mặt hắn biến mất, phát ra ánh sáng rạng rỡ khiến Phù Dao phải hí mắt lại.

Đẹp quá, đẹp trai quá a, đẹp đến động lòng luôn, chết trong nụ cười mỹ nam, làm Hoàng hậu cũng phong lưu nha...

Đáng tiếc là nụ cười đẹp đến khuynh tình kia vừa hiện ra đã vội biến mất, chỉ một giây sau sắc mặt Ám Mị lại khôi phục vẻ lạnh lùng sắc bén, "Ta không cần cô hy sinh vì ta, huống chi Hiên Viên Mân đặt ra điều kiện không đơn giản, cô cần gì lợi trong vũng nước đục này."

Mạnh Phù Dao cười rộ, nhú mũi, chỉ vào mặt mình nói, "Đừng có mà tự luyện Ám Mị đại ca, không phải ta vì huynh, chỉ vì ta không muốn Hiên Viên Thịnh thoải mái, trong khi đó ta lại phải nhếch nhác trốn tránh, buộc ta suýt nữa đã mất mạng, vậy mà ta lại để yên cho hắn ta sao? Nếu như Hiên Viên Mân muốn lợi dụng ta... sao ta không thể lợi dụng hắn ta lại chứ?"

Nàng phất tay, tràn ngập chí khí nói, "Có trò hay tại sao không chơi? Ám Mị huynh, Nguyên Bảo huynh, ai gia lần này có thể cho hai người ăn tổ yến rồi." Nàng buộc người thật chặt, vũ khí sẵn sàng, xong xuôi liền nhìn dáo dác tìm kiếm phương hướng Tụy phương trai, lát sau hỏi, "Này, Tụy phương trai ở đâu vậy?"

Ám Mị nhìn nàng lâu thật lâu, đợi đến khi nàng ra đến cửa mới nói, "Thì ở cách vách."

“...”

Phù Dao loạng choạng khuỵu xuống, vịn tường đứng dậy, quay đầu lại nhìn, buồn bã không thôi: đồ giày thối, làm người hiền ai làm vậy chứ...

Leo qua bờ tường kia, chính là Tụy phương trai - nơi ở của Tú nữ. Mạnh Phù Dao đi khắp khiêng, mặt mày hớn hở, "A, áo đẹp với thức ăn ngon, giường êm với hương thơm ngát, ta tới đây..."

"Đúng rồi, ta quên không hỏi cô, tối hôm qua cái giường kia ở đâu ra vậy?" Âm Mị quan sát chiếc giường, cảm thấy có điểm gì đó quái dị lắm.

Mạnh Phù Dao lập tức quay đầu lại mỉm cười, hết sức vui vẻ đáp, "Làm bằng gỗ của thùng đựng phân."

Lần này đổi lại là Âm Mị lão đảo, Mạnh Phù Dao giả mù sa mưa tiến lên đỡ, "Ai da, ca ca, huynh làm sao vậy?"

Âm Mị hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đáp, "Không có gì."

Phù Dao vẫn còn khoái chí, "Dáng vẻ này của huynh sao có thể đi ra ngoài hả?" Nàng nhìn cơ thể nửa trần trụi của hắn, da mặt đến căng phồng, "Sớm biết thì hôm qua nên trần lột bộ y phục của tên kia, cái áo đỏ tươi có thêu hoa mẫu đơn nhìn cũng đẹp lắm đó." Nói xong thì cười đến run lên.

Âm Mị cất tiếng, "Mắt cô có vấn đề à? Không nhìn thấy túi đồ treo trên phía sau tường à?"

Phù Dao à lên một tiếng, quả nhiên là trong đám bụi cây rậm rạp có treo một túi đồ của Thái giám.

"Két" một tiếng, cửa Tụy phương trai mở ra, bên trong hiện ra cảnh tượng rất đối "đẹp mắt" cùng với tiếng nỉ non ngọt ngào.

"Bệ hạ... nô tỳ... không được..."

"Ngoan... Tú Tú... gọi ta Vạn tuế..."

"Vạn tuế... vạn tuế... Nô tỳ gọi là Tử nhi... Ngài sao lại quên..."

"À... Tử nhi... nàng thật đẹp... đôi tư thế khác nhé..."

"... Ai da..."

Ám Mị quay mặt đi nơi khác, Phù Dao mỉm cười, kéo ghế ngồi xuống, nhàn nhã thông dong, chuẩn bị thưởng thức màn xuân cung đồ chân thật và sống động, Nguyên Bảo đại nhân ở trong ngực nàng thò đầu ra, nhìn chòng chọc mấy lần, đột nhiên giơ móng lên che mắt của nàng lại.

Phù Dao kéo móng của con chuột nhiều chuyện kia xuống, nói với nó, "Ngoan, phi lễ chớ nhìn."

Sau đó nàng hào hứng nhìn, Nguyên Bảo đại nhân bi phần — vì sao ta không được xem mà người lại được xem?

Phù Dao đang nghiên cứu tư thế trước mắt, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, ai đó lấy tay che mắt nàng, tay thoang thoảng mùi thuốc, cùng lúc đó người nọ lạnh nhạt nói, "Phi lễ chớ nhìn."

"..."

"Rắc rắc."

Tiếng xương cốt bị bẻ gãy vang lên trong gian phòng kín, khiến mọi người đều kinh tâm. Nữ tử kia phát ra tiếng rên từ trong cổ họng, hai mắt trợn to, đang nhìn Hiên Viên Mân mỉm cười ngọt ngào, ngay sau đó, chiếc cổ trắng nõn liền mềm nhũn rồi rũ xuống.

Hiên Viên Mân cười híp mắt, ngọt ngào, nhẹ nhàng rút tay lại.

Vũ Văn Tử chết rồi.

Bên trong phòng lặng ngắt như tờ, mùi máu tanh lan tỏa, Hiên Viên Mân nở nụ cười như hoa.

Phù Dao quan sát hẩn, giống như nhìn chăm chăm một đóa hoa ăn thịt người vậy.

Hai người vừa mới hoan ái trên giường, cơ thể gắn kết thành một, còn có thể nên duyên vợ chồng, vậy mà người đàn ông đó trong nháy mắt đã giết chết cô gái này, vậy người đàn ông đó là loại người như thế nào?

Người họ Hiên Viên, đều là loại người như vậy hết cả sao?

Phù Dao thở dài thườn thượt — đúng là hoàn cảnh tạo nên nhân tài mà...

Hiên Viên Mân chỉ cười quyến rũ nhìn nàng, dịu dàng nói: "Vạn tuế... Nữ nhân này không chết, làm sao cô làm Hoàng hậu của trẫm đây? Cho nên phải nói là, người hại chết nàng là cô."

Phù Dao im lặng, hồi lâu sau nói: "Một ngày nào đó ta sẽ đem người cười dưới người ta... đánh cho người một trận như tử."

"Hết sức vui vẻ." Hiên Viên Mân cười, "Lần đó cô đánh ta đến mức thần hồn điên đảo, nhớ mãi không quên."

Hẩn ném ra một quyển văn thư, nói: "Trên đó là toàn bộ tư liệu của Vũ Văn Tử, trẫm còn phải đi làm mặt nạ, haizz, có ai khổ như trẫm không, đến mặt nạ cũng phải tự mình làm..."

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Phù Dao cầm quyển văn thư kia lên, lòng nhắm tính thời gian, sáng nay nàng đã bắt mạch Âm Mị, phát hiện vết thương hẩn vẫn còn nghiêm trọng, có lẽ là do mũi tên kia có chứa chân lực, khiến vết thương cũ của hẩn bộc phát theo, nếu không nghỉ ngơi một thời gian chắc chắn là sẽ không tốt nổi. Hiện tại hẩn còn có thể ngồi, nhưng chỉ là gắng gượng chống đỡ mà thôi, nhất định phải để hẩn nghỉ ngơi vài ngày.

Hắn đã cứu nàng một mạng, bây giờ thất thủ gặp nguy hiểm ở quý môn quan Hoàng cung này, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là giúp hắn thoát khỏi nơi này, đành phải dẫn thân vào Hoàng cung một lần rồi.

"Rất đơn giản, lần tuyển tú này không phải bình thường, mà chọn ra tứ phi và Hoàng hậu. Có tổng cộng tám nữ tử, đều là họ hàng xa hay thân tín đời sau của Nhiếp Chính vương, Trong cung trăm đã có một đồng mật thám rồi, Hiền phi và Thục phi đều là người của Nhiếp Chính vương, những người này trăm không để ý đến. Nhưng mà, một khi lập Hoàng hậu, theo quy củ của Hiền Viên, Hoàng hậu có thể gặp mặt Hoàng đế mà không bị hạn chế, hơn nữa mỗi tháng phải triệu hạnh bốn lần trở lên, khiến tự do của trăm bị hạn chế. Cho nên người làm Hoàng hậu này, không thể để họ quyết định."

Phù Dao cười khẩy nói, "Ta bất quá chỉ là một khách qua đường, sau này ta đi rồi thì thế nào?"

"Đến lúc đó hãy nói, ai biết cô có bỏ đi được hay không?" Hiền Viên Mân cười đầy ngụ ý, "Có Hoàng hậu và quý phi nào lại hung dữ như cô chứ? Hiền phi và Thục phi của ta còn cần cô giải quyết đó."

Phù Dao ngáp dài một, thầm nghĩ, số lão nương thật là tốt, ý tưởng trong phim truyền hình cung đấu liền hiện ra.

"Sao lại chọn Vũ Văn Tử?"

"Nàng ta với Nhiếp Chính vương có họ hàng xa, trong tám người có huyết mạch với hắn ta lần này vào cung, nàng ta là người họ hàng xa nhất, đến từ Trường Ninh phủ ở phía Bắc của Hiền Viên. Còn lại bảy người, đều là thân tín của hắn ta ở Côn Kinh, chỉ có thể lợi dụng Vũ Văn Tử..." Hiền Viên Mân nháy mắt, "Gần đây ta vô cùng sủng ái nàng ta, ngày nào cũng lâm hạnh, đến mức không xuống giường nổi, nên không ai có cơ hội biết dáng vẻ nàng ta như thế nào."

"Hiên Viên Thịnh đối với người không có chút phòng bị nào sao?" Phù Dao nhìn thấy vẻ mặt mập mờ của hắn liền chuyển sang đề tài khác, "Sao hắn ta lại chưa một chỗ trống lớn như vậy cho người chui vào chứ?"

"Chỗ trống ở đâu ra?" Hiên Viên Mân cười khẩy, "Gần như trên dưới trong cung đều là người của hắn ta, tất cả tám Tú nữ kia cũng đều là người của hắn ta, hết sức kín kẽ." Hắn híp mắt lại, như Hồ ly giáo hoạt, "Không cần nhiều người, chỉ cần hữu dụng là được. Trầm lớn lên ở trong cung này, nhiều năm như vậy, không thể tích cóp được chút gia sản nào sao?"

"Huống chi, Nhiếp Chính vương điện hạ gần đây rất bận." Hiên Viên Mân cười híp mắt, điểm ngón tay vào người Phù Dao, "Hắn ta vừa bận truy bắt thích khách, vừa phải quan tâm Tiểu quận chúa nhà hắn nữa."

"Hiên Viên Vận thế nào?" Phù Dao nhú mày, không lẽ nào, ngay cả Quận chúa thỏ kia mà tên này cũng xuống tay?

"Bệnh thường mà thôi." Hiên Viên Mân cười, "Bảo bối nhà hắn ta được trông chừng hết sức kĩ càng, tìm thời điểm thích hợp ra tay chẳng dễ dàng đâu."

Hiên Viên Thịnh là người có tâm cơ và thủ đoạn, võ công lại hết sức cao cường, nhược điểm duy nhất của hắn ta chính là cô con gái nhỏ.

"Đừng hại chết nàng ta... đó là một đứa bé tốt." Phù Dao cảnh cáo hắn, "Nếu không người cũng đừng trách ta tại sao không hết lòng giúp người."

"Con người cô thật kì quái, người không liên quan đến cô mà cô cũng muốn trông nom." Hiên Viên Mân nhú mày nhìn nàng, "Không hợp làm Hoàng hậu."

Phù Dao mỉm cười, đứng dậy, "Vậy người mời cao nhân khác đi."

"Không phải cô muốn biết Tông Việt ở đâu sao?"

Mạnh Phù Dao xoay người lại, nhú mào.

"Ta cũng không biết." Hiên Viên Mân bày vẻ mặt vô tội, thần nhiên nói.

Phù Dao giận dữ hươ quyền về phía mặt hần.

"Nhưng mà nếu cô làm Hoàng hậu, giúp ta hạ bộ Hiên Viên Thịnh, hai người chúng ta hợp lực, sao lại sợ không cứu được người?"

Phù Dao hừ khẩy, tên này việc gì cũng biết hết, nàng đột ngột quay đầu lại, nói với Ám Mị này giờ vẫn một mực im lặng, "Xuân Mai, còn không mau đi theo tiểu thư nhà người, tương lai ta sẽ trở thành Hoàng hậu nương nương đó."

“...”

Đêm đó Vũ Văn Tử cùng Xuân Mai ở lại gian phòng nhỏ kia, tới buổi chiều, quả nhiên thương thế của Ám Mị bắt đầu phắt tác, hần căn rằng chịu đựng không kêu một tiếng nào, nằm trên giường co giật. Phù Dao cả đêm không ngủ, vội vàng thay thuốc, cho hần uống nước ấm. Thấy hần bị sốt cao, nàng bèn cởi y phục hần ra, lau người giúp hần. Kiếp trước nàng là một người thường xuyên chăm sóc bệnh nhân, thế nên động tác vô cùng thuần thực. Tới nước này rồi, không cần phải để ý đến chuyện nam nữ cùng phòng, trong mắt nàng chỉ coi hần là bệnh nhân mà thôi.

Nàng lấy khăn nhúng nước, tỉ mỉ lau người hần từng chút từng chút một, Ám Mị dần dần an tĩnh lại, thần trí hình như cũng khôi phục được mấy phần. Phù Dao đang lau ngực hần thì đột nhiên Ám Mị đưa tay lên, túm chặt lấy tay nàng.

Vì để khỏi lúng túng, trong phòng tối om không thắp đèn, bị hần thành linh nắm chặt tay, khiến nàng hoảng hồn, nàng chỉ tưởng là hần muốn cắn

tay mình, nào ngờ Ám Mị lại nhẹ nhàng đặt tay nàng lên vị trí tim hắc, miệng lẩm bẩm gì đó. Phù Dao không nghe được, bèn kề sát tai vào mặt hắc để nghe, mới vừa kề tai vào, hơi thở nồng đậm mà thanh dật của nam tử xộc vào mặt, khiến lòng nàng giật thót, lúc này mới nhớ đến hắc đang khóa thân, tư thế thân cận này quá mập mờ, bèn vội vàng né tránh.

Phù Dao mím môi, muốn lấy tay hắc ra, đúng lúc đó Ám Mị đột nhiên buông tay nàng, phát ra một tiếng thở dài.

Phù Dao cả kinh, tưởng là hắc đã tỉnh lại rồi, thấy lông mi hắc nhè nhẹ chớp, trán ướt đầm mồ hôi, nửa tỉnh nửa mê. Phù Dao ngồi trong bóng tối, nắm chiếc khăn ướt thật lâu nhìn chăm chăm hắc, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, không biết hắc nằm mơ thấy gì mà lại cất tiếng thở dài thê lương đến vậy.

Đến sau nửa đêm, nàng thấy Ám Mị rất suy yếu, quyết định truyền chân khí giúp hắc chữa thương, vào thời khắc nguy hiểm như hiện tại, chân khí hết sức quý báu, nếu bị hao tổn có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tuy nhiên, Phù Dao không hề lo lắng, cũng không xem trọng chuyện này, sức khỏe của Ám Mị là quan trọng nhất. Nếu Ám Mị khỏe lại, họ sẽ có thêm cơ hội để thoát thân. Nhìn hắc bị giày vò như vậy, Mạnh đại vương nàng cảm thấy cắn rứt lương tâm, trong lòng rất khó chịu.

Ai ngờ nàng vừa đặt tay vào lưng Ám Mị, định truyền chân khí thì đột nhiên thân thể hắc chấn động, như thể phát hiện ra ý định của nàng, cơ thể hắc bèn sản sinh ra một luồng nội lực kháng cự lại, Phù Dao ba lần bốn lượt định truyền, Ám Mị ba lần bốn lượt đẩy nàng ra. Thấy hắc không đồng ý tiếp nhận, nếu giằng co như vậy mãi sẽ hao tổn thể lực của hắc, nàng không thể làm gì khác hơn là đành phải dừng tay.

Suốt một đêm này, nàng chưa từng chớp mắt, gian phòng tối om không một tia sáng, nàng lẳng lặng nhìn tấm lưng trần của Ám Mị, nghe được tiếng hô hấp từ nặng nề dần trở nên nhẹ nhàng của hắc, nàng biết cửa ải

khó đã qua được rồi, không nhịn được cũng phát ra một tiếng thở dài thườn thượt.

Ba ngày sau, Mạnh Phù Dao chính thức nhậm chức Vũ Văn Tử.

Tối ngày thứ ba, Hiên Viên Mân giao cho nàng một chiếc mặt nạ da người mới vừa làm xong, Phù Dao vừa đeo mặt nạ vừa khi dễ Hiên Viên Mân, "Người làm gì mà chậm quá vậy, làm một mặt nạ thôi mà mất hết ba ngày, hại ta ngày nào cũng ngủ chèm bẹp."

Hiên Viên Mân lập tức đưa tay ra, "Để ta sờ thử xem..." liền bị Phù Dao đập một thật mạnh.

Tuy phương trai ngay sát vách phòng ngủ của Âm Mị, hắn bây giờ chính là thiếp thân thị nữ Xuân Mai của Vũ Văn Tử. "Xuân Mai" vóc dáng quá cao ráo, khó có thể che giấu, cho nên Vũ Văn Tử thông báo là Xuân Mai vì hầu hạ tiểu thư quá mệt nhọc nên đã bệnh rồi. Phù Dao lo lắng chuyện này không kéo dài được bao lâu, nhưng Âm Mị nói hắn nghỉ ngơi mấy ngày nữa là sẽ khỏi, còn hiện tại thì mỗi ngày miễn cưỡng có thể duy trì nửa canh giờ, nếu đến lúc cần Xuân Mai ra ngoài phối hợp thì hắn có thể ứng phó.

Phù Dao mấy lần muốn tán gẫu với hắn, muốn từ miệng hắn moi ra những điều có liên quan đến "Yên Lam" hay "Yên Lăng" gì đó... nhưng dĩ nhiên là nàng không thể thẳng thừng hỏi hắn, nhớ tới đêm đó nghe Âm Mị bàn chuyện với thủ hạ, hình như hắn có nhắc qua là có người nào đó trợ giúp hắn, có điều bây giờ hai bên rất ít liên lạc. Nàng cố gắng vòng vo bắt qua chuyện này, nhưng lần nào cũng bị Âm Mị cố tình chuyển hướng.

Đối với những chuyện mà hắn trải qua khi xưa, hắn giữ kín như bưng, hình như tất cả chuyện xưa đều là ác mộng, mỗi lần nhắc đến, hắn đều nhúu chặt mày, vẻ mặt hết sức u ám.

Vạch trần vết sẹo của người khác là việc làm hết sức thất đức, Phù Dao không thể làm gì khác hơn là chờ cơ hội khác.

Có lần Hiên Viên Mân chạy đến phòng kế bên để xem Âm Mị, ngay sau đó quay đầu ngھĩnh cổ quan sát Phù Dao, thấy đôi mắt nàng thâm đen liền nổi cơn ghen, giơ ngón tay "Hoa lan chi" nói: "Có phải hai người các người hoan ái cả ngày suốt đêm không? Có đêm trắm làm đến bảy lần mà còn không thành ra như vậy!"

"Đúng đúng đúng, người Kim thương bất đảo, anh hùng vô địch, bảy lần một đêm." Phù Dao đá hăm, "Làm ơn đi, ta đã may mắn thấy người "lâm hạnh" như thế nào rồi, nếu còn thấy nữa chắc sẽ bị đau mắt hột quá."

"Lần đầu tiên ta gặp cô thì đã biết cô là một sát thủ hậu cung rồi... này, khi nào thì đến lượt ta với cô?"

"Bây giờ!" Phù Dao lập tức đập hăm một cước, thành công đuổi hăm ra ngoài.

Phù Dao nhìn thấy ánh mặt trời chiếu rọi, liền gọi Tiểu An bưng điểm tâm lên, ngồi ở trong sân một mình suy ngẫm, nghĩ thầm có phải mấy năm nay mình toàn gặp những nhân vật và sự kiện "bự" quá hay không. Nào là Chiến Bắc Dã đăng cơ lên làm Hoàng đế, giờ nàng lại sắp làm Hoàng hậu Hiên Viên. Nghĩ đến Chiến Bắc Dã nàng cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, lúc này mới nhớ mình bỏ đi vôi vàng quá, không biết hăm có tìm nàng không.

Mạnh Phù Dao rất không có lương tâm, sau khi suy nghĩ một hồi lâu thì quyết định — đáng đời, ai bảo hăm sai người đánh nàng chứ?

Mạnh Phù Dao lại nhớ đến Ân vệ của Vô Cực, từ đó đến nay không có tin tức gì. Hiên Viên quốc rất khó xâm nhập, hai năm qua cũng ít cấp Thông Hành Lệnh cho các quốc gia khác.

Ăn vệt đáng thương suốt ngày chạy theo sau nàng, lại bị nàng bỏ rơi. Trưởng Tôn Vô Cực mà biết nàng lại bỏ rơi Ăn vệt của hắn, tám phần là cái mông nàng sẽ gặp nạn rồi.

Haizz... nghĩ đến người này, nàng không nhịn được bèn than thở, dùng bánh vừng vẽ vòng vòng trên bàn đá.

Đừng hỏi nàng vẽ cái gì, bởi vì nàng cũng không biết...

Bánh vừng rơi vãi trên bàn, Phù Dao thấm nước miếng nhặt lên bỏ vào trong miệng, ừm... đem tất cả tâm sự nuốt vào trong bụng...

Nàng vừa ăn hết một miếng bánh lại tiện tay lấy thêm một miếng nữa, đột nhiên cảm thấy có điểm gì đó là lạ — có bốn miếng bánh vừng, sao giờ chỉ còn lại hai?

Có thứ gì đó rơi lên đầu nàng, Phù Dao đưa tay lên lấy xuống — một miếng vừng.

Nàng nhìn chăm chăm miếng vừng nửa giây, ngay sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười, "Có con mèo thèm ăn trên đó à?"

"Là ta, ta là ta là..." Tiếng lá cây sột soạt vang lên, lộ ra gương mặt tròn tròn, miệng cũng tròn, tai cũng tròn tròn, trước mặt Phù Dao bỗng tối sầm — Doraemon cũng xuyên không sao?

Doraemon vừa ăn bánh vừng vừa nhìn Phù Dao mỉm cười, miệng dính đầy vừng, nói: "Ừm... ừ, bánh vừng này làm sao mà ngon quá?"

Phù Dao lão đảo — đừng nói với ta người này cũng là thí sinh dự tuyển Hoàng hậu nha...

Đợi chút, Tú nữ nhỏ tuổi nhất kia là con gái nhỏ của Dương Oai tướng quân, mười sáu tuổi - Đường Di Quang...

Hạt vừng vẫn tiếp tục rơi xuống đầu nàng, Đường Di Quang - Doreamon vừa nói chuyện vừa nhai bánh vừng, Phù Dao vội vàng nhảy tránh sang bên khác, nghe thấy nàng ta nói: "Ừm... tỷ tỷ, ngực tỷ thật to đó... sao đáng vẻ lại..."

Phù Dao cúi đầu nhìn ngực mình — không phải chứ? Kích cỡ của ta là 34B à nha, mà đáng vẻ ta thế nào hả?

Doraemon xem ra rất ngốc, ánh mắt vẫn ở trên người nàng, nghiến cứu tử mĩ, "Ừm... sao đáng vẻ..."

Phù Dao thôi rồi — nha đầu này nên đi nhà trẻ, chứ không phải vào Hoàng cung.

Phù Dao nhìn nàng ta đáp xuống đất, biết võ công cơ đấy, ánh mắt nàng lóe sáng, ngoắc tay mỉm cười hỏi, "Người ở trên cây làm gì thế?"

"Giữ nhà đó..." Đường Di Quang liếm hạt mè trên ngón tay, hoàn toàn không giống như thiếu nữ mười sáu tuổi, mà tựa như con nít sáu tuổi vậy, "Ngồi trên cao có thể nhìn thấy nhà." Nàng ta chớp mắt mấy cái, đáy mắt nhanh chóng ngân ngấn nước, chực khóc, "Ta nhớ nhà..."

Ánh mắt nàng ta rơi trên ngực của Phù Dao, lộ ra ý rằng là: Mi mi của tỷ nhìn rất giống như mẹ của ta, có thể mút...

Phù Dao nhảy dựng lên, gấp gáp kêu: "Tiểu An, mau đem bánh vừng đến đây, chặn lại nước mắt của Đường tiểu thư..." Nàng xách váy chạy trốn chết — ánh mắt kia của nha đầu nhìn ghê quá, tựa như con nít nhớ "tí" của mẹ, muốn bú sữa...

Nàng trốn vào phòng như chuột chui vậy, đóng cửa phòng lại một rầm, lần đầu tiên trong đời "Gặp đối thủ", cảm giác, mẹ nó chứ. Hoàng cung Hiên Viên quốc này, đúng là đi đâu cũng gặp quỷ thần yêu ma lợi hại hết.

Bên tai vang lên tiếng cười khê, Phù Dao quay đầu lại, nhìn thấy Âm Mị đứng tựa bên cửa, cười như không cười nhìn nàng, khiến mặt nàng liền đỏ lên, nghĩ thầm không lẽ này giờ hân thấy hết rồi chứ? Cửa phòng đâu rồi, ngay sau đó liền nghe Âm Mị nói: "... nha đầu kia thật là... thật là không có mắt..."

Phù Dao tức giận, xoay người lại mắng: "Không có mắt gì hả, lớn hơn huynh là được!"

Bịch một tiếng, Nguyên Bảo đại nhân đang gặm bánh vùng bị sặc, ngã bịch xuống đất...

Âm Mị hóa ngọc, màu da tái nhợt khê phiếm hồng. Phù Dao vừa nói xong cảm thấy có gì đó sai sai, liền cầu trời cho có động đất xảy ra để nàng tìm chỗ trốn, cong chân chạy vào phòng trong, nhưng Âm Mị đã đứng chặn ở cửa, nàng làm ngơ bước qua luôn, tuy nhiên hân lại đột ngột đuổi tay ra, bắt lấy nàng.

Thân hình hân cao to, cánh tay dang rộng, Phù Dao không chen vào được, lọt thỏm vào trong lòng hân, nàng muốn tránh nhưng hân lại ôm chặt eo nàng, đặt cằm trên đầu nàng, nói thật nhỏ: "Ta từng nghĩ không nên tới gần cô..."

Phù Dao lập tức mạnh miệng nói, "Vậy thì làm ơn hãy tránh xa ra."

"Nhưng mà bây giờ ta lại đổi ý rồi."

"Huynh lại bị sốt hả? Nghe không hiểu gì hết đó." Dao đưa tay lên sờ trán hân, Âm Mị bắt lấy tay nàng, nắm tay nàng đặt tay lên mặt mình, nói rành mạch, "Đúng vậy, tâm bị lửa đốt đến tỉnh táo."

Gian phòng vắng vẻ, chàng trai đứng đối diện cô gái, lòng bàn tay nàng đang dán trên mặt hân, cả hai cùng im lặng, hơi thở đè nén, u mỹ khó tả thành lời.

Một hồi lâu sau, Âm Mị dời tay nàng xuống môi mình, nhẹ nhàng đặt môi mình lên tay nàng.

Nụ hôn này, tựa như chuồn chuồn lướt nước; Nụ hôn này, cất chứa tâm sự nặng ngàn cân.

Ngay sau đó Âm Mị buông tay nàng ra, xoay người lại. Phù Dao kinh ngạc đứng yên tại chỗ, tay nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay ướt đẫm, loáng cái đã bị nhiệt độ nóng bừng trong người hong khô. Lòng nàng vẫn còn kinh hãi không thôi, cả người cứng đờ, lâu thật lâu sau mới thả lỏng, ngửa mặt nhìn trời, cười rộ lên.

Nguyên Bảo đại nhân ngồi ở trên bàn, chống cằm nhìn Phù Dao, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ rằng là, choáng thật nha, hoa đào nhiều như vậy. Có muốn ta mách với chủ tử hay không? Haizzz, chủ tử thật tội nghiệp, có nhiều tình địch quá.

Haizz, mách leo thật là làm khó mà...

Đêm đó Hiên Viên Mân lại chạy đến, Phù Dao chặn hãm ta lại ở trong phòng, đánh hãm ta đến tê người, sau đó lấy chân đạp lên thân thể Rồng của Bệ hạ, hung tợn hỏi: "Sao Đường Di Quang lại ở trong nhóm Tú nữ kia? Chẳng lẽ nàng ta phù hợp với tiêu chuẩn Hoàng hậu mà Nhiếp Chính vương đưa ra sao?"

Ông già thở sung sướng rầm rì dưới chân Mạnh Nữ vương, híp mắt cười nói, "Cô nói đúng rồi, phù hợp, nàng ta xuất thân là gia tộc đệ nhất Võ thần, lúc bốn tuổi cưỡi ngựa bị rơi xuống đất, đầu óc bị thương tổn, nhưng lại biết võ công, chuyên gây phiền phức, thích hợp gả cho trẫm — Nhiếp Chính vương cố tình tìm một Hoàng hậu biết võ công, tương đương với mười tám sợi dây thừng, trói chặt trẫm, khiến đời này của trẫm không thể xoay người được."

Phù Dao cười mập mờ, tưởng tượng cảnh Hoàng đế gặm cỏ non, thơm ngọt đến cỡ nào...

Nàng cười quá mức bỉ ổi, khiến ông già tỏ nghi ngờ quay đầu lại, Phù Dao lập tức ngưng cười, hét lớn, "Vì vậy người ném củ khoai lang nóng đó cho ta! Măng không nở đánh không nở không cần dùng trí mà dùng mưu cũng chẳng có tác dụng... ôi mẹ ời..."

"Vạn tuế, cô anh minh thần võ, bách chiến bách thắng, vì sao lại không có ai bên cạnh thế?" Hiên Viên Mân nịnh nọt bò dậy, "Thiếp phi nguyện vì Vạn tuế cười ngựa tiên phong, mở đường phá núi, quét địch..."

Mạnh đại vương đứng trên lưng hăn đang định nổi giận, đột nhiên nghe thấy có gì đó không đúng, nhú mày nghi ngờ hỏi, "Hả? Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Ngày mai chính thức tuyển tú rồi, Nhiếp Chính vương và trẫm sẽ cùng đến Cửu Nghi đại điện." Hiên Viên Mân cười quyến rũ, vỗ vỗ mạnh vai Mạnh đại vương.

"Tam cung lục viện của trẫm, cầu xin cô đốt sạch giết sạch!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Tranh Giành

Hiên Viên Chiêu Ninh năm thứ mười hai.

Hiên Viên Hoàng đế đã lâu lắm rồi mà vẫn không lập hậu, cuối cùng Nhiếp Chính vương cùng triều thần liên tục dâng tấu, yêu cầu Bệ hạ hạ chiếu thư tuyển tú nữ chọn Hoàng Hậu. Ngày 12 tháng 11 năm Chiêu Ninh thứ mười hai, tại chính điện Thừa Minh tiến hành tuyển tú nữ chọn Hoàng hậu, Nhiếp Chính vương vô cùng coi trọng sự việc này, giám sát toàn bộ quá trình.

Tám tú nữ kia đều có xuất thân gia thế hùng hậu, không chủ quản kinh tế cũng là vương hầu công tước — lẽ dĩ nhiên, không có quan hệ gì đối với Hiên Viên Mân.

Ngày hôm đó treo hai ngọn đèn đỏ, Phù Dao dưới sự chỉ dẫn của Thái giám, cùng với bảy tú nữ chậm chậm đi đến điện Thừa Minh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, dập đầu ba lần lạy chín lạy trước ngự tiền, sau đó lại lạy Nhiếp Chính vương. Mỗi lần Mạnh đại vương dập đầu lạy đều luôn cảm thấy cảm hận đến tận xương tủy, mỗi lần lạy Hiên Viên Mân nàng tính đó là một món nợ, mỗi lần lạy Hiên Viên Thịnh nàng đều chửi cha mắng mẹ hằn ta, tổng cộng thì mắng nhiều hơn cả lạy. Hiên Viên Mân đang ngồi trên cao không ngừng nháy mũi, Hiên Viên Thịnh nghiêng người, ân cần hỏi: "Long thể Bệ hạ khó chịu sao?"

Hiên Viên Mân khoát tay, ánh mắt nhìn khắp mọi nơi, cười nói: "Trẫm thật là vui mừng, tất cả đều là mỹ nhân, lần sau trẫm hát tuồng không sợ có

người không biết hát á."

Những người trong điện đều trộm cười, Hiên Viên Thịnh ôn hòa nói: "Bệ hạ hôm nay chọn Hoàng hậu, ít ngày nữa sẽ làm lễ, tổ chức tiệc mừng... không hát cũng được."

Hiên Viên Mân biếng nhác "Ừ hử", nghe theo lời Nhiếp Chính vương. Hắn lấy Ngọc Như Ý trong mâm, nghiêng đầu hỏi Hiên Viên Thịnh, "Nhiếp Chính vương thấy ai tốt nhất?"

Hiên Viên Thịnh vẫn giữ vẻ mặt nho nhã y như cũ, mỉm cười nói: "Đều là các cô gái tốt, thật mừng cho Bệ hạ, nhưng thần thấy, nữ nhi nhà Dương Oai tướng quân - Di Quang, dịu dàng ngây thơ, có lẽ hợp với tính cách của Bệ hạ."

Thái giám lập tức tiến lên một bước, đưa bảng hiệu của Đường Di Quang đến trước mặt của Hiên Viên Mân.

Hiên Viên Mân chẳng buồn nhìn, miễn cưỡng nói, "Nhiếp Chính vương thấy ai tốt thì người đó tốt." Hắn cầm Ngọc Như Ý lên, Hiên Viên Thịnh khẽ mỉm cười, lúc Hiên Viên Mân chuẩn bị ném Ngọc Như Ý xuống thì đột nhiên dừng lại, bỗng dưng liếc mắt nhìn Đường Di Quang, cười nói: "Đường thị?"

Tâm trí Đường Di Quang đang bay lơ lửng...

"Đường thị?"

Đường Di Quang đang nhớ đến "mimi" của Phù Dao và bánh vùng ngon...

"Đường thị?"

Cuối cùng Hiên Viên Mân lên giọng gọi, tò mò bước xuống, khi hần đi qua Hiên Viên Thịnh, Phù Dao liền búng tay một.

Đường Di Quang "A" lên, bị Phù Dao xô về phía trước, ngã "phịch" một tiếng xuống đất, đẩy trúng ngự tọa khiến chiếc ghế đổ lăn kênh. Thái giám vội vàng chạy qua đó, xung quanh bỗng chốc trở nên ồn ào, Đường Di Quang nước nỡ khóc.

"Ô.. đau..."

Hiên Viên Mân tự tay nâng nàng ta dậy, quan sát khuôn mặt đầm nước mắt của nàng ta, mỉm cười nói, "Quả thật rất ngây thơ, cực kì ngây thơ."

Hàng mày Hiên Viên Thịnh khẽ động, cười nói, "Nhi nữ của Ngự sử đại phu Giản Tuyết, tính tình dịu dàng, trầm ổn đoan trang, nổi danh thực nữ trong Kinh, cũng rất tốt."

Thái giám lập tức thay bằng tên Giản Tuyết, cô gái này mắt mày tươi đẹp, nhưng có chiếc cằm nhọn nên trông vô cùng sắc sảo.

Hiên Viên Thịnh nhìn nàng ta, trong lòng thầm suy tính, cảm thấy cô gái này mặc dù có tâm cơ khá sâu, nhưng lại rất thâm trầm và am hiểu thời thế, cũng là lựa chọn không tồi. Hần ta mỉm cười nhìn Hiên Viên Mân, ánh mắt bình thản, nhưng ý vị trong đó dù không nói ra cũng hiển hiện rõ ràng.

Hiên Viên Mân nhìn qua cũng rất hài lòng, hần thông thả bước về phía Giản Tuyết, đang định cất tiếng thì Giản Tuyết đã mắc cỡ, mặt đỏ bừng e thẹn cúi đầu, ánh mắt Hiên Viên Mân như thể rung động, đưa tay phải ra nâng cằm nàng ta lên, ánh mắt Hiên Viên Thịnh lóe lên, mỉm cười uống trà.

"Hắt xì!"

Giản Tuyết đột nhiên hắt hơi một!

Tiếng nhảy mũi này vang lên vào thời khắc yên ắng trang nghiêm tuyền tú trên đại điện, tựa như sét đánh khiến tất cả mọi người đều giật mình. Hiên Viên Mân giơ tay lên, vẻ mặt ngạc nhiên không thôi — trong lòng bàn tay hần có dính nước mũi...

Trong nháy mắt, sắc mặt của Giản Tuyết như tro tàn, dù cố hết sức để ngừng nhảy mũi nhưng không được, cứ hắt xì hết cái này đến cái khác, khiến cho nàng ta buồn bực nản lòng muốn chết, lục phủ ngũ tạng đảo lộn, trước mắt bỗng tối sầm, lâm vào hôn mê...

Thái giám vội vàng đưa khăn lụa cho Hiên Viên Mân lau tay, Hiên Viên Mân nhìn Hiên Viên Thịnh cười dài, "Quả thật đoan trang, cực kì đoan trang."

Hiên Viên Thịnh đặt chén trà mới uống một nửa xuống, nhìn Giản Tuyết, lại nhìn Hiên Viên Mân, hàng mày khẽ nhíu lại.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt dưỡng thần —

Hiên Viên Thịnh không uống trà nữa mà ngồi thẳng lưng xem tuyền tú, hai thí sinh mà hần ta đưa ra bất ngờ bị loại, khiến hần ta có chút hoài nghi. Hiên Viên Mân xoay một vòng, tựa như không biết nên chọn ai, Hiên Viên Thịnh trầm ngâm nói, "Nếu Bệ hạ không nhìn trúng ai thì hãy chọn ra hai người làm phi tần, sau đó chọn một trong bốn vị phi tần để lập hậu là được..."

Hần ta còn chưa nói hết lời, không để ý đến Hiên Viên Mân đột nhiên nhắm mắt, xoay người lại, tiện tay lấy đồ trên khay của Thái giám, cười nói, "Rơi vào người nào thì chính là người đó."

"Khanh".

Ngọc Như Ý rơi xuống.

Tiếng Ngọc Như Ý rơi xuống khiến trong lòng mọi người đều cả kinh.

Hiên Viên Thịnh cũng nhíu mày — tùy tiện chọn? Ngay sau đó vẻ mặt hắn ta liền thoải mái — tùy tiện chọn cũng được, dù sao chuyện cũng đã như vậy rồi.

"Vũ Văn Tử!"

Cả điện yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, tiếng của Thái giám vang lên hết sức rõ ràng, cái tên vừa được đọc lên kia khiến tất cả tú nữ đều thở ra để trút giận -

Kết quả tuyển chọn Hoàng hậu hôm nay khiến chúng nữ nhân mặc dù thất vọng, nhưng cũng xem như là giải thoát, chỉ có Hoa Dung nhìn chiếc mâm vàng đặt Ngọc Như Ý với gương mặt phần hận — rõ ràng là hướng Ngọc Như Ý rơi là về phía mình, sao tự nhiên lại chuyển sang hướng Vũ Văn Tử?

Mạnh Phù Dao mặt không biến sắc nhận lấy Ngọc Như Ý, "Vũ Văn Tử tạ ơn!"

Hiên Viên Mân tự mình đến đỡ, Phù Dao ngược mắt lên nhìn hắn ta, bốn mắt tương giao, một người nhoèn cười dịu dàng, một người cười vang khanh khách, trong mắt hiển hiện ý "Tam lang, tam lang!"

Hiên Viên Thịnh ngồi một bên quan sát, hương trà lượn lờ trong ánh mắt thâm sâu. Hắn ta đương nhiên biết chuyện Hiên Viên Mân hết sức yêu chiều Vũ Văn Tử. Hôm nay trên đại điện Hiên Viên Mân vì vậy đã xuất ra tiểu chiêu, nhưng hắn ta không ngại, người của Hiên Viên gia nếu không có chút tâm cơ nào thì mới gọi là không bình thường... Hiên Viên Thịnh cười khẩy, bất luận thế nào, hắn ta cũng biểu lộ thái độ, Đường Di Quang, Hòa Giản Tuyết nhất định phải trúng cử, lúc này hắn ta không muốn làm khó dễ Hiên Viên Mân, nhưng nếu Hiên Viên Mân không hiểu lời hắn ta nói, thì tự nhiên hắn ta sẽ đi bước kế tiếp.

Hiên Viên Thịnh ở bên này đang ngẫm nghĩ, còn Hiên Viên Mân thì giống như rất hài lòng vì cưới được lão bà, quên mất việc phong tứ phi, đang định kéo Mạnh Phù Dao đi thì Thái giám phụ trách tư lễ hắng giọng ho khan mà hăn cũng không hề hay biết, lễ bộ Thượng thư bèn bước lên một bước, âm thầm níu ống tay áo Bệ hạ, nhắc nhở, "Bệ hạ, tứ phi..."

"À..." Hiên Viên Mân bừng tỉnh, phất ống tay áo "Nhiếp Chính vương chọn đi, trăm thấy ai cũng tốt, ngây thơ đoan trang."

Hăn lại kéo tay Mạnh Phù Dao đi vào trong đại điện, nàng lấy tay áo che mặt lại "E lệ then thùng" quay đầu về phía Nhiếp Chính vương cầu cứu, Hiên Viên Thịnh thấy tình huống này quả thực kì quái, không nhịn được ho khan một tiếng, nói: "Bệ hạ đi đâu thế?"

"Trở về ca diễn đó." Hiên Viên Mân vui vẻ quay đầu lại nói, "Hát xong sẽ chơi đùa... và tâm sự."

Tiếng ho khan trong điện phát ra không dứt, Hiên Viên Thịnh mỉm cười nói, "Bệ hạ, dù gì đây cũng là Hoàng hậu, cứ như vậy mà dắt đến Bảo Tuyền cung, không thấy uất ức cho nàng ta sao?"

Hăn ta liền ra lệnh cho Lễ bộ, "Chuẩn bị gửi thư mời cho các nước, thông báo là Quốc quân của chúng ta sắp tổ chức lễ cưới, muốn mời Vương công, Quan lễ, Hoàng thất của các nước đến tham dự." Ngay sau đó mỉm cười đứng dậy, khom người trước Mạnh Phù Dao, "Nhiếp Chính vương có thể chủ trì lễ cưới của Hoàng hậu, thật là một vinh dự."

Mạnh Phù Dao lễ phép chỉnh sửa trang phục, cất giọng oanh vàng, "Là muội muội may mắn, làm phiên ca ca."

Cả người nàng đều nổi da gà, đột nhiên Phù Dao phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm túc — hình như Hiên Viên gia có quan hệ huynh đệ với nhau, ngôi vị Hoàng đế được truyền thừa theo thứ tự, cho nên Hiên Viên Thịnh và Hiên Viên Mân đều có quan hệ bà con với Thái tử Văn Ý, bây giờ nàng

"Gả" cho Hiên Viên Mân, vậy thì không phải chính là "Thím" của Tông Việt sao? Hahaha...

Mạnh thăm thăm hí hửng mỉm cười bỉ ổi, đợi đến ngày nam nhân độc miệng kia kêu nàng là "Thăm thăm".

Hiên Viên Mân liếc mắt nhìn trộm nàng — nữ nhân này thật là kì quái, lúc này là lúc nào rồi, đang ở trong tình trạng như thế nào mà lại còn vui vẻ như vậy, hẳn nhìn thấy ánh mắt Hiên Viên Thịnh nhìn nàng nên không yên lòng bèn dắt nàng đi, vậy mà bây giờ lại còn lộ ra nụ cười dâm đãng như vậy...

Hiên Viên Chiêu Ninh ngày 24 tháng 11 năm thứ mười hai, cuối cùng Hiên Viên Hoàng triều cũng khâm định Vũ Văn Tử là Hoàng hậu.

Vào cung cùng với tân hậu chính là Quý phi - Đường Di Quang, Đức phi - Hoa Dung, Ngọc phi - Giản Tuyết.

Mạnh Phù Dao mang theo "Xuân Mai" với phong thái của Hoàng hậu đến Vương phủ của Nhiếp Chính vương, được Nhiếp Chính vương tiếp đón hết sức long trọng, quang minh chính đại qua ba cửa thẳng vào Vương phủ. Lúc bước qua ba cửa, Phù Dao không khỏi thầm cảm khái, nhớ lại mấy ngày trước nàng đã phí hết tâm tư, thậm chí là không ngại mà bán đứng Thiết Thành mới lọt vào được nơi này. Việc đời thật li kì, chỉ vào cung một chuyến mà chớp mắt nàng đã giống như Hoàng hậu thật rồi.

"Chúng ta có nhân cơ hội này chạy trốn luôn hay không?" Ai đó giơ tay lên ngáp một, âm thầm hỏi thị nữ "Xuân Mai" bên cạnh.

"Nha hoàn" vóc dáng cao gầy cười như không cười, "Có thể, nếu như cô muốn bị Hiên Viên Mân và Hiên Viên Thịnh cùng nhau đuổi giết."

Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ thở dài, có chút buồn bực không biết vì sao chuyện lại ra nông nổi này, cười hồ thât khó xuống mà, ánh mắt nàng xoay chuyển, khi đến gần cửa chính thì nhìn thấy một kí hiệu, Thiết Thành đã dễ dàng trốn ra ngoài rồi, hình như có người trợ giúp hẳn ta? Ân vệ của Vô Cực tới rồi sao?

Thị vệ Vương phủ cung kính dẫn nàng vào bên trong Di Tâm Cư, tạm thời nàng ở đó, gần chỗ của Tiểu quận chúa.

Chỗ ở của Phù Dao cách khuê phòng của Tiểu quận chúa rất gần, Nhiếp Chính vương dĩ nhiên trước đó đã dặn dò nữ nhi, đối với vị Hoàng hậu tương lai này cũng dụng tâm không ít. Đối với Thỏ quận chúa, ngoại trừ những việc liên quan đến A Việt ca ca, những chuyện khác đều nghe theo lời Phụ vương. Ngay đêm hôm đó liền muốn mời Phù Dao đến uống trà nói chuyện phiếm, thật ra thì dạo gần đây nha đầu này vì chuyện của A Việt ca ca mà gầy đi không ít, cả ngày hốc mắt cứ ngậm lệ.

Mạnh Phù Dao nghĩ thầm, Lâm Đại Ngọc mà gặp nha đầu này chắc cũng cam bái hạ phong.

Nàng ở khuê phòng của Tiểu quận chúa một canh giờ, tán gẫu chuyện trời nam biển bắc, cuối cùng nhắc đến một chuyện cũ mà nói rằng nàng nghe được ở một nước khác: Hậu nhân của một Vương tộc bị đuổi giết, hai bên đấu trí đấu dũng lưỡng bại câu thương. Tiểu quận chúa nghe đến si ngốc, quả nhiên sau đó tức cảnh sinh tình, đưa tay đặt lên ngực thở dài một hơi, nói: "Chắc là không phải tất cả chuyện xưa đều có kết cục như thế."

"Không phải kết cục như thế thì còn kết cục nào khác chứ?" Phù Dao gật đầu mỉm cười, "Hai người kia có mối thâm thù đại hận đến mức người chết ta sống, ai cũng không chịu lùi lại bước nào, đừng nói là họ, dỗi mắt ngoài đầu nhìn khắp cổ kim, có ai tranh quyền đoạt vị mà có kết quả tốt? Chỉ có một điều là, người không giết ta thì ta giết người mà thôi."

"Tại sao phải giết nhau như vậy?" Quận chúa mơ mơ màng màng nói, "Vẫn còn biện pháp hòa bình khác để giải quyết mà."

"Nhưng việc đó vạn lần không thể giải quyết bằng phương pháp hòa bình, trên đời này không có người nào ngu đến mức chịu chết, chấp tay nhường ngôi vị cho kẻ khác."

Mạnh vu bà gieo rắc mầm độc xong thì cười híp mắt, đứng dậy cáo từ, "Quận chúa, ta đi nha."

Đêm đó, Mạnh Phù Dao núp ở Di Tâm Cư với Âm Mị, nghe lén Nhiếp Chính vương cùng nhi nữ nhà người ta nói chuyện.

Hiên Viên Thịnh ngồi trước giường nhi nữ, cực kì yêu thương nhưng không thể làm gì ngoài việc vuốt tóc con gái mình – đứa bé này lúc chào đời đã khó sanh, do đó thể chất quá yếu, vì vậy mà tính tình cũng yếu ớt. Mặc dù đã được sư huynh Nguyệt Phách tự tay chỉ dạy, không dễ dàng gì mới luyện được võ công, nhưng công phu cũng không có tiến bộ. Có lúc nhìn nhi nữ, hắn không nhịn được rất muốn cất tiếng hỏi ông trời rằng, hắn đã tạo nghiệt gì mà lại không có con trai nối dõi, nữ nhi duy nhất lại yếu ớt như vậy.

Nếu không phải là như thế thì hắn ta đã sớm đoạt ngôi vị của Hiên Viên Mân rồi. Tranh giành Hoàng quyền, thực lực vi tôn, nếu như hắn thật sự muốn ra tay, thì sao có thể để cho bọn cựu thần kia oa oa kêu loạn chứ. Hiện tại hắn ta để cho bọn họ sống, chỉ vì không thêm để ý mà thôi.

Đoạt lấy ngôi vị Hoàng đến rồi thì có lợi ích gì chứ? Hắn ta đâu có người thừa kế.

Hắn ta dễ dàng đoạt được ngôi vị, nhưng mà sau khi hắn ta trăm tuổi mất đi, chỉ để lại đứa con gái nhỏ này trên cõi đời, sống trong Hiên Viên Hoàng tộc âm mưu thủ đoạn, như vậy thì kết cục sẽ thế nào đến mức nào đây?

Hiên Viên Thịnh buồn bã nhìn Hiên Viên Vận, không nén nổi thốt ra một tiếng thở dài.

Hiên Viên Vận sợ hãi giương mắt nhìn Phụ vương, nàng không ngốc, dĩ nhiên biết vì sao Phụ vương lại thở dài như vậy. Trong lòng cha nàng, luôn mong mỗi nàng mạnh mẽ, thế nhưng ông ngoại nàng từ nhỏ đã nói với nàng rằng nàng không cần phải mạnh mẽ. Hiên Viên gia kế thừa huyết mạch Thần thượng cổ, là gia tộc được truyền thừa ngôi vị Hoàng đế. Bởi vì nàng yếu mềm nên Phụ vương nàng mới cố kị, sau này không phạm phải sai lầm đến bước đường cùng, nếu không, nàng sẽ là kẻ địch của A Mân và A Việt suốt cả đời này.

Làm kẻ địch cả đời của A Việt ca ca, nàng thà chết tốt hơn.

"Phụ vương, vì sao A Việt ca ca không chịu trở về?" Nàng ta đã hỏi cha mình câu này lần thứ một vạn mấy rồi.

Hiên Viên Thịnh chăm chú nhìn nữ nhi, đáy mắt không khỏi hiện lên vẻ thất vọng. Hắn ta gần đây nhận ra con gái mình đang trầm mê, trực giác chẳng lành, không nén nổi nên muốn răn dạy vài câu với đứa con gái mà mình nuông chiều quá mức ngay từ bé, "Con cứ hy vọng hắn trở lại như vậy, sau đó, người bị giết chính là Phụ vương con?"

"Không phải—" Hiên Viên Vận không biết trả lời thế nào cho phải.

"Con chỉ biết xin Phụ vương khuyên hắn trở lại, con lại không biết ta và hắn thế bất lưỡng lập? Thù của hai nhà như biển rộng núi cao, vì sao con lại muốn hắn trở về? Hoàn tước vị cho hắn? Gả cho hắn?"

Hiên Viên Vận há hốc miệng, sững sờ nhìn Hiên Viên Thịnh.

"Cho dù thế nào hắn cũng sẽ không bao giờ lấy con, cho nên con đừng có ngây thơ mà nghĩ đến chuyện buồn cười đó, còn tước vị? A Việt sẽ cam tâm chỉ cần một tước vị thôi sao? Còn mối thù cả nhà Văn Ý thì thế nào

đây? Con quên là phụ thân hắn chết ở trong tay ta sao, còn hắn vốn là người kế thừa ngôi vị Hoàng đế này."

"Phụ vương..." Hiên Viên Vận run sợ lâu thật lâu, đột nhiên quay mặt lại nhìn cha mình, "Phụ vương vốn không có khuyên huynh ấy trở lại đúng không?"

Hiên Viên Thịnh im lặng, một hồi lâu sau đứng lên nói, "Tốt nhất con nên dưỡng bệnh đi, không cần quan tâm đến những việc này nữa, có một số việc, không phải đơn giản như là con nghĩ."

"Cha vẫn chưa trả lời con!" Hiên Viên vận đột nhiên từ giường ngã bổ xuống đất, quỳ gối trên nền ngọc lạnh băng nắm ống tay áo của Nhiếp Chính vương, ngẩng đầu nhìn cha mình chăm chăm, "Cha không có khuyên huynh ấy... con đã nói với cha thân phận và chỗ ở của huynh ấy... cha... cha đã làm gì huynh ấy rồi?"

Hiên Viên Thịnh đưa lưng về phía nữ nhi, suýt chút nữa đã thẳng thắn trả lời, "Làm chuyện mà ta nên làm", cuối cùng lại hóa thành tiếng thở dài đè nén, hắn xoay người lại, ôm nữ nhi đặt lên giường, "À, không có, ta không có tìm hắn."

"Phụ vương thật đã động thủ với huynh ấy rồi!" Cuối cùng Hiên Viên Vận cũng hiểu ra, những lúc Phụ vương bảo nàng hãy ngoan ngoãn, hơn phân nửa đều là bởi vì cần phải gạt nàng. Gương mặt Hiên Viên Vận tái nhợt, tay nổi đầy gân xanh, nắm thật chặt ống tay áo cha mình, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, "Cha gạt con, cha gạt con!"

Nàng chỉ mới bệnh có mấy ngày mà giọng đã khản đặc, tiếng nói phát ra cất chứa sự bi phẫn, đau đớn đến tan nát tâm can.

Hiên Viên Thịnh xưa nay luôn trầm tĩnh, bắt đầu khẽ phát run, nhưng chỉ vừa thoáng run một, hắn lập tức bình tĩnh trở lại, ngay sau đó từ từ gỡ tay Viên Viên Vận ra, đứng lên.

Hắn quay lưng về phía Hiên Viên Vận, lạnh nhạt nói: "Vận nhi, con là con gái của ta, là đời sau của Hoàng tộc, trước kia có một số việc con nghĩ không hiểu, ta cũng vì đau lòng mà không muốn cho con hiểu, bây giờ ta cảm thấy như thế chính là làm hại con... tại sao con không hiểu?"

"Con mặc kệ hiểu hay không hiểu..." Hai mắt Hiên Viên Vận đầm lệ, nhìn cha mình, "Cha đang gạt con, cha đang gạt con, ông ngoại nói không sai, cha lừa gạt hết tất cả người trong thiên hạ, lúc Mẫu phi sắp chết cha cũng nắm tay mẹ nói là suốt đời này sẽ không lấy vợ, vậy mà chỉ một năm sau, cha đã cưới thêm tam thê bảy thiếp... cha lừa gạt Mẫu phi cũng lừa gạt cả con, là cha đã khiến con hại chết A Việt ca ca, cha khiến cho con có chết cũng không dám đối mặt với huynh ấy..."

"Vận nhi!"

Hiên Viên Thịnh hét to lên một tiếng, Hiên Viên Vận cả kinh xúc động phần nộ đến mức toàn thân run rẩy tức thì im bật. Nhìn thấy Phụ vương luôn ôn hòa nhẹ nhàng đối với mình, giờ phút này đây râu tóc đều dựng lên, cả người chấn động, mắt mày trắng bệch, khiến nàng sợ hãi há hốc miệng. Lúc này mới nhớ đến do quá tức giận nên mình đã nói những lời không nên nói, đâm vào chỗ đau kiêng kỵ nhất của Phụ vương, mắt thấy Phụ vương giơ tay lên, nàng không khỏi kinh hoàng lùi về phía sau, co rút lại trong góc giường.

Hiên Viên Thịnh đã giơ tay lên, thế nhưng vừa chạm phải ánh mắt hoảng sợ của nữ nhi thì lòng liền đau khổ không thôi. Ánh mắt kia thuần khiết như nước, như thể gột rửa tất cả tâm địa độc ác của hắn ta... Thê tử mà hắn yêu, suốt đời này chỉ có một người, hắn đã nắm tay nàng lúc nàng hương tiêu ngọc vẫn, thề rằng cả đời này không nạp thê thiếp, dùng tính mạng mình để yêu thương cốt nhục của nàng... Thế nhưng, hắn đã không giữ trọn được lời thề đó.

Chỉ vì lý do duy nhất, hắn muốn có người thừa kế.

Hôm nay hân không dám đến thăm mộ nàng, ngày giỗ nàng hân tự nhốt mình trong nhà, đốt ba cây nhang, khói nhang lượn lờ như ảo như thật, hân như nhìn thấy ánh mắt trách giận của nàng ở khắp mọi nơi, hân thiếu nàng rất nhiều, cuộc đời này vĩnh viễn chẳng thể nào chuộc hết tội.

Hân vì muốn có người thừa kế mà phải gánh chịu nỗi đau tê tâm liệt phế này, bởi vì hân muốn nắm giữ số mệnh của người khác.

Hiên Viên Thịnh chậm rãi buông tay, giờ khắc này hân chợt cảm thấy không còn hy vọng nào nữa, những năm qua hân khổ tâm trù mưu tính kế, ngày đêm hao tổn tâm cơ, vậy mà quay đầu nhìn lại, hân chẳng có gì cả...

Hân nhìn chăm chú nhi nữ đang lo lắng hoảng sợ xen lẫn phần hận, trong lòng hoảng hốt nghĩ thầm... nữ nhi hân cũng đang hận hân...

"Người chỉ nhớ thương A Việt ca ca của ngươi, thế nhưng A Việt ca ca có bận tâm đến ngươi không?" Một hồi lâu sau hân bình tĩnh lại, bước chậm rãi ra ngoài, một mội nói, "Người cũng biết Phụ vương ngươi không có người thừa kế? Người cũng biết vì sao đệ đệ duy nhất của ngươi năm đó lại chết non? Vận nhi... thì ra ngươi cũng là người có máu lạnh, nhưng ngươi chỉ đối xử lạnh lẽo với Phụ vương yêu thương ngươi mà thôi."

"Không..." Hiên Viên Vận cứng đờ, khóc cũng không khóc được.

Thời khắc hai cha con Tiểu quận chúa trở mặt với nhau quyết liệt, Mạnh Phù Dao đứng trên bờ tường nghe được liền hết sức vui mừng.

Nàng đóng tai, cẩn thận lắng nghe tiếng khóc tỉ tê trong tiểu lâu đối diện, trên mặt có nét buồn nét vui và cả âm mưu phức tạp.

Phía sau nàng, Âm Mị tựa vào thân cây, khoanh tay đứng nhìn, đáy mắt có nét cười nhàn nhạt.

Nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập ở phía bên kia bờ tường, Hiên Viên Thịnh vội vã đi ra, bước chân lắt léo lung lay nhưng lại trầm ổn, gấp gáp mà xiêu vẹo, Mạnh Phù Dao ác độc nghĩ, không phải hắn bị tức giận đến mức trúng gió chứ? Nàng lại nhìn bước đi của Hiên Viên Thịnh thêm lần nữa, đột nhiên cảm thấy có chút kì quái, hắn đã luyện được công phu ngoại gia?

Ám Mị phía dưới thấy nàng lúc này còn bất động trên đó thì có chút nóng nảy, tiến lên ôm lấy chân của nàng, kéo nàng xuống.

Phù Dao vẫn không chịu xuống, Ám Mị ôm chặt chân nàng, cô gái mới vừa tắm xong lại không sợ lạnh, chỉ mặc một chiếc váy đơn thật mỏng, mùi hương thoang thoảng, da thịt non mềm... khiến Ám Mị cứ như vậy mà ôm chặt, không muốn buông ra.

Mạnh đại vương vẫn còn đang nhìn chăm chăm Hiên Viên Thịnh — nàng đang nghiên cứu bộ pháp của hắn ta, dường như nó rất có lợi đối với nàng, có thể giúp nàng thăng cấp...

Mạnh Phù Dao hớn hờ khi nghĩ như vậy, ngay sau đó thì cảm thấy nhồn nhột muốn cười, thân thể liền mềm nhũn, nàng vịn tường ngoài đầu lại nhìn, thấy Ám Mị vẫn còn trong y phục nữ nhân đang ôm chặt chân nàng, tựa mặt hắn vào chân nàng, bèn run rẩy cười lên.

Xa xa, Hiên Viên Thịnh lập tức xoay đầu lại.

Phù Dao cả kinh, lập tức nhảy xuống, nàng quên mất chân của mình còn đang ở trong ngực của người ta, cú nhảy này lại dùng sức, khiến Ám Mị trọng thương chưa lành ngã ngửa ra sau, mà hắn vẫn không chịu buông chân nàng, thế là Mạnh Phù Dao cũng ngã nhào xuống đất, hai người quăn quắt thành một cục.

Mạnh Phù Dao có thiên tính gà mẹ, lúc ngã lăn chột nhớ đến vết thương trên lưng Ám Mị chưa lành, không thể để hắn làm dẫm thịt được, vội vàng

xoay người lại, ngay sau đó cơ thể Âm Mị đã đè lên người nàng.

Mặt hấn chạm vào mặt nàng, Phù Dao kinh ngạc nhìn gương mặt trước mắt mình, Âm Mị nằm trên người nàng nhắm mắt, khẽ thở dốc.

Bởi vì cô gái lương thiện nào đó sợ chạm vào vết thương hấn mà không dám đẩy hấn ra.

"Cả đời ta có thể có bao nhiêu phúc phận, vậy mà có thể cùng nàng ôm nhau trong khoảnh khắc này..."

Giọng hấn khàn khàn mà lại rất đổi dịu dàng, câu hồn đoạt phách, khiến nhịp đập của trái tim người nghe như thể chậm lại, tiếng chuông chùa ở nơi xa xăm nào đó văng vẳng vọng đến, khung cảnh lúc này tựa như bức tranh thủy mặc bị gió thổi rách đang khẽ lung lay.

Lòng Phù Dao chấn động, cùng lúc đó nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có người thét dài truyền báo: "Nhiếp Chính vương đến —" tiếng thét vừa vang lên, Mạnh Phù Dao muốn đẩy Âm Mị ra, nhưng thoáng cái Hiên Viên Thịnh ở bên ngoài đã cất tiếng cười nói, "Bốn vương đến thỉnh an Hoàng hậu, nhân tiện xem bọn hạ nhân có hầu hạ chu đáo không."

Hấn ta vẫn thủ lễ đứng ở ngoài cửa, quân sự đứng ở một bên trả lời, "Hoàng hậu nương nương cùng tỳ nữ đang ở trong sân ngắm trăng."

Phù Dao thở ra một tiếng thật nhỏ, ánh mắt sáng quắc, nhìn Âm Mị, thì thào, "Bảo huynh đừng có gây chuyện... hy vọng tối nay Nhiếp Chính vương không đi sớm, nếu không thì nguy rồi."

Thế nhưng mọi chuyện lại dường như có vẻ đi ngược lại mong đợi của nàng.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, Hiên Viên Thịnh chuyện trò vui vẻ, còn Mạnh Phù Dao thì tâm loạn như ma, lo lắng thân thể Âm Mị không chịu đựng nổi, một khi bị lộ thì tất cả mọi người phải Game Over. Không thể làm gì khác hơn là vừa phải bình thản ứng phó, vừa phải cẩn thận lắng nghe động tĩnh của Âm Mị.

Thế nhưng, nửa canh giờ sau, nàng nghe thấy tiếng xương gãy cực nhỏ phát ra.

“Tạch...!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Ngàn Dặm Truy Tung

Âm thanh này như một tiếng sét truyền vào tai Mạnh Phù Dao, khiến suýt chút nữa nàng như bị điếc.

Không xong rồi!

Nhiếp Chính vương đang đứng bên ngoài đột nhiên chau mày, quét ánh mắt nghi ngờ khắp một vòng.

Mạnh Phù Dao sợ là sẽ có tiếng gì đó phát ra nữa, đưa tay áo lên che miệng, cười nói: "Nhiếp Chính vương chê cười rồi, Bốn cung không quen với khí hậu của Côn Kinh, nên có hơi bị lạnh." Lại nói với Xuân Mai, "Đi gọi Tiểu An Tử đem một viên Tố an đường hoàn đến đây."

Xuân Mai khẽ nhún người, xoay người định đi, Hiên Viên Thịnh đột nhiên nói, "Hoàng hậu bị lạnh? Vậy phải làm thế nào? Xuân Mai, người đến Tiền viện mời Thái y phủ đến đây."

Phù Dao vừa nghe được thì cảm thấy không xong rồi, Âm Mị đang không thể cầm cự nổi, nếu còn phải đi đến Tiền viện chắc chắn sẽ bị bại lộ, lúc đó nàng không có bên cạnh để trợ giúp hần, nếu bị Hiên Viên Thịnh bắt, thì muốn cứu cũng không kịp nữa.

"Chỉ là cảm xoàng mà thôi, trong cung đã đưa thuốc đến rồi, đêm khuya không tiện làm phiền mọi người."

Nàng kêu thị nữ đến, "Thay mặt Bốn cung, tiễn Vương gia."

Nàng đã sai người tiễn Hiên Viên Thịnh, dĩ nhiên hẳn ta không tiện ở lại nữa, đứng dậy cười nói: "Hoàng hậu nghỉ ngơi sớm, Bốn vương sẽ lệnh cho y quan dời đến nội viện nghe theo lời nương nương sai khiến."

Phù Dao giờ phút này chỉ muốn hẳn ta mau chóng đi khỏi mà thôi, vội vàng đồng ý, Hiên Viên Thịnh lại thao thao bất tuyệt dặn dò rất nhiều, Phù Dao bóp chặt hai bàn tay nhưng mặt vẫn không đổi sắc, liên tục đáp lại một lời, mỉm cười, chân thành tiễn Hiên Viên Thịnh đến cửa, vừa nghe động tĩnh phía sau lưng liền đứng khựng lại, nụ cười trên miệng cứng đờ.

Quả nhiên Hiên Viên Thịnh vừa đi được mấy bước thì quay đầu lại, cười nói, "Nương nương xin dừng bước, nghỉ ngơi sớm."

Phù Dao mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hiên Viên Thịnh lướt qua mặt nàng, không bởi vì thái độ tự nhiên của nàng mà lơ là, cất bước đi ra ngoài.

Phù Dao chậm rãi đóng cửa lại, kêu Tiểu An, "An Tử hạ rèm xuống", "Xuân Mai, dọn dẹp xong rồi đem nước đến đây."

...

Vừa đóng cửa, Phù Dao lập tức xoay người lại.

Nàng chạy vội vào gian trong, đẩy cửa phòng ra không một tiếng động, Âm Mị còn đang mặc y phục "Xuân Mai" đang đứng.

Mạnh Phù Dao nhìn hẳn chưa khôi phục lại dáng vẻ nam nhân, gấp đến độ dậm chân nói, "Huynh huynh... sao không thay y phục nhanh lên đi!"

Lúc này tiếng khớp xương ma sát nhau vang lên, Âm Mị nói rất nhỏ, "Ngộ nhờ hẳn ta quay lại thì sao..." Lời còn chưa nói xong, hẳn đã ngã nhào xuống.

Mạnh Phù Dao đưa tay ra đỡ, chưa kịp nói gì thì Âm Mị đã phun ra một ngụm máu đỏ tươi, khiến nàng quỳnh lên, đưa tay điểm liên tục mấy đại huyệt trên người hắn, đem hắn đặt lên giường định chữa thương, chợt nghe sau lưng có tiếng mở cửa, Tiểu An đi vào nói, "Nhiếp Chính vương đang ở ngoài cửa viện, dường như đang dặn dò người bên cạnh điều gì đó, cách xa quá ta không nghe được."

"Người có thể liên hệ được với Bộ hạ hay không?" Phù Dao quay đầu hỏi, "Hiên Viên Thịnh nghi ngờ nên không đi, tối nay nhất định sẽ có hành động, khả năng cao nhất là sẽ đến đây lục soát tìm thích khách, nhất định phải tìm biện pháp đối phó trước."

Tiểu An suy nghĩ một đoạn, nói: "Có cách, chỉ là..."

"Ta mặc kệ là biện pháp gì, người hãy tìm cách đem Hiên Viên Mân đến đây cho ta, nếu không thì sẽ trở thành phé thải." Nàng không nhịn được, giục hắn, "Nhanh lên."

Tiểu An thoáng trầm tư rồi khom người lui ra ngoài.

Tối nay, một đêm không ngủ.

Nửa đêm, phủ Nhiếp Chính vương yên tĩnh bỗng vang lên tiếng hô chói tai "Có thích khách!", tiếp theo đó là một ánh lửa xẹt qua bầu trời đêm, trong nháy mắt đã chiếu sáng Vương phủ tối om.

Tất cả mọi hành động đều cực kì nhanh, hiệu suất vượt qua ngày thường — Thị vệ quần áo chỉnh tề xuất hiện ngay tức khắc, Nhiếp Chính vương nhanh chóng ra khỏi tẩm cư của mình, khoác áo qua loa, ánh mắt thanh tỉnh như chưa hề ngủ, trong phút chốc đã hình thành một chiếc lưới bao vây kín mít.

"Thích khách" xuất hiện hết sức li kì, hình như chỗ nào cũng có, mà cũng hình như không chỗ nào có, chúng thị vệ la hét ầm ĩ đuổi theo loạn

hết cả lên, từ trước viện đuổi đến hậu viện, từ hậu viện đuổi đến nội viện, từ nội viện đuổi đến... nơi muốn lục soát.

"Hoàng hậu nương nương! Có thích khách lẻn vào trong Vương phủ, vì an toàn của tất cả những người ở trong đây, vi thần xin mời nương nương vi giá, khiến nương nương bị kinh động, vi thần xin nhận tội." Giọng nói hùng hậu của Hiên Viên Thịnh cất lên, thị vệ nhanh chóng đã bao vây toàn bộ Di Tâm Cư.

Di Tâm Cư vẫn im phăng phắc.

Hiên Viên Thịnh cau chặt mày, chờ nửa khắc sau mới nghe thấy tiếng, âm thanh này không vang dội nhưng kéo dài dai dẳng, nào chỉ có Vương phủ, e là trong cung cũng có thể nghe thấy.

Lúc này rốt cuộc cũng có động tĩnh, một hồi lâu sau, bên trong Di Tâm Cư truyền ra tiếng nói kiêu mị mà biếng nhác của nữ nhi, "Bốn cung ở nơi này hết sức an toàn, nửa đêm rồi không cần lui tới đây nữa. Cứ như vậy thôi."

Hiên Viên Thịnh cau mày, sự nghi ngờ lóe lên trong mắt, trầm giọng nói, "Nếu Hoàng hậu nương nương đã dừng chân ở Vương phủ, vi thần phải chịu trách nhiệm an nguy của nương nương, không dám chậm trễ. Sắp đến ngày đại hôn của nương nương, nếu nương nương xảy ra bất trắc ở trong Vương phủ, thì dù vi thần có chết vạn lần cũng không hết tội, xin nương nương di giá."

Không khí trong viện vẫn tĩnh lặng, một hồi lâu sau Phù Dao đáp, "Vương gia không cần quan tâm, nếu có gì không ổn, Bốn cung tự mình lo được."

Sự nghi ngờ trong mắt Hiên Viên Thịnh càng đậm hơn thêm — trước khi hần rời khỏi khuê phòng của nữ nhi, mơ hồ nhìn thấy trên bờ tường của Di Tâm Cư có ánh sáng lóe lên, nhanh như chớp mắt. Sau đó lại nghe thấy âm

thanh kì quặc vang lên trong phòng của Vũ Văn Tử ở bên cạnh, nhưng không biết đó là âm thanh gì. Sau đó nghĩ kĩ lại, âm thanh đó tựa như tiếng xương gãy, chắc chắn là không phải của Vũ Văn Tử, vậy thì là của người nào?

Vũ Văn Tử này so với trong tài liệu của hắn không có gì khác biệt, nhưng người bên cạnh nàng ta là ai? Huống chi lúc này Vũ Văn Tử lại cự tuyệt hắn như vậy, khiến Hiên Viên Thịnh càng thêm nghi ngờ.

Nếu như ban đầu chỉ là nghi vấn trong lòng, thì hiện tại hắn cảm thấy lo lắng, nhất định không thể để xảy ra chuyện gì.

"Nường nường nói đùa rồi, nường nường là nữ nhi, nếu thích khách xông vào trong đó ăn nấu, thì sao nường nường có khả năng tự vệ?" Hiên Viên Thịnh cất cao giọng nói, "Vì an nguy của nường nường, vì thần chịu trách nhiệm, không thể xem thường — xin nường nường đi giá!"

Hắn phất tay lên, mấy ngàn thị vệ cùng đồng loạt hô, "Xin nường nường đi giá! Xin nường nường đi giá!"

Tiếng hô đình tai nhức óc đến chấn động khắp không gian.

"Haizz..." Một giọng nói bất lực phát ra, một hồi lâu sau Mạnh Phù Dao thở dài nói, "Vậy xin mời Vương gia đơn độc vào trong."

Hiên Viên Thịnh vừa giật mình, Phù Dao lại nói, "Bốn cung coi Vương gia như huynh trưởng trong nhà, cũng không muốn có hiềm nghi gì, thực sự là... thực sự là... ngài vào đi."

Nàng ấp a ấp úng nói, Hiên Viên Thịnh nghe thế thì mắt khẽ xoay chuyển, suy nghĩ một đoạn rồi nói, "Vi thần lĩnh mệnh."

Thị vệ trưởng Vương phủ vội vàng đến gần hắn, cất giọng thật thấp, khuyên: "Vương gia, ngài là kim thân..."

"Không sao." Hiên Viên Thịnh hòa nhã mỉm cười, giọng nói chứa đựng kiêu ngạo, "Thiên hạ này không ai có thể lấy mạng Bốn vương chỉ trong một vài chiêu, sư huynh ta cũng không thể."

Hắn một mình cầm đuốc, đơn độc tiến vào cửa Di tâm Cư, mở cửa viện không một tiếng động, ba gian viện đều tối tăm, ánh sáng bên ngoài hắt vào le lói, tim của hắn đột nhiên đập mạnh.

Ngay sau đó hắn liền trấn định lại — Chuyện gì có thể xảy ra? Sát chiêu? Thích khách? Mật thám ẩn nấp? Rất tốt, vừa đúng để cho hắn đuổi tận giết tuyệt.

Giày gấm giẫm trên nền đất phát ra tiếng nhẹ tênh, trong sân viện cực kì an tĩnh, đến gian viện thứ ba ở trong cùng, loáng thoáng phát ra tiếng cười nhẹ.

Hiên Viên Thịnh dừng bước, đứng trong bóng tối, ánh mắt ngập tràn nghi ngờ.

Tiếng cười?

Trong viện tối om, đèn dầu cũng không đốt, sát khí nặng nề của ngàn quân bao phủ, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng cười hết sức quý dị và thần bí.

Hiên Viên Thịnh không khỏi âm thầm hừ lạnh — cố tình bày trận mập mờ? Muốn buộc ta phải lui ra ngoài sao?

Hắn vén tay áo lên, sải bước đi nhanh hơn, vận động chân khí toàn thân, hắn bước đi đến đâu, nền đá bằng phẳng nơi đó mơ hồ phát ra tiếng rạn nứt, kéo dài một đường.

Hắn nhanh chóng đi vào gian viện thứ ba, vẫn không có người.

Tiếng cười đột nhiên biến mất.

Hắn không cam lòng bị người khác thao túng như vậy bỗng quát khê, "Hoàng hậu, vi thần thất lễ!"

"Ầm—" cánh cửa dầy và nặng vỡ toang, khiến đồ vật trong khắp viện đều lung lay, cảnh tượng trước mặt đập vào mắt Hiên Viên Thịnh.

Tiếng nỉ non "Mau đi..." nói chưa hết nửa câu thì khựng lại, tiếng cười nhẹ hơn nước truyền ra, xen lẫn tiếng cười trầm thấp của nam tử.

Hiên Viên Thịnh cứng đờ ngay tại chỗ.

Dưới ánh đèn sáng choang, nam tử lộ nửa thân trần đang nằm nghiêng nghiêng trên giường, cười nói: "Nhiếp Chính vương phá hủy phong tình của trẫm, trẫm liền đùa người một chút."

Phía sau hắn, Vũ Văn Tử nghiêng người ngồi dậy, tóc dài xõa ra, khoe mắt ửng đỏ, miền cưỡng duy trì dáng vẻ đoan trang, xấu hổ không thôi, thế nhưng mắt mày đều hiển hiện cảm xúc của người vừa mới trải qua hoan ái.

Hiên Viên Thịnh không ngờ lại gặp phải tình cảnh lúng túng này, kinh ngạc đứng một hồi, mới cup mắt khom người, nói: "Vi thần thất lễ... nhưng mà, sao Bệ hạ lại ở chỗ này..."

"Trẫm tới từ sớm rồi..." Hiên Viên Mân yếu ớt cười, khe khẽ nói, "Ừ... trước khi người đến đây lôi kéo Hoàng hậu của trẫm ra ngoài, trẫm nghe rõ hết."

Hiên Viên Thịnh ngẩn ra, nghi ngờ nói, "Tới từ sớm."

"Đúng vậy a." Hiên Viên Mân quỵến rũ cười, "Trẫm cùng Tử nhi, một ngày không gặp như cách ba thu. Vương gia không có để ý đến trẫm?"

Hiên Viên Thịnh im lặng, ánh mắt chớp động như đang suy nghĩ, hồi lâu nói, "Bệ hạ, như vậy không hợp với lễ nghi, ngài... quá hoang đường..."

"Được rồi, được rồi." Hiên Viên Mân phất tay, không hề che giấu, để lộ thân hình trơn láng, gọi thị nữ, "Trước sau gì trẫm cũng lâm hạnh Hoàng hậu, trước cũng vậy mà sau cũng vậy... có gì khác nhau đâu. Xuân Mai, mau đỡ nương nương đi tắm, Tiểu An Tử, mặc y phục cho trẫm, trẫm muốn cùng Nhiếp Chính vương trò chuyện."

Xuân Mai nhỏ nhẹ đáp lại, động tác nhanh nhẹn dìu Hoàng hậu nương nương đi tắm, Tiểu An Tử bước vào hầu hạ Hiên Viên Mân mặc quần áo.

Hiên Viên Thịnh lùi về phía sau một bước, ánh mắt quét khắp cả ba gian phòng, nhìn qua nơi ngủ của Xuân Mai — tất cả xem ra thật sự rất bình thường.

Bình thường đến mức hẳn không còn lý do gì để nán lại nữa.

Hiên Viên Thịnh lùi về sau một bước, "Bây giờ đã khuya lắm rồi, sáng mai còn phải vào triều, Bệ hạ nên đi nghỉ sớm, vi thần cáo lui."

"Không nói chuyện sao?" Hiên Viên Mân ngừng tay, có chút thất vọng nói, "Trẫm có một phương thuốc tráng dương bí truyền..."

"Xin Bệ hạ bảo trọng long thể, vi thần cáo lui." Hiên Viên Thịnh không thể nào chịu được đề tài này, ôn hòa mà lại kiên quyết cắt đứt, hơi khom người lui ra, sau đó hẳn ta ra lệnh cho tất cả thị vệ lui xuống.

Hiên Viên Mân đứng trước cửa sổ lâu thật lâu, nhìn chăm chú theo bóng lưng Hiên Viên Thịnh biến mất trong bóng tối, khi cánh cửa thứ ba đóng lại, hẳn lộ ra nụ cười lạnh lẽo mỉa mai.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6.2

Đại Hãn nguyên niên ngày 26 tháng 11, đêm.

Người của ty tình báo vội vã bước vào Cần Chính điện, mang theo tin đến, Kỉ Vũ nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của người này, không khỏi nhìn y dăm dăm.

Viên quan ty tình báo dâng lên hai bức thư, vẻ mặt đau khổ nói: "Có một phong thư gửi đến từ lâu rồi, tiểu nhân không để ý, để ở dưới cùng, hôm nay mới vừa mở ra kiểm tra... Xin đại nhân nói với Bộ hạ vài câu dùm ty chức..."

Kỉ Vũ yên lặng nhận lấy, gật đầu đồng ý, tâm tư Bộ hạ gần đây khó đoán, miễn cưỡng chắc cũng có thể nghe hắn nói mấy câu.

Hắn vào điện, dâng mật báo lên.

"Bộ hạ, ty tình báo gửi bồ câu đưa mật báo đến."

Chiến Bắc Dã đang cau mày trầm tư, ánh mắt sáng quắc đọc tin báo xong liền đặt mạnh lên bàn, cất tiếng hỏi, "Hiên Viên quốc lập hậu thì có liên quan gì đến trẫm? Điều này cũng đáng giá để dùng bồ câu đưa tin sao!"

Kỉ Vũ im lặng...

"Bộ hạ, còn một bức nữa." Nhìn Chiến Bắc Dã ném phong thư thứ nhất, không có ý định xem tiếp, Kỉ Vũ nhắc nhở, Chiến Bắc Dã nhú mày, bất

đắc dĩ mở phong thư thứ hai ra, vừa liếc mắt nhìn lập tức nhíu mày nói, "Sao lại trễ như vậy mới dâng lên?"

Không đợi Kỉ Vũ trả lời, ánh mắt của hắn đột nhiên ngưng tụ, quét mắt nhìn mật tin, tay siết thật chặt thành quyền, nhìn chăm chú bức thư một lần nữa, như muốn nuốt từng chữ từng chữ vào lòng, hồi lâu mới dời mắt nhìn sang nơi khác.

Không khí trong điện yên lặng như tờ.

"Bộp!"

Đột nhiên bức tin tình báo bị ném đi, đập vào mặt Kỉ Vũ!

Gọng Chiến Bắc Dã hét vang to đến mức cả Cần Chính Điện cũng có thể nghe thấy.

"Trễ bao lâu rồi mà giờ mới đưa!"

Sắc mặt Chiến Bắc Dã tái mét, mắt đỏ như máu, cả người run rẩy không thôi.

Tin tình báo quan trọng như vậy, lại trễ mất một tháng!

Kỉ Vũ im lặng quỳ xuống, hắn đã nhìn thấy nội dung trên thư tín rồi, hắn phụ trách ty tình báo, dĩ nhiên khó tránh khỏi tội.

Hắn phủ phục dưới đất, chua xót nói: "Thần... là người tàn tật, cầu xin Bệ hạ giáng tội, bãi bỏ chức vụ, răn đe..."

Chiến Bắc Dã run rẩy, chớp mắt nhìn tay áo trống không của Kỉ Vũ, tóc mai nhuộm bạc, trong thoáng chốc nhớ đến Kỉ Vũ năm đó, là một trang nam tử tuấn tú, thống lĩnh Hắc Phượng kị, các cô nương ở Cát Nhã xếp thành hàng dài... hồng trần thế sự xoay vần trong nháy mắt, trang thiếu niên anh tuấn năm xưa không còn nữa.

Mà sở dĩ Kỉ Vũ thất trách là bởi vì, từ sau khi Phù Dao mất tích, hắn ta luôn ở bên cạnh canh phòng bảo vệ hắn ngày đêm, sợ hắn xảy ra chuyện gì, mới bỏ mặc ty tình báo, chỉ mới ngăn ngủi mấy tháng, mà Kỉ Vũ đã tiêu tụy như vậy rồi.

"Đứng lên đi..." Lòng Chiến Bắc Dã như thủy triều cuộn cuộn, một hồi lâu một hồi nói, "Đều là do ông trời trêu người..."

Kỉ Vũ vẫn không đứng dậy, lại dập đầu, "Bệ hạ, có tội thì phải chịu phạt, thần xin miễn chức Chủ quản ty tình báo."

"Cả người cũng muốn rời bỏ trăm sao?" Chiến Bắc Dã khổ sở nhìn hắn ta, xoay mặt nhìn chỗ khác, bóng lưng cô đơn in trên bản đồ giang sơn với mười vạn dặm đường biên giới.

Kỉ Vũ nhìn bóng lưng của hắn, cuối cùng lệ rơi như suối trào, cố gắng nín nhịn tiếng nước nở nghẹn ngào, nói thật nhỏ, "Triều đình là nơi tôn nghiêm, cũng không phải là chỗ để cho một người tàn tật làm quan, Kỉ Vũ không muốn bởi vì mình mà phải khiến cho Bệ hạ khó xử..."

"Ai dám?" Chiến Bắc Dã bỗng xoay người, "Người là quốc gia công thần, công đức đứng đầu, bách thế lưu danh trọng tướng, người nào dám nói, trăm lập tức chém đầu!"

"Bệ hạ..." Kỉ Vũ nhẹ nhàng nói, "Thần muốn đi đất phong Hãn vương."

Chiến Bắc Dã ngây ra, bỗng nhớ tới nỗi khổ tâm của cự thần này, hắn kinh ngạc nhìn Kỉ Vũ, lui về phía sau một bước rồi ngã ngồi trên bảo tọa, một hồi lâu đôi mắt ửng đỏ.

"Thần... xin Bệ hạ bảo trọng." Kỉ Vũ dập đầu, lúc ngẩng mặt lên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, "Có điều, Bệ hạ, ngài không cảm thấy hai bức mật báo này có liên hệ gì với nhau sao?"

"Hả?" Chiến Bắc Dã nghe Kỉ Vũ nói như vậy thì trong lòng giật mình, đột nhiên nghĩ đến một loạt tin tình báo trong năm nay về Hiên Viên quốc, không khỏi cảm giác có chút gì đó khả nghi.

"Hần vương đang ở Hiên Viên, hơn nữa..." câu nói của Kỉ Vũ như sấm vang chớp giật, khẳng định sự nghi ngờ vừa mới dấy lên trong lòng Chiến Bắc Dã, "Thần nghi ngờ rằng, Hoàng hậu mới lập của Hiên Viên quốc, chính là cô ấy."

Chiến Bắc Dã đột ngột đứng bật dậy, hất tung đồng tấu chương chất cao như núi trước mặt mình.

"Nàng dám!"

Khi Chiến Bắc Dã lật bàn, tại một ngọn núi nào ở một nơi xa xôi, mây mù lãng đãng che phủ khắp nơi, có người cất tiếng:

"Sư muội tiến bộ thật vượt bậc, ta không phải là đối thủ của người nữa rồi. Ta nhận thua, có thể dừng tay được không?"

Thái Nghiên đứng ở đối diện hắn, sắc mặt giận dữ, một hồi lâu nghiêng răng cắn lợi nói, "Người có thể hay không ra tay độc ác như vậy?"

Trưởng Tôn Vô Cực quay người bỏ đi, vừa đi đến hành lang liền nhìn thấy một lão giả đang đứng mỉm cười, hắn lập tức kính cẩn khom mình.

"Sư tôn."

Lão giả mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt kia tràn đầy vui vẻ, nhưng chỉ chớp mắt liền không thấy gì nữa, cất tiếng, "Người lại tỉ thí với Thái Nghiên?"

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, đáp, "Sư muội tiến bộ ngàn dặm, đồ nhi vui mừng cho muội ấy."

Lão giả cau mày lại nói, "Thái Nghiên thiên phú có hạn, không thiên tư trác tuyệt, có thể phát dương quang đại như ngươi."

Trưởng Tôn Vô Cực im lặng.

Lão giả nhìn hắn, ánh mắt ông ta lúc này như đỉnh núi đang chìm nổi trong mây mù, lạnh nhạt nói, "Ngươi vẫn không muốn sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực trầm mặc trong thoáng chốc, đáp lại, "Sư thúc có huyết mạch Thiên Hành trong người, qua lại trong chốn hồng trần nhiều năm, nên..."

"Đó là việc của ta." Lão giả hời hợt cắt đứt lời hắn, nhìn chăm chú hắn một hồi, lạnh nhạt nói, "Vô Cực, ngươi là đệ tử mà ta ưu ái nhất, nhiều năm như vậy chưa bao giờ khiến ta thất vọng, sao chỉ trong hơn một năm, ngươi lại thay đổi như thế này?"

"Đồ nhi then với sự khổ tâm của Sư phụ." Trưởng Tôn Vô Cực vén áo lên, quỳ xuống thẳng tắp trên nền bạch ngọc lạnh buốt, không nói thêm gì nữa.

Lão giả khẽ cúi đầu, nhìn đệ tử vẻ mặt thản nhiên như nước, trong mắt ông ta lóe lên sự giận dữ, một hồi lâu, lạnh lùng phẩy tay áo.

"Ngươi cứ ở đây suy nghĩ!"

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, khẽ cúi đầu.

"Vâng."

Mạnh Phù Dao hưởng hết tất cả những chuyện may mắn, còn những chuyện xui xẻo thì trút hết lên người những kẻ theo đuổi nàng.

Người lật bàn, kẻ bị phạt quỳ. Hai Đế vương thiên tân vạn khổ cầu mưu cướp nàng, còn người nọ thì lại như không có quan hệ gì với họ, vui vẻ làm

Hoàng hậu.

Dù có làm thế nào Hiên Viên Thịnh cũng không thể tìm ra điểm nghi ngờ nào trên người Vũ Văn Tử, mà đêm đó Hiên Viên Mân đã xuất hiện, giải thích tường tận —

Không thể không nói Hiên Viên Mân quả thật cũng không phải là người dễ trêu, Mạnh Phù Dao nhìn ra được, hắn đã giấu tài nhiều năm một cách thành thực. Hiên Viên Thịnh không phát giác ra được điều gì, Hiên Viên Mân cần nàng làm Hoàng hậu giả, giúp hắn cởi bỏ gông xiềng, về phần kế hoạch như thế nào thì hắn ta không nói, Mạnh Phù Dao cũng không hỏi — điều nàng quan tâm, chỉ là làm cách nào để có thể cứu được Tông Việt mà thôi.

Nhưng mà nghĩ kĩ cũng không khỏi lo lắng trùng trùng — một khi giải quyết Hiên Viên Thịnh rồi, giữa Tông Việt và Hiên Viên Mân, sẽ giải quyết như thế nào đây?

Nhân sinh thiên hạ như một ván cờ, đi sai một bước sẽ mất tất cả.

Hiên Viên Chiêu Ninh năm thứ mười hai, ngày mùng 6 tháng 12, ngày hoàng đạo, Đế hậu đám cưới.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Người Cũ Quay Về

"Đừng lo chuyện không đâu nữa." Cái tát của Mạnh Phù Dao đưa hồn vía đang lạc tận chín tầng mây xanh của Hiên Viên Mân quay về. Nàng lại lên tiếng: "Kế hoạch của người như thế nào ta mặc kệ. Nhưng nếu muốn ta phối hợp diễn cho tốt thì có một số chuyện nhất định phải nói cho rõ ràng. Rốt cuộc lúc nào người sẽ ra tay với Hiên Viên Thịnh?"

"Chờ ta thêm một tháng nữa." Hiên Viên Mân nói: "Tự do trong một tháng, ta tin nàng hoàn toàn có thể đảm bảo. Tuy nhiên, ta vẫn cần nàng giúp giải quyết Thục phi, Hiền phi, đồng thời kéo gia tộc của họ xuống nước mà không làm kinh động tới Hiên Viên Thịnh, khiến hãn ta cảnh giác phản kích."

"Người có biết là người vừa nói một điều không tưởng hay không?" Mạnh Phù Dao liếc nhìn hãn, "Chỉ cần ra tay với Hiền phi, Thục phi, động đến gia tộc của họ, Nhiếp Chính vương chắc chắn sẽ không ngồi yên. Hãn ta đâu phải là heo."

"Vậy phải nhờ đến Hoàng hậu tài trí vô song ra tay trừ tài rồi!" Hiên Viên Mân dụi dụi vào người Mạnh Phù Dao. Nàng đập Bệ hạ xinh đẹp với ánh mắt quyến rũ như tơ ra xa, tiếp tục gặm đùi gà suy nghĩ. Càng nhập thần, nàng gặm càng nhanh. Gặm, gặm gặm... Hiên Viên Mân liếc thấy chiếc đùi gà sớm đã bị gặm hết thịt chỉ sót lại xương, giờ đến xương cũng chẳng còn, nghe thấy tiếng răng và xương chạm vào nhau ken két mà rợn tóc gáy. Thảm rồi, xương gà này sắp thay bằng xương người mất thôi...

Mạnh Phù Dao nghĩ xong, duỗi tay ra, Hiên Viên Mân vội nịnh nọt đem khăn tới để nàng lau tay. Đùi gà cùng xương đã bị nàng gặm hết từ lâu. Bản thân nàng cũng quên mất khúc xương gà trong tay. Mạnh Phù Dao nghiêm túc nói với Hiên Viên Mân, "Danh sách!"

"Hả?"

"Ta cần danh sách toàn bộ các thế lực trong và ngoài cung người có thể nắm trong tay."

Hiên Viên Mân nhú mào, cười như không cười, "Trẫm cảm thấy danh sách thế lực trong cung đưa nàng vô cùng hợp lý, nhưng danh sách ngoài cung có vẻ không ổn."

"Chuyện bản cung muốn làm, người hiểu được mới lạ đó." Mạnh Phù Dao thản nhiên dựa vào ghế, "Không đưa cũng được. Ngày mai Hoàng hậu của người sẽ qua đời."

"Nàng không lo cho hản sao?" Hiên Viên Mân nói vọng vào trong.

"Đó là việc của ta." Mạnh Phù Dao cười gian. Chiến Bắc Dã đã tới, Ẩn vệ Vô Cực cũng đến rồi. Hai bên liên thủ, việc rời khỏi hoàng cung nước Hiên Viên không phải chuyện to tát gì. Nàng ở lại chẳng qua vì một lý do khác thôi.

Hiên Viên Mân liếc nhìn nàng, một lúc sau mới cời đoạn tay áo giả thường gắn trên ống tay áo mỗi khi diễn kịch xuống, "Ngâm nước phèn chua, hơ qua lửa rồi đọc."

Mạnh Phù Dao khen ngợi, "Bệ hạ thật biết cách giấu. Chẳng ai ngờ được người ngày ngày đều mang theo bản danh sách này bên người, lại còn khoe ra trước mặt bàn dân thiên hạ."

"Thi thoảng tiện tay trẫm còn vút nó trên giường, trong tủ nữa cơ." Hiên Viên Mân cười ranh mãnh, "Hiên Viên Thịnh nhiều lần sai người trà trộn vào, nhưng đám ngu ngốc đó có phát hiện được gì đâu!"

Mạnh Phù Dao cầm tay áo lên, vừa nhìn liền cười lạnh. Trong cung không nói làm gì, nhưng đám cựu thần ngoài cung... Hiên Viên Mân kể vị tử nhỏ, lại được đưa từ đất phong xa xôi về kinh, chưa từng tiếp xúc cũng chưa có cơ hội tiếp xúc với trọng thần trong triều. Hắn làm sao giải quyết được?

Ánh mắt hai người chạm vào nhau lại tự động rời đi. Đều là người thông minh, khỏi cần nói ra lòng cũng tự hiểu.

Sau khi đuổi gã hề bám dính lấy mình không rời kia đi, Mạnh Phù Dao bước vào trong phòng, thò đầu về phía trước hỏi: "Đã khá hơn chưa?"

Ám Mị ngồi xếp bằng trên giường, ánh mắt chợt lóe lên, "Ổn rồi."

Hắn đứng dậy, nhìn ra vườn rau, đáy mắt như có ý cười, "Nàng đúng là yêu tinh trời sinh để giày vò người khác."

Mạnh Phù Dao nghiêng đầu nhìn người nọ, cảm thấy vẻ mặt của hắn đã khá lên nhiều, nhưng cũng không nói gì thêm ngoài một câu: "Cũng chẳng biết có phải đang xen vào việc của người khác hay không nữa."

"Nói chung phải có phúc lắm mới được nàng xen vào đó." Ám Mị hôm nay lại không hề đá xoáy Phù Dao.

Mạnh Phù Dao thấy Ám Mị chẳng mấy khi tâm trạng tốt như vậy, nhất thời quên mất ý định cũ, ngồi xếp bằng đối diện hắn, gõ đầu gối cười ha ha, "Này, thiên hạ đệ nhất sát thủ, nghe đồn xuất thân của huynh vô cùng thần bí, trên đời chẳng người nào biết. Hai chúng ta xem như cùng chung hoạn nạn bao lâu nay, huynh có thể chia sẻ một chút về những chuyện thời còn non trẻ không?"

Ám Mị nhìn nàng. Ánh mắt như lưu ly của hắn quá sáng chói, khiến Phù Dao cảm thấy chợt dạ. Ngay sau đó, chợt nghe thấy Ám Mị mở lời: "Nàng muốn biết điều gì?"

Người ta đã nói rõ như vậy rồi mà. Mạnh Phù Dao ngượng ngùng vuốt vuốt chiếc mũi không đáp.

"Khi một người tan cửa nát nhà, sinh mệnh tựa bèo trôi, chẳng thể nào không ai giúp đỡ mà một bước lên tiên được." Ám Mị tay chống xuống gối, khẽ nhìn Phù Dao, "Ta nghĩ, bản thân nàng rất hiểu đạo lý này."

"Vậy ai đã giúp huynh?" Mạnh Phù Dao chợt nghĩ đến một câu từng nghe được trong đêm nọ, "Nếu nàng ấy tức giận, hãy bảo nàng đến đối phó ta như chuyện Yên Lăng năm đó đi." Vừa nghĩ tới hai chữ "Yên Lăng" nàng liền đau đầu không thôi. Dường như nó có liên quan then chốt đến đáp án kia.

Cũng không biết vì sao, Phù Dao cảm thấy người được nhắc đến trong đối thoại mang giới tính nữ chứ không phải nam.

"Có một số chuyện, biết - chưa chắc đã là điều may mắn." Ám Mị ngồi dậy, đứng thẳng người, không hề nhìn nàng.

Mạnh Phù Dao đứng dậy, dường như vẫn muốn tiếp tục truy hỏi. Nàng không nói gì, cũng không động dậy, chỉ cười. Ánh mắt nàng rục rịch mà lạnh lùng. Nụ cười nhạt nhưng kiên quyết.

Trầm mặc hồi lâu, Ám Mị cuối cùng không chống cự nổi trước ánh mắt của người nào đó, khẽ thở dài, nhìn về phía Bắc Hiên Viên, hờ hững nói: "Nếu nàng khẳng khái muốn biết, vậy... cứ đi thẳng về phía Bắc."

Phù Dao ngây người. Đáp án của hắn quá mơ hồ. Hiên Viên nằm phía Tây Nam Đại lục Năm châu. Ngoài Thái Uyên, năm quốc gia còn lại đều ở phía Bắc Hiên Viên. Rốt cuộc, Ám Mị muốn nhắc đến nơi nào?

Song, nhìn về mặt Âm Mị, nàng chắc chắn hẳn sẽ chẳng chịu nói thêm điều gì.

Mạnh Phù Dao thở dài bất đắc dĩ, không tiếp tục hỏi nữa, đối diện với ánh mắt hơi âm u của Âm Mị, chỉ vài câu nói đã khiến những đau đớn vốn đóng bụi trong lòng hẳn trở nên xáo động. Âm Mị khẽ cúi xuống, ho nhẹ.

Một bàn tay ấm áp chợt vỗ lên lưng hẳn, nàng cất tiếng: "Xin lỗi, ta không nên truy hỏi tường tận như vậy."

Âm Mị ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái có đôi mắt trong trẻo, bọc mình dưới lớp áo khoác rộng mềm mại như nhung. Hẳn khẽ vươn tay lau đi chút sương còn dính trên khóe miệng nàng rồi cười nói: "Giữ lại làm bữa ăn khuya sao?"

Động tác của Âm Mị dịu dàng vô cùng, tựa như cơn gió khẽ lướt qua. Phù Dao chỉ vừa cảm thấy có ngón tay hơi lạnh vuốt nhẹ lên môi, cùng hương thơm thanh mát như ẩn như hiện bay tới, Âm Mị đã thu tay về. Nàng ngược nhìn hẳn, thấy ánh mắt trong trẻo như sóng nước hồ thu kia đang phản chiếu toàn bộ hình dáng của mình bên trong, bèn lùi một bước về sau.

Phù Dao lùi, Âm Mị liền tiến lên. Nàng lùi thêm một bước, Âm Mị tiến thêm một bước. Hai người không nói câu nào, chỉ chơi trò tiến tiến lùi lùi, bầu không khí xung quanh trở nên tĩnh lặng kỳ quái. Phù Dao lùi liên tiếp ba bước liền đụng vào cửa sổ, áo nàng dính vào tường.

Không còn đường lui nữa rồi. Âm Mị cười cười, lại vươn tay, Phù Dao cũng ngẩng đầu nhe răng cười với hẳn.

Sau đó, Phù Dao ngửa người ra sau, chỉ nghe "phịch" một tiếng, nàng đã lộn nhào ra ngoài cửa sổ...

Âm Mị như hóa đá, nhìn cô gái đang ba chân bốn cẳng chạy trốn về phía vườn rau trong cung, trên tay còn cầm theo một con thỏ nhỏ, lông đen, tròn

như quả cầu, vừa đi vừa mắng chửi. Một lúc sau, cánh tay còn nằm giữa không trung của Âm Mị mới buông xuống, nhẹ nhàng dè lên cửa sổ.

Trời đông rét buốt, Âm Mị vén tóc lên, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời rộng mênh mông vô tận, xanh ngắt một màu.

Lòng nàng... chứa đựng giang sơn vạn dặm, mây gió mịt mù, triều đình xảo trá, hậu cung quỷ quyệt, đao quang kiếm ảnh, gạt người lừa mình, nhưng lại chẳng chịu cất chứa những năm tháng tình cảm thiết tha.

Nhiều ngày như vậy, Quận chúa tỏ chắc nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi nhỉ?

Quận chúa tỏ ôm lò sưởi tay, ngồi trong cung điện ấm áp. Lớp lông mịn màu hồng nhạt dính trên cổ áo nàng ấy cọ vào gò má, yêu kiều nhỏ nhắn như một đóa hoa, chỉ có vẻ thẹn thùng xinh tươi trên gương mặt thiếu nữ ngày trước giờ đã vơi dần, ngày càng trở nên lạnh nhạt.

"Hoàng hậu..." Nàng ấy ngồi trong cung điện, ước chừng gần một giờ không nói nửa câu, Mạnh Phù Dao cũng im lặng, ngồi một chỗ nhìn nàng ấy đầy hứng thú. Một giờ trôi qua, nàng tỏ như lạc vào cõi tiên đã hồi hồn trở lại trái đất. "... Con phải làm sao đây?"

Đúng rồi đó, chứng mất hồn này của cô ngày càng nghiêm trọng, quá thật rất khó giải quyết.

"Dường như, phụ vương đã ra tay với A Việt ca rồi..." Quận chúa tỏ nước mắt giàn giụa. Bao nhiêu điều tâm sự tích tụ trong lòng, cuối cùng không nhịn được trút hết trước mặt người bạn tri kỷ duy nhất này. Nàng ấy nói: "Con phải cứu chàng!"

Mạnh Phù Dao nhìn nàng, "A Việt ca ca là ai?"

"A Việt ca ca là A Việt ca ca à."

Mạnh Phù Dao thầm than trong lòng, từ bỏ ý định chơi trò lừa gạt với tiểu cô nương này, vỗ vỗ vai nàng, "Muốn cứu người đúng không? Không biết người cũng chẳng biết ta thì cứu làm sao? Con có biết A Việt ca ca kia đang ở đâu không?"

Quận chúa thở lắc lắc đầu.

Mạnh Phù Dao thở dài, nói với nàng: "Đã nghĩ ra cách cứu người chưa?"

Quận chúa thở tiếp tục lắc đầu...

"Đã nghĩ đến hậu quả sau khi cứu người chưa?"

Quận chúa thở lắc tiếp...

Mạnh Phù Dao tỏ vẻ thương xót, "Cháu gái đáng thương, xem ra con chỉ có thể dựa vào thím rồi."

Quận chúa thở ngẩng mặt theo một góc 45 độ, bày ra ánh mắt tròn xoe mờ mịt đến 180 độ.

Ừm, ta cũng phải nhớ kỹ góc mặt nhìn cực kỳ loli(*) này, đợi có việc cần sẽ bắt chước y hệt...

(*) Loli: Là một từ có nguồn gốc từ Nhật Bản, dùng để chỉ những người sở hữu ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ mười hai, mười ba tuổi trở xuống.

"Trông con gầy đến mức đáng thương như này, bản cung đành gánh vác mọi chuyện."

Mạnh Phù Dao cắn răng giậm chân, nói tiếp: "Vận Nhi, con hãy nghĩ cách lấy sơ đồ cấu trúc phủ Nhiếp Chính vương, thông tin về những địa điểm quan trọng, cách sắp xếp người trong Vương phủ giao cho ta. Chúng

ta cùng nhau nghiên cứu xem A Việt ca ca của con nhiều khả năng bị phụ vương con nhốt ở nơi nào nhất."

Hiên Viên Vận không phải kẻ ngốc, nàng ấy nhú mày, chần chừ, "Đưa cho người..."

"Con sợ đưa thông tin cơ mật ở phủ Nhiếp Chính vương cho ta, ta sẽ gây điều bất lợi cho Vương phủ?" Mạnh Phù Dao cười ha ha. "Vận Nhi à, ta có thể làm gì gây hại cho phụ thân con đây? Ta chỉ là một Hoàng hậu bù nhìn với một đám thuộc hạ là cung nữ thái giám tay không tấc sắt, trời gà không chặt. Trong khi bên kia là Nhiếp Chính vương nắm giữ binh quyền toàn bộ triều đình. So sánh lực lượng hai bên, con còn muốn nói sao nữa?"

Quận chúa thở ngáp ngừng, gương mặt đỏ bừng vì thẹn thùng, vội vã lên tiếng: "Không phải, Hoàng hậu nương nương, con không..."

Mạnh Phù Dao tỏ ra "bi phần", phẩy tay áo, nói: "Chẳng qua thấy con nôn nóng tội nghiệp, một cô gái yếu đuối như ta mới muốn ra tay giúp đỡ! Những cái khác không nói, chỉ riêng việc con võ công đầy mình, bản cung chẳng biết gì, con thấy không ổn, phất tay một cũng đủ bóp chết bản cung rồi!"

"Á... bóp... bóp... ch..." Quận chúa thở thật thà gặp phải hổ già lòng dạ đen tối, rất nhanh đã bị bức đến đường cùng. Cô bé này đến hai chữ "bóp chết" hiểm độc cũng chẳng thốt thành lời, mặt mũi đỏ bừng, khóe mắt rưng rưng hai hàng lệ nóng, vội vã đứng dậy bám lấy tay áo Mạnh Phù Dao, "Không... không..."

Mạnh Phù Dao "tủi thân" kéo tay áo nàng ấy, tiện đà đưa lên lau nước mắt vốn chẳng chảy giọt nào, sùt sùi nói: "Quận chúa, phụ nữ chúng ta thật khổ..."

Một câu chẳng liên quan gì đến nhau lại gợi ra sự đồng cảm, bé gái nhỏ chột liên tưởng đến quãng thời gian khổ sở, trần trọc lo lắng, lập tức "Òa"

lên, ngã vào vai Phù Dao bật khóc nức nở.

Nàng thở khóc hu hu, "... Con đưa... con sẽ đưa..."

Mạnh Phù Dao vỗ về nàng ấy, dịu dàng nói: "Không sao... không sao... đợi cứu được A Việt ca ca của con, ta sẽ đưa con đến nhà ông ngoại... Phụ vương con không tìm thấy người, sẽ dần nguôi giận..."

Bé gái tựa vào vai nàng khóc như mưa bụi bay. Phù Dao liên tục vỗ về, ánh mắt lại từ từ ngược lên nhìn vào phòng trong. Rèm trước cửa chợt được vén lên, hiện ra bóng người cao ráo loáng thoáng phía sau. Người đó đứng nhìn nàng và Tiểu Quận chúa một lúc lâu, ánh mắt trong suốt như pha lê, sáng rực tựa cầu vồng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7.2

Lại vài ngày nữa trôi qua, Đế Hậu xuất cung đi săn. Trước kia đều là vương công đại thần, thị vệ Hoàng tộc theo sau tháp tùng. Nhưng nay Hoàng Hậu cũng tham gia, nàng còn đặc biệt "khoan dung độ lượng, hiền hòa nhân ái" lệnh cho lục cung(*) đi cùng, đều là "ân đức của Bệ hạ". Đám phụ nữ trong cung vô cùng vui sướng vì chẳng mấy khi có cơ hội không phải thuê thùa, trồng rau, lại được ra ngoài thư giãn. Do đó, họ vô cùng tích cực trước những hoạt động xưa nay chẳng yêu thích gì.

(*) Lục cung: chỉ toàn bộ phi tần trong cung.

Mạnh Phù Dao mang theo hậu cung khổng lồ của nàng, hạ trại cách đám đàn ông một dải núi thấp. Những lều trướng đủ sắc đủ màu trải dài khắp thảm cỏ. Nàng đứng ở trên sườn núi, khoác lên người tấm áo choàng uy phong, nhìn về phía những phi tần giờ tựa chấm tròn rục rờ phía dưới, giang hai tay, ngâm thơ đầy cảm thán, "Hai con thỏ trắng nhỏ, chạy đi hái nấm to, dưới đất toàn nấm độc, đợi ta đem nấu lò..."

Nguyên Bảo đại nhân bí phần nằm trong ống tay áo của nàng, nghe bài thơ tuyệt thế chẳng ra sao của nàng, lòng hoài niệm những năm tháng đi theo chủ nhân, được nghe nhã nhạc, ngắm tranh, thưởng thức đàn sáo, chơi cờ song lục(*)... Haizz... chớp mắt như một đời đã trôi qua...

(*) Cờ song lục: Còn có tên là Backgammoon, một loại cờ từ thời cổ đại. Backgammon là một trò chơi 2 người, sử dụng một bàn cờ bao gồm 24 tam

giác nhọn gọi là điểm. Một thanh chắn giữa bàn chia bàn cờ thành vùng nhà và vùng ngoài của mỗi người chơi.

"Này Hoàng hậu của ta, rốt cuộc tên nàng là gì vậy?" Hiên Viên Mân cười cười, kéo tay áo Phù Dao: "Nàng nói với ta tên nàng là Diêu Phù, nhưng sao ta thấy, nàng nham hiểm như vậy, sao có thể là nhân vật bình thường được?"

"Điều người muốn nói với ta chỉ có thể này thôi sao?" Mạnh Phù Dao liếc hăn, nhắc chân định rời đi. "Thật lãng phí thời gian."

"Này này... nàng đừng đi." Hiên Viên Mân, chạy tới thì thầm bên tai nàng như đang trêu chọc. Hăn khẽ nói: "Nơi này không giống trong cung, người theo dõi chúng ta nhiều lắm, nàng phải thân mật với ta một chút."

Mạnh Phù Dao cau mày. Nàng biết có người vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của mình cùng Hiên Viên Mân. Nhưng đám người đó với nàng mà nói chẳng là cái gì hết. Ngược lại, nàng thường xuyên cảm nhận được có ánh mắt khác dõi theo mình. Đặc biệt, mỗi khi lại gần Hiên Viên Mân, cảm giác đó càng thêm rõ rệt.

"Có chuyện nói mau, không có thì biến." Mạnh Phù Dao vờ quỵn rũ, thân thiết nói bên tai Hiên Viên Mân: "Ở lâu thêm một khắc(*), sẽ giúp người giết sót một cô nương."

(*) Một khắc: 15 phút.

"Thật sự chưa bao giờ bị uy hiếp như thế này..." Hiên Viên Mân lẩm bẩm. Hăn vươn tay ôm eo Phù Dao, vuốt ve rồi nói tiếp: "Kế hoạch của chúng ta chắc phải thực hiện sớm hơn, gần đây trong kinh thành xuất hiện một số người rất lạ, không nhận ra đường đi. Ta không dám chắc Hiên Viên Thịnh có cảnh giác hay không, nhưng tóm lại, cẩn thận vẫn hơn."

"Người kỳ lạ xuất hiện trong kinh thành..." Sóng mắt Mạnh Phù Dao chuyển động, nàng cười rộ lên, trong phút chốc trở nên vô cùng rực rỡ, đẹp hơn cả ánh sáng. Hiên Viên Mân nhìn đến ngây người, đột nhiên cất tiếng: "Hoàng hậu, hình như ta chưa bao giờ trông thấy gương mặt thật của nàng..."

"Người vẫn nên không biết thì hơn!" Mạnh Phù Dao búng tay, một cỗ kinh phong bắn ra, ép Hiên Viên Mân phải buông móng vuốt khỏi người nàng. Ánh mắt chợt rời đến bóng một con nai thấp thoáng trong khu rừng phía trước mặt, toàn thân nai trắng muốt, là loại nai trắng hiếm gặp.

Hoàng đế săn đuổi hươu trắng, anh hùng hào kiệt cứu châu tỳ tề.

Tiếng huýt sáo vang lên liên tục, người từ khắp bốn phương tám hướng đuổi dồn về đây. Mạnh Phù Dao cũng trở nên hưng phấn, nàng xoay người nhảy lên ngựa, cười nói: "Ta muốn!"

Nàng đạp vào bụng ngựa, tóc dài tung bay, ngựa trắng lao vun vút như một mũi tên, khói bụi mịt mờ, dần biến mất trước mắt Hiên Viên Mân.

Hiên Viên Mân dõi theo bóng dáng màu trắng nhanh nhẹn biến mất sau khu rừng, phất tay lệnh cho thị vệ đuổi theo. Bản thân hấn ôm vai, say mê nhìn theo hướng nàng, lăm bắm một mình, "Nếu một ngày nào đó, nàng lấy thân phận Hoàng hậu thật sự nói với trẫm hai từ "ta muốn"... thì thật tuyệt biết bao..." Phía sau, Âm Mị đột ngột xuất hiện không một tiếng động, lạnh lùng đáp lời: "Muốn tìm chết!".

Mạnh Phù Dao lao nhanh vun vút, vung roi thúc ngựa. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng rất tốt, sớm đã bỏ lại đám thị vệ ở tít đằng xa.

Gió mùa đông như thổi bay từng chiếc cờ lớn, đất bụi cuộn cuộn lại tựa tuyết rơi. Vì lao nhanh, mái tóc nàng bị gió cuốn tán loạn. Phù Dao dứt khoát vươn tay thả dây cột tóc. Mái tóc đen bồng bênh phiêu dật. Nàng

cười ha hả, ngênh đón từng cơn gió buốt lạnh cắt da cắt thịt, phi ngựa về phía khu rừng không một bóng người, sung sướng vô cùng.

Ánh mắt nàng chợt lóe lên, một con nai kia nhanh như chớp lướt qua những bụi cây xanh mượt um tùm, tứ thế hoàn hảo. Thậm chí, Mạnh Phù Dao còn nhìn thấy cặp sừng màu đỏ nhạt tựa cành mai trên đầu nó.

Nàng lập tức giơ tay.

Lấy cung. Lấp tên. Căng dây. Bắn!

"Vụt!"

Mũi tên nhọn phá vỡ trời không. Do lao với tốc độ cực nhanh, không khí quanh nó cũng khẽ lay động theo. Trong chớp mắt, mũi tên xuyên qua rừng cây, đâm thẳng đến mắt con nai trắng.

Đâm vào mắt, không làm hại đến da.

"Vụt!"

Đột nhiên một mũi tên khác không biết từ đâu xuất hiện phía sau rừng cây. Tên này tới sau nhưng lại lao lên trước, đụng rơi mũi tên mạnh mẽ của nàng, xuyên thẳng qua đôi mắt con nai trắng một cách ly kỳ.

Mạnh Phù Dao tức nổ mũi.

Ăn cướp à?

Con nai bị thương nặng, nhưng vẫn không chết. Nó rú lên một tiếng thê lương, nhắc chân chạy tiếp, thậm chí tốc độ của nó còn nhanh hơn ban nãy gấp nhiều lần.

Tiếng lá cây sột soạt từ hướng bên kia, người phá bình nàng dường như cũng xuất hiện truy lùng con mồi. Lòng háo thắng của Mạnh Phù Dao bị

kích thích. Nàng hét lên, vỗ ngựa, cay cú đuổi theo.

Trong khu rừng xanh thẫm hun hút, nai trắng lướt qua như lụa, hai cơn lốc một đen một trắng đuổi theo sau. Cây cối um tùm, Mạnh Phù Dao chỉ thấy bóng dáng con ngựa đen thấp thoáng, mà không nhìn rõ người cưỡi trên lưng.

Hai người săn nai, càng đuổi càng xa, đuổi mãi đến tận bìa rừng, trông thấy bóng một ngọn núi nhỏ nhô lên.

Nai trắng chạy đến đỉnh núi, cuối cùng kiệt sức, rú một tiếng thật dài rồi chết.

Người cưỡi ngựa phía trước đột nhiên dừng lại. Ống tay áo kỳ vĩ tung bay trong gió. Hắn tung chiêu, con hươu từ từ bị nhấc bổng lên, rơi vào tay hắn.

Ánh chiều tà như máu đỏ, núi non điệp trùng, một áng mây quét qua bầu trời xanh bao la, mang theo dải cầu vồng diễm lệ, chiếu xuống bóng lưng nam tử kia. Hắn sở hữu vóc dáng cao lớn, sống lưng thẳng tắp, đường cong bên mặt tinh xảo mà ưu nhã, tay áo nhẹ bay mà khí phách, như thần tiên xuất hiện giữa kim quang chói lọi.

Mạnh Phù Dao chăm chú ngắm nhìn bóng hình đó thật lâu, ngón tay nắm chặt dây cương thật chặt.

Người đó mỉm cười, quay lưng lại.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Món Quà Khuynh Thành

Người đó quay lưng lại, nhìn nàng từ phía xa xa. Ráng chiều trên đỉnh núi rừng xanh thắm như cắt qua bóng hình tôn quý của hân.

Mạnh Phù Dao bỗng cảm thấy cả người ngứa ngáy, nàng hết vò đầu, sờ áo, lại chạm vào lông mày...

Người đó thúc ngựa lại gần, mỉm cười nhìn những động tác nàng làm theo thói quen mỗi khi mất tự nhiên, nhẹ nhàng đánh giá con nai trắng trong tay, "Hươu nai đất này, duy chỉ có Hoàng hậu được quyền săn." Sau đó, hân nâng con nai trắng lên bằng hai tay muốn dâng tặng nàng.

Mạnh Phù Dao tức giận, từ trạng thái hóa đá quay về trạng thái bình thường. Chợt nhớ ra vị trước mặt này vô cùng xui xẻo, oán hận ở đâu ào ào ập tới, nếu không muốn bị người khác công thành đoạt đất, bắt giữ chủ soái, nhanh chóng chuồn đi là thượng sách.

"Hươu nai đất này, cần chia sẻ với các vị chư hầu." Mạnh Phù Dao cười nịnh, bắt đầu lùi ra sau, nói tiếp: "Làm phiên Thái tử lột da, rồi tìm củi về đây."

Chân nàng như bôi dầu, định cất bước chạy trốn, nhưng người đối diện lại giơ tay, tiếng cành cây gãy rụng vang lên sau lưng nàng lập tức xuất hiện tầng tầng lớp lớp lá cành, chặn mọi đường lui.

"Cúi đây, Hoàng hậu nương nương không cần nhọc công đi tìm." Hắc nữ cười diễm nhiên, vươn tay, "Mời Hoàng hậu tùy ý lựa chọn."

Mạnh Phù Dao than thở: "Cúi vừa dày vừa cao, hoàn toàn có thể dùng làm xà ngang mái hiên trong cung Thừa Minh, đem đi nướng hươu thật quá phí phạm."

Trường Tôn Vô Cực nghiêm túc đáp lại: "Dù thế nào, nhật vẫn tốt hơn vút đi."

“...”

Nước đôi! Người nào đó cố tình nói nước đôi! Ai bị vút bỏ cơ? Rõ ràng là hắc vút bỏ nàng, tại sao lần nào người hỏi tội trước cũng là hắc? Tại sao lần nào người ra vẻ oán phụ cũng là hắc? Tại sao lần nào người chột dạ mỗi khi gặp nhau cũng là nàng?

Mạnh Phù Dao chống nạnh, ngẩng đầu, tức giận hét lớn: "Ta!!!"

Trường Tôn Vô Cực mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng như ngọc.

"Đi nhật cúi..."

Mạnh Phù Dao ảo não xuống ngựa, còn chưa kịp quay lưng, trước mặt đã tối sầm, nàng nhanh chóng rơi vào trong cái ôm ấm áp của người nào đó xa cách đã lâu.

Hơi thở của ai đó vẫn mang theo hương thơm đặc biệt, nhưng dường như đậm hơn một chút, xen giữa mùi hương là sự mát lạnh như tuyết như ngọc, hay như một khối long diên hương(*) chìm dưới đáy biển băng đã lâu, cứ thế thấm thấu vào lòng người. Mà cái ôm của hắc lại tựa luồng nhiệt nóng, như nắng ấm mùa xuân, khiến đất trời rực rỡ.

(*) Long diên hương: Long diên hương là một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng, có mùi thơm. Trước đây, long diên hương được sử dụng trong ngành công nghiệp sản xuất nước hoa, nhưng ngày nay nó đã được thay thế phần lớn bằng vật liệu tổng hợp và chỉ còn được sử dụng trong một số loại nước hoa đắt tiền.

Mạnh Phù Dao thở dài, bám chặt vào vai hấn, khẽ tựa lên, lặng im không nói gì.

Trưởng Tôn Vô Cực lên tiếng, "Bao giờ nàng mới chịu ngoan ngoãn một chút đây?"

Mạnh Phù Dao trả lời một cách không biết xấu hổ, "Ta lúc nào cũng ngoan."

Trưởng Tôn Vô Cực nở nụ cười bất đắc dĩ, khẽ chạm vào trán nàng, chợt cảm thấy không chân thực, bèn vươn tay tháo mặt nạ nàng rồi tiếp tục miết trán nàng.

Trán của hấn chạm vào trán nàng, đôi bên đều cảm nhận được da thịt trơn bóng nhẵn nhụi của đối phương, cảm giác mềm mại như tơ lan tỏa vào tim, bờ mi dày quét qua chân mày có chút nhột khiến người ta buồn cười, nhưng lại chẳng nở phá vỡ khoảnh khắc tĩnh lặng ấm áp hiếm có này. Hai người đều nhắm mắt, lặng yên bất động, chỉ nghe thấy tiếng hít thở phập phồng, nghe thấy tiếng gió đông chiều hoàng hôn lả lướt ủa qua rừng cây, mang theo tiếng người ồn ào tìm kiếm Mạnh Phù Dao từ xa xa vọng tới, xa hơn nữa là tiếng chim mỗi một bay về tổ, dáo dác mà hân hoan, bừng sáng cả bầu trời.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt rất lâu, ôm bờ vai hấn, oán trách, "Cơ thể này làm sao vậy, hình như ngày càng gầy rồi? Có phải sư phụ huynh bỏ đói huynh không?"

"Đâu chỉ bỏ dối", Trưởng Tôn Vô Cực khẽ cười "Còn phạt quỳ, phạt đánh..."

"Thật à?" Mạnh Phù Dao đột nhiên mở mắt, kinh hãi hỏi.

"Lừa nàng đó, nàng thật sự ngày càng ngốc rồi." Đầu ngón tay Trưởng Tôn Vô Cực nhẹ lướt qua môi nàng, yêu thương mà quyến luyến vô hạn. "Nàng thấy ta giống người dễ bị phạt quỳ sao?"

"Cũng đúng." Mạnh Phù Dao thở phào, bật cười. Thật là, tên này nói dối không cần kịch bản, hại nàng phí công lo lắng, cũng chẳng nghĩ ra, tài giỏi giáo hoạt như Trưởng Tôn Vô Cực, sự phụ nào không cứng như cứng trứng, che chở bảo vệ, hy vọng làm rạng rỡ sư môn, sao nữ động đến một ngón tay hấn chứ.

Nàng trừng mắt, "Dám lừa ta, ta trù ẻo huynh download dữ liệu mãi mãi chỉ được 99%."

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, cũng không hỏi nàng đang nói đến thứ kỳ quái gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ về, vò loạn mái tóc vốn đã bung ra của nàng.

Phù Dao lờm hẩn, cảm thấy đôi mắt hẩn ẩn giấu nét gì đó rất lạ, nhưng chẳng thể nói rõ là gì, nên hơi buồn bực. Bỗng nhiên, nàng thấy ống tay áo có thứ gì đó đang cố chui ra mới nhớ đến Nguyên Bảo đại nhân phiên bản thỏ đen.

Hừm! Nhất định không thể để cho Trưởng Tôn Vô Cực trông thấy bộ dạng hiện giờ của Nguyên Bảo.

Để chủ tử nhìn thấy thú cưng bị hủy hoại là một điều cực kỳ thiếu đạo đức.

Mạnh Phù Dao dùng hết sức đẩy Nguyên Bảo chui lại vào ống tay áo, còn Nguyên Bảo lại cố chui ra... "Chít chít! Chít chít! Chít chít chít chít

chít!"

Trưởng Tôn Vô Cực đột ngột lên tiếng, "Đi nơi khác."

"Hả?"

Mạnh Phù Dao còn chưa kịp phản ứng, "bịch" một tiếng, Nguyên Bảo đại nhân thò ra từ cổ áo nàng, ôm lấy cổ nàng, quay đầu cười quyến rũ với Trưởng Tôn Vô Cực.

Mạnh Phù Dao vuốt mồ hôi lạnh sờ áo trong... con vật nào đó bị xúi giục phạm tội đã cắn một lỗ thật to rồi...

Nguyên Bảo đại nhân đẹp đến mức "nghiêng nước đổ thành" đứng trên vai Mạnh Phù Dao, vươn bộ vuốt màu đen tung bay đón gió, tư thế rất giống trong phim Titanic, biểu cảm tựa như Monica Levvinsky.(*)

(*) Monica Levvinsky: Nữ sinh trong vụ bê bối ngoại tình của Tổng thống Bill Clinton năm 1998.

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn thú cưng diện mạo đã hoàn toàn thay đổi của mình, một lúc sau mới lên tiếng, "Trước giờ ta không biết mi hóa ra lại là song sinh với Hắc Trân Châu."

Nguyên Bảo đại nhân cảm thấy mọi thứ như sụp đổ, đây là lời bình luận bi thảm nhất mà nó nhận được từ khi chào đời tới giờ...

Mạnh Phù Dao nhoẻn cười, dùng hai tay nhấc con thú cưng đôi mắt ngập nước lên, "Uhm... huynh nói không thể để lộ năng lực vốn có của nó, cho nên ta đã cải trang..."

Trưởng Tôn Vô Cực thở dài, "Cải trang khéo đến mức khiến người ta phải phẫn nộ."

Nguyên Bảo đại nhân đau khổ đi khắp nơi tìm nước... Ai bảo nó trời sinh hợp với màu đen? Nói bộ lông đen của nó có thể sánh với Hắc Trân Châu sao? Hắc Trân Châu chính nha đầu nhóm lửa trong phòng bếp, nha đầu đó còn nói, nó sinh ra là để tồn tại trong bóng tối, vừa có vẻ mị hoặc của đêm đen, lại không mất đi sự cao quý hồn nhiên, vừa gợi cảm vừa thuần khiết, vừa bé bỏng như loli lại trưởng thành như phụ nữ, cùng với khí chất băng thanh ngọc khiết, thân hình gợi cảm nóng bỏng, thể hiện sự bí ẩn, cao quý, mê hoặc của màu đen một cách vô cùng tinh tế...

Mạnh Phù Dao dường như không hề hổ thẹn nhìn Nguyên Bảo đại nhân dùng nước lạnh tắm rửa. Nàng ngó nhìn xuống dưới núi, "Ồ" một tiếng: "Đám heo ngu ngốc, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy ta? Úi, sao lại đi về phía đó rồi?"

Trưởng Tôn Vô Cực kéo nàng, khoan thai ngồi lên đồng lá cây, "Mong về sớm như vậy à? Nàng làm Hoàng hậu đến mức "nghiện" rồi sao?"

"Có quỷ mới thích." Mạnh Phù Dao khịt mũi dè bịu. "Việc nhàm chán nhất trên đời này."

"Để nàng diễn tập trước một lần cũng tốt." Trưởng Tôn Vô Cực như đang suy nghĩ, "Chỉ là... tội nghiệp đám phi tần của Hiên Viên mà thôi."

Mạnh Phù Dao cười ha ha, nàng nằm trên đồng lá, đặt hai tay gối sau đầu, lười nhác, "Thay vì tốn công tốn sức đấu tới đấu lui, chi bằng học chút kỹ năng sinh tồn. Ta cũng muốn tốt cho họ thôi."

"Nàng gây đau khổ cho phi tần cả một nước như vậy là đủ rồi." Trưởng Tôn Vô Cực cẩn thận tìm chỗ nằm bên cạnh Phù Dao, hái một nhúm cỏ, nhàn nhã bện lại, ngón tay khéo léo như nhảy múa, "Sau này, ta sẽ không cho nàng có cơ hội hại người khác như vậy nữa."

Trái tim Phù Dao chột đập mạnh một nhịp, nàng dường như hiểu ý của hắn. Có phải, ý hắn là, nếu lập nàng làm hậu, hậu cung sẽ không có phi tần

để cho nàng giày vò?

Mạnh Phù Dao suy nghĩ, cảm thấy đây là lời hứa vừa xa vời vừa viên vông, vẫn nên coi như chưa từng nghe thấy.

Trưởng Tôn Vô Cực vui mặt trên cổ nàng, khẽ hít hà hương thơm tự nhiên trên da thịt nàng, thấp giọng đáp: "Ta chỉ tặng nàng thứ độc nhất vô nhị."

Mạnh Phù Dao không nói gì, lòng nghĩ mới vài tháng không gặp, khả năng buông lời tán tỉnh của ai đó đã vươn lên một tầm cao mới. Tiểu Lý Phi Dao (*) bách phát bách trúng, nàng chỉ có thể làm Thượng Quan Kim Hồng (**) thảm bại dưới tay hãn mã thôi. Nghĩ xong, Phù Dao đưa tay sờ đôi khuỷu tay, lông tơ mềm mại như đâm vào tận tim không biết gió xuân từ đâu thổi tới, làm lay động những viên ngọc to, nhỏ kia.

(*) Tiểu Lý Phi Dao: Lý Tâm Hoan, một nhân vật hiệp khách lãng tử do nhà văn Cổ Long xây dựng trong bộ truyện “Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm” của ông. Lý Tâm Hoan dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ, nhất là tài phóng phi đao “không bao giờ trượt” (lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến. Lý Tâm Hoan nổi tiếng trong giang hồ thành thạo về tửu và sắc.

(**) Thượng Quan Kim Hồng: Địch thủ lớn nhất của Lý Tâm Hoan trong võ lâm, nhưng cuối cùng cũng phải thua thảm hại dưới tay Lý Tâm Hoan.

Mạnh Phù Dao nghiêm túc vuốt tóc Trưởng Tôn Vô Cực, cảm thán: "Bé con đáng thương, thiếu thốn tình bạn, nương nương ta đây đành hy sinh..."

Trưởng Tôn Vô Cực bật cười, xoay người nhào đến nàng, đáp trả: "Vậy thì hy sinh đến cùng thôi!"

Mạnh Phù Dao nhanh trí tránh ra, "Sư thái, lão nạp liệu chết không phục."

Trưởng Tôn Vô Cực nhú mày, "Lẽ nào đạo sĩ còn đẹp hơn so với bản ni?"

Mạnh Phù Dao cười rộ, chuyển tầm mắt nhìn sang Nguyên Bảo ướm sừng đang ngồi dưới đất nhìn mình ai oán, lương tâm trời dậy, định ôm nó vào lòng hong khô thì Trưởng Tôn Vô Cực đã nhanh tay hơn, "Đế ta."

Mạnh Phù Dao ngồi dậy, lại nhìn phía dưới núi, nghi hoặc, "Kỳ lạ thật, sao càng đuổi càng xa vậy?"

Trưởng Tôn Vô Cực ung dung chải chuốt bộ lông của Nguyên Bảo, chậm rãi đáp lời nàng: "Ngự Uyển là cấm địa của Hoàng đế trên núi Linh Châu, bách tính bình thường không thể bước vào, cũng không biết đường vào, nhưng một số vị vua, sử tiết (*) đi săn ngắm cảnh, vô tình xâm nhập là điều có thể."

(*) Sử tiết: Cách gọi sứ thần chuyên giữ tín vật của Hoàng đế, hoặc sứ giả được phái đi nước khác thời cổ đại.

Mạnh Phù Dao chớp mắt, bỗng nhiên tính ngộ, "Chiến Bắc Dã?"

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, "Còn có cả con sâu bám đuôi nổi danh kia nữa."

"Châu Châu cũng tới?" Mạnh Phù Dao vui vẻ. "Một đám xấu xa tề tựu rồi."

Nói xong, nàng chợt cảm thấy không đúng lắm, trừng mắt nhìn hẳn, "Có phải chàng vừa bày trò gì không? Ví như dụ đám người tìm ta đến chỗ Chiến Bắc Dã, rồi vừa vờ chạy đến bắt cóc ta?"

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, không hề phủ nhận, ngó đầu nhìn xung quanh, "Đế quân Đại Hãn cũng không ngốc nhỉ, hắt lại dụ người đến chỗ Nhã Lan Châu rồi."

Mạnh Phù Dao ôm trán, "Châu Châu đáng thương..."

"Sao nàng không thương xót ta?" Trưởng Tôn Vô Cực ôm nàng ai oán: "Từ khi gặp nàng, cuộc sống của ta không bao giờ dừng lại."

Mạnh Phù Dao đẩy hắt, "Mau về Vô Cực nhà huynh đi, huynh lâu lắm rồi không về Vô Cực đó."

"Đã trở về rồi." Trưởng Tôn Vô Cực bình thản lên tiếng, "Về Vô Cực, rồi lại chạy tới Hiên Viên, xin lỗi nàng, Phù Dao ta không thể buông tất cả mọi trách nhiệm xuống."

"Có gì phải xin lỗi?" Mạnh Phù Dao thản nhiên đáp, "Quốc gia, cũng chính là trách nhiệm của huynh, nam tử hiếu được trách nhiệm của mình, mới là trang nam tử đích thực."

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười nhìn nàng, gần như than thở: "Phù Dao, có lúc nàng thật sự rất tốt, rất tốt, tốt đến mức ta vừa tự hào nhưng cũng sợ hãi..."

Tự hào vì có một cô gái hào sảng như nàng bên cạnh, nên để nàng được tự do, được người người ngưỡng mộ, nhưng cũng sợ nàng bay cao bay xa quá, khiến nhiều người không kịp lòng được đuổi theo.

Mạnh Phù Dao chỉ khẽ cười mỉm, nàng nghĩ, trên đời này không có ai thật sự hoàn hảo, chỉ có trái tim hòa hợp với nhau nên cảm thấy hoàn hảo mà thôi.

"Đi thôi, người sắp đến rồi." Mạnh Phù Dao đẩy Trưởng Tôn Vô Cực. "Nếu huynh đã tới, chắc hẳn cũng biết ta muốn làm gì, có giúp hay không,

đều tùy huynh. Tông Việt không phải Chiến Bắc Dã, sự đoạt vị trả thù của hãn liệu có ảnh hưởng gì đến nước Vô Cực hay không ta chẳng thể đoán trước. Cho nên, xin huynh hãy nhìn bằng con mắt của một chính khách mà xử lý chuyện nước Hiên Viên, đừng vì ta mà băn khoăn bất cứ điều gì."

"Ta biết." Trương Tôn Vô Cực búng trán nàng, đứng dậy, "Nhớ kỹ, ta ở Côn Kinh, ở bên cạnh nàng."

Mạnh Phù Dao nở nụ cười, ngồi dưới đất nhìn hãn đứng dậy thúc ngựa rời đi, dưới tán cây um tùm, ánh mắt của nam tử đó quay đầu về phía nàng thâm tình lấp lánh. Mạnh Phù Dao dõi theo bóng lưng hãn cho tới tận khi biến mất trong ánh trời chiều, từ từ giơ tay tháo đôi khuyên tai làm từ lá cây, cẩn thận nhìn tên khắc trên đó dưới sắc trời hoàng hôn.

Nét chạm khắc quả thật vô cùng tinh xảo, nàng nhìn mãi mới nhận ra dòng chữ "Mạnh Phù Dao" khắc trên ba phiến lá bên trái.

Ba phiến lá bên phải khắc chữ: Nguyên Chiêu Hủ.

Nàng bèn mỉm cười, nắm chặt đôi khuyên tai một cách trân trọng trong lòng bàn tay.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8.2

Lúc thị vệ nước Hiên Viên tìm thấy Hoàng hậu, nàng đang ngồi dưới đất, vung dao xẻ thịt nai.

Nhìn thấy đám thị vệ mồ hôi đầm đìa tìm đến nàng, Hoàng hậu nào đó lau mồ hôi, giơ con dao đâm máu lên, "Con nai này rất tuyệt, tối nay mọi người có thịt ăn rồi."

Khi thấy Hiên Viên Mân dẫn một đám phi tần đuổi tới, Mạnh Phù Dao liền dâng một bát tiết hươu lên, đưa cho Hiên Phi đang dính chặt như keo bên người hăn, "Tiết hươu bổ khí dưỡng nhan, Hiên Phi cũng nếm thử chút đi!"

Hiên Phi nường nường tôn quý nhìn bát huyết đầy, lại nhìn lên gương mặt bần máu tươi cùng hàm răng trắng bóc đang nhe ra của Mạnh Phù Dao, chưa kịp nói lời nào đã ngất xỉu.

Lần này là ngất thật.

Mạnh Phù Dao quay sang mời những phi tần khác, trừ Đường Di Quang cùng Giản Tuyết uống một chút, còn lại đều sợ hãi trốn tránh. Nàng nói: "Thân thể Hiên phi không tốt, lều của Ngọc Phi sát cạnh Hiên Phi, phiên Ngọc Phi quan tâm chăm sóc nàng."

Giản Tuyết vội vàng nhận lời, đích thân đưa Hiên Phi về.

Hiên Viên Mân vùng roi giục ngựa tiến về phía trước, hứng thú dào dạt, "Hoàng hậu, nghe nói bên trong núi Linh Châu có dị thú, con hươu trắng ban này chính là một trong số đó. Nàng lớn lên ở phương Bắc, cưỡi ngựa bắn tên đều rất giỏi, có muốn so tài với trẫm hay không?"

"Có gì không dám chứ?" Mạnh Phù Dao nhướng mày. "Trong ba canh giờ(*), ai săn được nhiều thú hơn người đó thắng!"

(*) Canh giờ: Đơn vị tính thời gian ngày xưa. Một ngày chia thành 12 canh giờ, mỗi canh bằng hai tiếng đồng hồ hiện đại.

"Được!" Hiên Viên Mân hào khí ngút trời, quay người dặn dò thị vệ, "Ngoài trừ Tiểu An, Xuân Mai, bất cứ ai cũng không được đi theo. Trẫm và Hoàng hậu phải quyết chiến một cách công bằng!"

Trong khi đám thị vệ còn do dự, Hiên Viên Mân đã thúc ngựa phóng đi. Mạnh Phù Dao đuổi theo sau, hai người phi rất nhanh, trong chớp mắt đã bỏ lại thị vệ phía sau. Phù Dao quất vào đầu ngựa, chạy lại gần Hiên Viên Mân, "Sao?"

"Hiên Viên Thịnh muốn hành động rồi!" Hiên Viên Mân cười lạnh. "Trẫm nghe nói, không biết hắc tì tìm đâu về một phương thuốc khiến tiểu thiếp trong nhà mang thai."

"Hả?" Mạnh Phù Dao giật mình. Nàng từng nghe Hiên Viên Mân nói qua, Tông Việt đã ngằm ra tay khiến cho Hiên Viên Thịnh không còn khả năng sinh sản, sao hiện tại tiểu thiếp của hắc tì đã to bụng rồi?"

"Ta thấy có lẽ hắc tì đã nghĩ thông rồi. Bất luận thế nào, Hiên Viên Vận cũng không có khả năng kế thừa đại nghiệp, hắc tì cũng chẳng thể đợi có thêm con. Đứa bé trong bụng tiểu thiếp này tám phần là giả. Đợi chín tháng mười ngày, hắc tì sẽ ôm một đứa bé khác trong tộc đến thay thế, vừa vặn..." Hiên Viên Mân cắn môi cười lạnh, "... Ta vừa hay tin, em dâu trong tộc hắc tì cũng mang thai."

Mạnh Phù Dao trầm mặc, trong lòng nghĩ Hiên Viên Thịnh đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng lại chọn kế sách bất đắc dĩ này, chắc chắn muốn cướp ngôi đoạt vị rồi.

"Xem ra buổi đi săn hôm nay quả thật không tốt à nha..." Mạnh Phù Dao gõ roi cảm thán. "Để hậu gặp nguy, cả đôi bỏ mạng? Thảo nào hăn không xuất hiện."

"Cho nên, không thể ở trong lều được. khắp nơi đều là kẻ địch, ta không thể báo với người của ta đến bảo vệ. Nếu không, chẳng khác nào nói với Hiên Viên Thịnh ai là người của ta. Chúng ta chỉ có thể ẩn nấp."

"Ra ngoài chẳng lẽ không nguy hiểm? Hai ta đơn độc săn thú, chuyện gì cũng có thể xảy ra."

"Sâu trong núi Lãnh Châu có con đường mòn thông ra ngoài. Đến đó tự khắc được tiếp ứng." Hiên Viên Mân nói tiếp: "Trẫm không rõ Hiên Viên Thịnh sẽ dùng cách gì ám sát chúng ta, nhưng chắc chắn sẽ không chỉ là mai phục thông thường."

Mạnh Phù Dao im lặng lắng nghe, nhưng vẻ mặt nàng cho thấy suy nghĩ đã trôi về nơi khác, dường như đang lắng nghe tiếng gió vọng về từ rất xa. Mãi lâu sau nàng mới xoay người, nhìn thẳng vào Âm Mị.

Hiên Viên Mân cũng chau mày theo.

Mạnh Phù Dao chậm rãi lên tiếng, "Quả nhiên không phải mai phục thông thường."

Nàng nhìn bốn phía xung quanh, sắc hoàng hôn nhuộm khắp núi rừng, cây cối um tùm. Từ chỗ họ phóng tầm mắt ra xa, bóng kỵ sĩ mặc giáp cùng tiếng vó ngựa như ẩn như hiện. Nhưng dù những người này có nhanh đến đâu, cuối cùng cũng không thể đến kịp.

Trận pháp.

Lấy núi non nhật nguyệt bày trận, khiến người ta bất giác rơi vào trận pháp tuyệt đỉnh này.

Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, "Vụ Ân".

Tất cả núi này, đều chìm trong trận pháp.

Một phiến đá cũng có thể bất ngờ biến thành một thân cây. Một con chim cũng có thể bất ngờ biến thành một viên đá bay, cây cối đổ rạp phía trước bất ngờ biến thành cạm bẫy hiểm nguy, phút giây rơi xuống bầy lại phát hiện dưới chân là đất trống, nhưng trên đầu là lửa cháy hừng hực.

Trăng treo trên trời sáng rõ, nhưng con đường nương theo chỉ dẫn của ánh trăng đều hướng tới vực sâu, quay đầu phát hiện trăng nằm bên nọ, nhưng ngẩng đầu cũng phát hiện, đông tây nam bắc bốn bề đều là trăng.

Đến cây phải xem vòng đời trên thân cây. Đi theo hướng vòng đời dày đặc là ổ rắn, đi theo hướng vòng đời thưa thớt là bụi gai.

Ngoài ra còn có sương mù. Sương mù không xuất hiện dày đặc một chỗ, mà tựa như mảnh vải bị xé thành nhiều mảnh, lúc cần xuất hiện cực nhanh. Ví dụ, khi người sa chân xuống vực thăm, đám sương mù chết tiệt kia chắc chắn sẽ xuất hiện trước mắt người, có lẽ trong chớp mắt sương tan, người lập tức rơi xuống dưới một cách thảm hại.

Cái chết của thái giám An Tử chính là như vậy đó. Hắn đang bước đi bình thường, phía trước bỗng hóa thành vách núi. Hắn cảm thấy kỳ lạ định thu bước, liền đụng vào Hiên Viên Mân phía sau. Trong lúc nguy cấp đã đưa tay kéo cả hai rơi xuống. Sau đó... Hiên Viên Mân lại lên trên được.

Tại sao lại lên được? Phù Dao không hỏi. Âm Mị mặt vô cảm. Dù là An Tử hy sinh tính mạng đưa Hiên Viên Mân lên trên hay Hiên Viên Mân hy

sinh tính mạng An Tử, giẫm lên người hắn bay lên, đã là điều không cần truy cứu nữa.

Một mạng người cứ như vậy nhẹ nhàng chôn vùi giữa ngọn núi.

Chỉ vì Vụ Ân - một kẻ am hiểu trận pháp trong Thập cường giả, ngọn núi nhỏ bỗng chốc hóa thành địa ngục tu la, mỗi bước đoạt mạng, những sự vật bình thường nhất ẩn nấp phía sau màn sương kia đều là cạm bẫy có khả năng giết người.

Kinh khủng hơn là, trận pháp này căn bản không theo quy luật, rất khó phân biệt thực hư. Mạnh Phù Dao bước vào trận, cảm nhận một chút quy luật, thấy trước mắt là một bầy giấu trong lùm cây, lòng nghĩ bầy này thật quá, nên chắc chắn là giả, đi qua nhất định an toàn. Kết quả, nàng bước vào khoảng không, cả người rơi luôn xuống dưới.

Nhưng nàng được một đôi tay mạnh mẽ nắm chặt lấy.

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, liền trông thấy ánh mắt như pha lê của Âm Mị. Hắn luôn đi bên cạnh nàng, chặn giữa nàng và Hiên Viên Mân. Mạnh Phù Dao biết hắn không sợ Hiên Viên Mân sẽ hại nàng, mà sợ Hiên Viên Mân trong lúc nguy cấp sẽ lấy nàng làm lá chắn.

Thấy ánh mắt cảm kích của nàng, Âm Mị cong môi mỉm cười, thầm thì giữa núi rừng đen kịt, "Cẩn thận."

Người khác lạc trong sương đầu óc trở nên mơ hồ, chỉ riêng hắn vẫn tỉnh táo, Mạnh Phù Dao cũng cười, trả lời: "Huynh cũng vậy nhé."

Ba người di chuyển tới tận quá nửa đêm, càng đi càng mù mịt, không biết bản thân đã đi đến đâu nữa. Tính theo bước chân, dù giữa đường nguy hiểm đến đâu thì trải qua khoảng thời gian dài như vậy cũng phải ra khỏi núi Linh Châu rồi, nhưng theo trực giác, họ vẫn giậm chân tại chỗ.

Mạnh Phù Dao chán nản, ngồi xuống đất thở than: "Đừng đi nữa, đứng im tại chỗ nói không chừng còn bớt nguy hiểm hơn đó."

"Không được." Âm Mị kéo nàng dậy. "Nhất định phải ra khỏi sương mù trước khi Vụ Ẩn tới. Bây giờ bà ta chỉ mới bày trận chứ chưa ra tay. Đợi bà ta rảnh rỗi ra tay, ở trong hoàn cảnh tồi tệ như này, chúng ta chắc chắn xong đời."

"Võ công của Vụ Ẩn như thế nào?" Mạnh Phù Dao hỏi.

"Chỉ dựa vào trận pháp thần quỷ khó dò này, bà ta cũng đủ đứng đầu thiên hạ rồi. Nếu còn có võ công tốt nữa, ai sẽ là đối thủ của Vụ Ẩn đây? Tại sao bà ta chỉ xếp thứ tám trong Thập cường giả?"

"Thể chất của bà ta ngay từ lúc sinh ra đã không tốt."

Âm Mị giải đáp thắc mắc của nàng, "Nghe nói Vụ Ẩn là người Hiên Viên, cha mẹ là huynh muội ruột thịt... tóm lại là một câu chuyện cấm kỵ, rất ít người biết rõ." Hắn cẩn thận đoán tiếng gió, nói tiếp: "Hình như chúng ta đã đi tới bờ của một con sông nào đó."

Mạnh Phù Dao cảm nhận được hơi nước trong gió, còn loáng thoáng nghe thấy tiếng quát mắng đánh chửi xa xa, hình như không chỉ một nơi. Nàng run rẩy: "Quyết đấu?"

Hiên Viên Mân lên tiếng, "Sông Đại Ngưng? Chúng ta đến rìa Ngự Uyển rồi?"

Góc độ chú ý của hai người khác nhau, không ai sai hết. Vừa dứt lời, một luồng ánh sáng bạc chợt xẹt qua đầu họ, như có ai đó vừa lướt qua, tốc độ người này cực nhanh, khuấy động sương mù bốn phía. Màn sương như bị đao tách làm đôi, rẽ sang hai bên. Theo đó, một bóng người đột nhiên xuất hiện đối diện màn sương dày đặc.

Tóc đen áo đen, vạt áo cuộn lại theo hoa văn lửa đỏ, đang giờ đao bất động. Đao phong mạnh mẽ, không hề hoa mỹ mà mang theo khí thế hào hùng.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên kêu lên: "Chiến Bắc Dã!"

Chiến Bắc Dã giống như không nghe thấy, vung đao chém thẳng xuống, như mang theo hàng loạt sợi tơ cùng với khí lạnh buốt xương, trong chớp mắt lưỡi đao sáng loáng đã xuất hiện trước mắt Mạnh Phù Dao. Nàng thậm chí còn cảm thấy trán mình lạnh như băng, khiếp sợ lùi về phía sau.

"Cẩn thận!"

Người lên tiếng vẫn là Âm Mị. Hắn đứng im bất động tại chỗ, vươn tay giữ lấy cánh tay Mạnh Phù Dao, cả người nàng mới đứng vững, chân đạp một viên đá, nó nhanh chóng lăn về phía sau, rơi tõm vào một khoảng trống giống như sơn động, kéo theo một loạt những tiếng lách cách kỳ quái, nhưng không nghe ra trong động có gì.

Mạnh Phù Dao vẫn chưa tỉnh hồn, dụi mắt nhìn về đối diện, sương mù đã dày đặc trở lại, Chiến Bắc Dã cũng không thấy đâu.

Nàng ngơ ngác nói: "Ảo giác?"

"Không, là ánh tượng(*)." Âm Mị trả lời: "Chắc hẳn đang ở gần đây. Một đao vừa nảy dùng để giết kẻ địch, nhưng bị trận pháp của Vụ Ẩn chiếu đến chỗ chúng ta."

(*) Hình ảnh phản chiếu.

Mạnh Phù Dao cúi đầu suy nghĩ, hiểu ý hẳn muốn nói tới sự "phản chiếu", lợi dụng nguyên lý khúc xạ của ánh sáng tạo ra ảo ảnh.

"Thật là thần kỳ." Mạnh Phù Dao lẩm bẩm, cùng lúc đó nàng chợt nghe thấy tiếng gió rít gào như lật trời xé đất, theo đó một đàn chim to lớn màu xám phá tan sương mù bay tới, miệng vừa dài vừa nhọn, cúi đầu mổ xuống.

Mạnh Phù Dao cười lạnh, tức giận mắng: "Đến người cũng dám đến bắt nạt ta!" Sau đó, tay áo nàng vung lên, Thí Thiên xuất kích, ánh sáng tựa lụa đen, nhanh như chớp vây đàn chim lại, mang theo lông vũ cùng máu đỏ. Đàn chim sợ hãi tìm nơi ẩn nấp, trong phút tán loạn chúng đã va vào nhau.

Hiên Viên Mân ngẩn ngơ nhìn đao pháp. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mạnh Phù Dao ra tay, vừa nhìn đao vừa nhìn nàng như có điều suy nghĩ. Mạnh Phù Dao hoàn toàn không để ý đến ánh mắt hắn ta, đang vui vẻ đợi thu Thí Thiên về thì đột nhiên biến sắc.

Chim muông tan tác, Thí Thiên cũng biến mất luôn.

Ngay sau đó, nàng nghe thấy tiếng gọi thất thanh "Phù Dao!"

Đó là tiếng Chiến Bắc Dã. Mạnh Phù Dao "á" một tiếng, liền biết báo ứng đến rất nhanh, một đao kia của nàng không chỉ được phản chiếu, mà còn bay đến chỗ Đại Hãn Đế quân xui xẻo, đao này... chắc sẽ không "thịt" hắn luôn đấy chứ?

Mạnh Phù Dao cảm thấy lo lắng, muốn đi tìm nhưng bị Âm Mị ngăn cản: "Trận pháp sẽ thay đổi rất nhanh, lúc này không thể đi đâu, cũng không thể đụng vào cái gì, không cần quan tâm đến bất cứ ảo ảnh nào nhìn thấy, hãy bình tĩnh chờ đợi thôi."

Mạnh Phù Dao cảm thấy bất đắc dĩ, giơ chân đá xác chim dưới đất, lớp sương bị phá, dưới chân đột nhiên xuất hiện bóng người, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, đang bám vào "núi đá" dưới chân nàng và cố hết sức trèo lên. Đằng sau người đó chính là vực thẳm đen không thấy đáy.

Manh Phù Dao giật mình hô lên "Châu Châu!", vươn tay kéo người, nhưng chỉ như mò trong khoảng không. Đột nhiên, tay nàng chạm vào một thứ gì đó trơn nhẵn, đang co cuộn lại.

Nàng lập tức đập tay xuống đất.

"Răng rắc", tiếng xương vỡ vụn vang lên, con rắn kia cũng rơi xuống dưới, nhưng nàng vẫn chậm một một bước. Mạnh Phù Dao cảm thấy tê dại, trên cổ tay xuất hiện hai lỗ nhỏ.

"Xui xẻo!"

Mạnh Phù Dao mắng thầm, Ám Mị ở bên cạnh vừa vặn quay đầu nhìn thấy, mặt biến sắc, chớp lấy cổ tay nàng, kéo một đoạn ống tay áo lên, buộc chặt chỗ vết cắn để ngăn độc phát tác, không nói hai lời liền cúi đầu hút độc.

Mạnh Phù Dao lên tiếng: "Ta có thuốc giải nọc độc rắn." Ám Mị mặc kệ nàng, liên tục nhổ máu độc, mãi đến khi màu máu nhạt dần mới lấy thuốc giải độc trong người đắp lên cho nàng, sau đó lại lấy ra hai viên thuốc màu xanh, mỗi người ăn một viên.

Mạnh Phù Dao nhìn hẩn, trong bóng tối, nàng dường như trông thấy khóa miệng Ám Mị có vết rách. Độc thật lợi hại, trong chớp mắt có thể khiến miệng người ta lở loét. Nàng lo lắng hỏi: "Không lấy nước súc miệng sao?"

Ám Mị lắc đầu, trả lời: "Bây giờ quả thật không thể động đây. Trận pháp này tương thông với suy nghĩ của Vụ Ẩn, đây chính là thời điểm mấu chốt."

Mạnh Phù Dao có chút lo lắng, độc tính có vẻ rất mạnh, động tác của nàng nhanh như vậy, Ám Mị hút độc càng nhanh hơn mà nàng vẫn cảm

thấy hơi chóng mặt. Âm Mị tiếp xúc trực tiếp với độc rắn, không súc miệng sẽ rất nguy hiểm.

Mạnh Phù Dao nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, cảm thấy nguồn nước ở rất gần đây, bèn đứng dậy đi tìm, nhưng bị Âm Mị quát: "Không được đi."

Nàng không thèm quay đầu, "Bớt nói nhảm đi!"

Âm Mị giận đến mức con người co lại, sắc mặt Hiên Viên Mân cũng trở nên kỳ dị, hết nhìn Âm Mị lại nhìn sang Phù Dao. Nàng định nhắc chân bước đi, trong ngực bỗng hơi động dậy, Nguyên Bảo đại nhân chui ra, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Mạnh Phù Dao hoảng sợ, gọi: "Chuột ơi... Chuột ơi..." rồi quay đầu nhìn Hiên Viên Mân, nàng vốn không muốn Nguyên Bảo lộ diện trước đám người bọn hắn. Bây giờ nó chui ra, khẳng định là định đi lấy nước.

Nguyên Bảo chạy nhanh như chớp, nháy mắt liền không biết nó đi đâu, Mạnh Phù Dao chỉ có thể ngồi im tại chỗ chờ đợi. Cũng may Nguyên Bảo giống như ra đa do thám, có ích khi đối mặt với hiểm nguy, nên chắc hẳn cũng sẽ có tác dụng khi đối diện với trận pháp này chứ? Mạnh Phù Dao cũng không dám chắc chắn, nàng thở dài, lại nghĩ tới Châu Châu mới gặp khi nãy. Hình như nàng ấy rơi xuống vực thẳm nhưng rơi xuống chỗ nào nhỉ? Phải nghĩ cách cứu nàng ấy. Còn có Chiến Bắc Dã, rốt cuộc có bị nàng chém hay không? Haiz... thật đúng là một đám trẻ xui xẻo.

Một luồng sáng lóe lên, Nguyên Bảo đại nhân chẳng mấy chốc đã trở về. Nó chạy bằng hai chân, đôi vuốt giữ chặt lấy một phiến lá lớn, trên lá có chất lỏng.

Mạnh Phù Dao vui mừng: "Nguyên Bảo giỏi lắm!" Sau đó, nàng đưa lá cho Âm Mị, bảo hắn mau chóng súc miệng.

Ám Mị nhìn chăm chăm vào chiếc lá và chau mày, Mạnh Phù Dao cũng quay đầu nhìn sang, cảm thấy nước này hơi đục. Tuy lá xanh che hết màu nước, nhưng rõ ràng đây không phải là nước sạch, hơi nữa còn có mùi kỳ quái. Nguyên Bảo lấy nước từ vũng bùn nào vậy?

Ám Mị dường như không muốn dùng, Mạnh Phù Dao lập tức nhăn mặt, "Nguyên Bảo mạo hiểm tính mạng tổn bao công sức, vô cùng khổ nhọc xông vào rừng bom mưa đạn, phá lô cốt địch mang về chút nước quý giá này, huynh lại không muốn dùng? Huynh thật không có tinh thần đồng chí gì cả. Huynh làm như vậy quá có lỗi với linh hồn chiến hữu đã đầu rơi máu chảy. Huynh quá..."

Ám Mị ngẩng đầu lên, không nói lời nào lập tức ngậm thứ gọi là "nước" kia vào miệng.

Thà uống nước bẩn còn hơn nghe Mạnh gà mái nói lảm nhảm...

Mạnh Phù Dao cười híp mắt: "Thiện tai! Thiện tai! Phải như vậy chứ, chịu khổ của khổ mới là kẻ hơn người."

Ám Mị tỏ ra buồn nôn, miêng cưỡng uống vài ngụm, nhúu mày quay người.

Mạnh Phù Dao lặng lẽ tra hỏi con chuột nhỏ ở trên vai mình: "...Đại nhân, rốt cuộc người có đi lấy nước không thể? Thứ đó rốt cuộc là gì vậy?"

Nguyên Bảo đại nhân ngồi trên vai nàng, nhe răng không đáp.

Không nói cho người biết đâu. Thứ này vô cùng quý giá, có thể thanh nhiệt giải độc!

Lông trắng trên người Nguyên Bảo đại nhân bay bay trong gió, vẻ mặt bí ối...

Ba người ngồi im tại chỗ, cảm thấy bốn bề vang lên những âm thanh lạ lùng, không biết Vụ Ẩn đang đánh nhau với ai ở đằng xa mà qua tầng tầng lớp lớp trận pháp vẫn cảm giác được thanh thế kinh người. Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, mơ hồ trông thấy những điểm sáng lấp lánh vút qua trên đầu. Lúc này, sương mù dày đặc khiến người ta không thể nhìn thấy trăng sao trên trời cao, mà những điểm sáng này vẫn lúc ẩn lúc hiện, có thể phỏng đoán độ sáng của nó không tầm thường chút nào.

Sương mù vừa bị phá, Chiến Bắc Dã lại hiện ra. Vẫn là một đao mạnh mẽ đó, Mạnh Phù Dao chợt nổi hứng trêu đùa, vẫy tay về phía khoảng không, "Trả đao lại cho ta!"

Chớp mắt một Chiến Bắc Dã lại biến mất, nhưng lúc thu tay về Mạnh Phù Dao đã nhìn thấy Nhã Lan Châu. Nàng ấy vẫn đang chật vật bò lên, Mạnh Phù Dao thấp thoáng ra hình như có gì đó phía trên vực thẳm chỗ Nhã Lan Châu mắc kẹt. Sau đó mây mù lập tức che phủ tất cả.

Mạnh Phù Dao nhíu mày, những thứ này như đèn kéo quân hiện đi hiện lại khiến người ta tâm phiền ý loạn. Trận pháp của Vụ Ẩn đúng là độc bá thiên hạ. Nàng ta không cần tự động tay động chân, chỉ cần tận dụng những sự vật vốn có liền có thể ngăn địch. Những người bị vây ở đây, có ai không phải cao thủ chứ? Nhưng hết lần này đến lần khác họ đều bị một đồng cỏ cây núi đá vây khốn, anh hùng không có đất dụng võ.

Nàng hỏi Âm Mị, xung quanh có vách núi hay không, rồi miêu tả cảnh vật nơi Nhã Lan Châu đang đứng. Âm Mị nhắm mắt suy nghĩ: "Có ba chỗ hơi giống nàng miêu tả, nhưng ngay đến bản thân đang ở đâu chúng ta cũng không rõ, làm sao có thể tìm thấy nàng ấy?"

Mạnh Phù Dao cảm thấy phiền muộn, bực bội giậm chân, cầu mong Nhã Lan Châu có thể bò lên bờ, rồi lại nghĩ đến sức mạnh của Thập cường giả đều nhờ nhìn thấu võ công bản môn. Bản thân nàng luyện Phá Cửu Tiêu đến tầng thứ sáu, đã trở thành cao thủ hàng đầu võ lâm, nhưng vẫn không

tránh thoát khỏi những khổ ải này. Hơn nữa, đến tận bây giờ, dù nàng khổ luyện ra sao, đến thời khắc mấu chốt vẫn bị tắc nghẽn chân khí, không thể đột phá... Nếu bản thân không thể vượt qua cảnh giới này, dù nàng có năm quyền lực hô mưa gọi gió vẫn chẳng thể qua nổi thần điện.

Quả thật không được, phải đánh trong lúc địch còn chuẩn bị!

Mạnh Phù Dao bùng bùng khí thế, nắm chặt tay hung hăng vung lên, một năm đấm này liền khiến sương mù dịch chuyển, trước mắt đang u tối bỗng sáng lên, Chiến Bắc Dã xuất hiện.

Mạnh Phù Dao vờ như không thấy, đứng im bất động... Chỉ là giả thôi!

Chiến Bắc Dã thấy nàng thì hai mắt sáng lên, vươn tay tóm lấy.

Mạnh Phù Dao vẫn bất động... Chỉ là giả thôi!

Ám Mị vẫn đang nhắm mắt điều tức bên cạnh nàng bỗng mở mắt, đang định đứng dậy, Chiến Bắc Dã đã vồ tới.

Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy như có bàn tay nặng tựa sắt thép trên vai mình, vững như bàn thạch chẳng thể đẩy ra, sự rắn chắc đó không hề giả. Sau khi kinh ngạc, nàng liền phát hiện cảnh vật trong sương đã đổi, nàng đã bị Chiến Bắc Dã tóm được.

Bên cạnh vẫn là sương mù dày đặc, gió thét rít gào, song không còn đứng ở chỗ cũ nữa. Mạnh Phù Dao sầm mặt trừng mắt với Chiến Bắc Dã, "Sao huynh lại tìm được ta? Mau kéo cả bọn họ qua đây!"

"Không được." Chiến Bắc Dã trầm giọng: "Ta và Vụ Ấn từng giao đấu, nàng quên rồi sao? Hồi trước ta bị nàng ta vây trong rừng ở nước Vô Cực suýt mất mạng. Đây là trận pháp lợi hại nhất trong số những trận pháp của Vụ Ấn, trong đó có thuật "kính biến" từ thời thượng cổ của Hiên Viên, âm

dương hai cực biến đổi không ngừng. Họ bất động thì ta không thể nào mò được vị trí, nếu không cẩn thận còn tóm phải rắn độc."

Mạnh Phù Dao vừa nghe liền chột dạ, vội buông tay áo xuống. Chiến Bắc Dã nhanh mắt, đôi mày rậm hơi nhíu lại, "Nàng bị rắn cắn?" Hắn cúi người muốn kiểm tra vết thương nhưng bị Mạnh Phù Dao đẩy ra: "Không sao, không sao." Sau đó, nàng nhìn thấy đao của mình đang cắm trên vai hắn.

Mạnh Phù Dao "ơ" một tiếng, ngượng ngùng nói: "Cái kia... đao của ta... có thể trả lại ta không?" Vừa nói nàng vừa xấu hổ. Đao của mình chém người ta một nhát, Chiến Bắc Dã còn chưa đòi tiền thuốc men đâu đấy!

Chiến Bắc Dã quay đầu, rút đao lên như không có chuyện gì xảy ra, máu tươi bắn tung tóe. Hắn nói: "Đao của nàng là thần khí, có linh tính, nếu không phải nhờ nó, ta cũng chẳng thể tìm thấy nàng."

Hắn không thèm đếm xỉa đến vết thương trên vai, cũng chẳng buồn để ý đến sương mù cuộn cuộn, nguy cơ trùng trùng xung quanh, mà chỉ hân hoan nhìn nàng. "Tốt xấu gì thì ta và nàng cũng đang được ở một mình bên nhau..."

Mạnh Phù Dao đột nhiên vênh tai, ánh mắt lóe lên: "Ai đang kêu gào vậy?"

Sau đó, nàng đột nhiên đứng phắt dậy, co cẳng chạy.

"Châu Châu!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Phượng Bay Cứu Tiêu

Tiếng hét vang bên tai Mạnh Phù Dao ngày càng gần, giống như Châu Châu đang gặp nạn ngay dưới chân nàng. Nghe thấy tiếng kêu đó, nàng không thể nhẫn nhịn nữa, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài.

Song cả người nàng bỗng nhiên bị kéo lại. Mạnh Phù Dao không quay đầu, hất tay, "Buông ra!"

Chiến Bắc Dã không buông, hăn thậm chí còn dồn lực, nhất quyết kéo Mạnh Phù Dao về sau. Cả người nàng đụng phải bức tường đá mới nhận ra nơi này hình như kê sát vách núi.

Hai tay Chiến Bắc Dã đặt bên người nàng, tư thế giống như ôm chặt. Chiếc cầm rắn chắc của hăn hơi đụng vào trán Mạnh Phù Dao, đôi mắt đen láy nhìn từ trên xuống, dáng vẻ trầm ngâm.

Hăn nói: "Phù Dao, nàng có thể cho ta chút thời gian nói chuyện riêng không?"

Tiếng của hăn trầm thấp, còn nặng hơn giọt nước nhỏ trong đêm sương mù vài phần. Mạnh Phù Dao nhìn đôi lông mày chính trực nhưng cũng tiêu tụy đó, trái tim như mềm nhũn. Nếu vào ngày thường, nàng sẽ nghe lời hăn nói, nhưng lúc này nàng chỉ nhớ đến việc Nhã Lan Châu đang gặp nguy hiểm, quả thật không có tâm trạng cũng chẳng có thời gian.

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, khẽ nói: "Chúng ta còn có nhiều thời gian mà, cứ sao phải chọn lúc này?"

"Nàng đã bao giờ "hào phóng" cho ta thời gian của nàng chưa?" Chiến Bắc Dã đột nhiên bật cười, để lộ hàm răng trắng bóng cùng đôi mắt đen tuyền. "Ta chỉ hơi không để ý, nàng liền chạy mất. Tìm nàng như mò kim dưới đáy bể, khó khăn lắm mới mò được mà còn bị kim đâm vào tay..."

Mạnh Phù Dao cũng cười nói theo, "Bị kim đâm còn không chịu buông tay?"

"Ta không buông!" Chiến Bắc Dã nói dứt khoát như đinh đóng cột. "Đừng nói là kim, dù có là đao ta cũng không buông đâu. Nếu đã ở bên nàng, ta sẽ bảo vệ nàng. Mạng của nàng không chỉ là của nàng mà còn là của ta nữa."

"Ta không cần huynh bảo vệ!" Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, mũi nàng gần như chạm vào mũi hắn. Ánh mắt nàng sáng lấp lánh, "Mạng của ta trước giờ đều thuộc về ta. Cuộc đời của ta, suy nghĩ của ta, tất cả của ta, chỉ có thể là của chính ta."

"Ta không tranh cãi điều này với nàng." Chiến Bắc Dã hít sâu một hơi. Hắn đã chịu đựng đủ việc tranh cãi với Mạnh Phù Dao. Cả hai người tính tình đều thẳng thắn, vừa gặp liền như củi khô bén lửa, không phải chỉ như lửa cháy bình thường, mà giống như lửa độc thiêu da đốt thịt, thương tổn trái tim. Dù có tình nghĩa đậm sâu bao lâu, cũng chẳng ai chịu nổi năm lần bảy lượt bị lửa độc thiêu cháy.

Hắn tin cả đời này nàng sẽ luôn dang tay giúp hắn, giống như nàng luôn giúp đỡ những người khác. Hắn cũng tin nàng sẽ trở thành nhân vật xưa nay chỉ có một ở trên Đại lục Năm châu này - một cô gái truyền kỳ phò trợ vô số Đế vương, giống như nàng đối với Tông Việt vậy. Tuy nhiên, hắn rất ghét cái việc hắn cũng "giống" như người khác. Đúng, chính là giống người

khác. Tất cả mọi người đều giống nhau, không thiên vị ai, đối với ai nàng cũng toàn tâm dốc sức, không chút khác biệt nào.

Tình này sâu đậm, nhưng chẳng phải tình yêu, hãn trao đi một trái tim chung thủy nhiệt huyết, nàng vui vẻ nhận lấy, sau đó, đặt ở một bên.

Đời này hãn không chấp nhận sự cự tuyệt, chỉ có nàng là ngoại lệ. Bao lần vươn tay đều chụp vào hư không, thứ hãn bắt được chỉ là ánh trăng lạnh.

"Phù Dao..." Chiến Bắc Dã một đời nhiệt huyết như lửa, cuối cùng lại vì nàng mà thở than. Hãn hơi nghiêng người, đôi tay nhẹ nhàng mà dùng sức giữ chặt lấy vai nàng.

Hãn không biết mình muốn làm gì, chỉ biết rất muốn gần nàng hơn một chút, gần hơn chút nữa...

Nhưng cô gái đó lại lên tiếng rất rõ ràng, "Các hạ muốn bị bẻ cằm lằn nữa sao?"

Chiến Bắc Dã đỡ người, Mạnh Phù Dao không chút do dự đẩy hãn ra, sải bước đi thẳng. Chiến Bắc Dã lập tức giữ chặt nàng, "Phù Dao!"

Phù Dao trợn mắt nhìn hãn, Chiến Bắc Dã cũng không hề né tránh ánh mắt nàng, thấp giọng nói: "Phù Dao, không được hành động thiếu suy nghĩ."

"Châu Châu gặp nguy hiểm, huynh bảo ta đứng im nhìn sao?" Mạnh Phù Dao nổi nóng, "Bảo ta phải đứng im nhìn muội ấy rơi xuống vực thăm?"

"Nhã Lan Châu gặp nguy hiểm? Sao nàng biết Nhã lan Châu gặp nguy hiểm?" Gương mặt Chiến Bắc Dã hoàn toàn mờ mịt.

"Lẽ nào huynh không nghe thấy tiếng hét của Châu Châu?" Mạnh Phù Dao nghi hoặc hỏi hần.

Chiến Bắc Dã lắc đầu, Mạnh Phù Dao lại lờm hần. "Có phải huynh không muốn ta hành động thiếu suy nghĩ nên cố ý lừa ta rằng huynh không nghe thấy?"

Đôi mày rậm của Chiến Bắc Dã nhíu lại, ánh mắt như không thể tin được nhìn nàng.

Mạnh Phù Dao càng khẳng định suy nghĩ của mình, khoanh tay trước ngực lạnh lùng hỏi Chiến Bắc Dã, "Ta biết huynh không thích Châu Châu, ta biết huynh luôn hiềm nghi muội ấy, nhưng ta có thể xin huynh quan tâm đến muội ấy một chút được hay không? Dù không phải là bạn, nhưng cũng đừng lạnh lùng tuyệt tình như vậy chứ?"

Chiến Bắc Dã nhìn nàng, ánh mắt càng tối hơn, giống như vòng xoáy đen sâu không thấy đáy, lấy ánh mắt đó nhìn người, giống như khắp trời khắp đất đều là ánh mắt đen ngòm của hần, cao như sóng cả trên biển, nhấn chìm tất cả.

Hần cứ nhìn nàng như vậy một lúc lâu với đủ loại cảm xúc thoáng qua trong ánh mắt. Sau đó, hần chẳng nói gì quay người, vung ống tay áo chạy đi.

Chiến Bắc Dã bước vào màn sương, vừa vào liền kêu lên, ngay sau đó là một tiếng nổ "ầm".

Mạnh Phù Dao giật mình, quay người nhào ra, "Chiến Bắc Dã!"

Nàng lao thật nhanh đến chỗ phát ra âm thanh, nhưng không thấy bóng dáng Chiến Bắc Dã đâu, ngay cả tiếng kêu của Châu Châu cũng không cảm nhận được nữa. Trước mặt nàng đều là hơi nước, ngày càng rõ ràng.

Nàng vươn tay quờ quạng trong màn sương dày đặc, giống như khi này Chiến Bắc Dã tóm lấy nàng, chẳng quan tâm có gặp phải rắn độc hay không, mò mãi, nàng bất ngờ bắt được một cánh tay.

Cánh tay này không nhỏ, xương cốt không mảnh khảnh, Mạnh Phù Dao vui mừng, "Chiến Bắc Dã, huynh chết ở chỗ nào vậy!..."

Nàng đột nhiên dừng lại, vì nghe thấy tiếng nói từ người bên cạnh, "Người tóm lấy ta làm gì?"

Giọng nói vô cùng xa lạ, bình thản, một giọng nói vô cùng... đặc biệt.

Đặc biệt ở chỗ, nàng không thể nhận ra, người nói là nam hay nữ.

Thậm chí nàng không thể nhận ra giọng nói này lên cao hay trầm thấp, mang theo địch ý hay không.

Đối thành người khác, phản ứng đầu tiên trong lúc này sẽ là buông tay, nhưng lá gan của Mạnh Phù Dao không nhỏ, nhìn về chỗ người đó đứng, có lẽ một chương vừa này của Chiến Bắc Dã chính là ra tay với hắn. Nàng không muốn buông tay, thậm chí còn kéo người kia về phía mình, cười nói: "Sương nhiều, trời tối, người đông chờ sợ hơn."

Người kia cũng mặc nàng kéo, giọng nói như chẳng hề quan tâm: "Đông người vướng víu."

"Vướng gì cơ?" Mạnh Phù Dao tò mò.

Người kia không nói nữa, quay đầu nhìn nàng.

Mạnh Phù Dao lập tức ngây ra.

Kẻ này... là nam hay nữ?

Mái tóc buộc cao không rõ nam hay nữ, mặc trường bào không có đường cong, gương mặt hơi dài vừa giống nữ vừa giống nam, vai cũng hơi rộng, nhưng không quá rộng eo không nhỏ, nhưng cũng không thô, đôi mắt tròn sáng rõ, chiếc mũi rất cao, mày rậm, môi dày đặn tuyệt đẹp... Nếu là nữ thì quá anh khí, quá đẹp trai; Nếu là nam, lại quá tinh tế, quá xinh xắn.

Nói trắng ra là vẻ đẹp trung tính, vô cùng trung tính khiến người ta không thể phân biệt nam nữ, hoàn toàn tương phản với vẻ xinh đẹp khó phân nam nữ của Nguyệt Phách.

Vụ Ân?

Người khiến cho Vân Hồn, Nguyệt Phách phải chạy vòng vèo với tình yêu suốt ba mươi năm, người châm ngòi cho những tin đồn trong Thập cường giả lại là một nữ nhân như thế này?

Vân Hồn bởi vì nữ nhân này mà trở mặt với Nguyệt Phách, trốn tránh suốt ba mươi năm?

Mạnh Phù Dao đột nhiên muốn cười. Thật là hoang đường! Khí chất của người này so với Nguyệt Phách có chỗ nào không tương xứng?

Song, nàng cười được một nửa liền không thể cười được nữa... Không, không phải không xứng, mà là quá xứng đôi. Nếu họ thực sự đứng cạnh nhau, hiệu ứng sẽ vô cùng kinh người, âm giả thiên dương, đứng cạnh nhau quả đúng thật là một đôi trai tài gái sắc, có chăng chỉ là thay đổi giới tính mà thôi. Vụ Ân là "trai tài", còn Nguyệt Phách là "gái sắc".

Thảo nào năm đó Vân Hồn đau lòng đập gương tức giận trốn đi. Hai người kia ở một chỗ, "xứng" hơn so với bất kỳ người nào.

Vụ Ân cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của Phù Dao, liền nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: "Người còn chưa chết?"

"Người chết rồi nàng cũng không thể chết!" Một tiếng hét bất ngờ vang lên, một bóng đen cuộn lên từ dưới đất, Chiến Bắc Dã giống như cơn lốc quét qua, chùy vàng hất từ dưới lên, hung hăng đập một nhát.

Vụ Ân chau mày, "Lại là người", nói xong bèn khoát tay, một chiếc gương đồng cổ xưa xuất hiện trong tay bà ta, lóe lên ánh sáng. Mạnh Phù Dao bất chợt trông thấy hai người Âm Mị và Hiên Viên Mân lần lượt đi tìm mình, Hiên Viên Mân ở phía sau chậm rãi đưa tay về phía Âm Mị.

Hắn muốn làm gì?

Đây là thật? Hay là giả?

"Âm..."

Mạnh Phù Dao bất chấp thật giả.

Nàng hơi nghiêng người, Thí Thiên bất ngờ chui ra từ một góc kỳ quái trên vai nàng. Đợi đến khi Vụ Ân phát hiện vai Phù Dao giấu kiếm, lưỡi đao đen ngòm đã đặt trước chiếc gương bà ta cầm.

Vụ Ân chau mày, phất tay áo đẩy Phù Dao ra. Nhưng nàng lập tức lao đến như gió, Thí Thiên cũng theo đó lao đến phía trước cổ tay Vụ Ân. Vụ Ân nhìn thấy luồng sáng mờ ảo kia quả nhiên biến sắc, thấp giọng nói: "Sao người lại có chân khí của Nguyệt Phách..."

Bà ta vừa phân tâm, cánh tay liền run lên, một luồng sáng xuất hiện, mặt gương thay đổi, chùy vàng của Chiến Bắc Dã vừa vịn đập vào gương.

Chiến Bắc Dã hét lên: "Phá!"

Vụ Ân nổi giận quát: "Đúng là muốn chết!"

"Rắc..."

Âm thanh nứt vỡ vang lên, mặt gương xuất hiện vết nứt, kéo dài đến hơn nửa chiếc gương mới dừng lại.

Mạnh Phù Dao thở dài tiếc nuối. Chiếc gương này vô cùng rắn chắc, nòng dùng chân khí của Nguyệt Phách dụ Vụ Ẩn phân tâm, tạo cơ hội tốt song kiếm hợp bích cũng không thể phá hủy hoàn toàn.

Cũng may gương nứt, sương mù cũng nhạt dần, Vụ Ẩn cười lạnh, "Hủy gương của ta, phải chết!"

Chữ đầu tiên bà ta nói tựa như vang vọng từ ngoài núi xa, nhưng chữ kết thúc lại gần sát bên tai, mưa bụi đầy trời giống tuyết lớn, như rít gào từ ngàn hà xa xăm, vượt qua tầng tầng lớp lớp mây trời, chớp mắt xuất hiện dưới đầu ngón tay, bắn một liên ra một mảnh mây mù, tuy mờ ảo nhưng bền chắc, khiến người ta luôn mãi lạc đường.

Tựa như sóng sâu biển cả dao động không ngừng, vươn cao há lớn như miệng của con quái vật hung tợn, đánh về phía chiếc thuyền nhẹ trôi trong cơn cuồng phong trên biển.

Mạnh Phù Dao chính là chiếc thuyền!

Trong chớp mắt cuộn lại, bay lên!

Cũng may vẫn còn Chiến Bắc Dã.

Vụ Ẩn vừa dứt lời, hần liền lao tới, chùy vàng phóng ra tia sáng vạn trượng, như sao rơi lướt qua bầu trời đầy sương mù, trực tiếp đánh vào cánh tay rắn chắc như sắt thép của Vụ Ẩn.

"Ầm!"

Vụ Ẩn lùi nửa bước, mặt trắng bệch, Chiến Bắc Dã nuốt một ngụm máu, thoáng chốc đưa tay kéo Mạnh Phù Dao ra. Mạnh Phù Dao giống như phi

ứng nằm trong tay hắn, nàng chuyển mình, rút Thí Thiên chém thẳng vào màn sương bức người kia.

Sau đó, vào lúc Chiến Bắc Dã chưa kịp truy kích, phân tâm cứu Mạnh Phù Dao, đao của nàng chém vào màn sương, ngón tay Vụ Ẩn liền chuyển động, mặt gương lộn lại.

Dưới chân Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao lập tức trống rỗng.

Hai người vốn chưa đứng vững, Chiến Bắc Dã ngã người về sau đỡ Mạnh Phù Dao, còn gánh cả lực đao của nàng.

Mạnh Phù Dao lộn người lên không trung càng chẳng còn sức, cả hai lập tức rơi thẳng xuống khoảng không phía sau.

Lúc rơi xuống, cả hai chỉ nghe thấy tiếng gió phần dưới chân có tiếng sóng nước.

Sông Ngưng Đại!

Hóa ra vừa nãy họ đứng trên vách núi cạnh sông!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9.2

Trong lúc rơi, Mạnh Phù Dao lật tay, định xoay người vỗ xuống nước bay lên, đột nhiên một tia sáng từ trên đánh xuống ngăn cản.

Tia sáng lạnh lẽo hướng thẳng về phía trái tim nàng, Mạnh Phù Dao không tránh được, chỉ có thể giơ tay chống đỡ.

Bỗng một luồng sáng màu đen xuất hiện, chặn ở phía trước nàng, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng kêu rên, bóng đen rơi xuống, va mạnh vào người nàng. Nàng bị va đập đến mức hoa mắt chóng mặt, toàn bộ ý thức đều tan rã.

Nàng gọi: "Chiến...", còn chưa dứt lời đã rơi thẳng xuống dưới.

"Ừm!"

"Ừm!"

Lực xung kích khi cơ thể người rơi từ trên cao xuống dưới nước không phải chuyện đùa. Dù Mạnh Phù Dao cố gắng ngo nguậy để giữ lấy sự tỉnh táo, nhớ đến Chiến Bắc Dã khi này đã cản đòn. Sau đó, vào khoảnh khắc vai nàng chạm mặt nước, bỗng có bàn tay thò lên từ bên dưới, nhẹ nhàng đỡ lấy vai nàng.

Hai nguồn lực trên dưới gặp nhau, Mạnh Phù Dao cảm thấy như có nguồn lực lớn tràn vào cơ thể, va chạm với luồng chân khí trong người nàng, không biết nơi nào đó bỗng lóe lên, giống như bầu trời đột ngột xuất

hiện nguồn sáng vô hạn. Còn chưa kịp cảm nhận luồng sáng kỳ diệu này, nàng đã ngất đi vì chân khí trở nên trong cơ thể.

Mạnh Phù Dao từ từ chìm xuống.

Nước sâu không thấy đáy.

Sông Ngưng Đại, con sông lớn nhất chảy qua toàn bộ nước Hiên Viên. Sở dĩ nó có tên Ngưng Đại, là vì nước sông sâu vô cùng, màu sắc ngưng đọng lại thành một sắc sẫm không thể dò.

Mạnh Phù Dao nằm rất yên tĩnh. Gương mặt sau lớp mặt nạ kia đã trở nên trắng bệch, da dẻ cũng bắt đầu thay đổi, trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy gân xanh rất nhỏ. Sau đó, màu sắc trong suốt kia lại từ từ thay đổi, dần dần khôi phục trạng thái ban đầu, nhưng vẫn trắng hơn so với trước đó, lấp lánh tựa như ngọc tạc.

Những thay đổi giống nhau xuất hiện đều trên cơ thể nàng, thậm chí cả hàm răng và ngón tay cũng từ nhạt màu trở thành trắng sữa, càng cứng rắn hơn.

Tại vùng đan điền (*) sâu trong bụng không ai thấy, chân khí tắc nghẽn trước đó của nàng chuyển động vô cùng nhanh chóng, không ngừng dung hòa, hấp thu và chuyển hóa, đến tận khi tạo thành luồng khí cuộn cuộn như dòng sông, đổ vào luồng sáng quý giá mà Nguyệt Phách đã gieo trong đan điền của nàng. Luồng sáng lúc hiện lúc không bị nước sông kia cuốn trôi hết, cuối cùng hóa thành chấm sáng nhỏ. Trong khi đó, con sông kia chớp mắt trở nên to lớn, ánh sáng tản ra từ vị trí trung tâm đan điền, chiếu sáng phần bụng. Trong nháy mắt, tất cả những vùng kinh mạch tổn thương, máu bầm chưa tan, khí tức suy nhược đều được chữa lành.

(*) Đan điền: Trong cơ thể người có ba bộ vị được gọi là đan điền:

Thượng đan điền: Trùng với huyết Ấn đường (giữa hai chân mày) còn gọi là “Đan Điền thần”.

Trung đan điền: Trùng với huyết Đản trung (chính giữa đường nối hai đầu ngực, cắt ngang đường dọc theo xương ức) còn gọi là “Đan Điền khí”.

Hạ đan điền: Còn gọi là “Đan Điền tinh”, vị trí bắt đầu ngang với huyết Khí hải (nằm trong khoảng trên đường chính trung, dưới rốn khoảng 3 cm) và huyết Mệnh môn (tại cột sống, ngang với thắt lưng). Khi Đan Điền được chủ động kích hoạt, bộ vị của nó hoàn toàn nằm ở giữa và phía trên bụng dưới. Có môn phái thì nói nó nằm trên huyết Thần khuyết (rốn).

Nàng chính thức đột phá Phá Cửu Tiêu tầng thứ sáu lên tầng thứ bảy "Ngọc Thân"!

Đây cũng là tầng khó đột phá nhất trong chín tầng Phá Cửu Tiêu.

Nếu những người luyện đến tầng thứ sáu chỉ là cao thủ hàng đầu, thì người vượt qua được tầng thứ bảy sẽ chính thức bước vào cánh cửa tuyệt thế, nắm rõ được những quy luật tự nhiên của bản môn. Không ít người tu luyện Phá Cửu Tiêu ngày trước đều dừng lại ở tầng quyết định này, suốt đời họ chỉ quanh quẩn ở ngưỡng cửa tầng bảy mà chẳng thể bước vào.

Cuối cùng, cánh cửa đến với võ công tuyệt đỉnh đó - cũng mở ra với Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao không biết đến thời khắc thay đổi trọng đại này, nàng vẫn đang ngủ say. Lúc này, nàng cần một giấc ngủ để có thể hồi phục sau những hiểm nguy.

Cũng không ai đánh thức giấc ngủ của nàng.

Thật sâu dưới nước, một nam tử đang yên lặng nhắm mắt ngồi trên phiến đá trắng, sóng nước lăn tăn làm tay áo tung bay theo, quét qua đàn cá bơi

theo những hàng râu mềm mại. Nam tử này ngồi dưới đáy hồ nước trong veo, chăm chú nhìn cô gái đang say ngủ.

Mái tóc đen của hắc bay phất phơ trong nước, hàng mi dài cũng trở nên đen hơn, tựa mực ngọc sau khi bị thấm nước, đôi mắt sáng trong hơn cả nước hồ, mang theo ý cười thư thái.

Nhìn làn da cô gái từ từ thay đổi, hắc khẽ mỉm cười. Lúc hắc cười, khóe môi thấm chút máu, dần hòa tan cùng màu nước.

Lực xung kích khi rơi xuống núi, lực đánh ra của Vụ Ân cùng chân khí của hắc, ba tầng chồng lên nhau, kết hợp với nguồn lực vốn tắc nghẽn trong kinh mạch của nàng rồi bỗng nhiên bộc phát... Dù có là Đại La Kim Tiên cũng chẳng thể tiêu hóa nổi.

Nhưng may mắn là... cuối cùng cũng đã giải quyết được.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười bay lên, đến bên cạnh Mạnh Phù Dao. Lúc hắc di chuyển, một chuỗi bong bóng nước trong suốt nổi lên, giống như ngọc trai không ngừng rơi xuống, sau lại bị những con cá màu đỏ bạc nuốt mất.

Hắc nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mượt của Phù Dao, ngón tay ấn trên kinh mạch nơi cổ tay nàng, nở nụ cười hài lòng, đồng thời mang theo chút phiền muộn. Sau đó, hắc bất ngờ cúi đầu, môi chạm nhẹ lên trán nàng, cuối cùng dịch xuống, phủ lên môi nàng.

Bò môi được nước thấm ướt trở nên căng mềm, đẹp tựa hoa hồng đương nở rộ. Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười khẽ gặm cắn, thưởng thức từng chút hương thơm chỉ thuộc về nàng. Nhân lúc nàng còn đang "dưỡng sức" chưa tỉnh, "khóa tình" chưa bị kinh động, hắc dứt khoát cạy mở hàm răng nàng tiến vào đoạt đất. Sau khi tìm được chỗ hỷ, chiếc lưỡi của hắc giống như con cá linh hoạt, dạo chơi giữa biển cả dạt dào vị ngọt, kích thích từng đợt sóng xô. Trên bầu trời cao xa vạn dặm, vàng dương chiếu sáng rực rỡ.

Nàng đúng là vật nhỏ khiến người khác phải phiền lòng...

Hắn tự nhủ trong lòng, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của người con gái nằm dưới thân, nụ hôn sâu đầy lưu luyến, cũng vô cùng chăm chú, đến tận khi cảm thấy hơi thở của nàng bắt đầu dồn dập, chân khí chuyển động chậm dần, mới quyến luyến rời khỏi thành trì vừa chiếm được. Nhưng Trương Tôn Vô Cực dường như chưa cam lòng, hắn nghiêng đầu chuyển hướng sang phía tai nàng, nhẹ nhàng ngậm cắn, giày vò một lúc mới thôi.

Người con gái kia hơi run lên, chọc hắn bật cười. Sau khi tính toán thời gian dưới nước đã đủ lâu, nếu còn không lên bờ cả hai sẽ không chịu nổi, Trương Tôn Vô Cực mới ôm nàng, bay lên trên mặt nước.

"Rào rào." Hai người ngoi lên mặt nước, đồng thời Mạnh Phù Dao cũng mở mắt, thấy xung quanh bốn bề là nước, còn mình đang nằm trong lòng Trương Tôn Vô Cực thì ngạc nhiên trợn mắt, "Tại sao lại là huynh..."

Trương Tôn Vô Cực cau mày, "Không phải ta thì là ai?"

Mạnh Phù Dao bĩu môi. Nàng có thể nói là ai? Chiến Bắc Dã? Như vậy sẽ gây hiểu lầm.

Nhưng, Hoàng đế họ Chiến xui xẻo kia đâu rồi? Ký ức duy nhất nàng nhớ được là Chiến Bắc Dã đã dùng thân mình chặn một chương kia cho nàng, sau đó... tự nhiên lại hóa thành Trương Tôn Vô Cực.

Tại sao hắn luôn xuất hiện ở lúc nên xuất hiện nhất?

Tại sao môi nàng tê tê còn tai lại hơi đau?

Tại sao nàng luôn cảm thấy mình may mắn còn người khác xui xẻo?

Mạnh Phù Dao xoa môi, nhìn Trưởng Tôn Vô Cực với ánh mắt nghi ngờ, thấy sắc mặt hần hình như không ổn, trong lòng cảm thấy bất an, vội hỏi: "Huynh làm sao vậy? Sao giống như suy dinh dưỡng thế."

Trưởng Tôn Vô Cực cười đáp, "Chắc vì cứu người, còn cứu nhiều người", sau đó bấm ngón tay đếm như thật, "Một, hai, ba..."

"Đâu ra ba người vậy?" Mạnh Phù Dao lăm lăm, rồi bất ngờ vui mừng, "Châu Châu được huynh cứu rồi?"

Trưởng Tôn Vô Cực gật đầu, "Vốn dĩ ta đã rời khỏi núi Linh Châu, nhưng vô tình trông thấy sương mù trên núi bèn vội vã quay lại. Khi tới nơi trận pháp đã được khởi động. Ta đi đường thủy tới, vào lúc chuẩn bị phá trận thì gặp Nhã Lan Châu đang bám trên vách núi, còn bám vào một tổ chim ưng. Thấy đám con nhỏ chưa biết bay sắp bị kéo xuống, chim ưng mẹ liền tức tối muốn mổ vào mắt nàng ấy. Nhã Lan Châu không biết làm sao nên buông tay nhảy xuống, ta đành phải tới đỡ."

Mạnh Phù Dao nghĩ, khi ở trong trận pháp nàng quả thực trông thấy trên đầu Châu Châu có thứ gì đó, hóa ra là vậy. Đứa trẻ này cũng thật chẳng vừa, nói nhảy liên nhảy may mà Trưởng Tôn Vô Cực đỡ kịp, nếu không chìm dưới nước vài phút chắc chắn tiêu đời.

"Tiếp đó đến Chiến Bắc Dã." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười. "Ta phát hiện không cần tự mình đi tìm, mấy người các nàng cũng lần lượt rơi xuống hết. Còn ta đứng dưới phụ trách đỡ."

Mạnh Phù Dao bật cười thành tiếng. "Hai người họ đâu? Chiến Bắc Dã có sao không? Sao chúng ta không lên bờ mà cứ ở trong nước nói chuyện vậy?"

"Bởi vì..." Trưởng Tôn Vô Cực nhìn nàng chăm chú, sau đó chậm rãi nói: "Thứ nhất, ở trong nước tương đối gần gũi, là cơ hội hiếm có. Thứ hai,

ta thích ở một mình với nàng. Thứ ba, Nhã Công chúa cũng thích ở một mình với Chiến Bắc Dã."

“...”

Thái tử gian trá nhất...

Mạnh Phù Dao cúi đầu nhìn toàn thân ướt đầm, còn bị Trương Tôn Vô Cực ôm trọn, cái gì nên lộ hay không nên lộ thì đều lộ hết rồi, chỗ nào nên đụng hay không nên đụng cũng bị đụng hết rồi. Nàng nhớ đến ba câu hắc vừa nói thì giận xẹt khói, mắng: “Trương Tôn Vô Cực! Lúc nào huynh mới ngừng toan tính đây...”

Trương Tôn Vô Cực cúi đầu chặn lời nàng, "Đợi đến khi nàng gả cho ta."

Mạnh Phù Dao ngẩn người, còn chưa kịp nghĩ nên đồng ý hay phản đối, Trương Tôn Vô Cực đã buông nàng ra, lẩm bẩm: "Ngày rộng tháng dài, hôm nay như vậy là đủ."

"Hử?" Mạnh Phù Dao nhìn hắc đầy nghi ngờ. Trương Tôn Vô Cực bất ngờ buông nàng, "Đi, lên bờ thôi!"

"Nơi này cách bờ mấy chục mét, huynh muốn ta nhảy một bước tới nơi sao? Nằm mơ à!" Mạnh Phù Dao vừa đi vừa mắng, sau đó "ơ" một tiếng.

Nàng vừa nhún chân đã đứng trên bờ luôn rồi.

Mạnh Phù Dao chậm rãi cúi đầu nhìn, thấy rõ chân mình không gấn tên lửa, mới từ từ ngẩng đầu lên, vai mình cũng chẳng có đôi cánh nào.

Nàng giơ tay ra, xem thật kỹ, cảm thấy ngoại trừ lòng bàn tay trắng hơn, rắn chắc hơn chút thì không còn gì khác thường nữa.

Nhưng cảm giác chân khí cuộn cuộn khiến nàng như sắp bay lên vừa nãy là thật. Chuyện nàng nhảy xa vài chục mét vừa nãy cũng là thật.

Võ công mạnh lên?

Nhìn vào sự thay da đổi thịt có thể nói, nàng đã vượt qua tầng thứ sáu và trực tiếp tiến vào tầng thứ bảy rồi?

Nhưng rõ ràng trước đó không lâu nàng mới chỉ quanh quẩn trong cấp đầu tiên ở tầng thứ sáu.

Dựa vào tốc độ tu luyện của bản thân... điều này quá thần kỳ rồi!

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười đi tới, từng bước chân nhẹ nhàng đạp trên bờ sông. "Chúc mừng nàng, Phù Dao! Chân khí của Nguyệt Phách trong cơ thể nàng không những hoàn toàn dung hợp mà còn bị chân khí của chính nàng luyện hóa, giúp nàng đột phá thêm một tầng."

"Nhưng ta vẫn cảm thấy việc gia tăng chân khí này hơi kỳ quái..." Mạnh Phù Dao nhăn mặt suy nghĩ. "Không đơn giản như vậy chứ..."

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ cười không đáp, nắm lấy tay nàng: "Đi gặp hai người kia thôi."

Họ đi tới một vách núi, Chiến Bắc Dã vẫn nằm hôn mê trên một vách đá, chỉ mặc áo trong. Còn Nhã Lan Châu nhóm một đồng lửa, hong khô y phục của hắn.

Thấy như vậy, Mạnh Phù Dao lặng lẽ ra dấu tay hỏi Trưởng Tôn Vô Cực: "Huynh cởi y phục của hắn?"

Trưởng Tôn Vô Cực lắc đầu, Mạnh Phù Dao mặt đen sì... Châu Châu à, ta thật ngưỡng mộ muội!

Nàng vuốt cằm, nghĩ bụng, chắc quần áo trong của Chiến Bắc Dã vẫn ẩm ướt, liệu Châu Châu có lột ra giúp hẳn, hong khô luôn không?

Sau đó lại nghĩ, Châu Châu à, muội có thể dùng cảm hơn một chút, "ăn" sạch hẳn luôn?

Trưởng Tôn Vô Cực quay đầu thấy ánh mắt thô bỉ của nàng, đột nhiên ghé vào tai nàng thầm thì: "Nàng nghĩ đúng lắm, biết vậy khi này ta làm như thế luôn."

Mạnh Phù Dao hung hăng véo hẳn...

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ cười, mặc cho nàng véo. Bỗng hẳn kéo tay nàng rời đi. Mạnh Phù Dao cảm thấy không yên lòng, quay đầu nhìn liên tục. Trưởng Tôn Vô Cực nói: "Ta đã thông báo cho Hắc Phong Kỵ đến đón Chiến Bắc Dã rồi."

Hắn chỉ về phía trên vách núi, "Phù Dao, nàng có muốn thử xem, rốt cuộc bản thân đã đạt đến cảnh giới nào không?"

Mạnh Phù Dao nhìn hẳn, ánh mắt rực sáng.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, "Nàng không muốn thêm tên mới trong bảng xếp hạng Thập cường giả đã ba mươi năm chưa hề thay đổi sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười đẩy nàng, "Đi thôi! Thẳng rồi ta để nàng véo tùy ý."

Mạnh Phù Dao bật cười ha ha, buộc mái tóc bay tán loạn của mình lại, nhấc chân chạy thật nhanh về phía trước.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9.3

Nàng lao thẳng lên từ dưới vách núi, bước chân nhẹ nhàng như giẫm trên mặt đất bằng phẳng, y phục ẩm ướt trên người cũng nhanh chóng được hong khô nhờ chân khí tỏa ra từ cơ thể.

Trưởng Tôn Vô Cực trông thấy nàng sắp vượt qua vách núi, bóng dáng đó tựa hắc kì bay phần phật giữa trời xanh, ánh mắt hẩn thâm sâu nhìn về phía xa, giống như ngắm nhìn phượng hoàng mà mình tận tâm bảo vệ, cuối cùng cũng có thể ngạo nghễ tung cánh, chao liệng chín tầng mây.

Phượng hoàng tung cánh, xé rách mây mù, tỏa sáng rực rỡ, chọc thủng trời xanh!

Mạnh Phù Dao bay thẳng lên đỉnh núi. Lúc này Vụ Ẩn đang chấp tay nhìn xuống dưới sườn núi, trông thấy nàng tó, chẳng hề tỏ ra kỳ quái, nhưng thấy nàng giẫm trên vách như đường bằng thì ánh mắt khó chịu. "Ồ, tinh hoa cả đời Nguyệt Phách đâu?"

Mạnh Phù Dao sờ mũi, cười hì hì: "Tất cả đều hòa chung cùng máu thịt, chân khí của ta rồi. Dù bà có bản lĩnh róc từng miếng cũng không lấy lại được."

Vụ Ẩn quan sát nàng, ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Bà ta suy nghĩ, "Người đi tìm Nguyệt Phách, trả lại hẩn ba mươi năm công lực đi."

Mạnh Phù Dao liếc xéo, "Người ta không cần, bà lắm chuyện làm gì."

"Tốt cho hăn là được." Vụ Ẩn trả lời rất đơn giản. Gương mặt anh tuần lộc ra vẻ thành khẩn. "Sao hăn có thể cho người khác thứ này được? Đầu tóc đều bạc trắng mất rồi."

Mạnh Phù Dao nhìn Vụ Ẩn. So với Vân Hồn luôn ngại ngùng, tính tình nữ nhân này cực đoan hơn nhiều. Bà ta rất thẳng thắn, thích sẽ ai sẽ tốt với người đó. Nếu người bình thường sẽ thất vọng khi tình cảm không được báo đáp thì bà ta xem như không có gì xảy ra. Quả thật, Mạnh Phù Dao chưa bao giờ gặp người nào yêu mà đơn giản, thẳng thắn đến vậy, không sợ người biết, cũng chẳng sợ bị cự tuyệt. Yêu, chỉ là chuyện của bản thân mình.

Khó trách bà ta có thể bày ra trận pháp xuất quỷ nhập thần không một kẽ hở. Mạnh Phù Dao cảm thấy, nếu xét về tính cách, Vụ Ẩn rất hợp với Nguyệt Phách, nhưng duyên phận cùng tính cảm trên đời này không phải chỉ dựa vào tính cách mà có thể ở bên nhau.

Hết thảy đều do trái tim quyết định.

Gặp phải kiểu người này, dù đối phương từng muốn giết mình, song Phù Dao vẫn rất dễ mềm lòng. Haizz, Thập cường giả thật nhiều người thú vị, ai ai cũng là bảo vật, không nên tranh vị trí với bà ta đến mức một sống một còn là tốt nhất.

Mạnh Phù Dao cười cười, giơ Thí Thiên lên, chỉ vào Vụ Ẩn, nói rõ ràng từng từ một: "Muốn ra lệnh cho ta, phải xem thực lực thế nào!"

Hàng mi trên mặt Vụ Ẩn nhú lại, bà ta hơi ngạc nhiên nhìn Mạnh Phù Dao: "Khiêu chiến?"

Mạnh Phù Dao gật đầu, "Đúng, khiêu chiến."

Suốt ba mươi năm không ai dám khiêu chiến với Thập cường giả. Vụ Ẩn nghe thấy từ quen thuộc nhưng cũng đầy xa lạ này thì hơi ngẩn ra. Bỗng bà

ta hỏi: "Yên Sát có phải do người giết?"

Mạnh Phù Dao mỉm cười gật đầu. Vụ Ẩn lại nói tiếp: "Ta có gặp hãn. Theo lệ cũ, người hoàn toàn có thể thay thế hãn ta đứng vào hàng ngũ Thập cường giả."

"Ta nhờ vào thiên thời địa lợi cùng thuật cơ quan mới giết được Yên Sát. Nhưng giờ đây ta sẽ dùng võ công thuần túy để thắng bà."

"Điều kiện?"

"Nêu thua, ta xin để mặc Vụ Ẩn đại nhân làm thịt. Bà muốn nghiền ta thành từng mảnh để tìm tinh hoa của Nguyệt Phách cũng được." Mạnh Phù Dao cười nói. "Nhưng nếu bà thua, vị trí của bà trong hàng ngũ Thập cường giả phải nhường cho ta, đồng thời vĩnh viễn không được nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của nhà Hiên Viên nữa."

Vụ Ẩn híp mắt, đôi bàn tay hiện rõ những khớp xương như đàn ông nắm chặt lấy gương đồng. "Mời!"

Bà ta lùi về sau một bước, không dám coi khinh thực lực của Mạnh Phù Dao, nắm ngón tay xiết chặt lấy gương đồng. Trong chớp mắt, tầng tầng lớp lớp sương mù từ trên trời dưới đất, từ nước từ cây, hết thảy vạn vật tự nhiên đều cuồn cuộn bay lên, che phủ toàn bộ bầu trời.

Thân ảnh Mạnh Phù Dao hơi lóe lên, không lùi mà tiến thẳng về phía trước. Thần đao Thí Thiên trong tay nàng như một vòng cung tỏa sáng giữa trời không, bổ xuống một nhát vô cùng mạnh mẽ. Đao phong hiểm ác hơn cả cự kiếm, chém gãy toàn bộ cây cỏ trong phạm vi ba mét, đá trên vách núi cùng lá cây khô phút chốc hóa thành bột mì, rồi cuốn vào trong cơn gió lớn.

Trong chớp mắt, sương mù của Vụ Ẩn đã trùm khắp người Mạnh Phù Dao, muốn kéo nàng vào trong trận pháp, nhưng nàng bị lừa một lần nên sẽ

không mắc bẫy lần hai. Mạnh Phù Dao đã nhìn kỹ địa hình trên núi từ lâu, nàng lên xuống rồi chuyển hướng, liên tục né tránh, chiêu thức như kéo theo gió lớn. Nàng đứng trên đỉnh núi, dựa vào chiến thức võ công tuyệt đỉnh của chân khí dồi dào muốn vây ngược lại Vụ Ân, không cho bà ta cơ hội kéo mình vào trong trận. Còn nàng sẽ từ từ tạo ra trận thế thuộc về bản thân mình, đối phó với từng chiêu thức đâm, chọc, truyền, nhận. Nàng chậm rãi kéo Vụ Ân rời khỏi vị trí ban đầu của bà ta, bước vào đấu trường nàng đã giăng ra.

Vụ Ân bị kéo vào đấu trường do Phù Dao bày ra, nên sự khống chế đối với trận pháp suy yếu dần, sương mù tan, hiện ra bóng dáng Hiên Viên Mân. Hắn ta kinh ngạc nhìn trận quyết đấu này, nhận ra hai người đang đánh nhau nên liên tục dụi mắt, đáng vẻ như không thể tin vào mắt mình.

Thập cường giả nổi tiếng trên giang hồ đã ba mươi năm. Sự tồn tại của họ sớm đã như Thái Sơn Bắc Đẩu, vững chãi chẳng thể lung lay. Vị Hoàng hậu dũng mãnh của hắn ta rốt cuộc là ai mà dám khiêu chiến với Vụ Ân?

Hiên Viên Mân lập tức đảo mắt bốn phía tìm đường trốn, suy nghĩ xem lát nữa Hoàng hậu thua thì hắn ta nên dắt nàng bỏ chạy theo hướng nào tiện nhất.

Tuy nhiên, khi xem thêm lúc nữa, Hiên Viên Mân liền biến sắc, nhìn nàng với ánh mắt khác xưa... Mạnh Phù Dao tuy chưa hoàn toàn thành thạo các chiêu thức, nhưng trong chớp mắt đã nắm được quy tắc tự nhiên, dựng cho mình một trường khí lực, dẫn dắt từng bước đi. Chiến đấu với cường giả thật sự, ai vận dụng được tiết tấu nhịp điệu một cách trôi chảy sẽ là người chiến thắng. Mạnh Phù Dao âm thầm từng bước tiến hành, Vụ Ân biết rõ bản thân đã tới cực hạn nhưng chẳng có cách nào thoát ra.

Gió lớn rít gào trên vách núi, sương mù hết tụ lại tan. Mạnh Phù Dao dốc hết sức, đang di chuyển bỗng ngửa người quát lên: "A!"

Ánh sáng màu đen lóe lên, Thí Thiên xuất hiện rồi biến mất, nằm dưới gối Mạnh Phù Dao, như một viên đạn bắn thẳng vào mi tâm Vụ Ẩn.

"Viu..."

Âm thanh từ vũ khí sắc bén đâm thủng trời không vang lên, sương mù giăng đầy trời cũng bị một đao mạnh mẽ này phá tan. Bầu trời trở nên tươi sáng, bóng dáng Vụ Ẩn hiện ra, còn đao đen quả thật nằm giữa mi tâm bà ta.

"Đi!"

Tiếng quát ngắn gọn trầm thấp vang lên, chiếc gương đồng trong tay Vụ Ẩn xoay chiều phát ra tia sáng màu đen, hai luồng sáng vốn sẽ đụng vào đao đột nhiên lệch quỹ đạo, đập vào phía sau gương đồng. "Rắc", gương đồng lại nứt thêm một đoạn, dư chấn còn lại đụng vào Vụ Ẩn khiến cả người bà ta nghiêng ngả.

"Quay lại!"

Mạnh Phù Dao quát lên. Tất cả mọi biến hóa đều nằm trong tính toán của nàng. Một đòn của nàng mang theo gió lớn trên toàn bộ châu lục, mạnh mẽ quét sạch tất cả chướng ngại của địch thủ, toàn bộ cây cối trong vòng ba mươi mét đều đổ xuống đập cả vào tảng đá nơi Hiên Viên Môn đang ngồi.

Vụ Ẩn bị một đòn ngay giữa mặt khiến cho cái lên. Bà ta trợn trừng hai mắt, nghiêng người, nhưng đằng sau đột nhiên trống rỗng khiến Vụ Ẩn rơi thẳng xuống dưới.

Vụ Ẩn bị Mạnh Phù Dao ép rơi xuống.

Hiên Viên Môn đột nhiên đứng dậy, bên cạnh có bóng đen chợt lóe, Mạnh Phù Dao đã lướt qua hắn, vận chân khí lên tới đỉnh núi. Cả người

nàng vững chắc như ngọc, lao thẳng xuống dưới như một viên đạn, so với Vụ Ẩn còn rơi nhanh hơn!

Nàng rơi như phi ưng lướt qua mặt sông, Thí Thiên trong tay được vung lên, tạo thành bức tường kiên cố từ sóng nước.

Vụ Ẩn xoay người trong không trung, định giơ gương lên vận công, lợi dụng làn nước tạo thành sương mù dày đặc hơn vây lấy Mạnh Phù Dao, nhưng chẳng ngờ, Mạnh Phù Dao còn nhanh hơn bà ta một bước.

Lúc này, những tia nắng mặt trời đầu tiên cũng dần ló rạng từ phía xa xa, chiếu sáng khắp sông Ngưng Đại, ánh ban mai vàng ruộm hiện lên, Thí Thiên lướt qua từng đợt sóng, tạo thành những viên trân châu trong suốt bay khắp trời. Dây lụa mềm mại tựa lông đuôi phượng hoàng được hào quang chiếu rọi, tỏa sáng như cầu vồng bảy sắc khiến người nhìn lóa mắt. Vụ Ẩn lướt trên mặt sông, lùi về phía sau liền bị sóng nước bắn lên thấm ướt gương đồng.

Mặt trời ló rạng, sương mù tiêu tan.

Vụ Ẩn hét lớn, bị bức tường nước đánh lui về sau, cả người giống lá cờ ngược gió, run rẩy trước vách núi thăm. Bà ta xoay bàn tay, sương mù gió lớn cuộn tới, mang theo cả sấm chớp đánh về phía Mạnh Phù Dao.

Vụ Ẩn thật sự tức giận.

Mạnh Phù Dao cười khẩy, vung đao lên, ánh sáng trắng cuộn cuộn kéo tới tựa thiên binh thần tướng, thậm chí còn sáng hơn so với ánh mặt trời vừa ló rạng kia, bay thẳng đến nghênh đón chưởng phong của Vụ Ẩn.

Hai người không ai nhường ai, vô cùng liều mạng!

"Ầm!"

Giữa trời không mờ ảo, hai luồng sáng một trắng một đen va vào nhau, lập tức nổ ầm. Đen như mực, trắng tựa ngọc, phân biệt rõ ràng nhưng cũng hòa lẫn vào nhau. Sau đó, giữa luồng sáng trắng kia xuất hiện màu xanh nhạt, không ngừng lớn lên, cuộn cuộn như sông dài, trong chớp mắt nuốt chửng tia sáng màu đen kia.

Mây đỏ, sương đen, ngọc trắng!

Ba màu tạo thành một dải cầu vồng kì dị!

Đứng dưới dải cầu vồng, Hoàng đế Hiên Viên kinh ngạc ngẩng đầu.

Bên bờ sông, nam tử mặc cẩm bào nhạt màu khoanh tay ngửa mặt nhìn về phía nữ thần của hắn, khẽ mỉm cười.

Bên đồng lửa ở xa hơn một chút, cô gái nhỏ đang hong lửa bỗng nhiên quay đầu, nam tử vốn hôn mê bất tỉnh bị tiếng vang đánh thức, ánh mắt nhìn về bốn phía, không biết là kinh ngạc hay vui vẻ.

Trên đỉnh núi Linh Châu cách đó không xa, sương mù đột nhiên tan hết, nam tử với ánh mắt sáng tựa lưu ly bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía hướng đó. Dải cầu vồng ba màu hiện lên trước mắt hắn, rực rỡ như dải ngân hà.

Còn bên trong kinh thành phồn hoa, Hiên Viên Thịnh đứng trên lầu cao, vươn tay mở cửa sổ nhìn về hướng núi Linh Châu, ánh mắt thâm trầm. Dưới tòa nhà đó, không ít người cũng nhìn thấy cảnh tượng cầu vồng ba sắc đầy chấn động này, họ chỉ chỏ về nơi xa, không biết cao thủ nào đã tạo nên kỳ tích.

Còn giờ phút này, bên vách đá trên núi Linh Châu...

Tuy cuộc chiến chưa dừng, nhưng kết cuộc đã định.

Lá cờ tung bay lại một lần nữa được thu về, đổ trên vách núi. Tia sáng trắng không ngừng đuổi theo.

Một trước một sau, cả hai đều rơi xuống.

Gió lớn ngừng thổi, sườn núi tan hoang.

Vụ Ân quay lưng về phía Mạnh Phù Dao, trường bào tả tơi, gương đồng thượng cổ quý giá không gì phá được cũng xuất hiện hai vết nứt sâu.

Một vết do Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã hợp sức làm nứt, vết còn lại do chiêu cuối cùng ban nãy của nàng gây ra.

Nữ nhân đó đứng khoanh tay, lưng vẫn ưỡn thẳng, thở dài một tiếng đầy thê lương nhưng không mất đi khí phách. Mọi phồn hoa rồi cũng phải tàn, tiệt nào rồi cũng sẽ tan, bà ta đưa mắt nhìn xa xăm.

Vụ Ân chậm rãi nói: "Ta thua".

Nhận thua.

Hiên Viên Mân sững sờ đứng đó. Hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ trở thành nhân chứng trông thấy sự thất bại của Thập cường giả vang danh chốn võ lâm trong buổi đi săn của mình.

Ba mươi năm đứng trong bảng xếp hạng mười người võ công tuyệt đỉnh thiên hạ, cao thủ hàng đầu không ai dám khiêu chiến, lần đầu nói ra chữ "thua"... Hiên Viên Mân không thể tin được đời mình sẽ nghe được lời này. Mà khi lời này vang lên, hắn đột nhiên cảm thấy cô liêu cùng chua xót.

Gió lớn mây vùn, biến hóa chẳng ngờ. Sóng sau xô sóng trước, mấy chục năm vinh quang cuối cùng trở nên ảm đạm.

Còn Vụ Ân, bóng dáng cô đơn không quay lại. Bà ta hơi ngẩng đầu, nhìn mây trời biến đổi, nghĩ đến lời Nguyệt Phách từng nói khi Yên Sát chết.

Khi đó, bà ta chỉ cảm thấy hoang tưởng, nhưng giờ đây nhận ra nó vô cùng chính xác.

Thời đại của Thập cường giả đã qua rồi, những người đứng đầu mới của Năm châu cuối cùng cũng xuất hiện.

Vụ Ân nhìn Mạnh Phù Dao, thiếu nữ đang đứng trên đỉnh núi đầy ngạo nghễ. Vàng dương ló rạng ngang với đỉnh đầu nàng, giống như vương miện, tỏa sáng rực rỡ. Còn mây trời cũng kéo tới từ phía đằng xa, di chuyển theo từng đợt gió, tô điểm thêm cho gương mặt xinh đẹp của nàng.

Chiến bào cuộn cuộn trăm nghìn dặm, nhuộm đỏ bầu trời, mười tám năm đổ máu gian khổ, anh hùng như vậy!

Vụ Ân nhìn thiếu nữ anh hùng mới mười tám, xúc động thật lâu.

"Đứng thứ tám trong Thập cường giả, ngươi lấy danh hiệu là gì?"

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, mỉm cười nhìn mặt trời rồi lập tức nheo mắt lại. Ánh mắt đó dịu dàng và rực rỡ hơn cả vàng dương.

Nàng bước đi, thốt lên hai từ mạnh mẽ như kiếm rời khỏi vỏ.

"Cửu Tiêu!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Máu Chảy Côn Kinh

Hiên Viên ngày 16 tháng chạp năm Chiêu Ninh thứ mười hai, Thập cường giả đã thành danh thiên hạ trong ba mươi năm, bảng xếp hạng cũng đã cố định mười hai năm, cuối cùng xuất hiện biến chuyển.

Người con gái thần bí khiêu chiến Vụ Ẩn trên núi Linh Châu ở Côn Kinh Hiên Viên, bằng một trận chiến đã đẩy Vụ Ẩn khỏi vị trí thứ tám trong mười người có võ công mạnh nhất, khi được Vụ Ẩn hỏi sẽ lấy danh hiệu gì, người con gái ấy đáp: Cửu Tiêu!

Cửu Tiêu!

Phượng tại Cửu Tiêu(*), một tiếng kêu âm vang ngàn dặm, bốn bề chấn động, năm châu thần phục.

(*) Cửu Tiêu: chín tầng trời cao.

Danh hiệu cô gái này đặt cho mình, thế mà lại vượt lên trên tất cả danh hiệu của Thập cường giả, lời mờ hiện ra đã tâm cùng khí phách.

Sự thất bại của Vụ Ẩn, sự xuất hiện của Cửu Tiêu, giống như việc tòa thành cao nhất, kiên cố nhất không thể phá vỡ nay bỗng nhiên đổ sụp, làm khuynh đảo Đại lục Năm châu, làm dậy lên sóng to gió lớn trong giới cường giả ở năm châu, nhiều ngày liên tiếp, vị "Cửu Tiêu" thần bí kia chính là đề tài bàn tán của các vị võ giả Đại lục Năm châu.

Nhiều năm như vậy, tên của Thập cường giả kia đã được thần hóa, người trong võ lâm đừng nói là khiêu chiến, đến việc nói nhỏ một câu bất kính sau lưng cũng chưa từng dám nghĩ đến, nhưng nay trong ngày đông tịch mịch này, kinh hãi nghe tin nhân vật truyền thuyết bị thất bại, họ mới giật mình phát hiện, hóa ra người mạnh nhất cũng có thể bị đánh bại, mà Thập cường giả thật sự đã thành danh quá lâu, quá lâu rồi, giống như Nguyệt Phách đã từng nói, thời đại truyền kì của Thập cường giả đã qua rồi, thời đại truyền kì mới nương theo sự biến chuyển của cục diện chính trị cũng được sinh ra.

Đáng tiếc vị nhân vật mới nổi bật này từ sau trận chiến trên núi Linh Châu liền không hề xuất đầu lộ diện, đến tên thật cũng không hề để lại, chỉ biết nàng cũng là nữ tử, tuổi còn rất trẻ, tuy nhiên điểm qua tên tuổi của tất cả nữ tử thành danh trong mấy năm gần đây ở Đại lục Năm châu, lại vẫn luôn không thể tìm ra nhân vật phù hợp, có người đã nghĩ tới cả Nhã Lan Châu, kết quả Tiểu Công chúa vừa nghe nói, liền cười đến mức bím tóc nhỏ trên đầu cũng rụng đưa.

"Ai da mẹ ời, thần kì quá, ta là Cửu Tiêu, ta là Cửu Tiêu."

Nàng ấy thần bí hề hề ghé sát bên tai người tới muốn kiểm chứng thông tin kia, nhỏ giọng nói: "Ta nói cho người nha, Cửu Tiêu..."

Người kia dựng thẳng lỗ tai, hai mắt sáng lên chờ đợi rửa tai lắng nghe.

"... Ta không có quen."

"Cửu Tiêu" thần bí như phù dung sớm nở tối tàn, Cửu Tiêu đại nhân thật sự đã lui về bên cạnh Hiên Viên Hoàng đế, đợi chờ "cứu viện" rồi.

Sau khi đánh bại Vụ Ân, Mạnh Phù Dao quay đầu lại nhìn Chiến Bắc Dã, hắc đã tỉnh lại, hiện đang điều tức, Nhã Lan Châu đang cẩn thận chăm sóc hắc, nàng không muốn đến làm phiền họ, cùng Trương Tôn Vô Cực bàn bạc về những chuyện sau này sẽ làm theo kế hoạch đã định, sau đó

nàng gấp lại Âm Mị ở bên ngoài sơn đạo. Khi nàng làm những chuyện này, Hiên Viên Mân rất tự giác không hề đi theo, sau khi quan sát trận đại chiến kia, ánh mắt hần nhìn Mạnh Phù Dao đã không còn như trước nữa rồi.

Âm Mị vừa thấy nàng liền thở ra một hơi dài, ánh mắt hần vô cùng lo lắng, thời tiết mùa đông giá rét như vậy mà trên trán hần lại dính một tầng mồ hôi, có thể thấy hần đã trải qua một đêm nguy hiểm, hiện đang vô cùng sốt ruột.

Hiên Viên Mân chăm chú nhắc Nguyên Bảo đại nhân lên, mắt to trừng mắt nhỏ với nó, rất hứng thú hỏi: "Người hiểu ta nói gì đúng không? Có đúng không? Người nói đi, người nói đi."

Nguyên Bảo đại nhân không chịu nổi tiếng ồn, bịt lỗ tai lại, cái tên Hoàng đế này còn dong dài hơn cả mấy bà già, một câu mà hỏi suốt cả đêm, lão tử hiểu, nói cho người bao nhiêu lần là lão tử nghe có hiểu rồi, người làm sao lại nghe mà không hiểu chứ?

Mạnh Phù Dao giành lại Nguyên Bảo đại nhân, nhét vào bên trong ống tay áo, sau đó cảnh cáo Hoàng đế: "Người không nhìn thấy nó, người không nhìn thấy nó, nhớ cho rõ, người không nhìn thấy nó!"

Nguyên Bảo đại nhân khoanh tay, không cho là đúng, cười nhạo nàng, ta ngọc thụ lâm phong khí chất siêu quần thiên phú dị bẩm phong hoa tuyệt đại khiến người khác khó quên như vậy, người muốn tên Hoàng đế này xóa sạch kí ức sâu đậm về ta? Làm sao mà được chứ?

Âm Mị chỉ lẳng lặng duỗi tay ra, nắm lấy mạch của Mạnh Phù Dao, trong ánh mắt hần lộ ra một biểu cảm vui mừng chân thành, nhìn về phía nàng làm ra khẩu hình "Chúc mừng".

Mạnh Phù Dao cười, nụ cười như hoa nở rơi vào đôi mắt giống như ngọc lưu ly của Âm Mị.

Lúc này, đội ngũ tiếp ứng cho ba người đã kịp đuổi tới, ba người vẫn trước sau như một, Hoàng đế yếu ớt vẫn yếu ớt như cũ, Hoàng hậu không biết võ công vẫn không biết võ công như lúc ban đầu, người hầu chất phác vẫn chất phác như trước.

Họ tức tốc hồi kinh, Mạnh Phù Dao chia tay với Hiên Viên Mân ở hậu cung, nàng thần tốc trực tiếp xông thẳng vào bên trong, ghi nhớ những ánh mắt kinh dị nhìn nàng trên đường vào trong lòng, còn chưa ngồi ấm chỗ đã hỏi ngay người hầu ở lại trong cung, "Các nương nương đã trở về chưa?"

Người hầu cung kính đáp lại, "Đêm qua Quý phi nương nương, Thục phi nương nương, còn có Diêu quý tần về trước, các vị nương nương khác vẫn đang ở ngự uyển trên núi Linh Châu."

Nàng "ừm" một tiếng, thấy hơi khát liền cầm ấm trà trên bàn rót một chén trà ra định uống, đột nhiên ngừng lại, nói: "Ta hơi lạnh, đi lấy áo mùa đông của ta ra đây."

Nội thị kia tuân mệnh đi ra, hẳn ta cũng là người Hiên Viên Mân phái tới, luôn đi theo An Tử, An Tử phụ trách hầu cận bên vua và Hoàng hậu, hẳn ta làm luôn Tổng quản nội vụ, trước giờ không nhiều lời, là một người trầm ổn, có thể tin cậy.

Không lâu sau hẳn ta đã đem áo tới, cười, bẩm: "Thưa nương nương, không biết người muốn bộ nào, bộ lông cáo đen này và bộ lông cáo màu bạc kia đều rất đẹp", vừa nói vừa dâng lên.

Mạnh Phù Dao quan sát tay hẳn ta, cười nói: "Bộ màu bạc kia đi", nói rồi đuổi tay ra đỡ lấy.

Nàng đỡ lấy áo.

Cánh tay kia đột nhiên duỗi thẳng, bóp lấy cổ tay đối phương, siết mạnh, hất đi!

Người nọ kêu thảm một tiếng, bị Mạnh Phù Dao hất văng, nặng nề đập vào vách tường, hai tấm áo lông rơi xuống, phủ trên mặt đất.

Hắn ta kinh hãi nhìn Mạnh Phù Dao, ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu run lên.

Mạnh Phù Dao cười, mặt không biến sắc, cứ thế chậm rãi bước qua, không hề thương tiếc giẫm lên những chiếc áo lông kia, thuận tiện giẫm lên cả cánh tay dưới chiếc áo.

Bước chân của nàng không nặng, nhưng bên dưới chiếc áo lại lập tức truyền đến tiếng xương cốt gãy vụn, với trình độ này của nàng, chân khí đã lưu chuyển theo ý nghĩ, tóc, da trên cơ thể, đều đã trở thành vũ khí, đừng nói giẫm một, nàng chỉ cần thổi một hơi, cũng có thể tiến đi cái mạng nhỏ của tên thái giám không biết võ công này.

Kẻ kia đau đến toàn thân co rút, cắn răng không rên một lời, Mạnh Phù Dao thản nhiên cúi người xuống nhìn hắn: "Ta sớm đã nghi ngờ bên người của Hiên Viên Mân có gián điệp hai mặt, hiện giờ tốt xấu đã bắt được một tên, nào, nói cho ta biết, còn mấy tên nữa? Ngoài ra, bên phía các phi tần trong cung, cũng có người của Nhiếp Chính vương phải không? Nào, đọc tên ta nghe xem."

Giọng kẻ kia lạc đi, "Nường nường... nường nường... Nô tài không biết... người... đang... nói gì?"

"Không sao, ta biết là được rồi. Ấm trà đã có người động tay động chân vào, có người hạ độc bên trong, đáng tiếc, ta đã bỏ một loại thuốc vào bên trong ấm trà, kẻ nào chạm vào nước trong ấm trà, móng tay sẽ đổi màu, sau khi người hạ độc đã dùng ngón tay khuấy lên phải không?" Mạnh Phù Dao hờ hững nói: "Ta nói người nghe này, gặp ta rồi thì nói dối cùng vô dụng, diễn kịch cũng vô dụng, tỏ vẻ đáng thương cũng vô dụng, ra vẻ cứng rắn cũng vô dụng, biện pháp thông minh nhất chính là thành thật."

Kẻ kia nhìn ánh mắt nàng cũng biết được nàng không hề nói dối, cả người liền run lên, nhưng vẫn ngậm miệng không hé một lời.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, "Người có tin không, ta không cần động tới một đầu ngón tay của người, cũng có thể khiến người ngoan ngoãn nói ra..."

Đón lấy ánh mắt kinh hãi không tin tưởng của kẻ kia, nàng cười nói: "Ta chỉ cần đề bạt người làm thái giám tổng quản cung Sùng Hưng của ta, ban cho người vàng bạc châu báu, càng thêm sủng ái... hừm... đợi khi Nhiếp Chính vương thấy ta bình yên vô sự, mà người lại từng bước lên cao, hẳn ta sẽ nghĩ người thế nào đây? Gián điệp ba mặt? Ha ha."

Kẻ kia lộ ra khuôn mặt trắng bệch, kinh hãi trợn mắt nhìn nàng, không hề nghĩ đến vị Hoàng hậu thờ ơ, ương ngạnh, nhìn qua không hề thông minh này, vậy mà lại có tâm tư thủ đoạn ác độc, lão luyện đến vậy.

Nếu như nàng thật sự dùng đến chiêu này, Nhiếp Chính vương nhất định sẽ không để hẳn ta dễ dàng sống sót, phải chết như vậy thì còn thê thảm hơn so với những gì hẳn ta có thể tưởng tượng ra.

Mạnh Phù Dao híp mắt cười nhìn hẳn ta, nàng không buồn dùng đến biện pháp tra tấn bức cung gì hết, loại sinh vật như thái giám này mức độ trung thành chỉ có hạn, không cần lãng phí sức lực.

Kẻ kia tránh đi ánh nhìn của nàng, sau một lúc, cuối cùng bổ nhào đến dưới chân nàng.

"Ta nói... Ta nói..."

Mạnh Phù Dao bật cười.

Nghe xong lời khai báo, nàng dặn dò hẳn ta vài câu, kẻ nọ mang bộ mặt lúng túng mà không dám cãi lời đi ra ngoài, bí mật đều bán cho nàng rồi,

còn có thể không nghe lời nàng sao?

Mạnh Phù Dao lại cho gọi Ẩn vệ hóa trang thành người làm vườn tiến vào, "Liên hệ với Thiết Thành đang làm tạp dịch ở nhà bếp, bảo hắn đi làm một chuyện."

Ẩn vệ nhận lệnh đi ra, còn một mình Mạnh Phù Dao ở lại trong cung, nàng chăm chú nhìn rèm che trên châu đang đung đưa trước mặt, trên khuôn mặt chậm rãi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Nên mang thai đã mang thai rồi, có thể trừ tận gốc nhất định sẽ trừ tận gốc, một lần không thành còn có lần sau, chẳng lẽ nàng còn muốn ngồi yên đợi lần tiếp theo bị ám hại? Như vậy không bằng, tiên hạ thủ vi cường!

Một ả cuối cùng của gia tộc Hiên Viên, nàng không có hứng thú nhường cục diện trước giờ nàng vẫn nắm trong tay cho hai huynh đệ kia, nàng muốn tự mình quyết định!

Thời khắc này sóng yên biển lặng, chỉ đợi bão táp nổi lên!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10.2

Sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện một bóng người nhàn nhạt, lặng lẽ tiến vào trong điện, bóng người không cao trải lên mặt đất, bước đi nhẹ nhàng như một con mèo.

Mạnh Phù Dao không động đậy, thản nhiên uống trà.

Người nọ nhẹ chân nhẹ tay bước tới gần, không một tiếng động vén lên rèm che, chậm rãi tiến tới sau lưng nàng.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt, vẫn ngồi ngay ngắn bất động, hơi nóng vẩn vút bay lên từ chén trà, ánh mắt nàng trong veo sáng ngời, giống như một khối băng vừa kết lại.

Đánh lén ta?

Đúng là muốn chết!

Một đôi tay ấm áp, mềm mại đột nhiên phủ lên đôi mắt nàng!

Đầu vai Mạnh Phù Dao dựng thẳng, Thí Thiên bên hông trượt ra khỏi tay áo, kinh khí trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân, cuộn cuộn dâng lên.

"Đoán xem muội là ai?"

Giọng nói ngọt ngào, còn mang theo tiếng cười trẻ con truyền tới bên tai, ngữ điệu tràn đầy nghịch ngợm cùng ngây thơ.

Mạnh Phù Dao ngay lập tức dừng lại!

Nàng tức khắc thu đao lại, thả lỏng vai, ép chân lực đang dâng trào xuống, ghì cương ngựa trước ranh giới bạo phát, vì thu lại lực đao quá mạnh, quá gấp, khoảnh khắc ấy cả người nàng toát mồ hôi lạnh.

Nguy hiểm quá!

Suýt chút nữa võ công đã lộ ra!

Hít sâu một hơi, Mạnh Phù Dao quay người, có chút bất đắc dĩ nhìn quý phi "Doraemon", nhú mày, "A Quang, vào cửa mà sao không thông báo, muội càng ngày càng không quy củ rồi."

Đường Di Quang cười ngốc, duỗi tay nhón lấy điểm tâm trên bàn, "Muội nhớ hạch đào của tỷ bên này rồi."

Mạnh Phù Dao thở dài, kéo nàng ấy qua, lấy một hộp từ trong tủ ra đưa cho nàng ấy, "Đồ trên bàn không tươi, ăn cái này đi."

Đường Di Quang chỉ cần có đồ ăn liền vui vẻ, hi hi cười nhận lấy, bấy giờ mới nhớ tới việc phải hành lễ với nàng, Mạnh Phù Dao ngăn lại, dờ khóc dờ cười, "Sau này khi vào tẩm cung của ta phải thông báo, biết chưa?"

Đứa trẻ kia "vâng" một tiếng, Mạnh Phù Dao từ trước tới giờ luôn không có sức chống cự với loli, dù có thế nào cũng sẽ không nảy ra sát tâm đối với một đứa trẻ trí lực chỉ dừng lại ở bốn tuổi, nàng tự tay giúp Đường Di Quang tách vỏ hạch đào, nhìn nàng ấy ăn ngon lành, nhớ tới lúc trước Hiên Viên Mân nhắc tới chuyện nàng ấy vì ngã ngựa nên não bị tổn thương, Mạnh Phù Dao nhin không được hỏi: "A Quang, năm ấy muội mới bốn tuổi, sao lại biết đi cưỡi ngựa vậy? Cha muội dạy muội sao?"

Đường Di Quang cả miệng đầy thức ăn, lúng búng trả lời: "... Ca ca dạy muội."

Mạnh Phù Dao không nghe rõ là cái gì ca ca, cũng không nghĩ nhiều, đợi nàng ấy ăn no liền đưa nàng ấy về, sau khi quay lại, nàng đứng trong tấm cung suy nghĩ thật kĩ về những dự định gần đây, chợt cảm giác rèm cửa bị vén lên, nghe nhịp điệu bước chân kì lạ kia liền biết đó là Ám Mị, nàng không quay đầu lại, thuận miệng hỏi: "Nọc độc của rắn trong người huynh không sao chứ?"

Ám Mị "ừm" một tiếng, nhẹ nhàng bước đến sau lưng nàng, bàn tay đột nhiên đặt lên vai nàng.

Mạnh Phù Dao theo bản năng tránh đi, Ám Mị liền nói: "Ta giúp nàng thả lỏng gân cốt một chút, công lực của nàng tiến bộ, đẩy nhanh sự co giãn của xương cốt, thời gian này việc giãn gân cốt đối với nàng sẽ càng có lợi."

Mạnh Phù Dao do dự một đoạn, "Không cần đâu, như thế này đã rất tốt rồi."

Ám Mị ở phía sau khẽ thở dài, âm thanh giống như gió thu thổi qua lớp sương trắng giăng mắc trên ngọn cây, mang theo hơi lạnh nhàn nhạt mà thê lương, hắn nói: "Nàng cứ để ta nợ nàng như vậy, nợ cả đời, nợ đến lúc chết sao?"

Phù Dao ngẩn ra, quay người lại, "Sao phải nói nghiêm trọng như vậy? Ai nợ ai, nợ bao nhiêu, tính toán kĩ càng thì còn coi nhau là bạn bè sao?"

Ánh sáng long lanh nơi đáy mắt Ám Mị lưu chuyển, nghe nàng nói vậy không hề lộ ra vẻ vui mừng, vẻ cô đơn nhàn nhạt trái lại càng đậm thêm vài phần, thật lâu sau hắn nở một nụ cười, "Vậy ít nhất để ta giúp nàng thả lỏng gân cốt không có vấn đề gì chứ?"

Mạnh Phù Dao hết cách, giậm chân bò lên trên tháp nằm úp sấp xuống, đầu gối trên gối, "Nếu ta ngủ mất, phiền huynh đừng nhìn, tướng ngủ của ta chỉ khá hơn một tí tẹo so với Nguyên Bảo đại nhân thôi."

Nguyên Bảo đại nhân ngồi xổm trên gối của nàng, khinh bỉ liếc nàng một, ít nhất ta không chảy nước miếng!

Mạnh Phù Dao nằm sấp xuống, trong đầu nghĩ đến bước tiếp theo trong kế hoạch của mình, đến mức loạn cào cào, đột nhiên cảm thấy phía sau mềm đi, ngón tay của Âm Mị đã ấn lên lưng nàng.

Năm ngón tay của hắn thon dài, các đốt ngón tay giống như những sợi dây leo mềm mại vươn ra, vừa chạm tới lưng nàng, luồng hơi nóng này như nước suối róc rách, rót vào tứ chi bách hài, dưới tài nghệ cao siêu, tao nhã của Âm Mị, Mạnh Phù Dao nghe thấy những đốt xương của chính mình phát ra những tiếng răng rắc rất nhỏ, cứ vậy ấn, đẩy, nắn, day, nhẹ nhàng, thoải mái như gió mát lướt qua da thịt, lại mạnh mẽ như sông lớn cuộn cuộn chảy, loại trừ hết cứng nhắc trong cơ thể nàng, Mạnh Phù Dao thấy cả người được thả lỏng, bỗng bênh, thoải mái đến suýt nữa rên thành tiếng, phải vội vã há miệng cắn gối.

Người phía sau nhẹ nhàng lên tiếng, "Phù Dao, nàng quá căng thẳng, cả cơ thể nàng đều cứng nhắc."

Mạnh Phù Dao xấu hổ cười cười, trong lòng nhủ thầm, thật ra là bởi vì ta không rõ huynh có được tính là quân tử hay không.

Âm Mị lại cười lên, đột nhiên chuyển đề tài, "Nàng có muốn ở lại Hiên Viên luôn không?"

Trong lòng Mạnh Phù Dao rung động, chủ đề này từ trước tới giờ luôn khiến nàng e ngại nhất, ở lại Hiên Viên? Không, cả đời nàng đã định trước không thể vì ai mà dừng bước, bước chân của nàng cùng với trái tim nàng, thường xuyên trái ngược, nhưng nàng lại không thể không cắn răng tiếp tục hướng về phía trước, Thái Uyên, Vô Cực, Đại Hãn, Hiên Viên... phía trước nữa là Thương Khung.

Nàng rơi vào im lặng, sau đó cảm giác ngón tay trên lưng mình hơi ngừng lại, hơi thờ nhẹ dịu tiến đến gần, thân thể của Âm Mị dường như đang phủ lên người nàng, Mạnh Phù Dao ngẩn ra, cổ tình xoay người né tránh. Tuy nhiên vì tránh hiềm nghi nên nàng không dám thư giãn gân cốt ở trên giường, dưới thân người là cái tháp chật hẹp, chỉ đủ độ lớn cho một người, một bên đã bị chặn, bấy giờ nàng xoay người, nếu như xoay vào trong lòng hắn, hay xoay sang đối diện với hắn, như vậy sẽ trở thành tình huống mặt đối mặt rất xấu hổ. Nàng đang do dự, Âm Mị đã dừng lại bên tai nàng, hắn duỗi tay, nhẹ nhàng xoa nắn vành tai của Mạnh Phù Dao.

Ngón tay hắn mềm mại ấm áp, sự lạnh lẽo của mấy ngày trước đã tản đi, hai người đều có xúc cảm như lụa, cả hai hơi run lên, Phù Dao nghiêng đầu, Âm Mị đã buông tay, nhẹ giọng nói: "... Cuối cùng vẫn không thể ở lại sao? Không sao, ngày tháng vẫn còn dài mà, Phù Dao, nàng trước giờ luôn không thích đeo bất cứ thứ gì trên người, lần đầu tiên phá lệ vì ta mà bấm lỗ khuyên... Ta vẫn mong chờ sẽ có một ngày, nàng vì ta mà sẽ phá lệ càng nhiều."

Mạnh Phù Dao im lặng, một lúc sau đáp lại: "Sự nhượng bộ của ta, từ trước đến giờ chỉ nằm trong phạm vi ta thấy có thể?"

"Ta biết." Âm Mị khẽ bật cười, tiếng cười như tiếng thở dài, lạnh lẽo hơn gió thổi mùa đông, lại tựa như trăm ngàn sợi tơ cuốn lấy nhau, bất tận, không biết đâu là điểm khởi đầu. "Nếu thật sự không thể có ngoại lệ khác, có một lần này, thì vẫn tốt hơn so với chưa từng có gì."

Hắn đứng dậy, đưa một hộp nhỏ qua cho nàng, sau đó xoay người bước ra ngoài, tay đặt lên khung cửa, không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: "Phù Dao... thật hi vọng nàng sẽ không để lỗ khuyên bị lấp đi."

Mạnh Phù Dao mím môi, mở ra cái hộp kia, bên trong là một viên thuốc màu trắng như tuyết, to bằng ngón tay cái, nàng không nghĩ ra được thành phần của nó, nhưng cũng biết được thứ này nhất định rất quý giá, chỉ có

một trên đời, nàng nhìn về hướng Âm Mị rời đi, lại sờ lên vành tai của mình, thật lâu sau, khẽ buông tiếng thở dài.

Hiên Viên ngày 21 tháng chạp năm Chiêu Ninh thứ mười hai, ngày đông rét lạnh, nước đóng thành băng, núi non trùng điệp nơi biên giới giữa Hiên Viên và Đại Hãn ngàn dặm phủ tuyết, lặng im sừng sững giữa trời cao đất rộng, nhìn xuống biên giới canh phòng nghiêm ngặt của hai nước.

Mùa đông năm nay rất lạnh, đêm qua thậm chí còn có một trận tuyết lớn, tuyết phủ dày trên mặt đất, nhà nhà đóng cửa sưởi ấm, tuyết phủ trên mặt đất bằng phẳng như một tấm thảm trắng muốt, không một dấu chân người.

Sáng sớm, ánh bình minh nhàn nhạt trải sắc đỏ trên nền tuyết trắng, an yên tươi đẹp.

Bỗng có tiếng đập tuyết "lạo xạo lạo xạo" từ xa dần dần truyền tới, theo đó là tiếng ồn ào, trên nền đất tuyết xuất hiện vô số dấu chân liêu xiêu.

"Con mẹ nó, thời tiết này mà còn phải ra ngoài canh gác!"

"Không phải là sợ Hãn quân đối diện làm loạn sao, thát ra cũng chỉ là phô trương thanh thế, Hoàng đế của bọn họ còn đang ở bên chúng ta mà."

"Ta nói cái thời tiết quái quỷ này, người ta còn không phải là đang ngồi dài ra trong lều sưởi ấm sao, đánh giặc? Đánh kiểu gì?"

"Trịnh hộ quân cũng thật là, không coi chúng ta là người!"

Tiếng nói chuyện ồn ào phá đi không gian tĩnh lặng sau trận tuyết rơi, những binh lính thủ quân ở biên giới phía đông bắc Hiên Viên uể oải xách theo đao kiếm khó khăn lặn lội đi tới, bọn họ là tiểu đội phụ trách tuần tra biên giới ngày hôm nay.

Những binh lính đã quen với thời tiết ấm áp, đặc biệt không thể chịu được giá lạnh, lúc này miễn cưỡng ra khỏi cửa canh gác, từng người từng người vận trang phục như thể một con gấu, áo bông mới được may trong quân đội quá sơ sài, vừa mặc vào hai cánh tay liền biến thành hai củ cà rốt, thẳng tắp cứng đờ, đừng nói là rút đao, muốn tự mình sờ mông mình còn khó.

Đội trưởng dẫn đầu lười biếng bò lên một một sườn núi cao điểm, nhìn về phía trường doanh của Hãn quân cách đó một dòng sông không tính là quá rộng, cất tiếng: "Ta nói thời tiết này có quý mới ra khỏi cửa! Một chút động tĩnh cũng không có! Đi, đi về!"

Đám người vui vẻ đồng ý, xoay người định đi, người đi cuối cùng đột nhiên xoay người lại, "Này, âm thanh gì vậy?"

Hắn ta quay đầu, nhìn về phía đối diện, phía sau hàng lưới thép trên mặt sông đột nhiên truyền tới tiếng tới tiếng vó ngựa, tiếp sau đó liền thấy một đám vệ sĩ mặc áo giáp đỏ rực như lửa, xuất hiện ở bờ bên kia.

Đám vệ sĩ ấy chậm rãi "rong ruổi" trên nền tuyết, trong tay còn cầm theo nỏ tiễn, tên binh lính kia nhìn thấy liền vui vẻ cười, "Ha, tên gốc nhà ai thế kia, tuyết dày như vậy còn ra đây săn thú?"

Đám người đều ha ha cười lớn, tiểu đội trưởng nói: "Này, đây là quân đội nhà ai vậy? Quân Đại Hãn là áo giáp đen mà."

"Quan tâm hãn nhà nào làm gì, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta." Đám người xoay người, đột nhiên nhìn thấy một hán tử phía đối diện giương cung lên, sau đó một con thỏ chạy qua trước ngựa của hắn ta, con thỏ ấy trực tiếp lao qua mặt sông băng, chui qua lưới thép, chạy về hướng đám binh sĩ bên này.

Tiểu đội trưởng dậy lên hứng thú, cười nói: "Con thỏ béo quá! Đã dâng lên tận cửa rồi, đem về làm một bữa thôi!"

Hắn giương cung lấp tên, một tên bay tới, chính giữa ngực con thỏ, đám đông reo lên tán thưởng, tiểu đội trưởng dương dương đắc ý, cười nói: "Chẳng qua chỉ là một con thỏ, nằm đó trên chiến trường Định Hà..."

Tiếng nói của hắn ta đột nhiên dừng lại.

Tiếng cười nói xung quanh đột nhiên dừng lại.

Mọi người kinh hãi quay đầu, trợn mắt nhìn trước ngực tiểu đội trưởng đột nhiên có thêm một mũi tên lông vũ màu đỏ.

Tiểu đội trưởng chậm chậm cúi đầu, nhìn mũi tên lông vũ trên ngực mình run lên, bay bay trong gió đông rét lạnh, mũi tên kia lạnh buốt, nhưng máu trào ra từ mũi tên kia thì thật nóng, tuy nhiên đó cũng là hơi ấm cuối cùng của sinh mạng này, rất nhanh, tiểu đội trưởng đã trở nên lạnh lẽo, giống như băng tuyết dưới thân hắn ta.

Hắn ta nặng nề ngã xuống, hai mắt mở lớn, dòng máu đỏ lan ra khắp nền tuyết trắng, so với ánh ban mai còn rực rỡ hơn vài phần.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi ngã xuống, giống như kì tích, hắn ta nhìn thấy người phía đối diện đã bắn tên kia, nhìn thấy mi vũ anh tuấn, tròn mắt nghiêm nghị, bình tĩnh, nhìn thấy người kia vậy mà chỉ cầm nỏ bằng một tay, tay áo còn lại mềm mại rũ xuống.

Hắn ta nhìn thấy kẻ đó từng chữ từng chữ, lạnh lùng nói:

"Người, đã giết, thỏ, của Hãn vương nước ta."

"Người đã giết thỏ của Hãn vương."

Tuyên ngôn khai chiến hung hãn nhất, vô sỉ nhất, hoang đường nhất ở Đại lục Năm châu từ trước tới nay.

Tuyên ngôn ấy nhanh chóng vang dội năm châu, vị Hãn vương truyền kì kia vốn đã vang danh thiên hạ, lần nữa bởi hãn và con thỏ bị giết của hãn mà nổi tiếng khắp các nước.

Nhiều năm sau đó, vẫn có người lấy đó thay cho lời khiêu chiến - Ta muốn đánh người? Tại sao à? Người giết thỏ của ta!

Nhưng Hiên Viên bị khiêu chiến bởi tuyên ngôn ấy, lúc này lại đang rơi vào tình cảnh khó xử mà bất đắc dĩ.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10.3

Ngày tuyết lớn, thị vệ của Hãn vương Đại Hãn "đi săn", vì lí do thô của Hãn vương bị giết, ngang nhiên bắn chết thủ quân Hiên Viên, sau đó quân biên giới Hiên Viên lập tức có ý định phản kích, lại phát hiện chỉ trong nháy mắt, vương quân của Hãn vương đã hung hăng áp đến phía trước, mà Hãn quân vốn đã ở biên giới từ trước, đã y giáp chỉnh tề lùi về phía sau.

Bọn họ không hề công kích, nhưng lại dùng ưu thế tuyệt đối về binh lực, ưu thế tuyệt đối về sát khí binh phong được rèn luyện qua trăm trận huyết chiến, hung hăng đàn áp trước mặt quân biên giới đã lâu không trải qua chinh chiến vừa mới chuyển tới, còn chưa quen thuộc với địa hình. Đại quân nguy nga, đao lạnh sáng lòà, giống như một ngọn núi, đè lên lồng ngực binh lính Hiên Viên.

Quân biên giới hỏa tốc truyền báo quân tình về Côn Kinh, Nhiếp Chính vương mở ra cuộc họp triều đình mất nguyên một ngày, một đám đại thần che mặt thối thức, vì Hãn Vương Đại Hãn mà đau lòng than thở - đất phong của Mạnh đại vương mặc dù gần kề biên giới giữa Hiên Viên và Đại Hãn, nhưng thực tế nơi gần nhất cũng cách một trăm dặm, ai mà trong thời tiết tuyết lớn lại chạy ra ngoài mấy trăm dặm đi săn chứ? Ai lại vì một con thỏ mà giết luôn một binh sĩ nhà người ta? Đây là đi săn sao? Đây là đánh cướp!

Hãn Vương Đại Hãn còn trâu bò hơn so với Hoàng đế Đại Hãn, một cước đạp lên mặt Hiên Viên rồi!

Hiên Viên bị đập lên mặt, mặt mày sưng đau hộc bần, bọn họ rất thông minh, trước tiên đi tìm Hoàng đế Đại Hãn vẫn còn đang ở lại Côn Kinh, kết quả dịch cung không ngoài dự kiến đã vườn không nhà trống, Hiên Viên Mân vẫn luôn sai người canh chừng hành tung của Hoàng đế Đại Hãn cũng không thể biết được hãn đã rời đi từ bao giờ.

Cuối cùng, Hiên Viên Thịnh bất đắc dĩ, liền phái đi đại tướng đặc lực dưới tay, đô đốc binh mã ngũ quân Đường Như Tùng, dẫn theo một trăm ngàn quân, gấp rút cứu viện biên giới.

Ngày đại quân của Đường Như Tùng ra trận, Nhiếp Chính vương đích thân tiễn biệt, trên đài cao kim tước ban rượu, Đường Như Tùng một hơi uống cạn, ném ly xuống đất, lời thề âm vang: "Không chém Mạnh Phù Dao thề không trở về!"

Hào ngôn tráng ngữ ấy truyền đến hậu cung Hiên Viên, "Vũ Văn Hoàng hậu" móng tay giả thật dài gõ nhịp lên mặt bàn gỗ lê, trên mặt lộ ra một nụ cười xinh đẹp, dịu dàng nói: "Con yêu ơi, con đi sai hướng rồi."

Có lẽ do nụ cười của nàng quá sồn gai ốc, Hiên Viên Mân từ xa đi tới liền run lên.

Mạnh Phù Dao thấy hãn ta, ngoắc tay gọi hãn ta tới, Hoàng đế vội vàng chạy tới, nịnh nọt đấm bóp chân cho Nữ vương Bệ hạ, Mạnh Phù Dao nhìn bần đất trong móng tay hãn ta, chê bai một cước đá văng, "Lại đi nhổ rau Đông gia, lấy lòng Tây gia rồi?"

Hiên Viên Mân nghiêm trang nói: "Không, gần đây trời lạnh, rau không mọc nổi nữa rồi, ta sai người ra chợ mua rau, giúp các nàng ấy cắm vào."

Mạnh Phù Dao che trán... Đa tình, thật là đa tình.

Hiên Viên Mân hi hi cười bám trên đầu gối nàng, "Một Đường Như Tùng đi rồi, vẫn còn ba người nữa, dù sao hai chân hai tay đều phải chém

đứt đó."

"Chính trị là một thứ rất xinh đẹp, cần một tấm vải che mềm mại, không cần nói máu me như vậy." Mạnh Phù Dao châm chọc, "Yên tâm, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết."

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng, đột nhiên hỏi: "Trẫm có ở trong danh sách giải quyết cuối cùng của nàng không?"

Mạnh Phù Dao rũ mắt, ung dung đối mắt với hắn ta, sau đó mỉm cười, "Người nói xem?"

Hoàng đế cười như không cười, chuyển chú đề, "Trẫm có thể thử đoán nàng rốt cuộc là ai không?"

Mạnh Phù Dao đón lấy một quả hạch đào, dứt khoát nhét vào miệng hắn ta, "Không thể."

Hoàng đế ai oán lấy tay áo che mặt, hát lên: "Ngân hà ngày dài vô tận, thiếp phi rơi lệ đợi chờ mòn mỏi...Vạn tuế, người lại bị hồ ly nào mê hoặc..."

"Vạn tuế phải đi giết cáo." Mạnh Phù Dao đá văng "thiếp phi", "Người cút đi."

"Thiếp phi" lưu luyến rời đi, tiếng hát vẫn từ xa xa vọng lại:

"Aa... người... giết... thỏ...của...ta..."

Hiên Viên ngày hai mươi ba tháng mười hai năm Chiêu Ninh thứ mười hai, Hiên Viên kể từ khi lập quốc lần đầu tiên rơi vào tình thế loạn trong giặc ngoài.

Sau khi thỏ của Mạnh vương Đại Hãn bị giết, Thượng Uyên trước giờ vẫn cùng Hiên Viên giao bang bình thường lại đột nhiên đưa lời truy tội

Hiên Viên vào thời điểm Hiên Viên đối đầu với Đại Hãn, nhắc tới năm ấy Mẫu hậu của quốc chủ Thượng Uyên Tề Tâm Ý qua đời một cách kỳ bí, nghi ngờ hung thủ là thái tử phi Thái Uyên năm đó, Hoàng hậu Thái Uyên mang họ Hiên Viên, Hiên Viên Hoàng hậu đã chết, án cũ năm xưa liền phải trông cậy ở Hiên Viên quốc, mời Hiên Viên giao ra kẻ đứng sau màn, để Thượng Uyên quốc chủ được làm tròn đạo hiếu.

Án cũ đã hai mươi năm, nay bỗng dưng lôi ra sớm không lôi, muộn không lôi, lại đúng vào thời điểm Hiên Viên đối đầu với Đại Hãn, sự việc xảy ra ở Thái Uyên, không đi tìm Thái Uyên, lại cứ hướng vào Hiên Viên, đây lại là một kẻ kế tục nhân cách, tinh thần cao quý của Đại Hãn Mạnh Vương - đánh không được thì cướp.

Nghe nói, bấy giờ lúc Hiên Viên Thịnh nhận được quốc thư, đốt một quyền xuống bàn, bàn liền đổ sụp, cả điện văn võ gần như tất cả đều kinh hãi quỳ xuống, chỉ có một đám lão thần ngang nhiên đứng thẳng, lập tức rút ra tấu chương đã chuẩn bị sẵn, đỉnh đạc đọc lên, nội dung trong đó đao to bút lớn, nghe liền giật mình, trực tiếp lên án Nhiếp Chính vương ngang ngược soán quyền, hành vi bất chính, ám chỉ cục diện tệ hại của Hiên Viên hôm nay là do một tay hăn ta gây nên, còn vạch tội Nhiếp Chính vương mưu sát hậu duệ của tiên đế, ám hại di cô (*) trung lương, khi quân phạm thượng, nắm giữ chính quyền, tùy ý dùng người... mười tám tội lớn.

(*) Di cô: trẻ mồ côi mất cha mẹ.

Người vạch tội đầu tiên là học giả uyên thâm trong nước, nguyên là cha của Nhiếp Chính vương phi, cha vợ của Nhiếp Chính vương - Đạ Minh, hiện tại đảm nhận Văn hoa học sĩ, học trò ở khắp thiên hạ, nhận được sự tôn kính của sĩ nhân.

Tổ cáo giữa triều, từng câu trúng tim, Hiên Viên Thịnh có làm từ đất bùn cũng bừng bừng lửa giận, lại thêm việc tội danh như vậy thì dù có là ai cũng không gánh nổi, dưới tình huống bất đắc dĩ, hăn ta đành phải giam lỏng

Đậu Minh vào thiên lao. Hãn cũng coi như là còn lí trí, không dụng hình với Đậu Minh, cũng không nói muốn giết lão, tuy nhiên, khi lão thần râu tóc bạc phơ than khóc, ngay giữa triều hét lớn “Thái tử anh linh, phù hộ cho lòng thành của ta”, ánh mắt của một nửa văn quan đều là môn hạ của lão Đậu nhìn Nhiếp Chính vương đã khác rồi.

Càng tệ hơn là, sĩ tử trong thiên hạ nghe nói lão Đậu bị giam giữ, hiện sống chết khó đoán thì lập tức kích động, kêu gọi bằng hữu, lập bè kết phái, đánh vào các nha môn văn ty, công viện, tam ty... ở Côn Kinh, còn đến viện đô sát kêu oan, náo loạn ầm ĩ vang trời, không ngừng quấy rối. Rất nhiều các quan nhân trong nha môn văn ty lựa chọn thái độ mặc kệ đối với việc này, không nghe không hỏi, khi Nhiếp Chính vương phái người đến tra hỏi, liền ra ngoài phất tay áo đuổi người, người của Nhiếp Chính vương vừa đi, lại trở vào trong sở quan sưởi lửa ấm ngồi uống trà.

Triều chính biến thành một mớ hỗn loạn, quốc thư hồi thúc của Thượng Uyên hết bức này lại đến bức khác được gửi tới, bày tỏ thái độ tuyên bố nếu Hiên Viên không đưa ra một lời giải thích, thì Thượng Uyên cũng chỉ còn cách giết thỏ. Hiên Viên Thịnh ra lệnh cho mật thám cẩn thận thám thính xem tiểu quốc Thượng Uyên lần này vì sao lại bị động kinh như vậy, cũng ngang ngược không định đưa ra giải thích, muốn dứt khoát hai quốc giao chiến, tiêu diệt đám người bỏ đá xuống giếng này, cho chúng biết Hiên Viên không dễ bắt nạt như vậy! Kết quả hồi báo của mật thám lại khiến hãn ta lạnh lòng.

Thượng Uyên gần đây trong nước sinh loạn - Năm xưa khi Thượng Uyên lập quốc, nước Vô Cực từng cấp cho Thượng Uyên mảnh đất của hai bộ tộc ở biên giới hai nước mà trước giờ vẫn một mực tranh giành chưa quyết, lúc ấy Tề Tâm Ý cảm kích muôn phần, ai biết được đó căn bản là do Thái tử Vô Cực nhét cho Thượng Uyên một quả bom nổ chậm, hai bộ tộc bướng bỉnh kia từ trước đến giờ chỉ thần phục dưới bàn tay sắt của Trưởng Tôn Vô Cực, Tề Tâm Ý vốn hoàn toàn không thể đàn áp nổi, hai ngoại tộc kia

liên tục làm loạn khiến cho hắc ta tháo chạy thực mạng, hao người tổn của, không còn cách nào khác, đành phải thỉnh cầu Vô Cực, mong thái tử Bệ hạ nhận lại.

Ai biết nhận lấy thì dễ, trả lại mới khó, Vô Cực thái tử vĩ đại, vô tư khách khí nói, vật đã tặng người khác rồi sao có chuyện lấy lại? Há chẳng phải khiến ta tự tát vào mặt mình? Không được, không được, Trưởng Tôn Vô Cực lại nói, quốc chủ người ban đầu vui vẻ nhận lấy, sao giờ lại đổi ý rồi? Chẳng lẽ vẫn chưa vừa lòng với lễ vật Vô Cực ta dâng tặng? Vậy có muốn ta cắt cho ngài thêm đất của hai bộ tộc nữa không?

Thời điểm sứ giả của Vô Cực phái tới, miệng tươi cười, dùng ngôn ngữ khách khí, giọng điệu uy hiếp truyền đạt những lời này, Tề Tâm Ý suýt chút nữa sụp đổ - hắc ta chỉ từng gặp tình huống liều mạng tranh đoạt từng phân, từng tấc đất, chưa từng thấy chuyện ta tặng đi, người liều mạng muốn trả lại cũng không trả được, lúc bấy giờ hắc ta mới biết được sự gian ngoan của Trưởng Tôn Vô Cực - thứ mà Thái tử Vô Cực tặng, quả nhiên không dễ nhận như vậy.

Cuối cùng, Tề Tâm Ý đau khổ túm áo sứ giả khẩn cầu, Trưởng Tôn Vô Cực mới miễn cưỡng nhận lời thu lại, nhưng mà, phải có điều kiện.

Điều kiện gì? Tề Tâm Ý thoi thóp, giãy giụa hỏi.

Sứ giả không nhanh không chậm xé ra một bức văn thư, dùng giọng điệu hết sức bí hiểm nói với Thượng Uyên quốc chủ, "Mẫu thân của các hạ đã chết nhiều năm như vậy, có thể báo thù một lần rồi."

Thế là, Thượng Uyên đột nhiên nghĩ tới việc báo thù, Hiên Viên bị hai bên bức chiến, quốc thổ mà Vô Cực tặng đi lại không bị mất một tấc, mà còn được một tặng một, Trưởng Tôn Vô Cực cũng giúp được người nào đó rồi, mà chẳng cần dùng đến một binh một lính.

Đây chính là đẳng cấp cao nhất, tay không thu phục sói trắng - tặng người một thứ để thu phục người, lại khiến người cam tâm tình nguyện trả lại, người muốn trả lại ta còn không vừa lòng, còn phải có thêm điều kiện.

Thượng Uyên đáng thương, Hiên Viên đáng thương...

Hiên Viên Thịnh nghe rõ ràng uẩn khúc trong đó, lập tức không còn suy nghĩ gì, sau lưng Thượng Uyên đã có Vô Cực với tâm tư hiểm độc đó, vậy đánh tuyệt đối là không đánh được, nếu hấn bức bách Tề Tâm Ý, quốc thổ vừa mở rộng, Trưởng Tôn Vô Cực đảm bảo sẽ không hề khách khí đến cướp Hiên Viên.

Hiên Viên Thịnh hết cách, đành phải lần nữa phái đi một nhân tài hạng nhất bên cạnh mình, thừa tướng nắm trong tay thế lực văn quan, Tư Đồ Mặc, đích thân đến biên giới Hiên Viên và Thượng Uyên, "Điều tra và thương lượng về vụ án mẫu thân quốc chủ Thượng Uyên bị hại."

Khi Hoàng đế Bệ hạ nhận được tin tức này, hấn ta chống cằm nhìn Mạnh Phù Dao thật lâu, Mạnh Phù Dao dịu dàng xoa đầu hấn ta, "Con nít phải ngoan."

Hoàng đế Bệ hạ cười khở, lắc lư rời đi, vừa đi vừa vẩy lan hoa chi(*), hát: "A a da, mỗi thù... mẹ già... các hạ... nên báo..."

(*) lan hoa chi: cong ngón tay giống hình hoa lan, thường thấy ở thái giám.

Đây là chuyện Phù Dao sớm đã lên kế hoạch trọn vẹn, đầu tiên gây họa bên ngoài, sau đó thừa dịp Hiên Viên Thịnh bận sút đầu mề trán không có thời gian đếm xỉa tới việc trong cung, nàng sẽ chính thức ra tay.

Muốn động tới trong cung mà không bị Hiên Viên Thịnh cảnh giác phản công, đây là biện pháp duy nhất.

Ngày 24 tháng chạp, tiểu niên(*), trong cung tự nhiên phải tổ chức tiệc mừng, Mạnh Phù Dao đặc xá miễn cho đám quý phi dệt vải, trồng rau được nghỉ phép, các cung có thể tới ngự trù phòng lấy thức ăn, cũng có thể tự tổ chức tiệc mừng, đám phi tử vui mừng hơn hở, đều lựa chọn trốn tránh ôn thần, tự mình mở tiệc.

(*) Tiểu niên: giống như ngày lễ ông Công ông Táo ở Việt Nam.

Ngọc phi Giản Tuyết từ lần trước phụng mệnh Mạnh Phù Dao chăm sóc cho Hiền phi mà Hiền phi vẫn hoảng hốt như cũ, Ngọc phi bị phạt chuyển khỏi cung của mình, đến ở Thúy Vân hiên ngay sát điện Tổ Tâm của Hiền Phi, nàng ta tự đến cùng Hiền phi ăn tiểu niên, Hiền phi vốn ghét nàng ta, giờ thấy nàng ta không được Hoàng hậu yêu thích liền đổi thành vui mừng, có lòng lôi kéo. Hai người ở điện Tổ Tâm vui vẻ ăn cơm tiểu niên, Giản Tuyết đích thân xuống bếp, Hiền phi cũng vui vẻ làm mấy món, giữa chừng phát hiện không đủ muối, liền đến ngự trù phòng lấy một ít về, lúc ăn cơm hai người rất hòa thuận, vui vẻ, hết sức hòa hợp gặp cho nhau. Trong các món ăn có món thịt gà xé sợi, Giản Tuyết cười nói Thục phi nương nương thích món này nhất, hay là đem tặng Thục phi một phần để bày tỏ tâm ý.

Hiền phi bĩu môi, "Ta đưa tới, nàng ta dám ăn sao?"

"Có gì không dám?" Ngọc phi cười, ghé sát bên tai Hiền phi, "Hoàng hậu ngang ngược, trong cung trên dưới đều thấy rõ, tỷ tỷ là người đứng đầu chỉ dưới Hoàng hậu, nhân vật duy nhất có thể sánh ngang với Hoàng hậu, nhưng cho dù được Bệ hạ ân sủng thì với sức một người cũng khó làm nên việc gì, giờ dựa vào địa vị gia thế của tỷ tỷ, lại thêm kết giao cùng mọi người, điểm thiếu sót trên danh phận kia, chẳng phải sẽ được bù đắp sao?"

Ánh mắt Hiền phi lay động, "ồ" lên một tiếng, Ngọc phi đứng dậy, miệng cười xinh đẹp, "Muội muội đích thân đem tặng."

Hiền phi trước đó có chút không yên lòng, thấy nàng ta xung phong tự mình đi, liền cười nói: "Làm phiền muội muội."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10.4

Trong điện Tố Tâm, “tỷ muội” cười nói vui vẻ ăn bữa cơm tiểu niên, trong cung Sùng Hưng lại là một phong cảnh khác.

Tâm tư Mạnh Phù Dao gần đây chỉ nghĩ đến việc hô phong hoán vũ, từng bước ép sát, một lòng muốn dùng dao cùn từng bước băm chết Hiên Viên Thịnh, chẳng có một chút khái niệm gì đối với tiểu niên cả. Buổi chiều, nàng từ điện Thừa Minh của Hiên Viên Mân quay về, vừa bước vào sân liền giật mình.

Sao lại tối om, một ánh đèn cũng không có?

Mạnh Phù Dao mấy năm nay trải qua máu lửa, trước giờ vừa phát hiện khác thường liền lập tức lùi lại, tuy nhiên nàng còn chưa lùi đến hai bước, cánh cửa phía sau đã bỗng dưng lặng lẽ đóng lại.

Mạnh Phù Dao đứng yên, chân khí vận hành, da mặt như ngọc, sau đó nàng khẽ cười, từng bước tiến về phía trước.

Trên đỉnh đại điện trước mặt, một chiếc đèn lồng chậm rãi bay xuống.

Đèn lồng giấy đỏ, được làm thủ công tinh tế, đính thêm dải lụa màu vàng cùng mã não lưu tô, hình dáng hoàn toàn giống với đèn lồng mừng năm mới trong cung, nhưng so với đèn lồng tầm thường trong cung thì đẹp hơn nhiều.

Đèn lồng đỏ thả trôi trong bóng tối đen kịt nơi cung điện, những nơi bay qua đều để lại ánh sáng đỏ lung linh, nhưng vì nó xuất hiện một cách kì dị, nên khiến lòng người sinh ra cảm giác bất an.

Mạnh Phù Dao chăm chú ngẩng đầu lên nhìn.

Đèn lồng bay tới gần, nàng mơ hồ thấy bóng dáng nhỏ nhỏ, tròn tròn, treo phía trên làm điệu "nhảy múa trên trời", Mạnh Phù Dao liếc một, rồi bật cười.

Còn nhảy múa nữa, chẳng khác gì con heo bay cả.

Chiếc đèn lồng kia chậm rãi đáp xuống tay Mạnh Phù Dao, hai dải lụa màu vàng bung xuống, một dải viết: Dìu xuân tới, nhìn sông núi không già; một dải viết: Mời đông đi, chúc nhật nguyệt như ban đầu(*).

(*) Phú xuân lai, kiến sơn hà bất lão – Thịnh đông khứ, khách nhật nguyệt như sơ.

Nét chữ rất đẹp, không phiêu dật giống như của Trương Tôn Vô Cực, không ngông cuồng như của Chiến Bắc Dã, mà rất mềm mại, ngoài tròn trong vuông, Mạnh Phù Dao mỉm cười, siết chặt hai dải lụa kia trong lòng bàn tay, nàng duỗi tay tóm lấy "heo bay trên trời" từ bên trong đèn lồng, ngạc nhiên nói: "Người chưa bị nướng chết sao?"

Nàng nhìn kĩ mới phát hiện xung quanh ngọn nến được che phủ bởi một ống ngọc rất mỏng, thảo nào ánh đèn lồng lung linh như vậy.

Nguyên Bảo đại nhân đang mặc đại hồng bào của nó, nghe hàm răng trắng sáng, tự mình cảm thấy màn ra sân này rất ngẫu, rất tuyệt, vẫn bay bổng muốn nhảy tiếp, đột nhiên bị người túm gáy xách lên, thuận tay nhét vào trong một góc nào đó.

Bị lợi dụng xong, qua cầu rút ván rồi...

Mạnh Phù Dao hai mắt lấp lánh mỉm cười, "Không ngờ là huynh cũng dùng chiêu này."

Nam tử đối diện với khuôn mặt trong suốt trơn mịn dưới ánh sáng đỏ hồng của đèn lồng hiện ra rực rỡ, đôi môi cũng bóng hơn vài phần, trông mắt như ngọc lưu ly lưu chuyển, hắc nhẹ nhàng cười, đi tới nắm tay áo Mạnh Phù Dao, "Sắp hết năm rồi."

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu khoanh tay lại, nhìn chân trời âm u, lại sắp có tuyết rơi, cảm thán, "Đúng vậy, ta lại già thêm một tuổi rồi."

Ám Mị cười khế, "Nếu như nàng già, vậy ta được coi là gì? Sắp vào quan tài à?", hắc kéo nàng đi, "Hôm nay các cung tự tổ chức tiệc mừng, nàng có lộc ăn rồi."

"Có lộc gì... Ta còn đang lo xem ăn gì đây..." Mạnh Phù Dao lười biếng để hắc dắt đi, đột nhiên dừng bước, "Oa? Có đồ ăn ngon? Oa? Huynh xuống bếp sao?"

Ám Mị không đáp lại nàng, Mạnh Phù Dao nhăn mũi, khinh bỉ trừng mắt sau lưng hắc, hắc xuống bếp? Tên này sống trong nhung lụa, mười ngón tay chưa từng ngâm nước lạnh, đến cả mùi khói ở trù phòng cũng chê bai, sẽ không phải là nàng được ăn một đĩa nước trắng nấu cải xanh, một đĩa cải xanh nấu nước trắng chứ?

Trong lầu các ấm áp, ánh đèn lần lượt sáng lên, nháy mắt xua đi bóng tối khi này, cả căn phòng xông hương vừa thơm vừa ấm, chiếc bàn tròn đã phủ khăn gấm, màu sắc rực rỡ, mùi thơm lan tỏa khắp nơi.

Mạnh Phù Dao ngẩn ra nhìn những thứ hỗn hợp giữa mùi thuốc và hương thơm của thức ăn mê người kia, màu sắc và hình dáng đa dạng, phong phú, đến củ cà rốt cũng được tía tót thành hình dáng hoa mẫu đơn xinh đẹp, sau đó, nàng hít hít mũi.

Nàng cảm thán: "Thế giới này thật hư ảo..."

Ám Mị gấp cho nàng một khối bánh kẹp phục linh(*), "Ăn lót dạ trước đã, ta sợ nàng đột ngột nhào lên."

(*) Là một loại nấm mọc ký sinh trên rễ cây thông, dùng làm thuốc.

Mạnh Phù Dao ăn mấy miếng, đột nhiên giận dữ, lâu bầu, "Hóa ra có người biết làm..."

Ám Mị chỉ cười, chậm rãi gấp thức ăn cho Phù Dao, Nguyên Bảo đại nhân ngồi đó kéo tay áo nàng, Ám Mị thuận tay nhét cả đĩa bánh kia vào lòng nó.

Đuổi cái bóng đèn đi xong, hân mới hướng về Mạnh Phù Dao ngồi dưới ánh đèn vừa ăn vừa như có điều suy nghĩ, "Khó lắm hai chúng ta mới có thể cùng nhau trải qua một đêm tiểu niên."

Mạnh Phù Dao buông đũa, chậm rãi nói: "Trước kia, năm mới của ta đều rất náo nhiệt, rất rất náo nhiệt..."

Ám Mị rót rượu cho nàng, "Có rất nhiều người sao?"

Mạnh Phù Dao ngẩn ra, lắc đầu, sau đó có chút hoang mang, "Này, cũng là hai người, tại sao ta cứ nghĩ lúc ấy rất náo nhiệt nhỉ?"

Rất rất nhiều năm trước, trong căn phòng nhỏ, ánh đèn leo lắt, không so được với lầu các ấm áp nguy nga, lộng lẫy này; trên bàn món ăn đạm bạc, không so được với bàn phủ chăn gấm đầy ắp thứ quý hiếm này; bốn bên bài trí đơn sơ, không sánh nổi căn phòng lư hương xông đến ấm nóng này. Tuy vậy khi ấy, hai cái đầu chụm lại ăn lẩu, trong làn hơi nóng, ta gấp cho người một miếng, người gấp cho ta một miếng, mặt ai cũng ửng đỏ cười rạng rỡ... đó là những kỉ niệm ấm áp nhất in đậm trong kí ức hân.

Ám Mị ngừng tay, nghiêng đầu nhìn nàng, trong chớp mắt sắc mặt thay đổi, lúc sau nói: "Nàng nói như vậy ta liền cảm thấy đau lòng."

Mạnh Phù Dao tỉnh ra, áy náy cười, "Xin lỗi, người khi già rồi luôn thích nhớ về quá khứ."

Ám Mị bất đắc dĩ lắc đầu, không nói gì nữa, hai người đối mặt yên lặng ăn cơm, Phù Dao chỉ cảm thấy khoảnh khắc này thật yên tĩnh, thoải mái, người đối diện không ồn ào, đáng vẻ lạnh lùng thoát tục, tuy nhiên trong cái lạnh lùng ấy có sự dịu dàng và ấm áp chỉ dành riêng cho nàng.

Hồi lâu sau nàng nghe hắc hắc: "Nàng có điều ước gì cho năm mới không?"

Mạnh Phù Dao cầm đũa nghĩ ngợi, đôi mắt nàng dưới ánh đèn trắng đen rõ ràng, lấp la lấp lánh.

Nàng đáp: "Ta hi vọng tâm nguyện sẽ thành hiện thực, những người ta yêu thương sẽ sống thật tốt."

Ám Mị rũ mắt, chậm rãi uống canh, Mạnh Phù Dao hỏi hắc hắc, "Còn huynh thì sao?"

Hắc hắc im lặng, Phù Dao cũng không muốn ép hỏi, lỡ ép hắc hắc nói ra lời tỏ tình gì đó thì chẳng hóa ra nàng tự giẫm vào chân mình, lúc đó khó lòng chống đỡ được.

Đến khi hai người ăn xong, Phù Dao cười nói: "Phải mau đi ngủ trước, đêm nay chắc chắn không thể yên ổn", rồi ôm Nguyên Bảo đại nhân bụng to đến không thể đi nổi rồi đi, đến cửa mới nghe thấy Ám Mị trầm giọng:

"Ta hi vọng hàng năm, đều có người cùng nàng đón năm mới."

Hàng năm, có người cùng nàng đón năm mới.

Người đó là ai?

Mạnh Phù Dao ôm Nguyên Bảo đại nhân trong bóng tối, đôi mắt không chút buồn ngủ sáng lấp lánh, nhớ lại lúc ban nãy nghe thấy câu nói kia, nàng quay lại nhìn nam tử vừa ôn hòa vừa tàn nhẫn ấy, đang ngẩn người nhìn xa xa về phía Hoàng thành Hiên Viên giăng hoa kết đèn.

Tòa thành ấy... điểm khởi đầu và điểm kết thúc của cuộc đời ấy, ở thời khắc ấy, hẳn đang suy nghĩ điều gì?

Tiếng thở dài của Phù Dao hòa vào trong cơn gió lạnh lúc nửa đêm, mang theo hơi tuyết.

Còn đêm, đã về khuya.

"Báo."

Tiếng bước chân lộn xộn cùng tiếng bấm báo gấp rút phá tan sự yên tĩnh trong đêm tối ở Hoàng thành, vô số người ào tới cung Sùng Hương cùng điện Thừa Minh, không biết từ đâu truyền tới tiếng khóc kinh hoàng.

Trong bóng tối, Mạnh Phù Dao bật cười.

Nàng mở cửa ra ngoài, đứng trên bậc thềm, ánh mắt liếc tới thái giám Tổng quản cung Cẩm Vân của Thục phi mặt đầy mồ hôi, lạnh lùng quát lên: "Nửa đêm khuya khoắt hét cái gì?"

"Bấm nường nường..." Tên thái giám kia mặt mũi hoảng sợ, đến giọng nói cũng thay đổi, "Thục phi nường nường, Thục phi nường nường người... xảy ra chuyện rồi!"

Mạnh Phù Dao cau mày, "Đến cung Cẩm Vân."

Cung Cẩm Vân sớm đã đầy kín người, Hiên Viên Mân cùng phi tần các cung đã tới, người của thái y viện quỳ khắp trong phòng, khi Mạnh Phù

Dao đến, thân thể của Thục phi đã lạnh rồi.

Khi nàng vội vã tiến vào trong điện đèn đuốc sáng trưng, ánh mắt của Mạnh Phù Dao và Hiên Viên Mân vừa chạm, liền tự động rời đi, Mạnh Phù Dao nghiêm giọng, "Người phục dịch Thục phi nương nương đêm nay đâu? Đánh chết toàn bộ."

"Nương nương tha mạng!" Cung nữ thân cận Thục Phi bị lột trâm cài, đầu tóc rối bù được mấy tên thái giám đỡ tay quỳ xuống, lúc này nước mắt nước mũi rơi đầy mặt, dùng hai đầu gối lê tới trước người Mạnh Phù Dao, "Nương nương, không phải lỗi của nô tỳ, Thục phi nương nương là sau khi ăn xong thịt gà xé sợi do Ngọc phi nương nương mang tới liền đau bụng..."

Mạnh Phù Dao đột nhiên quay đầu, nhìn về hướng Ngọc phi Giản Tuyết cũng đã bị rút trâm cài đầu rồi, Giản Tuyết không hề lộ vẻ kinh sợ, bình tĩnh quỳ xuống, "Món ăn ấy là do thần thiếp mang tới nhưng là do Hiên phi nương nương đích thân xuống bếp nấu."

"Ngọc phi!" Hiên phi phẫn nộ quát lên, sắc mặt tái xanh. Mạnh Phù Dao cũng quát lớn, "Ngọc phi chớ có gặp họa liền cắn người lung tung."

Hiên phi trái lại ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Mạnh Phù Dao một, Mạnh Phù Dao quay về phía Hiên Viên Mân khom người: "Xin Bệ hạ cân nhắc."

"Quản lý hậu cung là chuyện của nàng." Hiên Viên Mân nói: "Trẫm rất đau lòng... Trẫm phải đi nhìn ái phi của trẫm thêm chút nữa, aaa Thục phi của trẫm a..."

Hoàng đế bung lụa, nhào về phía Thục Phi, lại đi diễn kịch, Mạnh Phù Dao hết cách, nói: "Giao Ngọc phi cho Tông chính tự tra hỏi, Hiên phi cũng mang hiềm nghi trên người, tạm thời cấm túc trong cung đợi điều tra, không được ra ngoài."

"Tại sao lại giam chân ta?" Hiền phi giận dữ, "Lẽ nào Hoàng hậu nương nương nghi ngờ thần thiếp?"

"Hiền phi nương nương có thể lập tức rửa sạch hiềm nghi cho bản thân sao?" Mạnh Phù Dao liếc nàng ta, "Bản cung tự nhận thấy đối với việc này xử trí công bằng, cũng đã có chút chiếu cố, Hiền phi nếu như còn lời nào, bản cung chỉ có thể mời người đến Tông chính tự nói cho rõ."

"Hừ!" Hiền phi trợn mắt nhìn nàng thật lâu, lại nhìn Hiên Viên Mân đang "ôm thi thể khóc lóc không ngừng", phần nộ, "Hoàng hậu người ngang ngược như vậy, rồi sẽ có một ngày..."

Mạnh Phù Dao mỉm cười, "Làm sao?"

Hiền phi há miệng, cuối cùng không dám nói ra lời, giậm chân đi ra, trước khi đi đóng sầm cửa điện lại, Mạnh Phù Dao chỉ mỉm cười, "Hiền phi nương nương thật nóng tính."

Đám phi tần ngậm miệng không dám lên tiếng, Mạnh Phù Dao lại nói: "Hoa phi, người ở lại, an ủi Bệ hạ cho tốt, chớ để người đau lòng quá độ mà hại đến long thể."

Hoa phi vui mừng vâng lời, Diêu quý tần đứng một bên sắc mặt xám xanh. Đêm nay Hiên Viên Mân vốn lật lên được thẻ bài của nàng ta, trước khi xảy ra chuyện, người vừa sờ lên thân thể nàng ta, khen nàng ta trắng mịn mềm mại như tuyết, hứa hẹn thăng nàng lên tước phi, phong hiệu là Tuyết, bây giờ lại xảy ra chuyện lộn xộn này, chuyện tốt liền biến thành bong bóng rồi.

Mà tháng này, Hoa phi trong tối ngoài sáng cướp đoạt cơ hội nhận ân sủng Bệ hạ của nàng ta, không phải chỉ lần đầu.

Nàng ta mặt ngọc đỏ bừng, tức giận đến mức ngực phập phồng, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, ngọc trai trên đầu vì cả người run lên mà

va vào nhau, phát lên tiếng kêu nhỏ vụn.

Mạnh Phù Dao làm như không nhìn thấy, ra lệnh cho người thu dọn thi thể Thục phi, xuất cung báo tin, chuẩn bị tang lễ, sau đó nói tiếp: "Đều giải tán đi."

Nàng xoay người, khoan thai bước ra cửa dưới sự cung tiễn của mọi người, nàng đưa mắt nhìn bầu trời tối tăm, những bông tuyết bay bay cuối cùng xoay tròn rơi xuống đất.

Trận tuyết này, sẽ còn phủ xuống thi thể của bao nhiêu người nữa đây?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10.5

Ba ngày sau.

Ở trong cung liên tiếp xảy ra dị biến, chấn động Hiên Viên.

Diêu quý tần cùng Hoa phi trên đường xảy ra tranh cãi, hai người xô xát nhau, Diêu quý tần đẩy Hoa phi xuống hồ, nước mùa đông lạnh đến thấu xương, cung tần mánh mai sao có thể chịu đựng được? Hoa phi khi được vớt lên đã hương tan ngọc nát.

Hiên Viên Mân lại bận rộn ôm thi thể khóc lóc, "Vũ Châu Hoàng hậu" lại chẳng làm gì cả, trực tiếp truyền gọi người nhà của Hoa phi vào cung. Cha của Hoa phi, Thượng thư bộ Hộ - Hoa Hồng Hi, con trai vô số, nhưng chỉ có một người con gái này, Hoa phu nhân khóc đến suýt ngất đi, Mạnh Phù Dao khó khăn lắm mới khuyên nhủ được. Hoa phu nhân quỳ xuống cầu xin Hoàng hậu minh oan cho con gái, Mạnh Phù Dao nhún vai, khó xử nói: "Thời tiết mùa đông trên đường không có người, chỉ có mấy tỳ nữ lên án Diêu quý tần, tiếng nói không có trọng lượng, không thể làm chứng cứ, Diêu quý tần căn rằng không nhận, hưởng hồ..." Nàng lặng lẽ ghé bên tai Hoa phu nhân, nói: "Cha của Diêu quý tần, đại học sĩ Diêu Lăng, đã tiến cung mấy lần rồi, nói rằng lấy tính mạng ông ta ra bảo đảm, tuyệt đối không có chuyện như vậy, Hoa phu nhân, người phải biết, Diêu đại học sĩ cũng là tâm phúc dưới tay Nhiếp Chính vương nha, cái đó cái đó, bản cung cũng rất khó xử..."

Hoa phu nhân mày liễu cau lại, "Hay cho Diêu Lăng người chó ỷ thế người, giết người giấu tay!"

Bà ta xoay người bò dậy, quên cả tạ ơn, vội vã về nhà mẹ tìm em trai, cũng chính là chỉ huy sứ của Chỉ huy sứ ty kinh vệ Lý Nguyên, một trong những nhân vật có thực quyền nắm trong tay binh mã Côn Kinh, cùng trận doanh của Nhiếp Chính vương với Diêu Lăng, nhưng không đội trời chung, nước lửa không dung.

Lý Nguyên vừa nghe cháu gái bị hại mà oan khuất không thể rửa sạch, nổi giận đùng đùng, lập tức triệu tập ba nghìn binh mã dưới tay, giết đến Diêu Lăng phủ đệ. Diêu Lăng còn chưa kịp phản ứng, Lý Nguyên đã đem một đoàn binh mã áo giáp chinh tề, đao kiếm sẵn sàng tiến vào phủ, túm lấy vật áo Diêu Lăng, mắng: "Người cái tên lão cẩu đáng chết trăm lần!" Ánh đao vừa lóe, đao trắng cắm vào, đao đỏ rút ra.

Tiếp theo đó, kẻ lỗ mãng xuất thân tướng sĩ này thuận tay giết sạch trên dưới Diêu phủ, giết xong rồi, lau sạch máu trên đế giày, bước từng bước lớn, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cả Diêu gia bị giết, kinh động triều đình, Diêu Lăng thuộc thế lực dưới trướng thừa tướng Tư Đồ Mặc, những đại thần trong thế lực này đều có quan hệ thông gia với nhau, phu nhân Diêu gia, con dâu Diêu gia đều là con gái trọng thần trong thế lực của Tư Đồ Mặc, lần này Lý Nguyên chọc phải tổ ong vò vẽ, đám đại thần kia sao có thể buông tha, mấy người trong đó cũng điều khiển một bộ phận quân phòng thủ Côn Kinh, trong tay cũng có binh lực, lập tức ăn miếng trả miếng, giết tới Lý gia cùng Hoa gia, thế lực họ Lý sao có thể bỏ qua? Thế là, hai bên hỗn chiến, Côn Kinh rơi vào loạn của triều thần, rơi vào gió tanh mưa máu.

Một màn hỗn loạn này, oán hận chất chứa đã lâu giữa hai nhà, vì cái chết của một cung tần, vì lời cố ý khiêu khích của một người mà hoàn toàn bùng nổ, nhanh chóng lan ra cả triều đình Hiên Viên, gần 80% quan viên cuốn

vào trận biến loạn này. Đến cuối cùng, thậm chí xuất hiện giết thuê, thây xác phơi đầy đường, an toàn tính mạng của các vị đại thần lên triều, xuống triều không thể bảo đảm, rất nhiều người cáo ốm không lên triều, lại thêm đám lão thần trung thành với Văn Ý thái tử từ bên trong quạt gió châm lửa, cả triều chính Hiên Viên rơi vào trạng thái nửa tê liệt. Mà đến sau cùng, khi hỗn loạn kết thúc, chỉ tính quan viên trong triều Côn Kinh, đã có trên trăm người mất mạng, từ tiểu lại cho đến quan nhất phẩm đều có cả.

Côn Kinh máu chảy, thế cục hỗn loạn, Hiên Viên năm Chiêu Ninh thứ mười hai, nhật nguyệt không tỏ, lòng người không yên, giống như những thi thể rải rác trên đường phố, mọi người tựa hồ cũng xuyên qua trận tranh đấu máu lửa không ngừng bùng lên giữa hai thế lực lớn, nhìn thấy ngày tận thế cho thời đại của Nhiếp Chính vương đã từng quyền khuynh thiên hạ, hôm nay lại lung lay sắp đổ.

Một màn này giống như ngẫu nhiên, thực ra là bạo loạn có mục đích, sử đời sau gọi là: loạn Côn Kinh.

Hiên Viên Thịnh đã nắm trái vị đẳng của chính cách hãn ta dùng để xây dựng thế lực - hãn ta hầu như phong thế lực hai nhà thành không đội trời chung, một tia lửa nhỏ cũng đủ làm bùng cháy; hãn ta giao binh lực toàn thành cho hai nhà cùng nhau tiếp quản, trên danh nghĩa là hỗ trợ lẫn nhau, trên thực tế lại giám sát nhau; hai nhà hỗn chiến như hôm nay, ngay đến quân doanh sở hạt mà hãn ta đã ra lệnh cường chế không được đi theo làm loạn, cũng đã dao động lòng quân.

Mà hai nhân vật chủ chốt trầm ổn nhất, có khả năng khống chế toàn cục hai nhà nhất, lại đang chia nhau vì Hãn vương gõ cửa cùng Thượng Uyên đòi nợ, mà mỗi người bị phái tới biên giới xa xôi, hãn ta một mình tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa, không chỉ phải bận tâm đàn áp loạn trăm quan ở Côn Kinh, còn phải lo ứng phó với tiếng hô hào của các cựu thần lão tướng đòi xử lại vụ án Văn Ý thái tử, còn phải từng giờ từng khắc chú ý bước đi kế

tiếp của Hãn vương Đại Hãn, hãn ta biết lúc này hậu cung có vấn đề, nhưng đã không còn cách nào đi giải quyết.

Mà cô gái chấp tay đứng trên đỉnh hậu cung, mỉm cười quan sát một màn máu lửa kia, cuối cùng chậm rãi tiến hành kế hoạch cuối cùng của nàng.

Kế hoạch cuối cùng ấy, nhắm vào lực lượng cuối cùng trung thành nhất dưới tay Nhiếp Chính vương, cha của Hiền phi, Tây Bình quận vương Cao gia.

Trước đó, việc đầu tiên nàng phải làm là khiến Hiền phi "giết" Hoàng hậu!

Ngày 27 tháng ba năm Chiêu Ninh thứ mười hai, trời đất sau tuyết lớn.

Mạnh Phù Dao mỉm cười sai bước tiến vào điện Tố Tâm của Hiền phi đang bị cấm túc, Hiền phi có chút bất an ra nghênh đón, vừa mở miệng liền hỏi: "Nương nương, người đến là để xóa bỏ lệnh cấm túc cho ta sao?"

Mạnh Phù Dao mỉm cười nhìn nàng ta, nhìn đến khi nàng ta thấy lo lắng không yên, ngoan ngoãn quỳ xuống, Mạnh Phù Dao mới gạt đầu sai người đọc ý chỉ, từ lúc ngoài cung xảy ra biến loạn, Hiền Viên Mân liền nhân cơ hội thanh tẩy một lượt người hầu trong cung, hiện tại người mà bọn họ dùng đều đã có thể tín nhiệm.

Hiền phi lắng nghe, mặt dần biến sắc.

Ý chỉ ghi rằng, từ khi nàng ta vào cung tới nay, chỉ biết đồ kỵ, xem mạng người như cỏ rác, không tôn trọng chính cung, lấn áp chư phi...

"Không có! Không có!" Ý chỉ đọc được một nửa, Hiền phi giận dữ hét lên, bò dậy đi xé ý chỉ, "Người hãm hại ta, người hãm hại ta!"

"Không có chuyện không tôn trọng chính cung sao?" Mạnh Phù Dao cười, "Ngày bốn cung nhập cung, tại sao người không tới thỉnh an?"

"Ta có sai cung nữ xin phép Hoàng hậu!"

"Ồ?" Mạnh Phù Dao ung dung chỉnh lại ống tay áo, "Vậy người còn nhớ lúc đó bốn cung nói gì chứ?"

Hiền phi sao nhớ được, Mạnh Phù Dao tốt bụng nhắc nhở nàng ta: "Bốn cung nói, có bệnh thì nên chữa."

"Phải phải, chính là câu này, người nói có bệnh thì nên chữa."

"Đúng vậy." Mạnh Phù Dao tươi cười, "Nhưng ta có nói là cho phép người không tới sao?"

"..."

"Còn về việc coi mạng người như cỏ rác..." Mạnh Phù Dao mỉm cười, "Người đâu... mang những xương cốt xinh đẹp kia ra, nhắc nhở Hiền phi trí nhớ không được tốt lắm một chút."

Những bộ xương trắng được chôn dưới vườn hoa trong lãnh cung bị đào lên, mang theo mùi máu tanh, đất bùn cùng mùi hôi thối đặc biệt của xác chết, trực tiếp đưa tới trước mặt Hiền phi, nàng ta kêu thảm một tiếng, con người trợn lên, muốn ngất đi.

Mạnh Phù Dao còn chưa muốn nàng ta ngất bây giờ, việc nàng muốn nàng ta làm còn chưa được thực hiện mà.

Nàng tiến đến, nhẹ nhàng vỗ Hiền phi. Hiền phi từ trong cơn mê loạn tỉnh lại, một mắt nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Mạnh Phù Dao giống như ma quỷ nghiêng người trước mặt nàng ta, vạt áo hơi lộ ra, trên dải lụa rủ xuống từ vạt áo có buộc một dây kéo nhỏ bằng vàng.

Cây kéo...

Nàng ta nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Mạnh Phù Dao, ánh mắt ấy chan chứa ánh sáng rực rỡ, mê ly lấp lánh giống như đang nói chuyện.

Đang nói gì?

Đầu óc nàng ta choáng váng, giống như có một tầng lại một tầng sương mù dày đặc phủ lên, lan ra, hạ xuống, rồi trôi đi.

Nàng ta cảm thấy chính mình cũng như đang trôi đi, hóa thành bụi, hóa thành sương mù, hóa thành khói.

Sau đó nàng ta không còn biết gì nữa.

Đợi đến lúc nàng ta lấy lại được chút ý thức, đã thấy thái giám cùng quân lính đứng đầy cả điện, Hoàng hậu khắp người là máu tươi nằm trên mặt đất, mà Bệ hạ, lại đang ôm thi thể khóc lóc.

Nàng ta cảm thấy lòng bàn tay hơi lạnh lạnh, lại hơi dập dính liền cúi đầu nhìn xuống, khắp bàn tay đều là máu tươi, một cây kéo nhỏ đang nằm trong tay nàng ta.

Sau đó nàng ta thấy Bệ hạ giận dữ đi tới, chỉ vào mũi nàng ta mắng gì đó, sau đó nói gì đó với binh lính, đám quan binh vừa bắn thiu vừa thô tục kia tiến đến, không hề thương tiếc kéo nàng ta dậy.

Búi tóc của nàng ta bị kéo rơi, quần áo bị đạp rách, trâm cài trên quý bị tùy tiện ném xuống đất, nàng ta không giãy giụa, chỉ nhìn Bệ hạ một cách mờ mịt, đem nhận ân sủng ấy, lời nói của Bệ hạ bên gối, gọi nàng ta là tâm can bảo bối, bé ngoan, con cừu nhỏ, con thỏ nhỏ, lời thề của Bệ hạ sẽ dùng hết sủng ái của quân vương để yêu thương ái phi của Bệ hạ.

Bệ hạ bây giờ không để ý tới nàng ta, chỉ có hai mắt tràn ngập lửa giận như vậy nhìn nàng ta, ánh mắt uy nghiêm như vậy không hề có chút tình ý nào, xa lạ như vậy, lạnh lẽo bức người.

Hóa ra...

Nàng nhẹ nhàng cười, nói:

"Thật là..."

Đây là câu nói cuối cùng lưu lại trên thế gian của Hiền phi.

Vụ án Hiền phi giết Hậu chấn động kinh thành, việc nàng ta giết hậu đã có chứng cứ xác thực, lại thêm lần trước nàng ta tuyên bố sẽ khiến Hoàng hậu sáng mắt, toàn bộ phi tần trong cung đều nghe được, mọi người đều nói Hoàng hậu trước giờ luôn đối xử khoan dung với nàng ta, nàng ta lại nhẫn tâm xuống tay, thật là không bằng loài heo chó.

Nàng ta bị đẩy vào lãnh cung, trong triều trên dưới đều kêu van yêu cầu trừng trị hung thủ sát hại Hoàng hậu,

Tây Bình quận vương quỳ xin Nhiếp Chính vương cứu giúp, Nhiếp Chính vương trong ngoài liên tiếp gặp phải khó khăn, do dự nhận lời.

Tuy nhiên hẳn ta còn chưa kịp ra tay, đêm đó, Hiền phi bị đẩy vào lãnh cung đã tự vẫn.

Nàng ta không chết vì âm mưu toan tính, mà là chết vì tình.

Nhưng đối với người khác mà nói, cái chết của nàng ta chẳng qua chỉ là mũi tên bắn về tấm bình phong che chắn cuối cùng của Nhiếp Chính vương mà thôi.

Hiền phi rõ ràng là tự sát, tuy nhiên khi Tây Bình quận vương tiến cung với nỗi đau mất con, Hiền Viên Hoàng đế lại bày ra chứng cứ Hiền phi bị

người ta siết cổ chết, thậm chí cả hung thủ cũng giao cho ông ta. Tên hung thủ này, Tây Bình quận vương biết, chính là một trong những gian điệp hai mặt chính ông ta bố trí vào cung giám sát Hiên Viên Mân và Mạnh Phù Dao, dưới sự sắp xếp của Nhiếp Chính vương.

Đến lúc này, khỏi cần nói, nhất định là do Nhiếp Chính vương biết không có biện pháp giúp con gái ông ta thoát tội, lại lỡ nhận lời giúp ông ta cứu Hiên phi, dưới tình huống bất đắc dĩ, liền dứt khoát giết Hiên phi trước, sau đó ngụy trang thành cảnh nàng ta tự vẫn.

Hiên Viên Mân đối mặt với Tây Bình quận vương, chân thành thổ lộ tâm tình với ông ta: "Quận vương à,.. Người trầm yêu nhất thật ra vẫn là Hiên phi, đẩy nàng ấy vào lãnh cung chỉ là muốn đợi mưa gió qua đi, giữ lại tính mạng cho nàng ấy, không ngờ... haizz... lấy oán báo ân, qua cầu rút ván trong triều lại không phải là chuyện hiếm thấy mà..."

Tây Bình quận vương lau nước mắt, lập tức hồi phủ, đêm ấy, ba tiếng pháo vang lên, chấn động Côn Kinh.

Tây Bình quận vương phản rồi.

Thế lực nguy nga như núi của Nhiếp Chính vương, sau khi bị gọt mỏng từng ngày, theo cùng sự quay lưng của Tây Bình quận vương, cuối cùng hoàn toàn nghiêng ngả.

Đêm hôm ấy, tiếng pháo ầm ầm vang dội khắp kinh thành Côn Kinh, hoàng cung Hiên Viên cũng nghe được, tất cả mọi người đều đóng cửa điện, bộ dạng sợ hãi, yên lặng trong bóng tối; bên trong cung Sùng Hưng đã đóng cửa, lại có một "bóng ma" chậm rãi phiêu du giữa cung điện.

Gió đông yên tĩnh, thổi bay mái tóc dài của Mạnh Phù Dao, nàng chấp tay chậm rãi nhìn khắp hoàng cung mà nàng đã ở trong hai tháng qua, dưới đáy mắt mang theo biểu cảm phức tạp khó tả.... Ngày tàn của Hiên Viên Thịnh cuối cùng cũng tới, mà nàng cuối cùng đã hoàn thành hết mọi việc

phải làm, hôm nay nàng dùng phương thức hoàn mỹ nhất khép lại lịch trình của Hoàng hậu, từ nay trên thế gian này sẽ không còn Vũ Văn Tử.

Quyền thế như thanh đao, có thể ngang nhiên phá vỡ tất cả chống cự, cũng có thể gọt mỏng tường cao như núi. Con quỷ trong lòng người, có thể lật chuyển hết thủy gió mây thế gian, có thể thiết lập, xây dựng thì cũng có thể hủy hoại, phá nát.

Đến giờ phút này, Mạnh Phù Dao đột nhiên có cảm giác mệt mỏi cùng buồn bã, Côn Kinh sự biến, Hiên Viên cung loạn, trong đó bao nhiêu người đã chết? Nàng không dám đếm, cũng chưa từng đếm, nhất tướng công thành vạn cốt khô(*), ngôi vị Hoàng đế của một nước, phải đổi bằng bao nhiêu máu chảy.

(*) Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Một tướng thành công thì có vạn người bỏ mạng, ý chỉ tai họa của chiến tranh, để có một người thành công thì biết bao người phải hy sinh.

Nàng chậm rãi xòe ra hai bàn tay, trong bóng tối, lòng bàn tay trắng nõn như ngọc, nàng ngơ ngẩn nhìn, lòng thầm nghĩ, đôi tay này, rốt cuộc đã dính bao nhiêu máu tươi?

Đột nhiên có những giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay nàng, Mạnh Phù Dao hai mắt cong cong, khẽ cười.

Gần đây bận quá, sao nàng có thể quên mất đứa trẻ này chứ?

Hiên Viên sắp tới chắc chắn vẫn sẽ còn biến loạn, đứa nàng ấy đi thôi, đưa về Đường gia, nàng ấy vẫn còn là một đứa trẻ, không nên hi sinh ở chốn cung đình tăm tối này.

Nàng dang rộng hai tay, gọi: "A Quang, xuống đây nào, tỷ tỷ đưa muội về nhà."

Trên đầu có người nhẹ nhàng "vâng" một tiếng, cơ thể bé nhỏ theo đó nhào xuống, mang theo hương hoa thanh ngọt cùng mùi thức ăn dịu nhẹ, khiến người ta nhớ tới những chuyện ngọt ngào, ấm áp.

Mạnh Phù Dao ôm lấy cơ thể ấm áp của nàng ấy, sự cứng rắn trong lòng cũng mềm xuống vài phần, nàng vuốt mái tóc của Đường Di Quang, nhẹ giọng nói: "Sắp kết thúc rồi..."

Giọng nói của nàng đột nhiên dừng lại.

Trước mắt nàng, hàn quang chợt lóe.

Lòng bàn tay Đường Di Quang vừa lật, một cây chủy thủ cũng lạnh lẽo như ánh trăng, đột ngột phóng tới!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Lửa Cháy Lâm Thiên

Thân thể bé nhỏ nhào vào trong lòng nàng, khoảnh khắc Mạnh Phù Dao ôm lấy nàng ấy, chủ thủ cũng đồng thời không tiếng động mà hướng thẳng về phía trái tim Mạnh Phù Dao.

Chủ thủ sắc bén, Mạnh Phù Dao lại không chút phòng bị.

Chủ thủ là bảo vật tuyệt thế, trên chủ thủ đã ngâm kịch độc, chỉ cần nhẹ nhẹ cửa qua da thịt, cái mạng nhỏ này cũng liền biến mất.

Càng không ổn chính là, phía trước chủ thủ có lẫy, ngón tay nàng ấy gãy nhẹ, châm độc giống như mưa bay khắp trời, bên trong chủ thủ có lò xo thúc đẩy, chạm tới liền phóng ra con dao ba cạnh, mỗi khóa giữa thân và cán giúp chủ thủ có thể không chế dài ngắn bất kì lúc nào, mà phần cán của chủ thủ chỉ cần có bất kì ngoại lực nào đánh vào sẽ lập tức nổ tung, tổn thương cơ thể.

Nói cách khác, đây chính là một công cụ ám sát kết hợp giữa chủ thủ, ám khí, thuốc nổ cùng độc dược, chuyên dùng để đối phó với những đối thủ cường đại; không thể đỡ, không thể ném, cũng không thể ngăn cản, mà không đỡ, không ném, không ngăn cản thì lại càng không xong. Bất luận là đối sách gì, nàng cũng khó có thể tránh khỏi bị thương tổn một chút hay nửa chút, mà một chút hay nửa chút kia chính là cả mạng sống.

Mạnh Phù Dao trong nháy mắt thay đổi bốn loại thủ pháp, tuy nhiên nàng cũng bắt đầu dần phát hiện ra, trừ khi nàng có thêm một cánh tay, nếu

không, dưới tình huống Đường Di Quang vẫn còn đang tấn công ngay bên người, thì dù là bất kì loại thủ pháp gì đều không có cách nào giải quyết chủy thủ kia mà không chịu bất kì tổn thương nào.

Đứa bé đã cách nàg, rất gần, rất gần rồi.

Chủy thủ kia đã cách nàg, rất gần, rất gần rồi.

Mạnh Phù Dao thở dài, trong nháy mắt, một ngón tay đề xuống.

Hậu quả... không quan tâm nổi nữa rồi.

Một cánh tay đột nhiên duỗi qua, nhẹ nhàng, khéo léo kẹp lại.

Chỉ một kẹp đơn giản như thế.

Động tác tay lật chuyển lại cao siêu khó như lên trời.

Năm ngón tay lúc bấy giờ đều được tận dụng cao độ, ngón cái ấn, ngón giữa đề xuống, ngón trỏ gậy, ngón áp úp day, ngón út còn có thể móc một, thậm chí đến mỗi đốt ngón tay của từng ngón tay đều đang uốn lượn cử động. Trong nháy mắt, với khoảng cách một tấc, chỉ một động tác của các ngón tay mà biến hóa đến hơn mười loại, ngón cái vừa ấn xuống liền đóng cái lẫy phía trước lại, ngón giữa đề xuống liền đẩy cái lò xo ở giữa chủy thủ ra, đốt ngón tay vừa cong đã làm chết luôn điểm mấu chốt của cái lò xo, ngón trỏ gậy một khiến cho con dao ba cạnh gập lại vào trong, ngón áp úp day vào mối khóa giữa thân và cán giúp chủy thủ, ngón út móc một chốt luôn khóa thuốc nổ ở cán, ngăn cản đường tiến, khiến cho Đường Di Quang không thể kích hoạt thuốc nổ.

Động tác tay chính xác đến cực độ, tuyệt diệu khiến người khác phải hoa mắt.

Một đôi bàn tay linh hoạt có một không hai.

Trên thế gian này, chỉ một người có đôi bàn tay và động tác tay như vậy.

Hắn cả đời thấm nhuần y học, danh xưng thánh y, hắn làm ra loại mặt nạ da người tinh tế, biến giả thành thật, hắn luyện ra bảo đan hội tụ ngàn vạn bảo vật, tinh hoa, hắn có khả năng điều khiển độ lửa tinh luyện nhất, hắn tiến hành giải phẫu tinh vi có độ khó cao nhất.

Những thứ này, đều cần một đôi bàn tay linh hoạt, tỉ mỉ, hơn hẳn người thường.

Tông Việt.

Hắn đến rất đột ngột, lại giống như đã ở đó ngay từ đầu, áo trắng vừa lóe, đôi tay có thể cứu mạng vô số người, có thể lật chuyển đất trời kia, đã kẹp lại chủ tử nguy hiểm nhất thế gian, sau đó, rất tùy tiện ném vào cái hồ bên ngoài cung.

Đường Di Quang sớm đã nằm rạp dưới chân Mạnh Phù Dao. Nếu Tông Việt đã có thể giúp nàng giải quyết nguy hiểm từ chủ tử, Đường Di Quang đương nhiên chỉ là chuyện có thể giải quyết trong chốc lát.

Mạnh Phù Dao không quan tâm Đường Di Quang, chỉ ngẩng đầu nhìn nam nhân áo trắng như tuyết, môi đỏ như hoa đào trước mặt, hắn vẫn như trước kia, da thịt sáng trong thanh cao, lạnh nhạt như băng tuyết trên núi cao, trong sắc tối của màn đêm, hắn giống như một khối băng chưa từng nhiễm bụi trần thế, Mạnh Phù Dao như chưa từng quen biết nhìn hắn thật lâu, sau đó mới thản nhiên cười một tiếng, "Cuối cùng người cũng chịu gỡ cái mặt nạ quái đản kia xuống."

Tông Việt nhàn nhạt nhìn nàng, hắn cởi mặt nạ Âm Mị xuống, không chỉ màu tóc, màu mắt, màu môi khôi phục như trước, dường như đến tính khí cũng trở lại là của Tông Việt ban đầu, vừa mở miệng liền nói lời cay độc như thế, "Thật ra bất kể là tháo hay không tháo, thì vẫn đẹp mắt hơn nhiều so với nàng đeo cái mặt nạ của nữ nhân kia."

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắc, hiểu kì nói: "Cái khác không nói, tại sao màu mắt lại đổi được? Ta làm sao cũng không nghĩ ra?"

"Ta cũng không nghĩ ra, nàng phát hiện ra từ lúc nào?" Tông Việt không đáp mà hỏi lại.

Mạnh Phù Dao cười giảo hoạt, không muốn nói cho hắc biết thật ra mình đã phát hiện ra từ rất rất sớm, từ khi gặp hắc trong hoàng cung, thời điểm giúp hắc đắp thuốc đã phát hiện ra rồi.

Lúc ấy trên người hắc hắc là có một tầng da phòng hộ, cho nên hỏa tiễn không thể gây ra thương tổn quá lớn đối với hắc, vết thương của hắc lộ ra là vết bỏng tằm trung chứ không phải là vết bỏng nghiêm trọng, trước khi nàng giúp hắc đắp thuốc, hắc tìm lí do tránh đi, chính là để tháo lớp da phòng hộ kia xuống, mà đêm ấy, khi nàng đắp thuốc liền phát hiện ra màu sắc da thịt của hắc đã không còn giống với lần trước khi hắc cởi áo, sau đó nghĩ lại, đêm đó, trong mật thất nàng nhìn Âm Mị cởi áo, màu da dưới ánh đèn quả là có sự khác biệt về màu sắc.

Lúc đó, nàng không hề suy nghĩ rõ ràng, tuy nhiên đêm ấy nàng nằm mơ, mơ thấy Nguyên Bảo đại nhân ở trước mặt nàng đang chơi mặt nạ, ánh sáng chói lòa khiến nàng hoa mắt, lúc tỉnh lại mới bừng tỉnh hiểu ra.

Nhưng nàng vẫn không tin Tông Việt với thực lực như vậy lại dễ dàng bị Hiên Viên Thịnh bắt đi như thế, thêm nữa, giữa Âm Mị và Tông Việt, tuy khí chất cùng tướng mạo hoàn toàn bất đồng, nhưng có rất nhiều chi tiết tương tự, ví dụ như tính sạch sẽ mà nàng vẫn luôn dò xét, khi dùng đầu ngón tay ấn lên liền có cảm giác của mặt nạ, còn có sự tinh thông đối với dược vật, lại ví như đêm hôm ấy, Hoàng đế Bệ hạ hắc là đang đợi hắc, kết quả nàng không hiểu chuyện lao ra làm hỏng chuyện của hắc, mà hắc sở dĩ trúng tên đơn thuần là vì cứu nàng, nếu không đêm đó hắc đã thuận lợi thương thảo cùng Hiên Viên Mân, bình yên rồi đi.

Cho nên, người thật sự bị liên lụy, là Tông Việt.

Mạnh Phù Dao nếu đã nghĩ thông những chuyện này, với tính cách của nàng, làm sao có thể lần nữa bỏ Tông Việt mà đi? Nàng vì truy tìm manh mối về thân thế, đuổi theo Âm Mị tới đây, sau lại vì Tông Việt mà lật chuyển sóng gió ở 1 Hiên Viên .

Tông Việt cần ở lại hoàng cung cùng Hiên Viên Mân thương lượng kế sách đối phó với Hiên Viên Thịnh, nàng cũng liền nán lại hoàng cung, ngụ trang làm Hoàng hậu.

Tông Việt và Hiên Viên Mân lợi dụng lẫn nhau, đồng thời cũng phòng bị lẫn nhau, nàng liền giúp hấn cảnh cáo Hiên Viên Mân.

Bản đồ quan hệ và danh sách mà Hiên Viên Mân đưa ra đều là của Tông Việt, trong lòng nàng tự hiểu rõ, thế lực bao năm ẩn giấu, một lần toàn lực phản kích, trong triều, trong cung, sự chuẩn bị của Tông Việt đã sớm đầy đủ.

Nếu nàng không đoán sai, Tông Việt giả bị Hiên Viên Thịnh bắt đi kia chỉ sợ cũng là một đòn sát thủ khó tránh.

Thật ra mục tiêu của nàng và Tông Việt cũng không phải hoàn toàn giống nhau đâu... Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng mỉm cười, mục đích của nàng là cướp ngôi vị Hoàng đế, giành lấy quyền lực, mục tiêu số một của Tông Việt lại là giết Hiên Viên Thịnh.

Nàng không biết kế hoạch ban đầu của Tông Việt là gì, nhưng trong kế hoạch của Tông Việt nhất định không bao gồm mượn Hãn vương cùng Thượng Uyên để tạo áp lực với Hiên Viên, như vậy rất có khả năng sẽ gây họa cho Hiên Viên, đối với Tông Việt thân là dân nước Hiên Viên mà nói, nội bộ đoạt quyền thế nào cũng được, cấu kết ngoại địch lại ngàn vạn không được.

Cho nên... chuyện đó cứ để nàng làm đi.

Về sau này, chuyện đánh boss quan trọng nhất, nàng đã không cần thiết nhúng tay nữa, đó là thù hận sinh tử giữa cả nhà Văn Ý thái tử và Nhiếp Chính vương, mối thù này, nàng giữ lại cho Tông Việt đã ẩn nhẫn, năm gai nếm mật bao năm qua, tự báo thù.

"Chuyện tiếp theo là chuyện của huynh rồi." Mạnh Phù Dao rút ra bản đồ Vương phủ vài ngày trước Hiên Viên Vận tiến cung đã đưa cho nàng, "Thật ra ta nghĩ trong tay huynh hẳn là đã có thứ tương tự, nhưng ta chính là người thích nhiều chuyện như vậy, dùng hay không dùng tới, đó là chuyện của huynh."

Tông Việt nhận lấy, nắm trong lòng bàn tay, đột nhiên nói: "Thật ra ta chưa từng nghĩ rằng mình muốn làm Hoàng đế."

Mạnh Phù Dao "ừm" một tiếng, "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng mà... ta chính người là thích nhiều chuyện."

Tông Việt mỉm cười, nhìn lông mi nàng rũ xuống, không nói gì nữa.

Thứ sâu thẳm nhất trong lòng hai người, đều đã được lựa chọn không nói ra.

Một lúc lâu sau, Mạnh Phù Dao cúi đầu, nhìn quả cầu đang oa oa khóc lóc dưới chân, nhúu mày nói: "Ta còn chưa khóc, muội khóc cái gì?"

"Hu hu... A Lục ca ca phải chết rồi... Đường Di Quang ôm lấy chân Mạnh Phù Dao khóc lớn: "Em không cứu nổi hử rồi..."

Mạnh Phù Dao ôm trán... Rõ ràng nàng là người bị hại, tại sao bây giờ nhìn vào lại giống như là nàng thiếu nợ Đường Di Quang rồi?

Đường Di Quang vẫn đang khóc, nước mắt, nước mũi toàn bộ quệt lên góc áo nàng, "Hu hu hu, tại sao người không chịu chết... người không chịu chết, A Lục ca ca sẽ chết..."

“...”

Khóe miệng Mạnh Phù Dao giật giật, dùng một tay xốc nàng ấy lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt khóc lăm lem như mèo của nàng ấy thật lâu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nàng ấy thật sự muốn giết nàng sao? Đứa nhỏ ngốc nghếch, chỉ số thông minh chỉ dừng lại ở bốn tuổi này?

Nàng do dự nhìn Tông Việt, muốn có được chút góp ý từ hân, Tông Việt khoanh tay, nhìn trời, chỉ nói: "Ta chỉ nói cho nàng biết, nàng ấy bị trí lực sút kém là thật."

Đương nhiên là thật, Mạnh Phù Dao mắt trợn trắng, nếu không là thật có thể che mắt nàng và Tông Việt hai người bọn họ sao? Không là thật có thể khiến nàng không chút phòng bị, đến giây phút sau cùng có thể tiến gần nàng ấy? Không là thật sao có thể ở thời khắc bình rơi trâm gãy này, không chút do dự thi hành nhiệm vụ?

Chính vì nàng ấy thật sự bị sút kém về trí lực, Nhiếp Chính vương mới chọn trúng nàng ấy.

Cái đó... A Lục ca ca là ai? Sẽ không phải là Tông Việt chứ? Sẽ không phải một tên Tông Việt bị bắt đi, hại được Hiên Viên Vận, cũng hại cả Đường Di Quang? Mạnh Phù Dao hoài nghi nhìn Tông Việt, Tông Việt lập tức nói: "Nàng nhìn ta làm gì? Ta có thể có quan hệ với đứa nhỏ ngu ngốc này hay sao?"

Mạnh Phù Dao đột nhiên cười, nói: "Đã không có quan hệ gì với huynh, vậy ta không khách khí nữa."

Một chưởng của nàng hướng xuống gáy Đường Di Quang.

"Chờ một chút!"

Tay Mạnh Phù Dao dừng trên đỉnh đầu Đường Di Quang, không bỏ ra, cũng không hạ xuống, cười nói: "Quả nhiên là người."

Hoàng đế Bệ hạ cả người rục rở, da trắng như tuyết từ trong bóng tối, chậm rãi lộ người ra.

Hắn ta dùng vẻ mặt kì quái nhìn Mạnh Phù Dao, lại nhìn Đường Di Quang vẫn đang gào khóc kia, trong mắt là hoài niệm, buồn bã, bi thương, bất đắc dĩ... tràn đầy những tâm sự chờ đợi lỗi ra, lại sớm đã quen với việc im lặng hoặc che giấu đi.

Lát sau, hắn ta qua đó, ngồi xuống ôm lấy đứa trẻ kia, xoa đầu nàng ấy, dịu dàng nói: "Ngựa của A Lục ca ca là con ngựa lớn nhất nông trại Lạc Nhật, mọi người làm sao có thể cười đây?"

Đường Di Quang đột nhiên run lên, lập tức ngừng khóc, ngẩng khuôn mặt nước mắt lấm lem lên, thút thít, "Ngựa trắng nhỏ bị cha giết rồi, ông không cho ta cười."

"Ừm," Hiên Viên Mân rút khăn gấm ra, cẩn thận lau khuôn mặt vừa là nước mắt vừa là mồ hôi của nàng ấy, mềm giọng nói: "Sau này muốn cười ngựa, A Lục ca ca sẽ cười cùng mọi người, mọi người sẽ không ngã xuống nữa."

"Người là A Lục ca ca sao?" Đường Di Quang không khóc nữa, nhìn hắn ta thật kĩ, cái mũi đỏ lên sục sục hỏi: "A Lục ca ca không cao như người, không sắc sỡ như người..."

Mạnh Phù Dao phì cười, cười xong liền xoa xoa mũi, xoay người đi.

Vì sao nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút chua xót thế này?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11.2

Đứa con trai nhỏ nhất của quận vương một thành nhỏ bị chọn trúng vào kinh làm Hoàng đế bù nhìn, cô con gái nhỏ của tướng thủ biên thành đã liều mạng đuổi theo vào ngày hăn rời đi, ngựa trắng nhỏ của nàng ấy bị giết rồi, nàng ấy liền cười con ngựa mà A Lục ca ca để lại.

Sau đó nàng ấy té ngã, từ đó về sau, thế giới của nàng ấy không còn tiến về phía trước nữa, vạn sự đều mờ nhạt như hoa sương trên giấy dán cửa sổ, chỉ còn lại mơ hồ, A Lục ca ca của nàng ấy.

Mười hai năm.

Hắn ta ở nơi thâm cung vắng vẻ tịch mịch, hát "Quý phi say rượu(*)", nàng ấy vĩnh viễn ở lại năm tháng bốn tuổi giữ lấy thiếu niên nho nhỏ kia.

(*) Quý phi say rượu: tên gốc là “Bách hoa đình”, nguyên gốc là một màn biểu diễn kịch thời vua Càn Long.

Một đôi bạn nhỏ có tuổi thơ thê lương, bức chân dung tịch liêu, chua xót của một đời Hoàng tộc.

Đường Di Quang nhìn Hiên Viên Mân xanh xanh đỏ đỏ, đột nhiên lau mặt mình, dùng bàn tay dính đầy nước mắt lau lên mặt Hiên Viên Mân, Hiên Viên Mân không động đậy, đáy mắt lóe lên ánh nước, mặc cho cô bé kia dùng bàn tay lau đi lớp hóa trang của hắn ta.

Phấn sáp, kẻ mày, son môi, bột phấn, đường mắt đỏ thắm, đôi môi xinh đẹp, lông mày đen nhánh, da mặt trắng toát... tất cả những lớp ngụy trang phù hoa, điểm lệ dưới bàn tay dính đầy nước mắt của cô bé, đều bị lau đi, hiện ra dung mạo thiếu niên tuấn tú, trắng nhợt.

Đường Di Quang bổ nhào qua.

Nhào tới trong lòng A Lục ca ca của mười hai năm về trước.

Hắn ta rời đi vào một ngày xuân hoa nở khắp trời, một quất ngựa đã đem A Lục ca ca của nàng ấy đi, câu chuyện của nàng ấy vĩnh viễn dừng ở thời khắc đuổi theo cuối cùng, tầm nhìn cuối cùng kia, rồi ngã từ trên con ngựa cao gấp hai lần thân mình xuống, trong mắt nàng ấy phản chiếu cỏ xuân khắp đất trời biên thành ngàn dặm bát ngát.

Từ đó về sau, nàng ấy chỉ nhớ rõ nông trại Lạc Nhật của hai người, tiểu bạch hoa cùng đại hắc bưu của hai người, nhớ rõ cô bé cùng thiếu niên nho nhỏ chơi đùa, cô bé ngồi trên vai thiếu niên ngắm mặt trời lặn, ngắm một rồi ngủ gục trên bả vai thiếu niên, buổi tối khi trăng sao kéo đến, thiếu niên ấy sẽ ôm cô bé về, vạt áo lướt qua bờ liên đang nở khắp nơi, cả thân người thấm đượm mùi hương mộc mạc, thanh nhã.

Nhiều năm về sau, nàng ấy làm quý phi của hắn ta, ngồi trong cung vàng điện ngọc ăn điểm tâm, nhớ về A Lục ca ca của nàng ấy, Nhiếp Chính vương nói với nàng ấy, nếu nàng ấy làm quý phi sẽ trả lại A Lục ca ca cho nàng ấy, giết Hoàng hậu là nàng ấy có thể cùng với A Lục ca ca.

Hoàng hậu rất tốt, nhưng không có gì quan trọng hơn A Lục ca ca.

Đường Di Quang dụi mình trên bả vai Hiên Viên Mân, khóc đến tê tâm liệt phế, Hiên Viên Mân ôm lấy nàng ấy, đưa mắt nhìn Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nhe răng cười với hắn ta, "Giết người đền tội."

Hiên Viên Mân vẫn đang nhìn nàng, một lúc lâu sau lên tiếng: "Cô không phải vẫn không an tâm về ta sao?"

Hắn ta ôm lấy Đường Di Quang, chậm chậm đứng dậy, "Nếu các người có thể thắng, ta không tranh giành nữa, ta đưa nàng ấy rời đi, để ta làm một Vương gia nhàn tản đi."

Mạnh Phù Dao cười, "Người nữ sao?"

"Nữ hay không nữ, thì thế nào chứ?" Hiên Viên Mân theo thói quen nâng lên ánh mắt đẹp lên, "Người kéo Đông gia, kéo Tây gia, rõ ràng để xử lý Hiên Viên Thịnh, thật ra rùng là cũng là vì gỗ núi chấn hổ mà thôi, bằng không giết một tên Hiên Viên Thịnh, tự A Việt cũng sớm đã có dự tính, không cần người phí công như vậy. Ý định của cô chính là giải quyết cả hai người chúng ta trong một lần."

"Không còn cách nào khác." Mạnh Phù Dao híp mắt cười, "Bệ hạ người khiến ta phải cảnh giác, người quả có khả năng nhãn nhin, quá có khả năng giả bộ, quá có tâm cơ, nương nương ta cho rằng người là một kẻ gieo họa, phàm là kẻ gieo họa, thì đều không thể giữ lại."

Hiên Viên Mân "xì" một tiếng, "Hai người các người, một người vững vàng thâm nhập triều thần, một người giao kết với bên ngoài, ta chỉ là một Hoàng đế bị vây hãm chốn thâm cung, từ đầu đến cuối chỉ là một kẻ truyền tin tức và tấm màn che, đến người hầu bên cạnh cũng là của Hiên Viên Việt, ta có thể gieo cái gì đây?"

Mạnh Phù Dao im lặng, trong lòng nghĩ thầm, bây giờ người đang bị hai chúng ta khống chế, nhưng nếu cuối cùng, ngôi vị Hoàng đế này Tông Việt không làm mà để người làm, dựa vào sự nhãn nhin nhiều năm của người, một khi giành được quyền lực bùng phát, nói không chừng người sẽ lại trở thành một Hiên Viên Thịnh.

Coi như người biết thức thời.

Hiên Viên Mân ôm Doraemon đang ôm chặt lấy cổ hăn ta không chịu buông, nhàn nhạt liếc nàng, "Cũng không có gì... Thứ quan trọng nhất với ta, chỉ là tự do mà thôi..."

Hăn ta híp mắt lại, vẻ mặt thản nhiên, ung dung nói: "Thảo nguyên ở Lạc Nhật, mùa xuân năm sau nhất định sẽ càng đẹp hơn phải không? Hoa Anh anh đỏ, Bồ liên, Mực tím tím, ...vàng, tím, xanh nở khắp mọi nơi, trời cao như thế, cao đến không thể nhìn thấy chân trời, hò lên một tiếng, ba ngon núi lớn đều cùng người âm vang... ha ha... thật tốt, ta chịu đựng bốn vách tường cung đủ rồi, chịu đựng việc phải nhỏ giọng hát khúc đủ rồi, chịu đủ rồi... chịu đủ rồi..."

Đồng cỏ bao la, thảo nguyên rộng lớn, hương hoa thắm đậm trong kí ức. Đứa trẻ trên thảo nguyên mười hai năm trước cuối cùng có thể mỉm cười vượt qua bức tường cung hắc ám này, từng bước, từng bước hướng về cố hương trong mộng.

Hăn ta mang vẻ mặt mơ mộng như vậy, lướt qua vai.

Sống với hai thân phận, trong tối, ngoài sáng, không ngừng đi qua những ngày tháng bão tố, trước mặt nàng ta chỉ muốn làm một người đơn giản.

Đơn giản nhất để yêu nàng.

Dù cho thứ nàng dành cho ta, chính là sự cự tuyệt đơn giản nhất.

Mạnh đại vương nằm trong tay ngôi Vị Hoàng đế, vì an toàn của nam nhân độc miệng, rất bao đồng giúp hăn loại trừ hết phe cánh của Nhiếp Chính vương, bức Hiên Viên Mân rời đi, lót đường hăn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, Tông Việt đế mặc nàng lăn qua lộn lại, dù sao chuyện hăn thực sự muốn làm chỉ có một, chính là giết Hiên Viên Thịnh.

Vây cánh của Hiên Viên Thịnh tuy bị diệt trừ, nhưng thế lực ở Côn Kinh lại chưa hoàn toàn biến mất, hăn ta nắm chính quyền trong tay đã nhiều

năm, biết rõ trọng yếu trong binh quyền, dưới tình thế nguy cấp như vậy, ba vạn binh còn nằm trong tay hãn ta, thiết vệ trong phủ có đến ba ngàn, cũng đều là tinh nhuệ chân chính.

Nếu nói đại quân áp cảnh ở ngoại cảnh quân lực lỏng lẻo chỉ để phô trương thanh thế, một trận ác chiến trong nội thành Côn Kinh lại là điều không thể tránh khỏi.

Phương thức Tông Việt lựa chọn là bên ngoài nổi lỏng, bên trong siết chặt, từng bước ép lại.

Hiên Viên Thịnh không chế, đàn áp hết thủy thế lực ngầm trong nước, Tông Việt lại dùng thân phận thánh y của mình để thiết lập thế lực ngầm ở các nước còn lại, hãn không cự tuyệt yêu cầu xem bệnh của Hoàng tộc Đại lục Năm châu, không đòi phí xem bệnh, chỉ cần đổi lấy toàn bộ những lợi ích mà hãn cần.

Trong tay hãn có mạng lưới tình báo nghiêm mật nhất, vũ khí tinh xảo, cường đại nhất, nhân số không nhiều nhưng là đội ngũ chiến đấu hoàn hảo nhất, toàn bộ đều được thu nuôi từ khi còn nhỏ, huấn luyện nghiêm ngặt ở nơi khí hậu khắc nghiệt nhất tận cùng Bắc Nguyên, khắp đất trời đều là băng tuyết, bọn họ được dục vật thấm vào đến mình đồng da sắt, đồng thời cũng là tổ chức ám sát lớn nhất dưới tay Âm Mị, dùng cách ám sát ngang dọc bảy nước, để rèn luyện kinh nghiệm giết người thực chiến.

Giống như chính hãn, ban ngày một thân đồ trắng như tuyết đến cứu người, đêm về lại một thân đồ đen như mực đi giết người, những sát thủ kia cũng ẩn mình trong đám người bình thường nhất, có thể là thiếu phụ bán hoa, có thể là một lão hán bán cá, bán hoành thánh, bán đào, trong giỏ hoa, mỗi mớ cá chính là một mạng người, trong đòn gánh của người chọn hoành thánh, cái đang giấu chính là một trường kiếm dính máu.

Ấn nhẫn lâu dài, một kích tất sát.

Trong thời gian vài năm, Tông Việt đã sớm dùng các loại phương thức đưa những thủ hạ tinh anh nhất dưới tay mình từ từ thâm nhập vào Hiên Viên, chỉ trong lễ mừng thọ Hiên Viên Thịnh năm ngoái, trong những khách quý Hoàng tộc của các nước, hãn dùng phương thức âm thầm thay thế, mười tám thủ hạ đã được đưa vào và lưu lại Hiên Viên.

Hãn đế tiểu quận chúa nhìn thấy mình chính là muốn cố ý bị bại lộ, thời khắc Hiên Viên Thịnh bắt "Tông Việt" kia đi, kế hoạch của hãn cuối cùng lập tức phát động.

Mục tiêu hàng đầu: Thánh cung.

Cùng lúc Mạnh Phù Dao lợi dụng hậu cung làm rối lên sự tranh giành thế lực ở Hiên Viên, trường kiếm của Tông Việt đã chĩa về một phương hướng khác. Chuyện đầu tiên của hãn, chính là loại trừ những chân tay và vây cánh không người biết của Hiên Viên Thịnh - tổ chức bí mật chuyên môn giúp Hiên Viên Thịnh giám sát triều thần, truy nã điều tra, tuần tra thẩm vấn, cùng âm thầm trấn áp những quan viên không nghe lời.

Mạnh Phù Dao chạy đến Côn Kinh, chùa Hộ Quốc để mãi nghệ, tìm hãn ở phủ Nhiếp Chính vương hơn nửa tháng, Tông Việt đã lợi dụng tấm da mặt của thánh sứ thánh cung cắt xuống ở trước cổng thành biên cảnh, trà trộn vào xào huyết thánh cung chiếm cứ ở khu ngoại thành phía nam Côn Kinh, chuyện sau đó, chẳng qua chỉ là dùng ám sát đối phó ám sát, dùng tàn khốc trấn áp tàn khốc mà thôi.

Diệt thánh cung, giải trừ mối đe dọa trên đỉnh đầu trăm quan, mới có thể liên lạc cùng những cự thần lão tướng vẫn trung thành với chủ cũ, không phải cố kị liên kết cùng nhau.

Thánh cung xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của Hiên Viên Thịnh chính là nghi ngờ Hiên Viên Mân, nên mới có hành động đánh trống khua chiêng

sau đó, đáng tiếc vận may của hãn ta không tốt, gặp phải chuyên gia đoạt quyền - Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nằm ngoài kế hoạch của Tông Việt, dự định ban đầu của hãn là liên kết với trăm quan, đợi thời cơ đến, dùng vụ án năm xưa của Văn Ý thái tử hạch hỏi Nhiếp Chính vương cùng tay chân của hãn, dựa theo quốc lệ Hiên Viên, sáu vị quan viên tam phẩm trở lên sẽ tiến hành hạch hỏi về tội phản nghịch, cho dù không phân xử thì cũng sẽ tạm thời cách chức điều tra, đợi đến khi đại lí tự và viện đô sát điều tra kĩ càng. Tông Việt đương nhiên không trông đợi Hiên Viên Thịnh ngoan ngoãn từ bỏ quyền hành, chỉ cần hãn ta hơi nhượng bộ dưới làn sóng hô hào tức giận trong nước, bày ra tư thế đóng cửa chờ khám xét, Tông Việt liền lập tức có thể cắt đứt mối liên hệ giữa hãn ta cùng vài phe cánh, đá văng cửa nhà hãn ta, chém người của hãn ta, lại lui một bước nữa, dù cho hãn ta ngang ngược đối pháp lệnh, hết ngày này sang ngày khác cũng không chịu cho điều tra, thì ít nhất mấy vị trọng thần kia cũng phải làm một cuộc điều tra mang tính tượng trưng để đối phó, đến lúc đó, càng cho hãn thỏa sức quấy phá, phủ Nhiếp Chính vương tường đồng vách sắt, nhà đại học sĩ thì chưa chắc.

Đều có bàn tay lật chuyển gió mưa, đều có ngàn vạn mưu kế, chẳng qua hiện tại, trăm sông đổ về một biển, chỉ đợi đao tiến, đao ra.

Hiên Viên ngày 29 tháng chạp năm Chiêu Ninh thứ mười hai, Nhiếp Chính vương cấp phát thủ lệnh, điều động đại quân trong kinh thành, trấn áp Tây Bình quận vương tạo phản, còn điều động đô vệ kinh thành, thanh tẩy trận doanh có ý đồ phản đối.

Hãn ta cũng là một kiêu hùng, khi phát hiện địch trong tối, ta ngoài sáng, nhượng bộ sẽ dồn bản thân vào góc chết, dứt khoát dốc toàn lực giải quyết tận gốc.

Chính trị tại thời điểm không thể hòa hoãn, chỉ có thể cứng rắn đối phó.

Vó ngựa của đô vệ kinh thành lao nhanh như lang hổ, trên đường lớn, cuộn lên đầy trời bụi mù, sát khí dày đặc hướng tới thành Côn Kinh, nhà nhà đóng cửa, quán xá dẹp quây, từ khe cửa nhỏ nhìn ra từng tốp binh lính áo giáp chói lòa, cầm đao, cầm kiếm, xông thẳng tới những phủ đệ quan viên.

Tuy nhiên khi những bàn chân đi giày lính kia vừa tiến vào cửa một bước, xung quanh lập tức chấn động, sau đó những binh lính ấy cả người đầy máu ngã ra ngoài.

Binh lính ấy ngã ra còn nhanh hơn là lúc xông vào, giống như bị sức lực hung mãnh nào đó đâm thẳng ngực, cả người máu tươi xối xả bay ra ngoài, cũng cùng lúc đụng ngã những đồng đội phía sau, tiếp đó, trước người hần xuất hiện một mũi tên màu đen nho nhỏ bắn ra bốn phía, lực đạo của mỗi mũi tên mạnh mẽ không thể tưởng, mỗi tên bắn ra, liên tiếp xuyên qua cơ thể ba người.

Xông tới nhanh nhất, chết cũng nhanh nhất, chỉ trong nháy mắt, trước cửa nhà các đại thần, thân xác đã lên tới mấy chục.

Ngay sau đó, trong lúc đám người đang hoảng sợ dừng bước, cửa lớn mở ra, những nam nhân tráng kiện mặc áo đen bước ra từ bên trong, diện mạo tầm thường, khí chất lại uy nghiêm như đao kiếm, trong tay mỗi người đều cầm một đồ vật kì lạ có hình dạng giống chiếc nỏ, dưới ánh nắng ngày đông, vật kia lóe lên một ánh sáng lạnh lẽo.

Nếu có mắt nhìn, giờ phút này sẽ muốn hô lên, đây là "nỏ lạc châu(*)" do thợ mộc nổi tiếng nhất trong quân đội Toàn Cơ chế tạo, có thể liên tiếp bắn ra mười tám tên, giết người như châu rơi, nháy mắt khó dừng.

(*) Lạc châu: châu (ngọc) rơi.

Chi phí cho loại nỏ này vô cùng cao, ngàn vàng khó cầu, dù là trong Toàn Cơ, cho đến nay cũng không có cách nào trang bị số lượng lớn trong

vương quân.

Vậy mà đám người này, lại mỗi người một, ung dung cầm nó, ngón tay vừa gẩy liền bắn ngã một sinh mạng, giống như đang cắt lúa.

Nỏ chuyên dùng để gây sát thương trong tác chiến tầm xa, nay dùng để giết địch trong cận chiến trên đường, cách dùng này quả thật là biến thái.

Đám đô vệ kinh thành cuối cùng từng hàng, từng hàng bị bắn chết ngã rạp như châu chấu.

Không ai tình nguyện dùng máu thịt đi ngăn chặn thứ vũ khí chiến đấu giống như ma quỷ kia, đô vệ kinh thành nhìn đồng đội nháy mắt đã ngã xuống quá trăm người, hét lên một tiếng đồng loạt bỏ chạy, cũng trong lúc ấy, đâu đâu cũng là tiếng kêu la thảm thiết, từ khắp các phủ đệ của các vị đại thần, đám đô vệ kinh thành tản ra đen đặc như kiến, hoảng hốt hướng về các nẻo đường, mặc cho quan trên liên tục hô hào cũng không có cách nào khống chế hỗn loạn, mà phía sau đám binh lính đang hốt hoảng chạy trốn, còn có những lão thần râu dài, tóc bạc, thở hổn hển đuổi theo, dùng quái tượng hung hãn quát lên mông bọn chúng: "Không xứng làm người! Hừ!"

Máu bắn khắp trời, hỗn loạn như thủy triều, đám nam tử áo đen từ đầu tới cuối cầm nỏ, lạnh lùng nhìn, nghe một tiếng huýt gió vang trên đỉnh đầu, liền đồng loạt ngã gục.

Chỉ một tiếng ấy, đám nam tử cầm nỏ đồng loạt xoay người, vượt qua những bức tường cao trong các phủ đệ, trực tiếp xông tới phủ Nhiếp Chính vương!

Phủ Nhiếp Chính vương vẫn vách sắt uy nghiêm như trước, chỉ khác là trước cửa, máu tươi đã loang lổ, khắp nơi là vụn thịt, có dấu vết cháy đen do thuốc nổ, còn có xác người chưa kịp thu di. Ngay vừa rồi, Tây Bình quận vương dẫn theo vương quân cùng toàn bộ một vạn kinh quân dưới tay

ông ta một đường chém giết, trải qua trùng trùng vây khốn, giết thẳng tới khu vực cách Nhiếp Chính vương phủ ba trượng, đó cũng là khoảng cách gần nhất mà cả đời ông ta có thể ép tới gần Hiên Viên Thịnh.

Ở ba trượng phía ngoài, khi Tây Bình quận vương vui mừng, hoan hỉ chỉ huy thuộc hạ tiến hành đợt "công kích cuối cùng", bức tường đen bên ngoài phủ Nhiếp Chính vương đột nhiên lật chuyển, lộ ra cự pháo đen thui, một mặt tường có đến ba thân pháo.

Tây Bình quận vương chỉ chuẩn bị cho cận chiến, chưa từng nghĩ đến Hiên Viên Thịnh vậy mà lại biến Vương phủ của mình thành thành trì? Đại pháo "uỳnh" một tiếng, ô hô ai tai(*).

(*) ô hô ai tai: lời than thở trong văn tế thời xưa, nay thường dùng để nói về cái chết, sự sụp đổ với giọng khôi hài.

Mà nơi cao nhất Vương phủ, cũng là nơi cao nhất Côn Kinh, cửa sổ bốn phía trên những tầng lầu của Lâm Thiên đột nhiên đồng loạt mở tung, chĩa ra vô số nỏ, ba trăm sáu mươi độ không ngừng nghỉ càn quét bao trùm, vương quân của Bình Tây quận vương, hàng loạt, hàng loạt ngã xuống dưới những mũi tên ấy.

Bốn tầng phía trên, cung tiễn đồng loạt bắn, bốn tầng phía dưới, đạn pháo điên cuồng bắn, kéo ra trong bầu trời đêm những đường vòng cung đen ngòm, khi rơi xuống lại thu được máu tươi đầy đất.

Mà trên đỉnh lầu cao, Nhiếp Chính vương tao nhã lịch thiệp cùng áo bào, vương miện, đang đặt hai tay lên cửa sổ, cười lạnh nhìn xuống dưới.

Côn Kinh máu chảy, bây giờ mới thực sự tiến vào cao trào.

Tại thời khắc Hiên Viên Thịnh ép lui Tây Bình quận vương, Tông Việt cũng đã xuất hiện trước phủ Nhiếp Chính vương.

Hắn vẫn như trước, áo trắng như tuyết, môi đỏ như anh đào, ung dung cười một con con ngựa trắng thong dong, giống như một viên minh châu trên đám mây bông bành lười tới.

Hắn dừng ngựa trước cửa phủ, ngẩng đầu, trực tiếp đón lấy ánh mắt của Hiên Viên Thịnh.

Xa cách hơn mười năm, mối thù giữa hai người cách nhau một thế hệ, dùng hơn mười năm người tới ta đi, công kích phòng thủ, không ngừng nghỉ tiến hành cuộc chiến sinh tử trong im lặng, nhưng thẳng đến hôm nay, mới thực sự đối đầu trực diện.

Con mắt của Hiên Viên Thịnh co lại, giống như mũi tên tầm độc.

Tông Việt lại chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu, mặt không biến sắc nhìn lên, không giống như nhìn một kẻ địch hắn đã nằm gai nếm mật hơn mười năm để tính cách đối phó, mà giống như đang nhìn những bông hoa trong vườn kia, ban ngày, hắn nâng niu, chăm sóc chúng, đêm về đôi giày dính đầy máu tươi của hắn, lại không hề thương tiếc giẫm lên những đóa hoa mềm mại ấy.

Cách nhau ân oán huyết sắc hơn mười năm, cách nhau làn khói đen đặc của thuốc nổ còn chưa tản hết mùi, cách nhau lầu cao tường đồng vách sắt, ánh mắt đối nhau một lúc, sau đó tự động rời đi.

Hiên Viên Thịnh nâng cánh tay lên, hắn ta phải dùng vũ khí phong phú đã được trang bị trong Lâm Thiên, giết hết những con kiến không biết tự lượng sức mình này.

Tông Việt chỉ nhẹ búng ngón tay.

Hắn đã phát động đợt tấn công của hắn.

Đợt tấn công của hắn, lại bắt đầu từ ngay trong Vương phủ!

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn vạch ra cuộc chiến sinh tử cuối cùng giữa Hiên Viên Thịnh và Hiên Viên Việt, vạch ra kết cục huyết sắc cho thảm án cả nhà Văn Ý thái tử bị giết nhiều năm về trước.

Kẻ đốt người nay bị người đốt!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11.3

Đứa con trai nhỏ nhất của quận vương một thành nhỏ bị chọn trúng vào kinh làm Hoàng đế bù nhìn, cô con gái nhỏ của tướng thủ biên thành đã liều mạng đuổi theo vào ngày hăn rời đi, ngựa trắng nhỏ của nàng ấy bị giết rồi, nàng ấy liền cười con ngựa mà A Lục ca ca để lại.

Sau đó nàng ấy té ngã, từ đó về sau, thế giới của nàng ấy không còn tiến về phía trước nữa, vạn sự đều mờ nhạt như hoa sương trên giấy dán cửa sổ, chỉ còn lại mơ hồ, A Lục ca ca của nàng ấy.

Mười hai năm.

Hắn ta ở nơi thâm cung vắng vẻ tịch mịch, hát "Quý phi say rượu(*)", nàng ấy vĩnh viễn ở lại năm tháng bốn tuổi giữ lấy thiếu niên nho nhỏ kia.

(*) Quý phi say rượu: tên gốc là “Bách hoa đình”, nguyên gốc là một màn biểu diễn kịch thời vua Càn Long.

Một đôi bạn nhỏ có tuổi thơ thê lương, bức chân dung tịch liêu, chua xót của một đời Hoàng tộc.

Đường Di Quang nhìn Hiên Viên Mân xanh xanh đỏ đỏ, đột nhiên lau mặt mình, dùng bàn tay dính đầy nước mắt lau lên mặt Hiên Viên Mân, Hiên Viên Mân không động đậy, đáy mắt lóe lên ánh nước, mặc cho cô bé kia dùng bàn tay lau đi lớp hóa trang của hắn ta.

Phấn sáp, kẻ mày, son môi, bột phấn, đường mắt đỏ thắm, đôi môi xinh đẹp, lông mày đen nhánh, da mặt trắng toát... tất cả những lớp ngụy trang phù hoa, điểm lệ dưới bàn tay dính đầy nước mắt của cô bé, đều bị lau đi, hiện ra dung mạo thiếu niên tuấn tú, trắng nhợt.

Đường Di Quang bổ nhào qua.

Nhào tới trong lòng A Lục ca ca của mười hai năm về trước.

Hắn ta rời đi vào một ngày xuân hoa nở khắp trời, một quất ngựa đã đem A Lục ca ca của nàng ấy đi, câu chuyện của nàng ấy vĩnh viễn dừng ở thời khắc đuổi theo cuối cùng, tầm nhìn cuối cùng kia, rồi ngã từ trên con ngựa cao gấp hai lần thân mình xuống, trong mắt nàng ấy phản chiếu cỏ xuân khắp đất trời biên thành ngàn dặm bát ngát.

Từ đó về sau, nàng ấy chỉ nhớ rõ nông trại Lạc Nhật của hai người, tiểu bạch hoa cùng đại hắc bưu của hai người, nhớ rõ cô bé cùng thiếu niên nho nhỏ chơi đùa, cô bé ngồi trên vai thiếu niên ngắm mặt trời lặn, ngắm một rồi ngủ gục trên bả vai thiếu niên, buổi tối khi trăng sao kéo đến, thiếu niên ấy sẽ ôm cô bé về, vạt áo lướt qua bờ liên đang nở khắp nơi, cả thân người thấm đượm mùi hương mộc mạc, thanh nhã.

Nhiều năm về sau, nàng ấy làm quý phi của hắn ta, ngồi trong cung vàng điện ngọc ăn điểm tâm, nhớ về A Lục ca ca của nàng ấy, Nhiếp Chính vương nói với nàng ấy, nếu nàng ấy làm quý phi sẽ trả lại A Lục ca ca cho nàng ấy, giết Hoàng hậu là nàng ấy có thể cùng với A Lục ca ca.

Hoàng hậu rất tốt, nhưng không có gì quan trọng hơn A Lục ca ca.

Đường Di Quang dụi mình trên bả vai Hiên Viên Mân, khóc đến tê tâm liệt phế, Hiên Viên Mân ôm lấy nàng ấy, đưa mắt nhìn Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nhe răng cười với hắn ta, "Giết người đền tội."

Hiên Viên Mân vẫn đang nhìn nàng, một lúc lâu sau lên tiếng: "Cô không phải vẫn không an tâm về ta sao?"

Hắn ta ôm lấy Đường Di Quang, chậm chậm đứng dậy, "Nếu các người có thể thắng, ta không tranh giành nữa, ta đưa nàng ấy rời đi, để ta làm một Vương gia nhàn tản đi."

Mạnh Phù Dao cười, "Người nữ sao?"

"Nữ hay không nữ, thì thế nào chứ?" Hiên Viên Mân theo thói quen nâng lên ánh mắt đẹp lên, "Người kéo Đông gia, kéo Tây gia, rõ ràng để xử lý Hiên Viên Thịnh, thật ra rùng là cũng là vì gỗ núi chấn hổ mà thôi, bằng không giết một tên Hiên Viên Thịnh, tự A Việt cũng sớm đã có dự tính, không cần người phí công như vậy. Ý định của cô chính là giải quyết cả hai người chúng ta trong một lần."

"Không còn cách nào khác." Mạnh Phù Dao híp mắt cười, "Bệ hạ người khiến ta phải cảnh giác, người quả có khả năng nhãn nhin, quá có khả năng giả bộ, quá có tâm cơ, nương nương ta cho rằng người là một kẻ gieo họa, phàm là kẻ gieo họa, thì đều không thể giữ lại."

Hiên Viên Mân "xì" một tiếng, "Hai người các người, một người vững vàng thâm nhập triều thần, một người giao kết với bên ngoài, ta chỉ là một Hoàng đế bị vây hãm chốn thâm cung, từ đầu đến cuối chỉ là một kẻ truyền tin tức và tấm màn che, đến người hầu bên cạnh cũng là của Hiên Viên Việt, ta có thể gieo cái gì đây?"

Mạnh Phù Dao im lặng, trong lòng nghĩ thầm, bây giờ người đang bị hai chúng ta khống chế, nhưng nếu cuối cùng, ngôi vị Hoàng đế này Tông Việt không làm mà để người làm, dựa vào sự nhãn nhin nhiều năm của người, một khi giành được quyền lực bùng phát, nói không chừng người sẽ lại trở thành một Hiên Viên Thịnh.

Coi như người biết thức thời.

Hiên Viên Mân ôm Doraemon đang ôm chặt lấy cổ hần ta không chịu buông, nhàn nhạt liếc nàng, "Cũng không có gì... Thứ quan trọng nhất với ta, chỉ là tự do mà thôi..."

Hần ta híp mắt lại, vẻ mặt thản nhiên, ung dung nói: "Thảo nguyên ở Lạc Nhật, mùa xuân năm sau nhất định sẽ càng đẹp hơn phải không? Hoa Anh anh đỏ, Bồ liên, Mực tím tím, ...vàng, tím, xanh nở khắp mọi nơi, trời cao như thế, cao đến không thể nhìn thấy chân trời, hò lên một tiếng, ba ngọn núi lớn đều cùng người âm vang... ha ha... thật tốt, ta chịu đựng bốn vách tường cung đủ rồi, chịu đựng việc phải nhỏ giọng hát khúc đủ rồi, chịu đủ rồi... chịu đủ rồi..."

Đồng cỏ bao la, thảo nguyên rộng lớn, hương hoa thắm đậm trong kí ức. Đứa trẻ trên thảo nguyên mười hai năm trước cuối cùng có thể mỉm cười vượt qua bức tường cung hắc ám này, từng bước, từng bước hướng về cố hương trong mộng.

Hần ta mang vẻ mặt mơ mộng như vậy, lướt qua vai.

Sống với hai thân phận, trong tối, ngoài sáng, không ngừng đi qua những ngày tháng bão tố, trước mặt nàng ta chỉ muốn làm một người đơn giản.

Đơn giản nhất để yêu nàng.

Dù cho thứ nàng dành cho ta, chính là sự cự tuyệt đơn giản nhất.

Mạnh đại vương nằm trong tay ngôi Vị Hoàng đế, vì an toàn của nam nhân độc miệng, rất bao dung giúp hần loại trừ hết phe cánh của Nhiếp Chính vương, bức Hiên Viên Mân rời đi, lót đường hần ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, Tông Việt đế mặc nàng lăn qua lộn lại, dù sao chuyện hần thực sự muốn làm chỉ có một, chính là giết Hiên Viên Thịnh.

Vây cánh của Hiên Viên Thịnh tuy bị diệt trừ, nhưng thế lực ở Côn Kinh lại chưa hoàn toàn biến mất, hần ta nắm chính quyền trong tay đã nhiều

năm, biết rõ trọng yếu trong binh quyền, dưới tình thế nguy cấp như vậy, ba vạn binh còn nằm trong tay hãn ta, thiết vệ trong phủ có đến ba ngàn, cũng đều là tinh nhuệ chân chính.

Nếu nói đại quân áp cảnh ở ngoại cảnh quân lực lỏng lẻo chỉ để phô trương thanh thế, một trận ác chiến trong nội thành Côn Kinh lại là điều không thể tránh khỏi.

Phương thức Tông Việt lựa chọn là bên ngoài nổi lỏng, bên trong siết chặt, từng bước ép lại.

Hiên Viên Thịnh không chế, đàn áp hết thủy thế lực ngầm trong nước, Tông Việt lại dùng thân phận thánh y của mình để thiết lập thế lực ngầm ở các nước còn lại, hãn không cự tuyệt yêu cầu xem bệnh của Hoàng tộc Đại lục Năm châu, không đòi phí xem bệnh, chỉ cần đổi lấy toàn bộ những lợi ích mà hãn cần.

Trong tay hãn có mạng lưới tình báo nghiêm mật nhất, vũ khí tinh xảo, cường đại nhất, nhân số không nhiều nhưng là đội ngũ chiến đấu hoàn hảo nhất, toàn bộ đều được thu nuôi từ khi còn nhỏ, huấn luyện nghiêm ngặt ở nơi khí hậu khắc nghiệt nhất tận cùng Bắc Nguyên, khắp đất trời đều là băng tuyết, bọn họ được dục vật thấm vào đến mình đồng da sắt, đồng thời cũng là tổ chức ám sát lớn nhất dưới tay Âm Mị, dùng cách ám sát ngang dọc bảy nước, để rèn luyện kinh nghiệm giết người thực chiến.

Giống như chính hãn, ban ngày một thân đồ trắng như tuyết đến cứu người, đêm về lại một thân đồ đen như mực đi giết người, những sát thủ kia cũng ẩn mình trong đám người bình thường nhất, có thể là thiếu phụ bán hoa, có thể là một lão hán bán cá, bán hoành thánh, bán đào, trong giỏ hoa, mỗi mớ cá chính là một mạng người, trong đòn gánh của người chọn hoành thánh, cái đang giấu chính là một trường kiếm dính máu.

Ấn nhẫn lâu dài, một kích tất sát.

Trong thời gian vài năm, Tông Việt đã sớm dùng các loại phương thức đưa những thủ hạ tinh anh nhất dưới tay mình từ từ thâm nhập vào Hiên Viên, chỉ trong lễ mừng thọ Hiên Viên Thịnh năm ngoái, trong những khách quý Hoàng tộc của các nước, hãn dùng phương thức âm thầm thay thế, mười tám thủ hạ đã được đưa vào và lưu lại Hiên Viên.

Hãn đế tiểu quận chúa nhìn thấy mình chính là muốn cố ý bị bại lộ, thời khắc Hiên Viên Thịnh bắt "Tông Việt" kia đi, kế hoạch của hãn cuối cùng lập tức phát động.

Mục tiêu hàng đầu: Thánh cung.

Cùng lúc Mạnh Phù Dao lợi dụng hậu cung làm rối lên sự tranh giành thế lực ở Hiên Viên, trường kiếm của Tông Việt đã chĩa về một phương hướng khác. Chuyện đầu tiên của hãn, chính là loại trừ những chân tay và vây cánh không người biết của Hiên Viên Thịnh - tổ chức bí mật chuyên môn giúp Hiên Viên Thịnh giám sát triều thần, truy nã điều tra, tuần tra thẩm vấn, cùng âm thầm trấn áp những quan viên không nghe lời.

Mạnh Phù Dao chạy đến Côn Kinh, chùa Hộ Quốc để mãi nghệ, tìm hãn ở phủ Nhiếp Chính vương hơn nửa tháng, Tông Việt đã lợi dụng tấm da mặt của thánh sứ thánh cung cắt xuống ở trước cổng thành biên cảnh, trà trộn vào xào huyết thánh cung chiếm cứ ở khu ngoại thành phía nam Côn Kinh, chuyện sau đó, chẳng qua chỉ là dùng ám sát đối phó ám sát, dùng tàn khốc trấn áp tàn khốc mà thôi.

Diệt thánh cung, giải trừ mối đe dọa trên đỉnh đầu trăm quan, mới có thể liên lạc cùng những cự thần lão tướng vẫn trung thành với chủ cũ, không phải cố kị liên kết cùng nhau.

Thánh cung xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của Hiên Viên Thịnh chính là nghi ngờ Hiên Viên Mân, nên mới có hành động đánh trống khua chiêng

sau đó, đáng tiếc vận may của hãn ta không tốt, gặp phải chuyên gia đoạt quyền - Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nằm ngoài kế hoạch của Tông Việt, dự định ban đầu của hãn là liên kết với trăm quan, đợi thời cơ đến, dùng vụ án năm xưa của Văn Ý thái tử hạch hỏi Nhiếp Chính vương cùng tay chân của hãn, dựa theo quốc lệ Hiên Viên, sáu vị quan viên tam phẩm trở lên sẽ tiến hành hạch hỏi về tội phản nghịch, cho dù không phân xử thì cũng sẽ tạm thời cách chức điều tra, đợi đến khi đại lí tự và viện đô sát điều tra kĩ càng. Tông Việt đương nhiên không trông đợi Hiên Viên Thịnh ngoan ngoãn từ bỏ quyền hành, chỉ cần hãn ta hơi nhượng bộ dưới làn sóng hô hào tức giận trong nước, bày ra tư thế đóng cửa chờ khám xét, Tông Việt liền lập tức có thể cắt đứt mối liên hệ giữa hãn ta cùng vài phe cánh, đá văng cửa nhà hãn ta, chém người của hãn ta, lại lui một bước nữa, dù cho hãn ta ngang ngược đối pháp lệnh, hết ngày này sang ngày khác cũng không chịu cho điều tra, thì ít nhất mấy vị trọng thần kia cũng phải làm một cuộc điều tra mang tính tượng trưng để đối phó, đến lúc đó, càng cho hãn thỏa sức quấy phá, phủ Nhiếp Chính vương tường đồng vách sắt, nhà đại học sĩ thì chưa chắc.

Đều có bàn tay lật chuyển gió mưa, đều có ngàn vạn mưu kế, chẳng qua hiện tại, trăm sông đổ về một biển, chỉ đợi đao tiến, đao ra.

Hiên Viên ngày 29 tháng chạp năm Chiêu Ninh thứ mười hai, Nhiếp Chính vương cấp phát thủ lệnh, điều động đại quân trong kinh thành, trấn áp Tây Bình quận vương tạo phản, còn điều động đô vệ kinh thành, thanh tẩy trận doanh có ý đồ phản đối.

Hãn ta cũng là một kiêu hùng, khi phát hiện địch trong tối, ta ngoài sáng, nhượng bộ sẽ dồn bản thân vào góc chết, dứt khoát dốc toàn lực giải quyết tận gốc.

Chính trị tại thời điểm không thể hòa hoãn, chỉ có thể cứng rắn đối phó.

Vó ngựa của đô vệ kinh thành lao nhanh như lang hổ, trên đường lớn, cuộn lên đầy trời bụi mù, sát khí dày đặc hướng tới thành Côn Kinh, nhà nhà đóng cửa, quán xá dẹp quây, từ khe cửa nhỏ nhìn ra từng tốp binh lính áo giáp chói lòa, cầm đao, cầm kiếm, xông thẳng tới những phủ đệ quan viên.

Tuy nhiên khi những bàn chân đi giày lính kia vừa tiến vào cửa một bước, xung quanh lập tức chấn động, sau đó những binh lính ấy cả người đầy máu ngã ra ngoài.

Binh lính ấy ngã ra còn nhanh hơn là lúc xông vào, giống như bị sức lực hung mãnh nào đó đâm thẳng ngực, cả người máu tươi xối xả bay ra ngoài, cũng cùng lúc đụng ngã những đồng đội phía sau, tiếp đó, trước người hần xuất hiện một mũi tên màu đen nho nhỏ bắn ra bốn phía, lực đạo của mỗi mũi tên mạnh mẽ không thể tưởng, mỗi tên bắn ra, liên tiếp xuyên qua cơ thể ba người.

Xông tới nhanh nhất, chết cũng nhanh nhất, chỉ trong nháy mắt, trước cửa nhà các đại thần, thân xác đã lên tới mấy chục.

Ngay sau đó, trong lúc đám người đang hoảng sợ dừng bước, cửa lớn mở ra, những nam nhân tráng kiện mặc áo đen bước ra từ bên trong, diện mạo tầm thường, khí chất lại uy nghiêm như đao kiếm, trong tay mỗi người đều cầm một đồ vật kì lạ có hình dạng giống chiếc nỏ, dưới ánh nắng ngày đông, vật kia lóe lên một ánh sáng lạnh lẽo.

Nếu có mắt nhìn, giờ phút này sẽ muốn hô lên, đây là "nỏ lạc châu(*)" do thợ mộc nổi tiếng nhất trong quân đội Toàn Cơ chế tạo, có thể liên tiếp bắn ra mười tám tên, giết người như châu rơi, nháy mắt khó dừng.

(*) Lạc châu: châu (ngọc) rơi.

Chi phí cho loại nỏ này vô cùng cao, ngàn vàng khó cầu, dù là trong Toàn Cơ, cho đến nay cũng không có cách nào trang bị số lượng lớn trong

vương quân.

Vậy mà đám người này, lại mỗi người một, ung dung cầm nó, ngón tay vừa gẩy liền bắn ngã một sinh mạng, giống như đang cắt lúa.

Nỏ chuyên dùng để gây sát thương trong tác chiến tầm xa, nay dùng để giết địch trong cận chiến trên đường, cách dùng này quả thật là biến thái.

Đám đô vệ kinh thành cuối cùng từng hàng, từng hàng bị bắn chết ngã rạp như châu chấu.

Không ai tình nguyện dùng máu thịt đi ngăn chặn thứ vũ khí chiến đấu giống như ma quỷ kia, đô vệ kinh thành nhìn đồng đội nháy mắt đã ngã xuống quá trăm người, hét lên một tiếng đồng loạt bỏ chạy, cũng trong lúc ấy, đâu đâu cũng là tiếng kêu la thảm thiết, từ khắp các phủ đệ của các vị đại thần, đám đô vệ kinh thành tản ra đen đặc như kiến, hoảng hốt hướng về các nẻo đường, mặc cho quan trên liên tục hô hào cũng không có cách nào khống chế hỗn loạn, mà phía sau đám binh lính đang hốt hoảng chạy trốn, còn có những lão thần râu dài, tóc bạc, thở hổn hển đuổi theo, dùng quái tượng hung hãn quát lên mông bọn chúng: "Không xứng làm người! Hừ!"

Máu bắn khắp trời, hỗn loạn như thủy triều, đám nam tử áo đen từ đầu tới cuối cầm nỏ, lạnh lùng nhìn, nghe một tiếng huýt gió vang trên đỉnh đầu, liền đồng loạt ngã gục.

Chỉ một tiếng ấy, đám nam tử cầm nỏ đồng loạt xoay người, vượt qua những bức tường cao trong các phủ đệ, trực tiếp xông tới phủ Nhiếp Chính vương!

Phủ Nhiếp Chính vương vẫn vách sắt uy nghiêm như trước, chỉ khác là trước cửa, máu tươi đã loang lổ, khắp nơi là vụn thịt, có dấu vết cháy đen do thuốc nổ, còn có xác người chưa kịp thu di. Ngay vừa rồi, Tây Bình quận vương dẫn theo vương quân cùng toàn bộ một vạn kinh quân dưới tay

ông ta một đường chém giết, trải qua trùng trùng vây khốn, giết thẳng tới khu vực cách Nhiếp Chính vương phủ ba trượng, đó cũng là khoảng cách gần nhất mà cả đời ông ta có thể ép tới gần Hiên Viên Thịnh.

Ở ba trượng phía ngoài, khi Tây Bình quận vương vui mừng, hoan hỉ chỉ huy thuộc hạ tiến hành đợt "công kích cuối cùng", bức tường đen bên ngoài phủ Nhiếp Chính vương đột nhiên lật chuyển, lộ ra cự pháo đen thui, một mặt tường có đến ba thân pháo.

Tây Bình quận vương chỉ chuẩn bị cho cận chiến, chưa từng nghĩ đến Hiên Viên Thịnh vậy mà lại biến Vương phủ của mình thành thành trì? Đại pháo "uỳnh" một tiếng, ô hô ai tai(*).

(*) ô hô ai tai: lời than thở trong văn tế thời xưa, nay thường dùng để nói về cái chết, sự sụp đổ với giọng khôi hài.

Mà nơi cao nhất Vương phủ, cũng là nơi cao nhất Côn Kinh, cửa sổ bốn phía trên những tầng lầu của Lâm Thiên đột nhiên đồng loạt mở tung, chĩa ra vô số nỏ, ba trăm sáu mươi độ không ngừng nghỉ càn quét bao trùm, vương quân của Bình Tây quận vương, hàng loạt, hàng loạt ngã xuống dưới những mũi tên ấy.

Bốn tầng phía trên, cung tiễn đồng loạt bắn, bốn tầng phía dưới, đạn pháo điên cuồng bắn, kéo ra trong bầu trời đêm những đường vòng cung đen ngòm, khi rơi xuống lại thu được máu tươi đầy đất.

Mà trên đỉnh lầu cao, Nhiếp Chính vương tao nhã lịch thiệp cùng áo bào, vương miện, đang đặt hai tay lên cửa sổ, cười lạnh nhìn xuống dưới.

Côn Kinh máu chảy, bây giờ mới thực sự tiến vào cao trào.

Tại thời khắc Hiên Viên Thịnh ép lui Tây Bình quận vương, Tông Việt cũng đã xuất hiện trước phủ Nhiếp Chính vương.

Hắn vẫn như trước, áo trắng như tuyết, môi đỏ như anh đào, ung dung cười một con con ngựa trắng thong dong, giống như một viên minh châu trên đám mây bông bành lười tới.

Hắn dừng ngựa trước cửa phủ, ngẩng đầu, trực tiếp đón lấy ánh mắt của Hiên Viên Thịnh.

Xa cách hơn mười năm, mối thù giữa hai người cách nhau một thế hệ, dùng hơn mười năm người tới ta đi, công kích phòng thủ, không ngừng nghỉ tiến hành cuộc chiến sinh tử trong im lặng, nhưng thẳng đến hôm nay, mới thực sự đối đầu trực diện.

Con mắt của Hiên Viên Thịnh co lại, giống như mũi tên tầm độc.

Tông Việt lại chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu, mặt không biến sắc nhìn lên, không giống như nhìn một kẻ địch hắn đã nằm gai nếm mật hơn mười năm để tính cách đối phó, mà giống như đang nhìn những bông hoa trong vườn kia, ban ngày, hắn nâng niu, chăm sóc chúng, đêm về đôi giày dính đầy máu tươi của hắn, lại không hề thương tiếc giẫm lên những đóa hoa mềm mại ấy.

Cách nhau ân oán huyết sắc hơn mười năm, cách nhau làn khói đen đặc của thuốc nổ còn chưa tản hết mùi, cách nhau lầu cao tường đồng vách sắt, ánh mắt đối nhau một lúc, sau đó tự động rời đi.

Hiên Viên Thịnh nâng cánh tay lên, hắn ta phải dùng vũ khí phong phú đã được trang bị trong Lâm Thiên, giết hết những con kiến không biết tự lượng sức mình này.

Tông Việt chỉ nhẹ búng ngón tay.

Hắn đã phát động đợt tấn công của hắn.

Đợt tấn công của hắn, lại bắt đầu từ ngay trong Vương phủ!

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn vạch ra cuộc chiến sinh tử cuối cùng giữa Hiên Viên Thịnh và Hiên Viên Việt, vạch ra kết cục huyết sắc cho thảm án cả nhà Văn Ý thái tử bị giết nhiều năm về trước.

Kẻ đốt người nay bị người đốt!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11.4

Sau tiếng nổ lớn, khói đen cuộn cuộn từ Lâm Thiên bốc ra, lầu Lâm Thiên hơi rung chuyển, ngay sau đó, phạm vi rung lắc càng ngày càng lớn, khói đen càng bốc càng cao, dần dần bao lấy một nửa lầu cao, trong đám khói đen ấy xen lẫn những ngọn lửa đỏ rực, không ngừng cắn nuốt tầng lầu kiên cố, càng bất ổn hơn chính là, bên trong lầu cất giấu đại đa số những vũ khí như hỏa dược các loại, tràn nổ với tiếng vang kinh người kia cũng là lệnh phù đòi mạng. Hòa theo đám lửa đang hừng hực cháy, những tiếng ùng ùng nổ tung không ngừng vang lên, chất nổ của những súng kíp, hỏa tiễn, lôi đạn kia bắt lửa lan ra bốn phía, càng tăng thêm sức tàn phá, đồng thời cũng lấy đi mạng người, những tiếng kêu la thảm thiết của những thị vệ canh giữ trên lầu không ngừng rơi xuống dưới, rơi vào trong đám lửa, bọn họ cứ thế bị thiêu sống.

Ba nghìn thiết giáp vội tới cứu hỏa, lại phát hiện con đường dưới chân cũng đang phát nổ, mặt đất bị tách ra, phòng ốc đổ sụp, cây cối ngã xuống, không ngừng có người bị những ngọn lửa đỏ đột nhiên từ dưới bốc lên cắn nuốt, từ trước cổng phủ đến lầu Lâm Thiên, cả con đường đâu đâu cũng là xác người cùng tay chân đứt lìa.

Đám thị vệ kinh hô tản ra, dần dần phát hiện lộ tuyến của đám nổ, từ đầu đến cuối chỉ bùng nổ trên con đường dẫn tới Lâm Thiên, ý đồ chỉ có một, đó là chặt đứt cứu viện, bọn họ hai mắt nhìn nhau, dừng bước, không sao hiểu được tại sao vụ nổ này có thể bùng phát dữ dội như vậy ngay trong Vương phủ phòng vệ vô cùng kiên cố.

Tông Việt giơ tay lên, những người áo đen phía sau đổi tiền bên trong nó thành hỏa tiễn, trên lửa còn tưới thêm dầu!

Tiếng hét thảm vang lên ngày càng kịch liệt, trên lầu cao, Hiên Viên Thịnh không còn cách nào giữ được bình tĩnh nữa, hắn ta xoay người định xuống lầu, cách rất xa cũng có thể nhìn ra được vẻ mặt hoảng sợ và nghi ngờ của hắn ta. Tông Việt đứng từ xa nhìn hắn ta, khuôn mặt vẫn chẳng hề biến sắc, chỉ chân mày, khỏe mắt nổi lên một ý cười lạnh nhạt, mĩa mai - không có gì khác, chỉ có bèn lòng mà thôi.

Vương phủ của Hiên Viên Thịnh từ trước đến giờ được xưng là phủ sắt, không chỉ người ngoài khó vào, phòng vệ đến mức nước cũng không chảy vào được, hắn ta di tản hết dân cư bốn phía xung quanh Vương phủ, chỉ lưu lại tầng tầng tường viện cùng vô số thủ vệ, hắn ta thậm chí còn tự mình thiết kế một loại búa treo nhỏ, để báo hiệu mỗi khi dưới đất có chấn động, đề phòng có người đào địa đạo lên vào Vương phủ, hắn ta phòng bị tới mức không thể nói là không chặt chẽ.

Tuy nhiên Hiên Viên Thịnh đã phạm một sai lầm trí mạng, để có thể khống chế Hiên Viên Mân trong cung càng chặt hơn, hắn ta đã liên thông chặt chẽ Vương phủ của mình cùng hoàng cung, điều đó cũng có nghĩa mở một cánh cửa khác cho thủ vệ, Vương phủ như sắt khó thấm, trong hoàng cung lại có quá nhiều cơ hội có thể ra tay, đặc biệt là khi đối phương nghĩ đến trăm phương ngàn kế, không tiếc giá nào.

Mười năm trước, kẻ bán đứng Tông Việt, tên hộ vệ hại người hầu trung thành của hắn bị lột da, hại hắn phải ẩn nấp dưới giếng sâu kia, "trong lúc vô ý" bị rắn cắn chết, gia đình rơi vào cảnh khốn khó, đứa trẻ trong nhà hắn được một lão quả phụ nhận nuôi, sau khi lớn lên, để kiếm sống, đứa trẻ kia đã tiến cung làm thái giám.

Có xuất thân như vậy, cung nhân ty quản chế đặc biệt nghiêm ngặt lúc bấy giờ cũng hoàn toàn không nghi ngờ gì để hắn tiến cung, sau đó nhờ tận

tâm, lạnh lợi, đứa trẻ đó được chọn tới hầu hạ bên cạnh Hoàng đế.

Đứa trẻ này, khi được lão quả phụ thu nuôi, "gặp được" một tên trộm rất giỏi đào mật đạo đã học được từ kẻ đồ một tay kĩ xảo đào địa đạo, sau khi xuất sư, hẳn nhiều lần có ý định dùng phương pháp này nuôi sống gia đình, nhưng lần nào cũng thấy bại, sau đó bị đánh sưng mặt mũi, hẳn cũng từng làm buôn bán nhỏ, làm công việc nặng nhọc... đủ các biện pháp để nuôi sống bản thân và mẹ già, tuy nhiên không hiểu tại sao, vận may cả đời hẳn kém một cách kì lạ, buôn bán lần nào cũng thua lỗ, lao động nặng nhọc lại thường có người đến kiếm chuyện, sau cùng thật sự bị dồn tới đường cùng, chỉ còn cách đi làm thái giám.

Sau khi đứa trẻ trở thành người hầu thân cận của hoàng đế, vẫn luôn có người điều tra tiểu sử của hẳn, cho đến khi xác nhận đây thật sự là một là đứa trẻ nghèo khổ, bình thường không gặp vận may, mới giữ nó lại bên người Hiên Viên Mân

Đứa trẻ này, chính là Tiểu An.

Đứa trẻ này cả một đời bị thao túng, chính là một trong những sắp đặt nằm trong kế hoạch to lớn rùng rợn cả mười năm Tông Việt xây dựng để đối phó với Hiên Viên Thịnh.

Tiểu An cả đời vì "mẹ nuôi" lao động cực khổ, mà "mẹ nuôi" của nó chỉ yêu cầu nó làm tốt một việc trong đời.

Đào địa đạo.

Ban ngày hầu hạ Hoàng đế, đêm đến âm thầm đào địa đạo, thời gian đầu còn tốt, thời gian sau đào đến Vương phủ, Tiểu An càng không dám phát ra một tiếng động, gần như mỗi xéng đều phải tốn đến nửa canh giờ, có lúc tốn nguyên cả một đêm, hẳn chỉ đào được khoảng cách nửa ngón tay.

Hắn dùng ba năm, đào ra địa đạo này, lần Mạnh Phù Dao ở trong cung tiếp ứng kia, cũng là lúc hắn vừa hoàn thành nhiệm vụ này.

Về việc củng cố địa đạo sau này, những chuyện như phòng trừ ngấm nước, trải hỏa dược khắp địa đạo, tự đã có người khác làm.

Những người tương tự như Tiểu An, Tông Việt đã "bồi dưỡng" cả một đám.

Những người năm đó "bỏ đá xuống giếng" đối với Văn Ý thái tử, những kẻ năm đó vội vã đến nương nhờ Nhiếp Chính vương sớm đã lọt vào tầm mắt hắn, nhưng hắn không giết, chỉ khống chế lâu dài, giữ lại chúng làm tấm vé thông hành để tiến gần Hiên Viên Thịnh.

Hiên Viên Thịnh hoài nghi tất cả, phòng bị tới gió cũng không lọt qua nổi, lại chưa từng nghĩ Tông Việt sẽ lợi dụng người trong trận doanh của hắn, dần dần thâm vào.

Đây chính là lựa chọn của một kẻ mạnh chân chính, không vì lợi ích nhất thời, chỉ nhằm tới lợi ích lâu dài.

Chỉ cần có thể giết tên đầu sỏ Hiên Viên Thịnh, tội lỗi của những kẻ dựa dẫm, đâu đáng để hắn bận tâm?

Tông Việt nở nụ cười nhàn nhạt, phía trước máu lửa không ngừng, áo trắng của hắn không dính một hạt bụi.

Hắn ghê tởm máu tươi, chán ghét cuộc đời qua lại trong tối ngoài sáng, hắn đã từng cho là sau ngày hôm nay, hắn có thể hoàn toàn làm một đại phu yêu hoa, sạch sẽ, chữa bệnh, cứu người, nhúng tay vào chậu vàng rửa sạch máu tươi, sạch sẽ đi lo nghĩ vì cô gái cả đời thích đánh nhau kia, tuy nhiên nàng lại đẩy hắn vào một con đường khác, từ nay về sau, hắn vẫn phải tiếp tục giết người.

Đã vậy, cứ thế này đi.

Hắn chán nản ngẩng đầu, nhìn lầu Lâm Thiên chìm trong khói đen, lửa đỏ, nhìn lầu cao sắp bị thiêu rụi, nhìn Hiên Viên Thịnh xốc tay áo lên, quyết định bay xuống lầu, khéo môi hắn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó hắn vén tay áo lên, nhắm đếm: "Một, hai ba..."

"Bịch!"

Hiên Viên Thịnh đang lao vút xuống đến một nửa, đột nhiên rơi xuống, nặng nề hướng xuống mặt đất, lại bị mắc lại trên mái cong ở tầng lầu thứ tư.

Ở tầng lầu ấy, toàn bộ lôi đạn được phóng ra, là nơi cháy nổ kịch liệt nhất, lửa đỏ như sao băng bắn ra bốn phía, nhanh chóng đốt tới vương bào của hắn ta, khói đen cuộn cuộn hun đến mức hắn ta không ngừng ho khan, cố gắng mở mắt nhưng làm thế nào cũng không mở ra nổi.

Đáy lòng Hiên Viên Thịnh lạnh băng, cố gắng điều hòa khí tức, lại phát hiện đan điền trống không.

Chân lực của hắn ta đâu rồi? Võ công của hắn ta đâu rồi? Vì sao đến Kinh Thần tiên còn chưa kịp bắn ra, chân lực của hắn ta đã đột nhiên bị rút sạch rồi?

Mà tình trạng này bắt đầu từ khi nào?

Ngọn lửa nhanh chóng cháy tới bên cạnh hắn ta, nướng cháy da thịt, kêu lên xèo xèo, hầm hập đốt cháy thân người, đất trời đều là một vùng đỏ tươi cháy khét cùng đau đớn... kẻ kia trong lúc hốt hoảng cũng như vậy, hắn ta sai người lột da bả vai của kẻ kia xuống, tiếng xèo xèo vang lên như bàn là ủi qua, cũng là mùi cháy khét như vậy... à... không, không đúng, không phải như vậy, âm thanh thì giống, mùi hương... mùi hương lại không giống!

Hắn ta đột nhiên mở to đôi mắt đã bị thiêu thành mù lòa, dùng tư thế bị lửa đốt đến co rút, vặn vẹo, có ý định ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt Tông Việt.

Hiên Viên Việt giả đã bị tra tấn mà chết kia!

Hai người giống nhau như vậy... khuôn mặt giống Văn Ý thái tử như đúc... hắn ta một mực cho rằng đó chính là Hiên Viên Việt, không kẻ nào có thể giống đến mức ấy, lại thêm việc hắn ta luôn rất cẩn thận, chưa từng thực sự đến gần kẻ kia, hắn ta luôn đứng từ xa dưới bậc thang trong nhà lao, quan sát thuộc hạ hành hình.

Hóa ra... Hóa ra như vậy cũng có thể...

Hiên Viên Thịnh co rút trên mái cong, vặn vẹo thành một thứ gì đó không giống con người nữa, Tông Việt ngẩng đầu bình tĩnh nhìn lên... được nhân, đã từng nghe qua chưa? Chọn một người thích hợp, mỗi bữa đều ăn loại dược đặc chế, đem đến ngâm người trong thùng dược, ngủ cũng hun trong hương dược, cho đến khi da tóc, máu thịt, móng tay, mỗi nơi đều đã thấm thấu, trong những ngày tháng đằng đằng kia, hắn cũng dùng bàn tay tinh tế của hắn, từng giờ từng khắc đều đối chiếu với dung mạo của bản thân, điều chỉnh tướng mạo vốn đã rất giống của đối phương, từ từ như vậy, dần dần thay đổi, trải qua rất nhiều năm.

Hắn biết, Hiên Viên Thịnh nhất định không nhịn được sẽ dùng hình, cũng nhất định không nhịn được mà sẽ quan sát. Chỉ cần da thịt người kia rách ra, huyết khí chảy xuống sớm muộn đều sẽ chậm chậm ngấm vào nội phủ đối phương, võ công càng cao, bị tổn thương càng nặng, lần kế tiếp động chân khí, đột nhiên bạo phát.

Chính là như vậy, chính là muốn người chết như vậy chặt vật ngã xuống, chết một cách xấu xí, cũng giống như Văn Ý thái tử nhiều năm về trước bị chính tay người giết hại, giống như đúc.

"Cha."

Giọng nữ thảm thiết đột nhiên vang lên, giống như bị xé rách xuyên qua đám người, nét cười của Tông Việt cứng lại ở khóe môi.

Vận nhi!

Hắn đã sai người nhân lúc hỗn loạn lén vào phủ đánh Hiên Viên Vận bất tỉnh, đưa nàng ta tới nhà ông ngoại, tại sao nàng ta lại xuất hiện dưới lầu Lâm Thiên?

Tông Việt đột nhiên ngẩng đầu, chỉ lên lầu Lâm Thiên, quát: "Xông vào, ngăn lại!"

Đám người áo đen nhanh chóng bay qua tường cao, nhưng đã chạm một bước, bóng dáng nhỏ bé kia trong nháy mắt đã đánh rơi xuống mấy thị vệ có ý định ngăn cản nàng ta, chân đạp xuống dưới lấy đà bay lên cao, thân người vừa tung bay đã bay tới tầng thứ tư, sau đó, trong đám máu lửa lẫn lộn, nàng ta ôm lấy phụ thân đã bị thiêu cháy một nửa còn đang co rút, mặt mũi đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Thân thể nàng ta trong nháy mắt cũng bị ngọn lửa hùng hực đốt cháy, tóc đen biến thành tro, da thịt đã thành máu, trong tiếng tí tách khe khẽ, nàng ta cũng đau đớn co thành một cục, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không chịu buông thi thể phụ thân trong tay.

Một thoáng ấy, chỉ có ánh lửa nghe thấy nàng ta nói: Cha, con sai rồi.

...

Mười ba năm hận thù như máu, hóa thành ánh lửa bốc lên đầy trời Côn Kinh, thiêu đi hết thầy những ái, hận, si, oán..., mà đứa trẻ then thùng mỉm cười trong những năm tháng trôi đi như dòng nước, từ đây biến mất.

Phía ngoài ba con đường lớn, cô gái hối hả chạy tới, giống như điên cuồng mà chạy cả một đường bỗng nhiên dừng lại, sau đó, chậm chậm, nhắm mắt.

Nàng giống như cô bé trên lầu cao kia, nhẹ nhẹ run rẩy, sau đó nàng cúi đầu, không một tiếng động vùi đầu vào lòng bàn tay.

Sau lưng nàng, nam nhân cầm bào tím nhạt, nhẹ nhàng kéo nàng vào trong lòng, quay người nàng lại, che đi một màn huyết sắc thê lương kia.

Hắn dịu dàng vỗ về người con gái trong lòng, quay đầu nhìn nam nhân áo trắng đang phi người bay lên cao, hướng lên đỉnh của lầu cao, đáy mắt ẩn hiện hiện nét thê lương.

Hiên Viên ngày 29 tháng chạp năm Chiêu Ninh thứ mười hai, Nhiếp Chính vương quyền khuynh thiên hạ mười ba năm cuối cùng không thể trải qua tất niên cuối cùng trong đời hắn ta.

Hiên Viên Vận cuối cùng không chết, nàng ta được Tông Việt cứu sống, tuy nhiên đứa bé ấy từ đó mất đi làn da như ngọc, cũng mất đi tiếng nói của mình.

Không ai biết nàng ta là vì bị thiêu mà câm, hay là vì đám lửa ấy đã thiêu rụi tất cả quang hoa tươi đẹp như ngọc quý cả đời nàng ta, khiến từ đó, nàng ta không còn muốn mở miệng với trần thế dơ bẩn này nữa.

Mạnh Phù Dao vì thế mà vô cùng tự trách, nàng đích thân chạy tới muốn đưa Hiên Viên Vận đi, tuy nhiên cuối cùng lại chậm một bước, nàng càng tự trách bản thân mình đã lừa lấy tấm bản đồ từ tay Hiên Viên Vận, đó phải là tổn thương to lớn đến mức nào. Có thể trừng phạt kẻ có tội, nhưng nàng đâu có quyền gì làm tổn thương một người vô tội?

Tông Việt nói với nàng, hắn căn bản không dùng đến tấm bản đồ kia, con đường hắn tiến công quả hoàn toàn không liên quan gì tới tiểu Quận chúa.

Mạnh Phù Dao hiểu rõ, đây là cách thức Tông Việt dùng để bảo vệ nàng, hẳn không muốn nàng vì tổn thương người vô tội mà mang áy náy trên lưng, tất cả tội nghiệt, hẳn lựa chọn tự mình gánh lấy.

Hiên Viên năm Chiêu Ninh thứ mười hai, kết thúc trong đêm máu lửa mãi không dừng.

Ngày Hiên Viên Thịnh chết, Hiên Viên Mân liền xuất cung, về lại thành nhỏ xa xôi của hần ta, làm một Vương gia nhàn tản, khoảnh khắc bước ra khỏi cung, hần ta chậm chậm quay đầu, chăm chú nhìn tường cung nguy nga đã giam giữ hần ta mười hai năm dài đằng đẳng, ngàn vạn ưu tư hiện lên trong ánh mắt, cuối cùng đều hóa thành mặt nước tĩnh lặng.

Cửa cung vắng vẻ, ánh trăng lạnh lẽo hắt xuống quảng trường hàn bạch ngọc giống như nước chảy tràn, ánh sáng rực rỡ như gương, phản chiếu cung đình Hiên Viên vừa được tái sinh sau hồi kinh biến.

Trong không gian rộng lớn, dưới ánh trăng mát lạnh, nam nhân thanh tú không còn son phấn, bỗng nhiên nhẹ nhàng xắn tay áo lên, hé miệng, ngâm vang hát lên trong không gian tịch mịch, trong cơn gió mang theo mùi máu cùng mùi thuốc súng chưa kịp tan hết:

"Dòng nước cũ chảy qua núi, dòng nước cũ chảy qua núi. Chu lang trẻ tuổi người ở nơi nào? Bất giác tan thành mây khói! Nước sông của trận ác chiến vẫn còn nóng bỏng, thật khiến ta đau xót! Đây cũng không phải nước sông... là máu anh hùng hai mươi năm vẫn chưa chảy hết!"

Bên cạnh hần ta, một tiểu cô nương nắm chặt lấy tay áo hần ta, ngưỡng mộ ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh, nói: "A Lục ca ca hát hay thật đó."

"Vậy sao?" Hiên Viên Mân dừng lại, ngẩn ra thật lâu, sau đó cười lên, dắt tay cô bé kia, xoay người rời đi.

"Nhưng cả đời này, ta vĩnh viễn sẽ không hát nữa."

Mùa xuân năm sau, tân quân kế vị, niên hiệu: Thừa Khánh.

Trước khi Hoàng đế mới lên ngôi, đã từng có ý định đem mảnh đất sáu trăm dặm liền kề giữa Hiên Viên và Đại Hãn tặng cho Mạnh Phù Dao, lại bị Mạnh Phù Dao khước từ, nàng nói: "Yên tâm, thổ của Mạnh vương Đại Hãn sẽ không chạy sang nhà huynh nữa."

Tông Việt im lặng, sau đó cười lên một tiếng, "Nhưng nếu quốc chủ Hiên Viên có lời mời "Cửu Tiêu" đại nhân làm quốc sư hộ quốc, ban thưởng vinh tước thì sao?"

Mạnh Phù Dao nhoẻn miệng cười, không chút xấu hổ đáp lại: "Cái đó thì miễn cưỡng có thể chấp nhận."

Nàng vỗ vai Tông Việt, "Làm Hoàng đế cho tốt, rảnh rồi ta sẽ tới kiểm tra", xoay người phất tay áo liền rời đi, lại cảm thấy ánh mắt sâu thẳm của nam nhân phía sau vẫn còn dây dưa, dính chặt trên lưng nàng, dính chặt bước chân của nàng, khiến cả người nàng trở nên chậm chạp, đành hậm hực quay đầu lại, không biết nói gì, bèn hỏi hẩn một câu:

"Này, lúc trước tại sao huynh biết rõ ta đang tìm Tông Việt, lại nhất định không chịu tháo mặt nạ xuống?"

Nam nhân áo trắng như tuyết vẫn im lặng như trước, rất lâu sau mới trả lời: "Đáp án này, lần sau tới Hiên Viên hỏi ta đi."

Mạnh Phù Dao giật giật khóe miệng, mắt trợn trắng nhìn hẩn, bất đắc dĩ quay người đi.

Phía sau, Tông Việt chăm chú nhìn theo bóng lưng nàng cho đến khi nàng hoàn toàn biến mất sau những bậc thang, hẩn mới chậm rãi ngồi xuống ngai vàng trong đại điện mênh mêng, trống trải, cô độc nơi kinh đô tráng lệ phồn hoa, trong chén trà mát lạnh bên tay phản chiếu khuôn mặt lạnh nhạt, hẩn im lặng suy nghĩ, nhẹ nhàng sờ lên mặt mình.

Phù Dao.

Ta chưa từng thác xuống mặt nạ, là bởi vì ta hi vọng...

Có lẽ nàng sẽ yêu ta như vậy.

"Chúng ta đi đâu đây?"

"Tùy theo ý nàng, chẳng qua có một lời mời, nàng nhất định sẽ rất hứng thú."

"Là gì?"

"Tân vị Nữ hoàng Toàn Cơ, mời lãnh chúa ba nước, "Cửu Tiêu" đại nhân, Mạnh Phù Dao Mạnh vương tới dự lễ."

"Hả!?"

Quyển 5

[Chương 1: Đêm Pháo Hoa](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 1.4](#)

[Chương 5: Tâm Nơi Phương Nào](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 7: Vừa Gõ Vừa Đánh](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 3.3](#)

[Chương 10: Hành Trình Vui Vẻ](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 4.3](#)

[Chương 13: Duyên Cội Chấm](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 15: Tận Dụng Thời Cơ](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 6.3](#)

[Chương 18: Gắn Mặt Cách Lòng](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 7.3](#)

[Chương 21: Lòng Như Lửa Đốt](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 8.3](#)

[Chương 8.4](#)

[Chương 25: Cuộc Gặp Trong Nhà Lao](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 9.3](#)

[Chương 9.4](#)

[Chương 29: Người Xưa Yên Lặng](#)

Chương 10.2

Chương 10.3

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Đêm Pháo Hoa

"Ta muốn có tiền mừng tuổi." Đôi tay trắng muốt như tuyết duỗi ra trên bàn dài, nắm một bao lì xì lớn, bao lì xì này to vô cùng, dài đến ba thước.

Cục bông bằng ngòl bên cạnh lập tức bắt chước mở ra một túi vải to, chiếc túi này cũng rất rộng, dài tầm mười tấc .

Một người một chuột, mặt dày nhìn chăm chăm vị kim chủ trước mặt.

Vị kim chủ nọ nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngòl, ngón tay khẽ gõ trên mặt bàn, lơ đãng liếc qua cục bông, nói:

"Nguyên Bảo, nhìn mi là ta rớt cuộc cũng hiểu rõ cái gì gọi là "Gần mực thì đen" rồi."

Nguyên Bảo đại nhân nhảy xuống, xấu hổ đi về phía góc tường ngòl buồn vẽ vòng tròn.

Trong từ điển của Mạnh Đại Vương cường hãn từ trước đến giờ không có chuyện "Chưa đánh đã lui" hay "Tự ti mặc cảm", nàng vẫn giơ bao lì xì ra như trước, hèn mọn cười: "Yêu cầu không lớn đâu, chỉ cần lấp đầy cái bao này bằng nghìn lượng bạc trắng, một sấp ngân phiếu là được, ta tin là Thái tử điện hạ tôn quý sẽ không từ chối yêu cầu này của ta đâu nhỉ?"

Thái tử điện hạ khẽ cười, nâng cặp mắt dài liếc xéo nàng, "Yên tâm, hiện giờ trong thiên hạ không ai dám cả gan bạc đãi Mạnh đại vương đâu!"

"Hửm?" Mạnh Phù Dao lấy tay chống cằm.

"Chỉ lo con thỏ nhà nàng chạy loạn."

Mạnh Phù Dao nhếch miệng cười, "Câu này nếu từ miệng khối băng Kỉ Vũ nói ra thì quả thật rất hiệu quả... Ở, tại sao người dẫn đầu vương quân của ta lại là hãn ta? Chiến Bắc Dã không cần hãn ta nữa sao?"

"Có lẽ vậy." Thái tử điện hạ không có mấy ý tốt nói, "Nàng phải biết rằng, triều đình các quốc gia đều có quy định riêng, trong trường hợp như Kỉ Vũ thì không thể làm quan được."

Mạnh Phù Dao mắt đầy ý cười nhìn hãn, "Không biết xấu hổ, đúng là không biết xấu hổ là gì."

Trưởng Tôn Vô Cực khiêm tốn đáp lại: "Quá khen, quá khen."

Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ, vị thái tử này, mặt thì dày như tường thành, lòng dạ thì tối đen như mực, mong chờ lương tâm hãn thức tỉnh còn khó hơn là chờ Chiến Bắc Dã nhảy khóa thân trước mặt công chúng, nàng liền chuyển đề tài: "Này, chúng ta phải đi chúc mừng lễ đăng cơ của Nữ hoàng Toàn Cơ sao? Nhưng huynh vẫn chưa nói Nữ hoàng Toàn Cơ là ai?"

"Ta không biết." Trưởng Tôn Vô Cực nói: "Không chỉ không biết tên của vị Nữ hoàng đó, mà ta cũng không biết Phượng Toàn định giở trò gì."

"Phượng Toàn chưa chết sao?" Mạnh Phù Dao ngạc nhiên. "Nếu chưa chết thì tân đế kế vị cái gì hả?"

"Chắc là làm Thái Thượng hoàng, tiền lệ như thế ở Đại lục Năm châu nhiều vô cùng, trước kia lão Hoàng đế Thái Uyên vì có quá nhiều con trai, dẫn đến tranh giành ngôi vị kịch liệt tới mức ông ta phải thoái vị. Hiện giờ Hoàng đế Toàn Cơ không chỉ có con trai nhiều, mà con gái cũng đông, tất

nhiên sẽ càng náo nhiệt hơn." Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, nói tiếp: "Tuy nhiên theo ta nghĩ thì sự việc không đơn giản như vậy."

"Rốt cuộc là có mấy người con? Ta chỉ mới gặp qua ba người."

"Chín nam chín nữ, trước đây còn nhiều hơn, thế nhưng những kẻ nên chết đều chết cả rồi."

"Đúng là giỏi sinh thật..." Mạnh Phù Dao cảm thán, "Như một đàn heo con vậy."

Trưởng Tôn Vô Cực liếc nàng, ý cười trong mắt như có như không, một lúc sau nói: "Xét thấy nàng mắc bệnh đi đến đâu cũng đều gây sự, ta sẽ nói chút thông tin về đàn heo kia cho nàng nghe."

"Không cần đâu." Mạnh Phù Dao gõ gõ bàn, híp mắt cười: "Chẳng lẽ có người bị áp bức, bị bắt nạt mà vẫn cần ta giúp đỡ hãn giành ngôi vị sao? A... Vân Ngấn huynh đệ, có vẻ huynh ấy còn cách ngôi báu một chút nhỉ?"

"Trên đời này mọi sự đều khó mà nói trước được." Trưởng Tôn Vô Cực khẽ cười, "Có khi Hoàng đế Toàn Cơ nhìn thấy dáng vẻ bệ vệ oai hùng, ngọc thụ lâm phong của Mạnh đại vương, sẽ khóc lóc làm loạn mời nàng làm Hoàng đế cũng nên."

"Chuyện đó có lý." Mạnh Phù Dao bỗng nhiên tỉnh ngộ, vung tay lên, "Nói ta nghe chút."

"Hai người con trai, hai người con gái của Hoàng hậu là có sức cạnh tranh cao nhất. Tiếp đó đến hai gái một trai của Vinh Quý phi, trong đó trưởng công chúa và trưởng Hoàng tử đều là con bà ta. Gia tộc Ninh phi có thế lực hùng hậu, Tam hoàng tử con bà ta ở trong cung cũng rất có địa vị, nghe nói văn võ toàn tài, rất được Phượng Toàn sủng ái. Về phần con trai con gái của những phi tần khác, thậm chí là cung nữ sinh ra cũng không

thiếu người tài cán xuất chúng nhưng suy cho cùng do gia tộc của mẫu thân địa vị có hạn, nên chỉ cần được chú ý là tốt rồi."

"Không đúng..." Mạnh Phù Dao cúi đầu nhìn tư liệu về các Hoàng tử, Công chúa Toàn Cơ trong tay, ngạc nhiên nói: "Hoàng tử, Công chúa của Toàn Cơ đều lớn tuổi rồi, tại sao con của Hoàng hậu lại nhỏ tuổi như vậy? Sau khi Hoàng hậu được lập, các cung phi đều không sinh nữa sao? Thật không hợp lý chút nào, theo như tuổi tác thì Phượng Toàn không đến mức không sinh được nữa chứ, chẳng lẽ cưới nhiều vợ, sinh nhiều con quá nên chán ngán?"

"Hoàng hậu bây giờ của Phượng Toàn là Hoàng hậu kế, trẻ hơn rất nhiều so với Phượng Toàn và các phi tần khác." Trưởng Tôn Vô Cực cười đầy thâm ý, "Độ ghen tị hung hãn thậm chí nổi tiếng khắp Năm châu."

"Toàn Cơ à Toàn Cơ, nơi đó thú vị như vậy, Mạnh đại vương ta vốn còn đang do dự, bây giờ xem ra không thể không đến một chuyến. Ta đói rồi, huynh mau gọi chủ quán mang đồ ăn lên đi, haizz, quả là một bữa cơm tất niên cô đơn lẻ loi."

Nàng ghé đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài khách trọ nhà nhà sáng đèn, lắng nghe tiếng nâng chén chạm cốc huyên náo, từ tốn thở dài, "Ta chưa bao giờ ăn bữa cơm tất niên đón năm mới cùng một bàn đông đủ đầy người."

"Ai bảo nàng chạy nhanh như vậy làm gì?" Trưởng Tôn Vô Cực vỗ vỗ đầu nàng. "Hôm qua nhất quyết rời Côn Kinh, bằng không đêm nay Tông Việt sẽ bắt văn võ bá quan uống rượu ở Thừa Minh điện cùng nàng."

"Nếu vậy thì thôi." Mạnh Phù Dao thở dài, "Ta không muốn ở lại Côn Kinh, trông thấy cảnh hoang tàn khắp nơi, nhìn thấy Lâm Thiên lâu bị cháy rụi chỉ còn lại một nửa, ta sẽ nhớ tới hai cha con bị mắc kẹt ở tầng thứ tư..."

Hiên Viên Thịnh chết chưa hết tội, Hiên Viên Việt thì đâu có gì sai? Suy cho cùng... tất cả đều là tội lỗi của ta."

Nàng đặt tay lên bệ cửa sổ, say sưa ngắm nhìn tòa thành nhỏ nơi biên cảnh Hiên Viên chìm trong đống đèn yên tĩnh, qua hồi lâu mới rầu rĩ cười, cất lời: "Thành lâu hoang tàn có thể xây dựng lại, tuy nhiên lòng người đổ nát khó có thể cứu vãn... Thế nhưng mong rằng Tông Việt sẽ để dân chúng nghỉ ngơi dưỡng sức, mong hắn có thể trở thành một vị hoàng đế tốt..."

"Phù Dao." Giọng nói dịu dàng từ đằng sau cất lên, sau lưng nàng chợt ấm áp, Trưởng Tôn Vô Cực ôm trọn nàng vào lòng, lưng nàng áp sát lồng ngực hắn, cảm giác được tiếng tim đập bình tĩnh, tràn ngập sức mạnh dưới lớp quần áo da thịt, nàng cứ thế lẳng lặng lắng nghe. Ở trong lồng ngực ấm áp và tiếng tim đập đó, nàng như thấy nhịp tim nặng nề của mình từ từ, chậm rãi hòa cùng nhịp tim của hắn như nước chảy xuôi, như âm thanh du dương từ ngón tay múa trên dây đàn, xua tan chút cô quạnh cuối cùng trong đêm giao thừa giá lạnh ở tòa thành nhỏ này.

"Dù cho thế nào, ta vẫn luôn ở đây."

Mạnh Phù Dao khẽ cười, nhìn bóng hình thon dài của Trưởng Tôn Vô Cực dưới ánh nến phản chiếu lên tường phía đối diện, nàng chậm rãi duỗi ngón tay, ở vị trí trái tim của bóng hình ấy, chầm chậm vẽ hình một trái tim.

Ừm... ta biết huynh vẫn luôn ở đây.

Cả hai người đều không nói gì, chỉ im lặng ngắm nhìn cảnh sắc ban đêm bên ngoài cửa sổ; lắng nghe thời gian trong đồng hồ cát chậm chạp trôi qua, dần dần bước sang năm mới.

Mạnh Phù Dao khẽ cười rộ lên, nàng nghĩ, cho dù không có sự náo nhiệt thì có ấm áp thôi cũng tốt rồi.

Lúc cát trong đồng hồ sắp hết, ở góc Tây Nam trong thành chột có pháo hoa lóe sáng, "Đùng" một tiếng, ánh lửa đỏ vút lên, chiếu sáng khắp bầu trời đêm, chiếu rọi cả đôi mắt của Mạnh Phù Dao.

"Viu?"

"Viu!"

Ánh sáng đỏ liên tiếp nối đuôi bùng cháy, khắp nơi trong thành bùng lên từng điểm sáng, mỗi lúc một nhiều, dần dần kéo dài thành từng dải. Ánh sáng đỏ kia không phải là loại pháo hoa đắt tiền chỉ Hoàng tộc mới dùng, mà đó là thứ pháo bình thường do dân chúng bắn, nhiều vô cùng, nhà nhà nơi nơi đều bắn, tiếng đùng đoàng liên miên không dứt. Thời khắc đồng hồ cát chảy hết, vô số ánh sáng đỏ nổ rộ trên không trung, lấp lánh trên bầu trời đen thẫm, như tám tầng hoa đào nổ rộ khắp đất trời, đỏ rực mà hoa lệ. Đến khi dải ánh sáng màu đỏ đó vỡ vụn, lẫn chĩa rơi xuống, lại trông giống như những hạt chu sa giáng từ từng tầng mây.

Trong ánh sáng rực rỡ, khắp các nẻo đường bỗng nhiên vang lên tiếng mở cửa, người lớn trẻ nhỏ vui cười xách đèn lồng từ trong nhà bước ra, tay cầm pháo. Muôn ánh đèn dập dềnh tiên từng con phố quanh co khúc khuỷu, như dòng thác ánh sao rót xuống từ dải ngân hà, chậm chậm chảy qua tòa thành vừa chìm vào bóng tối yên tĩnh.

Phút giây ấy, biên thành được thắp sáng.

Bởi vì có nàng đến, cả tòa thành được thắp sáng.

Trận pháo hoa rực rỡ hoành tráng đó là do một chàng trai áo trắng như tuyết chuẩn bị cho nàng, hẳn biết nàng không muốn cảm nhận thứ phồn hoa như vậy ở Hoàng thành luôn thấm đẫm máu tươi, để rồi sẽ khát khao ấm áp sum họp, sẽ sợ hãi sự cô đơn lạnh lẽo, hẳn liền chọn lựa cách này, để thắp sáng đôi mắt mỗi khi xúc động lại thoáng hiện lên chút tịch liêu của nàng.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao sáng rỡ, phản chiếu chu sa đang rơi đầy trời.

Năm đó, nàng gửi đến một người một trận cười giòn giã.

Năm nay, một người khác lại nhọc lòng khổ tâm, dành tặng nàng những phút giây náo nhiệt.

Trên thế gian này, tất cả những tâm ý đẹp đẽ nhất đều trân quý đến mức khiến người ta hết đời vui mừng, để rồi sau đó lại muốn cất lên tiếng thở dài chẳng dứt.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1.2

Ở phía sau, Trưởng Tôn Vô Cực dịu dàng ôm lấy nàng cùng nhau ngắm nhìn ánh sáng lấp lánh phủ kín cả thành, trong lòng thầm nghĩ, thực ra hẳn cũng định làm như vậy, chỉ là dấu sao cũng đang ở trong quốc thổ người ta, dù gì Phù Dao cũng đang ở bên cạnh hẳn, thôi vậy...

Thế nhưng, để nàng cảm động trong chốc lát thôi thì cũng có thể.

Vị Thái tử này tự nhận mình vô cùng hào phóng, nhẹ nhàng xoay người nào đó đang ngẩn ngơ trước cửa sổ, hài lòng nhìn người đó vô thức khẽ nhếch cánh môi như hoa, sau đó hôn xuống thật sâu.

Pháo hoa như ánh lửa ngập tràn khắp thành, bầu trời mười dặm thăm sắc đỏ tựa tranh, chiếu rọi sắc màu lộng lẫy xuống trước cửa sổ lầu hai của quán trọ. Nơi đó có bức màn được cuốn một nửa, đèn sáng như sao. Nơi đó có gió nhẹ khẽ mơn man, vạt tay áo bay bay. Nơi đó có chàng trai cao ngất cùng cô gái xinh đẹp đang đứng ôm nhau, khăng khít sát sao, tạo nên bức tranh liễu rủ vô cùng phong nhã.

Một năm đó đã trôi qua như vậy

Mạnh Phù Dao bước qua tuổi mười tám tràn đầy máu lửa chém giết, chạm đến tuổi mười chín với tương lai vô định.

So với sự trống vắng mờ mịt cách đây một năm hay ba năm trước, hiện tại nàng cảm thấy mình tuy gặp nhiều gian khổ, nhưng ngày càng mãn

nguyện.

Nàng đã đến Đại lục Năm châu, lưu lại những dấu ấn sâu sắc thuộc về chính nàng, khiến nơi đây ghi nhớ nàng, cũng giống như nàng khắc khoải hoài niệm về thế giới xa xăm kiếp trước.

Mạnh Phù Dao nhoẻn cười, dẫn ngựa đi trên con đường dài thanh tĩnh trống vắng trong ánh ban mai.

Tối hôm qua ồn ào vui vẻ, hôm nay nhà nhà đóng cửa chìm trong giấc ngủ, Mạnh Phù Dao giẫm lên xác pháo đỏ rực đầy mặt đất suốt đường đi, cảm giác đạp lên những mảnh giấy nhỏ vụn ấy dường như khiến tâm tình nàng trở nên mềm mại.

Nàng thuận lợi phi một mạch thật nhanh đến biên thành nước Hiên Viên, giao quan lệnh ra, lúc đi qua cửa thành, Mạnh Phù Dao ngoái đầu nhìn lên phía trên tường thành.

Trên đó có ba lỗ kiếm, máu tanh ngày đó đã được gột rửa, chính tại đây, hơn ba tháng trước, một Tông Việt khác với một thân hắc y, dùng sự gian xảo và hung hãn của Thiên hạ Đệ nhất sát thủ, dạy nàng cách lừa gạt thế nào để qua khỏi cổng thành.

Khi tuần mã phi lên đỉnh núi, nàng từ từ ghìim ngựa ngoái nhìn, chính tại đêm đó, nàng cùng Thiết Thành phục kích ở vị trí này, nhìn bóng người nhanh nhẹn, sắc bén như đường kiếm của nam tử áo đen phía trước, nhìn thân hình tuần dật của hắc xé toang màn đêm như xé rách một tấm vải.

Thân hình của Tông Việt, quả thật khiến người ta chảy nước miếng mà...

Mạnh Phù Dao lộ ra gương mặt Trư Bát Giới, phóng túng cười, nàng nghĩ hẳn hôm nay chắc hẳn đang ngồi trên vị trí cao cao tại thượng, cô độc một mình, bận rộn phân loại tấu chương, trấn an đại thần, đồng thời loại trừ những cản trở cũng cố địa vị của mình.

Nam tử ưu tú nhất Đại lục Năm châu, nên ngồi trên vị trí vốn thuộc về hân.

Nàng khẽ cười, quay ngựa lại.

Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng nhạc dịu êm.

Âm hưởng cổ xưa dày đặc, ai oán du dương, trông giống với tiếng sáo réo rắt trong veo, mà lại đầy dư âm như hương vị của trà, nhẹ nhàng bay bổng từ trên cửa thành, đột nhiên thổi lên đầy trời những bông tuyết lạnh buốt.

Bông tuyết tựa như những đóa hoa mai, cùng với tiếng huân(*) lượn vòng rơi xuống, trong suốt trắng muốt đậu trên bờ mi của Mạnh Phù Dao, như những cánh bướm trắng đậu trên từng sợi lông vũ, rồi lại lặng lẽ tan chảy, làm ướt một mảnh tâm tình nhẵn mịn.

(*) Huân: Nhạc khí cổ, bằng đất, hình quả trứng, có sáu lỗ.

Gió thổi rì rào, đường mòn xưa cũ, thiếu vắng bóng người, tiếng huân vang vọng.

Là một khúc "Ước Cổ Nhân".(*)

(*) Ước Cổ Nhân: Nhớ người xưa cũ.

Ai đang nhớ đến ai, cố nhân đang ở nơi nào? Khúc nhạc lúc trước Đại Hân ở trên nóc lương đình Tiềm Phủ thổi cho nàng nghe, giải bày chuyện cũ với nàng, lúc này đây hóa thành bông tuyết thổi qua nơi biên thành hoang cỏ, để rồi lại tan chảy giữa đôi mi người ấy, đọng lại vệt nước mắt khắc khoải vấn vương.

Giờ phút này, nàng ở ngoài thành, gió bụi dặm trường ghìm ngựa ngoái nhìn; người nọ ở trong thành, đứng dưới gió lạnh sương dày tiễn đưa nàng.

Nàng ở ngoài thành, giữa đầy trời hoa tuyết, ngẩng đầu lên, cảm nhận tuyết rơi xuống trên mặt, lắng nghe một khúc huân tiền biệt, nhìn bầu trời bao la mờ mịt chỉ một sắc màu, nhớ về đôi mắt như ngọc lưu ly, đôi môi thắm sắc anh đào của nam tử đó; người nọ ở trong thành, áo trắng như tuyết, cầm nhẹ huân cổ màu đỏ vàng có vân mây rồng, cây huân bóng loáng trầm dày ở trong tay hắt lóa lên ánh sáng mờ, hắt như xuất thần đứng thối; nhớ tới lúc nàng ở Hoàng cung vội vàng lao đến chỗ hắt, nhớ tới lúc hỏa tiễn thiêu đốt trên nóc cung điện, khi trường kiếm đâm sâu, cánh tay nàng đặt trên đầu hắt, nhớ tới chiếc giường bằng thùng đựng phân mà nàng vất vả chế tạo, nhớ những ngón tay cẩn thận lúc đắp thuốc của nàng, nhớ cái hôn dịu dàng nơi lòng bàn tay, một thoáng ôm nhau dưới tường viện, nhớ bàn tay khéo léo bày trò, tiếng nàng bi phẫn đập vào ngực hắt, nhớ lời nguyện cầu lúc đèn lồng đỏ bay xuống trong cung Sùng Hưng - Lần đầu tiên trong đời, có lẽ cũng là lần cuối cùng, chỉ có hắt và nàng cùng đón năm mới bên nhau như thế.

Những phút giây cùng chung hoan nạn ấy, những ngày tháng sau này không gì thay thế được.

Từ giờ, nhân sinh của hắt chỉ một lòng hướng đến đỉnh cao tôn quý, xóa sạch tất cả tình cảm.

Tuyết rơi ngày càng dày thêm, đất trời một màu trắng xóa, giữa con đường mòn xưa cũ đầy tuyết, có một người trên thân phủ đầy sương giá đang thổi huân; trong núi sâu tuyết bay, cũng có một người cuộn nửa vạt áo trầm tĩnh lắng nghe.

Khúc nhạc kết thúc, hai người đều im lặng.

Mạnh Phù Dao từ xa nhìn về hướng cửa thành, vẫn không thấy bóng ai trên đó, nàng yên lặng một lúc lâu, rút "Thí Thiên" ra, ngón tay gõ lên bề mặt đao đen bóng.

"Coong..."

Không trung vọng vang âm thanh réo rắt kiên định, thẳng vọt mây xanh, Mạnh Phù Dao hướng về phía đó mỉm cười, nhẹ nhàng quay đầu ngựa.

Nàng giẫm lên tuyết nơi biên ải phi nhanh, hòa cùng một tiếng coong réo rắt chỉ thuộc về nàng, vang vọng thật lâu trên thành.

Trong thành, nam tử áo trắng chậm rãi đặt cây huân trong tay xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt huân trơn nhẵn.

Giữa đôi hàng mây tao nhã thánh khiết của hắc hiện lên ý cười như tuyết bay trên trời cao, lạnh lẽo mà trầm tĩnh.

Phù Dao, bảo trọng nhé.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1.3

Qua biên giới Hiên Viên quốc, từ xa nàng đã nhìn thấy một đám đông đầy người, thấp thoáng vạt áo như lửa của ai đó đốt cháy những bông tuyết giá lạnh.

Hóa ra Đại Hãn Hoàng đế một mực tuần tra ở biên cảnh không chịu về, là đợi nàng đến.

Mạnh Phù Dao vô cùng đau đầu ghìm ngựa, bóp trán nói: "Trước có hổ, sau có sói, bên cạnh có một con hồ ly, mệnh ta sao lại khổ vậy aaaa..."

Nguyên Bảo đại nhân trên vai nàng khoác chiếc áo choàng nho nhỏ, đảo cặp mắt đen, thầm nghĩ nha đầu này quả thật vô lương tâm, lúc cần người ta giúp đỡ sao không thấy than thở gì hết?

Cũng hết cách, Mạnh Phù Dao tự biết "Mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó", khịt khịt mũi đi về phía trước, chào hỏi: "A, thời tiết hôm nay thật tốt, Bệ hạ ra ngoài đi săn sao?"

Đôi mắt đen sáng rực của Chiến Bắc Dã nhìn nàng chăm chăm, trả lời: "Trẫm đi săn thỏ."

Khóe miệng Mạnh Phù Dao giật giật - nghe nói bây giờ hai từ "săn thỏ" đã được dùng thay thế cho hai từ "cướp bóc".

"Vi thần trên người chẳng có gì quý giá, không một xu dính túi." Mạnh Phù Dao xòe tay ra, "Thực sự không có gì lọt vào được mắt Bệ hạ đâu."

"Chỉ cần nàng là được." Chiến Bắc Dã coi Trưởng Tôn Vô Cực đang đứng bên cạnh nàng như người vô hình, đáp lại đơn giản và thẳng thắn.

Mạnh Phù Dao giương mắt nhìn Hãn Vương vương quân dưới trướng nàng đang đứng đông nghịt sau lưng Chiến Bắc Dã, đầu đầu nghĩ tên này có cần không phân biệt thời gian, địa điểm mà thổ lộ lung tung như vậy không? Hãn phải biết rằng đám thuộc hạ của nàng đang đông tai lắng nghe đó.

"Nghe nói nàng muốn đi Toàn Cơ?" Chiến Bắc Dã không đợi nàng trả lời, nói tiếp: "Nàng định qua đó bằng đường nào?"

"Đi qua Diêu Thành là có thể đến Toàn Cơ bằng đường thủy." Người trả lời chính là Trưởng Tôn Vô Cực này giờ vẫn im lặng, cười nói tiếp, "Phù Dao đã lâu không quay về Diêu Thành."

"Qua ba huyện đất phong của Trường Hãn là có thể đi thẳng vào Toàn Cơ rồi." Chiến Bắc Dã ngược mắt lên một bước cũng không nhường, "Phù Dao thậm chí còn chưa từng trở lại đất phong của nàng."

Mạnh Phù Dao lại một lần nữa bóp trán... Nhiều tài sản cũng không phải chuyện tốt...

"Việc này do Phù Dao quyết định." Người nói câu này chính là Chiến Bắc Dã, Mạnh Phù Dao ngạc nhiên ngẩng đầu, lại nghe thấy hãn đường như rất tùy ý bổ sung thêm: "Thái hậu theo trẫm ra ngoài giải sầu, dừng chân ở huyện Võ Thanh cách đây năm mươi dặm, Thái hậu mong có thể gặp được nàng, sức khỏe bà ấy không được tốt, Trẫm không dám để Mẫu hậu theo cùng quân đội, bây giờ Mẫu hậu đang ở đó chờ nàng."

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn hãn... Chiến Bắc Dã, huynh lại bắt đầu giờ trò!

Nơi đây là biên giới của ba nước, muốn chọn tuyến đường đi đến Toàn Cơ từ Đại Hãn hay Vô Cực chỉ có thể quyết định ngay tại đây, đi từ Vô Cực đương nhiên là thuận tiện hơn. Nhưng một khi đến huyện Võ Thanh rồi, nơi đó không còn là biên giới nữa, nếu muốn đi Vô Cực sẽ phải quay lại đi đường vòng, thế nên không thể đến huyện Võ Thanh trước rồi quay lại đi đến Vô Cực.

Chiến Bắc Dã nhìn như để nàng tự quyết, thực tế tình bơ chời nàng một vố, đi huyện Võ Thanh có nghĩa là sẽ đi từ Đại Hãn để đến Toàn Cơ; không đi huyện Võ Thanh, nàng làm sao có thể nhẫn tâm bắt Thái hậu chờ đợi trong thời tiết thế này?

Chiến Bắc Dã đáng ghét, sao lại mang Mẫu hậu hãn ra ngoài chứ?

Chiến Bắc Dã đọc được ánh mắt nàng, nhượng mày nói: "Nàng nghĩ đi đâu thế, Thái hậu bao nhiêu năm rồi không xuất cung, là chính bà ấy muốn ra ngoài giải sầu đó chứ."

Mạnh Phù Dao trừng mắt với hãn - Đúng, là chính bà ấy muốn ra ngoài giải sầu, thế nhưng bà ấy không sáng suốt đến mức lựa chọn huyện Võ Thanh làm nơi dừng chân, đúng không?

Chiến Bắc Dã thản nhiên không hề sợ hãi nghênh đón ánh mắt của nàng, khiến Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ không thôi. Nàng ngược lại cảm thấy đi từ đâu cũng không quan trọng đến vậy, chẳng qua đưa ra quyết định trước mặt nhiều người thế này, dường như có chút không đúng, đang lúc do dự thì nghe thấy Trưởng Tôn Vô Cực nói:

"Nếu Thái hậu Đại Hãn muốn gặp nàng, vậy thì đi huyện Võ Thanh đi."

Mạnh Phù Dao thở ra một hơi, cảm kích nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, người phía sau nhìn nàng cười nhẹ, lộ ra ánh mắt thâm ý "lúc nên nhượng bộ liền nhượng bộ, thực ra có những lúc lùi chính là tiến, tiến có khi lại là lùi, đi từ đâu không quan trọng, tuyên cáo chủ quyền mới là cấp thiết."

Mạnh Phù Dao nhe răng cười với hãn, trao cho hãn ánh mắt khinh thường, ngụ ý rằng, "Với huynh mà nói, không có gian trá nhất chỉ có gian trá hơn, huynh khiêm tốn thứ hai không ai dám xưng thứ nhất".

Việc hai người trao đổi bằng mắt với nhau đều lọt vào mắt Chiến Bắc Dã, ánh mắt hãn lóe sáng đột nhiên nâng roi ngựa lên, chỉ chỉ lãnh thổ Vô Cực quốc xa xa, cười nói: "Thái tử điện hạ, nếu như giờ phút này quân đội Đại Hãn vượt biên giới, huy động quân xuống phía Nam, mời văn võ Vô Cực đãi địa bàn của ta làm khách, không biết cảm giác sẽ thế nào?"

"Keng..."

Vừa dứt lời, hàng chục thanh trường kiếm ánh tuyết chớp lóe rút ra vạch ngang không trung giao cắt nhau tạo thành một võng xao động, bao vây Chiến Bắc Dã kín kè trong kiếm võng.

Trong ánh kiếm chớp động, Trưởng Tôn Vô Cực bình tĩnh cười nói: "So với việc nhọc lòng để hàng vạn đại quân mời văn võ quần thần Vô Cực đi xa, chi bằng tại hạ ở đây dứt khoát cung thỉnh Đại Hãn Bệ hạ một mình đi Trung Châu làm khách, không phải tốt hơn sao?"

"Loảng xoảng!"

Quân đội Đại Hãn cách Chiến Bắc Dã ba bước đột nhiên biến sắc, đồng loạt rút đao.

Chiến Bắc Dã vung tay lên ngăn lại, lạnh lùng nhìn Ẩn vệ Vô Cực từ trong những bụi cây sau núi đột nhiên hiện thân công kích hãn, vẻ mặt khinh thường: "Chỉ bằng mấy vị này sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực nhoen cười: "Còn có quân dân ở Diêu Thành gần biên giới Vô Cực quốc, quân đội Diêu Thành trước giờ lấy trung thành, dũng cảm làm danh xưng, Thành chủ có dũng khí của vạn phu, từng một người một ngựa xâm nhập quân doanh lấy thủ cấp của tướng Nhung dễ như

trở bàn tay, muốn mời nàng đại giá đến đón Hãn Hoàng, cũng không phải không thể.'

Mạnh Phù Dao nhìn trời... Hai huynh đấu đá thì đấu đá, sao lại lôi ta vào? Trưởng Tôn Vô Cực huynh quả là đáng ghét mà, người đắc tội huynh là Chiến đại pháo, huynh lật lại nợ cũ của ta làm gì?

Chiến Bắc Dã quay đầu liếc nhìn nàng, vẻ căng cứng trên mặt khẽ nói lỏng, trong thoáng chốc như lại nhìn thấy sơn dã Diêu Thành đêm đó, nữ tử ấy vùi người trong hồ nước rơi lệ, thân thể như sắc ngọc thảng thốt hoảng sợ dưới ánh trăng, dấu chân nhỏ bé lưu lại trên tảng đá xanh có vết máu nhàn nhạt.

Haizz... Thôi được rồi.

Chẳng lẽ lại không thể thật sự đánh một trận với Vô Cực quốc?

Hoàng đế Đại Hãn ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm nhận bông tuyết lạnh lẽo rơi trên mặt, trái tim nóng hổi thấm lạnh vài phần, mạnh mẽ đè nén xuống sự tức giận từ lâu về đất phong Trường Hãn cùng việc Trưởng Tôn Vô Cực đã bày kế hãm ở Hiên Viên Linh Sơn.

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, đặt tay trên đầu ngựa của Mạnh Phù Dao, nói: "Thực ra, nếu muốn đánh thật một trận cũng không cần nhiều lời."

Ánh mắt của Chiến Bắc Dã và Trưởng Tôn Vô Cực nhìn nhau đều cất chứa nét cười, Mạnh Phù Dao cảm thấy không trung như bị chấn động, phát ra tiếng "Xoảng" khiến nàng rung mình.

Không phải chứ, thiên lôi lại đánh lên địa hỏa...

Một đường đạp tuyết đi nhanh, đến huyện Vô Thanh thăm Thái Hậu, bà ấy béo ra một chút, khí sắc vô cùng tốt, nhìn ra được Chiến Bắc Dã đã dốc

sức chăm sóc bà ấy – Hãn ngàn dặm huyết chiến để đoạt đế vị trở thành Đế vương của một nước, vốn chỉ là để Mẫu hậu được an yên lúc tuổi già,

Thái hậu nhìn thấy Mạnh Phù Dao, liền lộ ra nụ cười từ đáy lòng, giang hai tay vẫy nàng đến gần, gọi: "Con dâu..."

Mạnh Phù Dao đang vô cùng vui mừng định chạy qua, nghe thấy tiếng gọi này liền đảo, nhanh chóng quay đầu lại xem Trưởng Tôn Vô Cực có theo tới hay không, thì thấy hãn đang ngồi ở phòng khách trong dịch quán uống trà, đột nhiên quay đầu như có như không cười nhìn nàng. Mạnh Phù Dao lập tức trưng ra nụ cười lễ thẳng khí hùng không chút chột dạ.

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, hướng về phía nàng nâng chén, nói bằng khẩu hình với nàng Mạnh Phù Dao còn chưa đọc được thì Thái hậu ở trong phòng đã vẫy tay gọi nàng: "Con dâu, lại đây."

Mạnh Phù Dao sợ bà tiếp tục gọi sẽ khiến thiên hạ đều biết, nhanh nhẹn nhiệt tình chạy tới, Chiến Bắc Dã ngồi bên cạnh Thái hậu, hai tay để trên đầu gối, nhìn nàng. Mạnh Phù Dao đang suy nghĩ mình có nên thi lễ quần thần tượng trưng một chút để cho Chiên Bắc Dã chút mặt mũi hay không, Thái Hậu đã nhích người, ý bảo nàng ngồi xuống bên cạnh bà.

Mạnh Phù Dao đi đến ngồi, sau đó liền ngại ngùng, cái ghế không lớn, chen lẫn ba người thì hơi khó, Chiến Hoàng đế, dưới kia nhiều chỗ như vậy tại sao huynh nhất định phải ngồi ở đây ? Huynh không cảm thấy mệt mình đã chiếm vị trí của hai người chúng ta sao?

Chiến Hoàng đế không nghĩ vậy, hãn nhếch môi, bưng một bát canh nhân sâm qua, tự mình thử độ nóng bát canh rồi mới đút cho Mẫu hậu uống từng thìa từng thìa. Thái hậu dựa vào chăn bông uống từ từ, thần sắc an yên tĩnh lặng, có một sự thỏa mãn khó tả - Đối với bà mà nói, kiếp này có thể sớm chiều làm bạn bên con trai là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời, về phần nó có làm Hoàng đế hay không, bà không quan tâm.

Trong phòng vô cùng yên lặng, ánh đèn dịu dàng chiếu sáng, người đút người uống đều rất chăm chú, chỉ nghe thấy tiếng muỗng bạc chạm lên thành chén gốm sứ nhỏ vang lên. Mạnh Phù Dao im lặng ở một bên nhìn xem, nàng rất thích Chiến Bắc Dã lúc này, hẩn ở dưới ánh đèn, hơi nghiêng người cho Mẫu hậu uống canh, vẻ sắc bén và dũng khí ban ngày không còn trên người nữa, giờ phút này trông hẩn ôn hậu dịu dàng đến động lòng người.

Cách đây rất lâu rồi, nàng cũng đút cho mẹ uống canh gà ác như vậy...

Mạnh Phù Dao khẽ bật cười, trong nụ cười cất chứa nỗi buồn thương, không biết bây giờ ai đang nấu canh cho mẹ uống đây?

Thái hậu uống xong mỉm cười kéo tay nàng, bà từ đầu đến giờ chưa nói lời nào, nhưng từng chữ nói ra lại làm trái tim Mạnh Phù Dao run rẩy, "Gây quá."

Sau đó bà quay đầu nhìn Chiến Bắc Dã cười, khiến hẩn giật mình, trên mặt đỏ bừng lên một cách khả nghi, Mạnh Phù Dao lập tức nhảy dựng lên, nói: "Không cần không cần đâu... Con... Con sợ nhất uống canh nhân sâm..."

Mạnh đại vương đời này mồm miệng lưu loát, nói chuyện như mắng người, giống sủng liên thanh, vô lý cũng thành có lý, chân đi như đạp gió, cuối cùng cũng có lúc ngượng ngùng, nói lắp khó gặp này...

Như vậy, nếu Chiến Hoàng đế thật sự nghe theo lời mẫu thân, cũng bắt nàng uống một chén, nàng không đào hũ cũng phải xông tường...

Vẫn may là Chiến Bắc Dã không phải Trường Tôn Vô Cực, mặt của hẩn biết đỏ, chứng tỏ rằng hẩn đại khái không làm được. Hẩn rủ mắt xuống, ho khan một tiếng che giấu cảm xúc, tựa hồ muốn đi nhưng suy nghĩ một thoáng rồi ở lại.

Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy giờ phút này toàn thân không được tự nhiên, nàng ở chung với Chiến Bắc Dã cũng không phải là ít, hôm nay còn có một vị trưởng bối, bất luận thế nào đều cảm thấy có chút gò bó, muốn đi nhưng lại không thể, nàng ương ngạnh kiêu ngạo nhưng cũng không thể khoa trương trước mặt người như Thái hậu, dọa bà sợ thì sao?

Nàng chỉ có thể cười ngây ngô với Thái hậu, Thái hậu cũng cười ngây ngô với nàng, dùng ánh mắt vui vẻ nhìn con dâu, Chiến Bắc Dã thấy hai người cười với nhau hòa hợp vui vẻ, không biết nghĩ tới điều gì, khóe môi cũng lộ ra ý cười.

Một phòng ba người, cứ như vậy ta nhìn người, người nhìn ta, cười mãi.

Mạnh Phù Dao rốt cuộc cười đến sắp hồng cả mặt, tới mức khóe miệng giật nhẹ, muốn tìm lí do cáo lui, thành linh Thái hậu đột nhiên kéo tay nàng lại, dùng tốc độ ánh sáng như trộm chuông mà một bệnh nhân khó mà làm được, giơ tay khẽ vuốt, đeo một vòng lên cổ tay nàng.

Mạnh Phù Dao cúi đầu nhìn thấy cổ tay mình có thêm một vòng, là vàng đen, lóe ánh sáng bóng trầm dày, nhìn có vẻ đã khá lâu năm, bên ngoài vòng không có bất kỳ hoa văn nào, bên trong lại khắc hoa văn đường nét phong cách cổ xưa cứng cáp, bởi vì đã được đeo lâu rồi, tiếp xúc hơi người nên ôn nhuận như ngọc, đeo lên không thấy nặng mà nhẹ tựa như mây.

Trực giác đầu tiên của Mạnh Phù Dao đó là, đây không phải vật bình thường, làm ơn đừng là mấy món đồ như "bảo vật mẹ chồng truyền cho con dâu", vội vàng vuốt cổ tay, không ngờ vật đó lúc đeo lên tay nàng còn rộng, Thái hậu chỉ "két" một tiếng liền vừa vặn cổ tay nàng, dù làm thế nào nàng cũng không tháo xuống được.

Mạnh Phù Dao sốt ruột đến toát mồ hôi, đột nhiên nhớ tới câu khẩu hình mà Trương Tôn Vô Cực nói trước khi nàng tiến vào, trong lúc bối rối này lại chợt hiểu ra, hần nói: "Không được nhận lấy bất cứ thứ gì."

Người này, đến việc như vậy cũng đoán ra được!

Nhìn Mạnh Phù Dao cúi đầu dốc sức tháo vòng tay, trong mắt Chiến Bắc Dã ánh lên khó chịu, nhin rồi nhin nữa nhưng không được, trầm giọng nói: "Đây là vòng tay Thái hậu đeo từ thuở nhỏ, là bùa hộ mệnh của bà, nàng tháo cái gì?"

Mạnh Phù Dao cảm thấy sự việc chưa nghiêm trọng đến mức đó, ngừng tay nói: "Bùa hộ mệnh của Thái hậu ta càng không thể cầm."

"Ta bây giờ là vua của một nước, nàng nghĩ ta vẫn còn không thể bảo vệ bà ấy sao?" Chiến Bắc Dã nhìn cổ tay trắng mảnh đang đeo chiếc vòng vàng đen kia, tất nhiên không thể để nàng cởi ra, "Thái hậu cảm tạ nàng, đó là tạ lễ của bà, nàng không cần tháo ra, thứ này bên trong có cơ quan, đeo lên rồi thì không tháo được."

Mạnh Phù Dao không nói lời nào, đảo con mắt, nghĩ thầm đợi chút nữa thử dùng Thôi cốt công xem sao, mà trong lòng biết rõ là Thôi cốt công chỉ có thể thu bắt thịt xương cốt chồng lên nhau, nhưng không thay đổi được độ to nhỏ của xương, chiếc vòng này bao chặt chẽ như vậy, muốn tháo xuống quả thực rất khó.

Haizz... Cạm bẫy, nơi nơi đều là cạm bẫy...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1.4

Về tới phòng của mình, Mạnh Phù Dao vừa mới đẩy cửa ra liền nhìn thấy người nào đó dù bận tối mắt nhưng vẫn ung dung ở trong phòng nàng đọc sách, nhanh chóng buông tay áo xuống định che đi, không ngờ ánh mắt sắc bén của người nọ đã nhìn thấy, hắn liền nói: "Nàng lại nhận quà rồi sao?"

Mạnh Phù Dao phiền muộn, cái gì gọi là "Lại nhận quà" chứ? Nàng thường xuyên nhận quà sao?

Trưởng Tôn Vô Cực kéo tay nàng qua, cẩn thận ngắm một lúc, từ chối cho ý kiến, một lúc sau thở dài: "Nàng đấy, thành công do mềm lòng, thất bại cũng bởi mềm lòng."

Mạnh Phù Dao lòng chấp nhận, song ngoài miệng lại không chịu nhường nhịn, phản bác lại: "Huynh bảo ta làm sao có thể hất vung tay của một người bệnh đây?"

Trưởng Tôn Vô Cực liếc nhìn nàng, dựa vào lưng ghế, trên mặt vậy mà hiện lên tia cười khố, "Cảnh tượng như vậy, nàng rất thích đúng không? Thật xin lỗi, có lẽ ta mãi mãi chẳng thể cho nàng..."

Mạnh Phù Dao khẽ giật mình, sau đó mới nghĩ ra hắn đang nói đến Nguyên Hoàng hậu, so với thâm tình của mẹ con Chiến Bắc Dã, Trưởng Tôn Vô Cực không chỉ không thể cho nàng niềm vui gia đình như vậy, mà ngay cả hắn cũng không thể cảm nhận được.

Nghĩ như vậy, Mạnh đại vương quả nhiên lập tức mềm lòng, tiến lên vỗ vỗ vai hân, an ủi: "Hoàng hậu rồi sẽ có ngày hiếu cho huynh."

Trường Tôn Vô Cực thuận thế ôm lấy eo nàng, trầm giọng: "Có nàng hiếu là tốt rồi..."

Mạnh Phù Dao tràn đầy tình thương của mẹ, vượt lưng hân, nhẹ nhàng nói: "Ừ..."

Sau đó nàng phát hiện, bàn tay đang nắm eo nàng của Thái tử điện hạ hình như càng lúc càng không ngoan, sau đó nữa...

"Bốp!"

Trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng người nào đó bị va vào bàn, sau đó là tiếng gầm vang...

"Trường Tôn Vô Cực, huynh là tên hồ ly trời đánh!"

Đi được mấy ngày, cuối cùng cũng tiến vào đất phong Trường Hân, dọc đường đi vì chăm sóc Thái hậu nên mọi người đi rất chậm, Mạnh Phù Dao cũng không vội, Thái hậu cả đời bị giam giữ trong thâm cung, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội cùng con trai đi ngắm núi sông Đại Hân, bà nhìn gì cũng thấy vui vẻ mới lạ, làm sao nở thúc giục? Hơn nữa thời gian cũng không gấp mà.

Vương phủ Chiến Bắc Dã chọn cho Mạnh Phù Dao nằm ở Kiều huyện, triều đình phái nhân công giám sát xây dựng, Quan phủ ở đây vô cùng gắng sức, xây rất xa hoa lộng lẫy vừa ngập tràn khí phách vừa hùng vĩ. Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bốn chữ đen bay bổng hào phóng "Vương phủ Đại Hân" trên tấm hoành phi vàng, lại nhìn Vương phủ diện tích rộng lớn bao la, không nhịn được lẩm bẩm: "Ai không biết còn tưởng ta muốn soán vị, xây nên một hoàng cung thu nhỏ."

Chiến Bắc Dã đang đứng đón ánh mặt trời, ngẩng đầu nhìn xem tấm biển, nét cười còn sáng chói hơn vài phần so với ánh nắng, "Nếu nàng muốn hoàng cung, ta sẽ nhường lại ngay."

Mạnh Phù Dao im lặng, đành phải làm như không nghe thấy, vừa bước lên bậc thang, cửa chính đột nhiên mở ra, Kỉ Vũ và Diêu Tấn mang theo một đoàn người bước ra. Kỉ Vũ theo quy củ của hộ vệ quỳ một chân xuống nghênh đón, Diêu Tấn thì mặt đầy nước mắt lao về phía nàng, túm lấy vạt áo Mạnh Phù Dao gào khóc: "Ông trời ơi, chủ tử của ta rốt cuộc đã trở về, tội nghiệp ta gần đây buôn bán lời thật nhiều mà không có người để khoe, thật là khó chịu."

Mạnh Phù Dao giơ chân đá văng gã, mắng: "Đồ con buôn!" rồi tự tay dìu Kỉ Vũ dậy, tươi cười chân thành: "Kỉ thống lĩnh, còn chưa đa tạ người giết con thỏ kia."

Khỏe môi Kỉ Vũ lộ ra ý cười nhàn nhạt, cúi đầu nói: "Đó là do Hãn Vương biết cách nuôi thỏ."

Mạnh Phù Dao cười to, dùng sức đập vào vai y, nói: "Không thể tưởng được người một khi nói đùa cũng không phải dạng vừa đâu." Nàng quay người, khẽ khom lưng đưa tay mời Trưởng Tôn Vô Cực và Chiến Bắc Dã: "Cuối cùng cũng có thể chiêu đãi hai vị lão đại ở trong nhà ta rồi."

Chiến Bắc Dã nghe câu này của nàng, đáy mắt sáng rực niềm vui, nhú mày nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Vô Cực, người nọ cười cười, thần sắc bất động, hạ thấp người nhường Chiến Bắc Dã đi trước. Chiến Bắc Dã từ trước tới nay không câu nệ tiểu tiết, vui vẻ sải bước vào trong, Trưởng Tôn Vô Cực lại mỉm cười dẫn hần rẽ qua tường ngăn, xuyên qua hành lang tiến vào phòng khách, tự mình ngồi vào vị trí dành cho gia chủ, sai bảo nha hoàn dâng trà... Khi Chiến Hoàng đế nâng chén trà nhỏ lên mới hiểu ra, Trưởng Tôn Vô Cực từ đầu tới cuối đã dùng thân phận "chủ nhà" chào đón "vị khách" là hần!

Đêm đó lúc ăn cơm, Chiến Hoàng đế vẫn luôn sầm mặt, Thái hậu sợ hãi nhìn nhiti tử, không biết hẳn tại sao lại như vậy, Chiến Bắc Dã nhận ra mình làm Mẩu hậu kinh sợ, sắc mặt liền dịu xuống. Mạnh Phù Dao trong lòng buồn cười không thôi, đành phải làm tốt thân phận chủ nhà liên tục mời rượu, cố tình chuốc rượu hai người nợ để mọi người bớt việc, kết quả nàng buồn phiền phát hiện, hai vị nợ đều là những kẻ ngàn chén không say, nàng rót mỗi cả tay rồi mà hai người vẫn mặt không đổi sắc, cuối cùng thẳng thừng chê nàng châm rượu quá chậm, thả sức uống cùng nhau.

Mạnh Phù Dao rất có ý thức chủ nhà ngồi một bên trông coi, sợ cả hai uống say sẽ quyết chiến với nhau, kết quả nàng trông đến dài cổ, mở mắt ra nhìn mãi mà hai người nợ vẫn còn đang uống.

Lại trông, nhắc mí mắt lên, đang uống...

Lại trông tiếp, búng mí mắt nhìn, vẫn đang uống...

Mạnh Phù Dao giận dữ, đứng lên bước nhanh ra ngoài - không ngồi với họ nữa, uống say chết các huynh đi!

Một đường mệt nhọc, giờ được ở trong Vương phủ mình, nàng ngủ rất thoải mái, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp

Mà giờ phút này.

Đêm khuya.

Trăng lạnh.

Con phố dài sắc xanh tĩnh mịch yên ắng.

Một bóng người lão đảo, giầy giữa xiêu vẹo chạy vội trên phố dài, dọc đường máu chảy lẫn mồ hôi, không chịu nổi ngã quỵ, lại không đứng dậy

nổi, cuối cùng bám lên vách tường, cây xanh, từng bước một di chuyển về phía Vương phủ Đại Hãn.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Tâm Nơi Phương Nào

Nhã Lan Châu ngồi trên mái hiên Đông Khoa viện trong Hãn Vương phủ uống rượu giải sầu.

Trước đó nàng ấy đã cãi nhau một trận với Chiến Bắc Dã, tức giận bèn không theo hãn nữa, một mình đi Đại Hãn chơi một chuyến, trên đường đi nghe nói Bộ hạ đưa Mẫu hậu đi dạo ở biên thành, cùng với Hãn Vương đến đất phong Trường Hãn. Nàng ấy cũng lâu rồi không gặp Mạnh Phù Dao, vừa có chút nhớ nàng, lại vừa không nỡ rời xa Chiến Bắc Dã nên đã đi theo. Nhưng dọc đường đi nàng ấy đỡ chứng, không muốn cứ xuất hiện trước mặt Chiến Bắc Dã như vậy, thế là liền trộm rượu trong Hãn Vương phủ, leo lên mái hiên nằm uống rượu. Thị vệ Vương phủ tất nhiên nhìn thấy nàng ấy, nhưng Kỉ Vũ, Diêu Tấn đã dặn dò, cửa lớn của Hãn Vương phủ luôn rộng mở chào đón vị Nhã Công chúa này, họ liền mặc kệ nàng ấy.

Nhã Lan Châu nằm trên mái hiên, bên người chất một đồng vò rượu, tửu lượng của nàng ấy cũng trung bình thôi, thế nhưng rượu trộm được lại là "Triều Tịch Túy ", nghe nói loại rượu này mạnh nhất, uống liền ba bát là đã có thể làm người ta say một ngày. Nhưng mà đêm nay đừng nói ba bát, nàng ấy đã uống cạn ba vò mà cũng chỉ có hơi say thôi, bèn buồn bực cầm vò rượu lên, lắc lắc, nghe nghe, cuối cùng nắc liên tục, thở dài: "Tửu lượng của bản Công chúa... Ưm... Đúng là ngày càng tiến bộ..."

Nàng ấy không biết rằng, Diêu Tấn từ khi nhận được tin "Chẳng qua chỉ là đến cùng..." kia liền hạ lệnh đổi hết rượu đặt bên ngoài, thành rượu nhẹ

ôn thuần là "Lê Hoa Bạch". Đùa chứ, một Chiến Bắc Dã, lại thêm Trương Tôn Vô Cực cùng Mạnh Phù Dao, ba người hung hãn đó, khả năng phát sinh sự cố trong phạm vi ba dặm xung quanh họ là vô cùng lớn. Vương phủ này Diêu Tấn đã hao tâm tổn trí lo liệu, từng cọng cây ngọn cỏ đều giá trị ngàn vàng, nhờ ba người kia mượn rượu gây sự phá hủy thì làm sao chứ? Va vào anh bạn nhỏ Nguyên Bảo đại nhân thì sao? Kể cả không va vào Nguyên Bảo đại nhân, đụng vào hoa hoa cỏ cỏ cũng sẽ chẳng tốt gì.

Gian thương trời sinh Diêu Tấn sớm đã tiếp thu tinh túy làm giàu của dân buôn rượu giả nghìn năm trước, thế là liền bày trò bình Mao Đài đựng Nhị Oa Đầu, bình "Triều Tịch Túy" Nhã Công chúa trộm thực ra là "Lê Hoa Bạch"...

Đáng tiếc Lê Hoa Bạch một khi uống nhiều cùng sẽ say, ánh mắt Nhã Lan Châu trở nên sắc bén, nàng ấy ôm lấy khuôn mặt đang nóng bừng, nghĩ rằng, Chiến Bắc Dã đúng là không phải tên tốt đẹp gì, chẳng qua nàng ấy nhìn thấy nội y của hắn ướt đầm nên sợ hắn lạnh, muốn cởi xuống giúp hắn hong khô mà thôi. Nhã Công chúa nàng có bao giờ làm những chuyện vặt vãnh của người hầu như là hong khô quần áo đâu chứ? Hắn thì tốt rồi, nàng ấy địa vị cao nhường nhìn người có địa vị thấp, hắn còn nhường mảy tròng mắt với nàng ấy, hừ hừ hừ... Nếu nàng ấy là Mạnh Phù Dao, còn không phải sẽ tát hắn một... Không đúng, nếu nàng ấy là Mạnh Phù Dao, hắn căn bản sẽ không nhường mảy tròng mắt, chỉ sợ hắn ước còn không được.

Nhã Lan Châu run rẩy, lòng có chút chua xót, nhưng nàng ấy lập tức vỗ mặt cho bản thân tỉnh táo lại, nhắc một vò rượu lên uống ừng ực đến hết, nàng ấy hùng hổ uống tiếp, như muốn uống thật nhiều rượu để những suy nghĩ vừa rồi trôi hết xuống bụng. Uống xong nàng ấy quệt miệng, lẩm bẩm: "Nhã Lan Châu à Nhã Lan Châu, người có tiền đồ một chút đi được không, người uống hết rượu của người ta, lại muốn ghen tuông với người ta nữa sao?"

Nàng ấy lung la lung lay, híp mắt nhìn ánh trăng trên bầu trời, cảm thấy ánh trăng đêm nay không tồi, đẹp hơn nhiều so với cái mặt đen thui suốt ngày của Chiến Bắc Dã, nhin không được bèn lớn tiếng ngâm thơ:

"Nguyệt xuất hạo hê

Giảo nhân liễu hê

Thư yêu kiều hê

Lao tâm tiệu hê."

Đột nhiên nàng ấy lại cảm thấy vô cùng chua xót, cũng không đấu lại được tên vô liêm sĩ kia. Rồi nàng ấy nhớ tới bài thơ lần trước Mạnh Phù Dao say rượu ngâm rất hay, hay bài này nhiều, bèn vỗ đầu gối ngâm tiếp:

"Đêm qua tuyết rơi trên cành

Một mình uống rượu khướt say bên đường

Áo mũ hồi hận đánh rơi

Vì ai mà uống dấm chua lão Trần

Tìm người bách chuyển ngàn hồi

Giật mình ai nấy khổ riêng đường ai."

Đúng lúc phía dưới có đội thị vệ đi tuần tra ngang qua, đồng loạt lão đảo...

Nguyên Bảo đại nhân cũng vừa khéo đi ngang qua, nó vốn đang ngủ trong phòng Mạnh Phù Dao, nằm ngang nằm ngửa đợi nàng về, nhưng đợi mãi không thấy Đại Vương lâm hạnh, trộm uống nhiều rượu nên buồn đi tiểu, bèn định tiểu vào trong chậu hoa, nhưng lại chệch phân bón trong chậu

không sạch sẽ, dứt khoát nhảy lên xem xét địa hình Hãn Vương phủ, đám thị vệ từ lâu đã được báo, nếu trông thấy một con chuột trắng mập mạp lăn qua thì không cần đánh chuột, coi như không thấy là được.

Nguyên Bảo Đại Nhân tìm được chỗ giải quyết xong liền nghe thấy "thơ hay" trên đỉnh đầu, lập tức bịch bịch leo lên, xòe móng vuốt ra nằm ngửa ở bên người Nhã Lan Châu, Nhã Lan Châu hơi nghiêng đầu nhìn thấy quả cục bông trắng kia mặc áo choàng đỏ, lập tức cười hi hi, nói: "Nguyên Bảo, vẫn là người tốt nhất, ở bên cạnh ta."

Nguyên Bảo đại nhân há hốc miệng, liếc nhìn vào rượu chưa uống hết, trong lòng tự nhủ rằng, đại nhân ta chỉ là thích ngủ ở nơi đầy hương rượu mà thôi.

Tư thế nằm của người và chuột hết như nhau, Nhã Lan Châu xuất thần nhìn ánh trăng trên trời cao, một lúc sau thở dài: "Thật xa... Thật xa quá..."

Nguyên Bảo đại nhân liếc nàng ấy một, lòng nghĩ, đúng là nhiều nghĩa, nhiều nghĩa mà...

Sau đó nó bò vào trong một vỏ rượu chơi đùa, đột nhiên hít hít cái mũi, lỗ tai dựng lên, Nhã Lan Châu cũng nghe thấy tiếng động lạ, đứng lên đi về phía xa nhìn quanh.

Nàng ấy nhìn thấy một bóng người xiên xiên vẹo vẹo bước tới từ xa, người nọ hình như bị trọng thương, đi lại khó khăn, ánh trăng lạnh chiếu xuống, mơ hồ có thể thấy toàn thân hằn đầy máu.

Phương hướng mà hắn đi đến là Hãn Vương phủ, còn cách hai ngõ hẻm, thế nhưng khoảng cách có vẻ vẫn còn rất xa xôi vì cả đoàn người áo xám đang đuổi theo hắn, tựa hồ dốc hết sức ngăn cản hắn đến Hãn Vương phủ, người áo xám dẫn đầu đang giương cung lên, từ đằng xa bắn tới sau lưng người nọ.

Ừm... Ban ngày ban mặt, ở trước mặt Nhã Công chúa chính khí lắm liệt mà không coi ai ra gì, định giết người không kiêng dè gì sao?

Hả?

Hừ!

Nhã Lan Châu vừa hô vừa nhảy bật lên, lập tức nắm lấy hai vò rượu, chuẩn bị ném về phía đó.

Nàng ấy tung mình nhảy qua đầu tường con hẻm gần nhất, người còn đang ả trên không trung đã ném vò rượu về phía mũi tên đang bay đến, lúc ném ra khoe mắt nàng nhìn thấy một tia sáng trắng lóe lên, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bèn quay đầu lại nhìn nơi mái hiên thì không thấy Nguyên Bảo đại nhân đâu, lại nhìn thấy trong vò rượu đang bay kia có cục bông trắng đang xòe bốn móng ra, lông hăng dựng đứng, đôi người trùng to vừa tròn vừa lạnh lợi.

Nhã Lan Châu kinh hãi hét lên rồi lao nhanh đến, vò rượu đã va chạm với mũi tên, nàng ấy lại hét một tiếng, nhắm mắt lại, vô cùng hoảng sợ e là mình sẽ nhìn thấy đồng thịt đầy máu tươi, rốt cuộc nàng ấy lại nghe thấy tiếng một nam tử rống to.

Nhã Lan Châu mở mắt ra, thấy vò rượu vỡ vụn, mũi tên cũng rơi xuống, Nguyên Bảo đại nhân dùng móng vuốt tiêu sái đập bay mũi tên, xinh đẹp vọt người ra ngoài, xoay vòng ba trăm sáu mươi độ, chân trước giang ra, đập lên đôi mắt của nam tử nọ.

Nó đập mù mắt người ta rồi...

Người nọ đau quá găm lên giận dữ, liền vung đao chém, Nguyên Bảo đại nhân trái né phải tránh dưới đao của gã, linh hoạt nhảy lên nhảy xuống, nhiều lần suýt bị chém trúng, Nhã Lan Châu nhìn thấy liền kinh hồn bạt vía, nhanh chóng nhào đến, vung mạnh tay, một vò rượu lại đập tới, đám

người áo xám ủa vào bao vây lấy nàng ấy, đao kiếm trong tay lóe sáng hàn quang.

Nam tử đi đầu ngẩng lên nhìn Hãn Vương phủ sừng sững cách đó không xa, do dự một chút, phất tay lên hung hăng thấp giọng nói: "Tốc chiến tốc thắng!"

Nhã Lan Châu lạnh lùng cười khẩy, "bang" một tiếng, rút ra loan đao nhỏ màu sắc rực rỡ sau lưng, khua một, nói: "Đến đi, bà đây đã lâu không đánh nhau, ngứa tay rồi!"

Nguyên Bảo rơi bịch trên vai nàng ấy, hai móng bày ra tư thế hung hãn oai hùng của Không thủ đạo.

Đám người áo xám vây quanh dày đặc, loan đao Nhã Lan Châu sáng ngời đẩy lui một người, trong lúc cấp bách nàng ấy quay đầu lại, nhìn thoáng qua người đã được cứu đang hấp hối nằm kia, phía mặt bên kia người nọ dính đầy máu, đầu tóc rối bù, tóc đen dính trên mặt che lấp một nửa khuôn mặt, dù là vậy nàng ấy vẫn nhận ra đó là ai ngay lập tức.

Nhã Lan Châu ngạc nhiên nói: "Là người...!"

Mạnh đại vương đang ngủ say, trong mộng chợt nghe thấy tiếng cào cào.

Tiếng cào cào rất kỳ lạ, như là động vật cào tường, Mạnh Phù Dao mở mắt, liền trông thấy bóng trắng lóe lên trên đầu giường, Nguyên Bảo đại nhân lông trắng tung bay xuất hiện trước mặt nàng, vung móng vuốt kêu to: "Chíp... chíp! Chíp... chíp!"

Mạnh Phù Dao lười biếng cười nói: "Uống rượu đến phát điên rồi hả?" Đột nhiên nàng nhướn mày, thỉnh linh phát hiện trên bộ lông trắng của Nguyên Bảo đại nhân có vết màu đỏ.

Máu?

Mạnh Phù Dao vừa khoác thêm áo bào, vừa vọt qua tường, bóng người chợt lóe, bên mình là Chiến Bắc Dã và Trương Tôn Vô Cực, Trương Tôn Vô Cực giơ tay nhắc Nguyên Bảo đại nhân lên, không biết vì sao Thái tử điện hạ luôn chú trọng hình tượng, quần áo chỉnh tề hôm nay lại ăn mặc không ngay ngắn lắm, cổ áo nơi lồng chưa thắt chặt, lộ ra xương quai xanh bằng phẳng tinh tế cùng chút da thịt cơ ngực bóng loáng, trong vẻ lười biếng lại có nét mê hoặc, Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy mặt liền ửng đỏ, vội vàng quay đi chỗ khác.

Trương Tôn Vô Cực nhìn nàng một thoáng, lại liếc nhìn Chiến Bắc Dã. Nghe Nguyên Bảo đại nhân chi chi chút chút nói vài câu, Mạnh Phù Dao đã nhảy lên đầu tường, nói: "Chuột bị thương? Hả? Chuột bị thương rồi?"

Một câu cuối đằng đằng sát khí, Nguyên Bảo đại nhân ở trong lòng bàn tay Trương Tôn Vô Cực ra sức giãy giụa chỉ ra phía ngoài. Ba người quay sang liền thấy cách vài ngõ hẻm phía xa, mơ hồ có một bóng người màu sắc rực rỡ đang hăng hái chiến đấu kịch liệt, một nhóm người áo xám bày trận vây quanh nàng ấy, chậm rãi dồn ép nàng ấy rồi Hãn Vương phủ ngày càng xa.

Nhìn thấy tiểu loan đao nàng ấy liền biết là ai, là Nhã Lan Châu.

Làm phản rồi! Người hét to chính là Hãn Vương gia hung hãn: Ta không đi ra ngoài săn thú, lại có người lá gan to bằng trời, định giết thú nhà ta!"

Nàng còn chưa rống xong, Chiến Bắc Dã đã lướt ra ngoài đi cứu con thú Nhã, sau đó thị vệ của hãn cùng thị vệ của Trương Tôn Vô Cực không hề kinh động Mạnh Phù Dao chống nạnh đứng ở đầu tường, ngang nhiên chỉ về hướng đó, nói: "Đi! Bắt sống thủ lĩnh cho ta, còn lại toàn bộ giết chết!"

Thị vệ bên dưới nhận lệnh cất tiếng vang dội, cửa chính cửa hông cửa sau nháy mắt đồng thời mở cùng một lúc, đại đội thị vệ như cát đen chảy cuồn cuộn xông ra từ Vương phủ, nhanh chóng chạy về hướng đó, tiếng vó

ngựa cấp tốc cùng tiếng ủng da giẫm trên mặt đường trầm thấp, phá vỡ cảnh đêm lặng lẽ.

Ánh đuốc sáng liên tiếp chói lọi, chiếu sáng quang cảnh thị trấn xung quanh Vương phủ, đám người áo xám thấy tình thế không ổn liền muốn đào tẩu, thế nhưng một bóng đen lóe lên, có một người hết sức tức giận lao đến như cuồng phong, kéo Nhã Lan Châu say rượu không còn sức chiến đấu nhưng vẫn gắng gượng đang bị thương nhẹ ra, vừa vung tay đã liền bóp chết một người.

Chỉ trong chốc lát đó, Hãn Vương quân và thị vệ đã chặn toàn bộ lối thoát, bao vây đám người áo xám, ánh đuốc tỏa sáng hừng hực, chiếu rọi vẻ tuyệt vọng trên mặt bọn họ, chiếu sáng hai mắt của của người mặt dính đầy máu vẫn đang dựa lưng vào tường.

Người đó nâng ống tay áo rách nát lên, theo ánh lửa sáng rực đến chói mắt nhìn thấy Đại Hãn Hoàng đế thân hình như rồng lướt qua, nhìn nhìn thấy Đại Hãn thiết kỵ như gió cuốn tới, nhìn thấy thiếu niên thanh tú mặc quần áo xanh thẫm cùng với vô số thị vệ xung quanh bước đến, thân hình thẳng tắp, ánh mắt đăm đăm sát khí.

Khi hãn nhìn thấy thiếu niên kia bèn lấy ống tay áo che mắt chớp chớp, hai dòng nước mắt mỏng manh trào ra, thuận theo vết máu chảy xuống.

Hãn thì thào nói: "Ngọc Sơ... Nàng không chết uống... ta rất cuộc... còn sống nhìn thấy Hãn Vương..."

Mạnh Phù Dao bước nhanh đến, đánh mắt liền nhìn thấy Nhã Lan Châu tóc tai bù xù thở hồng hộc, máu tươi vẫn chảy dọc cánh tay trái, lập tức giận dữ, bỗng nhiên quay đầu, hung ác nhìn chăm chăm đám người áo xám đã không dám tiếp tục vây công Nhã Lan Châu nữa, mà đang đứng dựa lưng nhau.

Đám người kia kinh hoàng nhìn nàng, thiếu niên thanh tú gần như đơn bạc này chính là Hãn Vương danh vang thiên hạ, nổi tiếng hung hãn vô sỉ, giỏi gây sự, thích cậy mạnh sao?

Nghe nói Mạnh Hãn Vương là nữ tử? Vô công Phá Cửu Tiêu đứng đầu Thập cường giả!

Tên cầm đầu bị đâm thủng một con mắt, sắc mặt trắng bệch lo lắng, ánh mắt càng lúc càng trở nên hoảng loạn, trước khi y đến đây, Thủ lĩnh đã dặn dò đi dặn dò lại, dù thế nào cũng phải chặn giết người đang cầu cứu kia trước khi hắn ta đến Hãn Vương phủ, nhất định không thể kinh động đến Hãn Vương, bọn y đều là tinh anh trong bang, không tiếc hao tâm tổn trí suy nghĩ, vượt qua biên giới đuổi giết người này. Mục đích của y chỉ là món thù lao cực kì lớn kia, ai cũng không muốn không đâu lại trêu chọc cường địch. Đáng tiếc vận khí không tốt, nhiều lần xuất hiện tình huống đột ngột bên ngoài, hôm nay rơi vào trường hợp như thế này, phải làm như thế nào cho tốt đây?

Y thầm tính toán trong lòng, chỉ có thể lộ ra tên bang rồi mềm giọng nhờ vả, cho dù tên Mạnh Hãn Vương này không nghe đạo lý thì theo lý mà nói cũng không nên ra tay giết người, tùy tiện đắc tội với thế lực nước khác.

Bên mình lần này tổn thất, chỉ có thể nhận xui xẻo, núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun!

Trong lòng đã định, y miễn cưỡng nở nụ cười, hạ thấp người nói: "Xin hỏi ai là Mạnh Hãn Vương?"

Người còn khách khí với ta, chẳng lẽ vẫn muốn chạy trốn à? Mạnh Phù Dao thú vị nhìn y, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Không dám, chính là tại hạ."

"Ngưỡng mộ đại danh của Vương gia đã lâu, hôm nay được nhìn thấy ngài, quả thật may mắn." Người áo xám lại hạ thấp người.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm tên sát thủ đang ra về vẫn nhã nói chuyện thơ văn cùng địch thủ, thật sự cảm thấy thú vị, y hợp tác như thế, xem ra cũng không cần lãng phí sức lực tra tấn bức cung. Nàng hí mắt, chậm rãi nói: "Khách khí, khách khí rồi, không biết các hạ đêm khuya xâm nhập Hãn Vương phủ, sát thương bằng hữu của ta, là muốn gì?"

Người áo xám nhướng mày, nghĩ thầm người quy chụp quá nhanh rồi, nơi đây còn cách Hãn Vương phủ bốn con phố, người truy sát ngược lại là bằng hữu của người mới đúng, người nói như vậy dụng tâm cũng quá hiểm ác rồi? Y nhanh chóng tiến lên một bước, "Vương gia xin chớ hiểu lầm, huynh đệ tại hạ là vì đến truy đuổi phản đồ, không ngờ đã xông vào đất phong của Vương gia, là có chỗ thất lễ, mong Vương gia xem xét, đều là võ lâm một nhà, hãy thông cảm cho."

Ánh mắt Mạnh Phù Dao lóe lên, chậm rãi cất tiếng: "Ồ? Võ lâm một nhà? Không biết các vị thuộc nơi nào? Mời báo tên xưng danh."

Người áo xám kia ưỡn ngực một, giọng điệu khiêm tốn, vẻ mặt lại rất nắm chắc nói: "Tại hạ Tương Ứng, thuộc Trường Thiên bang Toàn Cơ quốc." Y nhìn Mạnh Phù Dao, "Nếu như Mạnh Hãn Vương hôm nay không truy cứu tại hạ mạo phạm, để cho tại hạ mang phản đồ đi, tương lai trên dưới Trường Thiên bang sẽ cảm tạ đại đức của Vương gia! Tệ bang tuy không có thể lực hùng hậu, địa vị tôn quý như Vương gia nhưng cũng có chút thể lực nhỏ trong thiên hạ, tương lai nhất định sẽ báo đáp ngài!"

Mạnh Phù Dao nghiêng nghiêng đầu, Diêu Tấn "Vạn Sự Thông(*)" bên cạnh nàng lập tức thấp giọng thì thầm vào tai nàng: "Đệ nhất bang của Toàn Cơ, cũng là thế lực kiêu ngạo nhất Lục Lâm."

(*) cái gì cũng biết.

Mạnh Phù Dao "A..." lên, quay đầu cười tủm tỉm nhìn người áo xám, "Trường Thiên bang... Hân hạnh hân hạnh..."

Người áo xám nhìn vẻ mặt của nàng, nhất thời trong lòng thấy yên tâm, Mạnh Phù Dao liếc y, nói: "Không truy cứu à... Đem người đi à... Cũng không phải không thể được."

Người áo xám mừng rỡ, nhanh chóng nói: "Chỉ cần Vương gia đồng ý, Bang chủ tề bang nhất định sẽ trọng tạ đại đức của Vương gia!"

"Đừng khách khí đừng khách khí, đều là Võ lâm một nhà mà." Mạnh Phù Dao phất tay, nàng quay đầu nhìn về phía người bị đuổi giết đã được thị vệ nâng dậy kia, ánh mắt bỗng nhiên co rụt lại.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2.2

Toàn Cơ thành An Quận vương, Hoa Ngạn.

Mạnh Phù Dao từng gặp hãn hai lần, một lần là ở Chấn Vũ đại hội, hãn là đối thủ của Vân Ngấn, lúc ấy Mạnh Phù Dao có ấn tượng sâu sắc với chân lực hùng hậu của hãn, một lần khác là đại điển phong hậu của Hiên Viên, hãn và phu nhân - Toàn Cơ Công chúa Phượng Ngọc Sơ được Toàn Cơ phái tới chúc mừng, lúc đó nàng đã biết rõ đây là người bị loại trong cuộc đấu võ tranh giành ngôi vị Hoàng đế.

Có điều người bị loại này không phải quá thảm rồi sao? Thảm đến mức không thể tiếp tục ở lại nước mình, bị đuổi giết phải chạy ngàn dặm khỏi lãnh thổ, tới địa bàn của nàng.

Ấn tượng của Mạnh Phù Dao về hãn cũng không tệ lắm, nàng nhớ rõ trong trận chiến với Vân Ngấn, vị Quận vương này đấu rất tập trung, nhận thua cũng rất hào sảng, là một hán tử chân chính, xứng làm đối thủ của Vân Ngấn.

Ánh mắt nàng lướt qua Hoa Ngạn một vòng, trông thấy lo lắng cùng gấp gáp nhưng lại không chút sợ hãi từ trong ánh mắt đối phương, ánh mắt nàng lóe lên sự hài lòng, nàng quay đầu lại, lên tiếng: "Thế nhưng, cứ như vậy cho các người đi, hình như không được ổn...."

Người áo xám biến sắc, vội vàng nói: "Hãn Vương..."

"Vị này không phải phản đồ của Trường Thiên bang các người." Mạnh Phù Dao liếc xéo hẳn: "Nếu Quận vương tôn quý là phản đồ của Lục Lâm các người, thì Trường Thiên bang cũng có thể thành lập đất nước rồi, còn cần chạy đến trước mặt bản vương sao?"

Sắc mặt người áo xám lại biến đổi, y quệt quệt mồ hôi trên mặt, sau một lúc do dự mới nói: "Vương gia muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho chúng ta?"

"Rất đơn giản." Mạnh Phù Dao khoát tay chặn lại. "Tốt xấu gì ta cũng là chủ của Đại Hãn, dân sinh trị an của vùng này đều do ta quản, các người đánh giết đến tận nơi đây, ta đến một lí do hợp lí cũng không có đã bỏ qua cho các người, Hãn Vương Đại Hãn ta còn mặt mũi nào cơ chứ?"

Người áo xám cúi đầu trầm tư, Mạnh Phù Dao chấp tay nhìn lên trời, Chiến Bắc Dã, Trưởng Tôn Vô Cực, Nhã Lan Châu đều không nói lời nào, bọn họ đều quen việc hễ có chuyện gì là Mạnh Phù Dao đều tự mình xử lí, vì nàng hav rộng rãi thu phục lòng dân. Khiến Chiến Bắc Dã hung hãn, Trưởng Tôn Vô Cực thâm hiểm, Nhã Lan Châu vô lại, càng mừng rỡ vì bớt được việc.

Người áo xám tính toán trong lòng, nếu hôm nay không nói rõ thì việc rồi đi sẽ hết sức khó khăn, trên thực tế nếu đổi thành Quốc vương nào cũng đều có thể xử lý như vậy, Mạnh Hãn Vương đã đủ khách khí, thoát nhìn cũng không ương ngạnh không nói đạo lý như trong truyền thuyết, ngược lại là loại người biết xem xét thời thế. Nếu như vậy, dù sao cấp trên sớm muộn cũng có chủ ý kết đồng minh với nhân vật thực lực này, bây giờ giao hảo trước cũng không sao.

Sau đó, cái tên hiệu Mạnh Phù Dao nhưng lại hiệu không trọn vẹn, làm thích khách hay làm chính khách đều lơ mơ này ngẩng đầu lên, tiến sát lại Mạnh Phù Dao, trầm thấp nói: "Mong Vương gia tuyệt đối giữ bí mật..."

Đây là người mà Thập nhất Điện hạ nhờ cậy Bang chủ tại hạ bắt, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tốt nhất là thấy xác!"

Thập nhất Điện hạ Toàn Cơ, Hoàng tử mà Phượng Toàn sủng ái nhất, con trai đầu của Hoàng hậu Toàn Cơ.

Trong nháy mắt Mạnh Phù Dao liền nhớ lại nội dung tài liệu ngày ấy Trưởng Tôn Vô Cực đưa cho nàng, cười cười, nói: "Ồ... Là thế sao? Nhưng tại sao phải giết hẳn?"

Người áo xám kỳ quái liếc nàng một, nhất thời không rõ vì sao vị chính khách trứ danh Đại lục Năm châu này sao lại hỏi câu hỏi ngây thơ như vậy, nhưng vẫn cẩn thận đáp: "Ta chỉ nghe nói thoáng qua rằng, trên người vị Quận vương này có đồ quan trọng, cần lấy trở về..."

Mạnh Phù Dao "Ừ", cười cười, vươn vai duỗi tay, nói: "Ai da, lãng phí một đêm ngon giấc... Được rồi, cứ như vậy đi."

Nàng gật đầu với người áo xám, nở một nụ cười xán lạn.

Người áo xám giật mình, vội vàng nhưng không dám thất lễ, lộ ra khuôn mặt tươi cười mất một bên mắt, máu nửa bên mặt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mạnh Phù Dao ngọt ngào khách sáo cười, sau đó quay người, chấp tay, không nói thêm gì nữa, tiêu sái bước đi.

Người áo xám ngạc nhiên nhìn bóng lưng nàng, không rõ nàng có ý gì, nhưng tai lại đột nhiên nghe thấy tiếng khẩu lệnh trầm thấp đầy sát khí:

"Giết!"

Lời ngắn như đao, sát khí mãnh liệt, sau đó người áo xám liền cảm thấy sau lưng chột lạnh, hoa máu tung tóe trước mắt, những dòng máu tươi

không ngừng không nghỉ phun trào, tản ra một màn sáng đỏ tươi trước mặt y.

Trong màn sáng ấy, y nhìn thấy bóng lưng nàng thân nhiên chấp tay bước đi, từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại.

Y từ từ rũ mắt xuống, nhìn ngực mình có thêm một lỗ lớn, trong lỗ đó y còn nhìn thấy một cách kỳ dị huỳnh đệ của mình cũng đã nhuốm đầy máu tươi ngã xuống, thi thể bị hung hăng giẫm đạp trên nền đất bụi.

Sau đó y cũng yếu ớt ngã xuống.

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu của y là: Mạnh Hãn Vương hình như vốn không hề có ý thả người.

Mạnh Phù Dao dường như không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết sau lưng, đi đến bên người Hoa Ngạn, nhìn nhìn hắn, lệnh cho thuộc hạ đưa hắn vào trong phủ rồi quay lại hỏi Nhã Lan Châu: "Châu Châu, vết thương nghiêm trọng không?"

Nhã Lan Châu đỉnh đạc khua loan đao một: "Không có việc gì, vết thương ngoài da nhẹ thôi." Rồi nàng ấy lập tức thoáng hổ thẹn nói: "Phù Dao, ta lại mang phiền toái đến cho tỷ."

"Cái gì gọi là muội mang phiền toái đến cho ta chứ?" Mạnh Phù Dao cười: "Là do bản ta thân trời sinh đã là cái máy nhận phiền toái, chuyện khác thì thôi không nói, nhưng dám khi dễ bằng hữu của ta trên địa bàn của ta, còn muốn ta thả người? Nằm mơ!"

Nhã Lan Châu không nói gì, biết rõ rằng, với tính tình Mạnh Phù Dao, nếu Hoa Ngạn từ xa ngàn dặm chạy đến xin giúp đỡ, thì dù thế nào nàng cũng sẽ không để hắn bị giết trước cửa nhà mình, thù oán này nhất định sẽ kết định, nhưng giết người ngay lập tức, lại còn hung hãn thế này, chắc là bởi vì nàng ấy bị bắt nạt.

Người bắt nạt người nhà của ta, ta giết cả nhà người.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải đối đầu, vậy thì giết hết cho xong, xưa nay nàng làm việc luôn luôn không thích dây dưa dài dòng.

Mạnh Phù Dao nghiêng mắt nhìn Hoa Ngạn, lệnh cho thuộc hạ sắp xếp chỗ ở cho hần, đợi hần hồi phục rồi hăng nói, nàng cũng bảo Nhã Lan Châu về phòng nghỉ, còn mình lười biếng trở về ngủ tiếp. Lúc này nàng đã biết rõ nơi ở nên không đi lạc, tiến vào sân nhỏ rồi ngẩng lên nhìn sắc trời, không biết thế nào lại thở dài, lẩm bẩm: "Ta phát hiện ra - sức thu hút hoàng quyền của ta ngày càng kinh khủng rồi, còn chưa ra khỏi lãnh thổ Đại Hãn đến Toàn Cơ, mà đã đụng phải người của Hoàng tộc."

"Vì nàng trời sinh là kẻ gây chuyện." Bên cạnh có người cười khê, Mạnh Phù Dao liếc mắt liền nhìn thấy cổ áo của người nọ rộng mở, lộ ra xương quai xanh mê hoặc, lập tức bùm lấy mũi, đẩy hần dựa vào tường, đưa tay giúp hần cài cổ áo.

"Đại ca, đừng khiến người khác muốn phạm tội."

"Van xin nàng hãy phạm tội đi." Trương Tôn Vô Cực cười khê, dung nhan như ngọc lờ mờ hiện ra dưới ánh trăng, phong tình mê hoặc hơn cả mộng cảnh tươi đẹp, trầm thấp nói: "Ta cam đoan không phá giường."

Mạnh Phù Dao lúng ta lúng túng vội vàng sửa cổ áo ngay ngắn cho hần, rồi mới buông tay che mũi, làu bàu: "Nguy hiểm thật."

Nguy hiểm thật, nếu phun máu mũi trước mặt hần, đời này nàng cũng khỏi cần gặp lại hần nữa.

"Sắp phải đi ngủ rồi, cài lại không thấy phiền toái sao?" Trương Tôn Vô Cực sờ sờ cổ áo, sóng mắt dập dềnh: "Thực ra, ta vừa phát hiện, mở cổ áo ra thoáng mát hơn..."

"VẬY huynh chậm rãi thông khí đi, lão nhân gia ta muốn ngủ." Mạnh Phù Dao bỏ hắt lại, bước nhanh vào phòng đóng sầm cửa lại, lẩm bẩm: "Không yên tĩnh nổi."

Nàng muốn ngủ nhưng lại không dám cởi quần áo, bên ngoài có sói xám lớn, trước khi sói xám lớn bỏ đi, thở trắng trong sáng nhất định phải hết sức cảnh giác.

Sói xám lớn quả nhiên chưa đi, nghiêng nghiêng người dựa vào cửa sổ phòng nàng, ánh trăng chiếu lên ô cửa giấy, phác họa khuôn mặt nghiêng nhàn hạ phong lưu của hắt trên đó, Mạnh Phù Dao ở trong phòng tối nhìn bóng nghiêng tinh xảo đến kinh người kia, nghĩ thầm, "Trắc mạo phong lưu, ngọc nhân Vệ Giới(*)", có phải chính là chỉ phong tư xuất trần khắp tiên trời dưới đất như thế này hay không?

(*) Trắc mạo phong lưu: chỉ người có vẻ ngoài đẹp trai, phóng túng.

Ngọc nhân Vệ Giới: Vệ Giới, tự Thúc Bảo, người huyện An Ấp, là danh sĩ, mỹ nam cuối đời Tây Tấn. Từ nhỏ Giới có ngoại hình nổi bật, cưỡi xe dê vào chợ, người kéo nhau đến xem chật ních, khen là người ngọc. Cậu của Giới là Vương Tế ca ngợi: "Châu ngọc ở bên cạnh, nhận ra hình dáng mình xấu xí."

Bóng hình trên cửa sổ bất động, dường như đang ngăm trăng đến xuất thần, một lúc sau nàng nghe thấy tiếng hắt vang lên bên ngoài cửa sổ, thoáng do dự xen bất đắc dĩ: "Phù Dao, có cách nào... khiến nàng ở lại không?"

Lòng nàng chần động, đây là lần đầu tiên Trương Tôn Vô Cực nghiêm túc bàn luận cùng nàng về vấn đề đi hay ở, trước đó, hai người đối với việc này đều tự ngầm hiểu lẫn nhau, ai cũng cẩn thận tránh né từng ly từng tí, sợ vượt qua điểm mấu chốt của nhau. Nhưng mà tối nay, người xưa nay luôn suy nghĩ trước sau, nói chuyện làm việc đều thích quanh co uốn lượn này,

tại sao đột nhiên lại thẳng thắn như vậy, dùng một câu đơn giản không thể chạm đến nhất, đánh động sự phòng vệ của nàng?

Nàng im lặng lâu thật lâu, cuối cùng tàn nhẫn nói: "Không có."

Hai chữ nặng tựa nghìn quân, bóng hình kia như bị đá lớn đập trúng liền khê chao đảo, cũng làm cho hốc mắt nàng chực trào nước mắt.

Nàng nhắm mắt lại, im lặng lui lần đến bên giường, lặng lẽ ngồi im lặng trong bóng đêm.

Tiếng nói của Trương Tôn Vô Cực từ ngoài cửa sổ vọng vào: "Nếu như, ta cho nàng một gia đình thì sao?"

Mạnh Phù Dao giật mình, trong chớp mắt nàng liền hiểu ra rằng hắn đang cầu hôn nàng, thế nhưng... Không phải hắn biết rằng, hắn hỏi như vậy chắc chắn sẽ nhận lại được lời cự tuyệt của nàng sao?

Trương Tôn Vô Cực lại thở dài, từ tốn nói: "Phù Dao, hình như nàng chưa từng nói rằng nàng muốn tìm lại thân thể của mình."

Mạnh Phù Dao trầm mặc, thoáng cái đã hiểu được hàm ý cụ thể trong hai chữ "Gia đình" mà hắn nói, hai tay nàng nắm chặt đệm giường lạnh buốt, vải tơ lạnh trơn như tâm trạng của nàng trong khoảnh khắc này, im lặng một lúc nàng đáp lại: "Ta... không muốn nhiều loạn cuộc sống của người khác... mà thôi."

Nàng không dám chắc những lời mà mình nói ra có phải là những lời thật lòng hay không.

Lúc trước vì một manh mối nàng đã không tiếc công truy tìm đến Hiên Viên, thế nhưng khi một câu "Hương Bắc" kia thốt ra, khi sắc mặt trầm mặc nặng nề của Tông Việt lúc đó là Ám Mị lộ ra, khi những manh mối vụn vặt dần dần chỉ về cùng một phương hướng, nàng lại do dự.

Những mảnh vỡ chấp vá, từ từ lộ ra hình dáng mơ hồ, nàng cảm giác được, đó là đen tối, đau buồn, cô độc, tựa như ác mộng.

Cha mẹ cho nàng những năm tháng ấu thơ đó cho dù có nỗi khổ tâm, chung quy cũng vì không thể bảo vệ nàng, nếu như nàng nhất định phải tìm về, có lẽ sẽ mang phiền não cho họ.

Nếu như nàng một lòng vẫn muốn về hiện đại, vậy hãy để cha mẹ ruột kiếp này quên nàng đi, tựa như quen với việc mười bốn năm không có nàng, quen với việc vĩnh viễn không có nàng.

Nàng cũng là một người bình thường, cũng muốn cuộc sống thuận lợi tươi sáng, cũng sợ hãi những vất vả theo đuổi cuối cùng lại hóa thành ác mộng.

Trưởng Tôn Vô Cực ngoài cửa sổ trở nên trầm mặc, hẩn lẳng lặng tựa bên ô cửa, không nói lời nào cũng không đi. Một người ở ngoài cửa sổ, một người thì bên cạnh cửa, chỉ cách nhau một ô cửa sổ giấy mỏng manh, lắng nghe tiếng hít thở bất đắc dĩ mà buồn man mác của nhau.

Đêm ngắn như thế, chân trời khẽ lộ ánh ban mai, mà con đường phía trước, lại đầy sương mù và dài đằng đẵng.

Mấy ngày sau, Mạnh Phù Dao khởi hành đi thẳng đến Toàn Cơ, Chiến Bắc Dã tiễn nàng đến tận biên giới Toàn Cơ mới buồn bã chia tay. Hẩn không thể cùng nàng đi Toàn Cơ, dù Toàn Cơ có mời Hoàng đế Đại Hãn dự lễ, song dù sao hẩn mới kế vị không lâu, Tân hoàng không lo quốc sự mà lại đi tranh thủ tới Hiên Viên là không nên. Việc đi tuần tra biên giới gần đây còn chấp nhận được, chứ nếu bây giờ hẩn lại đi Toàn Cơ thì không hợp lý tẹo nào.

Manh Phù Dao đại diện cho hẩn đi sứ Toàn Cơ, cười tươi rói, nói với hẩn: "Yên tâm, ta nhất định sẽ không làm ảnh hưởng đến uy phong Tân Hãn Hoàng đế!"

"Ta không sợ nàng làm giảm uy phong của ta." Chiến Bắc Dã nhìn nàng chăm chú, cười vang: "Ta sợ nàng quá uy phong, lại khiến Toàn Cơ xảy ra chuyện."

"Không có chuyện đó đâu." Mạnh Phù Dao lắc đầu, "Lần này người không phạm ta, ta sẽ không phạm người. Nếu người phạm ta, ta cũng sẽ cố gắng không phạm người."

"Nếu người dốc sức phạm tở thì sao?" Nhã Lan Châu tò mò, cố hỏi.

Mạnh Phù Dao nhe răng cười với nàng ấy: "Ta đây đành hung hăng phạm người!"

Nhã Lan Châu buông tay, Mạnh Phù Dao ghé sát lại gần nàng ấy, thì thầm: "Châu Châu, cách mạng có lẽ sắp thành công, đồng chí đừng từ bỏ nỗ lực, đêm đó Chiến Hoàng chạy đến nhanh nhất, huynh ấy vẫn rất quan tâm muội."

Mắt Nhã lan Châu sáng rực lên, "Vậy à? Muội tạm tin ở lại Đại Hãn một thời gian vậy, muội vốn là muốn đi theo tở."

"Câu kẻ ngốc kia quan trọng hơn, đi đi!" Mạnh Phù Dao đẩy nàng ấy, cười hì hì dẫn theo Kì Vũ cùng hộ vệ áo giáp đầy đủ lên ngựa. Lần này nàng đi là để giương cao quốc uy, riêng hộ vệ đã tròn ba nghìn, tất cả đều là Hãn quân tinh nhuệ do Chiến Bắc Dã sợ Vương quân của nàng không đủ kinh nghiệm, nên trực tiếp chọn ra những chiến sĩ dũng mãnh nhất từ Hãn quân. Đưa mắt nhìn, toàn một màu đỏ như hỏa diễm đen như sắt trầm, bách chiến thiết huyết, sát khí kinh người.

Mạnh Phù Dao khẽ quay người lại, liếc nhìn Hoa Ngạn xen lẫn trong đội ngũ thị vệ, nhớ tới những lời hằn nói cùng mình đêm qua, rồi hơi giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, Trưởng Tôn Vô Cực đang trên ngựa quay đầu lại nhìn nàng cười.

Nàng giơ roi lên, vút ngựa phi nhanh trong màn cát bụi mịt mù.

Toàn Cơ!

Đại vương ta đến rồi đây!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Vừa Gỡ Vừa Đánh

Ánh nắng sớm mai nhàn nhạt chiếu lên con đường mòn vô tận.

Lúc này đã gần đến tháng hai, băng tích tụ lâu ngày dần tan chảy, gió xuân như đao, cắt gọt nên cành lá xanh biếc, đung đưa lay động như lá cỏ sắc xanh, một chú chim non màu xanh đậm, cánh vàng nhạt bay qua hàng hàng lá cờ, mở ngậm một mảnh mây trắng mềm mại.

Vì còn sớm nên trên đường trống trải không một bóng người, chỉ có hai người sóng vai nhau, đó là Mạnh Phù Dao và Trương Tôn Vô Cực.

Đằng sau họ chỉ có Thiết Thành, Mạnh Phù Dao ngại mang theo ba nghìn hộ vệ chỉ thêm vướng víu, liền lệnh cường chế cách xa nàng một dặm. Vì thế, Hãn quân tinh nhuệ đã quen phóng ngựa lao nhanh đành phải ghìm ngựa nhìn chăm chăm bóng lưng nàng. Nàng ở phía trước đi qua đi lại, bọn họ ở phía sau cũng nhích tới nhích lui.

Cửa thành lãnh thổ Toàn Cơ ở phía trước, từ xa đã thấy cửa thành mở ra, hai đội binh sĩ áo giáp sáng ngời mang nghi trượng phi ra, bao quanh lấy một nam tử y bào màu huyết dụ rong ngựa chạy tới, trên ống tay áo của hắn ta có một đường hoa văn màu tím rất dễ chú ý, Trương Tôn Vô Cực hơi híп mắt, nói: "Hoàng tử Toàn Cơ."

"Vị nào?"

"Nhìn không ra, theo tuổi thì có lẽ là Cửu Hoàng tử hoặc Thập nhị Hoàng tử. Chắc là tới đón tiếp ta và nàng."

Mạnh Phù Dao "A!" lên, mỉm cười dừng ngựa chờ nam tử kia đến chào hỏi, kết quả người đó mang theo hộ vệ phi ngựa một đường chạy như bay không dừng lại, ngang qua Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực mới liếc mắt nhìn, rồi lại lao đi.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên, cúi đầu nhìn xuống người mình, lại nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, chỉ vào mũi hỏi: "Ta nhìn thoáng không giống Vương gia sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực khẽ gíơ roi, "Người đời chỉ nhìn y phục không nhìn người, có nhiều lắm."

Hai người đều vận đồ bình thường, kiểu dáng so với người bình thường còn đơn giản gọn gàng hơn nhiều, trường bào cấm bạc của Trưởng Tôn Vô Cực dù rất hoa lệ quý giá nhưng hiếm thấy, người bình thường không nhận ra, Mạnh Phù Dao ngay cả chất liệu vải cũng không chăm chút. Nàng từ kiếp trước đã quen tiết kiệm rồi.

Hoàng tử Toàn Cơ đó chạy qua bên người họ rồi đột nhiên dừng lại, đi vòng vòng quanh ngựa của Mạnh Phù Dao, kinh ngạc hô: "Ngựa tốt! Ngựa tốt tuyệt thế!", lại nhìn sang ngựa của Trưởng Tôn Vô Cực, cũng khen: "Tốt! Con ngựa này cũng tốt!", sau đó quay đầu sang nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao, nói: "Các người sao xứng dùng ngựa tốt như vậy?"

Người này động tác nhanh, lời nói cũng nhanh, phản ứng cử chỉ rất dứt khoát, miệng nói tay làm nhanh như chớp mắt.

Mạnh Phù Dao nhìn hấn ta, rất có hứng thú, vung tay lên giữ Thiết Thành đang tức giận chờ lệnh, cười mỉm nói: "Chẳng lẽ các hạ cho rằng ngựa này ta không xứng dùng, còn người mới xứng?"

"Người nói đúng!" Vị Hoàng tử Toàn Cơ kia cứ thản nhiên đáp: "Thế nhưng gia cũng không cần nó, gia muốn bắt đi tặng người khác, cũng không thềm đoạt lấy của người. Tiểu Tứ!"

Một hộ vệ lên tiếng tiến đến.

"Thường!" Nam tử kia vung tay lên, hộ vệ nọ liền lập tức móc ra một túi gấm ném xuống dưới chân Mạnh Phù Dao.

"Nhìn thấy chưa? Thập nhị Hoàng tử hậu thưởng, còn không tạ ơn?"

Mạnh Phù Dao quả thật khom lưng trên ngựa, cười nói: "Hóa ra là Thập nhị Hoàng tử, thất kính thất kính, tiểu nhân đúng là nên hiến ngựa, chỉ là muốn hỏi một điều."

"Người hỏi đi." Thập nhị Hoàng tử vung tay lên.

"Tiểu nhân có cảm tình với con ngựa này, nhưng mà vì Hoàng tử thích nên đành phải từ bỏ những thứ mình yêu thích, chỉ là muốn biết chủ nhân mới của nó là ai?"

"Tặng cho Thái tử Vô Cực và Mạnh Hãn Vương." Thập nhị Hoàng tử ngược lại không kiêng kị gì, thẳng thắn đáp: "Gia chính là đi đón họ, nghe nói họ cùng đồng hành với nhau. Ngựa tốt chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, không ngờ rằng trên đường còn có thể trông thấy hai con, chắc hẳn Thái tử điện hạ cùng Mạnh Hãn Vương nhất định rất hài lòng."

Mạnh Phù Dao mỉm cười nhượng lại ngựa, còn rất tốt bụng chỉ dẫn nói: "Xa giá của hai vị kia chắc là ở phía sau một dặm, điện hạ đi qua đó sẽ nhìn thấy."

"Coi như hai người thức thời, hình như võ nghệ cũng không tệ." Thập nhị Hoàng tử liếc xéo ai đó, "Sau này nếu như vào kinh, có thể đi tìm ta hoặc là Thập nhất ca của ta!"

"Tạ điện hạ nâng đỡ!" Mạnh Phù Dao khom người, khiêm tốn nhường, "Mời ngài, mời ngài!"

Thập nhị Hoàng tử lỗ mũi hếch lên trời, gật đầu, vút roi phi nhanh, mang theo đội ngũ rồng rắn; mà khách quý hôm nay hắn ta nghênh đón không những bị hấn ta đoạt ngựa, mà còn phải tránh sang ven đường hít một đồng bụi của hấn ta.

Thiết Thành xuống ngựa, nhường ngựa của mình cho Phù Dao, tức giận nói: "Chủ tử, sao lại cản ta? Tên nhóc đó cần ăn đòn."

"Đúng vậy, cần ăn đòn." Mạnh Phù Dao mỉm cười đáp, "Thế nhưng một mình ngươi đánh như thế nào mới hả giận được? Cứ giao luôn cho ba nghìn người Kỉ Vũ bọn họ, đánh cho thoải mái!"

Khóe miệng Thiết Thành giật giật, lúc này mới nhớ tới nếu Thập nhị Hoàng tử mang theo ngựa của Trưởng Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao gặp Vương quân Kỉ Vũ dẫn theo, bọn hấn một khi nhận ra là đó ngựa của Mạnh Phù Dao, nhất định sẽ bất chấp tất cả đánh trước rồi nói.

Đây mới gọi là "đen tối" thật sự.

Mạnh Phù Dao cười hỏi Trưởng Tôn Vô Cực: "Không biết Ẩn vệ nhà huynh gặp sẽ phản ứng thế nào?"

Trưởng Tôn Vô Cực thản nhiên đáp: "Ta đã làm ký hiệu ở trên thân ngựa rồi, bọn Ẩn vệ có lẽ sẽ cắt đứt dây lưng toàn bộ thuộc hạ của hấn, nếu không trong hoàn cảnh bình thường chắc chắn sẽ là chặt đứt chân, mặc kệ hấn là ai."

Mạnh Phù Dao im lặng... Có vẻ như là đắc tội với Trưởng Tôn Vô Cực mới gọi là xui xẻo.

Thiết Thành nhượng lại ngựa, để Trưởng Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao cùng cưỡi một con, kết quả lúc lên ngựa hai người nọ lại tranh chấp với nhau xem ai ngồi trước ai ngồi sau.

"Ta muốn đo vòng eo của huynh, xem xem gần đây có béo lên không." Mạnh Phù Dao kiên quyết ngồi đằng sau.

"Ta muốn tựa lên vai nàng, xem thử gần đây có phải gầy đi hay không." Trưởng Tôn Vô Cực nhất quyết muốn nàng ngồi phía trước.

Thiết Thành đứng một bên im lặng nhìn trời... Cái này mà cũng phải tranh giành à...

Bất phân thắng bại, cuối cùng Trưởng Tôn Vô Cực nói: "Thế thì chúng ta đều không cưỡi ngựa nữa."

"Được." Mạnh Phù Dao cảm thấy đây là một biện pháp giải quyết rất hay.

"Đổi thành ta cõng nàng."

“...”

Mạnh Phù Dao ngoan ngoãn lên ngựa: "Ta thấy có ngựa mà không cưỡi đúng là đầu đất."

"Quả đúng như vậy." Thái tử điện hạ hết sức hài lòng, — Lại thắng một ván.

Hai người đã ngồi trên lưng ngựa, vừa rồi ta nói nàng nói cãi vã nhau, bây giờ ngược lại yên tĩnh, Mạnh Phù Dao không nói lời nào, chỉ híp mắt đảo qua đảo lại, Trưởng Tôn Vô Cực thờ ơ giữ dây cương, quả thật rất tự nhiên đặt cằm trên vai Mạnh Phù Dao. Đặt bên vai này một hồi rồi lại đặt bên vai khác một lúc, hăn cứ đổi đi đổi lại làm tóc chọc vào người nàng hơi

hơi ngửa, không khỏi cười mắng: "Huynh có thể ngồi yên một chút không?"

"Không thể." Thái tử điện hạ chẳng mấy khi thẳng thắn cự tuyệt, gác đầu trên vai nàng nhẹ nhàng nói: "Ngồi yên quá sẽ làm nàng quên đi sự hiện hữu của ta, ta quyết định từ nay về sau phải thường xuyên quấy nhiễu nàng để nàng vì ta mà hoảng hốt không thôi."

Cổ Mạnh Phù Dao lập tức trở nên ửng hồng, nàng đâu có quen với những lời thẳng thắn dứt khoát như vậy. Thế nhưng khả năng biện hộ của người đằng sau ngày càng đen tối giống hệt hắc, nàng không nhịn được bèn chà xát cổ mình, "Ở đâu ra hoảng hốt chứ? Huynh thật là tự luyện, không thấy ta nổi hết da gà rồi đây à?"

"Vậy à?" Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười giơ tay sờ, "Sao ta cảm thấy, tay chỉ vuốt được toàn là mùi thơm thôi nhỉ?"

Buồn nôn... Buồn nôn... Mạnh Phù Dao trợn trắng mắt, nhìn trời, nàng có thể lạnh lợi đấu võ mồm chứ đấu võ tình thì bó tay thôi.

"Thực ra..." Mùi thơm nhàn nhạt lạ kỳ của Trưởng Tôn Vô Cực phảng phất bên tai nàng, tiếng nói cũng mềm như mây, "Làm nàng nổi da gà còn tốt hơn nhiều để nàng thờ ơ lạnh lùng."

Hắn nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai Mạnh Phù Dao, nhìn đôi tai đã tháo khuyên xuống, rồi lại nhìn vành tai nho nhỏ bóng mượt kia, vì nàng sợ lỗ tai bị bít lại nên đã xuyên một mảnh tăm tre nhỏ vào, cười nói: "Khuyên tai ta tặng nàng đâu? Vì sao không đeo?"

Mạnh Phù Dao lườm hắn, tức giận, "Làm ơn, huynh cho rằng nó làm từ ngọc bích nên vĩnh viễn không vỡ sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, "Chỉ cần có lòng, vật gì cũng có thể không tan vỡ hết."

Mạnh Phù Dao im lặng, nhích cơ thể lên phía trước, nhẹ nhàng nói: "Đến rồi."

Đúng là đã đến rồi, vốn là một đoạn đường ngắn ngủi, Trường Tôn Vô Cực có bản lĩnh đến mức chỉ cần một đoạn đường ngắn này thôi cũng phải "công thành đoạt đất" nàg.

Mạnh Phù Dao xây tường cao, tích lương thực ngăn Đế vương, Thái tử gia bèn chậm chậm bước nhẹ phẩy tay áo trèo qua tường.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3.2

Khi đến cửa thành kiểm tra, ba người thân đầy bụi đất, dáng vẻ bần hàn chỉ có một con ngựa nên bị khinh bỉ vô cùng, quan thủ thành ngồi trên cao ở phòng làm việc bên cửa hông, duỗi tay ra, "Thông Hành Lệnh đâu?"

Mạnh Phù Dao nhú mày, liếc mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, chậm rãi nói: "Không có."

"Không có?" Quan thủ thành vung tay lên, "Không có Thông Hành Lệnh thì không được cho qua, tránh ra, đi xa một chút, lát nữa có khách quý tới đây, đừng có cản đường."

Căn phòng này không nhỏ nhưng cũng chật kín quan viên mặc y bào đỏ, thắt lưng đai tím, cầm chén trà lưỡi biếng liếc nhìn hai người, ai nấy đều đang hàn huyên trò chuyện, xem ra đang đợi người. Quan thủ thành đẩy hai người ta, còn mình không ngừng lùi lại, cung kính khom người với nam tử đang trò chuyện vui vẻ với đám quan viên, "Điện hạ, bên dưới đơn sơ, mời ngài lên cổng thành an tọa."

"Có lẽ cũng sắp tới rồi, đợi ở chỗ này đi." Giọng điệu nam tử kia vô cùng thân thiết, "Phụ hoàng lệnh các Hoàng tử cùng Lễ bộ quan viên đến cửa thành nghênh đón khách quý các nước, Thập nhị đã đi nghênh đón, có lẽ sắp về rồi."

Mạnh Phù Dao thấy hãn tử hơn hai mươi tuổi, một thân cẩm bào vàng nhạt mộc mạc hơi cũ, dung mạo không tính là vô cùng xuất sắc nhưng khí

chất lại không tệ, xem thân phận cùng giọng điệu, hẳn cũng là Hoàng tử, không biết là thứ mấy.

Quan thủ thành kia liên tục cúi người, lại đẩy Mạnh Phù Dao ra: "Còn đứng ở chỗ này làm gì vậy?"

Vị Hoàng tử kia cười trách y, "Không có Thông Hành Lệnh thì để họ đi là được, việc gì phải ác ngôn ác ngữ, thành ra Toàn Cơ ta không hiểu lễ nghi."

Mạnh Phù Dao nghiêng mắt nhìn hẳn ta, cảm thấy vị Hoàng tử này không tệ lắm, tố chất rất được, liền muốn trêu chọc người ta nữa, cười nói: "Ta nói là ta không có Thông Hành Lệnh, bởi vì..."

Nàng phất phất tay, Thiết Thành tiến đến, lông mày dựng thẳng, trong tay cầm một tấm thiệp nạm vàng nặng hễ gõ lên bàn.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, "Thông Hành Lệnh của Toàn Cơ thật ở cấp thấp quá rồi!"

Thiệp mời nạm vàng bị gió thổi mở tung, vàng sáng rực rỡ lộ ra bên trong, ở trên là chữ do Quốc chủ Toàn Cơ tự tay viết, còn có thêm dấu ngọc tỷ.

Quan thủ thành "A!" một tiếng há to miệng, lớn đến mức đủ nhét một quả trứng gà, Mạnh Phù Dao nhìn nhìn miệng y, nói: "Cổ họng các hạ hình như hơi viêm? Ta khuyên người nên lấy kim ngân hoa, quả đười ươi đun nước mà uống."

Người nọ vội vàng khép miệng lại, lại "A!" một tiếng cắn phải đầu lưỡi.

Cả sảnh đường khiếp sợ, nhưng vị Hoàng tử kia phản ứng trước nhất, khước mắt hẳn ta lướt qua thiệp mời của Mạnh Phù Dao, lập tức bước nhanh

về phía trước, vái dài một: "Hạ quan tể quốc ngu ngốc, thất lễ với Mạnh Vương, mong Mạnh Vương thứ tội."

Mạnh Phù Dao cười hì hì đáp lại: "Không dám không dám, quan viên quý quốc hòa ái khiến người động lòng, ha ha, thật động lòng người mà."

Cả sảnh đường ai nấy nhìn nhau, đều là vẻ mặt xấu hổ, vị Hoàng tử kia vội vàng hòa giải, mời Mạnh Phù Dao vào nghỉ ngơi, lại nhìn Trưởng Tôn Vô Cực đeo mặt nạ chấp tay không nói lời nào đứng sau lưng nàng, "Hai vị này là quý thuộc hạ của Vương gia sao? Mời cùng vào thành..."

Mạnh Phù Dao ngay lập tức quay lại, nghiêm nghị khom người: "Thái tử điện hạ, mời ngài trước."

Quan viên cửa thành liên tục lúng túng đều cứng đờ không thể động đậy, vị Hoàng tử kia cũng cứng đờ một giây, vẫn là hấn ta phản ứng nhanh, vội vàng quay lại thi lễ với Trưởng Tôn Vô Cực, lúc này thời gian cúi người dài hơn: "Không biết Thái tử cùng đến... Việc này... Thật sự thất lễ..."

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười: "Không sao... Không sao. Làm phiền Điện hạ sắp xếp cho chúng ta hai con ngựa để đỡ phải đi bộ, dù gì cách thành Đồng cũng còn mấy trăm dặm, tuy ta cùng Mạnh Vương không để ý tới việc đi bộ đến đó, nhưng quốc uy Toàn Cơ sở là sẽ tổn hại."

"Thái tử quá lời!" Hoàng tử kia rõ ràng trong lòng nghi ngờ hai vị này làm sao đến ngựa cũng không có, nhưng không dám hỏi, nhanh chóng sai người chuẩn bị ngựa, lại muốn phá vỡ bầu không khí lúng túng, cười nói: "Thập nhị đệ của tại hạ đã đến nghênh đón hai vị, hai vị không gặp qua sao?"

"A!" Mạnh Phù Dao chậm rãi ngồi xuống, bắt chéo chân, "Có sao? Hai người chúng ta chỉ gặp một nhóm cướp, cướp ngựa của chúng ta đi."

"Lại có việc này ư?" Hoàng tử kia khẽ giật mình, hai đầu lông mày lộ ra nét giận dữ, quát: "Đường đường biên giới một nước, giữa thanh thiên bạch nhật lại có người dám cướp bóc Thái tử cùng Mạnh Vương? Thật đúng là nghĩ Toàn Cơ ta không người sao?"

"Đúng vậy." Mạnh Phù Dao vẻ như đau khổ thâm thù đại hận uống trà nói, lại giận dữ khựng lại nói: "Chúng ta cũng cảm phần không thôi, lại vì Toàn Cơ hồ thẹn vô cùng, đây dù gì cũng là lãnh thổ Toàn Cơ, nên chúng ta không tiện ra mặt, chỉ đành làm khổ chủ báo án với Điện hạ, mong Điện hạ trả lại công bằng cho chúng ta."

"Đó là việc tất nhiên." Hoàng tử kia nghe nàng nói chuyện cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, ánh mắt lóe lên, trên mặt lại không tỏ thái độ, "Tại hạ lập tức sai biên quân thủ thành phái người tra rõ, nhất định lấy lại công bằng cho Thái tử và Mạnh Vương, đem kẻ cướp bóc kia ra trước công lý..."

"Có kẻ cướp!"

Một tiếng rống to cắt đứt cuộc nói chuyện, mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy ngoài cửa thành bụi mù cuồn cuộn, tiếng vó ngựa lao nhanh đến, âm thanh tuần mã chinh tề vang dội tựa như có đại quân huấn luyện nghiêm chỉnh ùn ùn lao tới. Mà ở phía trước đội ngũ, có hai tiểu đội binh sĩ đang ôm quần chạy trốn, mặt mũi bầm dập do bị đánh tơi bời, có người đã phải cởi truồng, có người giẫm phải đũng quần lẫn lung tung như hồ lô, giày bay loạn xạ khắp mặt đất, quần tụt khắp nơi...

Tất cả mọi người đều ngóng nhìn, nghĩ thầm quả thật có cướp đến, chẳng lẽ bọn cướp to gan lớn mật vừa rồi cướp ngựa của Thái tử và Mạnh Vương lại tiếp tục hạ thủ với người qua đường sao? Tất cả mọi người cảm thấy đám cướp này thật sự quá hung hãn, đao nào cũng đều đâm vào đũng quần...

Hoàng tử kia lại ghen ngào kêu lên: "Thập nhị đệ!"

Mọi người giật mình, bây giờ mới nhìn người chạy trước tiên, búi tóc nghiêng lệch, quần áo rách rưới kia, không phải Thập nhị Hoàng tử tôn quý thì là ai?

Mạnh Phù Dao nhảy dựng lên, chỉ ra bên ngoài hô to "Cướp đến rồi, cướp đến rồi! Chính là bọn họ, là bọn họ."

Nàng ở bên trong kêu, Thập nhị Hoàng tử ở bên kêu: "Thập Nhất ca, có người đánh cướp ta, có người đánh cướp ta!"

Mạnh Phù Dao đột nhiên im bật!

Thập nhất Hoàng tử!

Là Thập nhất Hoàng tử thu mua thế lực lục lâm, sát hại Phượng Ngọc Sơ, ngàn dặm đuổi giết Hoa Ngạn, to gan lớn mật đuổi đến địa bàn của nàng!

Chính là vị mộc mạc thanh nhã, tính khí vô cùng tốt này?

Mạnh Phù Dao bắt đầu nghiêng răng.

Nghe nói Hoàng hậu Toàn Cơ thích phô trương lại ương ngạnh, hung hãn hay ghen, sinh con ra mà người nào người nấy đều là diễn viên trời sinh.

Có biết không hả, nàng ghét nhất là diễn viên!

Nàng liếc nhìn Thập nhất Hoàng tử chăm chăm, ngài nọ quả thực rất trấn tĩnh, rõ ràng đã nhìn ra không đúng chỗ nào, nhưng thần sắc bất động như cũ, ngênh đón nói: "Thập Nhị đệ, đã xảy ra chuyện gì?"

Thập nhị Hoàng tử nhào đầu về phía trước, ôm lấy khung cửa sổ thờ hồng hộc, đứt quãng nói: "Đám người kia, đám người kia không nói hai lời, gặp đệ liền chém, còn nữa, trên người ta... không hiểu sao toàn bộ dây lưng đều bị đứt. Thập nhất ca, giúp đệ đánh bọn hắn, đánh bọn hắn."

“Bốp!”

Một cái tát vang dội chấn động làm mọi người đều nhảy dựng lên, Thập nhị Hoàng tử bị đánh trong nháy mắt trở nên ngây dại.

Hắn ta không ngờ tới bản thân tự nhiên bị cướp đánh cũng đành thôi, khó khăn lắm mới nhìn thấy Thập nhất ca, đang nghĩ nhờ huynh ấy giúp cho hả giận, ai ngờ Thập nhất ca vậy mà chẳng hiểu tại sao lại cho hắn ta một tát!

"Thập nhất ca! Huynh hồ đồ rồi!" Một lúc sau hắn ta rớt cuộc cũng kịp phản ứng, rống to.

"Đệ mới hồ đồ!" Thập nhất Hoàng tử trong thịnh nộ nhưng sắc mặt không thay đổi, chỉ đám kỵ binh lồng lộng bên ngoài đã dừng ngựa cười lạnh liếc xéo, "Mắt đệ bị mù rồi! Nhìn không ra là ai sao? Đây là cướp à? Rõ ràng đây là Vương quân Đại Hãn!"

Đám quan viên càng hoảng sợ, bấy giờ mới nhìn đối phương đội ngũ chỉnh tề, áo giáp sáng chói rõ rệt, trường bào mỗi người đều có ký hiệu Phượng bay cao trong lửa đỏ, đó là ký hiệu mà Đại Hãn Hoàng đế sau khi thành lập nước liền lập tức chiếu cáo thiên hạ, chỉ thuộc về Vương quân Đại Hãn, đây đúng là Vương quân Đại Hãn.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Hãn quân cướp của Hãn Vương? Hay là...

Mọi người ngây ngốc quay lại nhìn Mạnh Phù Dao, Mạnh Phù Dao ôm lấy tay, cười tủm tỉm liếc xéo Thập nhị Hoàng tử đang ngơ ngẩn, nói: "Đúng vậy đúng vậy, đúng là ăn cướp đó, ngựa của chúng ta chính là bị vị này cướp."

Khổ thân quan viên Toàn Cơ, ngày hôm nay bị Mạnh Vương Đại Hãn làm cho cảm nhận được một cách sâu sắc cái gì gọi là lúng túng, một loạt khuôn mặt trắng bệch không dám nói một lời, Thập nhất Hoàng tử đứng ở

tại chỗ rợ run một chút, lúc lâu sau mới miễn cưỡng cười: "Ngài nói đùa rồi..."

"Ăn cướp gì cơ?" Thập nhị Hoàng tử bây giờ mới nhìn kĩ Mạnh Phù Dao cùng Trưởng Tôn Vô Cực, bức tức nói: "Gia đã đưa tiền cho người!". Đầu hắn ta xoay tới xoay lui nhìn nàng một, đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ về nàng kêu to: "Hóa ra người cố ý dẫn gia gặp Hãn quân, hại gia bị đánh, người cũng dám mưu hại một vị kim chi ngọc diệp, quả thực muốn chết, muốn chết muốn chết..."

Mạnh Phù Dao "phụt!" một tiếng bật cười, vị gia này đúng thật là "gia", đến đây vẫn không kịp phản ứng nàng là ai, thật không thể so sánh được với vị Thập Nhất linh hoạt kia.

Thập nhị Hoàng tử vẫn còn ở kia liên tiếp âm thanh "muốn chết", quan viên Toàn Cơ đều lấy tay áo che mặt không còn mặt mũi nào, triều đại có vị Hoàng tử như thế, thật sự xấu hổ với khách quý nước họ.

Huống chi hai vị này, một vị chính khách thiếu niên thành danh đứng đầu, một vị là lãnh chủ mới quật khởi, đều là nhân vật chính trị số một số hai Đại lục Năm châu, nhìn xem Hoàng tử Toàn Cơ ngốc nghếch này, nhìn xem Hoàng tử của bọn họ bị chơi xỏ hết lần này tới lần khác mà không thể phản kích, trong lòng sẽ khinh thường, chê cười đến mức nào chứ?

Có mấy vị quan viên có kiến thức lạng lẽ liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên nét lo lắng. Toàn Cơ quốc bây giờ đang loạn, hai nhân vật đoạt quyền trứ danh này nhìn thấy, có thể sẽ lại nảy sinh biến loạn ngoài dự kiến không? Bộ hạ rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Mạnh Phù Dao kia nổi tiếng là kẻ kết thúc đế vị, trước hủ Đức Vương Vô Cực, lại giết Chiến Nam Thành Đại Hãn, gần đây lại xử lí Nhiếp Chính vương Hiên Viên, Bộ hạ không sợ đến Toàn Cơ cũng sẽ kết thúc trong tay nàng sao?

Thập nhất Hoàng tử nghe Thập nhị Hoàng tử liên miêng "muốn chết", rốt cuộc không nhịn được nữa, vươn tay vỗ vai hấn ta, nói: "Thập nhị đệ, câm miệng, cẩn thận thất lễ trước mặt Thái tử điện hạ và Hãn Vương!"

Tay hấn ta vỗ xuống, Thập nhị Hoàng tử liền im bật, há to miệng nhưng nói không ra lời, Mạnh Phù Dao cùng Trương Tôn Vô Cực liếc nhau, trong ánh mắt đều lướt qua ý cười.

Võ công không tệ lắm.

"Hóa ra là Điện hạ." Mạnh Phù Dao "bỗng nhiên tỉnh ngộ" tiến lên, cẩn thận xem xét Thập nhị Hoàng tử, ánh mắt cường điệu lưu lại một lúc ở đũng quần sắp rơi xuống của hấn ta, làm Thập nhị Hoàng tử xấu hổ giận dữ muốn chết, nhanh chóng che đũng quần, mới nói: "Đúng là trái đất tròn, người trong nhà đánh người trong nhà, Điện hạ làm ta cũng không rõ, tại sao phải đoạt ngựa của chúng ta, lại tặng cho chúng ta vậy?"

Thập nhị Hoàng tử cổ họng ho khan...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3.3

Nàng thở dài, không khỏi tiếc nuối: "Điện hạ à, người giành lấy ngựa của ta mang đến trước mặt quân ta, không phải là giẫm lên mặt Hãn Vương? Mặt Hãn Vương ta cho người giẫm thì không sao, nhưng mà những thuộc hạ trung thành kia của ta, quan tâm an nguy của ta, cũng chỉ có thể đuổi theo thuộc hạ của người để hỏi thăm rõ ràng, người xem, hiểu nhầm liền xảy ra như vậy."

"Người!" Thập nhị Hoàng tử không có cách nào nói chuyện, không thể liên tục trút giận.

Thập nhất Hoàng tử ở một bên cười khố nói: "Là hiểu lầm thôi... chỉ là hiểu lầm thôi..."

"Điện hạ lúc trước đồng ý giúp chúng ta đem kẻ ăn cướp ra trước công lý." Mạnh Phù Dao chậm rãi kéo dài ngữ điệu, kéo đến mức làm trái tim quan viên Toàn Cơ cũng treo lên thấp thỏm, Thập nhất Hoàng tử nhượng mảy đang muốn nói chuyện, Mạnh Phù Dao liền cười nói: "Hôm nay thì thôi không cần mang ra nữa."

Thập nhất Hoàng tử cười khố vái chào: "Đa tạ Thái tử và Hãn Vương rộng lượng tha thứ."

"Chỉ là Hoàng tử phạm pháp cũng xử tội như thứ dân." Mạnh Phù Dao nghiêm nghị nói: "Vốn nghe Toàn Cơ pháp chế nghiêm khắc, nghe nói

Thập nhất Hoàng tử đặc biệt công chính nghiêm minh, ta nghĩ Điện hạ đối với hành vi cướp bóc của Thập nhị Hoàng tử, tất sẽ có trừng phạt."

Nàng vái chào, không đợi Thập Nhất Hoàng tử biến sắc trả lời, rất khách khí nói: "Tại hạ nể tình, cũng không can xử phạt quá mức, làm cho có một chút là được rồi, còn nữa, tổn thương do roi trên thân ngựa của tại hạ, đao kiếm bị sút mẻ của các hộ vệ, cùng với những vất vả mà hai chân tại hạ và Thái tử phải chịu đựng, còn có chút vết thương nhỏ tại hạ không cần thận dính phải lúc bị Điện hạ đánh cướp..." Nàng tỉ mỉ tìm vết thương nhỏ trên móng tay, giơ ra cho Thập nhất hoàng tử cùng đám quan viên nhìn, "Rất đau đó, cho chút đền bù tổn thất hợp lý là được rồi."

Đám quan viên nhìn Thập nhị điện hạ cùng hộ vệ của hắn ta người đầy máu tươi, quần thì bị rơi, vô cùng chật vật, lại nhìn thị vệ Hãn quân vì đánh chém người của họ mà đao kiếm sút mẻ, đang ngồi cao trên yên ngựa, ôm đao cười lạnh, rồi nhìn con ngựa đang đứng ngay ngắn ở ngoài cổng thành, cuối cùng nhìn Hãn Vương điện hạ tôn kính không kiêng nể gì khoe ra "vết thương rất đau" dường như không thể tìm thấy trên móng tay, lại một lần đồng loạt che lấy mặt.

Từng nhìn thấy kẻ vô sỉ, nhưng chưa thấy ai vô sỉ đến vậy...

Người bị hại biến thành người ăn cướp, chém người còn đòi bồi thường, khổ thân Thập nhị Hoàng tử, trên đầu còn bị bắt buộc mang danh "Vương tử phạm pháp cũng nhận tội như thứ dân", ít nhiều cũng phải chịu chút trừng phạt.

"Tại hạ nhất định sẽ lấy lại công bằng cho hai vị." Thập nhất Hoàng tử xanh mặt, quay lại quát lớn, "Thập nhị, rút ngay về thành Đồng cho ta! Trong hai tháng không được phép ra ngoài, đóng cửa tự kiểm điểm!"

"Thập nhất ca!" Thập nhị Hoàng tử tủi thân, giọng nói nghẹn ngào.

"Đi đi!"

"Huynh!" Thập nhị Hoàng tử dừng chân, hung hăng trợn mắt nhìn Mạnh Phù Dao, lại oán hận nhìn thoáng qua Thập nhất Hoàng tử, xách quần hùng hổ bước đi, làm các vị quan viên một đám ồ à.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, dù bận vẫn ung dung nghịch móng tay, phất phất tay, đám người Kỉ Vũ xuống ngựa, ôm tới một hộp lớn.

Cái hộp rất lớn, đồ bên trong dường như cũng không nhỏ, lúc thị vệ ôm tới còn có tiếng va chạm, quan viên Toàn Cơ nhìn chăm chăm cái hộp kia, đều đoán cái vị được phong tước vị của tam quốc, nghe nói giàu nứt đổ đổ vách Mạnh vương này sẽ tặng dạng lễ vật gì?

"Thập nhất Hoàng tử khách khí như vậy, tại hạ có cũng phải có lại." Mạnh Phù Dao cười: "Có điều lễ mọn không đủ thành kính, xin vui lòng nhận cho."

Sắc mặt Thập nhất Hoàng tử hòa hoãn hơn rất nhiều, mỉm cười nói: "Không dám nhận trọng lễ của hai vị."

Hắn ta vì để thể hiện lòng coi trọng, đã tự mình ra mở hộp quà cực lớn kia ra trước mặt mọi người.

Nắp hộp mở ra, một mùi thối giống như không phải thối, mang mùi máu nồng đậm lẫn với thứ mùi kỳ quái lập tức vọt ra không có gì che đậy.

Thập nhất Hoàng tử sắc mặt đại biến, một quan viên lễ bộ đứng cạnh hắn ta chao đảo, lạng lẽ ngã ỵch xuống, một vài người đằng sau nhanh chóng tiến đến đỡ, lúc đỡ người ánh mắt vô tình lướt qua, lập tức buông hai tay xông ra ngoài, sau đó liền nghe thấy tiếng nôn ọe bên ngoài phòng.

"Bộp!" Lễ bộ quan viên xui xẻo không ai đỡ đụng đầu trên đất.

Một đám người biến sắc nôn mửa, Mạnh Phù Dao mỉm cười.

"Nghe nói Thập nhất Hoàng tử nhận lệnh của Toàn Cơ Quốc chủ đi dò xét biên giới phía bắc, lại đóng giữ phía bắc phụ trách quét sạch thế lực Lục Lâm, tại hạ đúng lúc trên đường gặp phải một đám đạo tặc Lục Lâm, cản đường cướp bóc, đúng là tai họa dân chúng, tại hạ thuận tay giải quyết, sau đó trong đầu lóe lên, nhớ tới điện hạ, có lẽ vật nào thực tế hơn so với thứ này đây?"

Nàng mỉm cười đưa tay lướt qua hơn mười cái đầu người trong hộp, vuốt ve an ủi nói: "May mà vẫn giữ được tốt, khuôn mặt dễ phân biệt, nghe nói còn là nhân vật có tiếng ở lục lâm Toàn Cơ, chắc rằng điện hạ cũng biết."

Tay Thập nhất Hoàng tử dè lên bên cạnh hộp, vẫn nhìn chăm chú vào cái hộp dùng vải để giữ nguyên trạng kia, còn vô cùng tinh tế giữ lại được vẻ khiếp sợ trước khi chết của cái đầu lâu, ánh mắt mở to kia đã tan rã, rồi lại giống như vẫn có ý kể lại cho hãn ta trận đồ sát đêm đó đột nhiên xảy ra, kể cho hãn dụng tâm hiểm ác của người "tặng lễ" này... Ngón tay của hãn ta run nhẹ nhẹ, nhưng lập tức hãn ta liền khôi phục bình tĩnh, một lúc sau, nhẹ nhàng đóng nắp hộp lại.

Nắp hộp "cộc" một tiếng vang nhỏ, nhưng lại chấn động đến mức quan viên Toàn Cơ đều run lên.

Thập nhất Hoàng tử cũng khôi phục vẻ chất phác cùng khí chất nhã nhặn của hãn ta, cười nói: "Đúng vậy, có biết, là một trong những thủ lĩnh Trường Thiên bang tại hạ gửi công văn treo giải thưởng đầu người, tên này vô cùng giáo hoạt, nhiều lần thoát khỏi truy bắt của quan phủ, đa tạ Hãn Vương tương trợ vì dân trừ hại", dứt lời lại vái tạ.

"Khách khí khách khí." Mạnh Phù Dao đáp lễ, ngẩng đầu, hai người nhìn nhau, đều cười cười.

Đêm đó, Thập nhất Hoàng tử Phượng Tịnh Duệ tổ chức yến tiệc tẩy trần cho Trưởng Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao ở tửu lâu tốt nhất huyện Thái

Nguyên (*) tại biên thành, Trưởng Tôn Vô Cực luôn giữ dáng vẻ tôn quý lạnh nhạt, ngoại trừ nhiệt tình với Mạnh Phù Dao, từ trước đến nay đối với người ngoài đều cách xa ngàn dặm. Mạnh Phù Dao là người đến đâu cũng hận không thể đốt cháy bầu không khí, trong bữa tiệc chỉ mình nàng nói chuyện dẫn dắt, cả bàn quan viên ngồi như gỗ mộc, thực ra nỗi khiếp sợ Mạnh đại vương vẫn còn lại trong họ, khiến cho họ cái gì cũng không thể nuốt trôi.

(*) Thái Nguyên này là một địa danh hư cấu trong truyện, không liên quan đến địa danh Thái Nguyên tại Việt Nam.

Món thịt viên thủy tinh được dâng lên, Phượng Tịnh Duệ giới thiệu: "Đây là món đầu bếp nổi tiếng của Toàn Cơ nấu, nổi tiếng vì mùi vị thơm ngon, mời Thái tử điện hạ, mời Hãn Vương!" Mạnh Phù Dao hào hứng bưng bưng cầm đũa, đám quan viên cũng đồng loạt nâng đũa, Mạnh Phù Dao ló đầu nhìn một lượt, cười khen: "Quả là một đầu đỏ tươi xinh đẹp(*)!" Đám quan viên nhất tề rơi đũa, sắc mặt xanh trắng...

(*) thịt viên trong tiếng Trung đọc là “đầu sư tử”.

Lại dâng tới món bí đao hầm thất bảo, quan viên bụng đói kêu vang vừa nâng đũa, Mạnh Phù Dao liền khen: "Mở nắp nhìn, bên trong đỏ đỏ trắng trắng!"

Quan viên lại thi nhau ném đũa, bộ dạng nhẩn nhện để không nôn mửa...

Thêm một món gà quay lột da, mùi thơm tỏa ra bốn phía, đám quan viên tiếp tục nâng đũa, Mạnh Phù Dao cầm lên tay vừa lắc da gà liền rơi ra hết, nàng khen lớn: “Ai nha, lột thật tốt, nhìn da thịt này, trắng như vôi vậy!”

Quan viên lại ném đũa, bộ dạng muốn chạy vôi lập tức...

Một bữa cơm, sơn hào hải vị, dày công nấu nướng, từ đầu đến cuối đều không ai động đũa, đều do sự liên tưởng phong phú của Mạnh đại vương

cường hân ban tặng, không ai có thể kiên trì cầm đũa quá một giây.

Đầu bếp nổi tiếng từ kinh thành tới mất ba ngày liền để chuẩn bị món ăn, nhìn cả bàn không ai thiết, khóc không ra nước mắt...

Trong bữa tiệc Mạnh Phù Dao nghe nói lễ kế vị của Nữ vương tới tháng tư mới tổ chức, không khỏi ngạc nhiên, Phượng Tịnh Duệ giải thích nói: "Tộc quốc có phong tục, tháng tư hàng năm là tháng giáng sinh của Hộ quốc thánh thần Bà La, là tháng cát tường nhất, hơn nữa tháng đó cũng nhiều điềm lành, vì vậy từ trước tới nay mọi đại lễ trọng đại đều tổ chức vào tháng đó."

"Vậy Nữ vương của các người là ai?" Mạnh Phù Dao cười hỏi.

"Cái này..." Phượng Tịnh Duệ vừa cười vừa nói: "Cái này ta cũng không biết, chiếu thư truyền ngôi của Bộ hạ phải đến trước khi Nữ vương kế vị mới tuyên đọc."

"Vậy sao các người lại biết là Nữ vương?" Mạnh Phù Dao liếc xéo hân ta.

"Đó là ý của Bộ hạ." Phượng Tịnh Duệ dáng vẻ tươi cười không đổi.

"Đáng tiếc, đáng tiếc." Mạnh Phù Dao cảm thán: "Đây không phải nói rõ là Hoàng tử không có phần sao? Ta ngược lại cảm thấy Điện hạ ngài có đáng rờng vẻ phượng, kiến thức cao minh, có thể làm chủ nhân đó."

"Vương Gia chớ có nói vậy." Phượng Tịnh Duệ biến sắc,

"Bộ hạ thánh minh soi sáng, tân hoàng mà người tuyển định, tất nhiên là minh chủ của triều đình ta, lời nói đi quá giới hạn như vậy, tiểu vương tuyệt đối không dám nghe."

"Sao phải nghiêm túc như thế." Mạnh Phù Dao sóng mắt lưu động, cười: "Hoàng đế thay phiên làm, sang năm đến lượt người nhé."

Cả bàn toàn tiếng ho khan, người người biến sắc, nghe nói vị Mạnh đại vương này to gan lớn mật, chuyên môn tạo phản, quả nhiên không tồi, ở trên quốc thổ của người ta mà lại kích động người ta tạo phản!

Phượng Tịch Duệ ho khan vài tiếng, dứt khoát chuyển đề tài, "Tiểu Vương cũng không nghĩ tới, Thái tử cùng Vương Gia sớm như vậy đã đến tể quốc, thật sự là trên dưới đều cảm thấy vinh sủng."

"Ừm..." Mạnh Phù Dao lấy ra thiệp mời, nhìn trong nhìn ngoài, ngạc nhiên, "Bệ hạ Quý quốc căn bản không có ghi ngày, ta lại nghĩ rằng gần đây thôi."

"Vậy ạ?" Phượng Tịch Duệ ánh mắt lóe lên, mỉm cười nói: "Nếu như hai vị đã đến, xin thưởng ngoạn một chút cảnh đẹp tể quốc rồi hẵng về, tể quốc có mấy nơi như hồng đài xuân sắc, cảnh núi non trong chiều tà, kim giang lệ thủy... Cảnh đẹp đều nổi tiếng chư quốc, tiểu vương sẽ phái người đi theo hầu hạ hai vị."

"Như vậy xin đa tạ." Mạnh Phù Dao cười, đứng dậy đặt đĩa, hỏi Trưởng Tôn Vô Cực vẫn đang uống trà, "Điện hạ đã no bụng chưa?"

"Cũng đã tạm đủ rồi." Thái tử điện hạ rõ ràng cái gì cũng không ăn, đáp.

Hai người đứng lên, cả bàn quan viên bụng trống trơn đành phải đứng dậy cung kính, Phượng Tịch Duệ nhìn chăm chú vào bóng lưng hai người biến mất tại ngoài phòng, chớp động, một lúc sau, quay về một hướng khác, nghiêng nghiêng đầu.

"Điện hạ đã no bụng hay chưa?"

Mạnh Phù Dao ghé vào cửa sổ phòng Trưởng Tôn Vô Cực gõ gõ.

"Ta đói sắp chết rồi." Cửa sổ mở ra, Trưởng Tôn Vô Cực nhô đầu ra, "Khổ thân ta ở cùng với nàng, không chỉ đói bụng mà còn phải nói đói."

"Đi thôi, có đồ ăn ngon." Mạnh Phù Dao vẫy vẫy tay, ánh mắt sáng rực.

"Nàng có đồ ăn ngon gì chứ?" Trưởng Tôn Vô Cực không tin, nhưng vẫn nhẹ bay ra ngoài từ cửa sổ, thở dài, "Nàng chẳng lẽ có thể biến ra sơn hào hải vị?"

Huynh không cần nói, ta đảm bảo tuyệt đối còn ngon hơn sơn hào hải vị." Mạnh Phù Dao láu lĩnh cười, kéo hắn đến hậu viện, hậu viện dịch quán này có vườn rau nho nhỏ, Mạnh Phù Dao dọn ra một chỗ đất trống, dựng lửa đốt.

Nàng ngồi chồm hồm trên mặt đất nhóm lửa, đôi mắt đen láy được ánh lửa chiếu sáng rọi, như hạt châu lưu ly chột hiện, chỉ là trên mũi có vết đen xám hơi phá hỏng hình tượng.

"Lại khoác lác, sơn hào hải vị ở đó không ăn, lại tới đây đốt lửa đến đen cả mày cả mắt." Trưởng Tôn Vô Cực cười, đưa tay lau vết xám tro trên mũi cho nàng, mơ hồ ngửi thấy một mùi hương rất ngọt, rất lạ lẫm, nhưng lại rất dân dã, quyến rũ, mê hoặc, hắn lại hít hà, người ba ngày ba đêm cũng không đói như hắn bây giờ lại đột nhiên thèm ăn, không biết là do ngửi thấy mùi đồ ăn, hay là nhìn nét mặt tươi cười của Mạnh Phù Dao trong ánh lửa mà muốn ăn.

"Cái này là thứ nàng nói còn ngon sơn hào hải vị sao?" Trưởng Tôn Vô Cực nổi lên hứng thú, cũng ngồi xổm xuống nhìn nàng nghịch đồng lửa, hỏi: "Thứ gì vậy?"

"Món ăn vặt bình thường dân dã, ta phát hiện trong một hầm đất ở hậu viện này, ha ha, cam đoan huynh chưa bao giờ được ăn." Mạnh Phù Dao tùy ý xoa xoa hai tay đen thui lên áo dài, Nguyên Bảo đại nhân bên người

nàng cũng mắt sáng lên cầm cành cây nhỏ chọc chọc. Nó cũng chưa từng ngửi thấy mùi vị này bao giờ, nó cũng muốn ăn.

"Đang thắc mắc không biết nàng đi đâu, hóa ra trốn ở đây ăn." Trương Tôn Vô Cực giúp nàng nhóm lửa, cười nói: "Không sợ bị Phượng Tịnh Duệ tìm người làm thịt nàng sao?"

"Hắn có bản lĩnh này sao?" Mạnh Phù Dao bĩu môi, "Hắn sát hại vợ chồng Hoa Ngạn còn nghe được."

"Hoa Ngạn đêm đó nói gì với nàng?"

"Cũng không có gì." Mạnh Phù Dao như có điều suy nghĩ, "Ta hỏi hắn sao lại nghĩ đến việc vượt biên giới đến tìm ta, hắn nói hắn lúc đó bị truy sát, Phượng Ngọc Sơ bị giết chết ở trên đường. Hắn từ biên giới phía Bắc vượt qua đây, vào được đất phong của ta trước tiên, nghĩ đến từng có duyên gặp ta một lần, xung quanh cũng chỉ có ta có thể lực che chở hắn, liền chạy thẳng đến huyện Kiều, chỉ là ta cảm thấy hắn có lời chưa nói hết, ví dụ như thứ đồ đám thích khách nói Phượng Tịnh Duệ muốn lấy được, hắn chưa nói với ta."

"Hắn không thể vừa gặp đã thân quen với nàng." Trương Tôn Vô Cực nói: "Phù Dao, nàng định tính toán như thế nào? Đưa hắn về thành Đồng, hay quyết tâm giúp hắn báo thù?"

"Bây giờ không phải là lúc xem xét dự định của ta." Mạnh Phù Dao cười cười, "Huynh cũng biết, từ lúc ta ở Vương phủ hạ lệnh giết người, Phượng Tịnh Duệ đã không bỏ qua cho ta, trừ phi ta đối với Hoa Ngạn "thấy chết mà không cứu" mặc hắn chết ở trước phủ của ta, nếu không nhất định kết thành thù oán, nếu như đã kết thù oán rồi, vậy... tiên thủ hạ vi cường(*)."

(*) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước, chiếm ưu thế.

"Vì vậy, nàng hôm nay mới lật núi dọa hổ, còn châm ngòi chia rẽ quan hệ huynh đệ người ta." Trương Tôn Vô Cực cười, "Quả nhiên là chuyên gia gây sự."

Mạnh Phù Dao vô tư bật cười, đột nhiên cất tiếng hoan hô, Được rồi!" Nàng dập tắt lửa, phúi đồng tro đi, bới từ bên trong ra mấy thứ đen sì sì, hai tay giơ cao qua đầu, cung kính đưa tới Trương Tôn Vô Cực.

"Mời Thái tử điện hạ dùng "Khoai nướng độc nhất vô nhị, ngọt ngào siêu cấp vô địch, hương thơm lưu luyến đệ nhất!""

Khoai nướng...

Trương Tôn Vô Cực nhếch mày, kinh ngạc nhìn mấy thứ đen sì sì, hẳn biết khoai lang, nhưng loại đồ ăn dân dã này quả thực chưa có cơ hội ăn thử. Và lại, trước đó đi thị sát giúp dân bị nạn thiên tai hẳn cũng từng thấy khoai lang, nhưng đều là cắt thành từng miếng nấu màu vàng cùng cháo, đâu có hình dạng khó coi như thế này? Hình dạng này, ăn kiểu gì?

Mạnh Phù Dao rút tay về, trông thấy biểu cảm của hắn khinh bỉ cười nói: "Ai dà, biết ngay Thái tử điện hạ cao quý sẽ không biết ăn loại mỹ thực bình dân này mà."

Nàng cẩn thận bóc lớp vỏ đen cháy của khoai lang, lộ ra sắc khoai vàng xán lạn tươi mới, mùi thơm ngọt ngào đặc thù đầy tính sát thương của khoai lang nướng tỏa ra, mang theo độ mạnh yếu vừa phải của khói lửa tro ủ, vô cùng kích thích vị giác, khiến người ta muốn ăn thử ngay.

"Thơm không?"

"Ừ..." Trương Tôn Vô Cực mỉm cười, "Không thể tưởng tượng được thứ này lại thơm như vậy."

Mạnh Phù Dao lập tức đưa tới như hiến vật quý, Trưởng Tôn Vô Cực cười khẽ há miệng, nàng do dự một chút, trong ánh lửa sắc mặt chợt hồng, lập tức không chút khách khí nhét khoai lang vào miệng Trưởng Tôn Vô Cực.

"Bội thực chết huynh đi!"

Trưởng Tôn Vô Cực cắn một nửa, từ từ ăn, vừa ăn vừa nhìn nàng, cười nhẹ, "A... Thật đẹp..."

"Cái gì đẹp cơ?" Mạnh Phù Dao ăn đầy miệng khoai vàng, mặt nhỏ nhem, lúng búng hỏi.

"Ta đang nói... chốn dân gian quả thật có mỹ thực." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười nhìn nàng chăm chú, ánh mắt nhộn nhạo như nước, đột nhiên giơ tay, nhẹ nhàng lướt qua môi nàng...

Ngón tay thon dài lướt quét qua khoai nướng óng ánh, Trưởng Tôn Vô Cực giơ ngón tay, cười nhìn Mạnh Phù Dao, vẫn cứ nhìn nàng sắc mặt hơi hồng, mới cười dịu dàng đưa khoai lang dính trên môi đỏ của nàng đến bên miệng mình rồi ăn.

"Cám ơn nàng cho ta được nếm... mỹ vị như vậy."

Giọng điệu của hắn nhẹ nhàng, chậm chậm, kiều diễm, từng chữ thoáng chứa ý cười, cũng không biết là mỹ vị khoai lang dân dã đậm sâu, hay là mỹ vị mùi thơm trời sinh trên cặp môi đỏ mọng kiều diễm kia?

Mặt của Mạnh Phù Dao đỏ bừng như lửa...

Đây là người cổ đại, người cổ đại đó... Vậy mà cũng biết hôn môi gián tiếp?

Thái tử điện hạ trời sinh vốn là cao thủ tán gái.

Mạnh Phù Dao cọ cọ dịch mông, quyết định cách xa vị Thái tử thoát nhìn vô cùng nguy hiểm, vô cùng quyến rũ, vô cùng phong tình, vô cùng mỹ mạo, đến ăn khoai nướng cũng có thể ăn một cách nhộn nhạo triền miên này xa một chút...

Nàng vừa giật giật cơ thể, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh lạ phía chân trời, lập tức đỉnh đầu sáng ngời, có tiếng nổ vang lên.

Nàng ngẩng đầu, liền thấy vô số hỏa tiễn đỏ thẫm thiêu đốt, tỏa ra lửa đỏ trên diện rộng, phát ra tiếng vun vút đặc trưng, bén nhọn sắc bén xuyên thẳng trời cao, đánh thẳng đến lầu hai nơi nàng và Trương Tôn Vô Cực ở!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Hành Trình Vui Vẻ

Hỏa tiễn đỏ thắm như mưa sao băng xé tan bầu trời đêm, tiếng "viu viu" rõ ràng nhắm vào phòng của Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực, trong chốc lát lửa hừng hực cháy lên, gian phòng lầu hai ngập trong biển lửa.

"Động thủ, động thủ!" Mạnh Phù Dao nhảy dựng lên, không phải sợ hãi mà ngược lại là vô cùng hưng phấn, liên tục giậm chân xoa tay, "Quả là ngoài dự đoán, rõ ràng muốn động thủ rồi!"

"Nàng đắc chí cái gì?" Trưởng Tôn Vô Cực bất động, giống như không nhìn thấy đám lửa trên đầu, tự mình chậm rãi bóc vỏ khoai nướng, ngồi đối diện với Nguyên Bảo đại nhân đang ăn rất ngon miệng, "Cũng không phải Phượng Tịnh Duệ ra tay, ta với nàng đánh cuộc, tối nay hẳn chắc chắn "không ở đây", mà việc phóng hỏa hành hung này nhất định là hảo hán Lục Lâm Trường Thiên bang "báo thù giúp huynh đệ"."

"Ta biết, Phượng Tịnh Duệ sẽ giao toàn bộ sự việc hai ta bị tập kích lại cho Trường Thiên bang xử lý". Mạnh Phù Dao cười hì hì, "Dù sao hiện tại Toàn Cơ quốc đang loạn, Lục Lâm cùng Hoàng tử cầu kết, Hoàng tử cùng quan viên cầu kết, trong kinh thì bị bức ra ngoài kinh, ở ngoài kinh rồi vẫn nhìn chăm chăm như hổ đói. Phượng Tịnh Duệ dù sao cũng vô vọng với ngôi vị Hoàng đế, vì sao không làm cục diện rối loạn thêm nữa đi? Hai ta chết rồi, Đại Hãn, Vô Cực động võ với Toàn Cơ không phải rất tốt sao? Nói không chừng Phượng Tịnh Duệ còn có thể đục nước béo cò."

"Vì vậy Phượng Tịnh Duệ không cần ngại giết ta và nàng, hắn không cần chịu trách nhiệm với Toàn Cơ." Trưởng Tôn Vô Cực nhét một miếng khoai lang đã bóc vỏ vào miệng nàng. "Phù Dao."

"A..." Mạnh Phù Dao căng phồng cả miệng.

"Nàng có tính giải quyết Phượng Tịnh Duệ ngay bây giờ không?"

"Không." Mạnh Phù Dao nói, "Làm thịt hắn thì đơn giản, nhưng nếu gọi thêm người đến thì lại phiền toái, tốt xấu gì cũng ở quốc thổ người ta, không thể phô trương như vậy..."

Trưởng Tôn Vô Cực đang nghĩ sao người này hôm nay lại khiêm nhường như vậy, lại nghe nàng nói: "Không bằng đổi từ sáng vào trong tối, tới thẳng Kinh thành, rồi làm thịt tất cả những người từng hại chúng ta."

... Quả nhiên là phong cách của Mạnh đại vương.

"..." Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, "Hình như chúng ta sắp phải đổi mặt với truy sát rồi."

Hắn nói hời hợt về tương lai gian khổ, Mạnh Phù Dao nghe xong không đổi sắc mặt.

"A." Nàng chống cằm, rất nghiêm túc suy nghĩ về phương thức lánh nạn, "Chúng ta nên trốn thế nào đây? Mang theo ba nghìn người chạy trốn sao? Vậy quá là không cho Toàn Cơ chút mặt mũi nào hết."

"Ta cũng nghĩ vậy." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười "Trong bữa tiệc tối nay, Phượng Tịnh Duệ nói xuân sắc hồng đài, cảnh núi trong nắng chiều, kim giang lệ thủy gì đó, nghe không tồi."

Ánh mắt Mạnh Phù Dao sáng lên, khen ngợi: "A a a ta rất lâu rồi không đi du lịch."

Nàng quệt quệt mồm, đứng dậy ngẩng đầu nhìn lâu hai, lại nghe tiếng huyền não gào thét điên cuồng bên ngoài "Dù sao cũng phải đánh một trận rồi hẵng "mất tích" chứ!"

Nàng vuốt tay áo, buộc lại tóc, ánh mắt sáng lên, "Ta ngựa tay rồi!"

"Đợi lát nữa." Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên giữ chặt nàng, kéo qua nhìn kỹ ngón tay nàng, "Móng tay nàng dài nhanh qua, sửa lại một chút trước đã, bằng không chút nữa đánh nhau dễ tổn thương lắm." Hắc thuận thể kéo Mạnh Phù Dao ngồi xuống, lấy ra cái kéo vàng nhỏ từ túi gấm trong vạt áo, nhẹ nhàng giúp nàng sửa móng tay.

Giờ phút này trên đầu lửa cháy bùng bùng, bốn phía là tiếng huyền não, bên ngoài dịch quán vô số người Trường Thiên bang cầm cung đeo đao đẳng đẳng sát khí vây quanh, trong phút nguy hiểm, có hai người lặng lẽ ngồi sửa móng tay.

Trưởng Tôn Vô Cực vô cùng nghiêm túc, cầm lấy từng ngón tay Mạnh Phù Dao, cắt từng móng, từ góc độ Mạnh Phù Dao nhìn sang, có thể trông thấy cái trán bóng như ngọc của hắc, môi mỏng khẽ mím, trên má bị ánh lửa chiếu từng vệt sáng vàng hồng, rực rỡ xán lạn, nhưng mà vẻ mặt kia chăm chú khó gặp, tựa hồ hắc cảm thấy việc cắt móng tay cho nàng còn quan trọng hơn nhiều việc có người sắp tới vây công thậm chí đuổi giết hắc.

Mạnh Phù Dao ngồi xếp bằng trước người hắc, bên cạnh là hơi ấm của đồng tro đã tàn, mùi thơm của khoai nướng vẫn chưa tản hết, Nguyên Bảo đại nhân ôm cái bụng đã cao như núi nằm ngủ giữa hai người. Nàng bỗng nhiên cảm thấy dù con đường tương lai mờ mịt, nguy hiểm bốn bề thì tâm tình nàng vẫn vô cùng tĩnh lặng, mềm mại. Như rất nhiều năm trước, lúc nàng vẫn còn ở kiếp trước, trên đường trở về cùng mẹ từ bệnh viện, nhìn thấy sạp hàng khoai nướng ven đường bán một đồng một củ, bèn mua. Hai mẹ con đứng ven đường cùng ăn, vừa ăn vừa nhìn nhau cười.

Bây giờ đã cách mười chín năm, nàng ở một thế giới khác, cùng người khác ăn khoai lang nướng, cảnh vật, thời thế đều cách một thế giới, nhưng tâm tình đó vẫn còn.

Chợt nàng nghe thấy người nợ trầm tĩnh mà chậm rãi nói: "Phù Dao, ta hy vọng mỗi mùa đông đều có thể cùng nàng ở bên nhau ăn khoai nướng, sau đó giúp nàng sửa móng tay."

Mạnh Phù Dao im lặng thở dài, vỗ vỗ tay hân, đứng lên nói: "Ta vẫn cảm thấy, bây giờ huynh giúp ta đánh nhau thì thực tế hơn, đi thôi."

Hai người nhảy lên đầu tường, trông xuống phía dưới nhìn thấy trong ánh lửa bập bùng, ba nghìn hộ vệ không ở dịch quán mà được Phượng Tĩnh Duệ phân tán sắp xếp ở trong thành đang chạy về dịch quán, tiếp đó nhìn thấy binh sĩ nơi đây "vừa lo vừa gấp" chạy tới, thêm cả phủ nha xông vào với hiệu suất rất cao, đang giơ cao đuốc ở trên các con đường có hộ vệ đang hướng về dịch quán, nhìn như cùng một mục đích là đến cứu viện, nhưng thực ra là lấp kín đường của kỵ binh, tòa thành ở biên giới rất nhỏ, đường phố chật hẹp bị những người này chặn loạn xạ, kỵ binh vốn không thể đi về phía trước.

Mạnh Phù Dao ôm ngực cười lạnh, gọi Thiết Thành tới, "Đi liên lạc với Kỉ Vũ, bảo bọn họ dùng cách cũ của Hắc Phượng kỵ, chia thành tốp nhỏ, phân tán ở các con đường đi đến thành Đồng của Toàn Cơ, đầu tháng tư cùng ta tụ họp ở đó."

Thiết Thành nhận lệnh rời đi, Mạnh Phù Dao nhìn dịch quán bị bao vây không một kẽ hở, khắp nơi ánh sáng lạnh lẽo của binh khí chớp động trong ánh lửa, từng tiếng hô "Vì huynh đệ báo thù" vang dậy như sóng, không nhìn được cười lạnh, "Hảo hán Lục Lâm mà ngay cả cung nỏ quân chế cũng có? Cấu kết đến trình độ này, Toàn Cơ quốc loạn, thật đúng là không thể xử lý."

Trưởng Tôn Vô Cực lại nói: "Trưởng Thiên bang chủ nghe nói năm đó suýt nữa được liệt vào Thập cường giả, không phải người xoàng xĩnh đâu, nàng phải cẩn thận."

Mạnh Phù Dao cúi đầu nhìn về cửa chính dịch quán, trong đám người có một lão giả hói đầu mặc áo bào đỏ, huyết

thái dương cao cao nhô lên, tinh thần sung túc, hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, đang chỉ huy công kích dịch quán, nàng lập tức nổi hứng lên, nhấc chân chạy vội ra ngoài.

Nàng chạy thẳng một đường tạo thành một vệt xanh đen, hỏa diễm tứ phía dâng lên bị cương khí mãnh liệt quanh thân nàng dồn ép rút lui về phía sau, phần phật một tiếng toàn bộ dừng ở trên tường của dịch quán. Tất cả tên nổ lướt qua vạt áo nàng đều dính vào trên cửa, cửa chính mềm yếu bị hỏa tiễn bám vào, ầm ầm đổ xuống, va vào mấy thuộc hạ Trưởng Thiên tích cực công cửa nhất, lập tức một trận đầu rơi máu chảy.

Nàng hướng thẳng đến phía bang chủ Trưởng Thiên, lão giả kia thấy uy lực của nàng cũng không khỏi run lông mày, vung tay một âm thanh rào rào, ánh đao chớp liên tục, trong nháy mắt hiện ra mười tám chuôi trường đao, lập thành đao trận đánh đâu thắng đó.

Đao quang kia đặc biệt sáng như tuyết, mười tám vệt ánh sáng hình cung vận động lay chuyển một cách kỳ dị, ánh đao như tuyết tung hoành bắn ra bốn phía, phản xạ cùng ánh lửa càng thêm chói mắt. Mọi người xung quanh cũng không nhìn được mà nâng tay áo che mắt, trong chốc lát không nhìn thấy rõ gì nữa.

Lão hói đầu vẩy ống tay áo một, hai tay liền dày đặc máu đỏ, rõ ràng là luyện Độc chương, lão ta cười lạnh nhìn chằm chằm Mạnh Phù Dao, chờ lúc nàng nhắm mắt ngheh đón đao quang chói mắt. Đây là quang trận, thêm vào Vô tung Vô ảnh Độc chương của hắn ta thì càng thêm khó đối

phó, đã có vô số cao thủ đỉnh cao thiên hạ chết dưới chiêu này của lão ta, hẳn tin nữ tử mười tám tuổi đã được liệt vào Thập cường giả, cũng không ngoại lệ.

Mạnh Phù Dao uốn mình giữa không trung.

Nàng xông đến kịch liệt như vậy, ai cũng cảm thấy không thể vượt qua quán tính mãnh liệt này, nhưng Mạnh Phù Dao hết lần này đến lần khác dễ dàng như cá bơi trong nước xông đến, nhấc chân đá một tên trong Trường Thiên bang đang lao tới, đao quang bỗng nhiên sáng rực. "A!", người hét thảm kia đã bị mũi đao xuyên qua.

Mọi người trong đao trận khê giạt mình, đội ngũ huấn luyện nghiêm chỉnh chuyển động, thi thể rũ xuống, nhưng Mạnh Phù Dao không hề ngừng nghỉ, trong nháy mắt ở giữa không trung đập mười mấy người, Trường Thiên bang bị nàng đá giống như quả bóng, bay vào hướng lưỡi đao, muốn chạy cũng không chạy được, muốn tránh cũng không tránh khỏi. Hết người này đến người khác chết trong đao trận, Phù Dao phi thân lên, lướt qua đao trận lao thẳng tới bang chủ Trường Thiên bang.

Lão giả kia hừ lạnh một tiếng, huyết chương chuẩn bị đã lâu đột ngột lóe lên, một chương mãnh liệt tuyệt luân bổ ngang qua, mấy trượng xung quanh liền tràn ngập gió tanh mưa máu!

Mạnh Phù Dao đột nhiên không thấy đâu nữa.

Nàng nhẹ nhàng linh hoạt trở mình bay qua đầu Bang chủ Trường Thiên, Bang chủ Trường Thiên ứng biến cực nhanh, đánh về sau một chương, uy thế cũng hung mãnh, gió tanh lại nổi lên bốn phía.

Thế nhưng đúng lúc một chương kia đánh về hướng Mạnh Phù Dao, lão ta đột nhiên cảm thấy trước mặt dường như có bóng người bay qua.

Cảm giác khóe mắt nhìn thấy bóng người lướt qua này rất kỳ dị hư ảo, đối phương trong phút đó cho lão ta cảm giác như không tồn tại chân thật, giống như đó chỉ là ảo ảnh ánh lửa mê hoặc.

Nhưng mà lão Bang chủ thân đã trải qua hàng trăm trận chiến này vẫn thấy không đúng, lập tức giơ tay lên, tay kia cũng chuẩn bị tiếp đón.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Một cánh tay đột nhiên nhẹ nhàng đưa ra, khoát tay liền nhẹ nhàng thu lại, gió thổi tứ phía đột nhiên dừng lại, ngăn cản Huyết chương lão ta đánh ra.

Thế công của Bang chủ Trường Thiên cứng đờ.

Sau lưng, Mạnh Phù Dao cũng không quay đầu, tung ra một quyền.

Quyền xuất ra như xuyên thấu, xé rách tâm can người!

"Bốp!"

Bốn phía đang huyên náo, chỉ có Bang chủ Trường Thiên nghe được âm thanh nặng nề mà vỡ tan tuyệt vọng, âm thanh đó như trời cao sụp xuống, đại địa nứt ra, toàn bộ huyết nhục nội tạng, cả ý thức trong chốc lát bị chấn động mà tan nát rồi bị chôn vùi.

Lão ta ngay cả một tiếng cũng không kịp kêu lên, cũng chưa kịp phun ra máu, nặng nề mà vô vọng té xuống.

Ý niệm cuối cùng cuối đời của lão ta là: Người phía trước kia... là ai?

Người ở phía trước đó là Trường Tôn Vô Cực.

Thái tử điện hạ rất lười, rất không thích đánh nhau, lười biếng bám vào sau lưng Mạnh đại vương, một sợi bông nhẹ nhàng bay bay, lúc Mạnh đại

vương quay lại, sợi bông lười biếng rơi xuống, vừa vắn chẳng toan tính rơi trước mặt Bang chủ Trường Thiên.

Nếu đã rơi ở vị trí đó rồi, lão nhân gia hẳn chỉ có thể ít nhiều cử động tay một chút.

Bang chủ Trường Thiên chỉ dựa vào đao trận thôi cũng chưa được coi là đối thủ của Mạnh Phù Dao, thì làm sao đỡ được công kích trước sau của hai cao thủ phúc hắc vô sỉ, khác nhau chẳng qua là giữa chết và chết nhanh hơn mà thôi.

Một chiêu!

Bang chủ Trường Thiên bang chết!

Trong mắt bang chúng Trường Thiên, bọn họ chỉ nhìn thấy Mạnh Phù Dao vô cùng hung mãnh vọt tới, trong chớp mắt đã hơn mười người vào trong trận đao phong, trước khi lao tới trước mặt Bang chủ có lộn một vòng, sau đó hình như có vết tím nhạt lướt qua? Rồi Mạnh Phù Dao đánh ra một quyền.

Người liền chết rồi.

Lão Bang chủ tung hoành Toàn Cơ chưa từng thua trận, nhiều năm trước suýt nữa vào hàng ngũ Thập cường giả, vậy mà lại chết dễ dàng đơn giản như thế?

Không có gì làm lòng người tan vỡ bằng việc thần tượng tín ngưỡng bị phá hủy, bang chúng Trường Thiên trong nháy mắt đều ngừng tay, bắt đầu hoảng sợ lui về phía sau, mấy vị Phó Bang chủ cùng đại thủ lĩnh bay lướt tới, do dự liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được cơ hội trong mắt đối phương. Bang chủ đã chết, một vòng tranh đoạt quyền lực mới lập tức được hình thành, bảo tồn thanh danh thực lực cho mọi người quan trọng hơn.

"Rút!" Một lúc sau có vị Phó Bang chủ quát khẽ, bang chúng Trường Thiên lập tức bắt đầu rút đao lui về.

Mạnh Phù Dao nổi nóng, không tin được, các người lui thì chúng ta "mất tích" như thế nào đây? Vậy không phải là không thể đi chơi sao? Mắt thấy bang chúng Trường Thiên không những không báo thù giúp Bang chủ, ngược lại còn rút lui, mà cách đó không xa quân lính địa phương rốt cuộc cũng "đuổi đến", Mạnh Phù Dao ngây ngốc một lúc, đột nhiên vung hai tay đuổi theo, mãnh liệt xông vào đám người:

"A... a... Giết ta đi giết ta đi, a a ta không mang vũ khí a a..."

Mắt thấy không ai để ý đến mình, nàng nhanh chóng đánh đập đoạt mũ, rồi lại lột áo choàng... trộn lẫn trong hàng nghìn bang chúng Trường Thiên đang vội vàng rút lui, tháo chạy rồi tháo chạy, biến mất tăm hơi.

Toàn Cơ năm thứ ba mươi, tháng 1, ngày 26, tại dịch quán huyện Thái Nguyên biên giới Toàn Cơ, Vô Cực Thái tử cùng Mạnh Hãn Vương bởi vì giết hại một Tổng thủ lĩnh của Trường Thiên bang mà bị bang chúng Trường Thiên phục thù vây công, kết quả trong cuộc hỗn chiến Bang chủ Trường Thiên bị giết, Thái tử và Hãn Vương mất tích.

Kim giang sinh lệ thủy, sóng nước như đưa tình.

Lệ Thủy là con sông lớn nhất vắt ngang qua nam bắc Toàn Cơ quốc, thanh tịnh tú lệ, phong cảnh nên thơ, có hình dáng uyển chuyển của mỹ nữ giai nhân, đặc biệt khúc sông Ngọc Phong ở huyện Kim Giang càng vang danh thiên hạ, nơi đó có sông núi như tranh, có "mỹ nhân búi tóc", "bờ vọng nguyệt", mười tám cảnh đẹp, tục xưng: Toàn Cơ đệ nhất thủy.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4.2

Sáng sớm sắc xuân gợn sóng, sương mù lãng đãng trôi trên mặt sông, một con thuyền nhỏ từ vách núi hai bờ nhẹ nhàng chèo ra, thuyền nương khéo léo chèo, chở chút ánh nắng hồng của buổi bình minh xuyên qua sương mù mà đi, tiếng mái chèo khua nhẹ trên sông, làm lay động mặt nước.

"Này, thuyền nương." Trên bờ đột nhiên truyền đến tiếng hô trong trẻo, thuyền nương nghe tiếng nhìn lại, thấy một thiếu nữ quần áo xanh nhạt đứng trên bờ vẫy tay với bà, dáng người còn đẹp hơn so với bờ Vọng Nguyệt, đôi mắt sáng kia khiến sương mù bình minh dường như mỏng đi vài phần.

Đứng bên cạnh nàng ấy là một nam tử cao ráo, chỉ thấy một nửa dung nhan, chắp tay mỉm cười nhìn sóng gợn lăn tăn, gió lướt trên vạt áo hắt, sóng mắt hắt thân nhiên gợn chuyển, bất giác khiến người nhìn hơi thở rối loạn.

Thuyền nương kinh ngạc nhìn đôi nam nữ, bà không hiểu những cụm từ hoa mỹ như là "một đôi thần tiên người ngọc sánh bước", chỉ chất phác thốt lên: "Quả là một đôi đẹp đẽ!"

Cô gái kia nhìn thấy bà ngẩn ngơ thì cười hì hì, chìa ra một thỏi bạc, nói: "Chúng tôi muốn sang sông, làm phiền bà."

Bạc ròng tỉ lệ chín chín phần trăm, chừng năm lượng đủ để thuyền nường sống nửa năm, bà vội vàng vui vẻ ra mặt nhận lấy, chèo thuyền qua, cô gái kia lại cười hì hì nói: "Xuống thuyền sẽ đưa bà thêm năm lượng."

Thuyền nường vô cùng mừng rỡ, cô gái lại mỉm cười nói: "Nhưng mà có điều kiện." Nàng đếm ngón tay, nói rất nhanh: "Thứ nhất không cho phép nhìn lâu, thứ hai không cho phép hỏi nhiều, thứ ba đồ ăn đã nấu không được phép không ngon, mỗi lần liếc mắt liền trừ một lượng, nói nhiều một câu sẽ trừ hai lượng, trừ đến hết mới thôi, ngược lại cũng tính."

Thuyền nường nhanh chóng cầm miệng, vốn muốn đến bắt chuyện vài câu với hai người đẹp này cũng liền thôi, im lặng chèo thuyền, nghe thấy cô gái vẫy tay gọi một chàng trai đôn hậu tới, "Thiết Thành, làm ơn nhanh lên, ta đâu nói người không thể nhìn, nhìn sang chỗ khác làm gì?"

Nàng thoải mái không câu nệ nằm xuống khoang thuyền, hai tay gối đầu vô cùng hứng thú, "Ai dà, thời gian này mới gọi là thực sự thoải mái."

Thuyền nường yên lặng liếc nhìn nữ tử lạnh lợi kỳ quái này, nhin một lúc lâu vẫn phải nói: "Vẫn có một câu ta nhất định phải hỏi."

Nam tử kia cười cười, "Đừng nghe lời nàng ấy, bà cứ nói đi."

"Các vị khách quan là huynh muội hay là phu thê?"

"Huynh muội."

"Phu thê."

Hai câu trả lời không giống nhau, hồi lâu cô gái ngồi dậy, đá nam tử một cước, "Huynh nói nhiều rồi." Rồi quay đầu hỏi thuyền nường, "Hỏi cái này làm gì, ta muốn trừ bạc thật rồi đấy."

"Khách quan muốn ăn đồ ngon, huynh muội có cách ăn của huynh muội, phu thê có cách ăn của phu thê." Thuyền nương cười đến khóe mắt cong cong, "Nếu là huynh muội, vậy để nô gia xuống bếp làm cho các vị, còn nếu là phu thê, trước tiên qua mười tám chỗ ngoặt, trên thuyền ăn của Ngô gia gần đây có vị khách từ kinh thành, tay nghề nấu nướng tuyệt diệu, nhưng mà có rất nhiều quy củ, hơn nữa mỗi ngày tối đa nấu ba món, còn nói là chỉ dành cho phu thê tình thâm thương thức, hai vị nếu không phải vợ chồng, nô gia sẽ không mất công đi qua đó."

"Thức ăn ngon sao..." Cô gái nuốt nước miếng đảo mắt lung tung, bộ dạng đang bị hấp dẫn vô cùng mà lại cố gắng chống cự. Thuyền nương cười dịu dàng nhìn nàng, tiếp theo liền trừng to mắt, trông thấy trong tay áo nàng dường như có thứ gì động dấy, lập tức cổ áo nàng thò ra một móng vuốt nho nhỏ, túm lấy tai nàng dốc sức kéo, kéo...

Ấy... Cái gì vậy...

Không cần hỏi, tất nhiên là Nguyên Bảo đại nhân tham ăn yêu ngủ đệ nhất thiên hạ cùng Điện hạ nam chủ tử phúc hắc gian ngoan đệ nhất thiên hạ và nữ chủ tử Hãn Vương gia hung hãn vô sỉ đệ nhất thiên hạ.

Chuyến du lịch ba người, đối với ba người một chuột mà nói chính là phút rảnh rỗi hiếm có trong đời, cảnh sắc Toàn Cơ tú lệ, thợ tay nghề giỏi phân bố các ngành các nghề, dù là cảnh chợ phiên vật liệu kiến trúc cũng rất đáng xem, ba người một chuột chậm lì rì dạo tới đây, đến bây giờ mới qua huyện Thái Nguyên không đến trăm dặm.

Mạnh Phù Dao ngồi ở đó, còn đang đấu tranh tư tưởng giữa danh nghĩa vợ chồng và đồ ăn ngon, Trương Tôn Vô Cực đã nói: "Vốn là phu thê, chỉ là cô gái nhỏ này thích hờn dỗi, làm phiền nhà đồ chèo qua đó."

"Được thôi!"

Thuyền nương khua mái chèo, thuyền nhỏ nhẹ nhàng lướt đi, Mạnh Phù Dao khoan chân ngồi, mắt đen lúng liếng nói: "Nghe nói họ tra xét rất kĩ càng?"

"Đúng vậy." Trương Tôn Vô Cực giúp nàng khép ống tay áo lại, "Tất nhiên, chúng ta và cả hai bên đều đang diễn kịch. Toàn Cơ sốt ruột, hai bên đều phải trọng thần mang người ngựa tọa trấn thành Đồng, đợi tìm được chúng ta."

"Tên Thập nhất kia như thế nào?"

"Tiêu diệt không hiệu quả, để hãn tự nhận tội, nhưng mà đêm đó hãn không ở hiện trường, sau đó hãn đã cách chức Huyện lệnh, hãn lập công chuộc tội, tiếp tục chịu trách nhiệm tiêu diệt toàn bộ Lục Lâm phía Bắc, nghe nói đã giết được nhiều thủ lĩnh Trường Thiên, cũng không biết là thật hay giả, kể cả là thật, tám phần cũng là vì nâng đỡ tên thủ lĩnh làm lão đại đã đầu quân cho hãn."

"Từ xưa cảnh phi một nhà thân."(*) Mạnh Phù Dao cảm thán, "Ta yêu xã hội đen."

(*) Cảnh sát, thổ phi luôn đi liền với nhau.

"Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân."(*) Trương Tôn Vô Cực nói: "Nàng hãy nhân lúc này mà nghỉ ngơi trọn vẹn, đi đến thành Đồng rồi, tám phần sẽ lại là cục diện rồi rắm."

(*) Trích trong bài thơ "Đề Hạc Lâm tự bích" (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của Lý Thiệp, ý là chẳng mấy khi được buổi rảnh rỗi.

"Ta không có hứng thú với chuyện của bọn họ, chỉ cần bọn họ đừng chọc đến ta." Mạnh Phù Dao nhăn nhăn mũi, đột nhiên nói: "Mùi gì vậy?"

Nàng cẩn thận ngửi ngửi, ánh mắt dần dần sáng bừng lên.

Thuyền nương quay đầu, chỉ vào ngọn cờ bay cao để hồng có chữ đen "Thuyền thực", cười nói: "Đến rồi, thuyền Ngô gia, lớn nhất Kim Giang, các vị khách quan đến đúng lúc, đúng là giờ cơm, vị đầu bếp Kinh thành kia tám phần là đang nấu ăn."

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên, "Bây giờ mới buổi sáng, tại sao lại là giờ cơm?"

"Là do vị khách Kinh thành cổ quái đấy, hằng ngày nấu đồ ăn vào giữa buổi sáng, hơn nữa trước khi nấu phải nghe hắc nói về quốc gia đại sự, nói cái gì gia sự quốc sự thiên hạ sự, việc nào cũng quan tâm, đồ xào đồ nấu đồ hầm, ai ai cũng có phần."

Mạnh Phù Dao "ha" một tiếng, nổi lên hứng thú, "Người này lại thú vị đến vậy sao!"

Nàng một cước đã nhảy lên thuyền lớn của Ngô gia. Thuyền trang trí rất phong nhã, trên boong yên tĩnh không người, cũng không có ai nghênh đón, rồi lại mơ hồ nghe thấy trong khoang có tiếng người bàn luận viên vông, liên men theo âm thanh đi tới.

"Hôm nay tin mới nhất..." Có tiếng lật giấy sần sật, "...Thái tử Vô Cực cùng Mạnh Đại Hãn Vương mất tích ở huyện Thái Nguyên... Toàn Cơ của chúng ta hiện giờ đang ở thời kì rối loạn, việc nổi việc như thêm dầu vào lửa. Thực ra trị quốc cũng như xào rau, gia vị nhiều quá không được, ít quá cũng không được, lửa to quá không ổn, nhỏ cũng không xong. Người xem trận thế vang dội mà Thập nhất Hoàng tử diệt trừ phiến loạn... nhưng cấp độ của lửa quá lớn... Nói đến cấp độ của lửa, khi tráng trứng, thì trứng tráng ra phải có màu vàng óng mượt mà, trải đều trên một đĩa lớn, dầu muối tương dấm, hành tây, rượu, mười tám vị đủ hết... Món ăn trong nhà mà cũng thật dày công phu... Thôi không nói đến ăn nữa, nói đến ăn rồi cũng không được ăn."

“Lại nói, gần đây thật sự không ổn định... Không lâu trước, Hiên Viên Nhiếp Chính vương đã chết.” Tiếng dờn ghế phát ra, "Người xem năm ngoái cuộc sống ở Hiên Viên, ngoài thanh trong triều, trong cung trong quan, trong trong ngoài ngoài, trên trên dưới dưới đều trở mình một bước lớn... Một bước lớn... Giống như sắp xếp một bàn ăn, khai vị là món nguội, tiếp đó là đồ xào nóng, thêm vào món canh, rồi tráng miệng thư thái. Món nguội phải đẹp, không ôn không hỏa, sắc màu tươi nhã, phong phú đa dạng, cũng có thể ăn một cách tùy ý, giống như những người mà bố một bữa chỗ này, chộc một gậy chỗ kia trong Hoàng cung Hiên Viên. Còn món nóng xào phải như vạn quân lôi đình đập vào mặt, hương thơm ngào ngạt, nóng hôi hổi, còn chưa động đũa đã bức bách người ta nói ra suy nghĩ trong lòng, giống như vụ việc "thỏ của Đại Hãn Vương bị giết", hay như đêm kinh biến Thái Uyên do một tay Trưởng Tôn Thái tử thao túng, đúng là kinh hồn bạt vía! Món canh thêm vào phải là một bát lớn, rau cải xanh tươi ở bên trên, còn nước canh phải đậm đà, tựa như một khi đã vung đao lên thì những kẻ nên chết đều phải chết. Xem xem, đêm hôm đó, Chỉ huy sứ làm loạn, Tây Bình Vương tạo phản, triều đình Hiên Viên đã chết bao nhiêu người? Đến cuối cùng nên nhớ kĩ, món tráng miệng phải là một bàn hoa quả tuyệt sắc, tuyệt sắc hồng mai, yến hội cao trào, chính là lúc Nhiếp chính vương Hiên Viên phải thiêu mình trong lửa đỏ trên lầu cao...”

"Thôi được rồi không nói đến ăn uống nữa, cứ nói chuyện ăn uống thì sẽ không ăn nhanh được."

"Hôm nay mở đầu câu chuyện sẽ nói về vị Hãn vương nào đó. Đầu tiên là chiến sự ở Vô Cực quốc..." tiếng lật giấy lại vang lên, "Lúc đó Vô Cực quốc và Cao La đối chiến, Đức vương cứ ngỡ đó là cơ hội để ông ta ngồi lên ngai vàng, kết quả lại là người khác... Nước Cao La bốn bề giáp biển, có một năm ta đã đi qua đó. Có ai đã ăn qua Hàu chưa? Chưa à? Ai dà, món này ăn sống rất ngon. Thứ hải sản này tuyệt đối không thể xào nấu quá kĩ, như vậy sẽ mất đi vị ngọt. Dùng Hàu kèm với tương dấm chua, và Hồ tiêu. Chắc là các người không biết Hồ tiêu đâu, thịt hàu có tính lạnh, Hồ tiêu lại

có tính nóng, nóng lạnh điều hòa, hoạt huyết trừ ứ... À, tiếp tục nói đến chuyện đối đầu giữa Đức vương và Thái tử, làm gì có trận đối đầu nào chứ? Các người nói xem, Trương Tôn Vô Cực là loại người gì? Hắn sẽ để cho mình phải lâm vào cảnh đối đầu hao binh tổn tướng sao? Khổ thân Đức vương ôm mộng xuân thu, không hiểu người ta đang thả dây dài câu cá lớn... Nói đến cá..."

Mạnh Phù Dao yên lặng nở nụ cười.

Trương Tôn Vô Cực cũng yên lặng mỉm cười.

Đúng là thực thần nha...

Dùng món ăn để nói về chính trị, là một người lợi hại đấy, có thể nhìn thấu thế cục các nước.

Mạnh Phù Dao - người làm giàu lịch sử, cùng Trương Tôn Vô Cực - người thao túng thế cục, bị hắn ta hạ bút thành văn.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4.3

Nữ chính thò đầu vào trong thăm dò, trong khoang thuyền đơn sơ, khách nhân nước miếng giàn giụa nghiêng trái ngã phải, nói là say mê nghe chuyện quốc gia đại sự? Vậy thì không phải. Chi bằng nói là đang mê đắm mùi thơm của thức ăn thì đúng hơn.

Phía trên bàn đặt thêm một ghế, ngồi trên đó là một nam tử gầy gò, y phục màu xanh rất bình thường, vết dầu nhỏ xuống, ống tay áo cuộn lên, đang cầm một xấp giấy lộn xộn, thao thao bất tuyệt.

Mạnh Phù Dao vỗ tay, nhảy vào trong, "Nói rất hay rất tuyệt, không chê vào đâu được!"

Nam tử kia đặt xấp giấy xuống bàn, người này chừng ba mươi tuổi, có gương mặt gầy, hình như còn bị cận thị, híp mắt nhìn Phù Dao rồi lại nhìn Trưởng Tôn Vô Cực vừa bước vào theo, câu đầu tiên đó là, "Phu thể?"

Mạnh Phù Dao cười túm túm nói: "Nếu như không phải thì sao?"

"Vậy thì mời ra ngoài ngay." Người nọ không chút khách khí phất tay, "Không biết quy củ của ta sao?"

"Biết." Mạnh Phù Dao vén áo lên, ngồi xuống, "Nếu như đã đến, tất nhiên biết."

Nam tử kia nhìn nàng rất lâu, sau đó chậm rãi bước xuống ghế, "Hôm nay ta chỉ nói đến đây thôi."

Phía dưới đây tiếng thở ra, như được giải thoát khỏi cực hình.

"Vẫn là quy định cũ, không phải phụ thê thì hãy nhanh chóng đi ra ngoài." Nam tử đó chậm chạp đi vào phòng bếp, "Bằng không thì... nếu đã ăn vào ta cũng bắt phải nhổ ra."

Mạnh Phù Dao đang uống trà liền phun ra, Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười vỗ lưng cho nàng, cô gái nhỏ nước mắt lưng tròng nói, "Tên nhóc này sao lại ăn nói độc ác như vậy chứ..."

Nhưng mà tên nhóc kia quả thực nấu ăn rất ngon, mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp mười dặm, đúng là có một trên đời, Mạnh Phù Dao ngồi ở khoang trong, ngửi mùi thơm tỏa ra từ phòng bếp, cất tiếng khen, "Thơm quá!"

Một người khách bên cạnh miễn cưỡng lên tiếng, "Nơi đó vừa mới nấu rượu."

Hai mắt Mạnh Phù Dao tức thì phát sáng, "Tốt quá tốt quá!"

Vị khách khác rảnh rồi bổ sung: "Chỉ mới thêm gia vị thôi."

Lại qua một lúc sau, Mạnh Phù Dao leo lên chiếc ghế cao, thăm dò nhìn quanh, phía dưới đồng loạt xua nàng, "Bình tĩnh chút đi, cá mới vào nồi thôi."

...

Mãi cho đến khi Mạnh Phù Dao bị mỹ thực giày vò không thể nhịn nổi nữa, suy nghĩ có cần phái ba nghìn hộ vệ đến giúp đỡ đầu bếp nhóm lửa hay không, rèm trong thuyền được nhấc lên, cô nương xinh đẹp mang khay thức ăn đến, tiếng nói trong trẻo: "Món thứ nhất, cá uyên ương."

Mạnh Phù Dao nghe tên kia liền bĩu môi, chê: "Tục!"

Nhưng màu sắc hương vị của món ăn quả thực không tầm thường, da cá vàng nhạt mà óng ánh, thịt cá trắng bóc mượt mà, như bạch ngọc phủ thêm lưu ly vàng, nổi trên nước canh màu sữa nhạt, màu sắc thanh đậm, mùi thơm lại đậm đà khiến người ta muốn lao vào cướp.

Mạnh Phù Dao nhào tới, cầm đũa, vẽ một đường trên lưng cá, chuẩn xác chia làm hai nửa không nhiều không ít, "Mỗi người một nửa!"

Cô nương kia mỉm cười nhắc nhở, "Không được chia đồ ăn, mời cùng dùng chung."

Mạnh Phù Dao quay đầu nhìn lại, bốn phía đều chụm đầu cùng ăn, hay, quá thân mật rồi đó, thảo nào yêu cầu là phu thê.

"Món này có hai vị, đầu đuôi nhạt nhưng ở giữa đậm." Đầu bếp giơ cái muôi xúc xuất hiện ở cửa khoang, "Hai phu thê phải ngồi đối diện mà ăn, lúc đầu là hương vị bình đạm, tiếp dần sẽ đậm đà, khi hai đũa chạm nhau, hương vị cá ngon nhất, ý nghĩa rằng phu thê vốn dĩ là hai người xa lạ, một khi có duyên sẽ gặp nhau, trước khác đường nhưng sau chung đích, trước cộng khổ sau cùng đồng cam."

Hắn ta nghiêng mắt nhìn Mạnh Phù Dao, "Không hiểu quy củ của ta thì đừng làm hỏng ý nghĩa mỹ thực của ta."

Mạnh Phù Dao lẩm bẩm, " Ở đâu ra nhiều quy củ vợ vắn như vậy!"

Trưởng Tôn Vô Cực đã chia chén đĩa, hai người đều ngồi một bên, cười nói: "Quy củ này rất hay, rất tốt rất tốt."

Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ, lại không chống đỡ nổi sự hấp dẫn của mỹ thực, đành phải vùi đầu ăn, quả nhiên càng ăn đến khúc giữa càng ngon, dư vị đầu lưỡi mãi mà chẳng tan, ngon đến mức hại nước hại dân, hai người chụm đầu ăn, đầu mũi cả hai sắp sửa chạm vào nhau, đột nhiên cảm thấy

phía dưới cùng có hơi cứng cứng là lạ, Mạnh Phù Dao gấp lên nhìn, là cá viên, óng ánh như tuyết trắng, mê hoặc lòng nàng.

"Tốt quá, ăn đến viên song hỷ rồi!" Bốn phía đều là tiếng vui mừng, đầu bếp phía trên nói: "Ai ăn đến đây, người đó phải cắn một nửa rồi đưa cho đối phương."

Mạnh Phù Dao liền đỏ mặt, không làm, đặt đĩa trách móc, "Quá keo kiệt, hai viên cá cũng không làm được sao?"

"Cá viên?" Đầu bếp khinh bỉ liếc nhìn nàng, hai tay ôm ngực nhìn trời không nói, Mạnh Phù Dao nhìn hắn ta chỉ cảm thấy ngứa răng. Bàn bên cạnh có một cô gái cười nói: "Cô nương đây không biết, đây không phải cá viên bình thường, đây là cá Thất Bảo trên Kim Giang, theo đợt lũ định kỳ mới từ nội hải Phù Phong bơi qua đây, bởi vì bơi đoạn đường xa, con cá này thích hợp nhất làm cá viên, nhưng bởi vì lộ trình quá xa, bơi được đến nơi đây, trong hàng trăm nghìn con chỉ còn một, vô cùng trân quý, mỗi bàn một viên đã là hiếm có, mỗi một viên thôi cũng phải giá trị trăm lượng bạc đó."

Mạnh Phù Dao sờ sờ đầu mũi, nghe đầu bếp khinh bỉ, "Nhà quê!"

Mạnh nhà quê bất đắc dĩ, đành phải gấp cá viên lên, nấc nghẹn nuốt nước miếng nói với Trưởng Tôn Vô Cực, "Huynh ăn đi."

Nàng hi sinh như thế, phía trên cũng không tha, rống to: "Chia ra ăn! Chia ra ăn! Các người giả mạo phu thê sao?"

"Giả mạo thì sao?" Mạnh Phù Dao nhảy dựng lên, vén tay áo, "Người làm gì được ta?"

Đầu bếp không đáp, ngạo nghễ chỉ cái bảng trước cửa khoang thuyền, Mạnh Phù Dao bây giờ mới nhìn rõ, bảng trên cửa khoang ghi: Người giả mạo phu thê, mời cởi quần áo trước mặt mọi người khóa thân bơi vào bờ.

"A... tại sao huynh không nhắc ta?" Mạnh Phù Dao đẩy Trưởng Tôn Vô Cực, con thuyền này đang ở giữa sông, còn lòng sông thì rộng bao la, bơi vào bờ hả? Thảm quá.

"Không sao." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, "Ta thấy dù thế nào ta cũng không thiệt thòi." Hắn gắp viên cá lên, "Cãi nhau với hã ta làm gì? Ăn là được rồi không phải sao?" Hắn nhẹ nhàng cắn xuống một nửa viên cá, thuận tay đút vào miệng của nàng đang há to để cắn hã.

Mạnh Phù Dao: ".."

Trưởng Tôn Vô Cực nhắm nháp, gật đầu, uống trà, "A..., hương vị rất ngon.", rồi đột nhiên đưa tay vỗ vỗ gáy nàng, thương cảm mà nói: "Nghẹn rồi?", sau đó giúp nàng thuận khí, "Không nên kích động."

Mạnh Phù Dao nước mắt lưng tròng: “..”

Lúc món thứ hai mang lên, Mạnh Phù Dao mới từ trạng thái sắp chết giãy giụa thoát ra, ánh mắt lướt tây lướt đông, không nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, tập trung nhìn món ăn tên của món ăn là: "Chốn đào nguyên."

Quả nhiên tên hay mà món ăn cũng đẹp, nước canh trong veo, thịt ốc màu hồng nhạt nổi bên trên, như hoa đào rơi xuống suối trong, mùi thơm đậm đà mà không quá nồng nàn, tựa như tiêu dao trong chốn đào nguyên, ý vị triền miên.

Đầu bếp nói: "Bắt đầu từ món ăn này, ta sẽ khảo sát quan hệ phu thê các người, đây là ốc đào hoa nổi tiếng Kim Giang Lệ Thủy, món này cực kì khảo nghiệm tài nấu nướng, nếu làm tốt thì ngon vô cùng, nếu làm hỏng thì tanh nồng khó nuốt, cũng giống như quan hệ vợ chồng, hoặc là một đời yêu đậm sâu, hoặc là một đời bất hòa. Vợ chồng các người ân ái hay hai lòng, món ăn này sẽ cho ta biết."

Mạnh Phù Dao đang nghĩ ngợi xem quan hệ vợ chồng thì có liên quan gì đến ốc, lại nghe đầu bếp nói: "Hỏi tất cả các lang quân, nường tử nhà người mười ngón tay thon dài, có mấy vân tay hình xoắn, mấy vân hình sọc?"

Mạnh Phù Dao hừ rõ to, mặt lại đỏ bừng. Câu hỏi này quá xảo trá tai quái! Ai mà lại rảnh rỗi đến nỗi đem vân tay bà xã nhà mình có mấy vân xoắn mấy vân sọc chứ? Đừng nói là lang quân không biết, ngay cả bản thân nữ nhân cũng không rảnh rỗi làm chuyện dở hơi đó, điển hình là nàng.

Quả nhiên không ai trả lời được, đầu bếp không chút khách sáo, hạ lệnh tính tiền cơm, các nường tử ngồi trên thuyền nhỏ, đám lang quân thì toàn bộ cởi quần áo lao xuống nước, cố sức bơi trong nước lạnh thấu xương đầu xuân.

Mạnh Phù Dao giật giật khoe miệng, trông thấy đám nữ nhân ngồi trên thuyền thì lộ vẻ vui sướng, haizz, chỉ có Trương Tôn Vô Cực là khổ thân thôi, ngẫm nghĩ thêm một hồi thì hai mắt lại lộ ra vẻ háo sắc. A a Thái tử cởi quần áo a, aa Thái tử khóa thân bơi a, đúng là phúc lợi độc nhất vô nhị, được miễn phí ngắm trai đẹp khóa thân...

Tiếng người rơi xuống bùm bùm không ngừng vang lên, câu hỏi cổ quái kia hầu như không ai trả lời được, cô nường trên thuyền nhếch môi nhìn Trương Tôn Vô Cực, ánh mắt rơi trên người hắn, Mạnh Phù Dao thấy vậy liền tức giận, thật vô sỉ! Định giống như nàng chờ nhìn mỹ nam khóa thân sao!

Đầu bếp ngồi ở ghế cao dựng trên bàn, nhìn sang phía Trương Tôn Vô Cực, "Người, thế nào?"

Trương Tôn Vô Cực chậm rãi uống trà, lông mi thật dài cụp xuống, tâm tư vẫn khó dò như trước.

“Đoán không ra thì đi mười bước về phía trước, sau đó nhảy xuống là được rồi.” Đầu bếp đợi không thấy hắn trả lời, thất vọng leo xuống, lệt xệt

đi vào trong, lười biếng gấp, “Xem ra hôm nay không cần nấu món thứ ba.”

“Bảy ngón hình xoắn, ba ngón hình sọc.”

Tiếng nói thanh thanh đậm đậm, nét mặt ung dung thản nhiên, Trương Tôn Vô Cực đột nhiên nói ra một câu này xong lại thản nhiên uống trà.

Mạnh Phù Dao khiếp sợ, lập tức giơ lên tay cẩn thận đếm đếm, một lúc sau buông tay xuống, tiếp tục ngó người.

Trương Tôn Vô Cực mỉm cười nghiêng mắt liếc nhìn nàng, đột nhiên tiến đến gần, kề vào tai nàng, dịu dàng hết đời nói: "Đừng nói ngón tay, kể cả hỏi ta từ khi biết nàng đến giờ, kích cỡ nội y của nàng thay đổi thế nào, có lẽ cũng biết."

“..”

“Bốp!”

Một khắc sau, Mạnh đại vương dường như ý thức được mình đã bị người nào đó nhìn thấy hết, liền hung dữ vung một quyền...

"Món ăn thứ ba!" Đầu bếp vỗ vỗ tay, không nhìn "đôi vợ chồng ân ái mặn nồng duy nhất vượt qua bài kiểm tra" đứng trong khoang thuyền khói nghi ngút, la to: "Khách quý mời đến phòng dưới khoang độc phẩm!"

Hắn ta đi đầu tiến vào trong khoang, Mạnh Phù Dao cùng Trương Tôn Vô Cực liếc nhau cùng đi theo, người nọ bày quẹo tám lối rẽ, đi một mạch rồi dừng chân trước cửa phòng.

Trên thuyền diện tích nhỏ hẹp, lối đi cũng nhỏ, cửa mở ra, bên trong khoang âm u, đột nhiên có thứ gì đó lóe lên, một luồng khí tanh tanh ủa vào mặt.

Người đó bỗng nhiên quay người, nhào về phía trước.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13: Duyên Cộng Châm

Hắn ta vô cùng nhanh nhẹn, bổ nhào tới... dưới chân hai người.

Lúc hắn ta nhào đến, Mạnh Phù Dao cùng Trưởng Tôn Vô Cực cũng không động đậy, hai người đều là tuyệt đỉnh cao thủ, cũng biết xông tới không có nghĩa là muốn giết người, muốn giết người chưa chắc sẽ xông tới, một người có động thủ hay không, phải thấy sát khí mới biết được.

Người này không những không có sát khí, thậm chí võ công cũng kém.

Hắn ta lao tới, thay đổi vẻ bề ngoài tùy ý, vô cùng kính cẩn ngửa đầu nói: "Tại hạ thất lễ trước với Thái tử điện hạ cũng Mạnh Hãn vương, mong hai vị thứ tội!"

Mạnh Phù Dao lẩm bẩm: "Trước ngạo mạn sau cung kính... cũng hao tâm tổn trí rồi."

Trưởng Tôn Vô Cực bên cạnh lui một bước, nói: "Không biết các hạ là người phương nào, không dám nhận lễ."

Mạnh Phù Dao lại lẩm bẩm: "Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo."(*)

(*) Vô cớ tỏ ra ân cần, không phải kẻ gian cũng là kẻ cướp.

Người nọ đứng lên, khẽ khom người nói: "Toàn Cơ Phượng Ngũ, bái kiến Thái tử cùng Mạnh vương."

Mạnh Phù Dao tiếp tục lăm bằm: "Phượng Ngũ? Ta là Liễu Ngũ đây!"

Trưởng Tôn Vô Cực véo nàng một, nàng lập tức véo lại, hai người véo nhau sau lưng nhưng mặt vẫn tràn đầy ý cười, "A... Phượng Ngũ Hoàng tử a... Thật sự là hân hạnh hân hạnh."

Cả hai đều rất sáng suốt, chẳng buồn hỏi người ta đường đường là một Hoàng tử tại sao phải giả dạng ngư dân nấu ăn ở nhà đồ, cũng không hỏi tại sao lúc đầu giấu giếm thân phận còn bây giờ lại đột nhiên để lộ thân phận mình ra làm chi. Nói xong hai câu "Hân hạnh", Mạnh Phù Dao vỗ bụng "A... Hôm nay no quá." Trưởng Tôn Vô Cực tiếp lời, "Vây trở về thôi, Thiết Thành và thuyền nường vẫn đang chờ chúng ta đó." Người tung kẻ hứng quay đầu bỏ đi.

Phượng Ngũ kia cười khở nhìn, cũng không giữ họ lại, chỉ nói: "Phía trước nguy hiểm trùng trùng, hổ lang mai phục, lực lượng toàn Toàn Cơ đang giăng ra chờ đợi Thái tử cùng Mạnh vương, hai vị quả thật không biết sao?"

Mạnh Phù Dao quay nửa người lại, tay chống trên vách khoang, cười hỏi: "Nếu ta không biết thì làm sao "mất tích" được, cũng làm sao có thể gặp người ở trên thuyền này?"

"Thái tử và Mạnh vương là người tài cao, gan dạ hơn người, tất nhiên không để Toàn Cơ vào mắt." Phượng Ngũ bổ sung thêm, "Có điều, trong lúc vô tình tại hạ nghe được, có người vì hai vị mà đã mời Thập cường giả đến, Trường Thiên bang nói cho cùng chỉ là khai vị trước bữa ăn, con đường phía trước với tầng tầng bố trí mai phục, mới là món xào nóng tươi, mới nóng hổi."

Hắn ta đếm ngón tay, nói như thuộc lòng, "Nghe nói Thập nhất Hoàng tử lợi dụng chức vụ, lấy việc muốn tiêu diệt toàn bộ mọi thế lực trên đất Lục Lâm để thực hiện ý định giết hại hai người, khi có ai đó thành công, nếu

muốn lợi thì sẽ được thưởng một số tiền lớn, nếu muốn danh sẽ ban chức quan để chiêu hàng. Mặt khác, Đại Hoàng nữ - trưởng nữ của Vinh Quý phi, trước mắt đã nhận vị trí Tuần Sát Sứ, trong tay nàng ta nắm giữ lực lượng Tử Phi Phong của Toàn Cơ. Giống như các quốc gia khác đều có tổ chức ám sát, giám sát, hai vị rời khỏi Bắc cảnh đi tiếp vào sâu, cũng tức là tiến vào phạm vi thế lực của Tử Phi Phong. Phía sau, Tam Hoàng tử của Ninh Phi nhiều năm phụ trách quét sạch án lớn của Hình bộ tại ngoại thành, đang ở đó tra án, trong tay nắm quyền quản lý toàn bộ lực lượng quân đội. Những người này là một đám chó dữ, giết người như cỏ không nghe thấy tiếng. Những người lọt vào trong tay đám Tử Phi Phong, không sợ chết, chỉ sợ không thể chết tử tế. Đây là lực lượng có thực lực nhất, đây rõ ràng là muốn tranh Hoàng vị, muốn quấy đục nước. Còn ở trong cung vẫn còn nhiều người nữa... Ai dà, như món thập cẩm, rất khó phân biệt!"

Mạnh Phù Dao nhìn vị Hoàng tử cứ nói ba câu mà vẫn không tách rời đồ ăn kia, thản nhiên nói: "Cũng không có gì, nếu thật sự không ổn, hai người chúng ta cũng không sợ mất mặt, về nước là được."

"Sợ là tới được nhưng đi không được." Ngữ khí của Phượng Ngũ nghe rất giống như đang kể chuyện giạt gân, Mạnh Phù Dao cười rộ lên, chỉ mũi mình, "Chúng ta? Tới được đi không được?"

Trưởng Tôn Vô Cực lại đột nhiên lên tiếng, "Ngũ Hoàng tử có ý gì, nói thẳng đi."

"Thật sự là có chút bất đắc dĩ." Trong mắt Phượng Ngũ hiện lên vẻ chờ mong vui mừng, hạ thấp người thi lễ, "Hai vị, mời vào khoang thuyền nói chuyện."

"Không muốn." Mạnh Phù Dao nhú mày, nàng vốn không thích không gian chật hẹp, lập tức cự tuyệt, "Người muốn nói cái gì, cứ nói thẳng ra đi."

"Được." Phượng Ngũ cân nhắc một chút, "Ta nói ngắn gọn, từ trước đến nay mọi nước đều biết Toản Cơ là quốc gia có cuộc chiến kế thừa Hoàng vị ác liệt nhất. Mùa hạ năm ngoái, Phụ hoàng đột nhiên có bệnh lạ, ngày càng trầm trọng, tân chủ thừa kế trở thành vấn đề cấp thiết nhất trong triều đình và hậu cung. Hoàng hậu yêu cầu lập con trai, con gái của chính thất. Vinh quý phi kiến nghị lập trưởng. Ninh Phi mong muốn lập người hiền. Các thế lực bên tranh chấp không ngừng, đằng đằng âm ỉ gần nửa năm. Trong vòng nửa năm qua, có nhiều Hoàng tử, Hoàng nữ không hiểu sao đã chết. Mùa đông năm trước, lúc bệnh tình của Phụ hoàng nặng nhất, cuối cùng cũng hạ chiếu thư lập tân chủ, song lại không nói là ai, chỉ nói là Hoàng nữ, các thần tử tự nhiên là nghi kị nhao nhao, nhưng dựa theo quy định của triều đình từ trước, tân chủ sẽ đăng cơ chính thức vào tháng tư. Bây giờ tình thế gay gắt, còn cách ngày đăng cơ có mấy tháng, Bộ hạ giữ kín thân phận tân chủ không nói ra, có lẽ là để bảo vệ nàng ta, nên hiện tại tình hình cũng coi như yên tĩnh hơn một chút."

"Ai ngờ có lần thê tử của ta phục vụ trong nội cung trở về lập tức đòi ta sắp xếp châu báu nữ trang nhanh chóng rời khỏi thành Đồng, ta không biết vì sao, chỉ thấy giọng nàng và vẻ mặt nàng vô cùng lo lắng, đòi nhất quyết phải cùng nhau đi, nàng nói hôm sau còn phải vào nội cung phục vụ thêm một hôm nữa để tránh nghi kị, chúng ta hẹn nhau tối đó, ta đợi nàng ở Thập Lý Đình ngoài cổng thành để cùng rời kinh."

Phượng Ngũ nói đến đây, trên mặt hiện ra vẻ đau khổ, Mạnh Phù Dao và Trương Tôn Vô Cực trong lòng hiểu rõ, thê tử hẳn không thể rời khỏi kinh thành cùng hẳn rồi.

Quả nhiên Phượng Ngũ nói tiếp: "Đêm đó ta đợi đến sáng mà vẫn không thấy nàng, mấy người hầu trung thành của ta biết là có việc không hay xảy ra, liền đánh ta bất tỉnh mang đi, về sau ta âm thầm liên lạc với bạn cũ trong kinh, giúp ta tìm kiếm tin tức của thê tử, nhưng mà đến giờ sống không thấy người, chết không thấy xác."

Hắn ta nức nở, "Là ta vô dụng... Là ta không thể cho nàng một ngày tốt đẹp, thiết thòi nàng mỗi lần từ nội cung trở về còn mỉm cười nói Hoàng hậu cho ăn gì ngon, chơi gì vui, ta lại luôn tin là thật. Nếu không phải... nếu không phải trong lúc vô tình nhìn thấy..."

Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, ác cảm với Hoàng cung Toàn Cơ lại thêm vài phần.

"Nàng ấy rốt cuộc nghe thấy được gì mà đến nỗi nhận lấy tai họa?" Mạnh Phù Dao trầm ngâm.

"Không biết, đêm đó nàng ấy cứ giục ta đi mau, ta liên tục hỏi nàng ấy, nàng ấy chỉ nói, có một số việc không biết thì tốt hơn là biết, chỉ nói một câu lúc tiễn ta ra khỏi cửa..."

"Câu gì?"

"Nàng nói, người đó tại sao lại như vậy..."

"Là nam, hay là nữ?" Mạnh Phù Dao hỏi tiếp.

Phượng Ngũ lắc đầu, một lúc sau hắn ta chậm rãi giơ tay, bưng kín mặt, nước mắt tràn ra từ kẽ tay, "Thực ra đêm đó nàng ấy vào cung là để kéo dài thời gian giúp ta chạy trốn..."

Khoang thuyền tối tăm, lối đi nhỏ hẹp, nam tử gầy gò trắng bệch dựa vào tường mà đứng, im lặng rơi lệ, trong không khí chỉ còn vị mặn đặc trưng của nước mắt nhớ thương cùng đau đớn.

"Vì vậy mà người sống trên sông nước, dùng thức ăn câu hai con cá chúng ta?" Mạnh Phù Dao chậm rãi nói: "Sao người biết chúng ta sẽ tới?"

"Trước kia ta không có ý định này." Phượng Ngũ lau nước mũi bằng một khăn không sạch sẽ lắm, Mạnh Phù Dao không nhin được quay đầu đi,

nghe hẳn ta nói: "Gần đây ta nhận được tin tức của Đường gia, chính là Tĩnh Quốc công Đường gia, một nhà trung lương, Tiểu Công gia là nhân tài hiếm có, các Hoàng tử tranh vị, thần tử trong triều nhao nhao chọn phe cánh, chỉ có Đường gia một mực trung lập. Hẳn nói cho ta biết, thê tử của ta đêm đó trước khi về nhà đã đi qua Quốc Công phủ trước, từng nói chuyện với hẳn, hẳn cũng không nói là chuyện gì, chỉ bảo ta nghĩ cách chặn hai người lại, nói cho hai người biết con đường phía trước có nguy hiểm, mong hai người cẩn thận. Ở dưới thế lực Bắc cảnh của Thập nhất Hoàng tử, tốt nhất là đi đường thủy, Tào bang trên sông không bị Hoàng tử khống chế; vào lãnh thổ rồi thì cố gắng đi đường núi, kỵ binh Tử Phi Phong khó có thể lên núi, vì vậy ta nghĩ ra biện pháp đưa chính trị vào món ăn, để hấp dẫn hai người.

"Sau đó thì sao?" Ánh mắt Mạnh Phù Doa chớp chớp, mỉm cười, "Sau đó là dựa vào bản thông báo mật có nội dung vô cùng sơ sài hạn hẹp này để chúng ta giúp người tìm thê tử hoặc là báo thù?"

Phượng Ngũ da mặt chưa đủ dày xấu hổ cúi đầu, ngậm thừa nhận.

Mạnh Phù Dao nhìn hẳn ta, thở dài, quay đầu mỉm cười với Trương Tôn Vô Cực, nói: "Huynh xem, ai cũng xem ta là kẻ vác tù và hàng tổng rồi, vị này tốt xấu gì cũng cho ta chút tin tức, còn vị Hoa Quận vương kia cái gì cũng không có đã xông thẳng vào cửa nhà ta."

Trương Tôn Vô Cực xoa xoa đầu nàng, như xoa đầu cún con, "Ai bảo nàng nổi tiếng thích quản chuyện của Hoàng tộc chứ."

"Ta thích quản? Ta thích quản ư?" Mạnh Phù Dao chỉ vào mũi mình, khóc không ra nước mắt, quả thật là hiểu lầm to lớn, nàng từ lúc nào muốn quản chuyện không đâu chứ? Không phải tất cả mọi chuyện đó đều vừa khéo có liên quan đến Trương Tôn Vô Cực, Chiến Bắc Dã cùng Tông Việt sao, nàng chỉ cảm thấy nhận ân huệ của người khác không thể không báo đáp mà thôi.

Quay đầu nhìn Phượng Ngũ vẻ mặt chờ mong, Mạnh Phù Dao dùng ánh mắt trưng cầu nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, Trưởng Tôn Vô Cực cười khế, kê vào bên tai nàng, trầm thấp nói: "Kẻ hèn này vĩnh viễn nghe Mạnh đại vương sai đâu đánh đó."

Mỗi lần hắt kê vào tai nàng thì thầm, giọng điệu lên xuống, như thể trêu chọc khiến người nàng chẳng những như nhũn ra, mà còn ngứa náy, bèn nhanh chóng nhảy sang chỗ khác, trừng mắt nhìn hắt rồi lại nhìn Phượng Ngũ, nhớ tới ái ân của hắt ta bị mất tích, còn hắt ta phải cô đơn phiêu giạt, cất giấu nỗi buồn trong lòng, ẩn nấp trên thuyền làm đầu bếp, hao tổn tâm huyết làm các món ăn chứa đầy ngụ ý chỉ vì muốn nhờ họ giúp đỡ. Một vị Hoàng tử mà sa cơ đến bước đường này, thật sự là quá thảm.

Không, có lẽ nên nói thế này, thân là Hoàng tử, Hoàng nữ của Toàn Cơ, đúng là quá thảm.

Một hồi lâu sau, Phù Dao lẩm bẩm: "Dù gì sự cũng đã rồi..." quay đầu nói, "Điện hạ à, lời của người ta đã nhớ kỹ, ta khuyên người từ hôm nay trở đi đừng ở trên thuyền mai danh ẩn tích làm đầu bếp nữa, hãy đi tìm thuộc hạ của ta, cùng họ đi về kinh."

Nàng đưa ra một hộp, "Đây là mặt nạ, người cải trang, đến đợi ở dưới cổng thành huyện Vĩnh Hòa phía trước, ta sẽ sai người đưa người về kinh."

Phượng Ngũ liên tục cảm tạ rồi nhận lấy, sau đó lấy một ống trúc từ trong ngực ra, "Đường Tiểu Công gia nhờ ta đưa cho Mạnh đại vương."

Mạnh Phù Dao cười như không cười liếc hắt ta một, nghĩ thầm nói người này là một sách thì đúng là chuyện hoang đường, nhìn vật này xem, nếu nàng không chính thức bày tỏ thái độ, hắt ta chắc sẽ không đưa cho nàng đâu nhỉ?

Nàng nhận lấy, cũng không mở ra, "Món ăn thứ ba thì sao?"

Phượng Ngũ sầm mặt, không nghĩ rằng cô gái này đến giờ vẫn không quên đồ ăn, ba lạng nhăng như vậy, không biết là mấy trận lật mây xoay mưa long trời lở đất trước đây nàng ta đã làm thế nào?

Hắn ta bất đắc dĩ đành đi rửa tay làm thức ăn, lần này cũng không cần cố làm ra vẻ huyền bí một hai ba món nữa, mà bày đầy cả một bàn, chay mặn đều đủ, an ủi Nguyên Bảo đại nhân ăn chay đang giận dỗi vì không ăn được hai món trước. Mạnh Phù Dao và Nguyên Bảo đại nhân nhào vào bàn ăn, mặt mày hớn hở, Trương Tôn Vô Cực thì mỗi món chỉ nếm chút ít, rồi đặt đĩa xuống thở dài, "Ta vẫn cảm thấy hai món trước ngon nhất..."

Mạnh Phù Dao khinh bỉ nhìn hắn, không phải là món ngon nhất, mà là cách ăn hợp ý huynh nhất phải không?

Ăn xong Mạnh Phù Dao chỉ vào món rau xào thập cẩm màu sắc rực rỡ cuối cùng cười nói: "Món này giống Hoàng tử, Hoàng nữ Toàn Cơ, một đám rối tung vào nhau, nhưng mỗi người có lập trường rõ ràng. Đối phó bọn họ chỉ có một biện pháp là tốt nhất."

Nàng bưng đĩa thức ăn lên, cùng Nguyên Bảo đại nhân mỗi người một nửa ăn không chút khách khí, nghe thấy Phượng Ngũ hiếu kỳ hỏi nên làm thế nào, liền cười lớn, đáp: "Cho hết vào một nồi rồi nấu!"

Nàng đặt cái bát đã chén sạch xong xuống, kéo Trương Tôn Vô Cực đi, Phượng Ngũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, truy hỏi; "Hai vị định đổi lộ tuyến như thế nào?"

Hai người quay lại, cười cười, đồng thanh đáp: "Tiếp tục du lịch!"

"Tại sao không tiếp tục đi chơi chứ?" Mạnh Phù Dao lười biếng nằm trên thuyền, không nhin được ợ một. "Phượng Ngũ hẳn quả thực cho là hắn ở trên thuyền bán thức ăn, những đám hoa hoa cỏ cỏ kia không biết sao? Phượng Ngũ vừa đi, nào hoa nào cỏ nhà Toàn Cơ tuy rằng chưa xác định được hành tung của chúng ta, nhưng nhất định biết hắn đã nói chuyện với

chúng ta, cho rằng chúng ta sẽ đổi tuyến đi đường hẻo lánh... Đại Vương ta sẽ không đổi, cũng không đi!"

"Đúng, đúng, nàng không đi, đám Hoàng tử, Hoàng nữ Toàn Cơ không hiểu rõ Mạnh đại vương, trời sinh mắt cá chân cứng, không đụng tường thì không quay đầu."

Mạnh Phù Dao nghiêng đầu, cười mỉm nhìn người đang chớp mắt, "Đồng chí, hình như huynh có ý kiến với ta?"

"Không dám, không dám." Trương Tôn Vô Cực mỉm cười, "Những ai có ý kiến với các hạ, nghe nói hiện giờ đều chết rồi."

Mạnh Phù Dao cười ha ha, dang tay dang chân nằm trên boong thuyền, nhìn lên trời xanh mây trắng nghe tiếng nước chảy róc rách bên cạnh, "Trong khoảng thời gian đẹp đẽ như vậy lại nói chuyện sinh tử, đúng là phá vỡ phong cảnh..."

"Đường gia Tiểu Công gia nói gì với nàng trong ống trúc vậy?"

"Một câu rất thần kỳ, rất quý dị, chỉ bốn chữ." Mạnh Phù Dao nói: "Diêm Vương dễ gặp."

Trương Tôn Vô Cực cười cười, "Làm gì có mật báo kiểu vậy?"

"Sợ là có điều gì khó nói." Mạnh Phù Dao nói tiếp: "Ta hoài nghi người mà đám hoa hoa cỏ cỏ sắp xếp rất phức tạp, ta luôn có cảm giác, không chỉ đám hoa hoa cỏ cỏ vô vọng với ngôi vị mong giết được chúng ta để dẫn đến việc tam quốc tranh chấp, đục nước béo cò rồi mơ ước ngôi vị Hoàng đế, nói không chừng đến Tân đế và lão Hoàng đế của Toàn Cơ cũng không yên lòng, hai người chúng ta, không hiểu sao lại trở thành mục tiêu của Hoàng tộc Toàn Cơ, mỗi người thay nhau đâm một đao, a a a... nghĩ thôi cũng thấy mệt."

“Nếu như vô tình bị cuốn vào, phía trước phía sau đều nguy hiểm như nhau, thì cứ tiến về phía trước là được.” Trưởng Tôn Vô Cực thản nhiên lên tiếng, "Cục diện tranh đoạt đang kỳ quái, không tiến thì lùi, tránh né chưa chắc đã hữu dụng, ngược lại có khi còn rơi vào thế bị động."

"Ta chỉ hỏi huynh một vấn đề." Mạnh Phù Dao đến gần, nắm lên người Trưởng Tôn Vô Cực, "Lần trước sư muội nhà huynh nói cứu được Phật Liên, rốt cuộc là thật hay giả?"

Trưởng Tôn Vô Cực mở mắt mỉm cười, chăm chú nhìn cái trán trắng nõn như cánh hoa trước mắt, đưa tay kéo Mạnh Phù Dao vào trong lồng ngực mình, "Hôn một, ta sẽ nói cho nàng."

Mạnh Phù Dao mắng, "Đồ sắc lang lúc nào cũng không quên lợi dụng!" Nàng chống tay chống chân định bò lên, không hiểu sao thân thuyền đột nhiên lắc một, khiến nàng lập tức ngã xuống, Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười ôm nàng vào lòng, búng tay, một tấm vàng lá lạng lẽ rơi xuống.

Thuyền nương mặt mày hớn hở nhanh chóng nhật lên, vụ làm ăn này có lời thật!

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười hôn nhẹ lên trán Mạnh Phù Dao, hiếm khi không có ý định được đăng chân lân đăng đầu, rất thỏa mãn buông ra, "Thái Nghiên đang cố ý chọc tức ta, ta lần trước về sư môn hỏi rồi, nàng ta lúc ấy mặc dù có ở đó, song cũng không cứu được Phật Liên."

"Đã chết rồi?"

"Vấn đề nằm ở chỗ này." Trưởng Tôn Vô Cực nói: "Lúc đó Thái Nghiên cũng không biết tình hình, thấy Phật Liên bị "bọn cướp ăn cướp", thuận tay muốn cứu, sau khi phong ấn trí nhớ của bọn cướp giả mạo thị vệ thì quay đầu lại đã không thấy Phật Liên đâu."

"Không thấy?" Phù Dao ngạc nhiên, "Một người sống đang yên đang lành có thể biến mất dưới mí mắt Thái Nghiên sao?"

"Bản thân Thái Nghiên cũng rất tức giận, vì vậy sau khi làm rõ sự việc, liền quay lại phân trần với ta."

"Haizz..." Mạnh Phù Dao thở dài một tiếng, im bật.

Chợt cảm thấy dưới thân chấn động, nàng nhướn mày ngồi dậy, quay đầu thấy thân thuyền khẽ nghiêng, đang từ từ chìm xuống.

Có người ở dưới nước đục thuyền.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5.2

Thuyền nương kinh hoảng chạy tới, vịn lấy mạn thuyền nhìn xuống, liền vỗ đùi khóc, "Đám thủy tặc trời đánh! Không phải đồng ý nộp phí rồi sao?"

Mạnh Phù Dao lúc đầu tưởng là người đến đuổi giết bọn họ, đang thắc mắc những người này bản lĩnh thật lớn, nhanh như vậy đã tìm được bọn họ rồi, nghe những lời này cảm thấy không đúng, vừa vội vàng lôi kéo Trương Tôn Vô Cực nhảy lên nóc thuyền, vừa hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Các vị khách quan biết bơi không? Nhanh chóng đi đi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện!" Thuyền nương đầy nước mắt ném mái chèo đi, nhanh chóng thu thập tiền bạc trên thuyền cột vào eo, Phù Dao thở dài, "Vẫn không thể tránh khỏi vận mệnh phải nhảy xuống nước sao..."

Chỉ chớp mắt nàng liền thấy mấy chiếc thuyền tiến tới, thân thuyền đều là màu đen, treo cờ màu đỏ, đầu thuyền có nhiều người đang đứng, ai nấy cầm theo đao sáng loáng, gõ trống từng từng, tiếng trống trầm dày truyền qua hơn mười dặm mặt nước, nàng không khỏi vui mừng nói: "Nhà đồ, cùng nhau tranh ở trên thuyền kia đi, đầu xuân nước lạnh, bị lạnh cóng không phải chuyện đùa đâu."

"Không được đâu, không được đâu!" Thuyền nương vừa quay đầu trông thấy thuyền kia, run rẩy như gặp quỷ, "Thuyền của Tào bang Lệ Thủy, sớm biết như vậy hôm nay đã không chèo thuyền... Các vị khách quan tuyệt đối không được đến đó, đụng đến Tào bang không phải chuyện đùa đâu."

Bà ấy lái nhải dài dòng xong, thuyền chỉ còn lại nóc, thuyền nương giậm chân lao vào trong nước. Mạnh Phù Dao nhún vai một cước đá văng nóc thuyền ra, cùng Trương Tôn Vô Cực và Thiết Thành đứng lơ lửng trên mũi thuyền, đưa tay lấy một vòng dây thừng trên boong, quăng soàn soạt đến chiếc thuyền lớn kia, nàng cũng theo đó mà đáp lên mạn thuyền, trên thuyền đột nhiên lóe lên ánh đao, có người một đao chém đứt dây thừng.

"Rắc!"

Âm thanh đứt gãy dù cách xa mấy trượng vẫn nghe thấy rõ ràng, thân thuyền dày vài thước cứng rắn, gỗ đồng sơn dầu bị một cây roi hung mãnh này làm nứt ra, thân thuyền bị nghiêng, nước ồ ạt tràn vào lỗ hổng, thuyền bắt đầu chìm xuống.

Người trên thuyền kinh hô, tiếng cổ nhạc dừng lại, hoảng loạn cầu cứu, tiếng bước chân giẫm đạp trên boong thuyền vang rầm rầm, mơ hồ nghe thấy có người hét lớn: "Qua thuyền bên kia!"

Mạnh Phù Dao cùng Trương Tôn Vô Cực lướt thẳng đến con thuyền thứ hai, lúc này không ai dám chặn đường, người mà chỉ một roi liền hủy một chiếc thuyền không thể đắc tội được.

Mạnh Phù Dao bước lên boong thuyền, cười cười với cả đám người trên thuyền, đao quang lóe sáng, "Chào buổi chiều, các vị."

"Người là ai? Lại dám quấy rối Tào bang ta?" Đầu lĩnh là một người mũi sư tử, miệng rộng, mặc áo bào vàng gấm lên, trường đao trên cả thuyền đồng loạt va đập vào nhau, âm thanh rõ ràng réo rắt, đây là ám hiệu mọi người cùng dốc toàn lực đối địch, Mạnh Phù Dao cười, duỗi tay ra, người mặc áo bào vàng liền ở trong tay nàng.

Tiếng đập đao lập tức im bật, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi, lạng lẽ lui về sau một bước, người mặc áo bào vàng ra sức giãy giụa, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng sống chết không nói một câu.

Không nhanh không chậm bóp cổ đối phương, Mạnh Phù Dao híp mắt, cũng không nhanh không chậm nói: "Bà cô ta nhìn trúng con thuyền này rồi."

Nàng nhẹ nhàng tiện tay nắm cái neo sắt nặng đến trăm cân, sờ nắn trong tay, đeo lên cổ người áo bào vàng, sau đó mỉm cười, vô cùng khách khí hỏi: "Cần ta giết người luôn bây giờ để chứng minh không?"

Mạnh Phù Dao vỗ vỗ tay, thuận tay nắm cái neo sắt khác lên, giơ tay liền ném tới con thuyền thứ ba đang định trốn.

Tiếng gió phát ra rít gào hướng về phía thân thuyền kia, nước sông cuộn cuộn trong chớp mắt hủy thêm một chiếc thuyền nữa, Mạnh Phù Dao oai phong ngồi trên thuyền, vẫy tay với phía đối diện: "Qua đây, chúng ta mở tiệc."

Người trên thuyền kia bất đắc dĩ leo lên thuyền bên này, cuối cùng người của cả ba chiếc thuyền cùng chen chúc nhau trên một chiếc thuyền, lập tức cả thuyền chật như nêm cối, Mạnh Phù Dao sai Thiết Thành đưa họ xuống khoang thuyền, mỗi gian nhỏ hẹp như cái hộp có đến năm sáu người chen nhau trong đó.

"Ta nói rồi đấy, một người chạy, giết toàn bộ."

Nàng thản nhiên đi ra ngoài, đi tới cửa cười mỉm nói: "Hoan nghênh chạy trốn."

Đám cá mòi chen lẫn trong hộp im lặng nhìn nàng với ánh mắt như nhìn Ma vương giết người.

Nàng lười biếng đi lên tầng cao nhất của khoang thuyền, Thiết Thành vẫn lo lắng, tự kéo ghế ra cửa khoang canh gác, Mạnh Phù Dao đi ngang qua người hăn, thở dài: "Đồ ngốc", đợi chút nữa cho người phiền chết đi."

Thiết Thành vẫn xòe ngón tay đếm, rất nghi hoặc nói: "Thái tử, ngài, ta, người được cứu kia, chúng ta chỉ cần bốn phòng là đủ rồi mà."

Mạnh Phù Dao cười bỉ ổi, đi qua hắt, Nguyên Bảo đại nhân trong ngực nàng bò ra, nằm trên vai nàng hướng về Thiết Thành chỉ chỉ vào mũi mình.

Còn có một kẻ nữa, chính là ta, Nguyên Bảo đại nhân.

Thiết Thành thở dài, nhìn đám cá hộp phía dưới, lộ ra ánh mắt thông cảm.

Khoang cửa vừa đẩy ra, Mạnh Phù Dao quả nhiên không ngoài dự liệu thấy Thái tử nửa nằm nửa ngồi trên giường của nàng, tư thế thoải mái dễ chịu như đang ở trên chính giường của hắt, trông thấy nàng liền vẫy vẫy tay, "Tới đây."

Phù Dao cảm thấy gần đây Thái tử diện hạ ngày càng không tưởng nổi, khách chiếm nhà chủ mà còn huênh hoang, nàng bèn cảnh giác cao độ, nghiêm khắc lên án hành vi vi phạm đạo đức này của Thái tử, "Này, tại sao huynh lại ngủ trên giường của ta?"

"Đây là giường của nàng?" Trương Tôn Vô Cực chớp mắt, vô tội hỏi.

"Tất nhiên!" Mạnh Phù Dao nghiêm túc đáp trả.

"Có khi nào nàng đi nhầm phòng không?" Người nào đó đưa ra giả thiết.

Mạnh Phù Dao sớm dự đoán được, cười gian, "Không có khả năng này đâu, bởi vì ta đã bảo Thiết Thành làm ký hiệu trên khoang cho ta rồi."

Khoang trên thuyền giống nhau như đúc, Mạnh Phù Dao sợ người nào đó lấy cớ "đi nhầm phòng", trước đó liền bảo Thiết Thành làm ký hiệu trên mỗi gian, Thiết Thành lúc trước đã nói cho nàng rồi, khoang thứ nhất là của

nàng, treo con cá ướp muối, còn phòng Trưởng Tôn Vô Cực thì treo xương đầu cá.

"Vậy à?" Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, gõ gõ cửa khoang thuyền, "Đúng vậy, có ký hiệu."

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu nhìn lên, trên cửa treo xương đầu cá...

"Huynh vô si!" Mạnh Phù Dao bi phẫn.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười vẫy tay, "Meo" một tiếng, có con mèo chui từ gầm giường ra, hẩn nhẹ nhàng vỗ đầu nó, khen: "Ngoan, ăn nhanh lắm."

"Chít!" Nguyên Bảo đại nhân thét lên một tiếng bi thảm, cố sức chui thật sâu vào y phục của Mạnh Phù Dao.

Trưởng Tôn Vô Cực ngáp một rồi đứng dậy, kéo Phù Dao về phía mình, cười nói, "Gian này gian nọ có gì quan trọng, qua đây, cùng nhau xem cảnh sông nước."

Khoang bé như vậy, xoay người rất khó khăn, Mạnh Phù Dao thở dài, di chuyển về phía hẩn, hai người tựa mình trên đệm ngăn người nhìn nước gợn sóng sánh qua khung cửa sổ nhỏ hẹp, trăng lặng lẽ nhô lên mặt sông từ lúc nào rồi. Một lúc sau, Mạnh Phù Dao nói: "Huynh nhiều tâm kê như thế, không bằng nghĩ xem làm thế nào đến thành Đồng dễ dàng hơn."

"Bây giờ không phải rất tốt sao?" Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, "Trước mắt mà nói, đường thủy là an toàn nhất, Tào bang hoành hành, đường thủy vắng vẻ, đến thuyền qua lại cũng không có, hiện tại trong thiên hạ không có ai biết hành tung của nàng và ta ở đâu hết."

"Ăn vẹt của huynh và hộ vệ của ta cũng không biết đó." Mạnh Phù Dao thở dài, "Có lợi mà cũng có hại."

"Vừa rồi ta cùng đầu bếp trên thuyền hàn huyên vài câu." Trương Tôn Vô Cực chuyển chủ đề, "Hắn nói ba con thuyền này là tinh anh của Tào bang, lúc đầu vốn định lên bờ ở cảng tiếp theo, tham gia Lục Lâm Tổng Minh đại hội tổ chức ở huyện Nghiễm Thành, nghe nói là bởi vì Thập nhất Hoàng tử chèn ép họ, tiêu diệt các phe phái khác, đảo loạn Bắc địa Lục Lâm, thậm chí đảo loạn cả trạng thái cân bằng của võ lâm Toàn Cơ, ngoại trừ đám người vì lợi ích mà mê muội cam tâm theo Phượng Tịnh Duệ, đại bộ phận bang phái thực lực thực ra không muốn có quan hệ với quan phủ, nhưng cũng không muốn tham sống sợ chết trước chính sách "thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết" của Phượng Tịnh Duệ. Lục Lâm Tổng Minh đại hội này chính là hội nghị lựa chọn Lục Lâm minh chủ, chống lại Phượng Tịnh Duệ đến cùng."

Mạnh Phù Dao lắng nghe, hai mắt từ từ phát sáng, hiện rõ sự gian trá, tròng mắt đảo qua đảo lại, ấp ủ một bụng kế sách, khóe môi Trương Tôn Vô Cực nhếch lên, mỉm cười hân hoan lên má nàng, thừa dịp nàng chưa kịp phản ứng liền buông tay, "Ta ngủ rồi."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15: Tận Dụng Thời Cơ

Dưới ánh trăng lấp lánh, hần nhẹ nhàng tiến đến gần, chạm môi lên bờ má Phù Dao, hơi thở hần lướt qua tóc mai nàng, cơ thể vốn luôn mát mẻ bấy lâu nay bỗng chốc nóng lên, như có một ngọn lửa đang bao trùm lấy thân thể nàng.

Nhiệt độ nóng bỏng lan tỏa khắp người nàng, trong cái nóng như thể sản sinh ra cái lạnh, giống như một người bị đẩy vào trong đồng lửa, vừa thoát ra được bỗng nhiên nắm phải một miếng ngọc lạnh ngắt trong tay, đêm nay... đêm nay... hần ta thật sự không để tâm điều gì nữa sao?

Ngón tay của Trương Tôn Vô Cực dịu dàng như một làn gió lướt qua đôi môi xinh đẹp, xuống dưới chút nữa là cổ áo hở rộng. Nếu tiến lên trên chỉ là sự trêu ghẹo, thì di chuyển xuống dưới chính là sự tiến triển vượt bậc. Tim Phù Dao như muốn nhảy ra ngoài, không biết nóng hay lạnh hay đau đớn đang chờ nàng, lòng nàng cảm giác như đang di chuyển theo từng cử động thông dong nhích lên hạ xuống của ngón tay hần, tựa như một viên sỏi rơi xuống mặt nước, khiến bóng trăng trên mặt nước phải lay động.

Thuyền đột ngột rung mạnh.

Dường như có tiếng người kêu thét và tiếng va đập phát ra.

Mạnh Phù Dao nhanh chóng mở mắt, Trương Tôn Vô Cực cũng than khẽ một tiếng rồi chậm rãi ngồi dậy, thì thầm "Đúng là mộng đẹp khó tròn..." rồi xoay mình lướt đi, khi đến bên cửa liền cười, "Lúc ta điểm huyết nàng

có phải đã dùng sức hơi mạnh?", hấn búng nhẹ ngón tay giải huyết đạo cho nàng rồi nói "Nàng cứ nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem xem".

Mạnh Phù Dao nhìn theo bóng dáng biến mất trong bóng tối, từ từ ngồi dậy, ôm lấy chân nhớ lại, mu bàn tay của nàng chạm lên gò má, cảm nhận được làn da đang nóng bừng. Nàng cũng không muốn ra ngoài lúc này để bị người khác nhìn thấy sắc xuân trên mặt, chỉ khẽ thở dài rồi chậm chạp nằm xuống, lại cảm nhận được cơn đau trước ngực bỗng nhiên nhói lên, không như những lần khác, cơn đau lần này rất mãnh liệt, giống như có một ngọn lửa màu đen đang hun cháy mạch máu, đến mức khó thở, thần trí cũng trở nên mơ hồ. Phù Dao cắn chặt môi điều động chân khí để cố gắng áp chế cơn đau, cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, bèn thăm mắng tên vô lại Trương Tôn Vô Cực, hại Mạnh đại vương nàng vô duyên vô cớ phải chịu khổ.

Mơ hồ nghe được có tiếng mở cửa, thấy bóng người lướt vào phòng, Mạnh Phù Dao liền miễn cưỡng mở mắt nhìn, là Trương Tôn Vô Cực, bèn hừ lạnh, "Xảy ra chuyện gì?"

Trương Tôn Vô Cực thấp giọng nói: "Không sao, khi này qua một khúc sông, lái thuyền không xử lý tốt nên va vào đá thôi."

Mạnh Phù Dao "Ừ", co người lại đợi cơn đau trước ngực qua đi, lại cảm thấy Trương Tôn Vô Cực đang tiến tới, nằm xuống bên cạnh, ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

Cử chỉ của hắn vẫn rất đối dịu dàng, hơi thở cũng rất khẽ, hắn nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, ánh trăng mờ mờ rơi xuống, nhạt như một làn khói bao bọc lấy hắn, như thật lại như ảo, giống như ánh sáng tinh khiết khiến người ta khao khát mà khó lòng chạm tới.

Mạnh Phù Dao không còn sức để kháng cự, trong lòng mơ hồ không rõ, nhưng vẫn cảm giác được có điều gì đó không đúng, nàng đang mơ màng

suy nghĩ thì cảm nhận được ngón tay của Trương Tôn Vô Vực đang đưa vào trong vạt áo của nàng.

Lần này Mạnh Phù Dao thật sự giận dữ, miễn cưỡng đẩy tay hắn ra: "Huynh thật sự định hại chết ta à?"

"Làm sao có thể hại chết nàng được?" Trương Tôn Vô Cực cười nhẹ, xoay người liền cởi thắt lưng nàng, phần hắn cũng đã cởi bỏ đến nửa quần áo, để lộ làn da như ngọc, "Âm dương giao hợp, "tu dương dưỡng khí" trước nay luôn là thứ bổ nhất với nữ nhân, ta làm sao có thể làm đau nàng được?"

Mạnh Phù Dao nghe thấy những lời này, trong lòng bỗng nhiên phát run, lời nói như mũi băng lạnh, từng chữ từng chữ khiến tâm can nàng chảy máu, những lời nhu vậy... những chuyện thế này... Sao hắn có thể nói ra được? Sao hắn có thể làm ra được?

Nàng mở to mắt, ánh mắt hơi mơ hồ nhìn bóng dáng nam nhân phong hoa tuyệt đại trước nay luôn dịu dàng, vậy mà lại đang giăng bày khắp nơi, hóa ra chỉ vì muốn đoạt lấy trinh tiết của nàng sao?

Người phía trên dùng ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt mà lại khó có thể kháng cự, từng chút cởi bỏ quần áo của nàng, gió lạnh lướt qua da thịt lộ ra của nàng, buốt đến tận tâm can, từ trong đáy mắt Mạnh Phù Dao chảy ra giọt lệ lấp lánh.

Từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như thế!

Người ở trên lại cất lên một tiếng cười khê, như đang tán thưởng vẻ đẹp mỹ lệ mà thuần khiết của nữ nhân trước mặt, ván giường phát ra âm thanh kêu kẹt, thân thể nam nhân nhàn nhàn nặng nề đè xuống, cơn đau trước ngực Phù Dao đến giờ phút này càng bộc phát mãnh liệt, chưa nói đến việc trinh tiết khó giữ, tính mạng nàng bây giờ cũng khó bảo toàn. Lúc này Mạnh Phù Dao bỗng bình tĩnh lại, trạng thái ý thức mơ hồ dường như đã tỉnh táo hơn

rất nhiều, chuyện đã đến nước này, nôn nóng cũng vô dụng, nàng dứt khoát mặc kệ đang xảy ra chuyện gì, nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, cố gắng chậm rãi tích tụ lại chỗ chân khí bị độc tố bức ra.

Nàng hít thở thật sâu...

Sau đó bỗng như bị sét đánh!

Hít thở!

Nàng nhớ ra rồi!

Người này... Người này ... Người này cái gì cũng giống Trương Tôn Vô Cực, thế nhưng, mùi hương lại không giống!

Trên người Trương Tôn Vô Cực có mùi hương rất đặc biệt, từ trước tới giờ nàng vẫn chưa từng gặp người nào có mùi hương như vậy.

Người này không phải là Vô Cực!

Trong đầu Mạnh Phù Dao nổ ầm một tiếng, hiện lên vô số ý nghĩ, Trương Tôn Vô Cực đã đi đâu? Kẻ này tại sao trong thời gian ngắn như vậy mà lại có khả năng lên được con thuyền này, khi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn ta từ đâu tới?

Ý nghĩ đáng sợ nhất vừa hiện lên liền khiến cả người Mạnh Phù Dao lạnh ngắt như thể rơi vào hầm băng, Trương Tôn Vô Cực sao có thể cho phép người khác thân nhiên xuất hiện ngay trước mắt hắn như vậy? Hắn... phải chăng hắn đã xảy ra chuyện gì?

Tim Mạnh Phù Dao đập nhanh kịch liệt, thân thể lập tức cứng đờ.

Người phía trên liền phát giác, khe khẽ cười nói: "Đúng là một cô gái thông minh!" Giọng nói đến đây đã trở về vốn, nghe trong trẻo như giọng của một nữ tử, nhưng Phù Dao biết, hắn ta tuyệt đối không phải nữ nhân.

Mọi thứ trên người hắn đều là của nam nhân.

Hai mắt nhìn nhau, đôi mắt hắn hết như đôi mắt của Trương Tôn Vô Cực, nhưng ánh nhìn trong đó lại vô cùng xa la, chứa đầy sự trêu chọc và bồn chồn, còn có chút ngạc nhiên cùng thiếu kiên nhẫn.

Dù ở trong tình thế bất lợi, ánh mắt Mạnh Phù Dao vẫn bình tĩnh trong veo, sáng rực bắn về phía hắn, ánh nhìn sắc bén như đao.

Hắn hơi giật mình, ngay lúc này liền nghe thấy Mạnh Phù Dao thấp giọng quát lên:

"Cút!"

Tiếng quát kèm theo máu bắn ra ngoài, Mạnh Phù Dao há miệng phun ra một ngụm máu độc, văng đầy mặt và cổ hắn, nhân lúc trước khi mắt hắn đỏ lên, đầu gối nàng liền hướng đến hạ thân của hắn, người này liền cười nhẹ né ra, Phù Dao hơi nghiêng người tung ra một chiêu, góc độ ra tay dứt khoát ngoan độc, buộc hắn ta phải tiếp tục né tránh. Thừa cơ hội này, nàng liền giơ tay kéo một, tấm vách ngăn giữa hai khoang thuyền được buông xuống.

Lúc ván gỗ rơi xuống, trước lúc chạm xuống mặt thuyền, nàng có thể thấy được ánh mắt kinh ngạc pha lẫn tán thưởng của nam nhân đó, một tay Mạnh Phù Dao gắt gao giữ chặt tấm gỗ, tay còn lại lần mò tìm kiếm y phục rồi miễn cưỡng khoác lên người, sau đó nàng dựa vào tấm ván thở dốc, một phen hao tổn sức lực vừa rồi đã làm sắc dục vơi đi, độc tố của khóa tình trong nháy mắt cũng tiêu tán dần, nàng chột vật đứng dậy rút Thí Thiên ra, chuẩn bị kéo vách gỗ lên.

Còn chưa kịp kéo vách gỗ, nàng liền nghe thấy tiếng gió lay động sát bên mình, tiếp theo là một tiếng "bốp" giống như hai tay chạm nhau, tiếng động không lớn nhưng lại khiến cả con thuyền rung lắc dữ dội, ngay sau đó là tiếng cười trong trẻo của nữ tử ngày càng xa, bỗng nhiên ván gỗ bị kéo một

cải, một bóng người bay tới đưa tay kéo lấy nàng, bàn tay người ấy lạnh ngắt, vẻ mặt hoảng loạn.

Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy khuôn mặt kia liền giơ Thí Thiên ra theo bản năng, một đao chém qua, người kia vội vã kêu lên: "Phù Dao, là ta!"

Đao của Mạnh Phù Dao chém đến gần hăn bèn ngừng lại, không tiếng động dừng ngay trước thân người đối diện, đao phong mãnh liệt vút qua làm mái tóc dài của nàng tung bay, vẻ mặt hết sức kiên định.

Người trước mặt nàng không còn giữ được vẻ bình tĩnh thường ngày, trong ánh mắt hoảng loạn ẩn chứa tức giận, hăn đưa mắt nhìn y phục của nàng vẫn chưa chỉnh tề, đai lưng nới lỏng, trên y phục dính máu lại không biết là máu của ai, ánh mắt hăn bỗng chóa như lửa cháy, hỏa quang trong mắt lóe lên, khiến căn phòng như cũng phát sáng theo, từ trước tới giờ Mạnh Phù Dao chưa từng nhìn thấy ánh mắt này của Trương Tôn Vô Cực, ánh mắt sắc như gươm đao đang rực cháy, toang khoảnh khắc ấy, hăn vội vàng mà lại dùng tay đỡ lấy lưỡi đao nàng.

Trương Tôn Vô Cực đứng đối diện nhưng không tiến đến gần nàng, quỳ gối trên giường chậm rãi rút tay về, hai tay nắm thành quyền ngồi ở phía bên kia giường, từ từ rũ mắt xuống, một lúc lâu sau thấp giọng nói: "Phù Dao... Ta xin lỗi..."

Tay nàng run rẩy, nàng chưa từng thấy bộ dạng này của Trương Tôn Vô Cực, cũng chưa bao giờ nghe Trương Tôn Vô Cực nói lời xin lỗi - Hăn vĩnh viễn không bao giờ cần phải xin lỗi bởi vì từ trước đến nay hăn chưa từng phạm phải sai lầm.

Vậy mà đêm nay, nhất niệm chi sai, thậm chí không thể tính là nhất niệm chi sai, có lẽ hăn vẫn như trước, chỉ muốn lợi dụng gần gũi nàng một chút, nhân lúc nàng ngủ mà điểm huyết đạo của nàng, giúp nàng đả thông kinh mạch, lại bỗng nhiên xảy ra tình huống không thể lường trước, độc khóa

tình của nàng phát tác, hẳn bị đánh lạc hướng, nếu không nhờ nàng liều mạng tự cứu lấy mình, thì hậu quả đã vô cùng nghiêm trọng.

Sai... Là ai đã sai? Nam nữ bên nhau, nảy sinh tình cảm, hẳn thích nàng nên thể hiện qua những hành động, nhưng trước giờ hẳn luôn để tâm đến độc tính của khóa tình, không bao giờ vì ham muốn của bản thân mà đẩy nàng vào tình cảnh hiểm nguy, còn nàng trước giờ luôn duy trì trạng thái trấn tĩnh, vậy mà lại thất thần loạn tâm vào đêm nay.

Hoặc là, người sai vẫn là nàng, bởi nàng sa vào nhu tình, đã quyết định chỉ làm khách qua đường ở Đại lục Năm châu, song lại không khống chế được bản thân rơi mà vào lưới tình của hẳn.

Mạnh Phù Dao cắn môi, nhớ lại tên đáng giận kia đã làm đến bước nào, trước đây nàng đã cố gắng vứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm luyện võ, chẳng để ý đến chuyện tình cảm, hai kiếp làm xử nữ khiến nàng đối với chuyện kia chỉ biết qua loa chứ chưa từng thực sự trải nghiệm, nếu nói đau, độc tính khóa tình phát tác trên người nàng có chỗ nào không đau? Về chảy máu... cái này không có, nhưng như thế không có nghĩa là không có chút động chạm nào.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phù Dao thật sự muốn phát hỏa, thần thể trong sạch của nàng, sao có thể bị tên nam nhân xa lạ kia vấy bẩn?

Nàng nâng tay kéo tấm ván thật mạnh, Thí Thiên trong tay vung lên, nhanh như chớp liền cắt chiếc giường thành hai nửa, sau đó lại rầm một tiếng nữa kéo giường ra tới một góc khác của khoang thuyền, cách thật xa phía bên kia.

Lúc nàng làm tất cả những chuyện này, phía bên kia không hề phát ra bất kì tiếng động nào, Trương Tôn Vô Cực cũng không tiếp tục cố kéo tấm ván kia nữa. Tâm tình Mạnh Phù Dao lúc này vô cùng bất ổn, nàng chán ghét

con thuyền này, chán ghét tên nam nhân quái đản kia, chán ghét mọi thứ trước mắt, đương nhiên, nàng thấy chán ghét cả bản thân mình.

Cũng tại nàng không đủ kiên quyết mới để xảy ra sự việc quái quỷ này, từ hôm nay trở đi nàng nhất định phải làm một tảng đá.

Nàng giận dữ leo lên giường, trùm chăn che kín đầu, thật sự cuộn mình thành một tảng đá, ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu lên tảng đá đó, bất động, cứng ngắt.

Ánh trăng chậm rãi chuyển hướng, xuyên qua cửa sổ phía bên kia, Trương Tôn Vô Cực dựa lên tấm ván, lặng lẽ ngồi trên nửa phần giường vừa bị cắt đôi, trong lòng chất đầy phiền muộn, cũng cứng ngắt hết một tảng đá.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6.2

Từ sau đêm tên "Trưởng Tôn Vô Cực" giả kia xuất hiện, Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực liền rơi vào thời kì xấu hổ.

Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy buồn bực, chán ghét bản thân vô dụng, lại thêm cảm giác ghê tởm đối với chuyện xảy ra hôm ấy, khiến cho tâm trạng nàng vô cùng nặng nề. Về phần Trưởng Tôn Vô Cực, hẳn khó tránh khỏi tự trách mình, trước giờ luôn nắm chắc mọi việc trong tay, vậy mà lần này hẳn suýt chút nữa để xảy ra chuyện khiến hẳn có thể phải hối hận cả đời, còn có cảm giác tức giận khó nói thành lời, cảm giác tức giận xa lạ mà khiến tâm can hẳn nhức nhối, cảm giác mà hai mươi sáu năm rồi hẳn chưa từng trải qua, sự bình tĩnh trầm ổn từ trước đến nay bỗng bị phá vỡ, đến Trưởng Tôn Vô Cực cũng không giữ được ý cười thường ngày.

Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực đương nhiên sẽ không từ bỏ việc truy bắt tên vô liêm sỉ kia, nhưng đêm hôm đó ngoài bang chúng Tào bang, còn lại lái thuyền và đầu bếp không hề biết võ công, nhiều người như vậy khó xác định được mục tiêu rõ ràng. Mạnh Phù Dao lại ngại đi tra thử từng người xem ai có võ công cao cường, dựa vào lần giao đấu đêm hôm ấy, nàng biết người kia thật sự rất mạnh, nàng cũng không phải là đối thủ của hẳn ta, nếu hẳn ta thật sự muốn che giấu võ công thì nàng hoàn toàn không thể nhìn ra.

Cho đến lúc này, Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực đều mơ hồ đoán được người này là ai, tung hoành thiên hạ ba mươi năm, những người họ

từng gặp qua nhiều không thể đếm xuể. Nếu đến người này là nam hay nữ cũng không ai xác định được, có thể thấy sự bí ẩn và tài nguy trang của kẻ này chính là vô địch thiên hạ.

Thế nên thay vì hao tổn công sức tra xem hắn đã dùng thân phận gì để lên thuyền, bây giờ còn ở lại trên thuyền hay không, chẳng bằng chờ hắn đến ra tay lần nữa.

Thuyền đi một ngày đêm, cập bến ở huyện Quảng Thành, Mạnh Phù Dao ôm trong người một mớ tà hỏa, lòng tràn ngập thống hận đối với cả thành Toàn Cơ, dắt theo tên phó bang chủ của Tào bang sải bước lên bờ, cả đường đi nàng không hề chuyển hướng. Trương Tôn Vô Cực im lặng đi phía sau, Thiết Thành không thể bắt kịp suy nghĩ của hai người này, sao có thể chỉ qua một đêm đã thành trời long đất lở như vậy, nhưng cũng lấy làm vui mừng, vui vẻ theo sau.

Mạnh Phù Dao dẫn theo người, khí phách uy vũ hiên ngang tới thẳng địa điểm tụ hội là núi Cửu Linh ở ngoại thành. Hôm nay nàng đến đây là để giành lấy vị trí minh chủ, không cần biết kẻ đắc tội nàng có phải là Phượng Tịnh Duệ hay không, nàng nhất định sẽ khiến hắn ta phải gặp rắc rối.

Địa điểm tụ hội là ở một vùng đất phẳng bí mật trên sườn núi, còn chưa tới nơi, đã nghe thấy âm thanh ồn ào phía trên đầu, tiếp sau đó có tiếng người tức giận mắng chửi:

"Trò đùa gì thế này!"

"Cút ra ngoài!"

Một lát sau lại nghe được mấy tiếng bịch bịch rầm rầm, một người liên mồm kêu ai ôi hét lớn:

"Đều là nam nhân, người sờ gì vậy?"

Qua một lúc lại cất tiếng, "Tại hạ vốn đi du sơn không may đi nhầm đến đây, đừng phải các vị cũng đã tạ lỗi. Vậy mà... các vị... thật sự quá vô lễ!"

Sau đó lại kêu lên, "Tại hạ tức giận rồi!"

Một lúc sau liền tiếp tục, "Tại hạ thật sự tức giận rồi!"

Tiếng tranh chấp ngày càng kịch liệt, tiếng cười ồ thích thú vang lên, một người khinh miệt nói, "Tên đọc sách!"

"Ném đi."

"Viu" một tiếng, một bóng người chợt thoáng qua, một thân áo trắng nhanh như chớp lăn thẳng tới ngay trước mặt Mạnh Phù Dao và Thiết Thành.

Thiết Thành không ra tay, chủ nhân của hắc rất thích động chân động tay, nhất định sẽ đỡ lấy.

Mạnh Phù Dao nhắc tay, gạt người kia ra xa.

Nam nhân!

Nam nhân chỉ mặc trung y!

Nam nhân da trắng chỉ mặc trung y!

Phạm tới tận ba điều đại kị của Mạnh đại vương nàng!

Mạnh Phù Dao trong lòng tràn ngập ghét bỏ hất hắc ta đi, mắt không đổi hướng sải bước qua đó, trực tiếp giẫm lên người tên đang luôn miệng kêu đau kia, cứ thế đi qua.

Nguyên Bảo đại nhân nằm trong lòng của Trương Tôn Vô Cực thò đầu ra ngó, móng vuốt run lên, xem ra chủ nhân muốn nó thay đổi nơi trú ngụ

là vô cùng chính xác, Mạnh đại vương hiện tại quá sức mãn cảm với giống đực.

Người nằm dưới chân Mạnh đại vương kêu lớn: "Gãy xương rồi!"

Mạnh Phù Dao thuận tay vứt xuống một thỏi vàng.

"Tiền thuốc men!"

Tiền thuốc men kia rơi xuống nên "bộp" một tiếng trên xương sườn - lần này hình như thật sự gãy rồi...

Người kia đau đến mức chỉ dám thở nhẹ, nắm lấy thỏi vàng ném đi: "Tại hạ thật sự tức giận rồi!"

Thiết Thành cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp như búp bê đang tức giận, nhú mày mắng, "Đúng là gỏi thêu hoa", sau đó cũng khinh bỉ bước qua.

Trưởng Tôn Vô Cực dứt khoát không thèm nhìn xuống dưới chân, một đại nam nhân mà lại để bị người khác ném đi như một vật vô dụng.

Đi qua sơn đạo chính là vùng đất nọ, một nhóm hán tử quần áo đủ màu đang tụ lại cãi cọ đến là rối rắm, nhìn thấy mấy người Mạnh Phù Dao tiến đến liền ngưng bật, ngạc nhiên ngó qua, có người cau mày nói: "Lại có kẻ tự tiện xông vào... Đuổi ra ngoài!"

Lập tức có người mĩa mai đáp lại, "Hắc Sát Ngưu lão đại, dường như người còn chưa ngồi lên ghế minh chủ? Sao lại dám tự mình ra lệnh như thế?"

Tên Hắc Sát Ngưu lão đại kia trợn trừng mắt, "Bại dưới tay ta mà còn mặt mũi lên tiếng sao?"

Người nọ mặt đỏ bừng, ngoan cố nói: "Không phải người cũng bại dưới tay Tổng đà chủ của Bạch Sơn sao? Người thì có mặt mũi chắc?"

Nói hết câu lại tiếp tục cãi nhau, chính là ai bại dưới tay ai rồi kéo đến ai với mẹ, với chị, với dì, với bà nội của ai từng có quan hệ thân mật, cuối cùng tăng lên thành những bộ phận cơ thể của các mẹ, chị, dì, bà nội đã từng tiếp xúc thân mật ấy đẹp đẽ ra sao.

"Câm miệng!"

Một tiếng quát lớn vang lên khiến tất cả mọi người mau chóng quay đầu lại, đến lúc này mới cùng nhau nhớ đến việc tranh vị trí mình chủ, quên luôn việc nhóm người kia vừa tự tiện xông vào, có người thét lớn: "Đùa cái gì vậy, người là ai mà dám ở đây hô to gọi nhỏ?"

"Ta là ai?" Mạnh Phù Dao chỉ mũi mình, ném bịch tên phó bang chủ Tào bang xuống đất, "Chính là Minh chủ võ lâm mới của các người."

Cả núi Lĩnh Sơn bỗng chốc im lặng, sau đó một loạt tiếng cười phát ra vang đến tận mây xanh, đám hán tử thô lỗ đã quen với việc chém giết đến chửi cũng không thèm chửi, hiếu kì nhìn bộ dạng thiếu niên gầy gò yếu ớt trước mặt như đang nhìn sinh vật quý hiếm, Mạnh Phù Dao vẫn đang đeo mặt nạ.

"Ta đến dạy cho đám ô hợp các người cách đối đầu triều đình, làm sao vẫn giữ được chỗ làm ăn sinh sống dưới áp lực của triều đình." Mạnh Phù Dao như thể không nghe thấy những tiếng cười vang, hiên ngang ngồi lên một tảng đá, "Nhưng trước hết, để ta dạy các người cách cư xử với Minh chủ võ lâm sao cho quy củ đã."

Nàng quay qua Tổng đà chủ phái Bạch Sơn cùng cái tên Ngưu lão đại kia vẫy tay nói, "Nào đến đây, tới chịu đòn."

Tổng đà chủ phái Bạch Sơn thoát nhìn giống như một trung niên nhã nhặn, từ nãy đến giờ không hề văng lời thô tục cùng bọn hán tử thô lỗ kia, luôn mang vẻ mặt khinh thường ngồi một bên, lúc này cất trọng lên tiếng:

"Tiểu tử ngang ngược, cho người sống thêm một lúc, Ngưu Bang Chủ, người di dạy đỡ hấn trước đi."

Tên Ngưu lão đại kia liền ưng thuận, gằn giọng đáp trả một câu liền xách theo hai thanh đao nặng nề tiến lên phía trước, hai chân của hấn vừa thô vừa ngắn, mỗi bước đi để lại trên mặt đất một hố sâu, có thể nhìn ra được võ công của hấn không tệ, công phu bàn chân cũng tốt.

Đao vừa giơ cao đã lóe lên ánh sáng chói mắt, Ngưu lão đại mở miệng, hét vang như sấm: "Tên tiểu tử kia, mau tới chịu..."

"Chát!"

Tiếng "đòn" kia còn chưa nói hết, đã thấy răng trắng rơi đầy mặt đất, văng khắp nơi trên đá núi màu đen nhìn như những hạt châu, dẫn đến vô số ánh mắt kinh ngạc, đám người đột ngột im bặt.

Nguyên Bảo đại nhân ở trong lòng Trường Tôn Vô Cực vừa thò đầu ra nghe ngóng liền vội vã che lấy miệng - Răng ngẫu nhiên rơi...

"Học ta một chữ chính là một răng!" Mạnh Phù Dao giống như chưa hề động tay, tiếp tục cười lạnh ngồi trên phiến đá, "Ba cái! Tự mình nhớ lấy!"

Ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng hít thở thật sâu, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Tổng đà chủ phái Bạch Sơn đang chậm rãi đứng dậy, phúi phúi y phục, từng bước tiến về phía nàng.

Mạnh Phù Dao liếc nhìn, có vài phần tán thưởng, vị đà chủ này thật sự là một cao thủ, bộ pháp thể hiện trong mấy bước đi hoàn toàn không thể chê được, so với công phu dày tâm khổ luyện mà nội lực kém cỏi của tên Ngưu lão đại kia thì mạnh hơn nhiều.

Nhưng đối với nàng mà nói, vẫn là không đáng để tâm.

Tổng đà chủ phái Bạch Sơn trước đó không hề đặt nòng vào mắt, nhưng qua việc vừa xảy ra với Ngưu Lão Đại hiện tại đã có chút cảnh giác đối với nòng, có điều lão ta vẫn đinh ninh cho rằng đó chỉ là do Ngưu lão đại quá sơ hở và thân thủ của Mạnh Phù Dao đặc biệt nhanh nhẹn mà thôi, chỉ cần không cho nòng có cơ hội đến gần không phải là được rồi sao?

Lão ta rút bên hông ra một vật gì đó, một luồng sáng màu xám không tiếng động bắn ra, hóa ra lão ta dùng roi dài. Người còn đứng phía xa, mà roi đã quất đến bên cạnh Mạnh Phù Dao, tiếng gió rít gào bốn bề, roi nhọn lại như quất vào nước sâu không hề phát ra tiếng động, một đường sắc bén ập tới, nhắm thẳng vào hai mắt Mạnh Phù Dao.

Phù Dao duỗi tay, nhìn qua cũng không quá nhanh, bàn tay mềm mại vừa duỗi ra đã nắm gọn lấy đầu roi như thể nắm hết công lực của đối phương.

Sau đó cổ tay nòng rung lên, thân roi lập tức như sóng cuộn trào một cách kì dị, chấn động đến mức khiến những ngón tay của Tổng đà chủ phái Bạch Sơn mềm nhũn, roi như muốn rơi khỏi tay, Mạnh Phù Dao nắm lấy cây roi mềm mại rung một, cây roi dài đến một trượng thẳng tắp lao tới ngực lão ta.

Tổng đà chủ phái Bạch Sơn lập tức phun ra máu tươi.

Phù Dao ném roi đi, nhàn nhạt nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa, cùng lên đi."

Thế là tất cả cùng lên.

Rồi rắc rắc vài tiếng, một đám người đã nằm trên mặt đất.

Một khắc sau, Mạnh Phù Dao đứng dậy, lười biếng đuổi lưng, tổng kết, "Trình độ tổng thể không ổn, khả năng độc chiến không cao, cũng chỉ là dùng chiến thuật đông người mà thôi."

Nàng duỗi tay về phía đám người vừa bại dưới tay nàng, "Lệnh bài."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tổng đà chủ phái Bạch Sơn, người này không nói gì buồn bực dâng lệnh bài lên.

Người trong chốn lục lâm không phải loại người tâm địa gian xảo như đám người trên vũ đài chính trị, dám đánh dám nhận thua, ai võ công cao thì người ấy là lão đại, nơi nào càng trọng quy củ giang hồ, nơi đó càng dễ quản lý.

Mạnh Phù Dao để Thiết Thành thống kê đám người ở đây, có mười tám vị thống lĩnh các bang phái lớn nhỏ, lớn thì có nghìn người, nhỏ thì trăm người, rải khắp các vùng Bắc Cảnh, thế lực so với phái Trường Thiên còn cách xa, nhưng mà kiến nhiều sẽ cắn chết voi thôi.

Huống chi nàng còn vui vẻ phát hiện ra, trong mười tám bang phái này còn có một "Giáo lưu hội".

Cái gọi là "Giáo lưu hội", chính là "Tam giáo cửu lưu", thực chất là nơi hội tụ của những kẻ chuyên lưu lạc khắp giang hồ, những kẻ diễn hí khúc, đánh trống thổi tiêu, kĩ nữ, xiếc thú, những kẻ bị cạo đầu thuộc tầng lớp hạ đẳng trong xã hội. Những kẻ này thường bị khinh thường, so với người bình thường càng cần được bảo vệ hơn, trong tay họ còn có tiền, nộp hội phí thường rất nhanh chóng dứt khoát, cho nên đây xem như là một bang phái có tiền, nhưng tại những địa điểm như thế này, những kẻ này lại không được ai coi ra gì, chỉ dám đứng một bên, còn bị mỗi người đi qua thường cho một bãi nước bọt.

Mạnh Phù Dao hòa giải, "Ai da, không nên kì thị tầng lớp lao động cấp thấp chứ."

Có người tức giận, "Những kẻ này đến phách hoa tử cũng nhận, đúng là mất hết tính người."

Kẻ bị mắng cúi đầu thấp tới tận đũng quần, Mạnh Phù Dao kéo cái đầu sắp chạm tới đũng quần lên hỏi, "Phách hoa tử là gì?"

Phách hoa tử chính là bọn buôn người, dùng lòng bàn tay có bôi được, vỗ lên mặt đối phương một, để người kia ngoan ngoãn đi theo mình, việc hạ đẳng như thế đến Tam giáo cửu lưu cũng không làm, lục lâm hảo hán cảm thấy ngồi cùng một chỗ với bọn người này cũng bẩn mông, ai nấy cảm ghét đến trợn mắt. Những kẻ này không biết trộm được thiệp mời từ đâu khăng khăng tới đòi tham gia, cầm thiệp mời ngồi ở một góc dù bị phỉ nhổ cũng nhất quyết ở lại.

Mạnh Phù Dao suy nghĩ, ngoắc tay gọi Hội chủ của bọn họ tới, người nọ mừng rỡ ra mặt tiến đến, nàng hỏi vài câu mới biết được, Thập nhất Hoàng tử muốn trừ bỏ hắc đạo, ra quân vô cùng hùng hậu náo nhiệt ai ai cũng biết, song hắc đạo lại bí ẩn không tỏ không tường như vậy, muốn bắt người thì phải bắt đầu từ đâu? Đương nhiên là từ các bang hội không đem tiền dâng lên để được bảo kê, Tam giáo cửu lưu bọn họ chỉ là những kẻ lang bạt giang hồ không có cơ sở vững chắc, bọn họ như chó nhà có tang thật sự bị bức tới hết chỗ trú thân, dưới tình cảnh không còn cách nào khác mới nghĩ đến việc dựa vào kẻ mạnh để có được cơ hội sinh tồn.

Mạnh Phù Dao ngồi xồm ở đó, than thở: "Đều là những người đáng thương cả..."

Tên Hội trưởng ở dưới lệ nóng doanh tròng, liều mạng nhét tiền vào tay Phù Dao, "Minh chủ hãy nhận của chúng tôi."

Mạnh Phù Dao vui vẻ, kẻ này rất được, là kẻ đầu tiên gọi nàng là Minh chủ, lại còn gọi rất giòn, rất dứt khoát, nàng cười đến đáng khinh, vỗ vỗ tay đứng dậy, "Ta đã là Minh chủ, sẽ không để các người uống công gọi một tiếng này, từ nay về sau, các người làm cho ta ba việc, nếu làm tốt, sau này các người cũng sẽ không phải lo lắng gì nữa."

Nàng không để ý tiếng bàn tán sừng sốt ong ong bên dưới, lớn giọng cất tiếng, "Giáo lưu hội phái ra những phách hoa tử, kì nữ, kẻ cạo đầu, thậm chí là những kẻ trộm ưu tú nhất, tóm lại ta không quan tâm các người cử ra ai, chỉ cần nghĩ cho ta cách tiếp cận thủ hạ của Thập nhất Hoàng tử, thăm dò cụ thể bọn chúng qua lại với những ai, cấu kết mật thiết với những bang phái nào, đến từng phe phái của bang hội cũng phải tra kĩ càng. Sau khi liệt ra danh sách thì đưa tới cho Tổng đà chủ Bạch Sơn, sau đó tất cả các bang hội dốc toàn lực giết tay sai của Thập nhất Hoàng tử, có bao nhiêu giết bấy nhiêu."

Phù Dao đang thao thao bất tuyệt đột nhiên dừng lại, trong lòng không hiểu sao bỗng nhiên trầm xuống, theo bản năng nâng mắt nhìn lên, liên thầy Trưởng Tôn Vô Cực đứng phía đối diện này giờ vẫn im lặng không nói lời nào cũng đang chậm rãi nhìn nàng, ánh mắt nặng nề sâu xa như biển, ánh mắt ấy khiến lòng nàng bỗng nhiên căng thẳng, ngại ngùng nhìn sang nơi khác, tiếp theo đó liền thấy mất sạch hứng thú, không nói thêm gì nữa.

"Rốt cục các hạ là ai?" Tổng đà chủ Bạch Sơn chăm chú nhìn Mạnh Phù Dao, ánh mắt lóe lên, "Kế sách của người rất hay, nhưng muốn chúng ta làm sao tin tưởng người đây?"

"Làm sao để tin?" Mạnh Phù Dao cười một, "Người nghĩ xem, dựa vào võ công của ta, có cần thiết phải mất công như vậy để lừa các người không?"

Mọi người đều im lặng, Phù Dao buông tay ném một đồ vật màu tuyết trắng vào tay Tổng đà chủ Bạch Sơn, "Có những chuyện cần tiền và người đến trợ giúp, cái này giao cho các người, các người có thể đem đến bất kì tiệm thuốc nào tên là Quảng Đức, chắc các người đều biết, trong thiên hạ này ở đâu cũng có tiệm thuốc Quảng Đức, các người muốn người, muốn tiền, muốn ăn, muốn uống gì với bọn họ đều được, nhưng không được đòi hỏi bữa bãi, dùng xong liền phái người mang đến thành Đồng, chôn dưới chân tường thành, ta sẽ phái người đến lấy."

Tổng đà chủ Bạch Sơn đáp lời, cẩn thận nhận lấy chiếc đai lưng có khảm ngọc kia, Mạnh Phù Dao trợn mắt nói thêm: "Người làm hỏng hay làm mất thử xem, ta giết cả nhà người."

Ánh nhìn đe dọa của nàng làm Tổng đà chủ Bạch Sơn càng thêm cẩn trọng nắm lấy đai lưng, sau đó nàng mỉm cười hài lòng nói: "Thật ra ta cũng có nội ứng bên phía Thập nhất Hoàng tử..."

Mọi người kinh ngạc "a" lên một tiếng ánh mắt sáng quắc nhìn về phía nàng.

Mạnh Phù Dao lại nói tiếp: "Ta nghe nói gần đây Thập nhất Hoàng tử hứa hẹn, nếu ai báo tin tức về cuộc tụ hội này của các người lên trên, người đó sẽ được phong chức võ quan lục phẩm..."

Mọi người lại "a" thêm một tiếng, tiếng "a" ấy còn chưa dứt, Mạnh Phù Dao liền đột nhiên cất tiếng cười lớn, nhanh như chớp đưa tay ra tóm lấy một người.

"Chính là người!"

"Hóa ra là một tên gian tế!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6.3

Nàng sai bước đi qua đám người, lúc đến dứt khoát, lúc đi cũng rất nhanh gọn, đám đông không nói tiếng nào lùi lại, nhường đường cho nàng, mọi người đều có chút hoang mang nhưng phần nhiều hơn chính là nể phục nhìn về phía vị tân minh chủ võ lâm từ đâu rơi xuống này, võ công cao cường, lại thông thạo bày mưu tính kế, một bụng mưu ma chước quỷ ma dù bọn họ có chết cũng không nghĩ ra nổi, chỉ tùy tiện thôi mà đã cứu mạng bọn họ rồi.

Mọi người tuy đều là những hán tử thô lỗ, nhưng đều biết rằng, có một loại người từ trên cao nhìn xuống, nắm cục diện trong tay, giẫm mọi sự dưới lòng bàn chân, không phải là người để họ có thể đến gần, mà là người họ chỉ cần nghe theo là được.

Mạnh Phù Dao hờ hững bước đi trong ánh mắt sùng bái của đám hán tử lục lâm Bắc địa, nhìn sắc trời đã lờ mờ tối, mây trời tứ phía bắt đầu thăm sắc hoàng hôn, nàng mặt nhăn mày nhíu nghĩ đến việc hôm nay phải ngủ lại trên núi, quay đầu nhìn về phía Trường Tôn Vô Cực, muốn nói vài câu song bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau nàng đành thở dài, tiếp tục im lặng tiến về phía trước.

Nguyên Bảo đại nhân lấy lòng chạy đến, ngồi xổm trên vai Mạnh Phù Dao, nàng liền giơ tay hất nó xuống, Nguyên Bảo đại nhân lại tiếp tục trèo lên, Mạnh Phù Dao tức giận, chìa tay ngắt lấy mấy nhánh hành mọc bên vách núi đang rủ xuống, đưa cho Nguyên Bảo đại nhân ôm lấy.

Nguyên Bảo đại nhân kinh ngạc sau đó giơ móng vuốt lên, ngoan ngoãn ôm lấy.

Mạnh Phù Dao tiếp tục tìm kiếm, tìm được mấy nhánh gừng cay, là loại có hương vị đặc biệt thơm ngon, lại giao cho Nguyên Bảo đại nhân ôm lấy.

Nguyên Bảo đại nhân suy nghĩ... Nó phải nghe lời, Nguyên Bảo nghe lời là có thể kéo lại được con trâu cứng đầu này, thế là nó tiếp tục ngoan ngoãn ôm hết mọi thứ vào lòng.

Mạnh Phù Dao lục trong túi, lôi ra một nắm muối nhỏ, lại đưa cho Nguyên Bảo đại nhân.

Nguyên Bảo đại nhân không ôm nổi nữa... Bụng nó rất lớn, nên vật ôm được có hạn, đành phải dùng miệng ngậm lấy.

Cứ khệ nệ đi như vậy được một đoạn ngắn, bên sơn đạo xuất hiện một rừng cây, Mạnh Phù Dao liền nói: "Dù sao tối nay cũng không kịp xuống núi, không bằng nghỉ lại đây đi."

Thiết Thành lập tức cần mẫn đi lấy củi nhóm lửa, Nguyên Bảo đại nhân ở giữa vẫn ôm chặt đám hành, gừng, muối kia.

Lửa đã được đốt lên, Mạnh Phù Dao lấy ra hai cái bánh mặn, ra hiệu cho Nguyên Bảo đại nhân lại chỗ nằg.

Nguyên Bảo đại nhân nghĩ là nàng muốn cho nó ăn, vui vẻ chạy qua.

Mạnh Phù Dao túm lấy nó, lẩm bẩm: "Cũng to bằng cái chân gà đấy...". Nàng áp hai cái bánh kia lại, kẹp Nguyên Bảo đại nhân đang ôm hành, gừng, muối vào giữa.

Thiết Thành đang ôm tay nải giật mình buôg tay, tay nải liền rơi xuống đất, hãh kinh ngạc nhìn Mạnh Phù Dao, hỏi: "Chủ tử, người định làm gì?"

"Nướng bánh kẹp." Mạnh Phù Dao xoay nhánh cây, hờ hững đáp lại.

Nguyên Bảo đại nhân cuối cùng cũng nhận thức được chuyện đang xảy ra, vội phát ra tiếng hét thảm thiết cùng tiếng kêu cứu vô cùng thê lương.

Trường Tôn Vô Cực duỗi tay, giải thoát "bánh kẹp Nguyên Bảo" từ trong ngọn lửa, thật ra nó còn cách lửa rất xa, hai khối bánh rất dày kẹp lấy Nguyên Bảo đại nhân, đến lông nó lửa cũng chưa hề chạm đến, nhưng tính chất ác liệt của chuyện vừa xảy ra với bản thân đã làm Nguyên Bảo đại nhân hồn bay phách lạc, hóa ra kẻ vô liêm sỉ kia để nó ôm hành gừng muối là vì muốn mang nó ra làm bánh kẹp!!!

Nguyên Bảo đại nhân ôm lấy Trường Tôn Vô Cực khóc đến đứt ruột đứt gan, aaa chủ tử, Nguyên Bảo đại nhân ta thực sự không dám giúp người nữa, tiếp tục giúp thì không còn là làm bánh kẹp nữa mà làm chó thui mất, người tự cầu nhiều phúc, tự mình giải quyết đi...

Trường Tôn Vô Cực nhẹ nhàng vỗ về nó, không nói gì chỉ nhìn ánh lửa, một người một chuột cô đơn ôm lấy nhau, đối mặt với cái mông lạnh lẽo của cái người nào đó đang ngồi lù lù bất động như một núi băng.

Sau một lúc lâu, người nào đó quay cái mông lạnh lại nói, "Ta đi kiểm củi để thay, lửa không nóng." Nàng không đại Thiết Thành lên tiếng liền rời đi.

Chưa đi được bao xa, nàng bỗng nhiên đá phải một đồng thịt mềm mềm...

Cái đồng thịt mềm mềm nằm ngay giữa đường, bị Mạnh Phù Dao giẫm liền kêu gào lên: "Người lại giẫm! Tại hạ thật sự thật sự thật sự thật sự rất tức giận rồi!"

Mạnh Phù Dao khom người, dùng một chân giẫm lên khuôn mặt xinh đẹp như búp bê đang tức giận, chậm rãi chà xát để giày, "Người đừng ngại,

cứ tức giận thêm chút nữa đi."

Nàng lạnh lùng nhìn tên nào đó đang chột vật phía dưới, vừa liếc liền nhìn ra được tên này có võ công, hơn nữa võ công cũng không tệ, chỉ là hấn đang bị thương, chân khí bị phong tỏa nên sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng mà khuôn mặt kia thật sự làm người ta yêu thích mà, mi mục như họa, tuổi còn trẻ nên tính tình vẫn có chút trẻ con, nhưng trong nét trẻ con ấy lại sinh ra phong thái tao nhã, trong sạch, tinh khiết, thật sự rất khiến người khác nảy sinh ý định phạm tội, Mạnh Phù Dao tạm thời đang có ác cảm với mọi nam nhân mà khi nhìn hấn cũng mơ hồ sinh ra thiện cảm. Tuy vậy, nàng vẫn như trước không hề khách khí, chà hết bên trái liền chà sang bên phải, kiên quyết biến mi mục như họa thành mi mục như bùn...

Sau khi chà xong, thấy thỏa mãn rồi, nàng đang chuẩn bị lần nữa giẫm qua người hấn mà đi, đột nhiên mũi nàng nhận được một mùi tanh vô cùng khó ngửi, cây cối bốn bề lay động rào rào, ngay sau đó, vô số bóng đen chui ra, mùi tanh từ bốn phía ngày càng nồng đậm, có tiếng thở phì phò, vô số những ánh sáng xanh ở độ cao bằng nửa thân người phát ra.

Ngay lập tức nàng nghe thấy tiếng Trưởng Tôn Vô Cực vội vàng chạy đến, "Phù Dao! Cần thận, là sói!"

"Thứ đồ có lông dài!"

Một tiếng thét chói tai vang lên như xé rách cả bầu trời đêm, làm tóc gáy Mạnh Phù Dao dựng hết lên, chói tai đến nỗi bầy sói cũng đồng loạt lùi lại phía sau, tên kia đột nhiên từ dưới đất bò lên, kinh sợ gần chết, nước mắt rơi lã chã, khuôn mặt giống như bùn, lao đến trong lòng Mạnh Phù Dao, ôm chặt lấy nàng rồi không động đậy nữa.

"Tại hạ sợ..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18: Gần Mặt Cách Lòng

“Tại hạ sợ...” Tên nào đó không biết sống chết co rúm người chui vào trong lòng Mạnh Phù Dao.

Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên quay đầu, đuôi lông mày nhú lại, ngón tay giật giật, nhưng không hiểu sao lại không hề động tay.

"Sợ cái đầu người ấy!" Phù Dao lập tức tát một chưởng hất bay tên kia, bay đến đúng chỗ của bầy sói. Nàng vẫn còn định đập thêm một, Nguyên Bảo đại nhân ở phía sau nàng bỗng nhiên lao lên, nhảy tót một lên vai tên thư sinh kia, trong lúc hăn còn đang kêu gào thảm thiết, nó mang chỗ gừng cay và hành dại lúc này Mạnh Phù Dao nhét cho nó, rắc lên người tên thư sinh này.

Cho người ôm lấy hành với gừng nhảy vào bầy sói, biến thành bánh thịt luôn đi!

Người sợ lông dài?! Cho người sợ lông dài này!

"Bánh thịt hành" bắn ra ngoài, roi vào trúng chỗ lỗ sói, hăn vừa ngẩng đầu lên thấy bầy sói đang vây xung quanh, mũi thở phì phò liền "Á!" một tiếng thảm thiết, hai tay ôm lấy đầu, mông chống lên trên, nằm bò giữa bầy sói không dám động đậy.

Phù Dao quay người bước đi được vài bước, có chút không yên tâm quay đầu lại nhìn, vừa nhìn liền muốn lọt tròng mắt - Bầy sói bị tạo hình đặc biệt

của cái bánh thịt hành hình người kia làm cho hoang mang, rục rịch muốn xông tới nhưng lại không dám manh động, chỉ có một con sói đói đến mức sốt ruột thử nhả vào cái mông đang vênh cao kia cắn một, ngoạm lay vạt áo của tên kia tha đi, sau đó một tiếng "Xoạt" lạnh lót vang lên, lộ ra một mảng trắng muốt...

“Oa oa... Mông của ta đó aaaa...” Tiếng kêu thảm thiết ngày càng kinh thiên động địa.

Mạnh Phù Dao vội quay đầu lại, bất đắc dĩ ra lệnh cho Thiết Thành, "Giao cho người đó, người giải quyết đi."

Thiết Thành mặt sầm sì sải từng bước lớn tiền đến, rút đao, chém xuống, tiếng hú vang lên, máu sói văng khắp nơi, tên thư sinh kia vội vã bò dậy, núp sau lưng Thiết Thành, vừa xem hăn giết sói, vừa lớn tiếng khen ngợi: "Hay! Chiêu lực phách Hoa Sơn này của vị huynh đài thật lưu loát, mạnh mẽ, chiêu thức bình thường, nhưng cách dùng lực chính là cao thủ, rất nhanh gọn!"

"Chiêu này là Lầu đài vọng nguyệt? Ấy, không phải, đã có sửa đổi, a ha ha sửa quá tuyệt vời..."

"Hay! Hai chiêu này vậy mà có thể sử dụng cùng lúc! Chiêu thức quá bá đạo! Aa võ công của vị huynh đài này cao cường quá đi mất! Phong phạm của ba trường phái tiếng tăm khác nhau đều có cả! Duy chỉ thiếu đi công lực, huynh đài chỉ thiếu công lực mà thôi!"

Mạnh Phù Dao dừng bước.

Tên này có một đôi mắt rất lợi hại.

Căn cơ của Thiết Thành vốn rất bình thường, nhưng từ sau khi hăn trở thành hậu vệ của nàng đã nhận được sự chỉ bảo của ba người Trưởng Tôn Vô Cực, Chiến Bắc Dã và Tông Việt. Võ công của Thiết Thành bây giờ hội

tự ưu thế của cả ba người họ, Thiết Thành đã được coi là cao thủ hạng nhất, thật sự chỉ còn công lực của hắn có chút thiếu sót mà thôi. Tên kia nhìn bộ dạng thư sinh mà chỉ trong vài chiêu ngăn ngừi đã có thể một mạch nói rõ ràng nguồn gốc võ công của Thiết Thành, nhãn lực này cũng coi là hạng nhất rồi.

Xem ra tên này không hề nghĩ đến việc giấu bọn họ chuyện hắn ta biết võ công.

Mạnh Phù Dao không quay đầu lại, ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí ngày càng nồng đậm, ra hiệu cho Thiết Thành một tiếng, "Giết chừng đó đủ rồi, sói đói sẽ kéo đến ngày càng đông, đêm nay chúng ta không nghỉ ở đây nữa, xuống núi đi."

Thiết Thành nhận lệnh thu đao lại, Mạnh Phù Dao cũng không nhìn tên kia mà đi thẳng xuống núi, tên kia vừa ôm hông, vừa chạy theo, "Ai da, đợi ta với, đừng để ta cô đơn lạc lõng ở đây - Ta thuê các người làm hộ vệ, ta sẽ trả tiền, ta sẽ trả rất nhiều bạc!"

Mạnh phù Dao chẳng buồn quay đầu lại, "Không thèm!"

"Ta tặng các người nhà lầu, mã nhân, chỉ cần đưa ta về được thành Đồng!"

"Không hứng thú!"

"Ta, ta nắm rõ tình hình Toàn Cơ, chỉ cần là dân Toàn Cơ không ai là ta không biết, không có ai là ta không nắm rõ cả!"

Mạnh Phù Dao dừng chân, khoanh tay trước ngực quay đầu lại liếc hắn ta, "Thế ư? Vậy xin được hỏi các hạ có biết Nữ vương Toàn Cơ là ai không?"

Nàng hỏi câu này vốn chỉ để làm khó hấn ta sau đó đuổi hấn ta đi, không ngờ tên thư sinh có khuôn mặt xinh đẹp kia liền cười, còn cười đến có vài phần gian trá, "Đương nhiên là ta biết."

"Ai?"

"Cái này rất phức tạp, một lời khó mà nói hết được." Hấn làm bộ làm tịch lắc đầu, thở dài rồi nói: "Đợi quay lại thành Đồng rồi ta sẽ nói cho người biết."

Mạnh Phù Dao xem xét hấn ta, một lúc lâu sau, khóe miệng nàng hiện lên một nụ cười lạnh, "Muốn đi cùng? Được thôi, chính là người nói đấy nhé, nhiệm vụ của người - dẫn đường, chân sai vật, hộ vệ. Không có đường, người đi tìm đường; hết cái ăn, người phải đi xin ăn; không có nơi để ở, người phải đi dọn dẹp nơi có thể ngủ được; khi về đến thành Đồng, phải tạ ơn ta bằng hai vạn lượng bạc trắng, một tòa nhà lầu, mười mã nhân, như vậy thì được."

Thiết Thành co rút khóe miệng... Có heo mới đi đồng ý loại yêu cầu vô sỉ như vậy.

"Được thôi." Con heo nọ dứt khoát đồng ý, vui vẻ chạy tới, mảnh vải trên hông còn bay phấp phật trong gió, "Há há, chỉ cần các người cho ta đi cùng là tốt rồi, ta sợ nhất cô đơn nhưng mà cha ta lại nhất quyết bắt ta tới nơi này luyện công một mình, có trời biết ta sợ ở một mình thế nào, ta sợ tối, sợ gió, sợ mưa, sợ tuyết, sợ trên đường ít người, sợ cả trên đường có nhiều người, ta sợ nhất chính là thứ lông dài... a!"

Nguyên Bảo đại nhân u ám xuất hiện ngay trước mũi chân hấn ta...

"Cứu mạng!!" Tên kia vọt vọt lên, nhảy lên lưng Thiết Thành, bám dính ở trên đó không chịu xuống, "Có lông kìaaaaaa".

Thiết Thành giơ tay hất bay hăn ta xuống, tức giận quát, "Con gà yếu ớt, đừng có bám lên lưng ta!"

"Thật sự quá thô lỗ." Tên kia lắc đầu, lại thở dài "Xin hãy gọi tại hạ là Chung Dị, Chung trong chung cổ(*), Dị trong dung dị(**)."

(*) chung cổ: cái chuông và cái trống.

(**) dung dị: phiên âm Hán Việt có nghĩa là dễ dàng, đơn giản.

"Được thôi, Chung Dị Chung sai vật." Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn hăn ta. Thật sự muốn ở lại sao? Thôi được, không quan tâm người là ai, có gan ở lại chính là phải cẩn thận Mạnh đại vương nàng, gần đây nàng đang rơi vào thời kì tiền mãn kinh!

"Tối nay chúng ta chưa có nơi để ngủ, thế nên chuyện sắp tới chính là của người đó, người mau đi kiếm chỗ để chúng ta ngủ lưng."

“...”

Nửa canh giờ sau, bọn họ dừng trước một miếu rách nát ở chân núi, cái tên phụng mệnh đi tìm chỗ trú chân - Chung Dị kia đứng chờ trước cửa, tươi cười rạng rỡ nói, "Mọi người có thể nghỉ ngơi rồi!"

Mạnh Phù Dao hồ nghi tiến vào bên trong, vừa vào liền thấy một đồng lửa đang bập bùng cháy, mặt đất đã được quét tước sạch sẽ, giường được xếp bằng rơm rạ rất gọn gàng, trên đồng lửa thậm chí còn có một ấm nước không biết tìm được ở đâu, cũng đã được cọ rửa sạch sẽ, nước trong ấm đang sôi ùng ục.

Tên Chung Dị này, thoát nhìn nửa điên nửa ngốc, vậy mà lo liệu mọi việc rất chu đáo, không hề qua loa, so với tên Thiết Thành chỉ thích đánh nhau không am hiểu những việc cần tinh tế, tỉ mỉ kia thì hơn xa.

Mạnh Phù Dao vừa ý "ừm" gật gù, nhìn tên Chung Dị kia trong đêm mùa xuân mát mẻ như đêm nay mà đầu đầy mồ hôi, nàng nhướn lông mày lên, sai bảo Thiết Thành, "Cúi không đủ dùng, người đi kiếm thêm đi, nhân tiện cho ngựa ăn luôn."

Thiết Thành vâng lệnh đi ra ngoài, Chung Dị cười tủm tỉm sáp đến gần nàng, hắn ta rút từ trong túi ra một chén, rót nước cho Mạnh Phù Dao, hết sức cung kính dùng hai tay dâng lên, "Mời ngài dùng nước."

Mạnh Phù Dao thuận tay đỡ lấy, nàng được người khác hầu hạ cũng quen rồi, không nghĩ gì nhiều, cũng không chú ý đến Trưởng Tôn Vô Cực ở một góc đang nghiêng đầu nhìn qua, nàng chỉ nhíu mày nhìn Chung Dị, "Người làm ơn tìm trong tay nải của Thiết Thành một bộ quần áo mà mặc vào đi, người nghĩ hình dạng bây giờ của người đẹp lắm à?"

Chung Dị rất nghe lời "a" lên một tiếng, ôm mông chạy đi tìm quần áo, Mạnh Phù Dao bưng chén nước lên chậm rãi uống, cảm thấy mùi vị rất ngọt, nhìn kĩ lại hóa ra là trong nước có bỏ thêm đường, lông mày Mạnh Phù Dao nhếch lên, nàng cười cười nghĩ tên tiểu tử kia ân cần đến mức đáng xấu hổ, đang cười liền đột ngột ngừng lại.

Một ánh nhìn của ai đó đang dán trên lưng nàng, làm đáy lòng nàng lại thâm khó chịu, ánh mắt ấy không mang ý thăm dò, không có ý làm nàng khó xử cũng không hề chất vấn, cứ thế nhìn bóng lưng nàng. Tuy Mạnh Phù Dao không hề quay lưng lại nhưng nàng có thể tưởng tượng được ánh mắt và vẻ mặt ấy, nhìn qua tường như không cất chứa điều gì, song thật ra trong ánh nhìn và vẻ mặt đó cất chứa đủ loại cảm xúc rối bời.

Mạnh Phù Dao cố tình lơ đi, chịu đựng được một chút lại cảm thấy trong lòng ngày càng khó chịu, nàng cúi đầu nhìn chén nước trong vắt, trên mặt nước sóng sánh hiện lên hình ảnh của người nọ đang tĩnh lặng ngồi một bên, hôm nay hắn vô cùng im lặng, đến việc có thêm một tên Chung Dị âm ỉ như vậy mà từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, nếu đổi thành ngày

trước, hẳn tám phần sẽ ngăn cản chuyện này, vậy mà hôm nay lại im lặng như vậy làm lòng nàng có chút chua xót.

Cảm giác chua xót ấy chậm chạp dâng lên, không biết có thể dùng thứ ngọt ngào đến thế nào mới có thể bù lại.

Tại nơi đây, ở Đại lục Năm châu hỗn loạn, biến động không ngừng này, mỗi phần ngọt ngào trong đời người kì thật rất xa xỉ, có ai biết được ở ngã rẽ phía trước sẽ có biến cố gì đang đợi mình đâu?

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, xoay người đổ chén nước có vị ngọt kia đi, thay bằng nước suối ở bên ngoài miếu, Chung Dị từ bên kia vui vẻ đi tới, hẳn ta mặc áo của Thiết Thành, áo hơi rộng, tay áo dài chắm vào nước trong ấm, hẳn ta đang định cho thêm đường, Mạnh Phù Dao liền lạnh lùng nói: "Không cần nữa", ngay sau đó nói tiếp, "Ai biết được cái người thêm vào là đường hay là thuốc độc chứ."

Chung Dị không hề tức giận, nheo mắt lại cười như một con mèo nhỏ, "Trước mặt người mà dám chơi trò bỏ thuốc độc gì đó, không phải là ta quá ngu ngốc hay sao?"

"Trước mặt ta giả vờ ngu ngốc mới là kẻ ngốc." Mạnh Phù Dao không thèm để ý hẳn ta, tự mình rót thêm nước, Chung Dị đã ngồi xuống bên cạnh nàng, chống cằm tò mò quan sát nàng, một lúc lâu sau liền nói, "Người đang đeo mặt nạ sao? Tháo xuống xem thử đi. Ta đoán người nhất định rất giống tỷ tỷ của ta."

Mạnh Phù Dao quay đầu, mỉm cười nhìn hẳn, "Ta thì nghĩ người rất giống A Tam nhà ta."

"A Tam là ai? Là em trai của người sao?" Chung Dị vô cùng phấn chấn.

"Đó là con mèo của ta." Mạnh Phù Dao đứng dậy, bưng ấm nước lên, lấy từ trong tay nải ra chiếc chén mà Trương Tôn Vô Cực hay dùng, nàng rót

một chén nước, ra hiệu cho Nguyên Bảo đại nhân qua đó.

Nguyên Bảo đại nhân ai oán nhìn cái chén có chiều cao tương đương nó, cảm thấy đây thực sự là một nhiệm vụ quá khó hoàn thành, nó thấy vô cùng hồ thẹn, khó khăn lắm mới có cơ hội an ủi chủ nhân lại chỉ vì chiều cao hạn chế mà không có cách nào đi thực hiện, lần nữa đau khổ lùi về góc tường vẽ vòng tròn.

Mạnh Phù Dao không nói tiếng nào, căn môi, đặt cái chén trên nền đất trống giữa hai người, qua một lúc, nàng nhẹ nhàng đẩy cái chén về phía bên kia, một lát sau, nàng lại đẩy, sau nữa, cứ đẩy, cứ đẩy,...

Nàng không nhìn cái chén cũng không nhìn Trương Tôn Vô Cực, chỉ nhìn đồng lửa trước mặt, hai mắt không chớp, ánh nhìn có chút đờ đẫn...

Cái chén không phát ra tiếng động chậm chậm di chuyển từng chút, từng chút một...

Khoảng cách nửa thước mà xa xăm tựa quãng đường mười vạn dặm...

Mạnh Phù Dao đẩy chén tới lần thứ sáu, đột nhiên chạm vào một bàn tay ấm áp.

Người nọ dường như định duỗi tay ra để cầm lấy cái chén, song vì chạm phải tay nàng mà hơi ngừng lại, theo bản năng liền rút về, ngay sau đó lại duỗi ra, nắm trọn lấy cả chén cùng tay nàng.

Tay Mạnh Phù Dao bị bao bọc trong bàn tay hần, áp vào thân chén ấm nóng, như thể đang nắm lấy một ngọn lửa ấm áp, nhiệt độ nóng bỏng lan tỏa đến tận đáy lòng nàng.

Nàng im lặng, ngồi khoanh chân bên cạnh đồng lửa, không nói lời nào, ánh mắt nàng trong veo, như một hồ nước sâu yên ả.

Trưởng Tôn Vô Cực cũng không lên tiếng, vẫn không hề buông tay nàng ra, hơi ấm từ cơ thể hai người phủ lên thành chén nước trong chén tựa hồ cứ ấm mãi. Khi nước trong chén đã nguội bớt, thì lòng hai người lại dâng lên cảm giác ấm áp.

Thời khắc ấy như dòng nước, êm dịu trôi đi.

Cho đến tận lúc Thiết Thành mang theo hơi lạnh của đêm xuân bước vào cửa.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7.2

Cửa mở ra dẫn theo ánh trăng mờ ảo vào nhà, hắt lên người khiến bóng dáng hắt có chút mờ ảo, trên người hắt có mùi hương của cỏ xanh và hoa rơi, rõ ràng hắt vừa cho ngựa ăn quay về. Thiết Thành sải bước tiến vào trong, gió lá lướt lùa vào khiến lửa bập bùng bị thổi dạt về phía Mạnh Phù Dao và Trương Tôn Vô Cực đang ngồi, hai người đều buông tay tránh ra, Phù Dao cười mắng, "Tên hán tử thô lỗ này, đến đi đường cũng không thể đi cho tử tế."

Thiết Thành nhếch miệng cười với nàng, duỗi tay đi tìm lương khô trong tay nải, Chung Dị này giờ vẫn ngồi yên lặng một góc đột nhiên lao tới, vô cùng vui vẻ phẩy phẩy tay áo trước mặt Thiết Thành hỏi, "Ta mặc áo này có đẹp không?"

Thiết Thành nóng nảy đẩy hắt ta ra, "Người mặc cái gì cũng khó nhìn hết."

Mạnh Phù Dao đang ngồi đối diện đồng lửa bỗng nhiên ngẩng đầu.

Thiết Thành không nhận ra đó là áo của mình sao?

Thiết Thành? Thiết Thành!

"Vù" một tiếng, bóng áo tím chợt lóe lên, Trương Tôn Vô Cực ở bên cạnh đã biến mất từ lúc nào.

Hắn trước giờ luôn tình như xử nữ, động như thỏ chạy, nhưng tốc độ khi này của hắn dường như đã đạt tới tốc độ cực hạn mà một con người có thể có, đến thị lực siêu phàm của Mạnh Phù Dao cũng hoàn toàn không thể biết được hắn chạy về hướng nào, chỉ cảm nhận được khoảnh khắc lòng nàng vừa chấn động, ánh lửa bùng sáng lên, hắn đã xuất hiện ở trước mặt "Thiết Thành", từ trong ống tay áo trượt ra một binh khí bằng Ngọc Như Ý tinh xảo, bàn tay vừa cử động, Ngọc Như Ý đã bắn về phía đối phương.

Lúc đó, Mạnh Phù Dao cũng đã tiến đến, Thí Thiên được rút ra còn chưa kịp lóe lên ánh sáng đen đã hướng thẳng về phía đối phương, Mạnh Phù Dao nhắm mắt không nhìn kẻ đang mang khuôn mặt của Thiết Thành, tránh cho bản thân mềm lòng, mỗi lần ra tay đều là sát chiêu!

Mạnh Phù Dao có thể bỏ qua hàng ngàn hàng vạn người, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua kẻ này!

Tên cận bã không chỉ sỉ nhục nàng mà sỉ nhục cả Trường Tôn Vô Cực!

Bạch quang của Ngọc Như Ý như tuyết trắng, hắc quang của Thí Thiên tựa thủy triều, bạch quang cùng hắc quang đối lập rõ ràng mà lại như đan quyện vào nhau, kết thành một tấm lưới khổng lồ với hai màu sắc trái ngược, như sóng dữ mãnh liệt, lại tựa một làn mưa lất phất, không một tiếng động phủ lên toàn thân đối phương.

Mạnh Phù Dao cùng Trường Tôn Vô Cực liên thủ, hai trạng thái hoàn toàn khác biệt nhưng lại như trời sinh một đôi, sự mạnh mẽ của nàng vừa khéo được sự tinh tế, tỉ mỉ, không hề có sơ hở của hắn bù lại.

Kẻ kia vẫn tươi cười như cũ, vẫn là âm thanh trong trẻo có ba phần ngạc nhiên, bảy phần đắc ý.

Sau đó, hắn ta lui lại.

Cách hăn ta lui hết sức kì quái, giống như tằm lột xác, vừa lui, vừa cởi bỏ áo ngoài của Thiết Thành, chiếc áo được cởi ra vậy mà có thể tự mình động đậy, hoàn toàn giống như một cơ thể thật sự, "nâng tay áo" đón lấy công kích của hai người. Sau đó, kẻ kia tiếp tục ném ra vô số thứ khác, nào là túi gấm, nào là đai lưng, thậm chí cả tóc giả, mọi thứ bay tán loạn trong không trung, bóng dáng hăn ta đứng tại nơi những đồ vật kia đang quỹ dị uốn éo, thoáng một liên không thấy đâu nữa.

Hết thấy mọi việc đều chỉ diễn ra trong một giây ngắn ngủi, cao thủ đệ nhất thiên hạ giao chiến, không giống với những cao thủ thông thường liều mạng so đấu vài trăm chiêu, đợi đến khi tiếng gió ngừng lại, áo tím bay lên vừa hạ xuống, trên mặt đất đã chỉ còn lại một đồng quần áo lộn xộn.

Mạnh Phù Dao đuổi theo ra ngoài, nàng đưa mắt nhìn khắp nơi, sương đêm nhẹ nhàng giăng mắc, ánh trăng mờ ảo, bốn bề là những cánh đồng bát ngát mênh mông, còn đâu bóng dáng của kẻ khi nãy?

Nàng nhìn chăm chăm vào nơi hăn vừa biến mất, trong lòng tức giận ngàn ngút, "hừ" một tiếng, dùng một đao chém hông cửa lớn của ngôi miếu rách nát.

Nàng đột nhiên nhớ tới Thiết Thành, vội vàng đi tìm khắp nơi, Thiết Thành được tìm thấy bên bờ suối, trên người hăn chỉ còn mỗi trung y, hăn bị điểm tám huyết đạo rồi bị kẻ kia tùy tiện vứt lại bên khe suối. Lúc vứt Thiết Thành xuống kẻ kia rõ ràng không có chút để tâm nào, để mặt hăn áp xuống bùn đất bên khe suối, lúc Phù Dao tìm đến, Thiết Thành đã suýt chết ngạt, Trương Tôn Vô Cực đích thân truyền công lực mới có thể cứu về một mạng của hăn.

Phù Dao càng thêm tức giận, sắc mặt đã sắp đen xì lại, cắn hận lên tiếng, "Từ hôm nay trở đi, không ai được phép tự ý một mình tách ra, tránh cho việc kẻ địch thừa cơ xâm nhập..." Nói đến đây, trong lòng nàng bỗng giật mình, lúc này nàng mới hiểu ra mục đích thật sự của tên vô lại kia, hăn

tận dụng mọi thời cơ, chỉ chọn những người thân thiết nhất với nàng để ra tay, ý định của hãn chính là muốn bọn họ đề phòng lẫn nhau, thậm chí cuối cùng phải mỗi người một ngã, muốn bức nàng trở thành kẻ cô độc.

Suy nghĩ ấy làm lòng nàng sinh ra một cảm giác buốt lạnh, nàng cả đời không sợ khó khăn nguy hiểm, không sợ kẻ địch hùng mạnh, nàng sợ nhất chính là cô đơn, lẻ loi cùng không tin tưởng, kẻ địch không chỉ có lòng dạ thâm độc mà còn cường đại như vậy, đang rình mò phía trước, không biết sẽ tạo nên hậu quả gì, thật khó mà tưởng tượng ra được.

Nàng mơ hồ cảm thấy, mục tiêu của đối phương không ai khác chính là nàng, hãn ta nhiều lần tập kích những người bên cạnh nàng với ý đồ cô lập nàng, vậy nàng vì cái gì mà còn muốn liên lụy đến người khác nữa đây?

"Chúng ta tách nhau ra đi thôi." Sau một hồi lâu, Phù Dao mệt mỏi nói: "Thiết Thành, người quay về Trường Hãn hoặc Diêu Thành, Trường Tôn Vô Cực, huynh muốn đi nơi nào thì đi nơi đó đi, chỉ cần không ở cạnh ta là được."

"Ta chỉ muốn ở cùng nàng." Trường Tôn Vô Cực lập tức kiên quyết đáp lại, "Cùng ở bên cạnh nàng mới là nơi ta muốn đi."

"Phù Dao," Trường Tôn Vô Cực nhẹ nhàng nói tiếp: "Điều hãn muốn, chính là khiến nàng mất đi tinh thần và ý chí, giống như dùng dao cùn cắt thịt, chậm rãi cắt hết mọi sự tin tưởng cùng tự tin của nàng, hãn không muốn giết nàng, mà muốn phá hoại nàng, ta không cho phép điều đó, nàng càng không thể để điều đó xảy ra."

Phù Dao thấp giọng "Ừ" một tiếng, cảm nhận được hãn đang chậm rãi tới gần, hơi do dự duỗi tay ra nắm lấy vai nàng - Từ đêm hôm ấy, hãn không còn tùy tiện trêu chọc sàm sỡ nàng như trước nữa, hiện tại mỗi lần tiếp xúc với nàng, dường như hãn đều có chút không yên tâm cùng do dự, sự do dự ngần ngại không đủ để khiến người khác chú ý này lại khiến trong

lòng Phù Dao bỗng nhiên thấy chua xót, nàng lại nghe hắc nói tiếp: "Chắc hẳn sẽ có cách, sự ăn ý và tin tưởng thực sự không thể dễ dàng bị một kẻ xa lạ hủy hoại được."

Phù Dao nghe câu nói ấy, không biết tại sao bỗng nhiên dồn hết mọi sự chú ý lên bàn tay đang đặt trên vai mình, giây phút ấy, có điều gì đó chợt ủa về trong tâm trí nàng, thế nhưng đó lại là mùi tanh trong khoang thuyền chật hẹp đêm hôm ấy, còn có bàn tay của kẻ kia đặt trên cơ thể nàng, ánh mắt trần trụi dục vọng... Kí ức khó chịu mà vô cùng rõ nét cứ thế ập đến, cảm giác ghê tởm như thấp thoáng lại như lan tràn khắp nơi, bất giác nàng lại tự nhiên tránh né hắc, bàn tay Trương Tôn Vô Cực lập tức cứng lại, Phù Dao cảm nhận được sự cứng ngắt ấy, trong lòng mơ hồ đau đớn, nhanh chóng hồi hận, tuy nhiên đã muộn rồi, Trương Tôn Vô Cực nhẹ nhàng mà chậm rãi rút tay về, hắc rút về một cách rất tùy tiện, rất tự nhiên, giống như sợ nàng khó xử, nhưng Mạnh Phù Dao sao có thể không biết? Động tác rút tay về chậm rãi ấy như mang theo một sợi chỉ nhỏ, siết trái tim nàng lại, siết chặt lực phủ ngũ tạng nàng, đau đớn từng đợt không thôi.

Có lẽ, sợi chỉ ấy cũng đang siết lấy trái tim Trương Tôn Vô Cực, sự đau đớn của hắc chắc hẳn không hề ít hơn nàng.

Hai người nhất thời đều im lặng, không biết nói gì, bèn dìu Thiết Thành vào cái miếu nát kia để nghỉ ngơi, Chung Dị đang ngồi trên mặt đất chơi đùa với tay áo của mình, thấy bọn họ quay về liền ngẩng đầu cười xán lạn, Phù Dao nhìn hắc ta, nghĩ lại khi này nàng và Trương Tôn Vô Cực bị ánh lửa che mắt, chỉ có hắc ta chạy tới, không biết là vô tình hay cố ý chặn tên "Thiết Thành" giả kia lại, tính ra, hắc ta đã cứu bọn họ, nếu để kẻ kia tiến đến gần, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì?

Dựa theo tình hình hiện nay, có càng ít người bên cạnh càng tốt, như vậy khả năng bị lợi dụng sơ hở sẽ càng nhỏ, nhưng không biết tại sao, đối với tên Chung Dị này, nàng không thể dậy nổi cảm giác thù địch, nhìn hắc ta

luôn vui vẻ một cách ngây ngô, nàng có cảm giác giống như đang nhìn một cậu em trai nhà bên cạnh vậy.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, ngồi xuống chiếc giường rơm, Trương Tôn Vô Cực nhìn nàng, lại nhìn Chung Di, theo như hiểu biết của hắn đối với nàng, chuyện nàng nhất định sẽ làm tiếp theo chính là đuổi người, vậy mà nàng lại không làm thế, Trương Tôn Vô Cực suy nghĩ, nhưng vẫn cứ im lặng không nói gì như trước.

Phù Dao ngồi xuống bên cạnh tay nải để dọn dẹp, vớt hết lương khô trong đó đi, "Tên vô liêm si kia đã chạm vào .. không thể ăn nữa." Nàng quay qua Nguyên Bảo đại nhân, miễn cưỡng nở nụ cười, "Xin lỗi, hại người phải đói bụng rồi. Chung Di, người đi xem có quả đại không đi."

Chung Di đang đứng cách xa Nguyên Bảo đại nhân "Ừm" một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài, Nguyên Bảo đại nhân nước mắt lưng tròng ngồi ở một góc nhìn Mạnh Phù Dao - Aaaa Mạnh Phù Dao người đứng lúc trên trời lúc dưới đất như vậy chứ, bóng ma ám ảnh trong trái tim đáng thương của ta nhất thời khó có thể xua tan hu hu...

Trương Tôn Vô Cực rút từ trong lòng ra hai cái bánh mặn, cẩn thận lột vỏ ngoài ra, nướng trên đồng lửa rồi đưa cho Mạnh Phù Dao một, "Cái này Nguyên Bảo đã nằm lên rồi, đừng chê nhé", cái còn lại một nửa cho Nguyên Bảo đại nhân, một nửa giữ lại cho Thiết Thành còn chưa tỉnh lại.

Phù Dao xoa nắn cái bánh, cái bánh trong lòng bàn tay nàng ấm nóng, giống như vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hắn, bánh này Trương Tôn Vô Cực sau khi cứu Nguyên Bảo ra ban này đã không hề vứt đi, hắn trước giờ luôn đề cao chất lượng cuộc sống nhưng chưa từng lãng phí, Phù Dao ngơ ngẩn xoa nắn một lúc, cẩn thận xé thành hai nửa bằng nhau, "Ta ăn nửa to, huynh ăn nửa nhỏ."

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn cái bánh, cười cười đón lấy, lại đột nhiên nói: "Không giữ cho tên họ Chung kia sao?"

Mạnh Phù Dao ăn bánh, nhìn về phía tay nải của Chung Dị, do dự nói: "Chắc tên kia tự có đồ ăn rồi? Vừa nãy hẳn ta còn có đường cho vào nước kia mà."

Ánh mắt Trưởng Tôn Vô Cực lóe lên, "à" lên một tiếng rồi không nói gì nữa, một lát sau, Chung Dị quay trở lại, trong tay hẳn ta cầm mấy quả đại nhìn như mấy cái chân gà đen thui, "Thứ này nhìn qua không đẹp mắt, nhưng lúc ăn vào vừa ngọt vừa thanh, mọi người đều nếm thử đi."

Mạnh Phù Dao một tay tóm lấy tên kia, một tay thử xé da mặt hẳn, Chung Dị "ai ôi ai ôi" cười lớn, không giống đang hoảng sợ mà giống như bị ngứa, vừa cười vừa nhảy lên nhảy xuống như một con khỉ vậy, Mạnh Phù Dao kéo một lúc không thấy có mặt nạ, hậm hực thả tay ra, quan sát cái tên da mỏng thịt dày nhìn như một cậu quý tử này, nhìn bộ dạng hẳn ta giống như ít phải lao động, nhưng xét đến năng lực sinh tồn thì rất mạnh mẽ, làm mọi việc đều rất thuần thục, tỉ mỉ. Nàng nhìn không được đẩy hẳn ra xa nói: "Tránh xa chúng ta ra chút, cẩn thận ta coi ngươi là đồ giả rồi làm thịt ngươi đó."

Chung Dị không tránh ra, cười nịnh nọt sát tới gần, "Tỷ tỷ tốt, thật sự không giả được đâu, không sợ tỷ sờ."

"Xì, ngươi cho rằng ngươi là Giả Bảo Ngọc(*) sao?" Mạnh Phù Dao bị một tiếng tỷ tỷ tốt của hẳn làm cho nổi da gà khắp người, chợt thấy Trưởng Tôn Vô Cực búng tay, ngay sau đó Chung Dị liền "ai ôi" một tiếng, ôm lấy đầu quay lại nói: "Ai đánh ta vậy? Là ai đánh ta?"

(*) Gia Bảo Ngọc: Một nhân vật trong tiểu thuyết "Hồng lâu mộng" nổi tiếng của tác giả Tào Tuyết Cần.

"Là ta." Trưởng Tôn Vô Cực không thèm quay đầu lại, khuôn mặt giấu trong ánh lửa không nhìn rõ biểu cảm, giọng điệu của hắn thờ ơ mà lạnh lẽo, "Nửa đêm canh ba, ngươi không ngủ còn muốn làm phiền người khác nghỉ ngơi sao?"

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên nhìn. Trưởng Tôn Vô Cực, chẳng phải luôn rất lịch sự sao nàng chưa thấy hắn dùng ngữ điệu không khách khí như vậy nói chuyện, có phải tức giận rồi không? Nhưng đang yên đang lành, tức giận cái gì chứ?

"Ta đi giúp người trái giường." Chung Dị trời sinh dễ tính, xoa xoa đầu vài cái liền quên ngay, xoay người muốn trái lại giường của Mạnh Phù Dao cho ngay ngắn, tay vừa chạm lên mặt rơm, đại nhân nào đó đã phi tới, chống nạnh xuất hiện ngay trước mũi hắn...

"Lông kìaaaaa", một tiếng kêu thảm thiết cất lên, Chung Dị lao ra ngoài với vận tốc ánh sáng, Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười vuốt ve thú cưng của hắn, tỏ ý khen ngợi...

Trong đầu Mạnh Phù Dao bây giờ đều là suy nghĩ làm cách nào để đổi phó cái tên nửa nam nửa nữ quái đản kia, đầu chú ý tới sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt ở bên kia, nàng ngồi xuống, nhắm mắt lại, "Ta không ngủ, đêm nay gác cho các người, từ hôm nay trở đi, ta phải tăng cường luyện công."

Nàng nhè nhẹ thở dài, trong lòng nghĩ ngợi, nghe nói trong Thập cường giả, thì cứ năm người lại cách nhau một khoảng rất xa, trong năm người mạnh nhất thì khoảng cách giữa mỗi người lại càng thêm lớn, xem ra lời này quả thật không sai, nàng đã bước lên đỉnh cao của những người mạnh nhất Đại lục Năm châu này, vậy mà vẫn bị người khác chơi đùa như trước, vậy mà vẫn không có năng lực đánh trả.

"Võ công sao?" Chung Dị giống như con gián đập mãi không chết, cười tủm tỉm tiếp tục xán qua, thần bí cười nói: "Cả thiên hạ đều biết, Phù Phong là nơi có nhiều đồ vật thần kì nhất thiên hạ, Toàn Cơ chúng ta gần Phù Phong nhất, đồ tốt cũng không ít, nhưng mà đều ở trong Hoàng cung và trong tay danh gia vọng tộc, võ công ở Đại lục Năm châu chúng ta rất thịnh hành, hầu hết mọi người đều sử dụng những thứ giúp nâng cao công lực."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7.3

Hắn ta nói đến đây, Mạnh Phù Dao đột nhiên nhớ tới viên thuốc màu trắng Tông Việt tặng cho nàng, Tông Việt từng nói hắn có ý định dùng một loại dược khác thay thế cho cây thuốc chỉ có ở Trường Thanh thần điện, cũng là vị thuốc cuối cùng cần cho thuốc giải của độc khóa tình, hắn trải qua vô số lần mới luyện ra dược viên thuốc kia, khó khăn lắm đến lúc sắp thành công lại có sự biến đổi, vì vậy viên thuốc kia không có tác dụng lớn đối với độc tính của khóa tình, tuy nhiên lại có thể nâng cao công lực của nàng, chỉ là Tông Việt cũng đã nói, tác dụng của dược rất mạnh, cần tu luyện lâu dài hoặc có cơ duyên nhất định mới có thể hòa hợp, bây giờ tâm trạng nàng đang phiền muộn như vậy, rốt cuộc nên uống hay là không uống đây?

Thấy nàng ở bên này cau mày suy nghĩ, Trương Tôn Vô Cực dùng ánh mắt thăm hỏi nhìn qua, Mạnh Phù Dao đơn giản nói vài câu, Trương Tôn Vô Cực liền nói: "Đưa cho ta."

Hắn nhận lấy viên thuốc, vừa lật tay đã lấy ra một vật gì đó giống như nửa hạt châu, vật nọ ánh lên ánh sáng lấp lánh, giống như một viên châu màu xám, Trương Tôn Vô Cực đặt vật kia dưới ánh trăng, cẩn thận quan sát màu sắc của nó, thở ra một tiếng, "Thứ này thì nàng có thể dùng dược rồi."

Mạnh Phù Dao nhận ra đó chính là nửa phần luyện khí tinh hoa còn lại của Nguyệt Phách, lúc đó Tông Việt để lại một nửa này nói là đợi công lực của nàng tăng lên có đủ khả năng dược thừa nhận thì đem ra dùng, sau đó

lại bị Trương Tôn Vô Cực lấy đi, Mạnh Phù Dao cũng quên luôn chuyện đó, hôm nay Trương Tôn Vô Cực lấy nó ra đưa cho nàng, nó đã không còn giống như lúc trước nữa mà mịn màng, trong suốt hơn thêm. Mạnh Phù Dao dùng ngón tay nhẹ nhàng nhón lấy, cảm giác trơn bóng mà mát mẻ như ánh trăng sáng rót thẳng vào đáy lòng nàng. Một lúc lâu sau, nàng thấp giọng nói: "Thứ này là do huynh dùng công lực của bản thân nhiều ngày luyện nên đúng không?"

Trương Tôn Vô Cực mỉm cười không đáp, Mạnh Phù Dao trầm tư thật lâu, sau đó đẩy vật kia lại phía hắn, "Ta biết rằng từ ngày đụng phải ta, võ công của huynh không hề có tiến triển, lúc đầu ta còn không hiểu, hôm nay thì hiểu được rồi, một người quanh năm suốt tháng đem chân khí tặng không cho người khác, liệu có bao người chịu được đây? Ta đã hiểu rõ thì sẽ không để huynh tiếp tục làm vậy, thứ này bây giờ đã không còn là thứ Nguyệt Phách ban đầu đưa cho ta nữa, bởi vì có một phần trong đó là tinh hoa của huynh, huynh lấy lại đi."

Trương Tôn Vô Cực chỉ mỉm cười, đột nhiên chuyển đề tài, "Nàng biết ta sợ nhất điều gì không?"

Mạnh Phù Dao hồ nghi nhìn hắn.

"Ta sợ nàng gặp nguy hiểm mà ta không kịp tới cứu." Trương Tôn Vô Cực khều khều đồng lúa, thản nhiên nói: "Nàng quá biết gây rắc rối cho mình, cũng quá độc lập, ta rất sợ lúc nào đó xảy ra chuyện gì, nàng không thể giải quyết mà ta lại không ở bên cạnh nàng, vì thế biện pháp tốt nhất chính là giúp nàng đủ khả năng để có thể tự mình giải quyết, nàng phải mạnh, mạnh hơn ta thì càng tốt."

Hắn giơ tay, tay áo vừa nâng lên liền chặn lại hơi thở của Mạnh Phù Dao, nàng đang mở miệng hít thở theo bản năng, nháy mắt liền thấy viên đan dược nhỏ bé giống như hạt châu kia đã lọt vào miệng mình, Trương Tôn

Vô Cực ở đối diện còn sợ nàng nhả ra, duỗi tay ra ấn vào cổ họng nàng, nàng chỉ có thể nuốt xuống bụng.

Trường Tôn Vô Cực cười cười, hạ tay xuống, sờ lên mái tóc nàng, sau đó nằm xuống không nói gì thêm nữa, Phù Dao thở dài, ngồi lên chiếc giường được trải bằng rơm. Đống lửa dần dần lụi tắt, mùi hương của hoa đào mới nở đầu xuân lãng đãng trong không khí, hai bóng người chìm vào trong đêm tối, một người đang ngồi, một người đang nằm, cả hai đều im lặng mở to mắt, một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Chung Dị thật sự làm hết phận sự của một người dẫn đường kiêm luôn cả chân sai vặt, hắn ta tích cực dẫn đường, tìm khách điểm để nghỉ chân, thậm chí đến cả đũa của Mạnh Phù Dao đã được lược qua chưa, ngựa của nàng đã ăn no chưa hăn ra cũng đều quan tâm, đương nhiên chuyện của những người còn lại hăn ra không hề để ý một thứ gì, cả ngày cười ha ha giống như một đóa hoa chỉ nở xung quanh Mạnh Phù Dao.

Trường Tôn Vô Cực luôn im lặng, đặc biệt vào lúc Mạnh Phù Dao nói chuyện với Chung Dị thì càng trở nên im lặng hơn, gần đây hăn rõ ràng cũng đang gia tăng khôi phục chân khí, môn võ công của hăn luyện thật sự rất kì quái, có lúc sáng sớm nhìn sắc mặt của hăn trong suốt, đến tối lại biến thành giống như ngọc, hăn và thú cưng của hăn không quan tâm tới chuyện gì khác, chỉ là trong lúc ăn cơm Nguyên Bảo đại nhân luôn kiên quyết ngồi giữa Mạnh Phù Dao và Trường Tôn Vô Cực, cứ như vậy khiến mỗi lần Chung Dị muốn qua đó chen vào ngồi cùng Mạnh Phù Dao thì chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi phía đối diện.

Mạnh Phù Dao phát hiện ra, con đường Chung Dị dẫn bọn họ đi, không phải rừng núi hoang sơ, cũng không phải đường lớn rộng rãi, hăn ta đã quen thuộc đường đi tới trình độ khiến người khác phải chửi thề, có lúc đi qua một thị trấn nào đó, rõ ràng chỉ có một con đường, vậy mà hăn có thể từ đám cỏ trong vách tường của một nhà nào đó tìm ra một con đường tắt có thể đi xuyên qua cả trấn, vừa nhìn liền biết con đường đấy đến cả trong

trấn cũng có rất ít người biết đến, bốn phía đều là cỏ, chưa hề có người đi qua.

Còn về cái tên có bộ dạng công tử nhà giàu kia tại sao đến đường tắt trong một trấn nhỏ cũng nắm rõ như vậy, Mạnh Phù Dao không hề hỏi qua, lai lịch của Chung Dị bất minh, là bạn hay là thù còn chưa rõ, nhưng trước khi chưa rõ, có thể dùng được cố gì nàng lại không tận dụng cơ chứ.

Ngày hôm đó họ đã đi tới trấn Đông Lan huyện Quan Nguyên, nơi này đã thuộc lãnh thổ Toàn Cơ, tới được nơi đây, coi như đã thoát khỏi phạm vi thể lực của Phượng Tinh Duệ, tốc độ nhanh hơn mấy ngày so với dự tính.

Trấn Đông Lan là một trấn không lớn, nhưng do gần kề huyện lớn Quan Nguyên, số dân cũng đến hai nghìn người, cũng coi là một thị trấn sầm uất, đường đi bằng phẳng, không biết nhà ai đang có việc vui, mùi hương của cơm canh cùng tiếng chiêng trống từ xa xa vọng đến.

Sắc trời có chút âm u, hoàng hôn đang dần buông xuống. Mạnh Phù Dao buộc ngựa lại cửa trấn, chống cằm, nhìn lên trời nói, “Thời tiết thật quái đản, tám phần sẽ có mưa lớn.”

“Ý kiến của ta là chúng ta sẽ đi lên ngọn núi phía sau trấn này.” Chung Dị nói: “Nghe nói gần đây, bọn người Tử Phi Phong của Hoàng hậu đang hoạt động xung quanh vùng này, tuy chúng ta không sợ chúng, nhưng cũng không nhất thiết phải va chạm với đám câu tử đó, náo loạn trên đường sẽ rất phiền phức, nhưng trên ngọn núi phía sau trấn kia cũng không có nơi nào tốt có thể ngăn mưa chặn gió, nếu gặp phải mưa lớn, phải ngủ ngoài trời thì sẽ khá khó chịu.”

Mạnh Phù Dao quay đầu lại nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, nàng biết từ sau khi lên bờ, Trưởng Tôn Vô Cực đã liên lạc với Ẩn vệ, nếu như lên núi không có chỗ trú mưa, bọn họ còn có thể tạm tránh đi, khổ cực nhất chính là những Ẩn vệ của Trưởng Tôn Vô Cực lúc ấy phải đứng bên ngoài chờ

đội, Trưởng Tôn Vô Cực tất nhiên hiểu được suy nghĩ của nàng, liền nói: “An toàn là trên hết.”

Mạnh Phù Dao lại nhướn mày đáp, "Cái gì vậy, bắt ta phải trốn đông trốn tây sao? Mưa lớn còn bắt ngủ ngoài trời? Ta không chịu."

May mắn là sau đó hai người tìm được một đình viện ở một trấn nhỏ dưới chân núi.

Mạnh Phù Dao cười nói: “Mưa thật lớn", rồi nàng quay ra nói với Trưởng Tôn Vô Cực: "Nghỉ ngơi cho tốt đi, ta thấy sắc mặt của huynh không tốt lắm."

Trưởng Tôn Vô Cực gật đầu. Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không hiểu sao tâm trạng rất bất an, luôn có cảm giác hết thảy đều không đơn giản như vẻ bề ngoài, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Nàng chớp mắt chìm vào giấc ngủ nhưng mãi mà không thể ngủ yên, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng động rất to, nàng ngồi dậy nhìn ra bên ngoài, hóa ra là trời đang nổi gió lớn, cửa sổ bị gió thổi đập vào tường, cơn gió này thật to, suýt chút nữa đã làm rách cả cửa sổ.

Mưa lớn theo cửa sổ ừa vào, hắt ướt hết mặt và cổ Mạnh Phù Dao, nàng vội vã đứng lên đóng cửa, đúng lúc đó, một tia chớp đánh xuống, toàn bộ đình viện đều sáng lên, nhờ vào ánh sáng của tia chớp, Mạnh Phù Dao bỗng nhiên nhìn thấy cửa sổ phía đối diện bị gió đập cũng đang mở ra, qua cửa sổ có thể nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Cực đang ngồi điều tức trên giường, nhưng hắn đột nhiên ngã về phía sau.

Vừa chớp mắt, mọi thứ đều chìm lại trong màn mưa gió tối đen, khoảnh khắc ấy chỉ hiện ra khi tia chớp lóe lên, nhưng đã đủ khiến Mạnh Phù Dao kinh hãi, nàng nhảy qua cửa sổ, vội vàng tiến vào gian phòng của Trưởng Tôn Vô Cực, nước đã lênh láng trên nền đất trong phòng, nàng vừa tiến

vào, một bóng trắng liền lao tới, Mạnh Phù Dao quát lên: "Con chuột kia, là ta đây! Đã xảy ra chuyện gì?"

Nguyên Bào đại nhân ở trong bóng tối lớn tiếng kêu chít chít, tiếng kêu hoảng loạn, không biết tại sao Mạnh Phù Dao như nghe thấy trong đó xen lẫn cả tiếng khóc nức nở.

Nàng xông đến phía trước, sải bước lên giường, ngón tay vừa chạm vào Trường Tôn Vô Cực, lòng nàng liền giật thót, cơ thể hân lạnh ngắt, mạch dường như không còn đập nữa!

Trước mắt Mạnh Phù Dao tối sầm lại, nàng vội vàng tự tát mình một, dựa vào cảm giác đau đớn đến bỏng rát để lấy lại vài phần tỉnh táo, nàng bình tĩnh cẩn thận bắt mạch lại, phát hiện ra Trường Tôn Vô Cực có vẻ do luyện công quá gấp gáp mà sắp sửa tẩu hỏa nhập ma, nhưng dù sao hân cũng là người có năng lực phi phàm, ngay trước khi tẩu hỏa nhập ma đã nhanh chóng ngừng thở, để tránh cho nội lực và cơ thể đồng thời bị phá hủy, nhưng làm vậy cũng khiến bản thân hân tiến vào trạng thái hôn mê sâu.

Mạnh Phù Dao vận công thăm dò trong cơ thể hân, liền biết được hân vì sao lại xuất hiện trạng thái tẩu hỏa nhập ma này. Trường Tôn Vô Cực vì sử dụng chân khí để giúp nàng trong một thời gian dài, khiến chân lực và việc tu luyện của bản thân bị ngưng trệ, đến khi hân muốn quay lại tiếp tục luyện công pháp, lại nhất thời không thể chống đỡ môn võ công nhìn như nước chảy mây trôi thực chất lại vô cùng mạnh mẽ này, nhưng vì mối hận trong lòng hai người mà hân quyết không từ bỏ, vì thế dẫn đến tình trạng như vậy.

Hân đến nước này, không phải là do nàng gây ra sao?

Mạnh Phù Dao cắn môi, dang tay dìu hân ngồi dậy, một tay đỡ phía sau hân, "Chuột mập, mi đi gọi Thiết Thành dậy, đến canh chừng cho chúng ta,

hiện tại chúng ta không thể bị quấy rầy được."

Nguyên Bảo đại nhân như thế đang vô cùng lo lắng, nhảy lên nhảy xuống không ngừng kêu chít chít, trong lòng Mạnh Phù Dao đang lo cho an nguy của Trương Tôn Vô Cực, đâu còn tâm trí quan tâm nó, phát tay liền đóng cửa sổ lại, cả người ướm đầm ngồi xuống, ngăn lại mưa gió sấm chớp ở bên ngoài.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 21: Lòng Như Lửa Đốt

Trong phòng cho khách ở sân sau, Mạnh Phù Dao khoanh chân an tọa, dẫn dò Thiết Thành vừa vội vàng chạy tới, "Một bước cũng không được rời khỏi căn phòng này, không được để người khác làm ảnh hưởng tới chúng ta, hai người chúng ta đều trông cậy vào người đó."

Thiết Thành hiểu ý, gật đầu thật mạnh, hẩn xoay người, quay lưng về phía Mạnh Phù Dao, mặt hướng ra cửa sổ, kiếm đặt bên người, mắt cũng không dám chớp đứng canh.

Mạnh Phù Dao đã rơi vào trạng thái nhập định.

Để có thể bổ sung lại phần công lực đã mất đi cho Trường Tôn Vô Cực một cách tốt nhất, nàng không tiếc truyền công lực của mình qua cho hẩn, nhưng cách làm này rất nguy hiểm, giống như đang đi trên một sợi dây thép, chỉ cần bị dao động, dù chỉ một chút thôi thì bao công sức sẽ đổ xuống sông xuống biển, thậm chí cả hai người đều sẽ rơi vào nguy hiểm.

Đôi người của Thiết Thành đã muốn lột khỏi tròng mắt.

Hẩn đang canh giữ bên trong phòng, bỗng dừng nghe bên ngoài có tiếng khóc cùng tiếng kêu thảm thiết, giống như đang phải chịu đựng loại cực hình thảm khốc nhất trên thế gian, vô số lần, hẩn gấp đến mức bám vào cửa sổ nhìn rồi lại nhìn ra bên ngoài, một lần lại một lần nhìn về phía Mạnh Phù Dao, hi vọng nàng sớm tỉnh lại để mình có thể ra ngoài cứu người, hẩn lại nghe thấy tiếng cô gái ấy đau đớn cùng tuyệt vọng gọi huyện thái gia, ôm

hi vọng vị huyện thái gia ấy có thể vì nàng ấy mà xuất hiện, đến cuối cùng vẫn mãi không có ai đáp lại lời kêu cứu của nàng ấy, vành mắt của Thiết Thành cũng sắp nứt ra.

Tràn ngập căn phòng là hơi thở của hãn, hơi thở gấp gáp, hỗn loạn, không thể đè nén.

Hãn vô số lần muốn đứng lên, nhảy ra khỏi cửa sổ, cũng vô số lần dùng giữa không trung, chán nản rơi xuống đất.

Hãn không phải chỉ có một mình, phía sau hãn còn có người hãn cần bảo vệ, nguyện vọng lớn nhất đời hãn, chính là theo sát người ấy, bảo vệ nàng, dù cho có nhiều lúc nàng không hề cần tới hãn.

Tuy nhiên lần này, nàng đã nói, rõ ràng từng chữ: Trách nhiệm của người rất lớn.

Hãn không thể bỏ mặc lời hứa của mình, không thể khiến nàng bị thương tổn.

Không, không thể.

Mưa bên ngoài như một bức tường khổng lồ trong suốt do thần tiên trên trời tức giận trút xuống, bức tường kia lạnh lẽo chắn ngang trước mắt hãn, đè chặt đáy lòng hãn. Hai mắt hãn mở to đến đau đớn, xuyên qua làn nước trong suốt từ mái hiên nhỏ xuống, hãn thấy có vài bóng người đang đi tới, tiếng bàn chân giẫm lên mặt nước nghe chói tai, trong tay của một người xách theo một thứ gì đó mềm mại, mong manh.

Thứ mềm mại kia bị ném mạnh vào trong vũng nước ở sân sau, hóa ra thứ đó là một cô gái yếu ớt.

Trời đất như một mảng trắng xóa, hai mắt Thiết Thành như lửa cháy.

Máu trong cơ thể hắn giống như không còn là của hắn nữa, toàn bộ đều dâng trào, gào thét như muốn trào ra ngoài.

Hắn vừa nhắc chân, thân người bay lên, quyết tâm xông ra ngoài.

Ai đó đột nhiên giữ chặt lấy hắn, quay đầu nhìn lại, là Chung Dị, Thiết Thành tức giận quát lên: "Buông ta ra!"

Chung Dị nhìn Thiết Thành hai mắt đã đỏ rực vì căm phẫn, im lặng một lúc lâu, sau đó thật sự thả tay ra, Thiết Thành vội vã lao ra ngoài, lại nghe thấy người phía sau lạnh lùng nói: "Người đi đi, đi nhanh lên, sau đó dẫn toàn bộ kẻ địch tới đây, sau đó, hại chết chủ nhân của người."

Một chân Thiết Thành đã đặt ở bên ngoài, một chân vẫn còn ở bên trong, cứ thế bất động.

Thiết Thành cứng đờ ở đó, năm ngón tay bấu chặt vào song cửa sổ, vụn gỗ cắm vào làm ngón tay rỉ ra máu tươi, hắn thật sự không động đậy được nữa, một lúc lâu sau mới chậm rãi xoay người, hết sức khó khăn, vô cùng yếu ớt, đến nỗi Chung Dị như có thể nghe được tiếng xương cốt hắn ma sát khi xoay người.

Tuy nhiên hắn vẫn quay lại.

Khoảnh khắc hắn quay người lại, đôi mắt hắn đã hoà toàn hóa màu máu đỏ thẫm.

Chung Dị nhìn hắn, vẻ mặt kì quái, một lúc sau thấp giọng nói, "Nhịn... Nhịn qua một khắc này, người nhịn qua được lúc này, chính là giúp chủ nhân của người làm một nghìn việc đó."

"Điểm huyết đạo của ta đi..." Thiết Thành cắn răng, khẩn cầu, "Điểm huyết đạo của ta!"

"Người tin tưởng ta sao?" Chung Dị cười lạnh, Thiết Thành cứng người, dùng sức gằn lên một tiếng, sau đó ôm đầu hung hăng ngồi sụp xuống.

Trên nền đất còn có một thứ khác màu trắng cũng đang ngồi, Nguyên Bảo đại nhân sớm đã tìm được một hang chuột, không ngại bẩn thỉu mà chui đầu vào nhà họ hàng thân thích.

Trong phòng bỗng chốc im lặng, tất cả mọi người đều kiềm chế hít thở, trong bóng tối ánh lên những ánh mắt sáng lấp lánh, ánh sáng ấy tràn ngập màu máu, cất chứa nỗi đau đớn không thôi.

Trong không gian tĩnh mịch, tiếng mưa gió cùng tiếng kêu thảm thiết hòa lẫn càng vang lên mãnh liệt, rõ ràng, như roi nhọn quất lên trái tim nhiệt huyết của nam nhân.

Tuy nhiên vì nàng hãn phải kìm nén! Tất cả mọi người đều đang kìm nén!

Mạnh Phù Dao đang ngồi trên giường bỗng nhiên động dậy.

Công lực của nàng đã vận hành được một vòng, nàng đang có ý định thuận theo kinh mạch của Trường Tôn Vô Cực mà truyền công lực vào cho hãn, bởi vì bước này rất quan trọng, nàng không dám tùy tiện thực hiện, nàng muốn trước tiên thăm dò hướng đi của công lực trong người Trường Tôn Vô Cực, vì vậy mà tạm thời ngừng lại.

Khoảnh khắc nàng ngừng lại, cũng là lúc nàng nghe được tiếng kêu thảm thiết bên ngoài cửa sổ.

Đó là tiếng kêu rên của một cô gái đang giãy giụa khi bị cưỡng bức, là tiếng của quần áo bị xé rách, là tiếng cười dâm dăng không ngừng vang lên của một nam nhân, những âm thanh đó trộn lẫn với tiếng mưa tuôn xối xả, nghe vô cùng mơ hồ, nhưng rót vào tai nàng, lại kinh động như sấm.

Ngay ở bên ngoài, ngay tại cửa sổ, ngay trước mắt nàng, có một nữ nhân đang bị cưỡng hiếp!

Làm sao! Có thể!

Trong đầu Mạnh Phù Dao nổ ầm một tiếng, cánh tay theo bản năng buông lỏng, phản ứng đầu tiên của nàng chính là muốn xông ra ngoài, cứu người!

Tuy nhiên ngay tại khoảnh khắc ngón tay nàng rút về, công lực của Trưởng Tôn Vô Cực lập tức bị đảo lộn, bỗng chốc trào ngược, nháy mắt nội công cũng bị rối loạn.

Người Mạnh Phù Dao cứng đờ.

Nàng không thể cử động... Không thể cử động... Không thể cử động!

Công lực của nàng đã tiến vào kinh mạch của Trưởng Tôn Vô Cực, giờ phút này, nếu nàng rời đi, chính là hại chết Trưởng Tôn Vô Cực!

Nhưng nếu bây giờ nàng không hành động, nữ nhân ngoài cửa sổ kia sẽ bị cưỡng bức tới chết ngay trước mắt nàng.

Cơ thể Mạnh Phù Dao bắt đầu run lên.

Giờ phút ấy, nàng phải đối mặt với sự lựa chọn khó khăn nhất trong cuộc đời.

Buông hãn, mất đi hãn; không buông hãn, nàng sẽ mất đi tôn nghiêm cùng lí do làm người.

Cả một đời, không có việc gì nàng không dám làm, nhưng trong đêm mưa tại trấn nhỏ nơi dị quốc này, nàng đã gặp phải tình huống khó xử mà trước nay nàng chưa từng gặp phải.

Muốn nàng làm sao buông tay đây, buông tay người không quản gió mưa, làm bạn cùng nàng trước sau như một, người đã vì nàng mà rơi vào bước đường này.

Muốn nàng làm sao không buông tay đây, chứng kiến sự việc mà tất cả mọi nữ nhân trên thế gian đều không thể chịu đựng nổi diễn ra ngay trước mắt, còn nàng thì ngồi sững sờ bất động như thế này?

Thời khắc ấy, Mạnh Phù Dao thấy lòng mình như một con sói, muốn tru lên những tiếng thật dài...

Trời xanh vô tình!

Đã không còn phân rõ ai đau đớn hơn ai.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8.2

Chung Dị không hề động dậy, hẩn quay lưng về phía cửa sổ, ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng xanh lại càng thêm tái nhợt.

Thiết Thành không hề động dậy, hẩn ôm đầu, cánh tay hẩn ép trên gáy, ép đến xương cốt cũng kêu lên.

Mạnh Phù Dao... vẫn bất động.

Nàng ngồi phía sau lưng Trương Tôn Vô Cực, vẫn ổn định như lúc ban đầu, đến ngón tay cũng không hề xuất hiện một chút run rẩy, truyền khí, dẫn lưu, khai thông... một bước cũng không sai sót.

Chỉ có khóe môi của nàng, chầm chậm nhỏ máu, đó là máu tươi chảy ra do nàng cắn chặt lưỡi và môi, là máu tươi do từng cơn đau trong lòng không khống chế được mà phun trào ra ngoài.

Nàng chỉ nhìn Trương Tôn Vô Cực.

Nhìn tấm lưng hơi gầy của hẩn, nhìn mái tóc đen mượt như tơ, nhìn sườn mặt trắng nhợt trong suốt của hẩn, nhìn hàng mi thật dài của hẩn đang an yên rũ xuống.

Hình dáng của hẩn bây giờ, cùng dung mạo không bao giờ phai mờ trong kí ức của nàng, nàng có thể không ích kỉ muốn chiếm đoạt, nhưng không muốn nó vĩnh viễn biến mất đi...

Nàng muốn hẳn sống thật tốt, giống như trước khi gặp nàng, tôn quý, tiêu sái và cường đại như thế, đứng trên đỉnh nhân gian nhìn xuống gió mây vạn vật, trong nháy mắt hoán chuyển bể dâu.

Giống như Khoa Phụ đuổi mặt trời(*) chạy đua với vận mệnh, nàng muốn đoạt lại hẳn nguyên vẹn, không chút tổn thương.

(*) Chuyện kể rằng có một người tên là Khoa Phụ, vì đuổi theo mặt trời nên rất khát nước, ông uống cạn nước sông Hoàng Hà, sông Vị Hà mà vẫn không hết khát bèn đến nơi khác để tìm nước, giữa đường bị chết khát. Cây gậy mà ông để lại sau này biến thành một khu rừng gọi là Trịnh Lâm, về sau dùng cụm từ "Khoa Phụ đuổi mặt trời" để hàm chỉ những người không biết lượng sức mình.

Dù bằng bất cứ giá nào, dù có phải dùng tôn nghiêm cả đời nàng để đánh đổi.

Cứ để nàng... ích kỉ một lần này đi, dù cho từ nay về sau phải gánh trên lưng tội lỗi cả một đời.

Có kẻ đang cười vang, có người đang khóc không thành tiếng.

Trên nền đất, đám người Tử Phi Phong thân thể cường tráng, đang thay phiên nhau cưỡng bức nữ nhân dưới thân, hưởng thụ cảm giác "trơn như cá, bóng như trạch" trước nay chưa từng trải qua.

Cô gái da thịt trắng như tuyết ướt đẫm nước, như một con cá đang giãy giụa trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết đã yếu dần đi, mặt đất hỗn loạn, chất lỏng màu đỏ nhạt lẫn vào nước mưa, không ngừng lan rộng.

Đám nam nhân thỏa sức cười vui, thay nhau vỗ tay bôm bốp, tiếng cười nhạo vang vọng khắp sân sau, truyền tới bên trong căn phòng tĩnh lặng.

"... Ông đã nói rồi mà, kể cả có chơi trước mặt chúng! Bảo đảm rằm cũng không dám đánh một tiếng!"

"Đùa cái gì chứ, dám đối nghịch chúng ta sao?"

"Nhìn đi... ông đang rất sáng khoái... Ra đây đập đầu vài cái, ông mà cao hứng cũng sẽ cho người chơi một chút!"

"Chỉ cần liếm sạch cho ông là được!"

Một tràng cười đáng khinh vang lên, xen lẫn trong đó là tiếng cô gái tựa hồ dùng hết sức lực kêu lên thảm thiết:

"Trời xanh không có mắt!"

“Ầm!”

Một tiếng sét vang lên ngay sân sau, đến phòng ốc cũng rung chuyển chấn động, sấm sét từ trên trời cao giáng cuồn sáng lòa, xuyên qua những tầng mây, như thể vảy cá vàng bị bong tróc.

Trời cao đã tức giận rồi!

Tiếng sét vang ầm khiến đám nam nhân kia im bật, cũng khiến thân người Thiết Thành đang quỳ trên mặt đất nghiêng đi, đụng vào bên giường, Trưởng Tôn Vô Cực cùng Mạnh Phù Dao đều run lên, ngay sau đó, từ trong vạt áo của Trưởng Tôn Vô Cực bỗng rơi ra một chiếc hộp nhỏ.

Nàng mở hộp ra, bên trong chính là viên thuốc mà trước đó Mạnh Phù Dao đã đưa cho hẳn.

Mùi hương của viên thuốc mát lạnh, xộc vào khoang mũi, hai mắt Mạnh Phù Dao mở to, ánh nhìn của nàng như tia chớp thoáng qua viên thuốc kia.

Gia tăng công lực... gia tăng công lực... có thể gia tăng là có thể hoàn thành sớm hơn một chút, cũng là có thể cứu mạng cô gái kia!

Nàng không buồn nhớ đến những lời mà Tông Việt đã nhiều lần cảnh cáo nàng về viên thuốc làm gia tăng công lực quá mức mãnh liệt này, sau khi uống xong bắt buộc phải tĩnh dưỡng một tháng, chậm rãi tu luyện chân khí, không thể sử dụng võ công.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao sáng lên, hướng về phía Chung Dị, ra hiệu cho hắn giúp nàng uống viên thuốc kia.

Chung Dị do dự, thấy trong mắt Mạnh Phù Dao tràn đầy sự nghiêm nghị, ánh mắt Chung Dị lướt qua vệt máu tươi

còn chưa kịp khô ở khóe môi nàng, hắn cắn răng, bước nhanh về phía trước, nhét viên thuốc kia vào miệng nàng.

Hắn có chút lo lắng vịn tay vào thành giường, cẩn thận quan sát vẻ mặt của nàng, gần như ngay lập tức khi viên thuốc kia tiến vào miệng nàng, thân thể Mạnh Phù Dao đỏ lên, ngay cả cổ tay cũng biến thành màu đỏ, dường như máu trong cơ thể nàng đang dâng trào, Chung Dị bị dọa cho phát sợ, nhưng ngay sau đó, màu đỏ nhanh chóng biến mất, Mạnh Phù Dao lại khôi phục về trạng thái bình thường.

Sau khi uống viên thuốc kia, Mạnh Phù Dao liền choáng váng, giống như có một quả pháo cực lớn đang nổ bên trong đầu nàng, sau đó huyết khí toàn thân đều dâng trào, đó cũng chính là thời khắc công lực của nàng tăng vọt, chỉ cần nàng giữ lại phần công lực này, thì có thể tiến thêm một bậc của tầng thứ bảy, tuy nhiên Mạnh Phù Dao ngay lập tức đảo ngược hướng đi của công lực, truyền vào kinh mạch của Trường Tôn Vô Cực, cảm giác được người nọ chấn động, chân khí lúc trước bị tắc nghẽn của Trường Tôn Vô Cực cuối cùng đã thức tỉnh, bắt đầu chậm rãi tự phục hồi.

Mạnh Phù Dao thở ra, cẩn thận rút tay về, lúc tay nàng rời khỏi lưng Trương Tôn Vô Cực vẫn rất cẩn thận, rất ổn định, song khi hoàn toàn tách khỏi cơ thể của hắn, nàng lập tức như biến thành một tia chớp.

Tia chớp màu đen, mang theo ngọn lửa đỏ đang bùng cháy!

Tia chớp ấy lóe lên trong căn phòng, nhanh đến mức bốn phía đều xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt, ngay sau đó liền biến mất, chỉ để lại một tiếng quát khê: "Thiết Thành, người ở lại bảo vệ!"

Mưa lớn vẫn chưa thôi rơi.

"Ầm ầm" một tiếng, giống như tia sét thứ hai vừa đánh xuống, đám nam nhân kia ngẩng đầu lên, thấy cửa sổ trước mặt đã hoàn toàn bị phá nát, bóng đen giống như một tia chớp phóng ra ngoài.

So với sấm còn mãnh liệt hơn, so với sét còn gấp gáp hơn, so với mưa lớn càng thêm mạnh mẽ, so với huyết sắc càng đỏ hơn thêm!

Giữa không trung, người kia đạp chân, chân vừa đạp, một nửa bức tường đã đổ sập! Trong tiếng đổ sập ầm vang, nàng xoay mình tung cước, những viên gạch đang rơi xuống bị đá bay đầy trời, vừa mãnh liệt vừa hỗn loạn, hướng về đám người Tử Phi Phong.

"Dàn trận!" Một tiếng quát vang lên, đám người Tử Phi Phong đã được trải qua huấn luyện kỹ càng phản ứng rất nhanh, thân người nảy lên, chớp mắt đã bày ra trận pháp, những viên gạch đang bay tới lại bắn toàn bộ về phía cô gái đang nằm trên mặt đất.

Nhưng Mạnh Phù Dao đã tới rồi.

Như một con diều hâu bay sát mặt đất, lao đến bắt lấy cô gái kia bay lên cao, sau đó đặt nàng ấy xuống dưới giàn hoa Tử Đằng trong sân sau, tiếp

đó nàng xoay người, lộn vòng trên không trung, rồi trở mình đáp xuống trước mặt một tên Tử Phi Phong đang ở sườn bên của trận pháp.

Đó chính là tên khi nãy dàn trận có vẻ lúng túng nhất, gã vừa mới giải tỏa, quần áo xộc xệch, đang định đi kéo quần lên.

Manh Phù Dao chẳng muốn hao phí sức lực, tựa như một viên đạn bay thẳng tắp một đường, đâm thủng tất cả mọi chương ngại, chân khí và công lực của nàng bức nước mưa bắn ra tứ phía, phạm vi một thước xung quanh nàng biến thành khoảng không, nước mưa không thể chạm tới.

Nàng nhìn thấy sự sợ hãi và tuyệt vọng trong ánh mắt của đối phương.

Sự hoảng sợ ấy làm nàng thỏa mãn, khiến sự căm phẫn trong lòng nàng như tìm được chỗ trút ra.

"Xoẹt!"

Thí Thiên giấu dưới khuỷu tay lúc ẩn lúc hiện, lúc hiện có màu đen kịt, lúc ẩn lại ánh lên một màu đỏ.

Máu tươi bắn lên cao thành một đường vòng cung rất lớn.

Mạnh Phù Dao điên cuồng cười vang, tay vung lên, hắc quang lóe sáng, những cái đầu dính đầy máu không ngừng thi nhau rơi xuống.

"Bình bịch!"

Đầu người liên tiếp bị đá bay!

Những âm thanh trầm đục, giống như tiếng gầm nhẹ, rít gào của thú dữ, liên tục vang lên bên trong hậu viện, bóng dáng của Mạnh Phù Dao đã không còn nhìn rõ được nữa, chỉ còn thấy những cơn gió xen kẽ trong đám người kia, di chuyển cùng với cơn gió ấy, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, kèm theo một tiếng rồi lại một tiếng kêu gào thảm thiết.

Chỉ trong nháy mắt ấy, nàng đã liên tiếp giết chết chín người!

Mạnh Phù Dao như gió lốc cuộn tới, chớp mắt đã đạp lên thi thể của chín người, lao về phía kẻ cuối cùng, cũng là kẻ đầu đàn, chỉ vì truy tìm mỹ nhân mà thảm sát cả một gia đình, cũng là tên đội trưởng đem cô gái kia đến trước cửa phòng Mạnh Phù Dao để hãm hiếp.

Gã cũng là kẻ thông minh nhất, khoảnh khắc qua màn mưa nhìn thấy từng cái từng cái đầu thi nhau bắn ra, gã lập tức có ý định lui về phía sau, xoay người bỏ chạy.

Gã vừa nhấc chân, một tia sét từ trên trời giáng xuống ngay trước mũi chân gã, tảng đá trong hậu viện bị nứt toang, chỉ kém một bước nữa là trúng ngay chân gã.

Gã liền rút chân về, ngay sau đó nghe thấy tiếng gió phía sau lưng.

Trong ánh sáng trắng giăng khắp cả đất trời, gã nhìn thấy hắc quang lóe lên, rồi mạnh mẽ chém xuống!

"Phập!"

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng võ vụn rất nhỏ vang lên, một thứ vô cùng xấu xí rơi xuống đất.

Mạnh Phù Dao một kiếm chém ngang, chặt đứt "con cháu" của gã!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8.3

Tên đội trưởng đau đớn cực độ, nằm trên mặt đất vụn vụn, không kiểm soát được mà nảy người lên, lần này không còn là cá bay vì sảng khoái nữa, mà chính là cá chết phơi bụng trắng đang giãy giụa, gã ôm lấy thân dưới, liều mạng trượt trên nền đất, muốn theo nền đất trơn trượt "bơi" ra ngoài, bơi xa khỏi thân chết kia, bơi đi tìm đường sống!

Ngoại trừ trong hậu viện, còn có bốn mươi tên khác rải rác ở sân trước, đang lục tìm bảo vật.

Xa thêm chút nữa, gã còn có ba tiểu đội, mỗi đội năm mươi người đang đi tuần tra xung quanh đây, chỉ cần gã thoát khỏi hậu viện này, đánh động đám huynh đệ ở sân trước, rồi liên lạc với những tiểu đội ở xung quanh, gã chắc chắn sẽ không phải chết!

Không chỉ không phải chết, còn có thể liên lạc với đại đội đang ở huyện Quan Nguyên, báo lên tổng đội ở kinh thành, thậm chí báo lên Nữ hoàng! Tầng tầng lớp lớp vây lấy "thần chết" này, sau đó bằm hằm thành vụn mảnh.

Tử Phi Phong bọn họ vốn là một tổ chức có kết cấu mạng lưới thông tin rất vững chắc, cùng với tốc độ liên hệ từng cấp rất nhanh.

Chỉ cần gã thoát khỏi đây!

Tên đội trưởng liều mạng giãy giụa, máu tươi tuôn ra, từng bước bò về phía trước, tư thế ấy cũng giống như khi cô gái kia cố gắng thoát thân,

Mạnh Phù Dao cầm đao, tóc dài xõa tung, khiến cho người nhìn cảm thấy rét lạnh, nàng thay thế vai diễn của gã khi trước, cười lạnh, khoanh tay trước ngực bước từng bước theo sau gã.

Mưa lớn như nghiêng ngả đất trời, mưa mãi không dừng, như thế muốn dốc sức rửa trôi tất thảy máu tươi cùng bi phần trong đêm nay, nhưng không thể rửa đi lửa giận tràn ngập trong lòng Mạnh Phù Dao.

Tên đội trưởng bò, Mạnh Phù Dao theo sau.

Đi được ba bước, nàng đột nhiên tiến tới, giơ tay lên.

"A!"

Tiếng kêu vang tận trời xanh.

"Đây là để trả cho mối thù người bức ta làm trái lương tâm!"

Màu đỏ bắn lên tung tóe khắp mặt đất, thân người ghê tởm kia run rẩy một lúc, sau đó không động đậy nữa.

Mạnh Phù Dao thu đao, cúi đầu thở dốc, sau một lúc lấy tay che kín mắt.

Mưa hòa với máu tươi trên tay nàng chảy xuống, tựa như những giọt nước mắt từ sâu trong đáy lòng bị dồn nén lại từ lúc ban đầu đưa ra quyết định.

Ta với người... kì thật đều vô sỉ giống nhau...

Kẻ dơ bẩn ở trên mặt đất, đột nhiên lại động đậy.

Sinh mạng này vậy mà ngoan cường đến thế, đến mức này mà vẫn cố giữ lại chút hơi tàn, cố sức nhúc nhích, liều mạng dùng cánh tay còn lại vươn về cánh cửa phía trước.

Cánh cửa ngăn giữa sân sau và sân trước.

Đến giờ phút này, tên đội trưởng đang cận kề cái chết không còn giữ được tỉnh táo nữa, cũng đã quên mất Mạnh Phù Dao không hề cử động đang ở phía sau, trong kí ức của gã chỉ nhớ duy nhất một điều, đó là cánh cửa này tượng trưng cho cơ hội sống sót, cũng là hi vọng của hắn

Chỉ kém chút xíu.

Dưới giàn hoa Từ Đẳng bên cánh cửa, một bóng người đột nhiên xông tới, mạnh mẽ bổ nhào xuống, nắm lấy cổ tay gã, ra sức vặn!

"Bụp", tiếng xương gãy vang lên, người con gái yếu mềm cả đời đến gà cũng chưa từng giết, dùng hết sức lực, sức lực được sản sinh từ nỗi hận lớn nhất cả đời nàng ấy, cuối cùng nghe được một tiếng gãy vụn đến chấn động không gian.

Tên đội trưởng rốt cuộc kêu không ra tiếng nữa, run rẩy trên mặt đất, nảy giật lên một rồi hoàn toàn bất động.

Cô gái ấy ngồi trên ngưỡng cửa, ngửa mặt lên trời cười vang.

Nàng ấy cứ thế cười, tiếng cười vừa hả hê vừa điên cuồng lại như tê tâm liệt phế, tiếng cười ấy át cả tiếng mưa cùng tiếng sấm đầy trời, phá tan những tầng mây đen kịt trên không trung, như một thanh kiếm nhọn, hay như một mũi giáo dài chọc thủng hết những huyền não cùng yên tĩnh của đêm nay.

Tiếng cười ấy khiến Mạnh Phù Dao run rẩy không thôi.

Nàng tiến lên một bước, định đỡ cô gái kia dậy, thấp giọng nói: "Đừng cười nữa... xin người... đừng..."

Cô gái đột nhiên nghiêng đầu, cắn mạnh vào cánh tay Mạnh Phù Dao.

Răng nàng ấy giống như lưỡi kiếm nhọn đâm trên cánh tay Phù Dao, rất nhanh đã cắn rách da, đâm sâu vào thịt, chất lỏng mặn chát thấm ra, nháy mắt nhuộm đỏ răng của nàng ấy.

Nàng ấy không hề buông ra, trong con ngươi lóe lên ánh sáng màu xanh của ánh mắt dã thú sau khi thỏa mãn.

Mạnh Phù Dao không động đậy, chỉ nhẹ giọng nói: "Người cắn đi... Nếu như có thể khiến người dễ chịu hơn..."

"Phì!"

Cô gái kia lại đột nhiên nhả ra, nhe cái miệng đầy máu, sau đó nàng ấy quay đầu, nhổ hết cả máu cùng cái răng vừa bị gãy ra ngoài, khinh bỉ nhìn Mạnh Phù Dao, như sợ không đủ oán hận, thấp giọng mà dữ tợn gằn từng chữ:

"Máu bẩn!"

Mạnh Phù Dao như bị sét đánh, lùi lại phía sau một bước, dựa người lên giàn hoa Tử Đằng, một đóa hoa Tử Đằng bị gió thổi rơi lên gò má tái nhợt của nàng.

Cô gái kia ngồi trên ngưỡng cửa, trong màn mưa tuôn xối xả không ngừng, nàng ấy chỉ thẳng về phía Mạnh Phù Dao.

"Một thân võ công cao cường như vậy, lại như rùa rụt đầu, giương mắt nhìn nhà chúng ta gặp nạn."

Mạnh Phù Dao trợn mắt nhìn nàng ấy, giờ phút này, mưa điên cuồng trút xuống như hóa thành làn khói nhẹ nhàng bay lên, cả đất trời thu lại thành giàn hoa Tử Đằng phía sau nàng, bốn phía xung quanh chỉ còn lại những lời mắng chửi của cô gái ấy, như mũi dao sắc bén đâm thủng trái tim nàng.

Mạnh Phù Dao chậm rãi khom người xuống, giống như không chịu nổi đau đớn mà che lấy thân mình, lại như không biết phải che thế nào, thân thể vẫn hoàn toàn y như cũ, còn ý thức cùng tôn nghiêm của nàng đã sớm vỡ nát từ lúc nào rồi.

Thì ra... nàng không có gì khác đám người kia hết, đứng trước lựa chọn, cái gọi là chính nghĩa cũng chịu thua trước tư lợi, nàng trước giờ căn bản không cao thượng hơn kẻ nào, nàng cũng ích kỉ, hèn mọn, cũng vô sỉ, nhát gan như thế!

Vì trong trời đất này, vạn vật đều như một, nàng cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Nàng cả đời đều đứng thẳng, mà lúc này cuối cùng phải quỳ gối trên bụi bần.

Từ giờ trở đi... nàng phải đối mặt với bản thân mình như thế nào đây?

Cô gái ấy đã ngừng cười, cũng không tiếp tục mắng chửi nàng nữa.

Nàng ấy ngồi đó, dựa lên bức tường, cổ hơi ngửa ra sau, vĩnh viễn dừng lại ở tư thế ấy.

Nàng ấy chết rồi.

"A!"

Tiếng hét thê lương thấu tận trời xanh, tiếng hét còn chưa dứt, một bóng đen đã điên cuồng xông phá ra ngoài.

Đất trời sụp xuống, bao phủ lấy nàng.

Nàng đã không còn biết mình phải làm gì, cũng không biết phải đi đâu, chỉ cảm thấy không khí bốn bề lạnh lẽo như tuyết, còn cõi lòng nàng lại nóng như lửa đốt, đau đớn nơi đáy lòng cùng được tính của thuốc thay nhau

phát tác, kích thích toàn bộ máu trong cơ thể trào lên mạnh mẽ, giống như một con rắn đang quấn chặt ý thức của nàng, gắt gao siết chặt nàng, siết đến mức nàng hít thở khó khăn, thần trí cũng trở nên mơ hồ.

Nàng phải thoát ra! Thoát ra! Thoát ra!

Nàng vừa điên cuồng chạy vừa gào thét!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8.4

Bốn mươi tên Tử Phi Phong còn lại đang vờ vết của cái nhà cô gái kia ở phía sân trước, lúc này đã nghe thấy tiếng động.

Trong sương phòng nhà chính, cửa sổ và cửa chính đang mở, lộ ra mấy cái đầu, chúng nhìn bên ngoài, rồi lại nhìn nhau, "Âm thanh gì vậy? Lẽ nào là tiếng kêu của quỷ?"

Chúng chỉ vừa nhìn thấy bóng đen kia xuất hiện trên hành lang, nháy mắt liền cảm thấy có vật gì đó lạnh lạnh xẹt qua cổ họng bọn chúng.

Đất trời vĩnh viễn dừng lại ở giây phút ấy, máu từ thân người bắn lên cao, bốn cái đầu rơi xuống ngưỡng cửa, bốn thân thể không đầu đổ ập xuống đất.

Mạnh Phù Dao cầm đao, giẫm lên thi thể chúng mà đi.

Chỉ một chiêu!

Một đao, bốn cái đầu!

Bốn cái đầu cùng rơi xuống đất, Mạnh Phù Dao không hề liếc mắt nhìn, vọt tới gian phòng kế tiếp, lúc này, phía sau mới kịp truyền tới âm thanh của đầu người rơi xuống đất.

Một tên Tử Phi Phong đang ngắm nghía bảo vật dưới ánh đèn nghe thấy tiếng động liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên, còn chưa kịp mở miệng hỏi, hăn

đã thấy ánh đèn vụt tắt, sau đó lại sáng lên, lúc sáng lên cũng là lúc xung quanh hoàn toàn biến thành một màu đỏ.

Đó là máu của chính hắn.

Hắn chậm chậm cúi đầu, phát hiện ở nơi tim hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lỗ, một bàn tay trắng bệch dính máu đang rút thanh đao từ trong đó ra.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy tay áo màu đen bay bay, chớp mũi hắn tràn ngập mùi máu tươi hòa trong gió, bóng đen kia đã biến mất.

Hắn ngã xuống, ý nghĩ cuối cùng chính là... đó không phải là người.

Lúc này, Mạnh Phù Dao cũng không muốn làm người nữa, làm người quá khó, quá đau khổ!

Giết hết ngưỡng kẻ vô nhân tính này, chọc thủng trời xanh không có mắt kia!

Nàng chạy như bay khắp nhà cô gái kia, một người một đao, cho đến lúc đám người Tử Phi Phong đều xông cả tới, tập hợp lại đối phó nàng, nhưng khí thế hung mãnh của nàng khiến những kẻ đối đầu phải kinh sợ, có kẻ nhát gan lùi về phía sau, đám người Tử Phi Phong cũng không thể dàn trận pháp, người cũng vì thế mà chết càng nhanh.

Đao lên... Đao xuống... Đao tiến... Đao ra!

Máu tươi giống như đai lưng dắt quanh, không kẻ nào đỏ hơn kẻ nào!

Giết điên cuồng như vậy, chạy nhanh như vậy, kể ra thì dài nhưng thật ra thời gian trôi qua rất ngắn, không biết từ khi nào phía sau lưng nàng có người đi theo, nàng mơ hồ biết được đó là Ân vệ và Thiết Thành.

Ân vệ định ngăn cản nàng, nàng giơ tay chém xuống.

"Đi bảo vệ chủ nhân của các người đi, cút!"

Thiết Thành hai mắt đều đỏ lên, kéo lấy nàng, bị nàng tát một chưởng.

"Vì sao người không đi cứu người? Vì sao không cứu?"

Phía sau bỗng vang lên tiếng khóc thầm của trang hán tử.

Hắn không khóc vì cái tát kia rất vô tình này, hắn khóc vì sự lựa chọn không thể làm khác trong đời, khóc vì vết thương đang chảy máu không ngừng trên người chủ nhân mình.

Mạnh Phù Dao vẫn điên cuồng chạy, người đã giết hết rồi song nàng vẫn tiếp tục lật tìm thi thể, bốn phía đều là hình bóng của nàng, đáng vẻ điên cuồng, kích động cùng nóng nảy.

Nàng mơ hồ nghe được có tiếng người kêu lớn: "Ngăn nàng lại, ngăn nàng lại!"

"Làm cho nàng khóc ra đi! Nếu không nàng sẽ phát điên mất!"

Tiếng trả lời mang theo tiếng khóc nghẹn ngào, "Không ngăn nổi oa..."

Một bóng dáng tím nhạt bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng dường như không nhìn thấy, giống như một quả cầu lửa va thẳng vào bóng dáng kia, rất mạnh.

Bóng dáng ấy không hề tránh ra!

Nàng lao vào một lồng ngực ấm áp.

Dù đất trời có lạnh lẽo đến đâu chẳng nữa, thì lồng ngực này vẫn ấm áp như buổi ban đầu.

Cảm giác người trên đỉnh đầu đang run nhè nhẹ, dường như đang khẽ ho, ngay sau đó, có thứ gì đó nóng ấm rơi trên đỉnh đầu nàng, Mạnh Phù Dao thoáng tỉnh táo lại một chút, giơ tay lên định sờ, người kia lập tức ngăn nàng lại, ôm nàng càng thêm chặt.

Hắn ôm lấy nàng thật chặt, trong cơn mưa tầm tã hắn ghé sát vào tai nàng, khẽ khàng gọi: "Phù Dao, Phù Dao, Phù Dao, Phù Dao..."

Hắn gọi tên nàng từng tiếng từng tiếng một.

Hắn nói: "Nàng như vậy, ta biết sống thế nào đây?"

Hắn nói: "Kẻ gây ra tội là ta, không phải nàng, nếu như ta không xảy ra chuyện, sẽ không có sự việc này, nếu Ân vệ không bị ta phái đi trình sát chặn giết đám người Tử Phi Phong, chuyện này cũng sẽ không phát sinh."

Hắn nói: "Phù Dao, chúng ta đều sai, nhưng hãy nhớ dù vào thời điểm nào, ta và nàng cũng sẽ cùng nhau gánh chịu, đừng một mình chịu đựng, đừng một mình chịu đựng như vậy."

Hắn nói: "Nếu nàng không sống, người ở đây đều sẽ chết, ta là kẻ đầu tiên."

Hắn nói: "Khóc đi, không có gì không thể đổi mặt, không có lí do gì không thể khóc."

Hắn nâng lên khuôn mặt đầy những vết máu và nước mưa của nàng, trán hai người ướt sũng dán sát vào nhau, Mạnh Phù Dao lơ mơ nhìn thấy hàng lông mi dài rậm của hắn che đi đôi mắt tràn đầy tơ máu, sự dẫn vật cùng đau khổ cuộn cuộn trong mắt hắn bao phủ nàng, môi hắn nhè nhẹ rơi xuống, nặng nề mà cứng nhắc hôn nàng, hôn lên mắt, mũi, miệng, tai nàng đều đang chảy máu vì công lực bùng phát, môi hắn mềm mại, nét mặt ngập tràn yêu thương cùng đau xót, giống như hắn muốn dùng toàn bộ ấm áp của mình để xoa dịu những vết thương khó lành trong lòng nàng.

Sau đó nàng nhìn thấy một tia sáng lóe lên, một chất lỏng khác hẳn với nước mưa lạnh ngắt đang rơi trên gò má nàng.

"Tách."

Giây phút ấy, nàng như thể nghe thấy âm thanh của giọt nước mắt rơi xuống, đậu trên bờ má nàng, làm tan chảy từng chút từng chút đáy lòng đã hóa thành băng cứng của nàng, làm dịu đi những đè nén không thể giải tỏa trong đáy lòng nàng, khiến trái tim nàng như thể hóa mềm sau khi đã biến thành tảng đá.

Một tảng đá đã hóa mềm.

Nàng cũng đột nhiên mềm nhũn trong lòng Trương Tôn Vô Cực.

Nàng co rút trong lồng ngực của hắn, khóc đến tê tâm liệt phế, nước mắt tuôn trào như thể đê vỡ, như thể nàng đã khóc hết nước mắt của cả đời mình, những giọt nước mắt ấy nhanh chóng thấm ướt cả áo trong lẫn áo ngoài của Trương Tôn Vô Cực, thấm ướt cả trái tim hắn.

Trương Tôn Vô Cực không hề động đậy, cứ thế ôm lấy nàng, hai người ngồi chính giữa sân trước tràn ngập bùn lầy cùng máu loãng, mưa lớn vẫn không ngừng trút xuống.

Trương Tôn Vô Cực nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ôm chặt người con gái đang dần ấm lên trong lồng ngực mình, dịu dàng mà thâm tình hết đời.

Tốt quá... mọi việc vẫn còn kịp.

Hắn tin rằng, thời gian sẽ xoa dịu vết thương lòng của nàng.

Sắc trời đen thẫm.

Dưới trời cao, trong màn mưa, trên mặt đất la liệt thi thể, có hai người đắm nước đang ôm chặt lấy nhau, lòng nàng cất chứa nỗi đau đớn và bi

phần, lòng hãn cất chứa nỗi đau đớn và bi phần của nàng. Hãn thầm cảm ơn ông trời, bởi vì nàng vẫn còn ở bên cạnh hãn.

Nàng ở trong lòng hãn nước mắt ướt nhòe, sau khi khóc thật lâu thì bỗng phun ra một ngụm máu đỏ sẫm, hãn nhẹ nở một nụ cười buông lỏng, sắc mặt lại ngày càng trắng bệch.

Sau đó, hai người ôm lấy nhau, ngã vào trong mưa.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 25: Cuộc Gặp Trong Nhà Lao

Hắn ôm nàng ngã vào trong mưa.

Hai người họ đều đã không còn sức lực để duy trì tư thế ấy nữa.

Một người đã cạn kiệt sức lực.

Một kẻ chân khí vẫn còn chưa hồi phục.

Mưa như nghiêng ngả đất trời, suốt cả một đêm dài đằng đẵng.

Mạnh Phù Dao cả người ướt đầm nằm trên thân thể Trương Tôn Vô Cực cũng đang ướt đầm, nàng không ngừng ho, theo mỗi một ho là một ngụm máu đỏ sẫm, nàng vừa ho vừa bắt lấy mạch của Trương Tôn Vô Cực, hắn mở to mắt, giữ tay nàng lại, mỉm cười.

Phù Dao nhìn vào mắt hắn, như nhìn vào mặt biển yên bình mà sâu thẳm, như thể ngàn vạn đau khổ trong đất trời chẳng qua chỉ như cơn gió lướt qua mặt biển mà thôi.

Ánh mắt ấy nói với nàng rằng, thế gian này đủ loại khổ đau, cuối cùng đều sẽ hóa thành cát bụi hồng trần, yêu, hận, tình, thù, ân oán, sống chết, ngàn năm sau rồi cũng chỉ là một nắm mờ, không ai nên gánh trên lưng phần mộ của quá khứ, không người nào nên vì những lỗi lầm của mình mà trầm luân.

Bỏ lại lấy thân là lẽ thường tình, đâu có gì sai?

Quên mình ra tay, trượng nghĩa cứu người, đâu có tội gì?

Tiếng mưa chưa ngớt, bận tâm không ngừng.

Không dùng lời nói thao thao bất tuyệt để an ủi nàng, chỉ dùng ánh mắt cùng cử chỉ để biểu đạt, bởi vì hấn thấu hiểu sâu sắc nỗi đau đớn của nàng, thế nên, nước mắt hấn bất giác rơi xuống từ lúc nào chẳng hề hay biết.

Mạnh Phù Dao chậm chậm ngược lên, đón lấy ánh mắt ấy, trong cơn mưa đang xối xả rơi, ngôn từ trong ánh mắt đó rất rõ ràng, từng câu từng chữ, không một tiếng động mà khắc sâu vào lòng nàng.

Thời gian chậm chậm trôi, khi chìm trong ánh mắt đó của hấn, cơn thủy triều máu đỏ dần dần rút xuống, sóng dữ trong lòng nàng trở nên lặng yên, mà khắp bốn bề hoa lại nở thắm tươi, nàng như thể nghe thấy âm thanh của những cánh hoa mềm mại đang từ từ hé mở.

Cuối cùng nàng ngẩng mặt lên nhìn nam nhân với nụ cười quen thuộc.

Nụ cười ấy dường như còn mang nỗi buồn, nhưng đã mát lạnh, trái tim nàng lại tràn trề sức sống, tựa như những cành lá xum xuê khắp nơi trong sân vườn, đã được cơn mưa xối cả đêm qua gột rửa, thắm sắc xanh biếc.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, nhắm mắt lại. Mạnh phù Dao cũng cười, duỗi tay ngăn lại nước mưa rơi xuống mặt hấn, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng tận hưởng khoảnh khắc tĩnh lặng nằm yên trong lòng hấn như thế này.

Khi Trưởng Tôn Vô Cực tỉnh lại, hấn có cảm giác bình yên chưa bao giờ có.

Bên dưới là cỏ non mềm mại thơm mát, còn nàng đang nằm ngay bên cạnh hấn, nước mắt vẫn còn vương trên mặt, nhưng miệng lại nhoẻn cười, nắm chặt tay hấn.

Nàng vẫn ở ngay bên cạnh hắn, bình an.

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, theo thói quen đặt tay lên cổ tay nàng, cánh tay kia bỗng nhẹ nhàng nâng lên, đè hẳn lại, giọng nói của nàng có phần trách móc, lại mang theo vài phần bất đắc dĩ, "Huynh được rồi đó."

Mạnh Phù Dao cũng tỉnh lại rồi.

Nàng lười biếng bò dậy, lúc bò dậy nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc thì không khỏi giật mình.

Trưởng Tôn Vô Cực nói: "Chúc mừng nàng, Phù Dao, nàng thăng cấp rồi."

Mạnh Phù Dao uể oải cười, "Nhờ huynh ban tặng, nhưng mà cũng xin huynh đó, từ nay về sau không cần truyền công lực cho ta nữa, nếu không, một ngày nào đó, khi ta thật sự vượt qua huynh, huynh sẽ mất mặt lắm đấy."

"Chỉ sợ khó cho nàng rồi, vì nhờ có công dụng của viên thuốc kia, ta cũng tăng lên một bậc rồi." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười nói.

Mạnh Phù Dao hơ tay trên lửa, nhìn quanh bốn phía, "Chúng ta đang ở đâu?"

"Trên ngọn núi sau trấn." Tiếp lời nàng là Chung Dị, nghe thấy tiếng hai người đã tỉnh, Chung Dị sải bước tiến vào hi hi cười nói: "Đám người Tử Phi Phong đang đi khắp trấn tìm người, còn ra lệnh truy bắt khắp phạm vi một trăm dặm xung quanh, ta cố tình trốn ở ngay dưới mắt bọn chúng!"

Mạnh Phù Dao nhìn hắn ta, nghĩ thầm, nàng cùng Trưởng Tôn Vô Cực đồng thời ngã xuống, Ân vệ không quản việc vụn vặt, Thiết Thành lại không thông minh, may mà có hắn ta sắp xếp, không khỏi cảm kích trong

lòng nàng nhìn hắn ta, nhoẻn cười, lại gọi hắn ta vào cùng sưởi lửa: "Nhìn sắc mặt ngươi không tốt, đến đây làm ấm người đi."

Chung Dị lập tức không khách khí bước vào, nhét mông xuống bên cạnh nàng, hắn ta cười rạng rỡ, "Ngươi không việc gì là tốt rồi, hôm qua dọa chết ta."

Hắn ta ôm một bó củi, vừa bỏ vào ống lửa vừa nói: "Nhưng mà nơi này không thể ở lâu, bọn người Từ Phi Phong sớm muộn cũng sẽ tới đây, tình trạng của hai người các ngươi đều chưa ổn định, phải làm thế nào bây giờ?"

"Ta cần khoảng một tháng nữa mới có thể hồi phục hoàn toàn, huynh thì sao?" Mạnh Phù Dao nghiêng đầu hỏi Trương Tôn Vô Cực.

"Ta nhanh hơn nàng một chút." Trương Tôn Vô Cực nói. "Chỉ cần qua một tuần, sau đó là có thể đủ sức ứng phó."

"Thời điểm khó khăn nhất cũng chống cự qua rồi, còn sợ gì chứ?" Mạnh Phù Dao chăm chú nhìn ánh lửa, điềm nhiên nói: "Mặc kệ dùng biện pháp gì, dù cho có giống chó nhà có tang cụp đuôi lẫn trốn, ta cũng nhất định phải nhin, để có thời gian cho bản thân hồi phục, ba mươi năm phong thủy luân chuyển, chờ ta hoàn toàn khỏe lại, bọn chúng... Hừ!"

"Cho bọn chúng chút thời gian rửa cổ họng đi, lúc người chém cũng sẽ thoải mái hơn." Chung Dị cười hi hi thêm củi, hắn ta không thêm củi bên phía mình, lại vươn người qua bên phía Mạnh Phù Dao, hai người dán sát vào nhau, không còn kẽ hở. Mạnh Phù Dao gượng gạo tránh ra, lại không còn chỗ để tránh, Trương Tôn Vô Cực nhìn sang, mặt không biến sắc, nhú nhú mày, sau đó ngón tay nhẹ nhẹ gõ xuống.

Một bóng trắng lóe lên, Nguyên Bảo đại nhân ngáng đầu ưỡn ngực bước vào.

"Lôngggggg!!" Một tiếng thét chói tai, Chung Dị lập tức lại biến mất với tốc độ ánh sáng.

Thuốc trừ sâu nhãn hiệu Nguyên Bảo lông dài, tác dụng không cần bàn cãi.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm Nguyên Bảo đại nhân, cảm thấy chuột mập này vẫn là cái mặt lông đấy, nhưng ánh mắt thoạt nhìn có chút u ám.

"Chuột mập bị sao vậy?" Mạnh Phù Dao quay đầu hỏi Trưởng Tôn Vô Cực.

"Ha... chắc do mùi vị của họ hàng thân thích ám vào nó rồi chẳng." Trưởng Tôn Vô Cực dò xét nhìn Nguyên Bảo đại nhân, thấy Mạnh Phù Dao không hiểu, lại giải thích, "Vì không muốn bản thân xông ra ngoài làm hỏng chuyện, nó đã tìm một hang chuột, chui vào đó."

Mạnh Phù Dao "À" lên một tiếng, vẻ mặt ảm đạm, Trưởng Tôn Vô Cực nhìn nàng, chậm rãi nói: "Phù Dao, chúng ta không sợ nhắc lại chuyện đó, chúng ta cũng không sợ gánh chịu, thế nhưng, chúng ta không nhất thiết phải mãi mang nó theo mình, không chịu buông xuống."

"Không phải vậy đâu." Mạnh Phù Dao hít mũi, cười thật tươi với hắn, "Ta nghĩ thông suốt rồi, có những chuyện không thể làm khác, chỉ có thể chọn lựa giữa đau đớn hoặc đau đớn hơn, ta không phải thánh mẫu có thể làm được những chuyện không màng lợi ích bản thân, thiên lương như bỏ mình cứu người, ta cũng không muốn làm thánh mẫu. Nếu việc kia có xảy ra lần nữa, ta vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy."

Nếu việc kia có xảy ra lần nữa, ta vẫn sẽ lựa chọn cứu huynh.

Mạnh Phù Dao, sau khi trải qua cảm giác dẫn vật trong điên cuồng cùng đau khổ, trong sự vùng vẫy không thôi, khó khăn lắm mới được sống lại lần nữa, đã nói như vậy.

Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên không biết nói gì.

Cả cuộc đời hắn tự nhiên, tùy ý, là kẻ đứng trên đỉnh cao, trong tay nắm quyền lực, lại chỉ vì một câu ngăn ngủ này, bỗng dưng cảm thấy chua xót cùng ấm nóng dâng lên tràn ngập trong lòng, trúc trắc không thể nói nên lời.

Một lúc lâu sau, hắn không nói tiếng nào chỉ khẽ cười, nhẹ nhàng tiến sát tới cô gái bên cạnh, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên tai nàng, nỉ non:

"Phù Dao, ta mừng cho ta của kiếp này, đã được gặp nàng."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9.2

Toàn Cơ ngày 12 tháng 2 năm Thiên Thành thứ ba mươi, quân đội Tử Phi Phong của Hoàng triều tiếng tăm vang dội, nổi danh khắp đất nước Toàn Cơ bằng sự ngang ngược cùng kỹ năng tác chiến điêu luyện, lần đầu tiên kể từ khi thành lập, đã gặp tổn thất nghiêm trọng.

Tối hôm ấy, trong một đêm mưa lớn, đám người Tử Phi Phong vì nắm giữ pháp chế mà ngang ngược phạm pháp, thừa dịp đêm tối đã xông vào một gia đình giàu có, giết người, cường hiếp, cướp của, đối với Tử Phi Phong, những chuyện này tuyệt không tính là chuyện hiếm lạ, trước nay bọn chúng luôn như vậy, tuy nhiên đêm đó, bọn chúng đã chọc phải một người không nên chọc.

Tiểu đội năm mươi người toàn quân bị diệt, kẻ nào cũng chết trong trạng thái vô cùng thê thảm.

Xa hơn một chút, bên ngoài trấn, một tiểu đội khác đáng ra nên tới cùng tham gia đánh cướp, song kẻ hại người thành kẻ bị hại, chúng bị một nhóm mười người áo xám chặn giết, không sót một tên.

Đại Hoàng nữ nổi trận lôi đình, hạ lệnh điều tra rõ vụ án động trời này, thế nhưng đêm đó mưa quá lớn đã xóa đi toàn bộ dấu vết, điều duy nhất có thể nhìn ra được từ bức tường viện đã đổ sụp và mặt đất vỡ nứt tại đình viện kia, chính là người ra tay có võ công rất cao cường.

Thủ hạ của Đại Hoàng nữ cũng là thủ lĩnh của Tử Phi Phong sau khi xem xét kĩ hiện trường, bấm báo lại rõ ràng, người ra tay không phải chỉ là một cao thủ bình thường, nghi ngờ rằng người đó nằm trong hàng ngũ Thập cường giả đứng đầu thiên hạ.

Tin tức này hoàn toàn không khiến cơn giận của Đại Hoàng nữ vơi đi, trưởng nữ của triều đình Toàn Cơ này là con gái đầu tiên của Phượng Toàn, hung ác, bạo ngược, thống lĩnh tổ chức ám sát số một trong vương triều Phượng thị với thân phận nữ nhân, oan hồn dưới tay nàng ta nhiều không kể siết.

"Tìm đi!" Đại Hoàng nữ hất tung thư án, những công văn, tin báo trải dài trên bàn đều rơi hết xuống đầu vị đại quan nhị phẩm Tử Phi Phong.

"Không cần biết là kẻ nào! Mang đầu của hắn đến gặp ta!"

"Tử Phi Phong bắt đầu cuộc truy lùng khắp địa phận Toàn Cơ."

Lợi dụng quyền lợi đặc thù trong đơn vị giám sát của Hoàng triều, dùng danh nghĩa "tróc nã trọng phạm giết người", gửi công văn tới tất cả các thành, xã, bến tàu, điều động quan binh nghiêm ngặt canh ở cổng thành, tra xét khắp nơi, Đại Hoàng nữ đích thân gửi thư cho Thập nhất Hoàng tử Phượng Tĩnh Duệ ở Bắc Cảnh, Tam Hoàng tử Phượng Thừa Thiên ở Nam Cảnh, yêu cầu hỗ trợ tìm kiếm. Tay sai của Phượng Tĩnh Duệ gần đây liên tiếp bị giết hại, thế lực lục lâm Bắc Cảnh vốn đã chiêu hàng thuận lợi lại rục rịch không yên, có xu hướng muốn tạo phản, ngự sử trong triều bị người khác xúi giục liên tục hạch hỏi y, một đồng chuyện khiến y buồn bực, nóng nảy, trên trán nổi lên bầy, tám cái nhọt, y lập tức đồng ý cho qua chuyện. Tam Hoàng tử ở Nam Cảnh lại giống như rất dễ tâm mà đáp ứng, phái Thiết Vệ chuyên phụ trách những vụ án hình sự trong viện giám sát đi hỗ trợ điều tra.

Cái chết của một trăm tên Tử Phi Phong đã chấn động triều đình Toàn Cơ, khiến hai thế lực lớn "Tử Phi Phong" cùng "Thiết Vệ" trước nay vì quyền lợi mà xung đột, như nước với lửa, cuối cùng vì vụ án lớn này mà lần đầu tiên liên kết với nhau.

Ngày 13 tháng 2, ngọn núi phía sau trấn Đông Lan, đêm.

Đèn đuốc thắp sáng cả trấn Đông Lan, quan binh cùng Tử Phi Phong đều đang lục soát xuyên đêm, sau khi náo loạn khiến cả trấn gà bay chó sủa vẫn không thu được gì, đội trưởng một tổng đội đốt lửa, theo ánh lửa, ngược mắt nhìn về phía ngọn núi sau trấn, nói: "Lục soát ở đó chưa?"

"Tổng đội trưởng, đã tìm ngay đêm hôm đó." Một tên Tử Phi Phong cung kính trả lời.

"Lục soát lại đi!" Tổng đội trưởng suy tư một lúc, sau đó quả quyết vung tay lên, "Đối phương rất có khả năng lợi dụng những nơi các người đã tìm kiếm qua để lẫn trốn, chúng tin chắc các người đã tìm kiếm rồi thì sẽ không tìm lại lần nữa."

"Tổng đội trưởng anh minh."

Một đội năm trăm người tiến vào ngọn núi không lớn lắm, ánh đuốc thắp lên như những con rắn dài, trùng trùng, điệp điệp.

Phụ trách tìm kiếm phía bắc ngọn núi là một tiểu đội trưởng, h dẫn theo năm, sáu người chia ra tìm kiếm, vì kiêng dè đối phương có thể là một đại cao thủ, tất cả mọi người đều mang theo kì hoa hỏa tiễn, một khi phát hiện ra, không được hành động trước mà phải nhanh chóng phát tín hiệu.

Cơn mưa lớn hôm trước khiến con đường lên núi trở nên trơn trượt, đất của ngọn núi này vốn đã là loại đất đỏ khá dính, hôm nay lại càng thêm trơn dính vô cùng, bọn chúng vừa đi vừa ngã, dọc đường đi, những tiếng cấn nhản bực tức không ngừng vang lên.

Một tiểu đội trưởng mang theo năm người, bị phân tới con đường gập ghềnh nhất, mang theo tiếng than thở tới tận chân núi, gã vừa ngẩng mặt lên liền thấy có một người đi tới.

Người đó đi rất thoải mái, tự tại, nhưng bước đi lại có chút kì dị, từ xa xa giống như vừa lướt đi vừa nhảy tới, bóng dáng phiêu dật đó trong đêm tối thật sự dọa người ta đến phát sợ, gã tới gần hơn nhìn kĩ mới biết, hóa ra là người kia đang đi trên một đôi cà kheo bằng gỗ, trên lưng còn gánh một bó củi.

Nửa đêm canh ba đột nhiên nhìn thấy một người như vậy, tự nhiên sẽ thấy vô cùng đáng nghi, tiểu đội trưởng lập tức lấy kiếm ngăn lại, hét lên: "Kẻ nào!"

"Quan gia, tôi là người đốn củi ở trấn Đông Lan dưới núi." Người kia gỡ bó củi xuống, hết sức cung kính trả lời, "Hôm qua mưa lớn quá, trong nhà không còn củi dùng, chỉ có thể nhân đêm tối lên núi kiếm củi."

"Nửa đêm canh ba đi kiếm củi?" Tiểu đội trưởng dựng thẳng lông mày, cẩn thận đánh giá người kia, cảm thấy người này bộ dạng yếu ớt, không giống kẻ có võ công, hăn sờ nắn kì hoa hỏa tiễn trong tay, cuối cùng lại buông xuống.

"Thật sự hết củi đốt." Người kia bất đắc dĩ cười, sau đó dỡ bó củi ra, nói: "Quan gia mệt rồi phải không? Nếu ngài không ngại có thể nghỉ ngơi trên đồng cỏ này, quanh đây đều ẩm ướt, chỉ có đám củi này là khô thôi, ta vừa mới tìm thấy ở trong sơn động bên kia, còn có rất nhiều củi khô nữa."

"Thật sao?" Mắt tên tiểu đội trưởng sáng lên, vội vàng hỏi: "Cái động kia ở đâu?"

Người kia chỉ về một phía, tiểu đội trưởng vội vàng ra lệnh cho năm kẻ thuộc hạ đi đến đó xem xét, gã cũng vội vàng muốn đi, người gánh củi kia

khom người xuống gom củi, hướng về phía gã cười nói: "Quan gia không nghỉ ngơi sao?"

"Tránh ra..." Tiểu đội trưởng mất kiên nhẫn còn chưa nói hết nửa câu, đột nhiên rơi vào ánh mắt mang theo ý cười của đối phương.

Ý cười trong ánh mắt ấy bình tĩnh, lại như mơ hồ nổi sóng, giống như mặt biển gợn sóng trước khi bão táp tiến đến, nhìn qua như bất động, thực chất biến hóa khôn lường, từng chút một kéo người ta vào trong.

Sau đó, gã liền cảm thấy trong đầu cũng như đang nổi sóng, ý thức hỗn loạn, trong lúc ngẩn ngà liền có suy nghĩ hình như mình thật sự rất mệt, mơ màng lẩm bẩm: "..... A, mệt quá đi..."

"Đúng vậy." Người nọ mỉm cười, "Tại sao lại không ngồi xuống nghỉ ngơi chứ?"

"Ừm... ngồi xuống." Tiểu đội trưởng cảm thấy đồng củi kia thật khô ráo, thật thoải mái, thật sự là nơi nghỉ ngơi thích hợp nhất cho bản thân sau một đêm mệt mỏi, liền ngồi xuống.

Thế rồi, gã cảm thấy xương cụt bỗng nhiên tê rần, sau đó cảm giác này lập tức biến mất, gã ngồi đó, nghe thấy tiếng nói rất mềm mại của đối phương: "Đội bọn họ đến rồi, không ngại để bọn họ cùng ngồi chứ, bận rộn cả một đêm, thật sự rất mệt."

"Đúng... đều ngồi."

"Người các người cần tìm, ở trên đỉnh núi cơ." Người kia chỉ lên đỉnh núi, sau đó, lùm cây lay động, vài người cũng đang đi cà kheo đi ra, thản nhiên đi đi lại lại trước mặt tiểu đội trưởng đang ngồi ngay ngắn, họ cầm lấy vài chiếc giày tạo ra một đồng dấu chân hỗn loạn, tiểu đội trưởng mờ mịt nhìn, giống như đang nhìn, nhưng thật ra chẳng hay biết gì cả.

Gã nói: "Đúng, ở trên núi, chưa hề đi."

"Người đó lợi hại lắm đó, người nhìn thấy, người đó đang chờ các người tìm thấy hắn, đại khai sát giới."

"Ta nhìn thấy, chờ chúng ta đến rồi đại khai sát giới..."

Mấy người kia tiến tới, một người trong số đó đỡ lấy "người gánh củi", nói: "Không sao chứ?"

Người nọ cười, vỗ vỗ lên tay đối phương, ánh mắt lại không hề rời tiểu đội trưởng, chỉ nói: "Chợp mắt một chút."

Cảm giác buồn ngủ lập tức ập tới, hai mí mắt tiểu đội trưởng nặng trĩu sụp xuống.

Mấy người kia tới bên cạnh gã, có người khe khẽ nói: "Muốn giết, muốn giết, ta muốn giết."

"Giữ lại mạng của hắn, vẫn còn hữu dụng." Là giọng nam mềm mại, trầm thấp lúc trước.

"Ta nhin, ta nhin, ta nhin nhin nhin." Tiếng lẩm bẩm dần khuất xa.

Đoạn đối thoại kia vừa rơi vào đầu gã tiểu đội trưởng lại giống như cát chảy bị gió thổi bay đi, gã ngơ ngẩn ngồi đó, một lúc lâu sau mở mắt ra, nhìn thấy năm tên thuộc hạ từ trong động đã trở về, không thu hoạch được gì, gã lập tức vỗ tay: "Mệt rồi phải không, đến đây ngồi đi."

Năm tên thủ hạ chẳng mấy khi thấy cấp trên hiền hòa như vậy, vừa mừng vừa lo ngồi xuống, sau đó đều im lặng.

Tiểu đội trưởng nâng ngón tay lên, chỉ về phía đỉnh núi, "Ở trên đó, ta nhìn thấy, kẻ đó rất lợi hại, nói đang chờ chúng ta lên đó, đại khai sát giới."

Năm kẻ kia đồng thời nâng mắt lên, nhìn một, nói: "Ừm, ở trên đó."

Đêm 13 tháng 2, một tiểu đội Tử Phi Phong năm người tại núi Đông Lan phát hiện "tung tích của địch", đối phương không chế năm người, chuyển lời cho thủ lĩnh rằng, hẳn không hề rời đi, đang ở núi Đông Lan chờ Tử Phi Phong tới, đại khai sát giới. Năm miệng một lời, ngôn từ chuẩn xác, khiến người ta không thể không tin, huống hồ xung quanh núi không hề phát hiện bất kì dấu chân xuống núi nào, nơi năm kẻ kia đứng lại có dấu chân hỗn loạn hướng về đỉnh núi, so với lời năm kẻ kia thuật lại hoàn toàn phù hợp.

Vì vậy, thủ lĩnh Tử Phi Phong cả đêm đuổi đến núi Đông Lan, triệu tập hơn phân nửa thế lực dưới trướng, gặt gao bao vây núi Đông Lan, tuyên bố: "Dù là con ruồi bay ra, cũng phải để lại bốn chân."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9.3

Ngày 14 tháng 2, huyện thành Quan Nguyên, cách trấn Đông Lan năm mươi dặm.

Vừa sáng sớm, trước cổng thành đã xếp một hàng dài rộn ràng, nhốn nháo, quan binh giữ cổng so với ngày thường kiểm tra nghiêm ngặt hơn rất nhiều, đến y phục cũng sờ từng chút một, sờ được ngân lượng, tiền đồng, liền thuận tay lấy đi, đàn bà con gái càng thêm họa, bị bắt phải cởi giày, đám quan binh cười dâm dăng sờ tới sờ lui bên trong giày thêu, chọc đến mức bọn họ phải khóc lớn.

Trên mặt ai cũng hiện lên vẻ bất bình, nhưng đều không dám nổi giận cũng không dám lên tiếng, chỉ dám đứng ở phía sau trong hàng người, xì xào bàn tán.

"... Gần đây xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nghe nói là tróc nã đạo tặc."

"... Ở đây còn tốt, ở núi Đông Lan, rừng núi xung quanh, các thành lân cận còn bị tra xét nghiêm ngặt hơn!"

"... Nhìn thấy mấy kẻ mặc áo tím phía trước không? Tử Phi Phong đó!"

"A... ta nghe nói mấy hôm trước chúng ở trấn Đông Lan tìm người, không tìm thấy người liền lấy dân chúng ra trút giận, nhà nhà tiền mất, tật mang..."

"Đừng nói nữa! Người không muốn sống nữa sao, lại nhắc tới chuyện này!"

Tất cả vội im lặng, đám người nhất gan sợ gặp họa đều ngậm miệng, theo đám người di chuyển tới phía trước.

Trong đám đông, một lão đạo sĩ vẻ mặt đáng khinh đang đảo đảo tròn mắt, đưa tay sờ sờ ba cái nốt ruồi có lông trên mặt.

Bên cạnh hắn ta là một tiểu đạo đồng lanh lợi đang hi hi cười khom người xuống phúi bụi trên đạo bào của hắn ta, nói: "Sư phụ cẩn thận kéo áo bị người khác giẫm lên."

Ông già gầy gò phía sau hắn ta nheo nheo mắt, nhìn theo cánh tay đang phúi của tiểu đạo đồng, sai bảo tên hầu trẻ tuổi đang đứng bên cạnh: "Cẩn thận, đi dìu đạo gia."

Tên hầu "a" một tiếng định đi lên phía trước để dìu đạo gia, đạo gia nhón lấy sợi lông đen trên nốt ruồi, híp mắt cười nói: "Không cần, không cần, lão đạo ta rất cẩn thận."

Tên hầu sầm mặt buông tay, trong ánh mắt lão đạo kia lại tràn ngập ý cười.

Bốn người này, dĩ nhiên là đang ngụ trang.

Trưởng Tôn Vô Cực đóng vai ông già, Mạnh Phù Dao đóng vai lão đạo sĩ đáng khinh, Chung Dị đóng vai tiểu đạo đồng, Thiết Thành đóng vai tên hầu.

Bốn người họ từ núi Đông Lan đi xuống, với võ công của bọn họ, để trốn khỏi đám người Tử Phi Phong rải rác tìm trên núi không hề khó khăn, nhưng với Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực mà nói, cho dù chạy trốn cũng phải thuận tay đập thêm một búa.

Hai người đã bàn bạc, thống nhất sẽ nán lại huyện Quan Nguyên một thời gian, ở đây có khá ít Tử Phi Phong, đội Mạnh Phù Dao và Trường Tôn Vô Cực trải qua mấy ngày đầu trong giai đoạn dưỡng thương, hai người chỉ cần hồi phục một chút, tỉ lệ nguy hiểm sẽ giảm xuống gấp bội.

Hàng người ở cổng thành chậm rãi di chuyển, cuối cùng cũng tới lượt bọn họ, quan binh thô lỗ ấn "lão đạo sĩ" "gầy như que củi, xanh xao vàng vọt" lên tường thành, hung hăng sờ từ trên xuống dưới.

Lão đạo sĩ bị chọc nhột, hi hi cười, thân mình run rẩy nói: "Ai ai, quan gia, kẻ xuất gia chưa từng bị sờ nắn bao giờ, ngài nhẹ chút, nhẹ chút."

Mạnh Phù Dao bị xoa nắn ở đó, đối với nàng, chuyện này chẳng vấn đề gì hết.

Chỉ là sờ thôi mà, dù sao người bọn chúng sờ là lão đạo sĩ, không phải là Mạnh Phù Dao.

Nhưng mà lần này, nàng nhịn được, lại có người không nhịn được nữa rồi.

Tên quan binh kia sờ xong lão đạo sĩ, đến lượt tiểu đạo đồng, lại sờ từ trên xuống dưới một lượt, sau đó thô lỗ đẩy hắn ta ra. Lúc đẩy tiểu đạo đồng ra, tên binh sĩ kia chợt thấy đầu ngón tay trái hơi đau nhói, song chỉ một chút mà thôi, cảm giác như bị kiến cắn vậy, nên cũng không để tâm.

Tiếp đó đến lượt ông già gầy gò, sau khi lục soát xong, ngón tay phải của tên binh sĩ dường như hơi tê tê, cũng chỉ trong nháy mắt.

Cảm giác ấy quá nhanh, tên binh sĩ bận tới tới mắt, thấy mấy kẻ này không có thứ gì béo bở thì cũng không có tâm trạng để ý tới bọn họ.

Ba ngày sau, hai tay kẻ này thối rửa, đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Cuối cùng tới phiên Thiết Thành, người hầu đương nhiên phải vác theo tay nải, tay nải đương nhiên phải cẩn thận lục soát, lúc mở ra, bên trong chỉ có đạo bào đã hơi bạc màu, bùa chú, giấy vàng, kiếm gỗ, một đồng thứ linh tính, lộn xộn, tên binh sĩ lật lên lật xuống, lật thật lâu mà không thấy có gì đáng tiền, tức giận hừ một tiếng ném tay nải đi.

Tay nải vừa bị ném đi, đồ đạc liền văng ra đầy đất, tay nải trống rỗng bay lên không trung, Mạnh Phù Dao chìa tay ra đỡ, tên binh sĩ vô tình quay đầu lại, thấy phần dưới tay nải trĩu xuống.

Y lập tức đuổi tay ra bắt lấy, xé tầng dưới ra, bắt được một thứ đen nhánh.

"Ha ha đây là cái gì? Mèo sao?"

Sợ bị phát hiện, Nguyên Bảo đại nhân đã được giấu giữa hai lớp vải, đang nằm như xác chết trên tay binh sĩ kia, nghe vậy liền đảo mắt, đừng đem mèo ra làm nhục ta chứ!

"Quan gia, đó là chuột trừ tà, vật bắt yêu quái của bần đạo!" Mạnh Phù Dao vội vàng chạy qua.

"Chuột bắt yêu sao?" Tên binh sĩ ha ha cười lớn, năm ngón tay vừa sờ vừa nắn, đến mức Nguyên Bảo đại nhân kêu lên chít chít.

"Á, ngài đừng!" Mạnh Phù Dao kêu lớn, "Đó là vật kiếm cơm của bần đạo... quan gia hạ thủ lưu tình!"

"Người bảo ta đừng là ta sẽ đừng à?" Tên binh sĩ kia nghiêng đầu liếc nhìn Mạnh Phù Dao, dùng sức xách hai cái tai Nguyên Bảo đại nhân lên, "Nghe nói mèo đen trừ tà, chưa từng nghe qua chuột đen trừ tà, phép thần kì gì vậy? Có thể giúp chúng ta tóm được tên hung thủ giết người đáng chết kia không nhỉ?"

Mẹ nó!

Muốn chết rồi!

Lửa giận trong Mạnh Phù Dao bùng bùng dâng lên, ánh mắt nàng trong nháy mắt lóe lên lạnh lẽo, tên binh sĩ bị ánh mắt này làm cho ngẩn ra, sau đó cảm giác ngón tay đau nhức, một miếng da ở nửa đầu ngón tay đã bị Nguyên Bảo đại nhân hung hăng cắn rách!

Y đau đớn kêu lên, dùng sức ném Nguyên Bảo đại nhân đi, Nguyên Bảo đại nhân thừa lúc bay trên không trung, xoay người một, rơi vào góc tường, không thấy đâu nữa.

"Đánh chúng cho ta!"

Đầu ngón tay chảy máu của tên binh sĩ run lên, y giận tím mặt, chỉ vào đám người Mạnh Phù Dao, mấy tên tạp dịch lưng hùm vai gấu lập tức xông tới.

Mạnh Phù Dao lui về phía sau một bước, ngón tay bấu chặt lên tường thành, cho dù nàng có đang trọng thương thì đập chết đám vô lại này vẫn là chuyện nhỏ!

Tuy nhiên vừa rời mắt, nàng liền thấy tất cả đám quan binh đều đang nhìn về phía này.

Nàng thấy những tên Tử Phi Phong trên tường thành nghe thấy ồn ào đang dò xét nhìn xuống.

Nàng nhớ đến tuyệt đại bộ phận Tử Phi Phong đều đang ở năm mươi dặm quanh đây, hàng vạn Tử Phi Phong, tuần mã tinh kỵ, chỉ trong một canh giờ là có thể tới đây.

Nàng nhớ đến thương tích của mình và Trưởng Tôn Vô Cực, cần trải qua thời gian ba ngày nghỉ ngơi quý báu nhất.

Nhịn! Nhịn qua thời kỳ khó khăn nhất này!

Rồi sẽ có một ngày, trả lại cho người!

Tất cả những gì ta chịu đựng, gấp bội!

Mạnh Phù Dao che mặt, ôm lấy đầu.

"Chớ đánh, chớ đánh." "Ông già gầy guộc" bổ nhào tới, "Quan gia khoan dung, độ lượng, trẻ nhỏ trong nhà lão bị động kinh, còn phải chờ vị đạo gia này đến làm phép trừ tà, các người đánh chết ông ấy, bảo lão phải làm thế nào đây..."

Hắn nhào tới, mặt không biến sắc đẩy Mạnh Phù Dao đang ngồi xồm ôm đầu dính sát vào tường, sau đó dang tay dang chân, che chắn cho nàng.

Vô số năm đấm của đám tạp dịch kia lập tức như bão tố rơi trên lưng hắn, bùm bụp vang dội.

Thiết Thành liên bổ nhào tới, che chắn cho họ, lại thêm một loạt tiếng đánh đấm không đầu không đuôi vang lên.

Mấy người này, một người che một người, che chở cho người trong cùng, Mạnh Phù Dao chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng chân đấm tay đá lên thân thể, những tiếng mắng chửi thô lỗ, còn có tiếng cười nhạo từ bốn phía, nàng thậm chí không biết bọn họ ai bị đánh nhiều hơn ai.

Nam tử tôn quý nhất Đại lục Năm châu, Thái tử một nước, nâng tay lên là có thể lật ngược tình thế của bảy nước, cả đời chỉ nhận kính lễ, tại cổng thành của một thành nhỏ nơi dị quốc này, lại vì Mạnh Phù Dao mà chịu đòn.

Mạnh Phù Dao ngược lên, chỉ mớ hồ nhìn thấy khuôn mặt của Trương Tôn Vô Cực, ánh mắt hắc nhìn nàng vẫn mang theo nét cười nhàn nhạt, thấy nàng nhìn mình thì thân nhiên nói, "Không việc gì."

Mạnh Phù Dao cười đến vô cùng khó coi, "Huynh ở chung một chỗ với ta, thật sự quá đen đui".

"Không", Trương Tôn Vô Cực trả lời nhẹ nhàng mà dứt khoát, "Ta nguyện cùng nàng gánh vác tất cả."

Tên binh sĩ bị chuột cắn kia vẫn không chịu cho qua, chỉ tay quát, "Tên đạo sĩ này xúi giục yêu vật, tạp nhân làm loạn! Mặt trời chói lọi sao có thể dung thứ cho đám yêu nhân này? Bắt lại! Bắt lại!"

Chung Dị hiểu được tên kia muốn tiền chuộc, chuẩn bị móc ngân lượng ra, ánh mắt Trương Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao lại đột nhiên sáng lên.

Lao ngục!

Bây giờ còn nơi nào khác có thể an toàn hơn là ở trong ngục?

Tử Phi Phong có nghĩ nát óc cũng sẽ không nghĩ tới người bọn chúng muốn tìm lại ở trong chính đại lao huyện Quan Nguyên!

Mạnh Phù Dao nheo mắt cười, tuy điều kiện sinh hoạt có kém một chút, thôi thì coi như trải nghiệm cuộc sống vậy.

Nhìn thấy ánh mắt nàng, Chung Dị liền ngừng tay, nhanh chóng hiểu được ý nghĩ của bọn họ.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9.4

Tên binh sĩ kia quát tháo một hồi, thấy mấy kẻ này vẫn không chịu rút ngân lượng ra, vô cùng tức giận, gãi phất tay gọi mấy tên nha dịch tới, chỉ vào Mạnh Phù Dao, "Tên tà đạo này mang theo yêu vật, có ý định vào thành làm mưa làm gió, mau bắt lại!"

Mấy tên nha dịch mang theo xích sắt trói Phù Dao lại, nàng "giãy giụa kêu lên": "Quan gia, oan uổng quá..."

Bọn chúng nghiêng đầu, thấp giọng nói vào tai nàng, "Kêu oan uổng cũng vô dụng thôi, mau bảo người hầu của người đem mấy lượng bạc qua để quan gia trị thương, giam người vài ngày rồi sẽ thả ra thôi, còn không... ha ha."

Trưởng Tôn Vô Cực cũng bổ nhào tới, ôm lấy tay một tên nha dịch, "Quan gia, đừng mà, đứa trẻ nhà lão vẫn còn đang chờ vị đạo trưởng này đến giải hạn chữa bệnh cho mà, đáng thương cho ta, ba đời nhà ta đều là con một, nếu cháu lão có xảy ra chuyện gì, tài sản vạn tiền nhà lão biết để ai thừa kế đây..."

Con mắt đám nha dịch lập tức phát sáng, nhà giàu! Gia tài vạn tiền! Trong nhà sốt ruột! Đang chờ cứu mạng! Gộp lại còn không phải một đồng tiền chuộc sao!

Tội giết người, tội cưỡng hiếp, tội cướp bóc có thể không bắt, nhưng "tội giàu" nhất định phải bắt!

"Người với tên yêu đạo này lén lén lút lút, rõ ràng không phải làm chuyện tốt! Nhất định phải tra xét rõ ràng!" Nha dịch chỉ thẳng Trường Tôn Vô Cực, quát lớn: "Bắt tất cả lại!"

Tiếng xích sắt leng keng rơi xuống khóa hai tên phạm nhân đang "kêu trời kêu đất" dẫn đi, dân chúng bốn bên đứng vây xem ngao ngán lắc đầu, có người vội vã khuyên Chung Dị, "Tiểu đạo sĩ, mau xoay xở tiền bạc đến chuộc người, nếu không, đại lao huyện Quan Nguyên chúng ta..."

"Rất cảm ơn mọi người." Chung Dị tươi cười chấp tay, kéo Thiết Thành đang không cam tâm, có lòng mà không thể cùng "bị bắt" kia đi, đáp lại: "Cho bọn họ ở thêm ba, năm ngày, càng tốt...", để lại người kia kinh ngạc, nhìn theo bóng dáng bọn họ vui vẻ rời đi, người nọ sờ sờ đầu, ngạc nhiên nói: "Bị dọa đến ngốc luôn rồi sao?"

Từ song sắt nhà lao, một chén cơm thừa được ném từ bên ngoài vào, cơm gạo màu xám cùng đậu hũ mốc meo văng ra đầy đất, mùi vị chua thiu lập tức lan tỏa.

Mạnh Phù Dao ngồi xếp bằng, nhìn lên trời, một lúc lâu sau mỉm cười xoay người lại nhìn người phía sau, "Đã ăn bao giờ chưa? Ăn rồi thì ăn nữa đi, nếu chưa ăn thì mau về nhà ăn đi."

Người sau lưng chớp chớp mắt, đáp lại: "Đừng khách khí, đừng khách khí, nàng ăn trước đi."

Hai người nhìn bát cơm kia, tự động quay đầu.

Đại lao âm u, ẩm thấp, khắp nơi đều là phân chuột với mạng nhện, trên nền đất trải sợi bông cùng rơm rạ đã thối rữa, thỉnh thoảng còn có mấy con chuột đen thui chạy qua, diện mạo so với Nguyên Bảo đại nhân đúng là một trời một vực.

Mạnh Phù Dao lấy chân đạp một con chuột đi, xoa xoa cái mũi, lẩm bẩm: "Hi vọng tên kia nhớ mang cơm đến, ta muốn ăn thịt ngâm dầu, chân giò hun khói, vây cá hấp..."

Trưởng Tôn Vô Cực cười nói: "Bây giờ thứ nàng có thể ăn hình như chỉ còn ta." Ống tay áo của hắn buông xuống lộ ra cánh tay, xương cổ tay tinh tế hiện lên, trong bóng tối giống như ngọc thạch phát sáng. Mạnh Phù Dao nghe câu nói kia, lại nhìn đến cổ tay hắn, mặt bỗng dưng đỏ lên, nàng vội dời mắt đi, lại cảm giác được ngón tay Trưởng Tôn Vô Cực bỗng nhiên đè lên cổ tay nàng, Mạnh Phù Dao lập tức trở tay, ấn trụ cổ tay hắn, mỗi người đều dùng công lực của mình vận hành một vòng bên trong cơ thể đối phương, một lúc lâu sau buông tay ra, nhìn nhau mỉm cười.

Hai người đều cảm thấy nụ cười của đối phương, vô cùng rực rỡ trong nhà lao âm u này.

Do tác dụng của viên thuốc Tông Việt đưa, chân lực của Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực đã có sự hòa hợp tại khoảnh khắc cuối cùng, bên trong hai người đều có chân khí thuộc về công lực của người kia, như vậy, trong quá trình trị thương, họ có thể bổ sung lẫn nhau.

Trưởng Tôn Vô Cực nắm tay nàng, đột nhiên chậm rãi nói: "Không biết tại sao, đột nhiên ta cảm thấy đời này, dù đã đi qua nhiều nơi, nhưng cấm tú hoa đường, phủ vương công, hay núi sông biển hồ, miếu thờ, cung điện, cũng đều không bằng chốn lao ngục này, cảm giác rất khác biệt..."

"Huynh thật là..." Mạnh Phù Dao cũng cười lên, cảm thấy mặt nạ lần này hình như chưa được đeo chuẩn xác, luôn có cảm giác bị lệch, liền thò đầu nhìn xung quanh, không thấy có người, bèn bảo Trưởng Tôn Vô Cực che cho nàng, để nàng tháo mặt nạ xuống chỉnh lại.

Hai người lưng tựa lưng ngồi xuống, cả hai đều ngẩng đầu, tựa vào bóng lưng ấm áp của đối phương, nghĩ đến cảnh tượng rời rã của Toàn Cơ, kẻ

địch ngoài sáng, trong tối đều có hết. Mạnh Phù Dao chơi đùa mặt nạ trong tay, một lúc lâu sau thở ra một tiếng, thấp giọng nói: "Cho ta ba ngày, cho ta ba ngày..."

Lời còn chưa dứt, một bóng đen lóe lên trước mắt nàng, một bàn tay gầy gò, xương xẩu đột nhiên duỗi qua song cửa gỗ, nắm lấy bát cơm thiêu kia, sau đó lập tức nhanh như chớp rút tay về.

Mạnh Phù Dao quay đầu, nhìn thấy một tù nhân ở cách vách, y mặc một bộ quần áo đầy bụi bẩn, đã không còn nhìn ra màu sắc nữa, đang vội vã nhét cơm vào trong miệng, vừa ngốc nghếch nhìn nàng cười hề hề.

Mạnh Phù Dao nhú mày nhìn y, cảnh giác tránh ra xa một chút, nàng xoay người, nhích tới phía ngọn đèn sáng trong phòng giam, kẻ kia đang cười toét miệng hở ra hai chiếc răng cửa vàng sẫm, miệng nhai ngồm ngoàm quay lại nhìn nàng.

Sau đó y đột nhiên khựng lại, buông tay, nắm cơm trong tay rơi xuống là chỗ khắp nền đất, song y hoàn toàn không để ý, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao, ánh mắt không ngừng biến đổi, do dự... mê hoặc, hoài niệm... cuối cùng là hoảng sợ đến cùng cực.

Y đưa tay lên run run chỉ về hướng nàng, lời nói rời rạc không thành câu, từ trong kẽ răng cố gắng rút ra từng chữ, từng chữ một.

Y nói:

"Người... người... người... Uyển..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 29: Người Xưa Yên Lặng

“Uyển gì mà uyển?” Mạnh Phù Dao ngạc nhiên nhìn y, “Ta nào có ăn cắp cái bát nào của người.”(*)

(*) Chữ “uyển” trong tiếng Trung đồng âm với từ “cái bát”.

“Quý! Có quý!!!” Ông ta vừa nhìn thấy nàng liền đột ngột đứng bật dậy, kêu gào thảm thiết, ôm đầu chạy quáng quàng xung quanh tìm một nơi ẩn náu, chỉ tiếc rằng ngực thất với ba mặt là vách tường đá một mặt là song gỗ này nào có chỗ để cho ông ta trốn cơ chứ. Ông ta cố bám vào vách tường để trèo lên nhưng lại bị trượt xuống nền đất, vội vã xốc lại y phục, vợ lấy đồng rơm rạ dưới nền đất đập lấy đập để lên người nhưng vẫn không sao che kín được, cuối cùng chui thẳng vào trong đồng rơm, chỉ có cặp mông vẫn bị lộ ra ngoài hết nửa.

Mạnh Phù Dao buồn cười quá, quay đầu lại nói với Trương Tôn Vô Cực, “Đến tận bây giờ ta mới biết bộ dạng của mình lại đáng sợ như vậy đó.”

Trương Tôn Vô Cực trầm mặc nhìn kẻ đang co người chui rúc trong đống rơm rạ kia hồi lâu, cẩn thận đánh giá vài lần, cuối cùng vẫn là cất giọng đều đều, “Thời buổi loạn lạc này, nàng vẫn nên thường xuyên đeo chiếc mặt nạ thì tốt hơn.”

Mạnh Phù Dao đeo mặt nạ lên, nhìn chăm chăm nửa cặp mông bị lộ ra ngoài kia, vừa gõ gõ tay lên tường vừa nói: “Này người anh em, lại đây nói chuyện một chút đi, nói xem nhìn ta giống con quỷ nào hả?”

Người đang trốn trong đồng rơm lập tức chui vào sâu hơn một chút.

Mạnh Phù Dao bấu môi, cúi xuống nhặt một hòn đá nhỏ lên, "bụp" một tiếng trúng nửa cặp mộng kia, giọng điệu lạnh lùng: "Uyển... đến đây..."

"Đừng!" Người kia kêu ầm lên như phát điên, nghe thê thảm tới mức Mạnh Phù Dao cũng giật cả mình, "Đừng mà!"

Mạnh Phù Dao kết vài sợi rơm lại với nhau, thò tay qua song gỗ của ngục thất, dùng mấy sơm rơm đó gãi gãi lên cặp mộng của người kia, nhớn nhó hát: "... Ở một thôn nọ, có một cô nương gọi là Tiểu Uyển..."

Theo lời ông ta nói thì có vẻ nàng và cô Tiểu Uyển kia dung mạo rất giống nhau, hơn nữa có lẽ nàng ta đã chết rồi? Nàng chỉ là hứng chí hát bừa vài câu, ai ngờ ông ta vừa nghe được liền gào thét ầm ĩ như bị kim chích, cả người vùng vẫy kịch liệt như cá thiếu nước, vợ vội lấy rơm rạ xung quanh nhét vào hai lỗ tai, lại liều mạng đập đầu vào tường, tựa như đầu ông ta chính là tường đá còn bức tường kia mới là đầu người vậy.

Mạnh Phù Dao ngây người, vừa lúng túng rút sợi rơm về vừa lẩm bẩm, "Không thể cứ bức hấn phát điên rồi đập đầu tự sát như vậy được... Hay là thôi vậy."

Nàng nhón chân nhìn sang ngục thất bên cạnh, dường như có chút tiếc nuối thở dài, "Trận đồ bát quái tuyệt diệu như vậy, cứ thế mà "thăng" rồi..."

Tuy thần thái nàng bình tĩnh, song bàn tay dần trở nên lạnh lẽo. Trên đời này quả thực có những chuyện tạo thành vòng luẩn quẩn thật lâu, kết quả trốn không thoát vẫn là trốn không thoát.

Tất cả những manh mối phát hiện được trong suốt cuộc hành trình tựa hồ như một trận cuồng phong thổi thốc đến. Cuộc đối thoại giữa thủ hạ của Nhiếp Chính vương tại hành cung Đại Hãn, lời nói ám muội của Tông Việt,

còn cả vật chứng vô tình cướp được đó... có lẽ đây đều là những dấu hiệu mà vận mệnh đã an bài, chỉ còn đợi nàng đến xâu chuỗi chúng lại.

Sau chuyển đi đầy phong ba bão táp tại Toàn Cơ quốc lần này, nàng quả thực cũng muốn xem thử, khi tấm màn bí ẩn này được vén lên, rốt cuộc sẽ để lộ ra bộ mặt đáng sợ nào đây.

Thấy Phù Dao đứng trong ngục thất âm u cười khe khẽ, ngón tay lên xuống thoăn thoắt như đang bện thứ gì đó, Trưởng Tôn Vô Cực tò mò quay người qua xem thử liền bị nàng dang tay chặn đứng, "Đợi ta làm xong mới được xem".

Trưởng Tôn Vô Cực hết sức hợp tác nhắm chặt mắt lại, hồi lâu sau thấy Phù Dao vỗ vỗ vào người mình mới mở mắt ra, liền nhìn thấy trong lòng bàn tay của nàng có một con chuột rơm béo ú, còn nói: "Nguyên Bảo của huynh đó."

Liền sau đó nàng lại lấy ra một hình rơm nho nhỏ, "Còn đây là huynh."

Trưởng Tôn Vô Cực cầm lấy, nhìn đi nhìn lại rồi nói: "Nguyên Bảo đâu có béo như thế này. Còn nữa, ta cũng không xấu xí như vậy."

Mạnh Phù Dao cười nhạo hần, "Dùng rơm mà có thể bện ra được một tuyệt thế giai nhân thì ta mới phục huynh đó."

"Đẹp xấp mập ồm không thành vấn đề, nhưng hai hình rơm này lại có một khiếm khuyết rất lớn." Trưởng Tôn Vô Cực đặt con chuột rơm lên vai của hình nhân, thản nhiên nói.

"Vậy sao?" Mạnh Phù Dao nghiêng đầu nhìn hần đầy ngờ vực.

"Nàng cũng nhắm mắt lại đi."

Hừ, cái tên này đúng là chẳng bao giờ chịu nhận mình xấu hết, Mạnh Phù Dao cười với vị Thái tử xấu kia một rồi nhắm mắt lại.

Hai mắt vừa nhắm lại, nàng liền cảm thấy thế giới xung quanh bỗng nhiên vô cùng tĩnh lặng, không có sự tác động của ngoại cảnh, ý thức trở nên nhạy bén hơn nhiều. Có những âm thanh mà khi mở mắt nàng hoàn toàn không hề để ý tới, giờ đây lại ồ ạt ập đến, càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

Âm thanh các sợi rơm được đan vào nhau loạt soạt, tiếng thở gấp của tên thần kinh trong ngực thất bên cạnh, tiếng bước chân qua lại của lính canh ngục, còn có âm thanh nước chảy không biết từ nơi nào vọng đến, không phải tiếng nước cuộn cuộn chảy mà tựa hồ như được đổ ào lên người một ai đó, tiếp sau đó là một tiếng động mơ hồ - tiếng ống tay áo phất mạnh như xé gió.

Trước mắt bỗng dưng tối đen.

Dù nàng đang nhắm mắt nhưng cũng có thể cảm nhận được xung quanh đột nhiên tối đi, vì ngọn đuốc cắm trên bức tường cách đó không xa vốn luôn cháy sáng rất rực rỡ, thị giác của nàng dù sao vẫn có thể cảm nhận được luồng sáng ấy, tuy nhiên hiện tại ánh lửa đó đã đột ngột tắt đi.

Mạnh Phù Dao lập tức mở to mắt.

Nàng theo quán tính vươn tay ra vịn vào người Trưởng Tôn Vô Cực ở phía đối diện.

Có vẻ như đã chạm được vào ngón tay lạnh lẽo của Trưởng Tôn Vô Cực, nhưng nàng còn chưa kịp nắm lấy thì đã nghe thấy một tiếng nổ ầm vang, bụi đất dấy lên mù mịt, chấn song cửa gỗ đổ rầm xuống, Mạnh Phù Dao lật người nhảy vọt qua, trong màn khói bụi lơ lửng có một cánh tay chìa ra: "Phù Dao cẩn thận!" Nàng vội vàng giơ tay nắm lấy thì lại bị một ai đó kéo giật lại từ phía sau lưng, nói: "Phù Dao cẩn thận!"

Mạnh Phù Dao sững người.

Có hai người!

Có hai Trưởng Tôn Vô Cực!

Có hai giọng nói giống hệt nhau!

Ngực thất đã bị hủy, bốn bề khói bụi cuồn cuộn, Mạnh Phù Dao mờ mịt không rõ, một người đứng phía trước và một người đứng sau lưng nàng. Nếu xét về khoảng cách, người đứng trước mặt nàng vốn phải ở ngoài ngực thất, người còn lại phải ở bên trong. Nhưng tình cảnh hiện tại như vậy, ai có thể khẳng định bên trong là Trưởng Tôn Vô Cực, còn bên ngoài là tên giả mạo kia chứ?

Mạnh Phù Dao ngơ ngác, cố sức nhớ lại tiếng động nghe được lúc trước, đồng thời vắt óc nghĩ đến những tình huống có thể xảy ra. Âm thanh ống tay áo phất lên đó rốt cuộc là của Trưởng Tôn Vô Cực khi phát hiện ra kẻ địch hay là của tên kia khi đột nhập vào ngực thất? Thời gian nàng nhắm mắt vô cùng ngắn, khi nghe được âm thanh này đã ngay lập tức mở mắt ra, sau đó chỉ trong một chốc mà ngực thất đã bị nổ tung, rất có thể chính vào lúc này, Trưởng Tôn Vô Cực và kẻ kia đã hoán đổi vị trí cho nhau. Hẳn phi thân vào trong, còn Trưởng Tôn Vô Cực lại xông ra ngoài.

Thế nhưng... vẫn không thể nào chắc chắn được.

Đối diện với kẻ địch lần này, nàng và Trưởng Tôn Vô Cực nếu muốn toàn mạng chỉ có cách cùng liên thủ, nhưng mà nàng biết hợp tác với ai bây giờ? Hiện tại chỉ cần đi sai một bước lập tức sẽ rước lấy thất bại thảm hại ngay.

Mạnh Phù Dao hít vào thật sâu, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại. Kể từ sau đêm mưa gió ấy, nàng đã hiểu

được bình tĩnh quan trọng đến mức nào. Càng nguy hiểm, càng khó khăn, lại càng không được phép nóng nảy hấp tấp!

Nàng sẽ đợi. Đợi cho khói bụi tan biến dần.

Tên hỗn đản đó không thần kì tới mức có thể mô phỏng y hệt điệu bộ của Trương Tôn Vô Cực được, vậy nên lần nào xuất hiện hắn ta cũng phải dùng đến thuật che mắt. Lần đầu tiên là ở trong khoang thuyền tối tăm lúc trời đã về đêm, lần thứ hai đượcmng lúc lửa cháy bùng bùng lại thêm tro bụi dày đặc khiến không ai có thể nhìn rõ, lần thứ ba chính là bây giờ đây thì lại là thừa lúc nàng đang nhắm mắt mà phá cửa xông vào, lợi dụng lúc đất cát tung mù mịt.

Vậy nên sau khi cát bụi tan đi chắc chắn nàng sẽ nhìn ra sơ hở của hắn ta.

Tuy nhiên cát bụi còn chưa kịp tan biến thì lại xuất hiện một màn sương mỗi lúc một dày đặc hơn. Mạnh Phù Dao nín thở, cảnh giác lùi lại. Sương này không có độc, khi ngửi vào chỉ thấy mũi hơi cay cay, căn bản không có tác dụng gì, duy chỉ làm mùi hương đặc biệt trên người Trương Tôn Vô Cực bị tan biến đi mất.

Người đứng phía trước cất giọng trầm ổn: "Phù Dao, lại đây."

Người đứng đằng sau cũng lên tiếng: "Phù Dao, là ta đây."

Người đứng phía trước nàng dùng ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn người còn lại, không nói một lời, chỉ lẳng lặng vén ống tay áo lên để lộ ra một mảnh Ngọc Như Ý, mảnh ngọc lóe sáng, chiếu thẳng vào ấn đường của người đối diện.

Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy mảnh Ngọc Như Ý liền nhanh như chớp xoay người lại, đánh ra một chưởng thẳng vào người đang đứng đằng sau, đôi phương phi thân lên tránh, ngay trong lúc này nàng thấy rõ ràng dưới

ống tay áo của hắn cũng là một khối Ngọc Như Ý tron mịn. Đầu nàng như muốn nồ tung, vội thu chưởng lại nhưng không kịp, chỉ còn cách đổi hướng nhằm vào vách tường đá của ngục thất, khiến một góc tường bị đổ sập, người ở gian bên cạnh kinh hãi tới mức kêu thét lên như lợn bị chọc tiết. Công lực của Mạnh Phù Dao vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nay toàn lực xuất ra một chưởng được nửa chừng lại thu hồi trở về khiến chân khí bị chấn động mạnh, tâm phiền ý loạn, khí huyết bồng bồng, nghe thấy tiếng kêu la liền không nhận được quát to: "Câm miệng!"

Quát một tiếng xong, một ngụm máu tươi cũng cùng lúc phun ra, Mạnh Phù Dao vội lấy tay lau đi. Hai người đứng đằng sau không nhìn thấy nàng thổ huyết, chỉ nghe thấy âm thanh bất ổn, đồng thanh hỏi: "Phù Dao nàng có sao không?"

Mạnh Phù Dao nộ khí xung thiên, đột ngột quay người lại mắng: "Im đi!"

Mắng xong nàng liền cảm thấy bản thân lão đảo, một chút sức lực cũng không còn, rốt cuộc là bị làm sao thế này?

Hai Trưởng Tôn Vô Cực sắc mặt lạnh băng quay sang nhìn nhau thăm dò. Thật không ngờ hắn lại có thể mô phỏng lại ánh nhìn độc nhất vô nhị ấy một cách hoàn hảo như vậy, vừa lạnh lẽo vừa tràn ngập thù hận.

Một người khẽ phúi tay áo, Ngọc Như Ý liền lóe sáng. Mạnh Phù Dao như bừng tỉnh, chiêu này nàng đã từng thấy

Trưởng Tôn Vô Cực thi triển qua, là chiêu thức độc môn vô cùng tuyệt mật. Nàng dựa tường đứng dậy, một Trưởng Tôn Vô Cực trực tiếp xuất chiêu, hướng thẳng tới người còn lại.

Trưởng Tôn Vô Cực còn lại quay đầu qua nhìn nàng đầy ẩn ý, lòng Mạnh Phù Dao khẽ động, thấy hắn cũng phất nhẹ tay, ống tay áo lướt nhẹ qua mặt Ngọc Như Ý, một đạo quang trong suốt bằng bạc như ánh trăng

lóc lên. Không thể như vậy được! Thủ pháp của hai người tuyệt nhiên không có lấy nửa điểm khác biệt!

Hy vọng của Mạnh Phù Dao một lần nữa sụp đổ tan tành, nàng thở hắt ra một rồi ngã nhào xuống đồng rom lăn ba vòng, cứ nằm im như vậy không đứng dậy nữa.

Hai người kia lại đồng thanh kêu: "Phù Dao!"

Mạnh Phù Dao nhắm chặt mắt, giả chết.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10.2

Hai Trưởng Tôn Vô Cực lại quay sang nhìn nhau, bưng bưng nộ khí, lần này trực tiếp lao vào đánh một trận sống còn, hai bóng người vờn nhau như bướm vờn hoa, sát khí không ngừng cuộn cuộn phát ra làm không khí xung quanh như tắc nghẽn. Phù Dao mở to mắt nhìn hai bên giao chiến, trong lòng thầm nghĩ, nếu căn cứ vào thực lực của người kia và tình trạng hiện giờ của Trưởng Tôn Vô Cực thì tên kia nhất định là kẻ đang yếu thế hơn. Nhưng khốn kiếp thật, vẫn không thể chắc chắn được, nếu hắn cố tình làm ra vẻ yếu nhược thì không phải sẽ dụ được nàng mắc bẫy rồi sao!

Tên khốn kiếp này tính tình cổ quái, so với giết người thì hắn ta thích nhìn họ khó xử, đề phòng lẫn nhau hơn, không những vậy còn rất thích bức người khác hoài nghi tội độ rồi

phánWi lại chính đông đội của mình. Giết nguôi, không phải là một đích chính của hắn ta.

Hai người trước mắt nàng thủ pháp tương đồng, thực sự là hai cao thủ ngang sức ngang tài đang hỗn chiến, bất phân thắng bại, dù cho có biệt tài mô phỏng lại chiêu thức của người khác trong chớp mắt thì cũng khó có thể làm giống đen như vậy.

Mạnh Phù Dao gục đầu ảo não, đúng lúc này nàng nhìn thấy một vật nhỏ bị rơi trên nền đất - hình nộm Trưởng Tôn Vô Cực và Nguyên Bảo bằng rơm do nàng tết, còn có một hình nhân đang bện dở khác của Trưởng Tôn Vô Cực, thân hình nhỏ nhắn, nhất định là lấy nàng làm mẫu.

Nàng cầm hình nộm bằng rơm lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, đột ngột hét to: "Trưởng Tôn Vô Cực vừa nãy huynh định tét cái gì vậy?"

Cả hai người nhất loạt quay đầu lại, một người nói nhanh: "Nàng."

Người còn lại lập tức nói theo: "Đương nhiên là nàng rồi."

Mạnh Phù Dao khẽ mím môi, một người tuy trả lời chậm hơn nhưng câu nói lại dài hơn, nghĩ kỹ lại thì hai người đều là cùng lúc mở miệng. Như vậy đã có thể hiểu được, chi cần phản ứng linh hoạt một chút, muốn vừa cùng lúc phát ra âm thanh vừa nhại lại lời của người khác cũng không có gì khó.

Hai người tiếp tục giao đấu, dần dần tiến sát về phía Mạnh Phù Dao, bay qua bay lại trước mặt nàng.

Mạnh Phù Dao ngồi nhàn nhã, ra vẻ thờ ơ không quan tâm, "Trưởng Tôn Vô Cực à, đáng ra lần đầu gặp gỡ ở Yến Kinh ta nên mặc kệ huynh mới phải/"

Hai người kia trầm mặc một hồi, bỗng một người nói: "Núi Huyền Nguyên."

Người còn lại lập tức nói theo: "Ai nói chúng ta lần đầu gặp ở Yến Kinh? Phải là núi Huyền Nguyên chứ."

Mạnh Phù Dao đứng phắt dậy, vận công lực đánh ra một chương, Thí Thiên sát khí chấn động, một lời cũng không nói, nhắm thẳng người ở trước mặt xông đến.

Nói năng dài dòng như vậy, chính là kẻ cố nhại lại lời của người khác!

Rút đao. Đăm thẳng về phía đối phương. Thủ pháp hiểm độc, mạnh mẽ như gió gào.

Ngọc Như Ý lóe sáng, sắc trắng chói mắt, hung hàn lao đến.

Tiền hậu giáp kích! Chính là khoảnh khắc này đây.

Thật tâm thấu hiểu và sự tin tưởng giữa hai người, là điều tuyệt đối mà dù là bất kì người nào có thể dễ dàng hủy hoại được.

Tên kia cơ hồ sửng người, trong một thoáng không có cách nào thoát khỏi ánh đao cùng thủ pháp sắc bén hiểm độc đang đồng thời lao đến từ cả trước và sau. Trong nháy mắt hẳn liền hiểu được, cái gọi là không phân biệt được, chẳng qua chỉ là để dụ hẳn ta sơ ý khinh địch, cuối cùng rơi vào cái bẫy mà hai người họ đã bày sẵn mà thôi.

"Được lắm! Thì ra các người sớm đã có chuẩn bị!"

Hẳn ta cười điên cuồng, thân hình đột nhiên biến thành mỏng dẹt, thực sự rất mỏng, giống như một chiếc bánh kem nhiều tầng bị dẫm nát vậy, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp đang được liên kết lại với nhau chặt chẽ, cơ thể hẳn co dãn liên tục như lò xo, hết phình lên lại xẹp xuống, vô cùng kì lạ.

Thân hình đó mỏng đến mức vượt xa khỏi kết cấu cơ thể của con người, giống như đã ở trong một không gian chật hẹp không thể nào cử động lại cố sức ép bản thân mình dịch chuyển, kết quả những bộ phận trên người đều dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu.

"Phập!"

Ngọc Như Ý và hắc đao cùng lúc đánh tới, phát ra âm thanh sắc bén của vũ khí khi đâm vào da thịt con người, thế nhưng hoàn toàn không hề đâm thẳng được vào tim như dự định ban đầu của họ.

Mạnh Phù Dao rõ ràng cảm nhận được đao đã đâm sâu vào, hiện đang cắm trong khung xương sườn của hẳn ta, tuy nhiên lưỡi đao lại vừa vụn sượt qua, chỉ đâm được vào khoảng trống giữa khung xương, nhiều nhất

cũng chỉ làm bị thương tới da thịt, thậm chí còn không làm hấn gãy xương nổi.

Tên chết tiệt này, chỉ trong một khắc ngắn ngủi lại có thể tính toán được cự li nhỏ như vậy, chính xác tới từng milimet, ung dung đỡ được một đao của nàng!

Trên đời này ngoài Phản Thúc Cốt thuật ra thì còn có thứ võ công nào có thể đạt tới cánh giới cao diệu như vậy nữa!

Ngọc Như Ý đánh xuống, đao đâm sâu vào, bên sườn áo của hấn ta máu tươi loang lỗ, một màu đỏ ma mị như đoá hoa bỉ ngạn nở bung, hấn ta nghiêng nghiêng đầu vừa cười vừa nói bằng chất giọng lạnh lạnh, "Khá lắm! Khá lắm! Cũng đã mấy chục năm không đổ một giọt máu rồi."

Mạnh Phù Dao nắm chặt Thí Thiên đao, âm thầm tính toán, nghiêng răng cười lạnh, "Vậy sao, có muốn mất thêm chút máu nữa không?"

"Như vậy sao được." Hấn ta cười nhạt, "Ta đã nể mặt hai người như vậy, giờ cũng nên đến lượt hai người rồi chứ."

Lời vừa dứt, hấn ta liền rít lên một tiếng ghê rợn, tuy không to nhưng cực kì khó nghe, tựa như tiếng trăm vạn con mãng xà kêu thét vọng lên từ dưới vực sâu thăm thẳm, lại giống như âm thanh xương người cọ xát vào nhau vọng ra từ huyết động tối tăm, hay là tiếng bày vườn mặt người thành tinh ở chốn rừng núi âm u đang triệu tập yêu ma quỷ quái.

Thật sự chấn động!

Chỉ trong một chốc mà vạn vật xung quanh đều kịch liệt chấn động, nền đất rung chuyển, tường đá rạn nứt, ngọn đèn dầu đã tắt "choảng" một tiếng rơi xuống vỡ tan tành.

Thí Thiên đao trong tay Mạnh Phù Dao cũng bắt đầu run rẩy, lan dần từ mũi đao đến toàn bộ thanh đao, lòng bàn tay nàng lấm tấm mồ hôi lạnh, cảm giác được lực phủ ngũ tạng đang bị tiếng rít điên loạn đó bóp nghẹt đến mức hít thở không thông, lập tức theo bản năng vận công điều hòa nội khí. Bỗng tiếng rít ghê tai đó đột ngột thay đổi.

Nếu như nói khi này là âm thanh từ vực sâu tăm tối thì hiện tại lại khiến người ta liên tưởng đến mây ngũ sắc trên chốn bồng lai tiên cảnh, từ chỗ đen tối nhất cho đến ánh sáng vô lượng, tuyệt nhiên không hề tồn tại một sự chuyển giao nào, trước mắt vừa tối sầm giờ lại đột nhiên sáng bừng lên.

Hậu quả của việc này không gì khác chính là khiến người ta tạm thời mất đi thị giác.

Ngay trong lúc tâm trạng căng thẳng cực độ bỗng chốc trở nên thư thái dễ chịu, ắt sẽ sinh ra chứng ngạt thở và choáng váng đầu óc.

Một khắc ấy, khí huyết sôi trào.

Tự cổ chí kim, anh hùng tranh đấu, chỉ chờ đúng một khắc này!

Đầu óc Mạnh Phù Dao căng như dây đàn, chịu không nổi một cơn choáng váng này, trước mắt tối sầm, chỉ nghe được giọng cười lạnh lẽo ngoan độc liên run rẩy rút đao về. Tựa như một cơn gió thổi qua, một bóng người phi thân tới đỡ lấy nàng.

Mạnh Phù Dao lập tức kéo hẳn về phía sau lưng mình. Trường Tôn Vô Cực lại nhất quyết đứng chắn phía trước, bảo vệ cho nàng.

Hai người thân thủ linh hoạt, cứ thế người kéo ta ta kéo người mà xoay thành vòng tròn như chiếc đèn kéo quân, ai cũng muốn thay đổi phương chịu đòn trí mạng của kẻ địch.

Tiếng cười ngoan độc vang lên, "Quả nhiên tình thâm ý trọng xoay tới mức mắt ta cũng hoa cả lên rồi đây." Giọng nói đầy giêu cợt, bàn tay nắm chặt lại thành quyền còn nghe được tiếng răng rắc phát ra từ các đốt xương.

Đột nhiên, một bóng dáng lao đến chắn phía sau lưng, cùng Trương Tôn Vô Cực che chở cho nàng.

"Aaa..."

Tiếng kêu đau đớn vang vọng khắp lao ngục, máu tanh bắn khắp bốn bề.

Kế tiếp là âm thanh của một người sắp sửa chết, rơi xuống nền đất.

"Phịch."

Tên kia thở dài một tiếng, khe khẽ nói: "Thật đáng tiếc." Cũng không rõ là hắn ta tiếc vì đã bỏ lỡ cơ hội ra tay hay là tiếc tính mạng của người vừa đột nhiên xông lên tìm chết kia.

Sau đó, ống tay áo nhẹ phất, khói đen cuộn lên, hắn ta ung dung lui đi, chỉ bỏ lại một câu. "Coi như lần này các người may mắn." Thân ảnh vừa biến mất thì màn khói cũng tan biến, để lộ ra thân thể của một người đang cận kề cái chết.

Là người ở ngục thất bên cạnh.

Mạnh Phù Dao một quyền đánh sập vách tường đá, thanh âm ba người giao chiến sớm đã truyền đến ngục thất bên cạnh, ba người cứ đánh nhau ngay cạnh ông ta nhưng toàn tảng lờ đi như không thấy, mặc kệ cho ông ta lơ ngơ toàn thân run lẩy bẩy, mãi cho đến lúc tên kia tấn công Mạnh Phù Dao, ông ta mới xông lên che chở.

Trương Tôn Vô Cực toàn tâm toàn ý chắn ở phía trước, không ngờ rằng ở sau lưng cũng có người tình nguyện làm lá chắn sống cho nàng.

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, nhìn người đang hấp hối dưới chân, ngơ ngẩn hồi lâu mới ngồi xuống bên cạnh ông ta, hỏi: "Tại sao vậy?"

Người đó nhìn nàng rất lâu, tựa như đang nhớ về một ngày xa xưa nào đó, ánh mắt lấp lánh, mấp máy môi muốn nói gì đó mà không thể vì máu trong miệng cứ từng ngụm từng ngụm phun ra, Mạnh Phù Dao giữ chặt huyết đạo của ông ta, vỗ nhẹ vào lưng giúp ông ta ho ra một búng máu.

Ông ta dần ổn định lại tinh thần, thở hắt ra, mắt vẫn không rời Mạnh Phù Dao, thều thào: "Nàng... là... của nàng ấy...."

Tiếng nói rất nhỏ lại không rõ chữ, Mạnh Phù Dao mơ hồ hỏi lại: "Uyển?"

Đáp lại nàng chỉ là tiếng khóc nức đứt quãng.

Mạnh Phù Dao nghĩ ngợi, người này bị đánh đến lục phủ ngũ tạng vỡ vụn, không thể trông đợi ông ta nói ra được điều gì rõ ràng, chỉ bằng tự mình hỏi: "Cô nương tên Uyển đó còn sống hay đã chết?"

"Chết..." Mạnh Phù Dao vừa để lộ ra vẻ mặt dương dương tự đắc như đã biết trước đáp án là như vậy, ông ta lại nói: "Sống..."

Phù Dao mím chặt môi, lúc này mới nhớ ra đây vốn là tên thần kinh, có thể nói gì được chứ?

Xem ra vẫn là thằng tiến đảo Hoàng Long(*) thì hơn.

(*) Thằng tiến đảo Hoàng Long: Ý nói đánh thẳng vào sào huyết địch, đi thẳng vào vấn đề.

"Nàng ta ở đâu? Nàng ta là ai?"

"Uyển... ở dưới... Yên Lăng..."

"Yến Linh? Yên Lăng? Ngạn Lâm?>(*) Mạnh Phù Dao lại một lần nữa nghe được hai âm tiết này nhưng vẫn mơ hồ không thể xác định rõ rệt cuộc là chữ nào.

(*)Yến Linh - Yên Lăng - Ngạn Lâm có cách đọc gần giống nhau trong tiếng Trung.

"Người có thể viết ra không?"

Thần sắc ông ta ngày càng kém, cơ thể bỗng cứng đờ, gắt gao nắm chặt lấy tay nàng, khó nhọc nói từng chữ: "Uyển... Ta sai rồi..."

Sau đó liền co giật ho dữ dội, ông ta không nói thêm được một lời nào nữa, khẩu hình cứng đờ, máu tươi lại ồ ộc tuôn ra.

Mạnh Phù Dao nhìn bộ dạng gầy gượng của ông ta, trọng thương như vậy mà còn tiếp tục duy trì sự sống đúng là một sự giày vò, nhưng dường như ông ta đang cố chấp chờ đợi điều gì đó, nàng suy nghĩ một hơi rồi nói: "Người muốn nàng ấy tha thứ cho người phải không? Nếu như... ta và nàng ấy đã có quan hệ như vậy... ta thay nàng ấy tha thứ cho người."

Hai chữ "tha thứ" vừa phát ra thành tiếng, cơ thể đang căng thẳng như bị một sợi thừng vô hình trói chặt kia bỗng nhiên mềm nhũn, đầu gục xuống, hai mắt vẫn mở to, rồi vĩnh viễn bất động.

Ánh trăng bàng bạc rắc lên vách tường, hắt lên tà áo của cái xác đang nằm im lìm dưới nền đất.

Mạnh Phù Dao lặng lẽ ngồi trong bóng tối, nhớ lại những lời ông ta nói trước khi chết cùng bộ dạng nhất quyết phải chờ được cô nương tên Uyển Nhi đó tha thứ cho mình, trong lòng dấy lên một cảm giác phức tạp không nói thành lời.

Trưởng Tôn Vô Cực nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, giọng trầm tĩnh, "Phù Dao, không biết cũng có cái tốt của không biết, bất luận ra sao nàng vẫn còn có ta."

Mạnh Phù Dao mỉm cười gật gật đầu, nắm lấy bàn tay của hắn, cảm thấy hơi ấm từ bàn tay dần dần lan truyền khắp cơ thể.

Thâm tâm lạnh lẽo, nên lại càng cảm nhận rõ sự ấm áp mà người ấy mang lại.

Thế sự vô tình, con đường phía trước giá buốt đến nhường nào.

Đều nhờ có tình yêu của hắn, nàng tựa như người bị vây trong bão tuyết được kịp thời sưởi ấm. Dựa vào ánh lửa rực rỡ luôn luôn thấp sáng trên con đường gập ghềnh này, trái tim nàng mới không bị đóng băng.

Phù Dao cúi người xuống, dùng ống tay áo lau sạch vết máu trên mặt người kia, chỉnh sửa lại y phục gọn gàng cho ông ta, sau lớp bụi đất nhỏ nhem là một khuôn mặt đàn ông trung niên cũng được có thể xem là chính trực phúc hậu, chỉ là, ai nói người chính trực không có lúc phạm sai lầm chứ? Có lẽ chính vì sai lầm này mà ông ta cả đời canh cánh trong lòng, thậm chí cam tâm tình nguyện hi sinh vì một người mang khuôn mặt tương tự, chỉ để được giải thoát.

Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực bốn mắt nhìn nhau, buông thi thế xuống, cùng đứng dậy.

Một hồi lâu sau, tiếng hét thất thanh của cai ngục vọng đến khi phát hiện cả hai ngục thất đều đã bị hủy, tên đạo sĩ và lão già vốn bị nhốt ở đây đều đã biến mất tăm, chỉ còn lại một xác nằm trên nền đất, hắn tức tốc đi báo lên cấp trên. Ngục thất bị hủy một cách kì lạ, tri huyện Quan Nguyên không dám chậm trễ một giây lại vội vã đi báo với Tử Phi Phong, đại đội Tử Phi Phong rầm rập phi ngựa chạy như điên tới đại lao của Quan

Nguyên, kẻ cầm đầu sau khi xem xét cẩn thận liền một cước đá bay tên quan tri huyện ngã sóng soài trên mặt đất.

"Đáng chết! Bắt được bọn chúng tại sao không báo lại với ta?"

Quan tri huyện uất ức ôm chân, quay người lại tát cho tên cai ngục bắt được Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực vài bạt tai, mắng: "Đáng chết! Bắt được bọn chúng tại sao không báo lại với ta?"

Tên cai ngục bưng mặt, lão đảo lui lại mấy bước, ngược mắt nhìn ngục thất trống không, lòng đầy căm thù. Từ trước tới giờ bắt người có bao giờ phải bẩm báo lại đâu cơ chứ, lần này thực xui xẻo.

"Đại nhân... Chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, điều tra rõ ràng..." Quan tri huyện lắp ba lắp bắp.

"Điều tra cái đầu người!" Tên cầm đầu đám Tử Phi Phong lại đập thêm một phát, "Bọn chúng có lẽ đã chạy khỏi Quan Nguyên rồi!"

Đám người Tử Phi Phong lại rầm rập chạy đi như bay, liên tục hô hào: "Lục soát khắp thành!"

Quan tri huyện lẩm bẩm: "Đi rồi thì tốt." Nha dịch đứng phía sau lên tiếng hỏi nên xử lý xác chết kia thế nào, hăn liền nóng nảy đáp: "Bảo người nhà đến nhận xác, phát cho vài ba lượng bạc."

"Bẩm tri huyện đại nhân, người này không có người nhà." Chủ bộ lật qua lật lại sổ ghi chép, lắc lắc đầu.

"Không có người nhà? Vì sao lại bị bắt?"

"Để xem nào..." Chủ bộ cẩn thận thắp đèn tra sổ, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên: "Bẩm, không rõ, sổ sách suốt sáu năm nay đều không có ghi, có lẽ là chuyện từ khi hạ quan còn chưa nhậm chức Chủ bộ này."

Mấy tên nha dịch vì muốn kiếm thêm ngân lượng mà vô cớ bắt người cũng không phải chuyện lạ, nộp bạc thì được thả, không có bạc thì cứ nhốt như vậy, người này có lẽ đã bị nhốt rất lâu rồi, lâu đến mức chẳng ai còn biết lai lịch của ông ta nữa, những chuyện thế này kẻ làm quan tri huyện như hân cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

"Lôi đi, vứt ở đời loạn táng!"

Tri huyện đại nhân phất tay áo đi khỏi, ngục thất yên tĩnh trở lại.

Ánh lửa đỏ rực của bó đuốc chiếu sáng hai gian ngục thất đồ nát.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10.3

Tại gian ngục thất bên cạnh, có bóng người dựa vào vách tường, một nửa khuôn mặt được ánh lửa chiếu rọi, một nửa còn lại bị che khuất trong bóng tối, cười nhạt đầy vẻ chế giễu.

Là Mạnh Phù Dao.

Sớm đã đoán được bọn Tử Phi Phong nhìn thấy khung cảnh hoang tàn như vậy chắc chắn sẽ nghĩ hai người đã tẩu thoát, chính vì vậy mà nàng cùng Trưởng Tôn Vô Cực vốn chưa hề đi khỏi nơi này.

Khi này nhà lao này đúng là nơi nguy hiểm nhất đối với hai người họ, tuy nhiên hiện giờ lại chính là nơi an toàn nhất. Tên giả mạo kia sau khi bị thương sẽ không quay lại đây nữa, mà đám người Tử Phi Phong thì còn đang bận lật tung cả thành Quan Nguyên này lên để tìm nàng và Trưởng Tôn Vô Cực.

Về xác chết đó, Ân vệ sẽ tới đòi loạn táng chôn cất đàng hoàng.

Mạnh Phù Dao áp tai vào vách tường nghe trộm toàn bộ những gì Tử Phi Phong và quan tri huyện nói, khẽ chau mày, người đàn ông đó đã bị nhốt ở đây từ rất lâu rồi sao? Trước đó ông ta đã ở đâu? Tại sao lại cứ ở trong ngục thất này lâu như vậy? Ông ta và cô Uyển Nhi kia có quan hệ ra sao? Điều then chốt nhất là, rốt cuộc năm đó đã có thảm kịch gì xảy ra với cô nương Uyển Nhi mang gương mặt giống nàng y như đúc ấy, khiến cho ông

ta phải lựa chọn ở trong chốn ngục tù u tối này kéo dài sự sống, khiến cho ông ta muốn dùng cả phần đời còn lại để đổi lấy sự tha thứ của nàng ta?

Đã đi tới bước đường này, có những đáp án chỉ còn gần trong gang tấc.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, chán nản thở dài.

Bảy ngày sau, Mạnh Phù Dao và Trương Tôn Vô Cực đành hoảng "xuất ngục".

Theo ám hiệu mà Ẩn vệ để lại, bọn họ đang tập hợp tại Bắc thành. Nghe nói năm xưa khi Tông Việt bắt đầu xây dựng thế lực ngầm Quảng Đức đường đã hợp tác cùng một người nữa - cũng là ông chủ thứ hai của tiệm thuốc Quảng Đức ở Toàn Cơ, hiện tại chỗ bọn họ đang dùng để ẩn nấu chính là nơi ở của ông ta. Trước đây, tại Toàn Cơ quốc, các thế lực ngoại lai rất khó có chỗ đứng ổn định, đã vậy còn luôn luôn bị quan sai tra khảo và quấy nhiễu, nhưng ông chủ thứ hai của tiệm thuốc này lại là người Toàn Cơ, đã sinh sống ở Quan Nguyên mấy chục năm, vậy nên mọi việc trong ngoài của tiệm thuốc đều được xử lý vô cùng ổn thỏa. Tuy vậy, hiện tại ông ta cũng không tránh khỏi cảnh đứng ngồi không yên. Tử Phi Phong lục soát khắp nơi, toàn thành đã có gần trăm người bị bắt vì tội danh "khả nghi thông đồng với địch", đem nhốt vào đại lao của Nam thành. Nghe nói những người bị bắt giam đều là phú hộ hoặc những người ngày thường đối địch với người của Tử Phi Phong, sau khi bị bắt giữ cho dù người nhà có giao nộp rất nhiều ngân lượng cũng không chắc còn có ngày trở về.

"Loạn rồi! Loạn thật rồi!" Ông chủ tiệm thuốc Quảng Đức liên tục thở dài, "Đám người Tử Phi Phong đó dán cáo thị khắp thành, lại còn dựng ra một hòm thư nặc danh quý quái để bách tính trong thành tố cáo lẫn nhau, chỉ cần phát hiện nhà nào tàng trữ phạm nhân liền chém đầu thị chúng, đương nhiên không thiếu những kẻ thừa dịp này trả thù riêng, vu khống người khác, mà lũ người đó cũng không thém điều tra rõ thực hư, trực tiếp

bắt lại dùng cực hình tra khảo, khắp thành ngập tiếng khóc than, lòng người hoảng loạn..."

Mạnh Phù Dao đưa mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, chậm rãi nói: "Vậy chúng tôi sẽ đưa bọn chúng đi, trả lại cho Quan Nguyên hai chữ thái bình."

"Đưa đi bằng cách nào?" Ông chủ tiệm kinh ngạc đáp: "Bọn chúng ngoài thành có gần một vạn người, trong thành lại thêm vài trăm đầu mục canh giữ đại lao, nghe nói Thượng Phong phủ tại biên giới phía Nam cũng có gần một vạn quân Tử Phi Phong cùng Thiết Vệ đang ngày đêm túc trực chờ hai người nữa."

"Không phải bọn chúng còn có hòm thư nặc danh gì đó sao?" Mạnh Phù Dao cười cười, "Việc này phải nhờ đến ông rồi."

Sáng sớm hôm sau, trời cao chim hót, đã lâu lắm rồi mới có một ngày trời đẹp như hôm nay.

Trước cửa đại lao Nam thành, hòm thư nặc danh màu đỏ tía được đặt ngay ngắn, bên trên có một khe hở nhỏ hẹp tinh vi, phía sau được khóa lại cẩn thận.

Người qua đường nhìn thấy chiếc hòm mặt liền biến sắc, ai ai cũng đều tràn ngập sợ hãi cùng thống hận. Chỉ một hòm thư, đã khiến vô số dân lành rơi vào cảnh nhà tan cửa nát, vô số người vô tội bị dụng hình bức cung, vô số cô nương nhà lành chưa gả bị ức hiếp nhục nhã. Đây hoàn toàn không phải một hòm thư thông thường, mà đây chính là chiếc hòm ma quỷ đã mang đến vô vàn tai vạ cho bách tính tại Quan Nguyên.

Cửa lớn của đại lao kéo kẹt mở ra, người qua đường lập tức nhanh chân né đi chỗ khác.

Vài tên Tử Phi Phong được giao nhiệm vụ trông coi hòm thư nặc danh vừa cười nói vừa mở chiếc hòm ra.

"Hôm nay sẽ là nhà nào đây..."

"Ta chỉ quan tâm nhà đó có con gái đẹp hay không thôi."

"Đúng vậy, lần trước phí công bắt một tên vừa không có tiền vừa không có con gái là đủ lắm rồi đó, ta mà biết được là do kẻ nào tố cáo chắc chắn sẽ lột da hắn cho bõ tức!"

Bọn chúng cười nói rôm rả, cầm lấy xấp thư vừa lật đếm vừa đi vào đại lao, vài người qua đường vẫn còn nhìn với theo, phỏng đoán không biết tiếp theo sẽ là nhà nào đen đủi gặp họa đây.

Đêm.

Vài tên Tử Phi Phong đột ngột chết bất đắc kỳ tử trong nha môn.

Đêm đó toàn quân Tử Phi Phong thức trắng, tập trung tất cả nhân lực ráo riết truy tìm hung thủ, khắp thành đèn đuốc sáng trưng, kết quả một chút manh mối cũng không tra ra được. Bọn họ chết một cách kì lạ, khắp người không có thương tích, mãi về sau mới biết là do trúng độc.

Ngày hôm sau, lại có một vài người chết.

Ngày hôm sau nữa, vẫn có người chết.

Trùng hợp là bọn họ đều chết khi đang gác đêm. Ban đầu tất cả mọi người đều nghi ngờ điểm này, mãi cho đến ba ngày sau mới có người nghĩ đến hòm thư kia.

Danh y được mời đến xem xét hòm thư đó lâu thật lâu, lại nghiêng đầu ngửi, nói hình như có mùi lạ, cuối cùng kết luận tất cả mật thư đều đã được tẩm độc.

Hòm thư đó lập tức bị hủy, bách tính thành Quan Nguyên vui mừng như mở hội. Đêm đó, bọn Tử Phi Phong đang họp trong đại lao Nam thành thì

có hai tiểu đội chạy vào cãi nhau kịch liệt, bên nào cũng nói là bên kia cướp nữ nhân của bọn họ. Thế là chủ đề cuộc họp biến thành lệnh cấm tùy ý ra ngoài tìm nữ nhân mua vui.

Mua vui không được, quân lương được phát hàng ngày cũng có vấn đề. Ban đầu, lương thực đều được thử độc cẩn thận trước khi chuyển tới phòng bếp, vậy nhưng không biết rốt cuộc có sai sót ở đâu, thức ăn hoàn toàn không có độc nhưng ngày nào cũng có người ăn xong liền bị thổ tả, vài ngày sau thì toàn thân suy kiệt mà chết. Tử Phi Phong điên cuồng điều tra, rốt cuộc phát hiện ra một điểm khả nghi, đó là người nông phu đưa rau tới chưa từng để lộ mặt cho bất kì ai nhìn thấy.

Việc đã đến nước này, bọn Tử Phi Phong cho dù được cho thêm bạc cũng không dám lưu lại đại lao Nam thanh này nữa, vội vàng rút khỏi, khắp thành Quan Nguyên người người nhà nhà âm thầm đóng cửa thắp hương cảm tạ tổ tiên phù hộ.

Tại một tửu lâu cách cổng thành không xa, có hai nam nữ cười đắc ý, đứng khoanh tay nhìn đội ngũ Tử Phi Phong rời đi, tuy nhiên ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo.

Hồi lâu sau, nam tử nhẹ nhàng nắm lấy tay nữ tử bên cạnh, cười nói: "Trời khô vật hạn, rất thích hợp phóng hỏa giết người."

Nữ tử nghiêng đầu, ánh mắt trong suốt như nước hồ thu, đáp: "Trăng mờ gió lớn, đúng là lúc hợp nhất rồi."

Quyển 6

[Chương 32: Thoát Y Chạy Loạn](#)

[Chương 33: Mạnh Vương Phách Lối](#)

[Chương 34: Hoàng Tộc Toàn Cơ Tranh Quyền Đoạt Vị](#)

[Chương 35: Từng Đoạn Kí Ức Ngắt Quảng](#)

[Chương 14.2](#)

[Chương 14.3](#)

[Chương 38: Truy Tìm Thân Thế](#)

[Chương 15.2](#)

[Chương 40: Sự Thất Đau Lòng](#)

[Chương 16.2](#)

[Chương 16.3](#)

[Chương 43: Tương Tư Là Thế](#)

[Chương 17.2](#)

[Chương 17.3](#)

[Chương 46: Yêu Hận Như Sương](#)

[Chương 18.2](#)

[Chương 48: Ai Là Lang Vương\(*\)](#)

[Chương 19.2](#)

[Chương 50: Nữ Đế Giá Lâm](#)

[Chương 20.2](#)

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 32: Thoát Y Chạy Loạn

Đêm ngày 28 tháng 2 năm Thiên Thành thứ ba mươi, Toàn Cơ quốc.

Tại một chân núi cách Quan Nguyên ba mươi dặm, lửa trại cháy bập bùng, hàng trăm lều vải được dựng lên san sát nhau, trên đỉnh mỗi túp lều thắt một dải lụa màu tím bay phấp phới trong gió, biểu trưng cho lực lượng đặc biệt thuộc Hoàng triều Toàn Cơ - Tử Phi Phong.

Trại của Tử Phi Phong lưng tựa núi, mặt giáp sông, tiết trời đương độ vào xuân, trăm hoa lay động, non xanh nước biếc, cảnh sắc tuyệt đẹp, chỉ tiếc rằng đám người vừa chịu đủ kinh hãi ở Quan Nguyên thành này đã sớm chẳng còn lòng dạ nào mà thưởng thức cảnh đẹp nữa, sau khi bố trí xong người gác đêm liền vào ngay lều trưởng để ngủ.

Đêm khuya, bầu trời thưa thớt ánh sao, vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên không trung. Từ túp lều gần vách núi nhất hướng thẳng lên trên cao, cứ thế men theo sườn núi cho tới tận đỉnh, ở đó có một đôi nam nữ đang ngồi hóng mát, ống tay áo phất phơ theo nhịp gió đưa, nhìn từ phía sau hai bóng lưng thẳng tắp như tùng xanh, cô độc mà cao ngạo và tôn quý, như không cách nào chạm được đến họ. Khung cảnh vì có hai người mà trở nên thực ảo đan xen, trông như bức tranh phác họa một đôi thần tiên quyến rũ đập mây cười gió hạ phàm du ngoạn.

Nữ tử ngồi trên mỏm đá cao đứng đưa hai chân, hai tay chống sau lưng, vòng eo mềm mại tinh tế, làn da trắng xanh nhưng mịn màng, bóng dáng

nhỏ nhắn nhưng không hề lộ vẻ yếu đuối, đầu ngẩng cao ngắm nhìn bầu trời sao, mắt ngọc mây ngài, lâu lâu lại cất tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Nam tử bên cạnh khẽ nghiêng nghiêng đầu, dung mạo tựa thiên tiên, dường như đã thu cả tất cả ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm vào đáy mắt, thực không rõ các vì sao trên trời sáng hơn hay đôi mắt của hắn sáng hơn. Nam tử cười nhẹ, đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc đen dài mượt như lụa bởi vì ngẩng cao đầu mà đã chấm đất của nữ tử, chậm rãi nói: "Nàng không cần phí quá nhiều công sức vì chuyện này, nàng nên giữ sức ứng phó với màn kịch ở thành Đồng thì tốt hơn."

"Đương nhiên rồi." Mạnh Phù Dao quay sang, bữu môi đầy tinh nghịch, "Tử Phi Phong chẳng qua chỉ là một hình nhân thế mạng nho nhỏ của Hoàng triều Toàn Cơ, là lũ chết tiệt đó dùng bùn đất nặn ra, so với việc dốc sức triệt tiêu đám Tử Phi Phong này, chẳng thà khiến cho toàn bộ lũ người Hoàng thất đó một phen thất điên bát đảo, gà bay chó sủa."

Dứt lời, Mạnh Phù Dao dùng một ngón tay nhắc hai chiếc túi vải lên, khẽ nhếch môi cười, đặc ý nói: "Tông Việt này đúng là một đứa trẻ tốt, vừa hay tin chúng ta mất tích tại Toàn Cơ liền biết ngay phải làm gì, lại có thể tự giác gửi đến tất cả các tiệm thuốc Quảng Đức của hắn một túi đồ, đến cả việc ta có thể bị tẩu hỏa nhập ma do uống loại thuốc đó mà hắn cũng nghĩ tới, thật không uống công ta vất vả nhiều như vậy vì hắn, đến cả Hoàng hậu cũng phải làm."

Nàng vui vẻ nói liên thoảng, Trương Tôn Vô Cực ngồi kế bên chỉ cất giọng đều đều: "Chỉ dựa vào việc này, rốt cuộc cũng có ngày phải nghiêm túc nói chuyện với hắn ta rồi."

Nghe được lời này, Mạnh Phù Dao lập tức im bặt, trong lòng bỗng nhiên giật thót, vẻ mặt gượng gạo chớp chớp mắt, nhanh chóng chuyển chủ đề bằng cách quay sang Nguyên Bảo đại nhân đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, "Chuột mập, chuẩn bị xong chưa hả?"

Nguyên Bảo đại nhân gật gật đầu, bộ dạng đầy vẻ thâm thù đại hận. Nguyên Bảo đại nhân nó vốn ung dung tự tại du hành thất quốc, hiện giờ lòng lại đầy thù hận với Toàn Cơ. Bởi chính tại nơi chết tiệt này, Nguyên Bảo đại nhân tôn quý không tranh với đời đã bị nhốt vào trong hang chuột, lại còn bị người ta đặt trong lòng bàn tay vuốt ve thỏa sức, đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với loài chuột, việc này mà chịu được thì còn việc gì không thể chịu đựng được nữa, phải chui vào hang thì có thể nhịn nhưng bị sờ mó thì nó quyết không thể nhịn được!

Thù này không báo tất không phải chuột!

"Đi đi." Mạnh Phù Dao vắt tay lên trán, dáng vẻ hiền lành: "Có ánh sáng thì ắt có bóng tối. Có bóng tối thì ánh sáng mới sáng hơn, ngược lại cũng vậy, người là thủy thủ mặt trăng - chiến binh chính nghĩa, nhân danh mặt trăng tiêu diệt cái ác!"

"Mau khiến cho những kẻ đã ức hiếp mi đến quần cũng bị lột sạch đi."

Nguyên Bảo đại nhân trong bộ đồ thủy thủ mặt trăng màu đen, choàng một chiếc khăn quàng kiểu thích khách, máu chuột sôi trào, công hai chiếc túi vải nhỏ, men theo vách núi chạy đi.

Vật tròn nhỏ màu đen cứ thế chạy bình bịch trong màn đêm, thừa lúc người trong lều đang mê man ngủ say mà im hơi lặng tiếng chui vào, mở chiếc túi vải nhỏ đựng đầy bột phấn màu đỏ đeo ở trên người ra, rắc đầy lên tấm đệm giường, rồi lại trèo lên đỉnh chóp của lều, mở tiếp túi vải còn lại, bỏ một ít bột phấn màu xanh vào chiếc lư hương đang đốt bên dưới.

Bột màu đỏ là Thích Mao phấn, màu xanh là Kinh Hồn hương. Khi Thích Mao phấn gặp Kinh Hồn hương, hồn tiêu phách tán.

Kịch độc kết hợp cùng mê hương, định sẵn một đêm khó ngủ.

Nguyên Bảo đại nhân còn đặc biệt rải thật nhiều Thích Mao phấn trong căn lều có đặt một đôi hài thêu chỉ vàng. Tử Phi Phong phân cấp chặt chẽ, người ở cấp bậc khác nhau sẽ sử dụng tư trang và y phục khác nhau, quy củ nghiêm ngặt, để có thể dễ dàng phân biệt, mà chỉ thêu vàng chính là dành riêng cho bậc Tổng đốc.

Hai chiếc túi vải chẳng mấy chốc đã rỗng không, Nguyên Bảo đại nhân cũng không vội đi mà chui bừa vào một bụi có um tùm gần đó đợi xem kịch hay, hai mắt sáng lấp lánh, Bên cạnh có hai con chuột nữa cũng đang căng mắt lên chờ đợi, một con vừa ngáp vừa nói:

"Buồn ngủ quá, này huynh đài, cho xin ít lửa châm điếu thuốc."

Nguyên Bảo đại nhân liền tròn mắt nhìn nó.

Một lúc sau, trong lều bắt đầu rục rịch náo động.

Đám người Tử Phi Phong đang ngủ ngon lành bỗng nhiên thấy toàn thân nóng như lửa đốt, mơ màng lăn qua lăn lại trên đệm, mà càng lăn thì trên người càng dính nhiều bột phấn, ngứa không chịu nổi nên ra sức gãi, bột phấn rơi là tả sang người nằm bên cạnh, lại thêm một người chịu cảnh ngứa ngáy toàn thân. Đám người đang ngứa đến phát điên cứ nghĩ là do y phục gây họa, vừa oán hận chửi bới Thượng ti vô lương tâm không cho thoát y đi ngủ vừa cởi sạch y phục xuống, đương lúc gió mát thổi hiu hiu, bọn chúng lập tức cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Một lúc sau, khắp các lều trại đều râm ran tiếng bàn tán trận ngứa này có đúng là do không khí ẩm ướt hay không, một người giấu mặt nói: "Ẩm ướt quá đi mất, trên núi có một loại thảo dược có thể trị khỏi chứng ngứa ngứa này đó, chỉ cần giã nát thành nước rồi bôi lên da là hiệu nghiệm tức thì, khắp sườn núi phía đông đều có, thảo dược này màu xanh thẫm, lá hình răng cưa, trên đầu có tua như bông lau, rất dễ nhận ra."

Lời vừa dứt, lại có người đứng ở bãi cỏ lưng chừng núi cách đó không xa kêu to: "Các huynh đệ mau lại đây, trên núi có thảo dược, ta đã hết ngựa rồi đây!"

Rầm rập một trận, toàn bộ đám nam nhân trần truồng đã kéo nhau chạy đến chỗ người kia, nhìn xa tựa như hàng trăm vạn con cá đang quẫy đuôi nhảy xuống mặt biển xanh thẳm, chẳng mấy chốc đã mất hút tại cánh rừng rậm rạp bên sườn núi. "Quay lại! Quay lại ngay! Không được chạy vào rừng!" Đám đội trưởng thấy như vậy không ổn, nháo nhác chạy từ trong lều ra định ngăn chúng thuộc hạ lại.

Tiếc thay, bọn thuộc hạ chịu không nổi ngựa ngáy, chỉ một lòng muốn đi tìm thảo dược kia đều vờ như không nghe thấy gì, nhanh chóng chạy đi thật xa, đám đội trưởng không làm gì được, đành ngậm ngùi gọi với theo: "Hái nhiều thảo dược vào, mang về đây cho bọn ta dùng với!"

Âm thanh theo gió vọng đến vách núi gần đó, nơi một nữ tử đang đứng nhìn xuống đám người chạy tán loạn kia, nàng hứng thú híp mắt lại, cất giọng giễu cợt: "Cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ biết bao!"

Sau đó dường như thấy vẫn chưa đủ, bèn bổ sung thêm: "Quả thực ngàn năm khó gặp."

Trưởng Tôn Vô Cực đứng dậy, áo bào tím giữa không trung vẽ ra một đường cong hoa mỹ, tựa như một đóa hoa diễm lệ nở rộ kiêu kì, khiến cho vạn vật trong nháy mắt đều trở nên mờ nhạt phai tàn, ánh mắt phiêu lãng nhìn xa xăm, điềm nhiên nói: "Thiết Thành và Chung Dị kẻ tung người hứng rất ăn ý, cuối cùng cũng dụ được bọn người đó chạy lên núi, chỗ đó để cho bọn họ lo, tiếp theo đến lượt chúng ta rồi. Đêm khuya trăng sáng, thoát y chạy loạn."

Đôi môi hồng phấn hơi nhếch lên thành hình bán nguyệt, Mạnh Phù Dao cười tủm tỉm, "Trời khô vật hạn, thích hợp giết người." Tấm màn căn lều

của Tổng đội trưởng Tử Phi Phong đột ngột bị vén lên, một nam nhân với vạt áo tím tung bay trong gió tiến vào, ánh mắt lóe sáng, vừa tiến vào vừa lạnh lẽo lên tiếng: "Tổng Đội trưởng không cần gọi, tại hạ tới rồi đây."

Nam tử cười tiêu sái, hai tay chấp sau lưng đầu ngẩng cao ngạo nghễ, thông dong từng bước từng bước tiến lại gần.

Tên Tổng Đội trưởng chăm chú nhìn vào ánh mắt đó, trong lòng bỗng thấy lạnh lẽo, y cũng coi như phản xạ linh hoạt, lập tức hiểu ra người này không phải phe mình, vội lùi lại phía sau.

"Phập!"

Tiếng lưỡi dao đâm vào da thịt vô cùng nhạy bén, tên Tổng Đội trưởng Tử Phi Phong đời này đã đoạt lấy không biết bao nhiêu mạng người, mỗi lần dao chém xuống đều lạnh lùng quyết tuyệt, y giết người không gớm tay, đương nhiên đã nghe qua âm thanh chết chóc này vô số lần, tuy nhiên lần này lại hoàn toàn khác biệt - âm thanh báo hiệu cái chết đó phát ra từ chính cơ thể y.

Sau lưng một cơn rét lạnh, trong cái lạnh lại sản sinh ra cái nóng, lạnh là lưỡi dao của người, nóng là máu của ta.

Tên Tổng Đội trưởng toàn thân cứng đờ, gắng gượng cắn chặt răng, khó khăn quay đầu lại, thị giác mơ hồ nhìn thấy được một thiếu niên thanh tú vận y phục màu xanh đen, dung nhan diễm lệ thoát tục, nụ cười của người đó câu hồn đoạt phách mà toát ra nét âm hiểm độc ác đủ khiến người người toát mồ hôi lạnh, một dao thẳng tắp. Cánh tay người thiếu niên đó đang vươn ra, thân hình vững chãi bất động, tựa hồ đã giương đao đợi sẵn từ lâu, ung dung tự tại chờ đến lúc y lùi về phía sau để tránh nam tử kia rồi tự nộp mạng.

Hai người này... liệu có phải chính là những kẻ đã một tay giết sạch trăm quân Tử Phi Phong, khiến cho bọn chúng ngày đêm truy tìm ráo riết hay

không?

Trước lúc chết, thần trí y bỗng tỉnh táo, cảm nhận rõ người thiếu niên chậm chậm rút đao về, thối chỗ máu đang dính trên lưỡi đao vào mặt hắn một cách châm biếm, cất tiếng:

"Điều bộ này quả nhiên rất có khí chất, có lẽ từ giờ ta nên đổi tên thành Mạnh Xuy Huyết."

Mạnh...

Thì ra... chính là ả.

Tổng Đội trưởng muốn mở mồm kêu to, nói cho tất cả các thủ hạ của y biết y rốt cuộc cũng đã tìm ra hung thủ rồi, tiếc thay, người tự xưng là Mạnh Xuy Huyết này đương nhiên không bao giờ cho y có cơ hội đó. Vào giây phút cuối đời, y bỗng thấy có một vật đen trắng lẫn lộn đột nhiên phóng tới, đặt cái mông lấp kín miệng y.

Trong căn lều cạnh đó của tên đội trưởng kia, vài tên đội trưởng khác vừa gãi vừa thảo luận tình cảnh kì quái lúc này, hoàn toàn không hề cảm nhận được mùi chết chóc trong lều bên cạnh, kì thực thì lều bên cạnh cũng không có một chút động tĩnh nào.

"Loạn như đám ruồi không đầu vậy, đến đối phương là ai chúng ta cũng không biết!"

"Việc các huynh đệ chết ở Quan Nguyên quả thật vô cùng quái lạ."

"Địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, thật quá xui xẻo!"

"Than vãn đủ rồi đó, chúng ta vẫn còn ở đây là tốt lắm rồi, nghe nói bên Thượng Phong phủ các huynh đệ đã phải chịu không ít khổ cực vì lũ Thiết Vệ rồi, đám chó đen đó mới thật độc ác!"

"Không hiểu Đại diện hạ bổng đừng bị làm sao nữa, lại đi hợp tác cùng Tam Hoàng tử."

"Không bàn quốc sự, không bàn quốc sự, chuyện của bề trên không phải việc chúng ta có thể đoán mò được!"

Mọi người vẫn duy trì sự im lặng, bỗng một người lầm bầm: "Lạ thật, sao bọn chúng đi hái thuốc mãi chưa về."

"Có lẽ do trời tối nhìn không rõ", người khác cười nói, "Đừng nói đến chuyện này nữa, không nhắc thì sẽ quên đi, vừa nhắc đến thôi là ta đã thấy ngửa rồi."

"Để ta gãi cho người."

"Ai cần người gãi chứ, đồ chân tay thô lỗ..." Tên đội trưởng đó nói được nửa câu liền im bặt.

Giọng nói này,,hoàn toàn xa lạ!

Hắn ta vừa ngược mắt lên liền thấy mấy tên đội trưởng xung quanh đều đang ngẩn người, ai nấy đều cứng đờ như khúc gỗ, hai mắt tròn to, hắn ta ngó ra, muốn quay lại nhìn xem thì cơ thể cứng ngắc, không thể quay nổi đầu, đành miễn cưỡng liếc mắt thì thấy một nam nhân áo tím đang khoanh tay dựa vào cổng lều, cười như không cười, khí chất thoát tục, bên cạnh là một thiếu niên vận y phục xanh đen đang từng bước từng bước tiến vào trong lều, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng họ, vạt áo khế đung đưa, trầm ổn tiêu sái.

Thiếu niên cầm một thanh đao dính máu, máu tươi tí tách rơi xuống theo nhịp bước chân, vô số đóa hoa máu xinh đẹp nở ra dưới nền đất, mùi tanh nồng trong phút chốc bao phủ căn lều, không khí ngưng đọng khung cảnh trở nên quỷ dị u ám.

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách. Chạy trước đã rồi tính!

Mấy tên đội trưởng này tuy chưa đến mức danh chấn giới võ lâm nhưng cũng đều thuộc hàng võ công cao cường thân thủ linh hoạt, trong một tích tắc đồng loạt phi thân lên "roạt" một tiếng, tấm da bò dùng làm chóp lều rách toạc, mấy cái đầu cùng lúc nhô ra khỏi căn lều.

Ngay lúc đó tất cả bọn chúng đều cảm thấy cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng.

Sáu cái đầu xông ra từ căn lều cứng đờ, sáu khuôn mặt dưới ánh trăng hoảng hốt quay sang nhìn nhau, đều thấy đối phương sắc mặt trắng bệch, gương mặt như thể một xác chết, đồng tử ngưng tụ, ánh mắt hoàn toàn rời rạc.

Phía dưới, trong căn lều, Mạnh Phù Dao bình thản lau thanh hắc đao, lăm bắm với sáu cổ thi thể đã bị chém làm đôi hiện chỉ còn một nửa vẫn đang ngồi nguyên vị trí ban đầu, "Nhanh gọn thế này thật tốt, đỡ mất thời gian quý báu của ta."

Sau đó lại thờ ơ ngẩng đầu nhìn lên sáu nửa thi thể còn lại đang mắc kẹt trên đỉnh lều, ánh mắt lạnh lùng xa lạ, dường như nàng cùng sáu tên đội trưởng xui xẻo vừa vong mạng đó không có một chút liên quan nào cả.

"Bì viêm bình 999, trị ngứa tức thời, nhà nào cũng có, nhà bạn đã có chưa?"(*)

(*) Bì viêm bình 999 là tên một loại thuốc mỡ bôi ngoài da do công ty cổ phần y dược 9/3 Hoa Nhuận của Trung Quốc sản xuất.

Trong khi đó, ở lưng chừng núi, một đám nam nhân trần truồng như nhộng đang lúi húi tìm kiếm, trong đó có một tên vừa cầm cúi vùi đầu vào một mỏm đá mò mẫm vừa lăm bắm: "Tìm mãi mà chẳng thấy thảo dược gì ở đây hết."

Không biết từ bao giờ bỗng có người đi đến bên cạnh, cũng cúi đầu loay hoay tìm kiếm cùng hấn ta, lát sau đột nhiên giơ một cọng cỏ lên, nói: "Người xem có phải loại cỏ này không?"

Tên Tử Phi Phong quay đầu lại, mơ hồ nhìn cọng cỏ đầy nghi hoặc, sau đó lại nhìn sang người kia, đột nhiên kinh hô như vừa phát hiện được chuyện kinh thiên động địa gì đó: "Ồ, tại sao người mặc y phục vào được vậy?"

Người đó mỉm cười xán lạn, trong bóng tối chỉ nhìn thấy một hàm răng trắng sáng đều tăm tắp, chìa tay vịn lấy vai tên Tử Phi Phong, thuận tiện cầm một thanh chủy thủ đâm thẳng vào ngực hấn, nhẹ nhàng như không, cười nói: "Người nhầm rồi, ta là người, đương nhiên phải mặc y phục, chỉ có súc vật mới trần truồng mà thôi."

Ngày 28 tháng 2 năm Thiên Thành thứ ba mươi - Toàn Cơ quốc Tử Phi Phong thiệt hại nặng nề.

Ba nghìn người, chỉ trong một đêm.

Ngày 3 tháng 3 năm Thiên Thành thứ ba mươi - Toàn Cơ quốc, hội Lập xuân tại Thượng Phong thành.

Hội Lập xuân là một trong những dịp lễ tết quan trọng nhất trong năm của người dân Toàn Cơ, khai hội vào ngày mùng 3 tháng 3 hàng năm, mang hàm ý "Năng xuân chột tảo, năm mới hưng thịnh". Mỗi năm cứ đúng ngày này, dân chúng trong vòng một trăm dặm trở lại đều tề tựu tại huyện thành Thượng Phong.

Có điều, hôm nay đã xảy ra chút rắc rối.

Như thường lệ, mỗi năm vào dịp này, đệ nhất kỹ nữ của các châu huyện lân cận đều tìm đến Thượng Phong biểu diễn, một là để so tài nghệ, hai là để khuyếch trương thanh danh của bản thân. Lần này cũng không ngoại lệ,

một nhóm mỹ nữ đã vào thành từ hôm qua, nghe nói sẽ đặc biệt biểu diễn một màn "Nhất Thập Vân" danh chấn thiên hạ. "Nhất Thập Vân" là một môn dị thuật mà nữ nhân sau khi luyện được thì cơ thể sẽ trở nên mềm mại không xương, uyển chuyển như rắn, khi dựa vào có cảm giác êm ái như một chiếc đệm bằng mây, chỉ tưởng tượng thôi đã đủ thấy hấp dẫn nhường nào rồi.

Điểm tiếp đãi quan khách xem "Nhất Thập Vân" lần này cũng thật khác thường - trên dòng sông Thất Tinh. Sông Thất Tinh chảy theo hướng Bắc - Nam thành Thượng Phong, là dòng sông duy nhất trong thành, ngày thường trên mặt sông cũng có vài chiếc thuyền hoa(*) trôi nổi, nay buổi biểu diễn "Nhất Thập Vân" được đặc biệt diễn ra ở đây, nhưng không bày vẽ thuyền hoa lộng lẫy mà chỉ dùng thuyền gỗ mỏng heo hồng đăng vừa độc đáo vừa thanh cảnh, dập dềnh trên mặt nước xanh biếc như bích ngọc, tựa nét mây mảnh mai trên dung mạo diễm lệ của mỹ nhân đang say giấc.

(*) Thuyền hoa: Một nhà chứa trên mặt nước mà quan khách có thể dùng cơm với những kỹ nữ xinh đẹp và ở lại qua đêm.

Cuộc sống về đêm trên dòng sông Thất Tinh mới vừa bắt đầu, trên bờ vô số người đứng ngóng trông ai ai cũng nóng ruột như lửa đốt, hồi hộp đợi mỹ nữ đại giá quang lâm. Người luyện "Nhất Thập Vân" tuyệt đối không phải hạng ca kỹ tầm thường mà đều thuộc hàng kỹ nữ cao giá vừa có địa vị vừa có khí tiết, khách quan cũng bắt buộc phải do các nàng tự mình lựa chọn.

Nghe nói vị cô nương này có một câu nói nổi tiếng như sau:

Gà cũng có nhân cách!

Đêm còn chưa tận, một chiếc thuyền gỗ mong manh xuất hiện trong sự chờ đợi của muôn người, rẽ màn nước xanh thăm thẳm trên mặt sông phẳng lặng in bóng trăng sao, khi còn cách bờ mười mét thì nhẹ nhàng dừng lại, từ

rặng dương liễu lá lướt trên bờ nhìn qua phía đó, trên thuyền im ắng vô thanh, không một bóng người, như thực như hư.

Trong đám người đang hồi hộp dõi theo chiếc thuyền, có cả những đại gia đã bao trọn kỹ viện phía Nam - Tử Phi Phong cùng các chủ nhân của kỹ viện phía Bắc - Thiết Vệ, thủ lĩnh hai bên bốn mắt nhìn nhau một cái, liên hừ một tiếng, lập tức quay ngoắt đầu sang hướng khác.

Trên thuyền vẫn duy trì im lặng, thời gian cùng không gian đều ngưng đọng, bốn bề yên ả, ngay một khắc trước khi đám người sốt ruột đến mức muốn bùng nổ, hồng đăng đột nhiên lóe sáng, trên mạn thuyền thoáng chốc đã xuất hiện một nữ tử mặc tố y.

Dáng người tuyệt đẹp, y bào trắng phau bay bay mềm mại như mây bông bành.

Dưới ánh sáng của hồng đăng, dung mạo nữ tử diễm lệ kinh người, mày liễu như khói, mi mục như họa, phong thái phiêu nhiên tựa tiên nữ giáng thế.

Từ góc độ của đám người trên bờ, chỉ có thể nhìn thấy một đôi tay trắng nõn mảnh khảnh đang hợp lại đặt trước bụng, những ngón tay như dương chi bạch ngọc, tư thế nho nhã tựa một nhành ngọc lan nở dưới ánh bình minh.

Nữ tử một thân tố y phiêu dật, sống lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao đầy kiêu ngạo, nhìn từ xa tựa một đài sen trắng nở trên mặt nước, đứng trong làn gió xuân hiu hiu thổi lại càng thêm phần hào hoa phong nhã.

Tuy nhiên, đẹp nhất vẫn là thân hình mảnh mai nhỏ nhắn, làn da trắng ngần, mái tóc đen mượt buông xõa tản mát trong gió, tố y giản dị trang nhã cũng không che giấu nổi vẻ mỹ lệ kiêu diễm toát ra từ trong khí chất, dù đứng lặng lẽ trong gió cũng có thể tạo nên mỹ cảnh.

Đám người chăm chú nhìn cảnh tượng thực thực ảo ảo phía xa, nhất thời quên cả hít thở.

Quả thực... đúng là một đám mây hạ xuống trần gian...

Nữ tử không nói một lời, quay người mất hút vào trong khoang thuyền. Chiếc thuyền hướng thẳng về phía bờ, lướt nhẹ như cưỡi mây đạp gió mà tiến lại gần những ánh mắt khát khao ngưỡng mộ trên bờ.

Trong không gian trầm mặc bỗng vang lên tiếng đàn tỳ bà.

Thanh âm cao vút, du dương huyền ảo như mây bay nước chảy.

Tiếng đàn thoát đầu như bình bạc vỡ tan, sau đó dồn dập sục sôi như núi cao chấn động, lúc lại trầm bổng như huyền cảnh bao la mịt mờ sương khói.

Tiếng đàn vừa cất lên mặt nước liền xao động, thanh âm tựa lôi vũ cuộn cuộn nổi lên từ bốn phương tám hướng tựa cuồng phong càn quét một cõi giang sơn, lại như phượng hoàng ngũ sắc rải cánh chao liệng, phong khởi vân dừng nguyệt trầm nhật thẳng, hào quang muôn trượng.

Tất cả những người có mặt đều như lạc vào cõi mê.

Một khúc đàn tuyệt thế.

Khúc nhạc khởi đầu bằng những thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi, rồi như dẫn dắt mọi người đến một không gian cao rộng, thoáng đãng mà mơ màng. Sau đó bỗng nhiên nhịp đàn nhanh dần, réo rắt dồn dập. Dù không thấy tận mắt nhưng ai nấy đều ngẫm hình dung ra cảnh tượng, từng ngón tay thon dài trắng như sứ lướt nhẹ trên dây đàn, khi trầm khi bổng, khi mãnh liệt khi dịu dàng. Dòng nước tĩnh lặng hiền hòa ôm trọn con thuyền gỗ mỏng vào lòng, xa xa những dãy núi ẩn hiện trong màn sương đêm, đôi thông reo vi vu vi vu, hàng dương liễu bay phất phơ xào xạc xào xạc...

Chưa ai từng nghe qua một khúc đàn như vậy, nhịp điệu linh hoạt kỳ ảo cùng âm thanh du dương mị hoặc như hòa nhập vào nhau, chưa nói đến thủ pháp vi diệu cỡ nào, chỉ dựa vào ngũ âm biến ảo diệu kì như vậy, đã xứng được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất rồi.

Mà có thể tấu lên khúc nhạc này, rốt cuộc là người thanh tao thoát tục tới mức nào?

Khúc tỳ bà vừa dứt, rèm châu trên khoang thuyền đột nhiên được vén lên, tiểu nô tỳ vận váy áo xanh nhanh nhẹn ló đầu ra, trên tay cầm một bông hoa ngọc lan, khẽ cười nói: "Không biết các vị lão gia ở đây có ai nguyện ý lên thuyền cùng cô nương nhà chúng tôi... vui vẻ một đêm?"

Nghe được bốn chữ cuối cùng đó, đám người đồng loạt lộ vẻ khao khát, gần trăm con mắt dán chặt vào khoang thuyền, thân dưới trở nên căng cứng.

Tiểu nô tỳ nọ cười khúc khích, giơ bông hoa đang cầm trong tay lên cao, lướt qua con mắt của những kẻ trên bờ, mở lời: "Người nào giành được hoa, người đó được lên thuyền."

Đóa ngọc lan được tung lên không trung.

Trên bờ lập tức nhảy vọt lên mười bóng người.

Âm thanh va chạm vang lên, thoát tiên là phát ra từ da thịt, sau đó là tiếng gươm đao.

Lát sau có tiếng mắng to: "Chết tiệt, lũ Thiết Vệ các người lại dám đến đây tranh giành sao?"

"Khốn kiếp, người đến thì được, bọn ta đến thì lại không được sao?"

"Đây là Nam thành!"

"Ai nói với người sông Thất Tinh thuộc địa phận Nam thành?"

"Ta nhõ vào! Tránh ra!"

"Người cú ngay!"

Người bị đánh rơi xuống nước không ngớt, thậm chí đã vùng vẫy trong nước rồi vẫn tiếp tục đánh nhau loạn lên. Tử Phi Phong và Thiết Vệ oán hận tích tụ lâu ngày, chỉ vì nghe lệnh chủ tử mà phải kiềm chế, nay lửa giận sớm đã bốc lên ngùn ngụt, hơn nữa sông Thất Tinh rõ ràng vắt ngang qua Nam - Bắc thành, kẻ nào dám nói chỉ thuộc địa phận một bên? Dù sao cũng không phải quân ta phá ranh giới, đánh cho hả cơn giận này rồi nói tiếp!

Dưới nước tranh đấu quyết liệt, trên bờ cũng bất phân thắng bại, Phó thủ lĩnh Tử Phi Phong và Nhị hiệu Đại đầu của Thiết Vệ đêm nay đều có mặt, vậy cũng coi như thủ lĩnh của hai bên đã ra mặt đối đầu. Một tuyệt thế giai nhân như vậy, được nhìn bóng dáng đó lại nghe tiếng đàn đó quả thực là cơ hội ngàn vàng, dịp tốt ngàn năm có một, há có thể bỏ lỡ? Cho dù ban đầu cũng không thêm muốn đến vậy, nhưng hiện tại đối phương đã ra đòn, bản thân có thể nhường sao? Nhường hã, vậy quân ta chẳng phải không còn chút mặt mũi nào ư? Từ nay ra đường sao còn dám ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ nữa chứ!

Hai người võ công cao cường, ngang tài ngang sức, Phó thủ lĩnh của Tử Phi Phong vừa phi lên trước một bước, sắp chạm được vào đóa ngọc lan thì tên Nhị hiệu Đầu mục Thiết Vệ lập tức dùng khinh công đuổi theo, hai bên giao thủ vài chiêu rồi xoay người đáp xuống đất, cả hai đều nắm chặt một tay, giơ cao lên không trung.

Trong lòng bàn tay mỗi người đều là một nửa bông hoa.

Tên Phó thủ lĩnh Tử Phi Phong hô to: "Một nửa của ta to hơn, ta thắng!"

Chiếc thuyền bỗng nhẹ nhàng lướt trên mặt hồ, tựa như theo gió mà trôi về hướng Bắc, cảnh này lọt ngay vào tầm mắt của tên Nhị hiệu Đầu mục, hăn vội quay đầu nhìn kỹ viện được Tam Hoàng tử dùng để phân định ranh giới Nam - Bắc cho hai quân, mắt bỗng sáng lên, đắc ý cười nói: "Hiện tại thuyền đang ở Bắc thành, thuộc phe ta!"

Lời vừa dứt, chiếc thuyền lại nhẹ lướt về phía Nam, tên thủ lĩnh Tử Phi Phong vừa nhìn thấy liền nộ khí xung thiên, mắng ầm lên: "Mắt ngươi mù rồi! Đồ vô sỉ!"

"Tên hỗn đản kia! Rõ ràng vừa nãy thuyền trôi về bên này!"

"Muốn chết hả!"

"Mắt ngươi mới mù đó!"

"Hôm nay ông đây quyết phải dạy dỗ cho ngươi một bài học!", một tên vừa nói vừa cười áo choàng.

"Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi đó!", tên còn lại vừa nói vừa xăn cao tay áo.

Trên bờ chỉ còn lại một đám người ẩu đả, cát bụi mù mịt, dân thường sớm đã chạy mất dạng, tránh cảnh trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết.

Chiếc thuyền gỗ nhỏ lại dao động, chậm chạp rẽ nước trôi đi, mất hút vào rừng liễu đằng xa, thoáng chốc đã mất tăm không để lại một chút dấu vết nào, đám người đang bưng bưng sát khí kia đương nhiên không để ý chuyện này, mà cho dù có để ý thì cũng chẳng có cách nào đuổi theo.

Trong khoang thuyền, tổ y nữ tử lười biếng ngồi tựa vào bàn, hồng đăng chiếu xuống một khuôn mặt thanh tú, nàng mỉm cười đắc ý, tay chống cằm, hai mắt trong suốt như nước hồ thu không chớp nhìn nam tử đang ngồi đối

diện, nâng cao tay rót rượu, thần thái ưu nhã, ống tay áo trắng phau khẽ vén lên đến ngang bắp tay, để lộ ra một bàn tay mảnh khảnh đẹp như ngọc tạc.

"Không ngờ khúc tỳ bà huynh đàn thật sự khiến ta nghe đến ngây cả người."

Nam tử khẽ nghiêng người tựa vào tấm đệm gấm màu vàng nhạt, ngón tay thon dài gảy nhẹ dây đàn, hồng đăng chiếu xuống một dung mạo trác tuyệt, mắt đen sâu thẳm, da trắng hơn tuyết, tóc dài buông xõa, xiêm y nổi lộng, đẹp tựa thần tiên, gương mặt lộ nét cười chẳng thiếu phong lưu lại thừa tao nhã.

Hắn ngược mắt, nở nụ cười đầy mỉa mai, nhàn nhạt mà câu hồn.

"Khúc nhạc này là ta viết cho nàng, tên gọi là "Phong Vũ Phù Dao", mãi đến hôm nay mới có dịp đàn cho nàng nghe."

Nói xong lại cúi xuống cây đàn, thanh âm réo rắt như cất chứa ngàn vạn lời tâm sự.

"Chỉ cần nàng thích, ngày nào ta cũng sẽ đàn cho nàng nghe."

Mùng 3 tháng 3 năm Thiên Thành thứ ba mươi, Toàn Cơ quốc, hai thế lực lớn mạnh nhất đại diện cho Hoàng quyền - Tử Phi Phong và Thiết Vệ - tại Thượng Phong thành chỉ vì tranh giành mỹ nhân mà bỏ ngoài tai nghiêm lệnh của chủ tử, tàn sát lẫn nhau. Kết quả, hai tên thống lĩnh một chết một tàn phế, đám thủ hạ đều trọng thương, từ đó, mâu thuẫn dồn nén đã lâu giữa Tử Phi Phong và Thiết Vệ rốt cuộc chính thức bùng nổ, chỉ trong vài ngày đã có mấy trận đại loạn, trong thành hơn vạn người hỗn chiến, tình cảnh rối ren loạn lạc.

Đại Hoàng nữ và Tam Hoàng tử bận rộn quân thúc đám thủ hạ, vì quân binh tổn thất nặng nề mà phiền não, nhất thời lơ là chuyện truy tìm hung thủ trước đó.

Nhân thời cơ ngàn vàng này, một đám người trong đêm lén lút trốn khỏi Thượng Phong thành, ngày nghỉ đêm đi cứ như vậy bí mật tốc hành.

Mùng 10 tháng 3, một tiểu quan y phục xộc xệch, tức tốc chạy đến đưa tin, vội vã đến mức ngã lăn quay trước cổng Lễ bộ Toàn Cơ, các quan thượng thư vừa hay tin liền chấn động một phen, thần hồn điên đảo.

"Vô Cực Thái tử điện hạ và Đại Hãn Mạnh vương đột nhiên lộ diện, hiện thống lĩnh ba nghìn thủ vệ trú ở ngoại ô kinh thành, xin được tiếp giá!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 33: Mạnh Vương Phách Lối

Mùng 10 tháng 3, Vô Cực Thái tử điện hạ và Đại Hãn Mạnh vương sau khi "mất tích" hơn một tháng trời, bất ngờ công khai lộ diện trên lãnh thổ Toàn Cơ.

Bận rộn suốt một đêm, ngày hôm sau trời vừa sáng trong thành đã trống dong cờ mở, nhị vị Hoàng tử Hoàng nữ cùng trăm quan xuất thành mười dặm nghênh đón khách quý.

Một đoàn người đi thành hàng dài đến ngút tầm mắt, áo mũ chỉnh tề, sắc mặt nghiêm trang, cẩn thận đứng thành đội hình, cung kính ngẩng đầu chờ đợi. Đợi đến dài cả cổ mà một góc áo của Mạnh vương cũng không thấy đâu, ánh mặt trời chói chang như thiêu như đốt, đoàn người dần dần đứng không vững, ngoài hai vị lá ngọc cành vàng thuộc hoàng thất được đặc cách cưỡi ngựa ra thì các văn võ bá quan đều phải đứng, khổ một nỗi, bọn họ đều thuộc hàng quan tam phẩm trở lên, đã sống trong nhung lụa quen rồi, đứng lâu như vậy sao có thể chịu nổi, chỉ còn cách phái người đi trạm xá ngoại thành thúc giục, lúc sau viên quan thượng thư quay lại bẩm báo: "Mạnh vương đang đánh răng."

Đám người lại đợi, sau khi ước chừng đã đủ thời gian để đánh răng một trăm lần, lại phái người đi giục, đáp rằng: "Đang đắp mặt nạ."

Mặt nạ?

Tiếp tục đợi, lần này đừng nói là đắp mặt nạ, đến đắp tường thành cũng chỉ mất từng ấy thời gian, lại phái người đi giục, đáp rằng: "Đang rửa mặt."

Đeo mặt nạ rửa mặt?

Sau một khoảng thời gian đủ để rửa mặt một nghìn lần, quan quân Toàn Cơ sớm đã mất hết kiên nhẫn lại phái người đi giục, đáp rằng: "Sữa rửa mặt còn chưa trôi đi hết, việc này vô cùng nghiêm trọng, nếu không xử lý tận gốc sẽ để lại hậu quả tàn khốc."

Quan quân ngơ ngác nhìn nhau. Sữa rửa mặt? Là một loại dược phẩm cao cấp dùng để luyện võ sao?

Tiếp tục đợi, không những đủ thời gian cho sữa rửa mặt được rửa sạch sẽ, mà có lẽ còn đủ cho một người mười năm không tắm có thể được gội rửa hoàn toàn không lưu lại chút vết bẩn nào, quan quân Toàn Cơ lại phái người đi giục, đáp rằng: "Đang đợi kem dưỡng thấm vào da."

Kem dưỡng da? Thuốc bôi ngoài da dùng để tăng công lực thần tốc?

Thập Hoàng nữ trẻ tuổi nóng tính tức giận vứt roi ngựa xuống, cao giọng mắng ầm ĩ: "Như vậy là ý gì đây! Thật không coi ai ra gì!"

Nhị Hoàng tử cười khố, dù sao tuổi tác cũng cao hơn nên tính cách có phần trầm ổn hơn, suy nghĩ một lúc rồi bình tĩnh nói với viên quan thượng thư: "Người đi nói với Mạnh vương, sắp đến giờ Ngọ rồi, lúc đó mặt trời lên cao, ánh nắng gay gắt nhất, há không phải sẽ càng hại da sao?"

Lời này có vẻ đã phát huy tác dụng, một lúc sau, phía đằng xa rốt cuộc xuất hiện một đội quân khôi giáp chỉnh tề đang tiến lại gần, mặt đất như ầm ầm rung chuyển theo bước hành quân của bọn họ, cát bụi tung bay mù mịt, cảnh tượng hùng dũng tráng lệ vô cùng.

Tựa như có một đám mây màu đỏ vừa hạ xuống thành Đồng.

Toàn quân một màu đỏ tươi rực rỡ! Trường bào màu đỏ, chỉ vàng thêu viền. Cát bụi mù mịt cũng không che phủ được những nét lấp lánh sáng bóng của vô số kiếm quang đang chĩa thẳng lên trời, yên ngựa tinh xảo khảm bảo ngọc chói mắt, tuần mã ngay hàng thẳng tắp.

Ba nghìn kỵ mã khí thế bức người, người người đều anh tuấn, cường háng, nghiêm nghị, bồng bồng sát khí, cung kính trịnh trọng bảo vệ quanh hai người tư thái nhàn nhã hiện đang dẫn đầu.

Quan quân Toàn Cơ đồng loạt ngược mắt nhìn chăm chú, nhất thời quên cả hít thở.

Trên lưng con hắc mã bên trái là một thiếu niên bạch y khí chất bất phàm. Người này toàn thân một màu trắng phau tươi sáng, duy chỉ có vạt áo phía trước thêu hoa văn màu tím, tóc đen bóng mượt như lụa buông xõa tản mát trong gió, chỉ vấn cao tại đỉnh đầu bằng mũ quan nạm ngọc lục bảo, da như băng xương như ngọc, tỏa ra nét quyến rũ không bút nào tả xiết. Dung mạo người đó lại vô cùng thanh nhã thoát tục, môi đỏ hồng như sắc hoa anh đào, lông mày tinh xảo tựa nét núi đảnh xa, mắt sâu đen tuyền trong trẻo như nước hồ thu, ánh mắt như thể còn sáng hơn ánh mặt trời.

Đại Hãn Mạnh vương danh chấn thiên hạ, tuy chưa ai từng được thấy qua khuôn mặt thật của y nhưng nhìn cặp mắt và thân hình kia liền có thể biết được nhất định là một dung mạo tuyệt thế, chỉ có điều...

Một kẻ càn quấy vô sỉ như vậy, sao có thể toát lên thần thái nho nhã thoát tục thế kia!

Quả thực là sỉ nhục sự nho nhã!

Quần thần Toàn Cơ vừa rửa thềm trong bụng vừa nghiêm chỉnh cúi đầu hành lễ.

"Cung nghênh Vô Cực Thái tử điện hạ cùng Đại Hãn Mạnh vương!"

Mạnh Phù Dao vừa cười hi hi vừa nhìn xuống chúng nhân, nàng chưa vội xuống ngựa, vung vẩy roi ngựa trong tay, nghiêng đầu thở dài: "Ngồi trên ngựa vẫn là thoải mái nhất, vậy mà ta phải rông rã cuốc bộ hơn nửa tháng nay, người nói xem, thật tội nghiệp biết bao!"

Nàng vừa cất lời, tất cả mọi người đều đồng loạt thở ra, dần dần lấy lại cảm giác. Quả không sai! Vừa mở mồm liền không hổ danh là Đại Hãn Mạnh vương - thiên hạ đệ nhất vô liêm sỉ!

Nhị Hoàng tử cười khố, đành xuống ngựa trước, kéo theo cả Thập Hoàng nữ với khuôn mặt hằm hằm tức giận, bên kia Trưởng Tôn Vô Cực cũng xuống ngựa, đỡ Mạnh Phù Dao đang mang một bộ dạng không thể uể oải chán chường hơn xuống cùng, Mạnh Đại vương vừa đặt chân xuống đất liền ngã lăn ra, miệng kêu la ầm ĩ, xem ra là bị trọ chân không đứng dậy nổi: "Ôi chao, người xem, ta phải đi bộ nhiều đến sưng cả chân, sớm đã bị trật khớp rồi, đứng lên không nổi nữa rồi..."

Nàng xoa xoa cổ chân, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt một viên quan Toàn Cơ bộ dạng lúng túng khó xử đang đứng gần đó, cất giọng than ngắn thở dài: "An ninh trên đất Toàn Cơ các người..."

Nàng vừa nói vừa lắc lắc đầu ra vẻ chán nản thất vọng, tất cả đều xấu hổ hướng mắt nhìn xuống đất, cúi đầu thật thấp như không muốn lộ mặt ra.

Mạnh Đại vương lại tiếp tục than thở: "Nhân phẩm dân Toàn Cơ các người..."

Hiện tại sắc mặt mọi người đã trở nên vô cùng khó coi, nàng chắc chắn lưỡi, mắt nhìn về xa xăm, không nói lời nào, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt còn gây sát thương khủng khiếp hơn nhiều so với lời nói.

Mạnh Đại vương căn bản không nể mặt ai này sau khi im lặng một lúc lại tiếp tục ngồi ôm gối say sưa nói: "Các người..."

Nhị Hoàng tử đột ngột cắt lời, nói: "Nếu Mạnh vương bị trật chân nghiêm trọng vậy thì xin mời lên ngựa đi tiếp."

Không ngờ Mạnh vương hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của Nhị Hoàng tử, dường như một chữ cũng không hề nghe thấy, thản nhiên nói tiếp lời còn dang dở: "Đường đường là một Đại vương oai phong hùng dũng như ta đây, lần này đến Toàn Cơ hết bị truy sát lại gặp phải ăn cướp, tâm hoảng ý loạn, thất kinh bát đảo, lại còn phải chạy đến mức hai chân tê cứng như không phải chân của mình nữa rồi, hôm nay đành phải thất lễ với các vị rồi, ta bây giờ chỉ có thể ngồi đây thôi, thất lễ, thất lễ, mọi người tiếp tục nói chuyện đi, cứ tự nhiên, cứ tự nhiên."

Văn võ bá quan Toàn Cơ chán nản tuyệt vọng ngược nhìn lên trời... Bộ dạng ngài như vậy, muốn chúng ta tự nhiên kiểu gì đây?

Duy chỉ có Thái tử Vô Cực cao quý điềm tĩnh xem ra hoàn toàn không để bụng chuyện này, cẩn thận hành lễ cùng Nhị Hoàng tử và Thập Hoàng nữ. Phong thái uy nghi, nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, dường như không màng tới điều gì, đặc biệt là khi nhìn xuống Mạnh Đại vương đang ngồi ăn vạ bên cạnh sắc mặt thản nhiên như không. Thập Hoàng tử chứng kiến nhất cử nhất động của Trưởng Tôn Vô Cực, trong lòng âm thầm bội phục sự "miễn dịch" của vị Thái tử điện hạ này, hẳn ta thì có lẽ phải luân hồi chuyên kiếp ba lần mới đạt được tới cảnh giới như vậy, cứ nói được vài câu lại không nhìn được liếc nhìn sang Mạnh Đại vương một cái, vừa liếc liền cảm thấy toàn thân gượng gạo như bị dây thừng trói chặt.

Mạnh Phù Dao ở dưới đất đến ngồi cũng không an phận, đột nhiên ngược đầu lên nói chuyện với viên Thừa tướng bên phía Toàn Cơ.

Môi mấp máy như đang nói chuyện nhưng hoàn toàn không phát ra âm thanh gì cả, lão Thừa tướng nghe không rõ, cung kính chấp tay cúi đầu hỏi lại, Mạnh Đại vương lại "nói" vài câu, lão Thừa tướng rốt cuộc không thể

đứng yên tại chỗ được nữa, đành phải dời bước đến gần nàng hơn, khom lưng cúi xuống hỏi: "Lão thần dám hỏi Mạnh vương có gì sai bảo?"

Không ngờ ở vào khoảng cách gần như vậy mà Mạnh Phù Dao lại tự dưng đặt bàn tay lên tai, nhúu mày nghi hoặc, cao giọng đáp lại ông ta: "Hả? Cái gì? Người nói cái gì cơ? Ta nghe không rõ. Hả?"

Lão Thừa tướng liếm liếm bờ môi khô nứt nẻ, cố gắng cúi người thấp hơn một chút, dùng giọng nói to hết cỡ lặp lại một lần nữa, Mạnh Phù Dao vẫn như cũ nghiêng nghiêng đầu, "Gì cơ?"

Đám quan viên thương xót nhìn cảnh lão Thừa tướng của bọn họ đang phải khom lưng thấp đến mức sắp chạm đất kia, chợt nhớ ra hình như ông ấy có bệnh đau lưng mãn tính? Ôi, nghe nói vị Mạnh vương này, kẻ nào đắc tội với nàng ta sẽ phải trả giá gấp mười lần, hơn nữa lại càng thích đối phó với những kẻ quyền cao chức trọng... Thừa tướng đại nhân của chúng ta quả nhiên mệnh khổ.

"Ta nói lão nhân gia ngài quyền cao chức trọng, dưới một người trên vạn người, cao cao tại thượng đã quen rồi. Phải không hả?" Mạnh Phù Dao sau khi động tai "nghe" một lúc liền nghiêng đầu cười vang, "Tốt xấu gì ta đây cũng là khách của các người, Thừa tướng đại nhân lại từ trên cao nói vọng xuống thế này có hợp lí hay không? Xem ra Toàn Cơ các người hẳn đã quen dùng tư thế này để bàn luận quốc sự với quân thần Đại Hãn ta rồi."

Lời này ý tứ nghiêm trọng như vậy, đến Thừa tướng đại nhân cũng không dám đương nổi hậu quả.

Thế là quan quân Toàn Cơ được dịp tận mắt thấy cảnh Thừa tướng đại nhân - rường cột nước nhà của bọn họ, cần thận ôm hông ngồi xổm xuống cạnh Đại Hãn Mạnh vương, dáng dấp như chuẩn bị đi đại tiện, mặt mày tái mét, kính cẩn lắng nghe.

Hai người im lặng ngồi đối diện nhau.

Hơn một khắc trôi qua, hai người vẫn ngồi im lặng như cũ.

Mạnh Đại vương: "..."

Thừa tướng đại nhân: ".."

"..."

"..."

Mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, Thừa tướng đại nhân nhin không nổi liền cung kính cúi đầu nói: "Không biết Mạnh vương có gì dạy bảo lão thần?"

"Hả?" Mạnh vương thay đổi sắc mặt, trợn mắt nói to, "Không phải chính người chạy qua bên này muốn nói chuyện với ta sao? Giờ lại không muốn nói nữa rồi?"

"Thừa tướng đại nhân toát mồ hôi lạnh, vội giải thích, "Là Mạnh vương ngài có lời muốn nói với bốn tướng, bốn tướng mới..."

"Vậy à?" Mạnh Phù Dao vẫn duy trì vẻ mặt cực kì ngạc nhiên, ra vẻ vô tội lắc lắc đầu, "Ta từ đầu đến cuối một chữ cũng không phát ra, sao có thể có lời muốn nói với người được?"

"..."

"Phịch!"

Thừa tướng đại nhân tôn quý vạn người nghiêng mình kính nể rốt cuộc trụ không nổi nữa, vì chịu phải đả kích quá lớn mà ngã lăn quay ra đất, nằm im không nhúc nhích.

Quan quân Toàn Cơ vội vàng chạy lại, lạng lẽ khiêng Thừa tướng đại nhân đi, một lời cũng không dám thốt ra, lại càng không dám đứng yên

trước mặt Mạnh vương thêm một giây nào, chỉ sợ Mạnh vương chọn trúng mình để "nói chuyện".

Mạnh vương lúc này lại ung dung đứng dậy, đôi mắt nhìn Thừa tướng đại nhân đang bị khiêng đi, cất giọng tiếc nuối: "Ai dà, vốn định cùng Thừa tướng đại nhân nói chuyện phải trái, nếu được còn có thể niệm tình hữu hảo giữa hai bên mà cho qua chuyện lần này, bây giờ xem ra... thật chẳng có chút thành ý nào hết."

Bầu trời trước mắt quan quân Toàn Cơ như sụp đổ.

Mạnh vương trầm ngâm lắc đầu ra vẻ nuối tiếc, thở dài một tiếng, hai tay chắp sau lưng thông dong quay người lại, lúc này chân của nàng hình như đã hết trọ rồi, cổ chân cũng không còn đau nữa, không những vậy thân thủ còn vô cùng nhanh nhẹn, hắc mã cách đó hơn một trượng, vậy mà nàng chỉ vừa nhấc chân lướt nhẹ đã yên vị trên lưng ngựa rồi, bóng dáng tuyệt đẹp nhảy lên không trung tựa như mây nhẹ rời núi, thế nhưng lại khiến cho không gian trước mắt quan quân Toàn Cơ tối sầm lại.

Bầu trời lại một lần nữa sụp đổ tan tành.

Quả nhiên... thiên hạ đệ nhất vô sĩ.

Triều đình Toàn Cơ vốn định long trọng tiếp đón Thái tử điện hạ cùng Mạnh vương coi như nhận lỗi chuyện hai người "bị tập kích bắt cóc" trên đất Toàn Cơ, lại đặc biệt phái thêm các quan viên khiêm tốn nhã nhận trực tiếp ra mặt, bày tỏ thành ý mong được dừng chuyện này tại đây, không ngờ Mạnh vương thực sự kiên quyết không cho bọn họ cơ hội này, còn chưa kịp mở lời cũng như giải thích gì đã bị chặn họng, rõ ràng là một lòng muốn làm khó Hoàng triều Toàn Cơ.

Thất quốc tồn tại một Mạnh vương càn rỡ vô sĩ song lại nằm trong tay thế lực chính trị hùng hậu vững mạnh bậc nhất như vậy, quả thực là một nỗi bi ai.

Khắp thiên hạ này ai cũng có thể đắc tội, duy chỉ có Mạnh Phù Dao là tuyệt đối không thể. Nàng là người duy nhất trong Đại lục Năm châu này có khả năng cùng lúc duy trì quan hệ hữu hảo sâu sắc với cả ba cường quốc, thậm chí có quyền can dự triều chính, thay mặt Hoàng quyền, đắc tội với nàng chẳng khác nào đắc tội với Vô Cực - Đại Hãn - Hiên Viên, ba nước từ trước tới nay luôn cùng tiến cùng lùi. Hậu quả của chuyện này, rõ ràng chỉ có thể dùng một chữ "thảm" để hình dung.

Quan viên Toàn Cơ không hện mà tự động lùi xa ba trượng, lặng lẽ nhường đường cho hai vị Hoàng tử Hoàng nữ của bọn họ đến ứng phó với người này.

Nhị Hoàng tử bị đẩy vào biển lửa, miễn cưỡng cười nói: "Mặt trời lên quá đỉnh, hà tất phải ở ngoài này phơi nắng, cung nghênh Thái tử điện hạ cùng Mạnh vương vào thành, điện Ninh Hi trong cung sớm đã chuẩn bị yến tiệc, xin mời hai vị..."

Thái tử Vô Cực cười nhẹ, nhìn sang Mạnh vương bằng ánh mắt dịu dàng hết đời, "Hỏi Mạnh vương là đủ rồi."

Trước cảnh tượng này, quan viên Toàn Cơ chớp mắt lia lịa. Thiên hạ người người đều rõ Thái tử Vô Cực chỉ để duy nhất vị Mạnh vương này vào mắt, hầu hạ Mạnh vương thật tốt cũng có nghĩa là đã khoản đãi Thái tử hãn thật tốt, thậm chí còn tốt hơn thế nữa. Nhị Hoàng tử hỏi hãn chẳng qua chỉ là khách sáo mà thôi.

Mạnh vương đưa tay gõ nhịp trên yên ngựa, mắt nhìn xa xăm như đang nhớ lại chuyện xưa cũ nào đó, bình thản nói: "Ta vốn xuất thân áo vải..."

Đám quan viên rũ mắt xuống - điều này có ai mà không biết chứ, cách nói chuyện bình dân như vậy há có thể xuất thân từ vương tôn quý tộc hay sao?

"Từ nhỏ đã quen ăn đồ bình dân..."

Đám quan viên thầm nghĩ, hình như gần đây có một tiệm cơm bình dân, nhưng không biết có đủ chỗ cho nhiều người thế này không?

".. .Hơn nữa đặc biệt thích ăn sủi cảo chiên do mẫu thân ta làm."

Sủi cảo chiên? Thứ gì vậy?

Mạnh vương quần hờ roi ngựa quanh ngón tay, nhìn xuống đám người đang ngơ ngác bên dưới, mỉm cười xán lạn, "Toàn Cơ đây đường đường là một cường quốc, chắc hẳn không đến nỗi món sủi cảo tầm thường của tiệm dân áo vải này cũng không làm ra nổi chứ?"

"Không không, có ngay ạ, có ngay ạ!"

Mạnh vương ung dung ngồi trên lưng ngựa, nhìn tên hầu đang vắt chân lên cổ chạy mất hút, chắc hẳn là chạy loạn khắp thành tìm món sủi cảo mà nàng nói, bèn híp mắt cười đắc ý, Trưởng Tôn Vô Cực ở bên cạnh quay đầu sang hỏi: "Đó là món gì vậy?"

"Huynh đương nhiên không biết rồi." Mạnh Phù Dao cười tươi, đồn tim Thái tử, "Lần tới có dịp ta sẽ làm cho huynh ăn thử."

"Nhất ngôn cửu đỉnh." Trưởng Tôn Vô Cực cười nói, ánh mắt ấm áp tràn đầy tình thương mến thương, "Chỉ là bữa cơm này không biết đến lúc nào mới chuẩn bị xong."

"Dù sao chúng ta cũng đã ăn no rồi mới khởi hành mà." Mạnh Phù Dao cười gian trá liếc nhìn đám quan viên đã nhịn đói gần nửa ngày trời đang nhăn nhó xoa bụng, "Hôm nay lần đầu lộ diện, phải để bọn chúng có ấn tượng thật sâu sắc rằng ta không những độc ác mà còn cực khó đối phó, về sau bớt dâng tấu nịnh hót hay xum xoe tạo quan hệ, làm phiền ta một ngày yên tĩnh cũng không có nổi."

Ngoài ra còn có hai người nữa sớm đoán biết được bữa cơm này có lẽ phải đợi đến khi trời tối mịt mới được ăn, liền nhanh chóng chuồn đến trạm xá ngoại thành, Mạnh Phù Dao liếc nhìn vị Thập Hoàng nữ đang vội vã lấy cốc cháo từ, lắc đầu chán nản: "Khó thành người tài."

Sau đó lại nhìn sang phía Nhị Hoàng tử, tiếp tục lắc đầu: "Không hợp làm vua."

Cuối cùng, giọng điệu khổ não nói: "Vị Nữ vương này rốt cuộc là ai vậy? Đến một góc áo cũng không thấy đâu, chẳng lẽ thật sự là người bằng hữu tốt đó của chúng ta?"

Trưởng Tôn Vô Cực bình tĩnh đáp: "Quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Nữ vương đến có Mạnh Đại vương đánh là được rồi."

Mạnh Phù Dao cười ha ha, ngẩng đầu nhìn mặt trăng đang dần ló dạng, trầm ngâm nói: "Gần đây tên giả mạo đó sao lại không xuất hiện nhỉ? Đang đợi chúng ta ở thành Đồng sao?"

Lúc này Kỉ Vũ tiến đến, Mạnh Phù Dao xoay người lại hỏi: "Hoa Ngạn và trù sư mà ta lệnh cho các người đi đón hiện đang ở đâu?"

"Bọn thuộc hạ sau khi đến thành Đồng liền chia làm hai, một nhóm ở khách điểm trong thành, một nhóm lưu lại ngoại thành, sau đó được Tông tiên sinh của Quảng Đức đường tìm thấy, còn giúp bọn thuộc hạ tìm nơi ẩn náu bí mật để tập hợp lại." Kỉ Vũ vẫn dùng cách xưng hô cũ khi nhắc đến Tông Việt, "Hiện tại hai người họ đều đang ở trong một căn nhà tại phố Diêm Thủy."

"Đổi địa điểm đi." Mạnh Phù Dao dứt khoát nói, "Khi này ta đã điều tra được, mừng 6 tháng 4 tới đây là đại lễ đăng cơ của Nữ vương Toàn Cơ, cũng là ngày hoàng đạo đầu tiên trong tháng 4, chọn ngày này để đăng cơ chứng tỏ vị Nữ vương này đang rất sốt ruột, nói cách khác, trong thời gian này các phe phái đối lập chắc chắn sẽ bị giám sát chặt chẽ, ta và Thái tử là

hai đối tượng hàng đầu, nhất cử nhất động đều sẽ có người theo dõi, như vậy chẳng thà chiếm lấy một địa bàn, gọi là "lấy cái bất biến mà ứng phó với cái vạn biến". Tất cả lập tức tập trung lại, để hai người đó trà trộn vào trong các người rồi dẫn đến đây."

"Thuộc hạ đã rõ!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 34: Hoàng Tộc Toàn Cơ Tranh Quyền Đoạt Vị

Hoa Ngạn đã đưa Ngọc ấn cho Mạnh Phù Dao.

Thập nhất Hoàng tử suốt mấy chục ngày đêm không ngơi nghỉ, vượt mấy trăm dặm đường dài, người không rời Yên, ngựa không dừng vó, quyết tâm truy sát bằng được Hoa Ngạn, bởi vậy mà làm kinh động đến Mạnh Phù Dao, quả nhiên mục đích chính là Ngọc ấn của Hoàng triều Toàn Cơ này chứ không gì khác!

Quả nhiên là thứ đồ vật nguy hiểm chết người!

Ngọc ấn – biểu tượng tôn quý nhất của hoàng triều một nước, đại diện của người nắm quyền sinh sát trong tay, địa vị tối cao, quyền lực vô trượng.

Chẳng khó để hiểu được Ngọc ấn của Hoàng triều Toàn Cơ này một khi không may xuất hiện trước mặt kẻ có dã tâm, thiên hạ nhất định sẽ nổi lên một trận gió tanh mưa máu, phong ba vũ bão cuồn cuộn mịt mù, khó mà tìm lại được cảnh thanh bình.

Mạnh Phù Dao khẽ vuốt nhẹ vật trơn nhẵn sáng chói mắt đang đặt trong lòng bàn tay, nhất thời ngơ ngẩn cả người, ngọc ấn của Hoàng đế Toàn Cơ ngoài bốn chữ "Bảo vật vô giá" ra không còn danh hiệu nào có thể thích hợp hơn thế nữa, hiện tại bằng một cơ duyên kì lạ, bỗng nhiên lại xuất hiện trước mặt nàng.

Hơn nữa, Hoa Ngạn đã dùng cách nào để có được vật này?

"Ngọc ấn truyền quốc này là Hoàng đế bệ hạ tận tay giao cho thê tử của ta."

Hoa Ngạn nhìn biểu cảm nghi hoặc của Mạnh Phù Dao, dường như hiểu được ý nàng, cất giọng trầm buồn, nghe ra được nội tâm của y, "Hai tháng trước, có một ngày Bệ hạ đột ngột hạ chỉ, lệnh cho thê tử của ta tiến cung, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì thì ta hoàn toàn không biết, tuy nhiên khi thê tử ta hồi phủ thì thần sắc rất đổi khác thường, rồi vội vàng tập hợp thân binh gia tướng lập tức rời khỏi thành Đông. Sau đó, chúng ta gặp phải truy sát trên đường, binh sĩ từng người từng người một chết thảm dưới đao kẻ thù trong suốt lộ trình, hai người chúng ta cũng bị trọng thương, đã có vô số lần ta nghĩ rằng mình chắc chắn không thể qua nổi đại nạn đó. Ta không muốn chết mà không biết tại sao mình lại chết, nên không ngừng hỏi nàng ấy chân tướng sự việc, nàng ấy nhất quyết một chữ cũng không chịu nói, chỉ nước mắt lưng tròng nhìn ta mà lắc đầu. Cuối cùng, gần đến biên cương Đại Hãn thì thê tử ta không trụ nổi nữa, trước khi mất đã cầm ngọc ấn này trao cho ta, nhắn nhủ ta nhất định phải vào được lãnh thổ Đại Hãn, dùng tốc độ nhanh nhất đến đất phong của Mạnh vương, cầu kiến ngài."

"Nàng ta còn nói gì nữa không?"

"Nàng ấy nói, Ngọc ấn này không được tùy tiện giao cho người ngoài, nếu như ngài cứu mạng ta, vậy ắt sẽ đồng ý báo thù cho hai chúng ta, vật này giao cho ngài, nhờ ngài mang theo nó quay về Hoàng cung Toàn Cơ, Bệ hạ chắc chắn sẽ hồi đáp lại cho ngài tương xứng."

"Thật là kì quái."

Mạnh Phù Dao cau mày, "Hoàng đế của các người bị điên rồi hay sao? Đang yên đang lành lại đưa bảo bối này cho thê tử của người, lệnh cho nàng ta xuất cung, tạo thành một vòng chém giết lẫn lộn lẫn nhau ở bên ngoài, hại chết không biết bao nhiêu mạng người, mục đích cuối cùng là để ta mang nó quay trở lại? Thật quá hoang đường!"

"Ta cũng không biết gì hơn..." Hoa Ngạn lắc lắc đầu, sắc mặt âm trầm, giọng điệu buồn bã, "Ta đã nghĩ mãi mà vẫn không thông... Có lẽ lai lịch của Ngọc ẩn truyền quốc này vẫn còn rất nhiều bí ẩn phía sau, tuy nhiên bất luận ra sao thì thể tử của ta cũng đã mất, hiện tại chẳng còn cách nào khác ngoài trực tiếp hỏi bệ hạ, ngày mai ngài phải tiến cung rồi, ngọc ẩn này, đành nhờ ngài nghĩ cách để bệ hạ nhận được nó."

"Người không muốn tự mình đi hỏi sao? Thậm chí không muốn lợi dụng Ngọc ẩn này dấy binh tạo phản, đoạt lấy hoàng vị?" Mạnh Phù Dao cau mày nhìn chăm chú khuôn mặt tiêu tụy trước mắt, như muốn nhìn thấu nội tâm của người này, "Ngọc ẩn là thứ đồ liên quan mật thiết đến quốc gia đại sự, tôn quý biết bao nhiêu, người cứ như vậy mà đưa lại cho ta? Ta với người vốn không quen không biết, hơn nữa trong thiên hạ này danh tiếng của ta cũng xem như không được tốt lắm."

"Hoa gia chúng ta trong tay không có binh quyền, sở hữu ngọc ẩn thì tác dụng gì chứ? Chẳng mấy chốc cũng sẽ bị đám Hoàng tử Hoàng nữ vì tranh quyền đoạt vị, dùng thế lực lôi kéo, đến lúc đó tướng lĩnh dưới quyền bọn họ sẽ nghe lời ta chỉ đạo hay sao? Thứ này căn bản chẳng phải Ngọc ẩn gì hết, thực chất là một lưỡi đao giết người, có nó trong tay, dù cho may mắn giữ được mạng thì đổi lại cũng chỉ là cảnh tan cửa nát nhà." Hoa Ngạn thở dài một hơi, tâm sự trùng trùng, đứng dậy nói, "Còn về chuyện vì sao ta giao nó cho ngài..."

Y cúi đầu thật lâu, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Mạnh Phù Dao nói rõ ràng từng chữ:

"Ta tin tưởng ngài, ta tin tưởng một vị Đại vương có thể lãnh đạo một đội quân binh hùng tướng mạnh, quân kỳ nghiêm ngặt, thủ hạ dưới quyền trung thành một lòng với ngài, vĩnh viễn sẽ không bao giờ khiến ta phải thất vọng."

"Danh hiệu này quả thật quá nặng nề..."

Hoa Ngạn đã đi khuất, Mạnh Phù Dao vẫn còn than ngắn thở dài, "Còn chưa kịp định thần chào hỏi một câu đã bị chụp lên đầu cái mũ vừa to vừa nặng này rồi."

"Mạnh vương uy phong lắm liệt, danh chấn thiên hạ, từ nay về sau những việc phải gánh vác còn hơn như vậy rất nhiều, nàng tốt nhất vẫn là sớm quen với việc này đi." Trưởng Tôn Vô Cực điềm nhiên nói, vừa nói vừa chơi đùa với Nguyên Bảo đại nhân, nắm một con xúc xắc trong lòng bàn tay để Nguyên Bảo đoán xem trên mặt xúc xắc có bao nhiêu chấm, Nguyên Bảo đại nhân chống cái miệng béo núc ních, lén lút muốn nhìn qua kẽ tay chủ tử để tìm ra đáp án chính xác, tiếc rằng chủ tử của nó tuy ngày thường luôn bày ra vẻ nhàn nhã, thân hình tiêu sái phiêu diêu, cử động vô cùng nhẹ nhàng, nhưng các ngón tay thực chất cứng như gọng kìm, khi nắm chặt lại đến một hạt thóc cũng không lọt qua nổi. Thế là Nguyên Bảo đại nhân đành tự đoán mò, mấy lần liên đều không đoán trúng, tiu nghỉu ngồi phịch xuống mặt bàn.

Nguyên Bảo đại nhân trong lòng tràn ngập oán hận cùng nuối tiếc, phụng phịu ngồi thừ ra, nghĩ rằng xưa kia mình chọn chủ không tinh, gặp phải người đã không hiền lành lại còn chẳng thiện lương, đến bây giờ vẫn không hiểu sao chuột thần nó lại chọn trúng phải người phàm này?!

Mạnh Phù Dao nhìn cảnh ấy liền nảy sinh hứng thú mỉm cười tình nghịch, nhấc miệng lên ngồi chen vào giữa một người một chuột, khoanh tay nói: "Chuột mập nhà ngươi ngàn lần vạn lần không được chơi trò đó cùng với huynh ấy, cho dù người có đoán đúng đi chăng nữa, huynh ấy chỉ cần khẽ động ngón tay một cái, đáp án của người sẽ sai ngay tức khắc, có phải không nào? Tới đây chơi trò đố vui cùng với ta thú vị hơn nhiều."

Nguyên Bảo đại nhân lật đật đứng dậy, ngơ ngác nhìn Mạnh Phù Dao. Đố vui là cái gì vậy?

"Nghe này. Phụ thân của Tiểu Minh có ba người con trai, trưởng nam tên là Đại Mao, thứ nam tên là Nhị Mao, vậy út nam của nhà này tên là gì?"

Nguyên Bảo đại nhân ôm bụng cười lăn lộn, cứ tưởng là thứ gì ghê gớm lắm, thì ra lại đơn giản như vậy! Quá đơn giản rồi! Quá đơn giản rồi! Quả nhiên dám đánh giá thấp trí tuệ vô địch của thần Thử ngàn năm có một ta đây!

Nguyên Bảo đại nhân lập tức giơ ba chiếc móng vuốt nhỏ xíu ra, còn đặc ý chít chít mấy tiếng.

Mạnh Phù Dao cười hỏi lại: "Tam Mao?"

Nguyên Bảo đại nhân vênh mặt lên, gật đầu lia lịa, mấy cọng râu rung rinh, dường như rất hài lòng với trí tuệ của mình.

Lúc này lại đến lượt Mạnh Phù Dao ôm bụng cười ngặt nghẽo, vừa cười vang vừa nói: "Ai dà, Nguyên Bảo đại nhân của ta ời, ví dụ thế này nhé, phụ thân của người sinh được con chuột mập nhà người cùng hai vị huynh trưởng nữa, đại ca của người gọi là Đại Bảo, nhị ca của người gọi là Nhị Bảo, vậy lẽ nào người bắt buộc phải gọi là Tam Bảo rồi hay sao?"

Mạnh Phù Dao vừa dứt lời liền thấy Nguyên Bảo đại nhân mở to hai con ngươi đen nhánh long lanh nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên lóe sáng rực rỡ, không ngừng kêu chít chít luôn mồm. Mạnh Phù Dao thấy bộ dạng của nó không có chút gì là xấu hổ vì khi nãy đã trả lời sai, mà giống như vừa biết được một chuyện kinh thiên động địa nào đó, vừa kinh ngạc vừa hớn hờ, liền quay sang nhìn Trưởng Tôn Vô Cực đầy nghi hoặc, Trưởng Tôn Vô Cực vừa cười vừa phiên dịch lại cho nàng: "Nó đang hỏi làm thế nào mà nàng biết được vị đại ca đã mất của nó trước đây gọi là Đại Bảo."

Mạnh Phù Dao chán nản thở dài:

Chơi trò đồ vui với Thần thử ngàn năm chỉ một có chỉ số IQ quá thấp này thực sự chẳng có chút tinh thần cạnh tranh nào, quả thực chán chết đi được, Mạnh Phù Dao liền quay qua bên kia, sáp lại gần Trường Tôn Vô Cực, hai mắt long lanh chớp chớp, khước môi nhếch lên thành một đường vòng cung ngọt ngào dụ dỗ: "Thái tử điện hạ thần thông quảng đại, trí dũng song toàn, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, tại hạ có một câu hỏi nhỏ nhỏ muốn thỉnh giáo, không biết Thái tử điện hạ có thể trả lời giúp ta hay không?"

Mạnh Phù Dao nói không chớp mắt, Trường Tôn Vô Cực ngược lên nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo của người bên cạnh, từ thần thái của nàng nhìn ra được "Mưu mô nham hiểm, gian trá xảo quyệt, ngang ngược vô lý..." cùng một loạt rất nhiều biểu cảm khiến người khác lạnh sống lưng, tuy nhiên sắc mặt hắn vẫn điềm nhiên như không, nở nụ cười còn ngọt ngào xán lạn hơn nàng: "Được. Nàng hỏi đi."

"Phía sau lưng mỗi một nam tử thành công là một nữ tử, vậy sau lưng một nam tử thất bại là cái gì?"

Trường Tôn Vô Cực im lặng một lúc, lát sau hết sức thật thà trả lời rằng: "Mạnh Phù Dao."

Mạnh Phù Dao á khẩu, mắt tròn to: ".."

Một lúc lâu sau nàng mới cúi đầu xuống, bĩu môi nói với giọng đầy phiền não: "Không phải là như vậy!"

"Ta trả lời sai sao?" Trường Tôn Vô Cực trưng ra bộ mặt vô tội, hoài nghi hỏi lại nàng, "Vậy đáp án chính xác là gì?"

"Đáp án mà ta muốn nói là..." Mạnh Phù Dao không muốn tranh cãi vô ích với hắn nữa, nói liền một mạch, "Phía sau lưng mỗi một nam tử thất bại, chính là rất nhiều nữ tử..."

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn bộ dạng phụng phịu của nàng thì không nhịn được cười, khẽ nheo mắt lại làm như đang ngẫm nghĩ gì đó, lại hết sức thành thật nói: "Thật may ta chỉ có mỗi mình nàng, xem ra vận mệnh của ta nhất định là đại thành công rồi."

Mạnh Phù Dao lại một lần nữa á khẩu, nàng ảo não nghĩ, lần nào cũng vậy, trước mặt vị Thái tử điện hạ tôn quý bậc nhất của Vô Cực quốc này, nàng luôn thất bại thảm hại, bị đánh cho một mảnh giáp cũng không còn...

Mạnh Phù Dao cúi gằm mặt, một lúc lâu sau mới hậm hực lên tiếng: "Vẫn còn một câu hỏi cuối cùng... Trên đời này có một loại người vừa lừa gạt người khác vừa lừa gạt chính bản thân mình, đó là ai?"

Trưởng Tôn Vô Cực lại mỉm cười, lần này hẳn không nói gì, chỉ chậm chậm cúi đầu uống trà, cử chỉ nho nhã thanh cao, tựa hồ không có ý định đáp lại nàng. Mạnh Phù Dao dường như cũng không muốn nghe câu trả lời của hắn, hí mắt cười hi hi đắc ý như mình đã đại thắng rồi, bỗng nhiên nhìn ra phía cửa.

Một người vừa cười khố vừa chậm rãi sai bước vào phòng, nói: "Kẻ đó chính là ta đây chứ còn ai nữa."

Hai người đang ngồi đều quay ra nhìn y, ánh mắt tựa hồ như muốn nói "Người cuối cùng cũng chịu thành thực với bản thân rồi", người này chỉ liếc nhìn biểu cảm của Trưởng Tôn Vô Cực cùng Mạnh Phù Dao một thoáng, cũng không lấy làm tức giận, thản nhiên ngồi xuống đệm, chỉnh lại y bào ngay ngắn, tự rót cho chính mình một chén trà, nhàn nhã nhấp một ngụm, động tác đàng hoàng thuần thục, hai mắt đảo qua lại khắp phòng, ánh mắt vừa sắc bén như điều hâu vừa giáo hoạt tựa hồ ly.

"Đường Dịch Trung, Đường gia tiểu công tử." Mạnh Phù Dao nhìn y cười châm chọc, "Đáp án chính xác mà ta muốn nói là kẻ lừa đảo, chẳng trách người lại nhận là mình."

Đường Dịch Trung vẫn duy trì thần thái điềm nhiên như cũ, khuôn mặt trắng trẻo ngũ quan tinh tế lại nở một nụ cười xinh đẹp, diện mạo vô cùng thuần khiết, quay sang nhìn Mạnh Phù Dao nói: "Kỳ thực cũng không thể gọi là lừa đảo được, ta đây một nửa câu nói dối cũng chưa từng nói mà."

"Tại đại hội tỷ võ ta và người đã từng giao đấu một trận." Mạnh Phù Dao nghiêng đầu, nheo mắt chăm chú nhìn vào gương mặt của người đối diện, "Đường Dịch Trung Đường đại hiệp à, khuôn mặt này là khuôn mặt thật của người sao?"

"Dung mạo tuyệt thế vô song của ta há có thể để bọn người phàm mắt thịt dung tục ở đại hội tỷ võ hôm đó tùy nghi chiêm ngưỡng chứ?" Đường Dịch Trung thần nhiên trả lời, ngẩng cao đầu dương dương tự đắc, mắt nhìn xa xăm, "Bây giờ hoàn cảnh không giống như vậy, khuôn mặt hiện tại này đương nhiên là thật rồi."

"Hôm nay người đột nhiên thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện ở đây thế này, mục đích chính không phải chỉ là để tự khoe khoang dung mạo của bản thân chứ?" Mạnh Phù Dao châm chọc, bữu môi lại với y, phất tay áo chỉ vào khối ngọc ẩn đang được đặt ngay ngắn trên mặt bàn, "Người nghĩ rằng Hoa Ngạn đã chạy đến chỗ ta cầu cứu, nhất định sẽ trao ngọc ẩn cho ta, có đúng không?"

"Thành thật mà nói một câu thì chuyện ban đầu hẳn không đưa ngọc ẩn cho cô cũng thật khó lý giải." Đường Dịch Trung khoát tay, thần thái vẫn điềm tĩnh như cũ nhưng nét mặt nghiêm túc hơn trước vài phần, "Dù cho không có ngọc ẩn truyền quốc quyền uy vô trượng này thì cô vẫn sẵn sàng cứu mạng hắn, sẵn sàng cầm lấy củ khoai lang nóng muốn phỏng tay này hay sao? Mạnh Đại vương cô quả thật cũng vô cùng kỳ quái đó."

"Người nghĩ thiên hạ này ai ai cũng chỉ biết lo cho lợi ích của riêng mình, không màng đến sinh tử của bách tính giống như người hay sao?" Mạnh Phù Dao bữu môi chế giễu y, "Người có điều không biết đó thôi,

Mạnh Đại vương ta đây uy phong lẫm liệt, đức cao vọng trọng cốt cách thanh cao, phong thái phi phàm, khoan dung độ lượng, thương yêu bách tính, vạn núi nghiêng mình ngưỡng mộ, vạn người cúi đầu thán phục..."

Mạnh Phù Dao vừa nói vừa gật gù, thao thao bất tuyệt, giọng điệu trầm bổng, khuôn mặt bừng sáng tựa như từng câu từng chữ thốt ra đều khiến bản thân cảm thấy vô cùng tâm đắc. Bên cạnh, Trương Tôn Vô Cực nhẹ nhàng ngoảnh đầu đi chỗ khác, làm như không nghe thấy gì cũng như không quen biết người này, Nguyên Bảo đại nhân cực lực che mặt, xấu hổ vì đã trót nhận bằng hữu với kẻ ngạo mạn kia...

Chỉ có Đường Dịch Trung vẫn giữ nguyên tư thế đạo mạo nghiêm chỉnh, hai mắt sáng lấp lánh chăm chú nhìn người đối diện, khóe môi khẽ nhếch, thần thái vô cùng ngưỡng mộ, vừa nghe vừa gật gật đầu như rất đồng tình với nàng, thỉnh thoảng còn "ừm ừm" tán đồng, im lặng nghe hết rồi mới chậm rãi nói, biểu cảm như vừa được giác ngộ một chân lý sâu sắc: "Ồ... Thì ra là như vậy!"

Mạnh Phù Dao nói liền một hơi dài, cuối cùng cũng dừng lại, thông thả nhấp một ngụm trà rồi lại nhìn sang Đường Dịch Trung. Thiếu niên phong lưu tao nhã đang đối diện này, tại hôm đại hội tỷ võ, nàng với y chỉ vừa quen biết lẫn nhau nhưng đã kịp lưu lại ấn tượng rất sâu sắc. Mạnh Phù Dao hăng giọng cốc đầu hấn một cái rõ kêu, nói: "Nói chuyện nghiêm túc đi!"

"Chuyện là thế này." Đường Dịch Trung ngồi gần lại phía nàng một chút, giọng điệu nghiêm túc, thành thực nói, "Tại hạ quả thực không hề có chút ác ý gì, lần này tới đây mục đích vô cùng đơn giản, đơn giản chỉ là muốn tìm lại ngọc ấn truyền quốc bị mất tích, trả về đúng chỗ. Chính vì vậy, tại hạ không tiếc hi sinh thân mình, tự phong bế công lực toàn thân, mong được nhậm vị đây tin tưởng, tại hạ từ trước đến nay hành tung minh bạch, cũng chưa từng mang đến cho nhậm vị nửa điểm tổn hại."

"Người dám sao?" Mạnh Phù Dao liếc nhìn y một cái sắc lẹm, "Chỉ sợ người còn chưa kịp động một ngón tay vào ngọc ấn thì đã sớm cháy ra tro rồi."

"Kỳ thực tại hạ tuy đã tiếp cận nhị vị, nhưng vẫn chưa biết rõ được thứ đồ bị thất lạc mà ta muốn tìm có phải là ngọc ấn hay không nữa." Đường Dịch Trung bỗng nhiên thở hắt ra, nói bằng giọng đều đều.

"Người nói như vậy là có ý gì?" Mạnh Phù Dao ngạc nhiên hỏi.

"Hoàng đế bệ hạ đã lâu không thượng triều, từ chối quần thần yết kiến. Thậm chí không một ai được đặt chân vào Vĩnh Xương điện." Chưa từng thấy tên Đường Dịch Trung này để lộ ra nét mặt ưu tư như lúc này bao giờ, Mạnh Phù Dao nghiêng đầu nhìn y, tỉ mỉ phân tích, "Đây là một chuyện vô cùng bất thường, do đó, ta đã nghĩ đủ mọi cách điều tra, sử dụng tất cả nội ứng của ta ở trong cung, kết quả có một người nói với ta rằng, các nô tỳ và thái giám trong Vĩnh Xương điện ngày càng bị cắt giảm bớt đi, hiện nay đã không còn mấy người được túc trực hầu hạ bên cạnh Bệ hạ, lệnh cấm rất nghiêm ngặt, bản thân y cũng không có cách nào vào được bên trong, tuy nhiên dựa vào trực giác có thể cảm nhận được, có kẻ đang đứng đằng sau khống chế nhất cử nhất động của Bệ hạ."

"Khống chế?" Mạnh Phù Dao ngạc nhiên, "Thân là Hoàng đế, đường đường là vua của một nước, chủ của thiên hạ, kẻ to gan nào lại có thể khống chế ngài ấy?"

"Ta đương nhiên không biết." Đường Dịch Trung trầm mặc hồi lâu mới đáp lại, sắc mặt ngưng trọng, giọng điệu có chút do dự, "Tên nội ứng đó của ta ở trong cung còn kể lại rằng, một hôm y nhân lúc tuần tra đã lén lút trốn vào trong Vĩnh Xương điện, có nghe lỏm được bệ hạ ngủ mơ nói đi nói lại một câu "A Lục... Mau mang về..."

"A Lục mà bệ hạ nói đến này, theo ta phỏng đoán, nhất định là Lục Hoàng nữ chứ không ai khác, cũng chính là thê tử của phò mã Hoa Ngạn." Đường Dịch Trung cẩn thận giải thích, "Vậy nên, rất dễ hiểu, bệ hạ đã đưa đồ vật gì cho Lục Hoàng nữ mang đi khỏi cung, thì đó chính là thứ mà bệ hạ đang sốt ruột muốn tìm lại. Ta liền nghĩ ngay tới việc Lục Hoàng nữ đột ngột dẫn thân binh gia tướng rời khỏi kinh thành, lại bị truy sát, vong mạng không lâu sau đó, còn có việc Thập nhị Hoàng tử không tiếc bất cứ giá nào, đột nhiên phái sát thủ ngày đêm vượt biên giới truy tìm một người nào đó, chuyện này không phải quá trùng hợp rồi sao, trên đời há có nhiều chuyện ngẫu nhiên như vậy? Ta liền đoán ra ngay, đồ vật bí ẩn kia khẳng định là một vật vô cùng quan trọng, ví dụ như ngọc ẩn truyền quốc chẳng hạn, hơn nữa những người biết đến chuyện này cũng rất ít, đại khái cho tới thời điểm chưa nghĩ thông, tuy nhiên hiện giờ đột nhiên lại có vài phần ngộ ra rồi, cơ hồ cũng đoán ra được một vài... ha ha." Dứt lời y liền phủi áo đứng dậy, nói: "Xin cáo từ trước, về sau nếu phát sinh chuyện gì cần giúp, nhị vị cứ tùy tiện phân phó, còn về ngọc ẩn này... Thái tử điện hạ và Mạnh vương tùy nghi xem xét, khi nào cảm thấy đã đến lúc thích hợp để trả nó lại thì hãy trả, ta tuyệt đối sẽ không động thủ."

Đường Dịch Trung ý cười nồng đậm, chấp tay cung kính cáo từ rồi xoay người, tiêu sái bước đi, tà áo bay bay trong gió, cước bộ ung dung tự tại, đầu ngẩng cao tự đắc, từ đầu đến cuối không hề nhìn qua ngọc ẩn dù chỉ là một cái liếc mắt. Mạnh Phù Dao im lặng nhìn đăm đăm bóng lưng đang ngày càng khuất phía xa kia, một lúc lâu sau mới ngơ ngẩn lên tiếng: "Tên Đường Dịch Trung này, y đi theo chúng ta lâu như vậy không phải chính là vì ngọc ẩn truyền quốc hay sao? Tại sao bây giờ lại cứ thế mà đi, không cần ngọc ẩn nữa?"

Trưởng Tôn Vô Cực liếc nhìn chiếc túi lụa màu vàng nhạt ở trên bàn, mi tâm khẽ chau lại, ánh mắt thâm thúy, khẽ thở dài như có như không, một lúc lâu sau mới lên tiếng, nghe không ra rốt cuộc là loại tâm trạng gì: "Có một số chuyện...cuối cùng vẫn là trốn không thoát..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 35: Từng Đoạn Kí Ưc Ngắt Quãng

Mạnh Phù Dao vừa bước chân ra ngoài đi dạo lập tức bị lạc đường.

Đêm nay nàng cùng Trưởng Tôn Vô Cực ở lại trong Hoàng cung Toàn Cơ, tuy nhiên hai người chia ra ở hai nơi khác nhau, nàng ở Khởi Tú hiên còn Trưởng Tôn Vô Cực ở Đoan Xương các ngay gần đó. Chiếu theo luật lệ thông thường, nàng quả thực không thể mở miệng yêu cầu được ở chung một phòng cùng Trưởng Tôn Vô Cực. Hãy thử tưởng tượng mà xem, nàng có thể chẳng trịnh trọng đường hoàng tuyên bố với tên tổng quản nội giám của Toàn Cơ rằng, nàng và Trưởng Tôn Vô Cực trước nay ở chung phòng đã quá quen rồi hay sao?

Lời này chỉ cần vừa ra khỏi miệng tức khắc sẽ bị truyền ra ngoài, sau đó sẽ được một số người có trí tưởng tượng phong phú thêm mắm thêm muối vào, chắc chắn sẽ trở thành chuyện thị phi âm ỉ nhất ở khắp Đại lục Năm châu này và Hoàng tộc thất quốc, nàng với Trưởng Tôn Vô Cực đương nhiên cũng sẽ trở thành "đôi bạn cùng phòng" nổi tiếng nhất thiên hạ này.

Vậy nên Mạnh Phù Dao đành phải một thân một mình đi đến Khởi Tú hiên, song như vậy vẫn chưa đủ thắm, ở nơi ma quỷ này, kiến trúc cũng có thể xem như hoa lệ tinh xảo, nhưng bản thiết kế chắc chắn được tạo ra trong lúc người vẽ đang bị hoa mắt chóng mặt, tâm tư rối bời, nên nó chẳng khác nào một tòa mê cung hết! Phía sau tấm gương đồng là một căn phòng, phía sau căn phòng đó lại là một căn phòng khác, phía sau căn phòng này thì không có phòng nữa mà là một hoa viên, hoa viên mà lại có tận hai tầng,

Mạnh Phù Dao vì nhất thời tò mò đi dạo một vòng hoa viên mà không tìm nổi đường quay về phòng mình nữa.

Mạnh Phù Dao mất phương hướng, đi hết một vòng tròn ba lần liên tiếp vẫn không thể tìm thấy lối ra, đành buồn bã ngồi phịch xuống một hòn non bộ, than thở cùng Nguyên Bảo đại nhân đang ở trong tay áo, giọng điệu hết sức sầu thảm, "Người muốn tìm còn chưa tìm được, mà ta đã bị lạc mất tiêu rồi."

Sen trong hồ chỉ vừa chớm nở, lộ vẻ hiu quạnh dưới sắc hoàng hôn, mặt trời sắp lặn đổ bóng lên hoa viên yên tĩnh và người đang ngồi lặng yên trên hòn non bộ. Nguyên Bảo đại nhân nhìn Mạnh Phù Dao, biểu cảm dường như chán nản đến mức không còn gì để nói, đột nhiên phía trên đầu nàng có tiếng ai đó vang lên: "Ta biết ngay là nàng sẽ bị lạc mà, đầu óc nàng cũng khéo hỏng đúng lúc thật, cứ đến lúc cần dùng là lại rối tinh cả lên như vậy."

Mạnh Phù Dao kinh ngạc ngược đầu lên, vẻ mặt hơn hờ chưa thấy bao giờ, hai mắt lấp lánh nhìn thân hình người nọ cao lớn vững chãi với bộ quần áo tím đang ngồi ngay ngắn trên đỉnh hòn non bộ, bèn thở phào nhẹ nhõm, như thể chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của người nọ là lòng nàng lại nảy sinh một cảm giác an toàn đặc biệt, vừa cười vừa nói: "Huynh tới rồi sao? Nhân lúc hoa viên vắng vẻ không bóng người liền tranh thủ trêu ghẹo nữ nhi... khuê phòng, không sợ trở thành trò cười cho khắp Đại lục Năm châu hay sao hả?"

"Không tranh thủ lúc hoa viên vắng vẻ mà trêu ghẹo nữ nhi chốn khuê phòng, vậy chẳng lẽ đợi lúc thanh thiên bạch nhật mà quang minh chính đại đi vào hay sao?" Trưởng Tôn Vô Cực thần nhiên, tinh bơ hời lại, mỉm cười, "Lẽ nào nàng không hề mong đợi sự xuất hiện của ta sao? Thật không vậy?"

Manh Phù Dao cười ha ha, kiễng chân trèo lên hòn non bộ, ngồi vắt vẻo bên cạnh Trưởng Tôn Vô Cực, đáp lại bằng giọng điệu còn thần nhiên hơn hẳn

vài phần: "Đúng, ta có mong đợi, ta đương nhiên không muốn ngồi dưới hòn non bộ này cả đêm rồi."

Trưởng Tôn Vô Cực nghiêng đầu nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, hai mắt phượng hẹp dài chăm chú, gương mặt đẹp ẩn chứa nét cười dịu dàng hết đổi. Mạnh Phù Dao nàng có rất nhiều điểm tốt, điểm tốt lớn nhất chính là tính tình thẳng thắn, không ưa vòng vo dối trá, thực sự trong sáng thuần khiết tựa như một khối ngọc vậy.

Mạnh Phù Dao ngược đầu lên nhìn sắc trời hoàng hôn, trong lòng thầm hiểu ra lý do mà Trưởng Tôn Vô Cực chạy đến chỗ nàng, Ngọc Hành rất có thể đang ẩn náu trong Hoàng cung này, hai người không thể lại tách ra, để kẻ xấu thừa cơ lợi dụng sơ hở.

"Ngồi đây đợi thêm một chút nữa, đến lúc trong cung tắt hết đèn đuốc, chúng ta đi Vĩnh Xương điện dạo chơi một vòng." Mạnh Phù Dao lơ đãng nói, "Có một số chuyện nếu muốn tìm được lời giải đáp, chỉ có cách đến chỗ đó tìm."

"Được." Trưởng Tôn Vô Cực trầm ngâm đáp lại.

Hắn chăm chú ngắm nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất nhớ nàng, nhớ đôi mắt trong veo như nước của nàng, nhớ đuôi mắt khê nhếch lên mỗi khi nàng cười, nhớ vầng trán tươi nhuận sáng như ngọc của nàng, nhớ sống mũi cao thẳng thanh lệ của nàng, nhớ ánh mắt trong veo thuần khiết mỗi khi nàng nhìn vào mắt hắn, càng nhìn càng thấy nhớ nàng hơn, chỉ muốn cứ nhìn như thế này đến tận khi trời sáng.

Thái tử điện hạ vừa ngắm nhìn cô gái bên cạnh không chớp mắt vừa miên man đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, đột nhiên lại nhớ ra, hình như đã rất lâu rất lâu rồi không cùng nàng gần gũi như thế này.

Vừa nghĩ vậy hắn liền lập tức hành động, một tay ôm nhẹ lấy eo, khẽ kéo người đang mê suy tính kế hoạch đêm nay về phía mình, nhanh như

chớp nghiêng đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng một cái.

Mạnh Phù Dao bỗng nhiên bị hôn trộm giật nảy cả người, hai mắt tròn to kinh ngạc, cả người cứng đờ như khúc gỗ, hai cánh tay vì đột ngột mất thăng bằng mà giơ lên trong không trung rồi cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng thì mùi hương đặc biệt trên cơ thể người bên cạnh vừa tràn ngập trong hơi thở của nàng phút chốc đã tan biến mất. Trưởng Tôn Vô Cực nhàn nhã tựa vào hòn non bộ, dịu dàng nhìn nàng, khóe môi khẽ cong tựa cười mà không, Mạnh Phù Dao còn chưa kịp hoàn hồn, nhìn vào đôi mắt đó bỗng nhiên cảm thấy lòng mình mềm nhũn, thở dài một hơi rồi nói: "Đường đường là Thái tử điện hạ mà lại hành động như một tên đầu trộm đuôi cướp vậy, chẳng ra thể thống gì hết, chẳng ra thể thống gì hết."

Thái tử điện hạ chỉ cười khẽ, đáp lại: "Chỉ là trộm hương thơm thì không thể tính là trộm được..." Nói được nửa chừng thì hần đột nhiên nghiêng đầu, ánh mắt lóe sáng, gằn giọng: "Kẻ nào?"

Phía trước mặt, một bóng người màu đen vụt qua nhanh như chớp, không để lại một chút dấu vết nào.

Mạnh Phù Dao lập tức đứng bật dậy, đuôi mắt híp lại thâm thúy, một thân tố y trang nhã nhanh chóng lao về phía trước như một trận cuồng phong, vận tốc kinh hồn, chỉ tiếc võ công của kẻ bí ẩn kia cũng không phải hạng tầm thường, đặc biệt nhanh nhẹn. Mạnh Phù Dao đã dùng hết tốc lực để đứng dậy đuổi theo vậy mà hần ta vẫn chạy trước một đoạn rất xa, một lúc lâu sau đột ngột quay đầu lại, ném về phía nàng một ánh nhìn tràn ngập hận thù.

Trời đã tối hần, ánh mắt của kẻ đó sáng quắc như mắt mèo hoang, dù ở khoảng cách khá xa song nàng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự hận thù quyết liệt trong đó, tựa như một con mãng xà từ trong một xó xỉnh âm u đen tối nào đó im lặng phóng vụt đến. Tròng mắt đỏ sọc chăm chú nhìn

thăng vào đối phương như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến nàng chỉ vừa chạm mắt với hắn ta liền cảm thấy trong người rét lạnh thấu xương.

Bên tai nghe thấy tiếng vạt tay áo phất mạnh trong gió của người sau lưng, không chậm hơn cũng không nhanh hơn, một mực theo ngay sau nàng, luôn luôn ở bên cạnh nàng không rời, Mạnh Phù Dao biết rõ Trương Tôn Vô Cực đang ở ngay sau lưng mình, tâm trí đang căng như dây đàn bỗng nhiên nhẹ nhàng trầm xuống, một cảm giác an toàn ấm áp lan truyền khắp tâm can, dường như chỉ cần có hắn ở đây, nàng vĩnh viễn không bao giờ phải sợ mình không còn đường lui.

Trên đời này có một loại người, dù không làm gì hết, song bản thân người đó chính là một con đường vô cùng thênh thang rộng rãi.

Mạnh Phù Dao xé gió lao về phía trước, dùng hết công lực bám sát theo người kia. Võ công của kẻ phía trước mặt nàng vô cùng kỳ quái, loáng cái đã qua bên phải rồi loáng cái đã phi thân về bên trái, lanh lẹ như én bay, mỗi lần bóng dáng bí ẩn đó lóe lên dưới ánh trăng thì giống như một màn khói xanh thẫm, trong nháy mắt tan ra rồi lại trong nháy mắt tụ hợp, đột nhiên trong tích tắc màn khói hư ảo ấy tiêu tán, bóng người kia nhanh như chớp rẽ vào một chỗ ngoặt.

Mạnh Phù Dao nhanh chóng đuổi đến đấy, từ phía chỗ ngoặt đó bỗng nhảy vọt lên một bóng người màu đen, rẽ sang một hướng khác tiếp tục chạy, hình như là hướng về phía Tây Bắc của Hoàng cung, càng chạy xa càng thấy xung quanh hẻo lánh tịch mịch, càng chạy xa càng thấy lâu các tấm điện thưa thớt dần đi, kẻ nọ dường như cũng dần dần biến đổi, hình như chạy chậm lại hơn, không khiến người ta có cảm giác đang đuổi theo một làn khói đen hư hư ảo ảo nữa, chạy thêm một đoạn thì kẻ đó đột nhiên xoay người, biến mất vào sau một lùm cây rậm rạp, mất tăm mất tích.

Một cơn gió nhẹ thổi tới từ phía sau lưng, bóng dáng cao lớn điềm tĩnh của Trương Tôn Vô Cực tiến đến, lúc hắn đến sát bên cạnh nàng, trong

nháy mắt phát ra một tiếng động rất khẽ như có như không - đây là ám hiệu mà hai người đã giao hẹn trước với nhau để đề phòng lại bị tên giả mạo đó lừa thêm một lần nữa.

"Chạy thoát rồi sao?"

"Đúng vậy." Mạnh Phù Dao vẫn không ngừng tỉ mỉ quan sát bốn bề hòng tìm kiếm được một chút dấu vết gì đó, trong lòng thầm nghĩ một người đang sống sờ sờ bỗng nhiên mất hút vào không khí, nguyên do rất có khả năng là đã chui vào một địa đạo bí mật.

Trường Tôn Vô Cực quay đầu nhìn xung quanh, "Hoàng cung Toàn Cơ này kiến trúc vô cùng cổ quái phức tạp, có lẽ mục đích chính là để che giấu một thứ gì đó ở trong lòng đất, chúng ta nên cẩn thận tìm kiếm thì hơn." Bỗng nhiên hắn chỉ tay về phía một cung điện ở đằng xa, bị cối cây um tùm che lấp quá nửa chỉ để lộ mái ngói cong vút tinh xảo song khá là cũ kĩ, tỏa ra màu vàng kim nhạt, mờ ảo như cảnh bồng lai dưới ánh trăng, "Phù Dao, nàng nhìn bên kia mà xem, tòa lầu ở phía đó cảm giác hơi cổ quái dị thường."

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, thấy trước mắt một tòa lầu nhỏ đồ nát hoang phế, mái ngói đỏ sơn đã không còn nguyên vẹn, trên mái hiên treo một chùm chuông gió bám đầy bụi lộ vẻ điêu tàn, chuông gió cũ kĩ đã gỉ sắt, chỉ yên lặng không một tiếng động lắc lư qua lại trong gió, từ phía xa nhìn trông như một hình nhân cứng đờ tay chân bị treo ngược giữa không trung.

Chỉ vừa ngước mắt lên nhìn, lòng nàng đã chấn động không thôi. Thân thể Mạnh Phù Dao cứng ngắc sững sờ, chao đảo loạn choạng.

Trường Tôn Vô Cực lập tức vươn tay đỡ lấy nàng đang chực ngã nhào xuống đất, hàng mày chau lại, mắt phượng sâu thẳm dao động không ngừng, lo lắng nhìn khắp người nàng: "Phù Dao?"

Mạnh Phù Dao chớp mắt liên hồi, vẻ mặt mơ hồ, trong lòng không ngừng đặt câu hỏi vì sao nàng mới chỉ liếc mắt nhìn mái ngói đỏ sơn ở phía đằng xa kia mà lòng lại nảy sinh ra phản ứng dữ dội mãnh liệt đến thế.

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn sâu vào đôi mắt trong veo mo hồ của nàng, quả quyết nói: "Phù Dao, chúng ta quay về thôi, không phải nàng đã nói đêm nay muốn đi thám thính Vĩnh Xương điện một vòng sao?"

"Đúng vậy..."

Nàng lại ngoảnh đầu nhìn sang phía tòa lầu cũ kỹ đổ nát phía sau những tán cây um tùm, bỗng nhiên cảm giác như mất phương hướng và hoang mang, bất chợt có một cơn gió lớn thổi qua, chùm chuông gió khẽ đung đưa trong không trung.

Chuông gió bất ngờ dao động, điêu linh quỷ dị, nhìn xa tựa như hình nhân gỗ bị treo lơ lửng kia đang vẫy tay chào nàng.

Mạnh Phù Dao dường như mất tự chủ, thần thờ quay người đi về phía đó.

Nàng đi từng bước từng bước thật chậm, dường như mỗi bước đi đều chần chừ không thể dứt khoát, nặng nề như đeo chì, hoàn toàn khác với sự lanh lẹ của nàng ngày thường.

Ngay chính bản thân nàng cũng có thể lơ mơ cảm nhận được sự chậm chạp bất bình thường này của cơ thể mình, có thể nói là, cơn chấn động lần này đã khiến cho nàng đột nhiên không cảm nhận được lòng mình như thế nào nữa.

Trưởng Tôn Vô Cực trầm ngâm nhìn theo bóng lưng mảnh mai của nàng đang ngày một khuất dần vào màn đêm tối tăm mờ mịt, đôi ngươi lóe sáng, dường như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng, chỉ trầm mặc cất bước đi theo phía sau nàng.

Mạnh Phù Dao chậm chạp đi từng bước một, sống lưng thẳng tắp, hai tay buông thõng, nhìn xa cứng đờ như một hình nhân gỗ di động, thỉnh thoảng lại máy móc vươn tay gạt những bụi cỏ dại um tùm đang chắn đường sang hai bên để đi qua, rốt cuộc cũng tiến đến gần bức tường đỏ thắm đã bị sụp đổ phân nửa, dừng lại trước cửa một căn phòng bỏ hoang bẩn thỉu.

Nàng nghiêng đầu, chăm chú nhìn tòa lầu đổ nát thê lương với lối kiến trúc bình thường đơn giản nấp sau những tán cây rậm rạp, nơi này hoàn toàn không có vẻ tinh xảo hoa lệ, trùng điệp phức tạp của những cung điện lầu các khác trong Hoàng cung Toàn Cơ. Cửa cung treo một chùm chuông gió rỉ sét, những bức tường loang lỗ ố vàng phủ đầy rêu xanh thẫm, cây mây dại mọc tràn lan ngang dọc khắp bờ tường, sắc xanh tươi tốt như ngọc lục bảo dưới ánh trăng bàng bạc tựa như những bàn tay của ma quỷ đang run rẩy vẫy chào người đến.

Trong đầu nàng như có một vầng sáng hết sức lạnh lẽo tựa ánh trăng quét qua, vầng sáng đó tựa hồ chiếu rọi qua một khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ trong tiềm thức của nàng - cửa cung bóng loáng được sơn màu đỏ thẫm nhu máu mở rộng, bờ tường kiên cố sạch sẽ màu vàng nhạt, cung nữ mặc váy áo màu xanh, thái giám mặc cung trang màu tím chần chu gọn gàng đi ra đi vào thoăn thoắt như thoi đưa, vô cùng bận rộn, bỗng một người nhẹ nhàng quỳ xuống, thấp giọng nói một câu gì đó nàng không nghe rõ.

Vụt một cái, nàng dường như lại đột nhiên thay đổi phương hướng, ở góc độ này bắt buộc phải ngẩng cao đầu mới có thể nhìn thấy chùm chuông gió hoàng kim sáng bóng lấp lánh, treo trên mái hiên cong cong cùng bầu trời xanh nhạt yên ả, còn có khuôn cằm tinh xảo hoàn mỹ của người đang đứng sừng sững phía trên đầu, một cơn gió mát lạnh thổi qua chuông gió phát ra tiếng kêu leng keng giòn giã, song nếu đem ra so sánh thì tiếng của người đó khi nói chuyện vẫn dễ nghe hơn vài phần.

Người đó vẫn không ngừng nói, có điều tai nàng như ù đi, không thể nghe rõ rốt cuộc là đang nói điều gì. Rốt cuộc là đang nói gì vậy? Đang nói gì vậy?

Giọng nói mơ hồ đó dường như vọng lại từ một miền ký ức vô cùng xa xôi, vừa hư ảo vừa dài dằng dặc, nghe như thể tiếng nước mưa từng hạt từng hạt rơi rào rạt trên ô kính, làm đọng lại một màn nước mờ mịt mông lung trên tấm kính trong suốt sáng choang, khiến cho lòng người có cảm giác nặng trĩu đè nén, vừa cảm thấy gần gũi thân thuộc như ở trong gang tấc, lại vừa xa xôi cách trở như mãi tận chân trời.

Mạnh Phù Dao động tai lắng nghe chăm chú, muốn biết rốt cuộc người đó đang nói gì, trong khi lòng nàng đang vô cùng căng thẳng thì bỗng nhiên có cảm giác thần trí mình ầm ầm chấn động, cơn đau đớn kinh thiên động địa như những làn sóng không ngừng nối tiếp nhau dồn dập ập đến tập kích não bộ, nàng chịu đựng một lần, lại có một cơn đau dữ dội hơn đang chờ đợi phía trước, trong nháy mắt đầu nàng như muốn nổ tung ra thành hàng trăm mảnh vụn. Chuông gió hoàng kim dao động trong gió dần biến mất, cửa cung đỏ thắm sáng loáng cùng bờ tường vững chãi cũng dần biến mất, thái giám và cung nữ nhিপ nhàng ra vào cũng dần biến mất, chỉ còn sót lại duy nhất ánh trăng lạnh lẽo trên cao, nhuộm vàng một mảng cửa cung được khóa chặt cùng bờ tường loang lỗ đổ nát.

Mạnh Phù Dao nhìn sang phía bờ tường phủ đầy rêu phong, trầm tư một lúc lâu rồi chậm chậm bước lên đồng gạch vụn nát, nhẹ nhàng chạm tay lên tường, như thể vuốt ve da thịt của một người vô cùng thân thiết, tỉ mỉ cẩn thận sờ từ trên xuống dưới, cho đến khi các ngón tay gần chạm vào chân tường thì đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, toàn thân lạnh toát, như thể bị sét đánh trúng.

Tia sét bổ dọc từ trên đỉnh đầu xuống toàn thân, cảnh vật xung quanh lóe sáng đến chói mắt, đôi người ngoại trừ một sắc trắng vô ngần ra thì không nhìn được bất kì thứ gì khác, nàng lắc đầu cố gắng nhìn lại cũng chỉ thấy

cảnh vật mờ ảo như hư như thực, Mạnh Phù Dao choáng váng cực độ, thần trí hỗn loạn, "a" lên một tiếng rất khẽ, hai tay ôm lấy đầu lão đảo lùi bước về phía sau, cảm thấy trời đất điên đảo dữ dội, bản thân tựa như cũng đang xoay thành vòng tròn, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, từ miệng không ngừng phát ra những âm thanh kìm nén.

Một bàn tay ấm nóng bỗng nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, chỉ một cái vỗ nhẹ thôi mà Mạnh Phù Dao cảm thấy như có một luồng khí nóng mạnh mẽ âm thầm lan tỏa toàn thân, bình ổn lại luồng khí đang hỗn loạn trong người nàng, giọng điệu lo lắng quan tâm của Trương Tôn Vô Cực không ngừng vang vọng trên đỉnh đầu, hần trầm giọng nói: "Phù Dao, chúng ta quay về thôi."

Mạnh Phù Dao nhắm chặt mắt một lúc lâu rồi mở ra sắc mặt lạnh lùng bình tĩnh trở lại, không nói gì chỉ vươn tay đập nhẹ lên mu bàn tay của Trương Tôn Vô Cực, sau đó khẽ nhếch môi, ánh mắt kiên quyết, vầng trán tươi nhuận sáng bóng, không do dự hướng về phía trước tiến thêm một bước.

Đây chính là thái độ mà nàng lựa chọn cho thời khắc này, cũng chính là thái độ từ trước đến nay nàng lựa chọn cho cuộc đời của mình - trong trường hợp có thể trốn tránh thì trốn tránh, trong trường hợp không nên trốn tránh thì nhất định sẽ dũng cảm đối đầu.

Có một số chuyện, sau khi biết được chắc chắn phải chịu đựng đau khổ, nhưng nếu vĩnh viễn không biết thì ngược lại có thể tạo thành nỗi đau to lớn hơn gấp nhiều lần, chỉ vì sợ hãi mà quay lưng bỏ chạy, trước giờ đây hoàn toàn không phải là tác phong của Mạnh Phù Dao nàng. Bước đi nhẹ nhàng mà kiên định tiến về phía trước, nàng bước lên bậc thềm phủ đầy bụi của tòa lầu đổ nát, ngón tay khẽ phất lên một cái, chuông gió liền rơi xuống.

Lòng bàn tay nắm chặt chùm chuông gió cũ kĩ đã rỉ sét đến mức như được phủ một lớp sơn đen kịt bên ngoài, thô ráp lạnh băng, phút chốc sau lại cảm thấy trong lòng tựa như có một trận gió cát thổi qua.

Cửa cung đã ở ngay phía trước mặt. Tất cả những manh mối tìm kiếm được trong suốt một đoạn đường dài này, đã định sẵn phía sau bức rèm bí ẩn là một câu chuyện đẫm mùi máu tanh cùng những âm mưu hiểm độc đen tối, sau khi mở rộng cánh cửa phía trước mặt này ra, con sóng lớn sắp ập đến là điều nhất định không thể tránh khỏi.

Bàn tay đã giơ ra của Mạnh Phù Dao dừng lại giữa không trung.

Dường như chỉ sau một khoảnh khắc khựng lại vô cùng ngắn ngủi, nàng lập tức dứt khoát, quả quyết mở cửa ra.

"Kéo kẹt..."

Cửa cung chậm chậm mở ra kèm theo một tràng âm thanh kéo kẹt kéo dài vang lên trong màn đêm tĩnh mịch, nghe ai oán thê lương như tiếng người rên rỉ đau đớn trong lúc chờ chết, ánh trăng vàng đổ bóng trên nền đất ngày một rộng hơn, soi tỏ con đường lát gạch cũ kĩ phủ đầy cây cỏ dại úa tàn.

Con đường gạch dẫn thẳng vào trong cung thất, phía bên cạnh bậc thềm sứ mễ là một mái hiên cũ kĩ bạc màu giăng đầy mạng nhện, đung đưa lay động nhẹ nhàng trong sắc trắng bàng bạc.

Nàng chậm chậm men theo con đường nhỏ lát gạch đi tới cung thất bỏ hoang, giẫm lên đám dây leo dại khô héo dưới chân phát ra tiếng răng rắc rất khê.

Mạnh Phù Dao đi qua những hành lang ngoằn ngoèo gấp khúc, một thân tố y phiêu diêu, bóng lưng phảng phất như cô hồn dã quỷ du ngoạn nhân gian, men theo hành lang nhỏ hẹp đến chỗ ngoặt thứ ba thì tiến vào

một hoa viên, tiếp tục đi ngang qua, cuối cùng dừng chân lại ở trước một gian phòng nhỏ bị khóa trái.

Nàng đứng lặng người ở phía trước căn phòng, sống lưng thẳng tắp, một vài lọn tóc thả dài phất phơ trong gió, đầu hơi nghiêng, hai mắt khẽ nheo lại toát ra thần thái đầy mê hoặc. Trong tâm trí dường như có từng đợt sóng gợn li ti nổi lên miên man, từng đợt sóng là từng mảng ký ức đứt quãng mơ hồ ập đến, những cảnh tượng vỡ vụn âm âm lóe lên trong đầu như những ngọn nến lung linh chập chờn... Gian phòng nhỏ bé sơ sài... Nữ tử mặc cung trang màu xanh lục... Khóe môi khẽ nhếch đầy ưu phiền... Không gian nhỏ bé im ắng tối đen như mực... Tròng mắt đỏ sọc toàn tơ máu vằn vện, chất chứa đầy thù hận... Bàn tay mảnh khảnh với những ngón thon dài xanh trắng tựa bạch ngọc, tỏa ra mùi hương thanh tao...

Mạnh Phù Dao hừ nhẹ, những ngón tay gầy guộc ôm chặt lấy đầu, vô số hình ảnh rời rạc lần lượt lóe lên trong đầu như những tia chớp mạnh mẽ rạch ngang bầu trời, khiến cho huyết mạch nàng hết lần này tới lần khác sục sôi, cơ hồ như muốn phun trào ra ngoài, đang âm âm hung hãn liên tục đập vào hàng rào ký ức. Những ký ức từ lâu đã bị chôn vùi trong sâu thẳm để tự bảo vệ chính bản thân mình dần dần bị nứt toác ra, trong đầu nàng dấy lên từng trận cuồng phong bão tố vô hình, giống như một chiếc thuyền độc mộc cô đơn quay cuồng giữa vòng xoáy nước khổng lồ ác độc và sâu hun hút, không nơi bám víu, không một tia hy vọng sống sót. Trong đầu nàng lại dấy lên từng cơn đau đớn khủng khiếp, như thể có một bàn tay dùng sức mạnh dời non lấp biển để bóp chặt đầu nàng, lại cơ hồ như có hàng nghìn hàng vạn lưỡi chùy thù đang không ngừng đục khoét, trong một chớp mắt nàng đã đau đến mức cả người toát đầy mồ hôi lạnh.

Mạnh Phù Dao thở dốc, cực lực ôm lấy đầu mình, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên vằn vện như mạng nhện, mồ hôi sớm đã nhỏ thành giọt lấm tấm trên trán, sắc mặt tái nhợt, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két.

Cố gắng kháng cự lại cơn đau ập đến như vũ bão... Cố gắng kháng cự lại...

Phía sau lưng, Trương Tôn Vô Cực đột nhiên giơ tay kéo lấy nàng, giọng điệu kiên định trầm ổn, “Phù Dao, chúng ta đi thôi. Ít nhất bây giờ không phải là thời cơ tốt đẹp để nàng đang đối mặt.”

Mạnh Phù Dao im lặng một lúc thật lâu, vẫn đứng yên một chỗ, hai mắt bình thản tĩnh lặng như nước khe chớp, tuy cơn đau đã qua nhưng sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, bờ mi tựa hồ vẫn còn run rẩy, đột nhiên nàng bước đến phía trước, hành động dứt khoát, mở toang khung cửa sổ đóng bụi của gian phòng, một lớp bụi lãnh đãng rơi xuống tạo thành một làn khói trắng đục mờ mờ trong không khí. Mạnh Phù Dao thò đầu vào trong.

Một gian phòng nhỏ bình thường phản chiếu trong mắt nàng.

Tất cả những đồ vật được bày biện trong phòng đều được phủ lên một tầng bụi dày, phải mất một lúc mới từ đường nét mà đại khái nhìn ra được là những vật gì, giường... bàn nhỏ... bồn hoa... rèm che... sau rèm che là một mảng tối đen như mực, nửa kín nửa hở...

Mạnh Phù Dao đột nhiên nghiêng người về phía sau.

Cả người mềm nhũn, nàng bỗng ngất xỉu.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14.2

Nàng ngã vào trong vòng tay của Trưởng Tôn Vô Cực này giờ luôn theo sát phía sau, sắc mặt tái xanh, hô hấp nhẹ như không, hàng mi dài cong vút khẽ rung động, cánh môi anh đào hồng phớt khẽ hé, Trưởng Tôn Vô Cực vội vàng đặt hai ngón tay lên phía trên mạch tượng của nàng, ngoài việc phát hiện được khí huyết có chút hỗn loạn ra thì cơ thể không hề có chút tổn hại nghiêm trọng nào khác.

Phù Dao... đã dùng quá nhiều công lực để kháng cự lại cơn đau, thần trí lâm vào trạng thái căng như dây đàn, lúc này nàng ngất đi, cũng là điều hẳn có thể đoán biết trước được, Trưởng Tôn Vô Cực im lặng ôm lấy nàng, để cho nàng tựa vào người mình, dung nhan tuần lã tràn ngập suy tư, cẩn thận nhớ lại thần thái của nàng từ khi bắt đầu nhìn thấy mái ngói đỏ son cong cong của tòa lầu đổ nát từ đằng xa cho đến khi ngất xỉu tại gian phòng hoang tàn này, suốt một quãng đường này rốt cuộc nàng đã phải trải qua bao nhiêu xung đột cùng giày vò? Từng mảnh ký ức bị chôn vùi gây ra đau đớn vô tận trong tâm trí để ép nàng phải trốn chạy, vậy mà nàng lại cố gắng chịu đau, không màng tất cả, một mực tiến lại gần hơn, chỉ tiếc, kết quả vẫn là thua mất rồi.

Trưởng Tôn Vô Cực dìu Mạnh Phù Dao đứng trước cửa gian phòng bỏ hoang, ánh mắt nhanh như chớp thoáng quét qua một lượt phía trong căn phòng, trong phút chốc khuôn mặt lộ vẻ suy tư, tựa như muốn cẩn thận nhìn qua một lần, cuối cùng vẫn nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác. Trong nháy mắt hắn quay người lại, cúi xuống nhìn cô gái nhỏ trong lòng,

nàng hiếm khi lộ vẻ yếu nhược như thế này, khiến hấn không kìm được lòng mà muốn ôm nàng chặt hơn nữa, chặt đến mức hai cơ thể hợp lại làm một.

Trưởng Tôn Vô Cực khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vừa dịu dàng tinh tế vừa ấm áp nồng nàn lên cánh môi hồng phớt tựa hoa đào kia.

"Phù Dao... Có ta ở đây."

Đêm tối gió lộng.

Trong gió phảng phất mùi hương hoa cỏ thơm mát đặc trưng của mùa xuân, khiến lòng người cảm thấy khoan khoái.

Một bóng người cao lớn đứng uy nghi, thân nhiên cúi đầu nhìn xuống, còn người đang ngược lên thu vào tầm mắt mình một khuôn cảm hoàn mỹ tinh tế.

Là kẻ nào đang nói chuyện? Giọng nói lúc xa lúc gần, đều đều như tiếng tụng kinh, không ngừng thì thầm bên tai nàng, giọng điệu vô cùng bình tĩnh trầm ổn, lại có chút lạnh lẽo đăm đăm.

Khuôn cảm hoàn mỹ đó đang dao động, ngón tay nàng dường như chạm được vào lớp y phục bằng vải lụa tơ tằm người đó đang mặc trên người, cảm giác trơn mát nhẵn nhụi như sờ vào da thịt người, khung cảnh xung quanh tối đen như mực, không thể nhìn rõ bất kì thứ gì, chỉ riêng người bí ẩn đó là được chiếu sáng, ánh hào quang vô lượng đó dường như trong suốt cuộc đời này nàng chưa từng thấy bao giờ.

Ngoài cửa sổ vọng đến tiếng cười đùa nói chuyện ríu rít cùng tiếng cước bộ vui tươi dồn dập, ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ đỏ son chạm trổ hoa văn tinh xảo, từng vệt sáng ấm áp như những cột trụ hoàng kim soi rọi từng hạt bụi li ti đang bay lững lờ trong không khí...

Trong bóng tối u ám có một người run rẩy giơ ra những ngón tay thon dài trắng nhợt, gầy guộc hết như chân chim, nhỏ nhắn tựa như ngón tay của trẻ con, bàn tay nổi đầy gân guốc, giữa những kẽ ngón tay toàn là bụi gỗ. Những lúc không có việc gì làm liền dùng tay khắc lên thanh gỗ để giết thời gian... cũng chính là thú vui duy nhất.

"... Ta phải đi trước... Xin nhờ ngài chăm nom nó, nhất định... ngàn vạn lần không được..."

"Được!" Ngay lập tức nhận lời, giọng nói dày dặn quả quyết.

Cơ thể nhỏ nhắn gầy guộc như một cành cây khô bỗng nhiên run bắn lên, kinh hoàng... vô cùng kinh hoàng, dường như giọng nói trầm thấp dày dặn đó chính là giọng nói của loài yêu ma quỷ quái hung ác tàn bạo, là thứ đáng sợ nhất trên thế gian này.

Một bàn tay to lớn toát ra mùi vị cổ quái kì lạ đột nhiên vờn tới...

"Phù Dao... Có ta ở đây."

Ta ở đây.

Ta ở đây ta ở đây ta ở đây ta ở đây ta ở đây ta ở đây.

Đó là một giọng nói trầm ổn ấm áp, dịu dàng mà kiên định, tựa như vị trà Thiết Quan Âm dịu ngọt thanh mát đến tận tâm can, sau khi ngấm vào cổ họng lại là vị đắng nhẹ, giống như trên đời có một số điều không thể nào tránh khỏi.

Gọi nàng tỉnh dậy từ trong sâu thẳm tối tăm tịch mịch, kéo nàng thoát ra khỏi chốn bùn lầy ma quỷ.

Mùi hương đặc trưng sớm đã trở nên vô cùng quen thuộc với nàng bỗng nhiên xộc đến, vừa thơm ngát như hoa tươi, vừa nồng nàn như gỗ đàn

hương.

Mạnh Phù Dao chậm chậm mở to mắt, ngay lập tức nhìn thấy hàng mày ai đó đang khẽ chau lại, tạo thành một nếp nhăn sâu ngay chính giữa mi tâm.

Vừa nhìn thấy nàng mở mắt, hàng mày kia liền nhanh chóng giãn ra, khiến cho toàn bộ khuôn mặt ngời sáng hẳn lên, ánh sáng lóe lên này toát ra rất nhiều xúc cảm mơ hồ - sốt một, lo lắng, bất an, hồi hận, đau khổ, do dự, bi thương,...

Nàng chưa từng nhìn thấy Trương Tôn Vô Cực trong thần thái thâm sâu như lòng biển khơi thế này, cũng không biết rằng nội tâm của hắn có thể có nhiều trạng thái cảm xúc vừa phức tạp vừa mâu thuẫn đối lập sâu sắc như vậy.

Cảnh vật xung quanh dần dần rõ nét hơn, cảm giác hoàn toàn không giống như đang nhìn vào một mặt hồ với từng đợt từng đợt sóng triền miên dao động như lúc trước nữa, cơ thể cũng không còn cảm giác yếu ớt như quả bóng bay lơ lửng trong không trung, hai người không biết từ lúc nào đã quay lại ngồi trên hòn giả sơn trong hoa viên của Khởi Tú hiên, nàng vẫn như cũ ở trong vòng tay của hắn.

"Ta không sao nữa rồi." Mạnh Phù Dao chậm chạp đứng dậy, từ từ hồi phục lại thần thái bình tĩnh kiên cường, sống lưng thẳng tắp cao ngạo, ngược mắt nhìn về phía Vĩnh Xương điện ở phía xa xa đang chìm trong màn đêm tối tăm tĩnh lặng, sừng sững như một ngọn núi, sau đó lại quay đầu nhìn về hướng mà mình vừa đi đến, im lặng một hồi lâu sau mới điềm nhiên cất tiếng:

"Theo như kế hoạch đã đặt ra mà hành động thôi."

Trương Tôn Vô Cực không hề can ngăn nàng cũng không nói bất kì điều gì, chỉ yên lặng vuốt nhẹ mái tóc dài đen nhánh như lụa đang buông xòa

của nàng, cảm thấy nàng cùng giống như những con trai dưới biển đã gồng mình nuốt đau đớn vào trong, rồi mặc cho đau đớn giày vò, vẫn can trường không ngừng tự mài giũa đến mức huyết nhục mơ hồ, âm thầm nỗ lực từng ngày phía dưới lớp vỏ - một nỗ lực bền bỉ nhưng không người chứng kiến, kết quả, vừa tự làm lành vết thương cho mình, vừa sinh ra những viên ngọc đẹp tuyệt vời.

Thế nhân nhìn thấy nàng khí phách hiên ngang, anh dũng kiên cường, hăng hái quật khởi, không ngừng tôi luyện bản thân, nhưng không thấy được ẩn sâu trong lòng nàng là biết bao nhiêu đau thương chồng chất.

Hắn không phải là không đau lòng, mà là không dám quá đau lòng, chỉ e đến lúc quá đau lòng rồi, bản thân nhẫn nhịn không nổi lại kiên quyết đứng ra can bước chân nàng.

Trong đêm tối tĩnh lặng, bóng hai người xé gió vụt bay lên như một trận cuồng phong, hướng thẳng về phía Vĩnh Xương điện mà lao đi.

Vĩnh Xương điện uy nghi sừng sững, trầm mặc ẩn náu trong bóng đêm, hai bóng dáng trong nháy mắt nháy lên, như một nhát kéo cắt xoẹt qua hàng ngũ mấy chục thị vệ đang nghiêm chỉnh thẳng bước tuần tra. Tên thị vệ ở hàng cuối đột nhiên có cảm giác ở phía sau đầu có một luồng gió lướt qua, sau đó liền quay đầu nhìn, chỉ thấy một khoảng không mênh mang vô tận, không một bóng người.

Vĩnh Xương điện được chia ra làm ba gian, gian trong cùng chính là tẩm điện, Mạnh Phù Dao vừa liếc mắt nhìn thấy liền lập tức kiễng chân muốn lao người qua phía đó, Trương Tôn Vô Cực đột nhiên nhanh như cắt giơ cánh tay ra chặn nàng lại, im lặng cầm tay nàng kéo đi, cả hai tung người nhảy lên cao một vài bước, dán người lên một bức tường trong nội điện.

Ngay lúc đó hai người nghe được một giọng nói.

"... Giải quyết xong là coi như được rồi!"

Tiếng nói sắc bén cao vút của nữ tử, giọng điệu lạnh lùng quyết tuyệt, nghe qua như là giọng của Hoàng hậu Toàn Cơ.

"... Người rốt cuộc nhịn không nổi nữa rồi sao?" Âm thanh đáp lại hàm chứa ý cười châm chọc, có phần non nớt như của một đứa trẻ, vừa có chút lười nhác nhàn nhã vừa có chút mất kiên nhẫn, Mạnh Phù Dao thoáng nghe được liền thấy đầu mình như nổ tung, cảm thấy máu nóng toàn thân đang mạnh mẽ đồng loạt dồn lên đỉnh đầu.

Chính là giọng nói này!

Ngọc Hành!

Trong phút chốc hai mắt nàng cuồn cuộn sát khí, tuy nhiên chỉ vừa bùng phát liền dập tắt ngay lập tức, toàn thân vẫn yên lặng như một phiến đá, tuyệt nhiên không có một cử động gì - Ngọc Hành đường đường là một cao thủ tâm cơ như thế nào, dù chỉ một chút động tĩnh cùng sát khí trong phạm vi vài chục trượng xung quanh thôi, chắc chắn hẳn ta cũng dễ dàng cảm nhận được, vào thời điểm này, cho dù nàng có tức giận hơn nữa thì cũng không cần thiết phải gấp gáp làm gì.

"... Quả thực là nhẫn nhịn không nổi..." Hoàng hậu Toàn Cơ tức giận nghiến răng nói, ngữ điệu vô cùng phẫn hận, đi đi lại lại trong gian phòng, đôi hài hoa gỗ xuống nền nhà lát cẩm thạch vang lên âm thanh sắc lạnh, một hồi lâu sau tiếng bước chân mới dừng lại, bà ta nói: "Một đám khốn kiếp!"

"Ban đầu yêu cầu của người không phải là như thế này..." Giọng điệu của Ngọc Hành vẫn như cũ, không nhanh không chậm, vừa lạnh lùng vừa bồn chồn, im lặng một lúc lại nhàn nhã cười nói, "Không phải người đã từng nói rằng không những muốn giải quyết người đó, mà còn muốn không nảy sinh sự cố, tốt nhất là chữa lại một đường lui, để mọi chuyện có thể cứu vãn hay sao?"

"Người xem, đã thành ra nông nổi này rồi còn có thể cứu vãn được sao? Quả thật là... ai da!" Hoàng hậu Toàn Cơ hồ muốn mắng chửi mà lời ra đến đầu lưỡi lại nuốt trở về hừ một tiếng đầy căm phẫn.

"Nói sớm hơn không phải đã đơn giản rồi sao, nếu không thì há lại có thể..." Ngọc Hành đột nhiên cười lạnh ngữ điệu vẫn bình thản, "... để cho bọn chúng sống sót được đến tận ngày hôm nay, lại còn có gan trốn ở vách tường nghe trộm chúng ta nói chuyện nữa..."

"Âm!"

Ngọc Hành còn chưa kịp nói hết những chữ cuối cùng cho hoàn chỉnh một câu thì Trương Tôn Vô Cực cùng Mạnh Phù Dao đã lập tức đồng loạt lùi lại phía sau một bước, tất cả động tác chỉ nhieu đó thôi, vậy mà toàn bộ bức tường sơn màu vàng nhạt được tô điểm bằng hoa văn tinh xảo ngăn cách giữa đôi bên chỉ trong nháy mắt đã âm ầm đổ sập xuống, xung quanh là vô số những viên ngói lưu ly được chạm trổ hình hoa sen vỡ vụn phát ra âm thanh chói tai, không ngừng rơi thẳng xuống phía hai người một đứng một ngồi trong gian phòng, khói bụi mờ mịt cuộn cuộn trong không khí, không nhìn rõ mặt người. Mảnh trăng lưỡi câu treo trên nền trời xanh thẫm, ánh trăng lạnh lẽo rắc xuống làn khói bụi kia tạo thành những cột sáng nhàn nhạt với vô vàn hạt bụi đủ màu sắc trong không trung, khung cảnh thê lương rét buốt.

"Trốn sau tường nghe lén có phải mệt lắm không? Hay là để ta đích thân hầu hạ các người ngủ một giấc vĩnh hằng thế nào?"

Trong màn mưa gạch ngói vụn đang âm ầm đổ xuống đầu, một người cất giọng cười to sang sảng, tiếng cười vang lên giữa màn đêm đượm nét quý dị khác thường, dáng điệu bình thản bước xuống bậc tam cấp, hai cánh tay chấp lại đằng sau lưng, tay áo dài phất phơ rung động theo từng nhịp bước chân, bước đi nhẹ như lướt, thần thái vô cùng ung dung điềm tĩnh, vô cùng đối lập với khung cảnh đổ nát xung quanh, một lúc sau dừng lại ở chính

giữa khoảng sân ngay dưới giếng trời, nghiêng nửa người về phía Mạnh Phù Dao, nhướn mày nhìn về phía hai người.

Toàn thân hẳn ta được ánh trắng chiếu rọi, nhìn xa tựa như một viên dạ minh châu đang tỏa ra ánh sáng nhu hòa chiếu sáng khắp mười trượng xung quanh, bóng dáng một màu trắng sáng, đường nét mảnh khảnh, ánh mắt vừa sâu hun hút vừa lạnh nhạt.

Mạnh Phù Dao cười mà như không, vùng chân đá mạnh, tóc đen xõa như sương, chỉ trong chớp mắt toàn bộ sỏi đất đá còn sót lại của bức tường đổ nát đã bị nàng đá hất tung lên cao. Cả một khoảng không rộng lớn xung quanh người nàng cuộn cuộn dâng trào khí lực, đồng đất đá trong không trung không ngừng ầm ầm đập vào nhau.

"Người nên đi ngủ trước đi, để ta đắp chăn cho người!"

Nàng vận công lực đẩy đám đất đá ra phía trước, gót chân khẽ kiễng, liền sau đó tung người lên phía trên, gió thổi vù vù, mái tóc đen dài hỗn loạn như rong tảo trong nước, vạt áo kêu phật phật trong gió, đường nét vừa mềm mại phiêu lãng vừa sắc bén tựa lưỡi đao.

"Xem tấm thảm biết bay của ta đây!"

Ngọc Hành vẫn đứng yên bình thản, khéo môi nhếch lên thành một đường vòng cung kiêu ngạo trên gương mặt lạnh nhạt, trong mắt tràn ngập sát khí, một cánh tay mảnh khảnh hất lên thành một đường chéo trong không trung, khí lực sắc bén cắt ngang đám đất đá đang bay về phía mình, tay còn lại vươn ra tóm lấy Mạnh Phù Dao ở phía trên bức tường đổ nát đang đập gió lao đến, thân thủ nhanh như cá chép vượt sóng, tóc dài tán mát trong gió, môi đỏ răng trắng, đẹp đến xao động lòng người. Ngọc Hành hừ lạnh, "Vây cũng tốt, chặn to như vậy vừa khéo đủ cho hai người, hay chúng ta nhân lúc này mà tiếp tục mối lương duyên ngày hôm đó, thế nào?"

Đao Thái Thiên trên tay bóng người đang cùng bức tường lao tới lóe lên ánh sáng lạnh lùng tàn khốc.

Phía sau bức tường bỗng có một bàn tay vươn ra.

Bàn tay này nắm chặt một khối ngọc Như Ý sáng ngời trơn mịn, những ngón tay thon dài gầy gầy nhưng không hề lộ vẻ yếu đuối, chỉ một cái hất tay đã lập tức đánh vỡ hàng ngói lưu ly làm trăm mảnh, giống như những viên ngói đó hoàn toàn không được làm nên từ đất đá mà chỉ là những khối đậu hũ mềm nhũn, liền sau đó cánh tay liên hồi phất lên nhẹ nhàng như thể chuồn chuồn đập nước, lần lượt từng viên từng viên ngói lưu ly phóng qua nhanh như tên bắn, chỉ trong một cái chớp mắt đã bắn về phía Ngọc Hành tổng cộng mười tám viên ngói với vận tốc kinh hồn bạt vía.

Mạnh Phù Dao ngửa người về phía sau thành một đường cong hoàn mỹ, nhảy phốc từ trên bức tường xuống, cánh tay đồng thời vung lên, mũi đao xé gió hướng thẳng về phía trước.

Thân ảnh của Ngọc Hành trong phút chốc không ngừng vận vẹo.

Hắn ta chỉ vừa xoay người một cái, người khác nhìn thấy liền lập tức nảy sinh ý nghĩ xương cốt toàn thân của người này dường như đã được rút hết ra từ trước rồi, thân thể mềm dẻo như rắn không ngừng uốn éo trong không trung, tay áo bỗng đột ngột phất lên, khí lực toàn bộ hướng về phía khối ngọc Như Ý sáng bóng ở trong tay Trương Tôn Vô Cực, cuộn cuộn thành từng vòng như tơ nhện mạnh mẽ quấn chặt lấy, gắt gao kéo khối ngọc Như Ý về phía mũi đao đang ánh lên từng luồng ánh sáng đen trong tay Mạnh Phù Dao!

"Keng!"

Âm thanh sắc mỏng của binh khí chạm vào nhau khiến hai người nhất thời bị kinh động, đồng loạt thu tay về, ngọc Như Ý cùng hắc đao nhanh

như nước chảy đã tách khỏi nhau bay về hai hướng, sát khí trong nháy mắt tan đi.

Toàn thân Mạnh Phù Dao được bao bọc bởi những luồng sáng đen không ngừng được vẽ lên trong không trung hết nhát này đến nhát khác, người vừa xoay tròn liên cách xa Trường Tôn Vô Cực ba trượng, trượt qua người Ngọc Hành nay đã ở sát gần kề bên, mái tóc đen bóng cuồn cuộn bay trong gió, đao quang tựa như vô số làn sóng dồn dập cuộn trào, trong phút chốc đã lấp đầy hai mắt của Ngọc Hành, Thí Thiên sắc bén vung lên không trung, lạnh lùng quyết tuyệt chém gãy luồng gió cản đường nó, không gian tĩnh lặng như tờ, đột nhiên mũi đao quay ngược lại, nhắm thẳng vào đôi người của Ngọc Hành!

Ngọc Hành nhanh như chớp nghiêng người về phía sau, thân thể vừa mềm dẻo tựa như một con cá chình vừa đàn hồi co giãn như một cái lò xo, vô cùng quý dị khác thường, trong tích tắc tựa hồ cơ thể hắn ta đã uốn cong thành một đường tròn không thể tròn hơn, đỉnh đầu chạm gót chân, hoàn toàn tránh được lưỡi đao trí mạng của Mạnh Phù Dao, coi như hai con mắt kia thoát được một đại nạn, tạm thời vẫn có thể ở yên vị trí cũ mà đảo qua đảo lại. Không chỉ vậy, ngọc Như Ý tỏa ra sát khí nồng đậm trong tay Trường Tôn Vô Cực đang lao đến với tốc độ tên bắn cũng hoàn toàn trượt khỏi cơ thể hắn ta, ngược lại, hướng thẳng về phía hắc đao của Mạnh Phù Dao mà xông tới. Hai người đồng loạt ngược đầu, ánh mắt lướt qua nhau trong tích tắc, vũ khí lóe lên hào quang sắc bén lạnh lẽo.

Mạnh Phù Dao đang lơ lửng giữa không trung lập tức dùng hết khí lực để thu hồi Thí Thiên, nhất thời mất đi điểm tựa, cơ thể xoay tròn nhiều vòng rồi dứt khoát hướng thẳng về phía Trường Tôn Vô Cực mà đáp xuống, Trường Tôn Vô Cực kiễng chân nhảy lên, giơ tay đỡ lấy eo nàng, nhịp nhàng bắt kịp với vòng xoay của Mạnh Phù Dao. Hai người bốn mắt nhìn nhau, những lọn tóc đen dài bóng mượt như lụa hòa lẫn vào nhau, ống tay áo rộng màu tím nhạt của nam tử bay bay trong gió bao bọc lấy vạt áo

thêu hoa văn tinh xảo của nữ tử trong lòng. Hai bóng dáng phiêu đảng trong không trung tựa như hai quầng sáng thuần khiết đan quyện lấy nhau, lại được bao phủ bởi một tầng ánh trắng bàng bạc mờ ảo, từ phía xa nhìn trông như một đôi thần tiên giáng thế, thân thể dát vàng sáng iấp lánh, chậm chậm đáp xuống mặt đất.

Vừa đặt chân xuống đất, Mạnh Phù Dao lập tức đưa mắt nhìn về phía ngọc Như Ý trong tay Trương Tôn Vô Cực, lo lắng đao của mình đã vô tình hủy mất vũ khí của hắn, cũng may cả hai người đều là tuyệt đỉnh cao thủ, có khả năng che trụ khí lực vững vàng, linh hoạt sử dụng vũ khí trong tay Trương Tôn Vô Cực nhìn vào mắt nàng, khẽ mỉm cười, ý muốn trấn an nàng rằng ngọc Như Ý không hề hấn gì.

Mạnh Phù Dao quay đầu, cười lạnh, ánh mắt sắc bén phóng thẳng về phía tên tâm thần dương như thích xem cảnh đồng đội trở mặt thành thù quay sang tàn sát lẫn nhau đến mức nghiện kia, thầm nghĩ chắc hẳn hẳn ta đã bị đồng bọn của mình lừa gạt vô số lần rồi, đối với chuyện này tự giác khắc sâu ấn tượng trong lòng, tâm lý mới trở nên dị dạng bất thường như ngày hôm nay.

"Đã nghĩ xong rồi cuộc là muốn chết như thế nào hay chưa?" Nàng khẽ cúi mặt, ánh mắt thâm trầm lộ ra từng tia từng tia sát khí bức người, Thí Thiên nghênh ngang chĩa thẳng giữa không trung, mũi đao lóe sáng hướng về phía người đang được bao phủ bởi ánh trắng ở trước mặt.

"Đã nghĩ xong rồi cuộc là muốn chết như thế nào hay chưa?" Người đối diện lạnh nhạt nhướn mày, đôi mắt trong suốt hình quả hạnh ngược lên nhìn thẳng vào mắt nàng, ngập tràn tà khí.

"Thì ra trong suốt cuộc đời này người chẳng bao giờ sống với thân phận thực sự của mình, chỉ quen thói đánh cắp dung mạo của người khác rồi diễn trò phụ họa theo." Mạnh Phù Dao cười nhạt, "Trong số Thập cường giả lại có hạng kí sinh trùng như ngươi, quả thực là một nỗi bi ai vô cùng lớn."

"Thì ra trong suốt cuộc đời này người chẳng bao giờ sống với thân phận thực sự của chính mình, chỉ quen thói đánh cắp dung mạo của người khác rồi diễn trò phụ họa theo." Người đối diện cũng cười nhạt, thân hình mảnh khảnh đứng dưới ánh trăng phảng phất như một làn khói mờ ảo không ngừng bay lượn tản mát trong không khí.

Máu nóng trong người Mạnh Phù Dao dồn lên đỉnh đầu, cảm thấy trống ngực đập dồn dập, lửa giận như muốn bùng phát, cau mày lại quát to: "Người có khả năng tự nói một câu của chính mình hay không hả!"

Người đó dường như không hề bỏ lời của nàng vào tai, tiếp tục chuyên tâm bắt chước lại toàn bộ nhất cử nhất động của nàng, dường như có một tấm gương đồng đang ngăn cách hai người, thậm chí đến cả ngữ điệu cũng không có lấy nửa điểm khác biệt, "Người có khả năng tự nói một câu của chính mình hay không hả!"

Mạnh Phù Dao lại cảm thấy lồng ngực thắt chặt đau đớn, tựa hồ như trái tim bị một bàn tay vô tình bóp lấy, bóp chặt đến mức khiến cho huyết mạch sôi sục như muốn trào ra, toàn thân nóng bừng như phát sốt, Trương Tôn Vô Cực bên cạnh đột nhiên thất thanh gọi: "Phù Dao!"

Nàng chợt như bừng tỉnh, cả người khẽ chấn động, lại nghe thấy giọng nói trầm ổn bình tĩnh của Trương Tôn Vô Cực vang lên bên tai: "Đừng nhiều lời với hắn ta, để hắn ta có cơ hội bắt chước theo nàng!"

Trong phút chốc thần trí của Mạnh Phù Dao đã hoàn toàn thanh tỉnh, lập tức ngộ ra được cảm giác kì quái vừa rồi không gì khác chính là do mảnh khước của tên chết tiệt Ngọc Hành, thủ pháp của hắn ta thiên biến vạn hóa khôn lường, mưu ma chước quỷ vô cùng giáo hoạt, chỉ cần nhất thời lơ đãng không cẩn thận lập tức lọt vào tầm ngắm của hắn ta, đến lời nói phát ra từ chính miệng của mình cũng sẽ nảy sinh vấn đề, khi này nàng không khống chế được bản thân vì mắc bẫy của hắn.

Ở phía đối diện, Ngọc Hành vẫn đang mỉm cười quỷ quyệt, lần này lại giả dạng Trương Tôn Vô Cực nói: "Đừng nhiều lời với hãn ta, để hãn ta có cơ hội bắt chước theo nàng"

"Cẩn thận." Mạnh Phù Dao nhìn thấy hãn ta đột ngột chuyển mục tiêu, trong lòng bỗng thấy lo lắng đến thót tim, lập tức cảnh tỉnh Trương Tôn Vô Cực, lại thấy người này ngoài mỉm cười lạnh nhạt ra thì không làm gì khác, hoàn toàn không hề né tránh ánh mắt của Ngọc Hành, cũng không hề im lặng để đề phòng hãn, thậm chí vẫn thản nhiên nói chuyện với Mạnh Phù Dao: "Hãn ta đang có ý đồ muốn khống chế nàng, ngàn vạn lần đừng mắc bẫy."

"Hãn ta đang có ý đồ muốn khống chế nàng, ngàn vạn lần đừng mắc bẫy." Một giọng nói tương tự vang lên gần như cùng lúc với Trương Tôn Vô Cực.

Mạnh Phù Dao chăm chú nhìn Ngọc Hành đang nói nhại theo Trương Tôn Vô Cực, lại quay sang nhìn Trương Tôn Vô Cực điềm nhiên bình thản, dường như hoàn toàn không phát giác ra bản thân đang bị bắt chước, trong lòng bỗng nhiên ầm ầm vỡ vụn thành từng mảnh, Vô Cực bị trúng kế rồi!

"Phù Dao, nàng lùi về phía sau trước đi, không được nói chuyện nữa." Trương Tôn Vô Cực thoát như không hề phát giác ra điều gì, nhưng vẫn ân cần dặn dò nàng, chỉ có điều nét mặt càng ngày càng trắng bệch.

"Phù Dao, nàng trước tiên lùi về phía sau, không được nói chuyện nữa." Ngọc Hành điềm nhiên đứng dưới ánh trăng chiếu rọi, vẫn không ngừng cười, hai hàng mi cong cong khẽ rung động hết sức tinh tế.

Mạnh Phù Dao cuống lên, trong lòng hoang mang cực độ, Vô Cực chỉ vì muốn giải thoát nàng ra khỏi sự vây hãm mà tự nộp mạng cho công thuật của Ngọc Hành mất rồi, phải làm sao bây giờ? Lên tiếng thức tỉnh hãn?

Hay là thu hút sự chú ý của Ngọc Hành về lại phía mình? Hình như mỗi một lần ta chỉ có thể khống chế được một người mà thôi.

Nghĩ là làm,,. Mạnh Phù Dao lập tức mở mồm định lên tiếng thì thấy Trương Tôn Vô Cực quay lại chăm chú nhìn nàng, chầm chậm nói: "Cả đời yêu người, người lại gả cho kẻ khác, rốt cuộc là cảm giác như thế nào?"

"Cả đời yêu người, người lại gả cho..." Ngọc Hành máy móc nhại theo được nửa chừng thì đột nhiên im bặt.

"Tận mắt trông thấy nàng áo cưới trên người, mũ phượng khăn đỏ, xuất giá đi theo kẻ khác, nển đỏ long phượng, động phòng hoa chúc, rốt cuộc là cảm giác như thế nào?"

"Tận mắt trông thấy nàng áo cưới trên người..." Ngọc Hành mấp máy môi, sắc mặt sớm đã tái xanh.

"Ta thật vô dụng." Trương Tôn Vô Cực hoàn toàn không để ý tới lần nữa, ngẩng đầu nhìn vầng trăng lưỡi liềm đang treo lơ lửng trên mây, dường như đang tự cảm thán với chính bản thân mình, "Đường đường là một trong Thập cường giả, võ công tuyệt đỉnh thiên hạ, uy chấn tám phương người người ngưỡng mộ, lại không thể đổi lấy một cái ngoái đầu của một người con gái."

"Ta thật vô... Người!"

Ngọc Hành trừng mắt, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng vắn vẹo méo mó rất khó coi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14.3

Mạnh Phù Dao chăm chú nhìn sắc mặt của hãn ta, nhất thời hiểu ra được, Ngọc Hành có thể nhại lại từng câu từng chữ của người khác với một giọng điệu y hệt như vậy là do hãn đã sử dụng một loại thủ thuật khống chế ý chí, tuy nhiên hễ muốn sử dụng món võ công bao gồm loại thủ thuật khống chế ý chí này thì nhất định phải nắm giữ ưu thế tuyệt đối, nếu không chỉ cần nhất thời lơ đãng không cẩn thận lập tức sẽ bị công lực phản phệ, vốn là muốn giả mạo người khác nhưng rốt cuộc lại không thể thoát ra được. Khi này Trương Tôn Vô Cực chính là giả vờ đã bị hãn ta khống chế được, cố tình dụ cho hãn vận toàn công lực, sau đó đột nhiên thay đổi, trực tiếp đánh vào vết thương lòng đau đớn nhất của Ngọc Hành, công phá mạnh mẽ vào điều mà trong lòng hãn không muốn nhắc tới nhất, không chỉ vậy còn dùng lời lẽ độc ác cay nghiệt đặc trưng của bản thân để nắm chắc động thái của Ngọc Hành trong tay, Ngọc Hành lúc này sớm đã bị Trương Tôn Vô Cực dắt mũi kéo theo, vừa muốn không nhại theo nữa vừa không có cách nào ngừng lại được, kết quả của việc tiếp tục nhại theo này chính là bị thương.

Nếu không phải là sợ làm phiền đến Trương Tôn Vô Cực, Mạnh Phù Dao lúc này sớm đã ngẩng đầu cười một trận thật sảng khoái, Ngọc Hành ới là Ngọc Hành, người quả thực quá tự cao rồi, võ công của người quả thật vượt qua hai người bọn ta, tuy nhiên, người chớ có quên rằng, đứng trước mặt người chính là đệ nhất hồ ly của Đại lục Năm châu này, coi thường huynh ấy, chẳng khác nào coi thường tính mạng của chính bản thân mình!

Mạnh Phù Dao vừa nghĩ vừa cảm thấy trong lòng vô cùng hả hê, vui đến mức rốt cuộc không thể nhịn được phải ngồi xuống một bên vừa ôm lấy đầu gối vừa cười thầm, tuyệt không phát ra chút tiếng động nào, vừa cười hớn hứ vừa lôi thanh đao Thí Thiên đen bóng ra, từ phía sau lưng Ngọc Hành âm thầm đâm tới.

"Vốn đã muốn nhân nhượng để được vẹn toàn, cũng không đổi lại được bốn chữ 'gương vỡ lại lành'". Trương Tôn Vô Cực vẫn ngẩng đầu nhìn thẳng, giọng điệu tràn ngập thất vọng.

"Vốn đã muốn... Vốn đã muốn..." Ngọc Hành vùng vẫy vật lộn trong chính cơ thể của mình, sắc xanh nhợt trên khuôn mặt dần tan biến, nhường chỗ cho một màu trắng bệch, khuôn mặt nhợt nhạt như một tờ giấy mỏng, có thể nhìn thấy rõ gân xanh lơ mờ ẩn hiện dưới làn da.

Đao của Mạnh Phù Dao, vẫn còn cách hăm ta khoảng ba tấc.

Nàng không được phép cử động nhanh, nhanh một chút thôi sẽ phá vỡ bầu không khí đang đè nén xung quanh, cũng sẽ phá hỏng kết giới tâm chương mà Trương Tôn Vô Cực khó khăn lắm mới có thể tạo ra.

"Chỉ có điều nhìn thấy nàng ở bên cạnh người khác, sớm tối bên nhau không rời, cảm giác đó sao có thể chịu nổi?" Gương mặt của Trương Tôn Vô Cực tắm trong ánh trăng như thể được tạo thành từ một viên bạch ngọc trắng ngần tinh khôi, đường nét sắc nhọn trơn tru như một pho tượng, giọng điệu lạnh nhạt nhàn nhạt tựa sắc trăng lạnh lẽo trong đêm khuya thanh vắng, không hiểu vì sao, Mạnh Phù Dao đột nhiên mơ hồ cảm thấy, những lời này của hắn hình như không chỉ đơn thuần là đang nói lên nỗi lòng của Ngọc Hành, mà còn có vài phần giống như là... tiếng lòng của hắn vậy?

"Chỉ có điều nhìn thấy nàng... sao có thể chịu nổi... sao có thể chịu nổi..." Ngọc Hành mấp má môi, vì quá dùng lực mà tổn thương nguyên khí, máu nóng từ trong người dần dần ộc ra khỏi miệng.

Mũi đao sắc nhọn tỏa ra sát khí nồng đậm... chỉ còn cách một tấc!

Ánh mắt Mạnh Phù Dao lóe sáng, nàng biết thời cơ của đêm nay quả thực là trăm năm có một, thực lực của Ngọc Hành thuộc vào hàng tối thượng, chỉ vì một phút nhất thời không cẩn thận mà bị Trương Tôn Vô Cực đánh đúng vào chỗ hiểm, trong nháy mắt mất đi khống chế, thời khắc ngàn vàng này nếu như trôi qua mất, chắc chắn không bao giờ có lại lần thứ hai!

"Tương tư triền miên không dứt, giờ giờ khắc khắc dõi theo, chỉ mong nàng có thể để tâm đến ta dù chỉ một chút." Trương Tôn Vô Cực trầm giọng, giọng điệu nhẹ như gió thoảng, vẫn giữ nguyên tư thế ngược đầu nhìn về xa xăm như cũ, đột nhiên ánh mắt hạ xuống tựa như một chiếc lá lìa cành chao nghiêng trong không trung.

Ánh mắt rơi xuống trên người Mạnh Phù Dao.

Lòng Mạnh Phù Dao chấn động, các ngón tay dường như mềm nhũn ra, Thí Thiên trong tay khẽ lung lay, suýt thì rơi xuống đất, nàng vội vàng nắm chặt lại như cũ, tiếp tục công cuộc giết người chậm chạp của mình.

Mũi đao chỉ còn cách một phân!

Chỉ có điều, trong tim tựa như một hồ nước phẳng lặng khẽ xao động vì một giọt mưa rơi từ trên cao xuống, bắn toé lên một tiếng rồi chìm ngấm, nhưng để lại vô số gợn sóng lăn tăn xoay tròn, triền miên lan toả, chẳng dứt.

"Cả đời không có tâm nguyện gì khác, chỉ cầu được cùng nàng nắm chặt tay nhau. Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau."

"Cả đời..." Ngọc Hành đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, hai tròng mắt trợn trắng, từng đường tơ máu nổi lên vằn vện.

"Phập!" Một âm thanh sắc nhọn vang lên vào giờ khắc then chốt cuối cùng.

Ngọc Hành bất thành linh ngẩng đầu, cơ thể căng cứng, gân cốt toàn thân nổi lên cuộn cuộn.

Trưởng Tôn Vô Cực chấn động.

Mạnh Phù Dao lập tức dồn cả thân người về phía trước mũi đao đâm sâu!

"Roạt!"

Tiếng lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào trong thịt cùng âm thanh rách toạc của lớp da bên ngoài cơ hồ cùng lúc vang lên toàn thân Ngọc Hành máu me bê bết bỗng nhanh như cắt lao về phía trước, hướng thẳng đến Trưởng Tôn Vô Cực, bàn tay mở to gắt gao túm lấy, kết quả chỉ bắt được không khí, Mạnh Phù Dao vì lo lắng cho Trưởng Tôn Vô Cực mà nhất thời kinh động, liền sau đó cảm thấy Thí Thiên trong tay nhẹ nhàng trượt đi, lưỡi đao quét qua một vật thể cong dài vô cùng cứng, cứ như vậy trượt khỏi cơ thể người trước mặt.

Mạnh Phù Dao không cam tâm, từ dưới đất vùng lên, thần thủ vừa mềm mại dẻo dai kinh người vừa cứng cỏi đến mức cơ hồ muốn xoắn cơ thể mình lại như một sợi dây đồng, còn chưa kịp quay đầu lại đã nhanh như cắt phóng ra một đao.

Ngọc Hành tránh được lưỡi đao kia thì toàn thân đổ gục xuống đất, ho ra mấy ngụm máu đỏ tươi, cơ thể đau đớn quằn quại trên nền đất tựa như một con mãng xà bò trườn, thoáng chốc đã trườn được đến bên cạnh Hoàng hậu Toàn Cơ vừa hoảng loạn chạy ra.

Hắn ta hoàn toàn đổ gục xuống nền đất, chỉ có cánh tay đầy máu vẫn gắng gượng bám chặt lấy gấu váy của Hoàng hậu Toàn Cơ, khóe môi nhếch

lên, chậm rãi cười nói: "Nàng cũng có quan tâm đến ta..."

Hoàng hậu Toàn Cơ vùng ra khỏi những ngón tay của hắc ta, vừa giậm chân vừa thét lên: "Giết bọn chúng đi, mạng của bọn chúng không thể giữ lại!"

"Nói đúng lắm, quả thực không thể giữ lại." Mạnh Phù Dao giương lưỡi đao đen bóng lên ngang tầm mắt, hé miệng thổi bay những vệt máu dính trên mũi đao, cười lạnh, "Phá hỏng gian tình của hai người, quả thực không thể giữ lại mạng."

"Đồ tiện nhân nhà người!" Hoàng hậu Toàn Cơ bất thành linh quay đầu, hoảng loạn bước từng bước chao đảo về phía sau, hai tròng mắt đỏ sọc, phần nộ mắng ầm lên, "Người mà cũng có tư cách nói bản cung chuyện này ư? Thiên hạ có ai mà không biết rõ nữ tử vô liêm sỉ nhất Đại lục Năm châu này chính là người? Một tiện nhân tư chất tầm thường rẻ mạt như người, dựa vào cái gì mà có thể được phong vương hậu của ba nước, đương nhiên chính là dựa vào..."

"Bốp!"

Một cái tát nảy lửa rõ kêu, tát mạnh đến mức đầu của bà ta quay hẳn về một bên, một vài lọn tóc rơi xuống từ mũ phượng trên đầu.

Trưởng Tôn Vô Cực lạnh nhạt thu hồi lại ống tay áo dài rộng, lạnh lùng nói: "Người chỉ cần nói thêm một chữ nữa, không cần biết người chống lưng cho người là kẻ nào, ta nhất định sẽ lấy mạng người."

Giọng điệu của hắc ta rét lạnh mà bình thản, đến thần thái sắc mặt cũng hoàn toàn không hề bị dao động, Hoàng hậu Toàn Cơ ôm lấy mặt, liếc nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hắc ta, một hồi lâu sau từ trong các kẽ răng mới có thể phát ra một vài tiếng:

"Trưởng Tôn Vô Cực, người cũng là đồ tiện..."

"Bốp!"

Âm thanh lần này còn vang hơn, cho thấy một cái tát nẩy lửa hơn nữa, tát mạnh đến mức đầu của Hoàng hậu Toàn Cơ lại bị lật qua một bên.

Mạnh Phù Dao cười lạnh, xắn ống tay áo lên, gằn giọng nói: "Người dám nói huynh ấy thêm một chữ nữa, ta không cần biết kẻ nào đứng sau bảo hộ cho người, nhất định phải đích thân moi tim người ra xem xem rốt cuộc là màu gì."

"Hai người các người quả thực rất giỏi lên mặt." Ngọc Hành cuối cùng cũng lên tiếng, cũng không quan tâm đến hoàng hậu Toàn Cơ vừa la khóc um sùm vừa chạy trốn về phía sau lưng mình, chỉ lạnh lùng nhìn đăm đăm về phía Trương Tôn Vô Cực cùng Mạnh Phù Dao, "Tưởng rằng chỉ vì nhất thời không cẩn thận bị rơi vào bẫy của các người, là ta chắc chắn sẽ bại hay sao?"

Mạnh Phù Dao giương đao, "Người có thể đến đây thử xem."

Ngọc Hành cười khẩy, vừa định lên tiếng thì thấy phía sau lưng đột nhiên bị ai đó đụng vào, Phượng Toàn ốm yếu gầy guộc không biết từ đâu bỗng nhiên lao đảo bước đến đâm sầm vào hân ta, sau đó tựa vào bệ cửa sổ không ngừng thở gấp, thều thào: "Sao lại thế này... Sao lại thế này..."

Mạnh Phù Dao nhìn nam nhân gầy như một cành củi khô trước mắt, trong đầu đột nhiên lóe lên một hình ảnh, một ý nghĩ táo bạo lướt qua trong tích tắc.

Lòng nàng nghĩ hình như mình đã từng sống ở trong Hoàng cung này, mà khuôn mặt của nàng cùng với nữ tử bí ẩn kia lại giống nhau như tạc, vậy người đó, liệu có phải cũng đã từng sống trong Hoàng cung này hay không? Vậy thì, Phượng Toàn có biết nàng ta hay không?

So với việc loanh quanh thám thính trong hoàng cung rộng lớn này, hễ gặp phải cảnh tượng gì quen thuộc là lại ngất đi, vậy chẳng thà thử để một người khác nhận ra nàng.

Nếu như hắn có thể nhận ra nàng, nếu như hắn có thể nhận ra nàng...

Mạnh Phù Dao đột nhiên phi thân lên cao.

Phất nhẹ tay áo, hỏa chiết tử trong tay áo rơi xuống những bụi cây cỏ xung quanh, hỏa chiết tử vừa gặp gió liền lập tức cháy rụi, tức khắc lửa đã bùng lên, chiếu sáng cả một cung điện tối tăm u ám.

Phượng Toàn đang dựa vào bệ cửa sổ hoảng hốt ngẩng đầu lên.

Mạnh Phù Dao phi thân về phía hắn, giơ tay kéo lớp mặt nạ xuống...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 38: Truy Tìm Thân Thế

Một bóng đen đột nhiên lao tới!

Cái bóng này đột nhiên xuất hiện một cách ly kỳ, thành hình bay vọt ra từ phía bên cạnh điện, bóng dáng ở trên không trung lóe ra từng tia sáng trắng chói mắt, mọi người ở ngoài ba trượng đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Người còn ở ngoài một trượng thì ánh sáng của thanh kiếm đã rọi đến phía trước mặt Mạnh Phù Dao, loáng cái cắt qua cổ tay đang nâng lên của nàng, Mạnh Phù Dao hù lạnh, nắm lấy lưỡi kiếm của thanh trường kiếm này, không thèm đánh lại, mũi kiếm giống như có linh hồn, mạnh mẽ xẹt ra một đường sắc nhọn.

Người kia cũng không ham chiến, vút kiếm lại, xoay người quay trở về đại điện. Mạnh Phù Dao túm lấy Phượng Toàn, nam chặt lấy cửa sổ trèo vào, vừa giữ chặt Phượng Toàn bay vào đại điện, vừa tung chân đá cánh cửa ra.

Cửa sổ ầm một tiếng rồi đóng lại, Phượng Toàn lăn lông lốc vào trong điện.

Mạnh Phù Dao đang định đưa tay xé mặt nạ, lập tức dừng lại, tức đến xanh mặt.

Trình Giáo Kim giữa đường nhảy ra phá nàng là tên khốn nào?

Không muốn đánh nhau với nàng, chỉ muốn Phượng Toàn không thể nhìn thấy nàng, ngăn trở từng bước như vậy, chỉ có thể là người biết rõ chuyện này.

Ngăn cản nàng tìm kiếm chân tướng vào lúc này, chắc đến tám phần mười là kẻ thù năm đó đã từng hãm hại nàng.

Không quan tâm trước lúc năm tuổi đã xảy ra chuyện gì, nàng hiện tại có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành. Không tính chuyện trước năm tuổi, từ năm năm tuổi nàng bị lão già kia "phá hoại" mười năm, vì học võ mà chịu bao nhiêu khổ sở, từ mười lăm tuổi đã vào giang hồ, đều là tại mấy tên khốn này.

Mạnh Phù Dao càng nghĩ càng thấy điên người, giậm chân đi tiếp.

Ngọc Hành đột nhiên dùng tay vẽ một đường lên mặt đất.

Tay áo của hắn ta giống như bút khắc, vẽ từng đường tia sáng lên bậc thang đá xanh, ngón tay vừa đưa lên, những tia sáng giống như một chuỗi xích dài này liên tục tập nhảy nhót trên tay hắn ta, khuôn mặt hắn ta lúc sáng lúc tối, mỉm cười ác ý: "Tuy rằng ta bị thương nặng như vậy, thế nhưng hai người các người cũng không phải không hề gì, vậy thì để ta đến nói cho các người biết, sự khác biệt giữa năm người đứng đầu và năm người đứng sau trong hàng ngũ Thập cường giả".

Hắn ta từ từ quay lại, không kiêng dè gì mà đưa lưng về phía Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nhìn lưng hắn liên tục cả kinh, tuy rằng những vết thương vẫn loáng thoáng lộ sau lớp áo hoa, nhưng nàng nhớ lúc đó nàng ra tay rất quyết tuyệt, dao găm đâm sâu vào lưng hắn ta, kể cả có rút ra ngay lập tức thì công lực của nàng hắn là sẽ gây cho hắn ta tổn thương nghiêm trọng, thế nhưng, khi Ngọc Hành quay lưng lại, vết thương của hắn ta không hề chảy

máu nữa, chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy vết thương đã nhanh chóng liền lại rồi.

Đây là khả năng phục hồi thần kỳ đến mức nào!

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, Ngọc Hành vốn đang quay lưng lại với nàng đã vung tay, đốm lửa trong tay hắt ta tạo thành một đường vòng cung, rõ ràng chỉ là những đốm sáng, vậy mà lại giống như mang theo nội lực, tiếng gió gào thét như trời đất giận dữ, âm âm lao xuống.

"Rầm!"

Mảnh sân rộng hơn mười trượng lập tức bị đập nát, Mạnh Phù Dao vội vàng tránh khỏi lực sát thương của những tia lửa ấy, những ngọn đèn ở bên ngoài điện ba mươi trượng cũng rung rẩy không thôi, tiếng lửa rít lên từng điệu ghê rợn, đèn lồng bùng cháy như những vòng lửa từ trên trời liên tục đổ xuống.

Mạnh Phù Dao vận nội lực nhắc đuôi váy bay lên, thế nhưng, có một luồng nội lực mạnh mẽ đập xuống ép nàng đứng yên.

Bốn phía tối đen như mực, không một tia sáng.

Gió lạnh từng đợt thổi tới.

Trong tiếng gió còn văng vẳng tiếng cười độc ác, ngay bên tai, nàng chưa kịp nhận biết chuyện gì xảy ra thì trên mặt đột nhiên thấy đau buốt.

Không ổn! Hắn muốn phá hủy khuôn mặt nàng!

Bên cạnh có tiếng tay áo phấp phới, phải chăng là Trương Tôn Vô Cực? "Chát", tiếng hai bàn tay đập lại, mặt đất bị chấn động.

Mạnh Phù Dao vốn đang đầy một bụng giận giữ, không nhin được nữa, cũng không quan tâm khuôn mặt mình đang bị thương, nàng nhắc tay phát

ra một chưởng.

"Bốp..."

Lực đạo mạnh mẽ, như tiếng của một tảng đá lớn đập vào người, hay như tiếng của một luồng sóng cao không thấy đỉnh ập vào tầng tầng lớp lớp khói lửa, đến mức Mạnh Phù Dao cảm thấy trước mắt tối đen, cổ họng ngòn ngọt, máu trong cơ thể như bị ép phải trào hết ra ngoài.

Đúng lúc này, thân thể nàng được một người đỡ lấy, tiếng gió thổi vù vù bên tai, một mùi hương kỳ lạ lan rộng khắp xung quanh, càng ngày càng dày đặc, cùng lúc đó là tiếng nói đầy kinh ngạc của Ngọc Hành: "Người...! Thì ra người là...." Mới nói được một nửa hắn ta đột nhiên ngừng lại, như thể bất chợt nghĩ đến chuyện gì đó bèn vui vẻ cười lên "Ha ha".

Mạnh Phù Dao lúc này đã được Trương Tôn Vô Cực ôm ra ngoài.

Thân hình nàng giống như một lá cờ đuôi nheo tung bay giữa gió đêm, bay qua đỉnh của các tòa nhà.

Phía sau nàng còn vọng lại tiếng gầm lên giận dữ của Hoàng hậu Toàn Cơ: "Tại sao người không giết bọn chúng? Người muốn để bọn chúng quay lại trả thù ta sao? Mau đuổi theo đi!"

Ngọc Hành đứng lặng một lúc. Hắn ta đưa tay lên giữ chặt lồng ngực song vẫn không kìm được mà bật ho, như được mở van, hắn ta bắt đầu ho liên hồi.

Hắn ta nâng tay áo lên lau đi vệt máu ở môi, nói bằng một giọng khàn khàn: "Đại lục Năm châu nhân tài tầng tầng lớp lớp xuất hiện... Ta thật sự... đã già rồi..."

"Mau đuổi theo! Mau lên!" Hoàng hậu Toàn Cơ vô cùng tức giận, không ngừng thúc giục.

Ngọc Hành hạ cánh tay xuống, quay đầu nhìn ả ta, cái nhìn chứa đầy yêu thương, nhưng cũng không che giấu nỗi sợ đau lòng, tiếc nuối, bất lực, tổn thương.

Mãi lúc sau, hắn ta mới thở dài: "Ninh Nhi... Ta hối hận đã quá chiều người để người thành ra ích kỷ như bây giờ, sau này ta không thể bảo vệ người được nữa, người sẽ sống ra sao đây?"

Hoàng hậu Toàn Cơ im lặng, đã lâu lắm rồi ả ta không nghe ai gọi tên mình từ thuở con gái ấy, một lúc sau mới nói: "Hôm nay người bị làm sao vậy? Mất hồn à? Hai đứa nhóc con cũng làm người sợ đến thế sao? Bọn chúng cũng bị thương nặng mà? Người đứng thứ tư trong hàng ngũ Thập cường giả cơ mà, tại sao phải đánh giá quá cao năng lực của bọn chúng khiến cho bản thân nhụt chí như vậy?"

Ngọc Hành chỉ cười, không trả lời câu hỏi của Hoàng hậu Toàn Cơ, dặn dò: "Người chẳng thay đổi gì cả. Ta đã nói với người nhiều lần rồi nhưng người không nghe. Lần cuối cùng ta nhắc người, thay đổi đi."

"Thay đổi cái gì?" Giọng Hoàng hậu Toàn Cơ trở nên vô cùng chói tai: "Tại sao người không thể bảo vệ nổi ta? Không phải trước kia người đã từng hứa sẽ bảo vệ ta cho đến chết hay sao?"

"Đương nhiên!" Ngọc Hành nói một cách bình tĩnh: "Cả đời này cho đến khi chết, và khi người chết, chỉ có thể được chôn bên cạnh ta, không cho phép người tới phần mộ của Phượng gia."

"Đừng nói nhảm nữa!" Hoàng hậu Toàn Cơ lườm hắn, nói một cách nhẫn tâm: "Ta và chàng ấy sinh ra là để ở cạnh nhau, chết đi cũng sẽ ở bên nhau, vị trí bên cạnh mộ của chàng ấy là của ta, chỉ có thể là của ta, cả lăng mộ, đều là của ta và chàng ấy, không gì có thể thay đổi."

"Không được!" Ngọc Hành bình tĩnh nói: "Ta không cho phép! Nếu như người dám chôn trong lăng mộ của Phượng gia, ta sẽ phá hủy cả lăng mộ,

đào thi thể của các người lên, vớt thi thể của hắc cho chó, sau đó ăn hết sạch thi thể của người. Người muốn chôn ở lăng mộ của Phượng gia, ta sẽ để cho người ngay cả chỗ an nghỉ cũng không có."

"Người..." Nghe hắc ta nói ra những chuyện kinh khủng như vậy mà vẫn vô cùng bình thản, Hoàng hậu Toàn Cơ sợ đến phát run, vội quay đầu lại nhìn hắc ta, đôi mắt của Ngọc Hành dưới ánh trăng trở nên tối tăm, vô cùng bí hiểm, khuôn mặt hắc ta vẫn không lộ ra một chút biểu cảm nào. Ở cạnh nhau bấy nhiêu năm, ả cũng hiểu một chút về tính tình của hắc ta, nghĩ đi nghĩ lại, nhỏ giọng hỏi:

"Người đang đùa ta đúng không? Chắc chắn là người đang đùa rồi?"

Ngọc Hành nhìn ả ta, ánh mắt lộ rõ vẻ thất vọng, chỉ có thể cười nhẹ, trả lời:

"Đúng vậy, ta chỉ đang đùa người thôi."

Mạnh Phù Dao được Trương Tôn Vô Cực nắm tay lướt qua từng mái nhà.

Trương Tôn Vô Cực nắm tay nàng bay thật nhanh, vận công điều tức liên hồi từng vòng một. Mạnh Phù Dao vừa đánh nhau với Ngọc Hành, đan điền bị tụ huyết, cần lập tức phun máu ra.

Đến vòng thứ ba, rốt cuộc Mạnh Phù Dao cũng phun ra một ngụm máu. Lúc này Trương Tôn Vô Cực mới dừng lại, thở phào nhẹ nhõm, "Tốt rồi!"

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu nhìn hắc tỏ vẻ cảm ơn. Nàng biết rõ hiện tại thân thể nàng như thế nào, thậm chí cũng chẳng cần bắt mạch nữa.

Ánh mắt nàng trong veo, cười nói: "Vừa nãy huynh đánh ta một chương, có vẻ như đã làm tan hết tất cả máu tích tụ ở đan điền của ta rồi, chắc chỉ vài ngày nữa là ta có thể phục hồi hoàn toàn, ta cũng đã hoàn toàn hấp thụ

hiệu quả thuốc của Tông Việt, có lẽ ta sắp thắng cấp rồi, ha ha, đánh nhau với người thuộc hàng ngũ Thập cường giá quả là hiệu quả đánh một trận thắng một cấp, Ngọc Hành ơi là Ngọc Hành, cho người vui vẻ vài ngày đi, nhân tiện chuẩn bị luôn quan tài nha!"

Trưởng Tôn Vô Cực không thèm để ý thái độ đắc ý của nàng, chỉ đưa tay lên sờ mặt nạ, cau mày: "Mặt nàng có bị thương không?"

Lúc này hấn bị nàng làm giật mình, cả khuôn mặt Mạnh Phù Dao toàn là máu tươi vô cùng đáng sợ, giờ kết hợp với tiếng cười sung sướng của nàng, thật là làm người ta không dám nhìn, kiểm tra kỹ càng mãi, xác định nàng chỉ bị dập mũi, hấn mới yên tâm.

Như cảm giác được gì đó, Mạnh Phù Dao đưa tay lên mũi, nhìn cả tay toàn là máu mới ngạc nhiên nói: "Ồ, sao mũi của ta chảy máu mà ta lại không biết? Ôi trời ơi cái mũi cao của ta? Ai giúp nó báo thù bây giờ?"

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn nàng một cách bất lực, nhấc tay nâng cằm nàng lên: "Ngẩng lên", rồi lấy ra khăn tay giúp nàng lau máu trên mặt, vừa lau vừa căn nhắc: "Chưa từng thấy nữ nhi nào mà không để ý đến khuôn mặt của mình như nàng."

"Cần khuôn mặt đẹp để làm cái gì?" Mạnh Phù Dao phất tay: "Chỉ toàn gây rắc rối, suốt ngày bị người rình mò, không phải là bình hoa cũng bị coi như bình hoa, đạt được bất cứ thành tích nào cũng bị người ta coi là bán sặc để đạt được, mọi cố gắng và khả năng của bản thân đều bị người khác coi khinh, và...." Nàng bỗng nhiên cười lên, chậm chậm nói: "Xấu cũng có cái tốt của nó, yên tĩnh hơn nhiều!"

Trưởng Tôn Vô Cực đang tập trung lau mặt cho nàng bỗng ngừng tay, im lặng một lúc mới nhìn nàng, nhíu mày:

"Thì ra Mạnh đại vương nghĩ rằng ta theo đuổi các hạ là vì ham mê vẻ đẹp bên ngoài của nàng?"

Mạnh Phù Dao vừa nghe đã biết Thái tử điện hạ bắt đầu giận rồi, chỉ liếc hắt cười, ánh mắt chớp chớp liên hồi, nhìn hắt đầy ẩn ý, kiểu như là "Thực ra ta cảm thấy lý do chủ yếu khiến các huynh thích ta là nhờ khuôn mặt xinh đẹp này, các huynh không nói ra, ta cũng biết mà, đừng xấu hổ."

Trưởng Tôn Vô Cực cất khăn tay, thở dài: "May cho nàng là đang nói chuyện với ta. Nếu đổi thành một người nào tương đối nóng tính, chắc chắn hẳn sẽ thẳng tay cho nàng đổ máu thêm một lần nữa."

Mạnh Phù Dao không vui, khăng khăng hỏi lại: "Ta nói đúng mà, đúng không?"

Trưởng Tôn Vô Cực chẳng thèm để ý đến người mắc bệnh tự luyện bên cạnh mình.

Đột nhiên Mạnh Phù Dao quay người lại hô lên: "Nhìn kia!"

Ở nơi góc tối, có một bóng người đang ngồi dưới mái hiên, thì ra là một lão thái giám, đầu tóc đã bạc phơ, ông ta đang dùng cỏ vẽ gì đó lên đất.

Ai lại giữa đêm không ngủ mò ra ngoài vẽ linh tinh thế? Mạnh Phù Dao tò mò nhìn, rất muốn đi đến đó, đột nhiên lão thái giám già đó hô lên: "Ha ha!", sau đó vút cây cỏ ra phía sau.

Mạnh Phù Dao vội vàng đi đến đỡ ông ta, trên người ông ta toàn mùi nước tiểu vô cùng khó chịu, khuôn mặt bần thiêu khùng khiếp, nhìn không rõ mặt mày như thế nào, đôi mắt đục ngầu mở trừng trừng, hai bên mép không ngừng chảy ra nước bọt.

Nhìn thấy ông ta như vậy, Mạnh Phù Dao đoán có lẽ là ông ta trúng gió hoặc là đang phát bệnh gì đó, bèn vỗ vỗ mặt ông ta: "Ông ơi... Ông ơi..."

Lão thái giám cố gắng mở to mắt ra, nhưng khi mắt ông ta vừa nhìn thấy khuôn mặt của Mạnh Phù Dao thì ánh mắt đột nhiên trở nên hoảng sợ, cứ

thế trừng ra, cổ kêu lên như cầu cứu. Mạnh Phù Dao suýt chút nữa nghĩ rằng khuôn mặt mình đã làm ông ta sợ đến chết. Ông ta cố gắng nói gì đó, liên tục cố gắng để phát ra âm thanh dù chỉ một chút, cả người tựa quỵ co rút liên tục như thể muốn trốn khỏi nàng, thế nhưng cơ thể ông ta càng lúc càng không động đậy được, chỉ còn run rẩy. Thấy vậy, Mạnh Phù Dao xác định đây là biểu hiện của trúng gió.

"Người sắp chết rồi còn chạy ra ngoài làm phiền người khác!"

Sau lưng nàng bỗng nhiên có tiếng mở cửa, một người phụ nữ mặc quần áo lệch tha lệch thếch bước ra ngoài, miệng không ngừng lải nhải: "Lão già điên, nửa đêm canh ba không ngủ, cả ngày chỉ muốn đi ra ngoài" rồi hùng hục bước đến chỗ Mạnh Phù Dao, kéo cả người lão thái giám ra khỏi nàng, từ đầu đến cuối không thèm nhìn nàng, lôi xềnh xệch lão thái giám, mở cửa rồi vút vào trong, khi bước vào đóng cửa còn đánh rầm một cái để cho cả cái cổng rung liên hồi.

Mạnh Phù Dao nhìn vừa bức mình vừa buồn cười, quay lại nói với Trương Tôn Vô Cực: "Lần đầu tiên ta biết mình bị vô hình đó".

Trương Tôn Vô Cực không nói gì, chỉ ngẩn người, nhìn chăm chăm mặt đất, không biết nghĩ đến điều gì, mặt hắc bỗng trắng bệch. Mày càng ngày càng nhẫn, có chuyện gì đó làm cho hắc chấn động, không thể tin, cùng với đó là sự tức giận ngập tràn.

Mạnh Phù Dao hầu như chưa bao giờ thấy hắc tức giận như vậy, vô cùng kinh ngạc, bèn cúi đầu nhìn mặt đất Trương Tôn Vô Cực đột nhiên giơ chân, có vẻ như hắc định xóa đi bức tranh trên mặt đất, nhưng vừa giơ chân lên thì lại dừng lại, đặt chân xuống.

Mạnh Phù Dao đứng tại chỗ, nhìn kỹ bức tranh trên mặt đất.

Vừa lộn xộn, vừa trừu tượng, giống như là trẻ con vẽ ra.

Ba bức tranh.

Bức thứ nhất có lẽ là vẽ Hoàng cung, trông rất bình thường, không cầu kỳ như Hoàng cung Toàn Cơ bây giờ, còn có một người phụ nữ ăn mặc đơn giản đang nói chuyện cùng một người ăn mặc giống thái giám.

Bức thứ hai mô tả một căn phòng, cũng vẫn là một căn phòng được trang trí y đúc những căn phòng bình thường khác, một khung giường, màn treo, ngăn tủ. Có một tên thái giám ngồi xổm nơi gần ngăn tủ, tay vén rèm, tay thò vào từ kẽ hở của ngăn tủ, từ chỗ đó có thể thấy lộ ra một góc vuông khung tủ.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm bức tranh đó, hơi thở trở nên dồn dập.

Bức tranh thứ ba nói lên khá nhiều chuyện, một người phụ nữ quỳ rạp trên đất trước mặt người phụ nữ đầu đội đầy ngọc trai, còn có một người thiếu niên thân hình gầy yếu, phía sau rèm có một người đứng đó, là người thái giám kia, ngón tay nắm chặt tấm rèm. Lão thái giám chỉ vẽ vài nét lộn xộn nhưng đã mô tả rõ tình hình căng thẳng, áp lực lúc đó.

Cực kỳ căng thẳng!

Mạnh Phù Dao cảm giác như trước mắt tối đen, tim đập thành thịch liên hồi, nàng đặt tay lên ngực giữ chặt tim mình, ngẩng đầu nhìn về phía Trương Tôn Vô Cực, hắn vẫn đang nhìn chăm chăm bức tranh thứ hai, ánh mắt tràn đầy đau buồn.

Manh Phù Dao không biết hắn đang đau buồn chuyện gì, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt hắn lúc này, nàng cảm thấy trái tim mình như bị tảng đá đè xuống, nặng nề, đau đớn đến không thở nổi.

Hai người chết lặng, muốn rời khỏi nơi này nhưng không thể cất bước, muốn thoát khỏi nơi này cũng không tài nào thoát được.

Mạnh Phù Dao từ từ nhìn sang bức tranh thứ hai, dù cho trong lòng có cảm giác không dám nhìn bức tranh này, hình ảnh trong đầu lại được tua lại... không gian tối đen như mực... một đôi bàn tay toàn mùi nước tiểu... những ngón tay dài hơn so với người bình thường...

Mạnh Phù Dao không ngừng lắc đầu, không đợi Trương Tôn Vô Cực đến đỡ lên thì nàng đã đi ngay về phía cánh cửa vừa bị đóng lại kia, đá văng ra.

Cả căn phòng toát lên một mùi vô cùng khó chịu, người phụ nữ trung niên kia đang vừa lải nhải vừa giúp lão thái giám đánh gió, thấy bọn họ, bà ta giật mình nhìn lên, trông thấy Mạnh Phù Dao vừa bước vào đã đưa tay xách lão thái giám kia định đi ra ngoài.

"Khoan đã!"

Người phụ nữ đột nhiên nhảy xuống, với tay lấy cây chổi ở góc nhà, gào lên giận dữ: "Các người là ai? Tự nhiên vào cung bắt cóc người ta!"

Mạnh Phù Dao nghe bà ta nói liền cười, nụ cười mang theo sự nguy hiểm, nàng lắc lắc lão thái giám, cả người ông ta không thể động đậy, cười nhạt: "Đúng vậy! Bọn ta đến bắt cóc người. Ta muốn bắt ai thì bắt người đó, người chỉ cần cút đi thôi!"

"Quả là coi thường vương pháp! Người dám bảo ta cút?" Người phụ nữ cầm cây chổi vội vã quật vào Mạnh Phù Dao, nàng chỉ dùng một cánh tay đã giữ chặt được bà ta, vừa nhìn bà ta vừa chậm rãi nói: "Thâm cung nguy hiểm, chỉ coi trọng quyền quý danh vọng, người cũng có thể coi là một kẻ trọng tình trọng nghĩa, xem tính cách này của người, ta có thể không giết người... trả lời ta... ông ta là ai?"

"Phì!" Người phụ nữ nhổ một ngụm đờm, "Cha của người!"

"Cha ta đã chết lâu rồi." Mạnh Phù Dao cười đầy châm chọc: "Người nhớ cha ta như vậy, ta đưa ngươi đi gặp cha ta có được không?"

"Đồ khốn!"

Mạnh Phù Dao cau mày nhìn người phụ nữ đã bị thâm cung giam giữ quá lâu, sớm mất đi những phẩm chất vốn có, cũng không còn sợ chết ấy, đồng thời cũng cảm thấy sự việc trở nên vô cùng khó khăn, lại thấy lão thái giám không thể nói được gì, nàng bắt buộc phải tìm được thông tin từ miệng người phụ nữ này, nghĩ đi nghĩ lại bèn giơ tay túm lấy người phụ nữ đó, mỗi tay xách một người nghênh ngang đi ra ngoài.

Nơi này hẻo lánh không có ai qua lại, ồn ào như vậy thị vệ cũng không thèm đi kiểm tra, Mạnh Phù Dao xách hai người về dịch quán, đi thẳng vào buồng, đặt hai người xuống đất, nói: "Thấy không? Ta mang các người ra ngoài cung, cho ta biết chuyện ta cần biết, ta sẽ thả người đi."

Đây là nói với người phụ nữ, còn với lão thái giám, nếu chưa biết rõ thân phận và khúc mắc với ông ta, nàng sẽ không cho phép ông ta rời đi.

"Ra khỏi cung rồi sao?" Người phụ nữ lập tức bật dậy nhìn xung quanh, nhìn kỹ hàng cây cao vút của dịch quán, khẳng định trong cung không có cây nào cao như thế này, lúc này mới tin là mình đã ra khỏi cung, bật cười đầy sung sướng.

"Ha ha ha, ra khỏi cung rồi, ha ha ha, ta được ra khỏi cung rồi!"

Bà ta vội vàng bước qua lắc lắc lão thái giám: "Lão Lộ, Lão Lộ, chúng ta ra cung rồi! Chúng ta cuối cùng cũng được ra ngoài rồi! Sau này không cần phải sợ có người đến giết chúng ta nữa! Ha ha, chúng ta được ra ngoài rồi!"

Mạnh Phù Dao giữ bà ta lại: "Ai muốn giết người?"

"Liên quan gì đến người." Người phụ nữ bĩu môi quay đi.

"Không liên quan đến ta sao?" Mạnh Phù Dao cười nhẹ. "Chuyện của các người làm gì có chỗ nào liên quan đến ta? Ta nghĩ là có lẽ ta nên đưa các người quay về cung, cho các người tiếp tục lo sợ có người giết các người."

Người phụ nữ im lặng hồi lâu, nhìn lão thái giám nằm trên mặt đất đang không nhin được mà run liên hồi, nhìn Mạnh Phù Dao, hỏi một cách cẩn thận: "Người muốn biết chuyện gì?"

"Ông ta là ai? Ông ta ở trong cung lâu hơn hay là người lâu hơn?"

"Cũng không có gì để nói." Người phụ nữ lạnh nhạt nói: "Ông ta là lão Lộ, là người ăn chung cùng ta. Ông ta vào cung trước ta rất lâu, khi ta bị phạt vào phòng tối, ông ta đã ở đó, tại sao ông ta lại bị phạt vào trong này, ta không hỏi, ông ta cũng không nói, trước khi vào phòng tối, ông ta là thái giám tổng quản tại cung Doanh phi nương nương. Sau khi Doanh phi nương nương chết, rất nhiều người ở trong cung của nương nương đều bị bắt nhốt vào phòng tối, chỉ qua hai năm đã chết gần hết, chỉ có ông ta còn sống, ta được ông ta giúp đỡ rất nhiều, đến giờ vẫn ngày ngày ăn chung với nhau."

Doanh phi... Mạnh Phù Dao lẩm nhẩm cái tên này, không thấy có cái gì khác lạ, nghĩ đi nghĩ lại rồi mới hỏi tiếp: "Phía Tây Nam Hoàng cung có một tòa cung bị bỏ hoang, người có biết đó là tòa cung nào không?"

"Ở đó có cung điện sao?" Người phụ nữ ngẫm nghĩ: "Phía Tây Nam có một khu vực là cấm địa, khi chúng ta còn là cung nữ, mọi người đều không được phép đi qua đó, chưa từng thấy."

Mạnh Phù Dao chau mày, lại hỏi: "Cung điện của Doanh phi tên là gì?"

Nàng nhớ tới người đàn ông mà nàng gặp trong nhà tù lúc trước, hẳn đã từng nói ra hai chữ, nàng đã tìm kiếm rất nhiều địa danh ở Toàn Cơ nhưng

không tìm thấy hai chữ có cách phát âm như vậy, bây giờ mới nghĩ ra, chẳng có lẽ đó là tên cung điện?

"Ta không biết!" Người phụ nữ đó lại lắc đầu: "Doanh phi nương nương đã mất từ mười bốn năm trước, ta mới vào cung tám năm trước, làm sao biết được chuyện của nương nương".

"Mười bốn năm trước..." Mạnh Phù Dao giật mình nói: "Lão Lộ vào phòng tối lúc nào? Có phải cũng là mười bốn năm trước?"

"Đúng vậy, mười bốn năm rồi." Người phụ nữ quay đầu nhìn Lão Lộ nằm trên đất đầy mệt mỏi, trong mắt chứa đầy sự thông cảm.

Nếu là bình thường có lẽ Mạnh Phù Dao sẽ thấy cảm động trước tình cảm lâu bền đã trải qua bao sóng gió của hai người, thế nhưng bây giờ trong lòng nàng đang rối bời, thời gian đâu để ý đến chuyện khác, nàng lại hỏi: "Ai muốn giết các người?"

"Là giết ông ta, không phải ta." Người phụ nữ nói, "Lúc đầu chúng ta ở nơi không người quản ấy còn an bình, có khổ một chút, nhưng ngày ngày đều như vậy, cũng quen dần. Không ngờ, vài tháng trước, đột nhiên có người đến giết ông ta, định hạ độc vào cơm, trùng hợp là hôm đó ta làm đồ cơm, có con chó ăn phải chỗ cơm đó, ta nào ngờ con chó đó xù bọt mép rồi chết, làm ta sợ đến mức cả đêm mất ngủ. Muốn chạy trốn mà không có nơi để đi, muốn trốn đi không có nơi để nấp, chỉ có thể ở lại nơi đó chờ người đến giết. Nhưng sau đó lại không có chuyện gì xảy ra, cũng không có ai đến hỏi, lúc đó ta thực sự nghĩ là có phải họ giết nhầm người không? Có phải là hợ buông tha cho chúng ta rồi không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ta lại nghĩ đến những chuyện xảy ra trước kia, lão điên này cả ngày đều vẽ trên đất, có lúc ông ta vẽ để cho người khác nhìn thấy, hỏi ông ta ông ta lại nói không biết là ai. Có thể vấn đề xảy ra là do những bức tranh mà ông ta vẽ, từ đó ta không cho ông ta vẽ. Ai biết được ban ngày không cho ông ta vẽ, đêm khuya ông ta lại chạy ra ngoài vẽ. Ban ngày ta phải giật quần áo của

các thái giám, mệt mỏi cả ngày, đêm đến làm sao giữ được ông ta, cho nên mới bị các người nhìn thấy." Nói đến đây, có lẽ chạm đến điểm xúc động, bà ta đưa tay lên lau nước mắt.

Mạnh Phù Dao ngồi xuống lắng nghe, từng câu từng chữ đều nghe rõ, cảm thấy lặng người. Chuyện cũ giống như tia lửa vùi sâu trong tro bụi cũng không thể tắt đi, từng chút từng chút lại sáng lên, nghĩ rằng nó đã lụi tàn, đã không còn cảm xúc, song hễ có người đụng vào tia lửa ấy, nó sẽ lại bùng lên một lần nữa. Trái tim này, hàng đêm bị ngâm nước trở nên lạnh giá.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 15.2

Trưởng Tôn Vô Cực ở bên cạnh yên lặng nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nắm chặt, cọ vào lòng bàn tay ấm áp của hắn, đối với Mạnh Phù Dao, bàn tay này làm cho nàng cảm thấy an tâm nhất. Nàng cảm nhận sự ấm áp ấy, đắm chìm trong cảm xúc ấy thật lâu. Bỗng nhiên nàng nghĩ tới một chuyện chẳng liên quan lắm, nàng nhớ trước kia tay của Trưởng Tôn Vô Cực hơi lạnh, đặc điểm này là do võ công của hắn gây ra, thế nhưng mấy ngày nay, lúc nào hắn cầm tay nàng, nàng cũng cảm thấy ấm áp, ấm đến tận tim, tim nàng bỗng đập lệch một nhịp. Nàng chăm chú nhìn Trưởng Tôn Vô Cực cầm tách trà, khói trắng từ chén trà nghi ngút vẫn vút bay lên, được tay áo che chắn nên tay hắn mới ấm áp như vậy sao.

Biết được điều này, tim nàng lại đập nhanh hơn, có phải hắn mong muốn trên đoạn đường gian nan này, sẽ giúp cho nàng được ấm áp và cảm nhận được tình người? Không chỉ là hành động, lời nói mà còn là thân thể mang lại, không chỉ là ở bên cạnh, hỗ trợ và đồng hành, không rời bỏ, mà còn chở che, vì biết bàn tay hắn lạnh nên mới dùng chén trà để ủ ấm trước khi nắm tay nàng.

Trên thế giới này có người quan tâm mình như vậy, có người vì mình mà sẻ chia như vậy, còn có gì có thể làm nàng sợ hãi nữa đây?

Mạnh Phù Dao thở một hơi thật dài, trong ánh mắt phản chiếu hình ảnh tay hắn nắm tay nàng, vỗ về an ủi nàng, sau đó lập tức ra hiệu cho Thiết Thành dẫn người phụ nữ kia lui xuống, đợi mọi chuyện giải quyết xong

xuôi sẽ quyết định xem nên giữ lại bà ta hay không, cũng cho người đi tìm đại phu. Lão thái giám bệnh không nhẹ, ý nghĩa của ba bức tranh, chuyện về Doanh phi, những người định giết ông ta, những chuyện này muốn có đáp án chỉ đành chờ đến lúc ông ta nói chuyện được mới có thể hiểu rõ.

Khi mọi người đều đã đi, trong phòng chỉ còn lại có hai người cùng với một cây đèn, tiếng chim líu ríu ở nơi xa vọng đến, tia nắng ban mai lọt vào qua ô cửa sổ, ánh sáng loang trên mặt người thành từng vệt trắng. Một đêm vừa dịu dàng vừa kích thích trôi qua nhẹ nhàng như thế.

Trưởng Tôn Vô Cực tỉnh dậy, khẽ khàng thôi tắt đèn rồi ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên vuốt ve hàng mày, cả đêm trước nàng đã mệt mỏi với đau buồn quá đỗi, dịu dàng nói: "Ngủ một chút đi, trời sắp sáng rồi."

Mạnh Phù Dao im lặng nằm trong lòng người nọ, cảm nhận tiếng tim đập của hắn, mạnh mẽ mà an bình, chỉ lặng yên đếm từng nhịp tim thôi cũng khiến lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, tựa như đang lắng nghe bản nhạc tuyệt vời nhất trên thế gian này vậy.

Đêm hôm đó ở Hoàng cung, không biết bóng đen nấp sau màn che là ai, cũng không thể thay đổi một số bí mật xảy ra trong quá khứ, nàng chỉ có thể lần lượt tìm kiếm, mở ra từng lớp màn bí mật.

Sau buổi tối đó, đầu tiên, nàng đi gặp Cửu Hoàng nữ.

Nàng cùng Cửu Hoàng nữ đã bàn chuyện rất lâu trong phòng nàng ta, cô gái này rất thân mật, nói cho nàng những điều mà nàng thấy kỳ lạ ở Phụ hoàng nàng ta, cũng nhắc nhở nàng chuyện này không hề đơn giản như mặt ngoài của nó. Hoàng hậu chắc chắn có nắm trong tay một bộ phận binh lực, các vị Hoàng tử và Hoàng nữ vẫn luôn cố gắng giữ chặt binh lực ít ỏi trong tay họ, nhưng sự thực thì đó chỉ là việc làm vô nghĩa mà thôi.

"Binh lực của Toàn Cơ Hoàng thành do ba người quản lý." Cửu Hoàng nữ Phượng Đan Ngưng cẩn thận vẽ cho Mạnh Phù Dao bản đồ phân bố quân đội, "Bệ hạ đương nhiên là người nắm trong tay quyền lực chi phối toàn bộ quân đội, một bộ phận khác là Ngự lâm quân, đây là bộ phận tự quản trong Hoàng thành, đương nhiên, xét theo tình hình hiện nay, có lẽ tất cả Ngự lâm quân đều thuộc Hoàng hậu rồi. Ngoài ra còn có mười vạn quân Thần Sách và mười lăm vạn quân Trường Dũng tại Hoàng thành. Thần Sách quân do quân đội quản lý, chỉ huy quân đội là cậu của Tam ca, cũng có thể coi như là thế lực của Tam ca, còn có gần một vạn quân Tử Phi Phong và một vạn quân Thiết Vệ. Những bộ phận binh lính tại địa phương, do ai quản lý, sau này điều khiển như thế nào vẫn còn chưa rõ ràng. Nhưng theo ta đánh giá, chỉ cần bộ phận đó do triều đình điều khiển, quyền quản lý thuộc về ai, cũng đã rõ ràng rồi."

"Trường Dũng quân do ai quản lý?"

"Trường Dũng quân do bệ hạ quản lý, được chia làm ba đạo quân, một bộ phận lớn do ông ngoại của Đại Hoàng nữ quản lý, hai đạo quân còn lại hiện tại giữ thái độ trung lập, ngoài ra, hơn một nửa Trường Dũng quân có xuất thân là tướng sĩ biên giới, là các tướng quân mạnh mẽ có chiến công hiển hách như Bình Quốc công của Đường gia."

Mạnh Phù Dao "Ừ" một tiếng, cười đầy tinh quái: "Cửu Hoàng nữ hiện tại có kế hoạch gì không?"

Cửu Hoàng nữ dừng lại, phất phất ống tay áo.

"Ta muốn mời Mạnh Vương và Thái tử điện hạ giúp đỡ, giúp Toàn Cơ sớm ngày bình yên, cứu lấy Toàn Cơ tránh khỏi cuộc nội chiến này, người một nhà hại người một nhà."

"Ta?" Mạnh Phù Dao giơ tay lên chỉ vào mũi mình, liếc Cửu Hoàng nữ: "Cô cho rằng ta là vua thích quan tâm chuyện bao đồng sao? Toàn Cơ xảy

ra nội chiến cũng chẳng phải trách nhiệm hay nghĩa vụ của ta."

"Vương gia, bản thân ta tuy rằng không biết ai sẽ là vua trong tương lai, nhưng lại biết rằng, người nắm quyền hiện đang có ý đồ hại Vương gia." Cửu Hoàng nữ hí mắt nhìn nàng, bình tĩnh: "Tránh được lúc này đâu thể tránh được mãi mãi? Sao không xử lý triệt để luôn!"

Mạnh Phù Dao cười nói: "Hoàng tử Hoàng nữ của Toàn Cơ đều thềm thường ngôi vị Hoàng đế đến phát điên, đã muốn giết nhau đến máu văng khắp nơi rồi, chỉ có Cửu Hoàng nữ biết nghĩ đến tình máu mủ, cũng chỉ có cô không quan tâm ngôi vị Hoàng đế mà thôi."

"Chỉ trong một thời gian ngắn, Tứ tử mất, Lục tử mất Thất ca mất, Bát ca mất." Cửu Hoàng nữ đau lòng, giọng nói đượm buồn:

"Tuy không phải cùng một mẹ, thế nhưng vẫn là anh em của nhau, từng người từng người vô duyên vô cớ chết đi chỉ vì âm mưu tranh giành ngôi vị, sau này không biết còn chết bao nhiêu người nữa, Hoàng tử Hoàng nữ của Toàn Cơ đã xảy ra quá nhiều chuyện, nhưng nào có ai thương xót họ? Trời cao không đau lòng, về sau cũng không ai đau lòng, thế nhưng, ta đau lòng."

Nàng ấy lại nói: "Cùng mong Vương gia đau lòng cho họ!"

Mạnh Phù Dao đứng dậy, ôm lấy vai nàng ấy, cười: "Ta là người ngoài, chỉ tạm thời ở lại đây, bên người có không tới ba nghìn hộ vệ, thương cho họ thì cũng làm được gì? Cửu Hoàng nữ đánh giá ta quá cao. Thế nhưng, có một câu cô nói đúng, trong triều đình có người không thích ta, bản thân ta trước nay không thích người khác hại ta hết lần này đến lần khác, cho nên, đến lúc cần ra tay, ta sẽ ra tay."

Cửu Hoàng nữ vui mừng khôn xiết: "Cảm ơn Vương gia, nếu Vương gia có việc cần trợ giúp, Đan Ngưng sẽ hết lòng hỗ trợ."

Quả là một người thông minh, biết rõ không người nào sẽ cho không ai cái gì, Mạnh Phù Dao nhoẻn cười, lấy ra một bức vẽ, nói: "Nghe nói Cửu Hoàng Nữ am hiểu về văn học hội họa, phụ trách công văn tấu chương ở thư phòng của bộ mỗi ngày đều phải gửi đi một bức để mang đến Vĩnh Hưng điện phải không? Vậy nếu cô có rảnh thì mang giúp ta bức họa này đến cho Bộ hạ xem nhé."

Cửu Hoàng nữ nhận lấy bức tranh, nàng ấy chỉ nhìn một chút đã hiểu được hàm ý, Mạnh Phù Dao vẫn đứng cạnh quan sát vẻ mặt của nàng ấy, thấy nàng ấy không có biểu hiện gì khác thường thì hơi chau mày.

Bức tranh này là do Mạnh Phù Dao dựa theo trí nhớ tổng hợp lại ba bức tranh kia vẽ nên, bức tranh vẽ căn phòng trong cung kia, một người phụ nữ cười nhẹ, khuôn mặt là mặt của Mạnh Phù Dao, thần thái lại không giống như nàng, tuổi cũng lớn hơn nàng, phía sau là một gian thính phòng, rèm cửa mở một nửa, khung giường giá gỗ, màn che, ngăn tủ.

Mạnh Phù Dao nghĩ rằng, Phượng Toàn chưa chắc đã chú ý đến lão thái giám kia, chưa chắc đã nhìn thấy hình ảnh trong bức tranh cuối cùng, thế nhưng người phụ nữ trong tranh, có lẽ ông ta sẽ nhớ tới.

Cửu Hoàng nữ nhận lấy, Mạnh Phù Dao lại hỏi han về tung tích của vợ Phượng Ngũ, Cửu Hoàng nữ nói:

"Về chuyện Ngũ tấu... tốt nhất là bảo Ngũ ca ngừng việc tìm kiếm tấu ấy lại đi."

Nàng ấy nói như vậy, nên nàng cũng không cần hỏi nhiều nữa. Mạnh Phù Dao chỉ thở dài rồi đứng dậy ra về.

Nàng đến tiệm thuốc, nhờ người đến chăm sóc lão thái giám, sau khi trở về thì trang điểm rồi đi ra ngoài.

Khuôn mặt búp bê của Tiểu công tử Đường gia tươi như hoa, lấy giấy ra viết một vài chữ, sau đó nhảy chân sáo đến dịch quán. Mạnh Phù Dao lấy viên đá mà nàng kiếm được trong nhà vệ sinh để làm đá kê chân, đưa cho Nguyên Bảo đại nhân làm ngọc triện, đóng dấu "Cạch" một cái!

Một tờ thánh chỉ vô cùng xinh đẹp mang tên "Công ty Cổ động chiến đấu Phù Dao" của tổng giám đốc kiêm người bán, kiêm phụ trách nghiệp vụ chuyên nghiệp, kiêm trưởng phòng nhân sự, kiêm trưởng phòng tài chính, kiêm nhân viên đã ra đời, nằm trên tay Mạnh Phù Dao.

Mấy ngày sau, "Bộ đôi quyền lực" mang theo tất cả sự nhiệt tình và tôn trọng với tờ thánh chỉ kia, đã đốt cháy thành Đồng của Toàn Cơ.

Thành Đồng(*) lần này đúng là đỏ như tên của nó.

(*) Đồng: có nghĩa là đỏ.

Mạnh Phù Dao cảm thấy việc mình gây ra một đám cháy lớn như thế chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Cấu trúc của Hoàng cung Toàn Cơ đa phần là gỗ khô, chỉ cần châm một mồi lửa là có thể lan đến khắp nơi. Nàng cau mày nửa buồn nửa vui, vui vì gần đây nàng cảm thấy chân khí dao động, có lẽ là sắp thăng cấp, buồn vì thông tin mà Cửu Hoàng nữ nói cho nàng biết, Bộ hạ nhìn thấy bức tranh đó tuy rằng có giật mình, biểu cảm khuôn mặt có thay đổi đôi chút, thế nhưng một lúc sau bình tĩnh lại cũng không nói lời nào.

Lần này Mạnh Phù Dao hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của Phượng Toàn, tình trạng của lão thái giám Lộ thì đến giờ vẫn chưa thấy có gì thay đổi, không thể moi được tin tức gì hữu dụng từ miệng ông ta.

Hôm nay, nàng từ phủ của Cửu Hoàng nữ đi về, cảm thấy buồn bực khó chịu, mãi mới có thời gian cùng Trường Tôn Vô Cực đi nghe kể chuyện, trên tầng quán rượu người ta đang kể chuyện "Định quốc sách Hãn vương giết thỏ, trấn hậu cung chúng phi làm vườn", Mạnh Phù Dao nghe xong

giật giật khóe miệng: "Đúng là chuyện tốt không ai hay, chuyện xấu truyền vạn dặm!"

Đột nhiên người ngồi bên lên tiếng:

"Đúng là chẳng lúc nào chịu ngồi yên".

Mạnh Phù Dao giật mình, có người nhận ra mình sao? Nàng quay đầu nhìn, chỉ thấy ngồi bên cạnh là một người cô bé áo xanh đầu ba chỏm, đeo vòng vàng, đang dùng một cây cỏ chọc cái gì đó ở trong hộp, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của cô bé, nghĩ thầm có lẽ cô bé đó đang nói chuyện với thứ gì đó trong hộp, không phải nói mình.

Mạnh Phù Dao cười nhẹ đang định quay đầu lại, vô tình nhìn qua cô gái ngồi cạnh cô bé đó.

Nàng cũng chưa từng nhìn thấy người này bao giờ.

Mạnh Phù Dao thấy bàn tay nàng ta đặt bên cạnh cái hộp, móng tay lấp lánh, chiếc cổ nhỏ hơn so với người bình thường, đường nét khuôn mặt vô cùng đẹp dù chỉ nhìn nghiêng.

Cô gái đó có màu da rám nắng rất đẹp, từng đường nét rất rõ ràng, nhưng lại không giống người dị tộc, chỉ là hõm mắt hơi sâu, đôi mắt như phát ra ánh sáng, sâu thẳm như vực nước, lại dịu dàng như màn đêm, nhìn lần đầu tiên chỉ thấy kinh ngạc, nhìn đến lần thứ hai thì thấy choáng ngợp trước đôi mắt ấy.

Mạnh Phù Dao chưa từng nhìn thấy đôi mắt nào như vậy. Đôi mắt của Trương Tôn Vô Cực giống như biển sâu nhưng đó là biển dưới ánh mặt trời, sáng lấp lánh, còn đôi mắt của cô gái này lại mang màu trầm, nặng nề, u buồn, như đáy biển kỳ bí, không cho phép người khác thăm dò.

Cảm thấy nàng đang nhìn mình, cô gái ấy nghiêng đầu nhìn thẳng vào Mạnh Phù Dao khiến nàng như thể bị choáng.

Cùng lúc đó, nàng nghe thấy cô bé bên cạnh cô gái này hừ lạnh, có lẽ là khó chịu vì việc Mạnh Phù Dao cứ nhìn chăm chăm họ, tay vung lên, ném chiếc hộp trên tay ra. Cái hộp nhiều màu chỉ bằng bàn tay người trượt dài trên bàn. Bên trong đột nhiên xuất hiện thứ gì đó màu trắng, có hình dạng giống tờ giấy bay đến mu bàn tay của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nhúc nhích ngón tay, thứ đó dừng lại giữa không trung, ngo nguẩy một lúc rồi lần lượt thò ra bốn móng vuốt, bốn cái móng vuốt nhỏ đó bung ra bốn sợi tơ thòng xuống dưới.

Một sợi tơ đậu lên tay Mạnh Phù Dao, vừa chạm vào tay nàng lập tức biến thành màu đỏ. Những sợi tơ này có thể hút máu!

Mạnh Phù Dao không thể để sinh vật lạ này hút sạch máu của nàng, định dùng kiếm cắt đứt sợi tơ đi, cô gái kia đột nhiên giơ tay lên cắt đứt các đoạn tơ, đồng thời nhìn thứ đồ kia, lại quay sang giơ tay với Mạnh Phù Dao, có vẻ như là đang xin lỗi nàng.

Mạnh Phù Dao vốn cảm thấy chuyện cho thứ sinh vật kỳ lạ kia ra ngoài hại người khác là vô cùng quá đáng, nhưng không hiểu sao nhìn thấy cô gái kia ra hiệu xin lỗi thì nàng lại không thể tức giận được nữa, chỉ cười với nàng ta rồi gật đầu định đi, cô gái đó nhìn kỹ vào mắt nàng, đột nhiên giơ tay ra hiệu gì đó.

Cô bé đội vòng vàng kia trợn mắt, thuật lại nàng nghe một cách khó chịu:

"Thánh... Cô nương nói, có phải người đang có chuyện buồn phải không? Có phải gặp chuyện khó khăn không thể giải quyết không?"

Mạnh Phù Dao giật mình, nhìn Trưởng Tôn Vô Cực hỏi ý kiến, sau đó cười nói: "Cô nương nhà người đúng là đặc biệt, vậy ta có thể hỏi trước, cô nương nhà người có biết vì sao ta buồn không?"

Cô gái đó không nói gì, chỉ giơ tay ra hiệu, cô bé nói:

"Cô nương nói, đến đến đi đi, không biết đến từ đâu, sao biết được đi đâu?"

Mạnh Phù Dao vô cùng kinh ngạc, lại nghĩ đến thế giới này có bao nhiêu cao nhân, cô gái này có lẽ có phép thần kỳ nào đó, thử trước rồi tính, nói tiếp: "Mời cô nương giúp ta giải đáp!"

Cô gái đó khẽ nghiêng đầu, miệng cười mắt nhìn Mạnh Phù Dao, khiến nàng lại như bị choáng, tiếp theo đó trong đầu xuất hiện hàng loạt hình ảnh nối tiếp nhau như một cuộn phim tua mỗi lúc một nhanh, ầm một tiếng, có tiếng gì đó vỡ tan, làm cho cả người nàng run rẩy, sau đó nàng cảm thấy ánh mắt của cô gái trước mặt nhìn thật sâu vào mắt mình, ngơ ngác một lát, chậm chậm đi vào đầu nàng, dường như thay thế đôi mắt của nàng, cảm giác này thật đáng sợ. Mạnh Phù Dao giật mình, dần dần tỉnh lại.

Khi tỉnh lại nàng mới phát hiện, cô gái kia vẫn đứng ngay trước mặt nàng, những hình ảnh trong đầu cũng không còn nữa. Chắc chắn là mình tưởng tượng ra rồi, nàng cứ cảm thấy rối bời, không biết phải nói gì, chỉ lo mình bị người ta lừa, thế nhưng, nàng thấy Trưởng Tôn Vô Cực vẫn còn ngồi yên tại chỗ, hẳn là chuyên gia về việc khống chế người khác nếu hẳn không thấy có gì không ổn thì có lẽ người ta không có ý hại mình.

Thế nhưng... nàng ta nhìn mình như thế là đang nhìn gì vậy? Tại sao mình không nhớ một chút nào chứ?

Cô gái kia cùng cô bé nhẹ nhàng đứng dậy, chỉ để lại một trang giấy nửa đỏ nửa trắng, cô bé giải thích:

"Đốt thành tro rồi uống, nếu không uống thì coi như lời cô nương nói chỉ là gió bay, nghĩ sao tùy người."

Mạnh Phù Dao nghe thế phì cười. Như thế này giống hệt như mấy bà đồng ở kiếp trước của nàng mà. Nàng vui vẻ cầm lấy đút vào túi, nhìn cô gái đó đi xa rồi mới cùng Trương Tôn Vô Cực đi xuống dưới, vừa đi vừa nói:

"Huynh nghĩ ta có nên uống thứ mà bà đồng kia cho không?"

"Bà đồng nào?" Đột nhiên có tiếng người ở bên cạnh nói leo vào.

"Không phải là..." Mạnh Phù Dao nói một nửa bỗng dừng lại, lập tức quay đầu nhìn, mắt tròn xoe: "Tông Tông Tông Tông..."

"Mới có vài tháng không gặp mà cô đã bị bệnh đãng trí rồi à? Đến cả tên còn không nhớ nổi sao?"

Người nào đó vẫn độc mồm như thế, vẫn không coi ai ra gì, vẫn quen với chuyện vừa gặp đã cầm tay nàng bắt mạch.

Mạnh Phù Dao vui đến nỗi không thềm để ý đến lời nói của hắn, "Aaaa! Tông Việt, sao huynh lại tới đây..."

"Ta nghe nói tiệm Quảng Đức thông báo có người đang cần tìm đại phu giỏi." Tông Việt vẫn mặc bộ quần áo trắng như tuyết, sáng loáng dù đã là Hoàng đế, hắn vẫn không nhiễm một chút bụi trần nào, vẫn sạch sẽ thánh khiết như trước kia, dù cho hắn đang ở trong đám đông, đám đông cũng sẽ nhường đường cho hắn đi.

Hắn kiểm tra mạch đập của Mạnh Phù Dao một cách kỹ càng, đôi mày đang chau lại cũng giãn dần ra, liếc xéo Trương Tôn Vô Cực, mặt tỏ ra khó chịu một lúc mới nói: "Chả lẽ cô quên mất rằng ai là đại phu vĩ đại nhất thế gian rồi sao?"

"Ta tìm đại phu khắp thế gian cũng không dám tìm huynh." Mạnh Phù Dao giơ tay đầu hàng: "Huynh đã thấy ai gọi Hoàng đế cách mấy vạn dặm đến chỉ để chữa bệnh cho một tên thái giám chưa?"

"Ta không phải Hoàng đế!" Tông Việt nói một cách đơn giản, đột nhiên hấn cúi đầu nhìn nàng, hỏi: "Vừa nãy cô nói chuyện với ai?"

"Ta cũng không rõ, rất thần bí." Mạnh Phù Dao liếc hắt: "Huynh biết là ai sao?"

Tông Việt nghĩ thật kỹ, một lúc sau mới nói: "Không, chỉ là nhìn cái lưng thấy quen, có lẽ là nhầm người."

Nói xong hắt lại mĩa mai Trương Tôn Vô Cực: "Sức khỏe của Thái tử điện hạ gần đây tốt quá, tốt hơn cả Phù Dao."

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn hắt, người này có cần thiết phải vừa gặp người khác đã châm chọc rồi không?

"Cũng tương đối thôi! Sức khỏe của Bệ hạ còn tốt hơn, tốt hơn cả hai người chúng ta cộng lại."

Mạnh Phù Dao nghe hai người này nói chuyện đã thấy mệt, bèn mặc kệ họ, quay lưng đi thẳng đến dịch quán mới nói: "Đại phu Hoàng đế Mông Cổ, huynh bây giờ không thể giống như trước, chữa khỏi cho ông ta rồi đi đi."

"Ta cũng không có thời gian rảnh để làm nhảm với cô," Tông Việt bắt mạch cho lão Lộ, một lúc sau nhíu mày: "Mệt mỏi quá độ!"

Rồi nói: "Ta có thể làm cho ông ta tỉnh lại, nhưng phải nói rõ với cô, ông ta tỉnh lại thì cũng không sống được bao lâu nữa."

Mạnh Phù Dao im lặng. Nàng cảm thấy lão già này cũng không phải là người tốt, chết cũng không hết tội, thế nhưng trước khi mọi chuyện rõ ràng, nàng có quyền gì phán ông ta tội chết?

Tông Việt nhìn nàng, lại nhìn lão Lộ, rồi đột nhiên quay ra nhìn Trưởng Tôn Vô Cực.

Trưởng Tôn Vô Cực cũng nhìn lại hẩn, hai người trao đổi bằng mắt một số thông tin, lúc sau, Tông Việt nói: "Muộn rồi, cô đi ngủ đi."

Mạnh Phù Dao "Ừ" rồi gọi phục vụ sắp xếp chỗ ở cho Tông Việt, vừa đi về phòng vừa nghĩ, nhân tiện thay đồ luôn.

Trong lúc thay đồ, nàng nhìn tờ giấy mà cô gái kia đưa cho nàng, cười nhẹ rồi đặt nó lên trên bàn.

Tông Việt mang lão thái giám vào phòng trong, lấy ra kim châm lúc nào cũng đem theo bên người, bắt đầu chữa bệnh cho ông ta.

Mạnh Phù Dao nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong khi nàng ngủ, Nguyên Bảo đại nhân từ bên ngoài trở về, trèo lên bàn chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhìn thấy tờ giấy kia, cầm lên một lúc lâu vẫn không biết đó là thứ gì, liền quăng đi không để ý nữa.

Tờ giấy bay lượn trên không trung, vô tình bay vào lư hương trong phòng, từ từ cháy mất, sau đó chỉ còn lại tro tàn. Làn khói xanh từ từ bay lên, hợp vào làn khói trắng trong lư hương, màu sắc không thay đổi, thẳng một đường lan ra khắp nơi.

Mạnh Phù Dao bỗng trở mình.

Trong khi ấy, ở phòng bên kia, trên trán Tông Việt đã lấm tấm mồ hôi, tay cầm kim châm liên tục, nhanh chóng cắm vào sau ót lão thái giám.

Một lúc sau, hăn ngừng tay, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

Hăn lẳng lặng chờ.

Chờ một lúc, lão thái giám đột nhiên run rẩy, như lá cây rơi rụng lá tả trong gió.

Ông ta hét lên rồi đột nhiên giãy giụa mãnh liệt, mà một người sắp chết không thể nào giãy lên được như thế, cất tiếng kêu không rõ ràng: "Đừng giết..."

Cùng lúc này, trong phòng Mạnh Phù Dao vọng ra một tiếng thét đầy hoảng sợ.

Tiếng thét như xé tan màn đêm, vang vọng cả thất quốc.

Nét mặt Tông Việt tức khắc thay đổi, hăn mặc kệ thái giám sắp tỉnh lại hay chưa, lập tức bay ra ngoài, cùng lúc đó một cái bóng tím cũng từ trong màn đêm bay ra như một tia chớp.

Trong căn phòng tối.

Mạnh Phù Dao cả người ướt đẫm mồ hôi ngồi giường, đột ngột nhảy xuống giường, va vào bàn, đập đổ ghế, xé rách tấm màn, làm tắt nến để an ủi trái tim đang kinh hoàng không thôi của mình.

Mình... Mình đã nhìn thấy rồi!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 40: Sự Thật Đau Lòng

Gió từ nơi nào thổi qua mang theo hơi sương và mùi cỏ lúc đêm, cơn gió ấy không chỉ là cơn gió mà còn mang theo khói, mang theo hơi sương mịt mờ, nhẹ nhẹ thoảng qua, luồn qua bàn tay nhỏ nhỏ.

Bàn tay nhỏ nhỏ?

Nàng cúi đầu nhìn, tay của nàng trở nên nhỏ như vậy, gầy như vậy từ bao giờ? Bàn tay nhỏ như chân gà, yếu ớt, ngón tay đầy mọt gỗ.

Mọt gỗ...

Mọt gỗ ở đâu ra nhỉ? Nàng nhớ là tay của mình vừa thon lại vừa dài, móng tay sạch sẽ, có bao giờ đầy mọt gỗ như thế này đâu?

Mọt gỗ lác đác rơi xuống đầu nàng, nàng ngẩng đầu nhìn, thấy trên đầu đen sì sì, trong không khí phảng phất mùi ẩm mốc của gỗ.

Như nghĩ đến gì đó, bèn cúi xuống nhìn cánh tay và đôi chân nhỏ nhỏ của mình, thấy sợi dây thừng buộc trên chân mình, lại nhìn bóng tối bao trùm xung quanh, mà cách đó không xa lại là cung điện, dưới mái đình cong cong có chuông gió kêu leng keng, tiếng chuông nhẹ nhàng vọng vào khoảng không nhỏ bé này, không biết ánh sáng của ngọn đèn nơi nào trong cung hắt tới đây, có màu tím nhạt, thấp thoáng, mỗi ngày đèn được thắp sáng ba canh giờ, từ giờ Dậu đến giờ Hợi, sau đó bị tắt đi, đến lúc đó nàng

mới nằm trong bóng tối tĩnh lặng, ngọ nguậy một chút rồi chìm vào giấc ngủ.

Nàng ngủ, không có đệm trải giường, không có gối đầu, chỉ có một chút vải bông rách nát bươm, nằm vạ trên mặt gỗ và trong bóng tối lạnh lẽo, mồ hôi ướt hết cả người, làm ẩm cả miếng gỗ lót ở phía dưới, lâu dài, miếng gỗ ấy cũng chuyển thành màu đen, đen như màu đen của vực sâu không thấy đáy.

Trong không gian oi bức nhỏ hẹp ấy còn vang lên tiếng muỗi bay vo ve, đốt người không ngừng, nàng không thể làm gì khác ngoài việc xoay người gãi liên tục, gãi cho đến khi mệt mỏi quá mà ngủ quên, ngủ được hai ba canh giờ lại bị tỉnh giấc vì quá nóng cả người cảm thấy khó thở, cứ phải há to mom thở như cá mắc cạn, cả người đầy những vết sưng đỏ, một nửa là rôm, một nửa là vết gãi ngứa để lại, dính mồ hôi, cực kỳ đau rát. Trên người nàng có rất nhiều chỗ bị hoại tử, một người bình thường không bệnh tật gì thế mà lại bị hoại tử.

Thế nhưng không thể than vãn, không thể đòi hỏi thêm chăn ấm, không thể đòi hỏi thêm cây quạt, không thể... đi ra khỏi chiếc tủ bị khóa chặt này.

Đúng, là một cái tủ.

Kể từ khi nàng biết đến thế giới này, vẫn luôn ở trong này, có lẽ sau này cũng sẽ phải ở trong tủ này vĩnh viễn.

Đứa trẻ sống trong tủ!

Cả thế giới chỉ là một chiếc tủ hình chữ nhật rộng một cánh tay, cao hai cánh tay này, không thể đứng, chỉ có thể co người, không thể ngủ thẳng người, phía dưới vải bông là một cái hố, cái hố vừa đủ cả người nàng.

Hoa cỏ thơm mát, chim chóc vui vẻ, tự do bay lượn, mùa xuân tươi đẹp ở bên ngoài. Tách biệt hoàn toàn với thế giới trong chiếc tủ này.

Có người gõ nhẹ trên chiếc tủ, ba tiếng gõ quen thuộc, sau đó mở ra một khe hở nhỏ, ném qua khe hở hai cái bánh bao vừa cứng vừa nguội.

Từ khe tủ nhìn ra, nàng thấy khuôn mặt của một người phụ nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, nhưng có chút mệt mỏi vì trải qua thời gian dài phải sống trong cảnh lo lắng hãi hùng.

Đôi mắt nàng ta cất chứa đầy ắp những nỗi đau, áp lực, lúc nào cũng như có giọt nước mắt sắp tràn ra, nàng ta nhìn nàng một cách chăm chú qua cái khe cửa ấy, từ trong đôi mắt ấy, nàng nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của bản thân. Mọi thứ, đều quá quen thuộc.

Quen thuộc đến mức dường như đã khắc sâu vào tâm trí nàng, quen thuộc đến kinh ngạc, đột nhiên có một tia sáng trắng lóe lên, đánh tan tất cả tưởng tượng, đưa nàng từ trong giấc mơ trở về hiện thực.

Đó không phải là nàng của hiện tại.

Đó là Mạnh Phù Dao lúc năm tuổi, đó là Phượng Vô Danh lúc năm tuổi.

Vô Danh! Vô Danh!

Một người cung nữ vô tình được Hoàng đế sủng hạnh, sinh ra Hoàng nữ, nhưng không ai đặt tên cho Hoàng nữ ấy.

Không ai cho nàng cơ hội sống.

Bệ hạ lập Hoàng hậu mới, Hoàng hậu mới ích kỷ tham lam, không cho phép người khác được bệ hạ sủng hạnh, không cho phép bất cứ ai được sinh con cho bệ hạ, còn bản thân bà ta lại mỗi năm, sinh một đứa, những người phụ nữ trong hậu cung từ đó không thể sinh con, ai dám quyến rũ bệ hạ, dám sinh ra Hoàng duệ(*), đều sẽ phải nhận đến cái chết đau đớn nhất thế gian này.

(*) Hoàng duệ: Con của Hoàng đế.

Thế nhưng năm đó, Hứa Uyển, một cung nữ chải đầu trong cung của Doanh phi lại mang thai.

Không ai biết tại sao nàng ấy lại mang thai. Có lẽ, hôm đó Đế vương đi ngang qua cung điện, nhìn thấy cung nữ xinh đẹp đang xắn tay chải đầu, cánh tay lấp ló dưới ống tay áo, lộ ra làn da đẹp như ngọc liền muốn thị tẩm. Có lẽ, mấy năm nay Hoàng hậu năm nào cũng mang thai, lại không cho phép Hoàng đế tiếp xúc với các phi tử trong hậu cung, còn Hoàng đế đang trong thời kỳ sung sức lại không được làm gì, vô tình nhìn thấy cô gái thân hình mảnh mai xinh đẹp dưới bóng liễu, liền đẩy nàng ấy nằm xuống trên cỏ xanh...

Tất cả đều chỉ là giả thiết, vĩnh viễn không thể quyết định sự sống còn của một con người, giống như chuyện cũ về tòa cung đình màu đỏ kia, từ lâu đã thành tro bụi, không người nào có thể tìm lại được.

Mười tháng sau, trên thế giới này xuất hiện Phượng Vô Danh.

Nàng sẽ vĩnh viễn nhớ mãi lần đầu tiên được nhìn thấy thế giới này như thế nào.

Nàng nhìn căn phòng tối không có ánh đèn, nàng nhìn thấy người phụ nữ mặt tái nhợt nằm trong vũng máu loãng, tự tay cắt đi cuống rốn cho nàng, nhìn thấy có một đóa sen ngọc nho nhỏ trôi trong máu huyết, nghe thấy người phụ nữ nằm trong chăn cắn răng để không kêu thành tiếng, người thấy trong không khí toàn là mùi tanh của máu, cảm nhận được đôi mắt chứa đầy nước mắt của nàng ta chăm chú nhìn nàng, giọng nghẹn ngào: "Con ơi, đừng khóc, không thể khóc, nếu con khóc, chúng ta đều sẽ chết, mẹ xin con, đừng khóc."

Vì vậy, nàng là đứa trẻ duy nhất không khóc khi mới chào đời, vì mạng sống của nàng và người phụ nữ kia.

Sau đó, trong năm năm đau khổ, nàng đã từng nghĩ rất nhiều lần, có lẽ lúc đó cất tiếng khóc lên thì tốt hơn, đúng vậy, nên khóc chứ, chết đi có khi còn tốt hơn sống như thế này.

Lúc đó, tại sao nàng không khóc chứ?

Bây giờ, muốn khóc cũng không thể khóc nữa rồi.

Người mẹ của nàng ở kiếp này, từ đầu đến cuối đều có ý nuôi nàng trong một chiếc tủ.

Năm năm.

Từ lúc nàng ra đời cho đến lúc nàng năm tuổi.

Gió từ thế giới nào thổi đến, mang theo mùi của tro tàn và hương cỏ đêm, khói của những ngôi nhà đang nấu cơm, cỏ đêm đó là cỏ mùa xuân mọc trong gian nhà, xanh mơn mớn, vươn mình ra khắp mọi nơi, từng giọt sương trong suốt rơi xuống...

Có một lần, mẹ nàng thở dài, cúi đầu nói: "Con của ta... con đáng lý ra phải là Hoàng nữ, là người có cuộc sống tốt đẹp từ lúc ra đời... con đáng lý ra phải là Công chúa có địa vị cao quý nhất Hoàng tộc Toàn Cơ... Có những lúc ta không thể nào hiểu được ý trời... tại sao... tại sao chứ? " Mẹ nàng đứng dậy, có lẽ là đi đến giường, nhấc đệm lên, lấy ra thứ gì đó, đưa cho nàng từ dưới khe tủ.

Nàng cầm trong tay thứ nhỏ bé đó, màu xanh ngọc nhàn nhạt, trông có vẻ giống hình đóa hoa sen, thế nhưng nàng lại cười mĩa mai trong bóng tối, chắc là bị sỏi thận nên mới như thế này.

Làm gì có ai gắp qua cô Công chúa nào ngậm sen(*) sinh ra lại phải nuôi ở trong tủ, một ngày chỉ được ăn có hai cái bánh bao nguội.

(*) Miệng ngậm sen: hay còn gọi là hàm liên, là điềm lạnh, trong hoàng cung có Công chúa ra đời mà miệng hàm liên thì là điều vô cùng tốt.

Nhìn thấy bông hoa sen đáng ghét đó, nàng chỉ cảm thấy mĩa mai mà thôi.

Nàng vung tay vứt đóa sen kia ra ngoài, mẹ vội vàng đỡ lấy, liên tục mắng nàng không biết giữ gìn nó, lại cẩn thận cất đóa sen đi, dựa vào tủ nói một cách đầy hy vọng: "Có lẽ sẽ có ngày, có thể dùng thứ này để chứng minh thân phận của con."

Thân phận? Thân phận là thứ vô dụng nhất thế giới này, nàng không cần làm Công chúa, nếu có thể dùng đóa hoa này đổi lấy tự do, nàng sẽ lập tức quỳ xuống trước nó.

Không chỉ là nỗi khổ không có tự do, phải sống trong bóng tối, phải chịu đói khát, vĩnh viễn không thể đuổi thẳng người, không thể được sống dưới ánh mặt trời, không thể nói, không thể phản kháng trên thế giới này có nỗi khổ nào mà nàng chưa phải chịu, lại còn phải chịu cực hình này hàng ngày.

Hoa sen thánh khiết? Bắn cả tay!

Nàng căm ghét cái điềm lạnh chết tiệt này vô cùng, từ bây giờ quên hết đi.

...

Nàng ngồi xổm trong cái mùi kì lạ kia, nhìn bàn tay đầy mọt gỗ, nhớ đen mùi da chân giò bị ngâm nước lã trước.

Mùi xung quanh đột nhiên thay đổi.

Thơm.

Một mùi hương rất kỳ lạ, ngửi qua như mùi hoa sen tuyết trên núi cao, lạnh lùng mà thơm ngào ngạt, khi thoảng qua thì toàn bộ mùi hương của thế giới đều phải nhường bước, chỉ còn lại mùi hương say lòng người ấy.

Nàng ngẩng đầu, cố gắng ngửi, miệng mấp máy không thốt ra tiếng: Vua của các mùi hương.

Mùi hương càng ngày càng đậm, vốn mùi hương đã xa, rồi lại đột nhiên rất gần.

Nàng hoảng sợ, chui rụt vào trong ngăn tủ.

Nàng vừa rụt vào, hương thơm này như đã xác định được vị trí, đi thẳng đến ngăn tủ.

Nàng càng hoảng sợ.

Mùi hương đó dừng lại trước tủ, nhìn từ dưới kẽ tủ, nàng thấy một đôi giày viền bạc vô cùng đẹp, cùng với một đôi chân không lớn, có lẽ là chân của một thiếu niên.

Nhìn đôi giày có vẻ quý giá, chẳng lẽ là vị Hoàng tử nào đó?

Nàng càng lo sợ.

Đứa trẻ gặp nạn được Hoàng tử tốt bụng cứu ra khỏi chốn đau khổ, đó chỉ là chuyện bịa của mấy người kể chuyện, khả năng lớn nhất xảy ra là mẹ bị phát hiện, và rồi phải chịu cái chết thê thảm nhất thế gian.

Đột nhiên cửa tủ được mở ra.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 16.2

Mở ra một cách nhẹ nhàng. Nàng nhớ là trên tủ có một cái khóa rất to, từ này tới giờ, nàng không hề nghe thấy tiếng động nào

Cánh tủ bị mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào.

Đầu tiên, nàng nhìn thấy một cái cằm tuyệt đẹp, từ cằm nhìn lên thì thấy một thiếu niên mặc áo gấm mà còn đẹp đẽ hơn cả áo gấm, đứng dưới ánh mặt trời, phong thái giống như hoa ngũ sắc không làm gì cũng toát ra được vẻ đẹp của bản thân.

Ánh mắt hắn cũng đẹp như hoa gấm, nhìn thấy hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc rối bời, thân hình gầy gò và đôi mắt hoảng sợ của nàng.

Ánh sáng chói mắt khiến nàng liên tục chảy nước mắt, đôi mắt ngấn nước, nàng ngơ ngác nhìn hắn, trông giống như biển xanh lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hắn thấy nàng không chịu được ánh nắng chói chang bèn bước thêm một bước, che ánh sáng cho nàng.

Sau đó hắn cúi đầu hỏi nàng: "Người là ai? Sao lại ngủ trong tủ?"

Nàng cảm thấy hơi xấu hổ, khắp trong tủ toàn là mùi hôi thối, nhưng hắn coi như không ngửi thấy mùi đó mà chỉ nhìn nàng chăm chú.

Một suy nghĩ nảy ra trong đầu nàng.

Nói dối, nói dối, không thể cho hắn biết sự thật, người này không biết nàng là ai, nàng nói dối hắn cũng không biết.

"Không thể... gặp gió." Nàng mở miệng, cố nói thật rõ.

"Bị ốm sao?" Hắn giống như chợt nghĩ ra gì đó, nhìn thân hình gầy gò của nàng, nhìn đôi tay đôi chân bé tí tẹo, trông càng giống bị ốm thật.

"Bị ốm sao không đi chữa?"

"Đang chữa." Ít ra kiếp trước nàng cũng được dạy dỗ tốt, nói dối là chuyện đơn giản, "Thái y nói, phải nhốt trong phòng một tháng, không được ra gió."

Thiếu niên cười nhẹ, mắt trở nên lạnh lùng, nói: "Người cũng bị nhốt vào phòng tối sao?"

Nàng nhìn hắn ngạc nhiên, hắn lại hỏi câu khác: "Thân phận của người là gì? Con gái của cung nữ?"

Nàng giật mình, trả lời: "Không phải!"

Hắn nhìn nàng tò mò, tim nàng đập thành thịch, không biết phải nói về thân phận của mình như thế nào, nàng nghiêng mắt thấy ngọc bội của hắn, trên ngọc có khắc chữ triện "Trên trời có Vô Cực, sẽ trường tồn hưng thịnh". Lúc này nàng mới biết được người thiếu niên này không phải người nước Toàn Cơ, có lẽ là Hoàng tử nước Vô Cực.

Nàng biết nước Vô Cực muốn cướp nước Toàn Cơ, nếu là Hoàng tử nước khác chắc sẽ không biết rõ các Hoàng tử và Hoàng nữ của Toàn Cơ, nàng thở phào, nói nhỏ: "Ta là con gái út của Bộ hạ."

Hắn kinh ngạc vô cùng, lại cúi xuống quan sát nàng, có lẽ không thấy nàng giống Hoàng nữ chút nào, nàng nói tiếp: "Ta bị ốm, mẹ không thích

ta, không thèm ôm ta một cái đã ném ta cho cung nữ nuôi."

Thiếu niên im lặng, trong mắt mang theo sự đồng cảm, một lúc sau nói: "Nghe nói Hoàng nữ nhỏ tuổi nhất của Toàn Cơ năm nay tám tuổi."

Nàng cảm thấy đau đầu, sao thẳng nhóc này khó lừa thế, chỉ có thể nói phét: "Ta đã nói là mẹ không thích ta rồi còn gì? Còn không cho ta ghi tên trong gia phả, coi như không tồn tại."

Người thiếu niên thấy nàng như thế thì buồn cười, đứa trẻ này thật là kỳ lạ, nghĩ kỹ rồi mới hỏi: "Người tên gì?"

Nàng lắc đầu, tỏ vẻ buồn bã, người thiếu niên kia lại nghi ngờ, mắt nói rõ một câu, "Ta không tin mẹ người không thích người đến mức không đặt tên cho người".

Không còn cách nào khác, nàng đành bảo hắc nhấc ga giường lên, hắc nghi ngờ nhưng vẫn đi đến đó, lúc sau lấy ra đóa hoa sen nho nhỏ kia.

Nàng vênh mặt lên đầy đắc ý: "Ta là vị Hoàng nữ duy nhất của Toàn Cơ ngâm hoa sen ra đời", sau đó bắt chước mấy vị Công chúa trong ti vi, ngẩng đầu đầy kiêu ngạo, "Chuyện này trước nay chỉ có những người cao quý mới có".

Hắc cầm bông hoa sen kia trong lòng bàn tay, bỗng nhiên cười, cười đẹp vô cùng, nàng ngăm hắc đến choáng váng, sau đó nghe thấy hắc nói: "Ừ, đúng vậy, đúng là Công chúa cao quý nhất."

Hắc cất đóa hoa sen đi, vừa cười vừa cúi đầu tháo dây trói trên chân nàng, ôm "vị Công chúa cao quý nhất" ra ngoài, đặt nàng trên đùi, nàng cảm thấy hơi xấu hổ.

Không kể đến bấy nhiêu năm chưa có ai ôm nàng, chỉ kể đến linh hồn của nàng, một cô gái hơn hai mươi tuổi, cũng cảm thấy xấu hổ vì bị coi như

trẻ con rồi ngồi lên đùi một nam nhân.

Lồng ngực phía sau lưng nàng vô cùng ấm áp, tay hấn vô cùng nhẹ nhàng, đôi bàn tay thường dùng để đánh đàn pha trà, vẽ thư vẽ tranh kia nhẹ nhàng xoa đầu nàng, chạm nhẹ vào trái tim nàng, giống như dây tơ, khiến cho tâm trạng căng thẳng này giờ của nàng trở nên bình tĩnh, an yên, nàng cảm thấy không có gì ấm áp hơn lồng ngực kia.

Hấn để đầu nàng dựa vào vai hấn, dùng lược chải mái tóc lộn xộn, rồi tung vì lâu không được tắm gội của nàng, chải từng tý một vô cùng cẩn thận, nàng như không cảm thấy đau một chút nào.

Càng nghĩ càng thấy buồn cười, hấn mới chỉ hơn mười tuổi, ở thế giới trước, con trai mà hơn mười tuổi thì suốt ngày đánh nhau, trêu chọc, bắt nạt con gái, thế mà cậu thiếu niên này lại trầm tĩnh, dịu dàng như nước, nhẹ nhàng chải đầu cho nàng, gỡ từng lọn tóc của nàng một cách dễ dàng. Nàng nghiêng đầu nhìn hấn, song chỉ có thể nhìn thấy cái mũi thẳng, cái cằm tuyệt đẹp, đôi môi cong cong và những đường nét hoàn hảo, nàng muốn nhìn tất cả vẻ đẹp của hấn bèn nghiêng hấn người ra nhìn, hấn vỗ đầu nàng cười: "Không ngoan chút nào."

Nàng cười với hấn, đột nhiên nghĩ rằng, hấn khác với người khác quá, trưởng thành sớm, mất đi sự nghịch ngợm của thiếu niên, có lẽ cũng giống như nàng, đều là những người từng bị tổn thương, lạnh lùng. Giống như nàng, lúc nào cũng cười, quen với việc cô đơn trong bóng tối, càng nhìn, càng thấy đáng thương.

Hấn tốt với nàng như vậy có phải vì hấn cảm thấy nàng và hấn đều giống nhau?

Hấn chải tóc cho nàng xong, dùng tay vuốt vuốt tóc nàng sau đó định búi tóc cho nàng, nhưng Hoàng tử vốn sống sung sướng, biết chải đầu là tốt rồi, đừng hy vọng hấn biết búi tóc, cố gắng mãi vẫn không búi được, hấn lại

làm mái tóc lúc này thành đầu tổ quạ, hăn lấy một cây trâm cắm lên, cuối cùng thành một cái búi tóc xiêu vẹo, hăn cảm thấy quá là thất bại, thở dài một hơi rồi quyết định làm lại, nàng liền giữ tay hăn, cười nhẹ.

"Đẹp mà!" Nàng lại nói: "Trước nay chưa có ai búi tóc cho ta."

Hăn nhìn nàng, ánh mắt mang theo sự đồng cảm và thương xót, một lúc sau nói: "Cuộc sống như thế này... người không muốn thoát khỏi sao? Ta giúp người xin Hoàng đế Hoàng hậu nhé?"

Nàng giả vờ như không biết thân phận của hăn: "Người là ai, sao có thể nói chuyện với Hoàng đế?"

"Ta đến từ nước bên cạnh." Hăn chỉ về phía Nam, làm như xa lắm, lại nói: "Ta cùng sứ thúc đi qua đây, sứ thúc đi gặp người quen, trong lúc chờ người, ta rảnh rồi đi loanh quanh khắp nơi, thế nhưng ta cũng có thể trực tiếp đến gặp Hoàng đế Toàn Cơ."

Nàng nghĩ ngợi một lúc, có lẽ hăn là Hoàng tử, một vị Hoàng tử của nước khác, một vị Hoàng tử đi ngang qua đây làm sao có thể đi đến trước mặt Hoàng đế, can thiệp vào chuyện gia đình của Hoàng đế? Có thể khiến Hoàng đế và Hoàng hậu trả lại cho nàng cuộc sống bình thường? Chắc chắn là không được, ngược lại có khi hăn còn khiến cả nàng và mẹ nàng không còn đường sống.

"Không cần đâu!" Nàng lắc đầu, lại nói dối: "Nhũ mẫu nói, mẹ đang tập quan tâm ta, có lẽ ta sẽ sớm được thả ra, người hỏi chuyện, sợ là sẽ làm mẹ không vui, thế lại không được."

Hăn gật đầu nói với nàng: "Ngày sinh nhật của người là lúc nào?"

Cái này thì nàng biết, mẹ từng đứng ngoài tử nói với nàng rồi, chỉ sợ nàng không nhớ, "Công chúa cao quý nhất Toàn Cơ sinh vào giờ nào", nàng nói cho hăn biết, hăn nghĩ một lúc rồi tìm khắp phòng mới thấy được

một cây bút với một hộp mực cũ, hắn cởi áo khoác, bên trong cũng là một chiếc áo có viền hoa văn in ẩn trên mặt vải, hắn xé ra một góc rồi ngồi xuống, mài mực viết chữ.

Hắn viết một chút lại dừng, viết một chút lại dừng, có lúc lại đang suy nghĩ, có vẻ như viết rất nhiều, nàng tò mò nhìn, mắt trừng thật to.

Bản đồ Toàn Cờ!

Trước mắt nàng là bản đồ mang tính chất quân sự của Toàn Cờ, nàng chỉ nhìn thoáng qua cũng đọc được một vài cách dùng binh bất hủ.

Hắn là ai? Sao lại có người tài giỏi như vậy? Chỉ bằng quơ mà đã vẽ xong, chỉ xem các từ ngữ đã thấy rất khó, vậy mà câu chữ của hắn vô cùng chau chuốt, lại có thể mô tả rõ nét, chỉ đọc một chút là hiểu được, vẽ được bản đồ quân lực của Toàn Cờ.

Có lẽ sự kinh ngạc của nàng ảnh hưởng đến hắn, hắn nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt mang theo nghi ngờ, nàng lập tức che giấu biểu cảm kinh ngạc của mình, tỏ vẻ ngờ ngác, nàng chỉ là một đứa trẻ vài tuổi, không thể đọc được bản đồ Toàn Cờ, càng không thể phát hiện cái hay và thần kỳ trên bản đồ này.

Hắn vẽ xong tấm bản đồ, xem một chút, bỗng nhiên nhìn nàng cười, gõ mặt bàn: "Chỗ của người có đàn không?"

Tất nhiên không có. Nàng lắc đầu, hắn cũng không thất vọng, nói nhỏ: "Đây là một bản nhạc, lúc nào rảnh, ta sẽ gảy cho người nghe."

Hắn xé đôi tấm bản đồ, đưa cho nàng một nửa, nàng ngờ ngác đưa tay ra cầm, hắn cười nói: "Tín vật!"

Nàng cầm lấy, thầm nghĩ hắn là tín vật. Sau này, người sống cuộc sống sung túc của Hoàng tử, ta vẫn cuộn mình trong chiếc tủ này sống cuộc sống

đen tối không ánh sáng của ta, làm gì còn cơ hội gặp lại nữa.

Nàng nảy ra một ý tưởng, nói: "Người đưa ta đi xem thế giới bên ngoài đi, ta muốn nhìn ngắm thế giới bên ngoài."

Nàng định chờ hăn đưa nàng ra ngoài, nhân lúc hăn không để ý, nàng sẽ trốn đi, từ đó, nàng được tự do.

Hăn đồng ý, dùng áo choàng che cho nàng, ôm nàng ra ngoài, nhìn từ kẽ áo choàng, nàng thấy nơi nhốt mình năm năm qua chỉ là một căn phòng nhỏ, trước tủ có tấm rèm che khuất, giờ được thấy ba cổng vào bên ngoài cung, thấy tường vàng của Hoàng cung và cổng cung đỏ sậm, nhìn thấy những cung nữ áo xanh và thái giám áo tím đi ra đi vào.

Nàng vô cùng vui vẻ, chỉ cần được ra khỏi cung, nàng có thể trốn đi rồi. Bỗng nhiên, hăn đứng sững lại.

Hăn đứng thẳng người, giống như đang lắng tai nghe tiếng gì đó, nàng lo lắng, cựa quậy, hăn giữ đầu của nàng lại, ấn xuống rất mạnh, nàng lo sợ không dám cựa quậy nữa.

Sau đó, nàng nghe thấy tiếng thì thầm của hăn, hăn cúi đầu nói nhỏ: "Ta có chuyện gấp cần xử lý bây giờ, ta đưa người về trước, lần sau ta đến đón người được không?"

Nàng hơi thất vọng, thế nhưng, tự do của mình do người khác quyết định, chỉ có thể gật đầu, hăn đưa nàng về căn phòng nhỏ ấy. Mẹ vẫn chưa về, nàng dựa vào cửa sổ, nhìn hăn bay qua tường ngơ ngác, trong mắt tràn đầy niềm ao ước được tự do như chú chim nhận bay trên cao, bỗng hăn quay đầu nhìn nàng.

Thiếu niên bay giữa không trung, ánh mắt tỏa sáng, nhìn nàng mấp máy môi hình, nàng hiểu.

"Đợi ta quay về!"

Ánh nắng mùa thu rực rỡ vô cùng, ánh mắt của người thiếu niên trong ánh dương chứa đầy sự chân thành, nàng nhìn vào đôi mắt ấy, gật đầu đầy tin tưởng, nàng tin hẳn nói được làm được, lần đầu tiên nàng tự nguyện chui vào chiếc tủ đó, đợi hẳn quay lại.

Thế nhưng hẳn không đến.

Hẳn cũng sẽ không đến nữa.

Bởi vì đêm đó, nàng đã đánh mất chính mình.

... Gió từ thế giới nào đó thổi tới, mang theo mùi máu và một mùi kỳ lạ, mùi hương đó... mùi hương đó...

Nàng ngồi trong bóng tối, ôm đầu gối, chờ, càng ngày càng trở nên vô vọng, đột nhiên, nàng nghe tiếng bước chân, vui mừng nghĩ có lẽ hẳn đến rồi, đang định đi ra thì nghe thấy một giọng nữ vang lên: "Không phải các người nói thấy hẳn ở đây sao? Đâu rồi?"

Tiếp đó là tiếng rất nhiều bước chân nữa bước tới, nàng không dám thờ mạnh nữa, nghe thấy có ai đó đang trả lời câu hỏi của người nữ kia, tiếng nói rất nhỏ, lúc sau nàng nghe thấy một tiếng "Chát".

Lại nghe thấy cô gái kia nói: "Không biết Hoàng cung Toàn Cơ nuôi cái bọn vô dụng này làm gì? Nói là rác rưởi còn quá nhẹ."

Nàng ta vô cùng khó chịu, cho tất cả những người kia lui ra, không gian trở nên yên tĩnh hơn, nàng cầu mong cô gái kia mau đi đi, kéo đến lúc hẳn tới, có người nhìn thấy hẳn lại không thể cứu nàng ra được.

Không gian yên tĩnh được một lúc, nàng nghĩ cô gái đó có lẽ đã đi rồi, liền khẽ động dậy một cái, bỗng nghe thấy tiếng bước chân cô gái kia đi

vào phòng.

Nàng ta đi qua đi lại trong phòng, có vẻ như cực kỳ khó chịu, nói nhỏ: "Ngọc Hành thúc thúc nói là hắc đến rồi, tại sao lại không tiến cung? Hắc không biết là ta muốn gặp hắc lâu lắm rồi sao? Hắc chưa từng nghe người khác kể về ta sao? Hoàng tử tài giỏi nhất Đại lục Năm châu nên gặp tiểu Công chúa tôn quý nhất Đại lục châu chứ?"

Tiểu Công chúa... người con gái cuối cùng của Hoàng hậu Toàn Cơ sao?

Hoàng tử tài giỏi nhất Đại lục Năm châu... là hắc sao?

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, có vẻ như nàng tiểu Công chúa này thích hắc. Cũng đúng thôi. Một thiếu niên trong sạch như thế, vừa có vẻ đẹp bên ngoài, vừa tài năng, cơ trí, có thể vẽ được bản đồ Toàn Cơ, nàng thiếu nữ nào chẳng thích? Hoàng tộc ở nơi nào cũng kết hôn sớm, hắc cũng đã đến tuổi đính hôn rồi.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên không gian yên tĩnh lại, nàng vừa cúi đầu nhìn chợt thấy bản đồ Toàn Cơ, một nửa ở bên trong tủ, một nửa lại thò ra trên mặt đất.

Nàng cảm thấy đầu mình nổ "ầm", không biết phải làm thế nào, nên mặc kệ nó hay là kéo nó vào trong đây? Nàng không biết Công chúa có để ý góc này không, nếu như sự yên lặng của nàng từ lúc này chính là vì đang nhìn đến góc này, nếu nàng kéo tấm bản đồ này vào chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Nàng còn chưa kịp nghĩ gì, cánh cửa tủ đã bị mở ra.

Lần này mở ra còn bất ngờ hơn lần trước, nàng còn không nghe thấy tiếng bước chân, đã nhìn thấy một chiếc váy đỏ xuất trước mặt mình.

Sau đó, nàng nghe thấy một tiếng kêu nhẹ "ơ", một bàn tay nhỏ bé thò vào, bắt buộc nàng nâng cằm lên.

Kế đó, nàng nhìn thấy một đôi mắt.

Một đôi mắt sáng long lanh, không phải màu đen kịt mà là một màu nâu nhẹ, đôi mắt sâu thẳm như vực biển, lại lấp lánh như ngọn núi ở phía xa, trong sáng, linh động.

Một đôi mắt vô cùng đặc biệt, không hiểu sao ánh mắt ấy cứ nhìn chăm chăm nàng, không ấm áp như đôi mắt của người thiếu niên kia, cũng không phải ánh mắt đau khổ của mẹ, mà là ánh mắt vô cùng kỳ lạ, sâu không thấy đáy.

Cô bé đó đưa tay bóp mặt nàng, tỏ vẻ khinh bỉ, "Người là ai? "

Lần này không thể nói dối cho xong chuyện, nàng im lặng quay mặt đi.

Cô bé đó không hỏi lại nữa, nhìn khắp người nàng rồi nhìn xung quanh, như hiểu ra chuyện gì đó, gật đầu cười một cách lạnh lùng: "Tốt lắm! Tốt lắm!"

Cô bé đó nhìn xuống, thấy một nửa tấm bản đồ của Toàn Cơ, ánh mắt sáng ngời của nàng ta bỗng thay đổi, nhìn kỹ tấm bản đồ, xem đi xem lại, nhắm mắt lại suy nghĩ, sau đó định cất nửa tấm bản đồ đó vào trong áo.

Nàng thấy vệt vệt vàng thò tay ra cướp lại, móng tay dài của nàng vô tình cào vào mu bàn tay của nàng ta, khiến tay nàng ta bị rách vài đường rướm máu.

Nàng không thèm nhìn, vệt vàng ôm tấm bản đồ vào lòng.

Cô Công chúa đó bị hành động của nàng làm cho giật mình, có lẽ không nghĩ rằng nàng dám cướp đồ từ trong tay mình, nhướn mi lên, không còn vẻ ôn hòa lúc nãy mà nhìn nàng tràn đầy sát khí, khiến cho nàng dù đang mang linh hồn người trưởng thành cũng thấy sợ hãi.

Sau đó cô Công chúa ấy cười.

Miệng cười nhưng mắt không cười, lạnh lùng như kim châm, ống tay áo phất qua mặt nàng.

"Vật này quý giá lắm sao?" Nàng ta cười: "Hắn viết cho người? Người dám vì thứ này mà cướp đồ của ta? Chẳng trách có người nói nhìn thấy hắn mà ta lại không nhìn thấy, hắn đã gặp người? Hắn đã gặp người?"

Câu cuối, nàng ta nhắc lại hai lần, lần thứ hai nghe mà khiến người lạnh gáy.

“Người? Như người?” Nàng ta nhìn nàng từ trên xuống dưới, khoe môi mĩa mai, cảm thấy mất mặt khi bị một kẻ như vậy đánh bại, sau đó lại cười.

Nụ cười này lại có vẻ dịu dàng, thậm chí có chút từ bi, nhìn một vòng căn phòng, nàng ta lại cười vô cùng dịu dàng: "Ta nghĩ là, ta không cần thiết phải cướp đi tấm bản đồ trong lòng người, quá bẩn."

Nàng ta cười nói, đóng cửa tủ lại, không biết tìm thấy cái ổ khóa ở đâu rồi khóa lại, trước khi đóng cửa, nàng ta nói: "Người sẽ tự mình dâng nó cho ta."

Khóa tủ xong, đuôi váy xinh đẹp của nàng ta xẹt qua chân tủ, để lại một cái bóng nhiều màu, quay lưng đi thẳng ra cửa, vị Công chúa "tôn quý nhất" không thềm nói một câu nào nữa, cứ thế mà đi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, hai tay ôm gối ngồi trong bóng tối, tiếp tục chờ đợi trong lặng im.

Vị tiểu Công chúa kia không phải là người tốt, không biết nàng ta sẽ làm gì nữa, nàng lại chỉ có thể chịu đựng, không thể phản kháng, chỉ có thể ôm gối ngồi trong bóng tối, đợi chờ vận mệnh bất bênh sắp tới.

Mong là hăn có thể đến, cầu mong hăn có thể đến...

Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân, lần này nàng không động đậy nữa, nàng biết đó là bước chân của mẹ, có chút gấp gáp.

Sau tiếng bước chân của mẹ, còn có tiếng bước chân của một người nữa, tiếng bước chân đó cũng rất quen thuộc, nàng căm ghét, vô cùng căm ghét.

Cả người nàng bỗng run lên, lúc nóng lúc lạnh, như có hạt cát mài mòn thân thể, mài mòn máu thịt thịt của nàng, cổ họng như bị xé rách.

Đừng mà! Đừng mà! Đừng mà!

Có tiếng nói từ bên ngoài lúc có lúc không vọng lại.

"Nương nương truyền ta đến, ta tất nhiên sẽ đến ngay, nhưng không biết có chuyện gì, Lộ công công, ngài có thể giúp đỡ, cho ta biết chút thông tin, để ta biết đường xoay sở được không?"

"Là chuyện tốt, người cứ yên tâm mà đi gặp nương nương."

Một tiếng nói trung hậu vang lên.

"Lần nào cũng nhờ người giúp đỡ." Giọng mẹ mang theo chút run run khi khóc: "Sinh con ra ít nhiều cũng nhờ sự giúp đỡ của người... cũng không biết cảm ơn người như thế nào."

"Chuyện này cũng không có gì đáng nói." Giọng nói trung hậu, nghe lúc nào cũng cảm thấy đó là người hiền lành, thế nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng giả dối, máu trong người dâng lên cuộn cuộn, nàng cảm thấy ghê tởm, thấy buồn nôn, nhưng bị nghẹn lại ở cổ họng không nôn ra được, nàng cảm thấy không thể thở nổi, như người chết đuối giữa giã giữa song vẫn chìm dần xuống mà lại không chìm hẳn xuống tận đáy, chỉ có thể giãy giụa trong

bóng tối và nỗi căm hận, không ngừng cầu cứu, không ngừng cào lũng ngực mình khiến cho máu me be bết...

Đừng cho hấn lại đây! Đừng cho hấn lại đây! Con xin mẹ đừng cho hấn lại đây!

Nàng ở trong tủ, gào lên trong lặng im, mồ hôi chảy ròng ròng, bỗng mất đi khả năng nói chuyện, tất cả lời nói đều bị chặn lại ở ngực, cả thế giới như vỡ vụn ra, đè lên nàng.

Mẹ không nghe thấy lời cầu xin trong câm lặng của nàng, nàng đè nén tất cả bất an và nghi ngờ xuống.

Lần này nàng đi ra ngoài, sẽ không bao giờ có thể trở về nữa.

Tiếng bước chân vừa mạnh vừa nhanh đi đến gần, nàng nghe thấy tiếng cười "ha ha" đầy kỳ quái, kích động, gian ác.

Đừng tới đây! Đừng tới đây! Đừng tới đây! Xin người đừng tới đây!

Gào thét trong vô vọng cũng không thể cứu được nàng khỏi đau khổ trong năm năm, giống như một nghìn ngày đêm, dài vô tận.

Một chiếc áo choàng màu tím rơi nhẹ trên mặt đất, một đôi chân to đi giày đen, mấy năm nay nàng vẫn hay nhìn thấy, kẻ độc ác trong ác mộng của nàng.

Một đôi tay trắng nhợt, phát ra mùi nước tiểu của thái giám, ngón tay thon dài vô cùng, chậm chậm thò vào phía dưới.

Mò vào....

Bàn tay ngọc ngậy, mảy mò, dựa vào cảm giác để tìm thấy thân thể của đứa bé.

Nàng run lên, thu nhỏ thân thể, cố gắng lùì vào trong góc tủ giống như bao nhiêu lần trước, chỉ mong có thể biến thành miếng gỗ gắn vào trong tủ, biến thành không khí, biến thành cái gì cũng được, chỉ cần không biến thành nàng.

Thứ kia chậm chậm mò lên trên, trong bóng tối, mặt nàng tràn đầy nước mắt, liên tục dùng đầu đập vào cửa tủ. Người nói sẽ quay lại tìm ta, người đã nói rồi mà. Tại sao người không quay lại?

Tại sao không quay lại?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 16.3

Tên thái giám kia có lẽ rất thích cảm giác trốn tìm ấy, một người tìm một người trốn, giống như tìm thấy niềm vui trong cuộc sống nhàm chán này, một tên thái giám thấp kém không giống trai không giống gái như hân, lại có thể điều khiển ý thức và thân thể của kẻ khác.

Đứng trước đứa bé yếu đuối, không năng lực phản kháng như thế, hân cảm thấy mình mạnh mẽ hơn.

Đây đúng là sự bồi thường lớn nhất cho cuộc đời hân.

Hân cười đầy hưng phấn, ngón tay dài chậm chậm tìm kiếm xung quanh, đến lúc chán rồi hân mới tìm đúng chỗ, thò tay trực tiếp chạm vào người nàng...

"Á!!!!!"

"Á!!!!!"

Mạnh Phù Dao bật dậy trên giường, người đầy mồ hôi lạnh, đột ngột nhảy xuống đất, va vào bàn, làm đổ ghế, làm tắt đèn, hét lên.

Nàng ôm lấy chân, người đầy mồ hôi, chạy ra bên ngoài, phía trước mắt nàng là một màu đen, một màu đen xì, một màu đen vô tận.

Bóng tối vô tận khiến con người không thể chịu nổi sự đáng sợ ấy.

Hơn một nghìn ngày đêm sống trong ngăn tủ, luôn luôn phải chịu cảnh đói khát, không thể đuổi thẳng người, phải chịu mùa hè oi bức, mùa đông lạnh giá, sống trong bóng tối, chỉ có thể thấy ngọn đèn tím của cung đình, còn bị tên thái giám đáng sợ sỉ nhục mà không thể tránh thoát...

A!!!!

Tại sao lại phải nhớ đến? Tại sao lại phải nhớ đến? Tại sao? Tại sao lại nhớ đến quãng thời gian bị sỉ nhục đau khổ bất lực, vô vọng ấy?

Ác mộng của mười bốn năm trước nàng đã cố gắng quên đi mãi mãi, tại sao lại phải chạm vào quá khứ đầy máu đầy đau khổ ấy? Tại sao lại để cho nàng nhìn thấy bị kịch đau đớn nhất thế giới này?

Nàng hét lên, lao ra ngoài, nàng cũng không biết mình muốn lao đi đâu, chỉ cảm thấy tất cả mọi người trên thế giới này đều là kẻ thù của nàng, đều là những ngọn núi lạnh vắt ngang cuộc đời nàng, nàng đâm về phía trước, cả đầu đều là máu, ngã xuống lại bò dậy, đau khổ giống như những mũi kiếm cắm thẳng vào đầu nàng.

Nàng hét lên, tiếng hét làm mọi người trong dịch quán đều tỉnh dậy, nàng giống như một cơn gió lốc màu đen, cuốn hết mọi đồ dùng bay ra ngoài.

Đột nhiên nàng nhìn thấy một cái bóng trắng xuất hiện ở phía trước.

Tông Việt ở phòng bên cạnh nhào ra trước.

Lúc này, Mạnh Phù Dao không thể nhận ra đó là ai nữa, chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng, màu trắng... đúng rồi, núi băng, nó chặn lại cuộc sống của của nàng, phải đập bỏ núi băng này.

Nàng gào lên một cách điên cuồng, không quan tâm gì, cứ lao lên như thế, đánh ra một chưởng mang theo toàn bộ sức mạnh của mình, "Rầm". Cả hai người đều ngã xuống. Trên mặt đất hình thành một vết nứt dài mấy

trượng. Mạnh Phù Dao lại định đánh nữa, Tông Việt liền ôm chặt lấy nàng, hai người lăn lộn trên mặt đất, hoa cỏ cây cối ở xung quanh đều bị đánh đổ, hắn vừa ôm chặt nàng để nàng không tự hành hạ bản thân, vừa cố gắng tránh bị va vào cây cối xung quanh, cả người đều lộn xộn.

Bóng người màu tím xuất hiện, Trương Tôn Vô Cực nhanh chóng lao đến đưa tay định ôm Mạnh Phù Dao, Tông Việt đột nhiên ngẩng đầu nói: "Đừng!"

Hắn lập tức bị Mạnh Phù Dao dùng hết toàn bộ sức lực đánh một chưởng, khiến hắn bị thương nặng, phun ra máu tươi nhuộm đỏ áo trắng, thế nhưng ánh mắt hắn lại vô cùng tỉnh táo, từ chối sự trợ giúp của Trương Tôn Vô Cực.

Đồng thời hắn ôm chặt Mạnh Phù Dao lăn trên đất, giữ cho nàng không mất đi chân khí, nhanh chóng lấy ra ngân châm châm cứu cho nàng, Trương Tôn Vô Cực vội vàng bảo vệ hắn ta, gạt hết những cây cối đổ rạp xung quanh ra.

Mạnh Phù Dao vẫn lăn trên đất, may mắn Tông Việt là thần y, trong khi nàng phát điên mà vẫn có thể châm cứu cho nàng bằng tốc độ nhanh nhất.

Hắn liều mạng bảo vệ nàng, Mạnh Phù Dao liên tục xuất chưởng tấn công nhằm tránh khỏi sự khống chế của hắn, mỗi lần đánh xong nàng đều dừng lại một chút để hồi sức, nhân cơ hội đó hắn lại cắm cho Mạnh Phù Dao một cây ngân châm, dần dần sức mạnh của nàng cũng suy yếu, từ từ ngừng hẳn.

Khi nàng dừng tay lại, luồng chân khí tán loạn ở xung quanh nàng giống như có sự sống lập tức di động trong không trung, bay trở về thân thể nàng. So với lúc trước, luồng chân khí này đậm đặc hơn, mạnh mẽ hơn, từ xa nhìn lại trông sáng loáng như ngọc Như Ý, như một thực thể lưu động trong không khí.

Nàng thăng cấp!

Thuốc của Tông Việt cho nàng uống lúc đó đã hoàn toàn phát huy tác dụng của nó, chân khí tập trung dồn về trung huyết, phá tan binh chương, cùng một lúc vượt hai cấp bước vào cấp ba của tầng thứ bảy "Như Ý", suýt nữa thì tới tầng thứ tám.

Tất cả những điều này đều nhờ có sự hy sinh của Tông Việt, trong lúc ôm Mạnh Phù Dao lăn lộn trên đất, hẳn không chỉ chăm cứu cho nàng, còn truyền cho nàng rất nhiều chân khí, không ngừng bù đắp cho kinh mạch bị tổn thương vì sự phát cuồng của nàng, bảo vệ nàng vượt qua từng tầng bình chương.

Mạnh Phù Dao nằm trên mặt đất, từ từ thu lại chân khí của mình, Tông Việt không ngừng ho khan, đẩy tay của Trưởng Tôn Vô Cực ra, tự mình chậm chậm đứng lên.

Hắn lặng lẽ ngồi một lúc lâu mới nói: "... Nàng... đúng là..."

Trưởng Tôn Vô Cực quay đầu đi, có lẽ muốn trả lời cũng không trả lời được.

Hai người đang đứng trên mặt đất bừa bộn đều lặng thinh, một người cúi đầu không ngừng ho khan, một người ngẩng đầu yên lặng ngấm trắng, người ho khan ho ra không biết bao nhiêu máu, người ngấm trắng khuôn mặt mặt đầy đau buồn, lạnh lẽo.

Mạnh Phù Dao vẫn nằm trên mặt đất, một lúc sau nàng mới nói, trong giọng nói mang theo sự mệt mỏi: "Các huynh đi được rồi".

Một khoảng im lặng, Mạnh Phù Dao nhắm mắt, nàng không muốn nói gì, cũng không muốn hỏi gì nữa.

Nàng không muốn hỏi hôm đó sau khi mẹ đi đã xảy ra chuyện gì, giấc mơ đó vẫn chưa kết thúc, ký ức bị chôn sâu mà nàng không muốn nhớ đến nhất ép nàng phải tỉnh lại, nhưng nàng lựa chọn không đi tìm câu trả lời cho chuyện xảy ra sau đó nữa.

Nàng cũng không muốn hỏi Trưởng Tôn Vô Cực vì sao lúc đó không quay trở lại. Tất cả đều là số phận.

Đen tối, nặng nề, đau đớn, tuyệt vọng.

Mạnh Phù Dao đứng thẳng, mặt không cảm xúc, hơi ngẩng đầu lên, Tông Việt bước lại gần, nàng vội lùi ra phía sau một bước, khiến Tông Việt sửng sốt, đứng lặng yên như một khối băng.

Trưởng Tôn Vô Cực im lặng nhìn, giơ tay định kéo nàng, Mạnh Phù Dao nghiêng vai né tránh, tay hẫng chơ vơ giữa không trung, hẫng không rút tay lại ngay mà nắm lấy một luồng không khí trong trẻo lại lạnh lẽo, cố gắng giữ cho tim mình bình tĩnh lại, lòng hối hận không thôi.

Mạnh Phù Dao chỉ lạnh lùng đứng đó, ánh trăng cũng lạnh lẽo như nàng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 43: Tương Tư Là Thế

Có ai hiểu được cảm giác hồi hận là như thế nào không?

Có ai hiểu được cảm giác tương tư ra sao không?

Có ai hiểu được cảm giác trong nỗi tương tư cất chứa sự hồi hận sẽ thế nào không?

Tựa như cảm giác trong đêm dài có làn gió lạnh luồng qua kẽ tay, như chuyện cũ trong ký ức bị lật lại, chiếc mặt nạ trên mặt bị gỡ xuống hiện ra đôi mắt vừa sâu vừa đen như thể không có tròng trắng, vừa nhìn thấy, trái tim liền rách toạc.

Hơn mười năm chỉ là một giấc mộng.

Một giấc mộng, nhất khâm dư hận cung hồn đoạn, niên niên thúy âm đình thụ.(*)

(*) Nhất khâm dư hận cung hồn đoạn, niên niên thúy âm đình thụ: có nghĩa là ‘Trong hậu cung tràn đầy oán hận, người chết trong phần mộ, biến thành một con ve sầu, mỗi năm cất tiếng thì lương trên tàn cây xanh rậm rạp trong đình viện’, được trích trong bài từ “Tề Thiên Lạc”, thiên “Thiên” (ve sầu) của tác giả Vương Nghị Tôn cuối thời Tống.

Một giấc mộng, giấc mộng kéo dài mười năm, khi tỉnh dậy cảm thấy thế lương bội phần, giống như con chim yến trên Tây Hồ đã bay mất, người đi, nhà trống, tổ yến đã rỗng không.(1)

Một giấc mộng, lục triều cự sự tùy lưu thủy, dẫn hàn yên phương thảo ngưng lục.(2)

Một giấc mộng, những vết tích rong chơi khi xưa giờ đi đến đâu cũng có thể tìm thấy, nhưng thứ không thể tìm lại được chính là trái tim của thuở thiếu thời.(3)

(1) Nguyên văn Hán Việt: “thập niên nhất mộng thê lương, tự Tây Hồ yển khê ngô quán sào hoang”, trích trong bài từ “Dạ Hợp hoa” của tác giả Ngô Vân Anh thời Tống.

(2) Lục triều cự sự tùy lưu thủy, dẫn hàn yên phương thảo ngưng lục: có nghĩa là “Quang cảnh thời Lục triều như dòng nước trôi xuôi, trong làn khói trắng cỏ xanh vẫn còn”, được trích trong bài “Quế chi hương - Kim Lăng hoài cổ” (Hương thơm cảnh quế - Nhớ Kim Lăng xưa) của tác giả Vương An Thạch thời Tống.

(3) Nguyên văn Hán Việt: “cự du vô xứ bất kham tâm, vô tâm xứ duy hữu thiếu niên tâm”, trích trong bài thơ “Tiểu trùng sơn” của tác giả Chương Lương Năng thời Tống.

Hóa ra chỉ là một giấc mộng.

Hắn chậm chậm xoay bầu rượu trong tay, ngồi trên cành cây, nâng chén tiêu sầu với ánh trăng trên cao.

Ánh trăng lạnh lẽo mà thánh khiết, giống như rượu trong ly sóng sánh ra ngoài làm ướt lòng bàn tay, lạnh giá, cũng tựa như nước mắt của nàng khi đó.

Chính ánh mắt đó khiến hắn uống cạn ly rượu này, rượu đắng vô cùng, hắn chưa bao giờ cảm thấy rượu đắng đến như thế.

Mười bốn năm trước, hắn đã từng nếm qua cảm giác cay đắng ấy.

Năm đó, hăn không làm tròn lời hứa với cô bé nhỏ kia, khiến cho hăn đánh mất nàng.

Năm đó, hăn tìm thấy nàng trong ngăn tủ.

Năm đó, hăn nhìn thấy ánh mắt của nàng, ngấn lệ, ngơ ngác khiến cho bản thân hăn, người đã trải qua đau khổ để trưởng thành, phải bật cười.

Năm đó, hăn đặt cô bé năm tuổi ấy trên đầu gối, giúp nàng chải đầu búi tóc, mái tóc đẹp không được ai chải cho đã rồi tung, hăn chăm chăm gỡ từng sợi tóc cho nàng, trong lòng giống như có thứ gì đó đang nảy mầm.

Năm đó, hăn ôm nàng trong lòng, che vạt áo lại, đứa bé năm tuổi chỉ cao như một đứa bé ba tuổi, nhẹ như đứa bé một tuổi, như mèo con ngoan ngoãn ôm hăn.

Năm đó, hăn vốn muốn đưa nàng ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy tiếng của sư thúc.

Hăn nghe thấy sư thúc truyền âm bảo hăn đến gặp Ngọc Hành, hăn lại đưa nàng trở về, định gặp Ngọc Hành xong rồi sẽ đến đưa nàng đi.

Đi được nửa đường thì thấy một cô bé tám tuổi vội vàng chạy đến, hăn vừa mừng lại vừa lo, nghe nói vị tiểu Công chúa này rất thích hăn, liên tục hỏi thăm, muốn gặp hăn, hăn không thích nhưng lúc đó hăn mới chỉ là một thiếu niên, hăn không biết từ chối như thế nào, chỉ có thể trốn nàng ta.

Trong khi đang trốn ở sau tường, hăn nghe Ngọc Hành và sư thúc nói chuyện.

Sư thúc có vẻ bức bối, giọng nói rất khó nghe.

"Người thấy đó, tính cách của sư huynh ta vĩnh viễn không thay đổi, cả ngày chỉ vì thiên hạ, thế giới này nhiều tà ma như vậy, một mình hăn ta là

sao diệt được hết? Nói gì mà yêu nữ xuất hiện, làm loạn thiên hạ, nhất định phải giết, còn bắt ta vừa đi du ngoạn vừa tìm cách giết yêu nữ."

Ngón tay sư thúc gõ gõ mặt bàn, chặc lưỡi: "Buồn cười thật, thế giới này bao nhiêu người, làm sao ta biết ai là yêu nữ?"

Ngọc Hành ngồi trong phòng cũng cười: "Còn có chuyện mà người không thể xử lý sao? Trên thế giới này ngoại trừ sư huynh và đám trưởng lão của các người, làm gì có ai mà người không thể xử lý được? Vả lại sư huynh của người đã giao cho người việc này, chắc chắn cũng nói rõ là ai rồi."

"Hừ..."

Sư thúc thối phì, nói: "Chỉ cho ta ngày sinh tháng đẻ, còn nói, khi cô gái đó sinh ra sẽ có chuyện lạ xảy ra, thế nhưng ta tìm khắp nơi gần năm năm rồi, cũng không thấy ai vừa sinh ra đã có chuyện lạ xảy ra, hơn nữa, ngày sinh tháng đẻ của con gái nhà người ta, làm sao ta tự tiện hỏi được chứ?"

"Ngày sinh tháng đẻ như thế nào? Ngọc Hành chậm rãi uống trà, một lúc sau mới hỏi: "Rảnh thì ta sẽ đi nghe ngóng hộ người".

Sư thúc vừa nói xong, hần kinh ngạc vô cùng.

Ngày sinh tháng đẻ này chỉ cách ngày sinh của nàng có một ngày, chính xác là cách giờ sinh của nàng có một canh giờ, một canh của ngày hôm trước và một canh của ngày hôm sau.

Thế nhưng... lúc ra đời, nàng ngâm hoa sen.

Là nàng sao? Là nàng sao?

Chính là nàng, chính là nàng.

Đôi mắt của nàng rất kỳ lạ, rõ ràng chỉ là đứa trẻ năm tuổi, song ánh mắt như nhìn thấu cuộc đời, như đã trải qua hết thảy đau thương. Một đứa trẻ năm tuổi có thể biết đau đớn, nhưng làm sao có thể hiểu thấu được cuộc đời này.

Đứa trẻ năm tuổi bị nhốt trong tủ, xương cốt bị biến dạng, thân thể bị hoại tử, sẽ chỉ có thể trở thành một kẻ tàn tật, ngốc nghếch, thế nhưng không những nàng có thể nói chuyện, phản ứng linh hoạt, còn có chút hài hước, kỳ lạ.

Nàng không phải là một đứa trẻ bình thường.

Tâm trạng hần trở nên vô cùng nặng nề, ban đầu hần định đưa nàng về, cầu xin sư phụ thu nàng làm đệ tử, để nàng có một chỗ dựa mạnh mẽ, để nàng có một cuộc sống thoải mái, không ai dám bắt nạt, thế nhưng lúc ấy, hần không thể đưa nàng đi theo.

Hần do dự một lúc, định xoay người, nhân lúc sư thúc chưa đi sẽ nhanh chóng đưa nàng ra khỏi cung, tìm người nuôi nàng, sau đó quay lại đón nàng. Hần vừa xoay người thì sư thúc đã đi ra.

Hần không thể làm gì khác, suốt dọc đường đi hần ép buộc bản thân mình không được quay đầu lại, hần như mang máng nghe thấy tiếng nàng ôm cửa gào khóc, nghe thấy tiếng nàng cầu cứu, hần sợ hãi cảnh tượng mà hần tưởng tượng ra trong đầu, mặt hần trắng bệch, cảm thấy dần vật không nguôi.

Mãi đến ngày thứ ba, hần mới kiếm được cơ để trốn sư thúc đi tìm nàng, vội vàng chạy đến Hoàng cung Toàn Cơ.

Hần đến muộn rồi!

Cửa tủ bị mở toang, bên trong trống không, không chỉ căn phòng này mà cả tòa cung điện đều không có ai.

Điều càng làm cho hắn lo sợ là, xung quanh phảng phất mùi máu tươi, thậm chí hắn còn nhìn thấy những vết máu đã khô thành màu đen trên khắp nền đá xanh ở khắp mọi nơi, còn có một ít thịt vụn sót lại, chiếc giường nhìn qua thì không thấy có gì khác lạ, nhưng nhìn kỹ thì đã bị đổi màu, ngửi thấy toàn mùi máu tanh, hắn đưa tay sờ lên, cả tay đều là máu.

Phải chảy bao nhiêu máu mới khiến cho toàn bộ chiếc giường chuyển sang màu đỏ như thế này?

Hắn đứng đó, dưới ánh trăng thu vắng vặc, cảm thấy từ đầu đến chân mình lạnh như băng.

Ai đã phải chịu hình phạt đáng sợ nhất thế giới này? Ai đã tìm thấy cô bé ở trong tủ? Ai đã bị lăng trì xử tử, máu thịt tung tóe trên chiếc giường này? Có ai biết trong ba ngày này, cô bé năm tuổi nhỏ nhắn ấy đã bị thế nào không?

Không ai giúp hắn trả lời những câu hỏi ấy, tất cả mọi người ở cung Doanh phi có lẽ đều chết cả rồi, ngay cả Doanh phi, cũng có người nói bà ta đã bị "đột tử", nhưng hắn không có thời gian đi tìm hiểu chuyện đó, vì hắn phải trở về chỗ sư thúc.

Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ đứng trên cung điện vắng lặng này, khảy một nửa bản nhạc "Trường Uyên", bản nhạc mà hồi bé hắn viết, là hồi ức về tháng ngày sống trong bóng tối đầy gian khổ, đau thương, lần đầu tiên nhìn thấy nàng - một người cũng bị nhốt trong bóng tối như hắn, hắn đã muốn đàn cho nàng nghe bản nhạc này.

Ngày hôm đó hắn cầm cây đàn đến, thề với trời xanh, nếu nàng còn sống, hắn nhất định sẽ đi tìm nàng, ở cạnh nàng, đàn cho nàng nghe hết bản nhạc này.

Hắn vội vàng chạy đến, lại chậm chậm rời đi, không biết nàng sống chết ra sao, hắn không làm tròn lời hứa với nàng, điều này giống như một chiếc

xích sắt khóa lòng hẩn lại, kể từ ngày đó, không bao giờ được tháo ra.

Sau đó, hẩn cầu hôn với Toàn Cơ, ôm hy vọng Phượng Toàn đã tìm thấy nàng. Nếu Phượng Toàn tìm thấy nàng, có lẽ nàng sẽ sống, dù sao thì hồ dữ không ăn thịt con, có lẽ mẹ nàng là Doanh phi đã bị giết, thế nhưng dù thế nào nàng cũng là Hoàng nữ, mang dòng máu của Hoàng tộc, Hoàng hậu Toàn Cơ có vô lý, ác độc đến mấy cũng sẽ không dám giết con gái của Phượng Toàn trước mặt ông ta.

Hẩn cầu hôn "Người con gái nhỏ nhất của bộ hạ, lúc ra đời miệng ngậm hoa sen".

Hẩn không biết tên nàng, cũng biết không có ai đặt tên cho nàng, hẩn chỉ miêu tả như vậy thôi.

Hẩn nhận được hồi âm rất nhanh, Hoàng đế Toàn Cơ vui mừng đồng ý, nhận được tin tức ấy, hẩn cũng vui mừng khôn xiết, nghĩ rằng Phượng Toàn thực sự đã cứu sống nàng, song đến khi hai bên trao đổi canh thiệp hẩn mới biết, có kẻ mạo danh để thay thế nàng.

Hẩn lập tức hủy hôn.

Để vấn hồi cuộc hôn nhân này, Phượng Toàn thậm chí còn lấy bản đồ Toàn Cơ ra, nhìn thấy tấm bản đồ này, hẩn càng chắc chắn là Phượng Tịnh Phạm đã gặp cô bé đó.

Nếu không gặp cô bé đó, nàng ta làm sao biết được nội dung của bản đồ Toàn Cơ?

Nếu như nàng ta từng gặp cô bé đó, rất có thể nàng ta là thủ phạm của vụ thảm án hôm đó, hẩn bèn thôi miên nàng ta, miễn cưỡng moi ra được chút tin tức của chuyện ngày hôm đó.

Đúng là Phượng Tịnh Phạm đã mách Hoàng hậu, bà ta tức giận lập tức sai người đến trừng phạt Hứa Uyên, sau đó xử lý cô bé đó.

Trí nhớ của Phượng Tịnh Phạm chỉ dừng lại ở chỗ Hứa Uyên bị hành hạ, hình ảnh mơ hồ, lúc ấy nàng ta còn nhỏ tuổi, nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ ấy đã vội vàng trốn đi.

Còn cô gái bé nhỏ kia, hẳn tin rằng nàng chưa chết.

Hắn không tin cô bé đó sẽ chết, cô bé đặc biệt với đôi mắt sáng trong kia, dù cho trải qua năm năm đau khổ trong bóng tối vẫn không mất đi vẻ đẹp tâm hồn, những thứ do trời sinh ra đều cất chứa ý nghĩa của nó, không thể tự nhiên mất đi sự sống, chỉ là đang chờ đợi thời cơ để xuất hiện mà thôi.

Hắn phải tìm thấy nàng, sau đó để nàng tự mình quyết định xem có nên trả thù không, kẻ thù của nàng, hẳn sẽ để cho nàng tự tay xử lý, nếu như kiếp này hắn không tìm thấy nàng, hắn sẽ trả thù thay nàng.

Rồi đêm đó, trên đỉnh núi Thái Uyên Huyền Nguyên lạnh giá, hắn múa kiếm dưới ánh trăng, bỗng nhìn thấy một cô gái bị người khác đẩy xuống vách núi, đang từ dưới đó bay lên. Hắn nhìn thấy đôi mắt sắc sảo, lạnh lùng, chứa đựng một nỗi đau thương không phù hợp với tuổi của nàng.

Nỗi đau thương vô cùng nặng nề, trên khuôn mặt trẻ tuổi ấy lại không có gì không hợp, giống hệt như đôi mắt của đứa trẻ năm tuổi khi xưa.

Trái tim hắn giờ phút đó đau đớn tận tâm can, bởi vì đôi mắt cất chứa đau thương của cô gái ấy, hoàn toàn giống với đôi mắt của cô bé năm tuổi đã in sâu trong trí nhớ hắn.

Gặp gỡ nàng, quen biết nàng; quen biết nàng, nhận ra nàng; nhận ra nàng, yêu nàng.

Nàng đã quên mất những chuyện xảy ra trước lúc năm tuổi, hẳn cảm thấy vừa vui vừa buồn, vui vì nàng đã quên đi khoảng thời gian đau khổ ấy, đó là chuyện tốt, trong lòng nàng chứa đầy ánh sáng, không bị thế giới độc ác tổn thương; buồn là nàng mất trí nhớ, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian mà thôi, nếu ngày nào đó nàng nhớ lại, nàng sẽ đối mặt với quá khứ đó ra sao? Nếu nàng nhớ lại, hẳn biết làm thế nào khi đối diện với nàng?

Đời này, hẳn đã sai một lần.

Tội lỗi đó, cả đời này hẳn không thể nào bù đắp được cho nàng.

Hắn càng uống, người càng nặng, bình rượu đã vơi đi một nửa, đột nhiên hắn vung tay áo lên, bình rượu bay đi đập vào tường, vỡ vụn trên mặt đất.

Sau đó hắn rơi từ trên cây xuống.

Hắn say rồi!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17.2

Khi Mạnh Phù Dao vừa bước vào trong vườn, nhìn thấy khắp nơi đều là bình rượu, Trưởng Tôn Vô Cực ngồi khoanh chân dưới gốc cây, Nguyên Bảo đại nhân yên lặng ngồi bên cạnh bảo vệ, thấy nàng đến, nó vui mừng khôn xiết, định nhảy lên kéo nàng lại, Mạnh Phù Dao bèn lập tức quay đi.

Nguyên Bảo đại nhân sững sờ, ngơ ngác nhìn Mạnh Phù Dao thẳng bước không thèm quay đầu, nó ngậm móng vuốt lại quay đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, hẩn chằm chằm mở mắt ra, bình tĩnh nhìn bóng lưng người đi rồi ôm Nguyên Bảo đại nhân vào lòng.

Hẩn nhẹ nhàng vuốt ve Nguyên Bảo đại nhân, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn đám mây trên trời, Nguyên Bảo đại nhân yên lặng, vui đầu vào trong lòng hẩn.

Mạnh Phù Dao lặng lẽ đi đến phủ của Cửu Hoàng nữ.

Chuyện đến mức này, nàng đã không thể không quan tâm, dù cho nàng không phải là người của Phượng gia, thì ân oán giữa nàng và Phượng gia nhất định phải báo.

Chương ngại lớn nhất của hoàng cung Toàn Cơ là Ngọc Hành, muốn tiêu diệt Ngọc Hành, chỉ có thể diệt Hoàng hậu trước.

Nhưng Ngọc Hành bảo vệ Hoàng hậu như vậy, trừ phi khiến bà ta ra khỏi cung một mình, nếu không thì không thể hành động được.

Tình hình lúc này quá hỗn loạn, Hoàng hậu chắc chắn sẽ không ra khỏi cung.

Không có cơ hội ta phải tạo ra cơ hội, đây là sở trường của Mạnh Phù Dao nàng.

Hôm đó, nàng và Cửu Hoàng nữ bàn bạc rất lâu, lúc về nhận được thư truyền tin của Chiến Bắc Dã: "Có cần xuất binh không?"

Mạnh Phù Dao suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời: "Để xem tình hình đã".

Nàng với Trưởng Tôn Vô Cực, Tông Việt sống chung một mái nhà, Tông Việt có vẻ rất bận, vừa dưỡng thương vừa không ngừng gặp các thuộc hạ của hãn ở Toàn Cơ. Đường Quảng Đức của Tông Việt trải rộng khắp Đại lục Năm châu, thế nhưng thế lực của hãn ở Toàn Cơ phát triển sớm và mạnh mẽ nhất, trải qua mấy năm nay, có thể nói chỉ cần hãn hô một tiếng là có rất nhiều người hưởng ứng, Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực từ phía Bắc đi đến đây cũng nhận được rất nhiều sự giúp đỡ.

Tông Việt hình như có ra ngoài một lần, hãn đi ra ngoài với thân thể bị thương, lúc trở lại trông hãn càng ốm yếu hơn, đêm đó Mạnh Phù Dao nhận được thư của Tông Việt, xem hết bức thư, nàng nghĩ, mấy người nàng đã từng thân nhau vô cùng, bây giờ bỗng trở nên xa lạ như lúc đầu, ở sát phòng còn phải gửi thư cho nhau, nàng cay đắng bật cười.

Mấy ngày sau, Cửu Hoàng nữ và Thập Hoàng nữ đột nhiên bị ốm sau khi đi chùa về.

Biểu hiện bệnh trạng của hai người hệt như nhau, đều không ăn uống được gì, mặt đỏ, nửa đêm mê sảng như gặp ma, tất cả thái y đều bất lực, Vinh Quý phi và Hoàng hậu tìm tất cả danh y trong dân gian, họ đều nói là trúng tà.

Bà ta muốn đưa con gái vào cung, nhưng bệnh của Thập Hoàng nữ không thể đưa vào trong cung được, hơn nữa bà ta cũng rất sợ bệnh này.

Hoàng hậu nhiều lần muốn ra khỏi cung, nhưng Ngọc Hành không cho phép, bởi vì đối với người luyện cực dương đồng tử công (*) rất kiêng kỵ.

(*) Cực dương đồng tử công: Thuần đàn ông, không được dính một chút âm khí nào.

Lúc này đã là tháng Tư, chỉ cách ngày lập tân để có mấy ngày, ba đạo quân vẫn giằng co ở thành Đồng, ngoài Tử Phi Phong và Thiết Vệ quân, quân đội chính thức không dám đánh nhau trực tiếp, dù sao bất cứ ai đứng lên làm phản trước đều sẽ trở thành kẻ địch của tất cả mọi người, sẽ là kẻ đen đủi nhất, ai nấy đều đang chờ chỉ thị của bệ hạ, chờ tân đế kế vị hoặc là dập tắt đám loạn này, hoặc là bị đám loạn này dập tắt.

Cả kinh thành Toàn Cơ đều căng thẳng, chờ đợi Sự "Thay đổi".

Mà sự "Thay đổi" này sẽ do ai dẫn đầu, không ai biết trước được.

Tuần thứ hai của tháng Tư, mưa phùn.

Lần này Hoàng hậu đứng ngồi không yên, lập tức vào điện tìm Ngọc Hành, sau đó các cung nhân được Hoàng hậu tin tưởng nghe thấy tiếng khóc, tiếng đập đồ như mưa rào sấm dữ mơ hồ truyền ra, cả bọn lặng lẽ nhìn nhau, khẽ cười cười, ba kiểu cầu xin(*) lại bắt đầu như hàng trăm lần trước.

(*) ba kiểu cầu xin: là ba kiểu mà phụ nữ xưa thường dùng để đạt được thứ gì đó: “Một khóc hai nháo ba thắt cổ” một là khóc, hai là làm loạn, ba là dọa tự sát.

Một lúc sau, sấm yên biển lặng, đôi mắt Hoàng hậu còn ngấn nước đi ra thay đồ, truyền lệnh khởi giá.

Bà ta vội vã đi tới phủ Thập Hoàng nữ, để an toàn, bà ta làm theo lời Ngọc Hành, không ngồi kiệu mà ngồi trong xe ngựa với hần ta, ra khỏi cung bằng cửa sau đi đến phủ Thập Hoàng nữ.

Dọc đường, bà ta không khỏi lo lắng, tay liên tục vò đuôi váy, không biết vì nghe hần nói mà lo gặp nguy hiểm, hay là vì sợ hần mà căng thẳng.

Từ trước đến nay, bà ta chưa bao giờ ngồi gần Ngọc Hành như thế, Ngọc Hành luyện đồng tử công, không gần nữ sắc, còn bà ta thì phải kiêng kị chuyện tiếp xúc nam nữ, trước giờ không cho hần cơ hội lại gần mình, bà ta là Hoàng hậu Toàn Cơ, mẫu nghi thiên hạ, thân phận vô cùng cao quý, không được phép chạm vào bất cứ người đàn ông nào khác.

Mọi người chê cười bà ta độc ác, không xứng làm Hoàng hậu, định tội bà ta bằng việc bà ta giết người trong hậu cung, bà ta không cảm thấy mình sai, phu quân của bà ta, tại sao phải chia sẻ cho người khác? Một người phụ nữ vì bảo vệ địa vị và được chiều chuộng có thể làm bất cứ chuyện gì, bà ta cũng là người độc sách, trong sách sử của tiền triều, hậu cung nào không có oan hồn? Phía dưới ngai vàng nào mà không có xương người chết? Người khác làm được, tại sao bà ta không thể làm?

Xe ngựa vội vàng đi, đệm ngồi không lớn, chỉ vừa đủ cho hai người, chân Ngọc Hành lắc lư theo xe ngựa, bà ta muốn tránh ra cũng không có chỗ tránh.

Không gian quá nhỏ, tâm trạng căng thẳng, cảm giác càng trở nên nhạy cảm, cách làn váy mỏng, bà ta có thể cảm nhận được da thịt chắc khỏe của đàn ông, tim bà ta đập thành thịch, chợt nhớ tới làn da nhăn nheo của Phượng Toàn, thậm chí Phượng Toàn còn ít hơn Ngọc Hành vài tuổi, cùng là da thịt đàn ông, tại sao có thể khác nhau đến như thế?

Bà ta năm nay bốn mươi tuổi, đang trong độ tuổi như lang như hổ, Phượng Toàn lại già sớm, đã lực bất tòng tâm với chuyện phòng the, cũng

lâu rồi bà ta không được ai thân thiết, bà ta từng nghi ngờ Phượng Toàn có người khác, nên không còn sức lực để làm gì, thế nhưng không phải, Phượng Toàn thật sự quá già rồi.

Còn Ngọc Hành thì rất mạnh khỏe, nghe nói Thập cường giả đều biết cách bảo dưỡng nhan sắc, như Ngọc Hành, luyện đồng tử công từ nhỏ, hẳn thay đổi rất nhiều, nhưng không có chút biểu hiện nào của việc già đi cả, đôi mắt bấy nhiêu năm qua vẫn sáng trong như nước... bây giờ nghĩ tới, tìm bà ta liền đập thành thịch.

Thế nhưng Hoàng hậu Toàn Cơ cũng chỉ rung động một khoảnh khắc thôi, bà ta lập tức nghiêm túc ngồi thẳng người, đàn ông chẳng là gì so với địa vị cao quý cả, bà ta nhịn được.

Xe ngựa đến phủ Thập Hoàng nữ mà chẳng có chuyện gì, Hoàng hậu Toàn Cơ thở phào nhẹ nhõm, lại thấy buồn cười vì mình bị lây tính đa nghi của Ngọc Hành.

Phủ Thập Hoàng nữ tĩnh lặng trong mưa phùn, ngọn đèn vàng le lói được treo trên cao, biểu hiện nhà có người bị bệnh, Hoàng hậu nhanh chóng xuống xe, nhưng không nghe thấy tiếng bước chân đi theo sau mình.

Bà ta tò mò quay đầu, thấy Ngọc Hành ngồi yên lặng trên xe, khuôn mặt lo lắng nhìn ngọn đèn vàng kia, một lúc sau, hần nói: "Ninh nhi, chúng ta về thôi!"

Hoàng hậu Toàn Cơ sửng người, lập tức tức giận, cố gắng không khiến cho giọng mình trở nên chói tai: "Người điên rồi! Đã đi đến cửa rồi còn đòi quay về?"

"Về thôi." Ngọc Hành kiên quyết nói, "Ta sẽ đảm bảo an toàn của người và ta."

"Ta phải có trách nhiệm với con gái của ta!" Hoàng hậu Toàn Cơ giận dữ phất tay áo, quay đầu đi thẳng vào trong phủ, "Không phải con của người, người không thấy thương!"

"Ninh nhi!" Hắc đột nhiên nắm lấy tay áo bà ta, Ngọc Hành chồm người ra khỏi xe, khuôn mặt tràn đầy lo lắng:

"Nghe lời ta, về thôi!"

Nghe giọng hắc vô cùng cấp bách, Hoàng hậu Toàn Cơ dừng lại, bà ta không phải kẻ ngu, liền hỏi: "Có nguy hiểm sao?"

Ngọc Hành lại nhìn ngọn đèn kia lần nữa, không chắc lắm: "Có lẽ."

"Vó vẩn!" Nghe Ngọc Hành nói câu đó, Hoàng hậu Toàn Cơ liền điên tiết, mạnh mẽ rút tay áo ra khỏi tay hắc: "Người đúng là bị mấy đứa nhóc con dọa cho chết khiếp rồi! Phủ Thập Hoàng nữ vốn dĩ có hơn ba nghìn hộ vệ, bên ngoài còn có Ngự lâm quân, bọn họ lấy can đảm ở đâu ra mà dám công khai tấn công vào phủ Thập Hoàng nữ? Kể cả có tấn công thật thì sao? Người sợ?"

Bà ta hỏi thẳng vào mặt Ngọc Hành: "Người sợ? Người sợ?"

"Không phải thế..." Ngọc Hành há miệng, dường như không biết nói như thế nào, một lúc sau mới đáp: "Nói tóm lại, người phải nhớ rằng, ta chưa bao giờ hại người."

"Người chưa từng hại ta, nhưng bây giờ, người đang hại con gái ta." Hoàng hậu Toàn Cơ hừ lạnh, không quan tâm đi thẳng vào trong: "Ngọc Hành đại nhân, bản cung biết người sợ chết, người đi trốn trước đi, bản cung tự đi một mình được!"

Bà ta không thèm để ý đến hắc, giậm chân đi vào dưới sự hướng dẫn của người hầu trong phủ Thập Hoàng nữ, Ngọc Hành sững người đứng dưới

mưa, quên cả vận khí phòng ngự, chỉ một lát cả người đã ướt đầm, hăn hốt hoảng nhớ tới mấy năm nay, số lần nữ nhân đó và hăn cãi nhau nhiều không đếm được, nhưng bà ta chưa bao giờ bỏ đi không thèm để ý hăn như thế, đây là lần đầu tiên.

Hăn lại ngẩng đầu nhìn ngọn đèn kia, đúng là không có gì khác thường, kể cả phủ của Thập Hoàng nữ cũng không có sát khí, hăn vì một ngọn đèn vàng mà đứng im tại chỗ, thực ra là vì một câu nói mười bốn năm trước thôi.

Mười bốn năm trước, khi bạn cũ đến chơi, trong lúc hai người uống trà hàn huyên, hăn từng hỏi vui một câu: "Ta sống đến bao nhiêu tuổi? Chết ở đâu?"

Người nọ trả lời: "Đèn vàng, vãn chân."

Hăn không hiểu hỏi lại, lão già kia cầm chén trà một lúc sau mới nói: "Đèn vàng là đèn vàng chứ sao?"

Hăn không tin, lại hỏi về vãn chân, lão ta cười nói: "Vãn chân trong thơ mà người không biết? Bốn thanh điệu người cũng không biết à? Thanh bình, thanh thượng, thanh khứ, thanh nhập, kết hợp lại... bình thượng khứ nhập(*)."

(*) Trong tiếng Trung chỉ có bốn thanh điệu, kết hợp lại "bình thượng khứ nhập" có nghĩa là "đang từ bình thường thì lên, sau đó tiến vào".

Lúc đó hăn đang uống trà, nghe bạn nói như thế liền nhảy lên đập cho lão ta một trận, "bình thượng khứ nhập" gì chứ, nói lời thô tục, hăn cả đời luyện đồng tử công, làm sao lại có thể "bình thượng khứ nhập"?

Thế nhưng, hôm nay hăn đã nhìn thấy đèn vàng.

Nhắc đến đèn vàng, cả đời này hẳn nhìn thấy nhiều rồi, lúc đầu mỗi lần nghĩ đến lời này, hẳn đều lo sợ bất an, thế nhưng thấy nhiều rồi cũng chẳng bị làm sao, buồn cười thật, tên kia nói chuyện không linh nghiệm gì cả, thế nhưng ngày hôm nay, nhìn thấy ngọn đèn kia, không hiểu sao tim hẳn hoảng sợ đập liên hồi.

Thế nhưng hẳn không thể lùi lại.

Nữ nhân kia đang ở nơi nguy hiểm.

Cả đời này, hẳn chưa bao giờ để nữ nhân kia ở chỗ nguy hiểm, còn mình lại trốn đi cả.

Hơn nữa, có chuyện gì có thể xảy ra chứ? Hẳn đường đường là Ngọc Hành, là người đứng hàng thứ tư trong hàng ngũ Thập cường giả, bị một ngọn đèn chết tiệt dọa sợ mà bỏ chạy, để nữ nhân mà mình yêu thương lại, thật là vớ vẩn.

Hắn đứng trong mưa, hít sâu một hơi, đè nén nỗi bất an lo sợ trong lòng xuống, vội bước đi vào phủ. Mưa xuân làm cho mặt đường ướt đầm, phản chiếu ánh đèn lồng, Hoàng hậu thấy hẳn đi vào theo, khóe miệng nhếch lên đắc ý, rồi lại nói bệnh của con gái không thích hợp để cho người ngoài đi vào, nên nhốt hẳn ngoài cửa.

Ngọc Hành cũng không định đi vào mà chỉ ngồi ở phòng ngoài, hẳn không thích hợp ngồi lâu ở phủ Thập Hoàng nữ, vừa bước vào hẳn đã cảm thấy người không thoải mái, đành nhắm mắt điều tức. Tim hẳn dần dần bình tĩnh lại, cả không gian tĩnh lặng, vắng vắng đâu đây tiếng chuông buồn bã.

Ngọn đèn vàng trên cao, xoay tròn ở trong gió, xoay trái... xoay phải... xoay trái....

Không biết tại sao đèn lại lệch hẳn sang một bên, đột nhiên rơi xuống đất rồi bùng cháy.

Bốn bề trở nên tĩnh lặng, tối tăm.

Ngọc Hành bình tĩnh cười, tiếp tục luyện công.

Thế nhưng, lần này hẳn không thể luyện công được nữa.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17.3

Không biết hơi nóng từ đâu đến, lòng bàn tay hắc đỏ lên như có những đám lửa nho nhỏ, lúc đầu hắc không cảm thấy gì, nhưng về sau thì mỗi lúc một nóng hơn thêm, thấu đến tận xương cốt. Sau đó cả người hắc bắt đầu ngứa, giống như có một chiếc lưỡi nhỏ liếm khắp mọi nơi trong cơ thể hắc, mỗi chỗ chiếc lưỡi đi qua như có rất nhiều cỏ mọc lên, cỏ mọc mỗi lúc một dài, cọ khắp người hắc. Hắc dường như nghe thấy tiếng máu thịt mình reo vui, xương cốt không ngừng thu lại, khí tụ nơi đan điền tán loạn, nơi nào đỏ càng ngày càng căng cứng, trái tim càng lúc càng trống rỗng.

Trong lòng hắc vang lên một tiếng "ầm", dù cho cả đời không gần nữ sắc, nhưng hắc biết hắc trúng phải thuốc gì, lập tức vận công đè nén dục vọng trong cơ thể, thế nhưng hắc vừa vận chân khí, cả người liền như bị lửa đốt, bùng cháy như pháo hoa.

Dục vọng giống như một chiếc lò xo, càng ép xuống thì khi bắn ra bật càng cao, càng là đồng tử, lúc trúng được càng khó có thể nhịn được. Đương nhiên, hắc bị như vậy cũng là do bị người khác lừa dối bấy nhiêu năm, có lẽ đời này hắc cũng không biết được chuyện đó.

Đột nhiên hắc nghe thấy tiếng Hoàng hậu kêu lên, bèn lập tức bay vào.

Tấm rèm che nặng nề rơi xuống, Hoàng hậu đang giơ tay ôm ngực nhìn hắc chăm chăm: "Người vào đây làm gì? Đi ra. Đi ra ngay. Không được vào đây!"

Ngọc Hành không nói gì, lập tức đề lên bà ta.

Hắn đề lên người phụ nữ kia như bao lần hắn đã làm trong mơ, giờ tay lên xé chiếc váy hồng nhẹ nhàng rơi xuống.

Bà ta giật mình, há miệng không biết nói gì. Hắn nhìn thấy da thịt trắng nõn của người ấy thì càng kích thích, giờ tay xé tiếp, chỉ một lát sau người trước mặt hắn đã trở thành lửa thể.

Trong tấm rèm nặng nề kia có mùi hương thoang thoảng, ánh sáng lò mờ để không làm phiền người bệnh nằm bên trong, tiếng mưa rơi làm ngăn cách tất cả mọi người ở bên ngoài, yên tĩnh vô cùng, trong yên tĩnh lại dấy lên ngọn lửa cực sáng.

Bà ta giãy giụa, ngẩng đầu lên nhìn con gái đang nằm trên giường, mở miệng nói thật nhỏ: "Con ta đang ở đây... đang ở đây... không được....", giọng nói mang theo sự quyến rũ nhiều hơn là sự cự tuyệt, tiếng thở gấp, tiếng mồ hôi rơi vào tai hắn, khiến hắn thấy vui mừng tột cùng. Bà ta phản ứng như vậy, không phải là từ chối hắn.

Điều tuyệt vời nhất thế gian chính là như thế này, mấy mươi năm qua quả thật hắn đã phí hoài.

Khắp đất trời như bị bao trùm bởi ánh sáng, hắn nhìn bấy nhiêu lâu, cuối cùng cũng được giải tỏa trong một lần, đôi nam nữ ấy ôm nhau lăn lộn trên giường, quên hết mọi thứ xung quanh, quên hết thân phận địa vị.

Đối mặt với dự vọng, nam nữ đều bình đẳng.

Đột nhiên có tiếng người cười vô cùng lạnh lùng, người đó tự nhiên bước tới, mang theo gió, mang theo mưa, mang theo nỗi hận ngập trời và sát khí nồng đậm, đi qua hành lang, đập đổ tấm bình phong, đá văng ra cửa phòng đang đóng chặt, nhấc tấm rèm lên, hung hăng bước vào.

Nàng cười, giơ roi lên quất vào người Thập Hoàng nữ.

"Nào! Đứng dậy đi, mau nhìn mẫu hậu và thúc thúc của người thông dân!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 46: Yêu Hận Như Sương

Tiếng kêu thét lên là của Thập Hoàng nữ vừa bị đánh tỉnh vẫn còn đang mơ hồ.

Đồng thời là tiếng kêu của Hoàng hậu Toàn Cơ khi Ngọc Hành dùng hết sức lực.

Thập Hoàng nữ ngồi cứng đờ trên giường, sửng sờ khi thấy mẫu hậu tôn quý của mình khóa thân ép vào lồng ngực một nam nhân khác, quấn thành một thể, xoắn xuýt với nhau, thở hỗn hển như dã thú dưới đất.

Tuy là như vậy nhưng nàng ta vẫn không thể tin nổi, ngơ ngẩn đưa ngón tay vào miệng cắn mạnh, đau đến mức bật lên tiếng “A”, cho dù biết chuyện này chẳng phải là ác mộng mà là sự thật, nàng ta vẫn không thể nào chấp nhận được.

Nàng ta vừa kêu lên vừa nắm lấy khăn trải giường, chồm lên đầu mình, cuộn cả người lại trong chăn, không hề cử động.

Hoàng hậu Toàn Cơ đã bể tắc giống như một con cá chết nổi trắng bụng, cứng đờ như một cái xác. Bà ta lạnh cứng nằm trên tấm thảm dày ấm, đầu ngón chân vì sự hưng phấn vừa qua bị quặp cong bây giờ đã thẳng lại, gân xanh trên bàn chân bỗng nhiên nổi lên, co giật.

Bà ta đột ngột ngã từ biển mây dục vọng và hưng phấn xuống vực thăm hiên thực lạnh lẽo tối tăm.

Bà ta đã làm gì thế này? Bà ta đã làm gì thế này?

Bà ta ở trong phòng của con gái mình, ở dưới giường con gái mình, làm chuyện phu thê đảo loạn với nam nhân khác trước mặt con gái.

Bà ta điên rồi! Bà ta nhất định đã điên rồi!

Bà ta sao có thể trở thành hạng tiện nữ đầu đường xó chợ, thành loại phụ nhân tận khả phu(*). Sao bà ta có thể quên mình là Hoàng hậu Toàn Cơ, là bậc mẫu nghi thiên hạ tôn quý nhất của Toàn Cơ quốc.

(*) người đàn bà dâm dăng.

Bà ta là Hoàng hậu! Là Hoàng hậu!

Mạnh Phù Dao cúi người cười nhạt, nhìn vào khuôn mặt không còn thần sắc trong chớp mắt của bà ta, vẫn cười không dứt, đột nhiên quất một roi lên trên tường. Rầm một tiếng, cả bức tường hoàn toàn đổ sụp.

Ngoài tường mưa bay lất phất, rất nhiều người đang đứng trong mưa.

Trăm mắt dõi theo, gian tình thị chúng.

Hoàng hậu Toàn Cơ vừa ngẩng đầu lên, một lần nữa phát ra tiếng kêu thống thiết: "A..."

Sau đó bà ta hoàn toàn ngất lịm, mềm nhũn trong vòng tay của nam nhân kia.

Ngọc Hành vẫn rất bình thản.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong thoáng chốc, trong thời khắc Mạnh Phù Dao sải bước đến đánh thức Thập Hoàng nữ, Hoàng hậu vẫn đắm chìm trong đỉnh cao dục vọng không hay biết gì, song Ngọc Hành lại rất tỉnh táo,

dù vậy hắn vẫn cứ tiếp tục, thản nhiên như không, thực hiện nốt bước cao trào cuối cùng còn thiếu.

Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng trong đời, hắn không muốn ngược đãi bản thân mình.

Sau đó Ngọc Hành xoay người, y phục nằm rải rác trên sàn không hiểu thế nào đều đã khoác trên người hắn ta, hắn ta cẩn thận dùng thảm bọc kĩ cho Hoàng hậu rồi nhét bà ta xuống dưới giường.

Sau khi làm xong tất cả, hắn ta mới xoay người điềm nhiên đối diện với Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nhìn nam nhân này có hơi tán thưởng, Thái Sơn thật sự cũng sụp đổ trước khí phách và sự bình tĩnh của hắn ta. Cảnh tượng đó đối với Hoàng hậu Toàn Cơ là tội đình nhục nhã, đối với Thập cường giả mọi người đều tôn kính chẳng phải cũng thế sao? Nhưng hắn ta đứng vững như vậy, quả xứng đáng với thân phận của mình.

Khi hắn ta xoay người, trên mặt vẫn còn treo nụ cười nhàn nhạt.

Hắn ta thành tâm thật lòng yêu Hoàng hậu Toàn Cơ.

Là một tình cảm thuần khiết.

Ngọc Hành ở bên cạnh Hoàng hậu mười năm, sức lực dồi dào, có rất nhiều cơ hội để có được bà ta, nhưng trước nay hắn ta chưa từng xâm phạm. Nếu hôm nay không phải hắn trúng liên hoàng kế của đám người Mạnh Phù Dao, thì hắn ta dù có chết cũng sẽ bảo vệ sự trong sạch của người phụ nữ mình yêu.

Lúc này Mạnh Phù Dao bỗng dưng hiểu được chuyện xảy ra trên thuyền đêm hôm đó. Ngọc Hành rõ ràng có thời gian để chiếm hữu nàng, nhưng lại lãng phí quá nhiều thời gian để chiêm ngưỡng nàng, bởi lẽ hắn ta vốn dĩ

không có ý định cưỡng bức nàng. Cái hấn ta muốn chỉ là để hai người không tin tưởng lẫn nhau, phản bội lẫn nhau, đạt được mục đích chia cách Trương Tôn Vô Cực và nàng.

Hấn ta làm những chuyện đó, không phải vì giết bỏ ai hay muốn làm hại ai, mà chỉ vì Hoàng hậu Toàn Cơ.

Mạnh Phù Dao bỗng dừng thoáng thất thần.

Nàng nghĩ, Mạnh Phù Dao nàng cũng coi là kẻ giết người vô tội vạ, và các nam tử xung quanh nàng, vì những chuyện nàng muốn làm, cũng giúp nàng giết người vô tội vạ, chỉ cần nàng muốn, bọn họ sẽ làm. Nghĩ như vậy, nàng cảm thấy thật ra nàng cũng giống như hấn ta vậy.

Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, vung roi vàng trong tay, lạnh lùng nói: "Ngọc Hành đại nhân, ngài rời khỏi đây đi, sau này không cần phải bận tâm tới bất cứ chuyện gì của Toàn Cơ, chuyện hai chúng ta, cũng coi như một nét bút xóa hết ngay tại nơi này."

Ngọc Hành im lặng đứng trong màn mưa, qua một lúc lâu sau đột nhiên cười phá lên rất lạ lùng, "Sao ta lại phải đi?"

Mạnh Phù Dao nhìn hấn ta, nhưng chỉ trong giây phút ngắn ngủi ấy, da thịt rắn chắc cường tráng của Ngọc Hành bắt đầu lão hóa, các nếp nhăn giữa hai mắt khi cười như mạng nhện trải ra, Đồng Tử Công (*) bị phá.

(*) Đồng Tử Công là một trong tứ đại thần công do Đạt Ma tạo ra. Đây là môn võ được tạo ra sớm nhất trong tứ đại thần công. Đồng Tử Công chỉ thích hợp cho những nam nhân còn trong sạch luyện. Ngoài đồng tử ra, môn võ này rất thích hợp cho những hòa thượng tâm không tạp niệm hoặc thái giám không màng luyện ái.

Công lực dồi dào trong cơ thể không còn nữa, hấn ta tự nhiên cũng không thể duy trì thuật Trú Nhan(*) , Ngọc Hành của hiện tại đã không còn

là đối thủ của Mạnh Phù Dao.

(*) giữ lại nhan sắc.

"Nếu ta phải đi, ta sẽ mang theo nàng ấy đi." Ngọc Hành nghiêng đầu nhìn Hoàng hậu Toàn Cơ dưới giường.

"Thất lễ, chuyện đó là không thể!" Mạnh Phù Dao lạnh lùng đáp: "Trên thực tế, cho dù ta có giết ngài thì đó cũng là điều nên làm."

"Vậy thì còn nói làm gì?" Ngọc Hành cười: "Mạnh Phù Dao, người đừng tưởng rằng người được liệt vào hàng ngũ Thập cường giả, tưởng rằng ta mất đi Đồng Tử Công thì người chắc chắn sẽ thắng, kẻ mạnh thực sự, gãy cánh rồi cũng vẫn có thể bay".

"Vậy ngài hãy bay cả đời đi!" Mạnh Phù Dao mỉm cười: "Đừng bao giờ hạ xuống nữa!"

Lời còn chưa dứt, ánh kim lóe sáng!

Roi vàng tựa như một dải ánh sáng màu vàng, thẳng tắp hùng mạnh đầy khí thế, xuyên suốt trong không khí, như một tia chớp mạnh mẽ hung tợn.

Chiếc roi xoay vòng phát ra màn ánh sáng vàng như mặt quạt, xung quanh dấy lên tiếng gió rít thét gào, từ ngọn roi đến cán roi, trút ập xuống đầu, che phủ hết các huyết chính ở nửa người trên của Ngọc Hành.

Ngọc Hành không ngừng xoay người.

Cùng lúc đó, hần ta điểm nhẹ vào sợi roi, tựa như đánh rần trong bảy tấc, sợi roi ngay tức khắc mềm nhũn rơi xuống.

Sau đó hần ta thuận tay, quần sợi roi vào lòng bàn tay.

Những chiêu này nhanh như chớp, biến hóa khôn lường, như linh dương treo sừng(*) không tìm thấy dấu tích.

(*) Ban đêm khi ngủ, linh dương thường tìm một chạc cây cao, nhảy lên đó, dùng cặp sừng của mình móc cổ định vào cành cây để ngủ, chân không chạm đất, như vậy, trên mặt đất không có dấu tích, tránh được các mối nguy hiểm, mô tả hành động khó nắm bắt, không có dấu vết, không để lại manh mối có thể lần theo.

Mạnh Phù Dao không cướp lại sợi roi, mà tấn công vào các kinh mạch của Ngọc Hành.

Nàng đột nhiên bay lên!

Tựa như một mảnh giấy bông bênh trong không trung, bay đến dưới chân Ngọc Hành, nàng giơ tay ra, sắc đen của "Thí Thiên" lóe lên đâm thẳng vào lòng bàn chân hấn ta, Ngọc Hành chỉ đành nhượng bộ mà thôi. Hấn ta bay lên, lúc sắp đáp xuống đất, khi chân vẫn còn chưa chạm đất, thì lại bị Mạnh Phù Dao hất bay lên, vẫn là tư thế và vị trí giống nhau như đúc, nàng cố tình không để cho Ngọc Hành đáp xuống mặt đất.

Mắt hấn ta chợt sáng lên, chứa đựng sự tức giận, cất tiếng chua chát: "Hố xuống đồng bằng bị chó bắt nạt!" Như không thể nhượng bộ được nữa, Ngọc Hành đành lướt ngang, bổ nhào về phía Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao cười nhạt đáp lời: "Nếu chó có thể bắt nạt người, vậy ta không bằng một con chó sao?". Thí Thiên giương lên cao, bóng đen gầm rú nứt ra, hai người trong chớp mắt đã quyện vào nhau.

Giữa trời đất bỗng vang lên tiếng gầm gừ, mọi thứ đều hỗn loạn giống như sao chổi sa xuống, ánh sáng xanh đen liên tiếp lóe lên không dứt, chẳng khác gì mưa phùn cứ lâm thâm không ngớt bên ngoài cửa sổ, từng lớp từng lớp quần lầy đêm đen mịt mù, hai màu đen xanh cứ từng vòng từng vòng phối ngẫu thành đợt; khắp phòng là hào quang mỹ lệ rọi chiếu

bốn bề, trùng trùng điệp điệp trông như sợi bông bay. Ở giữa còn có ánh sáng của sợi roi vàng bỗng nhiên lóe sáng. Ba màu đen xanh vàng đồng thời đan xen nhau, cực kì đẹp mắt.

Chiêu thứ một trăm ba mươi bảy, Mạnh Phù Dao đồng dặc quát to, đao ảnh giăng đầy trời, đan kín thành một tấm lưới phủ xuống đầu Ngọc Hành, vừa vặn không một khe hở.

Chính là tinh hoa của "Như Ý" bậc thứ 3 tầng thứ 7, trọn vẹn một khối, bao trùm khắp nơi. Ngọc Hành dù có sở trường thuyên chuyên tinh thông, cũng không thể nào tìm thấy sơ hở trong thế tấn công hoàn hảo tuyệt mỹ như thế này. Trong bóng sáng đầy trời, Mạnh Phù Dao cười nhạt, áp sát tới!

Ngọc Hành đột nhiên cũng cười.

Hắn ta vừa xoay người, không biết tự lúc nào trong tay đã có thêm một bàn tay vàng, đầu ngón tay có hình tròn, giống như chỉ có bốn ngón, tạo hình đặc biệt lạ lùng.

Ngọc Hành lim dim mắt, cảm thán: "Ta không dùng vũ khí này nhiều năm nay rồi..." Bàn tay hắn ta vừa xoay, không hiểu thế nào bàn tay vàng bỗng nhiên biến hóa khôn lường, cực kì chuẩn xác tìm tới lòng bàn tay của Mạnh Phù Dao trong bóng đao đầy trời; đầu móng tròn trĩnh của ngón tay giữa nén lại, thẳng đến huyệt Lao Cung giữa lòng bàn tay Mạnh Phù Dao.

Ánh sáng đen vàng xanh thuyên chuyển từ nơi này qua nơi khác trong phạm vi của chiếc giường dài một tấc không quá sáu thước, bụi bám trên lọng che rơi xuống, trong ngoài một trượng, bỗng chốc biến mất. Mưa xuân vẫn chưa ngừng nhưng không mấy may lọt được vào trong không gian chật hẹp này, như thể đang rơi ở một thế giới hoàn toàn khác.

Từ chỗ không xa, vang lên tiếng ống tay áo kéo theo gió, bóng tím và bóng đen đều lướt qua, là Trương Tôn Vô Cực và Tông Việt đeo mặt nạ ma

quỷ u ám. Hai người đảo mắt là đã nhìn thấy vấn đề, đều định ra tay, Mạnh Phù Dao lập tức lên tiếng: "Không cần!"

Bắt đầu từ hôm nay trở đi, những chuyện như thế này sẽ do nàng đích thân giải quyết.

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn Ngọc Hành ra tay một lúc thì bất ngờ cất tiếng nói: "Vô vi thắng hữu vi, cực nhu khắc cực cương, thanh phong phạt son cương, minh nguyệt quá đại giang". (*)

(*) Có thắng không, yếu khắc mạnh, gió nhẹ lướt qua đỉnh núi, trăng sáng trôi qua sông.

Mắt Mạnh Phù Dao sáng lên!

Biện pháp nàng vẫn đang do dự nhưng không dám thử lại không hện mà gặp giống với những lời của Trưởng Tôn Vô Cực. Ánh mắt nàng khẽ sáng lên.

Sau đó nàng lập tức thu thế.

Phong thái đối chiến của hai người không ngừng biến đổi, khiếm khuyết không còn chân khí của Ngọc Hành mỗi lúc một rõ ràng, cũng không thể nào tiếp tục khoan vào khe hở theo thế của Mạnh Phù Dao. Mạnh Phù Dao bật cười, từ từ chậm rãi lưu chuyển nội lực, khiến cho bàn tay vàng đỏ của hắn ta có thể tiến theo phương hướng mà hắn ta muốn, rồi dừng hết đại huyết trên khắp cơ thể.

Sau đó nàng đột nhiên đảo ngược chân khí!

Tông Việt quan sát mà ấn đường rung lên, không biết là ngạc nhiên hay là khâm phục, lẩm bẩm: "Phù Dao!"

Con người Trưởng Tôn Vô Cực thoáng lộ một nụ cười lạnh lẽo, hẳn ngẩng đầu nhìn chân trời mưa bay mịt mù, dường như nhìn thấy loan phượng bay trên cao, chao liệng trong chín tầng mây, nhưng mà đôi núi trập trùng, vạn lí xa xăm, biết đến năm nào loan phượng mới có thể bay trở về trong tay hắn?

Mạnh Phù Dao trong chớp mắt đảo nghịch kinh mạch, chỉ cảm thấy âm vang một tiếng trong đan điền, kinh mạch toàn thân đều vì sự kích thích đột ngột này mà phát ra âm thanh nho nhỏ.

Bỗng trong tích tắc, kinh mạch phình ra, chân khí như dòng nước chảy xiết, trong cơ thể hình thành một vòng xoáy to, sóng cuộn cuộn dâng xô bờ, mắt Mạnh Phù Dao sáng quắc, miệng cười ha hả, giơ tay lên cao, năm ngón tay bông chốc sinh ra vòng xoáy như một đám mây mờ mờ ảo ảo.

Tầng thứ tám “Phá Cửu Tiêu”, đất trời đảo ngược!

Ánh vàng lóe sáng. Bàn tay vàng của Ngọc Hành vươn ra, đánh vào huyết Lao Công trong lòng bàn tay nàng, Mạnh Phù Dao bèn nhếch mép cười, điểm vào huyết đạo trong lúc chân khí nghịch chuyển rõ ràng là tổn công vô ích, ngón tay của nàng đã hạ xuống, phát ra tiếng "răng rắc".

Ngón tay giữa dài nhất lập tức gãy đôi.

Ngọc Hành đã thay đổi sắc mặt, toan thu hồi bàn tay vàng, Mạnh Phù Dao ra tay xuất chiêu, chân khí tản mát, kéo theo bàn tay vàng đó rơi xuống, đao trong tay áo lóe lên.

"Răng... răng... rắc."

"Ngón út" gãy đoạn!

Bàn tay vàng bay vòng toan chuyển hướng trên không trung, Mạnh Phù Dao cười khẩy, tức khắc kẹp hai ngón tay lại!

"Răng... răng... rắc."

"Ngón áp út" gãy đoạn!

Bốn ngón bàn tay vàng chỉ còn lại một ngón duy nhất, vừa giương vừa đóng rất khô hài trên cao, Mạnh Phù Dao ngậm miệng cười nhạt, vung quyền trên bầu trời mênh mông, cơn gió đen thâm cuộn cuộn ập tới.

"Ầm ầm..."

Bàn tay vàng linh hoạt tinh xảo bỗng nhiên biến thành một đồng vàng vụn.

Bốn người không thốt lời nào, lặng im đến mức có thể nghe thấy âm thanh sột soạt của mưa bay, tất cả mọi người chứng kiến trận đại chiến giữa một trong năm người đứng đầu và một trong năm người đứng sau của Thập cường giả. Người xếp thứ tư, nam nhân ở trong số trung thần của Hoàng hậu Toàn Cơ bao nhiêu năm nay, trúng kế, thất thân, thân bại danh liệt, trong trận đấu cuối cùng của cuộc đời vẫn vùng vẫy đấu tranh, tỏa ra hào quang thần giả, mặc dù cuối cùng không địch được trí tuệ và dũng cảm của thiếu nữ vô thượng đó, bại trong một ngày mưa xuân, chôn vùi vinh quang và võ công của cả đời vào lòng đất.

Mãi hồi lâu sau, hắn ta cười đắng chát, thần sắc đã dần bình tĩnh trở lại.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 18.2

"Ngọc Hành đại nhân, kết thúc ở đây đi", Mạnh Phù Dao lui về sau một bước, tra Thí Thiên vào vỏ, điềm tình nói: "Ta vẫn giữ ý kiến như trước kia, ngài đi đi".

"Người đối xử như thế này với bại tướng dưới tay của người sao?" Ngọc Hành không cử động, ngược mắt nhìn nàng: "Người khác với Mạnh Phù Dao mà ta từng nghe nói đến!"

"Ngài không phải là bại tướng dưới tay ta", Mạnh Phù Dao đáp lời rất điềm nhiên: "Nếu như không phải ta dùng kế hủy đi võ công của ngài, thì ta không thể thắng ngài được".

"Võ học đại đạo, không có may mắn ở đây!" Ngọc Hành lạnh lùng, "Người có thể hủy đi võ công của ta thì đó chính là bản lĩnh của người, hướng hồ..."

Hắn ta bỗng dừng nở nụ cười đầy bí ẩn thâm sâu, đáp lời: "Nếu như hôm nay, cho dù công lực của ta vẫn còn, ta cũng chưa chắc đã là đối thủ của người".

"Xin ghi nhận lời nói tốt lành của ngài!" Mạnh Phù Dao khom người, tuy nàng không có thiện cảm với người này nhưng căn cứ vào khí phách bậc thầy "Thắng không kiêu, bại không nản" như vậy, rất xứng đáng để nàng phải tôn trọng.

"Tên tiểu tử vừa nãy nói ra được một chút tinh hoa đấy", Ngọc Hành lùi một bước về sau, khoanh chân ngồi xuống đất, liếc mắt nhìn Trương Tôn Vô Cực, bỗng dưng nói: "Nhưng mà vẫn còn thiếu một chút!"

Mạnh Phù Dao mắt sáng như sao, nghe lời nói của Ngọc Hành, hẳn ta có ý chỉ bảo nàng? Sự chỉ bảo của người đứng thứ tư trong Thập cường giả còn quý giá hơn cả việc đánh nhau, nhưng nàng thực sự không muốn đi hỏi Ngọc Hành - người đã bị nàng hủy đi võ công. Trương Tôn Vô Cực và Tông Việt lại mặc kệ điều này, hai người cùng tiến lên trước một bước. Tông Việt nhìn Trương Tôn Vô Cực, nghĩ lại người Ngọc Hành nói đến là Trương Tôn Vô Cực nên đành đứng yên bất động.

Trương Tôn Vô Cực tiến lên trước, hơi khom người xuống, Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm hẳn. Trương Tôn Vô Cực không phải là không muốn tiếp xúc với Ngọc Hành hay sao? E là hẳn còn căm ghét Ngọc Hành hơn cả nàng, vậy mà hẳn vẫn bước đến.

Ngọc Hành nhìn Trương Tôn Vô Cực, một lúc lâu sau mới đưa lời cảm thán: "Ta không có cơ gì để chỉ bảo các người, nhưng môn võ công này của ta đến nay mới chỉ có một đệ tử, trước mắt đệ tử này e rằng cũng... Võ công của bản môn không thể thất truyền trong tay của ta... Thôi bỏ đi... Cứ xem như là đền bù cho những chuyện trước kia vậy...!"

Ngọc Hành lấy trong người ra một cuốn sách, Trương Tôn Vô Cực nhận lấy, Ngọc Hành nói: "Đưa nàng ấy đến đây cho ta!"

Manh Phù Dao nhướng mày lên! Lúc này nàng cũng đã hiểu được Ngọc Hành đã bị nàng làm thành nông nỗi này, lại còn đồng ý chỉ bảo cho nàng, đơn thuần là vì Ngọc Hành biết rằng hẳn ta không thể bảo vệ nổi Hoàng hậu Toàn Cơ nữa, chỉ có thể dùng cách này để đổi lấy người mà thôi!

Nhưng nàng thà rằng không cần sự chỉ bảo của Ngọc Hành, cũng tuyệt đối không thể giữ lại mạng sống của nữ nhân đó!

Ba người đều đứng im bất động, Trưởng Tôn Vô Cực nhìn vào mắt của Ngọc Hành, ánh mắt hai người tương giao, mãi lúc lâu sau, Trưởng Tôn Vô Cực bất chợt đi đến phía dưới giường xách Hoàng hậu Toàn Cơ ra!

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn tức giận, Trưởng Tôn Vô Cực ngoái đầu nhìn lại, đón lấy ánh mắt nàng, không hề chùn bước.

Mắt hắn trong suốt, ánh lên sự cương quyết, Mạnh Phù Dao chau mày nhìn một hồi lâu, trái lại cảm thấy có hơi chột dạ, không dám làm gì, chỉ đành quay mặt đi trước.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người thật sự chạm mắt tương giao sau đêm hôm đó, Mạnh Phù Dao cảm thấy bản thân lại thua rồi. Không có lý thì thua, có lý cũng vẫn là thua.

Ngọc Hành mặc kệ hai người họ đấu mắt với nhau, chỉ im lặng nhận lấy Hoàng hậu Toàn Cơ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, hết sức trân trọng đặt bà ta lên trên gối, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của bà ta.

...

Bà ta rung rung trong lòng Ngọc Hành, mi mắt chớp chớp, như sắp tỉnh lại.

Đừng, đừng tỉnh dậy!

Đau khổ trên thế gian này rất khó gánh vác, mở mắt ra thì sẽ phải khóc than, nếu phải mở mắt trừng trừng đối diện với sự sỉ nhục róc tâm như thế, thì chẳng thà nhắm mắt chìm đắm trong giấc ngủ đi đến kiếp sau.

Ta biết rằng nàng nhất định không chấp nhận đối mặt.

Vậy thì hãy ngủ say mãi mãi đi.

Ngọc Hành mỉm cười lạnh lùng.

Thời gian mấy chục năm thấm thoát thoi đưa, đến cuối cùng đều trở thành ảo ảnh, cả đời này bà ta làm biết bao điều ác, còn hấn ta vì bà ta mà làm biết bao điều ác, xương trắng chồng chất trong cuộc đời này, từ nay về sau hóa thành giấc ngủ vĩnh hằng.

Như vậy, cũng rất tốt.

Hấn ta nhẹ nhàng mỉm cười, bàn tay vuốt ve dung mạo Hoàng hậu đầy lưu luyến, từng đường nét quen thuộc đã kinh ngạc lòng người, hương khí không hề thay đổi mấy chục năm qua, khắc cốt ghi tâm.

Từ mắt đến mũi đến môi... cuối cùng dừng lại tại yết hầu của bà ta...

"Cạch."

Tiếng đứt đoạn nhỏ nhẹ, tất cả mọi người đều như bị sét đánh, chấn động không thôi.

Sắc mặt Ngọc Hành vẫn không hề thay đổi, từ từ dời ngón tay xuống, đầu của Hoàng hậu Toàn Cơ mềm rũ rồi buông thõng xuống, không còn sinh khí ngạt về một bên.

Sinh mạng của bà ta cũng được kết thúc trong giấc ngủ say một cách lặng lẽ.

Ngọc Hành vuốt nhẹ lên tóc của bà ta, nhớ lại chuyện của rất nhiều năm trước, trong một lần tranh cãi kịch liệt, hấn ta có nói: "Nếu như nàng vẫn tiếp tục như này, thì ắt có một ngày chết không có chỗ chôn thân".

Còn bà ta vẫn ngẩng đầu kiêu ngạo nói với giọng thách thức: "Vậy thì mời người, hãy đến lấy mạng ta trước".

Ninh...

Những lời kiếp này nàng đã nói, cuối cùng ta đã giúp nàng thực hiện xong.

Mưa chợt thôi rơi.

Mạnh Phù Dao lùi một bước về sau, nhếch môi không nói lời nào. Đối với Hoàng hậu Toàn Cơ mà nói, cách chết thế này quả thực là đã khinh rẻ bà ta, nhưng mà, chết như thế nào dù sao cũng đều là chết, kỳ thực không cần phải lải nhải dài dòng.

Hoàng hậu Toàn Cơ cả đời dính đầy máu tanh, chết như thế này thật ra là rất may mắn!

Bởi vì bà ta có Ngọc Hành.

Mạnh Phù Dao khẽ than, xoay người định đi, Ngọc Hành lại đột nhiên ngẩng mặt, mỉm cười với nàng.

Hắn ta nói: "Đa tạ người".

Mạnh Phù Dao ngơ ngác, sau đó thấy Ngọc Hành lặng im không nói gì, gục đầu xuống.

Ngọc Hành chết rồi!

Không có bất cứ điềm báo nào, người xếp thứ tư trong Thập cường giả - Ngọc Hành lừng danh thiên hạ, sau khi tự tay lặng lẽ kết liễu mạng sống của nhân tình, đồng thời cũng âm thầm chọn lựa kết liễu mạng sống của chính mình.

Có lẽ hắn ta tự đoạn kinh mạch, cũng có lẽ hắn ta đã tận tuổi thọ... Nửa cuối đời sau hắn ta sống vì Hoàng hậu, khi bà ta chết, hắn ta cũng không muốn sống tiếp.

Câu nói cuối cùng của cuộc đời hắn ta là, cảm tạ Mạnh Phù Dao đã khiến hắn ta thân bại danh liệt.

Cảm tạ nàng đã dùng phương thức này thành toàn cho hắn ta.

Cả đời này hắn ta luôn ở bên cạnh Hoàng hậu Toàn Cơ, dù chưa từng nghĩ sẽ có được bà ta, nhưng đến cuối cùng hắn ta lại có được bà ta, lòng cảm thấy không phí hoài kiếp sống này.

Từ Phủ Thập Hoàng nữ đi ra, Mạnh Phù Dao dặn dò thuộc hạ làm theo lời trăng trối của Ngọc Hành, đem Hoàng hậu Toàn Cơ và Ngọc Hành hỏa táng chôn chung.

Ở ngoài cửa, nàng gặp phải Đường Dịch Trung đang đợi, y và Trương Tôn Vô Cực cùng nhau đến, khống chế ba nghìn hậu vệ của phủ Thập Hoàng nữ, Trương Tôn Vô Cực mấy ngày trước có bàn bạc qua với y, tuy nhiên bàn bạc vấn đề gì thì Mạnh Phù Dao không hề hay biết, song hành động hôm nay của Đường Tiểu công gia đã nói lên tất cả.

Nghe tin Hoàng hậu Toàn Cơ đã chết, Đường Dịch Trung ngạc nhiên há hốc miệng, lại nghe nói bà ta sẽ chôn chung với Ngọc Hành, thì quai hàm liền rơi xuống.

Từ sau khi Hoàng hậu Toàn Cơ chết, Tông Việt vẫn im lặng suốt, không nói điều gì, người hơi run rẩy.

Ánh mắt Phù Dao sáng lên, không nói gì với Tông Việt mà lại nói với Đường Dịch Trung:

"Cũng tới lúc cháy nhà ra mặt chuột rồi! Đường Tiểu công gia, bây giờ mời người chọn lựa một trong hai: Hoặc là cho ta mượn mười vạn quân trong kinh để giải quyết vấn đề; hoặc là ta tổn công một chút, dùng Đại Hãn quân để giải quyết vấn đề... Người xem xét đi mà lo liệu!"

"Còn có gì để nói nữa không?" Đường Dịch Trung nhún vai: "Ngọc ẩn trong tay người nào, ta sẽ nghe theo người đó."

"Hả?" Mạnh Phù Dao liếc nhìn y, "Thánh chỉ thì sao?"

"Thánh chỉ?" Đường Dịch Trung bật cười, "Thánh chỉ còn chưa đóng dấu ngọc ẩn!"

"Vậy thì tốt! Đi thôi!" Mạnh Phù Dao rất dứt khoát, lập tức rời đi, cũng không nhìn hai người kia, mặc kệ bọn họ có theo hay không.

Nàng không đánh ai thì đã là một việc tốt rồi, hai người kia không hề để ý tới thái độ không tốt của nàng.

Con đường gần nhất phía sau phủ Thập Hoàng nữ tiến vào cung từ cửa cung phía Bắc, nhưng đi từ cửa cung đó, trước tiên phải đi qua góc cung nội Tây Bắc.

Mạnh Phù Dao vốn dĩ định lao thẳng lên chính điện, đột nhiên lại dừng chân trước một lối rẽ.

Nàng hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía những tán cây thấp.

Sau những tán cây đó là một bức tường hoa khép kín, nhảy qua tường hoa là một tòa cung điện ẩn chứa kí ức của nàng.

Mạnh Phù Dao đứng đó rất lâu, nhớ tới những chuyện trải qua vào đêm hôm đó, phát hiện ra tòa cung thất này, đột nhiên như vừa tỉnh ngộ, nói rằng: "Trưởng Tôn Vô Cực, bóng đen đã dẫn chúng ta tới tòa phế cung hôm ấy là người mà huynh sắp đặt có phải không?"

Trưởng Tôn Vô Cực ở phía sau gật đầu, đáp lại: "Đúng thế".

Mạnh Phù Dao bật cười, trong lòng nghĩ, chắc là Trưởng Tôn Vô Cực muốn xem xem nàng nhớ được bao nhiêu. Nhưng mà sau đó hắn lại muốn

lôi nàng đi... Trưởng Tôn Vô Cực cả đời quyết đoán, đứng trước sự việc này lại trở thành một người vô cùng mâu thuẫn.

Nàng cất tiếng thở dài, đẩy hàng cây hai bên ra rồi đi vào trong.

Trưởng Tôn Vô Cực đi theo sau nàng, Tông Việt thì dừng lại.

Trưởng Tôn Vô Cực ngoảnh lại nhìn Tông Việt, "Có những chuyện che đậy lâu năm sẽ trở thành ung nhọt, chữa trị tận gốc ung nhọt lở loét hay là để nó ăn sâu vào tim, người hãy tự mình chọn!"

Tông Việt nhắm mắt lại, lặng lẽ lướt qua lùm cây.

Mạnh Phù Dao đã sai bước qua tường hoa, đẩy cửa cung ra, đi trên mặt đất phủ đầy bụi bặm, trên bụi đất còn có dấu chân người, đó chính là dấu chân mà Mạnh Phù Dao và Trưởng Tôn Vô Cực để lại trong đêm tối hôm đó.

Chỉ vừa mới nhìn liền thấy ngay chiếc tủ ở sau màn.

Chiếc màn màu đen, cũ kĩ, đã trải qua thời gian mười bốn năm, phủ đầy bụi bặm.

Chiếc tủ khép một nửa sau màn, giống hệt như bức tranh thứ hai mà lão Lộ vẽ.

Trưởng Tôn Vô Cực quay đầu đi.

Tông Việt tựa vào cửa, cánh cửa đó quả thật rất bẩn, toàn là bụi và mạng nhện, nhưng Tông Việt dường như mặc kệ, cả người chìm trong ánh sáng vàng xám vờn vện mơ hồ.

Mạnh Phù Dao bỗng lặng im không nói, chui vào trong tủ.

Nàng thu gọn gân cốt lại vừa bằng một đứa trẻ, khiến cho cánh cửa tủ nhẹ nhàng khép lại, sau đó để lộ hai con mắt nhìn ra ngoài từ kẽ hở bên trên tủ.

Mạnh Phù Dao nhìn hướng về chiếc giường đó.

Trưởng Tôn Vô Cực choáng váng, cả người nghiêng đi, tiến lên một bước như muốn kéo nàng ra ngoài, nhưng mà tay đưa ra được một nửa thì dừng lại, vẽ một đường vòng cung trong không trung rồi cứng đờ.

Sắc mặt của Tông Việt càng ngày càng trắng bệch, càng ngày càng xanh xao, dựa vào khung cửa, như thể dồn hết trọng lượng của mình lên cánh cửa lung lay sắp sụp đổ đó.

Mạnh Phù Dao nhìn hướng về chiếc giường kia.

Ánh đèn dầu nơi đó đung đưa lay lắt.

...

Mạnh Phù Dao đột nhiên ra sức đẩy cánh cửa tủ ra.

Rầm một tiếng, cánh cửa tủ cuối cùng cũng sụp đổ sau mười bốn năm.

Mạnh Phù Dao chạy một mạch đến bên giường, đầu không hề ngoảnh lại, chiếc giường đó đã chuyển sang màu đen bởi vì thấm đầy máu của Hứa Uyển, bị một ăn mặc nát không còn hình dáng gì nữa. Nàng vén mở chăn đệm đen đực, vừa chạm tay thì nó đã vỡ vụn ra, nàng lần tay mò một lúc ở khe giường.

Một lúc lâu sau, nàng đã móc ra một chiếc túi vải nho nhỏ, trên túi vải có chữ, trong túi vải là một đoá sen bằng ngọc nhỏ xinh.

Hoa sen bằng ngọc đã không còn là hoa sen bằng ngọc nữa, cả đoá hoa đã chuyển thành màu hồng nhạt, năm đó hoa ngọc bị máu tươi thấm đẫm

nên đã trở thành một đóa sen máu.

Mạnh Phù Dao nắm chặt đóa hoa nhỏ đó trong lòng bàn tay, đột nhiên lạnh lùng ném đi, đóa sen bằng máu văng ra, lăn tròn mấy vòng dưới đất, đến dưới chân Tông Việt.

Nàng lao thẳng ra ngoài cửa cung, giơ chân đạp lên bức tường, tấm biển treo trên cửa cung rơi rầm xuống đất. Mạnh Phù Dao tiến lên trên, dùng chân gạt đi lớp bụi bẩn bám đầy trên biển, lộ ra hai chữ to:

"Yên Lăng."

Cung Yên Lăng.

Mạnh Phù Dao lại đạp thêm một đạp nữa, lần này hung hãn và mạnh mẽ hơn. Tường cung sụp đổ, khói bụi dày đặc, Mạnh Phù Dao vẫn không lùi bước, đứng trong bụi khói vàng tro, lạnh lẽo quan sát.

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên dừng lại.

Phía dưới tường cung bên trái, lộ ra một góc túi vải.

Nhìn thấy túi vải đó, Mạnh Phù Dao run rẩy cả người, nàng lập tức cắn răng sỏi bước đi tới, dùng tay cào đám đất đó, tháo nút của túi vải ra.

Một bộ hài cốt trắng nhợt nhạt đập vào mắt nàng.

Hứa Uyển.

Hứa Uyển được chôn ở dưới tường cung Yên Lăng.

Sau mười bốn năm, bà ấy lại được nhìn thấy ánh sáng nhân gian, nhìn thấy con gái của mình.

Ánh trăng dần dần leo cao, bóng trăng khuyết màu xanh nhạt phác họa đường nét lồi lõm của bức tường đổ nát, soi tỏ nữ tử áo đen đang quỳ gối rơi lệ trước cung thất bỏ hoang, soi tỏ Đại Hãn Mạnh vương danh tiếng Năm châu thất quốc, giây phút này đây, chính là giây phút thê lương nhất của cuộc đời nàng.

Lâu thật lâu sau, nàng cẩn thận thắt túi vải đó lại, ôm vào lòng rồi đứng dậy.

Sau đó bỗng nhiên nàng xoay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Tông Việt.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 48: Ai Là Lang Vương(*)

(*) Lang vương: Vị vua tàn bạo

Ánh mắt của nàng như có thể gọt mỏng mảnh trang lạnh lẽo này thành trăm miếng nghìn mảnh, mỗi miếng mỗi mảnh là một con dao lạnh như băng khuấy động ánh nước trôi lững lờ của đêm xuân, tiến gần tới Tông Việt.

Nàng hỏi từng chữ từng từ:

"Hứa Uyển có phải là do huynh giết?"

Tông Việt lặng im đứng trong một mảng đen xám vẩn vện, hơi thở ba người đều nhẹ nhàng, lặng lẽ, cứng ngắt, giống như sợi dây thép đâm xuyên da thịt khiến cơ thể đau nhói.

Mãi hồi sau, Tông Việt mới hết sức khẽ khàng đáp lại, dường như sợ mình sẽ phá hỏng sự yên lặng tịch mịch trong đêm xuân này, hần nói:

"Đúng thế!"

Mạnh Phù Dao thở ra một hơi thật dài.

Hơi thở đó không phải là cứu rồi, mà tựa như nhân cơ hội này đem tất cả bức dọc trong lòng trút hết ra ngoài, xong rồi lại mặc kệ tất thảy.

Nàng lại nói: "Có phải huynh đã cứu ta?"

Tông Việt lại im lặng một lúc lâu, "Đúng vậy! Do ta cứu!"

"Vây được!" Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng ôm lấy hài cốt của Hứa Uyển, ngẩng đầu nhìn trời. Ánh sáng của vầng trăng vàng nhạt như ngọc rơi lên vầng trán sáng loáng của nàng, trong yên tĩnh có mùi gì đó nồng đậm như hương trà, một lúc sau, nàng nói: "Ân oán đủ rồi, tất cả đều xóa hết!"

Sau đó nàng ôm lấy túi vải đó, đầu cũng không ngoảnh lại, sải bước rời đi.

"Hoàng hậu Toàn Cơ là dì bà con xa của ta."

Tông Việt thở dài một hơi, phả ra một làn khói trắng, giống như sương giá trong mùa đông kết tụ lại. Bây giờ đã là cuối xuân, hạnh xanh trên cành vẫn còn bé xiu, những sợi bông trắng lất phất bay trên triền đê, sắc xuân tươi đẹp vẫn còn bao phủ khắp đất trời, vậy mà trong con người của Tông Việt lại hiển hiện nét thô lương rét buốt.

"Trong thời gian khó khăn nhất, ta đã được bà ta che chở. Quảng Đức đường của ta phát triển ở Toàn Cơ trước tiên, sau đó mới có thể lan rộng khắp Đại lục Năm châu. Không có sự giúp đỡ của bà ta thì ta đã chết trong sự truy sát không ngừng không nghỉ của kẻ thù, càng không thể chịu nhục sống qua mười năm để đợi đến ngày báo thù rửa hận."

"Cô cũng biết đấy, để báo được thù, chuyện gì ta cũng dám làm, huống chi chỉ là phụ thuộc, nương tựa vào bà ta?' Tông Việt cười nhạt cay đắng: "Bà ta là ác cạp, ta là trành, thân phận của Ngọc Hành, có những chuyện hãn ta chưa chắc chịu làm, vậy là ta đã làm trành cho hổ!" (*)

(*) Trành: Theo truyền thuyết hổ ăn thịt người, hồn người không biết đi đâu lại đi theo hổ, để đưa hổ về ăn thịt người khác. Vì thế những kẻ giúp kẻ ác làm điều ác đều gọi là trành; "làm trành cho hổ" (phiên âm Hán Việt: vi hổ tác trành): giúp người làm điều ác.

"Bao gồm cả giết chết Hứa Uyển sao? Tiến hành hình phạt chải đầu rửa mặt với Hứa Uyển?" Câu hỏi của Mạnh Phù Dao như một viên đá sắc nhọn ném vào lòng Tông Việt.

"Cũng... có thể nói như vậy!" Tông Việt nhắm mắt lại, "Sau khi Hứa Uyển bị phát hiện đã định bỏ trốn, nhưng không phải trốn ra ngoài cung, mà là trốn về gian phòng ấy, khi đó bà ấy muốn thả cô đi, nhưng ta... ta đã chặn lại, Hoàng hận muốn ta ngăn lại, ta không thể không ngăn, lúc đó ta không biết là bà ấy muốn trở về... để thả cô".

Mạnh Phù Dao lặng thinh, đứng bất động.

"Khi bà ấy bị ta bắt giữ, đã nói một câu. Bà ấy nói, "Cầu xin người thả con gái của ta!", ta nhìn vào mắt bà ấy, nhớ đến mẫu thân... đêm hôm đó nhà cháy rất to, ánh mắt tha thiết của mẫu thân nhờ gia trưởng bảo vệ ta ra khỏi nhà, hết như ánh mắt khi ấy của Hứa Uyển."

Ta bèn hỏi bà ấy, có chấp nhận chết bây giờ không? Bà ấy trừng mắt ngạc nhiên và đã gật đầu. Bà ấy quả thực là một nữ tử rất thông minh, không cần giải thích nhiều liền thực hiện luôn chọn lựa của mình. Khi ta bắt bà ấy trở về, ta đã dùng trâm vàng bế huyết bà ấy, chặn đứt kinh mạch của bà ấy. Thủ pháp đó có thể giúp giảm bớt đau đớn cho bà ấy, nhưng đoạn mạch như thế, chắc chắn phải chết."

Mạnh Phù Dao chấn động.

"May mà bà ấy chết rất nhanh!" Tông Việt lại lên tiếng thở dài: "Người bị trâm vàng tuyệt huyết vốn không sống nổi trong thời gian ba mươi phút, khổ đau của bà ấy... chưa đến mức vô cùng nghiêm trọng như cô tưởng tượng".

"Vì thế ta không cảm thấy ta nợ Hứa Uyển điều gì, tuy rằng là ta bắt bà ấy trở về, song lúc đó cho dù ta không ra tay, bà ấy cũng chẳng thể nào chạy khỏi Hoàng cung được, huống hồ bà ấy vốn dĩ cũng chưa từng nghĩ

đến việc chạy trốn. Còn việc ta đã không cứu bà ấy... ta không cảm thấy ta của năm đó có lý do để cứu bà ấy!" Tông Việt lạnh lùng nói, "Phù Dao...Ta chỉ cảm thấy ta đã nợ cô, nếu khi đó ta không bắt bà ấy lại mà tha cho bà ấy về để thả cô ra, thì ít nhất... ít nhất là cô không bị ép ở trong chiếc tủ này, tận mắt chứng kiến màn kịch đó... Đó là lỗi của ta".

"Cho nên huynh đã đóng chặt ký ức của ta?" Mạnh Phù Dao lặng im một lúc lâu rồi hỏi.

"Để cô nhìn thấy màn kịch đó, ta cảm thấy rất bất an, nên đã điểm huyết đạo đưa cô xuất cung, ta do dự rất lâu rồi vẫn quyết định đóng chặt ký ức của cô lại, có thể quyết định này quá là ích kỉ, không công bằng đối với cô, nhưng cô khi đó thực sự quá... ta sợ cô sẽ phát điên..."

Tông Việt ngừng một đoạn, nhớ lại đêm hôm ấy, khi hắn ôm bé gái nhỏ xương cốt bị biến dạng đó, cô bé đó nín thin không thốt ra tiếng nào, nhưng lại giãy giụa điên cuồng, rõ ràng không có sức lực, rõ ràng hắn có võ công đầy mình, song mỗi khi kéo nàng đi một bước thì luôn phải tổn hao rất nhiều sức lực. Nàng bám vào tủ, bám vào giường, bám vào màn, ra sức gằng gượng bám vào tất cả những thứ có thể bám được, trong ánh mắt chứa đầy sự căm hận và sự không tin tưởng đối với hắn. Hắn sợ người khác phát hiện ra, vội vàng vác ngang nàng lên rồi chạy, nàng lại cắn một phát vào mép giường. Nếu không phải hắn phát hiện ra, rằng trong miệng nàng có lẽ đều bị gãy hết rồi.

Mãnh liệt như thế... Điên cuồng như thế... Kiên quyết như thế... Từ đầu đến cuối, cô bé ấy không rơi một giọt lệ nào cũng không nói một câu nào.

Cho đến cuối cùng, Tông Việt đành phải điểm huyết đạo của cô bé đó, lao nhanh ra khỏi thành, trong lúc bế huyết, sắc mặt cô bé vẫn đỏ rực, nóng bừng không thôi. Hắn sợ để lại ký ức như thế sớm muộn cũng tạo thành tổn thương, nên sau hồi lâu do dự, hắn đã lựa chọn niêm phong ký ức của Mạnh Phù Dao khi ấy.

Hơn mười năm trước, trên sườn núi Phong Hồ, dưới rừng bách xanh, đứa trẻ bé nhỏ đó được đặt vào giỏ tre, trôi theo dòng nước, hắt đứng trên sườn núi, nhìn thấy chiếc giỏ đó lúc chìm lúc nổi theo từng con sóng, trôi vào trong ánh trắng tròn to, lúc ấy đúng dịp trung thu, trăng sáng tròn đầy rực rỡ chiếu rọi bốn bề, dưới sườn núi, sóng nước trong veo loang loáng dập dềnh, sáng chói đến nỗi hắt nhìn không rõ phương hướng chiếc giỏ đó đã trôi đi.

Khi đó trong lòng hắt chứa đầy nỗi phiền muộn, không biết tương lai mình sẽ như thế nào, nhìn thấy đứa trẻ trôi theo dòng nước, tưởng rằng mình đã giải thoát cho đứa bé ấy.

Có ngờ đâu, đó chính là thành lũy mà hắt dựng lên cho chính mình.

Tông Việt lặng im, dung mạo hắt lúc này đây hết sức ma mị, đôi người như hai viên ngọc lưu ly, tóc dài đen nhánh, sắc môi đỏ như ánh lửa cháy bùng, một vẻ đẹp diễm lệ rạng ngời tỏa sức nóng hổi, nhưng lại có chút nhợt nhạt trắng bệch, lạnh giá như ánh trăng.

Hắt của năm đó không có lý do nào để bảo vệ nàng, chỉ có lý do làm tổn thương nàng.

...

Nếu phải truy cứu những lỗi lầm của Tông Việt, chi bằng truy cứu bé gái tám tuổi đã nhốt nàng trong chiếc tủ kia.

Nghi vẫn chìm trong những năm tháng đằng đằng đã được giải đáp, những dồn nén trong lòng lại không thể lập tức giải tỏa, bất luận thế nào, nghĩ đến dáng vẻ Tông Việt thờ ơ nhìn Hứa Uyển bị hành hình mà không ra tay cứu giúp, trong lòng Mạnh Phù Dao không khỏi chán nản. Nàng nhẹ nhàng vuốt lên xương cốt của Hứa Uyển trong tay, rất lâu sau cất tiếng lạnh lùng: "Ta vẫn giữ câu nói đó, người tùy theo ý trời, ân oán đủ rồi, tất cả xóa hết".

Ánh trăng lạnh lẽo nhuộm sắc đỏ mờ, tựa như ánh trăng treo đầu ngọn bách xanh bên sườn núi Phong Hồ hoang sơ, trong buổi đêm ấy của mười bốn năm về trước.

Phù Dao.

Đến hôm nay cuối cùng ta cũng hiểu.

Ta vượt qua được cuồng phong vạn dặm, bước qua nổi nghìn thây chất đống, sống qua hết những tháng năm mượn rượu tiêu sầu, nhưng lại bất lực trước ánh mắt bất cần mà đi của nàng.

Đêm dài chưa tàn, nghìn sao lấp lánh tỏa sáng, Toàn Cơ đêm mừng Năm tháng Giêng năm Thiên Thành thứ ba mươi. Sáng hôm sau sẽ là đại lễ Nữ đế kế vị, lịch sử Toàn Cơ sẽ sang trang, song lúc này đây, Hoàng thành chìm trong sắc màu âm u, không có chút không khí tương bừng đón chào triều đại mới.

Trước điện Vĩnh Xương, đèn đuốc sáng ngời.

Ba vạn ngự lâm quân tập kết thành trận trước điện Vĩnh Xương, gươm giáo sẵn sàng, tiến đã trên cung, hàng vạn người xếp trận để chờ, một tiếng ho cũng không hề nghe thấy.

Đuốc cháy hừng hực, sắc đao chói sáng phản chiếu ánh trăng, cả quảng trường Bạch Ngọc to như đang bồng bênh trên sóng nước.

Mạnh Phù Dao đem theo ba nghìn người của nàng, rất bình tĩnh đi đến, Đường Dịch Trung mang năm vạn binh mã bảo vệ từ xa.

Có tiếng truyền lệnh kéo dài từ đại điện vọng ra:

"Xin mời Thái tử Vô Cực, Mạnh Vương Đại Hãn vào điện..."

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, trong ánh mắt là nụ cười châm biếm mỉa mai, thời đại này vẫn còn khoe mẽ gì chứ?

Người cho vào ta cũng vào, người không cho vào ta cũng vẫn vào, khác biệt chính là cần hay không cần giẫm lên thầy người trên đường đi mà thôi.

Mạnh Phù Dao đi thẳng một mạch vào đại điện.

Ở tam trùng đại điện, màn màn buông xuống thấp, ánh đuốc trong điện lơ mờ lập lờ như ma trời. Tiếng bước chân của hai người giẫm trên nền đá màu vàng như gương sáng vọng vang không dứt.

Mạnh Phù Dao đi thẳng một mạch, không hề dừng lại để vén các tấm màn màn trùng trùng ra, cuối cùng mới đứng yên trước một lớp màn lưới.

Ánh đèn dường như phát ra từ chỗ đó.

Màn lưới trong suốt, phản chiếu hai bóng người mờ mờ ảo ảo, một đứng một nằm, đầu chạm đầu như đang thăm thì to nhỏ với nhau, xem ra rất thân mật.

Nghe thấy tiếng bước chân, người đang đứng đó ngẩng đầu lên, thấp thoáng giống như cười, cất tiếng: "Đến rồi!"

Giọng điệu tự nhiên tùy ý, cơ hồ đã đợi Mạnh Phù Dao từ lâu rồi, Mạnh Phù Dao như thể khách quý từ xa đến, mà nàng ta là chủ nhà nhiệt tình đã đợi khách rất lâu.

Tất nhiên, Mạnh Phù Dao cũng vô cùng quen thuộc giọng nói đó.

Nàng khẽ cười, cất giọng đầm ấm ôn hòa: "Người ở đây, ta làm sao có thể đành lòng không tới chứ?"

Người đó cười dịu dàng hết đời, nói: "Xin phiền tự vén rèm ra, bản cung đang bận".

Mạnh Phù Dao vung tay áo lên, tấm rèm lặng lẽ bay ra, ánh đèn nhập nhoạng đập vào tầm mắt, dưới đèn, người đó ngẩng đầu mỉm cười ôn hòa thương xót.

Lông mày cong như mảnh trăng non, nhả nhận thanh tú, vạt váy màu trắng như trắng quét trên mặt đất, hoa văn trên váy là hoa sen được thêu chìm bằng chỉ bạc, gió nhẹ lướt qua liền tỏa ra khí chất xuất trần, ánh mắt yên ả trầm lắng, như không hề dính bụi hồng trần.

Phượng Tĩnh Phạm.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chú nàng ta không rời mắt, một lúc lâu sau thở dài một hơi, lẩm bầm rì rầm: "Thói đời này thật đáng ghét, có người cứ như con gián, làm thế nào cũng không chịu chết".

"Người nói đúng!", Phượng Tĩnh Phạm cười tươi nói, "Quả thực là vô cùng đáng ghét!"

Nàng ta vừa nói, Mạnh Phù Dao lập tức làm nét mặt buồn nôn "hừ!" một tiếng, sau đó vội vàng xin lỗi, "Thật ngại quá, nhìn thấy người ta toàn muốn nôn, vẫn chưa nôn hẳn đất nhà người thì phải? Kì thực ta cũng sẽ không làm thế, mảnh đất này của người chưa chắc đã sạch hơn phân trâu!"

"Không sao!" Phượng Tĩnh Phạm luôn luôn giữ dáng vẻ thân mật dễ gần, khẽ khàng dấm bóp bả vai cho người đang nằm đó, "Từ trước tới nay, người đi đến đâu thì nơi đó đều bị người làm bẩn cả!"

"Ừm." Mạnh Phù Dao bật cười, "Nhưng cũng còn tốt hơn cái loại bầm sinh mang mầm mống xấu xa từ trong xương cốt". Ánh mắt nàng lướt xuống phía dưới, nhìn lão già mắt nhắm híp lại như thể rất thích hưởng thụ

được Phượng Tịnh Phạm bóp nắn đó, hỏi thăm vô cùng thân thiết: "Người vẫn chưa chết sao?".

Phượng Toàn mở mắt trừng trừng, lơ mơ quan sát nàng một lúc, một lúc lâu sau lại thở ra một hơi, không nói lời nào.

"Người sẽ có rất nhiều cơ hội hàn huyên chuyện cũ với ông ấy", Phượng Tịnh Phạm nói "dưới địa ngục!"

"Đó là nơi người nên đi, ta không chen chân với người!"

"Ta nói này, hai chúng ta ở đây đấu miệng mép lém linh làm gì chứ? Đó là chuyện mà mấy mẹ đàn bà chanh chua ngoài chợ mới làm!" Phượng Tịnh Phạm ung dung, lên tiếng "Mạnh Hãn Vương tôn kính, chúng ta vẫn nên bàn sâu về chính sự đi!"

"Hử?" Mạnh Phù Dao cười híp mắt ngồi xuống, "Người cảm thấy giữa hai chúng ta thì có thể bàn bạc chuyện chính sự gì à?".

"Hãy đưa cho ta con dấu nhỏ trong người người", Phượng Tịnh Phạm mỉm cười, "Để ta đóng lên phần chiếu chỉ đó là được rồi".

"Ta nói này Nữ vương bệ hạ", Mạnh Phù Dao xoay đảo hai chân, "Người không phải là nên tay trái nắm quyền trượng, tay phải nắm ngọc ấn sao? Tại sao có thể đòi xin thứ quan trọng như thế này từ người ngoài chứ?"

"Còn không phải là do Lục tử vô dụng của ta lấy trộm mất ngọc ấn sao?" Phượng Tịnh Phạm cười, "Thật là nhiều chuyện, ngọc ấn đó, nên là của ai thì sẽ là của người ấy, trộm rồi cũng vô dụng, chiếm hữu cũng vô dụng".

"Ai bảo thế? Chiếm được ắt có chỗ dùng tới, ít nhất có thể muốn hủy thì sẽ hủy!"

Mạnh Phù Dao lập tức lấy ra gói gấm mình hoàng trong ngực, nhẹ nhàng bóp tay lại.

Trên mặt đất rì rào rơi lá tả, rải rác một đồng bột ngọc.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 19.2

Nhìn đồng bột ngọc đó, Phượng Tịnh Phạm cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt, nàng ta cười nhạt, "Hay lắm, hay lắm! Quả nhiên không sai, người là một kẻ điên khùng đệ nhất Đại lục Năm châu, hủy ngọc ấn... chuyện này mà người cũng dám làm...!"

"Đây mới đúng! Đây mới là giọng điệu và biểu cảm nên có của người..."

Mạnh Phù Dao vỗ tay, "May mà ta hủy ngọc ấn đi, nếu không ta vẫn còn phải tiếp tục nói chuyện cùng người, nhìn bộ mặt giả cười khiến người ta buồn nôn của người, đó mới là sống không bằng chết!"

"Ta và người nói chuyện đều cảm thấy lãng phí thời gian như nhau", Phượng Tịnh Phạm nhạt nhẽo nói: "Người bây giờ có thể rút ra ngoài rồi!"

"Hay lắm! Đây cũng là lời mà ta muốn nói với người nhưng ta vẫn còn hơn người một chữ!" Mạnh Phù Dao cười híp mắt lại. "Người có thể rút ra ngoài chết rồi!"

"Hửm?" Phượng Tịnh Phạm cười "Tại sao?"

"Người không có mắt à? Hay là người cho rằng dựa vào đám thủ hạ của người là có thể đổi cho người một mạng? Thứ lỗi, ta không có hứng!" Mạnh Phù Dao giơ tay mời, "Mời giết, mời giết nhanh một chút!"

"Ba nghìn hộ vệ của người, tất cả lực lượng của Đại Hãn và Vô Cực có ở thành Đồng cũng không thể đổi?"

Mạnh Phù Dao nhắm híp mắt lại, "Hừ".

"Người cho rằng mười vạn quân của Đường Dịch Trung sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh của người sao?"

Phượng Tịnh Phạm ung dung thong thả xoa bóp cho Phượng Toàn, rủ rủ, "Thật là đáng tiếc, trong mười vạn quân đó đêm nay sẽ xảy ra bạo động, căn bản không có cách nào chi viện cho người, ba nghìn hậu vệ của người đi vào cung, vừa đúng bị kẹp trong gọng kìm của ba vạn Ngự Lâm quân và năm vạn Trường Dĩnh quân, chỉ là không biết ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ Trường Hãn tự xưng thiên hạ đệ nhất dũng mãnh của nhà người có thể chặn được tám vạn quân Toàn Cơ được trang bị đầy đủ vũ khí tiên tiến tinh nhuệ giống nhau hay không?".

Nàng ta mỉm cười, khẽ thổi móng tay, lại nói: "Ồ, thật ngại quá, quên mất không nói cho người biết, năm vạn quân đó của Tam ca, thật ra là của ta, Tam ca đã thành tâm cống hiến sức lực cho ta từ lâu rồi!"

Mạnh Phù Dao im lặng một lúc, lắng nghe tiếng hỗn loạn ở ngoài cửa cung, loáng thoáng vọng vào không ngừng. Ánh mắt Phượng Tịnh Phạm chớp chớp, nhoẻn cười, "Người nghe đi, bắt đầu rồi đấy!"

Nàng ta ngoảnh đầu lại nhìn Trương Tôn Vô Cực, "Điện hạ đã xem xét làm Vương phu của ta chưa?".

Trương Tôn Vô Cực cũng cười, ngồi trên ghế nhìn Phượng Tịnh Phạm, khoan thai nói: "Nếu như người làm của hồi môn của Phù Dao, trái giường gấp chăn cho chúng ta mỗi đêm, ta có thể xem xét đến việc để người làm thiệp cho nở mày nở mặt, chỉ sợ Phù Dao không bằng lòng, hơn nữa ta cũng sợ mình sẽ buồn nôn!"

Trong lòng hần, Nguyên Bảo đại nhân bỗng nhiên chui ra, làm biểu cảm mở miệng nôn ồ ồ ộc.

“...”

Mạnh Phù Dao tối sầm mặt lại, vô cùng không hài lòng với người mặt dày ngồi bên cạnh mình, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Phượng Tịnh Phạm thì không nhịn được mà hả hê cười, Trương Tôn Vô Cực da mặt dày này, quả thực cũng vô cùng độc ác tàn nhẫn.

"Không còn gì để nói nữa!" Sắc mặt Phượng Tịnh Phạm trắng bệch, hơi thở lạnh ngắt lên xuống nhấp nhô, "Hãy lui ra ngoài, rời khỏi Toàn Cơ, thề rằng vĩnh viễn không bao giờ quấy nhiễu Toàn Cơ! Nếu không, cho dù ta không động đến các người thì việc khiến cho hơn ba nghìn người của người bị tiêu diệt toàn bộ cũng dễ như trở bàn tay!"

"Người khoe khoang khoác lác cũng dễ như trở bàn tay!" Mạnh Phù Dao ngồi yên bất động, "Cứ mồm năm miệng mười, khi nào thiên hạ đã định rồi, Hoàng vị đã truyền rồi, Nữ vương cũng đã đăng vị rồi, chúng ta sẽ nhường đường tránh lối!"

"Không nhường?" Phượng Tịnh Phạm cười nhạt: "Mạnh Phù Dao người không phải là kẻ thương quân như con, không muốn để thuộc hạ hi sinh vô ích sao? Không phải là ân oán phân minh, không chịu để thù riêng liên lụy đến người vô tội sao? Người nhẫn tâm vì giết một mình ta mà hại đến ba nghìn trung thần hậu vệ của người sao? Người đứng ý ở đây, được thôi. Vậy nhà người cứ đợi mang theo món nợ ba nghìn mạng người, người muốn xả thân đi cứu? Ở đây ta vẫn còn mười tám vị cao thủ, cho dù không giết được người, nhường các người một trận, thì kéo dài thời gian cho tám vạn quân giải quyết ba nghìn quân, nghĩ tất cũng là có thể!"

"Người vẫn rất là hiểu ta!" Mạnh Phù Dao cười nhạt, "Vậy thì có cần phải thử không?".

Phượng Tịnh Phạm không nói gì nữa, trên vầng trán trắng toát của nàng ta dần dần nổi gân xanh, ánh mắt lạnh lùng trầm xuống, trong ánh sáng của

đèn cung đình màu tím nhạt, nàng ta giống như một pho tượng sáp trắng bệch.

Một lúc lâu sau, nàng ta trở nên uy nghiêm đáng sợ, không biết trầm tiếng nói với ai, "Đi, lấy một ít bằng chứng cho Thái tử và Mạnh Vương xem, để bọn họ nhìn rõ, hậu quả của việc không nghe lời là như thế nào".

Trên mái hiên nhà có âm thanh vạt tay áo lướt gió xa dần.

Ba người đều lặng im.

Không khí vô cùng yên tĩnh, chỉ có nến thơm thi thoảng phát ra kêu lách tách và hơi thở dồn dập nặng trĩu của người già, đèn hoa rơi xuống không ai nhặt, Phượng Tịnh Phạm thất thần đối diện với ngọn đèn hiu quạnh leo lắt, sắc mặt nàng ta nhợt nhạt, đôi người hung ác nham hiểm, năm ngón tay trắng bệch âm thầm nắm chặt rồi lại thả lỏng ra trên gấm bông chần hoa.

Ngày đó, vì nàng ta bắn khoả thân phạm hai người, sợ rằng ra tay giết chết họ sẽ khiến cho Vô Cực quốc và Đại Hãn quốc liên quân tiêu diệt Toàn Cơ, mới để thúc thúc Ngọc Hành ra tay chia cắt họ, để bọn họ tàn sát lẫn nhau, trong lòng nàng ta thậm chí còn ôm mộng ảo tưởng là - sau khi bọn họ đoạn tuyệt với nhau, nàng ta lại lấy Toàn Cơ quốc ra làm của hồi môn để xuất giá, giang sơn gấm vóc, có nam nhân nào trong thiên hạ không ham? Đến lúc đó Trường Tôn Vô Cực liệu sẽ hồi tâm chuyển ý chăng?

Chính vì ôm hi vọng như vậy, nàng ta mới không thực sự ra tay giết chết họ.

Lẽ ra sớm đã phải giết chết hai người bọn họ rồi!

Phượng Tịnh Phạm xoay mặt, sắc mặt âm u nhìn lão già trên giường, Phượng Toàn nửa sống nửa chết nằm đó, hít thở hỗn hển ở trên giường... Chết tiệt, Mẫu hậu rốt cuộc đã cho Phụ hoàng ăn thuốc độc gì mà đến mức khiến ông ấy thành ra như thế này? Chỉ cần tinh thần ông ta suy nhược để

dễ dàng khống chế cũng là được rồi, hiện tại lại phản tác dụng, nhằm lẫn hồ đồ làm mất ngọc ẩn, đến bây giờ một bản thánh chỉ cũng không viết xong, tên của Nữ hoàng vẫn đang còn trống!

Từ xa vọng lại tiếng bước chân lộn xộn, phá vỡ sự tĩnh lặng của đại điện trống trải này, mắt Phượng Tịnh Phạm sáng lên, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh ngắt.

Ầm ầm một tiếng, có người đẩy cửa sổ bước dài vào điện, giơ tay lên cao từ xa, mấy cái đầu lâu đang chảy máu lăn đến dưới chân Mạnh Phù Dao và Trường Tôn Vô Cực.

Hai người cúi đầu nhìn, sắc mặt không hề thay đổi.

"Khởi bẩm Thập tứ Hoàng nữ, đầu của phản tướng Trường Dũng quân đều ở đây!"

"Tốt!" Phượng Tịnh Phạm nhướng mày cười to, ra lệnh: "Ra tay."

"Rõ."

Bên ngoài vọng vào tiếng chém giết, hòa với mùi máu tanh bốc lên hỗn loạn trong điện, kinh hãi không thôi, Phượng Tịnh Phạm liếc nhìn hai người, từ tốn: "Trường Dũng quân đã bị ta khống chế, ba nghìn hộ vệ ắt thành nhân thịt, hai người vẫn còn chưa tuyệt vọng sao?"

Nàng ta vừa phát tay, bốn góc đại điện nhảy xuống mười tám bóng người bao vây xung quanh Mạnh Phù Dao và Trường Tôn Vô Cực.

"Bất kể sống hay chết, giữ bọn họ lại!" Phượng Tịnh Phạm hét lên: "Để chúng ngoan ngoãn nghe thấy tiếng oán khóc trước khi chết của thuộc hạ của mình".

Mười tám người đồng thời rút kiếm, trong đại điện tối tăm bỗng chiếu sáng lên.

"Tuyệt đỉnh trận pháp bản sư Ngọc Hành để lại, ta dạy cho mười tám tên này, cả đời bọn họ chỉ luyện trận pháp này, tất cả tinh lực và tâm huyết đều trong trận pháp này, đủ cho hai người có sức mạnh của Thập cường giả, mười tám người này cũng chắc chắn vậy hãm được các người!"

Phượng Tinh Phạm để lộ ra nếp nhăn trên mặt khi cười, xoay mình cầm lấy thánh chỉ trên bàn, nhìn về phía Phượng Toàn: "Phụ hoàng, cha con ta vẫn cứ chuyên tâm viết xong thánh chỉ nào!"

Nàng ta không nhìn hai người nữa mà xoay người đi.

"Choang."

Mười tám thanh kiếm dài rút ra, âm thanh vang vọng Điện Rỗng.

Mạnh Phù Dao đứng tại đó, đóng tai nghe tiếng hô giết bên ngoài quảng trường, bỗng nhiên nói với Trương Tôn Vô Cực: "Ta thấy... Chúng ta thật sự phải rút ra ngoài rồi!"

Trương Tôn Vô Cực cười đáp: "Nàng đi đâu, ta theo đó".

Phượng Tinh Phạm nghe thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, trong lúc trầm lặng lại thoáng hiện nét vui mừng.

Rút ra ngoài là tốt, lùi một bước thì sẽ lùi càng nhiều bước hơn, cuối cùng nàng ta cũng có cơ hội giải quyết tất cả.

"Khởi bẩm Thập Tứ Hoàng nữ!"

Bỗng nhiên một tiếng hét lớn kinh hãi vang lên khiến cho mười tám người kia cũng phải ngây ra giật mình, vừa quay lại thì nhìn thấy một bóng

đen ngoài điện lao tới, nam nhân quăng đầu lâu của phản tướng ban này vẫn chưa rời đi.

Phượng Tịnh Phạm ngạc nhiên quay đầu hỏi, "Tại sao người vẫn chưa đi?".

"Thuộc hạ vẫn còn mang theo vài đầu người của hộ vệ Hãn Quân!" Người đó kêu lên "Để cho Đại Hãn Mạnh vương trợn to mắt nhìn rõ xem thủ hạ của mình đã chết như thế nào, cũng sớm liệu mà ra khỏi đây!"

"Người suy nghĩ rất chu đáo!"

Phượng Tịnh Phạm vui mừng, vẫy tay nói, "Đem lên đây!"

Người đó giơ tay ném vài thứ đồ tròn tròn vù vù vào trong không trung.

Đầu lâu còn chưa rơi xuống mặt đất, Mạnh Phù Dao và Trương Tôn Vô Cực bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên vút lên, một trái một phải, bay lên trên cột cao của đại điện.

"Đùng..."

Mấy chiếc "đầu lâu" thành linh nổ tung, có cái nổ trực tiếp trên đầu mười tám tên kia, có cái thì bay ra vô số ám tiễn kim châm, có cái nổ giữa không trung rồi bỗng nhiên trời ra vài chiếc đao có răng cưa xoạc qua trên da đầu từng người.

Còn có một cái xông thẳng tới chỗ Phượng Tịnh Phạm, "soạt" một tiếng, trong đám "tóc" đen nhánh bay ra ba lưỡi đao vàng lấp lánh ánh sáng.

Phượng Tịnh Phạm tức giận quát lên, xoay người bay qua sạp giường, thanh đao vàng kia đuổi theo không ngừng, thuận theo quỹ đạo bay của nàng ta mà vù vù lao tới. Phượng Tịnh Phạm lật qua lật lại, bay qua bay lại, tất cả đèn khi nàng ta bay qua đều nghiêng vẹo, cột trong điện đều gãy nửa,

mảnh vỡ vụn của đầu nện cùng với vài mảnh áo quần rách te tua dính đầy người, quả thực cực kì nhếch nhác thảm hại.

Còn mười tám người chuyên tâm vững trí với trận pháp, không thể ngờ rằng mấy cái đầu lâu sẽ nổ tung trên đầu mình, cũng kêu la thảm thiết, ngay lập tức bị thương mất một nửa.

"Bộp bộp bộp."

Mạnh Phù Dao ngồi trên nóc điện nhàn nhã vỗ tay, mỉm cười mà nói, "Nữ vương bệ hạ, đây chính là kịch hay mà người muốn chúng tôi xem sao? Thật sự là quá xuất sắc rồi!"

"Các người..." Phượng Tịnh Phạm trong khi trốn nấp bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, "Tại sao lại có thể... tại sao lại có thể...!"

"Có gì không thể chứ?" Tiếp lời nàng ta là một người khác đang híp mắt cười bước vào từ ngoài điện, "Điện hạ người muốn gây chuyện trong Trường Dũng quân của ta mà cũng không nghĩ thử xem, Đường gia ta chẳng lẽ lại là một trái hồng mềm dễ nặn sao?"

Tiểu công gia mặt trẻ con lại chỉ vào Trương Tôn Vô Cực nói, "Ngài muốn giở trò trước mặt hân? Cũng không nghĩ xem Thái tử Vô Cực có danh tiếng gì à?".

"Ngài thế này là khen ta hay muốn mắng ta?" Trương Tôn Vô Cực ngồi trên nóc điện cười, "Kì thực mấu chốt vấn đề là ở Nữ vương điện hạ khiến mọi người rất không an tâm, thế nên mọi người đều đành phải cẩn thận hơn".

"Tại sao có thể..." Phượng Tịnh Phạm hoang mang quay đầu lại giữa không trung, rõ ràng khinh công của nàng ta không tồi, song chân khí đột nhiên như bị tản mát, bay chạy một hồi tóe đã rối tung, mồ hôi rơm rớm.

Trưởng Tôn Vô Cực không thèm nhìn nàng ta cũng không nói gì, còn Đường Dịch Trung lại thích nói, còn nói dài dòng: "Điện hạ à, Thái tử bọn họ đã biết ngài còn sống thì nhất định sẽ quan tâm ngài. Người của ngài không chế Thái tử trong cung Vĩnh Xuân, nhưng ngài không thể không truyền tin tức, người truyền tin tức cho ngài chính là thị nữ thân cận Minh Nhược phải không? Vậy thì không cần theo dõi ai cả, chỉ cần trông chừng dõi theo thị nữ đó là xong!"

Phượng Tĩnh Phạm nghiêng người, mạo hiểm bay qua xà ngang cực hẹp trên nóc điện, đao vàng lướt tới, cắt đứt một mảng tóc của nàng ta, nhưng bởi vì xà ngang ngăn cản nên không bay trở lại được. Phượng Tĩnh Phạm lúc này mới thoát khỏi thanh đao đó, đáp xuống đất vô cùng thảm hại, đứng trước giường của Phượng Toàn, cười lạnh lùng không nói câu nào.

"Hành tung thị nữ bé nhỏ đó của người luôn nằm dưới sự kiểm soát của nhóm tổ chức tình báo dưới trướng Thái tử", Đường Dịch Trung cười nhắm mắt lại. "Mấy cái đầu lâu bị ném vào trước, ngài không nhìn sao? Trừ vài tên bị ngài kích động đã chuẩn bị bạo động tối nay ra, còn có Minh Nhược!Ồ, những nhân tài bí mật được huấn luyện chuyên nghiệp làm thủ hạ của ngài cũng đều ở đây, nói thật là so với Ẩn vệ của Thái tử điện hạ, ngài quả thật còn kém xa!"

"Cảm ơn ngài đã giúp kẻ hèn mọn này nhờ tận gốc ung nhọt trong quân." Cuối cùng Đường Dịch Trung khom người, nói lời tổng kết.

Phượng Tĩnh Phạm đứng im không nói gì, búi tóc của nàng ta đã bị phi đao cắt tơi tả, rơi lộn xộn trên vai, một vài sợi ngắn che mắt nàng ta, khiến người khác không nhìn rõ thần sắc trong đáy mắt, ánh đèn nhập nhoạng, bóng tối in lên gương mặt của Phượng Tĩnh Phạm khiến cho khuôn mặt ấy không còn vẻ dịu dàng mềm mại giả tạo trước kia, mà như răng cưa lạnh lùng cứng rắn, xuyên thủng bóng đêm.

Phượng Tĩnh Phạm đột nhiên lùi về phía sau.

Nàng ta lùi đến bên cạnh Phượng Toàn, một tay nắm lấy thánh chỉ vẫn được chưa viết xong, một tay bóp chặt cổ tay của Phượng Toàn, nghiêm nghị nói: "Phụ hoàng, Người viết đi! Người viết nhanh lên! Bất luận thế nào, ta vẫn là Hoàng nữ Toàn Cơ! Ta mãi mãi cao quý hơn ả tiện nhân không rõ lai lịch kia".

Hai mắt nàng ta đều đỏ rực, hơi thở hỗn hển, dù có thế nào đi chăng nữa, nàng ta cũng phải tranh đấu đến cùng.

Phượng Toàn bỗng nhiên thở dài một hơi, nhét thánh chỉ vào trong tay nàng ta, nói: "Ta đã viết xong rồi".

Phượng Tĩnh Phạm nghe thấy Phượng Toàn không tiếp tục thở hỗn hển nữa, giọng điệu cũng bình tĩnh hờ hững, không còn yếu ớt như những ngày gần đây nữa, trong lòng kinh ngạc, vội vàng cúi xuống nhìn xem, tên Nữ vương cuối cùng trong thánh chỉ đó bỗng chốc đâm vào mắt nàng ta.

"Phượng Phù Dao!"

"Phượng Phù Dao?... Ai là Phượng Phù Dao?"

"Muội muội con!" Phượng Toàn ung dung thản nhiên ngồi dậy, chỉnh đốn y phục, ngồi bó gối khoanh chân dùng tay chải lại tóc rối. Lúc này Phượng Toàn không còn là lão già suy yếu phải chịu sự khống chế của người khác nữa mà là một người điềm tĩnh tôn quý, cứng rắn lạnh lùng, mặc dù sức lực vẫn yếu ớt, nhưng khí phách của bậc Đế Vương trong chốn lát đã trở về.

Mạnh Phù Dao trên nóc đại điện, vẫn chưa chịu xuống, chỉ nhìn ông ta cười nhạo báng, dường như không bị sự thay đổi long trời lở đất của Phượng Toàn làm cho sợ hãi.

Phượng Toàn ngẩng đầu, cười với Mạnh Phù Dao, vui mừng vẫy tay nói:

"Phù Dao, con gái của ta, đến đây, để ta ngắm nhìn con!"

Mạnh Phù Dao mỉm cười, không thèm để tâm, ngẩng đầu nhìn lên trên, cảm thấy rằng những tạo hình dã thú cổ quái khác lạ đó còn đẹp hơn một vạn lần so với lão già ở trước mắt lúc này...

Phượng Tịnh Phạm liên tiếp thụt lùi về phía sau, va vào ngự sàng song dường như không hề cảm thấy đau đớn, sắc mặt trắng bệch, khàn giọng nói, "Ai... Ai vậy? Muội muội sao? Muội muội của ta từ đâu ra thế?" Nàng ta bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, nhìn chăm chăm vào mắt Mạnh Phù Dao, ánh mắt như sóng biển cuộn cuộn, lại giống như vô số lá cờ đuổi mình trong cơn gió sự thật, những lá cờ đó bay phần phật, toái ra kí ức ẩn chìm, rầm một tiếng, bỗng nhiên lộ ra cảnh tượng của mười bốn năm trước.

Bé gái nhỏ mười bốn năm trước lặng im ngồi trong tủ nhìn nàng ta chăm chăm không nói lời nào bỗng dưng trốn thoát, ánh mắt ngoan cường sắc nhọn như người lớn giống hệt ánh mắt của nữ tử đang cười mỉm mai trên nóc điện.

"Là người... Chính là người!"

Kết quả Phượng Tịnh Phạm bị thua một cách tàn khốc, chấp niệm cuối cùng tan vỡ trong chớp mắt, kẻ thù hiện tại của nàng vẫn là kẻ thù cũ của mười bốn năm trước, Phụ hoàng lại truyền ngôi vị cho người này.

"Tại sao! Tại sao!" Phượng Tịnh Phạm bỗng nhiên hướng về Phượng Toàn gào thét...

"Con thua rồi, chỉ đơn giản là như vậy!" Phượng Toàn vẫn cười rất hiền từ với nàng ta, "Thứ trăm phải chọn là Nữ vương, không phải là con gái!"

"Người hận con liên kết với Mẫu hậu và Sư phụ giam cầm người, áp bức người?" Phượng Tịnh Phạm nhìn Phượng Toàn chăm chú, lăm lăm không dám tin, "Nhưng Phụ hoàng, người vốn dĩ đã đồng ý truyền ngôi vị cho

con, chúng con cũng chưa từng làm chuyện gì với người cả, người lại hại con như vậy... người hại con như vậy..."

"Ta hại con thế nào?" Phượng Toàn thản nhiên nhìn nàng ta: "Tĩnh Phạm, ta vốn không bận tâm chuyện con ép buộc thiên tử để ra lệnh chư hầu, con có thể làm được như thế này, ta thật sự rất hài lòng, quả thực cho tới lúc này...", Phượng Toàn chỉ vào thánh chỉ vừa mới điền tên, mực vẫn chưa khô, "Nếu con có thể đánh đuổi được Phù Dao, tên ghi bên trên thánh chỉ này vẫn là của con".

"Người..."

"Trẫm nói với con rồi, thứ trẫm cần chọn là một Hoàng đế, một Hoàng đế thực sự đủ sức mạnh, có thể ngồi vững trên Hoàng vị Toàn Cơ."

Phượng Toàn lặng im rất lâu sau đó, bình thản lên tiếng, "Trẫm cũng đã lên ngôi như thế".

Lấy Hoàng vị làm mồi nhử, dẫn dụ các con tàn sát lẫn nhau, ai là kẻ mạnh cuối cùng, người đó làm vua, giống như nuôi sâu độc trong nồi gốm, hoặc là huấn luyện sói trong rừng hoang, bởi kẻ tắm trong máu thịt tàn sát, kẻ đứng trên đỉnh núi kêu trắng, chắc chắn là con thú hung dữ nhất, tàn bạo nhất, có khả năng dẫn dắt bầy thú nhất!

Còn mạng người, còn tình thân, so với tồn vong của một nước, trong lòng Phượng Toàn đó chỉ là một cái hạt cát mà thôi.

Đây chính là sinh tử Hoàng quyền.

"Được... được... được!" Sau sự im lặng như chết người đó, bỗng nhiên Phượng Tĩnh Phạm cười đến điên cuồng, cười đến mức lệ chảy đầy mặt, châm biếm nói, "Được, Phụ hoàng tốt của ta! Nực cười là trước kia ta còn xem thường người, tưởng rằng mình luôn không chế được người, còn cùng Mẫu hậu khinh thường người yếu đuối vô dụng! Ta còn cảm thấy rằng

người không xứng làm Phụ thân của ta... Ta sai rồi! Người xứng đáng! Người quả thật rất xứng!"

"Tịnh Phạm", Phượng Toàn nói nhẹ nhàng: "Làm con gái của Hoàng tộc Toàn Cơ ta, từ xưa đến giờ đều không phải là một chuyện dễ dàng, Toàn Cơ là Hoàng triều duy nhất trước và nay chưa từng có Thân vương trong tất cả các triều đại, vì sao lại vậy, lẽ nào con chưa từng nghĩ đến?".

Phượng Tịnh Phạm ngẩn ngơ một lúc thật lâu, dựa sát vào bên cạnh giường, cố gắng chống đỡ thân thể, thì thầm:

"Con có nghĩ qua, nhưng mà khi chuyện này thực sự đến lượt con... con vẫn... không nghĩ tới..."

"Con chỉ muốn biết, người làm thế nào biết được ả ta chính là tiện chủng đó?" Phượng Tịnh Phạm không nhìn bất cứ ai, chỉ chăm chú nhìn Phượng Toàn, cười nhạt.

"Đừng nói muội muội con như thế", Phượng Toàn cất tiếng dịu dàng, "Cũng đừng xem thường Phụ hoàng con, riêng điểm này thì muội muội con từ trước tới giờ chưa từng coi thường trầm".

Mạnh Phù Dao cười mỉa mai, "Bởi vì ta hiểu rõ sự bất thường của Hoàng tộc Toàn Cơ, còn nữa, ta cảnh cáo ông, ông còn nói một chữ muội muội nào nữa, ta lập tức vả cho rằng ông rụng đầy miệng!"

"Phù Dao, con gái của ta!" Sau đó, Phượng Toàn không chú ý tới Phượng Tịnh Phạm nữa, ngẩng đầu lên, nở nụ cười yêu thương với nàng, dang rộng hai cánh tay, "Lại đây, hãy để Phụ hoàng ngắm nhìn con kĩ hơn!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 50: Nữ Đế Giá Lâm

Trong đại điện, Phượng Toàn dang rộng hai cánh tay với tư thế hoàn mỹ của một người cha về hướng Mạnh Phù Dao.

Phía trên trần đại điện, Mạnh Phù Dao đang dựa vào cột xà, hai tay khoanh trước ngực, ngồi im với khuôn mặt không biểu cảm, không thể hiện một chút cảm xúc nào nhìn xuống Phượng Toàn.

Một lúc lâu sau, nàng nhoèn cười, cất tiếng nói: "Phụ thân?"

Ánh mắt Phượng Toàn sáng lên trong khi sắc mặt Phượng Tịnh Phạm thay đổi.

Không chờ Phượng Toàn vui mừng, Mạnh Phù Dao đã chậm rãi nối tiếp từng chữ từng từ: "Chồng của Chung Tắc Ninh, cha của Phượng Tịnh Phạm, làm sao có thể xứng đáng làm cha của Mạnh Phù Dao chứ?"

Gương mặt Phượng Toàn như khê co giật, trong tích tắc, ngũ quan như đều dịch chuyển vị trí, một hồi lâu sau mới miễn cưỡng hồi phục lại bình thường, kéo ra một nụ cười: "Phù Dao, trăm biết con hận trăm, nhưng trăm cũng có chỗ bất đắc dĩ, hôm nay Hoàng hậu bị con giết chết rồi, giết thì giết, trăm lập tức phế bà ta, toàn bộ gia tộc Chung thị bị luận tội mưu nghịch, tất cả người trong Chung tộc, con muốn xử lý thế nào thì xử lý thế đó, cho đến khi con hả giận".

"Vẫn còn điều này", Phượng Toàn giơ lên chiếu thư truyền vị trong tay, dùng chiếu dụ dỗ Mạnh Phù Dao, "Hoàng vị Toàn Cơ, trẫm đã quyết tâm truyền cho con, từ giờ trở đi con chính là Nữ hoàng, đại quyền sinh sát tranh đoạt thiên hạ, sau này tất cả đều nằm trong tay con, vinh hiển nhân gian và đỉnh cao quyền lực tất cả đều dưới chân con, đồng ý hay không? Con có thích không?"

"Không!"

Một tiếng kêu thét sắc nhọn phá vỡ giây phút yên tĩnh đến kì lạ này, Phượng Tĩnh Phạm dựa vào bên giường gắng gượng chống đỡ cơ thể đột nhiên bổ nhào tới, giơ tay ra định cướp lấy chiếu thư đó.

Phượng Toàn thay đổi sắc mặt, giơ tay lên đỡ. Năm móng tay dài của Phượng Tĩnh Phạm tựa như móng quỷ, lóe lên ánh sáng màu xanh nhạt mang theo kịch độc vờn tới nhanh như gió, cũng không bận tâm móng tay mình lỡ như cắt rách một chút lớp da ngoài cùng của cha mình thôi thì cũng đủ lấy mạng ông ta, cứ giành cướp đằng đằng sát khí như thế, không hề kiêng nể gì.

Trên trần đại điện, Trưởng Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao lặng lẽ nhìn, chẳng mảy may cử động, Đường Dịch Trung sớm đã rút xuống để tránh hiềm nghi, đi chỉ đạo phản công rồi.

Phượng Tĩnh Phạm trở về bình thường, Phượng Toàn bỗng nhiên thở hắt ra một hơi, khiến chiếu thư rơi lên trên bàn, cả người ngã đổ về phía sau.

Chiếu thư đập trên mặt bàn, cả một cuộn dài buông thông xuống, Phượng Tĩnh Phạm đưa tay ra nắm lấy chiếu thư, muốn xé ngay lập tức.

"Xoạt!"

Một tiếng sắc bén cực nhẹ vang lên dưới gầm bàn mà từ nãy đến giờ bị chiếu thư che phủ lại, chỉ loáng thoáng thấy ánh sáng màu xanh nhạt lóe

lên, như thể ánh sao xẹt qua nơi đường chân trời, sau đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên như âm thanh của sấm chớp.

"A!"

Máu phun ra có màu xanh nhạt, lại không giống như máu, mà như hai bông hoa nhỏ bé có màu xanh kỳ lạ.

Bông hoa có ánh sáng rạng rỡ cuối cùng.

Chiếc đinh ngắn ở nơi then chốt dưới bàn trong giây phút Phượng Tinh Phạm vút qua cướp lấy chiếu thư đã được khởi động, khoảng cách cực gần, dây cốt máy mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua đôi người của Phượng Tinh Phạm đang cúi đầu xé chiếu thư.

Một đinh đâm thẳng vào mắt, một đinh bay qua sống mũi đóng vào khoeo mắt, hai mắt đều đã hỏng!

Tiếng kêu thảm thiết của Phượng Tinh Phạm như muốn chấn động cả đại điện, vang lên thê lương, chói tai như tiếng kim loại cọ sát vào nhau liên tục vang dội, càng lúc càng cao, như thế nếu tim nàng ta không nứt đôi thì tiếng kêu đó sẽ không dừng lại.

Tiểu Công chúa được nuông chiều từ nhỏ, cả đời được yêu chiều bao bọc. Rõ ràng có danh sư ở bên cạnh, nhưng Phượng Tinh Phạm lại không thể học được một phần hai của Ngọc Hành, chỉ luyện được khinh công xuất thần tuyệt diệu để bảo toàn sinh mệnh trong những lúc nguy cấp. Bây giờ hai mắt đã hỏng, nàng ta sẽ tiếp tục sống như thế nào đây?

Nàng ta kêu lên điên cuồng, máu chảy đầy mặt, những sợi tóc đen bị cắt đứt bê bết máu dính khắp mặt nàng ta, đen đen trắng trắng đỏ đỏ không còn phân biệt rõ ngũ quan, chỉ nhìn thấy đôi môi hồng bóng nhạt đã chuyển sang màu tím bầm, chỉ nhìn thấy miệng nàng ta đang mở ra, phun ra máu tươi đầm đìa.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, ngồi trong ánh sáng nhập nhoạng trên trần điện tối tăm, không hề có chút biểu cảm nào.

Vạt váy bông hoa sen màu đỏ vàng của mười năm trước lại hiện lên trong đầu nàng, "răng rắc" một tiếng trong tai.

Âm thanh răng rắc của tiếng khóa bị bẻ ra.

Còn hôm nay, nàng ta đã tự bẻ nát ổ khóa cánh cửa của cuộc đời mình.

Tự tạo nghiệt thì không thể sống!

Tiếng kêu thét của Phạm Tịnh Phạm bỗng nhiên tắc lại, như thể nàng ta sẽ không bao giờ còn có thể kêu được thành tiếng nữa, người vừa nghiêng bất chợt quay đầu lại, hốc mắt toàn là máu tươi, hung hãn hướng về phía Phượng Toàn, trong hốc mắt kia như bùng cháy một ngọn lửa ngập tràn hận thù, run rẩy bập bùng. Bị đôi mắt như thế nhìn, một người từng trải qua mưa gió máu tanh, tâm trí vững vàng như Phượng Toàn cũng không thể kìm nén run rẩy, co rụt lại trên giường.

Phượng Tịnh Phạm bất thành linh nhào đến.

Máu tươi bắn ra từ tròng mắt, kéo thành một vệt dài đỏ thẫm, vệt máu đó còn chưa kịp loang ra thì nàng ta đã nhào đến bên cạnh Phượng Toàn rồi.

Phượng Toàn không hề nghĩ đến việc Phượng Tịnh Phạm bị trọng thương như vậy mà vẫn còn có khí lực công kích mình, ông ta kinh hoàng hoảng hét toáng lên, "Phù Dao cứu ta... Phù Dao cứu ta!"

Mạnh Phù Dao lập tức nằm xuống trên cột xà, rất thoải mái, rất dễ chịu.

Phượng Toàn kêu cứu không có kết quả, nhìn thấy Phượng Tịnh Phạm như thể muốn cùng ông ta đồng quy vu tận, thoáng cái đã thét lên đâm đầu vào ngực ông ta.

Phượng Toàn bị va đập một cú mạnh đến nỗi cổ họng tắc nghẹn, ánh mắt ông ta đột ngột lóe lên sự hung tợn, trong lúc hai tay Phượng Tịnh Phạm còn lơ lửng trên không trung, ông ta bất ngờ nghiêng người, dùng hết sức vịn chiếc vòi chạm rỗng bằng đồng.

"Vèo vèo."

Hàng chục âm thanh đồng loạt vang lên, bốn góc giường đột nhiên bay ra vô số phi đao!

Ánh đao như chớp, phóng về phía Phượng Tịnh Phạm!

Phượng Tịnh Phạm nghe thấy tiếng gió vội rút lui, nàng ta có kinh công tuyệt đỉnh, kinh công này đã vô số lần cứu mạng của nàng ta, giữa phi đao và nàng ta vẫn có khoảng cách nên nàng ta kịp thời thụt lùi.

Trên cao, Mạnh Phù Dao bỗng nhiên gãy ngón tay.

Phượng Tịnh Phạm chỉ cảm thấy phía sau mình như bị chặn lại, tựa như mảnh đất bằng phẳng sau lưng bỗng nhiên nổi lên một bức tường sừng sững, chặn đường rút lui cuối cùng của nàng ta.

Sau đó nàng ta cảm thấy mát lạnh toàn thân.

Khắp người đều lạnh mát, vô số nơi trên người như bị trống rỗng, như thể một tấm vải dày đột nhiên bị chọc thành nghìn lỗ, đung đưa trong gió, mưa máu tanh nồng xuyên qua nghìn lỗ hổng đó.

Nghìn đao xuyên thân, đó là hình phạt của ông trời ban cho Phượng Tịnh Phạm.

Nàng ta đột nhiên ngẩng đầu lên, cười như điên dại không thôi!

Nàng ta vừa cười vừa chân dẫm đá chân chiêu, trên người mang đầy đao, lao về phía Trương Tôn Vô Cực.

Hóa ra mọi thứ trên thế gian đều là hư ảo, chàng trai sáng ngời kia là hư ảo... Truyền thuyết ngậm sen ra đời là hư ảo... Truyền nhận Hoàng vị là hư ảo... Phụ hoàng yêu thương là hư ảo... Tất cả những hận và yêu, đều là hư ảo...

Nàng ta cười như thể nhìn thấu tất cả, song lại giống như không nhìn thấy gì hết, cứ lao về phía kia để tranh đoạt lần cuối cùng mà lần này vẫn là chàng trai ấy.

Trưởng Tôn Vô Cực ngồi trên trần điện, thản nhiên nhìn nữ nhân đang lao về phía hắn, không chết không thôi, tro ngánh mắt chứa đựng sự căm hận sâu sắc... Nếu không phải là nàng ta, hắn đã có thể cứu Hứa Uyển và Phù Dao, số phận người sẽ đi theo một chiều hướng khác; nếu như không phải là nàng ta, Phù Dao sẽ không phải bị nhốt cứng trong tủ, chứng kiến Hứa Uyển chịu hình, bị ép đến mức phải phong tỏa kí ức gần ấy năm qua, chịu đủ mọi đau khổ; nếu không phải là nàng ta, Phù Dao sao có thể bị thương tổn đến thế này, lỗi lầm ngày ấy, đến bao giờ hắn mới có thể bù đắp cho nàng đây?

Hắn bình thản, phất nhẹ tay áo.

Một luồng khí mạnh mẽ ập xuống mặt đất bằng, ngăn cản Phượng Tịnh Phạm, chặn nàng ta lại cách xa ba trượng.

Phượng Tịnh Phạm như va vào vách tường, đao thép toàn thân trong nháy mắt trời ra rồi lại cắm sâu vào hơn ba phần, huyết sương màu hồng bắn ra khắp xung quanh.

Nàng ta chậm rãi ngã khụy xuống, trước khi ngã khụy xuống vẫn dùng ngón tay dốc sức cào xới, dường như muốn cào ra bức tường vô hình chặn giữa Trưởng Tôn Vô Cực và nàng ta, lại dường như muốn cào chết ảo ảnh của những kẻ thù xuất hiện trước mặt đó - Trưởng Tôn Vô Cực, Mạnh Phù Dao, Phượng Toàn... những lời tiên tri đoán trước vận mệnh đeo bám

không dứt trong cuộc đời nàng ta, cho nàng ta bắt đầu và cũng cho nàng ta kết thúc đó.

Nàng ta cào xới, càng cào càng chậm, cuối cùng tay dừng trong không trung, không cử động nữa...

Sắc mặt của Phượng Toàn nhợt nhạt trắng bệch, đáy mắt đen ngòm. Dưới ánh đèn của hoàng hôn và mùi máu tanh bao phủ khắp điện, ông ta đưa đi đưa lại chiếu thư chói sáng ánh vàng như cảm thấy nó đầy sức mê hoặc và cảm dỗ chí mạng, nở một nụ cười tựa quỷ với Mạnh Phù Dao.

Nàng trầm mặc, im lặng rất lâu.

Mùi máu tanh tươi nồng đậm trong điện như không thể nào gột rửa, còn bên ngoài điện, màn đêm dù có tối tăm đến thế nào nữa rồi cũng sẽ qua đi, trời sắp sửa sáng rồi.

Sau khi trời sáng sẽ là đại lễ kế vị Nữ hoàng mà Phượng Toàn đã dốc hết sức mình để thử thách và đưa ra quyết định vào giờ phút cuối cùng.

Mà Nữ hoàng sắp kế vị vẫn ngồi xõm trên nóc điện, thản nhiên nhìn bức chiếu thư kế vị mà vô số người sống chết tranh đoạt đó.

Chiếu thư mềm mại và bóng loáng, xem ra rất thiêng liêng và trang nghiêm, chưa từng mây may dính phải máu tươi.

Mạnh Phù Dao cuối cùng cũng động lòng rồi!

Nàng bay từ đỉnh của cột xà xuống, tới trước người Phượng Toàn.

Phượng Toàn cười tít cả mắt, đắc ý và thỏa mãn.

Ông ta nắm chặt chiếu thư đó, chờ Mạnh Phù Dao đưa tay ra lấy, sau đó ông ta sẽ rút tay lại, đưa ra điều kiện với Mạnh Phù Dao.

Nhưng bản tính đặc ý của ông ta không thành công.

Mạnh Phù Dao chấp tay sau lưng, không thèm nhận lấy chiếu thư, chỉ liếc nhìn Phượng Toàn bằng nửa con mắt, trực tiếp hỏi thẳng: "Điều kiện?"

Phượng Toàn ngây ngốc, sau đó càng cười đặc ý thêm, đây mới là khí phách của một Nữ hoàng.

"Con thề đi!" Ông ta búng ngón tay, mặt tường phía sau mở ra ken kết, lộ ra một điện thờ, thờ thần thú đầu chim thân người, "Con hãy thề với tổ tiên Phượng thị, con gái Phượng gia - Phượng Phù Dao, vĩnh viễn trung thành với Phượng thị, trung thành với dòng dõi Toàn Cơ, kế thừa đế vị, thay trời quản lý vạn vật, chăm nom thứ dân, mở mang bờ cõi, nếu như làm trái, đất trời không dung, bị vạn sét đánh chết, hài cốt không còn!"

Ông yếu ớt bước xuống giường, hướng vào điện thờ khấu đầu sát đất, nói với Mạnh Phù Dao sau lưng bằng giọng điệu rất sâu xa, "Tổ tiên nguồn gốc của Toàn Cơ Phượng thị ta là Phượng thần thượng cổ, vô cùng linh nghiệm".

Sau đó ông ta quay người, nhìn Mạnh Phù Dao tràn đầy hi vọng.

Mạnh Phù Dao đón lấy ánh mắt của Phượng Toàn, thản nhiên như không có gì, cười rộ lên, lặp lại: "Phượng Phù Dao?"

"Con dù sao vẫn không thể tiếp tục mang họ Mạnh." Phượng Toàn lên tiếng, "Họ này mới là họ thực sự tôn quý."

"Cuối cùng ngài cũng quyết định truyền Hoàng vị cho Phượng Phù Dao? Hoàng nữ có địa vị thấp nhất do ngài và cung nữ Hứa Uyển sinh ra?" Phù Dao lại hỏi thêm một câu nữa.

Phượng Toàn cảm thấy câu nói này là lời thừa vô dụng, nghĩ thầm, đứa trẻ này quá chùng hưng phần không kìm nén được nên phải nói nhiều, bèn

cười nói: "Đúng, chính là mẹ của con, sau khi con kế vị có thể phong hiệu cho bà ấy, bà ấy "mẫu tuyền tử quý"(*) tương lai chính là Thái hậu, nếu như con thích, khi viết sử con cũng có thể thay đổi xuất thân cho bà ấy, đều tùy theo con".

(*) Mẹ ở địa vị cao quý là dựa vào con.

Mạnh Phù Dao gật đầu, sải bước tiến lên, lấy hương kính ba lễ, nói từng từ từng chữ một: "Phượng Phù Dao, con gái của Thiên Thành Đế Toàn Cơ Phượng Toàn và dân nữ quận Thanh Trạch Hứa Uyển, theo ý chỉ của Phụ hoàng, vĩnh viễn trung thành với Phượng thị, kế thừa đế vị, thay trời quản lý vạn vật, chăm nom thứ dân, mở mang bờ cõi, nếu như làm trái, trời đất không dung, bị vạn sét đánh chết, hài cốt không còn!"

Nàng nói rất rõ ràng, lưu loát, rành mạch, Phượng Toàn tỉ mỉ lắng nghe, nở một nụ cười thỏa mãn, nâng chiếu thư lên.

Mạnh Phù Dao hơi hốt nhận lấy.

Nàng cầm chiếu thư trong tay, như thể đang cầm tấm địa đồ giang sơn thắm máu, ẩn chứa trong những dòng chữ trên ấy, là tiếng gào thét của những người đã chết vì nó, Tứ Hoàng nữ, Ngũ vương phi, Lục Hoàng nữ, Thất Hoàng tử, Bát Hoàng tử, Đại Hoàng nữ...

Bên ngoài, mặt trời đã leo cao, sắc vàng rực rỡ như lưỡi đao óng ánh bổ tan tầng tầng lớp lớp mây mù và máu, trong chớp mắt đã nhuộm khắp cả đại điện mệnh mông rộng lớn.

Kinh biến đã qua, trăm quan xếp hàng tiến vào trong điện, giẫm lên nền đá vẫn chưa gột rửa sạch hết máu tươi, ngay ngắn chỉnh tề quỳ xuống, chờ đợi đại lễ kế vị ngày hôm nay.

Toàn Cơ ngày mồng 6 tháng 4 năm Thiên Thành thứ ba mươi, Nữ hoàng Toàn Cơ thần bí mà bảy nước trông ngóng cuối cùng cũng hiện thân. Nữ tử

truyền kỳ đã đảm vị trí Tướng quân Vô Cực, Thân vương Đại Hãn Quốc sư Hiên Viên, một lần nữa mở ra thiên chương mới trong sử sách Hoàng tộc bảy nước, khiến mọi người kinh hãi không thôi.

"Tuyệt đỉnh phong toàn tuyệt kiếm, huyền nhai thủy quái băng liêm, ý thụ ai viên lộng vân tiêm, huyết hoa đề đồ vũ, âm động hồng phi liêm, tử nhân tâm sơn vị hiểm!" (*)

(*)Bài thơ “Hồng tử hài - Thiên Thai bố tự” của tác gia Trương Khả Cửu nổi tiếng thời Nguyên. Nội dung bài thơ có nghĩa là: “Đỉnh núi nhọn hoắt phát ra hàn quang như bảo kiếm, thác nước như đang treo một tấm rèm bằng băng, dựa vào cây, lòng đầy thê lương nhìn mây trôi tự do trên trời, chim đỏ quỳên cất tiếng kêu ai oán đến mức nôn ra máu, đang điên cuồng kêu gào. Nhưng so với lòng người hiểm ác thì núi cao vẫn không nguy hiểm bằng.”

Lòng người nham hiểm, thẳng cả đỉnh núi cheo leo!

Khi Mạnh Phù Dao ngồi xuống ngai vàng khảm vàng nạm ngọc đỏ, trong lúc tiếp nhận những lời chúc mừng tần triều của bách quan và sứ giả các nước, nàng bỗng nhiên nghiêm mặt, cứng đờ.

Tông Việt và Trương Tôn Vô Cực đều có mặt.

Hoàng đế của Hiên Viên và Thái Tử của Vô Cực vốn dĩ có thể cử sứ thần đến chúc mừng, không cần đích thân lên điện, nhưng hai người họ dường như đều không để ý việc không hợp lễ nghi, cũng không để ý việc này sẽ khiến cho thất quốc tranh luận.

Thấy nàng nhìn xuống dưới, hai người đều ngẩng đầu lên, Trương Tôn Vô Cực hơi mỉm cười với nàng, trong ánh mắt tràn đầy sự động viên. Hắn biết rằng đối với Mạnh Phù Dao, giây phút này không phải là giây phút vinh quang trong đời nàng, trong lòng nàng nhất định chứa đầy căm ghét đối với những nghi lễ như thế này.

Tông Việt nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt không còn trốn tránh phiêu dịch như trước kia, mà trong đó cất chứa nỗi đau và sự tha thiết chân thành. Mạnh Phù Dao đón lấy ánh mắt đó, một lúc lâu sau, nàng cười lạnh lùng với Tông Việt.

Mạnh Phù Dao nhìn vào ánh mắt thống thiết hết sức đau khổ của Tông Việt, lòng như bùng sáng, nàng nhớ tới mười bốn năm trước, trên sườn núi cô lẻ, dưới bóng cây tùng xanh, thiếu niên áo trắng xoa nhè nhẹ vào hàm răng lung lay của nàng, đã nói thì thầm thế này: "Chỉ mong người quên đi... chỉ mong người quên đi... đừng giống như ta, ngày ngày nhớ đến..."

Hắn có sai lầm gì? Thiếu niên mang mối thâm thù ấy, đã chứng kiến tận mắt phụ thân mình bị người ta tàn nhẫn giết chết, buộc hắn phải lưu vong nghìn dặm, từ đó hắn còn lí do gì để không cứng rắn không lạnh lùng?

Người thân hắn còn không cứu giúp hắn, hắn lại cứu một người không thân không thích như nàng.

Hắn đã cho nàng một sự bắt đầu lại đầy tươi sáng ở kiếp này.

Hắn đã tạo nên một Mạnh Phù Dao với ý nghĩa ban đầu, một Mạnh Phù Dao không quên đi hết tất cả đó, một Mạnh Phù Dao hôm nay dám dũng cảm đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Hắn là... ân nhân của nàng.

Đúng vậy, ân nhân.

Đối với Hứa Uyển, có lẽ là vô tình, nhưng đối với Mạnh Phù Dao nàng, hắn chưa từng nợ thứ gì cả.

Trường Tôn Vô Cực bỗng nhiên tiến lên phía trước bước, vừa cười vừa nói: "Vô Cực nguyện cùng vương triều của Bộ hạ, vĩnh viễn xây dựng mối quan hệ tốt đẹp, kính xin Bộ hạ thành toàn".

Mạnh Phù Dao liếc nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, trong lòng nghĩ thầm, Thái tử điện hạ lúc này đây còn dám trêu chọc nàng, quả thật là có chết cũng không hết tính lưu manh.

"Đa tạ Thái tử", Mạnh Phù Dao cười rất giả tạo: "Nói thành toàn quả thực quá nghiêm trọng rồi, không dám không dám!"

Trưởng Tôn Vô Cực vui sướng lùi xuống, tốt rồi, hẳn đã không thấy nét mặt tươi cười của nàng từ rất lâu rồi, cộng lại đầy đủ những mười sáu giờ lẻ ba khắc.

Các sứ thần lần lượt tiến lên, Mạnh Phù Dao bỗng nhiên nhắm tít cả mắt lại.

Nữ tử đang bước lên kia, mặc bộ váy áo màu chàm xen lẫn màu đỏ thẫm, màu sắc trang nhã tôn thêm nước da sáng như màu mật ong của nàng ta, toát ra nét đẹp quyến rũ đến lạ kì. Đường nét trên gương mặt nàng ta rất đổi thanh tú rõ ràng, hốc mắt rất sâu, trong con ngươi chất chứa một biển hồ mê hoặc, như vực thăm bồng bềnh sương khói, hay như sắc đêm sóng sánh một màu.

Là nàng ta.

Là nữ tử thần bí gặp ở trên tửu lâu.

Bởi vì một lá bùa của nàng ta mà nàng đã tìm thấy kí ức đau đớn nhất của cuộc đời mình.

Mạnh Phù Dao đối với nữ tử này có một cảm xúc không nói thành lời, cảm thấy cử chỉ của nàng ta rất tự nhiên thân thiết, song cũng hơi hột dưng dưng.

Nàng nhìn thấy sắc mặt của Tông Việt trong nháy mắt đó, hẳn đang nhăn mày nhìn nàng ta, chẳng lẽ hai người này quen biết nhau?

"Phù Phong Thập Nhĩ tộc, Thần Không Thánh Nữ Phi Yên, cung chúc Toàn Cơ Hoàng đế Bệ hạ phúc thọ muôn đời".

Phi Yên...

Hóa ra là Thánh Nữ của Phù Phong Tộc, Mạnh Phù Dao có nghe Diêu Tấn nói qua về vị Thánh nữ này, địa vị của nàng ta không thấp hơn Vua của Vương tộc, mà hình như nàng cũng từng nghe qua cái tên này rồi, nhưng nghĩ mãi một lúc vẫn không nhớ ra được. Phi Yên mỉm cười vẫy tay, một cô bé dâng lên một chiếc hộp trắng như tuyết, nói: "Xin kính dâng bệ hạ hải châu của biển La Sát Phù Phong. Hải châu La Sát có thể dùng để bảo dưỡng nhan sắc, ổn định kinh mạch, nếu dùng với mỡ Giao long dưới biển sâu của Phù Phong thì đối với tất cả vết thương ghê tởm trong ngoài thiên hạ đều có công dụng bất ngờ, hơn nữa còn có thể nâng cao công lực".

Hai mắt Mạnh Phù Dao sáng ngời lên, cười hỏi "Ồ? Mỡ Giao long?"

Cô bé kia gật đầu đặc ý, đáp: "Phù Phong ta báu vật kỳ lạ nhiều nhất, hơn nữa còn có lợi với việc tôi luyện chân khí cho những người luyện võ, mỡ Giao long cũng chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi".

Mạnh Phù Dao cười và nói: "Thật khiến người ta mê mẩn". Nàng vừa ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt trầm mặc của Phi Yên, sau đó nàng ta lộ ra nét mặt tươi cười bình đạm nhưng đủ khiến người mê hoặc mơ màng.

Nhưng Trưởng Tôn Vô Cực ở phía sau Phi Yên bỗng nhiên khẽ nhăn trán chau mày.

Trước khi đại lễ đăng cơ kết thúc, quan lễ trên điện mời Mạnh Phù Dao định niên hiệu, Mạnh Phù Dao suy nghĩ một lúc rồi nói rất tùy ý: "Là Đoan Minh đi".

"Cai trị đoan nghiêm thánh minh, Hoàng đế thánh minh!" Chúng thần bái phục, chỉ có Mạnh Phù Dao ngồi trên điện cười mỉm thâm sâu, vài vị khách

mời tôn quý bỗng nhiên đều không kiềm chế được lắc lắc đầu.

Toàn Cơ Đoan Minh năm thứ nhất, Tân đế kế vị.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 20.2

Ngày 18 tháng 4, Nữ đế thu hồi tất cả các chức vụ do các Hoàng tử và Hoàng nữ đảm nhận, trong đó Thập nhất Hoàng tử ở Bắc Cảnh ngang nhiên kháng chỉ, ngầm ngầm ép buộc lực lượng Lục Lâm liên hợp với thuộc hạ ám sát quan viên Bắc Cảnh, ý đồ tạo thành thế cục bất lợi cho Nữ đế vừa mới kế vị, nhưng mà vừa mới động thủ thì đã bị đồng minh Lục Lâm đất Bắc vốn liên tiếp chống đối không ngừng với Thập nhất Hoàng tử ngăn chặn, quay giáo đánh lại một cách cực kỳ có tổ chức. Thập nhất Hoàng tử hốt hoảng vội vàng chạy khỏi đất Bắc, được Trường Thiên bang che chở - đây là thế lực lớn mạnh nhất đất Bắc, song bởi vì lúc đầu can dự vào việc lập bang chủ tân nhiệm của Trường Thiên Bang, nên Thập nhất Hoàng tử đã bị vị phó bang chủ có thực tài nhưng thất bại trong việc cạnh tranh vị trí bang chủ ôm hận giết chết.

Bờn cợt với kẻ giang hồ, ắt chết trong tay kẻ giang hồ.

Sau khi Mạnh Phù Dao đăng cơ một thời gian, bỗng nhiên một hôm muốn thư giãn bèn xuất cung ra ngoài đi lang thang, không mang theo bất kì hộ vệ nào, chỉ đem theo Nguyên Bảo đại nhân mà thôi.

Giữa Trường Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao gần đây rơi vào một trạng thái không nóng không lạnh, đại khái là kiểu trạng thái: "Chào buổi sáng, xin chào, đã ăn chưa? Ăn rồi, ăn gì thế? À quên rồi?" Kỳ thực cũng không thể trách tình hình tiến triển quá chậm, Mạnh Phù Dao mới làm chủ tịch nước nên vô cùng bận bịu, xa nhiều ít gặp Thái tử điện hạ, tiến triển duy

nhất giữa hai người hiện nay chính là, Nguyên Bảo đại nhân được phê chuẩn hộ giá.

Còn Tông Việt đã về nước, hăn thất vọng ra về nhưng lòng cũng yên tâm. Bất luận thế nào, Mạnh Phù Dao thể hiện đã tha thứ chính là vận may lớn nhất của hăn, còn những đau khổ tồn đọng trong ký ức đó, thời gian sẽ dần dần xóa bỏ.

Mạnh Phù Dao đeo mặt nạ, vác theo Nguyên Bảo đại nhân đi chơi lung tung, Nguyên Bảo đại nhân nhìn kẹo hồ lô thì không đi được nữa, bò ra, khoa tay múa chân đòi ăn. Mạnh Phù Dao vừa mới móc bạc ra mua, bỗng nhiên có người cất tiếng lập dị khác thường: "A âu âu, đồ ngốc! A âu âu, con chuột cũng ăn kẹo hồ lô!"

Nàng đột nhiên ngoảnh đầu lại nhìn, thấy một con chim anh vũ lờ lợet sặc sỡ bay qua bay lại trên cái giá hồ lô, vừa bay vừa om sòm huyên náo cười nhạo Nguyên Bảo đại nhân chẳng chút kiêng nể gì: "A âu ầu, con chuột bạch! A âu ầu, con chuột bạch ăn kẹo hồ lô!"

Lông mao toàn thân dựng đứng cả lên, Nguyên Bảo đại nhân mắng to: "Chít chít!"

Trên đầu chim anh vũ đó có mọc một đám lông vàng thẳng đứng tạo hình cổ quái, trông giống như ống xả khói của cái tàu hút thuốc lá. Đôi mắt chim anh vũ màu xanh, một mắt nhắm một mắt mở; nó kiễng một chân lên nghiêng liếc Nguyên Bảo đại nhân, "A âu ầu, người nghe hiểu tiếng người?"

Nguyên Bảo đại nhân vừa mới ưỡn ngực kiêu ngạo thì nghe chim anh vũ nói vậy, vô cùng khinh thường đáp trả. "Nghe hiểu tiếng người thì có tài ba gì đâu hử? Biết nói tiếng người mới gọi là hiếm lạ, có bản lĩnh thì người nói vài câu cho ông đây xem nào? Người nói đi, người nói đi..." Chim anh vũ đột nhiên dựng đứng đôi cánh lên, ngẩng đầu, ưỡn ngực hét như Nguyên

Bảo đại nhân, giường cao cổ, bình tĩnh, học Nguyên Bảo: "Chít chít! Chít chít!"

Nguyên Bảo đại nhân từ trước tới giờ chưa từng bị ai xem thường như này, "Ầm" một tiếng, thế giới nhỏ bé của nó đã bùng nổ, bồ nhào qua đó bày tư thế kinh điển của nó: lộn nhào 360 độ. Chim anh vũ hết sức linh hoạt tránh chiêu kia của chuột mập, tiếp tục khinh thường, "Con chuột màu trắng thì có gì là tài ba chứ? Nghe hiểu tiếng người thì có gì là tài ba chứ? Ông đây sắc sỡ, ông đây không chỉ nghe hiểu, ông đây còn có thể nói, ông đây cao quý hơn nhà người một vạn lần! A ầu ầu!"

Nguyên Bảo đại nhân gần như sắp điên lên rồi!

Nó nhe nanh múa vuốt lắc lắc đầu, ngậm lấy đao của Mạnh Phù Dao, định dùng đao của nàng chém đứt bộ lông màu vàng của con chim anh vũ kỳ quái này. Mà con chim kia đã vỗ cánh phành phạch bay đi, dương dương đắc ý: "A ầu ầu... Chít chít! Chít chít!"

"Kim Cương! Người lại nghịch rồi!", một giọng nữ hơi quen thuộc vang lên, sau đó con chim anh vũ kia bị người ta giơ tay bắt lại, Mạnh Phù Dao cũng giữ lấy Nguyên Bảo đại nhân, ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là tiểu cô nương Kim Hoàn, thị nữ của Phi Yên.

Bé gái đó cười với Mạnh Phù Dao rồi bước đi, vỗ vỗ con chim anh vũ, nói: "Đi thôi, còn mè nheo gì nữa! Không phải người nói đồ ăn trong nhà chúng ta mới hợp khẩu vị sao? Ừ... . Cũng đến mùa tìm bảo vật quý hiếm trong tộc chúng ta rồi..."

Bé gái ấy độc thoại một mình, đi xa dần, Mạnh Phù Dao đứng trong đám người, nhìn theo bóng dáng bé gái ấy như có suy tư, bên cạnh bỗng nhiên có người tiến đến gần, phảng phất mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt, hỏi nàng: "Nhìn thấy ai thế?"

Mạnh Phù Dao quay người lại, cười với Trưởng Tôn Vô Cực rồi đáp: "Một con chim."

"Nó không cho nàng mượn đôi cánh sao?" Trưởng Tôn Vô Cực ngẩng đầu lên nhìn theo hướng đó.

Mạnh Phù Dao bước đi về phía trước, thờ ơ: "Ai mà biết được!"

Trưởng Tôn Vô Cực yên lặng đứng đó, một lúc lâu sau mới cất tiếng thở dài.

Toàn Cơ ngày 18 tháng 5, năm Đoan Minh thứ nhất, một ngày oi bức ngột ngạt, không mưa.

Vào buổi sáng sớm, Phương Toàn tỉnh lại, cảm thấy nặng trĩu trong lòng, thấp thỏm bất an, mờ mịt giống như tiết trời đầu hạ đầy mây đen này. Ông ta bàng hoàng nhìn lên mặt tường, thấy một giọt nước lóng lánh ngưng tụ lại trong khí trời ẩm ướt, hốt hoảng nhớ ra đã từ lâu lắm rồi không ai đến thăm ông ta.

Sau đó lại nghĩ, thái y đã nói từ sớm rằng với bệnh tình này, ông ta không thể sống qua nổi tháng Tư, tại sao đến bây giờ vẫn bình an vô sự? Nhưng mà phương thuốc gần đây quả thực rất tốt, tinh thần ông ta đã tốt lên rất nhiều, đặc biệt là đôi mắt đã không nhìn thấy mọi thứ từ lâu, gần đây ngày một sáng hẳn lên. Ông ta vừa nghĩ như vậy, vừa cảm thấy nực cười, cũng thoái vị rồi, thị lực còn sáng lên để làm gì, lẽ nào vẫn còn những chuyện cần ông ta tận mắt chứng kiến sao?

Đang suy nghĩ ngẩn ngơ như thế, đột nhiên ông ta nghe thấy tiếng huyền não phía đối diện vang lên, ông ta loạng choạng đi đến bên cửa sổ, thò đầu ra nhìn.

Cửa cung đang mở, cánh cửa điện thờ cúng bài vị tổ tiên ở phía đối diện cũng đang mở, có rất nhiều thợ thầy đi đến, dưới sự chỉ huy của thái giám

đang chuyển dời thứ gì đó từ trong điện ra ngoài.

Thông thường, ông ta lẽ ra nhìn không rõ, nhưng mà hôm nay, đột nhiên thực sự nhìn rất rõ, thứ bọn họ đang chuyển dời là bài vị.

Là bài vị tiên hoàng Phượng thị của Toàn Cơ qua các triều đại.

Những kẻ lỗ mãng không biết đọc chữ đó, đem những bài vị thánh thần bất khả xâm phạm, ngay cả ông ta nhìn thấy cũng phải đập đầu khấu lạy ấy, quăng hết lên xe cải tiến hai bánh ở ngoài điện; trên xe cải tiến rất nhanh chóng đã chất một đống bài vị Hoàng đế chữ xanh chữ vàng, chồng chất hỗn loạn, giống như một đống củi lộn xộn bừa bộn.

Phượng Toàn như bị đao đâm, đột ngột nhảy đến, ông gân cổ gắng sức kêu gào cung nữ thái giám, nhưng mà đám cung nữ thái giám kia, thường ngày vừa gọi là tối ngay, hôm nay tất cả đều mặc kệ ông. Phượng Toàn đành phải dựa vào tường, từng bước từng bước di chuyển về phía trước, muốn xuất cung ngăn cản những tên tiện dân đáng phải chu di cửu tộc ở phía đối diện kia.

Song đột nhiên có người lên tiếng: "Người đi đâu thế?"

Phượng Toàn ngẩng đầu lên thì thấy một đám thị vệ đang tràn vào trong cung, xe vua chín Rồng đang lộc cộc chạy vào, Mạnh Phù Dao mặc phượng bào quan hoa từ trên xe vua chậm chậm bước xuống.

"Phù Dao! Con tới thật đúng lúc!", Phượng Toàn vui mừng, vội vàng toan nắm lấy tay áo của nàng, chỉ về phía đối diện, "Con xem những kẻ nghịch tặc kia... Con xem những kẻ nghịch tặc kia... mà lại... mà lại...". Ông ta tức giận đến mức toàn thân run lẩy bẩy, ngay cả lời nói cũng thốt ra không được rõ ràng!

"Ồ!" Mạnh Phù Dao tránh khỏi tay Phượng Toàn, quay người nhìn rất bình thản: "Cái đó à..."

Mạnh Phù Dao đi vào trong điện, Phượng Toàn sốt ruột theo sau: "Con ngăn bọn họ lại đi... ngăn bọn họ lại đi...!"

"Người thấy hết rồi?" Mạnh Phù Dao ngoảnh đầu nhìn ông ta.

"Nhìn thấy rồi! Chuyện này là như thế nào?" Phượng Toàn che ngực lại, ho liên tiếp không ngừng, "Bọn họ..."

"Bọn họ đang chuyển dọn bài vị của Hoàng tộc Phượng thị, chỉ đơn giản thế thôi."

"Con..." Sau khi Phượng Toàn nghe thấy giọng điệu của Mạnh Phù Dao, trong đầu như có ánh chớp lóe lên. Ông ta run sợ ngẩng đầu nói, "Con..con để bọn họ..."

"Tất nhiên! Mạnh Phù Dao ngậm cười, cảm thấy ông ta đã trở nên điên rồi, "Không phải trăm hạ chỉ, có người dám động vào nơi đó sao?"

"Con điên rồi!" Phượng Toàn lùi về phía sau, va vào giường, không ngồi xuống mà ngã bệt dưới đất, chân run lẩy bẩy muốn bò mà không bò lên được, thử vài lần đều chẳng thành công.

"Ta điên hay không điên, ta không biết." Mạnh Phù Dao lạnh lùng nhìn ông ta, cũng không qua dùi dẩy mà nói mĩa mai: "Nhưng mà ta nghĩ có lẽ người sắp điên rồi!"

Nàng bước dài tới, ngồi lên trên giường hai tay đặt lên hai đầu gối, lạnh lùng cúi đầu nhìn Phượng Toàn đang vật lộn dưới chân nàng, cất tiếng: "Trẫm đến là để thông báo cho người một chuyện. Trẫm vừa này đã ban thánh chỉ công bố Toàn Cơ từ hôm nay trở đi đổi quốc hiệu thành Đại Uyên, đổi niên hiệu thành Trường Sinh, tất cả Hoàng tộc Toàn Cơ đều bị phế thành thứ dân, Hoàng tộc Toàn Cơ từ nay sẽ không còn tồn tại nữa!"

Lời nói của nàng vừa dứt, hai mắt Phượng Toàn trợn ngược lên, không thể thốt ra một câu nào nữa, liền ngất lịm đi.

Mạnh Phù Dao bình tĩnh nhìn ông ta, ánh mắt đen sâu như những đám mây mờ mịt đang bay ở cuối chân trời. Toàn Cơ, Toàn Cơ, bắt đầu từ hôm nay trở đi, cuối cùng cũng không còn xuất hiện cái Hoàng tộc quái đản này nữa rồi. Hứa Uyển! Hứa Uyển! Từ hôm nay trở đi, trong tôn điện này chỉ có bài vị của Người!

Rất lâu sau đó Phượng Toàn mới tỉnh lại.

Khi ông ta tỉnh lại, trước mắt là một mảng tối tăm mù mịt. Lúc đầu ông ta tưởng rằng mình đã mù, sau đó nhìn thấy đối diện có hai đốm ánh sáng yếu ớt mờ nhạt, mới biết là trời đã tối rồi.

Có điều, ánh sáng yếu ớt mờ mờ ấy là mắt người, là Mạnh Phù Dao vẫn chưa hề rời đi.

Phượng Toàn nằm ở dưới đất, vẫn là tư thế trước khi ngất đi ấy. Cả người ông ta lạnh toát, ngây ngốc nằm đó, giờ phút này ông ta mới thấu hiểu nỗi hận thù sâu nặng đến nhường nào trong lòng Mạnh Phù Dao. Ông ta vốn lầm tưởng rằng những chuyện đó trong cung nhìn mãi thành quen không có gì cả. Ông ta vốn lầm tưởng Mạnh Phù Dao chưa chắc có thể nhớ lại được những chuyện đã xảy ra trước lúc năm tuổi. Ông ta vốn lầm tưởng rằng ngôi vị Hoàng đế chí cao vô thượng kia đủ để lấp bằng những bi phẫn và thù hận, thế nhưng ông ta đã nghĩ quá đơn giản về Mạnh Phù Dao.

Ông ta cũng nghĩ quá đơn giản về nhân tính, ân oán, đau khổ trên thế gian này.

Ông ta không biết, thứ quan trọng nhất thế gian đối với ông ta mà nói chính là Hoàng quyền, nhưng đối với một số người mà nói, thứ quan trọng nhất chính là hồi ức trong tâm tưởng con người.

Đó là nụ cười, là nước mắt, là những kí ức đã trải qua trong cuộc đời.

"...Người... Người không sợ báo ứng sao..."

"Ta đợi người đến bây giờ chính là để nói cho người biết", Mạnh Phù Dao ngồi xổm xuống, đến gần Phượng Toàn, con người phân rõ trắng đen sáng lên yếu ớt, "Lời thề đó không liên quan đến ta!"

Nàng mỉm cười, nói khe khẽ bên tai của Phượng Toàn, "Phượng Phù Dao, con gái của người và Hứa Uyển vừa sinh ra đã là một bào thai chết, còn ta... ta là Mạnh Phù Dao!"

Phượng Toàn run sợ kinh hãi.

"Phượng Phù Dao trung thành với Phượng thị, Phượng Phù Dao không diệt bỏ Hoàng tộc Toàn cơ, Phượng Phù Dao vĩnh viễn sẽ không phản bội lại lời thề, bởi vì cô ta chỉ sống có nửa tiếng đồng hồ." Mạnh Phù Dao cười rất bình tĩnh và thê lương, "Phượng Toàn, người vẫn còn nhớ lời thề đó của ta không? Đó là Phượng Phù Dao lập lời thề, không phải là ta."

Phượng Toàn đột nhiên co rúm lại, ông ta chết mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mạnh Phù Dao, con người sáng như làn nước mùa thu của nàng, lúc này yêu dị và lạnh nhạt dán ở trước mắt ông ta, giống như thành đồng vách sắt tối sâu cực độ, vây hãm ông ta trong vực sâu tăm tối vĩnh hằng.

Hoá ra cái chết của Đế vương... cũng đơn giản như thế!

Toàn Cơ ngày 18 tháng 5 năm Đoan Minh thứ nhất, Nữ đế Toàn Cơ đổi quốc hiệu thành Đại Uyên, đổi niên hiệu thành Trường Sinh, từ đó mọi người mới hiểu rõ, hoá ra niên hiệu Đoan Minh đó, chẳng qua là Đoan Mệnh.

Toàn Cơ Hoàng Tộc ngoại trừ Cửu Hoàng nữ đã xuất gia, còn lại đều bị phế thành thứ dân.

Ngày 19 tháng 5, năm Trường Sinh thứ nhất, Phượng Toàn Thiên Thành Đế băng hà, mai táng trong An Lăng rồi bị phong toả ngay vào hôm đó, cả lăng mộ to như thế chỉ có mỗi phượng Toàn cô đơn một mình.

An Lăng từ đó trở thành lăng mộ Đế vương cuối cùng của Hoàng tộc Toàn Cơ.

Nhưng mà trong Hoàng tộc Toàn Cơ vẫn còn có một người may mắn, đó là Phượng ngũ Hoàng tử. Phượng Ngũ Hoàng tử được Nữ đế bổ nhiệm thành Thừa tướng tân nhiệm, nắm chính sự Đại Uyển.

Ngày 21 tháng 5, năm Trường Sinh thứ nhất, ban đêm, đèn đuốc trong Vĩnh Xương điện trầm lắng, Mạnh Phù Dao ở phía sau màn xoay đi xoay lại, một lúc lâu sau khẽ mỉm cười nói với Kỉ Vũ:

"Này, hình nộm này rất giống với ta, người phải nhớ trông chừng thật kĩ cho ta đấy!"

Kỉ Vũ im lặng gật đầu rồi lên tiếng:

"Thật sự phải đi sao?"

"Tất nhiên!"

Mạnh Phù Dao thu dọn bọc đồ, "Người có thể không cần nói với chủ tử của người, bây giờ người đã là người của ta rồi, người mà ăn lương của ta nhưng lại giấu giếm làm việc cho người khác, thì ta sẽ khai trừ người!"

Kỉ Vũ không nói lời nào, lặng lẽ lui xuống.

Đêm khuya sâu lắng, ánh sao khi sáng khi tắt, một hồi lâu sau, một bóng người từ Vĩnh Xương điện lén lút trượt ra.

Cái bóng đó vừa đi vài bước, bỗng nhiên một bóng trắng lao đến, cục bông gòn đó nhào vào lòng người kia rồi bất động luôn.

Nguyên Bảo đại nhân dụi sát đầu vào trong lòng Mạnh Phù Dao.

Ta biết người đi Phù Phong, hãy đem ta đi! Ta phải tìm con Kim Cương đó báo thù!

Quyển 7

[Chương 1: Như Thế Gặp Gỡ Lần Đầu](#)

[Chương 2: Con Hát Tương Lai](#)

[Chương 3: Kế Hoạch Bồi Dưỡng Hoàng Hậu](#)

[Chương 4: Cướp Đoạt Tập Thể](#)

[Chương 5: Thần Thông Đại Pháp](#)

[Chương 6: Giải Quyết Hữu Phái](#)

[Chương 7: Bộc Bạch Tiếng Lòng](#)

[Chương 8: Đêm Trăng La Sát](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 8.3](#)

[Chương 11: Tâm Ta Như Đá](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 13: Gian Khó Chạy Trốn](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 15: Cướp Biển Duy Kinh](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 17: Ác Quý Biển Sâu](#)

[Chương 12.2](#)

[Chương 12.3](#)

[Chương 20: Tìm Ta Dân Vật](#)

[Chương 13.2](#)

[Chương 13.3](#)

[Chương 23: Thánh Nữ Phi Yên](#)

[Chương 14.2](#)

[Chương 14.3](#)

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1: Như Thế Gặp Gỡ Lần Đầu

Type: Ớt Hiếm

“Nguyên Bảo à, mi tính làm gì với con Kim Cương vừa tìm được đây? Vật lông hay là cho vào nồi luôn hửm?”

Mạnh Phù Dao dựa vào thân cây, cầm ngọn cỏ phe phẩy lên đầu gối của Nguyên Bảo đại nhân, còn Nguyên Bảo đại nhân thì đang hóng gió với tư thế kinh điển của bộ phim Titanic, dường như bị mê hoặc bởi mùi mát lạnh sáng khoái truyền đến từ trong không khí, mê mẩn nghĩ: A... làn gió quê hương ta đây mà... càng ngày càng về gần đến quê hương rồi... Đương lúc tâm hồn đang bay lác trong bầu trời riêng, bỗng nghe thấy câu hỏi phá hỏng cả bầu không khí của Mạnh Phù Dao, Nguyên Bảo đại nhân cực kì không hài lòng quay đầu trừng mắt với nàng.

Mạnh Phù Dao cũng vô cùng bất mãn nhìn nó – bộ mặt góc ghech nịnh nọt lúc mi cầu xin ta đưa mi ra ngoài đâu rồi, giờ vừa xỗ lông đã hóa thành ông tướng, đúng là chủ nào tớ nấy!

Nàng có chút phiền muộn, ngẩng đầu đánh giá cảnh sắc xung quanh, bốn phía là cánh đồng xanh ngát mênh mông ngút ngàn vô tận, thậm chí phủ kín mặt đất, cây cỏ thẳng đứng, lá cỏ mềm mại, tô điểm thêm là những khóm hoa cúc dại như những đốm nhỏ li ti và những bụi cây quả đỏ thấp bé đầy màu sắc, bầu trời xanh biếc bao la, bốn phía dãy núi tuyết ẩn hiện, lặng lẽ nằm trên mặt đất bằng phẳng, gió từ đỉnh núi thổi đến, bay lượn trên thảo nguyên rộng lớn bát ngát mênh mông.

Đây là lãnh thổ của Phù Phong, là phạm vi thế lực của Phát Khương – một trong ba bộ tộc lớn của Phù Phong, tiếp giáp với Đại Uyển, đây cũng chính là quê hương của Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao nằm xuống bãi cỏ, nghe nói Phù Phong đất nhiều người ít quả nhiên không sai, nàng đã đi bộ mất cả một ngày rồi, ngày đầu tiên trừ hộ vệ của mình và rất nhiều chim ra thì ngay đến một bóng người cũng không thấy, hôm nay mới thấy cách không xa hạ lưu của một con sông có một bộ lạc du mục.

Quân hộ vệ đang dựng lều, lều trắng trên thảo nguyên tựa như trên châu tán trên mặt đất. Nàng lần này đến Phù Phong, không hung hăng mang theo ba ngàn hộ vệ như lúc đầu đi Toàn Cơ mà chỉ chọn ba trăm hộ vệ tinh nhuệ nhất. Ngoại trừ Kỉ Vũ ở lại và Vương quân Đại Hãn canh giữ Hoàng cung Đại Uyển, còn Thiết Thành và Diêu Tấn đều đi theo bảo vệ nàng, nàng đã sai người về Đại Hãn thông báo cho Diêu Tấn rằng hôm nay nàng dừng chân ở đây là để cho Diêu Tấn đuổi kịp đoàn.

Còn Châu Châu có đến hay không thì tùy nàng ấy, quê hương và ái tình đều rất quan trọng, mặc nàng ấy quyết định thôi.

Mạnh Phù Dao co hai chân, nghĩ bụng, làm Nữ đế ư? Nàng chẳng có hứng, lúc đầu kế vị chỉ là kế sách tạm thời, cốt chỉ báo thù thôi mà thôi, tương lai cứ giao bừa Đại Uyển cho ai đó, chắc hẳn họ cũng sẽ không đối xử tệ với quốc sĩ của nàng. Từ trước tới nay mục tiêu của nàng chỉ có một, đó chính là về nhà!

Nàng phải về nhà.

Nàng đi Phù Phong, không chỉ vì ở đó có nhiều báu vật quý hiếm, có thể giúp nàng lên tầng thứ chín của Phá Cửu Tiêu, mà quan trọng hơn muốn tới Thương Khung bắt buộc phải đi qua Phù Phong, nói cách khác, nay nàng

đã bước trên con đường trở về nhà, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng sẽ không về Đại Uyển nữa.

Nàng để lại cho Kỉ Vũ một bức thư trong tấm cung nội điện của mình, yêu cầu huynh ấy ba năm sau mới mở ra, ba năm sau, nếu nàng vẫn chưa quay lại, chứng tỏ giấc mơ của nàng cuối cùng cũng đã thành công, nàng có thể chính thức tạm biệt Đại lục Năm châu đen tối như gặp quỷ này rồi.

Nghĩ vậy, Mạnh Phù Dao có phần hưng phấn, nhưng chỉ một thoáng sau lòng đã nặng trĩu. Nếu nàng rời đi, vĩnh viễn rời đi, thì Mạnh Phù Dao – chính thức biến mất khỏi thế giới này, giống như chết đi vậy, nhưng nàng không phải là một cơn gió mà có thể “đi qua không để lại dấu vết”. Nàng đã để lại quá nhiều kí ức ở thế giới này, nàng ngước lên nhìn hướng đi đoàn tụ với mẹ, trái ngược với sự trốn chạy biệt ly những người bạn thân thiết... Mà họ, rõ ràng tồn tại trong những năm tháng rong ruổi của nàng, như thể là sự lưu luyến khó có thể cắt rời trong kiếp này, kí ức của nàng về mẹ sâu sắc thế nào, dấu vết mà họ để lại trong cuộc đời nàng cũng sâu đậm như thế ấy.

Còn nàng thì sao, trái tim như sắt đá lúc ban đầu dần dần cũng đau đớn, cũng phân vân, lẽ nào nàng sẽ phải sống mãi trong sự khó xử này? Kiếp này nhớ nhung người mẹ ở kiếp trước, còn nếu trở về, nàng sẽ lại nhớ nhung... những người thân ở kiếp này?

Phải rồi. Người thân. Họ cũng là người thân của nàng, bạn đồng hành của nàng, yêu thương nàng, che chở nàng qua những năm tháng ảm áp nhất trong cuộc đời.

Trong những năm tháng ở thế giới này, nàng đã tình cờ gặp được những người bạn khắc cốt ghi tâm.

Chiến Bắc Dã, Nhã Lan Châu, Tông Việt, Vân Ngấn, Thiết Thành, Diêu Tấn, Kỉ Vũ, Tiểu Thất, Nguyên Bảo đại nhân, và cả chủ tử của Nguyên Bảo

đại nhân...

Trưởng Tôn Vô Cực.

Nghĩ đến cái tên đó tim nàng như thắt lại. Mạnh Phù Dao cắn chặt môi, cố đè nén con sóng dữ trong lòng, nàng thở dài – bao năm qua nàng vẫn luôn kiên định, mong ước được về nhà chưa từng lay động. Nhưng khi nàng thật sự bước trên con đường trở về nhà rồi, khi sự biệt ly cuối cùng cũng đến như dự định, hóa ra nàng vẫn buồn, vẫn đau...

Nàng thở dài rồi trở mình, cố chôn suy nghĩ xuống bùn đất, gắng sức đè nén trái tim mình, không để cho mình đau nữa.

Nguyên Bảo đại nhân đang hít một hơi sâu liền bị vật ngã, vùng vẫy bò ra khỏi người nàng, trừng mắt nhìn nữ nhân từ lúc đến lãnh thổ Phù Phong liền bắt đầu trở nên kì quái, nữ nhân này càng ngày càng không thể thuyết phục, nếu không phải do chủ tử yêu cầu, còn lâu nó mới thêm nhờ cậy nàng.

Mà sao chủ tử vẫn chưa đến nhỉ? Nguyên Bảo đại nhân đặt chân lên đầu, nhìn bốn phía một cách băng quơ – nói là đến muộn do có chút việc phải xử lí, mà đến tận bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Chủ tử của nó cũng thật đáng thương, vốn định sẽ về nước một chuyến, mà tới tận bây giờ rồi vẫn không gác lại được chuyện tình cảm, may mà cha của chủ tử gần đây đang mãi tham chiến, không chăm chăm mong ngóng người về nước để làm một vị Thái tử nhân hạ, không thì...

Haha.

Nguyên Bảo đại nhân bất mãn thở dài, cảm thấy việc không trân trọng bảo vật trước mắt, lại cứ khẳng khẳng cạy “hòn đá hổ xí” xấu nhất cứng nhất trên thế gian, thật là chuyện ngu ngốc nhất mà vị Thái tử nhìn xa trông rộng Vô Cực đã làm trong kiếp này.

Mạnh Phù Dao nghe tiếng thở dài của nó mà thấy phiền, xoay người định với lấy miếng vải để bịt tai lại, liền nhìn thấy đó là vải gói đồ thêu hình bông hoa sen tìm thấy ở dưới giường của Hứa Uyển, lúc đó nhìn thấy có chữ nhưng vì tâm tình rối rắm nên nàng không xem, lúc ra ngoài tiện tay đút luôn vào túi hành lý, bây giờ đúng lúc có thể xem rồi. Nàng mở gói đồ cũ, nét chữ xỉn màu được viết bởi ngòi bút cùn đập vào mắt. “Con gái bé bỏng!” Là di thư Hứa Uyển viết cho nàng, tay Mạnh Phù Dao run run.

“Gần đây mẹ luôn cảm thấy tâm tình bất an, giống như có chuyện gì đó không lành sắp xảy ra, nghĩ đi nghĩ lại, liền viết mấy chữ cho con, mong con bình an trưởng thành để đọc được những dòng này.”

“... Con của ta, con phải biết khiêm tốn giữ mình, công dung ngôn hạnh, sau khi trưởng thành gả chồng rồi, phải nhớ hiếu kính với cha mẹ chồng, lấy chữ hiếu làm đạo, rộng lượng bao dung với người khác, giúp chồng dạy con.....”

Vành mắt Mạnh Phù Dao hơi đỏ, tưởng tượng đến rất nhiều rất nhiều năm trước, phía trước chiếc giường nhỏ là ngọn đèn bé như hạt đậu, Hứa Uyển trầm mặc viết cho mình bức thư cuối cùng trong ánh sáng hoàng hôn, lòng bà ấy tràn đầy sự sợ hãi về tương lai chưa biết phía trước, càng sợ hãi nhiều hơn là sự lo lắng cho vận mệnh đứa con gái bé bỏng của mình. Sự lo nghĩ này hóa thành nét chữ đậm nhạt, hóa thành di thư máu mà mười bốn năm sau nàng mới mở ra, rủ rủ đọc tình cảm sâu đậm của mẫu thân ở kiếp này.

Mà giờ đây, bà ấy đã hóa thành xương cốt nằm dưới thềm cung điện, ngủ qua năm tháng.

Mẹ, con xin lỗi.

Con không thể trở thành nữ nhân như mẹ mong đợi, nhưng mà, con đã làm được việc con nên làm.

Con đã giết chết người đàn bà xấu xa đã hành hình mẹ và đã giết cả con gái của bà ta.

Con đã tiêu diệt Hoàng tộc Toàn Cơ đáng kính tởm, ngay cả tông miếu và quốc hiệu con cũng dỡ bỏ toàn bộ.

Con đâm đạp lên hi vọng lớn nhất của tên nam nhân đẩy mẹ vào cảnh lầm than mà không đoái hoài, bỏ rơi người. Con đã tước đoạt toàn bộ Hoàng quyền mà hãn coi trọng nhất trong cuộc đời đáng ghê tởm của hãn ở ngay trước mắt hãn, để hãn tận mắt chứng kiến hãn bị chính sự thông minh của mình làm hại, trở thành tội nhân thiên cổ, sau khi chết không còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông.

Con dành cho bọn họ sự trừng phạt nặng nề nhất.

Con muốn đem lại cho mẹ sự bồi thường lớn nhất mà con có thể làm được. Tên của mẹ trở thành quốc hiệu của con. Điện thờ tổ tông trong Hoàng cung của con chỉ có bài vị của mẹ. Mẹ là thái hậu của Đại Uyển, phong tước “Vĩnh Từ”.

Mạnh Phù Dao thở dài, cẩn thận gấp gọn tấm vải.

Sắc trời dần dần chuyển sang tối đen, mọi người đốt lửa trại trên thảo nguyên, ngọn lửa lớn mà sáng chầm chậm bốc lên cao như thủy triều, soi rõ ngàn dặm, sắc vàng của ánh trăng và màu xanh thẫm của cỏ đốt cùng nhau uồn lượn, quang cảnh rực rỡ như một vùng biển dát vàng.

Mạnh Phù Dao bò dậy để đi ăn cơm, ánh mắt đột nhiên dừng lại. Phía trước, trong ánh sáng của vầng trăng to tròn ấy, có một người đang múa kiếm dưới trăng.

Áo bào rộng của người đó bị gió núi thổi tung bay phần phật, trên đỉnh núi mây mờ bồng bềnh tựa như chốn bồng lai tiên cảnh, bóng người thoát ẩn thoát hiện. Rõ ràng chỉ là một hình bóng xa xăm, nhưng lúc bay lên hạ

xuống lại hiện ra phong thái nhàn nhã như ẩn sĩ và cốt cách đẹp tựa thiên tiên.

Minh Châu rơi xuống Dao Đài(*), thuyền trôi bập bênh chốn Bồng Lai. Các cảnh trí kia đều cực đẹp, thế mà lại không sánh bằng cảnh múa kiếm trong trăng giờ phút này, nhanh nhạy cùng tao nhã, mạnh mẽ cùng uyển chuyển lồng vào nhau.

(*) Dao = Ngọc

Sông sao mênh mông bất tận, trăng mờ soi nền cát lạnh, bóng hình múa kiếm màu đen in trên ánh trăng bàng bạc, dáng người cầm kiếm cũng không thiếu phong lưu, đẹp tựa như tranh.

Cảnh tượng này, hình như nàng đã từng nhìn thấy trước đây.

Mạnh Phù Dao ngậy ngốc ngời, nhìn người nọ chậm chậm bước đến, dường như thời gian quay trở lại hôm đó hai năm trước đây, khi hai người lần đầu gặp nhau, không biết vì sao khoé mắt nàng đột nhiên hơi đỏ.

Lần đầu gặp nhau, hai năm trước, lúc nàng bị phản bội và phải sống khổ cực trong hang động trên núi phía sau Huyền Nguyên, lúc ấy người nọ ở trong sơn động đối diện trên vách núi, tiêu sái múa kiếm dưới trăng.

Lúc đó nàng đã rất bất ngờ, không biết được rằng bóng hình ấy từ nay sẽ là một phần không thể thiếu trong cuộc đời nàng.

Đến thời điểm này, kỹ năng múa kiếm phóng khoáng điêu luyện của người nọ đã tăng thêm một bậc, tâm tình của nàng lại càng phức tạp khó diễn giải hơn, giờ đã chẳng thể thản nhiên xem như không có chuyện gì tựa lúc ban đầu.

Vành mắt đỏ hoe, mọi thứ trước mắt nàng trở nên mơ hồ trong chốc lát, người múa kiếm dưới trăng đó lại đột nhiên không thấy nữa.

Đống lửa trước mặt đột nhiên nhảy múa, làm cho ngọn lửa đỏ như vỏ quýt càng sáng thêm hơn. Cành cây trên đỉnh đầu nàng rơi xuống khiến cho ngọn lửa càng cháy mạnh, Mạnh Phù Dao không ngẩng đầu, cắn chặt môi nhìn cành cây không ngừng rơi xuống, không nói lời nào.

Trước mặt nàng đột nhiên rủ xuống tà áo màu tím nhạt thêu hoa văn chìm bằng chỉ bạc, không ngừng đưa qua đưa lại, ánh sáng lấp lánh từ sợi chỉ bạc theo tà áo đong đưa uyển chuyển như dòng sông chảy cuộn cuộn qua nơi khô cạn.

Trên đỉnh đầu có tiếng đong đưa khẽ khàng của cành cây, có thể tưởng tượng ra có kẻ đang cẩn thận tỉ mỉ mô phỏng lại động tác của ai kia. Người nọ đang nằm nghiêng trên một nhánh cây vừa nhỏ vừa giòn, rõ ràng người ta nhìn thấy được vóc dáng của hắn rất cao lớn, nhưng lại cảm giác nhẹ như một áng mây bồng bềnh; rõ ràng tư thái nhàn nhã, nhưng lại khiến người ta bất giác ngược nhìn như đứng trước một ngọn núi sừng sững hiên ngang.

Hắn thông thả ném từng nhánh cây - Mỗi lần một nhánh, nhánh cây loáng một cái vút qua chuẩn xác rơi vào đống lửa. Một nhánh rơi vào lại thêm một nhánh, nhánh cây tăng dần, dần dần tạo thành một đống củi hình vòm cung, khiến cho đống lửa kia càng cháy càng thêm mạnh.

Mạnh Phù Dao vẫn giữ nguyên tư thế không động đậy- Nàng biết nhưng nàng không quan tâm, nàng muốn xem hắn định chơi trò gì.

Từ trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng khẽ cười, Mạnh Phù Dao bắt đầu đếm thầm: một, hai.....

Nàng chưa đến đến ba, người nọ đã bình tĩnh nhảy từ cành cây trên đỉnh đầu nàng xuống cành cây khác thấp hơn.

“Cô nương, đêm sương giá rét, ta rất lạnh.”

Thuộc kịch bản gồm... Mạnh Phù Dao căn môi muốn cười, nhưng nàng cố hết sức ghì lại, làm bộ dạng nghiêm túc, giả vờ ta đây bị điếc, ta xem huynh diễn, ta xem huynh diễn được tới lúc nào?

Vạt áo trước mắt thấp hơn một chút, Trương Tôn Vô Cực dường như đang điều chỉnh độ cao của cành cây để cho bản thân thuận lợi đáp xuống trước mặt người nào đó đang không chịu hợp tác. Ánh mắt hân liếc qua liếc lại trên người nàng, vẫn là tư thế khoanh tay chống cằm nhàn rỗi vô tư lự ấy.

Mạnh Phù Dao xoay người, làm bộ nhún nhường, về mặt quan tâm, không nói gì.

“Cô nương có lạnh không?”

Mạnh Phù Dao cười nút áo trên cùng ý chỉ nàng đang rất nóng. Bây giờ là tháng sáu- không nóng mới lạ.

Kiên quyết không cho người đó có cơ hội nói ra câu “Vậy thì, cởi đi”.

Bỗng nhiên một quả tròn tươi đỏ rực lăn đến trước mặt nàng, màu sắc này, hương thơm thanh mát này, chính là thánh quả Kỳ Lân Hồng.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm vào quả Kỳ Lân Hồng đó, khoanh tay vênh mặt. Bệ hạ ta bây giờ đã không còn dễ bị lừa như trước nữa rồi, không bao giờ cứ nhìn thấy quả là nuốt nữa, huynh rút đi, rút đi rút đi rút đi...

“Vù vù...”

Một luồng sáng chợt lóe lên, một ngọn gió vụt tới cuộn xoáy giữa không trung, một bàn chân mang tư thái cực oách tàn bạo đập thẳng lên mũi Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao hét thảm mở mắt ra, liền nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân đang đặt một chân lên mặt nàng, một chân giang rộng tựa như thể đang bay. Ngoài chuyện trên tay nó không hề có quả Kì Lân Hồng ra, thì tư thế đuổi chân bắt chước không khác chút nào.

“Chuột mập chết bầm kia!”

Mạnh Phù Dao tức tối chạy theo bắt lấy Nguyên Bảo đại nhân đang định chạy trốn: “Đồ nghịch ngợm! Lại hùa với tên vô lại đó trêu đùa ta...” bỗng nàng đụng phải vòm ngực của người nọ đứng đợi đã lâu.

Rõ ràng vừa nãy Trương Tôn Vô Cực còn ở trên cành cây phía đối diện, không hiểu sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây, tay hắn giữ chặt nàng, ôm nàng vào lòng, sau đó buông cành cây đang cầm trên tay ra.

“Soạt” một tiếng, cành cây dẻo dai bị hắn áp chế nãy giờ lập tức đưa hai người bay lên ngọn cây.

Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy trên đầu mình là tiếng sột soạt của lá, những phiến lá mềm mại bay thoáng qua mặt, trước mặt đột nhiên bừng sáng, hiện ra không gian rộng lớn tràn ngập ánh trắng.

Mà dưới ánh trắng, dòng sông lấp lánh uốn lượn chảy trôi trong màu xanh biếc bất tận khiến thảo nguyên bị chia cắt thành hai nửa, nửa ở gần màu xanh nhạt, nửa ở xa thì được mạ sắc vàng óng ánh của trắng, là một cấp độ cao hơn của xanh rờn.

Ánh trắng tràn đầy, tỏa ánh sáng từ ngàn năm nay, giống như gió trên thảo nguyên này, năm này qua tháng nọ cứ mãi trầm giọng ngâm nga hát không mệt mỏi.

Mạnh Phù Dao bị cảnh vật rộng lớn này thu hút, không ngờ rằng cảm giác đứng dưới đất ngắm cảnh và đứng trên ngọn cây ngắm cảnh hoàn toàn khác nhau, lặng người một lúc mới nhận ra bản thân mình bị lôi đi, hăm

hực lên tiếng: “Trưởng Tôn Vô Cực, huynh đang làm chuyện vớ vẩn gì thế?”

“Ai hiểu được nỗi tương tư của ta? Ai hiểu được sự lo lắng trong lòng ta?” Trưởng Tôn Vô Cực không hề nhượng bộ, vẫn ôm chặt nàng: “Ta đợi nàng xong đã lâu rồi, đợi nàng nghĩ thông cũng rất lâu, đến ngày hôm nay, ta không thể chịu đựng nổi nữa.”

Mạnh Phù Dao Không chịu nổi nữa liền cười, nói: “Trước đây ta thấy Chiến Bắc Dã bá đạo đến mức hiên ngang oai hùng đây khí phách, bây giờ nhận ra người thật sự bá đạo là huynh mới đúng.”

“Đêm nay trăng thanh gió mát, chúng ta không nên lãng phí thời gian nhắc đến kẻ không liên quan.” Trưởng Tôn Vô Cực thờ ơ đáp, “Xa cách đã lâu, vất vả lắm mới được ôm nàng vào trong lòng, thời khắc quý giá như vậy, ta cũng không muốn tranh luận với nàng xem ai có lý hơn.”

“Hơn nữa”, hần liếc Mạnh Phù Dao, con người trong bóng đêm sâu thẳm thăm “Vốn dĩ là một người tiêu cực, ta tự xấu hổ tự hối hận, tự thu mình ở một chỗ tự đau thương, mà với tính cách của nàng, hẳn là sẽ vui vì nghĩ từ nay bớt chuyện bớt lo, cũng sẽ không vì ta tự trách mà an ủi ta, thế là khoảng cách càng ngày càng xa, cho đến khi nàng được như ý nguyện ở vách núi trên cao ấy... coi như ta đã hiểu rõ lòng nàng rồi. Nàng không muốn thay đổi vậy thì ta sẽ thay đổi.”

“Hôm nay huynh nói nhiều thật đấy.”

Mạnh Phù Dao thông thả tiếp lời:

“Kì thực giữa người với người có khoảng cách vẫn tốt hơn, thật đấy, Trưởng Tôn Vô Cực, đến ngày hôm nay nỗi lòng của ta huynh chắc cũng hiểu rõ rồi, chuyện trước đây ta chưa từng để trong lòng, không để ý đến huynh chỉ vì muốn tốt cho huynh.”

“Thế nào là muốn tốt cho ta, chỉ có mình ta rõ.”

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, nói: “Phù Dao, không cần phải tranh cãi vấn đề này nữa, nàng có cổ chấp của nàng, ta cũng có.”

Mạnh Phù Dao im lặng, lát sau đổi chủ đề “Đây đúng là nơi thích hợp để ngắm cảnh, cao, rộng, thoải mái.”

“Đêm nay ngủ ở đây được không?” Trưởng Tôn Vô Cực ôm nàng, “Ta đảm bảo sẽ không để nàng rơi xuống đất.”

Mạnh Phù Dao Không thèm để ý đến tên vô lại này nữa, tiếp tục nói: “Trước đây ta đọc qua một bài thơ, đã học thuộc để đọc cho huynh nghe:

Chàng đứng trên lầu ngắm phong cảnh

Người trên lầu trông cảnh ngắm chàng

Trắng sáng trang trí cửa sổ nhà chàng

Chàng tô điểm giấc mộng người khác (*)

(*) Đây là bài thơ “Đoạn chương” của tác giả Biện Chi Lâm, được viết vào tháng 10 năm 1935, là một trong những bài thơ hay được lưu truyền rộng rãi trong lịch sử thơ ca Trung Quốc của thế kỷ 20.

Trưởng Tôn Vô Cực yên tĩnh nghe nàng nói, “Rất hay, nhưng không phải văn biên ngẫu của Đại lục Năm châu.”

Mạnh Phù Dao vẫn không để ý đến việc hắt hủi nàng, nói: “Hôm nay chúng ta ở trên cây ngắm cảnh trời đất, vậy thì, ai sẽ ngắm nhìn chúng ta đây?”

Nàng nói tiếp: “Thời gian qua chúng ta ở Đại lục Năm châu xảy ra hết mâu thuẫn này đến xung đột kia, có những chuyện muốn tránh nhưng rất

cuộc vẫn không tránh được, bất luận đi đường vòng thế nào vẫn là không tránh khỏi đâm vào bức tường đó, vậy là ai đang thao túng việc này?”

Trưởng Tôn Vô Cực trầm mặc.

“Đó là ý trời.” Mạnh Phù Dao nói, “Ý trời đi theo chúng ta, dõi theo ta, ý trời an bài ta từng bước từng bước đi đến hiện tại, nếu như nói trong lần gặp đầu tiên ở Thái Uyên ta vẫn mơ hồ chưa định rõ mong muốn của mình trong tương lai, thì đến hiện tại ta đã hoàn toàn xác định được con đường mà mình sẽ đi, ta tin rằng ông trời sắp đặt cho ta đi đến bước đường này chính là để cho giấc mơ của ta cuối cùng trở thành hiện thực.”

“Ta là khách qua đường”, Mạnh Phù Dao quay đầu, nhìn thảo nguyên dưới ánh trăng mờ mờ trong mắt Trưởng Tôn Vô Cực, “Ta chỉ là khách qua đường, cho dù để lại vết tích gì, đều chỉ là trong suốt, huynh xem, đến cả thân thể của ta, thứ đáng bận tâm nhất, đến nay cũng bị rũ bỏ một cách sạch sẽ.”

“Cái nàng bận tâm nhất không phải là thân thể.” Trưởng Tôn Vô Cực rất lâu sau mới đáp lời, “Mà là người sẽ ở bên nàng mãi mãi.”

“Mãi mãi...” Mạnh Phù Dao thở dài, ánh mắt dần dần chuyển đến những ngôi sao sáng trên dải ngân hà, không nói gì nữa.

Mãi mãi là gì? Cuộc đời ta mãi bị gián đoạn, viên mãn ở thế giới này thì sẽ bị ngắt đoạn ở thế giới khác, không thể có được cả hai.

“Phù Dao...”

Trưởng Tôn Vô Cực áp môi mình vào môi nàng, hơi thở ấm nóng phảng phất trên gò má nàng, “Nhìn ta đi... nàng nhìn ta đi... ánh mắt của nàng cứ luôn xa xăm... tại sao không thể nhìn người ở ngay gang tấc...”

Mạnh Phù Dao nhắm mắt.

Nàng không thể nhìn, không dám nhìn, không muốn nhìn, nhìn thêm một lần là thêm một mối bận tâm, thêm một mối bận tâm thì càng không thể vững bước, ánh mắt Trương Tôn Vô Cực sâu thăm thẳm, nàng không muốn bị hút vào trong đó.

Gió đầu hạ ấm áp dễ chịu, bờ môi đó so với gió còn êm dịu hơn, tỉ mỉ hôn chầm chậm từ tai đến cổ nàng, mỗi chỗ đi qua đều khiến nàng cảm giác nhột nhột như nhành cỏ mùa xuân khẽ chạm vào người. Mạnh Phù Dao nghiêng đầu, nhẹ nhàng giơ tay lên ngăn hẳn lại.

Trương Tôn Vô Cực không động đậy, không tránh ra cũng không tiếp tục, môi hắn cứ vậy dừng ở lòng bàn tay nàng, đặt một nụ hôn ở đó.

Âm thanh trầm thấp từ trong lòng bàn tay truyền đến như hư ảo.

“Phù Dao... nàng biết vì sao ta dừng lại cảnh tượng chúng ta gặp nhau lần đầu không?” Hơi thở của hắn phả vào lòng bàn tay, ấm áp đến tận tim nàng. “Ta muốn cho nàng biết rằng, dù trải qua bãi bể dâu, vẫn có một số ký ức và sự kiên trì vĩnh viễn không đổi, mười năm... hai mươi năm... hay một đời... vĩnh viễn vẫn như ngày đầu tiên.”

Mạnh Phù Dao không nói gì, nhìn về phía trước, ánh mắt lấp lánh, mỗi lúc một sáng, sáng đến mức như có ánh trăng chuyển động trong mắt nàng.

“Là ta đã sai... ta đồng ý đưa nàng đi, nhưng lại sợ nàng vì bị sư môn sư của ta phát hiện mà trì hoãn, đợi ta kịp quay lại thì tất cả đã muộn rồi.” Trương Tôn Vô Cực nhẹ nhàng nói bên tai nàng, “Từ ngày đó trở đi, ta thề với lòng mình, nhất định ta sẽ không bao giờ đối diện với từ “đã muộn” nữa, ta phải thực hiện những thứ mà ta nên thực hiện. Ta không muốn để sự hối hận chiếm lấy cuộc đời ta, trước đây có sự hối hận mười năm đã là quá nhiều rồi.”

Mạnh Phù Dao trầm mặc, nghĩ đến trong cuộc đời mỗi người, ai cũng muốn tránh hết tất cả những từ “đã muộn” – Nói thì thật dễ!

“Phú Dao, đồng ý với ta đi”, hai tay Trương Tôn Vô Cực nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên nói tiếp, “Không được đi một mình tới Thương Khung, nhất định không được.”

Mạnh Phù Dao lập tức quay đầu nhìn hắn.

“Nếu như có thể, ta thật sự hi vọng nàng đừng đi, vĩnh viễn đừng đi...”

Trương Tôn Vô Cực nhìn về phương Bắc xa xôi, trầm giọng than thở: “Nếu như nàng nhất định phải đi, nhớ rằng không được bỏ ta lại một mình.”

“Ta từng nghe nói đại thần toàn năng của Trường Thanh thần điện cứ mười năm mở cửa điện một lần, thành toàn yêu cầu của những người ở xa đến mà vào được thần điện, ta cũng nghe mười năm trước, thần điện tiếp đón một vị nữ tử và đồng ý với người đó một yêu cầu, huynh biết đó là ai không?”

Trương Tôn Vô Cực lắc đầu, nói: “Đó là bí mật mà chỉ có các thế hệ Điện chủ mới biết.”

Mạnh Phù Dao nhìn hắn, muốn nói lại thôi. Nàng phải tới Thương Khung, làm sao đi cùng hắn? Tuy hắn luôn giúp đỡ nàng, nhưng ai có thể đảm bảo hắn sẽ không vì níu giữ nàng mà ra tay ngăn cản?

Nhưng ánh mắt của Trương Tôn Vô Cực nhìn nàng rất thiết tha, hắn vẫn luôn điềm đạm, gặp chuyện gì tâm cũng bình tĩnh, nàng chưa từng nhìn thấy thần sắc lo lắng đến mức này của hắn. Hắn nắm chặt đôi bàn tay ấm áp của nàng, đầu ngón tay lại bởi vì chờ đợi lâu mà trở nên hơi lạnh.

Tin huynh, tin huynh...

Không lâu sau nàng thận trọng gật đầu: “Được”.

Được.

Đặt sự tin tưởng lớn nhất trong kiếp này vào huynh.

Trưởng Tôn Vô Cực thở phào, thoáng cái ánh mắt liền sáng lên, hân hân cười, ôm chặt Mạnh Phù Dao nằm xuống cành cây một cách thoải mái.

Hai người nằm dài trên ngọn cây ngăm trắng, trên ngọn cây phát ra tiếng sần sật, làn gió mang theo hơi ấm của tiết trời đầu hạ, họ tỉ mỉ hít thở mùi hương đặt trưng của người bên cạnh, nhìn ánh trăng và những đám mây bay qua lại như thoi đưa, sắc đêm lạnh lẽo xanh biếc như ngọc, màu trời như nước.

Lúc này đây, trời rộng trăng tròn, giấc mộng ngắn ngủi, ngày tháng còn dài, ai có thể đi tiếp giấc mơ của mình, sống thanh bạch, cười chim loan?

Rất lâu sau, có tiếng líu ríu trầm thấp phát ra từ ngọn cây.

“Thật đẹp... không biết còn có thể ngăm bao lâu nữa.”

“Ta biết.”

“Hả?”

“Một đời.”

Mạnh Phù Dao bị tiếng gào thét kì lạ trong đêm làm cho tỉnh dậy.

Âm thanh đó từ một nơi rất xa truyền đến, thoát đầu không đến mức to lắm, nhưng sức lan truyền cực mạnh, dường như vừa mới cất lên lập tức đã vượt qua thảo nguyên mênh mông truyền đến tai hai người đang ngủ ở trên ngọn cây. Mạnh Phù Dao ngồi bật dậy, nhìn thấy một luồng gió đen không biết từ đâu cuộn tới, cuộn lấy khói bụi rồi lao đi vùn vụt, cùng với đó là tiếng vó ngựa vang dồn dập đến chấn động, lập tức bổ nhào xuống bộ lạc du mục nhìn có vẻ không nhỏ ở hạ lưu sông.

Chiến tranh tranh giành đồng cỏ là thông lệ trăm ngàn năm nay của dân du mục, một vùng cỏ nước hòa hợp đẹp mắt là cội nguồn sinh tồn của bách tính một bộ lạc, Mạnh Phù Dao ngồi thẳng trên cây, nghe âm thanh chém giết lẫn nhau cùng tiếng gào khóc, cau mày nói:

“Chúng ta có tham gia không? Đây là con dân của Nhã Lan Châu đấy.”

“Nhã Lan Châu cũng không quản nổi chuyện này.”

Trưởng Tôn Vô Cực điềm đạm nói, “Dân du mục tranh giành đồng cỏ là phương pháp để sinh tồn, người có khả năng sinh tồn mạnh mẽ sẽ làm vua, chẳng ai ngăn cản được, hôm nay, nàng nhìn thấy bộ lạc này bị công kích, nhưng cũng có thể chính bộ lạc này vừa đánh người khác quay trở về, nàng tùy tiện động tay có khi lại phạm vào kiêng kỵ của mục dân thảo nguyên.”

Mạnh Phù Dao cau mày đồng ý, ngồi trên cây nhìn một lúc, đột nhiên lại bật ra một tiếng “O”.

Cùng lúc đó Trưởng Tôn Vô Cực cũng ngơ ngác.

Từ tình hình trận chiến có thể thấy, thực lực của bộ lạc tấn công vô cùng kì quái, số người của bọn họ không phải quá đông, dường như cũng không mạnh bằng dân du mục ở đây, nhưng trong đội ngũ đó còn kèm theo một đội nhỏ khác di chuyển như chớp ra tay như gió, giống một đàn sói màu đen đang đói khát, đâm xỏ ra từ trong các tấm lều, kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết cùng với máu nhuộm đỏ như hoa trên tấm vải lều, mà ở xa hơn một chút, trên một khu núi thấp bé, dường như có một bóng người cao gầy đang ngồi dưới trăng thối sáo, cùng với tiếng sáo của người đó là những con sói đói liên tiếp không ngừng từ các phương hướng trên thảo nguyên xông về phía bộ lạc du mục.

Đây rõ ràng là một trận chiến không cân sức. Bộ lạc du mục ven sông hoàn toàn không đủ sức lực chống trả, rơi vào thế bị tàn sát hàng loạt, đây cũng là một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ - hai đội ngũ có sức mạnh khác hẳn

nhau, một bên có người áo đen thổi sáo dưới trăng điều khiển đàn sói. Nhìn bề ngoài giống như là cuộc chiến tranh giành thảo nguyên đơn thuần nhưng bên trong đã âm thầm biến chất, pha lẫn mùi vị âm mưu.

Mạnh Phù Dao nghe tiếng hét thảm thiết bay đến trong gió, cuối cùng không nhịn được nữa, bỗng nhiên đứng dậy, “Đây không phải là trận tranh đấu bình thường, đây là muốn diệt tộc, bọn họ bình thường tàn sát lẫn nhau ta không quan tâm, nhưng hôm nay ta nhìn thấy cảnh này, ta không muốn nghe tiếng trẻ con gào khóc.”

Nàng bay từ trên cây xuống, quân hộ vệ sớm đã đứng dậy chuẩn bị ứng chiến, Trưởng Tôn Vô Cực nói: “Trên thảo nguyên gặp phải trận chiến, chúng ta dựa vào sự bùng nổ và lực công kích của kỵ binh, nếu đã muốn ra tay, chi bằng tấn công theo cách mà hãn trở tay không kịp.”

Mạnh Phù Dao nhảy vọt lên lưng ngựa. Lúc huýt sáo để ra lệnh xuất phát, người ở đối diện đã phát hiện ra đám người bọn họ, có lẽ do tàn sát đến mức hưng phấn, chúng hoan hô ầm lên rồi vung vẩy đao cong sáng lóa, xông đến chỗ đám người của Mạnh Phù Dao.

Nàng cười khẩy: “Tự tìm chỗ chết.”

Cánh tay nàng giơ lên đồng nghĩa với việc hạ lệnh cho kỵ binh xông đến, trong tích tắc bọn họ đột nhiên nhìn thấy tại lều ở chính giữa của bộ lạc đối diện dường như có vật gì đang phát sáng.

Ánh sáng đó vô cùng kỳ dị, nhìn thì có vẻ giống đèn đuốc, nhưng đèn đuốc tuyệt đối không thể phát ra ánh sáng xa như vậy, đầu tiên nó giống như ánh đuốc hơi run rẩy trong gió, sau đó đột nhiên bùng sáng lên, trong ánh sáng đó có vật giống như lông Phượng hoàng dài phát quang, cả cái lều bị kéo căng lên, kèm theo loáng thoáng tiếng kêu leng keng, rồi chiếc lều đó đột nhiên bị rách toạc ra.

Sau khi lều bị phanh ra, một đường ánh sáng chiếu thẳng lên trời.

Mạnh Phù Dao bị chấn động, thất thanh: “Quang kiếm.”

Không chỉ là Quang kiếm bình thường mà còn là loại Quang kiếm cực kì tinh xảo, hơn nữa hình như nàng còn từng nhìn thấy nó ở đâu rồi!

Thanh Quang kiếm đó phá lều bay ra, trong chốc lát ánh sáng mãnh liệt kì lạ cuộn cuộn thành cột sáng xông thẳng lên mây xanh giống như muốn kết nối với trăng vậy, luồng ánh sáng khí phách chấn động, tỏa ra bốn phía của cái lều rồi cuộn hết những mục dân vừa nãy còn điều võ dương oai giết người ở bên dưới, cuộn máu tươi bắn tung tóe khắp nơi cùng với tiếng hét thất thanh chấn động trời đất!

Một thanh kiếm đẹp kì lạ.

Kiểm quang thu hồi lại, những người đó từ trên không trung nhẹ nhàng bay xuống mặt đất, thân hình gầy mỏng dường như có hơi yếu ớt, nên lúc rơi xuống thì loạng choạng chao đảo.

Rộng lượng tha thứ như vậy nhưng thanh kiếm đó vẫn làm cho bọn địch nhân lai lịch kì dị kia sợ hãi, nam tử cao gầy thối sáo đứng trên núi đường như vô cùng bất ngờ, rồi đột nhiên như một chiếc lá khô từ trên núi bay xuống.

Người đó bước đi bình thường, nhưng dáng đi có chút kì quái, nhìn kĩ mới phát hiện hóa ra là xương bánh chè của người đó không chuyển động, hẳn ta đang hoàn toàn bay trên mặt đất.

Nam tử áo đen đó đứng dựa vào kiếm, lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn quân địch bao vây bốn phía, dáng lưng thẳng tắp giống như một thanh kiếm nhỏ bé mà sắc bén.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm vào bóng hình đó, dù khoảng cách xa nhưng vẫn cảm thấy thật quen thuộc.

Mà phía đối diện, quân địch đi cướp bóc mục dân đang xông về phía họ, vó ngựa đạp cỏ bay tung tóe, tiếng gõ đùng đùng vang lên cổ vũ cho trận chiến lớn.

Mạnh Phù Dao vẫy tay, kỵ binh sắt Đại Hãn rền vang một tiếng, đội hình tiên phong hung hãn xông ra, lùi một bước rồi tiến lên, tàn ác xông vào quân địch.

Xông lên! Máu bắn tóe tung!

Xa xa, nam tử bị bao vây dưới ánh trăng hơi nghiêng đầu.

Mạnh Phù Dao đột ngột bay lên, thân hình nàng màu xanh đen trong bóng tối giống như ngọn cờ đi săn đang phấp phới, trong nháy mắt cướp lấy viên trân châu bằng máu, vượt qua chỗ đám đông đang giao chiến, đáp xuống trước mặt nam tử đang bị bao vây!

Là huynh ấy!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 2: Con Hát Tương Lai

Type: Ớt Hiếm

Y phục màu xanh đen của Mạnh Phù Dao bay trong gió đêm. Thân ảnh vừa lóe lên đã bay đến trung tâm của bộ lạc.

Nam tử áo đen lập tức quay đầu, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc với bộ y phục màu xanh đen, trong tích tắc, hai mắt liền trợn tròn, kinh ngạc kêu lên: “Mạnh...”

Y vô cùng cảnh giác, lập tức nghĩ đến việc bây giờ thân phận Mạnh Phù Dao không giống bình thường nữa, lời đang chuẩn bị ra khỏi miệng lập tức bị nuốt lại, chỉ nhìn nàng băng ánh mắt vui mừng thậm chí là không dám tin để đánh giá nàng.

Mạnh Phù Dao khẽ cười, đáp: “Không ngờ lại gặp được huynh ở đây mà không phải là trong giấc mơ.”

Nàng dịu dàng nhìn vào đôi đồng tử phát sáng như sao của thiếu niên ấy. Tuy rằng vô cùng kinh ngạc và khó hiểu không biết vì sao Vân Ngấn không ở Thái Uyên mà lại xuất hiện ở đây, cũng biết lúc này không phải thời điểm thích hợp để ôn chuyện cũ, nhưng nàng vẫn bước đến, hai người dựa lưng vào nhau, cười nói: “Ta thích đánh chó lăm, cho ta theo với.”

Vân Ngấn hơi nhếch môi, hẳn biết Mạnh Phù Dao phát hiện ra hẳn bị thương rồi, nhưng mà nàng không những không nhắc đến lại còn dùng

công lực của mình để duy trì công lực cho hãn, nàng... hình như có chút thay đổi.

Mạnh Phù Dao trong ấn tượng của hãn dừng mãi ngay thẳng, tuy rằng nàng cũng có sự tinh tế mẫn cảm song dường như bây giờ còn thêm mấy phần chín chắn và cảm thông.

Là bởi vì... những chuyện đã gặp ở Toàn Cơ sao?

Danh tiếng của Nữ đế Đại Uyển đến nay đã truyền khắp thiên hạ, Vân Ngấn tất nhiên cũng có nghe nói, sử sách triều đình chỉ ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng nỗi khổ trong mắt người trong cuộc vẫn có thể đoán ra, hãn nghiêng đầu nhìn Phù Dao, ánh mắt chất chứa ngàn vạn lời muốn nói.

Ánh mắt thương xót ấy lọt vào mắt Phù Dao, tim nàng không nhịn được chột run lên, nàng lập tức chuyển dời ánh mắt, chĩa đao đen vào nam tử cao gầy điều khiển đàn sói. Nam tử tưởng rằng nàng định tuyên chiến, cả người cứng đờ đợi nàng thốt ra mấy câu thường hay gặp trên chiến trường, ai mà biết được rằng Mạnh Phù Dao giơ đao lên, tiếp theo không phải là tiếng hô quen thuộc mà là phi đao đến!

Ánh sáng đen của đao vừa phát sáng liền phóng đến giữa lông mày của nam tử điều khiển sói!

Hãn trợn mắt cứng họng sợ hãi vội vàng lùi về sau – Hãn không thể ngờ được ở Đại lục Năm châu còn có người vô liêm sỉ như vậy, võ công cao cường như thế mà không biết tự trọng, không đánh chiêu nào để chào hỏi đã lập tức lao đến chém người!

Logic của Mạnh Phù Dao rất đơn giản – người bắt nạt bạn của ta thì tức là kẻ thù, đã là kẻ thù còn nể nang gì nữa?

Đao quang chém thẳng đến lông mày, lúc còn cách mấy thước thì nghe thấy tiếng xé gió, nam tử điều khiển sói phản ứng nhanh nhạy, tay cầm sáo

lập tức giơ lên, leng keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, cây sáo bị chẻ làm đôi. Nam tử điều khiển sói ngẩng mặt lên, phun ra một ngụm máu, cây sáo nhuộm máu rơi xuống trong chớp mắt. Hắn ta không hề do dự, mượn thế đao của Mạnh Phù Dao, lùi lại vài trượng rồi bắt đầu huýt sáo, đàn sói lập tức bổ đến chỗ Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn, trong không trung nổi lên một trận gió tanh, nam tử kia lợi dụng lúc này lập tức chạy trốn.

Mạnh Phù Dao vừa ra tay, hắn ta liền biết hôm nay không những không kiếm chác được gì mà còn thiệt thân, bèn quyết định luôn, không thêm chiến đấu nữa mà nhanh chóng tháo chạy.

Đàn sói xõ đến, nàng cười khẩy, giơ đao chỉ thẳng lên trời rồi lao về phía trước. Một đường màu đen phát sáng, bốn con sói bổ đến đồng loạt bị chém ngang bụng, mưa máu bay lên rồi rơi xuống đất, nàng vượt qua màn máu đến sau lưng nam tử điều khiển sói.

“Gượm đã, chúng ta tâm sự nữa đi.”

Lời nói mang theo tiếng cười truyền đến, nam tử kia chợt cứng người lại, tiếp đó đột nhiên nhảy bật lên không.

Sau cú nhảy, chợt không thấy thân hình hắn đâu nữa.

Mạnh Phù Dao ngơ ngác ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy hắn xuất hiện ở cách nàng hơn ba trượng, phương hướng đứng cũng đối rồi.

Đây là thuật gì vậy? Độn thổ? Che mắt? Phép ngụy trang? Phù phong nhiều dị thuật, đây là loại thuật nào?

Cơ thể nam tử điều khiển sói lúc nằm lúc đứng, chớp mắt đã xuất hiện ở nơi cách chỗ cũ vài trượng.

Mạnh Phù Dao liền không đuổi theo nữa, đứng im trên mặt đất, khoanh tay nhìn hắn ta một cách lạnh lùng.

Thân thể nam tử bay lên không trung, dường như có chút đặc ý quay đầu nhìn Mạnh Phù Dao, hẳn ta dùng chiêu này để trốn thoát khỏi tay vô số cao thủ, mấy ngày trước ngay cả cao thủ hàng đầu cũng để hắn chạy thoát vì chiêu này.

Ngay khi hắn ta cảm thấy chơi trò chơi đủ rồi, đang chuẩn bị tháo chạy thì đột nhiên nhìn thấy một đôi hài.

Đôi hài ấy màu tím nhạt có hoa văn ánh bạc, góc áo dài cùng màu rủ xuống, nhẹ nhàng lay động trong gió.

Nam tử điều khiển sói từ trước đến nay tùy cơ ứng biến, nhìn thấy đôi hài cách mình gần như vậy lập tức cảm thấy chẳng lành, định tiếp tục sử dụng dị thuật của mình nhưng không biết cơ thể làm sao mà chỉ trong chốc lát không điều khiển được nữa.

Bỗng đôi hài trước mắt đột nhiên đá nhẹ lên một cái.

Hành động đó nhìn cũng không nhanh gì, cũng chẳng có vẻ gì là mạnh mẽ, nhưng thân thể to lớn của nam tử điều khiển sói lại lập tức bị đá văng đi mà không thể chống cự, vẽ nên một đường dài mỏng trên không trung, rơi đúng chuẩn vào “cái hố” Mạnh Phù Dao chờ đợi sẵn.

Nàng xách cổ áo của gã lên, lắc qua lắc lại, cười: “Bắt được con chuột chũi nhà người rồi.”

Đầu gã bỗng ngoẹo sang một bên, khuôn mặt dài cứng đờ trắng bệch hiện ra dưới ánh trăng, đáng sợ chẳng khác nào mặt quỷ.

Tiếp đó, lông mày mắt mũi gã đột nhiên chảy xệ như sắp nện, cả gương mặt trong chốc lát đều bị méo mó vặn vẹo, không đâu vào đâu.

Mạnh Phù Dao phát sợ vì khuôn mặt kì dị của gã, khi nàng chợt nhận ra dường như cái nàng đang xách là một quả khí cầu bị xẹp hoặc chỉ là một

lớp da người thì cảm thấy ghê tởm không nói nên lời, lập tức vứt xuống đất.

Cơ thể gã mềm nhũn rơi phịch xuống đất xếp chồng thành vài lớp như một tấm áo.

“Chết rồi?” Mạnh Phù Dao cau mày, “Ta chưa làm gì cả, cũng không nhìn thấy gã hạ độc tự sát, tại sao lại chết rồi?”

“Hình như là một loại thuật linh hồn.” Trưởng Tôn Vô Cực bước đến, “Trong Phù Phong dị thuật có một loại thuật linh hồn, hoặc là thuật chuyển linh hồn vào thi thể người chết, thao túng hành động của người đó, hoặc là thuật sĩ dùng dị thuật lấy linh hồn người rồi khống chế, một khi phát hiện điều không hay, có thể hủy diệt linh hồn đó từ cách xa ngàn vạn dặm, chỉ là không biết đây rốt cuộc là loại nào.”

Mạnh Phù Dao dùng chân đá bộ da đi, quay người lại nhìn thấy hộ vệ của mình đã giải quyết xong bọn mục dân to gan dễ dàng như gọt quả thái rau. Đang lúc nàng hò hét ra lệnh kỵ binh bao vây đám người có lai lịch kỳ lạ ấy thì bọn chúng nhìn thấy nam tử điều khiển sói đã chết, giống như nhận được thông báo, lập tức quay người ngã xuống không một tiếng động, giải quyết bản thân mình một cách nhanh nhẹn dứt khoát.

Còn những con sói còn lại thì không cần suy nghĩ, giao cho ba trăm hộ vệ tinh nhuệ xử lý. Mạnh Phù Dao chưa thỏa ý nguyện nhìn đồng thi thể dưới đất, lẩm bẩm: “Những người này là ai? Xem ra chắc là một tổ chức sát thủ có kỷ cương, có trật tự....”

Vân Ngấn đi đến chỗ nàng, phía sau còn dẫn theo đám người già trẻ nam nữ của bộ lạc, lão nhân gia mặt đầy nếp nhăn dẫn đầu cúi xuống, tay ôm ngực: “Cảm tạ thần cá lớn, cảm tạ sứ giả được thần phái đến cứu toàn tộc chúng con.”

Mạnh Phù Dao ngược lên trời... Thần cá lớn... Nàng đường đường là Nữ đế của Đại Uyển, bây giờ lại trở thành thuộc hạ của một con cá rồi...

Các nhánh bộ tộc của ba tộc lớn ở Phù Phong nhiều như lông bò, mỗi nhánh bộ tộc có một tín ngưỡng riêng, vật cổ có rắn, có thỏ, có cá, có chó, có các loài sinh vật hiếm lạ cổ quái, thậm chí nghe nói còn có cái bô, nàng chợt nghĩ là, lưu lạc thành sứ giả của một con cá còn tốt chán, dù gì cũng tốt hơn cái bô nhiều, đúng không?

Mạnh bệ hạ trước nay ghét lễ nghi phiền phức, bèn đẩy nhiệm vụ xã giao lại cho Trưởng Tôn Vô Cực, còn mình thì kéo Vân Ngấn ra một chỗ thậm thụt: “Tại sao huynh lại ở đây?”

Vân Ngấn khẽ cười, đáp: “Nào chỉ có mình ta, còn có người quen của muội nữa đó.” Hắn đưa Mạnh Phù Dao đi vào một túp lều, dưới ánh nến nhập nhoạng, ánh mắt Mạnh Phù Dao rơi vào người đang nằm trên tấm thảm trải dưới đất, lập tức nhảy dựng lên.

Nhã Lan Châu!

“... Châu Châu?” Mạnh Phù Dao trợn tròn mắt, lắp bắp, “Làm sao mà Châu Châu lại ở đây?”

Châu Châu không phải ở Đại Hãn sao? Nàng còn gửi thư thông báo cho Diêu Tấn trước lúc đến đây rằng, nhớ hỏi Châu Châu một tiếng xem nàng ấy có muốn về nhà không, sao nàng ấy lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Nàng bước đến gần nhìn Nhã Lan Châu, thấy nàng ấy ngoài da mặt hơi trắng một chút thì cơ thể không có gì khác thường, nhưng ồn ào đến mức này mà vẫn không tỉnh lại thì thật là vô lý phải xảy ra chuyện gì rồi? “Ta cũng không biết”. Vân Ngấn cau mày nhìn Nhã Lan Châu, “Ta gặp muội ấy ở biên giới giữa Phù Phong và Đại Uyển, lúc đó nhìn muội ấy đi trên đường có vẻ vô cùng cấp bách, chưa nói với nhau được mấy câu, muội ấy đột nhiên ngã

xuống đất, chỉ kịp nói với ta một câu, nhờ ta nghĩ cách đưa muội ấy về Khương Vương thành.”

“Sau đó hai người bị truy sát?”

Vân Ngấn do dự một lúc rồi nói: “Cũng không thể hoàn toàn nói như vậy... Bọn ta trên đường đến đây, nhìn thấy rất nhiều bộ lạc bị hủy diệt, xem ra không giống là đi truy sát bọn ta, nhưng bọn ta cũng không thể khẳng định liệu có phải do tìm kiếm truy sát bọn ta mà thuận tiện hủy diệt luôn bộ lạc đó hay không.”

Mạnh Phù Dao nhìn sắc mặt của Vân Ngấn, giơ tay lên đặt vào tĩnh mạch ở cổ tay hấn, Vân Ngấn muốn thoát ra, Mạnh Phù Dao đã thu tay lại, cau mày nói: “Trên người huynh vết thương mới chồng lên vết thương cũ, vết thương cũ nhất chí ít cũng không phải là từ năm ngày trước, còn nữa, tại sao huynh lại đến đây? Huynh rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?”

Ánh mắt nàng chuyển động từ đầu đến chân Vân Ngấn, hấn tiều tụy đi rất nhiều, cả người bám đầy bụi bặm, có thể thấy gần đây hấn sống rất khổ cực.

Vân Ngấn im lặng, con người sáng như lửa, trốn tránh ánh mắt của Mạnh Phù Dao.

“Được, huynh không nói chứ gì.” Mạnh Phù Dao đứng thẳng dậy, cười nhạt, vỗ tay, thủ lĩnh hộ vệ đã lập tức xuất hiện theo hiệu lệnh.

“Truyền tin về nước, bảo Kỉ Vũ Đại tướng quân bất luận dùng cách gì cũng phải đến Thái Uyên cho ta, dẫn luôn cả hai lão vô học Yến Xính và Vân Trì đến đây, ngoan ngoãn nghe lời thì mời đến, không ngoan ngoãn nghe lời thì xích đến, Thái Uyên muốn can thiệp thì diệt luôn Thái Uyên, cứ như vậy đi.”

Thủ lĩnh hộ vệ quay người bước đi, Vân Ngấn đã vội vàng lên tiếng: “Đừng!”

Người của Mạnh Phù Dao nào có quan tâm việc hăn nói gì, bọn họ trước nay chỉ trung thành với một người là Mạnh Phù Dao mà thôi, không thèm dừng lại mà cứ thế đi, Mạnh Phù Dao ở bên cười lạnh, không nói gì.

Vân Ngấn đành bất đắc dĩ lên tiếng: “Trong gia tộc xảy ra biến cố.”

Nàng giơ tay ra lệnh thủ lĩnh hộ vệ lui đi, đến sát gần hăn: “Hả?”

“Lần trước ta trở về”, Vân Ngấn cân nhắc cách dùng từ ôn hòa nhất, “Nghĩa phụ không hài lòng lắm với kết quả của Đại hội Chấn vũ, muốn ta đi khắp thiên hạ nâng cao võ công, ta liền đi ra ngoài, ai biết được Yến gia nghe ngóng được thân thể của ta, viết thư cho nghĩa phụ yêu cầu để ta về nhận tổ tông, nghĩa phụ nghĩ rằng ta oán giận rồi vong ân phụ nghĩa, vậy nên...”

Mạnh Phù Dao cười nhạt.

Dùng từ có ôn hòa đến mấy thì cũng nghe ra là chuyện gì rồi.

Bởi vì ở Đại hội Chấn Vũ Vân Ngấn không đạt được vinh quang mà nghĩa phụ Vân Trì hi vọng, gia tộc chỉ nhánh ở Thái Uyên quyền chính trị cao hơn một bậc, vì thế Vân Trì oán hận lưu đày Vân Ngấn. Trùng hợp vào lúc này Yến gia đến đòi người, Vân Trì cho rằng Vân Ngấn cầu kết với Yến gia, sợ rằng còn giữ lại tên nghĩa tử này thì không có lợi cho mình, dứt khoát đẩy trọng tội cầu kết với giặc ngoại bang này, mưu phản này, âm mưu không thành này, vân vân các loại cho huynh ấy, còn truy sát huynh ấy không ngừng nghỉ, muốn diệt trừ hậu họa.

Lão vô học đáng chết!

Nhưng mà trong chuyện này chắc vẫn còn ẩn tình, Vân Trì lúc đầu thu nhận Vân Ngấn, động cơ vốn dĩ đã không hề đơn thuần, Yến gia đòi người là chuyện chẳng sớm thì muộn, không đến mức khiến cho Vân Trì phản nộ như vậy, tám phần là trong chuyện này còn có gì đó, Vân Ngấn cũng oán giận Vân Trì.

Nàng đoán cũng không sai chút nào.

Vân Ngấn rũ mắt xuống, không muốn nói cho Mạnh Phù Dao biết việc nghĩa phụ yêu cầu hần quay về Yến gia nghĩ cách cướp lấy bí kíp võ công của Yến Kinh Trần mà nếu có trong tay thì sẽ giống như có quyền điều động sấm sét. Nhưng hần từ chối, hần không muốn về Yến gia, càng không muốn về Yến gia làm gián điệp, cũng không biết nghĩa phụ nghe được tin về giao tình giữa hần và Phù Dao từ đâu, yêu cầu hần mượn binh từ chỗ nàng giúp ông ta đoạt lại ngôi vị Đế vương Thái Uyên, điều này càng... tuyệt đối không thể.

Trên đường trốn chạy, hần tình cờ nghe ngóng được thân thể của Mạnh Phù Dao, nghe nói sau khi nàng đã kế vị ở Toàn Cơ liền thay đổi triều đại, hần cảm thấy mừng vui thanh thản, kìm lòng không đậu muốn tới thăm một chuyến, dù chỉ nhìn trộm một thoáng rồi đi cũng được, nào ngờ chưa đến được Đại Uyển đã gặp Nhã Lan Châu. Nhã Lan Châu trước khi ngất đi có dặn dò nhờ vả hần, hần tất nhiên phải hoàn thành trước, hần đưa Nhã Lan châu theo, ứng phó với những kẻ truy sát mà không biết là của mình hay là của nàng ta, đường đi rất chậm, bọn họ lẩn trốn trong các bộ lạc, hôm nay bộ lạc này bị cướp bóc hần do dự một lúc, sợ rằng sau khi bản thân ra tay sẽ không có ai bảo vệ Nhã Lan Châu, không ngờ khi thanh kiếm đó phá rách lều trại, lại đột nhiên nhìn thấy người hần ngày nhớ đêm mong.

Khoảnh khắc đó giống như đang trong giấc mơ, nửa năm nay phiêu bạt khắp nơi dưới sự truy sát của Vân Trì, chỉ cần nhìn thấy con người đen sẫm quen thuộc ấy, gần liền cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Nàng sống rất tốt, còn tốt hơn cả tốt, hẳn yên tâm rồi.

Trong lều thấp ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, không khí trầm lắng, Vân Ngấn đang trầm tư, thần sắc tiêu tụy mang theo tiếng cười du dương, Mạnh Phù Dao ngược lại đang căng thẳng, trong mắt hẳn tim máu đỏ kèm theo sát khí bùng bùng.

Lão vô học Vân Trì, lão ta chính là kẻ qua cầu rút ván, không nhắc đến Vân Ngấn ở Vân gia bao năm cống hiến sức lực, thì cũng phải nhớ tới đêm cung biến Thái Uyên, nàng tận mắt chứng kiến Vân Ngấn một mực trung thành, nếu như không có Vân Ngấn, ý đồ của Tề Tâm Ý sớm đã thành công. Vân gia làm thuộc hạ của Thái tử, nhất định sẽ bị tịch thu tài sản và bị giết cả nhà, làm gì có được vinh hoa phú quý của trọng thần Thái Uyên như ngày nay?

Rốt cuộc ai vong ân phụ nghĩa? Hừ!

Nhưng chung quy là do nàng bận rộn những chuyện lộn xộn lung tung, không để ý đến Vân Ngấn vì bị thất thế trong Đại hội Chấn vũ mà phải chịu chỉ trích, hay nói cách khác, nàng kỳ thực biết chắc rằng Vân Trì sẽ không hài lòng, song nàng cảm thấy tốt xấu gì cũng chung sống nhiều năm như vậy rồi, không có tình thân thì cũng phải có tình cảm chứ, không ngờ rằng lão già này lại tuyệt tình như vậy, không chỉ đuổi huynh ấy đi mà còn muốn giết huynh ấy!

Sự tàn độc này vượt quá xa sức tưởng tượng của nàng!

Mạnh Phù Dao giận không biết để đâu cho hết, phải hít thở sâu liên tiếp ba lần mới điều chỉnh lại được hô hấp bình thường, ngẫm nghĩ rồi nói: “Đã ra rồi thì ra luôn đi, ở lại gia tộc cắt chó ấy chỉ làm bẩn huynh thôi! Đợi có cơ hội, ta sẽ tóm hết cả đám chúng nó cho huynh!”

“Không cần.” Vân Ngấn lập tức nói, “Ta xưa nay không cần những thứ này.”

Mạnh Phù Dao âm thầm cười, không nói gì nữa, gọi Trưởng Tôn Vô Cực đi vào xem Nhã Lan Châu, Trưởng Tôn Vô Cực nhìn thấy Nhã Lan Châu thì sững lại, ấn vào mạch ở lồng ngực của nàng ấy, nói: “Phù Phong có quá nhiều loại dị thuật, dị thuật của Vương tộc lại đặc biệt phức tạp, trước khi hỗ trợ phải có sự kết nối, có một số dị thuật cũng chưa chắc đã làm tổn thương người khác, ta cũng không biết rõ hoàn toàn.”

“Chiến Bắc Dã làm gì không biết!” Mạnh Phù Dao quỳ trên đất giận dữ quát lớn, “Chăm nom có một người mà cũng không chăm lo được hần hoi!”

“A, chủ tử, cuối cùng cũng gặp được người rồi...”, ngoài lều đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, tiếp đó cửa lều bị vạch ra, một người vội vàng xông thẳng vào lều, lao đến túm lấy góc y phục của Mạnh Phù Dao lau nước mắt, “Ta lại kiếm được cả đồng tiền rồi, tiếc thay người lại có cả một quốc gia trù phú nên chắc chẳng thèm để mắt tới nó....”

Mạnh Phù Dao nhắc gãi lên, chán ghét nói: “Diêu Tấn, tên gốc nhà người! Tại sao bây giờ mới đến! Nhã Công chúa không phải ở Đại Hân sao? Nàng ấy trời khỏi đó lúc nào, tại sao người không báo ta?”, sau đó liên tục quăng gãi xuống đất.

“Hà?” Diêu Tuấn dụi dụi mắt, ngạc nhiên nói: “Nhã Công chúa tại sao lại ở đây? Không phải nàng ấy theo lệnh Bệ hạ đi Bàn Đô rồi sao? Cái này, cái này... ta cũng không biết.”

Mạnh Phù Dao lừ mắt, nghĩ bụng tám phần là chỗ Chiến Bắc Dã đã có vấn đề, nàng quỳ xuống trước mặt Nhã Lan Châu, khuôn mặt khổ tâm u sầu nghĩ xem phải làm như thế nào bây giờ. Tiểu công chúa vui vẻ hoạt bát đi ra ngoài lại biến thành cái xác nửa sống nửa chết được người ta đưa về, cha mẹ Nhã Lan Châu chắc sẽ vác chổi đá ta ra khỏi nhà mất thôi...

Nguyên Bảo đại nhân đột nhiên chui từ trong lòng Trưởng Tôn Vô Cực ra, ngó nhìn Nhã Lan Châu kêu “chít chít” một tiếng rồi chạy đến người

khấp người nàng ấy, giữ cổ áo rồi dùng chân đá vào tai nàng ấy. Mạnh Phù Dao bấu môi, tát tai mà lay tỉnh được Nhã Lan Châu thì bà đây nguyện theo họ Nguyên Bảo!

Nào ngờ Nhã Lan Châu tỉnh lại thật.

Nàng ấy đột nhiên mở mắt nhìn Nguyên Bảo đại nhân, vô cùng tỉnh táo nói: “Chuột mập, là người à? Nhớ chết ta rồi!” Mạnh Phù Dao vui mừng đang muốn chạy đến, nàng ấy lại đột nhiên nhắm mắt, tiếp tục ngủ.

Mạnh Phù Dao sụp đổ...

Nguyên Bảo đại nhân quay đầu “chít chít” mấy tiếng với Trưởng Tôn Vô Cực, Trưởng Tôn Vô Cực nghe xong, lập tức nói: “Nguyên Bảo nói không việc gì, Nhã Lan Châu trúng thuật, nhưng đối phương dường như không có ác ý gì với nàng ấy.”

“Con chuột này hiểu dị thuật?” Mạnh Phù Dao bắt lấy chuột mập, ánh mắt chợt sáng lên.

Trưởng Tôn Vô Cực lắc đầu: “Nó chỉ là cảm ứng mà thôi, thân thiết với ai thì cảm ứng với người đó sẽ càng chính xác hơn, nhưng mà Phù Phong dị thuật ngoài người sử dụng thuật ra, những người khác mà tự đi giải rất có khả năng chữa lợn lành thành lợn què, chúng ta không nên tự tiện hành động.”

Mạnh Phù Dao iu xiu, nghĩ một lúc lâu, “Đến đây, chúng ta thương lượng hướng đi cụ thể trước, ta đến Phù Phong có mấy việc phải làm. Thứ nhất, nghe nói ba bộ tộc lớn mỗi năm có một mùa tìm bảo vật, vào mùa hè nóng nhất, dị thú không ra ngoài mà tụ tập nhiều nhất là ở trong hang động núi Mê Tung, vào đó tìm kiếm bảo vật chắc chắn có thu hoạch, bảo vật này, chúng ta phải giành được cái quý giá nhất. Thứ hai là ta phải đi đảo Ngạc Hải La Sát, Diêu Tấn từng nói năm đó có một vị trong hàng ngũ Thập Cường giả từ Thương Khung dong thuyền xuống phía Nam, đi qua đảo La

Sát, từng để lại đó một số đồ vật, ta rất hứng thú. Thứ ba, đưa Nhã Lan Châu về Khương Vương thành - núi Mê Tung thuộc ranh giới của Thiêu Dương, Ngạc Hải lại ở vùng biển tiếp giáp giữa Đạp Nhĩ và Phát Khương, ba nơi ba hướng khác nhau, chúng ta phải tìm tuyến đường thuận tiện nhất, tiết kiệm sức lực nhất.”

“Không cần tìm nữa.”

Trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ, tựa như sét từ chín tầng trời giáng xuống, chấn động đến mức khiến màng nhĩ ai nấy đều ong ong. “Rào” một tiếng, bốn phía dao động cùng tiếng nổ, sau đó mọi người phát hiện ra trên đỉnh đầu mình là trăng sao, còn xung quanh là thảo nguyên mênh mông bát ngát - túp lều bỗng dưng bị phá tan, rách toạc thành mấy mảnh lớn rồi bay đi mất, ngay cả thân thể Nhã Lan Châu đang nằm trên thảm cũng không thấy đâu nữa.

Rốt cuộc là kẻ nào không nói một lời đã phá tan lều!

Tiếng gió rít mạnh đột ngột phát ra, giống như có một tấm thép rơi xuống mặt đất khiến cho đám đông nhất loạt lùi lại, chỉ thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm rồi sau đó bùng lên một ngọn lửa cháy bùng, mãnh liệt đến như thể muốn đốt cả không trung, ai đó ở trên cao hét lớn, “Lão phu đưa người đi!”

Khoảnh khắc mấy từ này được thốt ra, trong cơn gió to thấp thoáng bóng người giành qua giành lại, lúc mọi người còn đang ngẩn ngơ dường như văng vẳng tiếng xuất chiêu “viu viu”, cùng tiếng oán giận tranh chấp lẫn nhau. Nền cỏ mà bọn họ đang dẫm lên đột nhiên sụt xuống vài phân, ánh lửa kia vừa tắt lại đột nhiên bùng sáng, như một con rồng lửa bay vụt ra ngoài, chữ “đi” cuối cùng thoáng cái đã cách hàng vạn dặm.

Trong thời gian hai câu nói, lều bị hủy, thảm bay mất, mặt đất sụt lún, đám đông lăn lông lốc trên mặt đất, ngay cả cỏ cũng bị cắt mất một lớp.

Người này - kỳ thực đa số mọi người vẫn chưa nhìn rõ thứ vừa xuất hiện ban này rốt cuộc là thứ quái quỷ gì, chỉ biết tiếng nói kia là tiếng người, nhưng từ đầu đến cuối ngay cả chiếc bóng thôi cũng không nhìn thấy, tốc độ nhanh như tia chớp.

Diêu Tấn lăn trên mặt đất, bị cơn gió như đá tảng tạt cho đến nỗi máu mũi chảy đầm đìa, một lúc sau mới thở được, bịt mũi nói: “Đưa ai đi? Chưa gì đã mất tăm, mà ta có thấy thiếu ai đâu...”

Bên cạnh gã, Vân Ngấn vẫn đứng đó, bảo vệ thân thể Nhã Lan Châu vừa bị lăn lóc khắp nơi, đột

“Hả?” Diêu Tấn nhìn ngó bốn phía một lúc, nhảy dựng lên “bịch bịch”, kinh hãi hét: “Chủ tử của ta oa oa.....”

“Xin hỏi ngài biết ta không?”

“...”

“Vậy ta biết ngài à?”

“...”

“Phải chăng ngài biết mẹ ta?”

“...”

“Vậy là ta biết mẹ của ngài?”

“...”

“Ngài không biết ta, ta không biết ngài, ngài không biết mẹ ta, ta không biết mẹ ngài, ngài bắt ta làm gì?”

Mạnh Phù Dao nổi giận rồi.

Không biết từ đâu trên trời rơi xuống một lão già đỏ như lửa, cũng chẳng hiểu sao lão lại bắt nàng đi. Trong tích tắc khi lão già thốt ra năm chữ đó, nàng và Trương Tôn Vô Cực cùng Vân Ngấn đồng thời ra tay với lão, chẳng ngờ lão già này tiếp được hết tất cả các chiêu, không những vậy còn lừa đảo bọn họ, giả vờ bắt Nhã Lan Châu đi, lúc nàng xông đến lão nhân gia này liền túm lấy nàng rồi bỏ chạy.

Nàng cố gắng kiềm chế cơn tức giận trong lòng, nho nhã lễ phép hỏi lão rất lâu, mong rằng lão già này mở mồm tiết lộ sự thật tại sao lừa bắt nàng, không ngờ rằng lão già đáng chết này lại không hé miệng nửa lời, thật là tổn công vô ích.

“Lão vô học đáng chết, lão rùa đáng chết, lão đầu đáng chết, thật ta ra...” Mạnh Phù Dao đổi cách công kích, tìm cách làm cho lão già này tức giận sôi máu đến mức bốc khói trên đỉnh đầu rồi ném mình ngã xuống đất, tốt nhất là ngã ngay vào vòng tay của người đang chạy đuổi theo không ngừng nghỉ ấy, nàng trước nay chưa từng nhớ nhưng mong mỗi được ai đó ôm như lúc này, “... Thân thể của ông chưa được tiến hóa hoàn toàn vì đột biến gen người ngoài hành tinh, ông là loại học sinh trung học có trình độ mẫu giáo, là lão già đầu ếch mắc chứng bệnh Mông Cổ bẩm sinh, là đứa con bị vứt bỏ trên đỉnh núi của người tuyết với thánh mẫu hóa thành hung thủ làm tắc hố xí bị lửa trên núi phun vào miệng, là hà mã bị hai chiếc thuyền đè qua mình, ông đi đánh nhau sẽ bị chìm trong bom đạn lời nói, tất cả danh lam thắng cảnh ông đi qua sẽ biến thành di tích cổ, di tích cổ mà ông đi qua sẽ hóa thành lịch sử...”

Lão già áo đỏ trên đầu nàng đột nhiên sờ quanh người, lôi ra một cục vải bẩn nhét vào trong miệng Mạnh Phù Dao đang la ó om sòm.

“...”

Mạnh Phù Dao bị phần trợn mắt nhìn cục vải - từ hình dạng chất liệu màu sắc có thể thấy nó rất giống chiếc tất!

Tất thối!

Đã vậy lại còn là một chiếc tất thối bảy ngày chưa giặt!

Mạnh Phù Dao nàng đây, Vô Cực tướng quân tôn quý nàng đây, Mạnh vương của Đại Hãn, quốc sư Hiên Viên, Đại Uyển nữ đế Mạnh Phù Dao!

Bị nhét, tất thối, vào mồm!

Mạnh Phù Dao phát điên, nàng nghiêng mắt nhìn chuột mập trong lòng, Nguyên Bảo đại nhân ban nãy còn ở trong lòng nàng, do lão già vác nàng chạy nên bị lặn một đường, bây giờ mới khó khăn đổi gió nhắm mắt bò lên.

Nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Nguyên Bảo đại nhân mau mau giải thoát bốn tiểu thư khỏi cơn ác mộng mang tên tất thối này. Ấy vậy mà Nguyên Bảo đại nhân lại làm bộ kinh khủng - không đâu, sẽ ngạt chết Nguyên Bảo đại nhân cao quý nó mất!

Ánh mắt Mạnh Phù Dao chuyển sang đen sẫm - không làm, thật sự không làm? Mi dám chắc là mi không làm? Mi chắc chắn mi nhất quyết không làm và tuyệt đối không sợ hãi với bất kỳ hậu quả nào do từ “không làm” này gây ra?

Nguyên Bảo đại nhân lập tức tỏ vẻ vô tội, đã ai nói “không làm” đâu? Vì người dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng vạn chết không từ.

Nó gian nan bò lên - lão già lửa đỏ kia chạy quá nhanh, thậm chí với tốc độ chạy của lão thì ngay cả hít thở cũng khó khăn, bất kỳ động tác nào cũng giống như đang chiến đấu với vòi rồng, Nguyên Bảo đại nhân lông trắng chiến đấu trong “phi trường”, khó khăn lắm mới bò được gần đến chiếc tất thối, vẫn chưa kịp giơ chân lên lấy thì một cánh tay từ trong không trung thò đến tóm nó vút ra đằng sau.

“Chíiip...”

Mạnh Phù Dao nhắm mắt, xong rồi, chạy với tốc độ nhanh như vậy, gió mạnh như vậy, chuột mập nhất định bị cuốn ra ngoài bán kính mười dặm rồi.

Lúc nàng mở mắt lần nữa phát hiện trước mắt có một cục bông màu trắng đang chuyển động, Nguyên Bảo đại nhân lâm nguy không sợ hãi, ở giây phút cuối năm chặt lấy ngón tay ấy, dùng hai chân trước nối tiếp nhau bò lên.

Lão già đó cũng không thu ngón tay lại, thế là Nguyên Bảo đại nhân thể thảm bị treo lơ lửng, “Cục bông gòn treo trên chùm chìa khoá” vù vù lay động trong gió, lão già xách một người một chuột chạy rất lâu, Mạnh Phù Dao chỉ thấy tiếng gió gào thét trên đầu mình, ngay cả tóc cũng bị dựng đứng lên như lá cờ phấp phới, gió thổi khiến da thịt nàng cứng đờ, cả đầu cả mặt đều lạnh buốt, cắn răng siết hàm nghĩ lão già này chạy cũng nhanh thật, nửa ngày là có thể chạy ra khỏi thảo nguyên, thật là một con ngựa tốt.

Quả nhiên, trước mặt nàng xuất hiện một ngọn núi đá, thật sự sắp đến biên giới thảo nguyên rồi.

Núi đá ở trước mặt, càng ngày càng gần nhưng mà “con chim lửa đỏ” này hình như không có ý định dừng lại, vẫn không hề giảm tốc độ, dũng mãnh, điên cuồng, một đi không trở về, dường như muốn học võ công đâm xuyên núi, ầm ầm xông đến.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt.

Tha thứ cho nàng không muốn nhìn thấy bánh thịt chuột hiệu Vô Cực và bánh thịt họ Mạnh mang hiệu Đại Uyển...

“Chíiiiiip...”

Tiếng hét thảm của Nguyên Bảo đại nhân giống như tiếng phanh lạnh lạnh của chiếc xe.

“Chim lửa” phanh lại.

Thật sự là phanh lại.

Giống như chiếc xe lửa chuẩn bị đâm vào núi, lái tàu mạnh mẽ đạp chết ga để dừng xe, quan khách vẫn không chống lại được theo quán tính nghiêng người về phía trước.

Mạnh Phù Dao liền nghiêng người về phía trước.

Nàng kêu lên một tiếng rồi bị bay ra ngoài, chỗ lão già “xe lửa “ đứng chỉ cách ngọn núi đá chiều dài bằng nửa người, cái mũi xinh đẹp của nàng đã vượt qua khoảng cách nửa người đó, sắp phải tiếp xúc thân mật không thể kiểm soát với vách núi cứng rắn đó rồi.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, đợi chờ vận mệnh “bánh thịt họ Mạnh” của mình.

“Vù.”

Thân thể đột nhiên được một lực lớn giữ lại, Mạnh Phù Dao nghe thấy khung xương của mình bởi vì lực lớn xung đột với quán tính mà kêu lên tiếng “cọt kẹt”, giống như là trục xoay dùng lâu quên bôi thêm dầu.

Mạnh Phù Dao trợn tròn mắt, lông mi dài quét đi những hạt bụi từ trên vách núi, phía trên đầu có một tổ chim do bị chấn động mà rơi xuống, những chú chim tức giận bay lên, lòng Mạnh Phù Dao thật lạnh - một đồng phân chim từ trên trời rơi xuống.

...

Mạnh Phù Dao nghiêng răng kết, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lão già to lớn ở phía trên.

Áo đỏ, đỏ chói lọi như ánh mặt trời, mặt đỏ, đỏ như sắc đỏ của hoa loa kèn mới nở; đầu trọc, da đầu sáng như bôi dầu tóc không mọc nổi, trọc này không ai trọc bằng, đại khái là hậu quả của việc luyện loại võ công không phải của nhà mình mà ra, một đôi “mắt trâu”, mắt Mạnh Phù Dao vốn đã không hề nhỏ, nhưng hai mắt nàng cộng lại vẫn không địch được một mắt của lão.

Mồm rộng mũi to, tai to tay to, trên người lão đầu này cái gì cũng mang hiệu “to”, mà dáng người ngược lại không phải là quá cao, song Mạnh Phù Dao cảm thấy dung mạo như vậy đã đủ tính uy hiếp rồi, đặc biệt là lúc nhìn người khác bằng đôi mắt to sáng như có điện phóng, vô cùng đáng sợ, nếu như dáng người còn cao sẽ khiến người khác ngạt thở mất.

“Nghỉ một lát.” Lão già mở miệng cười, Mạnh Phù Dao trong phút chốc liền cảm thấy choáng váng - ồn ào quá!

Ồn ào quá ồn ào quá! Một người nói mà như ba trăm người đang cãi nhau!

Trên thế gian này sao lại có giọng nói to như vậy, thảo nào lúc kia lão ta mới chỉ nói một câu mà đã làm nát cả cái lều bằng da trâu.

Lão già xách Mạnh Phù Dao đến trước mắt mình, nhìn ngắm kỹ càng một hồi, không hài lòng cời bỏ mặt nạ của nàng ra, lại nhìn, lật qua lật lại lộn qua lộn lại để xem. Mạnh Phù Dao bị lão ta nhìn đến mức nổi hết da gà, kêu “ừm ừm” muốn kháng cự. Lúc này lão đầu đó mới nhớ tới “sứ mệnh” của chiếc tất thối, túm lấy chiếc tất, giải cứu Nữ đế bệ hạ Đại Uyển cao quý thoát khỏi vận mệnh bi thảm bị một chiếc tất thối làm cho chết ngạt. Mồm của Mạnh Phù Dao được tự do, liền bắt đầu chất vấn, hỏi: “Ta hỏi lão vì sao bắt ta?”

“Để nhìn.” Lão già quả nhiên đang nhìn.

“Nhìn ra gì chưa?” Mạnh Phù Dao hỏi dò.

“Chưa”, lão già lắc đầu, “Khuôn mặt bình thường, dáng vóc bình thường, mông không đủ to, ngực không đủ lớn.”

Tiếng nói của lão âm âm vang lên. Mạnh Phù Dao đoán một nửa số người ở trên thảo nguyên có thể nghe thấy. Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận nhắm chặt mắt... Aaa, trên trời làm ơn giáng xuống một tia sét khiến Trưởng Tôn Vô Cực đang đuổi theo phía sau bị điếc đi một giây đi để huynh ấy không nghe được những lời này!

Không thể nói chuyện được với “con chim tàu hỏa” này, với âm điệu này, lão nói cái gì thì cả thiên hạ cũng đều biết.

“Ta nói... Tại sao lão lại phải nhìn ta chứ?” Mạnh Phù Dao hạ giọng xuống vô cùng nhỏ nhẹ hỏi.

Quả nhiên lão già cũng biết ý hạ âm điệu xuống, khẽ khàng đáp: “Vợ của đồ đệ tất nhiên phải để lão phu chọn.”

Đáng tiếc lão “chim lửa” này, cho dù có hạ thấp âm lượng thì cũng tương đương với một trăm người căng họng lên cãi nhau.

Mạnh Phù Dao mơ hồ nói: “Vợ của đồ đệ?”

Lão già cười híp mắt: “Kì thực ta cũng không biết nó thích người ở điểm gì, nhưng mà nó đã thích thì ta cũng không phản đối.”

Mạnh Phù Dao cảm giác mình đang ông nói gà bà nói vịt với lão “chim lửa” này: “Đồ đệ lão? Ai?”

“Dĩ nhiên đấy”. Lão “chim lửa” híp mắt nhìn nàng: “Đồ đệ của lão phu, ngoài nó ra còn có ai nữa?”

“Chiến Bắc Dã? Hẳn muốn ông đến bắt cóc ta?” Mạnh Phù Dao nghi ngờ nhìn cái đầu như bóng đèn của lão.

“Lão phu nghe nói người tính tình quật cường hung bạo”. Chim lửa nghiêm khắc nói: “Vợ của Dĩ nhi nhà ta đáng lẽ phải ôn hòa lương thiện cung kính khiêm nhường, giúp chồng dạy con, công dung ngôn hạnh, người như vậy là không được, vì thế ta chỉ có thể bớt chút thì giờ đích thân tới dạy dỗ người”.

“Hắn gọi ông đến dạy bảo ta?”

“Lần trước gặp nó ở Bàn Đô, tiểu tử này không nói với lão phu một câu nào, nó không nói chẳng lẽ lão phu không biết? Nhìn bộ dạng nó chính là có tâm sự!”

Lão chim lửa tự nói tự trả lời đắc ý dương dương híp mắt cười, “Hỏi Tiểu thất nhi, vừa hỏi đã biết rồi.”

Ông nói gà bà nói vịt cuối cùng cũng nói rõ chuyện rồi, đơn giản mà nói, Chiến Bắc Dĩ hoàn toàn không biết chuyện này, mà là do cái lão này thương yêu đồ đệ nên biến thành hình mẫu các bà các mẹ bao bọc đàn con, gọi tắt là: GÀ MÁI.

Mạnh Phù Dao làm bộ nghiêm túc, ngược mắt lên, nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải.

“Người làm gì vậy?” Một trăm người đang tranh cãi.

“Nhìn xem.” Mạnh Phù Dao đáp.

“Nhìn ra cái gì chưa?”

“Có.” Ánh mắt Mạnh Phù Dao phát sáng thâm sâu cộng thêm mấy phần nghi hoặc, vẻ mặt như đang nhớ lại nói: “Ta từ trước đến nay chưa từng gặp ai có bộ dạng có giá trị khảo cổ học cao như ông.”

“Khảo cổ?” Lão chim lửa ngạc nhiên, âm điệu nghi hoặc tương đương với bốn trăm người đang cãi nhau trực tiếp vang lên tận trời, “Là loại võ công nào?”

Mạnh Phù Dao thở dài một hơi, bỏ đi, cho dù vòng vèo thế nào để chửi xéo lão ta thì cũng tốn công vô ích.

Chim lửa lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía đối diện, nói: “Này, tiểu tử, người cứ đuổi theo ta mãi làm gì thế? Đây là vợ của đồ đệ ta, nam nữ thụ thụ bất thân, người cách xa ra một chút.”

Mạnh Phù Dao quay lưng về phía đó, lại bị điểm huyết, không nhìn thấy Trương Tôn Vô Cực, nhưng lại nghe thấy giọng điệu mang theo tiếng cười quen thuộc của hắn: “À? Vậy sao? Nhưng mà tiền bối người nhầm rồi, cô nương này là vợ của tại hạ, vẫn bối đuổi theo vợ của mình thì có gì là sai?”

“Nói láo!”, lão chim lửa trợn mắt, “Người đồ đệ nhà ta thích chính là vợ của đồ đệ ta, làm gì đến lượt người ngoài như ngươi!”

“Hóa ra là vì đồ đệ nhà ngài”. Trương Tôn Vô Cực cười, “Có điều ngài không biết sao? Năm ngoái đồ đệ nhà ngài đánh cược với ta bị thua nên đã tặng nàng ấy cho ta rồi”.

Mạnh Phù Dao mím môi, Trương Tôn Vô Cực nói dối gạt người mà không hỏi trước, tại sao lại tặng cho hắn? Tại sao lấy ta ra đánh cược? Hừ! Giờ cứ sung sướng đi, đợi khi ta nhổ được con chim này ra rồi, ta sẽ chinh đồn huynh sau.

“Tặng cho người?” Lão chim lửa trợn tròn mắt, bán tín bán nghi, “Tại sao ta chưa từng nghe nói?”

“Này”, Trương Tôn Vô Cực lấy ra vật gì đó đưa qua đưa lại, cười nói: “Ngài chắc không thể không biết cái này chứ? Đây là lễ vật của Đế vương

Đại Hân tặng cho Phù Dao, bây giờ ngay cả lễ vật này cũng tặng cho ta rồi, tất nhiên người cũng là của ta".

Lão già "A..." một tiếng trên đỉnh đầu nàng, rõ ràng là đã nhận ra rồi, Mạnh Phù Dao không nói gì, cũng "A..." một tiếng.

Trưởng Tôn Vô Cực, huynh được lắm.

Dám mang lệnh bài đó của Chiến Bắc Dã đi khắp nơi, đã thế còn lấy ra nói dối đến mức không chê vào đâu được, làm sư phụ nhà người ta không biết đường nào mà lần. Chiến Bắc Dã đáng thương, hân mà biết chắc chắn sẽ chỉ huy binh mã đập nát cột mốc ranh giới giữa Đại Hân với Vô Cực.

Lão chim lửa hạ thấp âm điệu, dường như có chút hậm hực với vật này, càu nhàu: "Tiểu Dã làm sao có thể tặng vợ cho người khác được? Không được, không được rồi".

Lão giơ tay muốn tóm lấy, nói: "Đưa cho ta!"

Lão vừa giơ tay định lấy, gió ở xung quanh tự dưng rít mạnh, giống như đao cắt phi thẳng vào mặt.

Trưởng Tôn Vô Cực ngược lại cười, nói: "Ai da, tiền bối à, đừng có dọa ta, dọa ta tay ta nhũn ra, bảo bối gia truyền của Dã nhi nhà ngài sẽ không còn mất, sau này phong hậu thì lấy gì để làm lễ vật?"

Lão già hừ một tiếng, nhắc Mạnh Phù Dao lên, nói: "Ta không quan tâm các người ai thắng ai thua, lão phu chỉ muốn dạy dỗ vợ của đồ đệ chip cho tốt, dù sao nàng ta vẫn chưa gả cho người thì vẫn do lão phu phụ trách".

Mạnh Phù Dao dùng ánh mắt kháng nghị - ta không cần lão phụ trách!

"Được thôi". Trưởng Tôn Vô Cực nhàn nhạt nói, "Ngài phụ trách việc của ngài, ta phụ trách việc của ta, ngài phụ trách dạy dỗ nàng ấy, còn ta phụ

trách đuổi theo nàng ấy, chúng ta không can thiệp nhau".

Lão già còn muốn phản đối, Trưởng Tôn Vô Cực cười: “Sao thế? Ngài còn muốn xua đuổi ta? Được thôi. Văn bối lập tức lan truyền khắp thiên hạ, mang chuyện này cho bảy nước phân xử: Sư phụ của Đế vương Đại Hãn cướp Hoàng hậu tương lai của Vô Cực ta, còn không cho ta đòi người, Thập cường giả ý mạnh hiếp yếu, Đế quân Đại Hãn cậy thế bắt nạt người khác...”

“Tùy người!” Chim lửa hét lên rồi xoay người.

Mạnh Phù Dao bị chấn động, đầu kêu ong ong, khó khăn lắm mới hồi phục lại được, lại nghe thấy tiếng lão già cất lên, “Vừa nãy lão phu nghe các người bàn bạc, hình như là muốn đi núi Mê Tung? Đúng lúc lão phu cũng muốn đi, dọc đường sẽ dạy dỗ người”.

Lão lôi mấy mẫu giấy nhàu nát từ trong túi ra, càu nhàu: “Cái này ta hỏi được từ chuyên gia đó, kiểu gì chả có tác dụng... Bắt đầu từ ngày mai, lão phu sẽ dạy người học nghệ!”

Mắt Mạnh Phù Dao vừa sáng lên thì nghe lão ta đọc to:

“Ngày đầu tiên, học thêu thùa!”

“...”

“Ngày thứ hai, học Nữ tặc!”

“...”

“Ngày thứ ba, học nấu ăn!”

“...”

“Ngày thứ tư, học máy may vá!”

“...”

“Ngày thứ năm, học lễ nghĩa!”

“...”

“Ngày thứ sáu, học...” Da mặt lão già đã đỏ hình như lại càng đỏ hơn nữa, cổ găng hạ thấp giọng hết cỡ, đại khái là bằng với năm mươi người đang cãi nhau, “Ngọc nữ tâm kinh, mười tám phương pháp phòng the...”

Mạnh Phù Dao phun máu...

Trời ơi, sét đánh đâu chết con gà mái mẹ siêu cấp này đi!

Rốt cuộc lão già này muốn bồi dưỡng hoàng hậu, gái lâu xanh hay diễn viên phim AV vậy?

Đọc xong lời sấm, lão già tự cảm thấy rất hài lòng, vác Mạnh Phù Dao lên, bắt đầu bước những bước lớn hướng đến con đường rèn luyện Hoàng hậu Đại Hãn một cách hoàn mỹ, lên được phòng khách xuống được nhà bếp điều luyện trên giường.

Mạnh Phù Dao bị vác trên vai lão, nước mắt đầm đìa, lần đầu tiên giơ tay cầu cứu trong nước mắt với Trưởng Tôn Vô Cực ở đằng sau.

“Ôi mẹ ơi, Thái tử Thái tử, hãy cứu lấy nữ diễn viên AV Asakawa Ran tương lai đáng thương của huynh đi...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3: Kế Hoạch Bồi Dưỡng Hoàng Hậu

Type: Ớt Hiếm

Một màn truy đuổi sát đầu mẻ trán không kết thúc bắt đầu.

Lôi Động ở phía trước vung chân chạy, Trương Tôn Vô Cực đuổi theo một bước cũng không nhường, hai người sử dụng khinh công, Lôi Động mười mấy năm tu luyện chân khí, ngoài thời gian duy trì lâu dài ra, luận về thân pháp thì hết sức nhẹ nhàng, nhưng vẫn không bằng Trương Tôn Vô Cực, hai người một trước một sau, từ đầu đến cuối duy trì khoảng cách năm trượng.

Thủ pháp phong huyết của Lôi Động vô cùng đặc biệt, chân khí ở nửa thân dưới của Mạnh Phù Dao bị lão điểm huyết, nửa thân trên thì hoạt động bình thường, lão dường như đã tính trước rằng Mạnh Phù Dao tuyệt đối sẽ không chuỗi chịu bò bằng hai tay mà đi.

Mạnh Phù Dao đương nhiên không chịu bò, nàng đến lúc này cũng không sốt ruột gì nữa rồi, lão bắt ta, được, ta chọc chết lão, khiến lão có hối cũng không kịp.

Ngày đầu tiên, học thêu thùa.

Lão chim lửa giải huyết trên người Mạnh Phù Dao, vứt một túi đồ qua đó, nàng mở ra xem thì thấy bên trong đầy đủ khung thêu kim thêu chỉ thêu, hóa ra lão sớm đã có chuẩn bị sẵn sàng.

“Hôm nay người phải thuê được thứ gì đó”. Lôi Động cất giọng vang to, sắp xếp, “Đợi ta có thời gian sẽ mời người đến dạy người.”

Tiếp đó lão vẫy vẫy tay áo, tìm một cái cây để ngồi lên, sau đó lại làm đổ mấy cái cây đáng thương trên núi đá, cắt lấy cành cây rồi lấy lá cỏ rải lên làm thành hai chiếc giường, nằm xuống một cách vô cùng thoải mái.

Mạnh Phù Dao túm lấy đồng hồ, yêu cầu: “Cái dê đâu?”

“Thứ gì cơ?” Lôi Động trợn mắt.

“Thứ để đeo trên tay, phòng kim đâm vào tay ấy.”

Mạnh Phù Dao buông đồng hồ ra, “Không có thứ này ta không làm, lão phải biết rằng, sau này nếu người ta nhìn thấy ngón tay Hoàng hậu tương lai của nhà lão mà toàn lỗ do bị kim đâm, họ sẽ nói ta không đủ công dung ngôn hạnh, sẽ khiến đồ đệ bảo bối của lão mất mặt lắm đó.”

Lôi Động ngẫm nghĩ một hồi, việc liên quan đến thể diện của đồ đệ bảo bối không thể coi nhẹ, nghĩ một lát rồi lôi từ trong túi ra một chiếc nhẫn ngọc, hỏi:

“Cái này chắc cũng được chứ?”

Mạnh Phù Dao không hề khách khí cầm luôn, chiếc nhẫn ngọc màu đen cực lớn, ở giữa có một đường dài màu vàng kim như ẩn hiện, tia sáng rực rỡ giống như một đôi mắt mở một nửa nhắm một nửa, nhìn là biết không phải vật bình thường, nàng vẫn luôn làm theo tín điều “Muốn kẻ địch chịu thiệt một phần thì ta phải được lợi một phần”, lập tức không do dự khẽ lắc lắc rồi đeo vào tay: “Được!”

Nàng ngồi trên hòn đá, giả vờ ngoan ngoãn thuê thừa, thuê nửa ngày lại ngắm hoa ngắm cỏ ngắm núi ngắm Trường Tôn Vô Cực ở phía đối diện, nàng hét: “Này, thời tiết đẹp nhỉ!”

Trưởng Tôn Vô Cực hét lên trả lời: “Đúng thế, thật đẹp, nàng đã ăn gì chưa?”

“Chưa ăn”. Mạnh Phù Dao lại hét lên: “Huynh ăn chưa?”

“Ta cũng chưa ăn.” Trưởng Tôn Vô Cực lại hét: “Bắt hai con chim nướng ăn tạm nhé, nàng thích ăn thịt chim gì, sẻ thông vàng, sơn ca, quạ, hay đỗ quyên?”

Mạnh Phù Dao xoa xoa da gà vừa nổi lên rần rật của mình, lẩm bẩm: “Sao nghe có vẻ đáng sợ thế?”, lúc sau lại tiếp tục chọn món: “Cho món sẻ thông vàng!”

“Hai người các người ồn quá đi”, Lôi Động không ngủ được, kêu lên rồi ngồi dậy gào: “Không cho phép nói chuyện.”

Mạnh Phù Dao không nói gì, đưa lão cái kim thêu.

“Làm gì.”

“Cầu xin ngài khâu miệng ta lại đi”, Mạnh Phù Dao khẩn khoản, “Không ăn cơm không uống nước còn được, chứ không được nói chuyện thì quá tàn nhẫn, muốn ta không nói chuyện cũng giống như muốn ngài không đánh nhau, ngài nghĩ xem, ngài nghĩ xem...”

Thế là Lôi Động bắt đầu suy nghĩ, nghĩ một hồi cảm thấy đúng là rất tàn nhẫn, ầm ầm nói: “Nói bé một chút, đừng có căng họng lên mà hét, tai lão phu sắp bị các người làm cho điếc cả rồi.”

Mạnh Phù Dao ngược lên nhìn trời, ông trời hãy làm ơn rơi xuống một đàn quạ đè chết lão già gây ra tiếng ồn này đi!

Không ngủ được nữa, Lôi Động mới nghĩ đến là phải ăn, lấy từ trong túi ra mấy cái bánh cứng cứng, nắm ở trong tay lật qua lật lại vù vù vận công,

lòng bàn tay vừa đỏ lên lập tức bánh được nướng cho mềm ra, trong chốc lát hương thơm đã lan tỏa ra khắp nơi, Mạnh Phù Dao tấm tắc khen: “Võ công thật cừ! Đúng là cả nhà đi du lịch giết người phóng hỏa tất cả đều dễ dàng thực hiện!”

Lôi Động bật cười ha hả, dương dương tự đắc, Mạnh Phù Dao cũng rất ngây thơ cười lại với lão, hai người cười với nhau, cứ cười mãi cho đến lúc ngửi thấy mùi khét, nàng mới lạnh lùng nhắc nhở: “Khét rồi”.

...

Lôi Động buông tay, vứt cái bánh đến trước mặt Nguyên Bảo đại nhân: “Thưởng cho người!”

Nguyên Bảo đại nhân đập đầu xuống đất – Đây là sự sỉ nhục lớn nhất đời nó đó!

Mạnh Phù Dao thở dài một hơi nói: “Thật đáng thương...” rồi quay ra Trương Tôn Vô Cực ở phía đối diện, hét lên với hắn: “Chim nướng đã được chưa?”

“Thiếu muối!” Có mùi thơm của chim nướng bay đến từ phía hắn.

Mạnh Phù Dao rơi nước miếng tự tin đáp: “Thái tử điện hạ làm đồ nướng thiếu muối, nhưng mùi nướng hoang dã vẫn không tồi, xem ra hương vị, hehe...”

Lôi Động hít một hơi, “mắt trâu” phát sáng, nói: “Ta bảo này, tiểu tử người nướng thêm vài con đi”.

“Ngài là tội đồ bắt cóc dân nữ”, Mạnh Phù Dao ôm đầu gối, mũi hếch lên trời. “Ngài đã từng nghe nói người bị bắt đi mời kẻ bắt cóc ăn đồ nướng chưa?”

Lão già lập tức đáp lại: “Có Lôi Động ta đây!”

Mạnh Phù Dao trả lời nhanh như bay: “Chưa từng nghe nói đến!”

Mắt trâu của Lôi Động sáng quắc trợn lên nhìn nàng, chói mắt như soi đèn, Mạnh Phù Dao không hề nhượng bộ dùng ánh mắt phản nộ chống lại lão, từng được một lúc cảm thấy mí mắt đau nhức muốn khóc, không được, thua người chứ không thua trận, nàng nhổ lấy hai cây cỏ trên đất, làm cột chống mắt.

Lão già thua trận, lần này không trừng mắt nữa, quay đầu nhìn Mạnh Phù Dao một lúc, khóe môi nhếch lên một nụ cười, “Cũng thật là thú vị đấy, bây giờ lão phu đã biết vì sao Dã nhi thích người rồi... Ha ha, ngoài Dã nhi ra chỉ có một mình người có thể đấu mắt với lão phu lâu như vậy”.

Mạnh Phù Dao cười giễu cợt, quay đầu không thèm để ý, Trương Tôn Vô Cực ở bên kia ném một con chim đến, Mạnh Phù Dao đỡ lấy, mặt mày hớn hở nói: “Ngoài xém trong vừa chín tới, hương thơm ngào ngạt, ngon, ngon”.

Nàng xé một miếng thịt chân, chậm rãi thưởng thức, dường như nghe thấy bên cạnh có tiếng sấm ầm ầm chấn động cả tai, Nguyên Bảo đại nhân không chịu nổi dày vò, lần mò tới nhà người thân tránh tiếng sấm.

Mạnh Phù Dao thở dài, “Người ta thường đói bụng kêu như sấm, hôm này coi như được tận mắt chứng kiến rồi”. Nàng ném nửa con chim còn lại cho lão Chim lửa, Lôi Động lập tức tiếp lấy không khách sáo, lấy nửa con chim đó nhét cả vào miệng.

Mạnh Phù Dao nhìn lão ăn hết không chút phòng bị, ánh mắt sáng lên, thầm đếm trong lòng: “Một, hai, ba, ngã xuống!”

...

Không ngã.

Lôi Động vẫn ngồi vững như núi, ánh mắt còn sáng hơn nàng, nói: “Nướng mấy con nữa đi”.

Mạnh Phù Dao sụp đổ - thuốc mê thượng hạng trăm lần thử không bại mà nàng lấy của Tông Việt, tại sao không có một chút tác dụng nào với con chim lửa này vậy?

“Người đã cho một vốc thuốc thay vào chằng?” Lão già lửa đỏ liếm môi ngụ ý như là vẫn chưa đủ, “Nữ nhân chính là nữ nhân, cho dù làm độc được thuốc mê, đều phải làm cho nó có vị ngọt như đường. Lão phu mười mấy năm không được ăn rồi, cũng rất nhớ.”

Mạnh Phù Dao giật giật – dám chắc lão già này trước đây đã uống độc của sư phụ Tông Việt để luyện dạ dày...

Hạ độc thất bại, Mạnh Phù Dao không có tâm trạng quấy nhiễu Lôi Động, bất mãn nằm xuống, vẫn chưa nằm xuống hẳn hoi thì đã bị Lôi Động một tay nhắc lên: “Thêu hoa! Thêu hoa!”

Mạnh bệ hạ lấy tư thế như hổ vồ lấy chiếc kim thêu, mù mờ nói: “Thêu hoa, thêu hoa...”

Lôi Động thoải mái nằm xuống, gác chân lên, ánh mắt nhìn Mạnh Phù Dao đưa từng đường kim mũi chỉ, cảm thấy nữ nhân trong dáng vẻ này mới đẹp nhất, hiền lành nhất, coi như có mấy phần xứng đáng với Nhã nhi rồi, thậm chí trên mặt lão còn lộ ra nụ cười vui vẻ, mơ màng ngủ thiếp đi.

Mạnh Phù Dao nghe thấy tiếng ngáy như sấm của lão, lập tức lại vui mừng, giơ tay ra hiệu cho Trưởng Tôn Vô Cực, Trưởng Tôn Vô Cực vừa mới bay được một bước, lão già lật người hô lên, cánh tay dài vô ý mà như hữu ý vừa vịn qua vai Mạnh Phù Dao đập một phát.

Mạnh Phù Dao nghe tiếng tay đập “bụp” một cái, lập tức cứng đờ luôn ở tư giơ tay tiếp khách, cứ thế giữ nguyên y vậy. Một giờ sau lão già lật người, “pắc” một cái, móng vuốt của nàng mới nhẹ nhàng đặt xuống.

Chạy trốn thất bại lần nữa...

Lão già ngủ một mạch đến lúc trăng đã lên cao mới dậy.

Vừa ngồi dậy lão liền yêu cầu kiểm tra kết quả: “Sản phẩm đâu, đưa ta xem”.

Mạnh Phù Dao lười biếng ngáp, chỉ chỉ lên đất.

Lôi Động cầm tấm vải lụa tơ tằm chất liệu cao cấp màu hạnh nhân lên nhìn, bên trên quả thực đã thêu một số thứ. Đường chỉ vàng, đường thêu đơn giản vật thể có hình dạng chia thành ba phần kì quái, trên nhọn dưới tròn, tạo hình sơ sai.

“Thứ gì đây?” Lôi Động giơ lên.

Mạnh Phù Dao nằm xuống, lười biếng duỗi thẳng lưng.

“Một đồng phân”.

“...”

Lát sau từ trên đầu nàng truyền đến tiếng gầm gừ. “Một, đồng, phân.”

“Kỳ lạ thật”. Mạnh Phù Dao dụi dụi mắt, khó hiểu nhìn chim lửa đã bị nấu chín, “Ngài nói muốn xem trình độ thêu thùa của ta, cũng không yêu cầu ta phải thêu cái gì, bây giờ ta thể hiện trình độ của ta cho ngài xem rồi, ngài đã hài lòng chưa?”

“Dù thế cũng không được thêu cái này!” Lão chim lửa nổi trận lôi đình.

“Có gì không được?” Mạnh Phù Dao lười biếng đáp, “Ngài không được coi thường một đồng phân, phân cũng có vai trò của nó, ngài dám bảo nó không quan trọng không? Ngài dám bảo ngài có thể rời xa nó không? Ngài có dám nói rằng nếu như vật này không chịu ra ngoài ngài sẽ không khó chịu không? Ngài có dám nói rằng cơm ngài ăn hàng ngày nếu như không có thứ này để bón lúa thì lúa vẫn có thể phát triển khỏe mạnh, thuận lợi trở thành những hạt gạo thơm ngon để nấu thành cơm...”

“Ngậm miệng!”

Lão chim lửa tức giận quay đầu – để nàng nói tiếp thì đời này lão khỏi cần ăn cơm nữa.

Mạnh Phù Dao bình tĩnh nằm xuống, thuận mồm bổ sung thêm một câu quan tâm:

“Đừng kích động, cẩn thận huyết áp tăng cao, có điều may mắn là sắp mưa rồi, không sợ ngài lại cháy tiếp.”

Phải, sắp mưa rồi.

Mây trên trời đang di chuyển, những đám mây màu đen xám nặng nề trôi về đây, Mạnh Phù Dao thở dài một hơi - ở cùng với Lôi Động, quả nhiên “sấm đánh mưa rơi longt trời lở đất.”

Mạnh Phù Dao nằm bò trên hòn đá, hét về phía đối diện:

“Trưởng Tôn Vô Cực huynh xuống núi đi, trên núi không có chỗ ngủ đâu...”

Trưởng Tôn Vô Cực ngẩng đầu lên nhìn nàng cười, “Nàng ở đâu thì ta ở đó.”

Lôi Động nghe xong cảm thấy không hài long, quát: “Ngậm miệng! Không cho người nói chuyện yêu đương với vợ của đồ đệ ta!”

“Lão gia à, ta không đủ tiêu chuẩn rồi”

Mạnh Phù Dao quay người, ngẩng đầu lên vô cùng thành thực nói, “Ta không đủ tiêu chuẩn để trở thành một vị Hoàng hậu công dung ngôn hạnh hiền thực độ lượng của Đại Hân.”

“Dĩ nhi nhà ta thích người!”

Lão chim lửa tức giận nên trả lời hết sức ngắn gọn.

Mạnh Phù Dao cắn răng, từ bỏ ý định trao đổi với đồng phân này, bỏ đi, quan tâm đến Thái tử dù sao cũng thoải mái hơn.

Nhưng mà do quang tâm Thái tử nên dần dần cũng thấy lòng không thoải mái, trên núi đá cũng chẳng có bao nhiêu cây, chỉ có vài cây thì đã bị Lôi Động nhổ đi làm cho giường mất rồi. Phía dưới là thảo nguyên, cũng không có chỗ nào để trú ẩn, Trường Tôn Vô Cực ở nơi mà nàng vẫn có thể nhìn thấy được, chỗ đó chỉ là một nơi hơi lồi xuống của núi đá, căn bản không thể ngăn được mưa.

Mạnh Phù Dao lo lắng thấp thỏm nhìn trời, chỉ mong trời đừng mưa nữa, nhưng nàng vừa ngẩng đầu, lập tức trời bắt đầu có sấm, bộp bộp bộp bộp tiếng hạt mưa rơi xuống như là mưa đá, mạnh đến nỗi nàng căng thẳng nhắm mắt.

Trời mưa rồi.

Mưa mùa hè của thảo nguyên mạnh mẽ rơi xuống, lớp dộp trút hết lên mặt đất, trên đầu Mạnh Phù Dao có cây, nhưng cũng rất nhanh bị ướt hết, nàng mau chóng yêu cầu Lôi Động: “Xuống núi tìm nơi nào trú mưa đi.”

Không cần. Lôi Động vô cùng thân nhiên đón nhận sấm sét.

“Lão phu chính là chọn thời tiết này để lên núi, sấm sét trên trời rrát có lợi cho võ công của ta.”

Có lợi đối với ông nhưng với ta thì không, Mạnh Phù Dao tức giận, Lôi Động liếc nàng, “Đây đối với người cũng không phải là chuyện xấu, người còn trẻ thì nên luyện tập gân cốt một chút, được liệt danh vào hàng ngũ Thập cường giả rồi, còn sợ chút mưa này sao?”

Không sợ mưa thì cũng phải sợ bị ướt chứ? Mạnh Phù Dao nhe răng nanh trợn mắt nhìn lão già lửa, sao có thể nói năng có chừng mực với lão già chết tiệt mang hình dáng đạo sĩ này cơ chứ - Phải trải qua rèn luyện tự nhiên! Phải trải qua tắm táp trong gió bão!

Chết tiệt!

Có thể thấy rằng lão già tuyệt đối là muốn rèn luyện nàng, nhưng mà không nhất thiết phải lôi thêm Trưởng Tôn Vô Cực vào đây chứ, hắn không mang theo hành lý, quần áo ướt rồi không có gì thay sẽ rất không thoải mái, nàng chỉ có thể bò lên đá quay về phía Trưởng Tôn Vô Cực hét lên: “Xuống núi... Xuống núi trú mưa đi... sẽ bị cảm lạnh đó.”

Trưởng Tôn Vô Cực hỏi ngược lại:

“Có lạnh không? Ta đi tìm áo mưa cho nàng.”

Mạnh Phù Dao nghe mà muốn cười, nơi đất rộng người thưa này phải đi đâu để tìm áo mưa đây? Vượt qua núi, có thể dưới núi có người, nhưng mà chỉ vì tìm áo mưa mà phải vượt núi? Thái tử điện hạ thật quá rảnh rồi! Song ý cười vừa đến mép miệng lại chuyển thành mếu, nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Cực trong mưa không có gì che chắn, nàng đột nhiên lại chìm trong sự tức giận, giơ tay bẻ ngọn cây vút vù vù xuống chỗ hắn, Trưởng Tôn Vô Cực đỡ

lấy, cười với nàng trong màn mưa, cách xe như vậy cũng có thể nhìn thấy ánh sáng như sao tỏa ra từ trong mắt hân.

Lôi Động “ai da”, cất lời: “Sao người lại bẻ cây chắn mưa đi rồi? Người không sợ ướt sao?”

Mạnh Phù Dao nghe rằng âm u đáp:

“Dầm mưa mà, tiếp nhận món quà của tự nhiên mà, như thế là tiếp xúc thân mật nhất với sấm sét tự nhiên mà, sao lấy cái cây chắn làm gì? Hả? Ngồi với ta cùng dầm!”

Không cần trú mưa, nhưng Lôi Động cũng bắt đầu “tình cảm” nghe rằng nói chuyện, nàng giơ tay, lại hất cái giường của Lôi Động xuống núi, rơi xuống ngay dưới chân của Trường Tôn Vô Cực.

Lôi Động bùng lửa giận, tiếng gầm hét phẫn nộ to hơn cả tiếng sấm truyền xuống từ đỉnh đầu, “Người vứt giường của ta thì ta ngủ ở đâu?”

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, trả lời càng to hơn: “Ngủ với ta!”

Lão già loạn choạng, đến quỳ với nàng quá...

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu ưỡn ngực ánh mắt sáng ngời – Ta không đánh lại người, ta “sấm”* chết người thì thôi!

* “sấm” ở đây chỉ việc nói to.

Cái đầu trọc của lão chim lửa vì ướt mà càng sáng hơn. Mạnh Phù Dao độc ác nhìn cái đầu đó, rất mãn nguyện vì diện tích với mưa của người ta lớn hơn so với mình.

Cách màn mưa một già một trẻ đầu mắt một lúc, mỗi người “hú” lên một tiếng rồi quay đầu về hai hướng ngược nhau, Mạnh Phù Dao quay đầu không nhìn thấy Trường Tôn Vô Cực đâu nữa, vừa ngạc nhiên lại thở một

hơi nhẹ nhõm, nghĩ rằng dù sao Lôi Động cũng không đến mức hại Trưởng Tôn Vô Cực, nàng muốn trốn thoát từ trong tay Lôi Động cũng không hề dễ, huynh ấy có trông chừng cũng không cần gấp, mau chóng xuống núi trú mưa là chuyện bình thường.

Lôi Động quay đầu đi, suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên đánh một chưởng xuống núi, phát ra tiếng vang ầm ầm, bụi đá bay mù mịt, những hòn đá lớn nhỏ bắn ra tứ phía, trong chớp mắt năm đấm to bằng cái bát đã làm cho núi đá bị lõm vào một hố lớn, Lôi Động đấm tiếp vài quyền, cái hố lớn càng ngày càng sâu, lão lại có thể dùng quyền bằng tay trần “đấm ra” một cái hang động ở trên núi.

Do thân dưới cuae Mạnh Phù Dao không động đậy được, nàng giơ tay đẩy hòn đá đang chặn đường ra, ánh mắt đầy tức giận nhìn Lôi Động, mắng: “Đúng là con tê tê!”.

Lôi Động lại đột nhiên giơ tay tóm lấy nàng, để vào trong hang, “Được nuông chiều từ bé! Ngủ đi!”

Một lúc sau lão lại ném Nguyên Bảo đại nhân vào đó.

Mạnh Phù Dao rên rỉ, run rẩy vì quần áo bị ướt, nhìn lão già đầu đội trời chân đạp đất đang ở dưới trời mưa như trút nước cộng với “Vũ điệu điên cuồng của rắn vàng”, chiếc đầu trọc sáng bóng đón nhận lấy từng đợt sấm từ trên trời khiến nàng không chịu nổi, vô cùng thương xót làu bàu:

“Chiến Bắc Dã đáng thương...”

Nghỉ ngơi một hồi, đột nhiên nhìn thấy đằng trước có một bóng người lướt qua, Mạnh Phù Dao thò đầu xuyên qua màn mưa, lúc này chợt cau mày lại, sao Trưởng Tôn Vô Cực lại trở về rồi?

Dưới nách hắt hình như kẹp một vật gì đó, hắt đi xuyên qua màn mưa giống như một cơn gió, ngẩng đầu lên, ném vật đó qua chỗ nàng.

Mạnh Phù Dao giơ tay đón lấy, là một chiếc áo mưa, phía trong áo mưa bọc một túi đồ, trong túi đồ có bộ y phục sạch sẽ của nữ nhân du mục, y phục giày dép đều đầy đủ cả, thậm chí... ngay cả nội y cũng có nốt.

Mạnh Phù Dao trợn mắt lặng nhìn cái dùng để bó ngực của nữ nhân thảo nguyên một lúc lâu, một đồng màu hồng hồng...

Nhìn một lúc lâu nàng mới nghĩ ra, Trưởng Tôn Vô Cực lấy ở đâu ra bộ y phục này? Hẳn phải chạy trong mưa gió tầm tã bao nhiêu dặm mới tìm thấy một cái nhà? Hoặc là hẳn vừa vượt qua ngọn núi này, để tìm cho nàng một bộ y phục sạch sẽ?

Rõ ràng biết rằng nàng đã đạt đến trình độ cho dù bị mưa ướt thì cũng không vấn đề gì, chỉ là bộ y phục ướt sau khi hong khô mặc lại sẽ không thoải mái lắm mà thôi, vậy mà hẳn vẫn còn bất chấp đêm tối mưa gió chạy hàng chục dặm, chỉ bởi vì muốn tìm cho nàng một bộ y phục thoải mái.

Có một người, không vì sự mạnh mẽ của nàng mà lơ lửng chăm sóc bảo vệ nàng, trong đáy lòng người đó cho dù nàng có đôi cánh bay cao đến đâu, dù là thẳng đến tận trời xanh, thì vẫn sẽ mãi mãi chỉ là cô gái nhỏ bé mà người ấy có trách nhiệm phải chở che.

Mạnh Phù Dao mân mê bộ y phục, nhìn về phía đối diện, Trưởng Tôn Vô Cực đang cười trong màn mưa, thấy nàng nhìn về phía mình bèn khoác áo mưa lên ngồi xuống, nhưng cả người sớm đã bị ướt sũng, mặc hay không mặc cũng không có gì khác nhau nữa. Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, nghĩ đến vị Thái tử “Kim tôn ngọc quý” từ lúc đi theo nàng chỉ toàn phải chịu khổ, mà đáng ra với thân phận của mình thì hẳn sẽ không phải trải qua. Phải ngủ ngoài trời, phải ăn món dân dã, phải dầm mưa, phải chịu đánh, phải liều mạng chạy điên cuồng trong mưa để tìm một bộ y phục, phải làm những việc mà ngay cả các nam tử đang theo đuổi nữ tử khác cũng không làm được... đúng là mệnh khổ.

Trong màn mưa mù mịt, hai người nhìn nhau, một người ý cười an ủi, một người vì tự trách nên buồn phiền, nhìn thật tình tứ, tràn đầy tình thương mến thương, Lôi Động cảm thấy không vui, lấy thân mình làm tấm cửa ngăn cách ánh mắt của hai người:

“Không cho nhìn trộm!”

Mạnh Phù Dao cũng không nói gì, đánh giá lưng của lão một lúc, lười biếng nói:

“Lão gia à, thảo nào ngài chê ta thân hình không đủ chuẩn, ngài nhìn xem, mông thật lớn mà.”

...

Cửa chắn lập tức di chuyển ra chỗ khác, lão già lần nữa bại trận...

Mưa rơi tới hơn nửa đêm, đến khi trời tờ mờ sáng mới dứt. Sáng sớm, những hạt nước như viên trân châu lăn chảy trên các phiến đá, không khí trong lành sáng khoái thật thích, ống tay áo của Trương Tôn Vô Cực bay bay, thần sắc hân hân sáng khoái, vẫy vẫy tay chào:

“Chào buổi sáng.”

Mạnh Phù Dao ngược lên nhìn hăn, cảm thấy trên thế gian này có một loại người, cho dù rơi vào trạng thái nhếch nhác thảm hại thế nào vẫn duy trì phong thái tao nhã cao quý, dầm mưa một đêm mà giống như ngâm mình trong nước nóng cả đêm, không giống nàng, rõ ràng được trú trong sơn động, cũng đã thay quần áo sạch sẽ, trải qua một đêm mưa gió liên “nhấn thành một đồng”.

Lôi Động nhếch mũi lên trời hừ hừ, coi như là đã trả lời Trương Tôn Vô Cực, lại lần nữa xách một người một chuột lên tiếp tục lên đường, Nguyên Bảo đại nhân nước mắt giàn giụa lười biếng không muốn đi – ta đói!

Mạnh Phù Dao rất không có lương tâm chỉ vào Lôi Động – là lão già muốn đi.

Nguyên Bảo đại nhân chạy hết vận tốc đến tìm lão Chim lửa, lão già sầm “Hừm?” một tiếng, phẫn nộ quát: “Bánh hôm qua ta cho người tại sao không ăn? Đáng đời!”

Mạnh Phù Dao khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt nhìn trời: “Chuột mập này đã từng cứu Đế quân Đại Hãn một mạng, lúc ở Đại Hãn, tiền lương một ngày trong cung của nó tương đương với một trăm hai mươi lượng bạc trắng, không ngờ hôm nay lại phải chịu thảm cảnh bị ngược đãi đến chết đói dưới tay Sư phụ của Đế quân Đại Hãn, đúng là vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván...”

Lão già nghe được một nửa liềm moi đồ trong túi, móc ra một quả màu trắng trắng giống như quả Phục Linh, Nguyên Bảo đại nhân vừa nhìn thấy mắt lập tức phát sáng, chạy đến cướp lấy rồi chạy, Mạnh Phù Dao nhìn mà ánh mắt sáng quắc, bắt đầu đánh giá lại Sư phụ của Đế quân Đại Hãn bằng ánh mắt khác, cảm thấy hình như trên người của lão già này có rất nhiều thứ tốt? Không cướp thì không có, mà cướp rồi cũng không thể cướp hết, tốt nhất là nên bồi dưỡng tình cảm với lão trước để lão moi hết những đồ quý giá ra coi như phí tổn thất cái đã.

Đợi vơ vét sạch sẽ tài sản của lão rồi, thì tiếp tục vơ vét đồ đệ của lão, Mạnh Phù Dao cắn ngón cái, cười đến là gian tà.

Ngày thứ hai, học thuộc “Nữ giới”, “Nữ tắc”, “Nữ huấn” – những quyển sách này được viết từ trăm nghìn năm nay để đánh giá và tẩy não nữ tử hiền đức.

“Nữ Giới, bảy bài – Bi Nhược, Phụ Nữ, Kính Cẩn, Chuyên Tâm, Khúc Tông, Thúc Muội”. Mạnh Phù Dao bị Lôi Động xách vào trong một cái lều, uống trà của dân du mục, ôm sách lớn tiếng đọc, “Thức khuya dậy sớm,

sớm khuya không được e ngại; chăm chỉ làm việc, không ngại khó khăn, chuyên tâm nghiêm túc... Ấy da, thật là buồn ngủ.”

“Không được ngủ!” Lão giáo sư họ Lôi giơ cái dép của mục dân lên, cặp mày ngang của lão đặng đặng lửa giận, “Hôm qua ngủ nhiều nhất, giờ còn muốn ngủ!”

“Cho một chút tinh thần đi...” Bạn học họ Mạnh giơ tay cầu xin, “Cà phê, trà, thuốc lá, kim ghim, nến... đều được, nội dung này thật sự ru ngủ người ta mà.”

Lôi giáo sư không thèm để ý nữa, nữ tử này toàn nói ra những từ kỳ lạ, không cẩn thận sẽ bị đánh lạc hướng mất.

“Thật ra ta cảm thấy...”, Mạnh Phù Dao lật sách vang lên tiếng loạt xoạt, “Cùng một quyển sách, nhưng với những người khác nhau lại có tác dụng khác nhau, ví dụ quyển Nữ Giới này, ta lại nhìn thấy võ công trong đó.”

“Hả?” Lão già si mê võ nghệ nào đó lập tức cảm thấy hứng thú.

“Chuyên tâm nghiêm túc, bên tai không có tiếng ồn, chuẩn lắm!” Mạnh Phù Dao tràn trề hưng phấn tổng kết lại, “Người luyện võ kị nhất là tinh thần không tập trung, vì những thứ thâm nhập từ ngoài vào, nếu như lúc tinh thần thanh tĩnh, chỉ thoáng nghe mấy tiếng kỳ lạ là đã có cảnh giác, là âm thanh làm kinh động thì sẽ làm cho nội khí dâng lên, còn nếu là tiếng ồn thì sẽ làm nội khí hạ xuống...”

“Ấy ấy.”

Lão già nghe đến mức mắt sáng dị thường, gật đầu lia lại cũng tổng kết lại nói: “Lời này không sai, còn có nếu như là tiếng nứt vỡ, nội khí sẽ bị áp xuống, còn nếu như là hòa âm, nội khí chậm lại.”

“Lời này quá hay!”

Mạnh Phù Dao vỗ tay khen ngợi, “Vẫn còn nữa...”

“Quá chính xác...”

“Cái đó đó...”

“Ồi à, quá chuẩn luôn...”

Nửa giờ đồng hồ trôi qua... một giờ đồng hồ trôi qua... lại hai giờ đồng hồ trôi qua...

“Chúng ta cứ thảo luận thứ này làm cái gì?” Một lúc lâu sau Lôi Động cuối cùng cũng tỉnh ra, “Học thuộc sách! Học thuộc sách!”

Mạnh Phù Dao bày vẽ mặt vô tội nhìn lão, “Không có kỹ thuật với không có sự chỉ đạo giáo dục bổ sung, là một sự bó buộc bóp nghẹt tàn nhẫn đối với trí thông minh và tư duy sáng tạo của trẻ em, ta yêu cầu dùng những loại sách phổ cập khoa học khác để cùng đọc, nhằm nâng cao hiệu quả học tập và hứng thú của học sinh.”

Lôi Động trợn mắt nhìn nàng, Mạnh Phù Dao phiên dịch: “Lão già, cho một ít tiểu thuyết đam mĩ*, tiểu thuyết Quỳnh Dao, truyện tranh cùng với sách bỏ túi ra đây để đổi khẩu vị đi...”

* Tiểu thuyết đam mĩ: tiểu thuyết có nội dung nói về đồng tính nam – nam.

Lão sấm đã hiểu, nhìn nàng một lúc, lôi từ trong người ra một quyển sổ nhỏ, nói: “Thấy người vẫn còn có chút kiến giải, cho phép người sau mỗi giờ học thuộc “Nữ Tắc” có thể xem quyển này trong một khắc, phải có ý kiến của riêng mình, không có ý kiến sẽ bị thu hồi.”

Mạnh Phù Dao nhận lấy, thâm tình cười với lão ta: “Ngài yên tâm, so với Nữ Tắc, sách nào cũng có chút mùi vị của H văn* mà.”

* Văn H: Từ lóng chỉ loại văn miêu tả cảnh “nóng”, H

Nàng đi xem văn H đây, về cơ bản xem được hai giờ văn H, đọc một khắc “Nữ Tắc”, trước khi Lôi Động nổi giận, nàng lập tức thảo luận với lão cảm nhận sau khi xem, cứ thảo luận rồi thảo luận, Lôi Động néo việc học ra sau ót luôn.

Tối đến Mạnh Phù Dao thắp đèn, tràn trề hưng phấn nói muốn tiếp tục ra sức học “Nữ tắc”, Lôi Động trong lòng mừng rỡ, khen ngợi hết đời, Mạnh Phù Dao châm đèn cho trận chiến buổi đêm, đọc đến khuya thì ngãng đầu, nhìn thấy ngoài túp lều nơi xa xa có một đống lửa. Đột nhiên nhớ đến hôm nay đã lừa được bí quyết võ công của Lôi Động bằng việc học quên ăn quên ngủ, cũng quên luôn cả Trưởng Tôn Vô Cực luôn đi theo nàng, nghĩ nghĩ rồi nhìn Lôi Động đang nằm ngang chặn cửa lều, nàng không dám giơ tay lên vì sợ lại bị điểm huyết, bèn nhẹ nhàng di chuyển đèn đến gần, mượn ánh đèn dầu chiếu thân hình mình lên tấm lều trại, người ở xa kia lập tức ngẩng đầu lên. Mạnh Phù Dao cười cười, biết rằng với chất liệu vải của lều này người nọ có thể nhìn thấy bóng nàng trên lều.

Mạnh Phù Dao đối diện với tấm vải lều, làm tư thế vuốt đầu, xoa xoa đầu người nọ, huynh rất ngoan.

Nàng lại giơ tay chỉ chỉ vào sách – Lão già ngây thơ, sớm muộn cũng có ngày bà đây lừa lão đến cái quần lót cũng không còn.

Nàng lại tiếp tục vui vẻ vẩy quần áo, làm tư thế giữ nước, hỏi người nọ - Tối qua bị ướt mưa, huynh không bị cảm lạnh chứ?

Qua một lúc, trên vai của chiếc bóng nhỏ trong lều xuất hiện một cục bông nhỏ màu đen trưng ra bộ dạng đang ăn – chủ tử à, ta có đồ ăn ngon lắm.

Sau đó cục bông màu đen đó làm tư thế đập tay vào Mạnh Phù Dao – chủ tử à, nàng ta rất tốt, người yên tâm.

Rồi nó làm một tư thế đau buồn tự sướng – ta làm sao có thể đẹp trai như thế này cơ chứ hahahaha.....

Bóng hình nhỏ nhắn lập tức “bình” một tiếng, đánh cục bông kia lăn xuống, rồi làm tư thế buồn nôn...

Trên tấm lều bằng da đang chiếu một bộ phim câm, ở chỗ cách chiếc lều xa xa, nam tử ngồi khoanh tay ôm đầu gối trên sườn núi vui vẻ ngắm nhìn, hương cỏ đêm những ngày đầu hạ phảng phất khắp cả không gian, côn trùng kêu rả rích râm ran, ánh sao trên trời như bị vờ vụn sa xuống mặt đất, vậy mà không sáng bằng ánh mắt của nam tử đang ngồi kia.

Đó là sự tinh tế của nàng ấy, sự dịu dàng của nàng ấy, dành riêng cho hắn, chỉ thuộc về hắn, khiến hắn nhìn chăm chú không thôi.

Một lúc sau hắn nhẹ nhàng nằm xuống, hai tay gối sau đầu, nhìn lên bầu trời cao xa, lộ ra một nụ cười say đắm,

Ngày thứ ba, học nấu ăn.

Thực ra đối với môn này Mạnh Phù Dao hoàn toàn không nhất thiết phải học, tài nghệ nấu ăn của nàng tuyệt đối đạt yêu cầu, nhưng nàng không định sẽ đạt tiêu chuẩn “Hoàn hảo Đại Hãn” trong mắt Lôi Động, để cho lão múa bút “không đạt tiêu chuẩn” mới là mục tiêu cuối cùng của nàng.

Kiên trì với mục đích này, Mạnh Phù Dao làm nổ ba cái nồi của nhà du mục, phá đi cái lò duy nhất của người ta, làm cháy luôn cả lều nhà người ta, lúc Lôi Động vẫn đang bận rộn bồi thường, nàng đã làm ra một đồng thức ăn từ hình dạng đến hương vị đều vô cùng thử thách sức chịu đựng của người khác, Lôi Động nhìn đồng thức ăn đó găm gờ một lúc, mang tất cả vứt cho Nguyên Bảo đại nhân.

Nguyên Bảo đại nhân hơn hờ nhận lấy, miệng nói “rất tốt”, mở túi hành lý bọc đồng đồ vào, hò dô ta kéo túi đồ ra ngoài mang tặng cho chủ tử nhà

mình.

Một người một chuột nấp trên sườn núi mở gói đồ bọc đầy thức ăn ra, gỡ bỏ những thứ kinh khủng ở phía ngoài, bên trong là thức ăn thơm ngon nóng hằm hấp chưa đầy tâm huyết của Mạnh Phù Dao, chủ tớ cùng tận hưởng, chia nhau ăn, sau sườn núi không ngừng bay ra những khúc xương to nhỏ, Mạnh Phù Dao tràn đầy đau buồn nhìn về phía xa ấy, gặm miếng bánh cứng, dùng sự tưởng tượng và nước miếng cùng bọn họ ăn cơm dã ngoại.

Lôi Động cắn bánh, hoài niệm bữa chim nướng của Trương Tôn Vô Cực ngày đầu tiên, Mạnh Phù Dao lộ ra ánh mắt khinh thường – thức ăn của ta mới được gọi là thức ăn ngon, nhưng không cho lão ăn, ta thà cắn bánh cứng với lão còn hơn!

Một lúc sau Nguyên Bảo đại nhân trở về, đeo một cái bao nhỏ, kéo kéo y phục của Mạnh Phù Dao, một người một chuột lén lút quay người, Nguyên Bảo đại nhân vụng trộm mở gói đồ ra, bên trong có một cái đùi sáng bóng ánh dầu, Trương Tôn Vô Cực đã bóc đi lớp nước khoai sọ cháy khét mà Mạnh Phù Dao cố tình bôi lên, lộ ra một cái đùi thơm giòn, còn chu đáo lọc luôn xương rồi, hương thơm ngào ngạt vất vít, thức ăn được bọc bằng hai lớp vải lụa đẹp để mang về cho Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao cầm cái đùi mà nước mắt ràn rụa, nghĩ rằng Thái tử điện hạ tốt bụng lắm thay, lúc nào cũng không quên nàng, chìm trong say đắm một lúc, đang cầm lấy định ăn thì bỗng một cái tay đầy lông thò ra cướp mất: “Thứ gì mà thơm thế!”

Mạnh Phù Dao chồm lên hét: “Lão già kia, dám cướp thức ăn tận miệng hổ hử!”

“Hử!” Lôi Động phẩy tay áo.

“Cút!” Mạnh Phù Dao vừa giơ nón tay liền đâm đến.

“Bộp...”

“Bang!”

Trong lều khói bụi mù mịt, một loạt những tiếng bùm bùm bộp bộp cực lớn phát ra, xô chấu bát đĩa thảm trải bay tứ tung, lúc bị bay đi đã không thể phục hồi hình dạng ban đầu được nữa, tiếp đó là mấy tiếng roạt roạt, lều cũng bị rách ra luôn rồi. Một lúc sau, đồng bụi đang bay thẳng lên trời thưa dần, lộ ra dáng đứng chống nạnh của Lôi Động, Mạnh Phù Dao đang dang rộng tay chân nằm trên mặt đất, nàng thừ người ra nhìn trời, ánh sáng từ trong mắt nhanh chóng tan đi.

Nguyên Bảo đại nhân lo lắng đi nhặt đồ, Mạnh Phù Dao lẩm bẩm nói: “Đừng nhặt... đừng nhặt... rơi rồi... rơi rồi...”

Lôi Động ôm vai cười, bộ dạng rất mãn nguyện: “Người cái gì cũng không đạt, được cái võ công cũng không tồi, xứng với Dĩ nhi của ta.”

Mạnh Phù Dao không để ý đến lão, mất một giờ để phục hồi lại, “gào” một tiếng lại xông đến.

“Bộp...”

“Bang!”

...

Một lúc sau, Lôi Động nói với Mạnh Phù Dao đang rã rời lần nữa: “Ai dà, tư chất không tồi nha, võ công trong quyển sổ hôm qua đưa cho người, hôm nay người áp dụng khá tốt”, lão tấm tắc khen, “Ngoại trừ Dĩ nhi nhà lão ra, người là người thứ hai có thể dùng câu “ngày tiến bộ vượt bậc để hình dung”.”

Lần này lão nghiện luôn rồi, ánh mắt lấp lánh nháy nháy với Mạnh Phù Dao: “Đến đây, tiếp đi.”

“Đến thì đến!”

“Bốp...”

“Bang!”

...

Nguyên Bảo đại nhân chìm trong khói bụi, chạy ào vào lòng Thái tử điện hạ như một cơn gió... bà cô đó điên rồi điên rồi...

Trưởng Tôn Vô Cực nhẹ nhàng vuốt ve nó, ngẩng đầu nhìn bầu trời không trăng không sao... nàng ấy muốn nâng cao bản thân như vậy, nhất định là sẽ không bỏ lỡ cơ hội để lấy tất cả đồng bảo bối, ngay cả Lôi Động cũng dám mang ra để luyện tập, có thể thấy, nếu cứ tiếp tục luyện với kẻ xếp thứ ba trong Thập cường giả, nàng ấy nhất định sẽ tiến bộ vượt bậc... nàng ấy sẽ cách mục tiêu càng ngày càng gần.

Cũng sẽ... cách hẵn càng ngày càng xa.

Ngày thứ tư, học nữ công.

Đoàn người đã đi ra khỏi địa phận thảo nguyên, ở nhờ trong một thôn nhỏ trên núi.

Mạnh Phù Dao cầm một cái kéo thao tác dưới ngọn đèn dầu, thể hiện ra khí phách anh hùng “Phá Cừu Tiêu” với một cuộn vải, loẹt xoẹt loẹt soạt một hồi :chia rẽ lôi kéo”, Lôi Động quay lưng vào nàng luyện công, nghe âm thanh xác định đúng là nàng đang làm việc thì mãn nguyện gật đầu.

Một lúc sau lão luyện công xong, đứng dậy sai bước ra ngoài thám thính, lão già sấm đi đường luôn ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt chỉ quét quanh

những thứ có độ cao từ ngực mình trở lên, thế nên cứ có cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng lại không thấy chỗ nào không đúng.

Nhà vệ sinh ở phía Đông của phòng, Lôi Động bước nhanh đến đó, phía sau dần dần có những đứa trẻ đi theo, càng theo càng nhiều, ở sau lưng lão chỉ chỉ chỗ chỗ cười khúc khích, lão già vừa quay người, đám trẻ lại rú lên một tiếng rồi tản ra, lão già quay đầu lại, bọn trẻ lại âm ỉ lẻo đẻo theo tiếp.

Lão già nghĩ nghĩ, cảm thấy có lẽ do khí chất của mình quá mức xuất chúng, thế là cũng không suy nghĩ gì nhiều nữa.

Anh hùng, đã định phải làm bạn với cô đơn!

Vị “anh hùng cô đơn” tiến vào nhà xí, lần này thì phải cúi đầu gập lưng để cởi quần, đầu vừa cúi.

“Rào...”

Lão chim lửa phần nộ làm cho nhà xí thấp bé làm bằng cỏ chấn động lung lay đến ba lần, chuồng xí đơn giản ở quê người ta đập lên làm sao có thể chịu được tiếng gầm như sấm của Lôi Động lão già, “rầm” một tiếng liền bị đổ sụp xuống, đập vào hố xí, phân bắn tung tóe, đến mức cả người lão đều dính đầy phân.

Một lúc sau, một ngọn lửa như gió bay vào trong phòng, tiếng gầm bay đến tận chín tầng mây: “Mạnh! Phù! Dao!”

Lão già giữ áo khoác của mình, cũng đã mất đi năng lực biểu lộ chính xác cơn giận trong lòng – áo khoác màu lửa đỏ của lão bị Mạnh Phù Dao dùng kỹ thuật cắt vá điêu luyện sắc sảo cải biến xong rồi, vạt áo xẻ nghiêng, khổ vải nghiêng, đuôi cá, tua rua, trên đây tua rua còn dính đầy những thứ màu vàng vàng...

Thế này còn thôi đi, mấu chốt là ở vạt áo đó, Mạnh Phù Dao may ở trên đó một vạt trông giống cái túi – Do nàng tự tay cắt, dùng chất liệu nhẹ nhất, lão già khinh suất, không phát hiện ra.

Thế là Lôi Động đại nhân vừa nãy mặc váy đuôi cá, trên hông đeo một cái khẩu trang thời cổ đại đi nhà xí...

Tiếng sư tử hồng vẫn chưa dứt, Mạnh Phù Dao run tay cắt lìa một phát...

Đại chiến lần thứ N của người hùng sư tử và mẹ hổ lại tiếp tục bắt đầu...

“Bốp...”

“Bang!”

...

Ngày thứ năm, học lễ nghĩa.

Lúc này một màn truy đuổi đơn thuần đã biến thành một trận chiến kịch tính.

Mấy người Vân Ngấn cuối cùng cũng đuổi kịp rồi.

Ngày đầu tiên Lôi Động chạy với tốc độ chạy quá nhanh, lúc đó chỉ có Trưởng Tôn Vô Cực là người đầu tiên đuổi kịp, bây giờ Vân Ngấn mang theo Nhã Lan Châu cùng tất cả hộ vệ đuổi đến đây, không thiếu một người nào.

Ngày đầu tiên bị bắt cóc, Mạnh Phù Dao muốn bảo Trưởng Tôn Vô Cực đi bảo vệ Nhã Lan Châu trở về Khương Vương thành, Trưởng Tôn Vô Cực nào có chịu rời xa nàng? Hắn bèn để Ẩn vệ của mình đi hộ tống, Ẩn vệ của hắn cùng với hộ vệ của Mạnh Phù Dao đều không chịu bỏ mặc chủ tử để đi đường khác, cuối cùng là Vân Ngấn quyết định đuổi theo đến cùng, bởi vì tuy rằng nơi đây nằm trong vùng nóng như lửa của núi Mê Tung, nhưng do

cách Khương Vương thành rất gần, tuyến đường đi được thống nhất, đám người quyết định đuổi theo rồi len lén cướp Mạnh Phù Dao, sau đó tách quân đi Khương Vương.

Bọn họ người đông, lại còn phải chăm sóc người bệnh, tất nhiên là chậm hơn rất nhiều.

Lôi Động không thèm để ý, trong mắt của kẻ mạnh nhất, đại đa số người trên thế gian này chỉ là những con kiến, mà đã là kiến, một con với rất nhiều con cũng chẳng có gì khác biệt.

Đương nhiên cũng có mấy người không tính là kiến, nhưng mà trong tay lão xách Mạnh Phù Dao rồi, chẳng ai có thể chắc chắn cướp được Mạnh Phù Dao từ trong tay Lôi Động, nhưng mà cũng chẳng có ai cam tâm rời đi, thế là như đàn ruồi đàn châu châu xông lên.

Lôi Động túm Mạnh Phù Dao đang ở trong phòng đi học lễ nghĩa, Trưởng Tôn Vô Cực ở khoảng cách ngoài mười trượng nghe thấy tiếng động, đám người ở khoảng cách hơn mười lăm trượng cũng nghe thấy tiếng động.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy mọi người đều đã đuổi kịp rồi, bất đắc dĩ cũng được an ủi, bất luận thế nào Ẩn vệ cũng sẽ chăm sóc tốt cho Trưởng Tôn Vô Cực, mấy ngày nay nhìn hắt ăn gió năm mưa, lòng nàng cũng thấy không nỡ.

“Đi đứng phải thế này!”

Lôi Động mời một vị phu nhân đã già đến làm mẫu cho Mạnh Phù Dao, “Phải liễu yếu đào tơ, phải thướt tha...”

Mạnh Phù Dao nhìn vị “Liễu yếu” mặt đầy nếp nhăn ngực xệ đến bụng bụng xệ đến gối, một lúc sau mới đáp:

“Liều mà dài như thế này, người trong thiên hạ chết hết cho rồi.”

“Phong thái bước đi! Phong thái bước đi!”

Lôi Động trợn đôi mắt trâu, “Không phải thảo luận đáng người của ta!”

“Hử,” Mạnh Phù Dao xòe tay ra, ngài không giải huyết cho ta, ta làm sao có thể thể hiện phong thái bước đi cho ngài?”

Lôi Động chớp chớp mắt, giơ tay giải huyết nửa người dưới cho nàng, Mạnh Phù Dao vẫn chưa kịp vui mừng thì Lôi Động đã điểm huyết nửa người trên của nàng.

“Đi cho ta xem.”

Lão già híp mắt lại đợi kiểm nghiệm thành quả.

Mạnh Phù Dao nở nụ cười hờ nửa hàm răng theo cách vừa mới học với lão, đứng dậy thướt tha bước ra ngoài.

Trưởng Tôn Vô Cực đang ngồi trên đỉnh một hòn đá ở chỗ xa xa bắt đầu ho mãi không thôi.

Ở dưới sườn núi Vân Ngấn ngẩng đầu nhìn cũng loạng choạng.

Diêu Tấn đập đầu vào cây vang lên tiếng bình bình bình.

Nguyên Bảo đại nhân nhanh như bay chạy đi tìm dây thừng chuẩn bị tự vận.

Một lúc sau, Lôi Động không thể chịu đựng được nữa hét lên: “Đứng lại!”

Mạnh Phù Dao xoay người, nhìn thấy lão già đang lấy tay che mắt, đầu nàng ngẩng lên trời nước mắt lăn dài khóc than:

“Dĩ nhiên à, mắt con nhìn kiểu gì vậy... Một con hổ mẹ còn tao nhả hơn nàng ta.”

...

Ngày thứ sáu, dọc đường đi qua thôn dã trên núi, cuối cùng đến được một thành trì tương đối phồn hoa, nói là tương đối phồn hoa chứ so sánh với Vô Cực, Đại Hân thì cũng chỉ là quy mô của huyện thành nhỏ, đây là thành trì cách núi Mê Tung gần nhất, bởi vì mùa kiếm tìm bảo vật sắp đến gần, trong thành người đi lại nườm nượp, đa số là những người luyện võ mang đao đeo kiếm. Phù Phong tuy rằng phân thành ba bộ tộc lớn, giữa các bộ tộc lớn không can thiệp lẫn nhau, nhưng mà dù sao cũng ở trong cùng một nước, vẫn có sự liên hôn cho đời sau giữa các bộ tộc, sự đối đầu giữa các bên cũng không phải là quá nông. Bình thường tuy rằng lãnh thổ của ai người ấy canh giữ, song đến mùa tìm kiếm bảo vật lại cho phép các bộ tộc cùng tham gia, dù sao ở vùng núi Mê Tung dị vật thật sự rất nhiều, người không đông có khi lại dễ xảy ra chuyện.

Các khách điểm trong thành cơ bản đã kín hết phòng, Lôi Động dường như không hề có hứng thú đối với việc ở khách điểm, trực tiếp xách Mạnh Phù Dao chạy đến thành tây.

Lão dường như rất thuộc địa hình ở đây, hết queo lại rẽ đi qua mấy cái ngõ hẻm, đột nhiên hét lên: “Đến rồi.”

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên nhìn, bên trên biển màu hồng là dòng chữ lớn màu đỏ “Nhất Dạ Hoan”*, trên cửa còn treo một cái váy thêu hoa màu sắc sặc sỡ, trên váy còn thêu xuân cung đồ**.

*Nhất Dạ Hoan: một đêm vui vẻ

**Xuân cung đồ: tranh minh họa chuyện phòng the.

Kỹ viện.

Lão chim lửa chỉ mong rèn cho nàng một phát đến đích luôn, bèn ném nàng vào kỹ viện học “Ngọc nữ tâm kinh, mười tám phương pháp trên giường.”

Lão đứng trong khoảng sân nhỏ xoa xoa cái đầu trọc, vị ma ma vừa mới nhìn thấy cả một đoàn người hùng hổ lao vào kỹ viện thì sợ hãi ra tiếp đón, lão chim lửa đưa cho bà ta một thỏi vàng to trước khi làm cho bà ta bị sốc bởi giọng nói oang oang: “Gọi tất cả cô nương biết lấy lòng đàn ông nhất, phong lưu nhất, kiêu diễm nhất ở chỗ bà ra đây, xếp thành mười tám đôi, biểu diễn trực tiếp, bọn ta muốn học!”

“Ai muốn học cơ...” Ma ma đang nâng cục vàng trên tay ngó ra.

“Nàng ta!” Lôi Động đẩy Mạnh Phù Dao lên phía trước, “Dạy nàng ta! Ngay! Luôn! Lập tức!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4: Cướp Đoạt Tập Thể

Type: Ớt Hiếm

Hậu trường cung xuân...

Mạnh Phù Dao ngơ ngác quay đầu, nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Cực đã đuổi kịp, tựa người lên khung cửa như cười như không nhìn nàng. Đám người ở xa nhìn vào với vẻ mặt cổ quái, tất cả đều có dáng vẻ muốn cười nhưng không dám cười.

Tóm lại là không có một người nào đồng cảm với vận mệnh bi thảm của nàng.

Một đám không có tình thương yêu đồng đội!

Lôi Động xách Mạnh Phù Dao sải bước tiến đến hiên nhà, màn che trong phòng ngủ bằng vải mỏng rủ xuống, hai cây nến đỏ cháy hừng hực, Lôi Động hào sảng ngồi xuống ở phía đối diện, nói: “Nhanh nhanh, lão phu còn có việc, học xong lại đi!”

Tú bà cất thỏi vàng đang cầm đi, vẻ mặt bị làm khó cười rớt nước dãi, nói: “Lão gia à, các cô nương của chúng tôi đều da mặt mỏng cả, ở trước mặt mọi người...”

Lôi Động vỗ “bốp” một cái lại vứt qua đó một thỏi vàng, tay vừa giơ ra, tất cả các cửa chính cửa sổ đồng loạt đóng lại, lão tự lôi ra cái bịt mắt, thờ ơ nói: “Nữ nhân diễn cho nữ nhân xem, có gì mà phải ngại?”

Tú bà lại nhìn Mạnh Phù Dao, nàng trợn mắt lên, “Nhìn ta làm gì? Diễn đi!”

Tú bà lão đảo, Lôi Động đang ung dung uống trà thì “phụt” một cái phun hết ra, bị Mạnh Phù Dao dè bủ: “ Thôi đi, già đầu rồi mà hơi tí lại giật mình, quá thiếu chín chắn!”

Mạnh Phù Dao hiên ngang ngồi đó, ra vẻ rất hiểu học đợi xem cung xuân đồ, nàng có một ưu điểm, chính là việc đến chân rồi thì sẽ uống dung đón nhận, dù sao cũng bị bắt buộc phải xem cung xuân đồ, vậy thì xem thôi.

Cứ coi như AV ấy, xem xem so với Yoshizawa Akiho, Takako Kitahara, Kaede Matsushima, Sho Nishino, Mihiro Matsushima, Home Kamiya, Yuria Satomi, Nao Yoshizaki, Mihiro, Hanzawa Naomi,* vân vân... có gì khác đâu, có phải là kỹ thuật và cảnh giới cao hơn một bậc?

*Tên các diễn viên phim người lớn của Nhật Bản.

Tú bà tay lăm thỏi vàng không chịu bỏ ra, các kỹ nữ dù sao cũng chỉ cần tiền, chỗ khó duy nhất là khách chịu chơi thế này rất khó tìm, cuối cùng cũng tìm được một con rùa được chịu chui ra khỏi mai, hi sinh bản thân vì đại cuộc, uống ba cân rượu Long Mẫu Tráng, hút ba điếu thuốc rồi lên “sàn”.

Trong phòng ngủ bắt đầu có những âm thanh lả lơi phóng túng, nào là si mê kiều diễm dính dính nhóp nhóp buông thả đến mức kinh hồn đoạt phách, cơ thể ca ca tốt và muội muội cùng dính thành một cục.

Lôi Động Tuy rằng đang bịt mắt, nhưng càng nghe mặt lão càng đỏ giống như bông hoa trên núi nở ra sắc đỏ rực rỡ, hay như một nồi tôm to được nấu chín, Mạnh Phù Dao nheo mắt liếc nhìn, đột nhiên đánh cái “đét” vào đùi, hét: “Dừng!”

Đôi nam nữ đang nhập cuộc kịch tính trên giường đồng loạt hít vào một hơi.

“Tư thế không đúng!” Mạnh Phù Dao nghiêm mặt nói: “Quá bình thường! Đã nghe qua tư thế 69 chưa? Tư thế vịn rỗng dựa phượng chưa? Tư thế uốn mình theo người chưa? Tư thế cầm sắt hòa hợp chưa? Tư thế du long hí phượng chưa? Tư thế nam cày ruộng nữ dệt vải chưa?” Tư thế chồn ve bái nguyệt chưa? Tư thế tây đà giặt lụa chưa? Tư thế nhân diện hào hoa chưa? Tư thế trúc lâm thối sáo chưa? Tất cả đều không biết?! Không biết gì hết thì các người dựa vào đâu để dạy người khác? Hừ!”

...

Một lúc sau con rùa được căn răng lấy lại sức, vác “đao” ra dắt ngựa rồi tăng tốc độ cười, Mạnh Phù Dao bắt đầu chỉ chỉ giúp vui, đột nhiên lại phát ùi cái hét, hét: “Dừng!”

“Hả?”

Trên giường, rùa được và kỹ nữ đang đại chiến mặt đầy mồ hôi đồng loạt ngẩng đầu.

“Địa điểm không đúng!”

“?”

Mạnh Phù Dao nghiêm nghị nói tiếp: “Không có phong cách, hương vị hoang dã cũng không! Ai chả biết lên giường đóng cửa để mây mưa, nhưng không biết thế giới rộng lớn lắm sao, thiếu gì chỗ thực hành? Sao cứ phải lăn lên giường? Đi, trong sân có một cái miệng giếng, ra đó làm cho ta!”

Rùa được ngóc đầu dậy, nhìn thấy ánh mắt sáng quắc sắc mặt không đổi của Mạnh Phù Dao, một lúc sau “lùi thui rũ cò”, thân dưới ướt sũng quần

lấy tấm trải giường bỏ xuống, Lôi Động vừa nghe tiếng lại bắt đầu gấp: “Này này, sao không làm nữa?”

“Lão gia à, vị này nhà ngài còn cần học sao?” Rùa đực che mặt mà đi, “Bậc thầy về “tình dục học” rồi, ôi...”

Mạnh Phù Dao khẽ cười, thông dong móc từ trong túi ra mấy tờ ngân phiếu có giá trị lớn, vẫy vẫy với đám kỹ nữ rồi lại chỉ chỉ vào Lôi Động.

“Lão gia...”

Đám kỹ nữ lập tức hô lên rồi vỗ đến, Lôi Động bị chìm trong đồng son phấn rẻ tiền và ngồn ngộn thịt trắng. Mạnh Phù Dao ung dung uống trà, khẽ cười đã thêm một câu: “Chăm sóc lão gia cho tốt, sẽ có thưởng...”

Một lúc sau.

“Ầm!”

Cả căn phòng đều đổ sụp xuống, Lôi Động dùng dùng xông đến xách Mạnh Phù Dao ra ngoài, ai đó thoải mái lắc lư ở trong tay lão, dương đắc ý nhìn đồng bọn của mình ánh mắt sáng ngời đang vỗ tay mừng chiến thắng ở phía đối diện.

Vậy được một nửa, đột nhiên nghe tiếng Trưởng Tôn Vô Cực thì thầm bên tai: “Phù Dao, hay là lúc nào đó nàng cũng dạy ta đi, dạy cái phong hoa dưới trăng, chồn ve bái nguyệt ấy?”

...

Kết thúc sáu ngày học tập dạy bảo bằng thất bại thê thảm của Lôi Động.

Lôi Động xách Mạnh Phù Dao lên, tỉ mỉ đánh giá nàng từ trên xuống dưới lại một lần nữa, lộ ra ánh mắt bi ai.

“Trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể đẽo. Dĩ nhi nhà lão hoàn mỹ vô khuyết sao lại có thể nhìn trúng vật phẩm thứ cấp do dây chuyền kém chất lượng sản xuất ra như thế này.”

Mạnh Phù Dao ngây thơ ngẩng lên nhìn lão – Ann gì à, sớm đã nói với người rồi mà, chị đây không dễ dạy bảo đâu, người lại không tin, giờ đã biết rồi chứ, không cần ngưỡng mộ chị, chị chính là truyền thuyết.

Ai biết được Lôi Động nghĩ một hồi lâu thật lâu rồi lại mở miệng cười, nói:

“Nhưng kể ra cũng có cái hay, người rất đặc biệt, ánh nhìn của Dĩ nhi nhà ta xưa nay vẫn đặc biệt.”

Mạnh Phù Dao co gập - lão chim lửa yêu thương đồ đệ đến mức si ngốc này!

“Đi, đến thung lũng Mê Tung.” Lôi Động nhìn theo hướng đi của đám đông ở trong thành, bọn họ đang rời khỏi thành.

“Ta vẫn còn chưa hiểu tại sao Phù Phong mỗi năm tổ chức mùa tìm kiếm bảo vật đều là ở thung lũng Mê Tung?”

“Vạn vật tương sinh tương khắc.” Lôi Động hiếm có khi nhần nại như vậy, đại khái cũng là do bị Mạnh Phù Dao giày vò đến mức “hạ cờ nghỉ trống”, “Phù Phong và Thương Khung, tương truyền đều là lục địa thượng cổ chuyển dời đến, chứ không phải lục địa ban đầu thuộc Đại lục Năm châu, vì thế có nhiều thứ kì dị hơn. Phù Phong nhiều dị thuật, Thương Khung nhiều kính thần, nhưng bất cứ thứ đồ gì dù có mạnh đến mấy, thiên địa tất nhiên cũng sẽ thiết lập ra thứ tương khắc với nó, cũng giống như bên cạnh cỏ độc tất sẽ có cây để giải độc, thung lũng Mê Tung của Phù Phong chứa những kì thảo dị thú có thể giải được dị thuật, chỉ là nơi đó quá đổi phức tạp, mỗi năm số người chết ở đó cũng không phải con số nhỏ, vì thế cần phải hợp tác cùng đi.”

“Không phải chứ,” Mạnh Phù Dao nghĩ, “Sao ta lại thấy có nhiều người trông không giống như người học võ hay thuật sĩ lang thang?”

“Nhóc con thông minh lắm,” Lão già cười tí mắt, “Người nghĩ xem, Phù Phong là quốc gia của Vu thuật, thủ lĩnh của ba bộ tộc lớn đều dùng cổ độc của Vu thuật để thống trị thuộc địa, thung lũng Mê Tung lại xuất hiện những dị thú có thể hóa giải được Cổ độc đó, bọn họ đương nhiên không thể đem theo những thứ này đi khắp nhân gian, hơn nữa bọn họ cũng cần những thứ này để nâng cao Vu thuật, duy trì sự thống trị của mình, vì thế mỗi năm đến mùa kiếm tìm bảo vật, đồng thời cũng là thời kỳ tranh đấu của Vương tộc Phù Phong và dị sĩ chốn sơn lâm, võ sĩ dân gian và Vương tộc cần đồng thời tác chiến với dị thú và kẻ địch, những người mà người trông không giống võ sĩ ấy rất có khả năng chính là Vương tộc.”

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ, cảm thấy Phù Phong Đúng là quốc gia kì dị, nếu như là quốc gia khác, làm gì có chuyện cho bách tính cơ hội đối kháng với triều đình? Điều đại pháo bắn chết là xong chuyện, nhưng mà binh sĩ của triều đình Phù Phong chỉ dùng để duy trì trật tự cơ bản, sự thống trị của Vương tộc là dựa vào Vu thuật và Cổ thuật cao siêu thần bí, chỉ cần đủ kì dị đủ cao siêu là có thể khống chế quốc dân Phù Phong một mực trung thành tin tưởng vào tín ngưỡng thần linh, cũng giống như Phi Yên, nàng ta là người thuộc tộc Thập Nhĩ, danh hiệu “Thánh nữ thần không” của nàng ta là do ba bộ tộc lớn cùng đặt ra, để biểu thị sự sùng kính của họ đối với Thánh nữ thuật pháp cao cường.

Mạnh Phù Dao thở dài một hơi, nhớ đến từ lúc bắt đầu mùa tìm kiếm bảo vật đến lúc đang tiến vào Phù Phong mình đã gặp phải một cuộc chiến bộ tộc, khứu giác nhạy bén lại lần nữa giúp nàng lờ mờ cảm giác được có mùi vị của âm mưu, chỉ là âm mưu này trước mắt vẫn chưa có hình dạng cụ thể, đành phải đi từng bước tiến lên phía trước mới có thể triệt để tiêu tan sự ngờ vực trong lòng nàng.

Lôi Động ở bên cạnh đang lật một quyển sổ nhỏ, lăm lăm không ngừng.

“Cửu Vĩ Hồ năm nay chắc chắn sẽ xuất hiện, nếu như gặp thì bắt luôn mấy con về.”

“Thứ gì cơ?”

“Một trong những dị thú trân quý nhất hiếm có nhất cũng như hữu dụng nhất ở Phù Phong.”

Lôi Động đáp, “Thú ăn thịt người, xảo trá đa dạng, sinh ra có chín đuôi, âm thanh như trẻ con, nhưng nghe nói còn biết mô phỏng âm thanh, thứ này rất nhiều năm mới xuất hiện một lần, ăn thịt nó có thể phòng Cổ độc cả đời, người phải biết rằng, ở khắp địa bàn Phù Phong này nơi nào cũng có chứa Cổ độc hình dạng kì quái, nên thứ có tác dụng phòng độc đến cuối đời tương đương với bảo vật vô giá.”

Ánh mắt Mạnh Phù Dao quả nhiên lại sáng lên, để lộ ra bộ mặt thèm thuồng, Lôi Động lại nói:

“Còn có nội đơn, khả khả, người bình thường không hiểu nó có tác dụng gì, khả khả...”

Lão già lộ ra vẻ mặt “chỉ có ta nhân tài cấp bậc cao này mới biết, đến hỏi ta đi, mau đến hỏi ta đi”, Mạnh Phù Dao lười biếng ngáp một cái, cúi đầu hỏi Nguyên Bảo: “Đã buồn ngủ chưa?”

Nguyên Bảo đại nhân lập tức gật đầu đầy tính hợp tác.

“Ngủ thôi ngủ thôi.” Mạnh Phù Dao nhắm mắt, bỏ lão già đang tràn trề hưng phấn ở lại một mình.

Lão già tức giận, một lúc sau đó lại nói: “Đã từng nghe nói đến gà cảnh chưa? Cao ngọc chưa? Điều thảo chưa? Cốt dung chưa?”

Mạnh Phù Dao khịt mũi...

Ta đây không nghe đây, ta đây không thèm để tâm tới bất cứ chuyện gì, chỉ cần tính kế với lão là được rồi...

Ba mươi dặm ngoài thành nhỏ, có ngọn núi tên Hòe, khắp nơi mọc toàn cây lim, ở trên núi có rất nhiều loại đá ngọc và các khoáng sản kim loại, đương nhiên, đây không phải điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, trong núi có một thung lũng, người bình thường không còn biết thung lũng đó ở đâu.

Mạnh Phù Dao nhìn từng đoàn từng đoàn người rải rác ở trên núi đang tùy tiện tìm một nơi nào đó để ngồi xuống nghỉ ngơi, còn có đám người bắt đầu pháp thuật, trên mặt đất có đầy chim chóc côn trùng đang bay hỗn loạn. Mạnh Phù Dao lúc thì tháo chạy lúc thì nhảy để trốn, ngờ ngác hỏi Lôi Động: “Thung lũng đâu? Thung lũng đâu?”

“Đợi đã!” Giọng nói to đến kinh động của Lôi Động làm người khác nhảy dựng cả lên.

“Đợi cái gì?” Mạnh Phù Dao hạ thấp giọng xuống. Nàng biết rằng lão già chết tiệt chỉ cần người khác hạ thấp giọng thì cũng sẽ làm theo.

Lôi Động lập tức điều chỉnh cổ họng mình đến mức thấp nhất, đáp: “Thung lũng Mê Tung, đợi đến thung lũng Mê Tung, đường vào không dễ tìm, phải đợi đến đêm, chọn nơi có sương mù tỏa ra.”

Mạnh Phù Dao “ồ” một tiếng, ngồi xuống để nghỉ ngơi, sáu ngày nay nàng với Lôi Động ngày ngày đánh nhau, đánh đến mức bất tri bất giác võ công của nàng đã tăng lên một bậc. Lão già này tuy rằng đáng ghét, nhưng mà vẫn có một phần cống hiến nhất định, Mạnh Phù Dao định sẽ không tính toán với đồ đệ của lão ta nữa.

Thời gian nghỉ ngơi trôi qua rất nhanh, lúc mở mắt chỉ nhìn thấy trăng mới nhô lên sao mà dày đặc lấp lánh, trời đã tối rồi, dưới ánh trăng là bóng

những nhóm người đang chuyển động, những lời nói riêng tư chốc chốc bay bổng thành tiếng thì thào chói tai trong gió núi, như mộng như thật.

Trưởng Tôn Vô Cực ở phía đối diện vẫn đang nghỉ ngơi, hạ mi nhắm mắt, khóe miệng treo ý cười nhàn nhạt, nhìn hắc ngòi giữa màn mây mù xâm xẩm tối trên núi, lúc ẩn lúc hiện như thể là một tiên nhân. Mạnh Phù Dao cẩn thận quan sát mi tâm hắc, có một luồng khí màu trắng nhàn nhạt bốc lên, ẩn hiện giữa đôi hàng mày, ánh sáng lấp lánh dần dần gom lại thành hình giống như viên trân châu, lại giống như viên ngọc được giấu ở bên trong hộp, làn da cũng dần dần trở nên lóng lánh trong suốt, có thể thấy đây là loại võ công mà để luyện nó, ban đầu hắc đã suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma ở Toàn Cơ, nhưng đến bây giờ cuối cùng cũng sắp hoàn thành rồi.

Nàng không biết Trưởng Tôn Vô Cực luyện loại võ công gì, song rõ ràng là rất khó nâng cao, dựa vào thiên phú kì tài của hắc mà suýt nữa bị tẩu hỏa nhập ma là có thể tưởng tượng ra rồi, nhưng loại võ công rất khó nâng cao này một khi lên cấp thì đẳng cấp cũng rất kinh người, không biết được bây giờ hắc đang ở cấp bậc thứ bao nhiêu rồi? Đã có thể đánh lại lão chim lửa này chưa?

Đều do nàng liên lụy hắc, nên không phải Trưởng Tôn Vô Cực cứ luôn chăm lo kinh mạch cho nàng thì làm gì đến mức bị liên lụy đến tận bây giờ? Hắc một khi dừng việc chăm sóc nàng lại là lập tức có thể tiếp tục nâng cao công lực, có thể thấy giai đoạn này hắc đã bị đình trệ không tiến rất lâu. Mạnh Phù Dao thở dài một hơi, nhìn ánh sáng nhỏ như viên ngọc châu ở chính giữa hai hàng mày của Trưởng Tôn Vô Cực, trong chớp mắt ẩn xuống, cứ sáng lại tắt, cả người hắc đều sáng lên, giống như viên ngọc châu ở trong hộp đã lâu, mà nắp hộp hơi mở, tỏa ra những tia sáng nho nhỏ.

Luyện xong rồi.

Mạnh Phù Dao vui mừng, đang đợi để chúc mừng Trưởng Tôn Vô Cực, thì hình như nghe thấy tiếng sấm ở chân trời.

Như là tiếng sấm mà cũng như là không phải, âm thanh ấy truyền đến từ một nơi rất xa, nặng nề mà chấn động, văng vẳng ba tiếng ầm ầm ầm, cảm giác loại “sấm” này cũng không được tính là sấm thật sự, chỉ có thể nói là loại dị biến mà những người đã đạt đến một đẳng cấp nhất định mới có thể cảm nhận được, cả núi toàn người luyện võ, nhưng thật sự cảm nhận được, chỉ có ba người mà thôi.

Trong lúc ba tiếng sấm vang lên, Trương Tôn Vô Cực lập tức mở mắt, ánh sáng nơi đáy mắt vừa hiện lại ẩn đi.

Trong lúc ba tiếng sấm vang lên, Lôi Động kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời ở phương Bắc, lại quay đầu nhìn Trương Tôn Vô Cực một cái, đôi lông mày đậm cau lại.

Trong lúc ba tiếng sấm vang lên, ở chóc nào đó trên núi Hòe, một người chống tay đứng dậy, ngược nhìn màu trời đêm của lục địa Bắc Cực, nhẹ nhàng thu hồi thủ quyết kì lạ.

Mạnh Phù Dao lại hoàn toàn không nghĩ gì nhiều về ba tiếng sấm vừa vang lên kia, chỉ vui vẻ vỗ tay thi lễ với Trương Tôn Vô Cực: Chúc mừng huynh, chúc mừng huynh, không biết huynh luyện là loại võ công cao cường gì mà mộ khi tăng lên lại có thể ảnh hưởng đến cả ông trời như thế!

Trương Tôn Vô Cực nhìn nàng, khóe miệng nâng lên hiện nét cười nhàn nhạt, ánh mắt lại không biết là vui hay buồn.

Hai người trao đổi ánh mắt, Lôi Động lại không vui, lần này không dám dùng móng để ngăn cách nữa, giơ tay ra giữa khua khua một hồi: “Phi lễ chớ xem, phi lễ chớ xem!”

Mạnh Phù Dao lười biếng gạt tay lão ra, nói: “Lão gia, ngài vừa nãy ấy ấy xong chưa rửa tay phải không?”

“...”

Lão chim lửa xấu hổ vịn phần đi rửa tay, rửa xong thì bỗng hét văng trời, chạy đến túm lấy Mạnh Phù Dao rồi chuồn mất, Mạnh Phù Dao đập tay vào “móng vuốt” của lão, mắng: “Tính tình thô lỗ đánh chết không chữa! Lão sao thế?”

Lôi Động thở phì phò đáp: “Nhìn người xem! Nhìn người xem! Người cứ cả ngày với tên mặt trắng nhỏ ấy liếc mắt qua lại! Không nhìn thấy sương sao? Người ở đây đều đi vào cả rồi, bọn họ đều đã chuẩn bị công cụ, lại nhân cơ hội đi trước, chúng ta không cướp được thì phải làm thế nào?”

Mạnh Phù Dao khó hiểu, lão già này xếp thứ ba trong Thập cường giả, vang danh thiên hạ, thân phận cao quý, cần gì phải gấp gáp rống lên việc phải cướp đồ với đám tiểu bối? Vừa ngẩng đầu lên nàng liền nhìn thấy ở phía tây ngọn núi có một luồng khí trong suốt từ dưới bay lên, hòa lẫn với sương mù màu trắng nhìn rất rõ ràng, hóa ra đó chính là chỉ thị để đi vào cửa, mắt thấy những người khác đã tranh chạy đến chỗ đó trước, nàng lười biếng đám: “Vội cái gì, ngài chưa nghe nói đen ăn đen* sao? Nghe ta nói, căn bản không cần vội, người ta giành rồi lại càng tốt, chúng ta đi cướp của người ta thôi.”

* Đen ăn đen: Một bên dùng các thủ đoạn vũ lực cường chế, bắt nạt một bên khác trong hoạt động phi pháp.

Ánh mắt Lôi Động bừng sáng, giả vờ giả vịt vuốt cằm: “Không được đâu... dù gì thì ta cũng là Lôi Động đấy...”

“Sao phải sợ, ta còn là Cửu Tiêu* đây này.” Mạnh Phù Dao lôi từ trong túi ra mấy cái mặt nạ, cười đến thô tục, “Dù ở đâu, dù đi du lịch phóng hỏa giết người cướp giật ăn cắp tất phải chuẩn bị vật dụng có ích chứ.”

* Cửu Tiêu, nghĩa đen là “Chín tầng trời cao”, nghĩa bóng chỉ vị trí rất cao, rất tôn quý, thường dùng để chỉ bậc đế vương.

Lôi Động cười khà khà nhận lấy, phát cái bốp vào vai Mạnh Phù Dao: “Ranh ma! Phóng khoáng! Có kiến thức! Chu đáo hơn Dã nhi nhà ta!”

Mạnh Phù Dao nghi ngờ nhìn lão, hoài nghi trước đây lão ở với đồ đệ, kế hoạch hèn hạ của lão gia Lôi Động có vẻ ngoài chân chính nội tâm mạnh động này nhất định thường bị tên đồ đệ bảo bối có vẻ ngoài mạnh động nội tâm chân chính đó làm hỏng...

Đội quân cướp bóc vô liêm sỉ nhất thế gian đã được thành lập!

Ngoài những hộ vệ ở ngoài thung lũng để chờ đợi và bảo vệ Nhã Lan Châu ra, tổ cướp bóc gồm bốn người Lôi Động, Mạnh Phù Dao, Trương Tôn Vô Cực, Vân Ngấn ra đời.

Mặt nạ! Áo đen! Khăn bịt đen! Mỗi người đều đeo túi làm từ cây gai!

Ở đâu có đánh nhau thì chạy đến chỗ đó, hèn hạ mai phục! Bình tĩnh chờ đợi! Ra tay chính xác! Hung mãnh cướp giật!

Khói trắng dày đặc, bóng dị thú thay nhau xuất hiện trong thung lũng Mê Tung, còn bọn họ chạy Đông chạy Tây, cướp đồ của những đám ít người.

Ở đâu cần cướp! Ở đó có ta!

Một vị thuật sĩ khó khăn lắm mới thu phục được một con ếch lửa, vừa mới đeo găng tay cẩn thận dè dặt bắt lấy, đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên bên cạnh, một bức “tường người” cực lớn xông đến, giơ tay ra rồi cướp luôn con ếch bỏ vào túi gai của mình. Vị thuật sĩ này chỉ cảm thấy gió mạnh vừa giật, hơi thở liên tắc nghẽn, hai tay lập tức trống không, càng khiến người ta suy sụp là, bức tường dày rộng đó chạy như bay qua người hấn ta với tốc độ mà một bức tường bình thường tuyệt đối không thể có, dưới nách còn kẹp một bóng người rất nhỏ màu đen, người đó vừa giơ tay liền cướp luôn cái bao da màu đen đựng chiến lợi phẩm hấn ta đeo ở sau lưng, ngay cả bao da cùng với áo khoác của hấn ta đều đồng loạt bị cởi bỏ.

Trong chớp mắt, vị thuật sĩ đang có bao da có áo khoác đột nhiên rơi vào cảnh thê thảm chỉ còn một chiếc quần, cởi trần đứng trong màn sương mù màu trắng ở thung lũng gào khóc suốt mướt.

Một đám võ sĩ đang hò hét đối phó với một bầy thú Tiễn Mao, trên gai nó có chứa độc tố, da lông của nó mặc mùa đông thì âm, mùa hè thì mát, lại còn có thể trừ tà, chỉ là cả người nó quá là cứng rắn, đám võ sĩ hợp lực khó khăn lắm mới vây được nó lại, mãi mới hạ được một con, đang hoan hô chuẩn bị đem đi thì “ầm ầm ình ình” một chiếc “đại pháo” xông đến, tay vừa vơ một cái liền ném luôn con thú Tiễn Mao vào trong túi gai ở sau lưng mình, cùng với đó trên đỉnh đầu “đại pháo” đồng thời bay ra một bóng dáng nhỏ nhắn, cũng ầm ầm xông ra như thế, thân người vừa lật trong chớp mắt liền vớ sạch những con thú Tiễn Mao vừa bị “đại pháo” đâm cho bất tỉnh, “soạt soạt soạt” vút vào trong bao gai của mình.

Hai người này đến như chớp như gió, đám võ sĩ đến cả hình ảnh của “đại pháo” kia cũng chưa nhìn rõ đã bị cướp sạch sẽ, chỉ lúc “đại pháo” chạm người đi qua mơ hồ nghe thấy hân vừa bỏ chiến lợi phẩm vào trong bao gai vừa lẩm bẩm: “Đủ cho Dã nhi thêu một cái thảm uyên ương...”

Họ còn nghe thấy một bóng dáng nhỏ áo màu đen khác vừa vút Tiễn Mao vào trong túi gai của mình vừa lẩm bẩm: “Cầm đi may một cái chăn bông cho Thái tử...”

Mười Đại Vu sư đến từ Vương triều nổi tiếng khắp Phù Phong cùng làm phép vây giết một con quái thú Trừng Kiến biết bay, con thú này hình dạng giống heo nhưng lại có sừng màu vàng, tiếng nó phát ra giống như là tiếng người đang gào khóc, nghe nói da thịt nó có tác dụng điều khiển giấc mơ, có thể giải tất cả các phép khống chế ý niệm, mắt thấy con Trừng Kiến khóc càng ngày càng to dưới sự hợp lực làm phép của mười người, mười Vu sư dương dương đắc ý, mỗi người tự mở túi đồ của mình...

Đột nhiên có hai bóng đen chạy đến, một bóng đen giơ tay cầm lấy sừng của con Trứng Kiến, một tay nhanh như gió nhấc lên ném một cái, con Trứng Kiến to lớn lập tức bị ù ù cạc cạc ném ra ngoài, còn một bóng đen khác “soạt” một ái mở miệng cái bao gai to dùng ra để đón lấy con Trứng Kiến. “Bịch” một tiếng, con Trứng Kiến đó lướt qua miệng túi đang mở to chờ đợi của mười Đại Vu sư rồi rơi vào bao gai của người khác...

Miệng túi của đại sư vương triều cô đơn mở ra, đón gió...

Các vị Vu sư tức giận bùng bùng.

Lại có người dám nhổ răng trong miệng hổ, cướp bảo vật ở miệng túi của Vu sư!

“Người vừa đến là ai!” Thủ lĩnh trong mười người quát lớn, “Lại dám gây hấn với “Thập cường giả” Phù Phong ta!”

Hai người kia vẫn quay mông lại với đám người đó như cũ, đang bận thu dọn chiến lợi phẩm, nghe được câu này thì dừng tay, quay đầu lại nhìn, một người trợn mắt trâu lên, một người híp mắt lại, cùng đồng thanh hỏi: “Thập cường giả?”

“Ta! Thiên Cơ Phù Phong!” Một tay giơ lên, đầu ngẩng lên, tạo hình kinh điển của Dương Tử Vinh*.

* Dương Tử Vinh (扬子荣 – Yang Zi Rong), 1917 – 1947, là một trinh sát viên nổi tiếng người Trung Quốc, hi sinh trong một trận chiến với thổ phỉ.

Mắt trâu càu nhàu: “Thiên cơ mà cao ba tấc bằng cái đỉnh như người thì có thể đi chết được rồi...”

“Ta! Phù Phong Thánh Linh!” Tên khác sải bước đến, tay áo bay bay phóng khoáng.

Mắt trâu lắc đầu: “Thánh Linh làm gì trắng như trát ba cân phấn giống người?”

“Ta! Lôi Động!”

Hai người áo đen nhìn nhau một cái, người nhỏ “phụt” một tiếng cười lớn: “Ai da ôi mẹ ơi, Lôi Động phiên bản Võ Đại Lang!”

...

“Ta! Cửu Tiêu!”

Trong mười người có duy nhất một nữ Vu sư lắc lư bước lên phía trước, ở ngoài ba mươi trượng cũng có thể bị mùi phấn của nàng ta làm ngạt chết, người còn cách những một trượng mà ngực đã sắp chạm đến hai người phía trước rồi.

Hai người mặc áo đen lại nhìn nhau lần nữa, một lúc sau người cao nói: “Ta cảm thấy ngực và hông này cũng to quá, người ta đẹp hơn người nhiều.”

Người lùn cười hì hì đáp: “Được đó, vậy là người này nhé, cứ quyết định gả cho Dĩ nhi nhà ngài đi.”

Tên cao trầm mặc một lúc, than thở đáp: “Nếu như cô ta đổi cặp hông và ngực cho người thì tốt rồi...”

Còn chưa dứt lời đã bị tên lùn thui cho một đám, “Đi chết đi!”

Hai người bắt đầu “bình bình bang bang” đánh nhau như xung quanh không có người, mười Đại Vu sư tưởng rằng danh xưng “Thập cường giả” cuối cùng đã dọa cho hai người không biết tốt xấu này phải bỏ chạy, dương dương đắc ý đi nhặt túi gai kia, kết quả bị tên cao kia chạy qua giờ chân đạp “Bốp” một cái.

“Thập cường giả” bay ra ngoài...

Hai người áo đen vỗ vỗ phũ đồng bụi bám đầy tay mình, trừng mắt nhìn nhau một cái, “hứ” một tiếng quay đầu đi, vô cùng không hài lòng về đối phương nhưng động tác lại vô cùng hợp tác, làm tất cả túi của “mười kẻ mạnh nhất” trở nên trống rỗng, rồi vút chiến lợi phẩm vào trong bao gai của mình.

Tổ cướp ai thành viên Lôi Động – Cửu Tiêu khiến trời long đất lở, một tắc cỏ cũng không tha.

...Một đội thuật sĩ gồm tám người bao vây một con gà cảnh, con gà đó có lông vũ sắc sỡ như hoa ngũ sắc, thịt của nó có thể chữa được nhiều bệnh hiểm nghèo do tà thuật gây ra, đặc biệt là hai cọng lông dài nhất ở đuôi trên người nó, nghe nói nếu như nữ nhân dùng nó có thể kéo dài tuổi thọ, da dẻ không bị già đi, chỉ là gà còn khó bắt hơn so với thú, một đồng người giăng lưới đã chuẩn bị sẵn, mang theo chiêng – con gà này sợ tiếng chiêng, mấy lần vây chặn bắt, cuối cùng đã bắt được con gà kia vào lưới.

Đám người hoan hô cổ vũ thương thảo xem chia gà như thế nào, ngồi trên đất cãi nhau chí chóe, đột nhiên có một người lễ độ tham gia vào, ngồi xuống cùng bọn họ, lịch sự hỏi:

“Ta chỉ cần hai cái lông đuôi dài nhất, có được không?”

Đám đông lắc đầu, thấy là một người lạ mặt, quần áo màu đen, bịt mặt màu đen, sau lưng đeo một cái bao gai, lộ ra đôi mắt đen láy, ánh mắt lấp lánh chuyển động.

Ăn mặc như vậy, rõ ràng chính là cướp mà, đám người bỗng nhảy dựng lên, chuẩn bị xuất chiêu Lư Thăng Long Bá Giáng Long thập bắt chưởng và Đả Cầu Bổng pháp, hươ hươ quyền với hân giống như là cậ đông mạnh chiếm ưu thế rồi quát to: “Người đến là ai! Lại dám tranh giành quyền lợi chiếm chiến lợi phẩm với “Hội thần tiên bảy mươi tám phương pháp

trường sinh bất lão đứng đầu trên trời dưới đất Năm châu” ta! Đúng là tìm cái chết!”

Người vừa đến vẫn khách khí cười, giơ hai ngón tay lên, nói: “Thật đấy! Ta chỉ cần hai cái lông dài nhất, những cái khác ta không hứng thú.”

“Muốn ăn đòn rồi...”

Thế là bắt đầu đánh nhau.

Ánh sáng kim loại lấp lánh, đánh nhau rồi.

Tám người thuật sĩ làm tư thế “dê phát điên” đồn lên, đánh một hồi chiêng, trên mặt đất xuất hiện đầy xà trùng và kiến ăn thịt màu sắc sặc sỡ, kẻ áo đen đó lại giơ một ngón tay ra nhẹ nhàng không một tiếng động với ý cười an nhàn.

Một ngón tay.

Ấn xuống phía dưới ở giữa không trung.

Đầu ngón tay khẽ tỏa ra một tia sáng.

Giống như mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên mở ra tầng tầng lớp lớp sóng gợn, từ tâm sóng mở rộng ra vô hạn, ở trong ánh sáng nửa như trong suốt ấy, những loại Vu thuật hắc ám âm tà đó giống như là bông tuyết gặp phải ánh mặt trời nóng cháy rực, lập tức không tiếng động tan ra rồi rơi xuống.

Bọn thuật sĩ đồng loạt bị đông cứng, những con xà trùng hình dạng kì quái mà bọn họ điều khiển gặp phải thiên địch, lả tả rơi mất đầu, toàn bộ quay lại xông đến chỗ chủ nhân của mình, bọn thuật sĩ tuy rằng thúc giục được sâu độc nhưng một khi lũ sâu độc quay lại cản trở thì phải tính đến chuyện bị mất mạng, lập tức gào khóc thảm thiết, mãi ứng phó với đám sâu độc đang phản chiến, làm gì có thời gian đi lo lắng con gà đó.

Người kia không vội vàng cũng chẳng gấp gáp xách con gà đó lên, thông thả ung dung nhét vào trong bao gai của mình, dường như có tiếng thở dài thất vọng phát ra: “Kì thực ta thật sự chỉ định lấy có hai cọng lông đuôi thôi...”

Thái tử đi cướp mà vẫn dụi dàng ăm áp, chả có tí dáng vẻ nào của một tên cướp hết.

Có ba tên võ sĩ nghèo rất mừng tươi, hợp tác góp tiền mua công cụ để bắt dã thú, đây là một loài động vật giống như chó, sở trường là nhảy vồ chớp, trên thân có một lớp giáp làm bằng vảy, đao thương không xuyên qua được, đây là áo giáp bảo vệ thân trời cho cực tốt, xương của nó đốt thành tro còn có thể dùng làm công cụ để bói toán, muốn tóm được con thú này phải có cái giá đặc biệt hết sức đắt đỏ, khi nó vồ đến thì dùng giá này để kẹp chặt nó.

Ba người hợp lực xông vào con vật đó, bị nó vồ cho bị thương từ đầu đến chân, song cuối cùng cũng kẹp chặt được nó, vừa mới thở phào một hơi liền nhìn thấy một người mặc áo đen khoác bao tải gai chần chừ đi đến, đeo mặt đen, lộ ra một đôi mắt đen láy có con ngươi lấp lánh như đốm lửa nhỏ đang chuyển động.

Ăn mặc như cướp! Phải cẩn thận!

Ba tên võ sĩ nghèo tinh thần cảnh giác phòng bị, thiếu niên đó dường như có điều suy nghĩ, đột nhiên rút kiếm, kiếm quang sáng lên như giải ngân hà đổ xuống, ba người đều cảm thấy đầu mũi mình lạnh lạnh, tóc trên đầu mất một nhúm lớn.

“Mấy người cũng thấy rồi.” Người đó thu kiếm lại, lạnh lùng mà thật thà nói: “Ta muốn giết các người rất dễ, vì thế các người đi đi, để đồ ở lại.”

Ba người nheo mắt nhìn nhau, cũng không cần nói câu gì nữa, một nhát kiếm vừa rồi đã chứng minh ba người có hợp lại cũng không đấu lại được

hắn ta, nhưng mà cứ dâng bảo bối mà mình khó khăn lắm mới giành được cho người ta như vậy, sau này phải sống thế nào?

Vị thiếu niên đã cắt con vật kia đi.

“Tráng sĩ!”

Một tên võ sĩ nhào về phía trước, bò trên đất ôm lết chân của người thiếu niên kia, ngẩng đầu khóc lớn, “A a a ngài không thể cướp lấy tiền để duy trì mạng sống của chúng tôi, lão nương tám mươi tuổi nhà tôi còn đang mong ngóng bán cái này được tiền để chuẩn bị đồ cưới gả đi lần nữa, người lấy đi mất rồi lão nương sẽ không gả đi được, lão nương không gả đi được, ta lại phải nuôi lão, mà ta thực sự không nuôi nổi, nhà ta một ngày ăn ba bữa cơm còn phải chia theo số lượng đầu người... Cầu xin người tha cho có được không...”

“Tráng sĩ!” Một tên nữa lại đến ôm lấy eo của thiếu niên đó, “Ta thật đáng thương phải bán cả quần đi mới mua được cái giá này, tiền giá vẫn còn nợ người ta, vợ của ta vẫn còn ở đó làm vật thế chấp, ngài không trả ta thì vợ ta sẽ bị bán vào kỹ viện rơi vào biển lửa hu hu...”

“Tráng sĩ!”

Một người khác nắm lấy góc áo của thiếu niên đó, nước mắt giàn giụa chỉ vào bộ quần áo rách nát của mình, “Đáng thương cho ta, cha ta bán đi toàn bộ lương thực trong nhà mới có thể sắm cho ta được một chiếc quần để mặc ra ngoài, ba muội muội của ta lớn cả rồi mà vẫn phải trần truồng chỉ có ga giường làm bằng sợi bông để che, không thể ra khỏi nhà, người không trả lại cho ta, người cha ở nhà và ba người muội muội của ta phải cời truồng qua mùa đông đấy...”

Tráng sĩ bị láy động rồi, tráng sĩ khóc sục sục rồi, tráng sĩ ngẩng đầu lên trời thở dài rồi, trên đời này vẫn còn người nghèo như vậy!

Ba người nhìn nhau một cái, trong ánh mắt lộ ra sự vui mừng – có cơ hội!

“Thôi được rồi.”

Thiếu niên áo đen lấy con thú trả cho bọn họ, thuận tiện lôi ra một ít bạc vụn, “Cầm lấy đi mua quần áo mua sính lễ đi chuộc vợ đi.”

Vân Ngấn không đủ tàn nhẫn bèn trả lại đồ, đeo bao gai rộng tiếp tục con đường tìm kiếm bảo vật của mình, trong lòng nghĩ chuyện cướp bóc này mình không làm được thì tìm cái khác cho Phù Dao cũng được, dường như nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, hẩn quay đầu nhìn thì thấy ba người kia đang đuổi theo mình.

Hẩn nghi hoặc nhìn bọn họ, ba tên võ sĩ kia thấy cần rút lương tâm nên cùng nhìn nhau, mặt dày nói:

“Tráng sĩ à, thật ra gần đây còn có đồ tốt khác, không nhất định cứ phải là dã thú.”

Mắt Vân Ngấn chợt sáng, ba tên kia ngược lại do dự, nói: “Nhìn tráng sĩ có vẻ rất hi vọng có được thu hoạch, nên bọn ta mới nói một tiếng, nhưng mà thứ này, người bình thường không ai dám đi lấy...”

Hẩn hết sức kiên quyết, ba người kia chỉ có thể đưa Vân Ngấn đến đầu phía Tây của thung lũng, đứng trước một vách núi, chỉ lên phía trên nói: “Phía trên có Cốt Dung thảo, hang động trên vách đá có Cao Ngọc, có điều đều có mãnh thú canh giữ, lấy ở trên vách núi còn nguy hiểm hơn so với săn giết dị thú ở trong thung lũng, người bình thường không dám thử, võ công tráng sĩ tốt như vậy, vì vậy chúng tôi thấy ngài nên thử xem.”

Họ ngẫm nghĩ lại nói: “Thật sự rất nguy hiểm! Vẫn là không nên thử thì tốt hơn!”

Vân Ngấn cảm ơn họ, trầm mặc nhìn lên vách đá, bước lên vài bước, đột nhiên nhấc chân đạp một cái, thân người đã như chim ưng bay lên, với tay bám vào một chỗ của sườn núi.

Ba người ngơ ngác nhìn mây mù lượn lờ trên vách núi, một lúc sau mới lẩm bẩm: “Đi thật rồi à...”

“Ai da... đáng tiếc.”

“Đợi lúc xuống thì thu dọn thi thể cho hẵn ta đi...”

Thung lũng Mê Tung xuất hiện một đám cướp!

Chuyên cướp dã thú mà mọi người vất vả lắm mới bắt được, mỗi người đeo một cái bao gai to ở lưng, không đựng đầy không nghỉ hừ!

Tin tức này lấy tốc độ ánh sáng truyền đi khắp thung lũng, đám đông lập tức bị chấn động, việc tìm kiếm bảo vật ở thung lũng Mê Tung mỗi năm đều là việc ai người ấy làm, cứ từng tốp nhỏ một tự mình tìm kiếm chiến lợi phẩm, từ trước đến nay đều không có việc đen ăn đen, đến nay không biết ở khe đá nào nhảy ra một băng cướp thất hứa như vậy?

Mấy Vu sư có thân phận trong triều đình nhanh chóng tụ họp ở một chỗ, sau khi thương thảo xong, cảm thấy đơn độc săn bắt đã không hợp với tình thế của năm nay nữa rồi, dứt khoát tập trung ở một chỗ, có thu hoạch gì mọi người cùng nhau san sẻ, vẫn là tốt hơn ở một mình rồi bị đám cướp kia cướp sạch, nghe nói trong đó có một tổ gồm một tên cao và một tên gầy, vô liêm sỉ đến mức độ cực điểm, bao gai là khâu đáy vào với nhau rồi lật ngược lại để đựng thú, ngay cả móng chân của một con chó bờm vàng bị rơi xuống cũng không quên nhặt lên.

Thế là thu hoạch của đại quân cướp bóc dần dần bị ít đi một cách rõ rệt.

“Phải làm sao đây?” Mạnh Phù Dao đeo cái bao rỗng thứ ba càu nhàu: “Bao của ta vẫn còn rỗng đây.”

Thực ra hai cái trước đã đựng đầy rồi, để ở đầu thung lũng đợi lát nữa cùng vận chuyển ra ngoài, đương nhiên, đối với kẻ cướp mà nói, thì lòng tham không có bao giờ cạn đâu.

“Đi ra góc phía Tây.” Lôi Động chỉ về phía Tây của thung lũng, chỗ đó sương mù dày hơn, người cũng ít hơn, dường như chẳng có mấy ai đến đó.

“Không có người thì cướp của ai?”

Mạnh Phù Dao chỉ thích ăn chặn, không thích tự mình bỏ sức ra đi săn thú.

“Có, hơn nữa nhất định trình độ không thấp, ở đó chuyên có những dị thú cấp cao nhất và kì hoa dị thảo, hoặc là không mọc, còn nếu mọc rồi thì có thể ăn ba năm.”

Mạnh Phù Dao lập tức bị kích thích, quay tứ phía tìm Trường Tôn Vô Cực: “Thái tử ơi Thái tử ơi, cùng đi cướp đi.”

Thái tử lập tức bay đến, lôi ra hai cái lông gà màu sắc sặc sỡ đã được buộc lại bằng dây mây, đeo ở bên hông cho nàng.

Mạnh Phù Dao nhìn nó, cảm thấy phối với y phục đen của mình trông rất bắt mắt, nên rất hài lòng, cũng chẳng hỏi đó là thứ gì, chỉ riu rít thầm thì bên tai Trường Tôn Vô Cực “Ta vừa này bắt được rất nhiều thú có nhiều lông, hôm nhác sẽ làm cho huynh một cái chăn bông...”

Hắn mỉm cười: “Chăn to cỡ một người nằm hay là hai người?”

Đương lúc còn đang mãi suy nghĩ kiểu dáng của chăn bông cùng với việc nên nhuộm màu gì để hợp với hắn, nàng không hề đề phòng, đáp ngay

tấp lự: “Chăn rộng một người sao đắp đủ được, tất nhiên là chăn cho hai người rồi.”

Thế là Thái tử cười đến mãn nguyệt luôn, vân vê tay nàng, nói: “Nhuộm màu tím nhé?”

“Được.”

“May thêm cả vỏ lông ngoài nữa.”

“Dễ thôi.”

“Chúng ta phải làm một cái thật đặc biệt, nàng may một nửa lông màu trắng ta may một nửa lông màu đen.”

“Được...” Mạnh bệ hạ phản ứng chậm chạp, đến lúc này mới tiêu hóa được Thái tử đang nói gì, lễ mễ một lúc rồi nhảy lên, hét: “Cái gì mà người bên này ta bên kia?”

Lôi Động vẫn luôn đóng tai lên nghe lén, lúc này còn hét to hơn nàng: “Cái gì mà một chăn lớn, Mạnh Phù Dao người là Hoàng hậu Đại Hãn, sao dám năng nổ chim chuột với tên thư sinh Trường Tôn Vô Cực này hả!”

Mạnh Phù Dao quay lại phản pháo: “Hoàng hậu Đại Hãn nhà lão là mụ 38F* kia!”

*38F: Cỡ áo ngực

“Bình!”

“Bang...”

Một lúc sau, Thái tử đẹp trai nọ lôi ai đó nhếch nhác từ trong đồng khối bụi ra ngoài, dùng ống tay áo lau mặt cho nàng, bị túm ở trong tay Thái tử

nhưng Mạnh Phù Dao vẫn cứ nhảy dựng lên quát lớn: “Lão già Lôi Động, có ngày lão sẽ tự mình nướng chết bản thân!”

Mạnh Phù Dao, sẽ có ngày người phải cúi đầu dâng trà cho lão phu!”

“Người cứ đợi xem!”

“Hử!”

Lại qua một lúc, Mạnh Phù Dao tức tối lắm bầm hỏi Trưởng Tôn Vô Cực: “Vân Ngấn đâu?”

“Hắn ta nói chia ra săn bảo vật được nhiều hơn.” Trưởng Tôn Vô Cực đáp, “Lúc ta đến đây vẫn chưa thấy hắn ta đâu.”

“Không phải là đi góc phía Tây trước rồi đấy chứ?” Mạnh Phù Dao đặt tay lên hàng mày làm thành hình mái hiên nhìn ra xa, vô cùng lo lắng cho an nguy của Vân Ngấn, chạy xông vào trong màn sương mù nhạt phía trước, “Ta đi tìm huynh ấy!”

Thân pháp của nàng vô cùng nhanh, trong chớp mắt như sấm chớp, Nguyên Bảo đại nhân đang bò từ trong cổ áo ra ngồi trên vai nàng đón gió, khoái chí làm tư thế giang tay kinh điển của bộ phim Titanic.

Đột nhiên bên cạnh có thêm một đồng gì đó, nàng hí mắt lại nhìn, đón từng luồng gió vụt qua, cũng làm tư thế kinh điển trong bộ phim Titanic...

Nguyên Bảo đại nhân ngoảnh đầu.

Cái đồng ở bên cạnh cũng ngoảnh đầu.

Mắt nhìn mắt, người thấy người.

Kẻ thù!

Bom nguyên tử lập tức nổ tung.

“Chíp...” Nguyên Bảo đại nhân gào thét!

Đồng đồ bên cạnh cũng ngoác miệng: “Chíp...”

Đôi mắt bằng viên trân châu của Nguyên Bảo đại nhân lập tức lúc hồng lúc xanh, con người tỏa ra ánh sáng: “Chíp...!!!”

Mắt như viên trân châu của đối phương vàng vàng xanh xanh, mí mắt héch lên, “Hứ” một tiếng nhõ ra một bãi nước bọt: “Chíp...!!!”

Nguyên Bảo đại nhân vô cùng phần nộ, lông tơ khắp mình đều dựng đứng cả lên: “Chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp!”

Đối phương vênh mặt, bộ lông sắc vàng cũng dựng đứng, thu cánh xông đến, cứ nhắm thẳng về phía Nguyên Bảo đại nhân.

“Chuột mập kia! Từ lúc ly biệt đến nay đã lâu rồi! Người vẫn chưa học được cách nói chuyện à?” Nó lại giơ cánh lên nâng cằm của Nguyên Bảo đại nhân, nghiêng đầu đưa mắt dâm tà đánh giá một hồi, cười phóng túng: “Muốn lão gia đích thân dạy người không?”

Nguyên Bảo đại nhân không còn gì để nói...

Mạnh Phù Dao ghếch mắt nhìn con Kim Cương vừa đột nhiên xuất hiện, giơ tay hất nó xuống.

“Kim Cương! Đã lâu không gặp như vậy rồi, mi còn chưa học được ngôn ngữ bí mật của loài chuột à?”

Kim Cương chìm trong khói bụi, vùng vẫy nói: “Người là ai? Người là ai? Người chán sống rồi hả? Dám trêu chọc ông đây?”

Mạnh Phù Dao dùng một chân đá “Lão gia” đó bay lên, đưa tay túm lấy nó, đặt ở trước đầu Nguyên Bảo đại nhân.

Nguyên Bảo đại nhân hiểu ý, lập tức “ánh xuân xán lạn” thuận theo cánh tay Mạnh Phù Dao bò lên, nhắm thẳng đến trước đôi mắt trên châu của tên kia, đứng lại, không động đậy rồi giơ móng vuốt nâng cái đầu chim của Kim Cương lên, ánh mắt đậm tà đánh giá một hồi, phóng túng cười: “Chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp!”

Cười xong rồi nó cảm thấy vẫn chưa xả được nổi giận, đánh rồi đập cho tên Kim Cương đang không thể động đậy mấy phút.

Mạnh Phù Dao lúc này mới khẽ cười thả Kim Cương ra, nhổ đi một cọng lông màu vàng trên đầu nó rồi vứt đi: “Cút ngay, lần sau còn dám đến bắt nạt Nguyên Bảo đại nhân nhà ta, ta sẽ bắt sạch lông của mi!”

Kim Cương vội vã bay đi, nào ngờ lại đâm sầm vào thân cây, bực bội hét lớn: “Cây thế ức hiếp một con chim! Trời xanh chứng giám! Mẹ nhà người! Cả nhà chết sạch!”

Mạnh Phù Dao vô cùng tức giận, giơ tay nhổ cây, Kim Cương lại bay về vách núi phía trước, nàng nhìn theo, đột nhiên nhìn thấy sương mù dày đặc ở trên vách núi tản ra, bóng dáng Vân Ngấn đang bám víu trên vách núi, tay thò vào một cái động để lấy vật gì đó, từ chỗ rất xa cũng có thể nhìn thấy trong cái động kia có thứ gì đó đang phát ra ánh sáng rạng rỡ, chắc hẳn đó không phải vật bình thường.

Mạnh Phù Dao mừng rỡ, hóa ra Vân Ngấn đi tìm bảo vật, nàng toan cất tiếng gọi thì đột nhiên sững lại.

Nàng nhìn thấy, “cái động” đó, đang động đậy.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 5: Thần Thông Đại Pháp

Type: Ớt Hiếm

Cái “động” đó đang động đây.

Dường như vừa có ánh đỏ của máu lóe lên.

Lập tức thứ đồ đang phát sáng đó cũng đột nhiên biến mất.

Mạnh Phù Dao nhảy vọt lên cao, vừa điên cuồng chạy vừa căng họng hét lớn: “Vân Ngấn, cẩn thận...”

Nàng lao về phía đó như bay, tốc độ quá nhanh khiến cho Nguyên Bảo đại nhân vẫn chưa đứng vững ở trên vai bị lăn xuống, nhưng mà nàng vừa mới xông đến, sương mù ở trên vách núi phía đối diện lại lần nữa dày đặc, nàng không thấy Vân Ngấn đâu nữa.

Hình ảnh này khiến nàng chợt nhớ đến khi ở trên núi Linh Châu nàng nhìn thấy Châu Châu chơi vơi trên vách đá qua một màn sương mù, nhưng lúc đó còn có Trương Tôn Vô Cực cứu muội ấy, bây giờ lấy ai ra cứu Vân Ngấn đây?

Trương Tôn Vô Cực còn ở phía sau nàng mà!

Nghĩ đến Trương Tôn Vô Cực đột nhiên nàng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, đã rất lâu rồi, sao bọn họ vẫn chưa đuổi kịp nàng?

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên không thôi, quay đầu lại nhìn không thấy ai, nàng khẳng định lúc nàng chạy đi Lôi Động và Trường Tôn Vô Cực chắc chắn có chạy theo, nhưng trong khoảnh khắc nàng phát hiện ra Kim Cương, dường như đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Nàng nhìn khắp bốn phía, trong thung lũng cây cối um tùm tối tăm, xung quanh đều là thực vật cổ quái, mặt đất hơi hơi ẩm ướt, cũng gần giống với góc phía Đông.

Lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều nữa, nàng chạy như điên một hồi đến dưới vách đá rồi leo tăng tăng tăng lên phía trên, mới leo được một nửa, đột nhiên trước mắt nàng xuất hiện ánh sáng màu vàng, có một thứ từ trên vách núi rơi xuống, mang theo một cơn gió hôi hám.

Mạnh Phù Dao nghiêng đầu tránh, vừa tung mình đã bay qua ba trượng, nàng giơ đao cầm trong tay ra, thứ đó lại nhanh chóng thu nhỏ lại, vậy mà có thể nhanh hơn đao của nàng một phút.

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, đây là thứ đồ gì vậy, nhỏ nhỏ dài dài, dường như còn có phân nhánh, vừa giống rắn vừa không giống.

Nàng bám víu vào vách núi, hít vào thở ra một ngụm chân khí, muốn thổi màn khói màu xanh ở đó ra, với công phu của nàng hiện tại, đừng nói đến thổi khói, ngay cả thổi người cũng không phải là không thể, vậy mà lại không thổi thứ đó đi được, nàng chỉ thổi nó thành trong suốt chứ Không khiến nó bị tản ra.

Xung quanh bốn bề an tĩnh, mang máng có tiếng trầm thấp truyền đến từ trong thung lũng, tiếng thì thảo the thé, nghe không rõ là tiếng gì lượn lờ trong màn sương mù dày đặc, có phần kì dị, Mạnh Phù Dao căng cổ họng hét: “Trường Tôn Vô Cực là huynh sao? Vân Ngấn! Vân Ngấn huynh ở đâu?”

Không có ai trả lời, qua một lúc, trên đỉnh đầu nàng có người mơ hồ đáp: “Hoa...”

Mạnh Phù Dao vừa nghe thấy âm thanh đó mắt liền sáng lên, đây hình như là tiếng của Vân Ngấn? Xem ra vừa nãy huynh ấy không sao, nàng vui vẻ đáp lại: “Này, ở đâu? Đợi ta.” Ngón tay vừa ấn vào vách đá, cơ thể nàng liền một đường thuận theo vách núi bay lên.

Trên đỉnh đầu có tiếng Vân Ngấn nói: “Ở phía trên... lên đây...”

Mạnh Phù Dao dựa theo phương hướng của tiếng nói trèo lên, vừa leo lên vừa cầm “Thí Thiên” trong tay.

Leo được một nửa, trước mặt nàng đột ngột trở nên rộng rãi và sáng sủa, trong làn khói xanh bỗng nhiên có ánh sáng chiếu vào, bông hoa ngũ sắc tỏa ra ánh sáng sắc sỡ tuyệt đẹp, phía dưới treo đầy những quả ngũ sắc lóng lánh. Năm màu của những bông hoa và năm màu của quả hoàn toàn khác nhau, mười màu sắc đan xen lẫn nhau rực rỡ khiến người ta hoa mắt, có một mùi hương kỳ lạ tỏa ra, nhưng chỉ vừa mới ngửi thì đầu óc liền cảm thấy trống rỗng.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ, cũng đoán được đây chắc chắn là kỳ hoa cấp cao nhất trong thung lũng Mê Tung!

Hai mắt Mạnh Phù Dao sáng rỡ, giơ tay ra hái đóa hoa kia!

“Roạt...”

Khi ngón tay của nàng sắp với được đến thân cây thì ở chỗ đầu cành hoa đột nhiên xuất hiện một cái dây dài dài trơn trơn mỏng mỏng, màu đỏ tươi phẩy bên trên hình như còn có cả gai, cực kỳ linh hoạt hướng về phía động mạch của Mạnh Phù Dao định quần lấy!

Nếu như động mạch bị thắt lại, thì Đại La Kim Tiên cũng bó tay!

Nhìn thấy dây quần kia tiến đến với tốc độ kinh người, trong chớp mắt như đã quần lấy động mạch nàng!

Mạnh Phù Dao đột nhiên trở tay, ngay trong khoảnh khắc ấy, Thí Thiên được rút ra khỏi vỏ, chiếc đao màu đen sẫm giống như một con rắn biết bay, “soạt soạt” vung lên rồi hạ xuống.

Màu đen bắn ra tung tóe.

Cùng với đó là tiếng kêu nặng nề mà đau đớn.

Mạnh Phù Dao lùi ra ba trượng, tránh xa phạm vi máu bắn ra, đứng giữa không trung cười ha ha, nói: “Hoa đại bên đường không được hái!”

Nàng lộn nhào trên không một cái, lúc xuống thì đã đổi phương hướng đứng, Thí Thiên lại sáng lên, “roạt” một tiếng cực kỳ chính xác chém vào chỗ nào đó trong làn khói xanh, lại một tiếng rên mơ hồ mà đau đớn vang lên, nàng cười: “Hoa đại bên đường không được hái? Hái!”

Vậy mà lại có người đáp: “...Đừng...”

Vẫn là giọng nói của Vân Ngấn, trầm mà yếu, giống như đã bị trọng thương, nghe phương hướng của âm thanh thì chính là trên chỗ Mạnh Phù Dao đang đứng.

Mắt Mạnh Phù Dao lấp lánh, đao trong tay vừa thu lại, trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một luồng gió, trong gió có luồng khí mạnh phát ra tiếng phành phạch, như thể có người dùng hết sức lực để kéo đứt một sợi dây vô cùng chắc chắn, chĩa thẳng đến chỗ giữa đầu vai và xương quai hàm của nàng. Mạnh Phù Dao giơ tay bắt lấy, thứ đó với lưỡi đao sắc bén không có gì mà không phá nổi trong tay nàng ra vào nhau, đột nhiên vang lên tiếng ken két, giống như ai đó dùng xương cốt của mình để kẹp chặt thanh đao. Mạnh Phù Dao thu đao lại, sức mạnh vô địch như “Thí Thiên” mà lại không thể chém đứt được thứ này, đã vậy dường như nàng bị một thứ gì đó

nhảy nhảy dính dính quần chặt, trong chớp mắt nó đã quần được một nửa, lôi nàng vào trong động.

Chợt mọi thứ dừng lại.

Trước mặt nàng đột nhiên lại có một cơn gió ủa đến.

Cơn gió này vô cùng kỳ dị, lại có mùi hương kỳ lạ bao phủ, mùi hương đó không giống như những mùi hoa mùi cỏ bình thường, không nồng nặc mà phảng phất mê hoặc, sau khi hít vào, đầu óc lập tức trở nên hỗn độn.

Đến được trình độ như Mạnh Phù Dao rồi, những vật mê hoặc bình thường đều không thể đánh gục được nàng, nhưng mà mùi hương kia khiến nàng cũng trở nên mê muội.

Chỉ trong khoảnh khắc mê muội này, thứ kia đã đến gần trước mặt, phần phật một trận gió, trong trận gió lớn đó có mấy chiếc móng vuốt nhỏ nhỏ màu vàng vươn ra.

Lúc này đao của Mạnh Phù Dao đang bị kẹp chặt, đầu óc hơi quay cuồng, người ở giữa không trung.

“Bốp!”

Nàng đột nhiên ngửa người ra đằng sau, tả thanh đao đang cầm trong tay xuống, bộ móng vuốt màu vàng đó vẫn đang vươn đến, không hề ngừng nghỉ mà cứ thẳng một đường, tựa như tia sét bổ vào chỗ trái tim của Mạnh Phù Dao, nếu không moi được tim nàng ra thì sẽ không dừng lại.

Mạnh Phù Dao đột nhiên nhảy mạnh lên, ngón chân nàng vừa ấn xuống liền rời khỏi vách đá, trong khoảnh khắc sắp rơi xuống liền xoay người ba trăm sáu mươi độ, cơ thể giống như một chiếc xe gió vù vù bay lên, đem theo một trận cuồng phong, hung ác đâm vào móng vuốt màu vàng kia!

Thứ kì dị đó bỗng thu nhỏ lại rồi biến mất tăm, tốc độ ấy còn nhanh hơn cả khi móc tim người, Mạnh Phù Dao sao có thể bỏ qua như thế, nàng toan đuổi theo, chợt nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Tiếng khóc ấy xé ruột xé gan, thấm thiết đến nao lòng.

Đêm muộn, vách đá tối tăm, khói xanh, dị thú, trẻ con khóc.

Có một đứa bé vô tội bị bắt cóc, đang thê thảm vật lộn trước mồm của mãnh thú?

Bên trong vách đá kia, có một đứa bé vô tình bị bỏ lại, đang tuyệt vọng cầu cứu?

Phải đi cứu! Phải đi cứu!

Mạnh Phù Dao đột nhiên ngẩng đầu, tung mình bay lên!

Nàng đi theo hướng phát ra tiếng khóc của trẻ con, không một chút do dự, bay đến!

Với sức mạnh phá đá dời núi, nàng xông đến nơi phát ra tiếng khóc trẻ con yếu ớt kia!

“Oa...”

Tiếng khóc càng ngày càng mãnh liệt, dường như trong đó có thứ gì đó bị ngã xuống.

Mạnh Phù Dao cười khà khà, thò tay vào làn khói xanh giật thật mạnh!

“Oa...”

Trong tiếng hét điên cuồng, nàng vội vàng rút ra khỏi làn khói xanh, trên tay đã có thêm thanh Thí Thiên vừa nãy bị cuốn vào, lưỡi đao đen dính đầy

những vết tích của máu đen đặc sệt, tí tách tí tách rơi xuống.

Máu bắn tung tóe khắp nơi, màn mưa máu đen như thể một mảnh vải đen đùng phải màn khói xanh dày đặc, khói xanh bỗng nhiên tản mát, lộ ra hình dạng của vách đá.

Bên cạnh Mạnh Phù Dao, cách khoảng một mét, có một con rắn lớn màu xanh cả người toàn gai, phía trên đầu con rắn, có một con hồ ly màu vàng có chín đuôi đang ngồi, đuôi của nó phất phơ bay lượn.

Mà con rắn kia nhìn cũng không giống như rắn, trong quyển sổ của Lôi Động có ghi tên của nó, gọi là Lao Xà.

Còn con Hồ ly kia nhìn cũng không hệt như Hồ ly, là con Hồ ly chín đuôi mà Lôi Động vẫn hay nhắc đến.

Lưng của con rắn đó đã bị Mạnh Phù Dao xé rách, nó đang vô cùng đau đớn ngằn đầu lên, cái đuôi đánh mạnh vào vách đá đến mức làm cho vách đá rắn chắc kia bắn ra những viên đá nhỏ li ti, phát ra tiếng lạch cạch lạch cạch. Miệng của nó vô cùng lớn, lưỡi nhỏ dài, đây là vũ khí vừa rồi đã tấn công Mạnh Phù Dao, từ chỗ cửa động có thể nhìn thấy cây hoa ngũ sắc ban này.

Có điều kì quái là, bất luận có vùng vẫy đau đớn thế nào, nó cũng không thể di chuyển được dù chỉ là một bước, mà bị dính chặt trên vách đá.

Cây hoa đó dường như được sinh ra từ trong vách đá, nó như bị “đóng đinh” ở trên vách đá đó, mà con Lao Xà đó và Hồ ly chín đuôi này cũng vì thế mà trở thành quan hệ cộng sinh, lợi dụng cây hoa để tiếp khách sẵn mời.

Một đôi cộng sinh.

Cặp đôi này đúng là mạnh đến mức trời long đất lở.

Trong thiên hạ này có một cặp đôi biến thái như vậy, hỏi có mấy ai có thể tránh được đây?

Mạnh Phù Dao quan sát bốn bề, cứ thở vắn than dài mãi không thôi, dọc theo vách núi đá có đầy xương người bị gãy mà ban ngày bị làn khói xanh che khuất, lúc này tỏa ra ánh sáng trắng xóa giữa màn đêm, nhìn mức độ đứt gãy của những khúc xương trắng đó, thấy được cặp đôi đam mê* này gặm xương cũng thật sạch sẽ.

*Nam với nam

Hồ ly chín đuôi nhìn thấy ánh mắt của nàng, không chịu nổi rụt người lại, nó biết mình không phải đối thủ của người ở trước mặt, thế thì giờ hết tất cả thủ đoạn ra để cầu may vậy, liền chỉ về phía sau người mình, như đã chuẩn bị kịch bản trước rồi.

Mạnh Phù Dao tóm nó lên, cho nó nhìn thấy hàm răng trắng sáng thẳng đều của mình, con Hồ ly đó càng nhanh hơn, liền tiếp không ngừng oằn người về phía sau.

Phía sau người nó có một khe đá chỉ rộng bằng nửa người, không ngừng chảy ra cao ngọc màu trắng, thứ đó chảy vào từ một cái động phía dưới cằm của con Lao Xà, chảy qua chỗ rẽ của cây hoa ngũ sắc kia, xem ra cây hoa đó là dựa vào cao ngọc mà sống, nhìn bộ dạng này, có lẽ con Lao Xà này hồi nhỏ từng bị thương, bị cao ngọc dính trên vách đá, rồi chảy qua người nó tạo thành bông hoa hình đầu rắn này, con rắn đó ít nhiều cũng chậm chạp, không động đậy được, bèn cứ dựa vào thứ này mưu sinh, sống đến bây giờ.

Lúc này sự vùng vẫy của con Lao Xà đã dần dần yếu đi, Mạnh Phù Dao sau khi rạch lưng nó lấy nội đan ra vứt vào túi gai, tóm lấy con Hồ ly chín đuôi, “soạt soạt” vài cái, dùng Thí Thiên cắt đi mấy cái móng chân màu vàng của nó xong cũng nhét luôn vào bao. Nàng lo sợ Vân Ngấn sẽ rơi

xuống bèn ngẩng đầu tìm kiếm bốn phía, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bóng dáng của một người vận y phục màu đen đang di chuyển rồi lại nhảy lên trên đỉnh của vách núi, dường như là đang chiến đấu với thứ gì đó, Mạnh Phù Dao vui mừng, định há miệng gọi.

Ở đằng sau đột nhiên có người nhẹ nhàng đẩy nàng một cái.

“A...”

Mạnh Phù Dao rơi xuống phía dưới, lộn nhào mấy vòng.

Trong khoảnh khắc người còn đang rơi lơ lửng giữa không trung, bất chợt nghĩ ra một vấn đề, nàng đang đứng trên vách đá, trên không với tới trời dưới không chạm được đất, phía sau lưng là không khí.

Là không khí, hoàn toàn không có một người nào.

Ai đã đẩy nàng?

Lúc này không kịp nghĩ nhiều như vậy, Mạnh Phù Dao xoay người ở giữa không trung muốn bay lên lần nữa, dựa vào thực lực của nàng, rơi xuống dưới đồng nghĩa với nhảy dù, cùng lắm là đùa với nhịp tim, chứ thực ra không thể chết được.

Nhưng mà nàng đột nhiên phát hiện ra cơ thể mình không động đậy được.

Nàng thả lỏng cơ thể giữa không trung, song lại phát hiện không khí xung quanh đột nhiên trở nên đậm đặc hơn rất nhiều, sền sệt giống như mật ong vậy, dày nặng ứ đọng lôi kéo không dứt, còn người thì giống như bị một hòn đá nặng đè lên, không mấy may cử động được tí nào, tim nàng thì đang đập bịch bịch mãi không thôi, như thể đang phi như bay, một đi không trở lại.

Thế rồi nàng cũng giống như một hòn đá, gào thét rơi xuống phía dưới.

Nàng đang rơi...

Đầu óc của Mạnh Phù Dao trong khoảnh khắc đó hoàn toàn trống rỗng. A a a nàng Mạnh bệ hạ Mạnh đại vương tung hoành bảy nước, làm sao có thể ù ù cạc cạc ngay cả hung thủ còn chưa nhìn thấy ngay cả xảy ra chuyện gì cũng chưa hiểu rõ đã uất ức chết đi thế này!

“Bụp!”

Nghe giống như là tiếng bong bóng xà phòng bị vỡ.

Ờ... nàng ngã chết rồi sao? Ngã về thời hiện đại luôn rồi?

Lịch sử Mạnh Phù Dao xuyên không vùng vẫy kết thúc rồi?

Thật là tốt... cuối cùng cũng được giải thoát.

Mạnh Phù Dao thích thú mở mắt ra, nước mắt đầy tràn đang chuẩn bị nói với mẹ: “Cho con cái kẹo cao su vị quýt! Con không thích vị táo!”

Một vách đá dài và đen lọt vào tầm mắt nàng.

Một vách đá giống như đốc kiếm nghiêng chín mươi độ trên dưới lởm chởm, đây là hiệu quả của việc nàng bị bổ nhào từ trên trời xuống, ngửa mặt nhìn lên trời.

Nàng nước mắt giàn giụa lâm bẫm: “Chết tiệt, thế gian này đúng là chẳng có gì tuyệt vọng hơn việc hi vọng bị vỡ tan.”

“Hi vọng gì cơ?” Ở bên dưới người nàng đột nhiên vang lên một tiếng nói, âm thanh của người này giống như đang bị thứ gì đè nặng, nghe rất đổi trầm lắng, “Nàng hi vọng được chết như vậy sao?”

Mạnh Phù Dao đang định trả lời, bên dưới của bên dưới của người nàng, tầng thứ ba phát lên tiếng sấm sét: “Hai tên tiểu yêu khốn kiếp kia dậy ngay cho ta! Đè chết lão phu rồi!”

Tầng thứ hai phát ra tiếng cười khe khẽ, hai tay giơ ra ôm lấy Mạnh Phù Dao, cuộn vòng lẫn ra ngoài, vẫn không quên biểu thị lòng cảm kích đối với miếng lót đệm đó: “Vất vả cho ngài rồi, ngài thật là nhân hậu.”

Lôi Động từ trên mặt đất phân nộ bò dậy, phúi phúi bụi bặm trên quần áo, tức giận nói: “Để lão phu đỡ là được rồi, tên tiểu tử người tại sao trong nháy mắt cuối cùng lại nằm lên người lão phu?”

Trưởng Tôn Vô Cực ôm lấy Mạnh Phù Dao giống như là bắt cá, vô cùng thản nhiên cười: “Nam nữ thụ thụ bất thân, lão gia à, là ngài nói mà.”

“Vậy người bây giờ đang làm gì đấy?”

Lôi Động nổi cáu: “Buông vợ của đồ đệ ta ra!”

“An ủi.” Trưởng Tôn Vô Cực ôm Mạnh Phù Dao trở mình, “Ta chỉ muốn xem Phù Dao có bị thương không thôi mà, ông xem, nàng ấy cũng có phản đối đâu.”

Không phản đối là thế nào! Mạnh Phù Dao lườm hắc – huynh thấy ai bị điểm huyết còn vui vẻ để mặc kẻ chủ mưu sờ soạn mình chưa?

Nhưng mới lườm được một lúc nàng liên mềm lòng – Thái tử điện hạ bề ngoài có vẻ như nói cười thoải mái nhưng mà xem ra vẫn có gì đó rất bối rối, một người vẫn luôn phong độ nho nhã, lúc này tóc lại dính đầy bùn đất và lá cây, có thể thấy trên đường giành giật đến đây đã gặp phải tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Hắn nắm lấy bả vai nàng ngắm nhìn, trong ánh mắt chất chứa bảy phần yêu chiều ba phần lo âu, dành hết cho nàng. Mạnh Phù Dao thở dài, lòng

nghe mình đúng là đứa đen đủi, đến đâu cũng không được yên bình, sau này e rằng sẽ càng không thanh bình, “đứa trẻ” này cùng ở một chỗ với nàng, cả ngày lo lắng không yên, vừa mở mắt là đã không thấy “mẹ” đâu, thật là đáng thương mà.

Trường Tôn Vô Cực nhìn thấy ánh mắt “đứa trẻ” này thật đáng thương” thì khẽ cười, xoa nhẹ lên gương mặt nàng, nhân lúc Lôi Động chưa nổi bão giải huyết đạo cho nàng, nói: “Thật nguy hiểm, suýt nữa thì nàng thành bánh thịt rồi.”

Mạnh Phù Dao thần thờ ngời dậy, “Bánh thịt không đáng sợ, chỉ cần chết minh bạch, quan trọng là ngay cả là việc gì đã xảy ra ta cũng không rõ.”

“Ở gần đây có người đang dùng thuật.” Trường Tôn Vô Cực đáp, “Thuật rất cao minh, thực ra bọn ta vẫn luôn ở dưới vách núi, đột nhiên bị mất tung tích của nàng, thế nên bọn ta định leo lên vách núi, không ngờ xung quanh xuất hiện rất nhiều dị thú, chính trong lúc sử dụng võ công để đối phó dã thú, nàng đột nhiên rơi xuống.”

“Ta cũng vậy.” Vân Ngấn từ trên vách đá nhảy xuống tiếp lời, sắc mặt hắc trắng bệch, nhìn thấy Mạnh Phù Dao bình an ngồi ở đó mới thở phào ra một hơi, nói: “Ta đang chiến đấu với gà quái ở trên vách đá, nghe thấy tiếng hét thất thanh của nàng, quay đầu lại thì đã không kịp nữa.”

“Không phải huynh đi hái hoa ngũ sắc sao?” Mạnh Phù Dao đáp, “Ta chính là bởi vì nhìn thấy huynh gặp nguy hiểm nên mới đến đây.”

Câu trả lời của Vân Ngấn khiến cho nàng ghen hờn không nói nên lời: “Ta căn bản không hề gặp nguy hiểm trên vách đá, cũng chưa từng nhìn thấy bông hoa ngũ sắc nào cả.”

Lão già nhân lúc bọn họ đang nói chuyện đã trèo lên vách đá, đào hoa ngũ sắc và cao ngọc ra, mặt mày tươi cười đeo bao gai xuống, nói: “Chia chiến lợi phẩm, chia chiến lợi phẩm!”

“Ngài còn nghĩ đến việc đi cướp,” Mạnh Phù Dao vô cùng tức giận, “Ta suýt nữa thì bị người ta hại chết ngài cũng không quan tâm!”

“Quan tâm cái gì?” Lão già liếc nàng, âm âm đáp, “Ta nói cho người biết, mảnh đất Phù Phong này và Đại Lục của chúng ta không hề chung nguồn gốc, thuật và võ là hai chuyện khác nhau, cái nào cũng có chỗ mạnh của nó, phải xem người sử dụng có thực lực như thế nào, ví dụ như chúng ta, cho dù võ công vang danh thiên hạ, song chưa chắc đã chống lại được người có pháp thuật cao thâm, cũng như vậy, người mà thuật pháp không mạnh rơi vào dưới tay chúng ta chỉ có nước khóc, người ngồi ở đây nghiên cứu xem ai là người sử dụng thuật không bằng đem những thứ này ra xem cái nào nên chia thì chia cái nào cần dùng thì dùng, ít nhất lần sau nói không chừng còn có thể cứu người một mạng.”

“Sao lại không tìm ra được?” Mạnh Phù Dao tranh cãi vô ích, “Có thể đạt đến trình độ này, nhất định là thuật sĩ tốp đầu, về tìm hiểu xem hôm nay đến thung lũng Mê Tung có những người nào, cũng có thể biết được đại khái rồi.”

“Vừa nãy gần đây không có người.” Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên nói, “Hay nói cách khác, có người giấu mặt có bản lĩnh thuật pháp cao cường làm điều mờ ám, ta nghe nói những người có thuật pháp cao cường có thể làm phép ở ngoài khoảng cách ngàn dặm, vì thế Phù Dao à, chỉ điều tra những người ở trong thung lũng chưa chắc đã chính xác.”

Mạnh Phù Dao cúi đầu thất vọng, ngồi ở đó lúc sau lại nói: “Có lần một thì sẽ có lần thứ hai, không vội, thế nào cũng sẽ có lúc tóm được cái đuôi, đến đây, chia chiến lợi phẩm.”

Nàng hưng phấn ngập tràn mở bao tải ra, cùng với lão già Lô Động môn chống lên đầu cắm xuống bao, bắt đầu ra giá trả giá.

Một lúc sau.

Trong thung lũng, tiếng gào thét thay nhau cất lên, kinh động đến mức chim muông và dị thú đều hốt hoảng chạy loạn.

“Thú Tiễn Mao ta cướp được nhiều hơn người! Dựa vào đâu mà đòi chia đều!”

“Bởi vì đều là do ta đánh chết!”

“Không được! Chia đều thì ta không đủ làm chăn bông!”

“Không chia đều thì ra không đủ làm thảm uyên ương!”

“Người đến tuổi này rồi còn làm thảm uyên ương! Hồi xuân à?”

“Nói vớ vẩn, đó là lễ vật đại hôn để ta tặng cho Dĩ nhi! Suy cho cùng vẫn là cho người dùng!”

“Hứ!”

“Bình!”

“...”

“Thú Trứng Kiến tại sao người lấy thịt còn ta phải lấy xương?”

“Xương thơm hơn thịt!”

“Hứ!”

“Bình!”

“...”

“Bọn họ kiếm được đều tính là của ta!”

“Vậy thứ lão phu kiếm được coi như là của lão phu!”

“Không được!”

“Tại sao?”

“Người chứng kiến có phần!”

“Vậy của bọn họ tại sao là người chứng kiến không thể có phần?”

“Chưa từng nghe thấy kẻ hai mặt tiêu chuẩn bao giờ à?”

“Hứ!”

“Bình!”

“...”

“Cáo chín đuôi, ta muốn nội đan!”

“Đó là ta mạo hiểm mạng sống mới kiếm được, không có phần của người!”

“Ta bỏ tiền ra mua!”

“Không bán!”

“Vậy cho ta ít máu.”

“Không cho!”

“Người...”

“Cho người một ít móng chân!”

...

Một lúc sau hai nàng đó mỗi người đều đeo một cái bao tải lớn, nhìn nhau một cái rồi quay đầu ra chỗ khác.

“Hử!”

“Đi thôi.” Trương Tôn Vô Cực vẫn luôn im lặng giữ nụ cười nhìn người ngồi trên đất chia chiến lợi phẩm, bước đến nói, “Chúng ta thu hoạch cũng được tương đối nhiều rồi, thứ muốn có cơ bản cũng đã lấy được, còn ở đây nữa cũng chẳng được lợi ích gì, chúng ta còn chuyện khác phải làm mà.”

Mạnh Phù Dao “vâng” một tiếng, cầm lấy Thí Thiên vừa nãy vứt ở trên đất để thu chiến lợi phẩm lên lau sạch bằng cỏ, chuẩn bị cất đi, đột nhiên “ý” một tiếng nói: “Sao trên đao lại đột nhiên có chữ thế này?”

Thí Thiên vốn dĩ dính đầy máu tươi của con Lao Xà đó, bây giờ được lau sạch đi, trên mặt đao đen ẩn hiện lên mộ dòng chữ màu vàng hình thù kì quái, to nhỏ không đồng đều, lấm chấm dày đặc.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên xoay đi xoay lại thanh đao trong tay, thanh đao này có bí mật nàng sớm đã biết rồi nhưng mà mãi không tìm thấy điều kì lạ, đã thử qua việc dùng lửa nung hay ngâm trong phen cùng tất cả những phương pháp điển hình của thời cổ đại, thậm chí còn đột phá nghĩ rằng liệu có phải là giống trong “Ý Thiên Đồ Long Ký” không, liền đi tìm một cây bảo kiếm đem chém lẫn nhau xem xem có phải sẽ rơi ra sách quý không, cuối cùng lại không nở, không ngờ hôm nay dính phải máu của con Lao Xà đó, lại có thể nhìn thấy “ánh sáng”.

Nhưng mà dù nàng có xem kỹ những chữ đó đến độ nào thì cũng thấy không có chữ nào quen với nàng hết.

Đem cho đồng bọn xem ai nấy cũng đều lắc đầu, Mạnh Phù Dao ngơ ngác nói: “Lão già chết tiệt nói trên đao có bí mật, xem ra chính là mấy chữ này rồi, nhưng mà chứ như gà bới này ai có thể dịch được?”

“Tất sẽ có người hiểu được chúng.” Lôi Động đột nhiên đáp, “Cơ duyên đến thì sẽ thành.”

“Cái gì cũng phải đợi cơ duyên, đợi đến già rồi mới tìm thấy được, bây giờ lại phải đợi đến lúc đọc được cơ duyên thì không biết đến tháng ngửa năm khi nào nữa.” Mạnh Phù Dao “hứ” một tiếng, thu đao lại rồi đi ra khỏi thung lũng trước.

Lôi Động đi theo sau nàng, nói oang oang: “Là nữ nhân phải kiềm chế tính phóng đảng, không cần cả ngày va chạm ở bên ngoài, lão phu đã nghĩ kỹ rồi, sau đợt này lão phu đưa ngươi về Đại Hãn cùng với Dã nhi sớm ngày thành thân.”

Mạnh Phù Dao ngay lập tức lắc đầu, mắng: “Suốt ngày chỉ mơ mộng!”

Lôi Động tức giận, vươn tay ra định tóm lấy nàng, ống tay áo của Trường Tôn Vô Cực liền vung lên, kiếm dài của Vân Ngấn leng keng phát sáng, một người nói: “Tiền bối, dựa áp không ngọt.” Một người nói tiếp “Nếu như ngài ép buộc nàng ấy, vẫn bối dù liều cái mạng này cũng quyết ngăn cản bằng được.”

“Ép buộc cái gì!” Lão già nhảy dựng lên, “Dã nhi nhà ta thích nàng ta!”

“Dã nhi nhà ngài con thích nước ép hoa quả và đùi nướng!” Mạnh Phù Dao quay đầu nhìn lão khinh bỉ, “Ngài đi hỏi bọn lợn xem xem nó có chịu bị cắt chân để nướng lên cho người khác ăn không?”

“Ngươi không phải là lợn!”

“Ta thà làm lợn còn hơn nhìn thấy ngài!”

Hai người trên đường cứ cãi nhau cho đến khi ra khỏi thung lũng, đột nhiên nghe thấy tiếng binh khí của trận đại chiến, hàng mây Mạnh Phù Dao dựng cả lên, “Lại có người đến tìm cái chết!” rồi bay đến như gió như

chớp, quả nhiên nhìn thấy một đám võ sư thuật sĩ đang bao vây ở ngoài thung lũng chém giết lẫn nhau cùng với hộ vệ của nàng, trong đó bất ngờ cũng có tên thuật sĩ đã bị nàng cướp áo khoác.

Đám người đó không hiểu vì sao mình bị tấn công, cũng không tìm được thứ gì tốt trong thung lũng hết, bèn tức giận ra khỏi núi, nhìn thấy quân hộ vệ đang đợi Mạnh Phù Dao, trông thấy bọn họ quần áo sạch sẽ dụng cụ sáng bóng, rõ ràng là con dê béo, tích tắc liền nghĩ rằng, người cướp của ta ta bèn đi cướp của người khác, thật là chuyện không thể công bằng hơn.

Và thế là chúng cướp thôi.

Và thế là chúng đụng phải miếng sắt khó nhằn – hộ vệ của Mạnh Phù Dao với Trưởng Tôn Vô Cực đó chứ không phải quân lính bình thường đâu!

Và thế là chúng lại gặp vận đen lần nữa – đám cướp chạm mặt chủ tử của quân hộ vệ, Mạnh Phù Dao trong lúc không hiểu chuyện gì bị người ta dùng thuật đẩy xuống vách núi, tâm trạng đã không tốt sẵn rồi, không hề nương tay cùng một lúc đả thương tất cả những người đó, lúc này còn chừa lại cho cái quần, bây giờ ngay cả quần cũng bị lột luôn, toàn bộ đều bỏ quần chạy lấy người.

Trên đất rải đầy những bộ y phục hoa hoa xanh xanh, ngay cả y phục của mấy vị Vu sư triều đình cũng bị lột ra để lại, Mạnh Phù Dao ha ha cười, dẫm lên đồng y phục đi vào trong lều, đột nhiên cảm thấy dưới chân khác thường, đá đá vài cái, phát hiện dưới mấy bộ y phục của Vu sư triều đình có mấy miếng lệnh bài bằng gỗ cây đào, lại còn có một chùm xương dùng dây để xiên thành chùm.

Vân Ngấn đi đến nhìn rõ nói: “Đây là ký hiệu Vu sư cấp bậc 2 của triều đình Thiêu Dương, Nhã Công chúa trước đây từng nói với ta.” Cùng lúc đó hân lại kêu lên một tiếng, nói: “A, còn có xương thú của Vu sư Phát

Khương dùng để bói toán, có khắc kí hiệu, kì lạ thật, sao bọn họ lại có những thứ này?”

Âm thanh của hân vừa truyền ra, trong lều đột nhiên có một tiếng hét lớn: “A!”

Nghe âm thanh thì chính là của Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao lập tức nhảy bổ đến, nhìn thấy Nhã Lan Châu vùng vẫy lăn lộn ở trên thảm, trên mặt toàn mồ hôi, mí mắt liên tục động đậy nhưng từ đầu đến cuối không hề mở mắt.

Mạnh Phù Dao gọi to: “Châu Châu! Châu Châu!” Nhã Lan Châu ngược lại giống như nghe mà không thấy, hoàn toàn chìm đắm trong ác mộng của mình.

Ầm ầm, “một ngọn núi” dịch chuyển đến, Lôi Động to mồm cũng không thể làm cho Nhã Lan Châu tỉnh dậy: “Hồ Ly chín đuôi đâu? Thú Trứng Kiến đâu? Mang ra đây!”

Mạnh Phù Dao tóm lấy con Hồ Ly chín đuôi, thứ đó như cảm giác được cái chết đến gần, bắt đầu khóc thút thít, không chịu ở yên trong tay nàng, liên tục xin tha, Mạnh Phù Dao chăm chú nhìn đôi mắt như trân châu đen của nó, lại liếc đôi mắt trân châu đen của Nguyên Bảo đại nhân đang đứng trên đất, đột nhiên cảm thấy phải giết một tên lông lá có chút trí tuệ, hơn nữa xem chừng còn có thể làm trò vui, lại ngoan ngoãn đáng yêu không kém gì Nguyên Bảo đại nhân như thế này thực có chút khó khăn.

Lôi Động “hứ” một tiếng nói: “Giữ lại nó có lẽ có tác dụng, nhưng cũng có thể mang lại phiền phức, người nghĩ kỹ đi.”

Mạnh Phù Dao không để ý đến lão, cắt một góc của thú Trứng Kiến, nướng thành tro rồi pha với nước suối đem cho Nhã Lan Châu uống. Qua

một lúc, cơ thể Nhã Lan Châu chấn động một hồi, tiếp đó nàng ấy mở mắt ra.

Nhã Lan Châu hồi phục bình thường, ngơ ngác ngồi đó, bộ dạng hồn vẫn chưa quay trở về, Mạnh Phù Dao thử gọi nhẹ: “Châu Châu... Châu Châu...”

“Phụ vương!” Nhã Lan Châu đột nhiên nhảy dựng lên, vừa khóc thét thảm thương vừa chạy một mạch ra ngoài, “Mẫu hậu!”

Tiếng hét của nàng ấy đau đớn tuyệt vọng, nàng ấy khoác cái thảm hoa hoa xanh xanh lao về phía trước giống như con bướm bị bỏ rơi, tốc độ đó lại vượt qua trình độ võ công vốn có của nàng ấy, điều này khiến người khác trở tay không kịp đuổi theo. Tiếng hét thê lương trong rừng núi yên tĩnh truyền đi, truyền vào trong thung lũng mù mịt khói xanh, ở chỗ nào đó trong thung lũng, một người chống tay đứng dậy, ngược lên bầu trời sao đột nhiên chấn động, cùng lúc đó quay đầu, khịt mũi “Hử?” một tiếng.

Sau đó người kia thấp giọng nói một câu: “Hóa ra là ở đây...”

Tiếp đó người kia hàn rồi vén ống tay áo, dùng đầu ngón tay vẽ gì đó lên không trung.

...

Nhã Lan Châu chạy điên cuồng ra ngoài.

Nàng ấy càng chạy càng nhanh, bước chạy trên đường núi nhẹ nhàng mà nhanh như chớp, loại khinh công đó vượt qua cả bản thân nàng ấy có thể, thậm chí vượt qua cả Trường Tôn Vô Cực và Mạnh Phù Dao, vượt qua tốc độ mà con người có thể đạt tới, giống như nàng ấy chỉ là một linh hồn chứ không phải đang bay, dáng vẻ nàng ấy lúc đó vô cùng kì quái, giống như một con rối bị bàn tay vô hình nào đó xách chạy đi như gió thoảng.

Tất cả mọi người đều chạy ra ngoài đuổi theo, nhưng đều bởi vì khinh công của nàng ấy tiến bộ vượt bậc nên từ đầu đến cuối vẫn không ai đuổi kịp được.

Mắt thấy Nhã Lan Châu không hề có ý định chạy xuống núi, lại điên cuồng chạy vào trong chân núi, mà ở đó, có một cái sườn núi âm u hơi gầy nghiêng về phía trước, trên vách đá là màn sương mù mịt còn phía dưới là một vực sâu không thể nhìn thấy đáy.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy tình hình xấu càng lúc càng xấu đi, nhanh tay nhắc Nguyên Bảo đại nhân từ trong ngực ra ném lên phía trước: “Chuột mập, ngăn cản cho ta!”

Nàng chỉ vào Nhã Lan Châu, người mà trước giờ cứ nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân là lại cảm thấy thích thú, và có thể hơi hơi tỉnh táo một khắc.

Nguyên Bảo đại nhân nhảy trên không trung, một đường sáng trắng lóe lên, cuối cùng nó cũng đứng trên vai của nàng ấy, nó liều mạng kéo lỗ tai của Nhã Lan Châu lại, chíp chíp hét vang ở bên tai nàng ấy, rồi lại thử tát tai nàng ấy, nhưng mà đôi mắt như trân châu của Nhã Lan Châu từ đầu đến cuối không hề xao động, không có bất kỳ phản ứng gì đối với tất cả hành động của Nguyên Bảo đại nhân, vẫn cứ dững mãnh một đi không trở lại chạy đến cái đích kia như bị quỷ ám.

Nếu không làm gì không những không cứu được Nhã Lan Châu, ngay cả Nguyên Bảo đại nhân cũng sẽ bị rơi xuống vực thẳm, đôi mắt tròn của Mạnh Phù Dao đỏ lên, dường như nghe thấy sau thân mình có tiếng gió tạt, vù một tiếng y phục bay lên, Trương Tôn Vô Cực đã từ bên cạnh người nàng vọt lên trước, giơ tay tóm Nhã Lan Châu tứ đẳng sau.

Lúc này chỉ còn cách sườn núi gầy phía trước có mười trượng, tay của Trương Tôn Vô Cực tưởng chừng như đã tóm được bả vai của Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao vừa mới vui mừng, Nhã Lan Châu lại đột nhiên nhảy lên, cách xa thêm nửa mét, cái túm đó liền bị hụt mất, Mạnh Phù Dao “A” một tiếng vô cùng chán nản, Nhã Lan Châu lại vụt đi rất xa.

Mạnh Phù Dao cắn răng, giơ tay muốn xé y phục để kéo Nhã Lan Châu lại, bỗng một sợi dây dài màu đen bay đến một cách cực kì khéo léo, như một vật sống luôn về phía Trương Tôn Vô Cực chỉ còn cách Nhã Lan Châu không xa, rồi đẩy hẳn lên phía trước.

Vân Ngấn vừa chạy vừa cởi áo khoác, nối thành dây ném lên phía trước để đẩy Trương Tôn Vô Cực.

Cú đẩy này giúp Trương Tôn Vô Cực đuổi kịp Nhã Lan Châu, hẳn lập tức vươn tay ra.

“Roạt.”

Y phục trên vai Nhã Lan Châu rách rời, trong miếng vải rách có luôn cả Nguyên Bảo đại nhân cùng nằm trong lòng bàn tay của Trương Tôn Vô Cực, lộ ra da thịt nhẵn bóng không chút nếp nhăn, kiều mĩ như ngọc của nàng ấy.

Nếu tay Trương Tôn Vô Cực ấn xuống, tức khắc sẽ chạm lên làn da nhẵn nhụi của Nhã Lan Châu.

Trương Tôn Vô Cực chợt ngại ngừng buông tay ra.

Nhã Lan Châu lại lập tức lao về phía trước.

Mạnh Phù Dao suýt cắn gãy răng – Cơ hội tốt như thế lại để phí!

Ba lần cố gắng ba lần thất bại, Nhã Lan Châu đã chạy đến gần mép vách đá, không nói lời nào, không hề giảm tốc độ mà vẫn tiếp tục xông lên giống như đang nghe theo tiếng gọi của ai đó.

Mạnh Phù Dao cố hết sức lực lao đến, vừa lao vừa nhắm mắt – dùng hết sức mạnh của Phá Cửu Tiêu, Châu Châu bay giờ đã không phải là Châu Châu nữa rồi mà giống như một linh hồn không thể khống chế.

“Bụp.”

Phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm.

Âm thanh đó vang lên bên tai khiến Mạnh Phù Dao chấn động đến mức tim thắt lại từng hồi.

Là âm thanh Châu Châu rơi xuống vực sao?

Nàng run rẩy, không dám mở mắt, sợ hãi khi phải nhìn thấy người bạn nữ duy nhất của mình ở thế giới này là một cái xác nằm dưới vách núi, không còn chút hơi thở nào.

Đột nhiên nàng nghe thấy một giọng cười sang sảng ngay sau tiếng vang, “Được rồi!”.

Mạnh Phù Dao thầm mừng rỡ, mở mắt ra liền nhìn thấy Châu Châu đang vùi đầu vào ngực một nam tử ở ngay sát vách núi, nam tử đó giơ tay giữ chặt nàng ấy, một thân y phục màu đen, lông mày sắc bén tuần lã, ánh mắt nhìn người khác đầy kiên cường mạnh mẽ, giống như một cơn cuồng phong tiêu sái chạm phải bầu trời đầy sao, bịch một tiếng, bầu trời đổ vỡ, cả thế giới sáng bừng như thể chứa đầy những viên kim cương lấp lánh.

Chiến Bắc Dã.

Mạnh Phù Dao ngơ ngác nhìn hẩn, một ngụm khí bị nghẹn trong cổ họng, lúc sau mới thả lỏng người ra, bởi vì vui mừng quá nên quên mất cả hình tượng mà chạy đến đâm cho hẩn một quyền: “Ha ha Chiến Bắc Dã, sao huynh sao đến đây rồi sao lại ở đây rồi? May mà có huynh may mà có huynh...”

Chiến Bắc Dã giơ tay điểm huyết Nhã Lan Châu, đặt nàng ấy xuống, ngược mắt lên nhìn Mạnh Phù Dao, khoảnh khắc này dường như trong mắt hắn chẳng còn ai hết, chỉ dùng ánh mắt sáng rực quyết liệt nhìn Mạnh Phù Dao chăm chăm, lát sau mới mở lời: “Sao nàng lại thảm hại như vậy? Máu ở đâu ra thế?”

Mạnh Phù Dao ngơ ngác, lúc này mới phát hiện trên người mình có vết máu, là vết máu do lúc trước giết con Lao Xà kia bị dính lên, nhưng mà máu của Lao Xà là màu đen, trên y phục màu đen của nàng nhìn cũng không rõ lắm, tên này lại có thể vừa mới nhìn đã phát hiện ra.

“Không sao, là của người khác.” Mạnh Phù Dao phì cười, chưa bao giờ nàng thấy Chiến Bắc Dã lại đáng yêu như thế này, bây giờ hắn có muốn nàng cầm chân hắn lên hôn vài phát cũng không phải là không thể suy nghĩ đến.

“Vậy thì tốt.” Chiến Bắc Dã bây giờ mới thoải mái giãn đôi lông mày ra, cười rạng rỡ nói: “Ta nghe nói nàng với sư phụ ta... kết bạn đồng hành”, hắn trừng mắt nhìn lão Chim Lửa mới nói tiếp, “Ta sợ hai người tính cách nóng nảy dễ xảy ra hiểu lầm, đúng lúc cũng đi tuần tra biên giới phía Bắc nên tiện đường rẽ qua đây một lúc, vừa này ta đang đi đến thung lũng Mê Tung, muốn nhìn từ trên cao xuống xem có thể tìm thấy mọn người không liên quan đến vách đá này, kết quả đúng lúc gặp phải Nhã Lan Châu đang xông đến.”

Lời này đoạn đầu và đoạn cuối đều đúng, còn đoạn giữa chắc chắn là nói phét, đi tuần tra biên giới phía Bắc của Đại Hãn mà có thể tuần tra đến tận Phù Phong? Rõ ràng là Hoang đế Đại Hãn lại chuồn ra ngoài rồi, lúc này tâm trạng Mạnh Phù Dao vô cùng tốt nên không định vạch trần hắn, chỉ cười híp mắt nói: “Tốt, tốt, đến đúng lúc lắm, làm phiền huynh dắt lão già của nhà huynh về đi.”

“Tốt, tốt, Dĩ nhi con đến đúng lúc lắm.” Người tiếp lời là Lôi Động đang thở hắt hển, lão vô cùng không hài lòng với cái trềng mắt của tên đồ đệ không biết cảm kích này, bèn trợn mắt trâu lên, “Lão phu đã giúp con bắt người về rồi đây, con đến đúng lúc lắm, đưa nàng ta về động phòng đi.”

Chiến Bắc Dĩ cau mày trềng mắt với lão, nói: “Sư phụ thật nhiều chuyện!”

“Nhiều chuyện?” Lôi Động hết sức tức giận, ném bao tải trên lưng xuống đất, đáy bao gai trượt trên nền đất sần sật, “Lão phu nhiều chuyện gì? Lão phu đã mong ngóng con của đồ đệ rất nhiều năm nay rồi! Con xem xem! Con xem xem!” Lão bới loạn xỉ trong đồng đồ lẫn lộn dính đầy máu, “Lông da của thú Tiễn Mao vừa đủ có thể làm cho con một cái chăn uyên ương ấm áp vào mùa đông mát lạnh khi hạ đến, da của Ếch Lửa có thể an thần bảo vệ tim, tương lai ta sẽ làm cho đứa con trai của hai người một cái túi tiền nhỏ để đeo, lông của Trập Điều có thể phòng độc... Lão phu tiêu tốn bao nhiêu tâm tư chuẩn bị quà cho con, thái độ con như thế đấy à? Hả? Hả?”

Chiến Bắc Dĩ “hứ” một tiếng, tức giận quát lớn: “Nhiều chuyện!”

Lôi Động nhảy dựng lên, “Nhóc con hỗn láo?”

“Nhiều chuyện!”

“Hỗn láo!”

“Bình!”

“Ầm!”

Mạnh Phù Dao ôm Nhã Lan Châu nhanh như bay rời khỏi chiến trường, tấm tắc khen: “Tốt quá, sao hỏa đụng phải địa cầu, còn ác liệt hơn chúng ta!”

Một lúc sau cả người Chiến Bắc Dã đen đến mức không nhìn ra bộ phận nào với bộ phận nào, bước tới dùng chân gạt những con thú nằm dưới đất ra, nhìn Mạnh Phù Dao, nàng ngai ngùng cười ha ha, nói: “Bệ hạ ơi Bệ hạ, lão gia nhà ngài mắc bệnh mơ mộng hão huyền, phiền huynh đem lão gia đi chữa trị, cần thuốc gì, bọn ta có thể cung cấp miễn phí.”

Chiến Bắc Dã chăm chú nhìn Mạnh Phù Dao một lúc với ánh mắt sâu thẳm, cứ nhìn đến mức nàng thấy mất tự nhiên bèn rời mắt đi mới nói: “Đúng thật là ảo tưởng sao?” Không đợi nàng trả lời, hần lại nói tiếp, “Trước khi có kết quả cuối cùng, ai cũng không thể chắc chắn đó chỉ là ảo tưởng.”

“Vậy thì...” Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên chậm chậm bước đến kéo Mạnh Phù Dao, vô cùng ôn hòa khẽ cười với Chiến Bắc Dã, “Tại hạ cô cùng hi vọng sẽ có một ngày, Đế quân Đại Hãn có thể đích thân làm chứng kết quả cuối cùng đó cho hai chúng ta.”

Mạnh Phù Dao co giật... Chiêu công kích này có bao nhiêu là kỹ thuật đối đáp ngoại giao a a a...

“Tại hạ sao lại cảm thấy, với dáng vẻ ung dung và cách đối đáp hoàn mỹ như vậy của Thái tử, thì Thái tử càng thích hợp làm người điều phối nghi thức hơn nhỉ?” Chiến Bắc Dã bật cười, “Chẳng hay Thái tử có bằng lòng làm người điều phối nghi thức cho ta và Phù Sao chăng? Sư phụ làm chủ hôn, huynh làm người điều phối, Đại Hãn ta vinh hạnh vô cùng.”

“Sự vinh hạnh này tại hạ càng hi vọng do chính bản thân Vô Cực đích thân nhận lấy”, Trưởng Tôn Vô Cực cười ôn hòa, “Gia phụ mong ngóng đã lâu.”

“Sư phụ đích thân đến đề nghị kết tông gia, tất sẽ có thành ý hơn.” Chiến Bắc Dã cười, ánh mắt đen sẫm như đêm thẳm đến, một chút cũng không nhường.

...

Dáng vẻ Lôi Động như rất muốn tham gia cuộc vui, bước đến, một tay xách Mạnh Phù Dao lên.

“Cãi gì mà cãi! Đều là người có thân phận như thế nào chứ! Sao giống mấy tên nông dân tranh giành nữ nhân thế hả!”

Mạnh Phù Dao vừa mới cảm thấy câu nói này của lão già rất có ý thức về thân phận, liền nghe được câu tiếp theo của lão.

“Người cứ chớp cơ hội động phòng cái là xong! Lão phu làm chủ cho người!”

Mạnh Phù Dao lão đảo, vộ vàng cấu Nhã Lan Châu một cách ai oán, ta cấu này ta cấu, ta cấu tiếp ta cấu... Châu Châu muội tỉnh lại đi, cầu xin muội nhanh tỉnh lại đi, ít nhất hãy giúp ta thoát khỏi rắc rối này, hãy dậy đối phó với tên điên này đi...

Nhã Lan Châu thật sự bị cấu cho tỉnh rồi.

Nàng ấy mở mắt, ánh mắt mơ hồ như sóng nước dập dềnh, rồi từ từ đông cứng, co lại thành hình giống như một cây lim có đầu to đầu nhỏ, ánh mắt đó chưa đầy sự kinh hoàng sợ hãi, giống như đã nhìn thấy chuyện đáng sợ nhất trên thế gian.

Cùng lúc đó cả người nàng ấy đều run rẩy, người đột nhiên nhảy chồm lên, sụp xuống dưới chân Mạnh Phù Dao, ôm lấy chân nàng khóc to.

“Phù Dao! Phù Dao! Cầu xin tử... Cầu xin tử... Cầu xin tử cứu Phụ vương Mẫu hậu của ta, cứu lấy Vương tộc Phát Khương của ta!”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 6: Giải Quyết Hữu Phái

Type: Ớt Hiếm

“Có chuyện gì thế?” – Mạnh Phù Dao giật mình vội vàng chạy qua đỡ nàng ấy. Châu Châu mặc dù hoạt bát hồn nhiên nhưng cũng rất độc lập tự chủ, chưa từng thấy nàng ấy cúi đầu chịu thua trước ai bao giờ, giờ đây lại gục xuống cầu xin, tâm liệt phế vô cùng đáng thương. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho cô Công chúa nhỏ kiên cường mà cao ngạo này lo lắng gấp gáp đến vậy?

Nhã Lan Châu chỉ dựa vào vai Mạnh Phù Dao mà khóc. Vai áo Mạnh Phù Dao nhanh chóng ướt một mảng lớn, lòng không kìm được nổi thương xót, liền nhẹ nhàng vỗ vai nàng ấy khuyên nhủ: “Châu Châu, không cần lo lắng, dù có chuyện gì xảy ra ta cũng sẽ giúp mọi...”

Nhã Lan Châu “ừm” một tiếng, sau khi khóc một trận dường như tỉnh táo lại đôi chút, ngược mắt lên nói: “...Mọi... mọi kì thực cũng không rõ đã có chuyện gì xảy ra, nhưng mọi nhìn thấy... nhìn thấy Hoàng cung bị tấn công... nhìn thấy Phụ hoàng Mẫu hậu...”. Nàng ấy bỗng dừng dừng lại, như không thể nói tiếp lại như không dám nói, vành mắt dần đỏ len. Mạnh Phù Dao ngẩng đầu suy nghĩ, từ việc mình rơi xuống vực, rồi việc mọi ấy “nhìn thấy” loạn lạc của Vương tộc Phát Khương. Trực giác của nàng mơ hồ cảm thấy những việc này có liên quan đến nhau, chỉ là tất cả mọi thứ cứ như ngọn núi tĩnh lặng ẩn sau lớp sương mù, nhất thời không thể nhìn rõ.

Nhã Lan Châu khóc xong bình tĩnh lại một chút, vừa liếc mắt bồng nhìn thấy Vân Ngấn đang đến, trên eo hẵn còn đeo tấm mộc bài khi nãy thuận tay nhặt được. Nàng ấy vừa nhìn thấy tấm mộc bài đó liền nhìn nó chăm chăm, đột nhiên lao đến giật. Vân Ngấn thành linh bị dọa giật mình, tay chân lúng túng vội vàng tháo tấm mộc bài xuống. Nhã Lan Châu cẩn thận sờ tấm mộc bài, lẩm bẩm: “Đây là mệnh bài của thuật sĩ Phát Khương chúng ta, tập trung tinh hoa thuật pháp cả đời của một thuật sĩ, trừ khi mất mạng chứ nhất định không để nó rơi vào tay kẻ khác, huynh lấy được nó từ đâu?”

Vân Ngấn giải thích xong, Nhã Lan Châu ngồi ngơ ngẩn, mãi sau mới khe khẽ nói: “Thiên Đường... Thiên Đường!”

Nàng ấy nắm chặt tấm mộc bài, tay bồng bóp chặt, tấm bài biến thành một đám tro bụi màu đen rồi rơi xuống. Nhã Lan Châu tỉ mỉ nhìn màu sắc của đám bụi kia, lẩm bẩm: “Đáng chết!”

Mạnh Phù Dao hỏi nàng ấy tại sao lúc đầu lại bất ngờ ngã xuống. Nhã Lan Châu lắc đầu trả lời: “Tam đại Vương tộc đều có bí thuật của riêng mình. Đối với con cháu Vương tộc vừa sinh ra đã dùng hồn thuật để bảo vệ một phần linh hồn như bọn muội, những thuật sĩ và vu sư thật sự cao thâm có rất nhiều biện pháp khiến bọn muội vô thanh vô tức ngã xuống, chỉ là bất luận biện pháp gì, trước tiên đều phải có được trâm châu linh hồn của bọn muội, mà nơi cất giấu trâm châu linh hồn chính là cơ mật lớn nhất của mỗi Vương tộc bị tiêu diệt, thế nên muội mới lo lắng như vậy... Linh hồn của muội bị kẻ khác khống chế, có nghĩa là Vương tộc đang gặp nạn.”

“Nhưng ta thấy muội hiện giờ cũng không giống như bị khống chế hoàn toàn, ít ra kẻ động vào trâm châu linh hồn của muội cũng không có ác ý với muội.”

Nhã Lan Châu ngẩng mặt lên trời suy nghĩ, có chút không thể hiểu nổi lắc đầu, Mạnh Phù Dao nắm tay nàng ấy khuyên: “Đừng nghĩ nữa, trở về

một chuyển là mọi chuyện rõ ràng.”

Nhã Lan Châu gật đầu đồng ý, đôi mắt đắm lệ nhìn Chiến Bắc Dã. Chiến Bắc Dã lập tức quay đầu đi đồng thời an ủi: “Cô yên tâm, có chúng ta ở đây, làm gì có chuyện để cô tiếp tục bị hãm hại.”

Lòng Mạnh Phù Dao thăm nghĩ thái độ này rất ổn. Nếu như bỏ đi chữ “chúng” thì càng ổn hơn, mà nếu lúc nói nhìn đối phương một cách thâm tình đắm đuối lại càng tốt. Đáng tiếc nàng còn chưa mở miệng, ánh mắt Chiến Bắc Dã đã dừng lại trên mặt nàng, hẩn lại dường như vẫn đang nói với Nhã Lan Châu: “Coi như là nể mặt Phù Dao, cũng không có chuyện không giúp cô.”

Ánh mắt Nhã Lan Châu trở nên ảm đạm, Mạnh Phù Dao hơi lo lắng nhìn nàng ấy, nhưng nàng ấy đã nhanh chóng bình tĩnh lại, cười rất lễ độ nói với Chiến Bắc Dã: “Dù sao đi nữa cũng đa tạ Bệ hạ.”

Mạnh Phù Dao trầm mặc, mơ hồ có chút thương xót. Châu Châu mặc dù cao ngạo, nhưng vì đại cục mà luôn có chừng mực. Hôm nay đối mặt với đại họa của gia tộc, được mất tình cảm cá nhân phải tạm gác một bên. Có điều nhìn thấy nàng ấy ần ần chịu đựng, nhìn thấy nàng ấy gượng cười, trong lòng nàng cảm thấy có gì đó mất mát.

Là ai động vào Châu Châu nhà nàng?

Là ai làm hại tiểu Công chúa rực rỡ phong quang, dững cảm theo đuổi tình yêu nhà nàng?

Lôi hẳn ra, đánh chết!

Tốc hành ba ngày, gần tới Vương thành.

Vương thành của Phát Khương có tên gọi là Đại Phong, nghe nói là trước đây vốn có tên là Tương Thành. Nhiều năm trước ở biển Ngạc Hải

của Phù Phong xuất hiện một con thủy quái hung hăng, liên tục tạo ra con sóng dữ, giết hại rất nhiều người. Tam đại gia tộc của Phù Phong đều giáp với biển, đặc biệt là Phát Khương có diện tích tiếp giáp lớn nhất với biển bị tổn thất nghiêm trọng. Sau này Thập cường giả cử người đứng thứ năm tên “Đại Phong” một mình đi thuyền từ phía Bắc tới, giết chết thủy quái, cứu giúp tính mạng của người dân gần biển. Để cảm tạ ân đức, Phát Khương đã đổi tên Vương thành thành Phù Phong.

Mạnh Phù Dao nghe xong truyền thuyết ày liền cảm thấy có chút kỳ quái, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: “Đi thuyền từ phía Bắc tới? Phía Bắc nào?”

“Phía Bắc của Ngạc Hải, Hải Cốc Tuyệt Vực.” Nhã Lan Châu trả lời. “Điều này cũng chỉ là truyền thuyết, Tuyệt Vực nằm hướng Bắc của đảo La Sát ở Ngạc Hải, đi sâu vào đại lục là nước Thương Khung, song nguy hiểm dị thường có đi mà không có về. Tam tộc Phù Phong bọn muội từ trước đến giờ chưa có ai dám đi qua đảo La Sát chứ đừng nói đến Tuyệt Vực. Nhưng năm đó, ngư dân mò ngọc trai ở gần đảo La Sát đã tận mắt trông thấy tiên bối Đại Phong ngồi trên một con thuyền, chính là từ hướng Hải Cốc Tuyệt Vực đến.”

Đôi mắt Mạnh Phù Dao lóe sáng, tâm ý sâu xa “à” một tiếng. Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên nói: “Đại Phong chưa chắc đã từ Hải Cốc Tuyệt Vực đến, có thể là do ngư dân nhìn nhầm. Hải Cốc Tuyệt Vực kia đúng thật có đi không có về, không phải cứ có võ nghệ cao cường là có thể an toàn đi qua được.”

Mạnh Phù Dao vui vẻ cười, Trưởng Tôn Vô Cực liền liếc mắt nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Nàng đã từng đồng ý với ta là không đi một mình đến Thương Khung...”

“Vậy à?” Mạnh Phù Dao mờ mịt ngược mắt nhìn quanh, vẻ mặt ngu ngơ.

“Nàng quên rồi phải không? À, đã thế ta phải nhắc nhở nàng một chút. Chính là hôm đầu tiên bước vào Phù Phong, một đêm trăng sáng, bên cạnh dòng suối, trên đỉnh ngọn cây, nàng nằm trong lòng ta...” Trương Tôn Vô Cực đối với sự vô sỉ của người nào đó không gấp không giận, giọng nói càng lúc càng cao.

Ánh mắt những người xung quanh ào ào xẹt đến. Vân Ngấn như có điều suy nghĩ, Chiến Bắc Dã đen mặt hồ nghi, Lôi Động... bảo vật Lôi Động mang đến không biết lạc đâu rồi, nhìn bộ dạng lão ta vội vội vàng vàng, hình như còn phải đến chỗ hẹn nào đó.

“A!” Mạnh Phù Dao lập tức trả lời, “Nhớ rồi!”

Thái tử tỏ rõ vẻ mặt “Ngoan lắm...”.

Mạnh Phù Dao hậm hực – Cái gọi là đạo cao một thước ma cao một trượng, chính là bất luận cao thế nào, Thái tử là cao nhất.

Chiến Bắc Dã nhìn Mạnh Phù Dao, trong lòng nghĩ đến lời Sư phụ dặn dò trước lúc rời đi – Ra tay phải bình tĩnh chính xác quyết đoán, cướp người phải bí mật mạnh mẽ nhanh chóng, lúc cần thiết thì có thể giở thủ đoạn âm hiểm, thế diện có thể không cần.

Lão đầu tử dương dương đắc ý cười: “Sư nương của người được ta cưới về như thế đó, nhớ năm ấy...”

Chiến Bắc Dã lập tức đá bay Sư phụ. Nếu thật sự muốn lão kể lại câu chuyện sống chết quẩn lấy Sư nương đã kể một vạn lần kia thì đủ để đi từ Phù Phong về Đại Hãn rồi.

Mặc dù đá bay lão đầu tử lắm nhảm kia đi, song Chiến Bắc Dã vẫn cố gắng nhớ lại những kinh nghiệm để lấy được Sư nương của Sư phụ năm đó, rất nghiêm túc rút ra những điều hữu dụng để theo đuổi con gái, suy nghĩ

hồi lâu lại cảm thấy, hình như những điều hữu dụng kia không có giá trị hữu dụng tẹo nào.

Sư nương không thích động võ – Mạnh Phù Dao cứ múa võ là như động kinh.

Sư nương vô cùng hiền thực – Mạnh Phù Dao đến lúc chết đi cũng không hiểu thế nào là hiền thực.

Sư nương giỏi thơ văn, có thể nói chuyện từ tài tử giai nhân đến phong hoa tuyết nguyệt – Mạnh Phù Dao cũng giỏi thơ văn, có thể từ giết người phóng hỏa noi đến ngọc nữ tâm kinh.

Sư nương rất giỏi mưu lược, có thể quản lí việc nhà một cách gọn gàng chỉnh chu – Mạnh Phù Dao cũng giỏi mưu lược, có thể xử lý việc quốc gia của người khác như việc của mình.

Sư nương là sư tử hà đông, Sư phụ nhìn người phụ nữ khác nhiều một chút liền rút đao ra mà đuổi khắp ba con phố - Mạnh Phù Dao cũng là sư tử hà đông, chỉ tiếc là nhìn thấy hắc ở bên cạnh Nhã Lan Châu thì không những không quát hắc, mà còn vui mừng hết đời.

Chiến Bắc Dã nghĩ cả nửa ngày, cảm thấy Mạnh Phù Dao này không thể đối đãi theo tiêu chuẩn và kinh nghiệm đối với phụ nữ bình thường, chỉ có thể đi từ đầu, lần mò từng bước.

Còn trong lòng nàng, Chiến Bắc Dã hắc nhìn nàng, nàng thích ai là việc của nàng, kiên trì là việc của hắc.

Không đi đến cuối cùng đã bỏ cuộc vì trở ngại giữa đường, tuyệt đối không phải là phong cách của Chiến Bắc Dã hắc.

Thế nhưng hắc không hề muốn cưỡng cầu nàng.

Không ép buộc cũng không đòi hỏi.

Chỉ muốn nàng nhìn về phía hăn mà thôi.

Mạnh Phù Dao không hề biết suy tính trong lòng Chiến Bắc Dã hoàng đế, nàng chỉ lo ghìm cương ngựa ngắm nhìn thành Đại Phong đang đắm mình trong ánh chiều tà. Kiến trúc ở đây rất đặc biệt, không giống các quốc gia khác, hơi giống với phong cách đạo Hồi thời cổ đại. Màu sắc của những ngôi nhà ở đây rất khác nhau, có màu vàng, màu xanh, màu đen, màu hồng, màu nâu, còn Hoàng cung ở trung tâm lại là màu trắng.

“Nhà màu vàng là tầng lữ ở, màu xanh là thuật sĩ, màu đen là vu sư, màu nâu là của thường dân không học dị thuật.” Nhã Lan Châu giới thiệu ngắn gọn, “Phù Phong là quốc gia phân chia đẳng cấp rõ rệt. Đẳng cấp này cũng không phải chỉ địa vị, mà là chỉ vai trò của họ trong cuộc sống thường ngày. Tầng lữ, Thuật sĩ, Vu sư rất được kính trọng ở Phù Phong. Mỗi nghề đều có sở trường riêng, ví dụ như Phật đà quang minh pháp của Tầng lữ, thuật chữa bệnh và cổ thuật của Thuật sĩ, hồn thuật của Vu sư, dựa vào trình độ năng lực để quyết định địa vị cao thấp.”

“Nghề nào được coi trọng nhất?”

“Không có nghề nào được coi trọng nhất, chỉ có ai giỏi nhất.” Nhã Lan Châu cười trả lời: “Ví dụ như trăm năm trước Thuật sĩ Tinh Thần thanh danh vang dội khắp Phù Phong, giới thuật sĩ liền chiếm lĩnh tầng lớp thống trị một cách vẻ vang. Hay như mười năm trước Vu sư Phi Yên tung hoành khắp giới, tam tộc tặng cho tôn danh Thần Không, Vu sư lập tức chiếm cứ phần lớn vị trí được cung phụng của tam đại Vương tộc ngày nay.”

“Phi Yên người này ta từng gặp một lần, bình thường cũng hay nghe nhắc đến, nhưng không hiểu rõ lắm.” Mạnh Phù Dao tò mò, “Muội biết không?”

“Thiên hạ không ai biết rõ Phi Yên.” Nhã Lan Châu lắc đầu, “Mười năm trước Thánh nữ của Tháp Nhĩ Bộ Bộ tạ thế, người kế nhiệm chính là nàng ta. Trùng hợp năm đó Ngạc Hải xuất hiện thủy quái, trên biển có sương độc hại chết rất nhiều người. Nàng ta chính là người ra tay giải quyết, từ đó địa vị ngày một cao, cho đến bây giờ tam tộc đều rất tôn kính nàng ta. Hơn nữa ở Phù Phong, lai lịch của người thống trị phía trên được giữ kín để tránh bị kẻ khác lợi dụng, bởi vì người có dị thuật quá nhiều.”

Đôi mắt đen như mực của nàng ấy chăm chú nhìn Vương thành dần dần chìm vào trong lớp sương mờ, ánh mắt bao phủ bởi nỗi lo âu, nhỏ giọng thăm thò: “Không biết Phụ vương Mẫu hậu hiện giờ ra sao... Vì sao không hề có ai thông báo tin gì cho muội?”

“Muội đừng vội vàng tiến vào Vương thành.” Mạnh Phù Dao nhanh chóng tìm một tiệm ăn nhỏ ven đường ngồi xuống, “Đợi Diêu Tấn nghe ngóng đã, hẳn cũng coi là người Phù Phong, khẩu âm tương tự.”

Đợi được một lúc Diêu Tấn quay lại báo: “Vương đình Phát Khương dạo này không hề có biến động gì lớn. Có điều một đại pháp sư tên Khang Xuế xuất hiện, trở thành Tế tướng nắm giữ chính vụ. Nghe nói người này thuật pháp cao cường thế nên được trọng dụng nắm giữ đại quyền, sau khi nhậm chức đã hành động mạnh mẽ, thay thế rất nhiều quan viên. Mà Đại vương và Vương hậu cùng với các Vương tử Công chúa đã rất lâu không xuất hiện.”

Nhã Lan Châu “a” một tiếng, rơi nước mắt ghen ngào: “Phụ vương Mẫu hậu nhất định... nhất định...”

“Chưa chắc gay go đến thế.” Mạnh Phù Dao vỗ vai nàng ấy, nghĩ ngợi rồi nói: “Châu Châu, ta hỏi muội một chuyện, Phù Phong trước kia là hai tộc, thực chất nghe nói lúc đầu hai tộc cũng chính là một. Nếu như Phù Phong có người muốn thống nhất tam đại gia tộc một lần nữa thì nên giải quyết thế nào?”

Nhã Lan Châu trầm mặc hồi lâu mới trả lời: “Kì thực bách tính tam tộc của Phù Phong không quan tâm lắm tới tình hình các tộc. Mấu chốt là nếu tam tộc thống nhất làm một thì nào có ai chịu hạ mình dưới trướng người khác? Nếu như có một người thống trị cường thế thủ đoạn cứng rắn khiến tam đại Vương tộc phải khuất phục dưới tay mà tôn hãn làm chủ, sau đó lại giao hảo với tam tộc biên cương cùng họ thông hôn, kinh tế sẽ bù đắp cho nhau, cứ thế qua vài năm, Phù Phong tự nhiên sẽ thống nhất rồi.”

Nàng ấy nói một hồi bỗng dừng giật mình, run sợ hỏi: “Ý của tỷ là...”

“Chỉ là suy đoán thôi.” Mạnh Phù Dao khẽ cười.

Thế nhưng Nhã Lan Châu quay đầu nhìn lại, trên mặt Trương Tôn Vô Cực cùng những người khác rõ ràng đều là thần sắc “suy đoán” kia. Mấy đại nhân vật quyền uy của thất quốc này đều là cao thủ tranh đấu quyết liệt từ bao sóng gió chính trị mà ra, nếu như đều có chung một ý nghĩ, sự thật có đến tám phần cũng không khác mấy.

“Đêm nay đến Hoàng cung xem sao.” Mạnh Phù Dao xia răng cười thô tục, “Ta phát hiện mỗi lần đến một quốc gia, việc phải làm có thể không giống nhau nhưng Hoàng cung là nhất định phải đi tham quan đấy.”

Phát Khương, đêm tháng 6 năm Thiên Chính thứ 18, Vương cung Phát Khương tiếp đón một cuộc “thăm viếng” kì quặc nhất, vô pháp vô thiên nhất từ khi được lập ra đến giờ...

Thị vệ trông coi Hoàng cung thoát đầu nhìn thấy một kẻ mặc áo đen, trên lưng vác một cái hũ nghênh ngang bước đến. Trên vai trái của hãn có một quả cầu bằng lông trắng, vai phải một quả cầu lông vàng, thản nhiên trực tiếp bước đến trước đại môn hỏi thị vệ: “Đồng chí, xin hỏi thư phòng Tế tướng đại nhân ở chỗ nào vậy?”

Giọng điệu người này bình ổn, nét mặt cũng thường, hỏi câu này giống như hỏi nhà láng giềng A Tam ở chỗ nào vậy.

Thị vệ thoáng nhìn nhau, đều cảm thấy tiểu tử này tám phần đầu óc không bình thường. Tể tướng đại nhân cao quý đến mức nào? Hoàng cung là nơi thần thánh đến mức nào, làm sao có thể để người ở này nói năng lung tung?

“Cút đi!” Thị vệ đưa tay ra đẩy, “Tên điên từ nơi nào đến, về nhà mà làm loạn!”

Đẩy một phát lại không hề động đậy.

Tên tiểu tử đó nhìn có vẻ thấp bé nhẹ cân, nhưng bị đẩy lại cứ đứng ở nơi đó vững vô cùng như mọc rễ.

Thị vệ có chút bất an. Kì sĩ ở Phù Phong rất nhiều, tên này không phải thâm tàng bất lộ đến làm loạn đấy chứ? Y nghĩ thế liền quay đầu ra làm ám hiệu, một đội thị vệ trong tòa thành lập tức xông ra.

“Tên tiểu tử này ý đồ xông vào hoàng cung!” – Thị vệ chỉ vào Mạnh Phù Dao, “Ngăn hẳn lại!”

Lời nói chưa dứt, thị vệ chỉ cảm thấy trước mặt có tiếng gió rít mạnh, hơi thở lập tức tắc nghẹn, một cơn gió ào thổi qua, mắt vừa hoa cả lên thì đã thấy có bóng đen nhảy đến. Một nhóm người với tư thái chiến đấu hoa hoa lệ lệ cứ thế đã đứng ở đó từ bao giờ.

Phía sau cánh cửa màu đen, nữ anh hùng xung phong Mạnh Phù Dao xông vào cung với tư thế quần ma loạn vũ, mỉm cười ôm ngực dựa vào tường, nho nhã vươn tay ra chỉ: “Các kị sĩ, bản Công chúa đã mở đường giúp các người, tiếp theo chúng ta có thể đi cứu vu bà rồi.”

Thị vệ sững lại nơi đó theo dõi đám người điềm nhiên từ chỗ tối lướt qua. Năm người đột nhập Hoàng cung xếp đội hình chớp, giữa rộng hai đầu nhọn, quang minh chính đại bước vào Hoàng cung Phát Khương.

Họ vừa vào cửa thành linh ba bóng đen rơi xuống, áo dài rộng rãi màu đen, tóc dài rối tung, nhìn kiểu ăn mặc chính là Vu sư của Vương đình.

Mạnh Phù Dao quay đầu nhìn Nhã Lan Châu, Nhã Lan Châu trả lời: “Không quen biết!”

Mạnh Phù Dao lập tức hét lên: “Bên phải, lên!”

Cửu Vĩ Hồ xoay người, vênh mông lên, “Phì...”

Khói xanh dần dâng lên, mùi hương bất ngờ tập kích.

Ba gã Vu sư vẫn chưa kịp phản ứng liền bị mùi hương công kích, vội vàng bế khí nhưng đã chậm một bước, lập tức cảm thấy đầu óc quay cuồng, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng áo đen lại quát: “Bên trái, lên!”

Ba gã gấp gáp nới rộng đội hình ứng chiến, trong màn sương mù màu xanh có thể thấy năm người về căn bản không hề di chuyển. Bọn chúng vẫn chưa kịp phản ứng, bỗng một bóng trắng vụt tới, một chiêu “360 độ hoành thân chuyển hướng liên hoàn chém!”

Ta chém! Ta chém! Ta chém chém chém!

Nhấc chân quét ngã một tên, móng vuốt giương lên, trên bàn chân đã được trang bị sẵn bộ móng vuốt chứa loại độc mới nhất do Mạnh Phù Dao nghiên cứu chế ra. Luống sáng xanh lập lòe dưới ánh trăng tôn lên cái răng cửa sáng lấp lánh và ánh mắt âm tà nhìn rất mỉa mai hoặc rất quyền lực, rất ngốc nghếch rất ngây thơ.

“Két két” hai tiếng, mỗi bên cần một tên.

Ngã.

Nhanh chóng giải quyết xong.

Mạnh Phù Dao tán thưởng: “Hợp tác giỏi lắm!”

Cửu Vĩ Hồ lập tức nịnh nọt dùng chín cái đuôi gãi ngứa cho chủ nhân, cẩn thận vuốt ve đồng thời bày ra nụ cười quyến rũ đối với Nguyên Bảo đại nhân.

Nguyên Bảo đại nhân kiêu ngạo liếc Cửu Vĩ Hồ, căn bản không thèm quan tâm rồi ôm ngực quay đầu đi!

Thân phận cao quý nhường này sao có thể sánh vai cùng với tên nịnh thần kia?

Có cạnh tranh tất có áp lực, Nguyên Bảo đại nhân vì sự tồn tại của Cửu Vĩ Hồ mà đã cảm nhận thấy áp lực cạnh tranh rồi, ý chí chiến đấu đặc biệt dâng cao.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, trái vỗ phải vỗ, một bên nhét miếng thịt khô, một bên nhét trái cây. Mạnh nữ vương dùng thủ đoạn sai xử thuộc hạ để điều khiển thú cưng, hiệu quả rất tốt.

Đội hình năm người thân nhiên như đi dạo chơi tiên vào Vương cung Phát Khương, tay đưa mắt nhìn, mang theo nụ cười ung dung, rất nhẹ nhàng giải quyết hết đám thị vệ Vương cung đang như thủy triều dâng lên. Nhã Lan Châu ban đầu còn rất vui vẻ dân dân liên không vui nữa càu nhàu: “Ta thế mà lần đầu tiên phát hiện thị vệ Vương cung của ta lại vô tích sự như vậy.”

Mạnh Phù Dao nhìn trời – Năm người phối hợp ăn ý với đẳng cấp của Thập cường giả, thiên hạ này ngoài Thương Khung còn nơi nào không đến được? Nếu không phải là vì Công chúa điện hạ muội, làm sao cần phải nhất tề xuất chiến như vậy. Lẽ nào với trình độ của chúng ta vẫn còn cần đánh một trận long trời lở đất với thị vệ Vương cung à?

Đến trước cánh cửa cuối cùng, Mạnh Phù Dao bỗng nhiên dừng lại, Cửu Vĩ Hồ trên vai nàng kêu rít rít.

Nhã Lan Châu nhíu mày kêu: “Phù Dao cẩn thận!”

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm mặt đất. Những cái bóng trên mặt đất hơi lay động như những ngọn sóng, nhìn giống như có người đang đến gần, thế nhưng phía trước lại vắng vẻ không một ai.

Đang lúc ngưng thần cảnh giác, Chiến Bắc Dã phía sau đột nhiên quát lên một tiếng, trường kiếm vừa chém xuống, ánh sáng màu đỏ đã lóe lên. Giữa không trung vang lên tiếng kêu thảm thiết ngán ngùi, một đóa hoa bằng máu bắn ra.

Nhã Lan Châu bất thành linh xoay người, tung chân đá lên như bay, váy áo rục rờ xoay tròn như đóa hoa diễm lệ, “ầm” một tiếng trầm đục. Một lúc sau phía tường thành xa hơn một trượng lại vang lên tiếng va đập, cảm giác như có ai đó bị đá bay thân thể đụng vào tường thành.

Tiếng va đập còn chưa dứt, Vân Ngấn vừa lùi bước thì kiếm quang như nước đã chém ra. Từ trên xuống dưới lóe ra ánh sáng lấp lánh, một điểm ánh sáng là một điểm huyết quang. Có vô số giọt máu lơ lửng trong không gian, tựa như một bức họa vô cùng quý dị được vẽ lên trong bóng đêm.

Ngoại trừ Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười mà đứng, một ngón tay lóe lên ngọc quang chỉ xuống dưới và Mạnh Phù Dao trên vai có Cửu Vĩ Hồ, những người khác trong chớp mắt đều nhận phải công kích vô hình.

Nhã Lan Châu một cước đá ra quát to: “Đây là vô ảnh trận của Phù Phong, chắc chắn có người ở chỗ tối không chế!”

Nàng ấy vừa dứt lời, một cái bóng lóe lên phía bóng tối, nhìn giống như ánh đèn Vương cung chập chờn bị gió thổi đung đưa.

Mạnh Phù Dao đã vội lao ra ngoài.

Thân thể nàng lay động giữa không trung, dải lụa vẽ ra một đường cong mềm mại bay vút lên thành tường Hoàng cung chỉ trong nháy mắt, nàng nghiêng người, vung Thí Thiên ra xa, “xoẹt...”

Âm thanh đao phong chém chuẩn xác vào da thịt nhưng không hề ứa máu. Mạnh Phù Dao nhếch mép nghiêng người tung cước, Thí Thiên lặng lẽ bay ra, vút lên rồi xỏ xuyên, tạo thành chuỗi đỏ!

Vài tiếng hét thảm thiết đồng thời vang lên, một kiếm xuyên qua cả đám châu chấu.

Trong đó có vài tiếng kêu rất ngắn, có lẽ bởi vì đứng phía sau, kẻ thương tích nhẹ nhất đã kịp thời bỏ chạy, những giọt máu tí tách nối đuôi nhau ngay trên không trung.

“Đi theo vết máu!” Mạnh Phù Dao vừa cất tiếng đã xông lên. Nàng nhìn về phía phương hướng phía trước, nào ngờ vết máu này lại chạy thẳng đến chính điện Thánh Hồn đại điện.

Thánh Hồn đại điện khác hẳn với trùng trùng điệp điệp trở ngại phía trước, vô vùng yên tĩnh. Có điều trong tĩnh lặng này lại có bầu không khí quỷ dị phiêu đảng, tựa hồ trong đêm tối có vô số con mắt lơ lửng đang lặng lẽ theo dõi những vị khách khí thế mạnh mẽ không mời mà đến.

Vết máu kia đến phía trước thềm ngọc của đại điện đột nhiên biến mất.

Cũng không rõ là rốt cuộc đã cầm được máu hay được người khác cứu đi.

Mạnh Phù Dao dừng chân, đang muốn thương lượng cùng những người phía sau rồi mới ra tay thì Nhã Lan Châu bất ngờ bay đến.

Đây là Thánh điện Phát Khương của nàng ấy, coi như không tìm thấy Phụ vương Mẫu hậu, thì các thành viên Vương tộc Phát Khương có được an toàn hay không đều có thể dựa vào mật thất của Thánh Hồn đại điện mà đoán ra. Nhã Lan Châu lòng như lửa đốt chạy vào nội điện, gọi to: “Cha...”

Đại điện cao rộng vắng vẻ không bóng người. Nhã Lan Châu xông lên phía trước, mạnh mẽ lao về phía phương hướng có cha mẹ đã lâu không gặp.

Bảo tọa không người ở phía trên bất thành linh mở ra một tấm vải bố màu trắng...

Vô thanh vô tức không hề có một dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên xuất hiện phía trên bảo tọa trống trơn, lại giống như đã ở đó ngay từ đầu.

Nhã Lan Châu không thể kiểm soát quán tính xông lên, vô tình như thành lao vào tấm vải bố.

Thân hình của nàng ấy phút chốc bị cuốn vào phía trong tấm vải!

Tấm vải bố vừa mở ra, hai bên đèn dầu ánh xanh trong đại điện nhất tề sáng lên, vải bố bỗng dựng lập tức thu lại.

Giống như một người đột nhiên ép chặt thân thể muốn dồn ép thứ trong lòng đến chết.

Bóng đen vừa lóe, tiếng gió bỗng nhiên nhanh hơn mấy phần. Mạnh Phù Dao liêu lĩnh xông lên.

Nàng vừa tiến vào căn bản chưa nhìn thấy rõ gì hết, chỉ biết rằng Nhã Lan Châu bỗng không thấy đâu. Mà ở phía trước có thêm tấm vải bố, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết nó có vấn đề. Nàng không nói hai lời liền ném cái hũ phía sau leng ra ngoài, hung tợn đập vỡ nó.

Một luồng sóng đỏ nháy mắt cuộn trào!

“Soạt.”

Vải bố trắng trong tức khắc biến thành màu đỏ, toàn bộ tản ra khí nóng bừng bừng và mùi tanh của máu đỏ. Tấm vải đó lay động một hồi rồi dần dần hiện ra hình dáng của một người. Người này dường như không chịu nổi bị mùi tanh tươi của thứ ô uế kia quấy nhiễu, thân thể vừa duỗi ra liền đẩy Nhã Lan Châu bắn ra ngoài.

Mạnh Phù Dao giơ tay đón lấy Nhã Lan Châu, cười lớn: “Miếng giấy vệ sinh to quá cơ!”

Nàng mang theo máu chó đơn thuần vì nghịch chơi. Nhã Lan Châu đã từng nói qua, Phù Phong rất nhiều chủng loại dị thuật, cấm lệ cũng không giống nhau nên chưa chắc máu chó đã có tác dụng, nhưng xem ra lần này dùng bừa lại đúng rồi.

Người phía đối diện bực tức hừ một tiếng, thân hình vừa xoay chớp mắt đã không thấy đâu, ngay sau đó Mạnh Phù Dao thành linh cảm thấy âm phong lao thẳng trước mặt!

Nàng vừa ngẩng đầu, thân hình đã lùi ba trượng, kéo theo Nhã Lan Châu chạy đi. kẻ áo gai kia chực chớp đột ngột xuất hiện bên cạnh nàng, gần đến nỗi ngực hấn dán vào sau lưng nàng. Mạnh Phù Dao không thèm quan tâm, mắt nhìn đạo âm phong kia sắp sửa đánh vào sau óc mình.

Đột nhiên có một ngón tay vươn tới.

Ngón tay tựa bạch ngọc, đầu ngón tay lóe lên ánh sáng như ngọc, điểm vào không khí lại giống như chạm vào trong hồ nước, kéo ra một mảng lớn sóng nước lăn tăn lấp lóe.

Ngón tay kia vừa điểm vừa nén, ánh sáng trắng sáng lòe ép người áo gai ra, đồng thời có người cười nhạt nói: “Không được làm bẩn nàng!”

Mạnh Phù Dao không thèm nhìn sự việc diễn ra phía sau, nàng an tâm giao phía sau lưng cho Trưởng Tôn Vô Cực, chỉ vừa chạy ra phía ngoài vừa thấp giọng hỏi Nhã Lan Châu: “Thế nào rồi?”

“Lúc tử tạt máu chó, muội sai Tiểu Bảo tiến vào xem rồi.” Nhã Lan Châu cắn cắn môi, nhìn chiếc hộp đựng thú cưng đang cầm trên tay, vành mắt đỏ lên rồi thốt thức: “Hồn đấng của Phụ vương vẫn còn, nhưng của Mẫu hậu... của Mẫu hậu đã...”

Mạnh Phù Dao trầm mặc, hồi lâu mới thở dài an ủi: “Bất luận thế nào... giải quyết kẻ này rồi đoạt lại binh quyền Phát Khương của muội trước! Kẻ này có lẽ là tân nhiệm Tể tướng Khang Xuế... phải tiêu diệt hắn!”

“Phải làm sao đây?”

Mạnh Phù Dao nở nụ cười xảo trá, quan sát kẻ áo gai và Vu sư của Vương cung dọc đường luôn đuổi theo phía sau, lại ngẩng đầu ra hiệu Nhã Lan Châu chú ý phía trước.

Phía trước quảng trường bên ngoài cổng chính Vương cung bỗng nhiên lóe lên ánh đèn sáng lóa. Một đám quan viên, Vu sư, Thuật sĩ nửa đêm bị hộ vệ của Mạnh Phù Dao làm cho tỉnh giấc, đang ngái ngủ mờ mịt lúng ta lúng túng nhìn về phía Hoàng cung đang cực kì hỗn loạn.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 7: Bộc Bạch Tiếng Lòng

Type: Ớt Hiếm

Năm người ở phía trước thông thả mà đi, còn kẻ áo gai ở phía sau thì vội vàng truy đuổi.

Phía xa hơn nữa, nào là thị vệ Vương cung, nào là Vu sư Thuật sĩ, trùng trùng điệp điệp đuổi theo.

Đêm nay Mạnh Phù Dao đến thực ra cũng không chắc là có thể cứu được cha mẹ Nhã Lan Châu ngay. Thà rằng trước tiên xử lí cho xong tên Tế tướng đang nắm trong tay đại quyền kiểm soát Hoàng cung, còn hơn phải mạo hiểm tìm người từ nơi thuật pháp lung tung rối loạn kia.

Bất kể thế nào, Vương triều của nhà Nhã Lan Châu vẫn chưa bị lật đổ thì nàng ấy vẫn là người thừa kế chính thống của Vương tộc. Khi mà toàn bộ Vương tộc đều bị khống chế không rõ sống chết, Nhã Lan Châu chính là người duy nhất có thể danh chính ngôn thuận đứng ra đoạt lấy binh quyền.

Tế tướng dù cho quyền lực to lớn đến mức nào, bụng dạ có khó lường hơn nữa thì vẫn luôn chỉ mang danh nghĩa thần tử của Vương tộc Phát Khương, không có tư cách nào để chống lại sự thống trị của Vương tộc chính tông.

Kẻ ra tay với Vương địn Phát Khương đại khái là muốn chuyển giao thế lực một cách yên ổn – trước tiên khống chế Vương tộc, sau đó là cướp đoạt

đại quyền. Quyền lực nằm trong tay rồi, còn việc gì không thể thành công nữa.

Đây cũng chính là nguyên do Châu Châu gặp phải nguy hiểm. Nàng ấy là hậu duệ của Vương tộc Phát Khương lưu lạc bên ngoài khi biến cố xảy ra.

Đối phương quả thực rất có bản lĩnh, lại có thể suýt nữa lấy mạng Châu Châu ở ngay trước mắt Lôi Động, Trưởng Tôn Vô Cực và nàng. Nếu không phải giữa đường nhảy ra một tên Chiến Bắc Dã, bây giờ Nhã Lan Châu rất có khả năng đã biến thành Nhã bánh thịt rồi.

Nếu đã không phải là tranh đoạt binh quyền bằng vũ lực, vậy thì đừng trách nàng lợi dụng sơ hở.

Vì thế, trước tiên nhất định phải để Châu Châu đoạt lại binh quyền.

Còn về việc nàng ấy thiếu nhân lực, thiếu danh tiếng, thiếu uy tín – nàng giúp nàng ấy xây dựng là được.

Thiết lập triều đình mới nhất định phải dựa trên sự sụp đổ của triều đình cũ. Việc Mạnh Phù Dao nàng hiện tại muốn giúp Nhã Lan Châu chính là biến triều đình hiện nay thành đồng đổ nát!

Dẫn dụ người đến ngay trước cửa cung, Mạnh Phù Dao nhìn về phía trước, “Ủm”, cũng đông vui lắm. quan viên, Vu sư đều sống ở rìa Hoàng cung, lần này gần hay xa đều bị dụ ra đây hết rồi.

Nàng ngoảnh đầu lại nhìn phía sau. “Hừm”, cũng đông vui chẳng kém. Thủ vệ Hoàng cung đều bị kinh động, tất cả ào ào xông lên.

Nàng tóm lấy Nhã Lan Châu, thì thầm vài câu bên tai nàng ấy. Nhã Lan Châu tròn tròn hai mắt hỏi nhỏ: “Thế cũng được á?”

“Sao không được?” Mạnh Phù Dao trả lời. “Vu thuật của gã giỏi, muội liền dùng Vu thuật thắng gã. Phải để người dân Phù Phong hiểu rõ, tất cả lũ phản nghịch đều chỉ là hổ giấy. Vừa hay nhân cơ hội này phải xóa bỏ cái tiếng mê trai lúc trước của muội nữa.”

“Nhưng muội quả thật không giỏi Vu thuật mà...” Nhã Lan Châu lẩm bẩm nói, “Muội chẳng bao giờ thích những thứ đó, thế nên luyện công chăm chỉ hơn luyện thuật nhiều lắm.”

“Không sao!” Mạnh Phù Dao vỗ vai nàng ấy, đưa cho nàng ấy một cái túi: “Dùng cảm lên đi, bọn ta sẽ là hậu phương vững chắc của muội.”

Nhã Lan Châu quay đầu nhìn kẻ áo gai đuổi tới với khí thế mạnh mẽ, nhớ đến ngọn đèn đã lụi tắt trong mật thất của Thánh Hồn điện. Ánh mắt nàng ấy dần dần lạnh đi.

Nàng ấy quay người đứng vững, chờ đón kẻ áo gai đang bay đến như một tờ giấy.

“Người là ai!” Đối phương quát lớn, ngọn đuốc soi rõ xuống luôn mặt xanh xao tái nhợt.

Nhã Lan Châu cao ngạo vẫy tay. Mạnh Phù Dao lập tức chân chó tiến lên một bước, ra vẻ làm một tên lâu la quát to: “Người là ai?”

“Tể tướng Phát Khương Khang Xuế!” Kẻ áo gai lạnh nhạt quát, “Tên tiểu tặc từ đâu tới, còn không chịu chết?”

“Nữ vương Phát Khương Nhã Lan Châu!” Mạnh Phù Dao ngẩng cao đầu, “Còn không đến bái kiến Nữ vương nhà người đi!”

“Ồ” một tiếng, mọi người đều sửng sốt. Sau một thoáng kinh ngạc, tất cả đều cười rộ lên, theo sau đó là một hồi xì xào bàn tán.

Âm thanh rất nhỏ nhưng với khả năng của mình, mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

“A, Công chúa mê trai!”

“Không phải, là Công chúa song si chứ, vừa mê trai vừa ngu dốt*. Nghe nói thuật pháp còn kém nhất trong Vương tộc!”

*Chữ “si” vừa nằm trong từ “mê trai” (tiếng Trung) và từ “ngu dốt” (tiếng Trung).

“Nổi nhục của Phát Khương đấy... không phải theo đuổi đàn ông khắp Đại lục Năm châu rồi sao, sao giờ lại quay lại rồi?”

“Thế nào lại thành Nữ vương rồi? Đại vương không phải đang yên ổn tại vị sao?”

“Chắc là không theo đuổi được? Hoàng đế Đại Hãn lúc còn là Vương gia đã không thích nàng ta, càng không cần nói đến bây giờ.”

“Không theo đuổi được đàn ông nên bị điên rồi? Hoang tưởng bản thân là Nữ vương? Hoang tưởng Hoàng đế Đại Hãn là Vương phu?”

“Ha ha... lần này liền thành tam si rồi...”

Sắc mặt Mạnh Phù Dao trầm xuống.

Nàng thực sự phẫn nộ.

Nàng sớm biết rằng Châu Châu vì theo đuổi Chiến Bắc Dã mà phải chịu đựng đủ lời dèm pha của người đời, cũng biết rằng nàng ấy nhiều năm ở Phù Phong nên không hề có cơ sở nhân lực, đến cuối cùng ngay cả Phụ vương Mẫu hậu đều bỏ rơi nàng ấy, nhưng không hề nghĩ tới việc triều đình Phát Khương lại có đánh giá ở mức độ thấp đến không thể chấp nhận được này đối với nàng ấy.

Châu Châu từ trước tới giờ mỗi lần nhắc đến chuyện này đều rất qua loa hời hợt, Mạnh Phù Dao không biết nàng ấy phải đối mặt với những việc thế này!

Sắc mặt Chiến Bắc Dã cũng trầm xuống.

Hắn đương nhiên hiểu rõ tấm lòng của Nhã Lan Châu đối với hắn, nhưng trước nay hắn chưa từng vì chuyện này mà ghét nàng ấy, cùng lắm là có lúc cũng cảm thấy đứa trẻ này hơi phiền phức mà thôi. Ngẫu nhiên gặp được Mạnh Phù Dao, hắn bỗng hiểu thêm vài phần về Nhã Lan Châu, trong lòng sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên*. Có điều vì sự thân thiết giữa Mạnh Phù Dao và Nhã Lan Châu, hắn lại càng phải né tránh nàng ấy. Tuy thế bất luận ra sao, người đuổi người chạy nhiều năm qua, nhất là lúc đầu khi hắn chỉ là một Vương gia bị xa lánh, đứa trẻ kia đã làm cuộc sống cô tịch của hắn náo nhiệt hẳn lên, nàng ấy đã trở thành một bằng hữu thân thiết quen thuộc trong lòng hắn.

*Đồng bệnh tương liên: Cùng chung một cảnh ngộ thì dễ đồng tình, cảm thông với nhau.

Hắn chưa từng biết nàng ấy phải chịu mang điều tiếng và áp lực như vậy khi kiên trì theo đuổi hắn!

Ánh mắt Vân Ngấn lạnh vô cùng. Trong mấy người, hắn tiếp xúc với Nhã Lan Châu ít nhất nhưng lại là người thấu hiểu nàng nhất. lúc đầu ở Đại Hãn, Nhã Lan Châu cho rằng hai người lưu lạc trên thế gian đều có nỗi đau trong lòng nên thường hay kéo hắn đi uống đến say. Nàng ấy bình thường không nói gì, sau khi say lại lảm nhảm kể lại lịch sử theo đuổi của nàng ấy, kể rằng cha mẹ nàng ấy hận rèn sắt không thành thép*, kể lại sự khinh thường và bài xích của huynh đệ tỷ muội. đối với hoàn cảnh của nàng ấy, hắn là người rõ nhất, thế nhưng đến khi chính tai nghe vẫn cảm thấy khó mà chịu được.

*Hận rèn sắt không thành thép: yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ trở nên tốt hơn mà không được như ý nguyện.

Tron mắt thiếu niên lạnh lùng là những đốm lửa xoay tròn, lóe lên hận ý hiểm thấy.

Nhã Lan Châu lại chỉ bình tĩnh đứng đó, không hề tỏ ra tức giận, cũng không hề giận cá chém thớt trách móc Mạnh Phù Dao đẩy nàng ấy rơi vào nơi đầu sóng ngọn gió. Từ năm mười hai tuổi gặp được Chiến Bắc Dã, những đánh giá tốt đẹp của cả đời nàng ấy đều bị quét đi, nàng ấy đã sớm quen với những lời nói kia, chỉ là hôm nay nghe thêm một lần nữa mà thôi.

Đến giờ phút này, nàng ấy đã không còn gì, không muốn bất cứ thứ gì. Vinh nhục thế gian có là gì? Yêu mà không thể có là gì? Nàng ấy chỉ muốn cứu người thân của mình!

“Thì ra là Công chúa!” Khang Xuế dường như hơi ngẩn ra một chút, ngay sau đó bày ra vẻ mặt nhìn như tôn trọng nhưng kỳ thật là ý cười khinh bỉ. “Ngài đã trở về rồi? Đúng là hiếm có.” Gã quay đầu nhìn bốn phía, chỉ vào Trưởng Tôn Vô Cực, Chiến Bắc Dã, Vân Ngấn, vài phần châm biếm vài phần khiêu khích nở nụ cười: “Ngài cuối cùng đạt được tâm nguyện rồi? Trong những vị này, vị nào là phò mã của ngài? Nói ra để tiểu thần có thể sắp xếp cho ngài.”

Phía dưới lại một trận cười trộm. Lông mày Chiến Bắc Dã vừa nhếch lên, ngón tay đã động. Mạnh Phù Dao lập tức kéo hẳn – vội cái gì, giữ thủ đoạn lại để xử lý gã sau.

“Hôn sự của bốn cung là đại sự chỉ có Hoàng tộc mới được quyết định, từ lúc nào đã đến lượt người giải quyết rồi?” Nhã Lan Châu ngoảnh mặt làm ngơ tiếng ồn ào, trả lời bình tĩnh mà sắc bén. “Khó trách ta vừa về nước đã nghe nói Tế tướng nắm đại quyền trong tay, không để Vương thượng trong mắt. Hôm nay xem ra quả nhiên là như vậy thật.”

Khang Xuế biến sắc, chăm chú đánh giá Nhã Lan Châu một lượt. Gã trước đây chưa từng gặp vị tiểu Công chúa này, nhưng tin đồn về nàng ấy lại nhét đầy cả lỗ tai mà không hề có một câu tốt đẹp nào. Đại khái mà nói thì nàng ấy chính là kẻ vô dụng mê trai, không đáng phải lo.

Tất nhiên, gã cũng biết chuyện Nhã Công chúa và mấy vị đứng đầu thất quốc có quan hệ không tệ, đặc biệt nàng ấy có giao hảo với Nữ đế Đại Uyển. Có điều giao hảo đến đâu cũng không có đạo lý được phép can thiệp vào nội chính quốc gia khác, hơn nữa Nữ đế bệ hạ người ta còn đang yên ổn ở Đại Uyển để giải quyết chính sự mà.

Đồng chí Khang Xuế hiểu biết về Mạnh nữ vương quá ít rồi, Nữ vương điện hạ chính là người dựa vào công việc để sống, làm xong việc người khác thì làm việc của mình, giải quyết xong chuyện trong nước thì nhảy sang chuyện nước khác, chẳng bao giờ thiếu việc để làm.

“Công chúa nặng lời rồi.” Khang Xuế không siểm nịnh không kiêu ngạo mà hành lễ, “Ý của vi thần chỉ là trở về bẩm báo Đại vương sắp xếp hôn sự mà thôi.”

“Đó cũng là việc của ta!”

Nhã Lan Châu đáp lại rất nhanh, “Nếu người đã nói như vậy thì cũng hay, mời luôn Phụ vương ta đến đây.”

Khang Xuế lập tức nói: “Đại vương đang ở trong cung đợi Công chúa đấy, ngài không về cung bái kiến Đại vương và Vương hậu lại dẫn theo đám người không đứng đắn xông vào Hoàng cung. Vi thần thực sự không hiểu ý của ngài, có lẽ Đại vương cũng sẽ không vui.”

Sau lưng gã, thân tín của Tể tướng tầng tầng lớp lớp, vẫy tay ra hiệu thị vệ lặng lẽ vây cả đám người lại.

“Ý của Phụ vương ta không cần người đoán mò.” Nhã Lan Châu liếc nhìn những bóng đen đang rục rịch muốn hành động, bữu môi nói: “Hành động của ta cũng không cần người đánh giá.”

Khang Xuế rốt cuộc cũng tức giận, ngẩng đầu cao giọng nói: “Công chúa cũng quá coi khinh đại thần triều đình! Ta là tể tướng! Kể cả Đại vương cũng phải kính lễ có thừa.”

“Nếu vậy hãy mời Phụ vương ta đến, để ta xem xem người kính lễ có thừa với người như thế nào?” Nhã Lan Châu một bước cũng không nhường.

Khang Xuế giận dữ, lạnh lùng đáp: “Vi thần không có quyền này.”

“Vậy sao? Thế nhưng ta có quyền bãi miễn người!”

Nhã Lan Châu cười lạnh, “Tể tướng không có năng lực, Vương tộc có quyền thay đổi.”

“Ta không có năng lực?” Giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian, Khang Xuế ngửa đầu cười lớn, tấm áo gai rung bần bật thành lá cờ lớn tung bay trong gió. Đám người ở bốn phía quan sát đồng loạt cười to.

“Tể tướng không có năng lực?”

“Vượt qua tất cả danh vị trí đứng đầu trong đại hội vu thuật, một chiêu Thanh Diễm thuật chấn động thiên hạ!”

“Công chúa có ý gì? Bị điên rồi bản càn hả?”

“Công chúa muốn dùng cổ trùng như thứ đồ chơi của người đấu với dị thú của tể tướng đại nhân sao?”

“Ha ha...”

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì.” Nhã Lan Châu ngẩng đầu, “Hôm nay ta sẽ ở trước mặt thần dân Phát Khương, cho họ thấy người đã lừa gạt thế gian như thế nào. dựa theo quy định của Phù Phong để đưa ra hình thức tì thí lần này, Vu thuật, Thuật chữa bệnh, Điều khiển ý nghĩ hoặc Hồn thuật, Dị thú, người tùy ý chọn ba loại. Hãy để chúng ta xem xem thế nào mới là đồ vô dụng thực sự.”

“Nếu Công chúa đã nhất định muốn chất vấn vi thần, vi thần xin tuân theo.”

Khang Xuế tức quá hóa cười, áo gai rung lên lạnh lẽo, nói: “Có điều vi thần cảm thấy bản thân không cần phí tâm lựa chọn. Ngược lại Công chúa ngài, không biết ngài có thể chọn ra thứ ngài am hiểu nhất không? Vi thần nghe nsoi năm đó lúc học điều khiển ý nghĩ, Công chúa đã khiến một con lợn bị khống chế đến phát điên, quả là tuyệt đỉnh.”

Bốn phía lại không nhịn được rộ lên tiếng cười. Quy định của Phù Phong khá đặc biệt, năng lực vu thuật và năng lực chính sự quan trọng ngang nhau. Thành viên Vương tộc địa vị có cao đến đâu mà Vu thuật không giỏi thì cũng không được kính trọng.

“Đúng thế, vừa hay có thể dùng để khống chế người.” Nhã Lan Châu cười cười, “Vậy thì chọn Thuật chữa bệnh, Điều khiển ý nghĩ và Dị thú đi.”

Khang Xuế liếc nhìn Cửu Vĩ Hồ trên vai Mạnh Phù Dao, cười lạnh không nói, bên cạnh gã tự có người thay mặt phát biểu ý kiến: “Con dị thú kia của Nhã Công chúa là Cửu Vĩ Hồ phải không, thật quá may mắn, trận này không cần đấu đã có thể coi ngài thắng rồi.”

Mạnh Phù Dao lập tức mỉm cười nhét Cửu Vĩ Hồ vào trong tay áo. Hồ ly thì to mà tay áo thì nhỏ khiến cho con Hồ ly đó kêu rít rít. Mạnh Phù Dao mạnh mẽ ấn nó xuống bắt nó ngậm miệng rồi mới không lo không vội nói:

“Nhã Công chúa không thèm dựa vào đẳng cấp của dị thú để chiếm ưu thế, không cần cái này.”

“Được!” Khang Xuế bước một bước lên trước, “Đã vậy, ba trận thắng hai, nêu như thua, vi thần...”. Gã do dự một hồi, mặc dù chính mắt nhìn ra Vu thuật của Nhã Lan Châu không hề tiến bộ, bản thân đã nắm chắc phần thắng, tuy vậy nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin của nàng ấy, gã đột nhiên có chút chột dạ, câu nói “Vi thần lập tức từ quan ra đi” cũng không nói ra ngay được.

“Thua cũng không cần người làm gì.” Nhã Lan Châu nhìn gã chăm chăm, cười lạnh, “Người cho dù muốn chơi xấu cũng không thể làm được nữa, để xem người đối trá nổi không.”

“Giống như Nhã Công chúa cũng không sống được ở Phát Khương thôi.”

Khang Xuế cười nhạt, “Đã vậy, mời.”

Trận đầu tiên, thuật chữa bệnh.

“Diệt hồn viện” phía thành Tây của Đại Phong là nơi triều đình đặc biệt dựng lên để thu nhận bệnh nhân nguy kịch khó chữa. Bệnh nhân ở đây kì dị vô cùng, ngày thường trong phạm vi ba dặm không ai dám đến gần. Muốn tỉ thí thuật chữa bệnh không có đối tượng nào hợp hơn những người này.

Khang Xuế vừa vẫy tay, lập tức liền có người bịt lỗ mũi đi khiêng bệnh nhân đến. Nhân lúc đó, Khang Xuế đưa mắt ra hiệu liền bị Mạnh Phù Dao nhìn thấy. Nàng híp mắt, cũng ra hiệu cho Diêu Tấn đang lẫn trong đám người.

Diêu Tấn đi ra từ đám người không một tiếng động. Hắn xuất thân từ La Sát ở đảo Ngạc Hải Phù Phong, cả đời không có sở trường gì đặc biệt,

ngoại trừ tài năng buôn bán được chủ tử phát hiện thì giỏi nhất chính là khinh công.

Qua một hồi, hai cái cồng được khiêng vào quảng trường, đưa vào trong lều vải khép hờ vừa được dựng tạm lên. Người trên cồng nằm yên không nhúc nhích, bốn phía vội tránh xa.

Mạnh Phù Dao nhận được dấu hiệu tay của Diêu Tấn.

Nàng hiểu được dấu hiệu ấy, lập tức nổi giận.

Có một người đã chết!

“Người nào?” Mạnh Phù Dao truyền âm.

Công lực Diêu Tấn không đủ để truyền âm, chỉ có thể lắc đầu ra hiệu không nhìn ra. Ánh mắt Mạnh Phù Dao rơi trên hai người trên cồng, thân hình đều không hề động đậy, đều là những người cứng đờ như đã chết.

Một người hình như bị bệnh phong, người còn lại bằng mắt thường không nhìn ra vấn đề gì.

Mạnh Phù Dao vốn nghĩ trong tay có dị thú đem từ thung lũng Mê Tung ra, còn có thuốc của Tông Việt, lại làm thêm chút thủ thuật che mắt thì làm sao có thể chữa trị thua, không nghĩ tới tên Khang Xuế này là đồ vô sỉ, lại dám mang người đã chết đến. Chỉ cần Châu Châu chọn sai, trận đầu tiên tất thua.

Trận đầu mà thua thì khí thế sẽ bị áp chế, tiếp theo dù có thắng cũng khó đạt được hiệu quả làm Khang Xuế mất đi uy tín.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt, yên lặng lắng nghe hơi thở của hai người kia. Tuy nhiên có quá nhiều người ở đây, đủ loại hơi thở hỗn loạn lẫn vào nhau, muốn phân biệt được người nào không còn thở quả thật rất khó.

Hai tên “Trọng tài” bước lên trước cẩn thận vén lều vải lên quan sát. Tức khắc một kẻ bị bệnh phong, một kẻ bị ung nhọt xuất hiện, trong mắt mọi người thì đây đều là những người sắp chết.

Tất cả mọi người đều hưng phấn. Tất nhiên không ai ôm hi vọng gì với thuật pháp của Nhã Lan Châu, nhưng được nhìn thấy Tế tướng đại nhân vu thuật tinh thông trong lời đồn thể hiện năng lực cao diệu thì cũng đủ thỏa mãn rồi.

Gần quảng trường người đến ngày càng đông. Người dân truyền tai nhau nói nơi này có quyết đấu liền muốn mở mang tầm mắt, khiến cho quảng trường trước Hoàng cung chật ních đến mức một giọt nước cũng không thể lọt.

Khang Xuế cười lạnh mời Nhã Lan Châu tùy ý chọn một bệnh nhân chữa trị.

Mạnh Phù Dao đau đầu lo lắng vẫn đang lúc nghĩ biện pháp thì Chiến Bắc Dã phía sau lưng bất thành linh găm lên.

“Rào!”

Tiếng găm của Giao long chấn động Năm châu!

Tiếng găm ghừng kết hai mươi phần công lực, tựa như cây chày bằng sắt đỉnh thiên lập địa ầm ầm bổ xuống, không trung nổ tung, dưới đất lá rụng ào ào xoay tít, nổi lên một luồng gió cuồng loạn vô hình.

Mọi người đều bật ra tiếng hừ hự, bị cơn gió áp đến nổi ngạt thở.

Tất cả!

Mạnh Phù Dao trong nháy mắt liền hiểu dụng ý của Chiến Bắc Dã!

Tất cả mọi người ở ngoài quảng trường đều đang không thở nổi, nàng liền nghe ra được tiếng hít thở yếu ớt của hai bệnh nhân.

Ánh mắt nàng tức khắc vọt đến chỗ hai bệnh nhân đó, trong đó có một người không có động tĩnh, người còn lại hơi thở hỗn loạn, ngón tay dường như hơi hơi động.

Mạnh Phù Dao nhanh chóng truyền âm cho ngã Lan Châu: “Bên trái chết rồi!”

Khang Xuế cau mày nhìn Chiến Bắc Dã, phần nộ hỏi: “Các hạ làm vậy là có ý gì?”

Chiến Bắc Dã tùy tiện khạc nhổ về phía Khang Xuế.

“Không có gì, cổ họng ngứa.”

Mạnh Phù Dao lập tức “phì” một tiếng , cười vui vẻ trước khi Khang Xuế nổi giận, nói: “À, ta cũng ngứa.”

Khuôn mặt Khang Xuế tái mét, nhắc chân muốn đi về bên phải. Nhã Lan Châu đột nhiên bước lên trước nói: “Vương tộc Phù Phong ta đều dĩ hữu vi tôn*, nếu đã như thế ta sẽ chọn người bên phải.

*Dĩ hữu vi tôn: Tôn sùng phía bên phải.

Khang Xuế nghiêng đầu nhìn nàng ấy, trong một thoáng ánh mắt âm trầm, sau đó trả lời: “Đã thế, mời Công chúa.”

Nét mặt gã bình tĩnh, khóe môi còn chứa ý cười âm lạnh. Mạnh Phù Dao nhìn thần sắc của gã trong lòng liền lo lắng. Tên tiểu tử này vẻ mặt không ổn, có vấn đề chỗ nào rồi?”

Nhã Lan Châu nhắc chân bước đến. Khi đến bên cạnh bệnh nhân ở bên phải thân hình nàng ấy liền cứng lại.

Không cần vén lều vải, dựa vào võ công của mình, nàng ấy cũng đã phát giác ra, đây mới là người chết!

Sự cứng đờ của nàng ấy rơi vào mắt Mạnh Phù Dao. Trong lòng Mạnh Phù Dao lập tức trầm xuống, không cần truyền âm hỏi Châu Châu, nàng cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Nàng hơi nghiêng đầu nhìn Khang Xuế.

Khóe môi gã mang nụ cười nhạt đi về phía lều vải bên trái. Theo từng bước đi, lòng bàn tay gã dần dần hiện ra tia sáng đỏ nhạt. Không khí bốn phía dường như tinh khiết mấy phần, trong gió nhàn nhạt có hơi thở thoải mái, bốn phía đã có người lộ ra nét mặt say mê.

Bệnh nhân vẫn luôn cứng đờ phía trong lều vải bỗng nhiên tỉnh dậy, hơi rên rĩ một tiếng.

Âm thanh này mặc dù nhỏ nhưng cũng đủ để đám người như bị kích động lập tức hưng phấn cả lên.

“A! Tể tướng đại nhân quả là thần kì, hóa ra lại chữa được bệnh từ xa.”

“Nhìn kìa, tên bị ung nhọt kia lại động dậy rồi.”

“Tể tướng toàn tài.”

“Ha ha, Nhã Công chúa sao lại không nhúc nhích thế?” Có người khe khẽ cười, “Không phải là bị dọa cho sợ rồi chứ!”

Trong tiếng cười trộm, Mạnh Phù Dao bắt đầu nghiêng răng lại.

Tên Khang Xuế này còn gian trá hơn nàng tưởng tượng, lại đoán được ra nàng sẽ phái người xem thử, cố ý làm giá khiến nàng tưởng tượng rằng gã dùng thủ đoạn một sống một chết, khiến nàng bị lừa!

Bây giờ phải làm sao!

Châu Châu là do nàng đẩy đến đầu sóng ngọn gió. Nếu hôm nay không thể giúp nàng ấy lập uy, một chút danh dự địa vị cuối cùng của nàng ấy ở Phát Khương sẽ bị giẫm đạp hoàn toàn. Châu Châu sẽ không còn cơ hội đoạt lại vương vị. Cứ coi như nàng có thể giúp nàng ấy dùng vũ lực đoạt vị, thì ở đất nước mà vu thuật được tôn sùng này, vương vị của nàng ấy cũng sẽ trở thành bù nhìn thôi.

Khang Xuế hơi mỉm cười, vui mừng đặc ý từ từ đi về phía lều vải. Mỗi lần gã bước đi ánh sáng đỏ lại càng mạnh lên. Động tĩnh của người bệnh trong lều vải phát ra cũng ngày càng rõ, đến cuối cùng, không ngờ người đó có thể run rẩy chậm rãi chống thân muốn thử ngồi dậy. Mà phía kia Nhã Lan Châu tất nhiên không có động tĩnh gì. Bảo bối Mạnh Phù Dao đưa cho nàng ấy dù nhiều thì cũng không thể cứu sống một người đã chết.

Khang Xuế cao ngạo cười, trong ánh sáng đỏ thận trọng từ từ bước đi. Mạnh Phù Dao rất muốn một chưởng chém ngã gã, nhưng giờ đây gã có bị chém ngã thì sao? Chém gã cũng như chiêu cáo thiên hạ Nhã Lan Châu đang giở trò, xem như thua tất cả. Có điều nếu như thật sự không được cũng chỉ có thể làm thế, còn tốt hơn bắt nàng ấy cứu sống bệnh nhân kia, khiến nàng ấy lúng túng. Mạnh Phù Dao vén tay áo lên, chuẩn bị phát ra kình khí đánh ngã tên khốn kia.

Bên cạnh đột nhiên có người bước lên trước.

“Giỏi quá!”

Mọi người bỗng nhiên hoan hô vang dội, đương nhiên lời hoan hô là dành cho Khang Xuế - Người bệnh kia ngay lúc Khang Xuế sắp sửa vén lều vải lên cuối cùng cũng ngồi dậy, dùng ngón tay gầy gò run rẩy chậm chậm vén lều vải.

Lều vải mở ra một chút, để lộ khuôn mặt người bệnh xanh xám chết chóc. Nhìn nét mặt người đó, ai cũng nhìn ra được là một kẻ hấp hối sắp chết, vì thế động tác vén lều vải của hân càng làm người khác kinh hoàng hơn. Trong tiếng hoan hô đình tai nhức óc, tiếng chế nhạo đối với Nhã Lan Châu cũng ùn ùn vang lên khắp trời.

Nhã Lan Châu quay lưng về đám người, đứng im không nhúc nhích. Mạnh Phù Dao chăm chú quan sát bóng lưng xinh xắn mảnh khảnh không hề nhúc nhích của nàng ấy, đột nhiên cảm thấy lòng chua xót.

Đứa bé này đã phải gánh chịu bao nhiêu thứ không đáng phải chịu đựng, nàng ấy còn phải tiếp tục chịu đựng đến khi nào?

Tấm vải từ từ được vén lên, người bệnh kia chầm chậm ngẩng đầu dưới ánh mắt đặc ý của Khang Xuế.

Đầu tiên người đó nhìn thấy khuôn mặt của Khang Xuế, cảm kích cười với gã. Ngay sau đó không biết vì sao ánh mắt đột ngột lướt đi.

Trong tầm mắt mơ hồ của người bệnh, ngoại trừ những người gần trong gang tấc, khuôn mặt và ánh mắt của những người khác dường như đều rất mù mờ. Thế nhưng có một đôi mắt, tựa như bức phù điêu treo trên tường cổ đã được lau sạch khói bụi, vô cùng sáng rõ xuất hiện, trôi lững lờ giữa những bóng hình mơ hồ hỗn độn.

Hân không kìm được, mở mắt nhìn về đôi mắt đó.

Ánh mắt kia đen tuyền thâm thúy, hệt như vực sâu vạn trượng, hun hút không thấy đáy, khiến người khác tích tắc rơi vào trong đó. Hân cảm thấy mình rơi xuống, không ngừng rơi xuống vực sâu không đáy kia.

Ngay tức khắc ở nơi vực sâu thăm đó, ánh sáng le lói quỷ dị bỗng nhiên lượn lờ, không tiếng động bay lên, không ngừng trôi nổi, xoay tròn, xoáy lên, ngay trong đầu của hân, bất ngờ nổ tung.

Ầm!

Vỡ vụn.

Không biết từ nơi nào vang lên một âm thanh lạnh lạnh, khắp trời đất vỡ tan thành từng mảnh linh hồn và tinh hoa lóng lánh.

Nổ tung chút linh hồn cuối cùng vừa mới được thuật chữa bệnh khó khăn ngừng tụ lại.

Người bệnh kia không có võ công hấp hối sắp chết, đột ngột hồi quang phản chiếu* chớp vá chút thần trí còn sót lại. Khang Xuế vốn cũng không có khả năng chữa khỏi hoàn toàn, chẳng qua chỉ là dùng thuật chữa trị tạm thời khơi dậy tinh thần của hắn, giờ đây chút tinh thần khó khăn lắm mới khơi dậy được đã bị Hoặc Tâm U Đồng phá hủy.

*Hồi quang phản chiếu: trước giây phút đối mặt với cái chết, con người thường trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường.

Khuôn mặt trong lều vải của người bệnh vừa mới lộ ra một nửa, nụ cười của Khang Xuế mới vừa hiện ra nơi khóe môi, tiếng hoan hô bốn phía vừa mới dâng lên cao ngút...

Người bệnh đột nhiên thả tay, tấm vải buông xuống.

Lều vải khép lại.

Bóng hình bên trong thẳng tắp ngã xuống, đụng vào tấm gỗ trên cáng, một tiếng “bịch” nặng nề vang lên.

Ngay sau đó hắn phun ra một ngụm máu đen, co giật vài cái rồi không còn nhúc nhích.

Hắn đã chết.

Âm thanh không hề to này lại áp tiếng hoan hô đang vang dội xuống. Tiếng hô của mọi người vừa ra đến miệng bỗng tắt hẳn, ai nấy vẫn còn trong trạng thái mở to miệng.

Quảng trường bốn phía, vạn người há miệng, tĩnh lặng quỷ dị.

Trong tĩnh lặng, Vân Ngấn lùi xuống không một tiếng động.

Giấy phút vừa rồi hẳn đã dùng “Hoặc Tâm U Đồng” đã lâu không sử dụng.

Tuyệt chiêu này là Sư phụ đầu tiên dạy cho hẳn. Người là một cao thủ xuất thân từ hắc đạo, năm đó bị bạch đạo bao vây truy sát được Vân Ngấn vô tình cứu thoát liền dạy hẳn kiếm pháp và tuyệt chiêu này, giúp hẳn nổi danh từ sớm, vượt qua những người khác ở Vân gia. Thế nhưng hẳn hiếm khi dùng “Hoặc Tâm U Đồng”. Đây là chiêu giết người nhưng cũng không thể thực sự dồn ép kẻ mạnh vào chỗ chết, nếu không cẩn thận sẽ làm bản thân bị thương.

Tuy nhiên hôm nay, hẳn một lần nữa dùng môn võ công này, hơn nữa đã giết chết người. Chỉ vì không muốn nhìn thấy Mạnh Phù Dao thất vọng tự trách, không muốn nhìn thấy đôi mắt long lanh ấy bởi vì lo âu mà tràn đầy tia máu nhàn nhạt. Vân Ngấn thu lại ánh mắt, nhếch môi lặng lẽ lùi xuống. Mạnh Phù Dao cảm kích nhìn hẳn, sau đó quay đầu, cười vang.

“A ha, thật sự là thần kì, chỉ nghe nói chữa bệnh hoặc là cứu sống, hoặc là làm chết, chưa từng nghe nói trước tiên cứu sống rồi sau đó làm chết. Tế tướng đại nhân, thuật chữa trị của người quả là đặc biệt.”

Sắc mặt Khang Xuế khó coi, chữa trị giữa đường mất tác dụng còn tệ hơn là không có tác dụng từ đầu, bởi vì điều đó có nghĩa là người thi thuật sử dụng tà thuật. Tà thuật làm người ta hồi quang phản chiếu, nhưng đó chỉ là chút thần trí còn sót lại mà thôi, không phải thuật chữa trị thật sự.

Ở đây có rất nhiều người trong đạo, làm sao lại không biết chuyện này? Lần này thật đúng là trộm gà không được còn mất năm gạo.

Gã nhú mày, trong lòng thoáng nghi ngờ.

Để đảm bảo Nhã Lan Châu không thể cứu người, gã đã chọn người bệnh nặng nhất không có cơ hội sống sót. Tuy nhiên với công lực của mình, coi như gã dùng thuật tụ hồn khơi dậy tinh thần cũng có thể duy trì được ít nhất nửa giờ, làm sao lại thất bại giữa chừng khiến bản thân không còn đường lùi đây. Mấy tên trọng tài nhìn nhau, quan sát người hai bên đều đã chết, thương lượng hồi lâu mới lên tiếng:

“Công chúa và tể tướng đều không thể cứu sống người bệnh, trận đấu tiên hòa!”

Lời vừa dứt Mạnh Phù Dao lập tức cười lạnh khiến cho mấy tên trọng tài vô cùng lúng túng. Không có gì nghi ngờ, phán quyết của bọn hắn đã thiên vị cho Khang Xuế, sử dụng tà thuật giả làm thuật chữa trị đáng lẽ phải phán thua mới đúng. Mạnh Phù Dao càng nghĩ càng không cam lòng, nghĩ đến bóng lưng Nhã Lan Châu cô độc đứng đó vừa rồi liền không kìm được, lòng dấy lên một luồng tà hỏa, đang muốn nói thì nhìn thấy Trương Tôn Vô Cực đột nhiên cười với nàng.

Nụ cười ấy chẳng hiểu sao lại làm nàng an lòng. Biết rằng Trương Tôn Vô Cực nhất định đã kiểm soát toàn cục, nàng không nhịn được nhắc khéo môi cười rạng rỡ với hắn.

Trận thứ hai, điều khiển ý nghĩ.

Dưới đất trải ra một tấm thảm, Nhã Lan Châu và Khang Xuế ngồi xếp bằng đối mặt nhau. Tỉ thí điều khiển ý nghĩ đơn giản hơn so với bình thường, hai người cùng thể hiện khả năng, ai có thể khống chế đối phương thì sẽ thắng. Tỉ thí này rất nguy hiểm dù không nhìn thấy đao quang kiếm

ảnh, bởi trong lúc tỉ thí đã có người bị bức đến phát điên, thậm chí đến chết.

Người ủng hộ hai người đứng về phía sau lưng. Sau lưng Khang Xuế là một đoàn người, sau lưng Nhã Lan Châu chỉ có lác đác vài người Mạnh Phù Dao.

Lúc Nhã Lan Châu đi đến chỗ ngồi, nàng ấy nở nụ cười xán lạn cảm kích với Mạnh Phù Dao.

Nàng ấy vẽ một vòng tròn bao lấy cả những người thừa thớt đứng phía sau, sau đó ấn một ngón tay của bàn tay này vào trong lòng bàn tay kia.

Nụ cười của nàng ấy vẽ lên độ cong hoàn mỹ, nét cười như ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm nay.

Mạnh Phù Dao cũng cười rồi thúc giục nàng ấy ngồi xuống. Nhã Lan Châu vừa mới quay nàng, nụ cười của Phù Dao liền biến mất.

Nàng đang giúp đỡ Châu Châu sao?

Châu Châu thật sự thích hợp làm Nữ vương sao?

Đúng thế, nàng ấy cần, nàng ấy phải gánh vác trách nhiệm giải cứu Vương tộc. Vương tộc Phát Khương hiện nay chỉ còn nàng ấy tự do. Nàng ấy không làm thì ai sẽ làm? Nàng ấy không cố gắng thì ai cố gắng? Ngay cả bản thân Châu Châu cũng cảm thấy nhất định phải đứng ra chẳng?

Tuy vậy tại sao nàng đột nhiên cho cảm thấy, điều tốt nhất với Châu Châu không phải là tranh đoạt binh quyền mà là vui vẻ thoải mái làm một Nhã Lan Châu tự do tự tại?

Mạnh Phù Dao thở dài, đè nén cảm giác kì quái bỗng nhiên dâng lên trong lòng, tập trung quan sát trận đấu. Ngay lập tức lông mày nàng lại

dựng lên.

Nhã Lan Châu vừa ngồi xuống, còn chưa ngồi vững, Khang Xuế đã thành linh cất lời: “Vương hậu rất nhớ người.”

Giọng nói của gã rất nhỏ, âm thanh không giống từ trong cổ họng phát ra mà là từ trong ngực ép ra, từng chữ từng chữ rất mơ hồ nhưng lại rất rõ ràng, mang theo âm đuôi uốn lượn và lực độ sắc nhọn.

Thân hình Nhã Lan Châu run rẩy.

Mạnh Phù Dao suýt chút nữa phun ra câu “Đê tiện!”

Tên khốn này nhân lúc Châu Châu còn chưa chuẩn bị xong đã tập kích, câu đầu tiên còn là câu đòi mạng như vậy.

Châu Châu vừa biết tin mẫu thân đã chết, đây cũng là điểm yếu nhất trong lòng nàng ấy. Câu này của Khang Xuế lập tức khiến tinh thần nàng ấy nổi loạn!

Nàng ấy ngơ ngác nhìn vào không trung, vành mắt dần đỏ lên, nghẹn ngào kêu: “Mẫu hậu...”

“Ngài muốn nói điều gì với vương hậu?”

Khang Xuế nhìn chằm chằm đôi mắt nàng ấy, chậm rãi hỏi:

“Mọi người đã một năm nay không gặp nhau, bà ấy muốn nghe người nói.”

“Mẫu hậu...” Nhã Lan Châu lung lay thân hình, “... con sai rồi”

Giọng của nàng ấy rất nhỏ song lại rất bi thương. Giọng nói của thiếu nữ yếu ớt nhỏ bé không thể quay lại những ngày rạng rỡ tự do từ quảng trường truyền ra, như một đóa hoa rời khỏi ngọn cây chầm chậm rơi xuống, thê

lượng mà bất lực làm người khác thất lòng. Âm thanh chói tai trên quảng trường dần dần biến mất, mọi người tập trung lắng nghe.

Mạnh Phù Dao cũng run run, Châu Châu nói nàng ấy sai rồi. Đứa bé này... đứa bé này muốn nói cái gì sai rồi? Đứa bé trong sáng từ trước đến nay đều kiên trì, từ trước đến nay đều thích tiến lên phía trước giống nàng, tại sao lại nói mình đã sai?

“Sai chỗ nào?” Khang Xuế không hề thả lỏng, hỏi rõ ràng từng câu một.

“... Con không nên bỏ người lại, bỏ mọi người lại...” Nhã Lan Châu nhìn về hướng mẫu thân trong không trung, thì thào: “Ngày mà còn chạy ra ngoài, thực ra người biết hết. Bọc đồ phía ngoài cửa cung là người để lại cho con... Con... con lúc đó đã hướng về tấm cung của người khải lạc... Người có biết không?... Cách đây nửa tháng là sinh thần của người, con... con đã vái đầu trước rồi... là con bất hiếu... con bất hiếu...”

Mạnh Phù Dao nâng tay áo, chậm chậm che khuôn mặt lại.

Nếu không lấy thứ gì lấp kín đôi mắt, chỉ sợ nước mắt nàng sẽ nhanh chóng rơi xuống.

Châu Châu... Châu Châu...

Cuộc sống của muội rục rờ như ngọc lưu ly nhưng cũng đau khổ như ngọc lưu ly dễ vỡ dễ tan.

Trên quảng trường hoàn toàn tĩnh lặng, ai nấy đều nghe thấy những lời bi thương sám hối của thiếu nữ Vương tộc thân mang đầy tiếng xấu, nghe được nỗi đau và nỗi thê lương bất tận từ trong ngữ điệu của nàng ấy.

Khang Xuế lại mỉm cười đắc ý. Nhã Lan Châu còn dễ khống chế hơn so với tưởng tượng của hắn. Trong lòng nàng ấy chất đầy đau khổ và vấn vương, nhìn thì có vẻ kiên cường nhưng thực chất thương tích đầy mình.

Dường như không cần phí mảy may chút sức lực thì gã cũng có thể nắm chắc tinh thần của nàng ấy, chỉ cần ngoan độc dồn thêm chút sức, đứa trẻ này không chết cũng điên.

“Nếu đã biết mình bất hiếu tại sao còn bỏ nhà ra đi như vậy?” Khang Xuế dùng giọng điệu than vãn, bắt chước sự tiếc nuối và đau đớn của một người làm mẹ, “Ta rất nhớ con... rất nhớ con...”

“... Con... con...”

Nhã Lan Châu run rẩy cả người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hư không, ngón tay co giật nắm chặt mẫu thân nàng ấy tưởng tượng ra trong không trung. Đường như đang xuyên qua không gian âm dương cách biệt, nàng ấy túm chặt góc áo thấm đượm hương thơm quen thuộc của mẫu thân, cảm giác thấm thiết tốt cùng nhập vào trong tim khi ngửi thấy hương thơm quen thuộc đó. Đột nhiên như bị sét đánh, cả người Nhã Lan Châu chấn động ngã nhào xuống đất, gào khóc nức nở...

“... Con yêu chàng!”

“Con yêu nam tử đã gọi đầu cho Mẫu phi của chàng! Con không cần những tên đàn ông Phù Phong có thể nhắc chân đá bay chậu nước mà thê tử bùng lên!”

“Phụ vương yêu người thế nhưng lại có ba mươi tám Vương phi! Cả cuộc đời người đều lặng lẽ oán than, nọp cho Phụ vương từng người rồi lại từng người phi tử. Người sớm già đi, đó là vì đêm đêm không thể an giấc. Con không muốn giống như Mẫu thân!”

“Con nghe thấy chàng nói với Mẫu phi sẽ cưới cho bà một nàng dâu, chỉ một người. Chàng bê nước, con dâu sẽ nhẹ nhàng gọi đầu cho mẹ chồng, con... con muốn là một phần trong gia đình ba người ấy...”

“Con chỉ muốn một người toàn tâm toàn ý yêu mình, một đời một kiếp chỉ hai người mà thôi!”

Nàng ấy gục trên mặt đất, tiếng khóc thê lương vang lên. Bờ vai gầy yếu nhấp nhô như con bướm nhỏ bé chao nghiêng, chẳng thể thắng nổi gió lạnh nên không ngừng run rẩy. Mọi người trên quảng trường đều im lặng. Cơn gió giữa đêm xen lẫn tiếng nước nở của thiếu nữ cũng dần trở nên lặng im.

Bọn họ đã rất nhiều năm nghe đến danh tiếng mê trai của tiểu Công chúa. Ai cũng nói nàng ấy bất chấp liêm sỉ theo đuổi đàn ông, đến nỗi bỏ nhà bỏ nước, không còn chút tôn nghiêm nào của Vương tộc, hơn nữa đó còn là một chàng trai dị quốc. Đàn ông phụ nữ Phù Phong đều vô cùng khinh thường, cho rằng Công chúa mê trai này đã đánh mất thể diện của cả Phù Phong, cả Phát Khương. Nhưng họ chứ hề nghĩ đến, hôm nay trên quảng trường, khi ý nghĩ của nàng ấy bị khống chế, họ lại nghe thấy tiếng lòng tinh tế của nàng Công chúa ấy, nghe thấy cái nhìn về hôn nhân khác biệt của nàng ấy, nghe thấy sự kiên trì không sợ hãi của nàng ấy, nghe thấy tiếng khóc đau đớn đến tột cùng vang vọng không gian của nàng ấy.

Nghe thấy nàng ấy khóc: “Năm mười hai tuổi vì đi tìm chàng con vô ý rơi xuống vực sâu, chân bị gãy nửa năm mới khỏi, là thị vệ do người sắp xếp đã cứu con. Con đã hứa với người không chạy trốn, nửa năm sau con lại đi... Con sai rồi!”

Nghe thấy nàng ấy khóc: “Mười bốn tuổi con đập vỡ lễ vật Chiến Bắc Hằng tặng, Phụ vương không cho con ăn cơm. Người đưa cơm cho con, con đã hứa với người sẽ không đi tìm chàng nữa, ăn no xong con lại đi... Con sai rồi!”

Nghe thấy nàng ấy khóc: “Mười lăm tuổi người tổ chức sinh nhật long trọng cho con, con lại đem trân châu người tặng bán đi làm lộ phí... Con sai rồi!”

Nghe thấy nàng ấy khóc: “... Bao nhiêu năm nay, con theo chàng cả vạn dặm, theo cả ngàn đêm, còn thời gian ở bên người chỉ có nửa tháng... Con sai rồi!”

Nghe thấy nàng ấy khóc: “... Con mãi không chịu nói với người, chàng yêu người khác rồi... chàng yêu người khác rồi... người đó rất tốt rất tốt... con không theo kịp... Mẫu hậu ơi... người khuyên con không biết bao nhiêu lần... con đều hiểu... con đều hiểu... Nhưng trái tim đã rút ra, nước đã hắt đi làm sao có thể quay đầu? Làm sao có thể quay đầu? Con đã ném bản thân mình đi rồi... con... lòng con tan nát rồi...”

Mạnh Phù Dao cảm thấy mình cũng tan nát rồi.

Nhã Lan Châu vừa khóc đến tê tâm liệt phế vừa lão đảo muốn ngã, Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy âm thanh ấy mỗi lần lên cao đều như kéo cả trái tim nàng ra để lại vết thương máu chảy đầm đìa. Tiếng khóc của đứa bé ấy, nỗi đau của đứa bé ấy, nàng vẫn luôn biết nhưng lại bị bộ dạng rực rỡ xán lạn nàng ấy bày ra đánh lừa. Nàng vẫn luôn cho rằng nàng ấy không đau đến vậy, không đau đến thế. Nhưng nàng sai rồi, đứa bé ấy từ trước đến nay đều không phải người vô tâm vô cảm, nàng ấy sao có thể không đau? Đứa bé ấy biết được tình yêu từ sớm làm sao có thể không biết đến đau thương?

Nàng ấy vẫn luôn đau, chỉ là không muốn cho nàng nhìn thấy, nàng ấy liền tỏ ra không đau đến thế.

Ích kỷ biết bao!

Mạnh Phù Dao không kìm được tiếng ghen ngào lặng lẽ, ngẩng đầu lên trời hít một hơi, hồi lâu sau, nước mắt lóng lánh quay đầu nhìn Chiến Bắc Dã.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8: Đêm Trăng La Sát

Chiến Bắc Dã đứng đó trầm ngâm.

Khuôn mặt hắc chìm trong bóng đuốc mờ mờ, dáng vẻ vẫn trầm ngâm như ban đầu, chỉ duy hào quang trong đôi mắt kia vẫn lấp lánh như thế, lóe sáng bức người trong đêm tối.

Ánh mắt hắc rơi trên Nhã Lan Châu đang gục xuống đất nghẹn ngào, thân hình gầy yếu của nàng ấy cuộn tròn lại, như con chim non vừa mất đi đôi cánh bảo vệ, lay bầy giữa nơi trần thế gió rít mưa vùn.

Đây không phải Nhã Lan Châu.

Đây không phải Nhã Lan Châu mà hắc biết.

Người hắc quen biết lờ lợc sắc sỡ, phong quang chói lọi múa cái đao nhỏ đeo bên eo đi theo hắc khắp thiên hạ. Hắc mắng, hắc chạy, hắc trừng mắt chế giễu nàng ấy. Nàng ấy vẫn chỉ là nha đầu nghịch ngợm hay cười, luôn luôn tự tại.

Nàng ấy nói: Này, ta thích chàng rồi.

Nàng ấy nói: Đã làm thì làm người đầu tiên, người duy nhất.

Nàng ấy nói: Ta chỉ thấy chàng tốt, những người khác đều không ra gì.

Đôi mắt ấy trực tiếp thẳng thắn, lửa nóng bức người, không sợ hấn nhìn thấy, không sợ mọi người nhìn thấy.

Thậm chí mỗi lần xuất hiện trước mặt hấn, nàng ấy đều rất chỉnh tề, rất hoa lệ, rất tươi sáng, lúc nào cũng vui vẻ rực rỡ.

Những lời chỉ trích của thế nhân đối với Nhã Lan Châu, những đau khổ cuộc đời của nàng ấy, hấn đều không biết.

Cho đến hôm nay hấn mới biết trái tim nàng ấy đầy những vết nứt thật sâu, lộ ra vết thương ứa máu chưa lành, đến khi xung quanh không có ai thì máu mới cuồn cuộn chảy ra.

Là hấn vô tâm, Nhã Lan Châu không phải hấn. Đàn ông trời sinh đã có khả năng chịu đau chịu khổ. Nàng ấy là con gái, sinh ra đã phải gánh chịu áp lực nặng nề của thế tục, bao năm theo đuổi hấn đã sớm tiêu hao hết toàn bộ tâm tư sức lực của nàng ấy.

Huống hồ nàng ấy còn có đả kích càng sâu càng nặng hơn, đó là hấn yêu Mạnh Phù Dao.

Nếu nói trong sự tuyệt vọng theo đuổi vẫn còn một tia sáng hy vọng vào tương lai xa xôi, thì ánh mắt hấn luôn gắn chặt vào Phù Dao đã thật sự dập tắt hy vọng cuối cùng của nàng ấy vào vận mệnh.

Nỗi đau mất người thân, ý nghĩ bị khống chế trong nháy mắt đã làm tan vỡ ý chí cuối cùng vốn đang kề cận sụp đổ của nàng ấy. Nàng ấy nhỏ giọng khóc lóc với thế nhân trong trạng thái vô thức, cuối cùng cũng trút hết tất cả tuyệt vọng mất mát đau thương trong lòng ra ngoài.

Chiến Bắc Dã nhắm mắt.

Khóe mắt hơi ướt, phản chiếu ánh nước nhàn nhạt.

Trong yên ắng trái tim ai im lặng co thắt? Từng hồi trống gõ lên âm thanh nặng nề chất chứa đau thương. Trong chấn động ấy nỗi đau cắt sâu trong tim lặng lẽ dâng lên, thắt chặt, co rút.

Hắn đang đau.

Không biết vì ai mà đau? Vì Nhã Lan Châu hay là vì bản thân hắn? Cảm giác bất lực và thể lương trộn lẫn vào nhau, sự chua chát dâng lên ngập đến yết hầu như bị chặn bởi cục máu đông vĩnh viễn không tan.

Nỗi đau của Nhã Lan Châu lẽ nào không phải của hắn?

Hắn và Nhã Lan Châu thực ra đều giống nhau, lún sâu vào nỗi đau ái tình, theo đuổi trong tuyệt vọng.

Thẳng thắn theo đuổi, trong thẳng thắn lại có thể lương vì hiểu rõ khoảng cách giữa mình và người kia.

Giống như lúc này.

Mạnh Phù Dao nàng nhìn ta - Mạnh Phù Dao nàng không cần nhìn ta.

Chúng ta đều là những người ích kỉ trên thế gian, yêu người mình yêu, đi con đường của mình, bỏ qua quang cảnh trên đường mình đi.

Không có chỗ quay đầu.

Nếu như dễ dàng thay đổi thì nàng ấy không phải nàng ấy; nàng không phải nàng, ta không phải ta.

Tình yêu, vốn không phải là thứ có thể mang ra bố thí.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao vừa nhìn về Chiến Bắc Dã, nàng đã biết bản thân sai rồi.

Lúc này nàng phản ứng theo bản năng, đối với Chiến Bắc Dã lại là một sự tổn thương.

Nàng nhìn làm gì? Nàng có thể thay Châu Châu cầu xin Chiến Bắc Dã đón nhận nàng ấy? Chiến Bắc Dã không thể nhận, Châu Châu cũng sẽ không cần.

Bắt gặp ánh mắt đen láy nặng nề của Chiến Bắc Dã, giây phút hiểu được tâm tư trong lòng hắn, nàng liền biết lựa chọn của hắn.

Hắn sẽ che chắn sóng gió cho Châu Châu, hắn sẽ thay Châu Châu quét sạch kẻ thù, hắn sẽ coi nàng ấy như bạn tốt cả đời. Nhưng hắn không thể đưa nàng ấy vào tim, tự thân hắn gắn lại vết thương của nàng ấy.

Có một loại cảm động không phải tình yêu, có một loại tình yêu không thể thay thế.

Nàng ấy vì hắn mà đau, hắn lại vì người con gái khác mà đau. Tình yêu như cữu liên hoàn(*) từng vòng nối tiếp nhau, người trong cuộc không thể hiểu.

(*) Cữu liên hoàn: vòng nối liên tiếp kéo dài vô tận, ý chỉ rất phức tạp.

Mà nàng, đã định sẵn nhiệm hồng trần, tổn thương người vô tội.

Mạnh Phù Dao rũ mắt, siết chặt bàn tay lùi về sau, chỉ đành trầm lặng không nói, trong lòng tràn đầy sự bất lực đau khổ nặng nề.

Tung hoành thất quốc thì sao? Đối mặt với ý trời cuối cùng cũng phải chịu sự xếp đặt vô tình.

Tiếng khóc của Nhã Lan Châu dần dần nhỏ lại.

Tích tụ lắng đọng nhiều năm trong tim nháy mắt bùng nổ, nàng ấy tan nát rồi, trống rỗng rồi.

Ý thức trong cơn gió đêm mùa hạ run rẩy phiêu diêu, phảng phất như một sợi tơ mềm yếu, chớp mắt là đứt.

"Mẫu hậu..." Nàng ấy gục xuống đất thì thào, hướng về phía cổng cung liên tục dập đầu, "Đưa con theo với..."

"Đưa con theo với..." Nàng ấy một lần lại một lần lặp lại, nước mắt đã cạn giọng nói đã khàn dần dần bình tĩnh lại, "... Sau này con mãi mãi sẽ ở bên cạnh người..."

Khang Xuế không hề động đậy. Gã toàn lực thi pháp, tinh thần đều tập trung điều khiển ý nghĩ. Gã rất tự tin với môn công pháp này của mình, tin rằng hiện giờ không ai có thể cản trở sự khống chế của gã.

Gã sẽ giải quyết thiếu nữ này thật nhanh gọn và dứt khoát.

Trong giây phút Nhã Lan Châu lâm bầm, gã lộ ra ý cười âm lạnh, chuẩn bị mở miệng nói ra câu cuối cùng.

Câu nói cuối cùng này sẽ tiêu diệt Nhã Lan Châu vốn đã tan nát, câu nói này sẽ đập nát ý thức của nàng ấy thành tro bụi, vĩnh viễn không thể hợp lại.

Gã sắp mở miệng.

Đột nhiên, một chàng trai mặc trường y đi về phía Nhã Lan Châu, nhẹ nhàng đặt tay trên vai nàng ấy, đỡ nàng ấy dậy.

Chàng trai ấy vốn đứng sau lưng Nhã Lan Châu, xuất hiện rất tự nhiên, động tác đỡ nàng ấy dậy cũng rất tự nhiên không có gì bất thường. Mọi người vẫn còn chìm đắm trong cảm xúc chấn động, không một ai phát hiện động tác này có gì không ổn.

Trái tim Khang Xuế lại không hiểu nổi mà nảy lên.

Ngay sau đó gã nhìn thấy chàng trai vỗ vào vai Nhã Lan Châu, ngón tay phát ra ánh sáng nhạt ở một góc độ không ai thấy. Bức màn đang che lấp trong đôi mắt của Nhã Lan Châu phút chốc bị dọn sạch, ánh sáng tái hiện.

Sau đó chàng trai ngẩng đầu nhìn gã.

Ổng tay áo của chàng trai rũ xuống, phủ trên vai Nhã Lan Châu. Nhã Lan Châu ngẩng đầu, ánh mắt chuyển sang chiếu thẳng vào Khang Xuế.

Chỉ trong khoảnh khắc này, Khang Xuế bỗng phát hiện ánh mắt Nhã Lan Châu thay đổi.

Nếu như nói mắt nàng ấy lúc này là thủy tinh long lanh trong suốt thì bây giờ là biển xanh lấp lánh ánh mặt trời, sâu thẳm bao la, ngưng tụ sắc màu trong trời đất, phản chiếu ánh dương thoát sáng thoát tối.

Mặt biển tĩnh lặng ấy trôi nổi hiện ra trước mắt gã.

Gã có chút mê man không thể làm chủ bản thân liền nhìn vào trong đó, muốn được bên trong khoảng xanh đậm mênh mông rục rờ ấy.

Gã mơ hồ cảm thấy không ổn, giãy giụa muốn thoát ra trong đầu bất thành linh "ong ong" một tiếng, như dây đàn bị kéo căng đột nhiên đứt đoạn.

Sau đó gã nghe thấy Nhã Lan Châu hỏi: "Vương tộc Phát Khương đang ở đâu?"

"Ồ..." Gã mở miệng muốn đáp, lại không rõ nơi nào bị giữ lại, như thể có một bàn tay khổng lồ ở bên ngoài đang nắm chặt trái tim gã mà bóp, ngăn cản gã nói ra đáp án.

Nhã Lan Châu lại hỏi tiếp: "Người đã làm gì với Vương tộc Phát Khương?"

Ý niệm trong đầu gã ầm ầm kêu gào: "Trả lời nàng ta, trả lời nàng ta!", trái tim vặn xoắn thít chặt. Trong sự đấu tranh quyết liệt không khoan nhượng, ý thức Khang Xuế tan rã, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, mồ hôi lạnh đầm đìa chảy xuống, thế nhưng vẫn không nói ra một chữ.

Mọi người trên quảng trường lúc này cũng đã phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn thay đổi long trời lở đất trong nháy mắt này. Rõ ràng vừa rồi Nhã Công chúa đã bị khống chế hoàn toàn, tâm tư sâu nhất trong tim một cô gái cũng đã thốt ra trước đám đông, chắc chắn trận này không thể thắng được, thế nào mà bỗng nhiên lại thành Tế tướng rơi vào tình trạng ý thức bị điều khiển này.

Không có ai chú ý đến chàng trai đang rũ tay áo lên vai Nhã Lan Châu hơi hơi nhúu mày. Đột nhiên, Nhã Lan Châu thay đổi cách thức hỏi.

Nàng ấy hỏi: "Trước đây người đã làm chuyện gì đáng hổ thẹn?"

"Ta... ta..." Câu hỏi không hề liên quan đến phần linh hồn bị điều khiển khiến Khang Xuế nhẹ nhõm một chút, gã hồ trả lời: "Ta và chị dâu ở với nhau..."

Trên quảng trường trở nên ồn ào ầm ĩ, người nào cũng tỏ rõ sự kinh ngạc, Nhã Lan Châu truy hỏi: "Ở với nhau làm gì?"

"Chuyện nam nữ đấy..." Khuôn mặt Khang Xuế lộ ra ý cười, "Người phụ nữ ta thích... sớm muộn gì cũng là của ta..."

"Vậy người hổ thẹn cái gì?"

"Nàng tự sát rồi..."

Trong tiếng ồn ào, Nhã Lan Châu cười lạnh, lại hỏi: "Chuyện vui vẻ nhất là gì?"

"Ở cùng với chị dâu của ta..."

"Thích làm chuyện gì nhất?"

"Ở cùng với chị dâu của ta..."

"Chuyện gì vui sướng nhất?"

"Ở cùng với chị dâu của ta..."

"Căm ghét điều gì nhất?"

"Tại sao đại ca lại quay lại vào lúc đó chứ..."

"Chuyện gì khó xử nhất?"

"Ta không muốn ngay cả cháu trai cháu gái cũng phải giết..."

Quảng trường đã loạn cả lên, khi ý thức bị điều khiển câu trả lời tuyệt đối là thật. Nói cách khác, cưỡng gian chị dâu? Giết huynh diệt môn? Tể tướng?

Nhã Lan Châu cười càng lạnh lùng hơn, lại hỏi: "Ngài làm thế nào để luyện được Vu thuật cao cường?"

"Luyện bằng bé trai bé gái... căn cơ của ta là âm dương song tu..."

"Giết bao nhiêu bé trai bé gái rồi?"

"Không nhớ rõ nữa..."

Mấy tên trọng tài thành linh đứng lên, nhanh chân tránh ra - Phù Phong mặc dù tôn sùng dị thuật, vu pháp thắng thế võ thuật, tuy nhiên việc tu luyện vu pháp vẫn luôn theo chính đạo, luyện Vu thuật bằng cách giết người bị coi là "Hắc vu", từ trước tới nay những người luyện "Hắc vu" không được phép nhậm chức trong triều đình, người người đều khinh

thường việc giết người còn không biết hối hận. Huống hồ là dùng bé trai bé gái tu luyện, đây chính là loại "Hắc vu" tàn nhẫn nhất hạ đẳng nhất.

Khang Xuế nói câu này ra tức là gã đã không còn khả năng ở lại Vương đình Phát Khương rồi. Bản thân gã hoàn toàn không nhận ra, khuôn mặt thậm chí còn lộ ý cười thong dong – Biển sâu xanh ngắt chiếu rọi ánh nắng kia thật sự làm người ta vui vẻ thoải mái...

Nhã Lan Châu vẫn không buông lỏng, vòng vèo thâm nhập vào đầu gã trong tiếng la mắng phần nộ của mọi người, quanh co mãi mới ném ra câu hỏi mấu chốt cuối cùng.

"Trong những người người đã giết, có cảm giác nhất, ghi nhớ nhất là ai?"

"Vương hậu đấy... không còn trẻ nhưng vẫn còn đẹp lắm, địa vị lại còn cao quý...."

Ầm, đám đông kinh hoàng.

"A!" một tiếng, Nhã Lan Châu hét to nhảy lên cao hơn một trượng, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, lại bị Trương Tôn Vô Cực luôn đứng phía sau, đưa tay đè xuống.

Hắn ấn Nhã Lan Châu xuống, lập tức điểm huyết nàng ấy, đưa tay đưa lên ném về phía Chiến Bắc Dã. Chiến Bắc Dã đỡ lấy theo bản năng.

"Chết đi..." Mạnh Phù Dao đã xông lên trước.

Nàng tức giận đến bốc hỏa, một luồng lửa đen phóng ra. Trương Tôn Vô Cực ở sau lưng nàng vội hô: "Giữ lại mạng..."

Mạnh Phù Dao trên không trung giận dữ cắn răng, biết rằng nếu ra tay lúc này, gã Khang Xuế kia vẫn chưa tỉnh táo nhất định sẽ thành bùn nhão,

sự xuống dốc của Vương tộc Phát Khương vẫn còn cần phải bức hẳn khai ra.

Nàng vừa nhấc tay, hai cục lông đồng loạt bắn ra ngoài: "Đi! Cào gãi cho ta! Ra tay độc ác vào!"

Cửu Vĩ Hồ vẫn luôn nịnh hót, ánh vàng vừa lóe đã thành thực cào lên mặt Khang Xuế, xoẹt một tiếng mười đường sâu hoắm, máu tươi tuôn như mực trong chớp mắt chảy đầy mặt gãi.

Nguyên Bảo đại nhân cũng ôm trong lòng thù hận nhảy qua, giường móng vượt dùng toàn lực của chân, "phốc" một tiếng móc mắt trái của Khang Xuế.

Khang Xuế kêu thảm thiết, một con rắn bốn chân màu xanh đen từ trong ống tay áo gãi bay ra, răng nanh nhọn hoắt, cái đuôi như sắt soàn soạt ngoe nguẩy.

Cửu Vĩ Hồ và Nguyên Bảo đại nhân quay người giữa không trung trao đổi ánh mắt, hiếm khi ăn ý có cùng suy nghĩ như lúc này, cả hai con đều giường vượt tóm chặt hai chân của con rắn bốn chân đó, trái phải ngược hướng kéo căng.

"Xì..."

Dị thú của Khang Xuế ngay cả giờ chân cũng không kịp đã bị biến thành "rắn tứ giác", bốn cái chân rơi xuống bốn góc.

Mọi việc diễn ra trong khoảnh khắc cực ngắn, trong chớp mắt khuôn mặt coi như gầy guộc của Khang Xuế đã kết thúc biến động lớn lao trong cuộc đời này của gã. Mà lúc này Mạnh Phù Dao cũng đáp xuống trong tiếng kêu thảm thiết, đưa tay lên tóm gọn cổ gã.

"Muốn chết thế nào?" Nàng dữ tợn nhìn chăm chăm Khang Xuế trong tay, "Thoải mái hay thê thảm?"

Tuy nhiên Khang Xuế đã không thể lựa chọn nữa, khuôn mặt gã là vẻ cầu xin muốn sống nhưng thân hình lại bất ngờ lặng lẽ co giật trong bàn tay Mạnh Phù Dao, co rúm lại rồi bỗng nhiên nảy ra, ngay sau đó nàng liền nghe thấy tiếng "hự" vang lên.

Bọt máu từ trong miệng gã tràn ra trộn lẫn với máu trên mặt, từng giọt tí tách rơi xuống đất. Thân thể gã không còn co cũng không còn giật, lặng im rũ xuống.

Gã chết rồi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8.2

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn gã đàn ông chết bất ngờ nhưng cũng nằm trong dự liệu này, trong chốc lát chỉ cảm thấy phần nộ và bất lực. Lúc nàng ra tay đã khống chế cổ họng Khang Xuế, cũng phong tỏa huyết đạo của gã. Gã không có khả năng nuốt thuốc độc hoặc tự sát. Kẻ này rõ ràng là bị một loại dị thuật của Phù Phong tương tự như thuật hồn điều khiển, sau đó bị giết để diệt khẩu.

Mạnh Phù Dao ném thi thể nặng nề của Khang Xuế xuống đất tức giận đứng lên, ương lòng lại lướt qua một tia hoài nghi. Khang Xuế nếu đã bị điều khiển, ngay cả ý niệm của Trưởng Tôn Vô Cực cũng không thể khiến hắn nói ra bí mật then chốt, cho thấy thuật pháp của đối phương rất mạnh. Vậy thì người điều khiển Khang Xuế tại sao lại không giải cứu gã khi gã bị Trưởng Tôn Vô Cực xâm nhập vào ý thức? Là do không đủ năng lực hay là do nguyên nhân khác?

Vậy là Khang Xuế đã chết, lúc đáng chết thì không chết, lúc không nên chết lại chết nhanh hơn bất kì ai.

Mạnh Phù Dao thở dài, quay lại nhìn đám người trên quảng trường đang dâng trào cảm xúc lại ngỡ ngàng không biết làm sao. Nàng lại nhìn về Nhã Lan Châu bị điểm huyết đang nằm trong lòng Chiến Bắc Dã. Nàng vốn chỉ muốn nhanh chóng giúp Nhã Lan Châu lập uy, kết quả cuối cùng lại âm kém dương sai(*) đổi lại vết thương đau đớn trong lòng nàng ấy.

(*) Âm kém dương sai: Bởi vì có yếu tố bất ngờ, ngẫu nhiên xảy ra mà gây ra sai sót.

Mà ở chân trời phía xa, tầng tầng mây mù cuồn cuộn kéo đến.

Phát Khương ngày 29 tháng 6 năm Thiên Chính thứ mười tám, tại quảng trường trước cửa cung, Nhã Lan Châu - Công chúa nhỏ nhất của Phát Khương khiêu chiến với tể tướng Khang Xuế, vạch trần tội ác của tể tướng mưu hại Vương tộc, thao túng đại quyền, từ đó kiểm soát cung cấm dưới sự ủng hộ của bách quan.

Nhã Lan Châu tìm thấy Quốc vương Phát Khương ở mật thất trong cung. Quốc vương vẫn luôn tuyên bố với bên ngoài "bế quan tu luyện, long thể bất an", thực ra bế quan tu luyện là giả, long thể bất an là thật. Ngài thần chí mơ hồ dễ dàng nhận ra là đã trúng thuật, mà những vị Vương tử Công chúa khác đều không thấy đâu. Nhã Lan Châu không hề kiêng dè bắt giam hết dư đảng của Khang Xuế, thay thế các viên quan thân tín của gã, điều chỉnh lại phòng vệ Hoàng cung – Tiểu Công chúa trải qua sự việc này dường như cũng thoát bỏ hình ảnh mê trai ngày trước, dồn rất nhiều tâm tư vào trách nhiệm với Vương thất mà trước giờ nàng ấy luôn bỏ quên.

Thực ra người nào hiểu được sự kiên trì thì từ lúc sinh ra đã có tính cách cứng rắn. Cô gái xuất thân từ Hoàng gia khi chuyển sự chú ý từ tình yêu sang quyền thế sẽ tỏa ra hào quang của nghị lực chỉ thuộc về chính nàng ấy.

Một trận tỉ thí, một hồi gào khóc trên quảng trường đã gột sạch hình tượng xấu xí "nổi nhục Phát Khương" trong cảm nhận của người dân Phát Khương về nàng Công chúa này. Mê trai trở thành trọng tình, theo đuổi biến thành dũng cảm. Còn về Vu thuật của nàng, ngay cả tể tướng cũng bị khống chế khai ra tội ác. Một Công chúa như vậy lẽ nào không phải là niềm tự hào của Phát Khương.

Hình tượng của Nhã Công chúa dần tốt lên, người ủng hộ là nữ cũng ngày càng nhiều. Bọn họ bị cảm động bởi chấp niệm trong câu nói "Một đời một kiếp chỉ hai người" của nàng ấy, cương quyết đòi dạy dỗ lại những trượng phu "đá bay chậu nước rửa chân mà thê tử bưng lên".

Mùng 9 tháng 7, dưới sự yêu cầu của thần dân, bởi vì Quốc vương không thể trông coi quốc sự, Vương tử Công chúa khác thì mất tích, Nhã Lan Châu nhiếp chính.

Trong khoảng thời gian này, Mạnh Phù Dao vẫn luôn ở bên Nhã Lan Châu, vừa tìm hiểu về đồ tốt thu được từ trong thung lũng Mê Tung, vừa tăng cường luyện công. Về bông hoa ngũ sắc và ngọc cao lấy từ thung lũng Mê Tung, Lôi Động và Mạnh Phù Dao chia nhau mỗi người một nửa. Món bảo bối này rất có tác dụng với loại chân lực quang minh mạnh mẽ nàng đang luyện. Mạnh Phù Dao lơ mơ cảm nhận được chân khí dâng lên, có dấu hiệu lại sắp đột phá tầng tiếp theo.

Hiệu quả tốt nàng liền chia sẻ cùng bạn bè, tặng một phần cho Nhã Lan Châu nhưng Nhã Lan Châu từ chối.

"Muội không cần phải luyện công nữa." Nhã Lan Châu chăm chú nhìn địa đồ trên thư án, không ngừng vẽ vẽ đánh dấu, "lần trước tỉ đã đưa cho muội không ít nội đan và dị thú của thung lũng Mê Tung, rất có tác dụng với muội. Từ giờ muội chỉ cần chuyên tâm luyện Vu thuật là được."

"Châu Châu." Mạnh Phù Dao nhìn bộ dạng chăm chú của nàng ấy, không muốn quấy rầy. Nhưng gần đây mỗi lần gặp, nàng ấy đều bận rộn như thế, muốn nói mấy câu cũng không có cơ hội, hôm nay nàng thực sự không nhin nổi nữa.

"Muội... hình như muội đang khách sáo với ta."

Nhã Lan Châu vẫn cúi đầu như cũ, bút lông trong tay bỗng dừng lại. Im lặng một hồi, nàng ấy bỏ bút xuống. Quan viên vẫn đợi bên cạnh biết ý liền

lui xuống.

"Làm sao có thể." Nàng ấy đi đến từ sau thư án, ôm lấy vai Mạnh Phù Dao, áy náy cười, "Chỉ là muội khá bận thôi".

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm đôi mắt nàng ấy, ánh mắt Châu Châu vẫn sáng như thế, nhưng dường như lại mất đi sức sống thoải mái tự tại ngày trước. Đây là sự trưởng thành nàng ấy nhất định phải trải qua? Dưới con mắt thế nhân, sự trưởng thành này đáng để vui mừng. Nhưng Mạnh Phù Dao lại cảm thấy đau xót. Nàng rất nhớ một Châu Châu tay quơ quơ cây đao nhỏ muốn Chiến Bắc Dã "giết chết người đầu tiên". Nàng nhớ một Châu Châu đã chặm ly nói với nàng quan điểm về tình yêu và sự kiên trì trong ngày sinh nhật. Nàng nhớ nàng Công chúa yêu kiều thông minh ở trong điện Thiên Sát ôm lấy nàng, giả vờ hát song hoàng với nàng.

Trước ngày hôm nay dần dần chết đi, sau ngày hôm nay dần dần sống lại.

Những đau buồn vui vẻ đã qua cuối cùng cũng bị thời gian và vận mệnh chôn vùi.

Mạnh Phù Dao thở dài, giơ tay ôm lấy đôi vai lại gầy đi mấy phần của Châu Châu. Trưởng Tôn Vô Cực từng nói với nàng, người bị điều khiển ý nghĩ sẽ không nhớ được gì khi bị khống chế. Điều này làm lòng nàng được an ủi một chút, nàng cảm thấy như vậy tốt hơn cho Châu Châu - Cho dù đã trút hết mây mù trong tim nhưng nàng ấy cũng không đáng phải chịu tổn thương một lần nữa. Chỉ là thấy nàng ấy lao lực như vậy nàng lại có chút hoài nghi, Châu Châu có thật không nhớ gì không?

Bờ vai của Châu Châu thấp hơn nàng một chút, nàng nhẹ nhàng tựa vào, da thịt mùa hạ mà như có cái lạnh thấm vào tim. Gió thổi từ cánh cửa mở toang ùa vào mang theo hương thơm dịu mát của hoa sơn chi bên cửa sổ và bông hoa súng trong hồ sen.

Giấy trên thư án bị gió thổi kêu xoàn xoạt, Mạnh Phù Dao tiện tay cầm, ánh mắt lóe lên.

"Muội muốn dụng binh với Thiêu Đường."

Mực đen điểm trên địa đồ rõ ràng là ba đạo quân nhắm vào thành trì to nhất ở biên giới Thiêu Đường.

"Đúng", Nhã Lan Châu thẳng người, "Bọn chúng ra tay với muội, tại sao muội không thể tập kích bọn chúng?"

"Châu Châu," Mạnh Phù Dao hạ giọng, "Muội thật sự chắc chắn Thiêu Đường là kẻ thù của muội?"

"Vì sao không phải?" Nhã Lan Châu trả lời, "Ở thung lũng Mê Tung, trên eo Vu sư Thiêu Đường treo mệnh bài của Vu sư Phát Khương. Ở thành Đại Phong gã Khang Xuế thao túng triều đình vốn xuất thân từ Thiêu Đường, mà trong quá trình gạt bỏ những người đối lập, muội phát hiện gã đích thực đã cài thêm rất nhiều thân tín xuất thân từ Thiêu Đường. Mà thuật Phụ vương muội trúng phải cũng rất giống Mộng cổ chỉ riêng Thiêu Đường mới có. Tất cả manh mối đều hướng về Thiêu Đường, vì sao muội phải bỏ qua cho bọn chúng?"

"Châu Châu, ta cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy." Mạnh Phù Dao cau mày, "Muội suy nghĩ kĩ..."

"Không có thời gian nghĩ lại!" Nhã Lan Châu lập tức cắt lời, "Thành viên Vương tộc có lẽ đều trong tay chúng, nếu muội không ra tay thì sẽ rơi vào thế bị động. Nhân lúc chúng tưởng rằng muội vừa nhiếp chính còn chưa đứng vững để ra tay sẽ có lợi hơn chờ đợi bọn chúng chuẩn bị sẵn sàng rồi gây chiến trước!"

Từ sâu trong lòng, Mạnh Phù Dao cũng thấy suy nghĩ này rất đúng, nhưng những bất an mơ hồ vẫn làm nàng không kìm được mở miệng

khuyên ngăn, "Châu Châu, đất nước vừa gặp phải đại loạn, bên cạnh còn có Thập Nhĩ như hổ rình mồi, lúc này động thủ không được thỏa đáng..."

"Đừng ngăn muội!" Nhã Lan Châu thành linh quát to.

Mạnh Phù Dao im bật, ngơ ngác nhìn Nhã Lan Châu.

"Nghĩ kĩ mới làm nghĩ kĩ mới làm, đó là Mạnh Phù Dao tử, không phải muội!" Hai tay Nhã Lan Châu chống lên thư án, nắm chặt địa đồ trong tay. Tờ giấy trong tay nàng ấy bị nắm đến nhăn nhúm, mũi tên xuất binh màu đen méo mó vụn vụn, giống như giang sơn sắp bốc lên khói lửa ở bốn bề. Ngón tay nàng ấy run run, giọng nói kích động run rẩy: "Huỳnh đệ tử không bị bắt đi không rõ sống chết, Phụ thân tử không bị bệnh nặng thần trí mơ hồ nằm trên giường, Mẫu thân tử không bị kẻ khác giết chết một cách oan uổng nhục nhã. Tử thành công tử mạnh mẽ tử không gì không thể, tử nhất hô bách ứng. Tử làm sao hiểu được nỗi lo của muội, làm sao hiểu được nỗi đau của muội."

Nàng ấy nhắc tay chỉ vào gian phía sau thư phòng, mặt tái mét, "Tử biết tại sao muội vẫn luôn ở đây không? Phía sau thư phòng này là nơi Mẫu thân muội bị giết. Hồn đấng của muội giấu ở nơi này! Ở biên giới Đại Uyển muội đột nhiên ngã xuống không phải bị kẻ khác hãm hại, mà là do Mẫu thân trước khi chết đã thi thuật khống chế muội, không muốn muội về nước để gặp nguy hiểm. Mẫu thân không muốn muội báo thù, người quyết định để muội ở bên ngoài trời cao đất rộng theo đuổi đàn ông! Nếu như không vì thi thuật bảo vệ muội, Mẫu thân có lẽ đã có thể thoát khỏi Khang Xuế! Bao nhiêu năm nay muội đã làm được gì cho Mẫu thân? Muội ở bên người mấy ngày? Nếu đến bây giờ muội còn không thể báo thù cho Mẫu thân, muội sống để làm gì?"

Mạnh Phù Dao dựa vào thư án, sắc mặt hắng bệch như Nhã Lan Châu, một lúc sau mới thì thầm: "Châu Châu, không phải ta không cho muội báo thù, thù hận của muội chúng ta đều biết rõ..."

"Không cần", Nhã Lan Châu thẳng thừng cự tuyệt, "Mọi người đã giúp muội quá nhiều rồi. Không cần nữa!"

Mạnh Phù Dao lùi lại, mãi mới hỏi một cách khó khăn: "Châu Châu... có phải muội... hận ta?"

Nhã Lan Châu chấn động, dường như tỉnh táo lại từ trong nỗi kích động mê loạn trong nháy mắt, ánh mắt chột mù mịt ngậy người nhìn phía bức tường đối diện. Một lúc sau nàng ấy mới hoàn hồn thu lại ánh mắt, phần nộ cào tóc lấm bầm: "A... không phải..."

Ngón tay nàng ấy lùa vào trong tóc, kích động không ngừng nắm chặt. Mạnh Phù Dao đưa tay muốn vỗ về nàng ấy, nhưng đưa đến nửa chừng lại dừng lại. Nhã Lan Châu ngẩng đầu lên, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc với nàng, nhỏ giọng nói: "Không phải... không phải... muội... chỉ là muội quá mệt..."

Nàng ấy nhanh chân bước đến đưa tay ôm lấy Mạnh Phù Dao, không nói lời nào, nước mắt rơi xuống.

Mạnh Phù Dao vỗ nhẹ nàng ấy, nhẹ nhàng nói: "Đừng bức ép bản thân quá..." Lời chưa nói hết, nước mắt cũng rơi xuống mu bàn tay nàng.

Giọt nước trơn tuột lạnh lạnh nhòe đi thấm vào đáy lòng.

Trời rộng bao la, nam nữ hồng trần, những con người rơi vào hố sâu tình cảm không có ai sai, lại chìm trong sai lầm mà ôm nhau rơi lệ.

Từ thư phòng đi ra, Mạnh Phù Dao lòng đầy tâm sự, chỉ cảm thấy như có tảng đá đè nặng, nặng nề đến không thở nổi. Nàng muốn tới nơi thoáng đãng ngồi nghỉ liền đi vòng về phía hồ sen.

Có người đang ngồi câu cá bên hồ sen, nhìn từ xa phong thái như tiên nhân.

Hắn ngồi trên một tảng đá vừa hẹp vừa nhẵn bên hồ, người so với tảng đá kia còn thanh nhã tự tại hơn, vạt áo tím nhạt khẽ bay trong gió, tản mát hương thơm cao quý lành lạnh như trời đất sau cơn mưa tuyết.

Trong tay hắn là chiếc cần câu bạch ngọc, sợi dây câu đen mảnh, phiêu diêu.

Có điều, chiếc cần câu không có mồi câu không có lưỡi câu.

À không, thực ra mồi câu vẫn có, chỉ là rất khác biệt, vừa béo vừa tròn, lại có lông màu trắng.

Nguyên Bảo đại nhân ngậm dây câu lắc lư, cái đuôi đung đưa trước sóng, đôi mắt gian tà lảo liên tìm kiếm cá bơi dưới nước. Đáng tiếc mồi câu này quá lớn quá ngốc, cái đuôi làm lưỡi câu lại quá nhiều lông, chẳng kích thích nổi tính háu ăn của mấy con cá tẹo nào.

Mạnh Phù Dao thấy cặp bài trùng này, phản ứng đầu tiên là lẩn đi.

Đôi mắt vẫn còn đỏ kia, Trương Tôn Vô Cực mà nhìn thấy sẽ phiền phức chắc.

Nàng toan xoay người, mới đi được mấy bước xiêm y đã bị kéo lại, vừa ngoảnh đầu nhìn lại đã thấy móc câu móc vào sau cổ áo, phía sau có người cười nói: "Câu được con cá bự!"

Mạnh Phù Dao không biết làm thế nào đành phải đi đến, ngồi xổm xuống phía dưới tảng đá hỏi hắn: "Huynh đang câu ai vậy?"

"Nàng đấy." Trương Tôn Vô Cực một tay kéo nàng lên, thuận thế ôm nàng vào lòng. Mạnh Phù Dao bất mãn, Trương Tôn Vô Cực đe dọa: "Tảng đá này chỉ rộng chừng nhiều thôi, nàng giãy giụa đi, tốt nhất là khiến hai ta ngã xuống hồ ướt luôn xiêm y."

Mạnh Phù Dao biết tên này nói được làm được, lỡ như hấn nổi lòng đen tối thì rất có khả năng sẽ ném nàng xuống nước cho nàng ướt hết người. Nàng đành phải ngồi im, ngơ ngẩn ngăm nhìn một đóa hoa sủng trong hồ, mãi sau mới nhẹ nhàng than: "Làm một bông hoa tốt biết bao, còn thoải mái hơn làm người."

"Ai khiến nàng không thoải mái!" Trưởng Tôn Vô Cực véo mặt nàng, bên trái một cái bên phải một cái với ý đồ véo cho nàng phải cười, bị Mạnh Phù Dao ra tay đánh "bốp", mắng: "Ghê tởm!"

Trưởng Tôn Vô Cực không thèm để ý, chỉ ôm lấy nàng thủ thi: "Ta nhớ nụ cười vô tư tự do của nàng, lộ ra hai cái răng cửa hai cái răng hàm..."

Mạnh Phù Dao quay đầu, nở nụ cười dữ tợn nhe ra bốn cái răng cửa tám cái răng hàm với hấn.

"Đến lúc nào nàng mới không chống đối ta nữa?" Trưởng Tôn Vô Cực vùi đầu vào vai nàng, hít sâu hương thơm của nàng, cảm thấy còn thơm hơn cả hồ sen đầy hoa kia. "À không, không chống đối ta thì nàng đã không phải là Mạnh Phù Dao nữa rồi."

Mạnh Phù Dao cười cười nhưng rốt cuộc lòng đầy tâm sự không nhận được kể lại chuyện Nhã Lan Châu muốn tấn công Thiêu Đường cho Trưởng Tôn Vô Cực. Hấn nghe xong không hỏi về sắp xếp của Nhã Lan Châu mà lại hỏi: "Nàng uất ức à? Châu Châu vì chuyện này mà làm nàng tức giận sao?"

Mạnh Phù Dao liếc hấn, rất bất đắc dĩ với sự chuyên tâm và bảo vệ của hấn, đành phải giải thích: "Không sao, áp lực của nàng ấy lớn quá. Huynh thử nói xem, bây giờ nếu như nàng ấy không vướng mắc gì, chỉ hi hi ha ha cười với ta, ta ngược lại sẽ cảm thấy không bình thường."

"Phù Dao..." Trưởng Tôn Vô Cực dường như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu mới thấy hấn nói với sự do dự hiếm thấy: "Tránh xa nàng ấy một chút..."

ta luôn luôn cảm thấy không an tâm..."

"Huynh có ý gì?" Mạnh Phù Dao thẳng người, đôi mày dựng lên, "Huynh nghi ngờ Châu Châu? Sao lại có thể?"

"Nếu như ta thật sự hoài nghi nàng ấy thì đã sớm nói với nàng rồi." Trương Tôn Vô Cực vẫn còn suy nghĩ, "Có điều quan hệ như này, rốt cuộc không được thỏa đáng."

"Huynh vẫn nghi ngờ nàng ấy." Mạnh Phù Dao lắc đầu, "Nhưng Châu Châu là người thế nào? Huynh biết rõ ta cũng biết rõ, chúng ta càng biết rõ. Nếu như nàng ấy giả vờ thì tuyệt đối không thể giả vờ đến tận bây giờ. Người ta đã đủ đau lòng, huynh còn hoài nghi cái gì?"

Trương Tôn Vô Cực trầm mặc, mãi mới nói: "Phù Phong quý dị, nhiều thuật khống chế, Nhã Công chúa và nàng có quan hệ phức tạp, khó bảo đảm không bị lợi dụng."

"Đã vậy, có phải nàng ấy bị điều khiển không?" Mạnh Phù Dao hỏi thẳng luôn, "Huynh mặc dù không biết vu thuật nhưng võ công cũng thần quái vô cùng. Nàng ấy có vấn đề hay không huynh phải nhìn ra chứ?"

Trương Tôn Vô Cực im lặng hồi lâu, trả lời: "Không có."

"Được lắm, được lắm." Mạnh Phù Dao cảm thấy những đè nén trong tim càng trở nên nặng nề, một tay đẩy hăn ra bỏ đi, "Thái tử điện hạ, ta biết ta nên cảm kích sự quan tâm của huynh với ta, nhưng ta tuyệt không hy vọng huynh coi sự quan tâm với ta là điều duy nhất trong cuộc đời, quên đi việc làm người còn phải hiểu, thông cảm và có những cảm xúc bình thường không thể thiếu với người khác. Ta hy vọng huynh làm người bình thường, chứ không phải là thần tiên trên trời."

Nàng nhắc chân, đá bay Nguyên Bảo đại nhân đang định chặn đường, không nói thêm gì giậm chân bước đi, để lại Trương Tôn Vô Cực nhìn hồ

sen trầm mặc cả buổi, chầm chậm quấn dây câu từng vòng một vào tay.

Những tâm tư vướng mắc ấy, từng vòng từng vòng...

Rất lâu rất lâu sau đó, hắn mới cúi đầu thở dài, thầm thì:

"Có lẽ trước kia ta là thần tiên trên trời...."

"Nhưng từ khi gặp được nàng, ta đã trở thành linh hồn không còn cõi về."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8.3

Phát Khương ngày 14 tháng 7 năm Thiên Chính thứ mười tám, Nhã Lan Châu phát binh tập kích biên giới Thiêu Đường, mục đích đánh bại Thiêu Đường đoạt lại con tin. Tuy nhiên Thiêu Đường dường như đã có chuẩn bị, nhanh chóng phản ứng, đại chiến ba ngày với vương quân Phát Khương tại thành Liệt Nhật ở biên cương Thiêu Đường, tạo nên thế giằng co. Sự yên bình và ổn định nhiều năm của Phù Phong lập tức bị phá vỡ, tập kích biến thành trận chiến bình nguyên công thành. Vạn dặm cương thổ bị chia cắt, ngọn lửa chiến tranh lừng lể dấy lên, đao quang sáng chói chiếu rọi sự ngăn cách mệnh mông của nước non sông núi.

Sau khi rơi vào thế giằng co, Nhã Lan Châu lòng như lửa đốt, cả ngày ở trong thư phòng bàn bạc quân tình với đại thần, nhưng những lúc bận nhất phải nhiều ngày thức trắng cũng tuyệt đối không mở miệng nhờ mấy người Mạnh Phù Dao giúp. Cuối cùng Chiến Bắc Dã không thể tiếp tục nhìn cảnh này được nữa, xông thẳng vào thư phòng vương cung, hủy bỏ tất cả chiến lược quần thần vạch ra, tính toán lại từ đầu, đồng thời để phó tướng Hắc Phượng Kị là Tiểu Thất luôn đi theo mình cải trang làm phó tướng Phát Khương. Mạnh Phù Dao tiện tay phái Thiết Thành đến giúp đỡ.

Mùng 7 tháng 8, Tiểu Thất giả bại ở dưới thành Liệt Nhật, dẫn dụ vương quân Thiêu Đường xuất thành đuổi theo, dẫn thẳng đến cảnh hồ bên ngoài thành. Đêm mùa thu mặt hồ là một màn sương mù dày đặc, quân Thiêu Đường không phân biệt được phương hướng bị quân Thiết Thành đã mai phục ở đó giết sạch, khắp nơi lóe lên ánh sáng chết chóc.

Từ sau khi có Chiến Bắc Dã trấn thủ ở trung tâm, Tiểu Thất đối phó với địch ở tiền phương, thế cục đột ngột chuyển biến, Thiêu Đường liên tiếp thất bại. Nhã Lan Châu cuối cùng cũng bớt được áp lực to lớn, trên mặt cũng cười nhiều hơn. Mạnh Phù Dao nhìn thấy tâm trạng cũng vui mừng. Có lần hai người nói về tình hình cuộc chiến, Nhã Lan Châu cảm thấy rất may mắn nói: "Nói ra thì cũng nhờ có Phù Dao tử. Nếu như không phải ta cơ duyên may mắn quen biết tử, tử lại có ảnh hưởng đến các quốc gia khác thì trận này muội nhất định không dám đánh. Không nói đâu xa, Toàn Cơ ở sát vách, Vô Cực ở biên giới, tam tộc Phù Phong đại loạn nhất định sẽ bị đục nước béo cò. Bây giờ thì ổn rồi, muội không phải lo điều này nữa."

Mạnh Phù Dao cười ha ha nói: "Ta làm sao nỡ đánh muội!" Lòi vừa dứt trong lòng bỗng không yên. Nếu so ra thì Đại Uyển chỉ tiếp giáp với Phát Khương, còn Vô Cực quốc mới là thực sự tiếp giáp với Phù Phong. Mà đối với người luôn đặt lợi ích chính trị lên đầu như Trưởng Tôn Vô Cực, lúc này ở Phù Phong đúng là thời cơ tốt để mượn gió bẻ măng.

Hắn liệu có... ra tay?

Vừa nghĩ đến đây trái tim nàng liền đập liên hồi. Nam nhi trên đời ai chẳng muốn nắm quyền thiên hạ, ôm ấp mỹ nhân. Đối với người quyền thế đứng đầu như Trưởng Tôn Vô Cực mà nói, có lý do gì hắn không ôm mộng thiên hạ? Hắn lại còn lạnh lùng như vậy nữa. Châu Châu gặp phải đại nạn làm người khác đau lòng bọn họ đều bị ảnh hưởng. Chỉ duy nhất hắn vẫn luôn đứng vững thoải mái đưa ra đề nghị kia với nàng. Từ lập trường ý chí mà nói, ra tay là lựa chọn tất nhiên của hắn.

Thế nhưng vừa nghĩ như vậy, nàng lại cảm thấy không thể nào. Nếu như Trưởng Tôn Vô Cực thật sự lạnh lùng tàn nhẫn như thế, Chiến Bắc Dã và Tông Việt không thể nào thuận lợi kế vị. Ngay cả tình địch Chiến Bắc Dã và Tông Việt hắn cũng không động tay hưởng hồ là với người có ý nghĩa đặc biệt đối với nàng như Châu Châu?

Nghĩ như thế lòng nàng liền buông lỏng, không nhịn được cười bản thân sao có thể nghĩ đến mức này? Tám phần là do mấy ngày trước tên đó đề nghị khiến lòng mình băng giá, dạo này nhìn hắn liền thấy không yên tâm nên nàng mới hoài nghi. Thật sự là nghĩ lung tung mà. Bất luận thế nào, dựa vào hiểu biết của Mạnh Phù Dao về hắn, cho dù là vì nàng thì Vô Cực cũng tuyệt đối không thể làm vậy.

Mấy ngày sau là 15 tháng 8. Mặc dù là tết đoàn viên nhưng mấy người đều sợ động vào nỗi đau của Nhã Lan Châu nên không nhắc tới. Đến buổi tối lại có mấy cung nữ lần lượt tới mời, nói rằng "Nhã Công chúa mời các vị đến đình Lưu Giác ngắm trăng."

Đến đình Lưu Giác chỉ thấy dòng nước nhẹ trôi, sóng biếc lăn tăn. Trong đình đã treo đèn thủy tinh lên, mặt nước phản chiếu trăng tròn giữa mây, ánh sáng chảy tràn. Nhã Lan Châu tựa vào bàn tiệc trong đình khẽ cười, nhìn thấy mọi người đến liền ra đón.

Mạnh Phù Dao nhanh chân bước đến, cười hi hi nhìn mặt trăng trên trời khen: "Trăng hôm nay tròn thật đấy, không những tròn mà còn rất đẹp."

Mọi người đều ngẩng đầu ngắm, quả nhiên mặt trăng đỏ nhạt, tựa như một mảnh san hô rực rỡ. Nhã Lan Châu nhìn ngắm mặt trăng lại lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Muội lại không hề chú ý đến sắc trăng đêm nay. Đây giống như là đêm trăng La Sát trong truyền thuyết của Phù Phong bọn muội đấy."

"Trăng La Sát?" Mạnh Phù Dao nhanh tay nhanh chân cướp chỗ ngồi xuống, kéo theo cả Vân Ngấn, Trương Tôn Vô Cực vội vàng ngồi theo, vừa đúng để Chiến Bắc Dã và Nhã Lan Châu ngồi cạnh nhau. Thế nhưng hai người này chỉ nhìn nhau một cái, Chiến Bắc Dã liền nghiêng người ngồi xuống, Nhã Lan Châu rũ mắt, trong phút chốc không ai nhìn được vẻ mặt nàng ấy. Nhưng ngay sau đó nàng ấy lại ngẩng lên, ân cần rót trà cho mọi người.

Mạnh Phù Dao có chút không hiểu. Nàng vốn tưởng rằng đạo này Chiến Bắc Dã luôn thay Nhã Lan Châu trù tính kế hoạch, giữa hai người có lẽ đã có gì đó, đến hôm nay vậy mà vẫn không nhìn thấy được gì.

Nhã Lan Châu cố ý chuyển sự chú ý về câu Phù Dao vừa hỏi: Phù Phong bọn muội có một truyền thuyết, sắc trắng đỏ nhạt như san hô là ngày vu thuật Phù Phong đại thịnh. Trong ngày này nếu Vu sư cao thủ thi triển thuật pháp, quỷ thần cũng phải tránh, uy lực vô cùng."

"Ồ, thế nào là thuật pháp uy lực vô cùng?" Mạnh Phù Dao cười, "Dời núi lấp biển à?"

"Tỷ tưởng là đạo thuật chắc?" Nhã Lan Châu liếc mắt khinh thường, "Muội có nghe kể về một lần thần kì nhất, chính là đêm trăng tròn La Sát mấy chục năm trước. Đại vu thần của Phù Phong đấu pháp với thủ lĩnh của một dị tộc. Chỉ trong một đêm đã diệt sạch tộc đối phương, có điều Đại Vu thần từ đó cũng không thấy trở lại. Có người nói trước khi đấu pháp ngài đã tu luyện được một thân thể bất tử, đã thăng thành tiên rồi, cũng không rõ là thật hay giả."

"Vu thần..." Mạnh Phù Dao cười, "Kiêu căng thật."

Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên hỏi: "Vị Đại Vu thần này tên là gì, người đấu pháp cùng là người tộc nào?"

"Muội quên mất rồi." Nhã Lan Châu cười áy náy, "Đợi lát nữa hồi cung muội sẽ tìm, trong sách cổ của Phù Phong có lẽ có."

"Uống rượu đi uống rượu đi." Mạnh Phù Dao cầm bát lớn mời rượu, "Chỉ là chuyện không liên quan, tìm làm gì." Nàng kéo Nhã Lan Châu cùng đấu rượu, "Nào nào, tình cảm tốt thì phải uống cạn, hôm nay ai không say thì kẻ đó là con rùa."

Nàng muốn làm Nhã Lan Châu vui lên, vén tay áo chúc rượu bốn phía.

"Nào, Vân Ngấn, chúc huynh ba kiếp may mắn..."

"Châu Châu, cả năm phát tài!"

"Chiến Bắc Dã, ngũ phúc lâm môn!"

"Trưởng Tôn Vô Cực, mọi điều thuận lợi..."

"Ờ... Nguyên Bảo, bát phương lai bảo(*) ..."

"Cửu vĩ... Nào, cửu cửu quy nhất(**)..."

(*) Bát phương lai bảo: Tiền tài đến từ khắp tám hướng.

(**) Cửu cửu quy nhất: quy về một mối.

Đến khi đêm tàn tĩnh lặng, Mạnh Phù Dao nấc một cái đứng lên, xiêu vẹo ngã xuống bàn tiệc đã tàn, ôm lấy Nhã Lan Châu lão đạo bước ra ngoài.

Trưởng Tôn Vô Cực đuổi theo, thăm thì vào tai nàng: "Phù Dao, đêm nay nếu đã là đêm La Sát, nàng phải cẩn thận chút, ở bên cạnh phòng ta đi."

"Tránh ra, chỉ là truyền thuyết thôi, cô nương ta còn phải sợ mặt trăng sao?" Mạnh Phù Dao đẩy hẳn ra, kéo theo Nhã Lan Châu định rời đi, nói nhỏ vào một bên tai nàng ấy: "Châu Châu, đêm nay nếu đã là đêm trăng La Sát gì đó, ta và muội ngủ cùng nhau nhé? Tốt xấu gì muội cũng bảo vệ ta, nhờ có người tâm địa hiểm ác thì sao?"

"Được rồi, tỷ không có tâm địa làm người xấu đã là quá tốt rồi." Nhã Lan Châu cũng say vài phần, mặt đỏ bừng cũng không đẩy nàng ra.

"Ta đi lấy cái gối của ta đã." Mạnh Phù Dao lè lưỡi quay đi, trên đường gặp phải Trưởng Tôn Vô Cực. Hắn đang đứng canh trước cửa phòng nàng, nhìn thấy nàng trở lại liền thở phào nói: "Đừng qua chỗ đó ngủ."

"Huynh nghĩ linh tinh gì thế?" Mạnh Phù Dao đẩy hẳn ra, muốn nói mình quay về để lấy gối đầu, không ngờ "ợ" một tiếng nuốt lời nói xuống, chân đâm đá chân chiêu xông vào trong, nhào lên giường liền cảm thấy không dậy nổi nữa.

Nàng cảm giác Trường Tôn Vô Cực đi theo vào, ngồi xuống bên cạnh nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, dường như nhìn nàng thật lâu. Tiếng thở dài mơ hồ quanh quẩn trong phòng, sau đó hẳn đứng dậy, cởi giày cho nàng, đắp chăn, thổi tắt đèn, khẽ khàng đi ra ngoài.

Mạnh Phù Dao say đến nỗi nhất thời không dậy được, mặt vùi trong gối ngủ quên. Không biết đã ngủ bao lâu, nàng bỗng nhiên giật mình mở mắt, nhìn thấy bên ngoài là một vầng trăng đỏ nhạt quý dị.

Nàng thấy khát nước liền cầm lấy chén trà trên bàn uống mấy ngụm, đầu óc tỉnh táo hơn một chút, nhớ lại bản thân quay về là để lấy gối, sao lại ngủ mất rồi? Châu Châu không phải là vẫn đợi nàng chứ? Nhìn thời gian, thấy cũng không ngủ mất bao lâu, nàng liền ôm lấy gối ra ngoài lần nữa.

Trên đường rất yên lặng, thủ vệ vương cung Phát Khương không nhiều, bản thân các loại trận pháp dị thuật cũng là một loại hình phòng vệ rồi. Trên đầu nàng là vầng trăng màu đỏ, dưới đất hiện lên ánh sáng màu đỏ bạc nhàn nhạt, giống như một lớp máu đục ngầu. Không biết tại sao Mạnh Phù Dao lại thấy phiền não, đứng im dưới ánh trăng.

Vừa đứng lại, các giác quan tập trung, đột nhiên nàng nghe thấy có âm thanh truyền tới trong gió.

Là giọng nói của Trường Tôn Vô Cực.

"... Không được để nàng biết..."

"... Điều động biên quân..."

"... Giữ vững cho ta, chờ ta bên này..."

Có ý gì? Mấy câu nói này có ý gì? Có chuyện gì phải giấu nàng? Biên quân đang ổn tại sao phải điều động? Hẳn định làm gì?

Hơn nữa hẳn hôm nay luôn mang ánh mắt lo lắng không yên. Ngày thường nàng uống say hẳn nhất định sẽ lợi dụng, tối nay lại không làm gì đã bỏ đi. Nàng quay lại lấy gối, hẳn canh trước cửa, nàng còn tưởng rằng hẳn lại muốn trộm hương(*). Thế nhưng bộ dạng kia của hẳn lại như chỉ muốn xác định rằng nàng đã trở lại.

(*) trộm hương: Lén lút yêu đương

Mạnh Phù Dao cau mày đứng im tại chỗ, nghĩ lại tối nay hẳn năm lần bảy lượt ngăn nàng đến tẩm cung của Nhã Lan Châu, trực giác liền bất an.

Chỉ trong phút ngắn ngủi, phía trước nàng đột nhiên có một cái bóng bay ra. Nhìn hình dáng kia dường như là Trương Tôn Vô Cực.

Mạnh Phù Dao lập tức đuổi theo.

Cái bóng trường y tím nhạt phiêu diêu kia, nhẹ nhàng bay lượn trong gió như vô hình, trong nháy mắt nhảy qua tang tầng lớp lớp mái hiên. Trình độ khinh công tuyệt diệu thế này, toàn bộ Phát Khương hiện nay, trừ Trương Tôn Vô Cực ra không ai có thể làm được.

Hẳn chạy thẳng đến tẩm cung của Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao đuổi theo, trái tim đập bình bịch. Mỗi bước càng gần đến tẩm cung Nhã Lan Châu, tim nàng lại thít chặt hơn thêm.

Trương Tôn Vô Cực... huynh muốn làm gì?

Nàng đi theo, nhìn thấy Trương Tôn Vô Cực bay vào tẩm cung Nhã Lan Châu, nhìn hẳn không tiếng động đi vào gian trong, nhìn hẳn bước vào

trong điện. Ánh trăng đỏ nhạt bao la đổ xuống, chiếu vào trước cửa sổ, phản chiếu bóng dáng kéo dài in trên ô cửa giấy.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 11: Tâm Ta Như Đá

Ánh trăng khiến cho cái bóng trên cửa sổ kéo dài đến quỹ dị, đồng thời lại khiến cho mọi hành động đều bị phản chiếu rất rõ ràng. Cái bóng kia cúi đầu khom người, giơ tay đánh xuống một chưởng.

Mạnh Phù Dao lập tức xông vào trong.

Nàng không nói hai lời đưa tay ngăn một chưởng kia lại, tiếng gió xuất chưởng hung ác, đằng đằng sát khí. Người đó lại bay lên, vẫn là bóng dáng nhẹ như vô hình ấy quay lưng về phía nàng bay ra ngoài.

Mạnh Phù Dao phóng lên định đuổi theo, thành linh thấy trước ngực lạnh lạnh.

Nàng ngơ ngác cúi đầu liền nhìn thấy một dòng máu phun ra, là máu của nàng, ào ạt bắn thành một vòng cung kính người rồi tí tách rơi xuống trong nội thất.

Ở một đầu khác của suối máu, đao quang trắng như tuyết loé sáng sau dòng máu bắn tung tóe, khuôn mặt của Nhã Lan Châu vụt qua trong chớp mắt.

Trong một thoáng trong đầu Mạnh Phù Dao nổ tung.

Châu Châu...

Tại sao...

Ý niệm trong đầu vẫn chưa kịp chuyển, bên cạnh nàng có một bàn tay vươn ra. Trong bàn tay đó là một cái bình bạch ngọc, một chiêu nhẹ nhàng hút suốt máu vào trong cái bình, dường như còn cười một tiếng, ngay sau đó tay vung lên, chụp về phía nàng.

Mạnh Phù Dao hít một hơi, cổ nén đau đón trước ngực lại, nhấc tay chém xuống, thế nhưng người kia chỉ nhẹ nhàng xoay người. Ánh trăng màu đỏ nhạt chiếu vào trong, nàng liền không thấy ai nữa.

Mạnh Phù Dao dù bị trọng thương nhưng phản ứng vẫn không hề chậm, lập tức xoay người bay lên trước muốn chọc thủng nóc phòng chạy trốn kêu cứu. Thế nhưng thân thể mới xoay một nửa, cảnh vật phía trước đột nhiên thay đổi.

Không thấy nóc nhà đâu, trước mắt nàng là mặt trăng đỏ nhạt như san hô. Dưới ánh trăng, Trương Tôn Vô Cực trường y tím nhạt không tiếng động xẹt qua hạ chương, Nhã Lan Châu trắng bệch đầy hận ý một đao đâm ra.

Hắn hạ chương, nàng ấy đâm đao, hắn hạ chương, nàng ấy đâm đao....

Tất cả mọi thứ như một đoạn phim liên tục lặp lại trước mắt nàng giống như thể muốn khắc sâu nỗi đau khổ bất ngờ này vào trong đầu nàng, đến khi nào nàng không thể quên đi.

Mỗi lần nỗi đau lần lượt lặp lại là từng lần nàng cảm nhận được sự phản bội lừa dối như đao nhọn đâm vào tim như luân hồi chuyển tiếp không dừng, cho đến khi đã rửa sạch những kiên quyết và nhận định ban đầu trong tâm trí. Giờ khắc này trong nàng chỉ lưu lại sự đau đớn đến thấu xương.

Nỗi đau khi niềm tin bị đập đổ.

Trước mắt Mạnh Phù Dao tối sầm, dây thần kinh trong đầu bị kích thích vô số lần đến nỗi không thể chịu đựng được nữa "phụt" một tiếng.

Nàng ngã xuống.

Trước khi gục xuống, trong đầu nàng bỗng nhiên vụt qua một câu nói.

"Phù Phong bọn muội có một truyền thuyết, sắc trắng đỏ nhạt như san hô là ngày vu thuật Phù Phong đại thịnh. Trong ngày này nếu vu sư cao thủ thi triển thuật pháp, quỷ thần cũng phải tránh, uy lực vô cùng."

Lúc Mạnh Phù Dao tỉnh lại một lần nữa, trước mắt là một mảng hỗn độn.

Không gió không trăng không sao không ánh sáng, nhưng không hoàn toàn là một màu đen mà là một màn màu xám mờ lung, màu xám trắng bệch không hề có bất cứ dấu hiệu nào của sự sống.

Trong cái màn màu xám ấy, có người thông dong nói với nàng: "Vốn chỉ muốn hút máu của người thôi, hiện giờ lại cảm thấy... người thật sự là một ngòi dẫn rất tốt..."

Mạnh Phù Dao lạnh lùng hỏi: "Người là ai?"

Giọng nói bình tĩnh của hắn không rõ nam nữ, dường như đang cười, "Chủ nhân của người."

"Ta nhớ vào." Mạnh Phù Dao mạnh mẽ trả lời.

Người đó vẫn cười như cũ: "Người rất mạnh, võ công và tâm chí đều gần đạt tới đỉnh, thu phục người đúng là có chút khó khăn, tuy nhiên thu phục được rồi lại có tác dụng vô cùng. Bất luận thế nào ta cũng phải thử xem."

Mạnh Phù Dao ấn lên trước ngực, một đao kia chưa thể hoàn toàn chọc thủng trái tim nàng. Một người đã trải qua vô số tinh phong huyết vũ(*) như nàng, cho dù trong lúc không phòng bị nhất cũng sẽ không quên phòng vệ căn bản - Vĩnh viễn không được để tim của mình cho kẻ khác nắm thẳng tay vào.

(*) tình phong huyết vũ: tình thế vô cùng nguy hiểm.

Đó là điều Trưởng Tôn Vô Cực đã từng nói với nàng. Muốn thành kẻ đứng phía trên, những lúc bắt buộc nhất định phải vứt bỏ mọi yếu tố tình cảm, nghi ngờ lúc cần phải nghi ngờ, tin tưởng lúc cần phải tin tưởng!

Lịch một tắc đủ để giữ lại cái mạng của nàng, có điều hiện giờ nàng mất máu quá nhiều, vô cùng yếu ớt, mà thực lực đối phương cực kì mạnh mẽ. Ngay cả lúc công lực của nàng có ở lúc mạnh nhất đỉnh cao nhất, thậm chí có thể còn hơn thế nữa, thì muốn thoát ra sống sót nàng cũng phải dùng đến mười hai vạn phần cố gắng.

Cố gắng.

Nàng không muốn vô thanh vô tức từng bước rơi vào cái bẫy kẻ khác sắp đặt, chết ở nơi trời đất lẫn lộn này.

Nàng dù chết cũng phải chết ở Thương Khung, chết khi đã chạm tay được vào ước vọng.

Mạnh Phù Dao đưa tay vào trong áo tìm kiếm đan dược làm từ đẳng chi cướp được lúc ở thung lũng Mê Tung. Đây là thứ có thể giải thuật pháp khống chế suy nghĩ. Chỉ có điều đó là thuốc giải sau khi bị trúng thuật, nàng không rõ có tác dụng phòng bị khống chế hay không. Nàng cũng không thể xác định có phải đối phương dùng thuật điều khiển suy nghĩ hay không, nhưng có hy vọng vẫn tốt hơn là không.

Tay nàng vừa đưa vào trong, tay áo kẻ đó đã phất một cái, cái túi nhỏ đựng đan dược lăn ra ngoài, hình như đã rơi vào trong góc nào rồi.

"Người rất đau khổ... không phải sao?" Giọng nói kẻ đó đột nhiên thay đổi, trở nên trầm thống xót xa, "Bị lừa dối, bị người người yêu lừa dối... lại bị bạn tốt người một lòng bảo vệ phản bội... Thật đau đớn..."

Cảnh tượng xám trắng trước mắt thành linh cuộn cuộn biến đổi, hiện ra bóng lưng Trương Tôn Vô Cực bay vào tẩm cung Nhã Lan Châu, hiện ra một chưởng hấn đánh xuống.

Ngay lúc đó đoạn đối thoại theo gió bay tới ấy lại vang lên lần nữa.

"... Không được để nàng biết..."

"... Điều động biên quân..."

"... Giữ vững cho ta, chờ ta bên này..."

"Tại sao lại lừa ta..." Giọng nói đau đớn bị thương hòa vào với những lời nói có lực công kích mạnh mẽ lúc trước, từng tiếng thở dài, đâm vào trong đầu óc nàng, "Lừa ta... lừa ta... lời thề son sắt của hấn... không thể tin tưởng..."

Trong đầu nàng bị khuấy đảo thành một mảng máu đỏ đầm đề, ánh sáng hỗn loạn trộn lẫn với tâm tư trùng điệp như sóng kéo tới, trong hoảng hốt dường như nàng cho rằng chính là như vậy, dường như nàng bị Trương Tôn Vô Cực lừa dối, dường như Trương Tôn Vô Cực thật sự muốn xuống tay với Châu Châu. Trong ý thức nàng có giọng nói rõ ràng, chỉ cần thừa nhận là như thế, chỉ cần nghe theo ý nghĩ đó là có thể thoát khỏi đau đớn kịch liệt này... Thế nhưng hồi lâu sau, Mạnh Phù Dao cắn răng, từ vết hấn trên môi phun ra một tiếng: "Không phải!"

Giọng nói kia dừng lại, ngay lập tức đổi thành một âm điệu khác, càng thêm thống khổ, trong đó lại ngầm có thêm phần nộ, hỏi: "Tại sao phải giấu ta... có chuyện gì phải giấu ta?"

Ảo ảnh trùng trùng giương nanh múa vuốt bức tới, lần này càng rõ ràng càng dứt khoát, giống như hình ảnh đáng sợ sắp rơi vào trong đầu nàng không ngừng xoẹt qua, Trương Tôn Vô Cực bay ra, vụt vào tẩm cung Nhã

Lan Châu, đánh xuống... thậm chí còn hiện lên cả nụ cười lạnh lẽo của hắn lúc quay đầu sau khi đắc thủ, chân thật vô cùng.

Rất thật... rất thật...

Là sự thật... là sự thật...

Trong đầu có một giọng nói ra sức nói với nàng, là thật là thật là thật...

"Tại sao phải giấu ta... có chuyện gì phải giấu ta?"

Giọng nói của ai? A, là của chính mình, của chính mình, là sự chất vấn trong phần nộ của chính mình, từng câu đóng vào tim, là chính mình... không phải... không phải... là chính mình...không phải...

Trong đầu nàng như bị ngọn đao khuấy đảo, trong màn quang ảnh hỗn loạn là tiếng nguyên rủa phiêu diêu lượn vòng. Mạnh Phù Dao ôm đầu, hàm răng cắn vào môi hiện ra vết máu nhỏ.

Một lát sau, câu trả lời của nàng vẫn chém đinh chặt sắt(*) như cũ: "Không phải!"

(*) chém đinh chặt sắt: Vô cùng kiên quyết.

Giọng nói lại đổi, tràn đầy hoài nghi, "...Huynh đến đó làm gì? Tại sao huynh không cho ta đến tẩm cung của Châu Châu? Có phải sợ ta phát hiện ra điều gì?"

Cảnh tượng tiếp theo càng dữ dội càng kích thích, động tác quay chậm từng chút một lóe lên trong đầu nàng, Trương Tôn Vô Cực không hề quan tâm tiếng kêu cứu của nàng, lạnh lùng ra tay....

Mạnh Phù Dao ôm đầu lăn lộn dưới đất, trong lúc giãy giụa vết thương vỡ ra máu dính đầy trên đất. Nàng vẫn không hề nhận ra, chỉ dốc sức chống lại công kích long trời lở đất trong đầu. Màu xám trắng trước mắt dần nhạt

đi, đêm tối từng chút một lần chiếm, màu đen mang theo huyết sắc. Cả thế giới nồng đậm đau thương.

"Không phải!"

Giọng nói lại thay đổi, lần này chuyển thành thê lương, "Cái gọi là thật lòng theo đuổi, không thể thắng nổi lợi ích quốc gia!"

"Không phải!"

Bi ai vô cùng, "Trưởng Tôn Vô Cực, huynh phụ ta!"

"Không phải!"

Là bất lực, "Tại sao không thể nói rõ với ta, chúng ta bên nhau lâu như vậy, huynh phụ lại sự tin tưởng của ta!"

"Không phải!"

Là đau đớn không lý giải nổi, "Châu Châu... người bạn thân thiết duy nhất của ta...tại sao lại đối xử với ta như vậy..."

"Không phải!"

Là sự kinh ngạc, "Thì ra muội hận ta! Châu Châu! Muội thật sự hận ta!"

"Không phải!"

Một ngụm máu phun lên đất, khắp mọi nơi vương huyết sắc thê lương nhức mắt.

Mạnh Phù Dao không nhìn rõ màu máu. Thế giới của nàng sớm đã vùi trong địa ngục còn đỏ hơn. Trời đất nóng rực, bốn phía đều là nham thạch nóng chảy. Nàng ở trong đó làn lộn giày vò bản thân, dùng toàn bộ tinh thần sức lực của mình chống lại sự mê hoặc của ý niệm, kiên quyết không

thể để ảo ảnh và dối lừa một lần nữa, hủy hoại sự tin tưởng quý báu nhất của nàng đối với tình cảm và tình bạn.

Đó chính là trụ cột tinh thần để cả đời nàng dũng cảm tiến bước, mất đi những thứ này thì nàng sẽ không còn là chính mình.

Đó chính là hậu thuẫn vững chắc để nàng kiên trì đến bây giờ, nàng đã đồng ý với hãn rằng sẽ tin tưởng hãn!

Không phải!

Chắc chắn không phải!

Tám lần "không phải" đã đốt hết toàn bộ ý chí và sức lực của nàng.

Thế nhưng trong thiên hạ này, cũng chỉ có nàng có ý chí và sức lực như thế.

Đêm trăng La Sát, phải chịu vu thuật thần thông, người con gái cứng cỏi mang trong mình thương tích nghiêm trọng kia vẫn chọn lựa giữ vững niềm tin, "Không phải!"

Hơi thở của người bên cạnh như sững sốt ngừng lại, dường như không hề nghĩ đến với thủ đoạn bức ép ý chí mạnh mẽ như thế, thêm vào sự tấy náo của ảo ảnh vô cùng chân thật mà Mạnh Phù Dao trọng thương suy nhược vẫn chống lại được đến cùng.

Điều này trước đây, không hề có khả năng xảy ra.

Trong thiên hạ này không có ai hiểu rõ về sự tàn bạo và đáng sợ của đại pháp này hơn hãn. Đó là sự phá hủy, sụp đổ, là sự giết hại, là sự vắt kiệt, là trình độ cao nhất của tất cả những thứ có thể hủy diệt tinh thần con người trên đời này.

Để tu luyện được đại pháp này, hắn đã hao hết tâm tư, chuẩn bị rất nhiều năm, xuất ra toàn bộ sức lực. Hắn tin rằng ngay cả quỷ thần cũng sẽ bị hủy hoại ý thức, phục tùng ảo giác.

Là tình cảm và tin tưởng sâu sắc đến dường nào làm cho nàng ta kiên quyết như vậy, kháng cự lại được với Di thần đại pháp từ trước đến nay không ai có thể chống lại.

Và những con người thế nào mới may mắn có được tình cảm và tin tưởng trước sau như một này.

Không gian chìm trong sự tĩnh lặng, ngoại trừ vài tiếng "tí tách" chốc chốc vang lên thì chỉ nghe thấy tiếng thở dốc.

Ánh trăng đỏ nhạt đã chuyển về phía Tây. Đêm trăng La vu thuật mạnh mẽ, kinh thiên động địa, quỷ thần né tránh.

Cơ hội trời cho mười năm mới có một lần, dưới sự kháng cự hung hãn của người con gái tuyệt thế, đang dần qua đi.

Hao tâm tổn sức bố trí cẩn thận, tuyệt đối không thể thất bại giữa đường được.

Một tiếng thở dài triền miên, cuối cùng tan vào trong gió, như than như xót lại như tiếc hận.

“Không đạt được ý chí của người... chỉ có thể đành chọn cái kém hơn thôi, dùng máu thịt của người vậy...”

Ngón tay thon dài chậm rãi đưa tới.

Mạnh Phù Dao mờ mịt mở to mắt lắng nghe động tĩnh bốn phía. Làn sương mù xám trắng trước mặt nàng đã biến thành màu đỏ của máu, nàng chỉ nhìn thấy cái bóng mờ mờ ảo ảo. Dường như đối phương đưa tay ra rất

chậm, trong màu đỏ của máu có âm thanh "xì xì" rất nhỏ, nghe rất đáng sợ, nhưng mãi vẫn không đến được trước mặt nàng.

Đối phương có vẻ là một cao thủ sở trường tấn công tinh thần, mỗi câu nói mỗi động tác đều có ý đồ hủy hoại ý chí của đối phương.

Trong mơ hồ, nàng nhận ra dường như âm thanh cực kì nhỏ kia đã đến trước mặt mình.

Một thứ gì đó mềm mại xẹt qua gò má nàng, trơn bóng như tơ lụa.

Mạnh Phù Dao nhắc tay nhanh như chớp giật kẹp nó lại. Thứ đó vọt qua như bay, chớp mắt không thấy bóng dáng. Mạnh Phù Dao tuy rõ ràng không nhìn thấy gì nhưng vẫn lần theo quỹ đạo mình nghe được đưa tay ra trước bắt lấy, "tách" một tiếng bắt được một cái đuôi cực nhỏ, nhỏ như một sợi to gần như không giữ lấy được. Mạnh Phù Dao vẫn cầm chắc chắn, mạnh mẽ quăng!

Vật đó mềm nhũn rũ xuống trong tay nàng.

Đối phương tựa như lại kinh ngạc, nhẹ nhàng cười nói: "Người thật sự rất giỏi, ở trong tình huống này vẫn phá được A Phi... Ta bắt đầu khâm phục người rồi. Chỉ đáng tiếc thứ này là cổ cực độc trong thiên hạ, đừng nói chạm vào, ngay cả ngửi thôi cũng phải chết."

Lời nói chưa dứt, Mạnh Phù Dao đã ngã xuống, trên mặt hiện ra một lớp khí xanh. Nàng lăn lộn giãy giụa dưới đất, những chỗ chạm qua đều loang lổ vết máu. Nghe thấy hơi thở của nàng dần dần yếu đi, tiếng cười kia lại càng vui vẻ, ôn nhu nói:

"Cửu Vĩ Hồ giải được thiên hạ kì cổ, nhưng loại cổ này lại chỉ có thể dùng nội đan của Cửu Vĩ Hồ mới giải được. Người không nỡ giết nó thì chính là giết bản thân mình."

Bước chân thoăn thoắt đi đến, giọng nói lại càng tiếc thương: "Nói thật lòng, ta muốn người còn sống ngoan ngoãn nghe lời, một người như thế thật sự rất hữu ích, nếu may mắn, thiên hạ này đều có thể là của ta, bây giờ lại chỉ có thể dùng máu thịt còn lại từ cơ thể đã chết của người... Nhưng mà người cường hãn thế này, ta đành phải dùng thứ kém hơn vậy."

Dường như có ngón tay của ai đó đưa đến, chỉ còn cách nàng khoảng một mét, bỗng nhiên gió bốn bề rít lên. Mạnh Phù Dao vốn đã lăn vào góc tường thoi thóp thở, bất thành linh vọt lên.

Nàng nhảy lên, một tay bắt lấy túi thuốc đã rơi vào trong góc tường từ trước, tay còn lại phất ra một làn khói đen, "Thí Thiên" xuất hiện!

Khói đen như thủy triều, vươn thẳng lên thành một bức tường sóng màu đen.

Ngọn sóng đó rít gào cuồn cuộn như được đúc lên từ sắt thép, ánh sáng mờ hồ tỏa ra ba trượng xung quanh. Ánh sáng chiếu đến đâu thì ở đó như có hàng ngàn thanh kiếm sắc nhọn phóng ra bốn phía, khắp nơi đều bắn ra những giọt máu li ti, khắp nơi đều vang lên âm thanh đổ vỡ.

Mạnh Phù Dao tập trung toàn lực tung ra công kích xé trời!

Kẻ kia kinh ngạc "hừm?" một tiếng, quả nhiên không dám liều lĩnh lại gần dưới chiêu tấn công đã dùng hết toàn lực của cao thủ đứng đầu kia, bước chân lùi về sau, vừa lùi bước chột như nhìn thấy gì đó, lại nhấc tay lên phía trên.

Mạnh Phù Dao lại bắt đầu lùi bước.

Chiêu kia của nàng rõ ràng là muốn cùng đối thủ đồng quy vu tận(*), tuyệt không thể rút lui, thế nhưng nàng vừa lùi xuống lại như cá dưới biển linh hoạt cực kì, trong chớp mắt từ xông về phía trước biến thành bay về phía sau, ngay cả bước chuyển ngoặt ở giữa cũng không có, lưng của nàng

nặng nề đập vào bức tường phía sau phát ra tiếng rầm vang dội, khi máu tươi bắn tung tóe thì nàng cũng đã phá tường chui ra, như một con chim ưng chuyển hướng giữa làn sương mù dày đặc.

(*) cùng chết.

Một bước chuyển hướng, ánh sáng nóng bỏng chiếu trên mặt nàng, vầng mặt trời sáng lên trong tầm nhìn đỏ rực như máu của nàng.

Trời đã sáng!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 9.2

Câu chuyện trong truyền thuyết kia, đêm trăng La Sát mà ai cũng không thể tin được rằng nó thật sự tồn tại ấy, đã qua đi!

Giây phút chạm được vào ánh sáng, trong đầu Mạnh Phù Dao bỗng nhiên "âm" vang, phần còn lại của ý niệm bị khuấy đảo xông lên, chớp mắt muốn phá hủy ý thức của nàng. Nàng bắt lấy viên đan dược, cũng không nhìn rõ là loại thuốc gì liền nuốt bừa xuống.

Nàng nghe thấy phía sau có tiếng tay áo phát phơ mang theo tiếng gió, bèn lập tức tung người, điên cuồng mà chạy, mắt bị phủ một tầng đỏ rực không nhìn rõ thứ gì, hoàn toàn dựa vào công lực cao siêu để giữ vững thăng bằng, không phân biệt được phương hướng, cứ thế chạy như bay.

Điên cuồng lao đi.

Lướt qua những mái hiên cao thấp, những con đường ngoằn ngoèo, sau đó lại băng qua những dãy núi nhấp nhô, qua những cao nguyên trập trùng.

Đến tận lúc nàng quên mất bản thân tại sao lại phải chạy.

Đầu của nàng vẫn đau như muốn nứt ra, đó là di chứng do chiêu phá hủy tinh thần tàn nhẫn đó gây ra. Dư âm bị khống chế như vẫn còn lẫn quẩn trong đầu nàng. Mỗi lần nó dâng lên, nàng lại quên đi một phần quá khứ và hiện tại.

Để bản thân không bị mất trí nhớ, nàng không ngừng tìm thuốc trong túi để uống. Nhưng vì để thuận tiện, tất cả thuốc viên to to bé bé đều để chung trong túi thuốc. Nàng ngày thường cũng không tỉ mỉ ghi nhớ loại thuốc nào có kích cỡ thế nào, không còn cách nào khác đành phải uống theo cảm giác. Dù sao thì độc được để chỗ khác, phía trong đều là thuốc chữa bệnh, chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng cứ coi như toàn bộ là thuốc chữa, uống lung tung cùng lúc cũng sẽ có hậu quả khó lường. Hậu quả mà nàng phải chịu chính là chốc chốc trí nhớ lại hỗn loạn. Có lúc nàng nhớ hết mọi thứ, có lúc lại quên sạch.

Nàng cứ chạy trong tình trạng hỗn loạn như thế. Lúc nhớ ra mọi thứ liền muốn đi tìm Trưởng Tôn Vô Cực, nhưng lúc chạy thì lại không có phương hướng, vô số lần chạy điên cuồng như thế, nàng không hề biết rằng mình đã ra khỏi thành từ lâu.

Đến cuối cùng, uống thuốc quá nhiều, nàng càng rối loạn, cũng ít khi nhớ ra tên Trưởng Tôn Vô Cực nữa, có điều trong lòng thường hay mơ hồ vụt qua một cái bóng, nghe thấy tiếng hô hoán. Nàng cũng thấp thoáng cảm nhận được người đó rất quan trọng, tiếng kêu rất vội vàng. Nàng phải chạy qua đó, về bên cạnh hắn, thế là nàng càng ra sức chạy, càng chạy càng xa.

Bởi vì nàng đã mù.

Lúc chống lại thuật pháp, dưới sự áp bức ấy nàng đã kiên quyết lựa chọn tập trung chân lực, chỉ khi chân lực tụ lại mới có thể chạy trốn. Cũng vì thế nàng không thể dùng hết tinh thần để bảo vệ đại não và ý thức, khiến cho đại não đã phải chịu đựng cùng lúc sự công kích của làn sương xám độc và sự phá hủy ý nghĩ mà xuất hiện tụ máu, máu bị tụ lại ảnh hưởng đến thị giác của nàng.

Độc tố trong cơ thể có thể loại bỏ, còn máu tụ nơi mắt không thể không chế được, vì không ai có thể truyền chân khí lên đôi mắt.

Lúc ấy bản thân nàng hiểu rất rõ hậu quả nhưng vẫn làm theo quyết định tàn nhẫn đó. Nàng thà rằng không nhìn thấy ánh sáng cũng không để mình bị khống chế, trở thành con rối trong tay đối phương, bị ép buộc hại người.

Mạnh Phù Dao nàng bây giờ rất đáng tiền, nữ vương Đại Uyển là thứ yếu, nhưng nếu đem nàng ra uy hiếp Vô Cực, Đại Hãn, Hiên Viên, tìm cách giết ba người đó thì nàng không dám nghĩ đến hậu quả.

Thế nên, dù phải trả giá như thế nào, nàng không thể để mình bị khống chế!

Cái giá mà nàng phải trả, ở trước mặt những người coi thường tình cảm thì nặng tựa Thái Sơn, nhưng trước mặt những người trân trọng tình cảm thì không là gì!

Mù thì mù! Tâm ta sáng!

Nếu như đối phương biết Mạnh Phù Dao ở vào tình cảnh đó mà vẫn có thể tập trung chân lực để tìm đường sống hơn nữa trong nháy mắt lại có thể đưa ra quyết định tàn nhẫn như thế với bản thân, chắc hẳn sẽ càng thêm kinh ngạc mà cảm thán.

Mạnh Phù Dao đã trải qua muôn ngàn thử thách tính phong huyết vũ, sự kiên quyết là thứ mà thế nhân khó đạt tới được nhất trên thế gian này.

Nàng đã vượt qua một đêm tinh thần bị tàn phá, kiên trì đến lúc đêm La Sát kết thúc.

Nàng lựa chọn khiến mình bị mù đối lấy công kích cuối cùng, rồi thuận lợi chạy thoát.

Nàng giả dạng trúng cổ sắp chết, đối lấy cơ hội lăn về góc tường nhặt túi thuốc.

Nàng dùng tám lần "Không phải!" chém đinh chặt sắt đối lấy một bản thân hoàn chỉnh, đối lấy kết quả những người nàng quan tâm sẽ không phải vì nàng mà bị uy hiếp.

Nàng thấy mình rất tốt, rất khá, thực sự làm được điều Trưởng Tôn Vô Cực đã dạy, lúc cần nghi ngờ thì nghi ngờ, lúc cần tin tưởng phải tin tưởng!

Đoạn đối thoại nghe được đêm đó rõ ràng là của Trưởng Tôn Vô Cực, thời gian đó Trưởng Tôn Vô Cực cũng thật sự kì quái. Dựa vào tính khí của nàng chắc chắn sẽ hoài nghi mà đuổi theo tìm hiểu. Nhưng khi tên "Trưởng Tôn Vô Cực" đó bay về phía tẩm cung Nhã Lan Châu ra tay đánh xuống, nàng lập tức biết được chắc chắn đó là giả.

Cái bóng bàn tay của Vô Cực hắt lên cửa sổ quá dài. Nàng rất quen thuộc với bàn tay của hắn, chỉ là bóng tay thôi nàng cũng nhận ra ngay. Nàng chưa từng thật sự nghi ngờ Trưởng Tôn Vô Cực.

Người theo đuổi quyền thế ham muốn quyền lực là điều hiển nhiên. Từ góc độ của Trưởng Tôn Vô Cực, suy nghĩ về việc sẽ làm vì lợi ích quốc gia là một ý nghĩ theo bản năng. Sau khi nàng đăng cơ làm nữ đế Đại Uyển, Trưởng Tôn Vô Cực liền thỉnh thoảng vô tình hay hữu ý nói về đạo làm quân vương, làm chính trị với nàng. Dần dà khiến nàng có thói quen gặp phải việc gì càng sẽ nghĩ về chính trị trước tiên, dám nghi ngờ và cẩn thận tìm chứng cứ.

Nhưng nàng không cho rằng Trưởng Tôn Vô Cực sẽ chọn lựa như vậy.

Vẫn là câu nói đó, ngay cả với tình địch cũng không xuống tay, lẽ nào lại ra tay với Nhã Lan Châu?

Giữa lợi ích quốc gia và nàng, hắn có lẽ sẽ không đặt nàng ở vị trí thứ nhất nhưng vẫn luôn cố gắng cân bằng, chưa bao giờ muốn xảy ra xung đột.

Tâm ý của huynh, lòng ta biết.

Tâm ý của ta, huynh có biết chăng?

Cũng như đoạn đối thoại bên hồ sen, nàng thẳng thừng phê bình Trương Tôn Vô Cực, không phải thật sự tức giận, chỉ là bởi vì muốn thấy hãn sống một cách chân thật tự do, nàng không hề muốn thế giới của hãn chỉ có Mạnh Phù Dao.

Nếu chỉ có Mạnh Phù Dao, sau này khi nàng rời đi, hãn làm sao có thể trải qua cuộc đời dài đằng đẵng.

Thế giới của một người quá đổi cô độc, nếu chỉ khư khư ôm mãi một thứ, thì đáng sợ biết bao.

Nàng không muốn hãn rơi vào ác mộng như vậy.

Ác mộng...

Thà rằng, để mình nàng chịu!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 13: Gian Khổ Chạy Trốn

Trong cuộc chạy trốn hỗn loạn, Mạnh Phù Dao thỉnh thoảng nhớ lại vài chuyện, rồi dần dần lại cảm thấy xa vời.

Thời gian sau đó, những hồi tưởng cũng nhanh chóng ít đi.

Nàng chạy đông chạy tây không phân phương hướng, cuối cùng cũng không còn phương hướng, thậm chí không biết qua bao lâu, chạy bao lâu. Lúc ban đầu có vẻ như nàng chạy vào trong một ngọn núi, ở trong đó dưỡng thương mấy ngày. Vết thương còn chưa lành hẳn, một đêm nàng bỗng nghe có tiếng người âm ỉ, đột nhiên cảm thấy bất an lại vội vàng chạy đi.

Lúc nàng chạy đi trên người không có tiền, người thấy mùi của hoa quả liền chạy đến, hái dưa bẻ ngô, chọn lựa dưa hấu ngọt bằng cách ném dưa hấu bịch bịch xuống đất.

Lúc bẻ ngô nàng rất tham, như một con gấu mù vừa bẻ vừa kẹp một đồng dưới nách. Nhưng nàng cũng chỉ bẻ theo hàng, giống hệt như con gấu mù không lấy được bao nhiêu ngô lại làm lãng phí tất cả.

Nàng bẻ được một đồng ngô vẫn còn đang ngâm đồng, chưa lớn lắm, lúc gặm có một dòng nước trắng sữa theo khóe miệng chảy xuống, mùi vị chất chất. Cái vị chất ấy cho nàng một cảm giác rất quen thuộc. Nàng dừng lại cầm chặt hái ngô ngẩng đầu lên trời, nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra gì hết, lần

mò lấy ra một viên thuốc nuốt xuống. Thuốc không còn nhiều, nàng phải dùng tiết kiệm.

Ăn xong lại nghỉ, rất lâu về trước mơ hồ nghe thấy có người nói với nàng:

"Người đời khổ sở chấp niệm để đạt được một thứ, vì nó mà lao về phía trước, thực ra thứ đó lại ở ngay bên cạnh."

Lời này rất đúng, nàng rất tán thành, rồi lại tiếp tục gặm ngô, gặm xong lại quên hết.

Gặm chán ngô, nàng muốn ăn thịt. Lúc ngang qua núi nàng liền săn thú. Dã thú trong núi bị nàng dọa chạy như điên, nhưng cũng có lúc người chạy trốn chết là nàng - vì bỗng nhiên bệnh đau đầu của nàng bị phát tác lúc đang đi săn thú. Lúc đó nàng liền ôm hông lên ba chân bốn cẳng mà chạy, còn hay bị lợn rừng với sói đuổi chạy vòng vèo. Có một lần nguy hiểm nhất là rơi xuống vách núi, bị treo lơ lửng trên một ngọn cây ở trên vách núi, liền thỏa mãn ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy đầu lại không đau nữa, nàng nghe thấy có người hỏi: "Ngủ đủ rồi à?"

Ngủ đủ rồi, nàng thoải mái tỉnh táo đuổi người.

Người đó lại nói với nàng: "Tại sao lại gầy như thế này?"

Đúng thật, nàng sờ sờ mặt, hình như đúng là gầy đi rồi. Nghĩ đến đây nàng rất bất mãn, một bước nhảy lên trên vách núi, ăn thịt con lợn rừng vẫn luôn chờ nàng ở phía trên vách núi để ăn thịt nàng. Một mình nàng gặm hết một cái chân sau của nó.

Nàng cũng không biết nên đi về hướng nào, dường như trong lòng có hai mong muốn, hình như hai mong muốn này mâu thuẫn với nhau? Ôi chao tại sao lại phiền phức như vậy? Vậy thì đi thôi.

Đi.

Đường càng đi càng xa, càng đi càng rộng rãi, càng đi càng ít người.

Không khí càng ngày càng ẩm ướt, gió càng lúc càng to, vị tanh mặn trong gió càng ngày càng nồng.

Một ngày nọ Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, ngửi thấy rất rõ mùi gió ẩm ướt. Ánh mặt trời ở đây đặc biệt ấm áp dịu nhẹ, không khí ở đây đặc biệt khoáng đạt thoải mái. Nàng nghe thấy trong gió có giọng nói phiêu diêu: "Phù Dao, đến khi nào phương hướng chúng ta nỗ lực theo đuổi có thể hợp lại thành một?"

Phù Dao.

Biển.

Đây là bờ biển.

Vị tanh mặn nồng đậm đó, là mùi của biển cả.

"Phù Phong có biển Ngạc Hải, phía bắc Ngạc Hải là hải cốc Tuyệt Vực." Có một giọng nói vang lên rất rõ ràng bên tai nàng. "Tuyệt Vực nằm hướng Bắc của đảo La Sát ở Ngạc Hải, đi sâu vào đại lục là Thương Khung."

Thương Khung...

Có cảm giác rất quen thuộc.

Nàng phải đến Thương Khung, đúng vậy.

Đi Thương Khung tìm ai đây?

Ai? Là ai?

Nàng móc ra một viên thuốc, nhắm nháp như gặm hạt đậu đến khi hết, lại bắt đầu nghĩ, nghĩ mãi mà vẫn không động đậy được. Có vẻ như nàng lấy nhầm thuốc rồi, lại móc một viên thuốc khác ra ăn, lúc này mới nhớ ra.

Trưởng Tôn Vô Cực.

Mặc dù chỉ nhớ ra bốn chữ nhưng nàng lập tức nối hai đoạn kí ức lại với nhau. Phải đi - đi đến Thương Khung tìm Trưởng Tôn Vô Cực.

Tốt lắm, đã có kết luận, lại còn là kết luận có mục tiêu rõ ràng.

Mạnh Phù Dao sung sướng, nhếch mép cười "ha ha". Người qua đường đều vô cùng kinh ngạc đưa mắt đánh giá nàng - một tên ăn mày rách rưới mở to đôi mắt hơi đỏ, ngốc nghếch đứng trong đám người bận rộn bên bờ biển, đang ngẩng đầu lên trời cười xán lạn.

Nụ cười ấy sáng loáng cao quý, sáng khoái như bầu trời xanh và gió biển lồng lộng, khiến người khác phải ngoái nhìn.

Nụ cười này xuất hiện ở một tên ăn mày quần áo tả tơi, trên người còn có vết thương thật sự là cổ quái. Thế nên lập tức có người thấy khó chịu, sai bước tiến đến hung ác đẩy tên ăn mày này một cái.

"Làm gì mà đứng chình ịch ở đây như cục đá thế hả, vương váu! Cút ra!"

Nhưng gã không đẩy được.

Người đó nhìn thì gầy yếu đến mức chỉ một cơn gió cũng có thể thổi ngã, thế nhưng tên kia dùng hết khí lực cũng không thể làm người này di chuyển được một phân nào.

Ngược lại, người đó thành hình nghiêng đầu dùng đôi mắt hơi đỏ, tụ lại hết ánh sáng rất không bình thường "nhìn" tên kia một cái.

Chỉ một ánh mắt như thế, tên kia vốn chuẩn bị sẵn những lời mắng chửi bắn thiu bỗng nhiên một chữ cũng không thể nói ra.

Chỉ cảm thấy ánh mắt như thế, vừa nãy còn thấy cái gì mà cười khê, ánh mắt ôn nhuận khoáng đạt, đột nhiên chuyển thành cứng rắn âm lạnh, cứ như một đao sắc nhọn chém "soạt" một cái, hay như một vệt lửa trực tiếp đâm vào trong tim gã.

Gã từ trước tới giờ chưa từng thấy ai có đôi mắt sắc bén như thế tựa như được tôi luyện hàng vạn hàng ngàn lần trong liệt hỏa địa ngục, có thể lấp lánh ánh lửa đỏ trong bóng tối.

Đó còn là đôi mắt của một tên mù!

Bến tàu trên biển rất hỗn loạn, đủ loại người vào nam ra bắc thường giao thiệp với nhau, vẫn luôn có vài người có con mắt nhìn người. Nhìn thấy ánh mắt như vậy, trong lòng gã lập tức cảnh giác, vội vàng lùi lại nhưng đã muộn.

Người đó nhẹ nhàng đưa tay, tay vừa nhấc lên đã tóm chặt gã, nắm trong tay tùy tiện điều khiển. Gã chỉ nghe thấy tiếng xương cốt toàn thân ken két hỗn loạn vang lên, ngay sau đó người đó vung tay, ném rất tùy ý.

"Tùm!"

Thân hình béo mập vẽ lên một đường cung hình tròn trên không trung, rơi xuống biên xa mười trượng.

Tiếng động này khiến mọi người trên bến đều dừng lại. Ở đây vốn có phân chia thế lực, cú ném này của Mạnh Phù Dao khiến lão đại của bến tàu tưởng rằng kẻ thù đến cướp địa bàn, vừa hát đầu, một đám côn đồ ào ào xông lên bao vây.

Vây lại nhưng không dám ra tay, dù gì một chiêu lúc này của Mạnh Phù Dao quá dọa người, chúng chỉ dám bao vây đứng do dự quan sát từ xa.

Mạnh Phù Dao cười lạnh, ngậm một ngọn cỏ thoải mái hóng gió.

Trong ấn tượng của nàng có một thứ đặc biệt thích đứng đón gió, bày ra bộ dạng khoan khoái, nhưng nàng lại không nhớ ra là ai, hơn nữa, tại sao lại dùng "một thứ" để hình dung? Mạnh Phù Dao nghĩ một lúc không ra đáp án liền bỏ cuộc.

Đầu nàng bỗng nhiên lại đau.

Không đúng lúc, thời gian không hợp, địa điểm tình huống không hợp, đầu lại phát đau rất lộn xộn.

Mạnh Phù Dao "á" một tiếng ôm lấy đầu nhảy dựng lên, nhắc chân bỏ chạy.

Đám côn đồ lập tức kích động.

Thì ra tên này chỉ được cái dáng vẻ, là giả thôi!

Đám côn đồ rầm rầm bao vây, tay nắm chân đá gạch ngói như mưa ném loạn xạ, lộp bộp lộp bộp đập lên người Mạnh Phù Dao.

Đường đường là chủ tam quốc, Cửu Tiêu đại nhân, Đại Uyển nữ đế, lại bị một đám côn đồ ở Phù Phong Ngạc Hải đuổi đến mức chạy thực mạng, như gà bay chó chạy, nhếch nhác chẳng ra sao.

Vẫn may Mạnh Phù Dao không nhớ ra bản thân là ai.

Nàng một chút cũng không thấy nhục mà cứ thế tháo chạy, đầu đau như búa bổ còn mắt lại nhìn không rõ. Nàng vốn vẫn còn nhìn được chút đường nét, song bây giờ cái gì cũng không nhìn được. Đột nhiên nàng đâm vào

một thứ rất cứng, nghe thấy "binh" một tiếng. Ngay lập tức một đám bụi màu xám tung lên, đập vào mặt nàng.

Nhiều sao quá đi... màu vàng...

Quay nào quay... quay nào quay...

Đường đường là chủ tam quốc, Cửu Tiêu đại nhân, Đại Uyển nữ đế lại bị một đám côn đồ ở Phù Phong Ngạc Hải đuổi đến mức phải chạy thực mạng, như gà bay chó chạy, nhếch nhác chẳng ra sao... sau đó đâm vào tường... tường vỡ... người ngất xỉu.

Mạnh Phù Dao "bộ" một tiếng ngã xuống, trước khi ngã xuống còn cảm giác có vô số người lao đến, còn mơ hồ nhận ra có ai đó nhào lên người nàng.

Hình như nàng nghe thấy có người hét: "... Các vị hạ thủ lưu tình, đó là tam đệ ngốc nhà ta..."

Mẹ người mới ngốc!

Mạnh nữ vương nghĩ như thế.

Ngay sau đó nàng chìm vào trong bóng tối.

Lúc Mạnh Phù Dao tỉnh lại cảm giác bốn bề dường như đã tối đen, không gian có vẻ rất rộng rãi, dưới thân có cái gì đó lắc lư theo quy luật.

Tiếng sóng biển từng đợt truyền tới, tẩy sạch sự xa xôi, sáng rõ. Nàng ngồi dậy lắng nghe tiếng sóng bên tai, biết rằng mình hiện đang ở trên biển.

Phía dưới là một tấm đệm giường đơn xơ, khắp nơi chất đồng dây thừng, thùng nước, đồ đạc lộn xộn, có vẻ như đây là nơi chứa đồ của con thuyền, cửa đang mở, gió biển vù vù.

Có tiếng bước chân đi đến, đưa một cái bát qua cho nàng rồi ngồi xuống bên cạnh, mạnh mẽ vươn eo, cười nói: "Tiểu ca, thật xin lỗi, đáng lẽ nên đợi huynh tỉnh lại rồi đưa huynh về nhà, nhưng mà Phong lão đại thúc giục chúng ta phải giao số cá cho năm nay. Nếu để huynh lại trên bờ huynh sẽ bị đánh, ta chỉ đành mang huynh theo ta ra biển."

Người đó uống nước ừng ực, kì quái hỏi nàng: "Sao uống? Không phải ai mới ngủ dậy cũng khát nước sao?"

Mạnh Phù Dao "ừm" một tiếng, tập trung suy nghĩ tại sao bản thân dường như không hề có thói quen cầm bát nước rồi nhanh chóng uống. Sau đó nàng lại cảm thấy sự hào sảng lỗ mãng của thiếu niên này rất quen thuộc dường như trước đây đã từng gặp người như vậy rồi. Có điều chút chuyện nhỏ này không đáng để nàng lấy thuốc uống, may mắn thì tự mình sẽ đột nhiên nhớ ra thôi.

Nàng từ từ uống nước, lại cảm thấy ở phía không xa như có một đôi mắt rơi trên người nàng thật lâu, bèn lập tức ngoảnh đầu lại.

Ánh mắt đó vội quay đi, một bóng đen đung đưa không được tự nhiên lẫn trong ánh sáng màu đỏ nhạt. Trên mạn thuyền vọng đến tiếng gõ tấu thuốc vang "cách cách".

Thiếu niên bên cạnh cũng quay đầu nhìn, giải thích:

"A, đó là Mã lão gia, đại thúc nhà ta, chủ thuyền này, thúc ấy tốt lắm."

Hắn lặng lẽ đến gần, nói nhỏ vào tai Mạnh Phù Dao, "Vốn Mã lão gia không muốn ta mang huynh lên thuyền... ừm... Huynh phải nghe lời, đừng có chọc tức ông ấy."

Mạnh Phù Dao cười, hiểu ra rằng đại khái tên tiểu tử này trước tiên nói nàng là tam đệ ngốc nhà hắn, hắn muốn cứu nàng, Mã lão gia sợ phiền

phức nên không đồng ý, cũng không biết tiểu tử này cầu xin bao lâu mới đổi được cơ hội để nàng lên thuyền.

Mạnh Phù Dao không để những chuyện trong này trong lòng, "ừ" rồi hỏi: "Ta ngủ mấy ngày rồi?"

"Ba ngày!" Thiếu niên vỗ vai nàng, "Huynh ngủ giỏi thật đấy, ngủ một mạch, đến lúc huynh tỉnh chúng ta đã đến giữa biển rồi."

Hắn nằm xuống bên cạnh nàng, nói: "Ngủ đi, chúng ta phải nhanh đến gần Sa Đảo, mùa cá bạch ở đó sắp tới rồi, chăm chỉ đánh bắt một chuyến, năm tiếp theo có thể nằm trên boong thuyền phơi nắng."

Hắn lật người, nằm dang rộng hai tay hai chân, sau đó lại làu bàu: "Cũng không biết có ai đến chia phần không, thuyền buôn ở đó rất nhiều, có lúc cũng thuận tiện kéo một mẻ. Có điều cũng may là tuyến đường bên đó hải tặc ít khi qua... này, sao huynh không ngủ?"

Mạnh Phù Dao ngơ ngẩn "nhìn" hắn nói: "Ày, sao người lại ngủ ở đây?"

"Ta đương nhiên là ngủ ở đây rồi, đây là chỗ ngủ của ta mà."

"Mã lão gia không phải đại thúc nhà người sao? Sao người lại ngủ ở phòng chứa đồ?"

Thiếu niên im lặng, mãi sau mới ảm đạm giải thích: "Cha ta chết sớm... Mã lão gia phải chăm sóc rất nhiều người ...", một lúc sau tinh thần lại vui vẻ trở lại, cười nói: "Mã lão gia đối với ta đã rất tốt rồi! Ít nhất ta cũng được lên thuyền, kiếm tiền về nuôi mẹ ta."

Mạnh Phù Dao nghe xong câu này, trong lòng bỗng xao động, thấp thoáng nghe thấy có người sang sảng nói: "Mẫu phi ồm yếu, bất luận thế nào ta cũng muốn để người gặp ta một lần!"

Rồi lại dường như nghe thấy trong tiếng gió biển có người đang hát:
“Thảo nguyên bát ngát, biển rộng mênh mông, con đã đi qua đang ở nơi
nào... Núi non trùng điệp, trời cao xanh thẳm, con vẫn chưa về, tháng năm
đằng đằng mẹ vẫn ngóng trông...”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10.2

Mẹ... mẹ...

Mạnh Phù Dao đột nhiên nhớ ra rồi, nàng phải đi tìm mẹ, nhưng mẹ đang ở nơi đâu?

Xem ra phải đợi đến lần sau nhớ lại, nhưng mà lần sau nhớ ra, có lẽ những gì nhớ được hôm nay lại quên hết rồi.

Nàng nghĩ mãi, nhắc tay sờ thấy tấm vách ngăn liền khắc lên: Phù Dao, mẹ, Trưởng Tôn Vô Cực.

Bắt đầu từ bây giờ, mỗi lần nhớ ra điều gì nàng phải lập tức khắc lại, trí nhớ tốt không bằng đầu bút gầy mà.

Thiếu niên bên cạnh đã ngủ say, lại còn ngáy nữa. Mạnh Phù Dao nằm xuống, vừa cảm nhận sự lắc lư của con thuyền vừa gối đầu suy tư. Quang cảnh này dường như cũng có chút quen thuộc, hình như đã từng có người nào đó, ngủ bên cạnh nàng trên mặt nước trong gió lộng thì thầm trêu ghẹo:

"Phù Dao... mười năm tu được chở cùng thuyền, trăm năm tu được ngủ cùng gối..."

Ồ nghe là biết, người này chính là một kẻ phong lưu.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt ngủ say.

Trên thuyền của Mã lão gia, từ bây giờ thêm một tên thuyền phu gọi là A Tam ngốc.

Gọi hắn là thuyền phu cũng không chính xác, hắn ta không biết cách sinh sống ở trên thuyền, thậm chí còn nửa mù, căn bản là một tên vô dụng. Việc duy nhất hắn có thể làm là kéo lưới. Hắn có sức lực lớn kinh người, có thể dùng một tay giúp mọi người kéo lưới lên.

Trên thuyền không nuôi kẻ vô dụng, nhưng ở giữa biển thế này, lẽ nào lại ném hắn xuống biển? Hơn nữa đám thuyền phu quan sát thấy thiếu niên kia thường thường trầm mặc ôm đầu gối ngồi trên đầu thuyền, mặt hướng về phía kia của biên, giây phút đó nét mặt hắn lộ vẻ xa xăm. Có kẻ định trêu chọc, nhưng khi đôi mắt đỏ nhạt ấy quay lại, tất cả đều im lặng.

Không thể động đến, lại căm ghét, mọi người liền vô ý hữu ý xa lánh hắn, cho hắn góc thuyền xập xệ nhất, ăn cơm thừa còn lại, trời dần dần trở lạnh cũng không cho hắn cái chăn. Thế nhưng A Tam ngốc kia dường như không hề để tâm những điều này, không có chăn đắp thì không đi ngủ nữa. Người trên thuyền nửa đêm thức giấc đi tiểu, rất nhiều lần nhìn thấy thiếu niên ấy ngồi xếp bằng, không biết đang làm gì.

Thiếu niên Tiểu Hồ đã cứu A Tam cũng bị liên lụy, thường xuyên phải ăn cơm thừa cùng A Tam. Khi mọi người đều cười nhạo A Tam, chỉ có hắn bảo vệ nàng. Có lần Mạnh Phù Dao ở đầu thuyền hóng gió, nghe thấy trong khoang thuyền Mã lão gia dạy dỗ Tiểu Hồ: "Cách xa tên ngốc kia ra một chút!"

A Hồ kháng nghị: "Hắn rất tốt mà!"

"Không phải vấn đề tốt hay không!" Mã lão gia hiểu biết rộng nặng nề gõ đầu gối, "Mà là hắn lai lịch bất minh, hơn nữa người có chú ý không, hắn rõ ràng không phải người xuất thân bình thường, ngay cả tư thế uống nước cũng không giống chúng ta! Nếu như là con cháu nhà giàu nào đó bị

truy sát hoặc là liên quan đến tranh đấu của quan lại, chúng ta không tránh được trách nhiệm đâu!"

"Con cháu nhà giàu? Quan lại?" Tiểu Hồ cười, "Thúc nói cái đằng trước thì thôi đi, cái đằng sau thì là truyện cười rồi hửn mới bao tuổi chứ, lại còn làm quan?"

Người thì hiểu cái gì!" Mã lão gia mắng, "Tiểu tử miệng còn hôi sữa không có kiến thức, tuổi nhỏ thì làm sao? Chưa nghe qua nữ đế của Đại Uyển bên cạnh à? Mười chín tuổi lên ngôi!"

"Biết rồi mà biết rồi mà..." Tiểu Hồ bất mãn, làu bàu, thật đúng là, đem nữ đế ra so sánh làm gì? Tên gốc A Tam cũng không thể là nữ đế..."

"So sánh cũng không được chắc? Tên lợn này..." Mã lão gia càng hung dữ hơn, gõ tấu thuốc lên đầu hửn.

Mạnh Phù Dao ở đằng xa nghe thấy, ngẩng đầu cười.

Nữ đế Đại Uyển?

Nghe qua rất quen thuộc.

Người quen biết?

Không phải là mình chứ? Mạnh Phù Dao đánh giá bản thân một lượt, từ bàn tay đầy mùi cá tanh đến bàn chân với ống quần rách nát, cuối cùng xác nhận, như này thì cho dù có mặc long bào cũng tuyệt đối không giống nữ đế.

Nàng đứng trên cột buồm, nhắm mắt đón gió biển, gần đây bởi vì bị mù một nửa mà năm giác quan còn lại của nàng lại càng nhạy bén, hình như sau lần đau đầu dữ dội ấy, nàng đánh bậy đánh bạ lại đột phá được một cửa quan trọng, chỉ chờ ngày mây tản trắng sáng u tối tan đi. Nàng ngẩn ngơ

nhớ ra, môn võ công mà mình đang luyện ở tầng cuối cùng có bước đột phá hết sức quan trọng, tu luyện bình thường không dễ đạt được, cần phải rơi vào chỗ chết rồi sống lại, không biết có phải là như thế không?

Còn là môn võ công gì, tầng cuối cùng là cái gì, nàng quên hết cả rồi.

Buổi tối nàng trở lại phòng chứa đồ, đưa tay điểm huyết đạo của Tiểu Hồ, dùng chân lực đả thông kinh mạch của hắn.

Lúc làm những việc này, nàng lơ mờ nhớ đến điều gì đó, hình như rất lâu về trước, cũng có người từng làm việc như thế cho nàng.

"Phù Dao... nàng phải mạnh, mạnh hơn ta thì càng tốt."

Đây là giọng nói của ai? Trầm thấp ừm nhẽ như làn gió biển đêm nay, mềm mại mang theo nỗi bận lòng bay đến, nhẹ nhàng quấn lấy nàng, lẫn lẫn không rời.

Manh Phù Dao trèo lên ngọn buồm cao chót vót, ở trên đỉnh của cánh buồm ngắm nhìn về hướng xa xăm. Nàng không biết nên nhìn về hướng nào, cũng như nàng không biết mình đã đánh mất thứ quan trọng thế nào. Thứ đó quan trọng như thế, vậy nên khi mất đi, nàng không lúc nào không cảm thấy trái tim như thiếu mất một khoảng, rồi bị gió biển mặn mòi thả sức lừa vào, đau rất vô cùng.

Trong nỗi đau ấy bỗng nhiên nàng cảm thấy trống vắng, sóng biển không ngừng gột rửa, gõ vào trái tim mất mát của đêm tĩnh lặng, khiến tâm trạng chua xót dâng tràn.

Nàng loáng thoáng nghe thấy hắn nói:

"Phù Dao, kẻ dũng cảm không sợ khóc."

Đúng vậy, kẻ dũng cảm không sợ khóc.

Phù Dao lặng lẽ ngồi trên cột buồm, hướng về phía gió.

Đêm khuya.

Trên biển đêm mênh mông bao la vô tận, chiếc thuyền cô độc hướng về phía mặt trăng to lớn nơi xa. Ông trăng rắc ánh vàng lên bóng dáng cô đơn ngồi xếp bằng trên cột buồm, chiếu sáng nàng, nước mắt màu hồng chảy trên đôi gò má.

Không biết đã đi bao lâu, hôm nay đột nhiên nàng nghe thay tiếng người trên thuyền đồng loạt reo hò.

Đến Sa Đảo rồi.

Trong tiếng hoan hô, nàng nhạy bén phát hiện có tiếng đàn cá chen chúc bơi lội dưới nước, nghe thấy tiếng tấm lưới bạc được ai đó quăng xuống, khi kéo lên mang theo đầy ắp cá, cất chứa niềm vui của những người đi biển. Nghe thấy tiếng cười vui mừng hơn hờ ầy truyền khắp mặt biển mênh mông thắm ánh trăng vàng sáng loáng.

Vành tai nàng đột nhiên động đập.

Âm thanh kì lạ.

Ở một nơi rất xa.

Không, đang dần dần lại gần-

Tiếng gió rít, âm thanh chiếc thuyền chở nặng đang từ phía sau hòn đảo lặng lẽ quay lại...

Tiểu Hồ bên cạnh vui vẻ bịch bịch chạy đến, đang ôm một con cá lớn, hưng phấn đưa lên muốn nàng ngửi mùi cá còn tươi rói, Mạnh Phù Dao một tay bắt lấy hăn hỏi: "Gần đây có thuyền sao?"

"Thuyền?" Tiểu Hồ bị hỏi đến ngớ cả người, dang tay nói: "Có thuyền buôn đó, con thuyền lớn lắm đấy, còn có... còn có... còn có..."

Hắn đột nhiên lắp bắp, bất kể thế nào cũng không nói tiếp được.

Hắn không cần nói nữa.

Phía xa bỗng nhiên truyền tới tiếng hét thảm thiết, tiếng kêu cứu, tiếng tên nhọn xuyên vào cơ thể người. Từng tiếng từng tiếng cực kì mạnh mẽ xuyên thấu vào màng nhĩ hiện giờ đã rất nhạy bén của Mạnh Phù Dao, đồng thời xuyên cả vào trong tai của tất cả những người trên con thuyền đánh cá này,

Niềm vui sướng do bội thu mới vừa ban nãy đã bị thay thế bởi nỗi kinh sợ tột cùng!

"Là hải tặc!"

"Hải tặc đến đây!"

"Tại sao hải tặc xuất hiện trên vùng biển này!"

"Người trên thuyền buôn kia chết cả rồi! Bọn chúng đang đi về phía chúng ta đây!"

Mọi người trên thuyền điên cuồng chạy trốn, nhưng biển rộng bao la có thể chạy đi đâu? Có người nhảy xuống nước định bơi lên Sa Đảo phía đối diện, thế nhưng tiếng “bùm” rơi xuống nước vừa vang lên liền sau đó là tiếng kêu thảm thê lương. Cùng lúc đó, tiếng gió cực lớn từ sườn phía trước vút đến, hình như là trường thương và tên nhọn do cung nỏ bắn ra, xé toạc không trung, trong chớp mắt vù vù liên tục, xuyên rách cơ thể của những người bỏ chạy, bắn ra những hoa máu thê lương mà diễm lệ.

Trong không khí rất nhanh tràn ngập mùi máu tanh, nồng nặc bao trùm vùng biển mà khi nãy còn tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ.

Tiểu Hồ bên cạnh vẫn không có động tĩnh, hình như bị dọa cho sợ rồi. Mạnh Phù Dao vỗ vỗ hăn, hăn bỗng nhiên tỉnh lại, liều mạng kéo Mạnh Phù Dao lùi về phía sau khoang thuyền hét: A Tam, A Tam! Nhảy xuống phía sau đi! Im lặng nào!"

"Còn người?"

"Ta... ta lúc nữa sẽ đến..." Giọng nói của thiếu niên có chút không bình thường, ra sức đây nàng, "A Tam... Xin lỗi, ta không biết hải tặc sẽ xuất hiện ở đây, ta không nên mang theo huynh đi, huynh nhảy xuống đi, trốn ở sau thuyền không được ra ngoài, bọn chúng cướp được đồ rồi sẽ bỏ đi."

Mạnh Phù Dao nhìn hăn, đứa bé này, còn muốn cứu Mã lão gia sao?

Nàng vẫn còn chưa kịp nói, một luồng gió mạnh thành linh bắn tới. Mạnh Phù Dao kéo đầu Tiểu Hồ tránh đi, "vù" một tiếng một cái cán tên đâm sâu vào vách thuyền cạnh nàng, vụn gỗ bắn tứ tung.

Ngay lúc đó, phía đối diện bỗng vang lên giọng nói khàn khàn thô ráp.

"Giết sạch bọn chúng!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 15: Cướp Biển Duy Kinh

Phù Phong, Phát Khương tháng 9 năm thứ 18, Mạnh Phù Dao bị trọng thương, hai mắt mất thị lực đang trên đường chạy trốn, đến khi loạng chà loạng choạng va vào đám hải tặc tình cờ đến Ngạc Hải Phù Phong, thì ở trong đất liền lại đang xảy ra biến cố lớn.

Lúc vương thành Thiêu Đường sắp bị công phá, tộc Thập Nhĩ đột nhiên tấn công quân Phát Khương mãnh liệt, quân Phát Khương lập tức bị bao vây tứ phía.

Tiền tuyến xảy ra biến cố, chỉ huy ở hậu phương lại đột nhiên gặp chuyện, không biết vì sao trung khu chỉ huy trở nên hỗn loạn, cấp báo liên tục, nhưng triều đình Phát Khương lại không thể đưa ra kế sách tình diệu như trước đó.

Quân Phát Khương do gặp phải tình thế khó khăn nên xảy ra chia rẽ, chủ tướng Phát Khương liền phái hai kẻ không rõ lai lịch là Tiểu Thất và Thiết Thành ra mặt hận, cả hai xông vào trận chiến khốc liệt và tỏ rõ dáng vẻ anh hùng bất khuất hiên ngang, đồng thời phản kháng lại mệnh lệnh bất hợp lý từ triều đình Phát Khương trong cơn giận dữ, mang theo niềm tin vào vị tướng mà mình phục tùng, chia thành tốp nhỏ cùng với đội quân của hai dân tộc đi vào rừng triển khai đánh du kích.

Tiểu Thất chưa nhận được mệnh lệnh của Chiến Bắc Dã, do đó khá hoang mang và mơ hồ về những việc phải làm, tuy nhiên hắn vẫn trung thành tiếp tục thực hiện theo chỉ thị ban đầu.

Về phía Chiến Bạch Dã và Vân Ngấn, trước khi có biến họ đã rời khỏi Đại Phong thành đi tìm tung tích của người nào đó đã biến mất.

Biến cố xảy ra, loạn lạc nổi lên, tình thế thay đổi khôn lường, làm ảnh hưởng đến sự tồn vong của cả ba dân tộc.

Đúng vào lúc đó, hoàng đế Vô Cực quốc băng hà, Thái tử lên kế vị.

“Giết sạch bọn chúng!”

Tiếng mệnh lệnh thét gào vang vọng khắp biển lớn, bốn bề bốc lên mùi hôi tanh của máu, mặt biển mang theo cả một lớp bong bóng bằng máu đang bị nước cuốn trôi.

Những tiếng "ùm ùm" không ngớt vang lên, đó là âm thanh của những thi thể bị ném xuống biển.

Một số thủy thủ biết võ công không cam tâm số phận bị sát hại liền rút dao xông lên, trên con thuyền hải tặc phía trước đột nhiên có một nam tử mặc áo gấm vút qua, tướng mạo vô cùng tuấn tú, tay còn giơ lên một điều thuốc có mùi thơm thoang thoảng, các thủy thủ kia lập tức ngã xuống hàng loạt.

Những tên hải tặc thấy thế vỗ vào mạn thuyền tỏ ý đắc thắng, cười lớn: "Đồ ngu, hãy chết đi, các người không biết đến thần hộ mệnh Trần công tử của đội quân Cá Mập bọn ta à?"

"Đúng là lấy trứng chọi đá!"

"Nói ra sẽ dọa chết người mất, là cao đồ của Thập cường giả đấy!"

"Nếu muốn chết sớm thì hãy mau ra đây!"

"Rầm!"

Con thuyền đột nhiên bị đâm nghiêm trọng, suýt chút nữa là lật, thì ra bọn hải tặc bên kia đã không chịu nhường tay, khiến cho chiếc thuyền đánh cá nhỏ bé bị đâm thủng, làm nước tràn vào, xem chừng sắp chìm trong chốc lát.

Tiểu Hồ đứng chặn đường trước Mạnh Phù Dao định cản mũi tên đang bay tới, căng thẳng đến mức suýt khóc: "Bọn chúng có cao thủ bảo vệ, chúng ta không thể nào chống đỡ nổi đâu, người hãy chạy đi, mau lên..."

"Lấy hơi! Xông lên." Mạnh Phù Dao gằn giọng.

Tiểu Hồ chột ngây người ra.

"Kim tảo quan xuyên hạ thước kiều, trùng lâu thập nhị hàng cung thất."
(*) Mạnh Phù Dao vỗ vào vai Tiểu Hồ. "Trọng tâm thả lỏng, mở rộng đan điền!"

(*) Có nghĩa là “đi xuống bên dưới cầu Hỉ Thước, nhiều lần qua lại mười hai cung”, là một câu khẩu quyết võ công của “Toàn Chân đại đạo ca” trong tiểu thuyết kiếm hiệp của nhà văn Kim Dung.

Tiểu Hồ bị cú chạm nhẹ ấy làm cho kích động, bao nhiêu sức nóng dồn phía bụng tự nhiên thoát ra, cùng lúc những chiếc bóng người nghiêng nghiêng đột nhiên trượt dài.

Giọng nói lạnh lạnh của Mạnh Phù Dao cất lên: "Nam tử không sợ chết! Hãy làm việc người nên làm đi!"

Nam tử không sợ chết! Tiểu Hồ khí thế bừng bừng lao về phía trước đỡ lấy nhát dao đang lao về phía mình.

Sau đó, Tiểu Hồ đột nhiên chết lặng.

Tất cả những người chèo thuyền cũng ngây người ra.

Đám hải tặc đang điên cuồng vui sướng với việc lấy tính mạng con người làm niềm vui cũng phải sửng sờ.

Tất cả cùng ngẩng đầu lên nhìn một thiếu niên áo quần ta tơi vụn qua như một tia sáng rạch ngang bầu trời, tốc độ đó không thể nào diễn tả được bằng lời. Người đã bay đi nhưng con người dường như vẫn còn tồn tại ở đó như một cái bóng còn sót lại, hay như một ngôi sao xẹt báo hiệu động đất, sóng thần, thiên tai sắp sửa xảy ra.

Loại võ công này những người có mặt tại đó chưa từng nhìn thấy, sau này cũng khó có thể tưởng tượng ra. Tiểu Hồ cúi gằm, thực sự không thể hiểu nổi tại sao tên ngốc A Tam không biết võ công, đánh đắm như một mớ hỗn độn bỗng chốc lại biến thành một vị thần, chắc hẳn võ công mà thần hộ mệnh của đám hải tặc Cá Mập kia sở hữu cũng chính là loại võ công này.

Những thủy thủ trên thuyền há hốc mồm, đờ đẫn nhìn theo tên ngốc có đôi mắt hể chóp là long trời lở đất kia. Đó chính là kẻ ăn mày thường xuyên bị người ta giễu cợt, hàng ngày vẫn ngủ trên rác rưởi và đồ ăn thừa. Không lẽ đây là mơ sao?

Còn đám hải tặc đứng như trời trồng ngược đầu lên nhìn vị thiếu niên in trên bóng trăng, toàn thân như được dát vàng toát lên vẻ đẹp lộng lẫy vô cùng, ánh mắt màu hồng nhạt vừa mạnh mẽ vừa uy nghiêm, xem chừng không phải người phàm.

Cuồng phong gào thét, thiếu niên đứng trong gió giơ tay áo lên hành động như một chú chim đang vỗ cánh, thu vào sấm chớp, mây mù sau đó trút lên cột buồm của bọn hải tặc, rồi đá vào cánh buồm to lớn kiên cố có vẽ một con cá mập hung dữ, tạo thành một lỗ thủng lớn trên đó.

Đám hải tặc trở nên âm ỉ. Con dấu trên cánh buồm giống như lá cờ của chúng vậy, còn Mạnh Phù Dao chính là một sự sỉ nhục to lớn nhất đối với

bọn chúng, lập tức có kẻ cầm đao xông lên trông tư thế cũng có vẻ rất chuẩn.

Mạnh Phù Dao xem như không nhìn thấy, bình tĩnh hạ tay xuống và dẫm lên cột buồm như đi trên mặt đất bằng phẳng, nàng vẫn ngẩng cao đầu và nhìn về phương Bắc thở dài: "Ở nơi cao sẽ cảm thấy lạnh giá..."

"Rắc."

Một chân nàng giẫm nát chuôi đao sắt mà Tiểu Hồ vừa phóng qua.

Nhấc chân, nghiêng người, lại đạp xuống.

Giống như một mỹ nữ xuất hiện sau khi sấm chớp, mây mù giăng lối.

Đám hải tặc không biết vì sao thanh đao lúc nào cũng cầm chắc trên tay bây giờ lại nằm dưới chân của tên kia.

Tiểu Hồ liền trông thấy thanh đao bị vỡ ra thành nghìn mảnh, từng mảnh vỡ vẫn nằm trên bàn tay, ngay lập tức hắn nhận ra bản thân bỗng giống thanh đao lấp lánh ánh trắng bàng bạc kia, rồi lăn qua lăn lại, tư thế đó không ngờ lại có thể giống hệt với tuyệt kỹ "mạn thiên phi tuyết" hắn vừa mới thực hiện.

Tiểu Hồ đâm vào giữa đám người đang xông tới, tất cả lao vào nhau "rầm rầm" cùng những tiếng gào thét đình tai.

Vô số mảnh vụn từ những thanh đao bay lên trắng xóa như những bông hoa tuyết trên biển, bay xuyên qua ánh trăng, hay như bay giữa bầu trời xanh tím biếc, hay như đắm chìm giữa đại dương xanh ngắt mênh mông.

Tuyệt nhiên không có giọt máu nào rơi xuống.

Tất cả những thanh đao bị gãy tạo thành những góc tù có thể làm cho da thịt bầm tím, khiến cho huyết đạo bị khống chế nhưng không xé rách bất cứ

mảng da thịt nào trên cơ thể.

Đối diện những ánh mắt ngơ ngác chăm chăm nhìn về một phía, Mạnh Phù Dao phải thương đàn trách trời mà than thở: "Tại hạ sợ máu".

...

Trong làn gió biển đường như có tiếng ai đang nói bằng giọng điệu rất chân thành: "Phù Dao, nàng có thể hết lòng dốc sức nhưng không được háo thắng mà tranh giành".

Nhìn xem ai này! Tôi không hề làm hại ai, hãy tán dương tôi đi, tán dương tôi đi.

"Trần công tử, nguy to rồi!", thủ lĩnh của đám hải tặc cuối cùng cũng nhận ra sự bất bại của người đó. Đáng ra ngày hôm nay hẳn chỉ định đánh động nước trong thuyền, nhưng nhìn có vẻ thuyền đánh cá thu hoạch được kha khá nên tiện tay vơ vét một chút, không ngờ trên thuyền còn có một tên cao thủ rác rưởi như vậy, hẳn thầm than trách xui xẻo song lại không quá lo sợ, chẳng phải còn có Trần công tử đây sao! Trước nay chẳng phải chưa từng xảy ra chuyện gì đó sao? Trần công tử có lần nào không giúp chúng ta giải quyết ổn thỏa chứ!

"Giúp ta giết chết hắn!"

Thủ lĩnh Cá Mập chỉ về phía có tiếng kêu hỗn hển của Mạnh Phù Dao, hắn nhìn Trần công tử bằng ánh mắt khao khát, chờ đợi người này sẽ giống như ngày trước - ra tay giúp thuyền của bọn hải tặc trong giây phút nguy cấp, tóm gọn tên tiểu tử đang ở trước mắt, bất kể còn sống hay đã chết để cho bọn chúng trút giận, muốn cho tên tiểu tử nửa ngu nửa khùng kia phải cầu xin tha thứ dưới chân hắn và lấy đó làm vui sướng.

Vẻ mặt của nam tử đeo mặt nạ đồng có chút do dự, tay dè lên thanh kiếm, thủ lĩnh Cá Mập giục giã: "Xin hãy nhanh lên, tên tiểu tử này thật

quá hung hăng nên rất cần ngài tận tay dạy dỗ!"

Mạnh Phù Dao ngẩng mặt lên, ánh mắt nhìn về hướng đó, cười nói: "Hả? Thần hộ mệnh? Thật là một tước vị hay ho, lại còn là đồ đệ của một trong Thập cường giả. Xin hỏi là vị cường giả nào vậy?"

Tên thủ lĩnh cá Mập đặc ý lạnh lùng cười, nói: "Người cũng xứng đáng hỏi câu đó sao?"

Mạnh Phù Dao gật đầu tỏ ý tán thành: "Đúng vậy, hỏi ra thật phiền phức". Nàng giậm một chân, thanh đao từ cách đó hơn ba trượng được giữ chắc trong tay của bọn hải tặc Cá Mập lập tức chuyển hướng bay về phía nàng, "Nói chuyện bằng đao đi!"

"Keng keng."

Ánh sáng từ thanh đao xoay thành vòng tròn, tiếng gió rít mạnh, giữa không trung như có một bàn tay vô hình nắm chặt lấy thanh đao quay tròn, khiến những tên hải tặc xung quanh ngã nhào, thanh đao đã chia tách đám người giống như gió tách từng lớp sóng vậy.

Về phía Trần công tử bị ép đến bước đường cùng chỉ có thể nhon nhón chân bước đi, tay còn cầm một thanh kiếm dài, khói thuốc nhàn nhạt len vào giữa âm thanh vang dội như sấm chớp, cuộn tròn vào ánh sáng xanh của thanh đao, khung cảnh mờ mịt, sự thoáng đãng của trời đất bao la lập tức trở nên vẫn đục.

Xem chừng rất cẩn trọng, hấn dồn nén công phu. Mạnh Phù Dao nghe thấy tiếng sấm rất nhỏ, thoáng như đã từng quen, suy nghĩ đó xẹt ngang qua như một tia chớp nhưng sau đó nàng lại như không có chuyện gì.

Mạnh Phù Dao cười ha hả, nàng muốn thử xem võ nghệ của mình liệu đã bước lên một tầm cao mới chưa, ngày hôm nay nó đã mạnh đến mức độ nào rồi. Nàng nâng tay lên rồi lại dồn sức, ép xuống dưới, gió trời từ bốn

phương bi nàng thu gọn trong lòng bàn tay, rồi giống như bị một cây kim trong suốt chọc thủng khiến cho nó lại bay cao.

"Keng."

Cơn gió "đâm" trúng thanh đao dài sáng như làn nước mùa thu, ánh sáng từ muôn nơi được thu giữ không ngừng trượt dài về phía sau. Trần công tử như một ngọn cờ ngược gió không thể tự mình điều khiển, cứ lùi dần về sau, đôi ủng mài trên mặt sàn tàu tạo nên những vết xước dài và sâu.

Mạnh Phù Dao hạ thấp rồi vươn người ra phía trước, nam tử vươn người lặn về phía sau, cả hai lấy hết sức của mình chặn đường tên đang bay tới, chỉ đến khi nghe thấy tiếng "bịch" do nam tử đã va phải mạn thuyền thì chuỗi âm thanh kia mới tắt ngóm.

Dưới ánh ban mai đầu đông, một dòng máu trong miệng hắt phun ra.

Mạnh Phù Dao ghì chặt lên ngực đối phương nâng đầu dậy, dường như nàng không trông thấy khuôn mặt trắng bệch phía dưới đang nhìn mình trừng trừng, cũng không nghe thấy âm thanh kinh hãi vang lên xung quanh, cho nên lúc đó mới có thể thốt lên câu nói chất chứa suy tư: "Thập cường giả ư? Thập cường giả là gì vậy?"

Rất lâu, nhưng nàng cũng chẳng buồn thu tay lại và quay đầu rút lui. Nơi này giờ đây không còn sự hung hăng, càn quấy của bọn hải tặc Cá Mập nữa, thay vào đó là sự sợ hãi, trốn chạy. Tên thủ lĩnh tuyệt vọng nhìn chỗ dựa to lớn nhất của mình mọi khi đã bị Mạnh Phù Dao tung một đòn đánh bại, tuy vậy, hắn vẫn cố bám vào cây kiếm của mình, tỏ ra mệnh mệnh: "Tới đây nào, tới đây, ta sẽ tự mình lĩnh hội nhà ngươi".

Mạnh Phù Dao chỉ gẩy nhẹ ngón tay đã khiến hắn ta ngã xuống nước.

"Ai cũng sẽ làm cường đạo, hôm nay đến lượt ta", Mạnh Phù Dao đứng trên thuyền, ưỡn ngực đón lấy ánh mặt trời, sau đó trầm mặc một hồi rồi

lập tức nói như thể xung quanh không có ai: "Con thuyền này, bắt đầu từ bây giờ, sẽ là của ta".

Mạnh Phù Dao cảm nhận bầu không khí yên lặng đến rợn người, nàng nghiêng đầu, cười rất thân mật: "Thêm ta vào hình như rất chật chội? Thực ra, ta cũng cảm thấy có các người rất chật chội. Con người ta vô cùng dân chủ, các người được lựa chọn, hoặc là sẽ xuống nước khiêu vũ cùng đàn cá mập, sau đó chạy thẳng vào dạ dày ấm nóng của chúng, hoặc là sẽ ở lại trên thuyền này và làm việc dưới sự chỉ đạo của ta, tự các người hãy quyết định".

Những tên hải tặc mặt đối mặt với Mạnh Phù Dao, một lúc sau đều ngay ngắn quỳ xuống. Suy cho cùng cũng là sự mạo hiểm, ngày hôm nay con dao nhỏ màu trắng đâm vào ngực một người, sau khi rút ra sẽ thành con dao màu đỏ, không khéo lần sau đổi lại con dao trắng của kẻ khác sẽ nhuộm đỏ bằng máu bản thân mình, đã vậy hà tất phải hao tổn trí lực cung phụng đồ đệ nào đó của mười vị cao nhân?

"Bái kiến lão đại!"

Manh Phù Dao cười vang, cảm thấy cuộc đời thật thần kỳ, bản thân bỗng chốc trở thành người cầm đầu bọn hải tặc Cá Mập, không biết có cần xưng một tên hiệu khác hay không, tên là gì... sẽ là gì nhỉ... thuyền trưởng Jack(*) thì sao?

(*) Thuyền trưởng Jack Sparrow - nhân vật chính trong phim "Cướp biển vùng Caribe".

"Hãy lại cả đây." Nàng vẫy tay về phía những thủy thủ trên thuyền, tất cả đều vịn vào con thuyền sắp sửa chìm lẫn mò đến, đến giờ chúng vẫn không phản ứng lại trước sự thay đổi kinh thiên động địa của tên ngốc A Tam, sắc mặt bọn chúng lộ rõ vẻ sợ hãi thất thần nhưng vẫn không dám tiến đến,

chúng sợ tên A Tam trước nay vẫn bị chúng bắt nạt giờ lại trở thành thần thánh, chỉ một cái bạt tai cũng khiến chúng bị đe dọa tính mạng.

Sau một hồi lâu giằng co, vẫn là Tiểu Hồ lặng lẽ thăm dò, kéo theo cả Mã lão gia. Mạnh Phù Dao chăm chú nhìn theo từng nhịp bước cẩn trọng của Tiểu Hồ trên tấm ván đi lên thuyền, sau đó đột nhiên nhoẻn miệng cười, khẽ vung tay áo, những tấm ván gãy kêu rảng rặc.

Tiểu Hồ và Mã lão gia vùng vẫy dưới dòng nước gào thét âm ỉ, Mạnh Phù Dao đạp một chân lên mạn thuyền, hét lớn: "Bay lên!"

Thế là Tiểu Hồ liền bay lên cao.

Tiểu Hồ trong cơn hoảng loạn vẫn ra sức túm chặt lấy Mã lão gia, nghe thấy câu "bay lên" trong đầu chợt hiện ra những câu vè của Mạnh Phù Dao, sau đó hắt lấy lại hơi, giây lát sau đã cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều trong khi vẫn phải kéo theo Mã lão gia, cả thân người bay lên rồi từ từ hạ xuống thuyền hải tặc.

Tiểu Hồ chăm chú nhìn từng cử động của mình, vẫn là thân hình lúc trước không hề mọc thêm đôi cánh, lại chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt với nụ cười trong sáng, cao quý, bỗng nhiên vành mắt đỏ lên.

Chưa từng ăn thịt lợn, cũng chưa từng trông thấy lợn chạy(*), Tiểu Hồ biết mình thật may mắn khi mà gặp được quý nhân phù trợ giúp khí huyết của hắn được vận hành lưu thông.

(*) Cách nói ví von việc con người có những việc dù chưa từng trải qua nhưng đã được nghe nói nên quen thuộc và có chút hiểu biết.

"Trên đời này có lẽ không phải mọi hành động tốt đều sẽ được báo đáp, cũng như không phải mọi tình cảm đều được đón nhận." Mạnh Phù Dao khẽ cười, "Nhưng chỉ cần gặp được một lần đã coi như không sống uổng phí một đời".

"... Phù Dao, gặp được nàng đúng là không uổng phí."

Chao ôi, lại là kẻ khốn nào cứ lải nhải không ngớt bên tai nàng vậy? Trong cơn ảo giác, Mạnh Phù Dao xua tay đuổi con ruồi cứ vo ve không ngừng đó đi.

Những thủy thủ khi ấy mới nhút nhát bước lên thuyền, từng người đi thành vòng quanh Mạnh Phù Dao sau đó nép sang một bên.

"Thuyền của các người nay đã không còn, ta sẽ bù lại cho các người một con thuyền khác to hơn", Mạnh Phù Dao chỉ về phía thuyền buôn đã chết sạch không còn một ai, "Quay về đó đi!"

Các thủy thủ rồi rít cảm tạ Mạnh Phù Dao, nàng liếc nhìn những gương mặt trước thì ngạo mạn, giờ lại cung kính và mỉm cười, cũng chẳng thêm để ý, chỉ vẫy tay gọi Tiểu Hổ qua đó.

"Tiểu Hổ, hải tặc không phải là nghề chân chính có tiền đồ, ta sẽ không nín giữ người ở lại nữa", Mạnh Phù Dao vung tay ra hiệu hòm châu báu được bọn hải tặc mới cướp về tặng, "Người hãy cầm về, sau đó lấy một người vợ tốt mà cùng chung sống".

"Ta ở lại bên người... Thiếu niên trẻ tuổi này vô cùng kích động, không cầm châu báu mà chỉ giữ chặt tay của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao nhìn xuống, rút tay ra, cười nói: "Làm hải tặc có gì tốt đâu cơ chứ? Huống hồ ta lại không phải... người đi đi, đi đi..."

Nàng không trông thấy vành mắt đỏ lên của thiếu niên này đã chấp tay quay người đi, không một lần ngoảnh lại. Hoàng hôn trên biển xán lạn và huy hoàng, bóng dáng mảnh khảnh của Mạnh Phù Dao in trên nền hồng như máu, bỗng dưng xuất hiện không khí lạnh thấu da thịt, Tiểu Hổ ngược mắt trông lên, tưởng như nhìn thấy pho tượng thần trời và thần đất phương

xa mà mọi người vẫn thường thờ cúng, trong đầu chợt thoáng hiện lên một suy nghĩ mơ hồ.

Đó không phải là tên ngốc A Tam, không phải là kẻ lang thang vẩn ngứ trên mái nhà và ăn cơm thừa, thậm chí cũng không phải là thủ lĩnh hải tặc hiện giờ mà là người thuộc về thế giới khác, một người cao quý bậc nhất sống ở một nơi như nơi này đúng là tựa như khoảng cách một trời một vực.

Gặp được A Tam là phúc phận lớn nhất cuộc đời này của hắn, hắn không nên khao khát quá nhiều.

Tiểu Hồ im lặng quỳ xuống, đập đầu thùm thụp mấy cái xuống sàn, sau đó rời đi.

Mạnh Phù Dao cuối cùng vẫn không ngoảnh đầu nhìn lại.

Cuộc đời hợp - tan là lẽ thường, như trên biển bao la này mỗi người đều có những tuyến đường khác nhau, đứa trẻ gần gũi nhất đã đồng hành với nàng suốt mấy tháng nay, giờ cũng đến lúc để nó về với thế giới của mình.

Cả Đại lục Năm châu này, người ta đi và về giữa hai nơi chốn, có niềm vui giương buồm xuất phát, có sự vội vã thu hoạch thật nhiều để trở về, chỉ riêng nàng là người cứ đi mãi không quay trở lại.

"Phù Dao, liệu có thứ gì có thể giữ nàng lại..."

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng ai hỏi nhỏ bên tai, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến người ta đau lòng.

Nàng khẽ cười, dưới ánh chiều tà, nàng chạm tay lên chỗ trái tim mình.

Không... có...

Mạnh Phù Dao hô to: "Bắt đầu từ giây phút này chúng ta phải trở thành những hải tặc có dấu ấn, có bản sắc riêng, chúng ta không cướp bóc của

người khác, chúng ta không giết hại người vô tội, chúng ta..."

Mọi người cùng đợi Mạnh Phù Dao nói câu "Chúng ta không làm hải tặc."

"Chúng ta sẽ là những hải tặc "thu phí bảo kê"!"

Mọi người cùng bất lực nhìn nhau, "thu phí bảo kê" là ý gì?

"Cứ làm vậy đi." - Mạnh Phù Dao không giải thích gì thêm - "Các người chỉ cần phục tùng, còn ta không có nghĩa vụ phải giải thích thêm."

Đúng là không có nghĩa vụ giải thích, sức mạnh thực sự chính là quyền được nói, đám hải tặc Cá Mập không nói gì, ánh mắt đổ dồn về Trần công tử, người vẫn yên lặng từ nãy đến giờ. Trước kia hẳn ta đã có được sự cung phụng hết lòng bây giờ chẳng phải cũng nên vì đám hải tặc bị áp bức mà nói vài câu sao?

Nhưng nam tử này vẫn không chịu hé răng nửa lời, cũng không dám đối diện với ánh mắt căm hận của đám hải tặc, còn đám hải tặc đành yên lặng rút lui.

Cho đến khi không còn ai ở đó, Mạnh Phù Dao lòng đầy tâm sự chuẩn bị đi ngủ chợt phát hiện Trần công tử vẫn chưa chịu rời đi.

Mạnh Phù Dao quay người lại, ôm lấy ngực, dựa vào tường theo dõi y, trực giác mách bảo nàng rằng, đây là một người quen.

Không khí trong khoang thuyền tĩnh lặng, ánh mắt nam tử như cất chứa ngàn vạn lời, ngạc nhiên, đau đớn, thích thú, nuối tiếc... biết bao cảm xúc đan xen.

Phải rất lâu sau, Trần công tử đó mới nhẹ nhàng cất tiếng gọi: "Phù Dao..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 11.2

Biển khơi ánh trăng rọi, chẳng biết sẽ cùng ai chung một chân trời.

Asnh trăng soi bóng xuống mặt nước xanh biếc, dưới ánh trăng huyền ảo có hai người đang ngồi trên mạn thuyền.

Mạnh Phù Dao đưa cho Trần công tử ngồi kế bên một bình rượu rồi tự mình cầm lên một bình rượu khác tu một hớp, cười nói: "Trên thuyền không có rượu ngon, thứ này giống như nước tiểu của ngựa, thôi thì uống tạm vậy."

Trần công tử cầm lấy bình rượu, nhìn Mạnh Phù Dao đăm đũa từ đầu đến chân, nhất là trông thấy ánh mắt đỏ hoe của nàng thì cảm thấy đau lòng khôn xiết, phải mất một lúc lâu sau mới hỏi: "Phù Dao, nàng sao vậy?"

"Đừng hỏi ta, ta cũng không biết là vì sao." - Mạnh Phù Dao xua xua tay: "Có lẽ là trúng phép của kẻ nào đó rồi chăng? Ta không nhớ rõ, công tử vẫn chưa nói cho ta biết huynh là ai?"

"Ta - Trần công tử trong phút chốc dường như bị hỏi một câu khó nhất trên đời. Lâu thật lâu sau người đó mới tháo chiếc mặt nạ đồng xuống: "Nàng còn nhớ ta là ai không?"

Mạnh Phù Dao ngẩng nhìn gương mặt đó một cách tỉ mỉ, một nhan sắc không tồi chút nào, vừa khôi ngô tuấn tú, vừa âm áp phong nhã, chỉ có điều sắc mặt hơi nhợt nhạt, làn da hắng muốt ấy rất có thể là màu da đại diện

cho tầng lớp quý tộc nào đó ở lục địa Năm châu. Phải chăng là một công tử xuất thân từ gia đình quan lại?

Nàng rất lịch sự hỏi: "Ta chắc chắn là có quen công tử sao?"

Câu trả lời của Mạnh Phù Dao khiến cho ánh mắt của Trần công tử thoáng buồn, lập tức gượng cười: "Đúng vậy, đâu nhất thiết phải quen biết, chúng ta mới chỉ gặp nhau có mấy lần, nàng không nhớ cũng là bình thường. Nhiều năm trước chúng ta từng là hàng xóm, nhưng không được thân thiết cho lắm, về sau nàng chuyển đi, ừm, ta họ Trần, Trần Kinh."

Hàng xóm ư? Có thật không đây? Mạnh Phù Dao lại liếc nhìn y, một gương mặt mà nàng không thấy quen thuộc chút nào, nhưng dường như nó khiến cảm xúc của nàng trở nên phức tạp hơn, có chút vui vẻ, thản nhiên, có chút day dứt, thần thờ, những cảm xúc này dù rất mơ hồ nhưng đều có cả.

Tại sao lại có những cảm xúc phức tạp thế này? Nàng- Mạnh Phù Dao lại có những cảm xúc lạ lùng như vậy với một nam tử xa lạ, rốt cuộc người đó là ai?

Thế nhưng nàng vẫn bình tĩnh, thản nhiên uống thêm một hớp rượu rồi hỏi: "Vậy ta là ai?"

"Mạnh Phù Dao." Trần công tử đáp lại, "Nàng là Phù Dao, Phù Dao trong "Đoàn phù dao nhi thượng giả cửu vạn lí".(*)"

(*) Đoàn phù đao nhi thượng giả cửu vạn lí: có nghĩa là “nường theo gió mà bay cao lên chín vạn dặm”, trích trong “Tiêu dao du” của Trang Tử là một trong những nhà tư tưởng và triết học lớn của Trung Quốc.

"Mạnh Phù Dao." - Phù Dao nhắc lại lần nữa, cuối cùng cảm giác đó là đúng thật, phải chăng chính là vậy!

"Nàng là gió lớn bay cao đến chín vạn dặm, người ở tí tận mây xanh." – Vị công tử nhẹ nhàng đáp - "Phiên huyền bách vạn đồ kinh thảo, phù dao thể viễn hà do tri(*)? Nàng ...ta chẳng cách nào theo kịp."

(*) Câu thơ trong bài “Hữu Điếu” của nhà thơ Nguyên Chuẩn thời Đường.

Chẳng cách nào theo kịp.

Nàng là Mạnh Phù Dao ở nơi chân trời cao và xa tí mù khơi.

Năm đó, con dao găm của nàng đã cửa rách tay của y, còn y thì bỏ lỡ phúc phận lớn nhất của cuộc đời.

Kể từ năm đó, Mạnh Phù Dao bay cao khắp Năm châu, nàng vừa là tướng quân, vừa giữ ngôi vương, vừa là quốc sư, vừa là người đứng đầu trong hàng ngũ Thập cường giả, lấy biệt hiệu là Cửu Tiêu. Tất cả những gì một nữ tử có thể làm, hay đỉnh cao mà một người có thể đạt được, đều từng nằm dưới chân nàng, trời sinh nàng ra đã là phượng hoàng cao quý, còn y chỉ là kẻ tầm thường lấm lem bùn đất, sao có thể có được vạt áo phượng bào.

Năm ấy, Bùi Viện qua đời, sư phụ bị giết, y cảm thấy như mất đi ý chí tiến thủ. Trở về Thượng Uyên không bao lâu, y xin cáo chức để đi phiêu bạt khắp chân trời góc biển. Nhưng y lại là con trai duy nhất trong gia đình, cha làm sao có thể cho phép y phiêu bạt giang hồ như vậy, năm lần bảy lượt ngăn cản, y đành nói với cha về việc Yên gia còn có đời sau hiện đang ở Thái Uyên, còn những chuyện khác sau đó y không muốn nói thêm. Nơi hồng trần thế tục giống như một cơn gió lướt trên đầu ngón tay, đã không nắm giữ được thà cứ để lòng thanh thản, ung dung ngắm mây trời.

Ngày nàng lên ngôi ở Toàn Cơ quốc, đổi quốc hiệu thành Đại Uyển, y đang ở Phù Phong, nghe được tin này càng khiến y rơi vào tình thế khó xử, đối với một người đã từng là Hoàng hậu như nàng thật sự không có gì là kỳ

tích nhất mà chỉ có kỳ tích hơn. Còn đối với y, không có cái gọi là xa vời nhất mà chỉ có xa vời hơn. Trong khoảnh khắc đó, y chợt nhớ gió trên biển Phù Phong, nhất định phải chiếm được Đại Uyển, nếu y cố gắng hét lên thật to nơi biển lớn này, liệu gió có chuyển từng lời tới nơi nàng có thể nghe thấy hay chẳng?

Thế là y một mình một thuyền ra biển, lênh đênh trên biển với ánh trăng soi tỏ trên đầu, chẳng biết đêm nay là của năm nào.

Đáng tiếc thay sự đời dễ thay đổi, mặt biển dậy sóng, y gặp phải giông bão và được một thuyền hải tặc cứu giúp. Y không muốn ở lại hang ổ của đám hải tặc giết người không thương tiếc này quá lâu, nhưng mãi không gặp được thuyền quay về bờ, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng mình nên có những khi y không thể không giúp đỡ chúng được, và mỗi một lần giúp đỡ, y lại cảm thấy như thể mình thật sự đã biến chất rơi vào đáy vực sâu vì đã giúp kẻ xấu làm điều ác độc còn tận hưởng sự cung phụng đậm mùi hôi tanh của máu từ bọn chúng. Nếu như nàng biết được chuyện này... nếu là như vậy... liệu nàng có coi thường y hơn nữa không?

Một điều có thể biết chắc đó là trong lòng nàng, y sớm đã là kẻ vô cùng dơ bẩn, coi như kiếp này nàng ở lại Đại Uyển làm nữ đế, còn y ở lại thuyền này làm hải tặc, vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Vậy mà y không thể ngờ, lại có thể gặp được nàng ngay giữa biển Phù Phong.

Khi gặp lại, nàng đang trong bộ dạng áo quần tả tơi, còn bị mù và mất trí, nhưng dù có nhếch nhác, thảm hại thì nàng vẫn toát lên vẻ cực kì phong nhã và cao quý.

Có những người dù có rơi xuống bùn đất cũng không bị vương bụi trần gian.

Yến Kinh Trần khẽ thở dài, từng câu chữ yếu ớt nhẹ tan vào trong làn gió còn chút mùi tanh tươi. Mạnh Phù Dao ở bên nghe thấy tiếng than thở liền cười thầm: "Thế nào là không thể đuổi kịp, khiến người thở dài thành ra thế này?"

Yến Kinh Trần đang định trả lời bỗng dừng im lặng.

Ở phía đối diện, khóe miệng của Mạnh Phù Dao nhếch lên cười không ngọt, trong trẻo và ngời sáng giống như những ngày tháng trước khi họ chia ly. Đó là nụ cười hồn nhiên và vô tư.

Trái tim của y khẽ rung động.

Không được nói cho nàng... không được nói cho nàng.

Mạnh Phù Dao không phải là một nữ tử bình thường, dù trí nhớ của nàng không trọn vẹn nhưng nàng vẫn rất thông minh và sắc sảo, nàng sẽ đưa ra phán đoán dựa vào trái tim mình, nên muốn có lại nàng là điều rất khó khăn.

Nhưng đó chỉ là hy vọng, y chỉ muốn có những ngày tháng bên nàng và không bị nàng căm ghét, cùng xóa đi ký ức không mấy tốt đẹp giữa hai người, y chỉ mong có thể được trông thấy nụ cười không chất chứa lòng thù địch và khinh bỉ của nàng nhiều hơn, thêm một ngày và một ngày nữa...

"Ta chỉ cảm thấy nàng đã lo xa quá mà thôi." - Yến Kinh Trần đáp - "Nói thật chúng ta đã không gặp nhau nhiều năm rồi, ngay cả ta cũng không biết nàng hiện tại ra sao."

Mạnh Phù Dao "Ồ" lên một tiếng, đáp: "Đúng vậy, đã lâu lắm rồi, làm sao có thể biết rõ được chứ."

Nàng vịn tay vào mép thuyền, hóng gió và rót rượu, gió lùa vào mái tóc nàng thổi bay những sợi tóc lướt qua mặt Yến Kinh Trần.

Một mùi hương nhẹ thoảng qua.

Yến Kinh Trần khép đôi mắt lại, cảm nhận đó là khoảnh khắc nàng gần với y nhất, cảm nhận sự mượt mà và mùi hương trên mái tóc nàng, khi mở mắt ra mặt biển hơi gợn sóng, ánh sao khẽ chuyển dời.

Còn ánh mắt Mạnh Phù Dao vẫn luôn thường trực về phía trước, nơi có ánh sao rực rỡ, nơi tận cùng phía Bắc của cực Bắc.

Trái tim nàng đượm hơi rượu nồng. Một âm thanh lẫn qua lẫn lại râm rì không ngớt.

"Ta muốn nàng biết rằng, dù thế gian đổi thay thì có những ký ức mãi mãi không bao giờ thay đổi, mười năm, hai mươi năm,... hay cả đời này đi chăng nữa... mãi mãi vẫn như ngày đầu tiên."

Trên Ngạc Hải Phù Phong từ đó có thêm một nhóm hải tặc vô cùng đặc biệt.

Những hải tặc này vô cùng nho nhã: Bọn họ không giết người, sau khi chặn được thuyền buôn chỉ lấy phí qua đường là 20% so với tổng giá trị hàng hóa. Nhiều khi còn cứu giúp những thuyền buôn bị bọn hải tặc khác giết người cướp của. Đương nhiên cũng không phải là giúp không công, họ cũng sẽ nhận được 20% giá trị hàng cho sự gian khổ đó.

Sau khi thế lực đã hùng mạnh đến một mức nhất định, Mạnh Phù Dao đổi tên Cá Mập thành Duy Kinh, hải tặc Duy Kinh trên biển Phù Phong được ra đời từ đó.

Thế là từ khi Mạnh Phù Dao lên làm thủ lĩnh đã tạo nên một chương mới trong sử sách viết về Ngạc Hải Phù Phong, lần đầu tiên cướp biển lại nhận được sự tán dương. Nghe nói ở phù Phong có một gia đình giàu có thường xuyên buôn bán trên biển đã đặc biệt dành tặng cho thủ lĩnh hải tặc Duy

Kinh một lá cờ may bằng gấm, trên đó có viết: "Bảo vệ bách tính, tạo phúc muôn dân."

Yến Kinh Trần lúc nào cũng kè kè bên cạnh nàng và trở thành quân sư trung thành cho nàng. Mạnh Phù Dao lại là một người rất sợ phiền phức, có nhiều việc nàng không muốn xen vào, phần lớn thời gian đều dành cho việc luyện công, nên hầu hết mọi chuyện đều là Yến Kinh Trần ra mặt. Hai người họ ngầm hợp tác với nhau tung hoành giữa biển lớn, ngoại trừ một vài đám hải tặc cứng đầu ra thì về cơ bản không có ai là đối thủ.

Một ngày nọ, hải tặc Duy Kinh như thường lệ đang thu phí bảo hộ trên biển thì xuất hiện một thuyền buôn lặng lẽ chuyển rất nhiều bạc tới. Yến Kinh Trần tự mình đứng ở mũi thuyền kiểm tra. Mạnh Phù Dao trong lúc rảnh rỗi đã đội một chiếc mũ lật ngược vành, thắt chiếc khăn hồng, đeo bịt mắt màu đen đứng ở mũi thuyền làm bộ dạng oai phong đón gió.

Nàng "thấy" một màu hồng đơn điệu chẳng rõ là thứ gì mờ mờ trên biển, mơ hồ nhớ đến câu nói của một người: "Ta sẽ đặt nàng ở nơi ta có thể trông thấy, để tránh bất cẩn rồi lại không thấy nàng đâu."

Nhưng bây giờ, nàng không thấy ta, ta cũng không thể thấy nàng chúng ta không tìm được nhau.

Một con thuyền lặng lẽ tiến sát lại gần.

"Vút!"

Tiếng mũi tên sắc nhọn giương lên và tiếng xung lực mạnh mẽ, mũi tên nhắm thẳng vào Mạnh Phù Dao ở phía mũi thuyền, nhưng khi tên bay đến giữa không trung lại bị vướng vào gió của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao khẽ giơ tay lên, mũi tên đã nằm gọn trong tay nàng. Nàng ung dung, "cạch" - mũi tên sắc nhọn bị bẻ gãy tan tành. Đúng lúc trời vừa

rạng sáng, ánh bình minh phác họa cánh tay nàng giơ lên cao mềm mại mà uyển chuyển.

Tuy nàng búng tay cái "tách" để tự tán dương thành quả vừa rồi, nhưng quả thật đường tên đó cũng không tồi chút nào!

Nó chỉ là một mũi tên rất bình thường, song chỉ có người thuộc hạng cao thủ mới có thể bắn ra đường tên lợi hại như vậy.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên quay người lại. Nàng muốn mở mang tầm mắt về tên cao thủ đó.

"Lão đại, là hải tặc Răng Hổ? Đó là bọn trước nay chúng ta chưa từng chạm đến! Không lẽ bọn chúng vẫn luôn mai phục ở khu vực biên phía nam này nhằm trốn tránh chúng ta? Hôm nay ăn phải gan hùm hay sao mà lại tự chủ động gây sự thế này!"

"Bọn Răng Hổ sao?" - Mạnh Phù Dao thoáng do dự. Nàng quay nửa người lại, chiếc nón lật ngược vành để lộ nửa khuôn mặt lúc ẩn lúc hiện.

Ánh mắt nàng hướng về phía trước mặt, lơ mơ cảm giác có kẻ nào đó đang giương cung trên con thuyền hải tặc của bọn Răng Hổ, chậm rãi từng bước tiến lại gần.

Bước chân của người này rất vững chãi nhưng tay giữ lại có vẻ hơi run.

Hắn ta tiến lại gần Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao cũng hiếu kỳ "nhìn" qua đó.

Yến Kinh Trần ngẩng đầu lên, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 17: Ác Quỷ Biển Sâu

Nam tử đó tiến lại gần.

Thân hình vừa gầy vừa cao, bước chân đi nhẹ nhàng, linh hoạt, cảm giác còn khá trẻ tuổi.

Gương mặt của Mạnh Phù Dao dưới chiếc mũ rộng vành chỉ lộ ra đường viền, nàng vẫn đeo mặt nạ, vẫn là hình ảnh thiếu nữ thanh tú trước giờ, còn về việc tại sao nàng phải đeo mặt nạ thì hình như có người đã từng dặn dò nàng không được dễ dàng để lộ gương mặt thật.

Nàng nhìn đối phương bằng ánh mắt nghi ngờ, cảm nhận được sự run rẩy dường như rất khó kiểm soát của hắn. Song nàng cũng cảm nhận được cảm xúc rất khó gọi tên của gã tự xưng là Trần Kinh kia, dường như trong đó có chút căng thẳng, có chút kích động, có chút lặng lẽ và cả cô đơn. Nam tử tính tình ôn nhu này lúc nào cũng thấp thoáng đau buồn, thực sự rất hiếm khi có những cảm xúc phức tạp đến vậy, chẳng lẽ là do vị khách giường cung tên đó sao?

Nàng mỉm cười, giơ cung tên gậy trên tay lên và hỏi: "Người đến từ phương nào? Mũi tên có thể không có tên, lão già say có khi không phải vì rượu."(*)

(*) Ý nói hành động đó có thể không nhằm sát hại Mạnh Phù Dao.

"Cãi cọ ồn ào."

Bỗng một loạt "quả bóng" màu trắng có lông bay tới với vận tốc nhanh hơn mũi tên khi nãy rất nhiều, nhắm vào cổ của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao làm sao có thể nhún nhường trước vật thể không xác định đang nhắm vào chỗ hiểm của mình chứ, nàng giơ tay ra tóm lấy thứ đó, cầm lên, cau mày lại và cười: "Là chuột ư?"

Chuột mập bị cầm chặt đến mức kêu chít chít loạn cả lên, hết kêu gào rồi lại bắt đầu khóc như mưa, nó ôm chặt ngón tay của nàng khóc tu tu, nàng cho rằng chuột mập nhả nhui ấy đang bắt đầu tiểu bậy trên tay nàng, liền giật mình ném nó xuống đất "bịch", sau đó quát mắng: "Người không được phép tiểu bậy trên tay ta!"

Có người hóa đá rồi...

Có "Cục bông gòn" biết sợ rồi...

"Cục bông gòn" bị vu cáo "tiểu bậy" không hiểu tại sao Mạnh Phù Dao đột nhiên lại trở nên đức hạnh như vậy, nó nằm lăn trên mặt sàn khóc lóc, một "quả bóng" màu vàng kim tức thì lập tức lăn lộn quanh chân của nam tử vừa giương cung, cười riu rít, sau đó lập tức "ngẩng đầu ưỡn ngực" tiến về Mạnh Phù Dao.

Thủ lĩnh nhất định quen ta!

Mạnh Phù Dao không trông thấy rõ thứ gì, nhưng lơ mờ nhìn thấy một con vật đang chạy về phía mình, đầu mũi nàng cảm nhận một mùi hôi nách thoang thoảng. Chết tiệt, điều này có nghĩa việc vệ sinh chưa thực sự sạch sẽ, nàng lập tức quát lên mạnh mẽ: "Đứng lại!"

"Quả bóng" màu vàng đó đứng lại thật.

"Lùi lại!" - Mạnh Phù Dao ra lệnh: "Lùi lại ba bước! Quay đi! Ôm lấy đầu!"

"Quả bóng" đó mở mắt tròn xoe, biết được rằng những gì mình gặp phải so với "Cục bông gòn" vừa nãy cũng đâu có tốt đẹp là bao, vậy mà vừa mới trông thấy ánh mắt hơi đỏ của thủ lĩnh đã bừng tỉnh hiểu ra được điều gì, sau đó ngoan ngoãn lùi về sau, quay người, ôm đầu.

Chuột mập vừa nãy lăn lộn trên sàn lập tức cười rúc rích, trở mình một cái sau đó bò dậy, chúng không khóc mà quỳ xuống mút chân trong sự phòng bì và nhìn gương mặt lạ lẫm của Mạnh Phù Dao. Không bình thường, nàng thật không bình thường chút nào!

Cả hai đều thất bại rút lui, nhưng vẫn còn một người không sợ chết, một người cao gầy, khuôn mặt đẹp như bị cánh cửa đè lên, hắn ta khi ấy mới mượn một chiếc ván để di chuyển từ bên hải tặc Răng Hổ qua đó, cũng không thèm nhìn hai kẻ vừa gặp phải rắc rối đã chạy đi: " A thủ lĩnh phát tài rồi, người ở đây phát tài như vậy sao lại không nói cho tiểu nhân biết vậy, dù sao thì tiểu nhân vẫn có thể giúp người, người giao cho tên da trắng kia liệu có yên tâm được không? Hắn sẽ độc chiếm tài sản, tham ô công quỹ..."

Mạnh Phù Dao giật mình.

Hôm nay làm sao thế nhỉ?

Hết tên này đến tên khác tự tới làm thân, kẻ nào cũng nhắm thẳng vào nàng, không lẽ đây là cái bẫy do bọn Răng Hổ bày ra để đối phó với nàng ư? Có điều Cục bông gòn tiểu bại khi nãy có cảm giác rất quen thuộc, nàng đã từng sờ vào nó rồi chẳng?

Còn cái tên cao gầy nước mắt hai hàng đang lao tới, hầy, võ công tệ quá, nhưng khinh công lại rất tuyệt.

Mạnh Phù Dao ngồi trên mũi thuyền, giang rộng hai tay: "Đứng lại!"

Tên cao gầy đó liền đứng lại đánh "kít", quả thật khinh công rất giỏi. Hăn liếc mắt đã trông thấy cục bông gòn trắng và quả bóng vàng lăn lóc dưới sàn, ôm đầu cúi gằm mặt xuống, đột nhiên không dám làm liều, thôi thì đành ngoan ngoãn, ngộ nhờ thủ lĩnh này thật sự điên lên quạ cho hăn một cái thì không biết hăn sẽ chết theo kiểu gì.

Mạnh Phù Dao không nhìn hăn, cũng không nhìn xuống, chỉ chăm chú nhìn vào tên không nói lời nào mà cố gắng kìm chế sự kích động của mình. Nàng cất lời: "Hãy trả lời câu hỏi khi này của ta!"

Tên gầy nhom chụm hai tay lại như đang hứng thứ gì - Ôi đúng là thủ lĩnh của mình có khác. Trên đời này chỉ người mới có được giọng điệu vừa ngắn gọn súc tích, vừa kiêu ngạo hung hăng như vậy mà thôi.

"Nàng... không nhớ sao?" - Nam tử nói, trong giọng điệu lạnh lùng của hăn có chút ngắc ngứ, vẻ ngắc ngứ này không giống bẩm sinh mà giống như do quá kích động gây nên. "Phù Dao, nàng... bị làm sao thế?"

"Người quen ta?" - Mạnh Phù Dao bừng tỉnh, vui vẻ nhảy xuống chạy thật nhanh qua bên đó, bắt tay chào: "Có bạn từ phương xa tới ta đây thấy rất vui. Cuộc đời đúng là có chia ly rồi cũng có ngày hội ngộ! Mạn phép cho ta hỏi quý danh, không biết vị huynh đài đến từ đâu, chúng ta gặp nhau khi nào, có mối quan hệ gì? Nếu không ngại có thể cho ta biết bát tự sinh thần(*) được không? À xin đừng trách ta đây phiền phức, ta làm vậy cũng để có thể hiểu một cách sâu sắc những thành quả trước kia và bây giờ của vị huynh đài đây mà thôi."

(*) Bát tự là "tám chữ", đó là: Can, chi của năm sinh, tháng sinh, ngày sinh, giờ sinh.

Nàng tự tiến lại bắt tay một cách rất chân thành. Nam tử đó bất ngờ ngây người ra, cái bắt tay của nàng dường như khiến hăn run rẩy. Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy bàn tay người này lạnh toát còn các ngón tay thì run run, liếc

mắt trông sang thì thấy sắc mặt đối phương hình như có chút không thoải mái? À, nàng làm vậy có vẻ thân thiết quá, trong khi nàng lại là nữ nhi.

Nàng lập tức buông tay, sau đó cầm hai cục bông gòn và quả bóng dưới sàn lên một cách thân mật, xóa bỏ lệnh giới nghiêm: "Này, hai đứa chúng bây, xin lỗi đã nhận nhầm động vật nhé, các người có thể bỏ tay xuống rồi. Chắc các người mệt lắm rồi nhỉ."

Nàng mỗi tay tóm gọn một tên, chúng lập tức ôm chặt nàng rồi tiếp tục tru tréo, vừa kêu vừa lấy chân đạp lên con kia: "Bay tránh xa ta ra một chút đi, chật chội quá, đáng ghét!

Mạnh Phù Dao cảm thấy bọn này thật không biết an phận, trong tay thủ lĩnh hải tặc là nàng chẳng có thứ gì là không thể điều khiển được. Hai tay nàng nắm chặt chúng, cười hi hi.

Bọn chúng va vào nhau, sức khỏe yếu dần, chật chội, chen chúc, bất tỉnh, trên trời cao những ngôi sao sáng lấp lánh.

Nam tử nọ kinh ngạc kêu "á" lên: "Phù Dao, nàng làm sao vậy... là Nguyên Bảo, là Cửu Vĩ đó."

"Nguyên Bảo?" - Mạnh Phù Dao ngược nhìn lên trời, một lúc lâu sau khi mắt đã sáng rõ, nàng vui vẻ: "Chuột mập!"

Nàng nghiêng đầu, hào hứng nắm lấy hai vai của nam tử nọ: "Trưởng Tôn Vô Cực!".

"Ta..." - Toàn thân nam tử đông cứng lại.

"Hôm qua ta cũng có nghĩ tới điều này." - Mạnh Phù Dao rút trong người ra một tấm thẻ gỗ bên trên có khắc những dòng chữ xiêu vẹo, trong đó có dòng viết: "Con chuột của Trưởng Tôn Vô Cực, Nguyên Bảo".

"Chuột mập = Nguyên Bảo, Nguyên Bảo = con chuột của Trương Tôn Vô Cực, căn cứ theo suy luận diễn dịch của nàng thì chuột mập = Trương Tôn Vô Cực." - Mạnh Phù Dao vui vẻ: "Huynh nhất định là Trương Tôn Vô Cực". Nàng vô cùng đặc ý: "Cuối cùng ta cũng nghĩ ra một chuyện rồi!"

Huyền thuyên một hồi lâu, nàng phát hiện ra đối phương có vẻ buồn bã và bối rối bèn ngạc nhiên hỏi: "Có phải ta nhận lầm người không?"

"Vân Ngấn..." - Mạnh Phù Dao tìm trên tấm thẻ gỗ của mình, những mảnh ký ức ủa về, nàng tìm được rất nhiều cái tên và những ký ức vụn vỡ, nàng nhớ ra rồi, "... Thập cường giả... Tông Việt... núi Trường Hãn... Phật Liên... Chiến Bắc Dã... A! Vân Ngấn!"

Nàng vui vẻ đưa cho Vân Ngấn xem tấm thẻ gỗ, nói: "Huynh nhìn xem, là chữ màu đỏ đó. Những cái tên ta tô màu đen có nghĩa là ấn tượng của ta về cái tên đó không được tốt, còn những cái tên ta tô màu đỏ là do nó khiến ta cảm thấy vui vẻ và ấm áp. Huynh là màu đỏ đó."

Ánh mắt của Vân Ngấn hướng xuống, im lặng ngắm nhìn gương mặt tươi cười đặc ý của Mạnh Phù Dao, nhìn tấm thẻ gỗ với rất nhiều chữ đỏ đen, rồi nhìn đôi mắt màu hồng nhạt rõ ràng không được bình thường của nàng, nhìn nét mặt nàng vẫn tươi sáng rạng rỡ như ngày nào.

Nàng... vừa bị mù... vừa mất trí nhớ.

Mù! Mất trí nhớ!

Sao lại có cuộc gặp gỡ tàn nhẫn đến mức này, khiến một người sức mạnh vang dội khắp nơi, sớm đã chiếm lĩnh đỉnh cao võ công như Mạnh Phù Dao bị đẩy vào hoàn cảnh tàn khốc như vậy, bị mù và chạy trốn, lưu lạc giữa biển khơi, quên đi quá khứ lừng lẫy thiên hạ, quên cả những người đã cùng đồng hành với nàng trên chặng đường vào sinh ra tử, quên niềm vui và đau khổ của ngày trước, quên nụ cười trong những giọt nước mắt, quên giọt nước mắt ẩn giấu trong khóe môi cười.

Vân Ngấn không dám tưởng tượng nữa, đây là một trải nghiệm đau khổ trên con thuyền địa ngục.

Nhưng khi đã trải qua sự phá hủy tàn nhẫn ấy, nàng vẫn trong sáng, vô tư như vậy. Lần đầu tiên Vân Ngấn trông thấy nàng trên thuyền là lúc nàng đang cố gắng ngắm biển bằng đôi mắt nhìn sự vật đã không còn rõ ràng. Sau đó hấn liền bắn mũi tên vào nàng, nàng thì búng tay cái "tách". Những chuyện đã quên nàng chưa bao giờ muốn từ bỏ, nàng vẫn cố tìm kiếm, lục lọi trong trí nhớ của mình, nàng dùng những con chữ đỏ đen nghiêng ngả để tìm lại từng chặng đường mà nàng đã đi qua.

Không từ, không vớt, không lãng phí thời gian vào việc đau khổ vô ích, không bắt lực giày vò mà vẫn cố gắng đấu tranh.

Trên đời này có một loại nữ tử cứng cỏi, kiên cường, gặp khó khăn càng trở nên mạnh mẽ, đón đầu ngọn gió, dũng cảm vô song!

Dù cuộc đời khắp nơi toàn là màu máu, cũng có thể sống thật tốt!

Vân Ngấn cảm thấy lồng ngực như bị một cục máu đông cắt chứa giọt nước mắt mặn chát làm cho tắc nghẽn, cục máu đông đó cuộn trào khi hấn đứng trên thuyền Răng Hồ trông thấy bóng dáng nàng, đến giờ cục máu đông đó nuốt không trôi mà nôn ra cũng không ra, khiến cho hấn không thể nào thốt ra được một chữ tròn trịa.

Phải mất một lúc lâu sau đó hấn mới có thể bình tĩnh trở lại, dường như chỉ muốn nói với gió biển đang dịu dàng thổi trong khoảnh khắc ấy rằng: "Phù Dao, ta rất thích... trên thẻ gỗ ấy có tên của ta."

"Vân Ngấn à." - Mạnh Phù Dao kéo hấn tới khoang thuyền vội vã hỏi: "Huynh nhất định biết rất nhiều chuyện đúng không? Cái gì có thể nói cứ nói hết với ta. Đừng giống như tên Kinh Trần cái gì cũng giả bộ không biết."

Vân Ngấn lặng im. Từ khi trông thấy Mạnh Phù Dao, tất cả sự chú ý của hắn đều đổ dồn lên người nàng, cơ bản không quan tâm xung quanh còn có ai, đến lúc ấy hắn mới thấy hình như bắt gặp được một bóng hình quen liền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy người đó đang quay về góc khoang thuyền, tuy không trông thấy mặt nhưng hắn có cảm giác rất quen thuộc với dáng hình ấy.

Hắn cau mày nghĩ ngợi một lát, tạm gác những cảm xúc kỳ lạ sang một bên, nhẹ nhàng nói: "Ta tìm nàng rất lâu rồi, để có thể tìm thấy nàng, ta cũng đã làm hải tặc."

Mạnh Phù Dao "Ồ" lên một tiếng, cười ha ha: "Lão đại của Răng Hồ ư? Huynh tìm thấy ta rồi đó, chẳng dễ dàng gì đúng không?"

Vân Ngấn cười, sau đó nhớ về chặng đường bể dâu đã trải qua. Đầu tiên, vào đêm Mạnh Phù Dao gặp chuyện, cơn gió bất chợt từ đâu thổi tới làm mặt trăng đỏ rực bị mây đen che kín như báo hiệu một sự chẳng lành, lúc ấy bọn họ đã đuổi đến nơi rồi, nhưng cảnh tượng trước mắt khi đó đột nhiên thay đổi, không còn ở trong cung nữa, Trưởng Tôn Vô Cực nói là phép "di chuyển quỷ thần" vô cùng cao thâm. Phù Dao gặp nguy hiểm, đêm đó bọn họ lòng nóng như lửa đốt thử phá phép mấy lần, ngay cả "huyết thể phá nguyệt" vô cùng nguy hiểm trong truyền thuyết cũng đã lần lượt thử, nhưng đến cuối cùng chỉ có "cực dương tri huyết" của Chiến Bắc Dã là phù hợp. Chiến Bắc Dã không nói lời nào, đột ngột vung đao suýt thì cắt đứt động mạch của chính mình. Thế nhưng đến khi khó khăn lắm mới xâm nhập được vào trận pháp thì lại chậm một bước, chẳng thấy Phù Dao đâu nữa, chỉ trông thấy dưới sàn tấm cung của Nhã Lan Châu toàn là máu, còn Nhã Lan Châu không hề biết đã xảy ra chuyện gì.

Chiến Bắc Dã lập tức rời cung đi tìm Mạnh Phù Dao, Vân Ngấn cũng chuẩn bị xuất phát, chia ra tìm chắc sẽ dễ dàng hơn, hắn vẫn luôn nghĩ rằng Trưởng Tôn Vô Cực nhất định sẽ cùng đi, không ngờ đúng vào lúc gặp nhau, Trưởng Tôn Vô Cực nhận được tin hoàng đế Vô Cực quốc băng hà.

Đêm Mạnh Phù Dao gặp chuyện ấy, trước đó Trưởng Tôn Vô Cực đã nhận được tin phụ hoàng lâm bệnh nặng, lập tức điều động binh lính để đề phòng xảy ra chuyện, cũng định sau khi nói chuyện được với Phù Dao sẽ trở về nước, không ngờ mọi chuyện lại xảy ra đột ngột như vậy.

Một bên là người con gái mà mình yêu thương gặp họa không biết sống chết ra sao, một bên là Phụ hoàng đột ngột băng hà sinh tử ly biệt, hai người quan trọng nhất của cuộc đời bỗng lần lượt rời xa, trong nháy mắt Trưởng Tôn Vô Cực phải đối diện với lựa chọn khó khăn nhất trong đời.

Vân Ngấn còn nhớ rất rõ nét mặt của Trưởng Tôn Vô Cực. Khi đó, thần sắc của vị nam tử mạnh mẽ nắm giữ mọi thứ trong tay kia thật khó mà miêu tả, một bóng dáng cô đơn dưới những tia nắng nhạt, ngay cả Vân Ngấn nhìn vào cũng cảm thấy xót xa và thốn thức.

Cuối cùng, Trưởng Tôn Vô Cực gửi lại Nguyên Bảo và Cửu Vĩ cho Vân Ngấn, hy vọng chúng có thể phát huy tác dụng dò tìm, nếu như trong đất liền không thể tìm thấy nàng thì đành phải ra ngoài biển.

Khi ấy, Trưởng Tôn Vô Cực nói: "Ta tin tưởng nàng vẫn còn sống, ta tin nàng là một người con gái kiên trì phi phạm, ta tin chỉ cần nàng còn sống, có thể sẽ quên ta, quên người, nhưng tuyệt đối sẽ không quên giọng thuyền ra biển đón con sóng to, bay lên trời cao cùng ngọn gió lớn."

Trưởng Tôn Vô Cực nói ra những lời đó bằng giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng nhưng cất chứa sự thấu hiểu sâu sắc, với tâm trạng vừa bất lực vừa tỉnh táo.

Sau khi cất bước rời đi Trưởng Tôn Vô Cực chưa từng quay đầu lại, nhưng khi hân sắp sửa biến mất thì đột nhiên Vân Ngấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên nền trời xanh, chim nhạn và Trưởng Tôn Vô Cực cùng bay về phía Nam- ngược với hướng Mạnh Phù Dao là phương Bắc. Bức tranh bầu trời bao la xanh thăm thẳm ấy điểm xuyết những vết mực đen, mỗi nét là

nỗi lòng vương vấn không nguôi, mỗi nét là sự lựa chọn đau khổ thấu tận tâm can.

Vân Ngấn không thể trông thấy ánh mắt chăm chú của Trương Tôn Vô Cực khi nhìn chim nhạn bay rợp trời, nhưng cũng có thể hiểu thấu từng lời cất giấu trong lòng, từng nỗi thương đau chưa từng để lộ của Trương Tôn Vô Cực.

Trong lòng họ khi ấy đều đang có chung một câu hỏi.

Phù Dao, Phù Dao, nàng đang ở đâu?

Phải chăng nàng đã thoát khỏi thế gian đầy xiềng xích để có thể giang rộng đôi cánh bay về phương Bắc, bay về nơi mà nàng một lòng hướng đến, trước giờ chưa từng thay đổi?

Lúc sắp chia tay, Vân Ngấn buột miệng hỏi Trương Tôn Vô Cực: "Huynh có hối hận với sự lựa chọn của mình không?"

"Nàng đã từng nói." - Trương Tôn Vô Cực im lặng lâu thật lâu rồi đáp: "Nam nhi đích thực là nam tử có trách nhiệm, trách nhiệm đó không chỉ bao gồm đối với bạn bè, gia đình, đất nước mà còn nằm ở chỗ nếu như giây phút đó ta vứt bỏ người thân, tổ quốc để theo đuổi tình yêu, ta sẽ không còn là Trương Tôn Vô Cực ở bên cạnh nàng nữa."

"Ta sẽ không làm những việc phải khiến nàng thất vọng." - Trương Tôn Vô Cực cười nhạt, phong thái điềm tĩnh như nụ cười của Phù Dao không bao giờ lụi tắt trước sóng gió của cuộc đời.

Từ đó, Vân Ngấn mang theo một đám người và vật do Mạnh Phù Dao và Trương Tôn Vô Cực để lại, trên đường tìm kiếm Phù Dao, không ít lần Vân Ngấn cảm thấy tuyệt vọng, hăn nghĩ nàng cho dù có bị kẻ khác mưu đồ hãm hại thì tại sao lâu như vậy cũng không có tin tức gì? Nghĩ đến đây Vân Ngấn rùng mình, giống như cơn ác mộng âm u lạnh lẽo hăn không dám

chạm vào, sau đó nghĩ tới một giọng nói lạnh lùng nhưng kiên định: "Ta tin rằng nàng vẫn còn sống, việc của chúng ta là phải giúp nàng trở về" và rồi lại tiếp tục chịu đựng tìm kiếm nàng.

Sau khi tìm khắp trên đất liền mà không thấy, hãn đành phải lặn lội ra biển khơi dò hỏi xem có ai nhìn thấy Mạnh Phù Dao hay không, cuối cùng cũng có một ngày, có một vị thiếu niên tên Tiểu Hồ do dự tới tìm Vân Ngấn, nói: "Người mà huynh nhắc đến có giống với một người mà ta quen..."

Vân Ngấn cùng Tiểu Hồ ra biển, nhưng biển rộng lớn quá, đi đâu để tìm được thuyền của hải tặc Cá Mập đây? Hãn tìm trên biển một thời gian khá lâu, sau đó nghe tên về hải tặc Duy Kinh, phong cách hành sự của những hải tặc này dường như phản phát dấu ấn của Mạnh Phù Dao. Thế là khi Vân Ngấn gặp được hải tặc Răng Hồ đã dùng thủ pháp tương tự để thu phục đám hải tặc cứng đầu đó, đợi cho đến khi hải tặc Duy Kinh tiến tới thu phục đội quân Răng Hồ, nhưng không ngờ hải tặc Duy Kinh lại lười nhác như vậy, cơ bản không thể khiến Vân Ngấn lâm vào cảnh tàn binh hại tướng nên hãn đành phải tự mình moi thông tin, và khi Mạnh Phù Dao tiến hành thu phí bảo hộ, Vân Ngấn bèn chen vào một chân.

Cuối cùng cũng trông thấy nàng, cuối cùng cũng tìm được nàng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 12.2

Hơn sáu tháng phong ba bão táp, trần trọc khôn nguôi, từ mùa thu năm ngoái đến cuối xuân năm nay.

Chẳng nhớ đã đi qua bao nhiêu con đường, hỏi thăm bao nhiêu người, vượt qua bao nhiêu dãy núi Phù Phong, bao nhiêu hành trình lênh xuống trên Ngạc Hải, bỗng nhiên ngoảnh lại, hăn thấy trên con thuyền Duy Kinh một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc lúc nào cũng ngẩng cao đầu.

Khoảnh khắc đó, mọi cảm xúc đều nghẹn lại, hăn không thể cất lời.

Ông trời ơi, thật đáng thương khi để Vân Ngấn là người đầu tiên gặp được nàng.

Tất cả mọi người đều đang tìm nàng: Nhã Lan Châu dán cáo thị tìm người ở khắp nơi, Chiến Bắc Dã phái đoàn quân tinh nhuệ và thân cận nhất với Mạnh Phù Dao đi tìm nàng, Trưởng Tôn Vô Cực không thấy có tin gì do vẫn chưa trở về. Người thì tìm không thấy, người thì chưa trở về, giữa tình hình biến đổi khôn lường ở Phù Phong có một mạch nước ngầm vì nàng im lặng mà trào dâng.

Vân Ngấn khẽ cười.

Mạnh Phù Dao hỏi: "Có cực khổ lắm không?"

Có, rất cực khổ.

Tuy cực khổ nhưng cảm giác mất đi tung tích của nàng còn ưu sau, phiền muộn hơn rất nhiều.

Bây giờ dù đôi mắt nàng có màu hồng nhưng vẫn rất sáng và tinh anh, cơ thể nàng dù chịu sự dày dọ của biết bao đau khổ nhưng vẫn rạng ngời như ngày nào, Vân Ngấn cảm thấy sự cực khổ của hơn nửa năm trời thật chẳng thấm vào đâu.

Trước mặt nàng đã không còn gian khổ, Vân Ngấn tuyệt đối sẽ không khiến nàng đau khổ. Hẳn chưa từng khao khát điều gì trên cuộc đời này, chỉ mong nàng mãi luôn rạng ngời và kiêu hãnh, như một bông hoa mang sắc hương kiêu kì nhất nở trên bùn đất khắc nghiệt nhất.

Vân Ngấn cười, đáp: "Không cực khổ đâu, ta vừa ra khỏi thành đã ngay lập tức tìm thấy nàng, đúng là may mắn."

"Vậy ta là ai?"

"Nàng là Mạnh Phù Dao - nữ đế của Đại Uyển." - Vân Ngấn đáp - "Nàng tới Phù Phong ban đầu định tìm phương pháp nâng cao công lực, sau đó quay lại đảo La Sát tìm báu vật."

"A ra vậy! Ta nhớ ra rồi, đảo La Sát!" - Ánh mắt của Mạnh Phù Dao sáng ngời, nàng nháy mắt lên, quát lán: "Trần Kinh, Trần Kinh, hãy chuẩn bị thật kỹ lưỡng cho ta, ta phải đi đảo La Sát."

Nàng quát một hồi lâu nhưng không có ai trả lời, trong khi đó Diêu Tấn đột nhiên chạy tới hỏi: "Thủ lĩnh, người muốn đi đảo La Sát ư? Haizz, mùa này e rằng không được đâu, thời tiết quá nóng bức, đáy biển có thể cuộn sóng rất nhanh, nhiều

xoáy nước, nhiều bão táp, rất dễ đe dọa đến tính mạng. Hơn nữa, nếu vận khí không tốt sẽ gặp phải Giao long, còn nếu vận khí thật sự xấu sẽ gặp

phải Giao vương, khi đó tính mạng không còn là bị đe dọa nữa mà chắc chắn sẽ chết..."

"Người đúng là nhiều chuyện!" - Mạnh Phù Dao nheo mắt nhìn hắn ta: "Làm sao người biết rõ những chuyện đó?"

"Vì tiểu nhân chính là người của đảo La Sát." - Diêu Tấn ngạc nhiên nhìn Mạnh Phù Dao: "Thủ lĩnh, người quên rồi sao?"

"Tại sao ta phải nhớ chuyện đó?" - Mạnh Phù Dao bĩu môi, nàng vừa quay đầu lại đã thấy bọn "bông - bóng có lông" sáng mắt trông theo mình, trong con người màu đen của chúng rõ ràng có viết "Người nhớ ta, người nhất định nhớ ta". Ánh mắt đó vừa hy vọng, vừa trong sáng, cuối cùng nàng cắn rứt lương tâm mà rằng: "Ôi... Nguyên Bảo à..."

Nguyên Bảo đại nhân lập tức làm điệu bộ vui vẻ nhảy múa.

"Ta nhớ người tình của người là Kim Cương mà..."

Nguyên Bảo đại nhân sững người...

Cửu Vĩ nhìn nốt chạy tới, Mạnh Phù Dao rất dị ứng với thứ hay đánh rắm vừa thối lại vừa thơm này, nàng luôn cảm thấy bọn chúng không đáng tin, bèn giơ tay gạt phắt đi:

"Người là thú cưng của Phi Yên đúng không? Tránh xa ta ra!"

Cửu Vĩ ngã nhào...

Hai thú cưng gặp phải trở ngại lồm cồm bò lên bàn, cùng nhìn nhau, đến lần thứ hai cũng thấu hiểu nhau hơn - Ôm đầu khóc khổ sở...

Vân Ngân chần chừ, không biết có nên nói cho Mạnh Phù Dao về Trường Tôn Vô Cực hay không, trong lòng của Vân Ngân khi đó tự nhiên không muốn nhắc đến hắn, dù sao thì trí nhớ của Mạnh Phù Dao hiện giờ

vẫn chưa tốt, nói ra không chừng sẽ khiến nàng xót xa, buồn bã. Nhìn nét mặt thản nhiên của nàng, hẳn chợt cảm thấy nếu nói ra những tâm sự cá nhân trong lòng trước mặt nàng thì đúng là một việc làm nông cạn.

"Trưởng Tôn Vô Cực đã trở về và lên kế vị rồi." - Vân Ngấn nói sau một lặng im lâu thật lâu: "Phụ vương của Thái tử Vô Cực đã băng hà... cho nên huynh ấy không thể tới tìm nàng."

"Hả?" - Mạnh Phù Dao giật nảy mình: "Cha huynh ấy mất rồi sao? Cha huynh ấy mất thật rồi?"

Vân Ngấn ngạc nhiên nhìn dáng vẻ kích động của Mạnh Phù Dao, chuyện của nàng thì nàng thản nhiên như không, vậy mà phụ hoàng của Trưởng Tôn Vô Cực qua đời nàng cứ sao phải kích động như vậy?

Mạnh Phù Dao bắt gặp ánh mắt của Vân Ngấn, nàng cau mày, ngược mắt lên lẩm bẩm: "Ồ... ta cũng chẳng biết vì sao lại xúc động như vậy, chỉ là nghe được tin ấy ta đột nhiên cảm thấy rất xót xa. Trong ký ức của ta, Trưởng Tôn Vô Cực dường như là một người rất quan trọng, huynh ấy nhất định rất đau lòng..." Nàng nâng tay lên tự trấn áp tình thần, cố kìm nén cảm xúc kỳ lạ đó, mỉm cười bảo Vân Ngấn: "Huynh đi nghỉ đi, ta sẽ trở về phòng tiếp tục suy nghĩ."

Nàng mau chóng trở về phòng, bỗng có cảm giác ánh mắt Vân Ngấn vẫn dõi theo từ đằng sau, bèn quay đầu lại: "Sao thế, còn có chuyện gì ư?"

"Ta..." - Vân Ngấn mất một lúc để suy nghĩ, lựa chọn ngôn từ sau đó mới hỏi: "Nàng không cảm thấy buồn hay tức giận sao?"

"Tức giận?" - Mạnh Phù Dao chỉ vào mũi mình: "Taur?"

Vân Ngấn im lặng không đáp.

Nàng lập tức phì cười: "Ý của huynh là nói tới Trưởng Tôn Vô Cực đúng không? Huynh ấy đã không tới tìm ta ta nhất định phải tức giận sao? Chẳng phải vừa nãy huynh vừa giúp Vô Cực giải thích với ta ư? Phụ hoàng của Vô Cực băng hà, một đất nước không thể một ngày không có vua cho nên huynh ấy đương nhiên phải trở về kế vị, không lẽ bắt người ta bỏ cả một đất nước rồi đi hàng trăm vạn dặm chỉ để tìm một người bạn còn không rõ đang ở đâu? Điều này mới hoang đường."

"Vẫn còn có huynh và các vị huynh đệ khác kia mà." - Mạnh Phù Dao khoanh tay, bình tĩnh ôn nhu: "Mỗi người đều có những trách nhiệm khác nhau, ta không muốn mình trở thành gánh nặng hay trách nhiệm của bất kỳ ai cả. Nếu huynh ấy có thể tới đây ta sẽ rất vui, nhưng nếu huynh ấy không tới ta cũng không có quyền oán trách, bởi vì cuộc đời mỗi người đều cần phải đấu tranh với cô đơn và trách nhiệm quan trọng nhất của mỗi người chính là chịu trách nhiệm với bản thân mình."

Vân Ngấn nhìn Phù Dao, cảm thấy như chẳng thể nói lại điều gì. Mạnh Phù Dao mở hai cánh tay tạo thành một vòng tròn thật lớn, nàng nói: "Huynh hãy tin ta, ta sẽ sống thật tốt. Đây huynh xem, dù có gặp phải bao nhiêu chuyện như vậy nhưng ta vẫn là bá vương của biển này đấy thôi..." Nàng ngẩng đầu mỉm cười: "Ta là Mạnh bá vương!"

Sau đó nàng bước đi thoăn thoắt với phong thái mạnh mẽ ôm cả biển trời.

Vân Ngấn đứng lặng trong bóng tối khoang thuyền rất lâu ánh trăng lấp lánh trên mặt nước gợn sóng in lên đôi mắt thoát sáng thoát tối của hân.

Rất lâu sau đó hân mới khẽ cất lời: "Huynh ấy thật may mắn... huynh ấy thật may mắn."

Từng làn sóng dịu dàng vỗ vào mạn thuyền như một tấm lụa đen bông bênh, ở phía hòn đảo đối diện đèn đuốc sáng rực, tất cả hải tặc đều bận rộn

sắp xếp đồ đạc, đầu mũi thuyền có một người đang uống rượu với biển khơi, người một ngum, biển khơi một ngum.

Vân Ngấn nhẹ nhàng bước tới bên người đó.

Người đó không quay đầu lại, chỉ lặng im, đưa bình rượu ưỡn tay ra sau, nói: "Trên thuyền không có rượu ngon, thứ này giống như nước tiểu của ngựa, thôi thì uống tạm vậy."

Vân Ngấn im lặng, dường như không thể ngờ một người rất ôn hòa, lịch sự trong ấn tượng của mình lại nói ra những lời thô lỗ, thẳng thắn như vậy.

"Khi ta nhận ra nàng trên biển, đó là câu đầu tiên nàng nói với ta." - Yến Kinh Trần ngoảnh lại, làn da trắng, đôi mắt nhu đang cười: "Đệ nghe câu đó có đúng là khẩu khí của nàng không? Nàng chính là như vậy, dù trong hoàn cảnh nào cũng sẽ như vậy, không bao giờ thay đổi."

Vân Ngấn lại lặng im, tu thêm một hớp rượu, sau đó nhìn vào tư thế của Yến Kinh Trần rõ ràng cũng đang vô thức học theo sự vui vẻ của Mạnh Phù Dao. Vân Ngấn nghĩ đến Yến Kinh Trần tôn quý tao nhã, tiểu hầu gia của ngày trước, so với bây giờ rõ ràng đã thay đổi rất nhiều.

"Có lẽ đệ và những người kia mới đúng." - Yến Kinh Trần cúi mặt xuống: "Mấy người vẫn luôn hiểu rõ nàng ấy hơn ta, cho nên mới xứng đáng ở bên nàng ấy, còn ta... ta sớm đã..."

Vân Ngấn chậm chậm uống thêm một hớp rượu, Yến Kinh Trần cũng thuộc dạng tình cảm sâu nặng, chỉ tiếc lại là người có duyên nhưng không có phận với nàng.

"Cha đã nói với đệ về chuyện nhận tổ quy tông chưa?" - Yến Kinh Trần đột nhiên chuyển sang chuyện khác: "Trước khi đi ta cũng đã nói với cha về chuyện này nên chắc là đệ cũng đã biết?"

Nhắc tới chuyện này Vân Ngấn đột nhiên giận dữ, lạnh lùng cười: "Người có tư cách gì mà nhắc tới chuyện này? Nhà họ Yến các người có tư cách gì bắt ta về nhận tổ quy tông? Bản thân Yến Xích ở ngoài qua lại với mẹ ta, khi ta sinh ra lại không dám nhận, ông nội người phát hiện ra sợ làm ô nhục huyết thống cao quý nhà các người nên đã chôn sống mẹ ta, vậy mà ông ta vẫn không hé răng nửa lời cứ thế cho qua, ông ta còn là người nữa không? Cả ông nội người nữa, có còn là người không? Ông ta xứng đáng là cha ta ư? Ông ta chỉ xứng là cha người thôi!"

Yến Kinh Trần bất ngờ, mặt mày méo xệch đi, thở nặng nề, "Là cha và ông nội đã có lỗi với mẹ đệ, giờ ông cũng mất rồi, cha thường xuyên nghĩ tới đệ và tưởng đệ không còn nữa nên rất hay than thở, ta cũng vì không chịu nổi nên mới..."

"Ông người đã qua đời, bây giờ cha người nhớ đến ta thì có thể khiến ta về đó sao? Bao nhiêu năm trước Yến Xích không nói lời nào, giờ đột nhiên chạy đến Vân gia đòi người, có phải do cha của ông ta đã mất, con trai cũng biến mất nên không còn ai bên cạnh thừa kế gia nghiệp cao quý đó? Bên cạnh ông ta không còn ai nên người không nỡ, còn trước kia khi mẹ ta bị chôn sống sao chẳng có ai không nỡ?"

Sắc mặt của Vân Ngấn còn trắng hơn Yến Kinh Trần, nam từ trước nay vốn không nhiều lời bỗng nổi cơn thịnh nộ, lời nói cũng không bình tĩnh như ngày thường nữa, vừa dữ dội vừa gay gắt, nhưng y không thể không gay gắt, Yến gia còn mặt mũi nào bắt mà bắt y nhận tổ quy tông? Yến gia còn mặt mũi nào tới Vân gia đòi người sau bao nhiêu năm? Từ giây phút y bị mẹ đẩy ra khỏi hố đất, rồi khi quỳ xuống chân Vân Trì xin ông ta chôn cất mẹ mình, bắt đầu từ giây phút đó Yến gia đã chính là kẻ thù của hắn!

Yến Kinh Trần trầm lặng, với những câu chất vấn gay gắt của Vân Ngấn thì không có lời lẽ nào đáp lại là đúng cả.

Mất một lúc lâu, Yến Kinh Trần mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt giàn giụa nước mắt, nghẹn ngào: "Huynh đệ... huynh đệ tốt, ta biết đệ coi thường một vị huynh trưởng như ta, ta biết Yến gia có lỗi với đệ, nhưng ta xin đệ một điều... nếu một ngày đệ trở về thì đừng làm khó cha..."

"Phải là Yến gia các người đừng tới làm khó ta mới đúng!" - Vân Ngấn đập vỡ bình rượu sau đó bỏ đi.

"Huynh đệ" - Một giọng nói gọi với theo từ đằng sau, ai đó đã quỳ xuống.

Vân Ngấn chết lặng.

"Cả đời này có lẽ huynh không thể trở về được nữa..." - Yến Kinh Trần nói bằng giọng run run: "Sau này... sau này... dòng dõi Yến gia cần có người kế thừa..."

Gió biển dữ dội, mặt sàn trên thuyền tỏa ra từng tầng sương mù mờ ảo. Dưới ánh trăng mịt mờ, người đang quỳ trông thấy người bỏ đi đứng lại, người đứng lại ngẩng mặt nhìn trời chẳng nói lời nào mà chỉ lặng im.

Vân Ngấn sau cùng vẫn không chịu quay đầu lại, một lúc sau hần bước đi thật nhanh.

Còn lại Yến Kinh Trần quỳ rất lâu trên mặt sàn, dần dần co rút người lại, để khuôn mặt chạm xuống mặt sàn ẩm ướt lạnh lẽo.

Màn đêm tĩnh mịch, từng giọt nước mắt lặng lẽ hòa vào nước biển trên mặt sàn mấp mô.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 12.3

Thuyền của hải tặc Duy Kinh dần dần di chuyển tới đảo La Sát. Tuy rằng mùa này nước hạ chưa đúng tầm, nhưng theo như lời Diêu Tấn, nếu thật sự muốn có thu hoạch thì phải tới vào đầu mùa hạ, khi đó nước dâng lên dữ dội thì mới có thể mang bảo bối của cổ quốc ngày trước bị chìm dưới khu vực biển của đảo La Sát lên được, ngoài ra những mùa khác độ sâu của mực nước biển không thể hạ xuống.

Mạnh Phù Dao không mấy quan tâm tới bất kỳ bảo bối nào, nhưng cách nói của Diêu Tấn khiến nàng cảm thấy rất hứng thú - "Di vật của Đại Phong - Một trong Thập cường giả".

Năm đó Đại Phong đánh nhau với sinh vật biển ở Phù Phong, tại đảo La Sát, trong lòng Mạnh Phù Dao có một thứ gì đó trĩu nặng, mặc dù không thể gọi tên, nhưng công pháp của nàng cuối cùng từng bước đều gặp phải trở ngại, rõ ràng sắp phải phá bỏ nhưng lại chẳng biết làm sao vượt qua được từng tầng khó khăn đó, trạng thái này ứ đọng đã từ rất lâu khiến lòng nàng nóng như lửa đốt, trực giác mách bảo nàng rằng di vật của Đại Phong dường như sẽ có ích.

Vân Ngấn đã cho một nhóm người trở về báo tin, dù có thế nào cũng sẽ khiến những người nhiều đêm mất ngủ đi tìm Mạnh Phù Dao tự nhiên yên tâm hơn.

Đội ngũ thuyền của Duy Kinh dừng tại địa phận biên giới đảo La Sát. Đảo La Sát nổi tiếng bởi những con sóng lớn, có nhiều đá ngầm, xoáy nước

bốn bề đan xen, những chiếc thuyền chỉ hơi to một chút sẽ không dám đi qua.

Những chiếc thuyền nhỏ được hạ xuống nước, Mạnh Phù Dao, Vân Ngấn, Diêu Tấn cùng trên một chiếc thuyền, Yến Kinh Trần cùng Mã lão gia và một vài hải tặc tinh thông dưới nước trên một chiếc thuyền khác.

Mặt trời rắc xuống những tia nắng ấm áp, mặt biển như dát vàng, khắp nơi lấp lánh. Diêu Tấn đứng trên thuyền suy nghĩ rất lâu, phân chia khu vực và nói: "Có lẽ đều ở đây cả."

Mạnh Phù Dao lẩm bẩm: "Mong là đồ vật Đại Phong đánh rơi đều mắc kẹt dưới đáy biển này, nếu không nước biển luôn chuyển động không ngừng biết đi đâu để tìm?"

"Hy vọng đó rất có khả năng thành hiện thực." - Diêu Tấn chuẩn bị xong đồ lặn, quàng dây thừng lên người buộc chặt, hít thở một cách say mê làn gió biển còn mang theo hơi ẩm và cười: "Chà, cũng lâu rồi không xuống nước, cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi đây!"

Diêu Tấn nhún người, sau đó hòa vào dòng nước không một tiếng động. Ban đầu mọi người còn trông thấy một cái bóng xám mờ mờ trong làn nước xanh biếc, nhưng dần dần không thấy đâu nữa.

Mạnh Phù Dao thả dây thừng xuống, căn cứ vào độ dài dây thừng để ước tính độ sâu của biển, đồng thời phán đoán khi mình ở dưới đó thì có thể duy trì trong bao lâu, Diêu Tấn là người dân tộc Nặc Giao ở đảo La Sát, kỹ năng nín thở lặn dưới nước đã được luyện từ khi còn nhỏ, thời gian có thể ở dưới đáy biển của hắn sẽ dài hơn những người bình thường... Còn về công phu của nàng chắc với độ sâu thấp hơn có lẽ sẽ duy trì được trong nửa giờ.

Diêu Tấn kéo dây thừng cho đến khi sợi dây sắp tuột ra thì mới dừng lại. Mạnh Phù Dao nóng lòng chờ đợi, lâu sau có cảm giác Diêu Tấn sắp nổi lên, đợi một lát, "róc rách" - Diêu Tấn rẽ nước nổi lên, thở dốc: "Rất sâu..."

dưới đó cũng có rất nhiều thứ... nhưng lại rất bình lặng, không có gì là nguy hiểm cả, tiểu nhân thấy trong miệng một cái hang có chiếc hộp sắt, nhưng lại bị một thanh kiếm đâm xuyên qua và ghim chắc vào tảng đá ngầm, tại hạ không thể rút ra được."

Mạnh Phù Dao "ồ" lên, sau đó nói: "Để ta."

Vân Ngấn kể bên cũng lập tức lên tiếng: "Để ta đi."

Mạnh Phù Dao cười đáp: "Huynh không tình thông dưới nước, ta lại được rèn luyện trên biển một thời gian khá lâu rồi, nói cho huynh biết, võ công trên mặt đất và dưới biển là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, trên mặt đất võ công rất điêu luyện nhưng dưới nước chưa chắc đã có thể trụ vững, huống hồ một người kĩ năng dưới nước còn không tinh thông như huynh. Huynh yên tâm, ta xuống đó rút thanh kiếm và lấy được vật phẩm sẽ lên ngay, không có chuyện gì đâu."

Nàng không đợi Vân Ngấn trả lời đã lặng lẽ nhảy xuống biển, mặt nước bắn tung tóe như khi luyện kim. Vân Ngấn trông theo hành động xuống nước nhanh nhẹn của nàng không biết vì sao trong lòng cảm thấy rất bất an. Thuyền của Yến Kinh Trần cũng ghé sát vào, cả hai huynh đệ cùng nhìn về một hướng, sau đó đều tản đi.

Mạnh Phù Dao lặn xuống dưới biển.

Biển sâu tĩnh lặng như một thế giới yên tĩnh hoàn toàn khác, ban đầu còn có thể trông thấy ánh nắng xuyên qua làn nước, nhưng dần dần chỉ còn là màu nước biển xanh trong, màu sắc biến đổi huyền ảo, càng xuống sâu càng tối như bị cơn ác mộng đè lên. Khi có một vệt sáng màu trắng xuyên qua Mạnh Phù Dao biết mình đã xuống tới đáy biển, vì dưới đáy biển có ánh sáng.

Những đàn cá bơi lội xung quanh, rực rỡ các màu bạc, đỏ, hồng, xanh, một vài con cá sà vào mặt khiến nàng hơi buồn buồn, trên những tảng đá

ngầm màu xám đen là những dải san hô lấp lánh hồng trắng, hồng đậm như sừng hươu, cành liễu đang vẫy chào, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi.

Đây là đáy biển tĩnh lặng và đẹp dễ hư ảo vô cùng, nhưng Mạnh Phù Dao chẳng có lòng nào thưởng thức, cũng thưởng thức không nổi, trong mắt nàng chỉ có một đường viền màu đỏ vừa đậm vừa nhạt.

Ánh mắt nàng nhanh chóng bắt gặp một cửa hang với toàn màu xanh và kích thước không lớn lắm, ở đó có cắm một thanh kiếm dài, dưới thanh kiếm quả nhiên có một chiếc hộp.

Mạnh Phù Dao mừng rỡ, lập tức qua đó rút thanh kiếm, trong lúc nàng bơi về phía cửa hang không biết vì sao trong lòng có một cảm giác rất kỳ lạ, chỉ thấy rằng cửa hang này rất cổ quái, trong đầu cũng thoáng hiện ra một cửa hang khác, trên cửa hang đó có mọc những bông hoa ngũ sắc, nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra hai cửa hang này có liên quan gì đến nhau, nàng né cửa hang trong vô thức sau đó rút thanh kiếm ra.

Thanh kiếm đâm khá sâu, có thể tưởng tượng ra uy lực vô tận của Đại Phong khi phóng thanh kiếm này xuống nước nhiều năm trước, những tại sao hẳn ta không tiếp tục xuống dưới để lấy chiếc hộp? Đó là điều mà Mạnh Phù Dao vô cùng thắc mắc.

Mặt đất phía dưới đột nhiên rung chuyển.

Chỉ với một hành động như vậy thì đó chắc là một thế lực to lớn!

Nước biển lặn tẩn như một nồi nước sôi, khắp nơi đá ngầm, xoáy nước, cỏ cây cùng lúc chuyển động dữ dội, bong bóng nổi lên bành, những con cá chuồn hoảng loạn tẩu thoát, còn rất nhiều loài cá khác không thể xác định nổi phương hướng đâm vào Mạnh Phù Dao với sức mạnh kinh hoàng. Lúc đó, Mạnh Phù Dao cảm thấy phía sau phát sáng như thể hai ngọn đèn thám hiểm đột nhiên rọi tới, nàng quay đầu lại, liền trông thấy "cửa hang"

khi này đen sì và xung quanh đầy rong biển bỗng phát ra một thứ ánh sáng mạnh màu xanh biếc.

Hai luồng ánh sáng mạnh như nhau, Mạnh Phù Dao lần đầu tiên trông thấy đã tưởng là bảo bối dưới biển, nhìn tiếp sẽ thấy đầu óc quay cuồng, đó rõ ràng là một đôi mắt!

Nhưng phía dưới chân nàng - một nơi rộng mấy chục mét vuông đều rung chuyển, cùng với sự rơi rụng của những sinh vật cận kề là sóng lưng màu xanh xám dần lộ ra, nó nhỏ và giống như một cái sổng tàu lớn, nó là một động vật biển khổng lồ!

Mạnh Phù Dao lo lắng, vì nó quá lớn nên trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể ra khỏi phạm vi của nó được, xem ra bản thân da thịt rạn dày cũng không phát huy nổi tác dụng của thanh kiếm nhỏ này. Nàng mau chóng giật sợi dây thừng để người phía trên kéo mình lên, nhưng không ngờ con vật này tuy to lớn nhưng vô cùng nhanh nhẹn và linh hoạt, Mạnh Phù Dao quay ngoắt lại chưa kịp trông thấy động tác của nó thì sợi dây thừng đã đứt.

Mạnh Phù Dao ngay lập tức ôm chiếc hộp vào lòng, dùng hết sức lực để nổi lên, nhưng cho dù nàng có bơi nhanh thế nào cũng không địch nổi với con vật sinh ra đã dài vượt trội, nó chỉ cần nhích nhẹ một chút đã bằng nàng đập một hồi lâu, nàng vừa bơi được vài mét đã nghe thấy tiếng gào rú khiến cho đá ngầm khắp nơi nứt vỡ tan tành, tiếp sau đó là những đợt sóng dữ dội, một vòng xoáy với lực hút rất lớn đã hút nàng vào từ phía sau.

Cuồng lưu chảy xiết, người nàng nổi trôi xoay tròn xoay tròn như cọng rơm, nước biển cuộn tròn, vẩn đục, trắng xóa, phản chiếu bóng đen to lớn đang tiến lại gần từ phía sau, trong nhãn cầu xanh biếc là một hàm răng sắc nhọn đang há hốc chờ cắn nát con mồi.

Mạnh Phù Dao đột nhiên dừng đứng thanh kiếm!

"Keng".

Thanh kiếm chọc thẳng vào giữa răng cửa của con vật khổng lồ!

Con vật khổng lồ gầm thét, dùng hết sức khép miệng lại nhằm bẻ gãy thanh kiếm, thanh kiếm dưới sức mạnh ghê gớm cũng dần dần uốn cong nhưng không gãy. Mạnh Phù Dao đã dồn hết sức mình vào đó, đừng ai nghĩ có thể dễ dàng bẻ gãy được.

Mạnh Phù Dao gấp rút nắm lấy thanh kiếm không để mình bị xoáy nước cuốn theo vào dạ dày con vật khổng lồ, thân hình nhỏ bé của nàng nếu vào bụng con vật kia chắc sẽ nhảy múa tung bay như một lá cờ màu đen, từ bốn phía các dòng nước cuộn trào khiến Mạnh Phù Dao không tài nào mở được mắt, nàng đành nhắm chặt mắt lại, bình tĩnh sờ vào "Thí Thiên", nàng phải ở lại đây giải quyết cho xong con vật này.

Phía sau đột nhiên như có vật gì chuyển dời, như một tấm sắt gạt ngang ra, hướng đến chỗ Mạnh Phù Dao, nàng nhường một bước, "Thí Thiên" trong tay liền lóe sáng nhưng chỉ cắt đứt được một miếng thịt xám đen còn con vật đó hình như vốn đã không còn nguyên vẹn.

Mạnh Phù Dao trong giây lát bỗng nhận ra, nàng nhớ ra nhiều năm trước có con vật làm loạn dưới biển được cho là đã bị Đại Phong giết chết, bây giờ Đại Phong dường như đã sức cùng lực kiệt không thể tiếp tục truy đuổi và giết chết nó được nữa nên đành bỏ đi.

Năm đó, Đại Phong dụ nó ra chỗ nước nông nhưng không giết được nó, ngày hôm nay nàng đã ở dưới nước vật lộn mất bao nhiêu lâu rồi, chưa kể sức nước còn khiến sức lực của nàng hao mòn rất nhiều, nếu cứ tiếp tục chờ đợi có thể sẽ trở thành bữa ăn trưa của nó, chỉ cần nàng ngạt thở là mất mạng ngay!

Không thể tiếp tục ở lại đây!

Nàng giơ tay mặc kệ "Thí Thiên" có đâm loạn xạ vào đâu hay vào cái gì đi chẳng nữa, dưới làn nước xanh và bong bóng trắng là lớp sương mù máu không ngừng cuộn trào từng cơn từng cơn khiến người ta không thể nhìn được rõ sự vật, toàn thân nàng bị vây bọc bởi sóng nước màu đỏ điên cuồng nhưng khuôn mặt không hề biến sắc, nàng chỉ biết có chém, chém và chém.

Con vật khổng lồ kia vẫn không ngừng gặm thét, lăn lộn, trong phút chốc Mạnh Phù Dao giống như một chiếc lá rụng bị người ta dồn sức ném lên rất cao đến mức hoa mắt chóng mặt, nhưng nàng lập tức lợi dụng lực đó để nâng cả thân người bay lên!

Chỉ cần ngoi lên mặt nước là có thể bảo toàn tính mạng!

Thế nhưng đau nàng bỗng đau nhói sau khoảng thời gian rất lâu không còn tái phát, dường như cú va chạm lúc nãy đã vô tình va vào vết thương cũ, khiến cho đầu nàng khó khăn lắm mới trấn tĩnh được lại trở nên rối bời, cái đau đó như đao kiếm sắc nhọn khoét sâu vào trong não, đau đến tột cùng.

Cả người mềm yếu mất kiểm soát, trước mắt nàng chỉ toàn một màu đen, nước biển xanh đục dờn ép, tất cả đều như chiếc bóng di chuyển ngang dọc tựa thoi đưa.

Nàng ngã xuống, rơi vào miệng con vật khổng lồ.

Trong giây phút đó, trên mặt biển và dưới đáy biển đều có những bóng đen đang nhanh chóng lao tới.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 20: Tim Ta Dẫn Vật

Mạnh Phù Dao đang chìm dần xuống.

Bốn bề là nước, đầu nặng như bàn thạch, nàng dùng tay che đầu lại, ngón tay bấm vào huyết thái dương đang nhức nhối, nhất định không để mình ngất đi.

Giờ mà ngất đi, nàng sẽ thành gánh nặng cho người khác, bên cạnh không có một ai có thể vừa mang theo một người hôn mê như nàng vừa thoát khỏi sự truy đuổi của thủy quái.

Một dòng máu tươi từ trán chảy ra hoà cùng với nước biển xanh thẫm, biến mất không dấu vết.

Phía trên có một bóng người lặn xuống rất nhanh nhưng không bì kịp tốc độ đang chìm dần của nàng. Phía dưới thủy quái không ngừng lượn lờ vòng quanh tạo ra những vòng xoáy nước to nhỏ khác nhau, khiến cơ thể nàng càng chìm nhanh hơn. Phía trên không chỉ có một người đang cố gắng liều mạng cứu nàng, song Mạnh Phù Dao lại không thể kiểm soát bản thân mà tiếp tục chìm xuống, thứ đó không giống cá, tứ chi nó giống như Giao long, thân hình khổng lồ di chuyển linh hoạt, tạo ra lốc xoáy hút nàng vào trong, mà hướng nàng chìm xuống là trung tâm của lốc xoáy, chỉ cần nàng rơi xuống đó thủy quái liền cuộn mình lại, kết cục mà nàng phải đối mặt là thịt nát xương tan, nguy hiểm trùng trùng.

Thủy quái bắt đầu ngóc đầu lên, dưới đôi mắt xanh ngọc bích là một hàm răng sắc nhọn, thức giấc sau bao nhiêu năm ngủ sâu dưới đáy biển khiến nó nóng lòng muốn thưởng thức mỹ vị của con mồi tươi ngon.

Nàng đã nghe thấy tiếng gầm gừ như sấm của thủy quái.

Nàng nghe thấy tiếng lốc xoáy cùng với bọt biển vỡ tan.

Nàng nghe thấy tiếng đá ngầm bị đuôi của thủy quái đập vỡ nát vụn, nếu như nàng cũng bị như vậy thì ngay cả âm thanh vỡ vụn chưa kịp phát ra đã trở thành một đồng bầy nhầy.

Lốc xoáy ngay bên dưới!

Mạnh Phù Dao đột nhiên giơ tay lên dậm cho mình một nhát!

Trên người có nhiều chỗ đau khác nhau, có những chỗ đau đớn rất dữ dội, nhưng không ảnh hưởng đến các khớp xương cũng như chuyển động của nàng, đau đớn chỉ khiến ý chí của nàng thêm mãnh liệt.

Chỉ có vượt qua cơn đau này nàng mới có thể bộc phát tiềm năng ẩn chứa trong bản thân.

Mạnh Phù Dao tất nhiên vượt qua được, sau đợt tinh luyện lần đó thiên hạ không ai có thể chịu đựng đau đớn giỏi hơn nàng.

Cơn đau khiến đầu óc nàng tỉnh táo, sát khí bỗng chốc xuất hiện.

Nàng nghiêng người bơi ra khỏi vòng xoáy.

Bóng tối trước mắt bắt đầu le lói tia ánh sáng lấp lánh, đột nhiên có hàm răng cắn mạnh vào xương bả vai của nàng.

Mạnh Phù Dao tuy đã thoát khỏi vòng xoáy nhưng vừa đúng lúc chạm vào phần đầu của thủy quái khiến nó phản ứng một cách dữ tợn, lập tức há

miệng cắn nàng.

Răng nanh cắn xuyên qua xương bả vai của nàng, một thân võ công xem như uổng phí!

Nàng không kịp trở tay, vô thức giơ tay chống đỡ.

"Keng!"

Âm thanh phát ra không phải là tiếng răng nanh cắm sâu vào da thịt mà lại là tiếng kim vật va đập vào răng nanh.

Mạnh Phù Dao kinh ngạc nhìn xuống chiếc vòng màu đen trên cổ tay đúng lúc đỡ lấy răng nanh của thủy quái. Răng nanh của nó sắc nhọn như dao, vật kim loại này đáng lẽ ra phải bị gãy, vậy mà lại không bị tổn hại, hơn nữa còn khiến răng nanh của nó gãy làm đôi.

Nàng lập tức nắm lấy nửa chiếc răng nanh đâm mạnh vào lỗ mũi của con thủy quái kia.

Thủy quái gầm thét đau đớn, tiếng gầm khiến mặt nước rung chuyển dữ dội, chiếc đuôi quét qua làm cho bốn phương dậy sóng tạo thành bức tường vô hình. Mạnh Phù Dao chuyển mình nghiêng người rẽ nước bơi đi, ánh mắt lướt qua chỗ khe lõm nhỏ hẹp trên đầu thủy quái. Trực giác mách bảo nàng rằng đó nhất định là bộ phận rất quan trọng, "Thí Thiên" lập tức ra tay!

"Kengg!!"

Không có gì ngăn cản mũi nhọn của hắc đao sắc bén đâm vào chỗ lõm, nhưng mũi đao không thể đâm sâu vào trong mà còn phát ra âm thanh rất nhỏ, âm thanh phát ra giống tiếng sắt va chạm với nhau. Có thể thấy được chỗ đó cứng đến nhường nào, Mạnh Phù Dao than thầm đáng tiếc,

cơ đau đầu dữ dội ảnh hưởng tới việc nàng ra tay, nàng đâm lệch mất nửa phân, thẳng vào trong khớp xương.

Đao bị kẹt chặt trong khớp xương, Mạch Phù Dao rút đao ra nhưng không rút được. Thủy quái đã đau đến mức phát điên, lật mình bơi vòng, nhanh như chớp vặn mình liên tục xoắn thành cái bánh quẩy, mặt biển xung quanh bị sự vùng vẫy dữ dội của nó mà rung chuyển không thôi. Dường như cả đáy biển cũng bị cơn đau thống khổ của nó làm cho chấn động không ngừng, hất tung lên cao vút, chạm tới cả trời xanh vô tận trên cao ba vạn dặm.

Lúc này Mạch Phù Dao miễn cưỡng có thể nhìn thấy hình dáng của thủy quái, thân dài mười mét, đầu to đuôi thô, bán thân lân giáp, thân có bốn vuốt, chỉ riêng cái vuốt to thì đã dài tới vài mét, quả nhiên là Giao vương.

Hung thú gây hại vô số trong truyền thuyết, đấu với Đại Phong trong Thập cường giả ba ngày ba đêm, chìm sâu dưới đáy biển La Sát.

Thân hình uốn lượn khiến dòng nước chảy ngược hướng về phía Mạch Phù Dao làm cho nàng chóng mặt hoa mắt, nàng cố gắng di chuyển ngang dọc giữa những kẽ hở của xoáy nước đan xen, không để bản thân bị cuốn vào trung tâm xoáy nước của Giao vương.

Oxy của nàng bắt đầu cạn kiệt, phổi căng như muốn nổ tung. Nếu như không ngoi lên, bản thân nàng sẽ dồn ép cho phụt máu mà chết.

Ngay lúc này, người ở phía trên đã lặn tới, vươn tay giữ lấy nàng. Diêu Tấn nắm lấy cánh tay trái, Yến Kinh Trần nắm lấy cánh tay phải, Mã lão gia nhanh tay buộc dây thừng vào eo nàng, Vân Ngấn chắn ngay phía trước thủy quái đang đuổi tới. Lúc này hung thủ trong cơn đau điên cuồng quyết không tha cho kẻ nào dám ngăn cản nó, cũng chính lúc này hung tính của nó đã bộc phát hoàn toàn, càng khó ứng phó hơn, mà toàn thân nó giáp cứng trơn tuột, dưới lớp giáp vững chắc còn có bộ da cứng như sắt thép,

ngay cả khi thần khí tuyệt thế trong tay có thể đâm thủng lớp da nhưng rất khó gây ra vết thương trí mạng.

Mạnh Phù Dao nghiêng mình quay đầu, liếc mình chỉ đỉnh đầu của Giao vương cho Vân Ngấn, Vân Ngấn nhìn thấy Thái Thiên của Mạnh Phù Dao tại nơi đó liền xông tới đâm mạnh vào vị trí đó.

Thủy tính của hắn không điêu luyện như của Mạnh Phù Dao, không khống chế được liền bị cuốn vào vòng xoáy, rơi xuống miệng của Giao vương. Lòng Mạnh Phù Dao đau như cắt, vùng vẫy muốn quay lại nhưng Diêu Tấn và Yến Kinh Trần nhất quyết không buông tay, giữ chặt lấy nàng dốc sức bơi ngược lên.

"Ào" một tiếng ba người cùng ngoi lên mặt nước, Mạnh Phù Dao nằm trên thuyền hít sâu một hơi rồi lại hít sâu ba lần, tìm một viên dược nuốt xuống, nắm lấy một sợi dây, cầm Trường Thanh đao, đem theo túi da được chuẩn bị từ trước ở trên thuyền, lập tức xoay người.

"Phù Dao!" Yến Kinh Trần ngăn nàng, "Thế lực của nàng đã cạn kiệt, nàng không thể xuống đó lần nữa!".

Mạnh Phù Dao húc một cái vào ngực y, đẩy y ngã ra khỏi thuyền, quát lớn: "Đồ khốn kiếp, ích kỉ nhà ngươi cút về Yến gia đi!"

Mạnh Phù Dao quay đầu, không chút do dự nhảy xuống nước.

Tia sáng vừa sáng lên đã lại tối đi, Mạnh Phù Dao lại một lần nữa chìm trong biển nước.

Làm sao có thể để Vân Ngấn một mình lại đó? Nàng từng giao đấu với thứ đó nên nàng biết, một mình Vân Ngấn không thể đấu được!

Núi lửa dưới đáy biển bạo phát, một đợt lật chuyển rung động, những cổ vật của cổ quốc ngàn năm chìm sâu dưới đáy biển bị kinh động mà quay

tròn bay lên, ngọc Tổ Mẫu Lục(*), giường san hô, ngọc bội, anh lạc(**), ... vô số bảo vật sáng lấp lánh mê hoặc lướt qua Mạnh Phù Dao, lại bị nàng chán ghét đẩy ra.

(*) Ngọc Tổ Mẫu Lục: một loại ngọc quý có màu xanh lục, được xưng là vua của ngọc lục bảo.

(**) Anh lạc: chuỗi ngọc đeo ở cổ để trang sức.

Nàng không có thì giờ nhìn những thứ thô tục đó.

Nàng chỉ muốn tìm thấy người ở dưới nước kia.

Vân Ngấn...

Cố gắng lên...

Dưới nơi tăm tối nhất truyền tới tiếng gầm trầm thấp của Giao vương, Mạnh Phù Dao mở to mắt cố gắng tìm kiếm rất lâu mới thấy, trong màn cát mịn dày đặc thấp thoáng một bóng người di chuyển ngang dọc, kiếm quang như gió xông thẳng tới thân Giao vương, từng đốm máu nồng đậm phun ra.

Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, may quá, Vân Ngấn vẫn còn sống.

Chỉ là động tác của y đã chậm lại, trận đấu quyết liệt như vậy, bị hao tổn khí lực là lẽ đương nhiên.

Mạnh Phù Dao xông tới.

Nàng không tới bên cạnh Vân Ngấn mà xông thẳng tới chỗ Giao vương, một cước đá thẳng vào đồng tử màu to lớn lục bích khiến cho đôi mắt kia máu chảy tứ phía, giơ tay nắm lấy "Thí Thiên", dồn sức đè nặng lên cán đao.

Giao vương đau đớn kịch liệt vùng vẫy, vùng vẫy càng quyết liệt vết thương càng lớn, Mạnh Phù Dao nắm chặt lấy "Thí Thiên", cơ thể nương theo chuyển động của Giao vương mà đâm càng sâu thêm, xương sọ cứng rắn của nó cũng bắt đầu nứt ra.

Đau đớn giống như bị lăng trì khiến Giao vương gào thét thêm kinh thiên động địa. Nó liều mình quẫy đạp, đột nhiên dùng hết sức quẫy mạnh một cái, Mạnh Phù Dao bị đẩy ra xa, dưới sức cản cực lớn của nước mà nàng còn bị đẩy ra xa hàng trượng.

Ngay sau đó, Giao vương uốn cong cơ thể lại chạy trốn, nó quẫy đuôi trong nước một cái, đột nhiên run lên, màu xám xanh từ đầu đến chân dần dần biến đổi, từng mảng màu đỏ u tối hiện ra, không giống huyết sắc mà giống một đám gỉ sắt nặng nề, dần dần lan rộng ra.

Mạnh Phù Dao nhìn không rõ rốt cuộc là đã biến thành màu gì nhưng nhìn sự thay đổi của màu sắc, nàng biết đó là màu sắc của cái chết, liền rút đao ra sau đó kéo lấy Vân Ngấn.

Ngón tay nàng vừa hay chạm vào góc áo hăn, Vân Ngấn bất ngờ nhanh chóng giật lùi.

Tốc độ giật lùi đó tuyệt đối không thể là tốc độ bơi thông thường được, Mạnh Phù Dao lúc này mới nhìn thấy không biết từ khi nào móng vuốt của giao long đã giương ra, một co một duỗi kẹp lấy đuôi của Vân Ngấn, hung dữ kéo hăn xuống dưới đáy biển.

Mà sâu dưới đáy biển dường như có một hắc động khổng lồ, chắc đó là ổ của nó.

Mạnh Phù Dao giơ tay định chém đứt móng vuốt nhưng lại không đuổi kịp tốc độ của Giao vương, nó vội vã bơi nhanh tới động, giống như ở đó có bảo vật cứu mạng vậy.

Mạnh Phù Dao liền vùi đầu hít vài ngụm khí trong túi da, tóm lấy đuôi của giao long, chặt ngang chém dọc, thu hút sự chú ý của nó về phía bản thân, mười phần võ công của nàng dưới nước chỉ có thể dùng được hai phần, dùng trường đao cũng không thể chém đứt thân dài vài mét của giao long, nhưng cũng có thể chém cho nó máu thịt lẫn lộn, vảy nát tứ phía, nhuộm đỏ một vùng nước biển xanh biếc.

Giao vương vừa giơ vuốt, năm móng vuốt liền mở rộng gấp hai lần so với trước, giống như năm lưỡi kiếm sắc bén quét ngang qua Mạnh Phù Dao, Mạnh Phù Dao vừa né, trên người phát ra “soạt” một tiếng, túi da rách toạc, nàng nhân cơ hội này lướt tới gần Vân Ngấn, nhưng nàng lại không dám giữ lấy hắn, sợ giữ lấy sẽ làm hắn gãy chân, nàng vung đao toan chém đứt móng vuốt.

Vậy mà lúc này Giao vương với tốc độ kinh người, giữ chặt lấy Vân Ngấn, bơi vào hắc động!

Động không lớn lắm, chỉ có thể chứa vừa cơ thể Giao vương, đá vụn hỗn độn ở cửa động đan xen vào nhau, chỉ cần giao long đưa Vân Ngấn vào sâu một chút thôi thì Vân Ngấn sẽ lập tức tan xương nát thịt.

Giao vương đã vào trong động!

"Phập!"

Mạnh Phù Dao một đao chém đứt móng vuốt, một cước đá Vân Ngấn bay ra ngoài.

Một cước nàng đá đã dùng đến sức lực cuối cùng, một thân võ công khí lực có hạn, chỉ có thể đá Vân Ngấn ra xa vài mét.

Một cước này đã khiến nàng để lỡ thời cơ ngoi lên mặt nước, đuôi Giao vương vừa quét qua đột nhiên cuộn lại!

Nước biển bốn phía bị dồn nén thành một xoáy nước sâu hun hút, sức lực và đường khí đã dùng hết, Mạnh Phù Dao không thể thoát ra.

Vài bóng đen bơi tới, một trong số đó xông vào xoáy nước bị đánh bật ra, một bóng đen giống như khói bơi xuống kề hờ đuôi đuôi Giao vương. Người đó vừa bơi xuống, Vân Ngấn vừa hay thấy một dòng chảy không bị ảnh hưởng bởi xoáy nước, sắp bơi tới thì người đó liền đẩy mạnh hẳn một cái.

Dường như hai người đã nói gì đó, nhưng chỉ có Vân Ngấn nghe thấy.

Vân Ngấn bị đẩy bật ra xa, người đó vội vàng bơi ngược lên trên, ngay ở dưới chân Mạnh Phù Dao, đầu vai huých một cái, huých nàng bật lên.

Mạnh Phù Dao liền bị dòng chảy cùng lực đạo đẩy văng ra ngoài, sát qua đuôi của Giao vương.

Chỉ còn lại người đó không kịp thoát ra, bị đuôi của Giao vương cuốn lấy.

"Răng rắc."

Âm thanh xương vỡ trầm thấp truyền tới, nước biển lan ra một vùng huyết sắc nồng đậm, giống như diễm quang cuối cùng của ráng chiều sắp tàn.

Giao vương cuộn chặt đuôi, nghe thấy tiếng xương vỡ vang lên, khoái chí bơi vào hắc động.

Đó là nơi nó sinh ra, sống ở đây, chết cũng ở đây!

Mà chết nhất định phải có vật tế đem theo.

Máu chảy rục rờ.

Trong những đốm máu lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt của người đó.

Yến Kinh Trần.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 13.2

Cái siết cuối cùng của Giao vương giống như sắt thép nghìn cân siết nát xương cốt y. Y bình thản nhìn Mạnh Phù Dao đột nhiên quay đầu, khoé môi nhợt nhạt chợt loé lên ý cười.

Y nhìn thấy nữ tử đó đột nhiên quay đầu, giống như không chịu vứt bỏ Vân Ngấn mà lặn xuống một lần nữa.

Y nhìn thấy nữ tử đó vượt khỏi chúng nhân, cầm lấy trường đao, bám sát cái đuôi đó, bám không được lại dùng chính sức lực của mình giằng co với con thú lớn, lôi Vân Ngấn từ nơi tăm tối vĩnh hằng ra.

Y thấy nữ tử đó quay đầu, nhìn y cười tươi trên núi Huyền Nguyên, dưới bóng cây xanh, ánh mắt xán lạn chiếu sáng cả bầu trời xám xịt.

Y nhìn thấy nữ tử đó ngồi cùng y ở hậu sơn Huyền Nguyên trong đêm trăng thanh gió mát, nhẹ nhàng đưa y một túi đậu khai hoa do nàng tự làm.

Y nhìn thấy trong võ trường luyện võ, y muốn hướng dẫn cho nàng thật tốt nội công kiếm pháp, nhưng nàng lại ngẩng đầu cười ngốc nghếch với y.

Y nhìn thấy trong cơn mưa to như trút nước, nàng cúi đầu sát đất, lúc ngẩng mặt, nàng đưa tay lên, dịu dàng nhìn y.

Ánh mắt dịu dàng đó kiếp này không thể thấy nữa... Lúc y phụ nàng mà đi, lúc y sa vào bùn lầy, lúc y ra tay cướp đoạt nàng, thì đời này kiếp này không có duyên gặp lại.

Không ngờ còn có thể bên nàng chặng đường cuối cùng.

Không ngờ còn có thể nhìn thấy nàng gạt bỏ mọi chuyện trước đây mà cười với y.

Không ngờ còn có thể nhìn thấy nàng quay lại vì y, nguyện vì y mà liều mạng một phen.

Thật tốt.

Kết thúc như thế thật tốt.

Hai mươi năm, đêm nay y hoá thành cát bụi như tuyết tan dưới đáy biển sâu, lấp đầy nỗi trống trải và cô đơn, ánh sáng trong lòng từ nay đã tắt.

Ngày y gặp nàng mưa như trút nước, thì ra chỉ để viết lại những gì cuối cùng của cuộc đời, gặp nàng trong mưa, từ biệt trong nước, nụ cười tươi sáng như hoa của nàng mãi mãi không bao giờ phai nhạt trong tâm khảm y.

Yến Kinh Trần đang cười.

Cuộc sống giàu sang phú quý, hoàn mỹ vô khuyết trong mắt người đời không bù lại được những mảnh vỡ của số phận, không ngờ y có thể dùng những tháng ngày cuối cùng để thoả ước nguyện... Thì ra y sống đến hôm nay chỉ vì nửa năm cuối cùng của cuộc đời này.

Lần tương phùng cuối cùng này, y mãn nguyện, vì đã đền được tội rồi.

Rất tốt... Rất tốt.

Ánh mắt y mờ lung, mọi thứ trở nên mơ hồ, nhìn không rõ nàng vì y mà chiến đấu đến cùng.

Xung quanh lạnh lẽo vô cùng, giống như gió lớn đêm đông xé toạc lớp giấy ô cửa mà ùa ào, lạnh đến thấu xương.

Không biết từ đâu hiện ra ánh đèn mờ ảo, như thể màu sắc của linh hồn.

Từ đáy biển sâu, một hồng y nữ tử nhẹ nhàng bay tới, tà áo phất phơ, bước đi nhẹ nhàng, ánh sáng như ngọc chập chờn nhưng không tắt trong lòng bàn tay.

Bùi Viện.

Người dùng hạnh phúc một đời giúp y ngăn lại miệng lưỡi thế gian, dùng tình yêu mãnh liệt và kiêu ngạo để chói chăt y, chính là thê tử của y.

Hình ảnh cuối cùng trong mắt y là nữ tử kiêu ngạo mà diễm lệ, nhẹ nhàng ôm lấy y.

Y nghe thấy nàng nói:

"Ta đến đón chàng."

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên giữa trời và đất.

Giao vương bơi về mộ của nó, nơi đó ấm áp và ẩm ướt, nơi nó được sinh ra, giống như lần đầu tiên nhìn thấy sự sống, khởi đầu và kết thúc tương ứng, chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Bắt đầu thế nào kết thúc như vậy.

Sinh vật khôn ngoan và con người có cùng một chấp niệm.

Mạnh Phù Dao ngây ngốc bị Diêu Tấn, Mã lão gia và bọn hải tặc lôi lên.

Cuối cùng lúc quan trọng nhất tất cả đều lặn xuống, hung thú bạo phát tính khí dữ dằn, với võ công của họ không ai lại gần được.

Trước khi Yến Kinh Trần bị bắt vào đó, Mạnh Phù Dao còn tính toán làm sao cứu y thoát ra, nàng không muốn y từ đây về sau phải ở dưới đáy

biển tăm tối sâu thẳm, không muốn y bị thịt nát xương tan, mãi mãi không được nhìn thấy ánh bình minh.

Đây không phải kết cục mà y đáng phải nhận, y sai nhưng không đến mức bị như vậy, cho dù là sai thì nửa năm nay y đã tận tâm bù đắp rồi.

Cho đến lúc này, khi vừa ngoi lên mặt nước, nàng vẫn mắng nhiếc y thậm tệ!

Kiếp này của y chỉ vụt mất một lần, từ đó gánh tội một đời bỏ ra mọi nỗ lực và danh dự để kéo nàng lại, rốt cuộc đổi lại là sự trách mắng.

Người đó, là người đầu tiên nàng yêu, nam tử ghi dấu sự ấm áp và dịu dàng đầu tiên trong những rung động đầu đời của nàng, dùng mạng của chính mình đổi lấy mạng cho nàng, dần dần mài mòn đi những gai góc thô cứng trong lòng nàng hoá thành viên trân châu lưu lạc vĩnh viễn không thể tìm lại dưới đáy biển sâu.

Ân oán... Ân oán... Gánh vác cả đời, đau thương vô hình, mà nàng, dù nói rằng khoan dung không để ý tới nhưng trong tâm lại luôn nhớ rằng y đã phụ nàng, trước khi y chết cũng không chịu nói một câu tha thứ.

Nói rằng buông xuôi, nhưng chưa từng thực sự buông xuôi, đến khi thực sự muốn buông lại muộn mất rồi.

Mãi mãi, khó vãn hồi.

Từ nay y mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi tư, đưa tay đẩy nàng tiếp tục tự do hành trình vượt qua trời biển.

Mạnh Phù Dao nằm trên thuyền, không nhúc nhích, đôi mắt mở to nhìn bầu trời cao rộng kia mà nghĩ, tại sao nước trên mặt mãi vẫn chưa khô hết, nó còn phải chảy đến tận bao lâu mới có thể rửa sạch mọi bất lực, đau thương trong cuộc đời này?

Bên cạnh, Vân Ngấn cũng nằm im không nhúc nhích.

Hắn nhắm nghiền mắt.

Giây phút cuối cùng hắn quyết định không quay đầu lại, hắn biết mình phải làm gì, vì nếu hắn quay đầu, Mạnh Phù Dao cũng sẽ quay lại, đến lúc đó ba người sẽ cùng chết.

Hắn quyết định cùng bọn Diêu Tấn đưa Mạnh Phù Dao lên, để người đó lại mãi mãi.

Lúc đó hắn và lựa chọn của hắn đều vì người con gái kia.

Mạnh Phù Dao suy cho cùng chỉ biết liều mạng đi cứu, đầu óc đã hỗn loạn thành một mớ rối nùi, nhưng hắn thì vẫn mở mắt trừng trừng, nhìn thấy rõ ràng người đó bị cuốn vào, lôi đi, bị đưa vào hắc động sâu thẳm.

Hắn thậm chí còn tỉnh táo đến mức nhìn thấy từng sự tan vỡ trong hắc động vào khoảnh khắc đó.

Người ở dưới biển, liệu có rơi lệ chăng?

Thời khắc ấy, trong mắt hắn chứa đầy những chuyện chảy trôi trước đây.

Thời khắc ấy, tim hắn đã rơi xuống biển sâu, nằm lại nơi hắc động, bị vụn xoắn, bị co quắp, bị mài mòn, nỗi đau không bao giờ nguôi ngoai... Giống như liên hệ huyết nhục không thể cắt đứt, từ nay có một sinh mệnh luôn tồn tại nơi đáy lòng hắn.

"Bốp!"

Là ai ở đằng sau hắn, đầu cúi sát xuống mặt sàn ẩm ướt, bốn bề là ánh trắng mờ tối?

"Kiếp này, e rằng ta không thể quay về được nữa..."

Là ai bên cạnh khẽ khàng run rẩy nói với hắn, từng chữ thê lương lạnh lẽo.

Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Tại sao lại trở thành sự thật?

Chỉ là câu nói vô tình nhưng lại trở thành dự cảm trong tương lai, hay là dự đoán kỳ lạ đột ngột ập đến khi nghe được mối nguy hiểm ở La Sát lúc nấp bên ngoài cửa sổ?

Hắn nhắm chặt mắt ngẫm nghĩ tại sao nước trên mặt chảy mãi không ngừng, Hắn cứ tưởng là hốc mắt mình đã bị hong khô cách đây hai mươi năm, sao bây giờ lại đầm nước đến vậy, dường như không thể cạn khô, cứ mãi ướt át không thôi.

Lúc ấy, trước khi người đó đẩy hắn ra xa, giây phút cuối cùng chỉ để lại hai chữ.

"Yến gia."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 13.3

Thi thể Giao vương được kéo lên bờ.

Nhiều năm làm hại nhân gian khiến cho vô số người tử nạn, ngay cả Đại Phong cũng không thể giải quyết con hung thú này, bây giờ cuối cùng nó cũng chết rồi.

Toàn thân Giao vương đều là báu vật, nội đan to bằng đầu của hải nhĩ, xương thịt, da máu đều quý giá, Mạnh Phù Dao ra lệnh cho mọi người lọc lấy máu thịt cơ xương, còn bộ da đó không mảy may động tới.

Diêu Tấn nuôi tiếc vô cùng, không ngừng di chân, nói, bộ da của giao long đó lấy làm áo giáp thì chắc vô cùng, to như vậy có thể làm cho một đội binh trăm người, giá trị liên thành.

Nghe hẳn nói vậy, Mạnh Phù Dao vẫn không hề lên tiếng, không một chút động lòng, thi thể Yến Kinh Trần không được tìm thấy toàn vẹn, cơ bản là không thể tìm thấy, dường như đã hoà làm một với Giao vương. Nàng làm sao có thể đem tấm da này đi làm áo giáp? Nàng sao biết được đâu là lân giáp đâu là máu thịt của y, làm sao nỡ để thân thể y bị chà sát, tẩy rửa làm thành bì giáp?

Giá trị liên thành thì sao? Liều mạng săn bắt thì sao? Có những thứ giá trị nhưng thật sự lại không đáng xu nào.

Trên đảo La Sát có một ngôi mộ mới xây, đó là bia tưởng niệm tiểu hầu gia của Yến gia, kiếp này không bao giờ có thể trở về cố hương được nữa. Đèn trước mộ luôn chiếu sáng, chỉ dẫn đường về cho những người lưu lạc ngoài khơi xa kia.

Chân của Vân Ngấn bị Giao vương làm bị thương không tiện di chuyển, vì không muốn để lại di chứng sau này nên Mạnh Phù Dao bắt hẩn ở trên đất liền điều dưỡng, Vân Ngấn hay ngồi trước mộ của Yến Kinh Trần, nhờ cỏ dại xung quanh, mỗi lần ngồi dưới bóng cây mùa hạ là ngồi một lúc thật lâu.

Cổ quốc ngàn năm chìm sâu dưới biển La Sát cũng vô tình được tìm thấy, chính là khi Giao vương đâm thẳng vào hắc động tạo ra trận động đất khiến ngọn núi chắn trước cổ quốc bị sụp đổ, mở ra nền văn minh xán lạn của cổ quốc.

Có lẽ Giao vương kia sống không biết đã bao lâu chính là thần hộ vệ của cổ quốc, trải qua ngàn năm bảo vệ, trước khi chết cũng không quên sứ mệnh của mình.

Sứ mệnh.

Mỗi người đều có sứ mệnh.

Mạnh Phù Dao từ đầu đến cuối không quên mục tiêu của mình.

Nàng hồi phục một chút liền mở chiếc rương của Đại Phong ra, sợ rằng ngâm lâu như vậy sẽ bị hỏng hết, ai ngờ bên trong là những phiến vàng sáng bóng, chữ viết khắc sâu không hề bị mài mòn.

Bên trong là một bộ công pháp hoàn toàn mới, có điểm tương thông với "Phá Cừ Tiêu", nhưng có cảm giác đơn giản hơn và cũng cao hơn một bậc.

Phiến vàng cuối cùng vô cùng cổ quái, không có chữ viết ghi lại võ công, chỉ có những đường nét kì lạ, nhìn giống như tranh trù tượng, đồ của Đại Phong nhất định có chỗ dùng tới, nàng cẩn thận cất đi.

Nội đan của Giao vương nàng chỉ dùng một phần, còn lại cất đi, nàng cảm thấy dùng như vậy rất đáng tiếc, lúc nào đó phải hỏi Tông Việt xem dùng như thế nào là thích hợp nhất, nội đan của Giao vương không phải thứ tầm thường, với võ công của nàng phải mất gần nửa tháng mới có thể hút gần hết phần nội đan đó.

Ngày thứ mười lăm, bình minh chiếu rọi, làn sương trắng mỏng bao phủ cả quần đảo, Mạnh Phù Dao chậm chậm mở mắt trong một hang động của đảo La Sát.

Sắc đỏ trong mắt nàng đã nhạt đi một ít, tuy là chưa tiêu tán đi hết nhưng tầm nhìn của nàng đã rõ ràng hơn, rõ ràng đang có biến chuyển tốt.

Vừa nãy mở mắt, nàng nhìn thấu bên trong cơ thể mình.

Nàng thấy được đan điền của bản thân, chân khí như đang quay tròn chậm chậm vận động một cách hài hoà, ở giữa vòng tròn có một điểm sáng như trân châu, hình thành một điểm trung tâm rất nhỏ, điều động toàn bộ kinh mạch đi khắp cơ thể, những nơi đi qua không bị dâng trào mà giống như trăm sông đổ về biển, liên tục không ngừng.

Hào quang ở đan điền tùy theo hơi thở của nàng mà lúc sáng lúc tối, ánh sáng chiếu rọi cả lục phủ ngũ tạng.

Thị lực của nàng chưa khôi phục vậy mà đã khai thông "nội thị", ngũ quan của nàng, xúc giác của nàng dường như có thể đạt tới mức cao nhất.

Nàng có thể nghe thấy tiếng vỗ cánh của Hải Âu bay qua mặt nước bắt cá trong gió biển cách cả trăm dặm.

Nàng có thể "nhìn" thấy một con châu chấu vừa nhảy qua một cọng cỏ cách đây năm mươi trượng.

Nàng có thể ngửi thấy mùi tương nồng đậm vì bị lỡ tay ở nhà một ngư phụ đang nấu cá.

Nàng có thể cảm nhận được mùi hương kì lạ dần bao phủ khắp trên đảo, tiếng khóc khe khẽ nghe giống như tiếng sóng biển vang lên ở xung quanh, tràn vào mũi nàng, nàng lập tức nghĩ ra đó là thứ gì.

Lúc này đây mọi cảm giác khai thông gấp bội, giống như hoà làm một với thiên nhiên trời đất vạn vật, có thể bất tri bất giác hoà nhập, phân tách, sử dụng, xoay chuyển.

"Phá cửu tiêu", tầng thứ chín, "Thiên thông"!

Cuối cùng cũng thành công.

Mạnh Phù Dao đứng dậy.

Nàng vừa đứng dậy thì cơ thể liền chao đảo, chân khí nhẹ bỗng xoay chuyển, nàng vẫn chưa thích ứng được với cảm giác bay bỗng này liền cụng đầu vào đỉnh hang.

Mạnh Phù Dao hít sâu một hơi, ngồi xuống nền hang, thu lại chân khí, đóng cảm giác mẫn cảm đặc biệt đó lại - quá mẫn cảm mà, còn tiếng bước chân chạy nhanh từ xa tới nghe như tiếng sét đánh.

Nàng đứng khuất trong bóng tối, đại công cáo thành, nhưng sắc mặt vẫn như không.

Bỗng nhiên cuộc đối thoại trong một sơn cốc ở Thái Uyên hơn mười năm trước bay tới bên tai nàng.

"Tu luyện "Phá Cửu Tiêu" phải chịu đựng nhân sinh khổ cực, nỗi khổ đó không chỉ là nỗi khổ xác thịt mà còn bao gồm phản bội, mâu thuẫn, day dứt, hủy hoại, hối hận, tự trách, tàn nhẫn, lựa chọn, chia ly, ân oán, yêu hận, chết chóc... Tất cả những nỗi khổ tinh thần, người cảm thấy bản thân có thể chịu được không?"

"Được."

Đứa trẻ năm tuổi ngây cuồng đến vậy, cho rằng không có chuyện gì là không thể khuất phục, vậy mà bây giờ mới hiểu câu "Được" lúc đó nặng tựa ngàn cân, vô số hiểm nguy quật ngã nàng mà dù cho ngã ở bất cứ đâu thì thân thể Mạnh Phù Dao nàng đã tan thành tro bụi.

Là tự bản thân nàng dốc sức gắng gượng suốt cả chặng đường, gắng gượng nhặt về nguyên hình rồi tiếp tục tiến bước.

Còn có những người luôn bên cạnh nàng, vì nàng bỏ ra sức lực, võ công, thậm chí là cả... tính mạng!

Con đường nàng đi thê thảm đến vậy nhưng cũng gặp được vô vàn may mắn.

Qua kẽ hở trong hang động, Mạnh Phù Dao nhìn thấy Vân Ngấn ngồi trước mộ của Yến Kinh Trần, lòng cảm thấy áy náy, bản thân chỉ lo luyện võ công mà bỏ quên hẳn, thật ra đối với cái chết của Yến Kinh Trần, người đau lòng nhất có lẽ là Vân Ngấn. Vì dù gì Yến Kinh Trần cũng là huynh trưởng, người đối tốt với hẳn nhất cũng chính là Yến Kinh Trần.

Nàng mê mẩn những tấm vàng của Đại Phong, chuẩn bị đưa cho Vân Ngấn, "Phá cửu tiêu" là võ công độc môn của lão đạo sĩ, không có sự đồng ý của ông ta thì không thể tùy tiện truyền cho người ngoài, còn những tấm vàng này thì khác, Vân Ngấn cũng được xem như một nửa sư đệ của nàng, vì nhập môn muộn mà được học không trọn vẹn, võ công chưa đến mức thượng thừa, nàng hi vọng cái này có thể giúp hẳn.

Tiếng bước chân từ xa đã gần ngay phía trước, là Diêu Tấn, trước tiên là nói gì đó với Vân Ngấn rồi đến tảng đá ở cửa động, Mạnh Phù Dao vung chưởng đẩy tảng đá ra, hỏi:

"Sao vậy?"

"Trên đảo có dịch bệnh, chúng ta phải nhanh chóng rời đi..." Diêu Tấn chạy tới thở không ra hơi, "Vài ngày trước có người mắc bệnh lạ, sợ làm phiền chủ nhân luyện công nên tôi không dám quấy rầy, giờ thì bộc phát càng nhiều, người chết rất nhiều rồi..."

Mạnh Phù Dao chau mày, vừa nãy ngửi thấy mùi tử khí nồng đậm, xem ra trên đảo tình hình không ổn.

"Hình như không chỉ ở trên đảo La Sát", Vân Ngấn tới gần đáp, "Có rất nhiều người dân sống trên các đảo của Phù Phong đã nhiễm bệnh, cũng có rất nhiều người đã chết"

"Những người dân trên đảo có hay qua lại không?"

"Không", Diêu Tấn đáp, "Những người thường hay dừng chân ở các đảo khác nhau là bọn hải tặc."

Mạnh Phù Dao trầm tư trong giây lát, có gì đó không đúng, thực sự là dịch bệnh sao? Các đảo phân tán trên biển, khoảng cách rất xa làm sao dễ dàng bị chung một bệnh như vậy được? Vậy bây giờ mà hạ lệnh tra xét hải tặc thì thật ngu xuẩn, ai biết được vấn đề xảy ra ở chỗ nào chứ? Ai biết có phải do bọn hải tặc Duy Kinh gây ra không?

"Thành nào có cảnh biển gần với đảo La Sát nhất?" Mạnh Phù Dao hỏi.

"Là Giao thành", Diêu Tấn đáp, "Tuyến đường Phù Phong Ngạc Hải đều có đi qua tam tộc Phù Phong."

“Đi Giao thành, mua thuyền kiên cố nhất đi Giao thành, ta muốn từ Giao thành đi đến Tuyệt Vực Hải Cốc”, Mạnh Phù Dao nhắc chân bước đi.

"A..." Diêu Tấn không kịp phản ứng với quyết định của Mạnh Phù Dao, "Không làm bá vương trên biển nữa sao?"

"Hoàng đế ta còn không thèm làm, làm bá chủ trên biển làm gì chứ", Mạnh Phù Dao quay đầu cười tươi, "Bảo vật của cổ quốc ta có giữ lại một phần, có thể khiến cho hải tặc sống ba đời, bảo họ rửa tay gác kiếm, coi như đây là báo đáp của ta".

"Đáng tiếc hải tặc Duy kinh nổi danh lẫy lừng..." Diêu Tấn ở đằng sau Mạnh Phù Dao lẩm bẩm.

"Có danh tiếng lẫy lừng hay không không đáng ngại, điều quan trọng là sống tiếp", Mạnh Phù Dao chống tay cười, "Còn tiếp tục theo ta thì có lẽ chết không chữa một ai."

Mạnh Phù Dao nhìn đám mây dày bay qua, ánh mắt cũng lộ ra màu sắc âm đạm như vậy.

Cuối tháng 5 năm thứ 10 vương triều Đại Quang Minh ở Thập Nhĩ Phù Phong, có một chiếc thuyền lớn từ từ tiến vào hải cảng Giao thành, vài nam tử trẻ tuổi trên thuyền vô thanh vô thức trà trộn vào dòng người trên cầu cảng.

"Hải cảng này không đông đúc lắm." Mạnh Phù Dao nhìn người qua kẻ lại, chau mày, "Nhưng người ở trên cầu cảng có vẻ nhiều."

Diêu Tấn đã sớm chạy đi hỏi thăm, nửa nén nhang sau trở về sắc mặt như bị sét đánh.

"Sao vậy?"

"Vẫn còn đang đánh trận, rất nhiều người bị trung binh rồi", Diêu Tấn thừ người ra, "Thật là một thế cục hỗn loạn."

"Hửm?"

"Vốn dĩ không phải đang giằng co nhau sao, Thập Nhĩ và Thiêu Đường liên kết với nhau đối phó Phát Khương, đúng lúc đó chủ nhân đột nhiên mất tích, người giúp đỡ Nhã Công chúa đều chạy hết, Phát Khương mấy lần thất bại thảm hại, không hiểu sao, hoàng đế Đại Hãn đột nhiên nói rằng thánh nữ của tộc Thập Nhĩ - Phi Yên bước vào núi Trường Hãn đất phong của Hãn vương nhà y là bước vào cấm địa ở núi Trường Hãn, y coi đó là sự sỉ nhục và thách thức lớn nhất, lập tức tuyên chiến với tộc Thập Nhĩ, cũng không quan tâm xem ở giữa còn có một Đại Uyển và Phát Khương trực tiếp điều quân tiến lên phía bắc, tham gia trận hỗn chiến giữa ba tộc... Trời ời..."

"Thái độ của Đại Uyển ra sao?"

"Mở cửa cho mượn đường, và còn cho mượn ba vạn quân binh trợ uy - bởi vì Hãn vương điện hạ ngài cũng là hoàng đế Đại Uyển, mượn binh trợ uy là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là thái độ, giờ lòng người Thập Nhĩ hoang mang, rất nhiều người tập trung ở trước cung Thánh Nữ vái lạy cầu xin mong chiến loạn nhanh chóng qua đi, trả lại những ngày tháng yên bình cho Thập Nhĩ."

Mạnh Phù Dao im lặng, trong lòng nghĩ chuyện gì thế này, Chiến Bắc Dã không tìm được mình, cứ vậy xông vào đánh nhau sao? Tính hãn tuy hơi quyết liệt, nhưng thực ra rất am hiểu chính trị, không giống như tìm không được người liên bất chấp tất cả mà xuyên qua lãnh thổ của nàng khiêu chiến nước khác, tại sao lại là tộc Thập Nhĩ? Là vì muốn giúp Châu Châu hay bên trong còn có ẩn tình khác? Phi Yên bước vào đất phong Đại Hãn thật sao? Nàng ta đến đó làm gì? Mà chuyện này có liên quan gì đến tai ương mà nàng gặp phải ở Phù Phong không?

Nhiều đêm nghi vấn móc nối với nhau, trôi nổi trong đầu nàng khiến nàng có chút đau đầu, sau cái chết của Yến Kinh Trần, vốn dĩ nàng định bỏ qua mọi ân oán ở Phù Phong, cũng không muốn báo mối thù bị hại cho bị mù và mất trí nhớ, chỉ muốn mua thuyền ra khơi ngao du, nhưng đã đánh đến mức, nàng có thể thực sự không để tâm sao?

"Chiến trường chủ lực của bọn họ ở đâu?"

"Hoàng đế Đại Hân đã đánh tan quân Thiêu Dương, tụ họp với quân của Đại Uyển và Phát Khương hãm ép vương thành Thập Nhĩ, trước mắt chủ lực cách Giao thành không xa."

Mạch Phù Dao "Ừm" một tiếng, ngồi dưới gốc cây ăn lương khô, tay cầm một chiếc bánh nhưng không ăn, trầm tư suy nghĩ, nàng do dự không biết nên đi Vương thành hay lập tức rời Giao thành đi ngao du.

Có gì đó lộp độp rơi xuống cái bánh trên tay nàng, còn có tiếng "lách tách" vọng đến, Mạch Phù Dao ngẩng đầu nhìn thấy một con sáo mỏ ngà màu đen đang ăn hạt thông trên đầu nàng, vụn còn rơi đầy vào bánh của nàng một cách bất lịch sự.

Nguyên Bảo đại nhân vừa nhìn thấy loại động vật họ chim kia thì tức giận phừng phừng, lập tức xông ra giờ giờ năm dặm, con chim sáo kia vỗ vỗ cánh bay đi, bay đến một cái cây khác, liếc mắt nhìn Nguyên Bảo đại nhân, ngẩng đầu lên tiếp tục lách tách ăn hạt thông.

Mạch Phù Dao nhìn mà buồn cười, đang định gọi Nguyên Bảo đại nhân đang nghiêng răng ken kết lại thì đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Tay nàng vươn tới đó, chậm chậm quay đầu, nhìn con chim sáo đang liên tục mổ quả thông lách tách.

Lách tách...

Lách tách.

Mạnh Phù Dao đứng ở đó, nghe âm thanh rất quen thuộc vừa dội vào trong tai kia, sắc mặt dần dần đanh lại lạnh đi.

Quả nhiên là người!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 23: Thánh Nữ Phi Yên

Đêm trăng La Sát, trong màn sương khói mịt mờ, ngoài một tiếng nói không nghe ra là nam hay nữ ra còn có một âm thanh kì quái phát ra, cứ liên tục truyền tới bên tai nàng.

Lách tách, lách tách.

Lúc đó cảnh tượng vô cùng căng thẳng và đau khổ, nàng không thể nào nghe lọt âm thanh nhỏ nhẹ đó, vậy mà nửa năm sau tại ngoại thành Giao thành, nàng lại một nữa nghe âm thanh giống hệt hồi đó, nàng giật mình, nàng đối chiếu, nàng kiểm chứng.

Kim Cương!

Khi đó Kim Cương đang cắn hạt dưa ở một góc.

Hừ quả nhiên là cái đồ vênh váo, kiêu căng đó!

Nếu không biết người bà đây còn có thể lừa đi, rời khỏi Phù Phong ngay tức khắc kéo phí thời gian, nhưng đã biết rồi, nếu không dạy cho người một bài học thì bà đây không phải Mạnh Phù Dao!

Mạnh Phù Dao không nói hai lời lập tức lên ngựa, kìm dây đối hướng, đằng sau Diêu Tấn ngây ngốc hỏi: "Chủ nhân đi đâu?"

Mạnh Phù Dao đã phóng ngựa đi xa, chỉ để lại một câu:

"Vương thành Tháp Nhĩ!"

Vương thành Tháp Nhĩ, tên là Ô Luân, giống Đại Phong thành, Hoàng cung nằm chính giữa vương thành, sáng láng rực rỡ dưới ánh bình minh chiếu rọi.

Nhưng kiến trúc khiến người ta sùng bái nhất không phải là Hoàng cung Ô Luân mà là Thánh cung Thiên Thành...

Thiên Thành, cái tên mang đậm phong cách Hán, ở vương thành dị tộc thì nghe không được hài hoà cho lắm nhưng, chỉ là đối với Phù Phong mà nói, chẳng ai dám dị nghị cái tên do thánh nữ Phi Yên đặt cả.

Thánh nữ Phi Yên, kì tài trăm năm hiếm có của Phù Phong, vu nữ duy nhất sau Đại Vu thần có thể tu luyện vu thuật lên đến cực điểm, một Vu sư hùng mạnh dường như có thể thông thần, và nàng ta không giống với những đại Vu sư thiện chiến, khoa trương, phóng khoáng, ngưỡng mộ văn hoá trung nguyên ở chỗ rất khi ra khỏi Phù Phong, chăm lo cho bách tính tam tộc, cứu khổ cứu nạn, không ngại đưa tay tương trợ. Thánh cung Thiên Thành mỗi tuần đều sẽ mở một ngày giúp đỡ chữa bệnh cho bách tính bần hàn, không chỉ có Tháp Nhĩ, cho dù là Thiêu Đường và Phát Khương, chỉ là bách tính cơ hàn ngàn dặm xa xôi tới xin, Thánh nữ nhất định tận tâm cứu giúp. Nàng ta là Thánh nữ quang minh lỗi lạc, khoan dung, từ bi, tâm ở cùng muôn dân, được toàn tộc Phù Phong rất mực kính trọng.

Nhưng, khi nhân gian đang không mở nổi mắt vì ánh hào quang sáng rực, có mấy ai phát hiện được nơi có hào quang chiếu rọi cũng sẽ có bóng tối ẩn mình?

Tảng sáng, Thánh cung Thiên Thành.

Bầu trời tháng năm thật khiến người ta thoải mái, gió ở đây thổi từ biển vào nên dường như rất ẩm ướt và trong lành, Thánh cung với sắc xanh chủ đạo hết sức hài hoà. Ở giữa Thánh cung có một tháp cao màu lam vô cùng

dễ thấy, tháp cao đến nỗi có thể chạm đến mây xanh, đỉnh tháp chật hẹp, chỉ có diện tích bằng nửa căn phòng, bốn mặt đều có cửa sổ dài chia làm đôi, rộng, chiếm toàn bộ bức tường, ở độ cao đó có thể nhìn khắp thiên hạ, nhìn thấy biển cả. Gió thổi mãnh liệt, phiêu đảng như tiên.

Thị nữ bước chân nhẹ nhàng đi qua hành cung, khi đi qua tháp cao cẩn thận bước nhẹ hơn, khuôn mặt nhuốm vẻ thương xót và lo lắng nhìn lên tháp cao màu lam đỏ, thấy một làn khói mỏng bay từ cửa sổ ra.

Kì Phúc hương đốt sớm như vậy, chắc hẳn đêm qua Thánh nữ không ngủ.

Thị nữ cẩn thận rời đi, rồi lại quay đầu nhìn lên tháp cao, tên hoàng đế Đại Hãn khốn kiếp, phá vỡ sự thanh tịnh của thánh địa Tháp Nhĩ, thật đáng chết!

Tháp cao cũng trầm lặng như chủ nhân của nó, với vị trí đặc biệt có thể nhìn thấy toàn thể vương thành, thậm chí nhìn thấy cả quang cảnh phía ngoài vương thành, nhìn thấy một góc biển xanh thẳm.

Đương nhiên cũng có thể nhìn thấy đại quân cách xa mười dặm.

Nữ tử vận trường y xanh thẳm nghiêng người ngồi trên cửa sổ, nhìn về hướng đó, tóc và trường y cùng bay trong gió.

Nàng ta có thể diễm nhiên đến vậy, giống như gió lá cây nhẹ nhàng rơi xuống.

"Cô nương, ngồi xa cửa sổ ra, nếu rơi xuống, ông đây không cứu nổi người đâu."

Người tự xưng "Ông đây" ngồi cắn hạt dưa lách cách nhìn Phi Yên vươn nửa người ra ngoài cửa sổ.

Phi Yên khẽ cười, phất tay ra hiệu.

Kim Cương "hừ" một cái thối bay hạt dưa, đứng dậy trừng mắt quát: "Lần trước ngươi dám bảo ông đây không nên cắn hạt dưa? Xí xí xí, bộ không thấy ông đây cắn cắn thận thế nào hả!"

Phi Yên khẽ cười đứng dậy, lặng lẽ bước nhẹ tới, nhìn động tác đó như muốn vuốt ve Kim Cương, nó bỗng rụt lại.

Phi Yên túm tai toan ném nó qua cửa sổ.

Kim Cương tim đập thành thịch, sống chết nắm lấy cửa sổ, hét lên: "Cô nương cứu ta, cao quá! Ông đây sợ độ cao!"

Phi Yên không để ý đến nó, tự mình đi đến, quỳ xuống.

Quỳ trên đỉnh tháp, cấm địa của nàng ta, quỳ trước tấm màn che nam tử áo xanh ngồi xếp bằng ngay ngắn phía sau.

Nam tử dáng người cao lớn, tóc dài buông lỏng, thanh bào bạch sừng, dây tơ xanh biếc lay động trong gió.

Phi Yên trầm mặc vuốt ve góc áo của nam tử, ánh mắt vẫn đầy thất vọng.

Cạnh nàng ta, kim hoàn nữ tử cẩn thận thêm hương, cứu Kim Cương lên, Kim Cương vừa lên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt định xông tới trước mặt nam tử liền bị Phi Yên đẩy ra, quát đáp: "Đừng động vào Người!"

Kim Cương vừa bị nàng ta ném ra ngoài nên không dám phản kháng, lẩm bẩm nói: "Lần nào cũng không cho "ông" lên, nhưng lão chủ nhân muốn "ông"."

Phi Yên không để ý đến lời nó, chỉ trầm mặc nhìn nam tử trước mặt.

Kim hoàn nữ tử nhỏ nhẹ đáp: "Đại Vu sư gia gia vẫn còn chưa tỉnh..."

“Người còn thiếu thuốc dẫn rất quan trọng”, Phi Yên đột nhiên lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ, lâu ngày không nói chuyện giọng có chút khàn đục, nghe không ra là giọng nam hay nữ, “Vì thuốc dẫn này ta đợi mười năm, chuẩn bị mười năm, cuối cùng công cốc.”

"Nữ tử đó..." Thiếu nữ kim hoàn nghiêng đầu, "Không phải đang trên biển sao?"

Phi Yên trầm mặc không nói, không biết tình hình lây lan của ôn dịch đến mức nào rồi? Nữ nhân đó một khi phát hiện tình cảnh này, nhất định sẽ lập tức rời biển trở về, nàng ta đợi nữ nhân đó thật lâu, nếu không phải vì không thể rời xa Đại Vu thần gia gia đã mời về, lại bị Chiến Bắc Dã bao vây, nàng ta đã sớm ra biển động thủ rồi.

Hoàng đế Đại Hãn đáng ghét, không ngờ lại gặp hãn ở núi Trường Hãn, hãn đến đó làm gì? Có những việc nàng ta thấy bản thân thật thiếu may mắn...

Phi Yên thở dài, vuốt ve góc thanh bào của nam tử, ba mươi năm trước Đại Vu thần đấu một trận với Cỗn tộc cổ, Cỗn tộc tuyệt diệt, Vu thần cũng mãi ở lại núi Trường Hãn. Nàng ta cứ nghĩ ông nội chết rồi, nhưng sau này chỉ có nàng ta biết ông chưa chết, thi thể ông chưa thối rữa, linh hồn không xa, chỉ có nàng ta từ thời ấu niên ngày đêm kêu gọi, kêu gọi nam tử mạnh nhất giỏi nhất trong tộc trở về, tìm lại một số vu thuật bị mất sau cái chết của Vu thần, sau này độc chiếm thiên hạ, dùng uy lực vô tận chân chính của Đại Quang Minh pháp khống chế Phù Phong, thậm chí là cả Năm châu trong lòng bàn tay.

Để tìm được ông về, nàng ta đã hi sinh cả một đời.

Mười năm trước, vào ngày Trường Thanh thần điện mở cửa, nàng ta đã chấp nhận mất đi giọng nói để cầu được thần thị - tìm nữ nhân ra đời vào

một thời khắc đó, thiên dáng yêu nữ, dùng máu trên người nàng ấy làm vật tế, dùng máu trong tim nàng ấy làm thuốc dẫn, đánh thức Vu thần.

Nàng ta quỳ trong đại điện vừa sâu vừa rộng, trong màn sương mù dày đặc, có người vút ra một sinh thần bát tự và một miếng ngọc, miếng ngọc màu vàng sẫm hiếm gặp, từ trong đại điện sâu thẳm có người nhẹ giọng cất tiếng: "Ai có máu làm đổi màu miếng ngọc này thì đó chính là nữ tử mà người cần tìm."

Nàng ta biết Vu thần ở sơn mạch Trường Hãn, nhưng từ trước đến giờ chưa từng đi tìm về - cổ mộ của cốn tộc có tinh khí có thể bảo quản cho thi thể của Vu thần không bị thối rữa, chỉ đến khi nào tìm được huyết tế mới được rước Vu thần về.

Nàng ta vì huyết tế đã hành thiện thiên hạ, những người đến cầu đều phải khai báo sinh thần bát tự và nhỏ máu lên ngọc cổ, nhưng không hề thu hoạch được gì.

Cho đến hai năm trước, Đại Hãn Đế quân đi qua núi Trường Hãn làm kinh động đến cổ mộ của Cốn tộc, nàng ta lập tức có cảm ứng, sai người bí mật dò xét, phát hiện hên cửa động mật thất trong cổ mộ còn lại một chút huyết nhục, cẩn thận lấy huyết nhục đó về nhỏ lên miếng ngọc, liền thấy ngọc đổi sắc.

Nàng ta vui đến phát điên, nhưng máu lưu lại đã lâu, biến đổi không rõ ràng lắm, nàng ta cũng không chắc đây có phải người mà nàng ta đang tìm, nhưng từ lúc đó nàng ta bắt đầu chú ý đến Mạnh Phù Dao, vì trong đoàn người của Đại Hãn Hoàng đế chỉ có tuổi của nàng ấy phù hợp với sinh thần bát tự này.

Mắt nàng ta luôn dõi theo Mạnh Phù Dao, nhìn thấy nàng ấy tranh thiên hạ, nhìn nàng ấy từng bước thăng cấp, nhìn những nam nhân kia chạy theo nàng ấy, ra tay tương trợ.

Rất tốt, nữ tử như vậy, nếu đó là người nàng ta cần tìm, vậy lợi ích mà nàng ta thu được nhất định không nhỏ.

Bởi vậy, nàng ta đã phá lệ ra khỏi Phù Phong vì lời mời sau khi Mạnh Phù Dao tiếp nhận Toàn Cơ, tình cờ gặp gỡ ở tửu lâu, lấy được máu của nàng ấy, đánh thức trí nhớ của nàng ấy chỉ có như vậy mới biết thân thế và sinh thần bất tự của Mạnh Phù Dao.

Bất tự sớm hẵn một ngày nhưng máu đã khiến ngọc cổ biến sắc hoàn toàn.

Mười năm tìm kiếm, trần ai lạc định.

Chuyện sau này chính là như vậy, động thủ với Phát Khương, dụ Nhã Lan Châu trở về, rồi lại dùng Nhã Lan Châu dụ Mạnh Phù Dao tới, tất cả sóng gió ở Phù Phong chẳng qua là để bắt lấy Mạnh Phù Dao, nàng ta tử mĩ kết thành một cái lưới chờ đợi mục tiêu mười năm.

Lao tâm khổ tứ mới bắt được nữ tử mạnh mẽ đó, lại không cẩn thận để nàng ấy chạy mất, không thể không thừa nhận, sự mạnh mẽ của Mạnh Phù Dao lớn hơn nàng ta tưởng.

Nàng ta đã lấy được máu trong tim của Mạnh Phù Dao nhưng không thể thức tỉnh Vu thần như ý muốn, vị trí đó bị lệch sang một bên, chỉ một milimet thôi mà giống như cách cả ngàn dặm.

Tình hình hiện tại vì có Đại Uyển nhúng tay vào nên bất lợi cho bản thân, nhưng không sao, nàng ta vẫn còn cơ hội cuối cùng...

Phi Yên cười nhạt, đứng dậy, hỏi thiếu nữ kim hoàn: "Đạt Á, tất cả chuẩn bị xong rồi chứ?"

Thiếu nữ kim hoàn Đạt Á "vâng" một tiếng, lại nghi hoặc hỏi: "Ngài chắc chắn thứ trên người y có liên quan đến cô gái ấy?"

"Ta mất rất nhiều thời gian nghiên cứu lai lịch của cô gái ấy và quan hệ của bọn họ", Phi Yên mỉm cười, "Y rất đơn giản, không thích bài trí, thứ khiến y coi trọng, ngày đêm đem theo bên cạnh không rời thân nhất định liên quan đến cô ta."

Nàng ta khoan thai cười, "Cô ta có một chiếc răng có màu sắc không hợp lý lắm, người không nhận ra sao? Hình như nó là giả phải không?"

"Trên đời này còn có người làm ra được chiếc răng giả như vậy, ví dụ như tên hoàng đế Hiên Viên đó, cũng thật trùng hợp y là bằng hữu của nàng ta." Phi Yên đánh mặt lại, "Có thể y đã biết cô ta là người ta cần tìm, vậy mà không cho ta biết, phụ công ta giúp y phát huy hoán dung đại pháp(*), giúp y đồng thời có được nội công của quang minh và hắc ám!"

(*) Thay đổi bề ngoài.

Đạt Á không lên tiếng, đúng là ngài đã giúp Tông Việt, nhưng ngài cũng phá hỏng thuật pháp vào thời khắc tiến hành quan trọng nhất, sức khoẻ một đời của người đó đã bị ngài hủy rồi.

Nhưng Đạt Á không dám nói, sợ là sẽ bị ném xuống từ tháp cao như Kim Cương.

"Ta muốn cược một ván." Phi Yên phất tay, mắt nhìn xuống doanh trại dưới tháp cao, "Ta cược chiếc răng bị mất đó nằm trong túi gấm bên hông y".

"Lần trước là ta bất cẩn", nàng ta xoay người nhìn vào khuôn mặt không già đi của ông nội, "Ta sẽ dùng cơ thể nàng ta, không những dùng võ công và linh hồn, còn dùng quan hệ và thân phận của nàng ta để bá nghiệp của Tháp Nhĩ tộc được tiến hành một cách thuận lợi, ai cũng có lòng tham, sớm biết vậy ta đã móc tim nàng ta, nhổ hết răng của nàng ta, như vậy sẽ không bị đại quân vây hãm như ngày hôm nay, nhưng không sao, trước tiên phải nghĩ cách lấy được chiếc răng đó, nàng ta rồi sẽ là của ta."

Nàng ta cười: "Hoàng đế Đại Hãn chưa bao giờ để người khác biết trong túi gấm có gì, vậy mà vẫn có người biết lại còn tính kế đoạt lấy."

Đạt Á cúi người lui ra, nói: "Sắp đến giờ đàm phán với Hoàng đế Đại Hãn, ta xin lui xuống chuẩn bị."

Đạt Á dắt theo Kim Cương đang phẫn nộ chửi mắng không ngừng, Phi Yên phát tay đứng đó nhìn bầu trời và biển cả giao thoa, lúc sau nàng ta khẽ sờ cổ họng, không quen liền ho vài cái.

Âm thanh này là giả, là do dùng Vu thuật thần thông tạo ra mà thôi, do vậy không phải của nam cũng chẳng phải của nữ, giọng nói mềm mại như tiếng hoàng anh, đẹp dễ như châu ngọc của nàng ta năm đó đã hiến cho tế đàn của Trường Thanh thần điện rồi.

Vì quá khó nghe nên từ đó nàng ta không hề nói chuyện.

Phi Yên, phi ngữ.(*)

(*) Phi ngữ có nghĩa là không nói. Trong tiếng Trung, Phi Yên và phi ngữ đều đọc là “fei yan”, đây là một cách chơi chữ.

Nàng ta im lặng hai mươi năm, vì im lặng mà nhìn thấy quá nhiều thứ.

Trong tĩnh lặng nàng ta nhìn thấy biên cương bị giày xéo, lưỡi đao tranh bá vạch ra vực sâu trong lòng người trên mảnh đất rộng lớn mênh mông này, ánh đao sáng loáng chiếu sáng một khoảng đen tối, chiếu sáng tận tầng mây, một khuôn mặt vì thấy được tất cả mà lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Nàng ta dùng khuôn mặt này, ý cười này, nhìn bọn họ đuổi theo mình, dùng cạn tâm cơ, tự mình tạo ra một cạm bẫy nhưng đồng thời cũng rơi vào cạm bẫy của vận mệnh.

Nàng ta ở trong giếng thả câu, đợi cô gái ấy lại gần.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 14.2

Tháp Nhĩ Phù Phong ngày 30 tháng 5 năm Đại Quang Minh thứ 15, Hoàng đế Đại Hãn cùng với Thánh nữ Phi Yên của Tháp Nhĩ gặp mặt ở một sơn thôn nhỏ cách vương thành Ô Luân ba mươi dặm.

Đối với Chiến Bắc Dã mà nói, hãn không muốn đàm phán, chuyện binh gia có gì phải đàm phán chứ? Lúc này, chi bằng chiêu binh mãi mã đánh một trận thật sảng khoái, cho nên lần đầu Phi Yên yêu cầu đàm phán, hãn không thêm quan tâm lập tức cự tuyệt.

Nhưng sứ giả Tháp Nhĩ không hề nản lòng lại đến lần hai, lần này đem theo khẩu dụ của Phi Yên, Chiến Bắc Dã nghe xong mặt liền biến sắc.

Nàng ta nói: "Nghe đồn bằng hữu thân thiết của bộ hạ đang gặp nạn trên biển, ngài không định cầu an cho nàng ấy sao?"

Chiến Bắc Dã trầm mặc một lát, cười lạnh đáp: "Được lắm, đưa trăm đích thân đi gặp Thánh nữ thần thông danh chấn thiên hạ, lĩnh giáo phép cầu an."

Lúc này hãn đã ngồi xếp bằng trong một căn nhà đã di tản thôn dân ở sơn thôn, dưới cái nắng mùa hạ, thật khó mà bình lặng uống trà.

Giờ Thìn, mặt trời vừa lên cao, hãn đã uống hết ba chén trà.

Hãn đặt chén trà xuống, đứng dậy nói: "Không chờ nữa, ngày mai khai chiến."

Trên đời này ngoài Mạnh Phù Dao ra, hẳn không đợt bất cứ nữ nhân nào cả.

Nhưng có người khê gõ cửa.

Chiến Bắc Dã ngược lên, ánh mắt nghiêm nghị vụt qua, bước chân của nữ nhân này thật nhẹ, hẳn hoàn toàn không nghe thấy nàng ta tới lúc nào, là võ thuật hay vu thuật?

Cửa mở, một nữ tử vận y phục màu lam phối đỏ thắm đem theo cả gió mà bước vào, tuy không phải tuyệt sắc nhưng mắt mày đoan trang, đường nét tinh tế, giống như một món đồ sứ phản chiếu ánh kim, đẹp dịu dàng và ôn nhu.

Theo sau nàng ta là một thiếu nữ kim hoàn, không có Kim Cương, Kim Cương suốt ngày "ông đây" mà gặp phải Chiến Bắc Dã, hẳn nhất định bẻ gãy cổ nó.

Chiến Bắc Dã ngạo nghễ ngồi xuống, hai tay xếp bằng, nhìn Phi Yên chỉ đem theo một thị nữ, cũng can đảm đấy, ánh mắt hẳn cũng dụi đi phần nào.

Hắn vẫn vận hắc bào viền đỏ, giữa eo là bảo đai đỏ thắm, không có bội sức, chỉ có đeo một chiếc túi gấm nhỏ đỏ thắm khảm vàng, nhỏ đến mức khiến người ta bỏ qua, nhỏ đến mức khiến người ta nghi ngờ liệu có đủ vừa một ngón tay không.

Phi Yên không nhìn túi gấm, chỉ mỉm cười với Chiến Bắc Dã, tao nhã ngồi xuống.

Chiến Bắc Dã không nhiều lời: "Cầu an như thế nào?"

Phi Yên ra hiệu, Đạt Á trả lời: "Bệ hạ lui quân."

Chiến Bắc Dã mày đậm khê nhưn, ngạc nhiên nhìn nữ tử trước mắt, khắp thiên hạ, nữ tử tuyệt nhiên không khoan nhượng, dám đối đầu với hãn dưới khí thế bức người của hãn lại có thêm một người nữa.

"Người chán sống rồi, toàn tộc Thập Nhĩ cũng chán sống rồi", Chiến Bắc Dã cười lộ ra hàm răng trắng sáng, sắc bén như răng cá mập, "Có kiểu thương lượng như các người không?"

"Đối với bộ hạ, Mạnh Phù Dao nặng hơn tất cả", Đạt Á trung thực truyền đạt ý của Phi Yên.

"Không có nghĩa trảm vì thế mà chịu sự điều khiển của người khác." Chiến Bắc Dã xoay chén trà trong tay, "Người hỏi thử xem trảm đã bao giờ bị người khác uy hiếp chưa?"

Phi Yên mỉm cười.

"Bắt đầu từ bây giờ cũng không sao."

Trong mắt Chiến Bắc Dã thoáng qua tia phản nộ, đặt mạnh chén trà xuống, nước văng tứ phía những không giọt nào văng vào tay hãn, toàn bộ đều văng đến trước mặt Phi Yên.

Phi Yên cười nhạt, khê thối nhẹ một cái, giọt nước lấp lánh ngưng tụ lại trước mắt nàng ta, ngón tay đưa ra, trong chớp mắt vạch ra trong lớp nước trên không trung một khung cảnh!

Sương khói mù mịt, nhìn không rõ bóng người, vết máu dính khắp mặt đất, một người đang vật lộn thở gấp.

Chiến Bắc Dã đột nhiên chấn động.

Đó là Phù Dao!

Trong làn sương khói mịt mù, nhìn mà không biết người đó đã nghe thấy gì, đã chịu đựng bao nhiêu đả kích, chỉ thấy cả người cuộn tròn lại.

Chiến Bắc Dã cầm chặt chén trà, cánh tay run rẩy.

Người đó cuộn chặt lại rồi đột nhiên duỗi ra, dường như đang chịu đựng nỗi đau rất tàn khốc, đột nhiên bắt đầu lăn tròn trên đất, nàng vùng vẫy điên cuồng, vừa bò dậy lại ngã lăn ra, vết thương trong lúc vật lộn toác ra, máu tươi chảy ra thành vũng máu, lại bị cơ thể đè nặng xuống nhìn những vết máu loang lổ mà phát hoảng, vậy mà nàng ấy dường như không có cảm giác mà lăn qua lăn lại, trong cơn đau thống khổ đó nàng đột nhiên thở gấp.

Phù Dao...

"Rắc..."

Chiến Bắc Dã bóp nát chén trà trong tay, mảnh vỡ cắm vào lớp da, máu tươi từng giọt chảy xuống, nhưng hẳn không hề có cảm giác.

Phù Dao!

Đó chính là Phù Dao của đêm trăng La Sát!

Đêm đó hẳn không biết đã xảy ra chuyện gì với nàng, tin tức báo về chỉ nói nàng vẫn ổn, Vân Ngấn sợ hẳn lo lắng nên không nói rõ sự tình, Chiến Bắc Dã cũng biết Phù Dao nhất định phải chịu khổ nhưng không nghĩ rằng lại nhìn thấy một cảnh vật lộn tê thảm đến vậy!

Không ai hiểu khả năng chịu đựng của nàng hơn hẳn, bình thường bị thương, nàng đến mảy cũng không buồn nhú, có thể khiến nàng điên cuồng đến vậy, đau đớn đó phải lớn đến mức nào?

Cảnh tượng này khiến Chiến Bắc Dã trong khoảnh khắc phải chịu đả kích quá lớn, tim đập thình thịch loạn nhịp bất thường, như thể muốn tan

vỡ, đau nát gan nát ruột, ngũ tạng quặn thắt, hắn ôm lấy ngực muốn quay mặt đi nhưng không thể tự chủ mà cứ tiếp tục nhìn.

...

Mạnh Phù Dao thúc ngựa phi nhanh.

Vừa nãy ở ngoại thành nghe được tin Phi Yên hẹn Chiến Bắc Dã gặp mặt, nàng còn không biết nữ tử đó, dù sao đi nữa cũng không được để Chiến Bắc Dã một mình ở cạnh nàng ta!

Nàng vung roi quất mạnh thúc ngựa phi nhanh, phóng thẳng đến sơn thôn là giao giới của hai quân.

Đến gần sơn thôn mười dặm, nàng liền phi ngựa về phía quân hộ vệ Tháp Nhĩ đi theo bảo vệ Phi Yên, từ xa đã thấy áo giáp xanh thẫm một màu, đao thương thẳng tắp ngay ngắn sáng loà, giống như một biển thiết giáp vậy.

Mạnh Phù Dao không thèm chớp mắt lấy một cái, quả quyết phi ngựa qua đó.

Quân hộ vệ nhìn thấy một người một ngựa xông tới, hung hãn như gió táp, vội vàng tiến lên ngăn lại.

"Đứng lại! Cấm địa!"

Mạnh Phù Dao không nói hai lời, vung roi quất tới, mỗi lần quất xuống là đánh ngã một binh sĩ!

Sĩ binh kinh sợ thất sắc kiên quyết đuổi theo nhưng nàng đã âm âm vượt qua, khói bụi mịt mờ che khuất bóng dáng nàng.

"Là ai, ngăn kẻ đó lại... Ngăn kẻ đó lại..."

Bên ngoài bốn bề hỗn loạn, để tiết kiệm thời gian Mạnh Phù Dao trực tiếp phi qua ba nghìn hộ vệ của Phi Yên xông thẳng vào trong, giống như một thanh hắc trụ tử đâm thủng hàng phòng vệ của Thánh cung.

Có người mặc giáp xông tới, phía xa trận pháp thay đổi, tiền trận biến thành hậu trận, hậu trận biến thành tiền trận, trường thương đâm tới, hàn quang loé sáng!

"Keng..."

"Thí Thiên" trong tay, Mạnh Phù Dao khẽ gạt, ánh sáng sắc lạnh tầng tầng như sóng biển dao động, tầng sau lạnh hơn tầng trước, tầng sau sáng hơn tầng trước, tầng sau xô tầng trước, khiến cho những kẻ ngáng đường máu thịt ngổn ngang.

Tiếng rào rào vang lên không ngớt, trường thương chi chít bay ra khiến cho đám người đổ ập hết xuống.

Hộ vệ lo sợ rút lui, giống như sóng biển trên bờ cát.

Mạnh Phù Dao tiếp tục xông thẳng.

...

"Bức tranh" trên lớp nước vẫn tiếp tục diễn ra, "vẽ" ra Mạnh Phù Dao hình như đang hét gì đó, chữ tuy ngắn nhưng dứt khoát, Chiến Bắc Dã cố gắng nhìn khẩu hình của nàng... Nàng nói "không phải!"

Nàng ấy nói cái gì không phải? Hửn lẽ mờ mờ, lúc đó nàng ấy nói cái gì?

Mắt hửn không rời cảnh tượng đó, biết rằng sẽ đau thấu tâm can nhưng hửn không thể không nhìn, đó là những gì Phù Dao đã trải qua, là những

đau khổ mà Phù Dao phải chịu! Hãn biết đó là vu thuật, nhưng không có vu thuật nào phác hoạ một Phù Dao chân thực đến vậy!

Hãn nhìn thấy Phù Dao ôm đầu không ngừng vật lộn.

Hãn nhìn thấy Phù Dao trong lúc thở gấp ngẩng đầu lên, đôi người đen trắng rõ ràng dần dần biến thành sắc đỏ.

Hãn nhìn thấy Phù Dao lăn đến góc tường, "Thí Thiên" đột nhiên xuất hiện trong tay.

Nhìn thấy Mạnh Phù Dao bất chấp tất cả đập đầu vào tường, trong làn máu tươi bắn ra xung quanh, nàng nhồm người dậy xoay mình trong không trung, đôi mắt đỏ rực như máu dưới ánh trăng bạc, tinh thần hỗn loạn!

Bị mù! Bị điên!

Ánh mắt đỏ rực như máu nhìn hãn, Chiến Bắc Dã đột nhiên cảm thấy như có một thanh trùy đè nặng lên tim hãn, nhất thời đau đến khó thở.

...

Mạnh Phù Dao tiếp tục xông thẳng.

Nàng sắp băng qua quân phòng vệ, đột nhiên xuất hiện mười người áo choàng đen, nhìn bề ngoài là biết ngay Đại Vu sư phụng sự trong vương đình, bọn họ thần sắc đoan nghiêm, ngón tay khẽ điểm khói xám bay lên!

Mạnh Phù Dao ghét nhất Vu sư!

Mạnh Phù Dao không nói lời nào, hét lớn một tiếng!

Một tiếng xé toạc không khí, thẳng cả sư tử hồng của Phật môn, khiến cho tất cả Vu sư run rẩy, tay không thi triển được pháp thuật, lời chú trong miệng cũng ứ lại trong cổ họng.

Lúc đó họ cảm giác có một luồng gió đen tạt qua đánh cho họ sững phù hai má, thấp thoáng nghe thấy tiếng của ai đó: "Vân Ngấn, nhờ huynh đấy!"

Họ hoảng hốt quay đầu, người đáng lẽ ra họ phải ngăn lại thì đã đi mất tăm, còn trước mắt họ là một thiếu niên lạnh nhạt với đôi đồng tử u tối loé sáng.

Kiểm pháp thiếu niên đó còn nhanh hơn đốm lửa sáng trong đôi đồng tử u tối kia, giết người vô thanh vô tức.

Máu tươi chảy ra, Mạnh Phù Dao băng qua.

Nàng sắp lao ra khỏi quân phòng vệ, bỗng nhiên có một đám người cầm bao bố ném mạnh xuống trước mặt Mạnh Phù Dao.

Kiến, sâu, rắn, bọ cạp, rết, kim tằm,... chỉ là cổ trùng có trên thế gian con người có thể và không thể nghĩ ra đều xuất hiện trên đường Mạnh Phù Dao phải băng qua.

Bình địa bắt đầu xuất hiện những làn khói đủ màu sắc đan kết thành chiếc lưới khí độc sắc sỡ, phủ lên Mạnh Phù Dao.

...

Dưới bầu trời trăng sao thoáng đặng, trước mặt Chiến Bắc Dã là một Mạnh Phù Dao tinh thần điên loạn, ánh mắt đỏ rực dị thường.

Bất cứ ai nhìn qua ánh mắt đó đều nghĩ người này điên rồi.

Bất cứ ai nhìn trực tiếp vào ánh mắt đó đều sẽ bị làm cho phát điên.

Chiến Bắc Dã cũng suýt nữa phát điên.

Chiến Bắc Dã dù chết cũng không ngờ được Mạnh Phù Dao trong đêm trăng La Sát lại gặp phải những chuyện này!

Chính mắt hắn nhìn thấy những chuyện mà nàng gặp phải, trong tim như có tảng đá đè nặng, làm sao hắn có thể bình tĩnh? Hắn đã sớm chìm ngập trong sự đau đớn tới tận xương tủy.

Đầu óc hắn tối sầm.

Ngay trước khi mắt hắn không nhìn thấy gì, móng tay phi Yên khê búng, không ngờ dài ra đến vài tấc, đầu nhọn sắc bén, giống như lưỡi dao nhẹ nhàng lướt qua bên hông Chiến Bắc Dã.

...

Cách căn nhà đó không xa là cổ trùng bò ngổn ngang trên đất, sương giăng mờ mịt, đâu đâu cũng là làn sương độc sắc sỡ.

Khí độc không làm hại đến Mạnh Phù Dao, chỉ là kìm chân nàng ở đây, nàng lưu lại đây một khắc, thứ thay đổi không chỉ là sinh tử của vô số người, không chỉ là chiến sự hôm nay, không chỉ là kết cục của tam tộc Phù Phong, thậm chí còn có thể là đại sự thiên hạ, tương lai của Năm châu!

Một người mà liên quan đến đại cục! Một nước mà động đến cả thiên hạ!

Mạnh Phù Dao dừng lại trong chốc lát, sau đó liền hét lớn: "Cửu Vĩ!"

Một quả cầu vàng vì tiếng hét của nàng mà lăn ra.

"Cổ trùng trong thiên hạ đều là thần dân của người!" Mạnh Phù Dao chỉ tay, "Không diệt được thì đâm đầu vào đậu phụ chết đi!"

Cửu Vĩ cười riu rít nhảy lên đầu ngựa, cong người làm tư thế biểu thị "ngài cứ đi đi".

Mạnh Phù Dao phóng ngựa tiếp tục xông thẳng lên phía trước, không còn biết phía trước là rắn hay rết, không cần biết làn khói độc sắc sỡ kia dày đến mức nào.

Cửu Vĩ ngồi trên đầu ngựa giương cao chín đuôi, lúc lại gần cổ trùng liền quay người, đánh rắm.

Hương thơm lãng đãng bốn bề.

Sắc sương tản mát.

Phút chốc cổ trùng giống như thủy triều, lập tức rút lui về sau.

Phía trước không chút trở ngại.

Cách đó không xa chính là quân binh Đại Hãn, có thể nhìn thấy ngôi nhà dùng để đàm phán rồi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 14.3

Một số sĩ binh dũng cảm nhân cơ hội Mạnh Phù Dao vừa trả qua trận vừa rồi liền tiến tới ngăn cản nàng, trường thương quét ngang qua yên ngựa, Mạnh Phù Dao cười lạnh đưa tay nắm lấy trường thương, nhắc bổng người nắm lấy trường thương lên không trung, cứ thế xông thẳng tới căn nhà đó.

Mạnh Phù Dao gào thét, quân đội Đại Hãn phía đối diện nhìn thấy nàng thế như chẻ tre một đường xông tới, xuyên qua trận địa như thiết kỵ dừng mãnh của Tháp Nhĩ, dũng mãnh can đảm không kém gì Hoàng đế của họ, nhiệt huyết đã sớm sôi sục đến ngựa chân ngựa tay, nếu không phải vì có quân lệnh, họ sớm xông vào cùng nhau đánh một trận rồi. Quân đội Đại Hãn nhìn thấy Mạnh Phù Dao như nhìn thấy thần nhân vậy, Mạnh Phù Dao bay tới, đại quân như nước biển rẽ sóng, mở đường thẳng tắp cho nàng.

Có người ngược lên nhìn bóng của nàng như mây đen bay ngang qua đỉnh đầu, không kìm được hướng về phía đó nói lớn:

"Người đến là ai?"

Mạnh Phù Dao hét to:

"Mạnh Phù Dao."

Tiếng cất lên toàn quân chấn động - là Mạnh vương của Đại Hãn.

Thân vương khai quốc duy nhất của Đại Hãn, người được liệt vào hàng ngũ Thập cường giả, danh hiệu Cửu Tiêu, cùng bộ hạ dũng cảm vượt Trường Hãn, là nữ nhân duy nhất trợ giúp bộ hạ lật đổ Thiên Sát Vương triều, cũng chính là người diệt Hoàng tộc Toàn Cơ, lên làm Hoàng đế Đại Uyển!

Câu chuyện của nàng đã sớm trở thành một truyền kì đầy oai hùng trong quân doanh Đại Hãn, truyền kì đó chứa đựng nhiệt huyết, chính nghĩa, trung thành, trí tuệ và cả võ công không ai sánh bằng, bỗng chốc tinh thần của toàn quân như được cổ vũ.

Ánh nắng mùa hạ óng ánh sắc vàng, chiếu sáng vào hắc y trên người nàng khiến nàng trông giống như một thiên thần, băng qua vạn đầu thương, xuyên qua vạn quân địch, viết nên trang sử huy hoàng về một nữ tử tuyệt thế.

Tất cả nín thở ngẩng đầu nhìn phi phượng đằng vũ trên không trung, một thương kinh diễm, nhắm thẳng mục tiêu!

"Ầm!"

Mạnh Phù Dao đẩy sĩ binh đó cùng đâm thẳng vào căn nhà trước mặt, dưới đạo lực cực lớn bức tường đổ ầm một cái, khói bụi mịt mù, nàng xông vào thét lớn: "Phi Yên!"

Lúc bức tường sụp đổ, Chiến Bắc Dã đột nhiên quay đầu.

Lúc bức tường sụp đổ, móng tay Phi Yên liền thu lại.

Lúc bức tường sụp đổ, Mạnh Phù Dao lao vào nhanh như chớp, nhìn thấy Chiến Bắc Dã ngồi đối diện Phi Yên vẫn bình thường thì thở phào nhẹ nhõm, không nói lời nào một chương đánh tới.

Phi Yên nhẹ nhàng bay lên như tờ giấy, mỉm cười nói:

"Hai nước giao tranh, không giết sứ giả."

Chiến Bắc Dã nghe thấy tiếng nàng ta thì lông mày dựng ngược, nộ khí xuất hiện, quay đầu nhìn Mạnh Phù Dao. Chiến Bắc Dã tỉ mỉ nhìn nàng, nhìn thân hình gầy đi trông thấy, nhìn võ công của nàng lại tăng thêm một bậc rồi dừng lại ở đồng tử hơi đỏ của nàng. Nhìn thấy một mảng đỏ nhạt đó, ánh mắt hắn tối sầm lại, giống như mặt biển trước cơn bão lớn, mây mù nổi lên, đại loạn sắp tới. Mạnh Phù Dao chỉ nhìn Phi Yên bằng đôi mắt đỏ nhạt đó, nhìn Phi Yên từ đầu đến chân rồi cười nói: "Đúng là thánh nữ Thần Không, quả nhiên thần không, thần trong thần kinh, không trong não trống không."

Phi Yên không tức giận, khẽ cười đáp: "Người dùng ánh mắt bị bệnh đau mắt đỏ nhìn ta, nhìn cái gì cũng thành không bình thường."

"Ta không thêm cãi nhau với người." Mạnh Phù Dao ngồi phịch xuống, không nóng vội đánh nhau như trước, "Đầu đuôi câu chuyện cơ bản ta cũng hiểu ra ít nhiều nhưng vẫn muốn người chứng thực một chút, liệu thánh nữ các hạ... bớt chút thời gian lắng nghe?"

Phi Yên mỉm cười gật đầu.

"Từ lúc bắt đầu, mục tiêu của người chính là ta", Mạnh Phù Dao đáp, "Động thủ với vương tộc Phát Khương, mục đích chính là dụ Nhã Lan Châu trở về rồi dùng Nhã Lan Châu dụ ta tới, trước đó người chắc phải mất nhiều thời gian tìm hiểu thân thế và những người xung quanh ta, tìm hiểu kỹ càng từng mối quan hệ của ta, đoán chắc ta không thể khoanh tay đứng nhìn sự việc xảy ra với Nhã Lan Châu, cho nên dùng Châu Châu để dụ ta... Phải không?"

Phi Yên cười:

"Giày vò thân xác không có tác dụng với người, ta ban đầu là muốn giết người nhưng sau đó lại muốn thu phục người, nếu muốn thu phục người thì

phải bắt đầu từ sự tin tưởng và tình cảm - thứ mà người xem trọng nhất, còn gì tốt hơn là lấy Trương Tôn Vô Cực và Nhã Lan Châu ra ứng phó với người? Một đại diện cho tình cảm của người, một đại diện cho tình bằng hữu của người, cho nên, đêm trăng La Sát, dùng vu thuật biến ra ảo ảnh của Trương Tôn Vô Cực và Nhã Lan Châu mới khiến người tức tốc đuổi theo chứ."

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm nàng ta, đối chủ đề nói:

"Giờ ta đã hiểu, tại sao hồi đó lúc diệt trừ Khang Xuế lại dễ dàng bất thường đến vậy - Khang Xuế chỉ là quân cờ của người, người nắm giữ hồn đấng của y, nhưng lại chỉ khống chế y không nói ra bí mật liên quan đến người, tiết lộ Khang Xuế giết hại vương hậu tranh quyền đoạt vị, mục đích là để Nhã Lan Châu nắm quyền, khiến mọi chứng cứ đều nhắm thẳng vào Thiêu Đương, dụ Lan Châu xuất chinh đánh Thiêu Đương, người lại thâm nhập vào lòng địch, sớm đã hạ được Thiêu Đương rồi đánh tan Phát Khương."

Phi Yên cười mà không nói, lúc sau đáp: "Thật đáng tiếc cho Khang Xuế, các người ra tay cũng thật tàn nhẫn."

"Khang Xuế thật đáng thương khi trở thành thuộc hạ của người", Mạnh Phù Dao cười lạnh, "Còn người, chắc hẳn trong lúc Khang Xuế nắm cung cấm trong tay đã sửa đổi gì đó ở Phát Khương, vô hình trung để lại huyền cơ thi triển đại pháp ở đêm trăng La Sát, đám người bọn ta tuy võ công không tệ nhưng không rành vu thuật, những người hiểu vu thuật đã bị người bắt đi hết, để lại một Nhã Lan Châu không biết gì, vì thế mà trở thành bị động."

Phi Yên cười không nói, ngầm thừa nhận.

Mạnh Phù Dao nhìn nét cười đáng yêu đó, nghĩ lại lần đầu gặp nàng ta, còn nghĩ nàng ta hiền hậu chân thành, tự nhiên sinh thiện cảm, không ngờ

nữ nhân này âm mưu thâm sâu khó lường, giăng bẫy nằm chờ, kiên nhẫn dụng tâm tính toán, trong lúc dụ dỗ Phát Khương cũng không quên lấy mạng nàng, thông hiểu vu thuật đồng thời giỏi nắm bắt tâm lý, khiến cho những người xung quanh nàng, thậm chí là nàng mấy lần gặp nạn suýt mất đi tính mạng, đích thực là nữ nhân mạnh nhất mà nàng từng gặp từ khi tung hoành Đại lục Năm châu đến giờ.

Nếu không phải vì một lần nàng ta tham lam muốn mau chóng thu phục được nàng mà xem nhẹ ý chí của nàng thì Mạnh Phù Dao nàng thực sự đã thua rồi.

Bùi Việן so với nàng ta chỉ là nữ nhân kiêu ngạo yếu đuối, hoàng hậu Toàn Cơ so với nàng ta chỉ có tàn bạo càn rỡ, đến cả Phượng Tịnh Phạm là người tâm cơ phong phú nhất so với nàng ta chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Chỉ là, dường như nàng ta có dã tâm hoàn thành bá nghiệp hợp nhất tam tộc, nhưng tại sao vì hợp nhất tam tộc mà ra tay với nàng, nàng ta muốn có thứ gì trên người nàng, chuyện này Mạnh Phù Dao tạm thời chưa làm rõ được.

Nhưng cũng không cần phải làm rõ nữa, giết nàng ta rồi mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, lười nhác đuổi người, nói: "Ây da, nói nhiều vậy cũng mệt rồi, nếu không phải vì để đám thú cưng của ta ở bỏ ít thứ xung quanh người, ta sao có thể nhân nhện ngồi đây nói chuyện với người chứ? Thật là buồn nôn. Có trời mới biết giọng người khó nghe đến mức nào."

"Nếu không phải làm ít chuyện, ta lười ở đây nói chuyện với người", Phi Yên cười nhạt, "So với giọng không nam không nữ của ta thì kẻ cả ngày sống không ra nam không ra nữ như người mới thật buồn nôn".

Mạnh Phù Dao nghiêng đầu cười giấu cợt, "Người lại định chơi trò gì đây? Luận Vu thuật, hôm nay không phải đêm trăng La Sát nữa rồi, người không động đến ta được đâu, luận võ công, người còn kém xa lắm!"

Phi Yên chỉ mỉm cười, bàn tay từ từ giờ ra, một chiếc răng giống như hạt trân châu xoay tròn trong lòng bàn tay nàng ta.

Mà bên tay phải nàng ta không biết từ bao giờ xuất hiện một ngọn lửa màu xanh lam. Tim Mạnh Phù Dao đập nhanh, sắc mặt biến đổi, quay đầu nhìn Chiến Bắc Dã, Chiến Bắc Dã kinh ngạc đưa tay sờ chiếc túi bên eo thì phát hiện đã không còn nữa.

"Người vẫn đến chậm một bước", Phi Yên cười đáng yêu, "Thứ ta muốn đã đến tay rồi, chỉ cần tinh luyện lại ngọn lửa trong tay mà thôi".

"Ta dùng lửa của Vu thần thuần khiết nhất chăm sóc chiếc răng của người, đối với linh thuật mà nói, so với tác dụng của máu thịt, móng tay và tóc thì chiếc răng này mới chính là vũ khí giết người thực sự".

Ngọn lửa trong tay nàng ta ngưng mà không tắt, bên trong xanh lam, phía ngoài dần dần nhuộm một lớp màu lạ kì, bên ngoài lớp màu đỏ là một lớp màu vàng, song lại thêm một lớp màu tím, lớp lớp rõ ràng, yêu diễm kì lạ.

Chiến Bắc Dã tức giận xông tới nhưng không kịp nữa rồi.

Ngọn lửa bùng lên liên bao phủ lấy chiếc răng bắn ra như pháo hoa, nhưng là màu đen, bết dính lại, giống như nước đọng trong bùn lầy, phát ra mùi tử khí âm u.

Mạnh Phù Dao lập tức vô thanh vô tức ngã xuống.

Chiến Bắc Dã lao tới ôm chặt Mạnh Phù Dao, trong đầu nhớ tới nụ cười dị thường của Phi Yên.

"Nàng ta chưa chết... Nhưng cũng sắp thôi, thịt nát xương tan, tóc nhanh chóng rụng hết... Chết trong đau đớn và xấu xí nhất. Đại Hãn Hoàng đế, ngài có muốn nhìn thấy người con gái ngài thương yêu nhất vật lộn trong tiếng gào thét thảm thiết ba ngày ban đêm, giống như vừa rồi, thê thảm chết đi không?"

Chiến Bắc Dã đột nhiên quay đầu, nhìn nàng ta giống như sói nhìn kẻ địch của mình vậy, ánh mắt cuồn cuộn sát khí, hung ác, âm u.

Phi Yên bình thản nhìn vào mắt hãn, phất nhẹ tay áo, nâng ngọn lửa yêu báy sắc lên.

"Người hạ lệnh rút binh, sau đó, tự vẫn."

Giọng điệu nhẹ nhàng, dường như có mấy phần quan tâm, "Nói một câu thật lòng, yêu cầu sau cùng căn bản ta không cần phải đưa ra, vì người nhất định sẽ tự vẫn."

Chiến Bắc Dã trừng mắt nhìn nàng ta, ánh mắt đỏ huyết dần dần dịu đi, hãn không nhìn Phi Yên nữa, quay đầu khẽ vuốt Mạnh Phù Dao đang co giật, ngón tay thon dài của hãn vuốt nhẹ từ tóc nàng đến trán rồi từ trán xuống mũi, rồi từ mũi dịch xuống môi... Tay hãn dừng trên môi Mạnh Phù Dao vài giây, người hơi nghiêng, dường như muốn hôn Mạnh Phù Dao lần cuối.

Phi Yên cười lạnh, Chiến Bắc Dã cúi người xuống nhưng chợt dừng lại, cách môi Mạnh Phù Dao chừng một tấc, chỉ cần cúi xuống thêm chút nữa thôi là có thể cảm nhận được sự ngọt ngào và mềm mại của đôi môi mà hãn hằng mong ước.

"Muốn hôn thì nhanh lên".

Phi Yên chuyên tâm thao túng ngọn lửa, "Một lúc nữa đôi môi của nàng ta sẽ chuyển thành màu đen, ta sợ lúc đóng làm hỏng nhã hứng của người".

Chiến Bắc Dã cứ như vậy dừng lại, không động đậy, một lúc sau bèn thở dài, thân hình khẽ động.

Chiến Bắc Dã ôm lấy Mạnh Phù Dao, nhớ lại lời tiên tri liên quan đến vận mệnh và tình cảm ở Trường Thanh thần điện.

Hắn ôm lấy Mạnh Phù Dao đứng dậy, từ từ rút trường kiếm sau lưng ra, trường kiếm đỏ thẫm, chuôi kiếm khảm một viên hồng ngọc quý giá, mũi kiếm lạnh lẽo như nước mùa thu.

"Lúc ta cầm kiếm, ngón giữa nhấn vào tâm đôi mắt huyết tinh thạch của Thương Long, đó chính là mắt của kiếm thần, tôn quý vô cùng, toàn bộ hoàng tộc Thiên Sát chỉ có mình ta được ấn vào vị trí đó, bây giờ ta giao kiếm cho nàng, cho phép nàng chạm vào mắt của kiếm thần, và cả... mọi thứ của ta."

Mọi thứ của ta.

Giao phó kiếm, tâm, giao phó mọi thứ của đời này, kiếm này.

Giống như máu chảy ra từ người, không thể thu hồi lại.

Chiến Bắc Dã nâng kiếm, đặt ngang trước cổ, ánh lên đôi mắt đen láy của hắn.

Phi Yên lộ ý cười. Rồi lập tức đột nhiên chau mày.

Trường kiếm chuyển hướng, một đạo kinh hồng xuyên qua lớp bụi mờ mịt, chớp mắt ép Phi Yên thối lui!

Phi Yên vội vàng rút lui. Đằng sau là tường.

Thương Long kiếm xuyên qua sau bức tường, tinh quang lấp lánh, máu tươi chảy xuống.

Phi Yên tức khắc tóm lấy Đạt Á chưa biết chuyện gì đang xảy ra, chặn trước mũi kiếm!

Thị nữ một mực trung thành bất giác trở thành tấm bia đỡ đạn.

Có người như hắc ưng, khi trường kiếm đâm qua bức tường liền tung mình vọt lên năm trường kiếm trên không trung, loé qua như chớp.

Không có ngôn từ nào diễn ra được thời khắc vừa rồi!

Không ai có thể tránh được mũi kiếm đốc hết toàn lực nhanh như lôi đình!

Không ai có thể tẩu thoát khỏi một Mạnh Phù Dao đã đạt đến tầng cao nhất của "Phá Cửu Tiêu", và huynh đệ đồng môn Vân Ngấn của nàng.

Phi Yên thở hắt ra một hơi, chỉ nhìn thấy ngọn lửa yêu bảy sắc như ánh nến lay động trước gió, một làn sương đỏ sâm bao phủ lấy ngọn lửa, khiến ngọn lửa vì thế mà bị dập tắt... mãi mãi.

Nàng ta ngã xuống.

Thánh nữ Thần Không - người hiền lành lương thiện từ bi chăm lo thiên hạ cuối cùng thần trí trống rỗng.

Nàng ta ngã xuống ngay trước vũng máu của mình, đôi mắt dần dần phủ lên tử sắc, nhưng không nhìn Mạnh Phù Dao, người đã bức nàng ta đến chết, mà khó nhọc nhìn sang Chiến Bắc Dã.

Nàng ta nhìn hẩn chăm chăm, giống hệt ánh nhìn hẩn nhìn nàng ta lúc này, chỉ là thêm phần kì quái hơn, đồng tử như một giọt tử huyết ngưng lại, nhìn thẳng vào mặt Chiến Bắc Dã nhưng lại giống như nhìn vào hư ảo. Chiến Bắc Dã phất ống tay áo, ánh mắt giễu cợt nhìn nàng ta, trầm giọng nói: "Người nghĩ trăm không biết ý đồ của người sao, người tưởng trăm sẽ

đem vật của Mạnh Phù Dao đến cho người sao? Người tưởng rằng trăm vì không ai biết trong túi giấu có vật gì mà nghĩ rằng không có ai có ý đồ với nó?"

Người tưởng rằng... Sau lần mất tích đó ta vẫn xem thường an nguy của Mạnh Phù Dao?

Người tưởng rằng ta sẽ tùy tiện đem theo vật của Mạnh Phù Dao?

Sau khi nàng ấy xảy ra chuyện, ta đã đọc toàn bộ truyền thuyết về Vu thuật, biết được rằng chính là mối dẫn quan trọng của Tử linh thuật, ta sao có thể cho người cơ hội?

Chiếc răng của nàng ấy đúng là trên người ta, nhưng ở chỗ nào thì người không đoán được, cũng không cần phải đoán.

Người như người, có thông minh hơn nữa, đoán ra được chiếc răng đó thì cũng không biết tình yêu thực sự là để y từng ly, cẩn thận từng bước như thế nào.

Mạnh Phù Dao lẳng lặng đứng trước thi thể của Phi Yên, sắc mặt phơn phớt ửng hồng.

Chiến Bắc Dã chết tiệt, thật biết diễn kịch, lúc Mạnh Phù Dao giả chết hẳn thực muốn hôn xuống!

Nếu không phải nàng mạo hiểm, không quản việc bị phát hiện, chọc hấn một cái thì chỉ e là đã bị bắt nạt rồi!

Chí là... Lúc đó, nàng ở trong lòng hấn, "thiên thông" lưu chuyển, nàng thực sự cảm nhận được sự âm đậm và đau khổ của hấn, giống như... Giống như nàng thực sự đã chết vậy.

Và lúc Chiến Bắc Dã rút kiếm "tự sát", nàng cảm nhận được ý niệm rất mãnh liệt của hắn. Nàng cảm thấy bất an, cho nên lúc Vân Ngấn xuất kiếm lập tức ra tay.

Cuối cùng... Đã giải quyết được nữ nhân thâm sâu khó lường này.

Khi nàng vừa bước vào, Chiến Bắc Dã đã ra ám hiệu, đây là lần hợp tác ăn ý nhất của hai người, Mạnh Phù Dao khẽ cười, nghĩ, lần nào gặp là cãi nhau, nên vì lần này mà chúc mừng một phen.

Nàng thu kiếm, "Ta đi Thánh cung xem có chuyện gì?"

Chiến Bắc Dã liền đáp: "Mắt nàng không tốt, xem gì mà xem, để ta đi!"

Mạnh Phù Dao tức khí đáp trả: "Ý người nói ta mù dờ? Hừ, mắt ta mù nhưng tâm ta sáng!"

Chiến Bắc Dã:"!!!"

Mạnh Phù Dao:"!!!"

Ngay sau đó, Mạnh Phù Dao tức giận đá bay nửa bức tường còn sót lại rồi giận dùm dùm xông ra ngoài.

Nàng vừa nãy nhầm rồi!

Nàng và tên Hoàng đế đó không thể nào hợp tác ăn ý được!

Mạnh Phù Dao bước vào tháp cao của Thánh cung, tim bỗng loạn nhịp.

Nàng gặp lại người quen cũ.

Sau tấm màn là một nam tử thanh bào bạch đai, tay áo phiêu dật, không ngờ lại là nam tử mà nàng đã thấy thoáng qua trong cỗ mộ Đại Cỗn lần đó.

Y vẫn như vậy, khép mi mỉm cười, mi mắt thần quang lay động, nàng có cảm giác y sắp mở mắt tỉnh dậy. Kim Cương phục trước ngực y, mỗ một ít thứ màu đỏ mớm vào miệng y. Nếu như Phi Yên có thể ở lại tháp cao lâu hơn một khắc liền biết ngay chuyện gì đang diễn ra.

Vu thần thức tỉnh.

Y trước khi đi đã để lại kinh cơ truyền cho hậu thế: "Thân ta chưa chết, hồn ta tại Cương."

Trận chiến năm đó ép y phải phong ấn bản thân, để đề phòng vạn nhất, y phong ấn một phần linh hồn của mình lên Kim Cương.

Kim Cương từ đó trở thành một "ông đây" anh vũ chết giẫm, thô ngôn tục ngữ, hiếu chiến, phóng đảng, ngỗ ngược.

Nó đúng là "ông" của Phi Yên.

Đáng tiếc nó chỉ biết mang theo một phần linh hồn của Vu thần mà không biết ngọn ngành, đảm đương nhiệm vụ thức tỉnh Vu thần. Muốn thức tỉnh Vu thần chỉ cần máu trong tím của kẻ mang tế huyết cộng thêm máu của nó là được, chứ không như Phi Yên, chỉ vì muốn lấy máu tím mà lấy mạng nàng.

Vu thần chết năm đó, khiến vu thuật điển tịch bị mất đi một bộ phận quan trọng, trong đó có phần hồn đại thuật, vu thuật của Phi Yên đạt đến đỉnh cao nhất nhưng thiếu đi chỉ điểm quan trọng nhất nên vụt mất cơ hội.

Đó chính là vận mệnh, chỉ thiếu một khắc, một phân đó thôi mà cách biệt cả chân trời.

Người bước lên tháp không phải Phi Yên mà là Phù Dao, nàng không biết chuyện gì hết nhưng nàng biết rằng người đó nhìn có vẻ sắp tỉnh rồi,

mà tình lại thì phiền phức sẽ xảy ra, nàng đưa một tay giữ chặt lấy Kim Cương, một tay hất đổ chậu đựng máu của mình.

Hào quang trên khuôn mặt Vu thần dần dần nhạt đi, tay áo đột nhiên khẽ lay động. Mạnh Phù Dao không nhìn thấy, nàng đang nhìn sắc trời, nghe kèn lệnh chiến đấu phía xa, thầm nghĩ hay nhân cơ hội Chiến Bắc Dã đang điều binh thì chuồn đi, bèn lập tức trói Kim Cương lại ném cho Nguyên Bảo đại nhân đang nghiêng răng cười lạnh đứng chờ: "Giao cho mi, dạy bảo cho tốt, nhất định phải dạy dỗ "ông đây" này trở thành một ngự ti đẹp đẽ điểm lệ của thời đại mới."

Nguyên Bảo đại nhân cười gian tà, cầm theo sợi dây trói Kim Cương rời đi, trên đường truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Kim Cương: "Ông đây không làm thỏ con... Ông đây không muốn làm thỏ con màaaa..."

Phù Phong Tháp Nhĩ ngày 31 tháng 5 năm Đại Quang Minh thứ 15, Thánh nữ Phi Yên chết, Mạnh Phù Dao cho người đốt sạch Thánh cung.

Tình hình vốn đã bất lợi, chỉ có thể trông mong vào chiêu cuối cùng đó để lật ngược tình thế, Tháp Nhĩ không thể duy trì chút hơi tàn trong liên quân được nữa, vấn đề còn lại chỉ là sau này Phù Phong rốt cuộc là nhất hay nhị tộc mà thôi.

Người nhà của Nhã Lan Châu vẫn luôn bị nhốt trong Thánh cung Thiên Thành được Mạnh Phù Dao cứu ra, tiện tay trao nhiệm vụ trả người thân về cho Chiến Bắc Dã, còn nàng thì quay mông vội vàng lui đi lần nữa.

Từ Giao Thành xuất cảng, giương buồm ra khơi, nhưng lần này nàng sẽ không ra biển mà không mục đích nữa, nàng đi thẳng lên phía bắc La Sát, sóng dữ bão tố nguy hiểm trập trùng, Thương Khung hải cốc, Tuyệt Vực.

Gió lớn trên biển thổi bay mái tóc đen tuyền của nữ tử, phấp phới như một lá cờ.

Ánh mắt của nữ tử ấy lấp lánh mà da diết, ánh mắt da diết mà trong lòng kiên định.

Ta đi đây.

Mọi người... Nhất định phải sống tốt.

Vô Cực quốc.

Hoàng cung chính điện - Hồng Quang điện.

Sắc vàng nhẹ nhàng dịu dịu ánh lên người và vật trong điện, nhưng lại không tỏa sáng bằng người đứng dưới đèn, hắc lãng lãng xem mật báo trong tay, rất lâu không lên tiếng, thần sắc không đổi nhưng lại khiến cho người quỳ dưới điện cúi đầu thấp hơn nữa.

Hoàng thượng... không vui.

Lúc sau, hắc từ từ đóng mật báo lại, thở dài phất tay ra hiệu cho người kia lui.

Nam tử kia như trút được gánh nặng, khom người lui ra, để lại một bóng người cô đơn đối diện với trời đêm chưa hừng sáng và một ngọn đèn lưu ly. Sóng mắt Trương Tôn Vô Cực lưu chuyển, trong ánh mắt long lanh chan chứa tình cảm phản chiếu hình dáng của một người bước đi quyết không ngoảnh lại.

Rất lâu sau, hắc thì thào:

"Phù Dao..."

"Ta biết là nàng sẽ quên lời hứa với ta năm đó mà."

Hắc khẽ thở dài, ngón tay như ngọc nâng cằm, dáng vẻ trầm tư, bóng hình hiện rõ dưới sắc trắng, tâm tư cũng sáng tỏ như thế:

"Nhưng không sao..."

"Ta sẽ mãi ở bên nàng."

Quyển 8

[Chương 1: Tuyệt Vực Hải Cốc](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 3: Lấy Thân Báo Vê](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 2.3](#)

[Chương 6: Không Cho Mượn Hoàng Hậu](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 8: Mỹ Nhân Khó Theo Đuổi](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 10: Thần Điện Hào Sắc](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 12: Mỹ Nhân Kế](#)

[Chương 13: Nguy Cơ Tiềm Ẩn](#)

[Chương 14: Sự Mòn Đói Kháng](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 8.3](#)

[Chương 17: Lòng Đau Như Cát](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 9.3](#)

[Chương 20: Sự Lựa Chọn Của Nguyên Bảo](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 22: Khó Tâm Đến Thế](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 24: Đủ Mọi Tâm Tư](#)

[Chương 12.2](#)

[Chương 12.3](#)

[Chương 12.4](#)

[Chương 28: Nụ Hôn Trong Âm Cảnh \(*\)](#)

[Chương 13.2](#)

[Chương 13.3](#)

[Chương 31: Đại Kết Cục - Thượng -](#)

[Chương 14.2](#)

[Chương 14.3](#)

[Chương 14.4](#)

[Chương 14.5](#)

[Chương 14.6](#)

[Chương 14.7](#)

[Chương 14.8](#)

[Chương 14.9](#)

[Chương 14.10](#)

[Chương 14.11](#)

[Chương 14.12](#)

[Chương 14.13](#)

[Chương 14.14](#)

[Chương 45: Đại Kết Cục - Trung -](#)

[Chương 15.2](#)

[Chương 15.3](#)

[Chương 15.4](#)

[Chương 49: Đại Kết Cục - Hạ -](#)

[Chương 16.2](#)

[Chương 16.3](#)

[Chương 16.4](#)

[Chương 16.5](#)

[Chương 16.7](#)

[Chương 16.8](#)

[Chương 16.9](#)

[Chương 16.10](#)

[Chương 16.11](#)

[Chương 16.12](#)

[Chương 16.13](#)

[Chương 16.14](#)

[Chương 16.15](#)

[Chương 16.16](#)

[Chương 16.17](#)

[Chương 16.18](#)

[Chương 16.19](#)

[Chương 16.20](#)

[Chương 16.21](#)

[Chương 16.22](#)

[Chương 16.23](#)

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 1: Tuyệt Vực Hải Cốc

Biển xanh bao la, mũi thuyền rẽ sóng.

Mạnh Phù Dao vịn tay vào mũi thuyền, tay trái dắt Nguyên Bảo đại nhân, tay phải ôm Cửu Vĩ Hồ(*), vậy mà vẫn còn một cô nương xinh xắn theo sau.

(*) Nguyên văn: tả khiên bạch, hữu kinh hoàng, nghĩa là tay trái dắt con màu trắng (lông của Nguyên Bào màu trắng), tay phải cầm con màu vàng (lông của Cửu Vĩ Hồ màu vàng), lấy từ ý thơ “Tả khiên hoàng, hữu kinh thương” trong bài “Giang thành tử - Mật châu xuất liệt” của tác giả Tô Thức (Tô Đông Pha) thời Tống, nghĩa là “Tay trái dắt chó vàng, Tay phải giơ chim ưng xanh”, có ý miêu tả khí thế rất lớn.

Giờ Nguyên Bảo đại nhân nào còn thời gian để đánh nhau với Cửu Vĩ nữa, bởi vì nó vừa được chủ tử giao phó một nhiệm vụ cực kì quan trọng - huấn luyện vị "ông đây" trở thành ngự tử xinh đẹp quyền rũ.

Còn vị "ông đây" thì đương ra sức vùng vẫy thoát khỏi lớp lớp dây thừng trói chặt trên mình, nó nhảy từng từng trên boong tàu, rướn cổ quát tháo: "Mẹ kiếp! Sao mà dám làm thế hả! Đó là sự sỉ nhục cực hạn đối với một anh hùng đấy biết không!"

Nguyên Bảo đại nhân gõ mạnh một cái, Kim Cương nổi khùng bèn vẩy cánh như muốn đánh lại, nó lại kéo căng sợi dây thừng, Kim Cương đang bị trói chặt cố nhảy lên mấy bước rồi lại ngã sõng soài.

Nguyên Bảo cười sung sướng, nó thong thả lấy năm hạt dưa từ trong túi áo rồi chậm rãi tới trước mặt kẻ cuồng hạt dưa - Kim Cương, cắn hạt dưa, nó vừa cắn vừa nhổ vỏ hạt dưa lên đầu kẻ đáng thương đó.

"Khốn kiếp! Rồi sẽ có ngày ông đây bắt được đồ chuột nhà mày! Ông đây sẽ vật lông mày! Lột da mày! Rút gân mày! Xào thịt mày! Róc xương mày ngâm rượu..."

Nguyên Bảo đại nhân ngoảnh đầu lại, bỗng thấy ý kiến này của Kim Cương khá thú vị, nó quay lại kéo vạt áo Mạnh Phù Dao rồi nói: "Hay làm thế đi? Nhé? Nhé?"

Mạnh Phù Dao nhìn nó đầy khinh bỉ - Nhiệm vụ của mi là huấn luyện chim chứ có phải nướng chim đâu!

Nàng lấy nốt chỗ hạt dưa còn thừa lại trong túi của Nguyên Bảo đại nhân cho vào miệng từ từ cắn, ung dung đáp: "Con chim này tự tin phết nhỉ, là ai cho nó sự tự tin ấy thế?!"

"Ta thì cảm thấy tính cách của nó không giống Phi Yên." Vân Ngấn tiếp lời rồi khẽ cười.

"Chẳng biết được ai nuôi mà mồm miệng thô tục thế."

Mạnh Phù Dao liếc Vân Ngấn rồi hừ một tiếng, nghĩ bụng con chim đó thì đã là gì, những kẻ vô công rồi nghề mới khó chơi kìa, Chiến Bắc Dã phải chăm lo tình hình chiến sự, còn đồng chí Vân Ngấn đây lại rảnh rồi phát sợ, chỉ có mỗi nhiệm vụ theo sát nàng một bước không rời thôi. Vốn dĩ nàng đã định sau khi làm xong mọi chuyện sẽ rũ bỏ mọi thứ, nào ngờ chẳng mấy hôm đã bị Vân Ngấn cùng Thiết Thành bắt được.

Miền đất Thương Khung này hiển nhiên sẽ khó xâm nhập hơn nhiều so với các quốc gia mà họ từng đi qua, nếu không hà cố gì Thương Khung lại không nằm trong thất quốc chứ, nếu không thì tại sao một quốc gia sừng

sững nơi đại lục bấy nhiêu năm nay lại ít người biết đến vậy? Suốt bao năm qua chắc hẳn đã có người chu du tới đây, nhưng số người trở về lại chỉ bằng một phần mười số người ra đi, bởi vậy đất nước quyền lực bí ẩn này mới có thể giữ nguyên sự bí ẩn tốt cùng của nó tới tận ngày nay.

Nàng không muốn bất cứ ai trong số họ phải can dự, phải liều lĩnh tới một nơi nguy hiểm như thế này với nàng. Riêng nàng thôi đã đủ rồi, hà cớ gì lại kéo thêm những người vô tội kia.

Đột nhiên Vân Ngấn hỏi: "Phù Dao, cô có thấy chuyện này có gì đó là lạ không?"

"Hả?" Nàng ngoảnh lại.

"Vì cô vội vã ra đi nên không kịp chứng kiến vài chuyện, nhưng ta thì vẫn kịp." Vân Ngấn nói, "Tộc Thập Nhĩ vốn không phải là đối thủ của liên quân nên việc chúng thất bại là điều hiển nhiên. Thế nhưng kì lạ là, sau khi Phi Yên chết, kế hoạch tác chiến và thoái binh vẫn rất ổn định trấn tĩnh, dù phải thu hẹp địa bàn do sự bức ép của liên quân nhưng khí thế lại không hề giảm bớt. Ta đang nghĩ, xưa nay chưa từng nghe nói tộc Thập Nhĩ lại có cao nhân nào có thể xoay chuyển được tình thế như vậy. Theo ta biết, hình như vương tộc Thập Nhĩ không có vai trò gì đáng kể, mọi quyền lực đều nằm trong tay Phi Yên."

"Có lẽ Phi Yên luôn áp chế họ, thế nên sau khi Phi Yên chết, họ mới có cơ hội thể hiện bản thân, tiếc thay đã quá muộn rồi." Mạnh Phù Dao thoáng ngây người rồi thở dài đáp, "Ta hiểu ý huynh, nhưng khi ấy ta và huynh đều ở đó, người đó đã chết ngay trước mắt chúng ta."

Vân Ngấn bật cười vì ngữ điệu nhấn mạnh vào câu cuối của nàng, đoạn tiếp lời: "Nhưng ta và Chiến huynh chỉ mới gặp nàng ta một lần."

Mạnh Phù Dao ngây người, nghĩ kĩ lại khi đó thị lực của nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nên chỉ thấy một bóng người lướt qua, nhưng nàng có

thể cảm nhận được, phong thái đó khí chất đó và sự điềm tĩnh khó ai có thể thay thế được ấy thuộc về Phi Yên.

Thật ra một người có thể sống rất lâu, nhưng cũng có thể chết rất nhanh, dù là kẻ mạnh tới đâu cũng không phải ngoại lệ.

Dù sao thì nàng đã ra khơi rồi, sắp rời xa chốn này rồi, chuyện tương lai đành giao cho Chiến Bắc Dã xử lý thôi.

Nàng hoàn toàn không ngờ, Chiến Hoàng đế cũng rất lười, nàng vừa rời khỏi, hắn đã giao quân đội cho Tiểu Thất với tốc độ nhanh nhất rồi cao chạy xa bay.

Với Chiến Bắc Dã, việc có đánh Thập Nhĩ, có thống nhất Phù Phong hay không chẳng hề quan trọng, đối với hắn, trên trời dưới đất điều quan trọng nhất chỉ có Mạnh Phù Dao. Mặc dù hiện tại cục diện ở Phù Phong vẫn loạn lạc vô cùng, nhưng dù sao đi chăng nữa Phát Khương cũng đã thoát khỏi vòng nguy hiểm, Chiến Bắc Dã cũng giúp Nhã Lan Châu đánh chiếm hơn nửa lãnh thổ của Phù Phong mở rộng địa bàn rồi. Hắn phải đi phải chuẩn bị ra khơi, những chuyện khác hắn có thể để Mạnh Phù Dao xông pha, nhưng chỉ riêng mảnh đất Thương Khung.... hắn quyết không thể để nàng một mình đối mặt.

Còn chuyện quốc nội... hắn học Mạnh Phù Dao, nhờ Tông Việt chế tạo giúp một chiếc mặt nạ giống hệt hắn, sau đó để Tiểu Thất đóng giả thu quân về. Lúc liên lạc với Tông Việt lấy mặt nạ, Chiến Bắc Dã đã chuyển lời rất rõ ràng: "Gần đây trẫm không ở Đại Hãn, Hiên Viên có ý muốn điều binh qua biên giới chăng?"

Người nọ trả lời một cách bí ẩn: "Trùng hợp quá, Trẫm có lẽ cũng không ở đó."

Ngay sau đó Đại lục Năm châu liền xuất hiện một hiện tượng khác thường - Đại Hãn, Vô Cực, Hiên Viên, ba nước đột nhiên nhất loạt điều

động quân đến biên giới, ba hướng ba góc, tập trung lực lượng ở gần biên giới Thái Uyên và Thượng Uyên, như thế đang nói với hai nước nhỏ kia rằng, "Hàng xóm này, ba bá vương chúng ta đang muốn hợp tác để nuốt chửng mi đấy!", điều này khiến hai nước tiếp giáp tam quốc - Thái Uyên Thượng Uyên vô cùng lo sợ, cặp đôi này đến đi vệ sinh cũng cực kì cẩn thận, chỉ sợ hơi to tiếng một chút, mùi hôi thối lan qua biên giới khiến ai đó lại nổi giận điều binh phá nát cái nhà vệ sinh của họ thì toi.

Đặc biệt là Thượng Uyên - nước gần địa phận Đại Hãn, đã đổi tất cả lưới sắt thành tường gạch, quyết không để lọt một con ruồi!

Thật ra hai huynh đệ đó ít đọc sách, nên không biết thế gian này còn có một kế gọi là thuật che mắt.

Tam quốc điều quân ra biên giới chẳng qua cũng chỉ để làm màu mà thôi, đó chính là đối sách chung của ba nước đề ra phòng kẻ địch ngoại xâm.

Tất nhiên là Mạnh Phù Dao không hay biết gì cả, ở nơi biển cả này làm gì cập nhật được thông tin chứ, nàng chỉ một lòng muốn hướng về Tuyệt Vực hải cốc thôi.

Lý do khiến nàng vội vã rời khỏi Phù Phong vì bỗng dò la được là, vùng đất Tuyệt Vực bao năm qua gió bão liên miên, chỉ tới tháng sáu hằng năm mới được mấy ngày trời yên biển lặng. Nếu muốn đi qua nơi đó, chỉ có thể đi ngay trong mấy ngày này may ra mới có hy vọng. Nàng lập tức lên đường với tâm trạng ruột gan nóng như lửa đốt, chỉ sợ bỏ lỡ dịp này thì sẽ phải đợi một năm nữa. May sao mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, còn đến sớm hơn mấy ngày.

Tuyệt Vực Hải Cốc nằm ở phía ngoài giao giới giữa Phù Phong và Thương Khung, lại cách Giao thành không xa, bởi vậy rất khó nói nơi này thuộc Phù Phong hay Thương Khung. Ngạc Hải thuộc Phù Phong, phần lớn bộ phận đều nằm trong Phù Phong, nhưng lại có một vùng biển nhỏ thuộc

địa phận của Tuyệt Vực Hải Cốc, tựa như thò một đầu ngón tay vào trong lãnh thổ của Thương Khung, Thương Khung không bao giờ bận tâm đến thể sự của các nước khác, dường như không có ý kiến gì đối với chủ quyền của hải cốc - Đó là ranh giới quốc gia tự nhiên, người bình thường không ai có thể qua.

Hải Cốc, nói cho cùng là một hang sâu nơi biển sâu, rơi xuống tất nhiên sẽ phiền phức, thế nhưng không để bản thân rơi xuống thì không phải là xong chuyện rồi ư? Theo Mạnh Phù Dao nghĩ, Tuyệt Vực gọi là Tuyệt Vực quả có chút kì lạ.

Ở gần Tuyệt Vực hải cốc còn sót lại vài hòn đảo nhỏ, phần lớn là đảo hoang, nhưng dường như vẫn còn một hòn đảo có người sinh sống.

Nàng ngạc nhiên hỏi: "Nơi ấy có người á? Là người Phù Phong hay người Thương Khung?"

"Theo ta biết hiện vẫn còn một dân tộc thiểu số sinh sống trên hòn đảo đó, nghe nói là dân di cư từ Thương Khung, còn vì sao lại "di cư" thì không ai biết."

Mắt Mạnh Phù Dao sáng lên: "Đã từ bên đó chuyển qua, thiết nghĩ chắc chắn sẽ có kinh nghiệm. Đi! Chúng ta đi thỉnh giáo họ, tiện thể xin ở nhờ luôn! Dù sao vẫn còn mấy ngày nữa cơ mà." Nàng vươn vai, ưỡn ngực hướng về phía trước, "Ta không thích cảm giác lắc lư lão đảo này, phải nằm trong phòng mới có thể ngủ yên một giấc."

Nàng, Vân Ngấn và Diêu Tấn mang theo đám linh vật Nguyên Bảo xuống thuyền, Nguyên Bảo đại nhân dắt theo Kim Cương vừa đi vừa lắc lư, Kim Cương mấy lần toan vỗ cánh tẩu thoát mà lần nào cũng thất bại.

Đi được nửa đường, Nguyên Bảo đại nhân bỗng chạy về phía trước. Lúc chạy nó quên không tháo dây thừng khiến Kim Cương bị dây thừng kéo lê

xuống đất, Kim Cương tức giận quát: "Tổ sư nhà mày! Giày vò ông mày! Chết mày đi! Chết mày đi!"

Nguyên Bảo đại nhân không thèm để ý đến nó, vội vàng chạy về phía trước, nhưng không tài nào kéo được Kim Cương đang nhất quyết không chịu di chuyển kia, lại không cam tâm tháo dây thừng, Kim Cương bị kéo lê vài bước, dùng một cái ngã về đằng sau giả chết, Nguyên Bảo đại nhân đứng giậm chân tại chỗ, gọi: "Chíp chíp! Chíp chíp!"

Mạnh Phù Dao ngoảnh đầu lại thì thấy Nguyên Bảo đại nhân và Kim Cương đang chơi trò "Mi đập ta một phát ta mỗ mi một lần", Nguyên Bảo vừa đánh vừa chỉ tay loạn xạ, bộ lông trắng dựng đứng cả lên. Nàng nghĩ bụng, đưa hai tên rắc rối này xuống thuyền làm gì chứ? Lúc nào cũng ồn ào, thôi thì ném lên lại thuyền cho rồi.

Nàng bước lên phía trước, mỗi tay túm lấy một con, Nguyên Bảo đại nhân vừa vui vẻ ôm lấy nàng thể hiện tình cảm thì bỗng quay cuồng, bộ lông trắng muốt vẽ nên một đường cong đẹp đẽ trên nền trời xanh... ngay sau đó nó và Kim Cương đã lại đứng trên boong tàu.

Mạnh Phù Dao vỗ tay, phui hết những sợi lông chuột và lông chim còn bám lại, bụng thầm nghĩ, nuôi nhiều thú cưng phiền thật đấy, vệ sinh và trị an đúng là vấn đề nghiêm trọng, a... hay mua cái lông tổng hết chúng nó vào trong nhỉ?

Nàng vẫy tay chào Nguyên Bảo đại nhân vẫn đương kêu gào loạn xạ, không thèm ngoảnh đầu lại cứ thế đi thẳng, để lại Nguyên Bảo đại nhân ôm mép thuyền khóc lóc thảm thương.

Thế nên mới nói học thêm mấy môn ngoại ngữ là điều rất cần thiết mà...

Mạnh Phù Dao thấy một đám đông bèn lại gần bắt chuyện, sự bình thản và chân thành trên gương mặt những ngư dân này khiến nàng thoáng xấu

hồ. Bỗng một ngư dân hỏi nàng: "Sao cô nương đến đây? Đã gần mười năm nay chúng tôi không thấy người từ nơi khác đến cả."

"À?" Mạnh Phù Dao nhanh chóng bắt ngay lấy từ khoá "mười năm" kia, nàng vội hỏi, "Trước kia đã từng có người tới đây?"

"Là một cô nương vô cùng xinh đẹp." Một lão ngư dân cười nói, "Đẹp như hải thần nương nương vậy."

"Khuôn mặt người đó tựa tựa thế này này..." Một ngư dân khác mô tả, "Tóc dài, mũi cao." Chắc hẳn chẳng mấy khi có người tới đây nên ông ta nhớ rất rõ ràng.

Mạnh Phù Dao nghĩ đến miêu tả đó, đúng là giống Phi Yên, mười năm trước... mười năm trước vào ngày thần điện của Thương Khung Trường Thanh mở ra, đã từng có một cô nương đến Thương Khung xin sự trợ giúp của thần linh, chẳng lẽ người đó lại là nàng ta?

Thế nhưng nếu Phi Yên đã qua được Tuyệt Vực Hải Cốc, hà cớ gì nàng lại không thể? Mạnh Phù Dao cố hỏi bằng vẻ trấn tĩnh: "Nàng ấy đã hỏi các cụ điều gì?"

"Không hỏi gì, chỉ nghỉ lại ở đây một đêm, tới hôm sau..."

"Lão A Thị!"

Bỗng một giọng nói xuất hiện cắt ngang lời lão ngư dân, giọng nói ấy đầy nghiêm nghị, mấy lão ngư dân co rúm lại, không dám nói lời nào nữa. Mạnh Phù Dao nheo mắt lại nhìn gương mặt của người đó, làn da đen đôi mắt dài nhỏ chẳng có gì đặc biệt, nhưng chỉ có một mình ông ấy không hề ngoảnh đầu lại khi nàng đưa túi ngọc trai qua.

Vừa nãy rốt cuộc lão A Thị muốn nói điều gì? Tại sao người này lại phải vội vàng ngắt lời?

Nàng cười, không cố hỏi nữa, chuyển chủ đề qua hỏi xem làm thế nào để vượt qua Hải Cốc, quả nhiên mấy lão ngư dân đều nói qua hai ngày nữa thì thủy triều sẽ lặn, có thể qua, nhưng cũng chỉ là có thể mà thôi, đến nay vẫn chưa thấy ai qua được.

Mạnh Phù Dao vừa nghe đã cảm thấy có sự mâu thuẫn, liền hỏi ngay: "Năm đó không phải là vị cô nương kia đã vượt qua được rồi sao?"

Nàng vừa hỏi câu đó, mấy lão ngư dân bỗng im bặt.

Nàng toan muốn hỏi tiếp về chuyện bọn họ có phải là "Những người dân bị ruồng bỏ" của Thương Khung hay không, nhưng lúc này xem ra không còn chút hi vọng nào nữa rồi.

Mạnh Phù Dao hết cách, đành xin chỗ nghỉ tạm, mọi người thoả mái đồng ý, vẫy tay nói: "Cô nương nếu như không phiền phòng ở rách nát thì có thể ở lại."

Manh Phù Dao lập tức cười với người vừa chặn lời lão ngư dân kia, người này dường như rất có địa vị ở đây: "Thế thì làm phiền các cụ rồi."

Ông già mặt đen này nhìn nhìn nàng, gật đầu, "Không được lại gần phía Tây hòn đảo này."

"Dạ?" Mạnh Phù Dao ngoảnh đầu nhìn về phía Tây hòn đảo, một khu rừng rậm rạp, không có gì bất thường cả.

"Phần mộ tổ tiên của gia tộc chúng tôi ở đó, không được phép quấy nhiễu." Mạnh Phù Dao "ồ" một tiếng, nghĩ bụng đây là lí do ngu ngốc gì chứ, bọn họ là những người Thương Khung bị lưu đày, phần mộ tổ tiên có lẽ cũng là ở Thương Khung, hơn nữa ngư dân hầu như đều thủy táng, làm gì có cái gọi là phần mộ tổ tiên?

Nàng nhìn về phía đó, nghĩ bụng tối nay nhất định phải tới xem!

Trời chiều ngả bóng về Tây, Mạnh Phù Dao ngồi bó gối trên bãi biển nhìn về phía chân trời. Ráng chiều trải dài mênh mang khiến mặt biển xanh ngọc phía đằng xa như bùng lên một ngọn lửa cháy đỏ rực, mà ở phía cuối ngọn lửa kia có lẽ chính là quốc gia huyền bí nhất thế giới này.

Nàng quyết tâm tới đó, quyết tâm đón nhận một tương lai không hề biết trước. Nàng tự hỏi liệu nàng có chấp nhận được tương lai ấy không, và khi tương lai ấy xảy ra liệu giấc mơ được quay trở về của nàng có trở thành sự thực?

Nhưng giờ đây nàng đã đi đến bước đường này rồi, nàng vừa muốn trở về thế giới hiện đại, đồng thời cũng luyến tiếc nơi này, chính điều đó đã khiến mơ ước bấy lâu ấy bỗng hoá thành một sự bứt rứt khôn nguôi.

Mỗi khi nghĩ tới điều đó, trái tim nàng như nghẹn lại, đau đến nghẹt thở.

Ở nơi đây, mặt trời chỉ có những tầng mây lạnh lẽo bầu bạn, tựa như chiếc lá phong đỏ thắm đắm hơi sương, khi cái se của mùa thu còn chưa kịp qua thì sự lạnh buốt của mùa đông đã ủa về.

Bên cạnh là Vân Ngấn đang ngồi lặng im nhìn nàng.

Trên thế gian này, còn có chuyện gì khó khăn đến mức mà hấn và nàng không thể giải quyết chứ?

Mỗi lần Vân Ngấn nghĩ như vậy, đều cảm thấy trong lòng lạnh băng, cái lạnh thấm buốt từ đầu đến chân.

Mà nàng... không màng vinh hoa hồng trần, không màng nhân gian tình thế, không vì bất cứ chuyện gì mà dừng bước, địa vị, phú quý, tình yêu, thậm chí cả ngai vàng mà khiến người đời luôn tranh giành kia nàng cũng chưa từng để ý đến... dường như, dường như xưa nay nàng chưa từng có ý định sống cả đời ở Đại lục Năm châu, dường như nàng chỉ là một vị khách qua đường vội vàng, còn điểm dừng thì vẫn xa xôi diệu vợi.

Tại sao?

Ngón tay của Vân Ngấn chọc xuống lớp cát biển, lạnh ngắt, đến mức như thể khiến cho những hạt cát xung quanh đóng băng lại. Hấn siết chặt nắm cát trong lòng bàn tay.

Vào thời khắc đó hấn bỗng nhiên nhận ra, hấn không bao giờ có thể hoà tan sự vắng lặng tẻ nhạt và bất lực trong mắt Trương Tôn Vô Cực.

Vào thời khắc đó hấn bỗng nhiên hiểu được, những giây phút đồng hành và thời khắc buông tay của Trương Tôn Vô Cực đối với nàng.

Thủy triều dâng rồi hạ, nơi biển sâu kia, là tiếng vẫy gọi da diết của vận mệnh.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 1.2

Mạnh Phù Dao hơi ngẩng đầu lên, in lên dải nắng rực rỡ sắp tàn một bóng hình kiên quyết. Đôi mắt sáng ngời như có muôn vàn đốm lửa của Vân Ngấn đều tập trung lên bờ vai dịu dàng, bóng dáng kiên cường của Mạnh Phù Dao.

... Không sao cả...

Dù nàng chỉ là khách qua đường, dù ta chỉ là một lữ khách trong suốt hành trình của nàng, còn hơn là không thể để lại bất cứ dấu ấn gì trong cuộc đời nàng.

Đến tối, những ngư dân cuối cùng đã về bờ, tất cả đều là nam, Mạnh Phù Dao vô cùng ngạc nhiên - trên đảo này không có nữ nhân sao?

Lão A Thị nhìn thấu sự nghi hoặc của nàng, liền cười nói: "Lúc đầu đúng là có đàn bà, nhưng phong thủy trên đảo chúng tôi không tốt, đàn bà con gái đều sống không được lâu, nhiều người lúc sinh con vì mất máu quá nhiều mà chết,..." Cầm ông ta nhướn lên chỉ người thanh niên cường tráng kia, "Mẹ của A Xương cũng mất vì thế đấy."

Mạnh Phù Dao hỏi: "Thế làm thế nào để nối dõi tông đường?"

"Có nhiều người đã ra đi rồi." Lão A Thị nói, "Đến tuổi kết hôn lập gia đình thì sẽ đến Phù Phong, chỉ còn lại mấy lão già này là không muốn rời

khỏi đây, tạm bợ sống cho qua ngày, A Xương vẫn còn nhỏ, qua hai năm nữa thì cũng đưa cậu ấy đi thôi."

A Xương gãi đầu, cười hơ hơ, ông già mặt đen nhìn cậu ấy một cái, rồi chỉ tay vào căn phòng nhỏ bằng đất, nói: "Ngày thường chỗ này là nơi để đồ dùng làm việc, nếu như không ngại bẩn thỉu dơ dáy, thì mời cô nương ở lại đây."

"Một gian ư?" Vân Ngấn bỗng hỏi, hai gò má đỏ bừng.

Mạnh Phù Dao lập tức vỗ vào người hấn, nói: "Huynh đệ ta ở tạm như vậy cũng được, hà tất gì phải ở riêng, lại gây thêm phiền phức cho họ."

Nàng không nói thêm gì nhiều chỉ kéo Vân Ngấn đi, vừa vui vẻ về phòng vừa hò reo: "Cuối cùng thì cũng không phải ngủ một cách lắc lư rung rinh nữa rồi..."

Vừa đóng cửa, Vân Ngấn liền nói: "Ta nghĩ là ngủ trên thuyền vẫn tốt hơn."

"Ta đã để Diêu Tấn, Thiết Thành ở lại trên thuyền, bảo họ cho thuyền đi xa một chút, không nên đi gần bờ quá."

Mạnh Phù Dao bổ sung thêm, "Bỏ hết trứng vào cùng một giỏ là điều tuyệt đối không nên."

"Cô cảm thấy hòn đảo này có gì bất thường ư?"

"Chứ lại chẳng!"

"Ngủ trước đi." Vân Ngấn xếp giường cho nàng, "Ta nghĩ chắc cô rất mong nhớ chiếc giường trên mặt đất."

"Còn huynh?"

"Ta luyện công." Hắc không nói lời nào liền ngồi quay lưng lại, vô cùng chuyên tâm luyện công.

Mạnh Phù Dao ngồi trên giường, ngắm nhìn dáng vẻ chàng trai gầy gò phía trước, hồi lâu sau khẽ mỉm cười. Nàng cảm thấy, tên này đứng đắn hơn mấy tên kia một chút.

A... trong hoàn cảnh này, nếu như là Chiến Bắc Dã thì nhất định sẽ muốn ngủ chung một giường với nàng.

Tông Việt thì sẽ đuổi nàng xuống giường, nàng ngủ dưới đất còn hắc sẽ ngủ trên giường.

Trường Tôn Vô Cực ấy à... Có lẽ sẽ không thích nơi bẩn thỉu thiếu lãng mạn như thế này, hắc sẽ lại kéo nàng lên cành cây hay bờ biển để ngắm trăng...

Nghĩ đến Trường Tôn Vô Cực, nụ cười trên môi nàng vụt tắt, nàng thở dài, rồi cũng nhắm mắt lại luyện công.

Đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng động kì lạ.

Kì lạ vì, có lúc tựa như phát ra âm thanh, nhưng có lúc lại im bật.

Hình như là tiếng động từ ngoài biển xa truyền đến, loáng thoáng lúc ẩn lúc hiện không thể xác định, nàng muốn dùng linh cảm nhạy bén để tìm kiếm âm thanh đó, nhưng lại tìm không thấy, chẳng lẽ là xao động trong tâm? Không thể nào!

Mà loại âm thanh này, nghe có cảm giác giống như thủy triều ấm áp, lại giống như bài ca dao của người con gái đang mỉm cười hát, cũng tựa như âm thanh của mấy con côn trùng trong màn đêm tĩnh lặng, lại tựa như muôn hoa đua nở ngoài dặm xa.

Thoạt nghe âm thanh này hoàn toàn là tiếng của thiên nhiên, không hề có chút nguy hiểm nào. Thậm chí nó còn khiến con người ta mất đi cảnh giác, chỉ muốn đánh một giấc thật ngon.

Thế nhưng chính khi ngủ mới là lúc cần đề phòng nhất.

Với võ công của nàng, làm sao mà đột nhiên muốn ngủ được?

Mạnh Phù Dao mở choàng hai mắt, ánh mắt sáng như sao trong đêm tối, khẽ gọi: "Vân Ngấn."

Vân Ngấn ngồi dưới đất lập tức đáp lời.

"Huynh nghe thấy tiếng động gì không?"

"Hình như có..." Một hồi lâu sau, Vân Ngấn mới trả lời một cách mơ hồ, "Lúc như tiếng khóc của một cô gái, lúc như tiếng hài triều cuộn cuộn, lúc lại như âm thanh của những con côn trùng hoảng loạn đang bò ra từ khắp các xó xỉnh, rồi lại như âm thanh của những bông hoa bỗng nhiên bị kiếm chém đứt từ nơi xa vọng đến."

Mạnh Phù Dao thần thờ.

Âm thanh mà hai người nghe thấy, sao lại có thể hoàn toàn trái ngược nhau?

Nhưng mà với công lực của hai người, sao có thể nghe sai những âm thanh đó?

"Huynh có cảm thấy nội lực có chỗ nào không bình thường không?"

"Không có."

Mạnh Phù Dao đứng dậy, "Hòn đảo này thật sự rất kì lạ, đi, đừng ngủ nữa, ra ngoài chơi."

"Đi đâu chứ?"

"Đi đào mộ tổ của họ lên."

Diện tích của hòn đảo này chưa đầy mấy dặm, thật sự là chỉ cần đi vài phút là hết. Hàng cây phía tây hòn đảo đang đắm mình trong sắc vàng của ánh trăng, xem ra cũng không có gì bất thường. Mạnh Phù Dao tìm thấy một nghĩa trang ở trong rừng sâu, là những phần mộ thật sự, mới có cũ có, có vài ngôi mộ cỏ đã mọc cao, chứng tỏ đã lâu năm rồi, xem ra mấy ông già đó không hề lừa nàng. Nàng ngồi trước một ngôi mộ đắm chiêu suy nghĩ, vô thức nhớ một năm cỏ trên ngôi mộ ấy, làm thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ lại đào mộ của họ lên thật?

Cỏ ở đây rất dễ nhổ, chi cần búng nhẹ đã được mấy gốc to, Mạnh Phù Dao thẳng thốt vội đưa bụi cỏ vừa nhổ lên xem.

Nàng bỗng thấy thật thú vị, đang yên đang lành tự dưng đắp một lớp cỏ khô lên làm gì? Chẳng lẽ lại là mộ giả? Sau đó Mạnh Phù Dao đi một vòng quanh ngôi mộ này dò xét, nhưng cũng chẳng tìm ra manh mối nào.

Nàng thoáng suy tư.

Còn chuyện gì đau khổ hơn chuyện rõ ràng là biết chuyện đó có vấn đề, nhưng lại không thể vạch rõ chân tướng như ý muốn?

Ví như ngôi mộ này, vừa đáng nghi lại vừa không đáng nghi, muốn biết rốt cuộc nó có vấn đề hay không, nhất định phải đào mộ lên - Nhưng việc trơ tráo, vô duyên vô cớ đi đào mộ nhà người ta nàng không thể làm được.

Những mộ ấy được bao phủ bởi ánh trăng bàng bạc, lớp cỏ khô phía trên đung đưa theo gió. Mạnh Phù Dao chần chừ không biết nên quyết định như thế nào, thật lâu sau, nàng nói: "Cho ta mượn kiếm một lát."

Văn Ngấn bèn đưa kiếm cho nàng, Mạnh Phù Dao tính toán vị trí rồi đâm thẳng xuống, dùng kiếm mà chẳng khác nào dùng xẻng Lạc Dương(*).

(*) Xẻng Lạc Dương là một loại dụng cụ đào mộ do một người trộm mộ ở Lạc Dương, Hà Nam, Trung Quốc phát minh ra cách đây hơn 100 năm. Xẻng là một ống có tiết diện hình bán nguyệt, dài khoảng 20cm-*40cm, đường kính 5cm-20cm, khi dùng cắm một cán gỗ sắc vào, có thể đào sâu xuống đất hơn mười mét, sau đó dựa vào kết cấu, màu sắc, các hợp chất của đất dính trên lưỡi xẻng để phán đoán bên dưới có mộ cổ hay không.

"Keng."

Mũi kiếm như chạm phải một thứ gì đó rất cứng, không biết là đá hay kim loại? Tiên đời này không có ai làm quan tài sắt, chắc hẳn là quan tài đá.

Nếu là người thường có lẽ đã dừng tay rồi, song Mạnh Phù Dao trời sinh là một đứa trẻ tò mò, đã quen sống trong cảnh nguy hiểm chực chờ nên luyện được thói quen nhất định phải tìm ra gốc rễ của mọi chuyện, giờ bỗng dưng lại phát hiện ra điều kì lạ, là ngôi mộ này có khả năng không phải là mộ của người nơi đây, bảo nàng dừng tay giữa chừng còn khó hơn lên trời.

Hòn đảo bị bao phủ bởi lớp lớp sương mù dày đặc, gương mặt muốn nói lại thôi của lão ngư dân, bộ tộc bị ruồng bỏ đến từ Thương Khung, những người phụ nữ bị chết một cách bí ẩn, âm thanh quái dị giữa đêm khuya, những ngôi mộ thực giả lẫn lộn... tất cả những điều đó trở thành nỗi nghi ngờ mà nàng không thể không tìm hiểu tiếp.

Mạnh Phù Dao ngồi xổm trên ngôi mộ, mím môi đâm kiếm xuống sâu hơn nữa.

Dưới ánh trăng, phía dưới ngôi mộ phát ra tiếng rì rào nhỏ nhẻ sồn cả gai ốc, tựa như trong ngôi mộ đó có một thứ gì đó đang động đậy.

Mạnh Phù Dao nghi hoặc, nàng lần tìm cái mộng(*) của quan tài đá theo trực giác, rồi dùng kiếm từ từ cạy nắp quan tài đá ra.

(*) Khớp nối.

Nàng chuyên tâm làm việc, trong lòng chỉ than thở một điều - Ai dà, chế tác thật là không khoa học tí nào, tại sao lại làm nắp lật? Làm nắp trượt không phải tốt hơn nhiều sao?

Hồi lâu sau, một tiếng "két" vang lên.

Mạnh Phù Dao rút kiếm, chú ý vết bùn đất trên kiếm, không có vôi, không có nước thối, không có vật bị thối rữa, cũng không có những vụn xương và không có gì chứng minh là trong quan tài có thi thể hết.

Nhưng cũng không thể chứng minh trong quan tài có vật gì bất thường cả.

Nàng nghĩ một hồi, xé rách vạt áo trước, bọc tay mình lại, rồi bò lên trên đầu quan tài, thò tay xuống đó.

Vân Ngấn lập tức chặn lại: "Để ta."

Mạnh Phù Dao lắc đầu đẩy hăn ra, vận công dồn tất cả chân khí vào đôi tay, đôi tay này lập tức trở nên cứng như thép đến đá cũng không đập nát được, chẳng thứ gì có thể khiến nàng bị thương chỉ trong một chiêu.

Nàng thò tay sâu vào bên trong mộ.

Mạnh Phù Dao chẳng sợ những nơi như mồ mả chút nào, thứ đáng sợ nhất trên thế gian này vốn dĩ không phải là ma quỷ, mà là lòng người.

Tay nàng cảm nhận được sự ẩm ướt mềm dẻo của bùn đất, đây là bùn đất đặc trưng ở vùng biển, những xác chết ở đây có lẽ rất dễ phân hủy, nàng

quyết định chỉ cần sờ thấy xác người thối rửa hay biết đó là quan tài trống thì sẽ lập tức rút tay lại.

Cùng lúc đó, trên một chiếc thuyền lớn neo đậu ngoài khơi, một cục bông trắng đang đứng trên thuyền nhìn xuống dưới biên, sầu nào kêu chút chút.

Hồi lâu sau nó lại như thế rất quyết tâm, bắt lấy sợi dây thừng trói Kim Cương đưa cho Cửu Vĩ đang ngồi ngủ gà ngủ gật ở một bên.

Cửu Vĩ mơ màng cầm lấy dây, tiện tay nhét xuống dưới mông rồi ngủ tiếp.

Nguyên Bảo đại nhân nhìn sang với vẻ không yên tâm, tát một phát gọi nó dậy.

Cửu Vĩ lập giật mình thả rắm.

Nguyên Bảo đại nhân kinh tởm nhảy sang một bên - có thơm như nào thì cũng chỉ là mùi rắm mà thôi!

Nó thở dài một tiếng rồi lại quay đầu nhìn, cuối cùng vẫn men theo mép thuyền bò xuống dưới, nhảy tồm xuống biển.

Cục bông trắng gắng sức bơi qua nơi mà đối với người thường đó chỉ là một đoạn ngắn ngủn, còn đối với nó thì lại là đại dương bao la mênh mông không thấy bến bờ.

... A, Mạnh Phù Dao chết tiệt! Quen biết nàng đúng là mệnh khổ của đại nhân ta! Đại nhân ta hôm nay hi sinh quá nhiều...

Dưới ánh trăng, chiếc thuyền lớn soi mình trên biển.

Cục bông trắng cố hết sức bơi về phía hòn đảo.

Một con thuyền nhỏ âm thầm tiến đến bên cạnh chiếc thuyền lớn, rồi lại âm thầm lặng lẽ dừng ngay phía dưới con thuyền khổng lồ đó.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 3: Lấy Thân Bảo Vệ

Chiếc thuyền nhỏ nấp dưới bóng chiếc thuyền lớn, người trên thuyền ngồi khoanh chân, ngẩng đầu nhìn lên thân thuyền cao lớn, nói: "Ai dà, sao ta lại đến nơi này chứ?"

Hắn ta nhìn xuống mặt biển, ngắm nghía dung mạo của mình.

Diện mạo sáng sủa, dáng người cao ráo, phong thái hào hoa, ngang tàng ngạo nghễ, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng tựa như hai viên ngọc cổ.

Vu thần.

Đại Vu thần chí cao vô thượng, pháp thuật cao cường, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả(*) của bộ tộc Phù Phong, chính là tổ phụ đại nhân mà Phi Yên đã dốc hết tâm can để hồi sinh.

(*) Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả: ý chỉ người đời trước và đời sau không có ai sánh bằng.

Mạnh Phù Dao vội vàng rời khỏi Phù Phong mà không hề nghĩ đến, thật ra Kim Cương gần như đã đánh thức được người này rồi, chỉ thiếu bước cuối cùng là hợp nhất linh hồn mà thôi. Sau khi nàng rời đi, Vu thần đã tỉnh lại, cơ thể sau ba mươi năm ngủ say nhất thời tỉnh dậy vẫn còn thiếu linh hoạt, ý thức vẫn dừng lại ở sau trận đại chiến năm đó, hắn ta nhìn thấy hành

cung chìm trong lửa cháy ngợp trời, bỗng có linh cảm rằng Quốc chủ Đại Cống quốc tự đốt cung bèn lạng lẽ tránh đi.

Sau đó hắn ta ngao du khắp Phù Phong, dần dà khôi phục công lực. Sau ngần ấy năm ngủ say trong lòng đất, Phù Phong bây giờ tất nhiên không còn giống Phù Phong ngày xưa trong kí ức của hắn nữa, hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ quay về nơi hắn ra đời. Một kẻ phiêu bạt như hắn không có khái niệm về nhà. Vốn dĩ trước khi quy tức hắn có ý định nhờ ai đó giúp đỡ, để hắn có thể tự do ngao du thế giới mênh mông bên ngoài kia. Nào hay mình còn một cô cháu gái tên Phi Yên, đen đui nghe được tiếng gọi của hắn, hắn cũng không ngờ rằng Phi Yên vì vậy mà đã hy sinh tuổi thanh xuân của mình để giúp đỡ hắn, thậm chí còn phải trả một cái giá đắt như vậy.

Nhưng dù có biết thì chưa chắc hắn ta đã để tâm - ai bắt người làm chứ? Đáng đời.

Hắn ta biết mặc dù mình vẫn chưa theo kịp thời đại, nhưng bản thân vẫn còn một chút linh hồn sót lại, tự nhiên sẽ phải theo đuổi phần linh hồn ấy.

Bởi vậy nên Kim Cương ở đâu, pháp sư sẽ theo đến đó.

Thế là Mạnh Phù Dao lại vô tình mời tới một ông thần...

Vu thần đại nhân soi gương trên mặt biển, mặt nước ánh lên dung mạo rất đổi thu hút của một nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi, hắn ta vô cùng buồn bã suy tư, haizz, già rồi già rồi, làm sao mà ngủ có một giấc bỗng chốc như đã già đi như ba mươi năm? Khó khăn lắm hắn mới hồi xuân được mười năm.. vẫn phải hồi xuân thêm mười năm nữa mới được.

Chỉ tại đám đàn bà đó không đủ đẹp khiến dung nhan hắn ta xuống sắc, haizz...

Vu thần đại nhân ngẩng đầu oán giận, vừa nhìn trăng rồi lại than thở.

Haizz...

Lão gia cần gái đẹp!

Vu thần đại nhân bị gái đẹp chi phối, oán giận xong rồi từ từ đứng dậy, từng bước từng bước một bước trèo lên thuyền.

Hắn không bay cũng không nhảy, những chuyện không nho nhã như thế chỉ tổ tổn hại khí chất của hắn, mà làm vậy cũng không hợp với tâm trạng của hắn ta lúc này - Vu thần đại nhân vào lúc buồn bã, nhất định vẫn phải có phong thái lồng lộng, cho dù là ở bất cứ đâu bất cứ nơi nào đều phải giữ được phong thái sâu thẳm khác với những kẻ khác.

Phong độ! Phong độ! Bị mất phong độ thà chết còn hơn!

Pháp sư đại nhân phong độ lồng lộng trèo lên thuyền lớn, vào giây phút bước lên mạn thuyền, hắn ta liền phất cao vạt áo.

Chiếc thuyền mà hắn dùng để đi đến đây bỗng nhiên biến nhỏ lại, mềm nhũn ra, tỏa ra ánh sáng trắng yếu ớt, rồi sau đó không một tiếng động tan biến vào trong nước biển như một chiếc thuyền giấy.

À, vốn dĩ nó được làm từ giấy mà.

Hắn ta phải đi lớp bụi còn vương trên boong thuyền, lặng lẽ đến nỗi mà những người đi theo Mạnh Phù Dao bao lâu nay như thiên hạ võ công chỉ điểm siêu cao thủ Thiết Thành, và người đã quen ở trên biển, sở hữu đôi tai cực nhạy - Diêu Tấn, cũng không phát hiện ra.

Kim Cương bỗng bật tỉnh.

Vừa nãy nó còn ngoẹo cổ ngủ đến chảy cả nước miếng, trong mơ còn hoan hỉ cắn hạt hướng dương, giờ đôi mắt nó lại ánh màu vàng xanh lấp lánh, một thoáng sau lại rơm rớm nửa đỏ nửa trắng, vô cùng kì dị.

Sau đó nó nhìn thấy chủ nhân của nó.

Kim Cương rất vui vẻ - "Ông đây" được cứu rồi!

Nó đập đập đôi cánh, gọi to: "Lão..."

"Bốp..."

Pháp sư đứng cách ba trượng vung tay áo, khiến Kim Cương ngã dúi dụi trên boong tàu rồi trượt xa ba nghìn dặm.

Kim Cương vừa trượt đi ba nghìn dặm, nó không những không dám oán thán, mà còn vội vàng giang đôi cánh che miệng mình lại... Chết thật rồi! Cách xa nhiều năm, sao đến cả điều kiêng kỵ nhất của chủ nhân nó cũng quên rồi!

Không được nói chủ nhân già! Không được!

Chỉ cần phạm phải những điều cấm kỵ của chủ nhân đừng nói là phong độ, một tổ tông nó cũng sẽ bị đào lên, rồi lấy xương cốt làm mạt chược...

Kim Cương vừa cất tiếng, Thiết Thành và Diêu Tấn lập tức tỉnh giấc, vội vàng bổ nhào qua, pháp sư nhăn mày, hắn ta nhìn thấy một phần linh hồn của bản thân, nhưng con vẹt kia chả biết giữ kiểu gì mà bọc trong một đồng toàn hạt dưa...

Phải tỉnh lọc! Tỉnh lọc!

Tỉnh lọc cũng cần có thời gian, khi mà con người cũng chưa thật sự thích ứng được với đại pháp hợp hồn thì hãy cứ đợi thêm một thời gian nữa, dù sao thì cũng không vội.

"Kẻ nào tới?!" Thiết Thành đại ca hỏi câu nào chuẩn câu đấy!

Diêu Tấn lập tức nhào qua bên mạn thuyền, thử tìm kiếm chiếc thuyền của vị khách không mời mà đến trên đại dương mênh mông. Vừa nhìn gã đã có chút bất an, vốn xuất thân từ Phù Phong và sở hữu giác quan cực kì nhanh nhạy, Diêu Tấn lập tức nhận ra họ có rắc rối lớn rồi.

Nhìn xuống biển lần nữa, gã thấy có một cục bông tròn đang cố sức bơi vào bờ, gã nhận ra đó là Nguyên Bảo đại nhân, may mà con chuột mập này biết đi báo tin cho Mạnh Phù Dao, thông minh thiệt!

Diêu Tấn ra chiều hài lòng với Nguyên Bảo đại nhân lắm, nào ngờ chuột xuống nước trước, pháp sư lên thuyền sau, còn Mạnh Phù Dao hiện ốc còn không mang nổi mình ốc... Gã vừa nhìn xuống biển thì vị Vu thần đại nhân kia không biết thế nào lại cảm ứng được, cũng quay đầu lại nhìn, trông thấy Nguyên Bảo đại nhân đang gắng sức bơi mà bật cười rồi chỉ tay về phía nó. Ngay lập tức một sợi dây tròng vào người Nguyên Bảo đại nhân.

Nguyên Bảo đại nhân chẳng mảy may hay biết, vẫn tiếp tục cật lực bơi, bơi rồi bơi rồi bơi.

Bơi rồi bơi rồi bơi...

Bơi rồi bơi rồi bơi...

Vì sao mà bờ vẫn xa như vậy?

Sao bơi này giờ mà cứ như ở lì một chỗ vậy?

Tại sao... lưng nó có thứ gì đó cứ dính dính?

Nguyên Bảo đại nhân bắt đầu có chút cảm giác, từ từ ngoảnh đầu, liền nhìn thấy trên lưng mình hình như dính một sợi tơ nhện màu trắng bạc không bé hơn nó là mấy, dưới ánh trăng sợi tơ mang sắc xanh kì lạ. Nó ngẩng đầu lên, liếc dọc theo sợi tơ tìm người bắn ra sợi tơ đó, thầm công nhận là người này có phong thái điềm tĩnh mà phong nhã không thua chủ tử

nó nhiều lắm. Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của chuột mập, người nọ liền quay đầu, mắt nheo tít lại, môi hồng rục rờ nở một nụ cười đắc ý.

"Chíp..."

...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Nguyên Bảo đại nhân đang cố gắng vượt biển đi cứu người, nào ngờ lại có một thần công từ đâu xuất hiện bắn ra một sợi tơ dài, kéo nó trở lại thuyền ngay tức khắc. Nguyên Bảo đại nhân rơi lên boong thuyền, vừa thở phào đã chợt cảm thấy sau lưng có vật gì đó rất nặng, liền quay đầu lại.

Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung tri chu vô nhan sắc(*).

(*) “Mỗi lần ngoảnh mặt, nhoẻn cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu, nhện trong lục cung không còn ai đáng gọi là đẹp nữa”, ngại ý từ câu thơ “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phẫn đại vô nhan sắc” (Mỗi lần ngoảnh mặt, nhoẻn cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu, Người yêu trong lục cung không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa) trong bài “Trường hận ca” của nhà thơ Bạch Cư Dị thời Đường.

"Chíp..."

Nguyên Bảo đại nhân ngã xuống, hi sinh oanh liệt, còn kế hoạch cứu chủ của nó đến lúc này đây đã thất bại giữa chừng.

Pháp sư vẫy vẫy tay gọi con nhện mặt người về, giơ một tay ra nhặt con chuột đang ướt đầm lên, Thiết Thành lập tức định nhào tới cứu nhưng lại không nhanh bằng pháp sư, hắn ta búng một cái, Nguyên Bảo đại nhân đã bay sang bên chỗ Kim Cương đang giương mắt đứng nhìn.

Kim Cương một chân giẫm lên Nguyên Bảo đại nhân, vắn vắn cổ, giơ đôi cánh ra, đá đá chân, khởi động.

Sau khi khởi động xong, nó bước những bước chân nặng trĩu, nở nụ cười khoái chí, giẫm mạnh lên...

Có thể nói, ba mươi năm phong thủy luân hồi xoay chuyển, không phải là gió đông thổi bạt gió tây, thì là gió tây thổi bạt gió đông. Trong quá trình gây dựng đại nghiệp muôn trùng sóng gió, cần phải có vô số lần luân hồi.

Thiết Thành không còn ý định cướp lại Nguyên Bảo đại nhân nữa, người phía trước kia như đang được một tấm bình phong che chở, không thứ gì có thể chạm đến. Xưa nay hãn gặp siêu cao thủ nhiều rồi, nhưng đây lại là lần đầu tiên được chứng kiến loại võ công này. Thiết Thành lập tức nhận ra đây là một đối thủ mạnh, mà lúc này Mạnh Phù Dao lại không ở đây, hãn phụ trách mọi chuyện trên thuyền nên cũng không dám sơ ý, liền hỏi lại lần nữa: "Các hạ là ai? Xin hỏi đêm hôm sao lại xông lên thuyền của người khác?"

"Tại hạ Đế Phi Thiên." Pháp sư ngồi trên mép thuyền, ngăm nhìn trắng sáng trên biển, phong thái vô cùng nho nhã, nói chuyện lúc nhã nhặn, lễ nghĩa lúc lại thô tục khó đoán, "Thuyền chủ của các người đâu? Mau gọi y ra đây, hứ..."

Hãn ta nhẹ nhàng vươn tay ra bắt lấy Kim Cương, mỉm cười xảo quyệt nói:

"Dám cả gan động vào chim của ta?"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 2.2

Mạnh Phù Dao - người dám động vào con chim nhà người ta, thì vẫn đang loay hoay thò tay vào trong ngôi mộ.

Sở dĩ tay vẫn đang thò vào bên trong, là bởi vì nàng vô cùng kinh hãi!

Đây đây đây đây... phía dưới tay nàng rốt cuộc là thứ gì?

Nó mềm mềm, ấm áp, có tính đàn hồi, và có nhịp tim...

Có nhịp tim...

Tim vẫn đang đập...

Tim vẫn đang đập!

Trên thế gian này còn chuyện gì kinh khủng hơn chuyện vào giữa đêm khuya thò tay sâu vào trong một ngôi mộ nhà người ta rồi kết quả lại sờ thấy một quả tim đang đập?

Mạnh Phù Dao thét một tiếng, nhanh chóng rút tay ra.

Nhưng mà đã muộn mất rồi.

Phía dưới đột ngột có một lực gì đó rất mạnh bật trào lên, kéo Mạnh Phù Dao đang ngồi nghiêng người xuống dưới.

Vân Ngấn lập tức bổ nhào qua, bỗng một tiếng sấm rền vang lên, cảnh tượng lập tức thay đổi, bốn mặt của ngôi mộ bùng bùng âm khí, những âm thanh kì quái cứ gào thét không ngừng, lúc thì nghe giống như những đợt hải triều ầm ập bỗng nhiên cuộn trào rồi bình lặng rồi lại cuộn trào, cô nương đang mỉm cười hát khúc đồng ca bỗng nhiên khóc lóc, khóc xong rồi lại cất giọng hát, những con côn trùng đang yên đang lành cũng hoảng loạn bò ra rồi lại chui vào những góc xó nhỏ, tất cả những bông hoa đã bị kiếm chém rơi khỏi cành thì giờ đây lại liền cành một cách bí ẩn, vòng tuần hoàn này cứ lặp đi lặp lại...

Luân hồi vô hạn, đối lập, lặp đi lặp lại, tựa như có ai đó đang không ngừng tua nhanh rồi lại tua ngược một bộ phim, cảnh tượng trước mắt mờ mờ ảo ảo, bóng người lướt lờ vụt nhanh qua rồi lại biến mất, tất cả mọi thứ vì lặp lại quá nhanh mà mất đi tính chân thực.

Ảo ảnh mà vị đại thần thông biến hóa khôn lường tạo ra, đang dồn ép Vân Ngấn.

Còn Mạnh Phù Dao thì đã bị rơi xuống dưới.

Phần sức mạnh ở phía dưới vô cùng lớn, giống như một con quái thú đang ẩn nấp ở nơi tăm tối ngậm lấy con mồi, dồn sức vùng dậy khiến mặt đất sụp đổ.

Độ cao mà nàng bị rơi xuống cũng vô cùng kì lạ, rõ ràng chỉ là một cái hố mộ, vậy mà lại rơi được mấy mét.

Phù Dao vừa bị kéo xuống lập tức lấy sức bật mạnh lên, xoay người trong không gian nhỏ bé.

Trong lúc xoay người, nàng đã nhìn rõ mọi cảnh vật xung quanh.

Đây là một căn phòng dưới lòng đất, không to lắm, khoảng tầm mười mấy mét vuông, bốn mặt tường đều trống không, ở đây còn thấp những

ngọn nển với nhiều màu sắc khác nhau, trên lớp đất màu vàng cam phát ra nhiều loại ánh sáng đủ màu sắc như màu đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh lam, xanh nước biển sẫm, tím.

Trước mắt nàng có một thứ nhìn như bàn thờ, màu đen đậm, một người mặc áo dài đang đứng trước đàn tế quay lưng lại với nàng, ánh nển chiếu lên người đó khiến cái bóng kéo dài ra trước, tựa như một con côn trùng màu đen đang bò qua bò lại trên mặt đất.

Mà nơi nàng bị kéo xuống lúc này, có những người mặc áo dài, mặt không chút biểu cảm bó gối khoanh chân ngồi thành một vòng tròn ở đó, họ nhìn chăm chăm vào nàng, mỗi khi nàng bước đến đâu, là những ánh mắt kia lại bám theo đến đó.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, Mạnh Phù Dao đã quyết định được mình nên đặt chân xuống nơi nào.

Nàng giẫm một chân lên vách đất, chạy theo hình chữ mã , nhất định không được để bản thân bị rơi xuống, "Thí Thiên" vung ra, ánh đen lóe lên, chỉ thẳng vào người mặc áo dài đang đứng trước đàn tế.

Người đó không hề quay người lại, hình như là đang mỉm cười, âm thanh có chút lỗ mãng nói: "Ta biết là ngươi sẽ xuống đây."

Mạnh Phù Dao cũng cười, nói: "Quả nhiên là ngươi vẫn chưa chết."

"Một vị đại pháp sư cao cường, nếu chết dễ dàng như vậy, làm sao xứng được người đời gọi là thần thông quảng đại chứ?" Người mặc áo dài quay người lại, hôm nay từ đầu đến chân nàng ta được che chắn vô cùng cẩn thận, đến gương mặt cũng trở nên mờ ảo trong ánh sáng bảy sắc, mà cách nói chuyện thì vang vọng như có như không, tựa như âm thanh từ tận sâu dưới lòng đất.

Mạnh Phù Dao điềm nhiên nhìn Phi Yên, nói: "Ta thật sự rất khâm phục người, trong sách nói chỉ có những vị đại pháp sư công lực cao cường mới có thể tạo ra ngọn lửa bảy sắc, không ngờ người đã vượt lên trên cả mức độ đó rồi, đến một kẻ giả mạo do người tạo ra cũng có thể tạo ra ngọn lửa yêu thuật bảy sắc kia."

"Quá khen." Phi Yên mỉm cười xinh đẹp, "Nói thật lòng, chính ta cũng không ngờ được, mặc dù đó chỉ là hình nhân, nhưng để khiến nó giống thật thì ta cũng đã phải bỏ ra ba phần linh hồn, không ngờ lại bị các người giết không hề do dự, khiến ta cũng bị trọng thương, ai dà... mấy năm rồi ta không bị thương đâu đấy."

Thần thái của nàng ta có chút nuối tiếc, nuối tiếc vì thứ mà nàng ta dùng máu tươi để nuôi dưỡng bấy lâu nay đã có thể sánh ngang với hình nhân giống thật của một vị đại pháp sư, song đã làm ra rồi thì tất nhiên phải dùng đến thôi.

Trước khi gặp Chiến Bắc Dã, thứ mà Đạt Á muốn chuẩn bị, chính là hình nhân đó.

Mà nàng ta thì đang ở gần đó nên đã tự tay chế tạo ra một hình nhân giống mình, tất cả những lời nói cử chỉ hành động đều là chiếc gương phản chiếu lại hình ảnh của nàng ta, đặc biệt là ngọn lửa bảy sắc kì lạ đó, bởi vì phải truyền từ xa để tạo được một ngọn lửa chân thực, mà đây lại là loại pháp thuật còn cao siêu hơn cả cao siêu, nên thực sự đã làm nàng ta hao tổn rất nhiều tinh lực, đến nỗi không thể phản công khi hình nhân chịu một đòn sấm sét, còn phải ôm vết thương trốn chạy.

Người có thể đốt cháy ngọn lửa bảy sắc rất hiếm có, mà có thể truyền thụ công lực từ xa để có thể đốt cháy loại lửa này trong một cơ thể khác, thì đúng là đến những ghi chép pháp thuật cơ mật nhất cũng chưa từng thấy, đó là kĩ tích không có ai đạt được, Phù Yên tin rằng, trên thế gian này, chỉ mình nàng ta làm được điều đó.

Chịu chút khó khăn có đáng chi, chỉ cần đến cuối cùng giành thắng lợi là được, Phi Yên điềm tĩnh nhìn Phù Dao, rất tốt, địch thủ nhất định phải hùng mạnh, phải hùng mạnh, như vậy mới có ích.

"Ngược lại với người." Mạnh Phù Dao cười nhạt, "Ta thường xuyên bị thương, nhưng mà ta nghe nói, người thường xuyên bị thương khó chết lắm, người không hay bị thương thì một vết thương cũng có thể dẫn đến cái chết."

"Người tưởng người thật sự khiến ta bị thương được ư?" Phi Yên mỉm cười, "Mạnh Phù Dao, ta để ý người rất lâu rồi, từ khi người mới vào Đại Hãn, nhất cử nhất động của người đều nằm trong tầm ngắm của ta cả, đối với một kẻ địch vừa hiểu người, bản thân lại vừa có sức mạnh với công lực thâm hậu như ta đây, người nghĩ mình có cơ hội thắng chăng?"

"Đây mới là bản doanh của người?" Mạnh Phù Dao không trả lời câu hỏi của Phi Yên, ngoảnh đầu nhìn xung quanh, rồi lại nhìn thấy một đám người ở phía dưới, "Đừng nói với ta rằng, đây đều là những phụ nữ đã chết một cách kì lạ, bị người lấy đi làm vật gì kì quái đấy chứ?"

"Với pháp thuật của ta, không cần thiết phải có những tên thuộc hạ thừa thãi." Phi Yên điềm nhiên nói, "Những thứ mà họ có thể cung cấp cho ta chính là lượng máu đặc biệt của cơ thể người mẹ sản sinh ra sau khi sinh nở, cùng với những oán khí của cơ thể người mẹ đặc biệt có khi đột tử thôi."

"Pháp thuật của người thật đáng kinh tởm." Mạnh Phù Dao hừ lạnh.

"Người muốn tới Thương Khung?" Phi Yên nhìn nàng nói, mỉa mai cười, "Ta nghĩ rằng, người chết ở đây vẫn hợp lí hơn đấy, dù sao đi nữa số người chết ở đây cũng nhiều lắm rồi."

"Người mới là người canh giữ thật sự của Thương Khung?" Mạnh Phù Dao hiểu ra điều gì đó, "Tuyệt Vực Hải Cốc này, lẽ nào lại là hai nơi tách

biệt? Tuyệt Vực là Tuyệt Vực, mà Hải Cốc là Hải Cốc, cái được gọi là có đi mà không có về đó, căn bản chẳng liên quan gì đến sóng hay gió cả?"

Phi Yên chỉ cười không đáp, hẳn là ngầm thừa nhận rồi.

Tuyệt Vực, Hải Cốc.

Người đời xưa nay đều cho rằng, vùng giao giới giữa Thương Khung và Phù Phong là tên của một Hải Cốc quanh năm luôn có sóng gió giông bão, họ còn cho rằng nơi này vì thế mà rất nguy hiểm, hóa ra sự thật không phải là như vậy.

Mà những người được gọi là "dân bị ruồng bỏ" sống hên đảo, chính là thuật che mắt do Thương Khung dựng lên, có bọn họ ở đó, tất cả những người có ý định đi Thương Khung tất nhiên sẽ gặp bọn họ để hỏi đường, sau đó sẽ rơi vào cái bẫy đã được bày sẵn.

Trong số bọn họ cũng có những người di dân Thương Khung không hề biết chuyện gì, nhưng chắc chắn cũng sẽ có thuộc hạ của Thương Khung hoặc là của Phi Yên, ví dụ như lão già mặt đen hôm đó.

Những người dám đi đến Thương Khung đều là những người có võ công cao cường, bị bao nhiêu nghi vấn kì lạ trên hòn đảo này khiêu khích, tất nhiên sẽ có chút tò mò, những cao nhân gan dạ bị cảnh cáo là "Phía Tây hòn đảo không thể đến" thì nhất định họ phải đi.

Cuối cùng, họ đều chết ở Tuyệt Vực, nhưng lại không phải là Hải Cốc, song chuyện này có ai biết chứ?

Trong lòng Mạnh Phù Dao nhanh chóng lướt qua những suy nghĩ đó, bỗng nhiên như tăng thêm vài phần cảnh giác kĩ càng đối với quốc gia mà mình sẽ đến kia.

Thương Khung trước nay luôn luôn ở vị trí tách biệt, hóa ra bao nhiêu năm nay đã lấy danh nghĩa một Hải Cốc thần bí để lừa gạt mọi người, đòi đòi kiếp kiếp ngăn chặn tất cả bước chân thám hiểm của các vị khách phương xa.

Người đòi cũng không thể hiểu được một Hải Cốc bình thường tại sao lại khó vượt qua đến vậy, cũng không hiểu được tại sao một quốc gia không có cửa khẩu biên giới lại không có ai vào, sau vô số lần thất vọng lại nảy sinh thêm sự kính nể và ngưỡng mộ đối với sức mạnh và sự thần bí của quốc gia này.

Đối với những thứ chưa rõ, những vật không thể dùng những lí lẽ thông thường để giải thích, con người ta tự nhiên sẽ dùng những năng lực siêu nhiên để giải thích nó, thế nên Thương Khung càng chìm trong mây mờ ẩn hiện, thì nó lại càng trở nên bí ẩn thần thông hơn. Sự độc ác không chút ghè tay, thủ đoạn bỉ ổi trong một ngoại hình khác biệt, giả thần giả quỷ - đúng là một tên pháp sư cao thủ xấu xa vô cùng tiêu chuẩn.

"Gần mười năm nay ta là chủ nhân ở đây."

Phi Yên mỉm cười, "Ta vô cùng hài lòng với linh hồn lớn mạnh mà ta sắp tiếp nhận, và đó cũng là món quà tuyệt vời nhất mà ta từng được nhận."

Sau đó nàng ta vung tay áo. Vạt áo che mờ đi ánh sáng.

Những xác chết đang ngồi bó gối đồng loạt chuyển hướng, đối diện với Phi Yên dựa theo hướng đông nam tây bắc, bọn họ nhắm về hướng Phi Yên, há miệng hoặc là thở ra những hơi lạnh, hoặc là thở ra những luồng gió ẩm ướt, hoặc là gào thét âm ỉ, hoặc là nhảy vào những ngọn lửa âm u. Lưới ánh sáng bảy sắc kì lạ khắp tường bỗng nhiên mạnh lên, những ngọn nến kì lạ và ngọn lửa ma quái do âm khí của những thi thể kia sinh ra, so với ngọn lửa nho nhỏ mà nàng tạo ra chắc phải mạnh hơn vô số lần, vào ngay lúc đó, dường như nàng hiểu ra rằng bản thân đã rơi xuống Hải Cốc(*)!

Biển lửa, vực thăm địa ngục lạnh lẽo!

(*) Hải: biển; Cốc: thung lũng, vực, khe rãnh địa chất.

Giống như đốt thân mình bằng ngọn lửa mãnh liệt, rồi vượt qua vùng địa cực băng hà, nhưng ngọn lửa không tắt, băng tuyết không tan.

Trong cái nóng cực độ lại lan tỏa ra cái lạnh cực độ, trắng đen rõ ràng nhưng có lúc lại hòa lẫn kì quái.

Trán Mạnh Phù Dao bắt đầu lấm tấm mồ hôi, còn trong người lại run bần bật lạnh ngắt.

Trong lòng nàng một phần như hanh khô đến nóng bỏng, một phần còn lại lại như đóng băng lạnh lẽo.

Nàng nghe thấy Phi Yên đứng trước tế đàn lạnh nhạt nói:

"Mạnh Phù Dao, ta biết võ công mà người từng học rất hỗn tạp, ngoài võ công vốn có của người ra, người còn có chân lực hay cách thức luyện công của bốn người là Đại Phong, Lôi Động, Nguyệt Phách, Ngọc Hành, trong cơ thể của người còn tồn tại độc tố, mà không chỉ một loại độc, tất cả những thứ đó kiềm chế lẫn nhau thúc đẩy lẫn nhau, giúp đỡ cho người, nhưng, nếu như có thể áp dụng đúng cách, thì hoàn toàn có thể hủy hoại người."

Nàng ta đứng trước tế đàn, hất tay áo, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một cái gương chiếu hình hai mặt, nàng ta chỉ khẽ vung tay, ánh sáng bảy sắc hội tụ với nhau, phản chiếu trên gương, rồi lại bị nàng ta kéo như kéo sợi, đan chéo nhau chằng chịt tạo nên một tấm lưới bảy sắc.

"Mạnh Phù Dao."

Nàng ta chậm rãi nho nhả ngời xuống phía sau gương, đan chiếc lưới trong tay như đan áo len, "Người biết điều thì đừng có mà xuống, nếu như người muốn xuống đây giết ta, nhất định phải xuyên qua lưới ánh sáng cổ quái này, mà bày loại sắc màu này chỉ luân hồi thất đạo, qua được một đạo, diệt một kiếp, người có thể qua được mấy đạo chứ? Cũng đừng nghĩ rằng dựa vào võ công của mình để cố xông vào, đối với một người chân khí hỗn tạp như người, nó sẽ còn khiến cho chân khí trong cơ thể người xung đột với nhau... pháp thuật này đợi người đến để đối phó từ rất lâu đó."

Mạnh Phù Dao chỉ cười nhạt.

Nàng không cần xuống cũng đủ biết những điều xấu xa mà Phi Yên làm, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh sáng bảy sắc kia, nàng đã thấy hơi lo lắng rồi, chân khí trong cơ thể nàng lại cuồn cuộn dao động, mà công lực của nàng lại là sự truyền thụ của nhiều những siêu cao thủ khác chứ không phải do nàng tự mình từng bước luyện ra, đây thật sự chính là điểm yếu lớn nhất của nàng, không thể không nói, người phụ nữ này thật sự rất hiểu nàng.

Mạnh Phù Dao cười khẩy.

Sau đó đột nhiên nàng giơ đao xông lên.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 2.3

"Keng!"

Ánh đao điều luyện, lưỡi đao nhạy bén, trong thời khắc đó nàng đã vượt lên trên phần mộ giả, cắt cái nắm đất đó thành hai nửa một cách nhanh gọn! Nắm đất to lớn bị Mạnh Phù Dao một đao xẻ cho tan nát, bay lên lên cao rồi rơi tung tóe xuống xung quanh tựa như một trận mưa đất.

Phần mộ vỡ ra, hiện ra dưới sắc trời, ánh trăng màu hắc bạc chiếu rọi xuống phía dưới, soi sáng căn phòng.

Áng sáng bảy sắc rung lắc một lúc, ngay lập tức tối đi mấy phần.

Nếu như loại pháp thuật này chỉ có thể phát huy ở dưới lòng đất, vậy thì chắc chắn nó sẽ sợ ánh sáng!

Đây chỉ là suy đoán của Mạnh Phù Dao trong khoảnh khắc đó, nhưng nàng không hề đoán sai.

Nàng vung đao phá nát ngôi mộ, phía trên truyền xuống tiếng gọi lớn của Vân Ngấn: "Phù Dao..."

"Ta không sao!" Mạnh Phù Dao vừa trả lời xong liền lập tức hợp nhất với đao, xứcmg khớp toàn thân như dịch chuyển, rồi cả người nàng thu nhỏ thành một cái cán cờ màu đen nhỏ mà dài, xuyên qua nhanh như chớp!

Nhỏ, hẹp, mạnh, sắc!

Giống như một cây trâm mặc kệ tất cả, lao vun vút trong không gian, lao vào địa ngục, nếu bị những thứ bẩn thỉu không sạch sẽ kia ngăn chặn, thì cũng chỉ là gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ mà thôi!

Nàng xuyên qua rồi!

Nàng bay trên không, tay nắm chặt đao vung chém thật mạnh, ánh hào quang nhanh như sét đánh phóng thẳng về phía mấy cái xác chết ngồi bó gối ở phía tây, cơ thể chúng lung lay rồi ngã xuống đất.

Không dừng lại, nàng bình tĩnh xoay người trên không tránh lưới ánh sáng, xuyên qua trong bóng tối rồi nhằm thẳng về phía nam, những xác chết phía nam chấn động, hóa thành tro bụi.

Mạnh Phù Dao xoay người tránh một dải sáng bất ngờ tập kích, bóng tối mờ mịt bao trùm lấy đỉnh của ánh sáng, những xác chết ở phía tây cũng ngã sấp xuống.

Ánh đen âm u vẫn còn lưu lại bên trong đôi mắt của nàng, nó hiện ra sự tàn khốc mãnh liệt, một dải đen mới đã được bắn ra từ một góc kỳ quái ngay sau lưng nàng, xoẹt...

Những xác chết phía bắc chia ra làm hai!

Nàng ở trên không trung, liên tiếp tung ra bốn đao tiêu diệt bốn xác chết mà không thèm chớp mắt, cơ thể người ngựa đầu xoay thân vươn vai, lượn mình vượt qua những tia sáng đan chéo nhau như một tấm lưới.

Sau đó nàng bật ra từ trong không trung nhanh như lò xo, thời khắc đó nàng vẫn cách Phi Yên một khoảng khá xa.

Ngón tay Phi Yên rung lên, thu hồi lại lưới ánh sáng kia, rồi lại tức khắc tạo ra một tấm lưới ánh sáng khác chằng chịt hơn để tấn công nàng. Những ngọn lửa bảy sắc đại diện cho luân hồi thất đạo, bao hàm gió, mây, sấm, sét,

mưa, sương, ánh sáng, giống như một chiếc đàn thần thông quảng đại, gây lên những âm điệu trong lòng chúng sinh, khi mỗi một âm điệu được cất lên, liền khiến cho các loại chân khí trong đàn điền người ta va chạm tán loạn, nhảy nhót điên cuồng, rồi cuối cùng sẽ lao xuống vực thẳm đen tối.

Nhịp tim Mạnh Phù Dao ngày càng dồn dập.

Sâu trong đàn điền của nàng bỗng vang lên tiếng sấm sét đùng đoàng, tiếng sau to hơn tiếng trước, tựa như có người đang ẩn nấp ở trong đó, đang cố gắng gõ cái trống da to đùng trước mặt. Trên đầu nàng bỗng có một chiếc áo lam lóe sáng.

Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu lên, lập tức phát ra hiệu.

"Tìm người trợ giúp ư?" Phi Yên cười nhạt, "Cũng chỉ là thêm một người chết mà thôi!"

Phù Dao mỉm cười, đột nhiên vẫy cánh tay, những xác chết khắp căn phòng đều bay hết lên, đồng loạt đập về hướng chiếc gương kia, chiếc áo đen của Phù Dao lóe sáng, từ sau đồng xương cốt của những xác chết kia, nàng đâm thẳng vào Phi Yên.

Trước mắt nàng là những dải ánh sáng âm u hỗn loạn, vừa vô hình vừa lạnh lẽo vừa nóng bỏng xuyên qua cơ thể, lúc cách xa thì nó chỉ là ánh sáng, nhưng đến lúc thấm vào trong người thì lại là độc hay yêu lửa, những đồ vật trước mắt từng cái một bị độc tố và yêu lửa làm cho tan nát, mỗi lần có một thứ bị tan biến, thì trên người Mạnh Phù Dao sẽ có thêm một vết thương, có vết là màu lam, có vết lại là màu đỏ. Những vết thương đó đều không to lắm, nhưng máu tươi lại chảy ròng ròng còn nổi đau thì thấu vào tận xương, sự đau đớn đó không giống như những vết thương nhỏ tạo thành, mà giống như bị lăng trì từng xẻo, đây có lẽ là thuật tấn công tinh thần thể xác của Phi Yên, để phá hủy ý chí của đối phương.

Nhưng ý chí nghị lực của Mạnh Phù Dao xưa nay đâu dễ dàng bị đánh bại như thế, nàng không hề ngơi nghỉ, không chút chậm lại, cho dù có xa đến mức nào, nàng vẫn sẽ tiếp tục tấn công đến cùng. Phù Dao tung một chưởng về phía Phi Yên, nàng ta cười, ngồi im chờ đợi.

Đúng lúc đó, không gian phía trên bỗng nhiên rách toác!

Một ánh sáng màu lam, nhanh hơn sáng hơn ánh trắng từ phía trên động chiếu xuống, bao phủ đỉnh đầu của Phi Yên!

Vân Ngấn!

Thế tay của Mạnh Phù Dao chỉ đúng vào vị trí chỗ đứng của Phi Yên trên mặt đất, rồi nàng cố gắng thu hút sự tập trung của Phi Yên để Vân Ngấn phá vỡ lớp đất rơi xuống, giờ kiếm đâm thẳng vào đầu nàng ta.

Phi Yên nhếch mép cười nhạt.

Cười nhạt mà nham hiểm khó đoán, nàng ta ở trong căn phòng cử động liên tục, rồi bỗng nhiên biến mất.

Sau đó Mạnh Phù Dao cảm thấy sau lưng mình hơi lạnh, khi nàng còn chưa kịp quay người lại, thì một móng vuốt lạnh buốt người đột nhiên tóm lấy lưng nàng.

Mạnh Phù Dao nhảy lên, lật người lại, "xoẹt!"

Mảnh áo đen dính một mảng máu thịt rơi xuống từ sau lưng nàng, trong phút chốc lại rơi vào chiếc lưới bảy sắc, bùng cháy thành tro.

Móng vuốt giống như sao băng vụt qua lóe sáng, rơi vào trong tay của Phi Yên còn đang cười nhạt, nàng ta đã thay đổi vị trí, thoáng cái đã di chuyển từ phía trước ra phía đằng sau Mạnh Phù Dao.

Vân Ngấn giơ kiếm chém và ứng biến vô cùng nhanh, thuận theo thế kiếm chém sạch mọi thứ, gào thét đâm thẳng vào "chiếc gương" đang treo lơ lửng trong không trung.

Phi Yên đột nhiên lại xuất hiện phía trước gương, nàng ta phất tay áo, chiếc gương tựa như nước nhẹ nhàng lăn tăn, trượt qua ánh kiếm của Vân Ngấn, lúc thanh kiếm sắc nhọn chém qua, chiếc gương lại khép chặt.

Mà khi thanh trường kiếm của Vân Ngấn đâm vào chiếc lưới ánh sáng kia liền phát ra âm thanh chói tai, rồi đột ngột bắn ngược ra khiến cho Vân Ngấn lão đảo.

Phi Yên đứng đó cười thầm.

Một chiếc gương, hai Phi Yên.

Mạnh Phù Dao hừ lạnh, một trong hai Phi Yên là kẻ giả mạo, điểm mấu chốt chính là chiếc gương đó, nhưng mà chiếc gương đó do chân khí ngưng đọng hóa thành, căn bản không phải đồ vật thật sự, muốn phá vỡ nó cũng không biết nên phá từ đâu.

Còn bản thân nàng, mỗi lần ở trong ánh sáng bảy sắc kia một khắc, chân khí trong cơ thể lại di chuyển nhanh hơn một phần, cũng giống như những dải ánh sáng đan chéo chằng chịt, chân khí đan điền cũng âm thầm đan vào với nhau, cuồn cuộn tấn công, khiến hô hấp của nàng không thể ổn định.

Nàng thử xông lên để thoát khỏi sự trói buộc của chiếc lưới ánh sáng đó, song những sợi tơ trong lưới cứ khư khư quấn chặt lấy nàng, lưới ánh sáng đó càng ngày càng mảnh, càng ngày càng chặt càng ngày càng nặng, đè lên lưng nàng nặng trĩu, cho dù nàng có làm thế nào thì cũng khó thoát khỏi sự khống chế của nó. Chiếc lưới ánh sáng bảy sắc kì lạ đó di chuyển mỗi lúc một gần đến nàng, loáng thoáng bên tai tiếng khóc của những phụ nữ đã bị cướp mất linh hồn.

Nàng dựng đao thẳng đứng, cố hết sức chống chọi lại chiếc lưới đang tiến đến gần nàng, nhưng cơ thể lại bị ép đến nỗi dần dần kiệt sức, tất cả những vết thương đều đang chảy máu ròng ròng, nàng không dám khom eo xuống, chân cũng từ từ run rẩy không thôi.

Đây không phải là sức mạnh đến từ nhân gian mà được tích tụ lại từ âm khí dưới âm ty, không phải ai cũng chống lại được.

Mạnh Phù Dao kháng cự.

"Ầm."

Đầu gối bị ép khuỵu xuống, nàng nặng nề ngã nhào, vào thời khắc đó trên mặt đất bỗng hiện ra một cái hố sâu thẳm, đất vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Phi Yên đứng trước mặt nàng mỉm cười, chiếc áo dài nhẹ nhàng đung đưa, ngẩng cao đầu, dường như đang rất thích thú với khoảnh khắc mà Mạnh Phù Dao quỳ trước mặt nàng ta.

Phù Dao cắn răng, song không hề cố gắng tiêu phí sức lực để đứng lên, giành lấy tự tôn vào giây phút này, bây giờ điều nàng nghĩ là làm thế nào để phá bỏ ma thuật quái đản này, chiến trận này với Phi Yên nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, nếu không cứ tiêu phí sức lực, bản thân nàng cũng chỉ còn đường chết. Ma thuật đáng chết của Phi Yên có lẽ chính là được tu luyện ở đây, đây mới chính là nơi mà nàng ta có thể phát huy sức mạnh tốt nhất, không qua được cửa ải này, Tuyệt Vực này thật sự là tuyệt vực của Mạnh Phù Dao!

Nàng xác định, thuật pháp trước mắt này, hình như chính là thất hồn đại pháp trong truyền thuyết.

Linh hồn của bảy linh hồn, do bảy nữ nhân hợp lại, còn nhất định phải là những phụ nữ do báng huyết mà chết, sau khi chết, thi thể của họ sẽ phơi

bày trong gió, mây, mưa, sương, sấm, sét và nắng. Hấp thụ tinh lực tự nhiên, cộng thêm pháp thuật tu luyện linh hồn mà thành.

Loại đại pháp này làm tổn thương phụ nữ nhiều hơn đàn ông, trên sách có nói cách phá giải loại pháp thuật này nhưng rất mơ hồ, đó là hóa giải những tâm nguyện.

Hóa giải tâm nguyện... là tâm nguyện của ai chứ?

Mạnh Phù Dao bỗng như hiểu ra điều gì đó.

Những người phụ nữ chết do khó sinh...

Bỗng nhiên lời nói vào lúc sáng của lão A Thị như đang thì thầm bên tai nàng.

"Trên đảo có rất nhiều phụ nữ lúc sinh con do mất quá nhiều máu mà chết... mẹ của A Xương cũng vậy."

Trong bảy linh hồn này... có mẹ của a Xương?

Mắt nàng lóe sáng.

Vân Ngấn ở đối diện bỗng nhiên nhìn về phía nàng, đúng lúc Phù Dao cũng ngược mắt lên, ánh mắt tương giao. Ngay tức khắc hai người đều hiểu được ý của nhau.

"Chiếc lưới ánh sáng này sẽ làm cô bị thương nặng hơn ta, cô mau ra ngoài!"

"Không!"

"Ta biết cô đã nghĩ ra cách! Giết ả ta! Nếu không hậu họa khó lường!"

"Huỳnh mau ra ngoài!"

Mạnh Phù Dao nói bằng khẩu hình, "A Xương."

Vân Ngấn tức thì hiểu được ý của nàng, song lại không hề có ý định ra ngoài để đi tìm đứa bé đó, mà lại đột nhiên giơ kiếm lên, xông thẳng về phía trước.

Hắn lao về phía Phi Yên đang đứng trước gương, quả nhiên đó là người giả, hắn liền đập tan lớp sương khói đó, rồi bổ nhào vào ma trận ánh sáng kia, đưa tay đẩy Mạnh Phù Dao ra, xông thẳng về phía Phi Yên thật.

Tư thế lúc hắn tấn công Phi Yên vô cùng phóng khoáng tự do tự tại, hoàn toàn như để đối thủ nắm lấy điểm yếu của mình, Phi Yên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nàng ta lạnh lùng phì một tiếng rồi định giơ tay lên, song đột nhiên Vân Ngấn lại vút trường kiếm trong tay ra xa! Một vệt sáng màu lam loé lên rồi bay vào góc phòng.

Phi Yên không thể ngờ rằng trong lúc giao tranh kịch liệt mà lại có người vút bỏ vũ khí của mình, với tính cách đa nghi thận trọng, nàng ta liền vô thức dõi theo thanh kiếm, lưới ánh sáng cũng hướng theo về phía đó.

Vân Ngấn nhân cơ hội này, nhào về phía Phi Yên!

Lúc hắn lao vào người nàng ta, đã dùng chính cơ thể mình ngăn chặn chiếc lưới ánh sáng trên tay ả.

Khi ấy trong không gian phát ra những tiếng nổ như tiếng thét gào của những âm hồn chốn âm ty, máu và da thịt Vân Ngấn bị ăn mòn, độc tố xuyên thấu vào bên trong cơ thể, hơi thở hắn trở nên gấp gáp lạ thường.

Dẫu vậy nhưng Vân Ngấn không hề kêu rên tiếng nào, chỉ cố gắng cắn răng bặm môi, một tay ôm chặt lấy Phi Yên.

Cả đời Phi Yên chưa từng tiếp cận với đàn ông một cách gần gũi như thế.

Vân Ngẩn lập tức ngoảnh đầu lại, lắc đầu nói với Mạnh Phù Dao.

"Đi!"

Chỉ trong tích tắc ấy, Vân Ngẩn đã xông lên, vút kiếm, lấy thân mình chắn trước người Phi Yên, cơ thể Mạnh Phù Dao bỗng nhẹ bổng đi, chiếc lưới ánh sáng đột nhiên thu lại, sau đó Vân Ngẩn dùng ánh mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm vào nàng, ép nàng - đi!

Đi!

Đi!

Khắp căn phòng đều là độc tố, mùi hôi thối và chất dịch nhầy nhụa của thịt rữa bao phủ, Phi Yên mặc dù đang bị Vân Ngẩn chắn trước người, nhưng tình thế này chỉ duy trì được trong thoáng chốc mà thôi, nếu kéo dài thì chiếc lưới ánh sáng kia nhất định sẽ xuyên qua người hắn mà nhắm về phía nàng.

Xuyên qua cơ thể của Vân Ngẩn.

Mạnh Phù Dao run rẩy.

Nàng biết hậu quả như thế nào.

Vân Ngẩn sẽ chết!

Tuyệt đối không được!

Tuy nhiên, Vân Ngẩn đang đứng đè lên chiếc lưới ánh sáng kia, lúc lao về phía Phi Yên thì hắn đã vốn bị trọng thương rồi, nếu nàng không đi, để chậm trễ thời cơ ắt sẽ không thể phá được trận này, hậu quả vẫn sẽ như vậy!

Đã vậy thì cùng chết!

Sự giằng co đau khổ trong khoảnh khắc này, thắng tất cả mọi thứ trong cuộc đời nàng.

Vân Ngấn thấy Mạnh Phù Dao không nhúc nhích, liền quay đầu lại nhìn nàng chăm chăm, không biết từ lúc nào trong tay đã có thêm một con dao nhỏ, con dao đó, đặt trên vết hầu của chính hắn.

Đi mau!

Không thì ta sẽ chết trước!

Phi Yên đang cử động.

Lưỡi ánh sáng phát quang lấp lánh.

Mạnh Phù Dao bỗng nhiên xoay người.

Đi!

Không thể để huynh ấy hy sinh lãng phí được!

Nàng tưởng mình bay lên, chân đập vào vách hang bật lên phía trên, cơ thể giống như điều hâu lóe một cái đã bay vù ra khỏi căn phòng!

Bay ra ngoài mười trượng nàng mới ngoảnh đầu lại nhìn, lúc đó nàng nhìn thấy trong căn phòng âm u, những tia sáng bị ép xuống kia bỗng nhiên phát sáng hơn bao giờ hết!

Ánh sáng bảy sắc kia đã xuyên qua cơ thể Vân Ngấn...

Vào thời khắc đó mắt Mạnh Phù Dao đỏ như máu, ẩn trong những tia máu đó là những giọt nước mắt đau đớn!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 6: Không Cho Mượn Hoàng Hậu

Nước mắt đọng lại trên khóe mi nàng mà chẳng thể rơi xuống.

Một giọt nước mắt lóng lánh màu đỏ, rơi xuống từ trong khóe mắt nàng, trong màn đêm nó giống như một viên hồng ngọc đẹp đến mức rung động lòng người.

Có một nữ tử khoác ánh trăng trên mình xông ra ngoài, vào giây phút đó ánh mắt nàng như một con sói bị thương, máu chảy từng giọt.

Bi thương, đau khổ, nàng chạy một mạch trong bóng đêm mà không ngoảnh đầu.

Dường như vào giây phút đó, có một cơn gió trong màn đêm đen kịt đã cuốn nàng vào nhà của A Xương, cánh cửa nặng nề mở ra, đập vào vách tường ầm ầm làm nứt cả nền đất.

A Xương đang ngủ say đột ngột bị tiếng động lớn làm tỉnh giấc, vừa ngồi dậy, liền nhìn thấy một bóng hình màu đen đen cuồn cuộn xông vào trong phòng, cậu không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra mà chỉ nhìn thấy một ánh mắt bùng bùng như lửa lại đỏ như máu, cánh tay của người đó bắt lấy tay cậu, ngay sau đó cậu đã bay lên không trung.

Cậu bị Mạnh Phù Dao tóm chặt trong tay, trong lúc hoảng sợ cố gắng giãy giụa, nhưng cánh tay chắc như sắt kia nhất định không chịu buông cậu ra.

Cửa vừa mở, trông không gian vô cùng tĩnh lặng thành linh xuất hiện một cái kích ba chạc dài như một con rắn độc lao thẳng về phía tim của Mạnh Phù Dao.

Nhưng Phù Dao chỉ quan tâm đến việc xông vào trong.

Nàng xem thứ vũ khí đang phát sáng lấp lánh kia như vô hình, lúc chiếc kích nhọn hoắt sắp đâm vào người, nàng liền nhấc chân giẫm thật mạnh, thoáng chốc chiếc kích dài đã nằm gọn dưới chân nàng. Mạnh Phù Dao nhảy lên không trung, những chiếc kích chia thành từng nhóm cũng phóng vút theo gió như muốn đánh lén vào ngực người nào đó, tiếng xương nứt gãy vang lên răng rắc, một lớp sương dày màu đỏ tươi hiện ra trong màn đêm.

Bộ xương lẫn lông lóc đến dưới chân Mạnh Phù Dao, nó vẫn đang vùng vẫy toan bắt lấy chân nàng, hóa ra đó chính là ông già mặt đen.

Nàng chẳng thèm nhìn, đạp lên lão không hề do dự, nàng đang vô cùng giận giữ, lực dồn xuống chân đủ khiến cho lão già đó chết ngay tức thì. Trong bóng đêm mọi người ủa ra, Mạnh Phù Dao đá văng cái xác kia đi, máu vấy khắp nơi như mưa. Cái xác rơi trúng vào người chạy nhanh nhất, mạnh đến nỗi người kia bay vèo lên như điều bị đứt dây, sức mạnh còn chưa tận khiến cho đám người đằng sau bị ngã chồng lên nhau thành một đồng.

Đợi bọn họ từ từ bò dậy thì Mạnh Phù Dao đã bay xa rồi.

Vào giây phút đó nàng chính là gió chính là tia chớp, Phù Dao chỉ tiếc rằng mình không thể nhanh hơn ánh sáng. Bởi vì tốc độ ánh sáng là nhanh nhất, tất cả những vết thương to nhỏ trên cơ thể đều vì nàng dùng sức quá độ mà máu tươi chảy ròng thành những dòng nước đỏ thẫm trong đêm tối u ám, rồi bỗng nhiên lại biến mất.

Chỉ trong thời gian một cái hít sâu, nàng không những đã quay lại mà còn vác theo A Xương trở về ngôi mộ đó.

Khi người còn chưa rơi hẳn xuống phía dưới, ánh sáng bảy sắc kì quái kia đã bùng lên, biến hóa vây quanh lấy nàng, gào thét âm ỉ như tiếng một người con gái đang khóc không thôi.

Ánh mắt Phù Dao lộ rõ sự lo lắng sốt ruột, liếc nhìn sang bên đó, thấy Vân Ngấn vẫn đang nằm một góc không biết sống chết ra sao, nàng lập tức thôi không nhìn nữa, đẩy A Xương lên phía trước, hét lớn: "A Xương, mẹ cậu vẫn chưa chết!"

"A!" A Xương kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Mẹ tôi đâu?"

Lúc đó cậu ta mới kịp mở mắt rồi nhìn quang cảnh xung quanh, vừa nhìn cậu ta liền lập tức cảm thấy có gì đó bất thường, thét lên: "Đây là mộ của mẹ tôi, mộ của mẹ tôi mà... là ai đã đào mộ của mẹ tôi lên!"

"Nàng ta!" Mạnh Phù Dao chỉ vào Phi Yên đang nấp sau chiếc gương, "Đào mộ của mẹ cậu, luyện hồn của mẹ cậu!"

A Xương vừa khóc vừa xông lên phía trước, tất nhiên là Mạnh Phù Dao sẽ không để cậu ta đi, ngay sau đó nàng xoay mặt cậu ta hướng thẳng vào chiếc lưới ánh sáng bảy sắc kì quái đang khóc rên rỉ kia.

Ánh hào quang đó bỗng nhiên rung động.

Một dải màu trong đó bỗng nhiên sáng rực lên, sau đó thấp thoáng có tiếng kêu gọi thảm thiết.

"... Con trai à..."

Một trong số những dải màu sáng trong chiếc lưới ánh sáng bảy sắc kì quái bỗng nhiên bắt đầu di chuyển loạn xạ, vùng vẫy như muốn xông đến

trước người A Xương, tiếng gào khóc thảm thiết của oan hồn lúc ẩn lúc hiện, chiếc lưới ánh sáng quái đản luôn rất ôh định nhất loạt bao vây quanh nàng đột ngột trở nên hỗn loạn.

Phi Yên bỗng chỉ tay lên, một dải ánh sáng chiếu thẳng vào A Xương, sau đó nàng ta liền lập tức phân thân, gương hái gương phải, lại là hai Phi Yên giống hệt nhau.

Phù Dao cười nhạt, không ra tay cứu.

Một dải ánh sáng trong chiếc lưới ánh sáng bảy màu đột nhiên vùng mạnh thoát ra ngoài, quay đầu lại tấn công trực diện Phi Yên!

Tất nhiên linh hồn đó nhận ra đâu là Phi Yên thật sự nên đã đâm thẳng vào chiếc gương bên trái!

Lưới ánh sáng cực kì hỗn loạn!

Mạnh Phù Dao lập tức nhảy bổ ra ngoài!

Tay trái nàng bắt lấy A Xương, tay phải bắn ra một luồng sáng lạnh, nàng lao qua không trung một cách vô cùng chuẩn xác do sự xáo trộn mãnh liệt của chiếc lưới ánh sáng đã để lộ kẽ hở, rồi đánh thẳng vào ngực Phi Yên!

Phi Yên vội vàng thụt lui để tránh khỏi sự phản công của lưới ánh sáng - Điều pháp sợ nhất chính là bị chính những thứ do mình tạo ra phản ngược lại, vì như vậy sức mạnh của thứ đó sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Thanh đao của Mạnh Phù Dao đã vung tới.

Đao của nàng là loại đao được luyện rèn trong mây mù sét điện, từ nơi chín tầng mây hiện ngang mà thành, mấy chuyện quét sân dọn ổ này đối

với nó mà nói đúng là dễ như trở bàn tay, nếu như không thể giết địch thì chắc chắn sẽ cùng chết!

Ánh đao sáng lóa, khi còn chưa kịp phản chiếu vào trong mắt của mọi người, mũi đao đã đâm đến yết hầu của Phi Yên!

Lần đâm đao này của Mạnh Phù Dao, có lẽ chính là lần đâm đao nhanh nhất của nàng!

Giống như lúc đầu trong nội điện Thiên Sát, Vân Ngấn đã từng cứu nàng một kiếm, đó là lần nó phát huy tốt nhất hơn hẳn những lúc bình thường!

Gào thét! Gió cuốn mây tan!

Ngọn lửa bảy sắc của những ngọn nến trường minh(*) kiểm soát chiếc lưới ánh sáng được thả trên bốn vách tường đồng loạt bị cơn gió mạnh thổi đến nổi bị kéo dài ra, chiếc lưới ánh sáng yếu hẳn đi.

(*) Nến trường minh/ đèn trường minh là loại đèn được thả sáng liên tục, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng.

"Tinh!"

Một âm thanh vừa sắc xảo vừa nhẹ nhàng.

Không phải là âm thanh đao đâm xuyên qua thịt, mà là âm thanh va chạm giữa hai thanh đao.

Thanh đao của Mạnh Phù Dao chém vào thanh đao trên cổ của Phi Yên!

Vân Ngấn dùng việc tự sát để ép Mạnh Phù Dao, sau khi hoàn thành nhiệm vụ ép nàng đi, hắn lập tức thẳng tay đâm vào cổ của Phi Yên, nhưng chỉ tiếc là lúc đó Phi Yên đã phản ứng lại, đao chỉ cắm được ba phần.

Mạnh Phù Dao vừa bước vào thì phát hiện thanh đao nhỏ đó đã biến mất, mặc dù Phi Yên lập tức buông cánh tay đang che cổ xuống, nhưng nàng đã ngấm chuẩn vị trí.

Nên nàng không đâm vào ngực, mà đâm ngang yết hầu!

Đao nhỏ đâm vào sâu bên trong, thậm chí nàng còn nghe thấy âm thanh khí quản bị đứt lìa, máu chảy như bươm tràn lên cổ.

Ánh sáng bảy sắc đó bỗng như mất đi sự kiểm soát, dừng lại giữa không trung, đột nhiên nhất loạt quay lại hướng về phía Phi Yên.

Mạnh Phù Dao lập tức tránh khỏi những dải sáng kia, cúi đầu xuống rồi vút qua góc tường, túm lấy Vân Ngấn, bàn tay như tia chớp ấn vào lồng ngực hân.

Nào ngờ trái tim Vân Ngấn đã lạnh ngắt như lọt xuống vực thẳm!

Nàng không chịu từ bỏ, đưa tay lên mũi Vân Ngấn, tĩnh tâm nín thở tìm đập thành thạch chờ đợi một hồi lâu, mới thấp thoáng cảm nhận thấy có một hơi thở yếu ớt.

Mạnh Phù Dao kinh ngạc khôn xiết, sau kinh ngạc là sự mừng rỡ tột cùng, cú sốc tâm lí này khiến nàng cảm thấy hoa mào chóng mặt sắp ngất tới nơi.

Trên thuyền có thuốc tốt, nội đan con Giao vương cũng ở trên đó, hiện tại chuyện quan trọng nhất là cứu mạng Vân Ngấn.

Nàng ôm lấy Vân Ngấn nhảy lên khỏi mặt đất, bỗng nhiên cảm thấy chân mình nặng trĩu, quay đầu nhìn lại thì thấy một người dính đầy máu, cổ nghiêng sang một bên - Phi Yên, đang biến đổi ánh sáng bảy sắc, chồm lên ngay phía sau nàng, ôm khư khư lấy chân nàng không buông.

Đây là người hay là quỷ?

Lúc này cho dù Mạnh Phù Dao có gặp phải ác quỷ đi nữa thì nàng cũng nhất định không quan tâm đến việc giết nó thêm một vạn lần, nàng nhấc chân lên rồi đạp mạnh xuống.

Phi Yên ở phía dưới bất ngờ phát ra uy lực vô biên, kéo mạnh một cái, lôi tụt cả Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn xuống dưới tầm nửa thân người.

Mạnh Phù Dao tức giận, nàng chống khuỷu tay trên mặt đất, gắng hết sức để chống đỡ rồi nghiêng người về phía trước, bật mạnh lên trên, bay vút khỏi ngôi mộ. Bỗng nàng cảm thấy chân mình lại nặng trĩu, quả nhiên là nàng đã kéo cả Phi Yên lên.

Khi bước đi trên mặt đất, nàng mới cảm thấy vai và khuỷu tay đau đớn tột cùng, lúc này có lẽ nàng đã dùng quá sức, lại chống tay quá mạnh trên những mảnh vụn đá làm cho xương cánh tay và khuỷu tay như đứt lìa.

Thế nhưng bây giờ nàng không có thời gian để đau, Phù Dao ôm Vân Ngấn chạy điên cuồng, dưới chân còn phải kéo theo một con quay nặng nhất trên thế gian này, dường như do bị phản đòn vào phút chót nên những oan hồn trong ánh lửa bảy sắc đã truyền ngược lại vào cơ thể Phi Yên. Mà cơ thể của những pháp sư bởi vì thường xuyên phải tiếp xúc với những linh hồn, vào lúc đó nàng ta dường như đã chết lại tựa như chưa chết, sức lực từ lâu chỉ tập trung để tu luyện bảy linh hồn nay chỉ khắc ghi một ý chí cuối cùng, đó là - phải giết chết Mạnh Phù Dao!

Nàng ta bị Phù Dao kéo lê dưới chân, vừa gào thét vừa bò lên người nàng, tất cả những nơi trên người Mạnh Phù Dao mà nàng ta chạm vào đều đang cháy bùng ngọn lửa độc, Phù Dao dùng lực đẩy nàng ta ra, quăng Vân Ngấn xuống đất rồi lăn vòng tròn, sau khi lửa tắt rồi lại đi qua ôm Vân Ngấn lên tiếp tục chạy về phía trước, lúc đó Phi Yên cũng nhào tới, thế là

lại giẫm đạp, lại lăn xuống, lại quăng ra, lại ôm, cứ thế không ngừng nghỉ, như một vòng tuần hoàn.

Một trận chiến quái đản, đến bây giờ đã không còn chút phong độ gì của siêu cao thủ và đại pháp sư nữa, chỉ đơn giản là một trận bò trèo lăn đánh không ngừng trong nước bùn để chống lại cái chết.

Từ phía tây hòn đảo sang phía đông hòn đảo, từ ngôi mộ đến cuối thôn rồi đến bên bờ biển, con đường dài dằng dặc tiếng những hạt bụi và cát đá hỗn loạn cuồn cuộn vang lên, đến đâu cũng đều là những căn nhà bị đánh đổ, những động vật bị giẫm đạp đến chết, những ngôi mộ bị đập hỏng, những cây lớn bị đá bay, khắp nơi đều bao phủ máu tươi tung tóe bốn bề khiến cho người ta nhìn thấy mà phải hoảng hồn sợ hãi!

Phi Yên đã không còn cảm giác đau đớn, cho dù phải trải qua nỗi đau gì đi nữa nàng ta vẫn có thể tiếp tục kéo theo xương gãy kéo theo thân thể tàn tạ về phía trước, thật sự như đã trở thành một con ấu trùng có xương, Mạnh Phù Dao thì vẫn còn cơ thể máu thịt, nhưng bản thân đã bị trọng thương, cả quãng đường cứ phải liên tục đẩy nàng ta ra, không ngừng chống chọi với lửa độc rồi lại liên tục buông bỏ Vân Ngấn để hấn không bị ngọn lửa làm tổn thương, sau đó lại ôm hấn lên chạy tiếp, tiêu tốn hết tất cả tính lực trong cơ thể, tất cả những vết thương đã không còn có thể đếm được nữa, chỉ mấy dặm ngắn ngủi nhưng thật sự đó là quãng đường khó đi nhất trong cuộc đời của nàng.

Lúc sắp đến bờ biển, nàng chỉ cảm thấy tim đập như tiếng trống giục giã, mồ hôi rơi như mưa, bóng đêm trước mắt đó, toàn thân nàng đang kiệt sức mà run rẩy, nếu không phải cứ sống chết ôm lấy Vân Ngấn, nàng sớm đã không ôm nổi hấn rồi.

Phi Yên ở phía sau cười to khoái chí, tiếng nàng ta không còn là lúc nam lúc nữ nữa, toàn bộ đều là giọng nói của một nữ tử, nhưng giọng nói đó vừa thô lại vừa nhẹ vừa êm ái lại vừa cứng, cũng giống như chiếc lưới ánh sáng

bảy sắc đang xung đột mâu thuẫn biến ảo trên người nàng ta, cứ chốc chốc lại biến đổi không ngừng.

"Người... phải chết cùng ta!"

"Ta là... Ta chính là vị pháp sư cao cường nhất trên thế gian này, ta chính là Thần Không!"

"Không có... người... người nào mà đại pháp sư không thể giết..."

Mạnh Phù Dao thở hỗn hển, lại lần nữa đập văng nàng ta ra, nàng cũng đã dùng đến sức lực cuối cùng của bản thân chân nàng mềm nhũn, ngã oặt xuống đất.

Lần ngã xuống này nàng lại không hề cảm thấy đau đớn, nàng đỡ đầu nhìn xuống, không ngờ mình đã nằm trên lớp cát biển mềm mại, liền mừng rỡ vô cùng, đến bờ biển rồi!

Phù Dao vội vàng ôm chặt Vân Ngấn, sợ hãi bị sóng biển đánh dạt, nàng ngẩng đầu nhìn về phía chiếc thuyền lớn lại đang đậu ngay sát bờ biển, cuống quýt lao đảo lao ra, đẩy Vân Ngấn ra cùng, gọi to, "Thiết Thành... Diêu Tấn... hạ tấm gỗ xuống...!"

Đột nhiên chân nàng đau nhói, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy hàm răng sắc nhọn của Phi Yên đã cắn vào chân nàng, máu tươi từng giọt từng giọt rơi xuống, nhuộm vào lớp cát rồi trong chớp mắt cả lớp cát đã nhuộm một màu đỏ tươi, nàng đã không còn để ý đến việc đánh lại nàng ta nữa mà tiếp tục kéo theo nàng ta đi tiếp, những vết thương như bị kéo toạc ra đau đớn, nàng chỉ gắng sức đẩy cơ thể của Vân Ngấn ra theo hướng của thuyền lớn, hét to: "Nhanh lên..."

Nhưng trên thuyền lại không một chút động tĩnh, mà phía đằng xa kia, có một người đàn ông mặc áo xanh diễm nhiên đứng nhìn về phía nàng.

Mạnh Phù Dao không nhớ là trên thuyền mình từ khi nào lại có người đàn ông mặc áo xanh như vậy, dồn hết sức để nhìn kĩ lại thì cảm thấy rất quen, nghĩ kĩ hơn nữa thì trong lòng lại thoáng dấy một nỗi lo sợ.

Đó chẳng phải là người đàn ông mà Kim Cương đã hiến máu trong cung Thiên Thành Hành sao? Đó không phải là người đàn ông ngồi trong căn phòng bí mật ở ngôi mộ cổ núi Trường Hân sao?

Mặc dù cảm giác như hẳn ta bây giờ trẻ hơn một chút, nhưng mà ấn tượng của nàng đối với người chỉ gặp qua một hai lần này luôn rất sâu sắc, cảm giác kì lạ đó, khí chất mâu thuẫn vừa điên cuồng lại vừa mê hoặc đó, trừ người này ra nàng chưa từng nhìn thấy ai có thể giống như vậy!

Trước mắt Mạnh Phù Dao bỗng mờ đi, suýt chút nữa nàng đã phụt máu hét ầm lên: "Trời muốn ta chết ta sẽ chết!", nhưng rồi nàng lại nghĩ nếu như cả nàng và Vân Ngấn đều phải chết nơi sông nước này, tim lại nhói đau, cơn đau như làm nàng bừng tỉnh.

Giống như ánh chớp lóe lên, giây phút đó nàng bỗng cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông đó.

Lạnh lùng, mỉa mai, vô tình, và còn một chút lòng thù địch và kinh ngạc... thù địch... là có ý thù địch với ai? Người đàn ông đó vừa nhìn cũng biết là một người có võ công cao cường, bây giờ bản thân nàng lại giống hình dạng của một con chó sắp chết, không xứng đáng để ông ta có ý thù địch.

Chỉ có những loại người cùng đẳng cấp, mới có lòng thù địch với nhau...

Phi Yên ở đằng sau ngẩng cổ lên, há miệng rỉ đầy máu tươi, cười to khoái chí: "Ta là... ta là đại Pháp sư cao cường nhất thiên hạ..."

Mạnh Phù Dao bỗng nhiên lặn mấy vòng tránh khỏi nàng ta, một âm thanh văng vẳng truyền ra trên mặt biển: "Không! Người không phải!"

Phi Yên đỡ đỡ, Mạnh Phù Dao gắng sức chỉ về phía người đàn ông áo xanh đang đứng trên mạn thuyền: "Ông ta mới là đại Pháp sư cao cường nhất thiên hạ!" Sau đó nàng vừa chạy vừa bò như điên về phía chiếc thuyền lớn.

Phi Yên bỗng quay đầu lại, trong mắt nàng ta toàn là máu đỏ, nhìn không rõ người trên thuyền là ai, nàng ta lại tiếp tục đuổi theo, vừa chạy vừa hét to: "Ta! Thánh nữ Thần Không! Pháp thuật vô biên!"

Thiết Thành chạy lên mũi thuyền, không quan tâm người đàn ông áo xanh kia có phản ứng gì, lập tức hét to: "Mau hạ tấm gỗ xuống, mau hạ tấm gỗ xuống!"

Vu Thần giấu tay trong áo, không hề ngăn chặn họ, ánh mắt hắn ta luôn nhìn chăm chăm vào chiếc lưới ánh sáng bảy sắc kì lạ trên người Phi Yên, trong nét kinh ngạc có chút không vui.

... Mấy chục năm chưa quay lại, không ngờ lại có người biết thuật thất hồn! Mà còn trẻ như vậy...

Xưa nay hắn ta là kẻ mạnh nhất, đánh đâu thắng đó không có gì cản nổi, là một vị đại pháp sư vô cùng hiểu chiến, ánh mắt hắn ta càng ngày càng hung ác nham hiểm.

Tấm gỗ đã thả xuống, dây thừng cũng đã quăng xuống, Mạnh Phù Dao túm dây thắt ngang người Vân Ngấn, vừa thắt vừa giơ khuỷu tay lên xua đuổi Phi Yên đang xông lên trước, khiến chỗ xương bị rách vừa nãy lại rách thêm ba phần.

Khó khăn lắm nàng mới buộc chặt được Vân Ngấn, Phù Dao dùng bản thân che chắn để siết chặt nút thắt của dây thừng, Phi Yên ở phía sau giơ móng lên cào, nàng run tay, suýt nữa khiến Vân Ngấn rơi xuống dưới.

May mà Diêu Tấn, Thiết Thành phản ứng nhanh, vội vàng thò tay ra kéo, cứu Vân Ngấn lên.

Vân Ngấn vừa được đưa lên, Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm thấy cơ thể đã cạn kiệt sức lực rồi.

Tay của nàng vì mỗi một rã rời mà run lấy bầy, mỗi động tác đều như muốn rỉ máu, tim đập mạnh giống như ngựa phi, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra ngoài, trong lòng Mạnh Phù Dao biết, nếu không để bản thân nghỉ ngơi, nàng thật sự sẽ kiệt sức mà chết.

Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa có cơ hội để nghỉ ngơi.

Phi Yên ở phía sau cũng trèo lên trên tấm gỗ, sống chết bám lấy giày của Phù Dao, nàng đã không còn sức lực để đẩy nàng ta ra nữa, chỉ nghĩ đến việc bản thân phải trèo lên trên, Thiết Thành quăng dây thừng xuống, nhưng nàng không còn sức lực để thắt chặt lại, Thiết Thành vươn người định nhảy xuống, nào ngờ Vu thần vẫy tay áo, hăn lập tức bị đập vào vách tường, rồi ngã về phía sau.

Mạnh Phù Dao đã không thể trèo nổi nữa rồi.

Nàng nằm đờ ra, không động đậy nữa, cũng không còn muốn trèo lên trên nữa.

Nàng nằm im, Phi Yên cũng thần thờ, sau đó nghe nàng nói rất rõ ràng: "Ta thừa nhận rồi... người thật sự là pháp sư cao cường nhất thiên hạ, trước sau đều không có ai có thể thay thế người, thiên hạ... không ai sánh bằng."

Nàng nằm im lìm, đưa tay lên, bình tĩnh nói: "Đến giết ta đi, chết trong tay đại pháp sư cao cường nhất thiên hạ ta cũng cảm thấy đáng!"

"Ha ha!" Phi Yên cười sung sướng, kéo theo một cơ thể bị gãy xương đâm máu và đồng nội tạng hỗn loạn đã bị Mạnh Phù Dao giật ra, bỗng nhảy

vọt lên, máu tươi nhỏ từng giọt từng giọt, nàng ta bay lên không giống người mà lại giống như một linh hồn, à không, bảy linh hồn.

Móng vuốt sắc nhọn thò ra từ chiếc lưới ánh sáng bảy sắc lấp lánh, nhằm thẳng vào trái tim của Mạnh Phù Dao, muốn moi tim nàng!

"Xoạt!"

Một trái tim bị bắn ra ngoài, tròn tròn đỏ tươi quay một vòng trong không trung, dưới ánh mặt trời giống như một trái tim thất bảo trong suốt.

Quả tim bảy sắc.

Quả tim tươi đỏ có ánh sáng bảy sắc vây quanh.

Quả tim đó hiện lên giữa không trung, không rơi xuống cũng không bay lên, mà nằm ngay phía trên tim, người đàn ông áo xanh phong độ nhẹ nhàng đặt tay vào hư không, khống chế những ánh quang bảy màu đang vây quanh nàng ta, khiến những dải ánh sáng kia vô cùng ngoan ngoãn bay đi.

Hắn ta hết sức hài lòng nhìn chiếc lưới ánh sáng bảy sắc đó, điềm tĩnh nói: "A, rất tốt, vẫn được coi là thất hồn đại pháp tinh thuần, nhưng mà muốn đấu với ta thì vẫn còn kém xa."

Phi Yên vẫn lơ lửng trong không trung.

Ngực của nàng ta rách một lỗ lớn, những tinh hồn trong cái lỗ đó đã rơi vào tay người khác giống như quả bóng để hắn ta đập chơi, nàng ta nhím mắt chăm chăm Vu thần, đến giây phút cuối cùng linh hồn bảy sắc bị thu hồi, đồng loạt rời khỏi, nàng ta hoàn toàn hồi phục bản thân.

Sau đó Phi Yên nhận ra người đứng trước mặt đang chơi đùa con tim nàng ta là ai.

"Ông..."

Yết hầu của Phi Yên như đang phát ra âm thanh, muốn nói một chữ nhưng cũng không thể nói ra, đột nhiên lớp máu ép chặn yết hầu Phi Yên xuất hiện, chặn lại tất cả những lời nói của nàng ta, chặn lại sinh mạng cuối cùng của nàng ta.

"Đúng," Vu thần nhìn nàng ta, rồi nhìn lên trời, "Ông đây mới thật sự là pháp sư cao cường nhất thiên hạ."

Ánh mắt đó lướt qua cô gái đẫm máu trước mặt, chẳng thèm nhìn thêm lần nữa.

Phi Yên nhìn hắn ta chăm chăm, hồi lâu sau mới nở ra một nụ cười mỉa mai.

Nàng ta mỉa mai điều gì trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, không ai biết được, có lẽ là mỉa mai Đế Phi Thiên Vu thần tự tay giết chết cháu gái mình, có lẽ là mỉa mai ông trời đang trêu đùa số phận con người, cũng có lẽ là mỉa mai chính bản thân mình.

Nàng ta hi sinh tuổi thanh xuân, giọng nói, thậm chí là tính mạng, trải qua mười năm gian khổ để đổi lấy sự trở về của người đó, đổi lại sự thản nhiên của người đó khi đưa tay vào trong lồng ngực móc lấy quả tim của nàng ta, chỉ để chứng minh ông mới là người mạnh nhất thế gian này.

Thế sự nực cười, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cuối cùng nàng ta mở mắt ra, đôi mắt nàng ta trên cao như bầu trời chiếu sáng rực rỡ, lại mềm mại tựa tơ lụa dập dềnh, nhìn xuống mặt biển xanh thẫm một màu, trong suốt như thủy tinh.

Như thế những bong bóng xà phòng khổng lồ xinh đẹp mà mong manh dễ vỡ.

Đời người hư ảo.

Cũng chỉ là... là bong bóng xà phòng mà thôi.

"Bịch."

Âm thanh thê lương vang lên trên bờ cát, một trong những nữ tử hùng mạnh nhất thế gian này rơi xuống. Khi còn sống nàng ta đã được người người cung phụng suốt cả một đời, một tay nắm thiên hạ, được gọi là Thần Không.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 3.2

Mạnh Phù Dao thì vẫn nằm vật ra trên tấm gỗ như một con cá chết.

Vu thần lấy lại thế chủ động, tựa vào mạn thuyền, cúi đầu nhìn nàng: "Này, tiểu tử, ông đây có nên cứu người không nhỉ?"

Mạnh Phù Dao ôm chặt lấy tấm gỗ, vừa thở phì phò vừa nói: "Đừng... đừng cứu, ông đây là kẻ địch của nhà người, người mà cứu ta là người xong đời..."

Đôi mắt Đế Phi Thiên lấp lánh, tràn ngập thú vị nhìn chăm chăm vào Phù Dao, cất tiếng: "Khích tướng hả... mà ông đây thích".

Hắn ta hất vạt áo, nhắc Mạnh Phù Dao lên, vớt nàng ngã sõng soài ra boong thuyền, "Thuyền này từ bây giờ là của ông đây, nếu các người nghe lời thì ta sẽ không làm khó các người đâu, còn không, thì ta sẽ cho Kim Cương nuốt sống các người".

Kim Cương hét lớn: "Ông đây không ăn thịt người".

Đế Phi Thiên siết chặt ngón tay, Kim Cương giãy giụa, vội đáp: "Ăn... ăn".

Đế Phi Thiên quay lại, miệng cười tươi như hoa nho nhã nói, "Hử?".

"Đừng có trêu người ta... đại gia Kim Cương nhà người đã đồng ý ăn thịt người rồi." Mạnh Phù Dao thở dài, chỉ tay vào Cửu Vĩ, cái tên này giờ cứ

ngồi co ro lại một góc, bây giờ lại nở nụ cười tỏ vẻ nhỉnh bộ Đế Phi Thiên, "Đây... Có sẵn này".

Đế Phi Thiên lia mắt qua một bên, không hề để ý đến chín cái đuôi đang vẫy mành liệt kia, đáp: "Không ăn thua", thế nhưng hẳn ta lại để ý đến Nguyên Bảo, người liều mạng kiên quyết chống cự lại những cú đập mạnh của Kim Cương, "Tên này thú vị đấy, ta đem theo chơi".

Hắn một tay lôi Nguyên Bảo đại nhân, thân nhiên giẫm qua thân thể của Phù Dao, Mạnh Phù Dao lúc đó chỉ biết nằm nhìn ánh mắt cầu cứu âm thầm của Nguyên Bảo đại nhân - Con yêu à, cố gắng lên, đợi chủ nhân của con bình phục, nhất định sẽ đánh cho chúng không còn gì để mất, trả lại tự do cho con...

"À đúng rồi." Khi Đế Phi Thiên sắp sửa tiến vào khoang thuyền, bỗng nhớ lại điều gì đó, quay đầu lại, "Ta không ăn cá, không ăn rau, không uống nước trắng, xào thịt không được cho cay, canh cũng không được cho cay, không thích ồn ào, nhưng cũng không thích quá im lặng, giường nệm ngủ ngày nào cũng phải giặt, phơi, phải được dệt bằng lụa, không được dùng tơ tằm, không thích màu đen, lát nữa người thay cái bộ áo tang này đi, còn nữa, trên thuyền không được phép có nữ nhân, nhưng mỹ nhân thì là ngoại lệ."

Mạnh Phù Dao yếu ớt đáp lại: "Trên thuyền có một bà đầu bếp, không đẹp, nhưng lại có đôi tay khéo léo chế biến thức ăn, món bà ta nấu ngon nhất là thịt và canh không có vị cay, ngoài bà ta ra thì không có ai có thể giải quyết vấn đề quan trọng này đâu - Người suy nghĩ xem có nên vứt xuống biển hay không?"

Đế Phi Thiên suy nghĩ rất kỹ, rộng lượng đáp lại: "Thế thì giữ lại đi, nhưng không được xuất hiện trước mặt ta."

Nghĩ lại rồi hắn ta lại nói: "Xét theo việc thuyền này đã là của ta, vẫn còn có một yêu cầu nữa nhưng ta sẽ không nói ra bây giờ, đợi đến lúc cập bến người phải nhớ, tìm các cô nương xinh đẹp cho ta, mỗi ngày mười người, nếu như nhan sắc tạm được thì năm người, đẹp thì ba người, còn nếu khuynh nước khuynh thành thì một là đủ rồi".

Hắn ta bước vào thuyền hết sức phong độ, vạt áo phất phơ theo gió, Mạnh Phù Dao thở dài một lát, cố gắng gượng bò dậy, đi đến bên cạnh Vân Ngấn xem vết thương của hắn, lo sợ lúc này đánh nhau với Phi Yên suốt dọc đường, ném hắn hết bên này qua bên khác rồi lại bắt đi bắt lại, khó khăn lắm mới thở được lại bị giày vò như vậy, may mà hơi thở vẫn còn cho dù là rất yếu ớt.

Mạnh Phù Dao kiểm tra kĩ lưỡng, phát hiện ra Vân Ngấn chưa chết một phần là vì lúc đó ngọn lửa yêu bảy sắc vẫn chưa ngấm trúng lồng ngực, một phần là vì hắn dường như chưa bị yêu quang xuyên qua người.

Có lẽ là vì Mạnh Phù Dao kịp thời xông lên đẩy hắn ra, cũng có thể là do Phi Yên bị nam nhân áp chặt nên xấu hổ và tức tối liền đẩy hắn ra, nhưng cho dù thế nào đi nữa, thì đúng là trong cái rủi có cái may, nếu không dù Mạnh Phù Dao có lấy cái mạng mình ra để đổi thì cũng không thể cứu được Vân Ngấn.

Có điều hiện giờ hắn cũng chỉ còn lại chút hơi thở mà thôi, trong mắt của những con người bình thường thì đó chính là một xác chết, mặt cắt không còn một giọt máu, hàm răng trắng muốt cắn chặt vào nhau, bỗng một luồng khí được thở ra, nếu không kiểm tra kĩ càng thì chắc chắn sẽ không phát hiện.

Mạnh Phù Dao cảm thấy vui mừng khôn siết, vội vàng lệnh cho Diêu Tấn lấy hết tất cả mọi thứ ra, Giao vương nội đơn, thuốc của Tông Việt, tất cả các loại thuốc quý hiếm, thần dược lấy được từ các nước, Mạnh Phù Dao

ra biển chẳng mang thứ gì, nhưng thuốc thì lại mang hàng đống, cuối cùng ngay đến cả Cửu Vĩ cũng bị bắt đến, ép nó nôn ra một phần tư nội đan.

Thật ra lần trước Lôi Động cũng đã ép nó nôn một lần rồi, vì nàng đã uống một phần tư viên nội đan đó nên vào đêm trăng La Sát mới không sợ rắn độc của Phi Yên.

Tất cả mọi thứ đều được Mạnh Phù Dao kiểm tra kỹ càng, chắc chắn không có chuyện chất thuốc xung đột mới bón thuốc tiếp cho Vân Ngấn, Vân Ngấn cắn răng rất chặt, bón mãi không vào, Mạnh Phù Dao phải rất kiên nhẫn, dùng hết sức mình mới có thể ấn được cầm hẳn xuống, nhìn miệng Vân Ngấn khoé mắt nàng bỗng cay cay.

Miệng hẳn toàn máu tươi, đầu lưỡi đã bị cắn đứt một miếng lớn, để chống lại với cảm giác đau đớn đến chết đó, Vân Ngấn đã phải mạo hiểm cắn đứt lưỡi của mình.

Mạnh Phù Dao cũng đã vượt qua ngọn lửa yêu bảy sắc nên cũng hiểu rất rõ sự đau đớn khi cái thứ đó chiếu qu người, dựa vào chân khí phòng hộ của nàng mà khi đi qua nó còn để lại cho nàng nhiều vết thương rất sâu, huống hồ gì Vân Ngấn đã dùng lồng ngực của mình ngăn chặn nó?

Nàng lại nhớ lại khoảnh khắc khi nàng rời đi, khuôn mặt hẳn trắng bệch, song vẫn kiên quyết ép buộc nàng rời đi, từ đầu đến cuối không bộc lộ đau đớn, càng không hiện rõ dấu hiệu của sự xuống sức do bị trọng thương. Hẳn phải bỏ ra bao nhiêu sức lực mới có thể ổn định tinh thần nàng, khiến nàng hạ quyết tâm rời bỏ?

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên nhìn ười, cắn môi, hít mũi, mất một hồi lâu mới cho hẳn uống nổi viên thuốc, nhưng mà thuốc vừa mới đi xuống cổ họng, Vân Ngấn lập tức nôn ra cả máu và thuốc, thân thể trọng thương sắp chết đã kháng cự lại với tất cả mọi thứ.

Manh Phù Dao không cầm nổi nước mắt, lệ tuôn lã chã xuống boong thuyền như những hạt mưa. Nàng nhìn Vân Ngấn một hồi lâu, bỗng cúi người áp môi mình lên.

Nàng rất cương quyết, bỏ mặc hết tất cả, dùng răng và lưỡi của mình đút lại thuốc đã bị Vân Ngấn nhè ra.

Môi chạm môi, nhưng lại chẳng hề lãng mạn, chỉ co hơi thở nhẹ nhàng, ngọt ngào và những giọt nước mắt mặn âm thầm rơi xuống, đôi môi của nàng đặt trên môi của hắn, cái lạnh đã bị xua tan bởi những giọt nước mắt, đắng cay muôn phần.

Nàng nghẹn ngào: "Xin huynh đấy... hãy uống đi, uống đi".

Như thế hắn cảm nhận được nàng đang rơi lệ vì mình, như thế hắn nghe được lời cầu xin tha thiết của nàng, cảm động bởi cô gái đã in bóng trong tim hắn bấy lâu nay, mà hắn lại không hề có tham vọng là có được nàng. Vân Ngấn đột nhiên khẽ cử động, như có thể nuốt được.

Ngay tức khắc, đan dược trong miệng hắn được nuốt xuống thuận lợi.

Manh Phù Dao căng thẳng nhìn Vân Ngấn, lo hắn sẽ nôn thuốc ra, thế nhưng Vân Ngấn lại không cử động nữa, cứ như lúc ban đầu, nghe theo tất cả các yêu cầu của nàng.

Nàng muốn hắn sống, hắn liền cố gắng vùng vẫy để sống.

Manh Phù Dao chấp tay lại, thở dài rồi ngã xuống nằm bất động trên vũng bùn ở boong thuyền, sức lực như bị rút cạn.

Nàng nằm bên cạnh Vân Ngấn, từ chối không cho Thiết Thành và Diêu Tấn đỡ nàng dậy, vừa uống bữa thuốc, vừa quay đầu nhìn Vân Ngấn khẽ cười.

Dưới khung trời kia, trong ánh nắng chói chang của mặt trời, trên boong thuyền đầy bùn đất, có một đôi nam nữ toàn thân đầy thương tích đang nằm, nam tử trắng bệch như chết, còn nữ tử thì nằm yên ngẩng đầu lên, bộ y phục xanh xanh tím tím rách thành từng mảnh từng mảnh, có thể thấy rõ là còn không bằng một con chó hủi sắp chết, nhưng nàng lại cười một cách vui vẻ, mãn nguyện dưới sắc trời rực rỡ.

Thời khắc ấy, gió bay nhẹ nhẹ, không khí xung quanh yên bình đẹp đẽ.

Rất nhanh Mạnh Phù Dao không thể cười được nữa.

Nguyên nhân đầu tiên là: Đế Phi Thiên giày vò người khác quá đáng, như thể là hắn ta sinh ra chỉ là để kiểm nghiệm tính nhẫn nại và kháng cự của người khác, tính cách của hắn ta vô cùng quái dị, rất có tính thách thức với trí tưởng tượng của con người, so với những tên có tính cách vô cùng đặc biệt mà kiếp trước Mạnh Phù Dao đã từng gặp như: thụ kiều ngạo và công nô bộc, công quyền lực và thụ nham hiểm, công thú tính và thụ non nớt... Có thể một khắc trước hắn rất phong độ bàn luận với người cách nào giết người bằng vu thuật nào là nho nhà thú vị nhất, sau đó hắn sẽ làm mẫu cho người coi, một khắc sau nếu như vật làm mẫu (giả dụ như Cửu Vĩ) vùng vẫy quyết liệt, hắn sẽ nói ra những lời lẽ nhục mạ có tính công kích liên tiếp hỏi thăm cả nhà của Cửu Vĩ, cho đến khi Cửu Vĩ bỏ chạy, và hắn sẽ hận mẹ của Cửu Vĩ tại sao lại sinh ra một tên "thân là dị thú nhưng mũi lệch mồm xiên, cha mẹ nhất định là loạn luân"(Vu thần ngữ).

Hoặc là ví như hắn thường ngủ sớm, ăn xong bữa tối là ngủ ngay, khi hắn ngủ, hắn không cho phép bất kỳ người nào được phát ra tiếng động, đồng nghĩa với việc ai phát ra tiếng động, hắn sẽ dùng Thất Hồn lấy từ Phi Yên "chăm sóc" tên đó, vì thế mọi người đành phải im lặng, ngồi trong bóng tối đợi đôi khi ngủ gật, nhưng mọi người đều biết, càng muốn ngủ càng không ngủ được, đợi mãi mới ngủ được thì hắn tỉnh dậy rồi - tầm khoảng lúc một giờ đêm là hắn ngủ được một giấc rồi thức dậy, muốn uống nước muốn rửa mặt, muốn tập thể dục, muốn hà hơi ba ngàn dặm, hắn còn

muốn luyện Sa Nữ Tu Dương Đại Pháp của hã, thế là tất cả mọi người cũng dừng hòng ngủ nữa.

Hoặc có thể như là lúc hã ăn cơm cũng không cho hất kì người nào được phát ra tiếng động, ai phát ra tiếng động hã không đánh, song sẽ thả những chùm lửa yêu bảy sắc ra chơi, dù cho là ai thì khi nghe thấy những tiếng kêu gào như từ dưới địa ngục vọng lên cũng nổi hết cả da gà không ăn được nữa. Còn lúc ăn mì thì lại nhất định phải phát ra âm thanh - Đế Phi Thiên đã từng nói, ăn mì là nhất định phải hút, nhất định phải hút xùn xụt, không có âm thanh thì không gọi là ăn mì! Âm thanh không đủ to, cũng được coi như không phải là ăn mì! Khi ăn mì, tiếng húp mì của mười người phải to bằng với âm thanh một trận chè chén nhậu nhẹt! Thế là mỗi khi ăn mì, Mạnh Phù Dao ù hết cả tai, Đế Phi Thiên lại rất thích mì của bà lão đầu bếp. Mới mấy hôm trước Diêu Tấn còn bị sưng miệng tội...húp mì quá nhiều!

Thiết Thành không chịu nhục, mấy lần gạt phắt bát mì, Đế Phi Thiên cũng không hề để bụng, không nói gì cả, thế thì ngài đừng ăn nữa, đợi đến khi đói tới mức gió thổi đến đứng cũng không vững nữa thì mì tự nhiên sẽ hết thôi.

Mạnh Phù Dao không sợ bị nhục - nàng phải ăn, ăn no thì vết thương mới nhanh lành được, tính mạng của cả thuyền đang trông chờ vào nàng, so với nỗi nhục chui qua háng của Hàn Tín(*), húp mì thì đã là gì chứ!

Hã muốn giày vò người khác thì cứ việc đi giày vò đi, kiệt nữ không đấu với nam tử, huống hồ Nguyên Bảo vẫn còn đang trong tay hã, nhờ đâu hã không vui bóp chết nó thì nàng lấy đâu ra một con chuột thần để đền cho Trương Tôn Vô Cực đây?

(*) Theo sách “Tây Hán chí” thì Hàn Tín là người ở Hoài Âm, nước Sở. Khi mẹ mất, vì muốn xây cất cho mẹ ngôi mộ ở nơi đẹp đẽ trên núi cao mà bán cả nhà cửa, xách kiếm đi lang thang ngoài chợ. Thấy Hàn Tín gầy gò

yếu đuối nhưng lại vác kiếm trông như võ tướng, có gã bán thịt lợn làm nhục bắt Tín một là dùng kiếm đánh nhau với gã, hai là luồn qua háng y. Tín chấp nhận chui qua háng, mọi người thấy Tín bị nhục đều chê cười. Sau này Hàn Tín đi theo Hán Cao Tổ Lưu Bang, trở thành một danh tướng bách chiến bách thắng, cùng với Trương Lương và Tiêu Hà là một trong "tam kiệt nhà Hán" có công rất lớn giúp đánh bại Hạng Vũ, lập nên nhà Hán kéo dài 400 năm.

Tâm tư của nàng toàn bộ đều dành cho Vân Ngấn, đây cũng là nguyên nhân thứ hai khiến nàng không cười được - Vân Ngấn mãi không tỉnh lại. Dù có dùng mọi linh đan diệu dược thì ngoài luồng khí trong lồng ngực minh chứng cho việc Vân Ngấn vẫn còn đang sống ra hầu như không có bất kì khởi sắc gì. Nàng không tiếc hao tổn công lực của bản thân thử vận công trị thương cho hắn, nhưng vết thương do vu thuật tạo ra khác rất nhiều so với những nội ngoại thương bình thường, vô cùng độc hại, thậm chí hại đến cả linh hồn.

Hiện tại Vân Ngấn tuy chưa chết, nhưng lại suy nhược từng ngày, lòng nàng như lửa đốt, bản thân nàng lường được sự lợi hại của vu thuật, đôi mắt của nàng đến bây giờ còn chưa nhìn rõ ràng hoàn toàn! Cứ tiếp tục thế này, hơi thở mãi mới giữ lại được của Vân Ngấn cũng sẽ tan thành mây khói mất.

Nàng có ý định phản kháng, đi tìm Tông Việt, thế nhưng Đế Phi Thiên muốn đi Thương Khung, nói là lúc đầu trước khi quy tức định giết Đại Cỗn Vương rồi mới đi Thương Khung thách chiến với Trường Thanh Thần điện. Trường Thanh Thần điện mà dám xưng thần sao? Có đùa không đó! Vu thần mới là thần, một ngọn núi không thể có hai hồ, Năm châu không thể có hai vị thần!

Lúc này Mạnh Phù Dao lại đang than ngắn thở dài muốn truyền chân khí trị thương cho Vân Ngấn, phía ngoài cửa sổ bỗng có một bóng người bay

qua, giọng nói của Đế Phi Thiên vang lên một cách lạnh nhạt: "Vô ích thôi".

Mạnh Phù Dao thu tay về, quay đầu lại nhìn hắn ta.

Cái tên chết tiệt này, chắc chắn hắn ta có cách giải quyết, thế nhưng ở với hắn ta vài ngày, Mạnh Phù Dao thấy biểu hiện của hắn ta rất lạnh lùng, vô tâm, khiến nàng không có dũng khí để mở lời.

Quả nhiên hắn ta đáp lại: "Người nhìn ta làm gì chứ?"

"Ta rất bận, không có thời gian quan tâm đến mấy chuyện vớ vẩn này".

Mạnh Phù Dao cứ lặng yên không nói, nghĩ thầm người bận thật, cả ngày chỉ bận luyện Sa Nữ Tu Dương Công của người, lần trước còn nói trối chặt Nguyên Bảo vào "bảo bối" của người là có thể vớt xuống biển câu cá mập...

"Tâm trạng ta không được tốt." Đế Phi Thiên ức chế nói, "Anh hùng không có đất dụng võ, ta rất lâu rồi không động vào nữ nhân".

Manh Phù Dao chen lời - Hình như ta thấy người nói lúc trước khi lên thuyền, chính là mấy ngày trước, người đã một ngày ở cùng với mười cô gái...

"Tìm mỹ nhân cho ta, hợp với ý của ta, thì ta sẽ cứu hắn." Đế Phi Thiên nheo mắt liếc vào Mạnh Phù Dao, rồi chỉ tay vào Vân Ngấn, "Nếu không thì, người hãy cứ đợi hắn từ từ tắt thở trước mặt người đi... Ta chắc chắn là sẽ rất tàn nhẫn, còn tàn nhẫn hơn là một phát bóp chết hắn trước mặt người".

Mạnh Phù Dao cup mắt xuống... không cần người phải nói, ta cũng cảm nhận được sự tàn nhẫn, thâm độc ấy.

Đế Phi Thiên phẩy vạt áo đi ra ngoài, Mạnh Phù Dao vẫn ngồi lặng bên cạnh Vân Ngấn, sóng biển êm đềm, sắc trời có chút ảm đạm lạnh lẽo, chiếc thuyền đang bồng bềnh trên biển xanh mênh mông khiến Vân Ngấn khẽ rung rung, người nhột nhột hơn cả ánh trăng yếu ớt đang chiếu vào khoang thuyền ngoài kia, hơi thở mỏng manh lúc có lúc không...

Mạnh Phù Dao nhìn Vân Ngấn chăm chú, cứ chốc lát lại đưa ngón tay lên mũi hắt, cảm nhận hơi thở yếu ớt ấy, những chiếc màng nhện cứ dần dần được kéo dài ra, dài thêm... có lẽ một ngày nào đó, nó sẽ được kéo dài tới vô tận, rồi lại đứt đoạn không dấu vết, vỡ ra tại nơi giao hợp giữa trời và đất.

Ánh trăng lạnh lẽo, cứ mãi lạnh lẽo.

Nghỉ ngơi được hai ngày, giai đoạn sóng gió ở Tuyệt Vực Hải Cốc đã trôi qua, con thuyền vẫn tiến về phía trước, Mạnh Phù Dao tính thầm, qua Hải Cốc sẽ chính là địa giới Thương Khung, đến lúc ấy cứ cập đại một bến bờ nào đó, việc đầu tiên khi lên bờ sẽ là đi tìm các cô gái xinh đẹp nhất, quyết phải để cho Đế Phi Thiên có đất dụng võ, hãnh mà vui rồi thì sẽ ra tay cứu giúp Vân Ngấn.

Nàng tính toán thời gian, chỉ cần có thể thuận lợi vượt qua Hải Cốc, chắc chắn có thể vẫn kịp tìm các cô gái đẹp trước khi Vân Ngấn tắt thở.

Con thuyền hiên ngang tiến bước, rẽ sóng với tốc độ cực nhanh, Mạnh Phù Dao ngồi trong khoang thuyền, cạnh Vân Ngấn đang thoi thóp thở từng hơi yếu ớt.

Mĩ nhân... thực ra còn có một mỹ nhân nữa, có sẵn đây... Đế Phi Thiên biết chuyện này chẳng?

Vân Ngấn... xin lỗi huynh... hãy thứ lỗi cho ta quá ích kỉ... ta muốn đợi chờ một hi vọng cuối cùng... xin huynh cố gắng gượng thêm vài ngày nữa...

Đột nhiên con thuyền rung mạnh như đâm phải thứ gì đó.

Bão chẳng?

Nàng hoảng sợ vội vàng bước ra ngoài, ngẩng đầu lên chỉ thấy nắng chói rọi cả một vùng trời, hoàn toàn không có cơn bão nào hết, thế nhưng con thuyền dường như bị nghiêng sang một chút, Mạnh Phù Dao nhảy vồ ra bên mạn thuyền, nhưng nhất thời cũng chưa phát hiện ra điều gì, đủ cảm thấy dường như con thuyền đang dần ngập nước.

Nàng cứ ngây ra chưa thể hiểu nổi, thế mà những tay thủy thủ có kinh nghiệm phong phú được tuyên về với thù lao ngàn vàng lại loạn hết cả lên, những tiếng chạy loạn giẫm lên thân thuyền cứ vang lên bộp bộp, một số người vội vã xuống khoang hầm của thuyền kiểm tra, một lúc sau mới đi lên, hét lớn: "Hồng rồi, con thuyền này đã bị kẻ khác động tay động chân rồi".

"Có người đã đục đáy thuyền!"

"Nghĩ cách vá đi."

"Không vá nổi nữa đâu, mộng(*) thuyền đã bị nước phá vỡ, miếng lót đáy cũng bị phá hỏng rồi!"

(*) Khớp nối.

"Thuyền này chẳng mấy chốc nữa sẽ chìm thôi."

"Nhảy xuống biển đi."

"Nơi này là Hải Cốc, là nơi nước sâu nhất, nếu như nhảy xuống thì sao mà sống sót được", tiếng khóc của một người nào đó cất lên.

Mạnh Phù Dao lạnh hết cả người, biết chắc rằng đêm hôm nọ nhân lúc nàng không ở đó, những tên thợ lặn người Thương Khung trên đảo chắc

chấn đã lén lút lặn dưới biển đục vài lỗ trên con thuyền, bọn chúng tính toán cực kì chuẩn xác, chỗ đục chỗ giữ, khiến cho con thuyền ba mươi trượng này ban đầu không có chuyện gì xảy ra, đi đến mạn Hải Cốc mới bắt đầu dần dần chìm xuống, hiển nhiên là muốn dồn những người trên thuyền vào chỗ chết.

Vốn tưởng rằng địa thất trên đảo đã là nơi tuyệt vực nhưng không ngờ lại còn một cửa ải nữa ở đây!

"Hoảng loạn cái gì chứ!"

Một tiếng quát lớn như sấm đánh vang trời, to đến nỗi màng nhĩ của mọi người đều rung hết cả lên, quay đầu lại thì đã thấy Mạnh Phù Dao một chân giẫm trên mạn thuyền, chiếc thuyền có nghiêng ngả cũng không làm nàng lão đảo mảy may, hét lên: "Biết là không thể nhảy xuống biển, vậy thì hãy lái thuyền đi, dưới boong thuyền còn có miếng chống nước, không dễ bị nước chìm chết đâu! Nhanh lên! Nhân lúc thuyền chưa vỡ tan thì mau rời khỏi Hải Cốc!"

Nàng vừa vẫy tay, tất cả hộ vệ của Thiết Thành đồng loạt tuốt thanh trường đao ra khỏi vỏ, bức những tên thủy thủ muốn nhảy xuống biển nhưng chưa nhảy.

"Người nào về vị trí của người đẩy, ai còn hoảng loạn, giết trước tế Thần Biển!" Mạnh Phù Dao xuất chưởng, đánh cho một tên đang run bần bật trên mạn thuyền lăn một vòng 360 độ, "Lấy hết bản lĩnh của các người ra, tiếp tục đi!"

Mạnh Phù Dao quan sát thấy mọi người đã ổn định tinh thần, đi vào trong khoang thuyền dìm Vân Ngấn dây, tìm một đoạn dây thừng chắc chắn buộc hẳn lên người, Thiết Thành cũng đi theo. Mạnh Phù Dao nói: "Chút nữa người đi theo ta, dù gặp chuyện gì thì cũng phải nhớ rằng người phải bảo vệ Vân công tử trước!"

Thiết Thành vâng lời, Phù Dao bảo hấn quay về trông chừng mấy tên thủy thủ, giúp chúng ổn định tinh thần, sau đó quay người lại thấy Đế Phi Thiên đứng ở phía cửa, nhìn nàng với ánh mắt kì lạ, nói: "Báo cho người một tin không được tốt lành cho lắm, tên đó nếu lại tiếp xúc với nước thì rất khó sống qua đêm nay đây."

Manh Phù Dao nhắm mắt, con tim tính lại, lúc suýt nữa gào lên thì Vân Ngấn bỗng động dậy.

Cử động đó hết sức nhẹ nhàng, đến mức dường như không hề có động dậy gì, nhưng Mạnh Phù Dao lập tức cảm nhận được, vui mừng quay đầu nhìn lại, Vân Ngấn vẫn như vậy, như thế là nàng đã cảm nhận nhầm cử động vừa nãy, thế nhưng cái động dậy ấy không biết tự bao giờ đã cho Mạnh Phù Dao một niềm tin, nàng nuốt câu nói ấy lại, vênh mặt: "Cứ chờ mà xem".

Đế Phi Thiên chưa từng rời mắt khỏi nàng, hấn lắc đầu, vung vẩy áo bước đi thong thả, Mạnh Phù Dao nhìn theo hình bóng hấn ta, trộm nghĩ chắc chắn là sẽ có lúc rớt xuống biển, lát nữa liệu có nên bám trên lưng hấn ta không nhỉ? Bám như vậy liệu có bị dính một chương của hấn ta mà chết không?

Con thuyền đang dần dần chìm xuống, nhưng cũng gượng sức tiến về phía trước, theo như người ta nói, Tuyệt Vực Hải Cốc có hình chữ V, là loại hiểm nhất, nhưng cũng không quá rộng, đoàn thủy thủ đang gắng sức lái thuyền, khi nước dần dần ngập lên boong thuyền, nhìn ra đằng trước mặt ở một nơi không xa, dường như có một đường viền màu đen lúc ẩn lúc hiện, biết chắc đó là đất liền, họ không kìm được reo mừng khôn siết.

Có một tay thủy thủ già lại hình như không vui cho lắm run rẩy nói: "Ông nội của ta đã từng đến đây, ông nói vị trí của Hải Cốc giáp ranh với lục địa, nhìn thấy lục địa, thì Hải Cốc cũng không còn xa nữa, nhưng lục địa mà chúng ta nhìn thấy, thực tế còn rất xa..." Ngay lập tức ông ta ôm một

tắm gỗ, nhảy xuống biển, hét lớn: "Thuyền chìm rồi, tùy vận may thoát chết đi".

Thuyền chìm!

Mạnh Phù Dao khoác thêm lên người Vân Ngấn vài lớp áo dày, vừa mới nhảy xuống biển thì lập tức bị chìm - trên người còn một người lại cộng thêm mấy lớp áo dày cộp, thực sự là quá sức nặng!

Bên cạnh nàng, Diêu Tấn, Thiết Thành vẫn theo sát, Diêu Tấn mang theo Nguyên Bảo đại nhân, Thiết Thành thì công Cửu Vĩ, một mạch bơi lại về phía Mạnh Phù Dao, dùng sức đẩy nàng bơi về phía trước, gió biển ngày càng lớn, tuy là giữa tháng sáu, thế nhưng nước biển ở đây lạnh đến thấu xương thấu thịt. Thương Khung ở phía Bắc, nên nước biển lúc nào cũng dưới âm độ, lòng Phù Dao như lửa đốt - Nàng tự vận công chống chọi lại với hàn khí, thế nhưng Vân Ngấn thì phải làm thế nào bây giờ?

Bơi được một khoảng thời gian dài, từ lúc giữa chiều đến khi chập tối, ba người bị đông lạnh cứng ngắc, khó khăn lắm mới nhìn thấy trên biển hình như có ngọn đèn, vui mừng khôn siết, đang định cầu cứu thì đột nhiên có một ngọn sóng lớn ập đến, khiến Mạnh Phù Dao hoa hết cả mắt, nín thở lặn xuống, khi ngẩng đầu lên chỉ thấy bên cạnh mình một khoảng biển xanh mênh mông Diêu Tấn và Thiết Thành đều biệt tích.

Lúc đó Mạnh Phù Dao rất lo lắng, nghĩ trong đầu phải xuống nước thử tìm xem sao, nhưng một cơn sóng nữa đánh cho nàng lúi lại, trong cơn sóng dường như có thứ gì đó phát ra ánh sáng, cùng lúc đó nàng cảm nhận trước ngực mát lạnh.

Nàng lo sợ cúi đầu xuống tưởng rằng sợi dây thừng buộc Vân Ngấn đã bị sóng đánh đứt mất rồi, may mà sợi dây vẫn còn đó, đột nhiên trước ngực nàng bay ra một sợi đai dài màu trắng.

Sợi đai ấy khiến nàng khựng lại, nghĩ một lúc mới phản ứng được, cái đó, hình như, là sợi dây buộc ngực của mình?

Dây buộc ngực!

Từ lúc nào nó bị tung ra vậy?

Sóng đánh?

Sóng có thể cởi bung sợi dây buộc ngực của mình chuẩn xác thế sao?

Cởi bung.

Mạnh Phù Dao quay đầu lại theo phản xạ, liền bắt gặp ngay một người đằng sau, miệng mỉm cười lướt nhẹ trên dòng nước, áo xanh dây trắng, lướt nhanh trên sóng như đang bay trong gió, tư thế nho nhã, chỉ tiếc là biểu cảm trên khuôn mặt quá mức tà muội - hẳn ta liếc nhìn ngực của nàng, khen không ngớt lời.

Trông thấy Phù Dao nhìn mình, Đế Phi Thiên cười bơi lại phía nàng, đưa tay vuốt lên khuôn mặt nàng, xóa đi lớp mặt nạ của nàng, mắt hẳn ta sáng lên.

Ánh mắt đó đã thể hiện tất thảy những điều hẳn ta muốn nói, Mạnh Phù Dao lập tức công Vân Ngấn chạy trốn, nhưng nàng công một người mà vết thương còn chưa hồi phục, sao có thể thoát nổi cái tên Đế Phi Thiên đã rình rập bấy lâu? Hẳn ta vươn một tay ra, thế là Mạnh Phù Dao đã bị hẳn ta kéo lại tiện thể cũng kéo luôn Vân Ngấn.

Mạnh Phù Dao rất căng thẳng, liều mạng cướp về, Đế Phi Thiên một tay đã ôm được eo của nàng, nhấc nàng lên khỏi mặt nước, các ngón tay cứ thế mà vuốt ve khắp người nàng, không ngớt khen: "Mĩ nhân... Mĩ nhân... Mĩ nhân luôn ở bên cạnh ta, vậy mà hôm nay ta mới được sờ tận tay, thật là phí quá..."

Mạnh Phù Dao điên tiết, vẫn chưa kịp nói gì, Đế Phi Thiên đã cười rộ, "Ta tính cả rồi, vận mệnh đã để ta và nàng làm đôi uyên ương trong nước, cùng say giấc mộng, vậy hôm nay cứ làm chuyện tuyệt vời này ở đây đi".

Mạnh Phù Dao ước dẫm, cười nhạt: "Lạy người, làm chuyện đó với cái tên cường thi già nhà người sao? Ta thật mất hết hứng thú".

Hàng mây Đế Phi Thiên dựng ngược lên, điều mà Mạnh Phù Dao vừa chửi chính là đại kị lớn nhất của đời hắc, nếu là người khác, hắc ta sẽ lập tức đánh chết ngay, nhưng không hiểu sao cái ôm ấy đã thỏa mãn dục vọng của hắc. Bên bờ biển bao la, có một cô gái ấy ước dẫm, chỉ cần rút nhẹ chiếc thắt lưng thì cả thân hình sẽ phơi bày trọn vẹn. Mà thân hình của nàng lại còn mỹ miều tuyệt luân, giống như đóa hoa hắc ngọc liên đang nở rộ trên bích hải mênh mông, mềm mại uyển chuyển, đẹp dịu dàng hết đổi. Chỉ hàng mây thôi đã mỹ lệ rồi không những thế lại còn tràn ngập anh khí và nét kiêu kì cao quý, chẳng kém chi hoa, cất chứa khí chất bất phàm, đúng là một kì nhân mà hắc chưa từng gặp trong quãng thời gian một trăm năm chinh phục mỹ nhân của hắc.

Một tuyệt thế giai nhân tôn quý, kiêu diễm, e dè, cá tính, ngoại hình, võ công, cái gì cũng không thiếu như vậy, làm sao có thể bỏ qua cho được?

"Cô còn muốn cứu hắc không?" Một lúc sau Đế Phi Thiên cười nhạt, chỉ vào Vân Ngấn trong tay, "Chẳng qua chỉ là nam nữ ân ái thôi mà, không mất mạng, không hại người, thậm chí phép Sa Nữ Tu Dương mà ta luyện cũng có thể cùng cô song tu, giúp cô nâng cao công lực, dựa vào thông thần thuật pháp của ta còn có thể khiến cô thoát khỏi trần tục, cảm nhận được niềm vui mà đời này kiếp này không có người đàn ông trần tục nào có thể cho cô được, không những vậy mà còn cứu được tên này - cô hời quá còn gì?"

Thấy nàng lạnh nhạt, Đế Phi Thiên lại nói: "Tên này vì cô mà hi sinh tính mạng, lẽ nào cô lại ích kỉ như vậy, đến ngay cả hiến thân vì hắc một

lần cũng không đồng ý?"

Mạnh Phù Dao sững sốt.

Đế Phi Thiên lấy một tờ giấy trong ngực ra, niệm vài câu rồi ném xuống nước, tờ giấy bỗng chốc biến thành một chiếc thuyền nhỏ, sau đó hắn ta ném Vân Ngấn lên chiếc thuyền, cười nói: "Thế nào? Ta muốn cô tình nguyện, nói thế nào đi chẳng nữa cũng phải để cô ngoan ngoãn hiến thân ta mới hài lòng, hôm nay ta sẽ vui đùa với cô một lần, sau đó lập tức cứu tên tiểu tử kia".

Mạnh Phù Dao suy nghĩ rất lâu.

Vân Ngấn vì nàng mà vứt bỏ cả tính mạng, còn nàng lại vẫn kiên quyết giữ thân mình, liệu có phải quá ích kỉ hay không?

Đời này vốn dĩ chỉ định làm khách qua đường, thân xác này cũng chưa từng nghĩ sẽ hiến cho ai... nếu đã thế này, thì đành vứt bỏ hết vậy... trở lại kiếp trước, nàng vẫn là một Mạnh Phù Dao trong trắng...

Nàng quay đầu lại nhìn Vân Ngấn trên chiếc thuyền, hắn nhìn... hoàn toàn giống như một xác chết... không, không thể được.

Mạnh Phù Dao cắn răng, nhắm mắt lại.

Nàng đưa tay cởi đai thắt lưng.

Đế Phi Thiên nhoẻn miệng cười, rất chăm chú thưởng thức hình dáng mỹ nhân nhẵn nhụi, không để bỏ sót bất cứ chi tiết nào, mắt ánh lên sự kì vọng và hưng phấn.

Hắn ta thích thú cười nói: "Thế mới đúng chứ, cũng chỉ là cái bị thịt, không dùng thì uống phí quá, cho ta mượn dùng một chút còn có thể đổi lấy một mạng, cũng không lỗ vốn."

Mạnh Phù Dao căn răng, nhắm mắt, lặng im.

Tà áo khẽ mở, tuyết trời thơm mát.

Biển cả mênh mông nở rộ một đóa sen trắng.

Mắt Đế Phi Thiên sáng lên, đầu óc choáng váng trước dung nhan sắc nước hương trời, thích thú bơi về phía trước.

"Xin lỗi nhé", Bồng một giọng nói vang lên, "Hoàng hậu của trẫm, trước giờ chưa từng cho ai mượn cả".

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 8: Mỹ Nhân Khó Theo Đuổi

Tay Mạnh Phù Dao đương đặt trên thắt lưng, vừa nghe thấy giọng nói đó liền vội vã kéo áo lại.

Mới đây thôi khi chủ động cởi áo trước mặt Đế Phi Thiên nàng vẫn rất bình tĩnh, còn bây giờ thì lại hoảng loạn tới mức chỉ muốn lập tức che kín cơ thể từ đầu tới chân.

Nhưng giờ chẳng có thứ gì phủ kín được nàng, vậy nên nàng bỗng nảy ra một ý nghĩ rất táo bạo, Mạnh Phù Dao hít một hơi rồi lặn thật sâu.

Phía trên vọng lại tiếng cười khẽ của ai đó, song người đó không để tâm tới nàng, chỉ nhìn Đế Phi Thiên đang quay người lại, đôi mắt loé sáng như đang cười, mà nụ cười ấy lại lạnh thấu xương.

Đột nhiên xuất hiện kì đà cản mũi khiến ánh mắt của Đế Phi Thiên lộ rõ sự phẫn nộ, nhưng hẳn ta cũng là một trong những nhân tài kiệt xuất đương thời, nhìn từ một góc độ nào đó, có thể nói hẳn ta sánh ngang được với người đứng đầu trong Thập cường giả, có điều một bên là võ thuật, còn một bên là vu thuật mà thôi. Với trình độ đó, Đế Phi Thiên chắc chắn không thể buông lỏng cảnh giác chỉ vì nổi hứng với Mạnh Phù Dao.

Không ngờ tên kì đà này lại có thể lạng lế tiến sát đến sau lưng hẳn ta, dù khi này hẳn vì quá hưng phấn mà phản ứng hơi chậm, thì tên này thực sự không phải dạng vừa.

Đế Phi Thiên ngoảnh đầu lại, đáp bằng giọng điệu nhàn nhã vốn có: "Tên mù nào muốn ăn đòn?"

Cách đó hơn mười trượng, một nam tử mặc áo bào màu tím nhạt đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, tà áo và mái tóc dài bay nhẹ theo gió, phong thái này thậm chí trông còn tiêu sái hơn cả Đế Phi Thiên, đôi mắt nam tử ấy sáng lấp lánh, sâu tựa đáy biển.

Hắn chỉ cười mà không nói, phía trước hắn là Vân Ngâm, còn tay trái hắn đang vuốt ve một con vật lông ươn ướt nhẹ.

Kim Cương!

Khi Đế Phi Thiên nhìn thấy Kim Cương, sắc mặt thoát biến đổi.

Khi thuyền chìm, kẻ đầu tiên hắn ta đưa theo chính là Kim Cương. Dầu sao một phần linh hồn quan trọng của hắn ta vẫn đang ẩn trong con chim này, sở dĩ hắn ta chưa tiến hành hợp hồn, một mặt là vì phải đợi linh hồn được tịnh hóa, mặt khác là hắn có phần đề phòng Mạnh Phù Dao nên không muốn thi triển phép hợp hồn trên thuyền, bởi vậy hắn ta và Kim Cương luôn như hình với bóng, không cho bất kì kẻ nào có cơ hội tiếp cận. Vừa nãy hắn ta đương chuẩn bị vui vẻ với Mạnh Phù Dao một đêm, tất nhiên không thể đưa Kim Cương theo được, bèn tiện tay vứt nó xuống thuyền giấy.

Hiện chiếc thuyền giấy đó đang trôi cạnh con thuyền nhỏ kia, hơn nữa lại còn buộc một sợi dây thừng, chắc chắn là tên khốn khiếp kia đã lén lút kéo thuyền về phía đó.

Trước giờ hắn vẫn cố tình tỏ vẻ không để tâm tới Kim Cương khiến những người trên thuyền tới bây giờ vẫn chưa biết, kì thực Kim Cương cực kì quan trọng đối với Đế Phi Thiên, phần linh hồn đó là gốc hồn của hắn ta, chỉ cần thiếu một mảnh thì hắn ta đừng mơ được trường sinh, vĩnh viễn không thể phi thăng, thậm chí khi giao đấu với kẻ địch cũng sẽ mất đi một

nguồn bổ sung nội lực, chính bởi lẽ đó hãn ta mới thận trọng tới mức không dám thi triển Hợp hồn đại pháp trên thuyền - Tên tiểu tử này sao lại biết?

Nghe giọng điệu này chẳng lẽ Mạnh Phù Dao là thê tử hãn? Thế nhưng chẳng hề trên đời này lại có kẻ thấy thê tử mình bị cưỡng ép ngay trước mắt, mà vẫn còn có thể cứu người cần cứu trước, sau đó tìm điểm yếu của đối thủ rồi ung dung lên tiếng ngăn cản?

Một kẻ có thể trấn tĩnh tới mức độ đấy thật quá đáng sợ.

Đế Phi Thiên nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, rồi lại tính toán khả năng thành công cướp lại Kim Cương, lúc đó hãn ta mới nhận ra tuy Trưởng Tôn Vô Cực chỉ ngồi nhàn nhã ở đó, nhưng toàn thân toả ra nội công Không môn cao thâm khó lường, hơn nữa Đế Phi Thiên lại không thấy được căn cơ của hãn.

Vừa sở hữu võ công kiệt xuất, lại có thể trấn tĩnh tới đáng sợ, thế gian này từ lúc nào đã xuất hiện một kì tài như vậy?

Lần đầu tiên ánh mắt của hãn có phần kiêng dè.

Thực ra Trưởng Tôn Vô Cực đâu biết chuyện đó, sở dĩ cướp Vân Ngấn về trước chỉ vì hãn quá hiểu Mạnh Phù Dao - Nếu như hãn không kéo Vân Ngấn về, Mạnh Phù Dao vẫn rất có khả năng bị uy hiếp, cuối cùng tất cả mọi cố gắng chẳng phải lại thành công cốc sao?

Còn đế nàng hi sinh chút nhan sắc cho tên kia nhìn cũng chẳng sao, cứ nhìn đi rồi người sẽ phải trả đủ!

Trưởng Tôn Hoàng đế - chính khách nổi tiếng Đại lục Năm châu, trước nay luôn phân rõ nặng nhẹ, vẫn thích làm ít mà hiệu quả cao, vẫn cho rằng báo thù không cần quá gấp gáp, nóng nảy là ma là quỷ, cách thức báo thù không nhất thiết là phải động võ, càng không cần lo thời cơ báo thù - không phải là không báo thù, mà là thời cơ chưa đến, thế thôi.

Hắn dịu dàng vuốt ve bộ lông của Kim Cương, động tác của hắn thậm chí còn dịu dàng, ấm áp hơn cả Vu thần nữa, Kim Cương không sợ trời không sợ đất chỉ sợ Trương Tôn Vô Cực, nó liều mạng giãy giụa, hét lớn: "Ai cho người vuốt! Đừng có vuốt"

Trương Tôn Vô Cực cười lớn nhắc Kim Cương đưa vĩ phía Đế Phi Thiên, than vãn: "Đế tiên sinh à, vật cưng của ngài thú vị phết đấy, quả không hổ danh vật chứa tinh hồn, vô cùng khác biệt".

Tất nhiên Đế Phi Thiên hiểu ẩn ý của Trương Tôn Vô Cực, bèn vươn tay vớt Mạnh Phù Dao lên, rồi lại móc ra một chiếc thuyền giấy, lên thuyền và ngồi xuống, ung dung đáp: "Thế thì đã sao? Ta vẫn có lời hơn người, trong tay người chẳng qua chỉ là súng vật, còn trong tay ta lại là nữ nhân của người."

Trương Tôn Vô Cực khẽ "Ồ" một tiếng, không nóng nảy cũng không để tâm đến hắn ta, chỉ nghiêng đầu quan sát ai kia.

Ánh mắt bàng quang dành cho Đế Phi Thiên khi này giờ lại hóa dịu dàng đến mức khó có thể miêu tả bằng lời. Khi thấy nàng lẩn tránh, khoé mắt hắn bỗng cay cay.

Nàng sụt sịt lau mũi, nghĩ bụng: Cái quái gì vậy? Mình bị nước biển ngâm ngốc người rồi hay sao? Hay đánh nhau nhiều quá bị yếu rồi? Hay là bị Đế Phi Thiên áp bức nhiều thành biến thái rồi hay sao? Đến ngay cả một cái nhìn của hắn cũng không chịu nổi, nhìn ánh mắt đó mà cứ như là bị đao phi trúng người vậy - Thật mất mặt!

Mạnh Phù Dao vừa rửa xả bản thân, vừa buồn khi nhìn thấy ánh mắt ấm áp như gió biển ấy. Nhớ lại đêm hôm đó điên cuồng tháo chạy, lưu lạc khắp các nẻo đường, mắt vừa không nhìn thấy gì vừa bị mất trí nhớ, nhớ lại âm mưu của Phi Yên mà từng bước chân đều có sự run sợ, lo lắng, vầy vùng giữa sự sống và cái chết. Chẳng qua chỉ là mấy lời nói không rõ ràng nghe

lỏm được, ấy vậy mà lại khiến cho hai người phân li, từ mùa thu năm trước đến mùa hạ năm nay, thời gian hơn nửa năm trôi qua như nước chảy. Trong khoảnh khắc trùng phùng tại biển Thương Khung này, tiếng sóng biển dịu êm vỗ về, hai con thuyền đối diện với nhau, hai con người đối diện nhau, vậy mà lại bị ngăn cách bởi tên Vu thần khó chơi nhất trên đời.

Ôi trời trêu, bi ai thay, lâu ngày biệt li cuối cùng cũng gặp, vậy mà vẫn có con dê già này cản trở.

Con thuyền đối diện lắc lư liên tục, Trương Tôn Vô Cực nhìn chăm chăm vào Mạnh Phù Dao, nhìn từng vết thương đến y phục lộn xộn trên người nàng, đến đôi mắt hoe đỏ rã xống như muốn giấu đi tâm trạng trong lòng, hần bèn nhoẻn cười với nàng.

Tên này vẫn cười nổi cơ à, nhìn cái tướng phong lưu, ánh mắt xán lạn của hần, chắc chắn sống rất tốt đúng không? À phải rồi, người ta được thăng cấp rồi, giờ đã là Hoàng đế rồi, thâm cung nội viện có bảo tọa hoa đường, chứ đâu có lén lút, thậm thò, lênh đênh thiên hạ lưu lạc biển trời như nàng đâu, rõ ràng nàng cũng thăng cấp thành công, vậy mà lúc nào cũng gặp người tài giỏi để rồi suốt ngày bị người khác bắt nạt....

Mạnh Phù Dao xót xa, bắt đầu không khống chế được mồm miệng, đôi mắt chưa hoàn toàn bình phục của nàng bỗng đỏ lên, lý sự không ngừng với Trương Tôn Vô Cực.

Trương Tôn Vô Cực cuối cùng cũng chịu mở miệng, ngữ điệu vẫn ngọt ngào, ấm áp như cũ, khẽ nói: "Phù Dao... ta rất tiếc vì không thể để Phụ hoàng gặp nàng một lần".

Câu nói đó lập tức đánh gục Mạnh Phù Dao yếu đuối.

Phụ hoàng của hần... Phụ hoàng của hần băng hà, hần không thể gặp mặt phụ hoàng lần cuối.

Đối với người coi trọng tình thân như Trương Tôn Vô Cực, điều này chắc chắn là sự nuối tiếc và đả kích lớn đối với hãn tới nương nào, khiến hãn day dứt tới nương nào.

Mạnh Phù Dao thở hắt ra, bắt đầu cảm thấy bản thân mình quá đáng.

Mạnh Phù Dao, tại sao người lại tồn tại trên cõi đời này chứ, người đúng là một kẻ hại người!

Trương Tôn Vô Cực nhìn thần sắc của nàng biết chắc rằng nàng đang lay động, liền kháy sâu thêm một chút, đem tất cả những gì tốt đẹp nhất ra nói.

"Phụ hoàng vẫn luôn muốn gặp nàng... ông ấy biết nàng-"

Mạnh Phù Dao sứt sứt rồi, bất lực rồi, đau thương rồi...

Hay lắm, có phản ứng tích cực, hãn không cần phải đào sâu thêm nữa, nhờ đâu không cần thận lại tốt quá hóa dở.

Hãn lập tức chuyển chủ đề.

"Mắt nàng... thế nào rồi?"

Ánh mắt của hãn tràn ngập niềm thương xót, Mạnh Phù Dao nghẹn ngào, chớp chớp đôi mắt đỏ như mắt thỏ, cười đáp: "Rõ lắm, rõ tới mức còn thấy cả mấy cái lỗ trên thân Kim Cương cơ mà".

Kim Cương mắng lớn: "Lỗ lỗ cái đầu! Ông đây toàn vẹn là thế, làm gì có cái lỗ nào?"

"Các người nói xong chưa?" Đế Phi Thiên không thể kiên nhẫn thêm được nữa, neho mắt nhìn hai người, "Coi như ta không tồn tại hả?"

Mạnh Phù Dao nhìn qua, đáp lại không chút nhân nhượng: "Từ một ý nghĩa nào đó, người đối với ta chỉ là khí thải của cơ thể và hạt bụi của trời

đất, quả thực không tồn tại."

Đế Phi Thiên nhìn nàng, mắt khẽ cười, một lúc sau mới lẩm bẩm: "Đợi đến khi ta thực sự tồn tại trong cơ thể nàng, nàng sẽ biết sự vĩ đại của ta".

Mạnh Phù Dao nổi giận, sắc mặt biến hóa khôn lường, quyết định không đấu khẩu với lão lưu manh này nữa, khi hoa vàng gặp phải con chim già chắc chắn sẽ phải chịu không ít thiệt thòi.

Đế Phi Thiên lại thò tay ra thật, muốn cởi bỏ y phục của Mạnh Phù Dao, nàng liền giơ đao ra trước mặt, hét lớn: "Cút!"

"Chúng ta làm chuyện của chúng ta, hắn muốn xem thì cứ để hắn xem đi", Đế Phi Thiên nói tình bơ như không, "Trong thiên hạ này chưa có ai cướp được người ta thích trong tay ta đâu".

Mạnh Phù Dao giương đao, sao tên đó dám nói chuyện này trước mặt Trường Tôn Vô Cực chứ! Đúng là không thể tha thứ được!

Nàng chém điên cuồng như vũ bão xuống mặt biển, nước rẽ ra một vệt rất dài, sóng biển vừa mới bình lặng trở lại đã ngay lập tức sục sôi nhào thẳng về phía Đế Phi Thiên.

Đế Phi Thiên chưa từng thấy nàng xuất chiêu, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, Mạnh Phù Dao tưởng rằng hắn ta sẽ tránh đi, chỉ cần hắn ta tránh một chút thôi thì nàng sẽ có cơ hội phối hợp với Trường Tôn Vô Cực, thế nhưng sự kinh ngạc của Đế Phi Thiên chỉ tồn tại trong tích tắc, hắn ta lấy tay quệt một cái.

Sau cái quệt tay ấy, trước mặt hắn ta dường như xuất hiện một lớp lá chắn trong suốt, giống như bong bóng khổng lồ, rất mỏng nhưng lại có tính đàn hồi, dù cho Mạnh Phù Dao gắng sức chém điên cuồng như vũ bão để lớp lá chắn trong suốt đó vỡ ra, nhưng nó chỉ xiêu vẹo đôi chút, chứ vẫn không hề hấn gì.

Mạnh Phù Dao có hơi kinh ngạc, cười nhạt một tiếng, vừa nãy nàng còn giơ đao chém về phía trước ấy vậy chỉ trong chốc lát lại rạch một đường ở phía sau, chém một đường chín mươi độ cực nhanh xuống con thuyền đang đứng.

Tấn công là giả, chém thuyền mới là thật.

Chỉ một nhát đao, con thuyền lặng lẽ chia ra làm đôi, tách rời Mạnh Phù Dao và Đế Phi Thiên, nàng vui như mở cờ trong bụng, đang định nhảy vọt lên chỗ của Trường Tôn Vô Cực nào ngờ Đế Phi Thiên hình như cũng cười rất tươi, hắn ta bỗng thò cánh tay ra, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt kêu rắc rắc, cánh tay đó mọc dài ra gấp đôi, trong tích tắc liền với được eo của Mạnh Phù Dao kéo nàng quay trở lại.

Sau khi kéo được nàng lại, hắn ta liền đặt nàng ngay bên cạnh. Chiếc thuyền giờ chỉ còn lại một nửa, quá nhỏ hẹp, y phục của Mạnh Phù Dao ướt tới mức có thể nhìn thấy tất cả, lại bị hắn ta ép chặt vào người, nàng nổi xung vung đao mãnh chiến, thân thể của Đế Phi Thiên như sắt đá, đao kiếm chém vào da thịt của hắn ta chẳng khác nào chém vào tượng đồng hay cây cối, chỉ khác là không tóe ra tia lửa thôi.

"Thôi được rồi, đừng chém nữa, mấy chục năm trước ta đã không bị thương được rồi", Đế Phi Thiên do dự nói, "Bị nàng chém ngứa ngáy hết cả người khiến ta nhớ ra lâu rồi mình chưa tắm".

Mạnh Phù Dao sụp đổ, vội rút đao lại, kiểm tra kỹ xem liệu đao có vết bẩn nào không.

"Ta không phải là loại người bẩn thỉu như các người, một ngày không tắm là có ghét", ánh mắt của Đế Phi Thiên nhìn xuống phía mọi người, tràn đầy sự khinh bỉ.

"Ta ba mươi năm không tắm da dẻ vẫn thơm tho, không tin nàng người mà xem."

Nói xong hắn ta liền giơ tay áo lên cho Mạnh Phù Dao ngửi thật, Mạnh Phù Dao ngay lập tức cắm dao vào nách hắn ta: "Không ngửi!"

Thanh dao rơi xuống đất.

Nàng lại giơ tay chọc thẳng vào ấn đường của hắn ta: "Không ngửi."

Ấn đường tóe ra những tia lửa....

Mạnh Phù Dao lại chuyển qua đâm vào bụng hắn ta: "Không ngửi."

Bụng hắn ta cứng như sắt, khiến thanh dao trượt xuống, chạm phải vật gì đó phía dưới như kim cương, nàng giật mình - thảo nào trước kia gã ta bảo chỉ cần dùng Nguyên Bảo gắn vào chỗ đó làm mỗi gã vẫn có thể câu được cá mập, mình đồng da sắt thế này cơ mà...

"Người đang tưởng ta rèn áo giáp sắt đấy à?" Đế Phi Thiên gạt phắt thanh dao của nàng ra, nhìn nàng bằng ánh mắt chất vấn, "Nhưng nói thật, sức mạnh của người khiến ta hơi bị ngạc nhiên đấy? Với sức mạnh này thừa sức lọt vào hàng ngũ tuyệt, nếu có thêm thời gian và kinh nghiệm nữa biết đâu chừng sẽ đứng đầu thiên hạ đó."

Mạnh Phù Dao không thèm nhìn hắn ta, ánh mắt của nàng nhất mực dõi theo Trương Tôn Vô Cực, nàng nhận ra rằng chỉ Trương Tôn Vô Cực mới có thể tiếp cận khoảng cách ba trượng quanh Đế Phi Thiên, nhưng hắn lại đang phải bảo vệ Vân Ngấn nên không thể bắt tay với nàng được, mà dù là lúc nàng mạnh nhất, công lực dồi dào nhất, cùng lắm cũng chỉ giữ được mạng sống trước Đế Phi Thiên, phần thắng bằng không, bởi vậy giờ muốn chạy lại càng bất khả thi.

Mạnh Phù Dao ảo não, Trương Tôn Vô Cực cảm nhận được ánh mắt từ nàng, hắn mỉm cười như thể bảo nàng hãy yên tâm, Mạnh Phù Dao nhìn nụ cười ấy bỗng nhận ra mình phải buồn chứ? Những lúc buồn nhất, đau đớn nhất cũng đã qua rồi, dù rằng giờ đây bên nàng là một tên dê già, y phục

cũng nhếch nhác lộn xộn, nhưng Trưởng Tôn Vô Cực đang ở rất gần đây, nhìn nàng với nụ cười trấn an, xung quanh sóng biển vỗ về, rì rào như đang hát, cánh chim hải âu chao liệng lúc lên lúc xuống như những nốt nhạc lúc trầm lúc bổng.

Mạnh Phù Dao bỗng chốc tỉnh ngộ, thì ra thế giới này vẫn còn tươi đẹp lắm.

Nàng không đánh nữa mà thu đao về nghịch móng tay.

Được rồi, nàng cũng mệt lắm, nếu Hoàng đế Bệ hạ đã đến đây thì chắc hẳn sẽ có cách, Nữ hoàng Bệ hạ nên đi nghỉ thôi.

Nhìn một con hổ cái nóng giận chột biến thành một chú dê thản nhiên, Đế Phi Thiên cũng đờ ra một lúc, hẳn ta nói với vẻ thích thú: "Ồ, ngộ ra rồi hả?"

Mạnh Phù Dao giơ đao trong tay lên, chỉ thẳng vào yếu hèn của mình, bình tĩnh đáp: "Xác chết người có hứng thú không? Bà đây đánh không lại người nhưng tự sát thì chẳng có vấn đề gì cả, thử nhé?"

Đế Phi Thiên căng thẳng, hẳn ta nhìn nàng với vẻ cạn lời. Bỗng Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên cất tiếng: "Đế tiên sinh, thương lượng một chút có được không?"

"Hả?"

"Ngài có Phù Dao, ta có Kim Cương, chúng ta có thật sự cần thiết phải đối đầu ở nơi biển cả mênh mông này không?" Trưởng Tôn Vô Cực cười, rồi tiếp lời "Tại hạ mời Vu thần đại nhân lên thuyền, chúng ta cùng nhau đến Thương Khung, ngài có dám chăng?"

Đế Phi Thiên liếc Trưởng Tôn Vô Cực, đáp: "Ồ, có kẻ hiến thuyền cho chúng ta vui vẻ kìa?"

"Nếu ngài có thể khiến Phù Dao cam tâm tình nguyện, tại hạ tất không có quyền can thiệp." Trường Tôn Vô Cực vờ như thản nhiên, "Hay chúng ta cá cược đi, ta cược nếu ngài không miễn cưỡng, cũng không dùng tính mạng của người khác uy hiếp thì vĩnh viễn không thể chiếm được Phù Dao."

Đế Phi Thiên cười khẩy, thái độ như thể đang nói: "Hình như người quá tự tin vào nữ nhân rồi đấy, người không biết vu thuật Phù Phong có rất nhiều cách có thể khiến nữ nhân nghe theo sao? Chẳng cần dùng tên tiểu tử kia uy hiếp thì nàng vẫn phải ngoan ngoãn sà vào lòng ta, người đúng là đang đưa dê vào miệng cọp, ta không nhận thì chẳng phải quá đáng tiếc hay sao?", hắn ta lập tức đáp trả: "Điều kiện?"

"Ngài phải cho phép ta đi theo, trong trường hợp ta chưa ra tay thì ngài cũng không được ra tay, không được làm hại Phù Dao, ta và những người xung quanh, nếu như ngài có thể khiến Phù Dao tình nguyện nghe theo, tại hạ lập tức trả Kim Cương về, còn nếu như sợ thua, xin hãy thề từ nay về sau không được bám theo nàng nữa, đồng thời phải chữa trị cho Vân Ngấn".

"Ta vốn không thích ép buộc nữ nhân", Đế Phi Thiên nhìn chăm chăm vào hắn, "Dù sao ta cũng đang rảnh, được thôi!"

"Chỉ có điều," Trường Tôn Vô Cực tiếp lời, "Xét thấy vị Vân huynh đệ này của tại hạ đã sắp chết rồi, nếu như đợi đến khi nào kết thúc ván cược mới cứu, e là hắn đã sớm hóa thành một bộ xương khô, đến lúc đó ngộ nhờ ngài mà thua thì chẳng phải là không thể thực hiện lời hứa hay sao? Vậy chẳng phải sẽ càng tổn hại đến danh tiếng của ngài ư? Đã thế chi bằng ngài cứu huynh đệ của ta trước, ít nhất thì cũng phải kéo dài mạng sống cho hắn chứ."

"Các người thua chắc rồi, còn cứu cái gì mà cứu?" Đế Phi Thiên cười khẩy.

"Ồ, vậy cũng được." Trưởng Tôn Vô Cực quay đầu, nhẹ nhàng truyền âm, "Thư kí quan đâu rồi?"

"Có thần!" Từ một chiếc thuyền lớn ở nơi xa, có người hồi đáp rất rõ ràng.

"Phiền người viết vào quyển sổ hàng ngày của ta." Trưởng Tôn Vô Cực ngẩng đầu lên thông thả nói, "Ngày 17 tháng 6 năm Thiên Càn thứ nhất, trăm và Phù Phong Vu thần Đế Phi Thiên gặp nhau tại miền cực Bắc, đồng thời có lời hẹn đoạt tình, nhưng chưa thực hiện xong, đại nhân thất bại bỏ đi..."

"Được rồi!" Người nào đó rất trọng thể diện liên ngắt lời, "Đừng có giờ trò khích tướng nữa, ta có thể cứu gã nhưng cũng có thể giết gã, đợi khi người thua ta lại giết cũng chưa muộn".

Trưởng Tôn Vô Cực chỉ cười mà không nói, phẩy tay ra hiệu Thư kí quan ngừng tay ghi chép, hắc ra chiều tiếc lăm: "Hây, quyển sổ này trăm định tương lai sẽ công bố cho toàn thiên hạ, cuộc gặp mặt này với Vu thần đại nhân vốn rất đáng quý, chỉ tiếc...."

Hắn mỉm cười đứng dậy, ra hiệu cho người trên thuyền đón Vân Ngân, với tay mời Đế Phi Thiên, nói: "Vu thần quang lâm, nghênh đón khách quý".

Đế Phi Thiên xách theo Mạnh Phù Dao, lúc đi qua người Trưởng Tôn Vô Cực bèn bảo: "Người giỏi lắm, dám nhường cả nữ nhân của mình ngay trước mặt nàng ta".

Mạnh Phù Dao - ván cược bắt đầu, kể đầu tiên: Li gián!

"Trái tim của nàng ấy và cơ thể của nàng ấu đều là của nàng ấy", Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, "Ta không nhường được, các hạ cũng không cướp được".

Mạnh Phù Dao lại vênh mặt với hần - Gì chứ, chẳng phải huynh muốn liều mạng cướp "Hoàng hậu" về đấy sao? Làm thế có khác nào đây ta vào chỗ chết? Bắt ta sống cạnh một con khủng long ăn thịt người mà vẫn còn cười được đấy à? Hừ, cái gì mà con tim này không thay đổi sau nhiều ngày chia cách, giống không?!

Rốt cuộc Trưởng Tôn Vô Cực muốn làm gì?

Nàng đã nhìn thấy con thuyền lớn mà hần mang tới, cũng chính là ngọn lửa trên biển mà nàng nhìn thấy lúc bị sóng đánh rơi xuống, dựa vào khả năng của Trưởng Tôn Vô Cực, nếu nghĩ ra một cách nào đó rồi phối hợp với nàng thì chưa chắc đã không thể thoát khỏi tay của tên Vu thần này. Vậy mà tại sao vẫn để hần ta đi theo, mà lại còn tới tận Thương Khung nữa, khác gì chứa một quả bom hẹn giờ trên thuyền đâu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, ít nhất nàng cũng tạm thời giữ được trinh tiết, cũng như kéo dài được mạng sống của Vân Ngấn, nếu không có ván cược này, nếu không phải là Trưởng Tôn Vô Cực xuất hiện, e rằng Đế Phi Thiên sẽ nhất định không chịu cứu Vân Ngấn. Dù rằng sau này sẽ phải trải qua những ngày tháng nơm nớp lo sợ, song kể cũng đáng, Mạnh Phù Dao thờ phào, áp lực cũng theo đó mà giải toả được mấy phần.

Con người vô cùng mạnh mẽ kia đứng cạnh nàng, mỉm cười ấm áp nhìn nàng như đoán ra được những gì nàng đang nghĩ: "Phù Dao, ta tin nàng".

Mạnh Phù Dao vừa mới tràn đầy nghi ngờ lập tức tỉnh ngộ, nàng lấy lại khí thế, nheo mắt nhìn Đế Phi Thiên đại nhân đang nhăn nhó, lạnh lùng lăm bầm.

Bà đây sẽ cho người biết thế nào gọi là thành lũy chiến đấu không thể phá vỡ!

Rồi lại quay sang nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, tên này chẳng nói chẳng rằng gì, bán rẻ nàng mà vẫn bày ra vẻ không biết xấu hổ, không có một

chút lo lắng nào.

Tại sao nàng lại cảm thấy tên Vu thần đó hình như bị ai đó ám toán?

Tại sao nàng bị người khác bán mà không giận chút nào?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 4.2

Chuyến du hành của ba con người kì lạ trên cùng một con thuyền bắt đầu.

Đế Phi Thiên cho rằng, tên mặt búng ra sữa ấy tại sao lại coi thường hãn ta đến vậy? Dựa vào cái gì mà hãn tự tin cho rằng kể cả hãn dâng người phụ nữ của mình lên thì hãn ta cũng không nuốt nổi? Hãn không nghĩ rằng dựa vào khí chất ngọc thụ lâm phong nho nhã của hãn ta thì việc lay động Mạnh Phù Dao là điều rất đơn giản, dùng vu thuật quả thật là hạ thấp giá trị quá, hãn ta cuốn hút, hãn ta quyến rũ đến thế này mà, thừa sức khiến cho mỹ nhân ngã nhào vào "bảo bối" của hãn ta rồi!!!

Vào một đêm tối nào đó Mạnh Phù Dao bất chợt tỉnh giấc, phát hiện ở ngoài cửa có một người tay chống vào vách tường, hai chân bắt chéo nhau, nhìn nàng một cách rất lẳng mạn.

Ánh mắt của hãn ta sáng như sao trong bóng tối, ngón tay kẹp một bông hoa mẫu đơn diễm lệ, nhưng mùa này làm gì có mẫu đơn, hiển nhiên là vu thuật biến thành.

Đế Phi Thiên không nói gì cả, hãn ta cảm thấy hiện tại vô thanh thắng hữu thanh, chả cần nói gì mà vẫn cực kì phong độ.

Nữ nhân có ai mà chẳng thích hoa? Nữ nhân có ai mà không thích trai đẹp? Trên đời làm gì có cô gái nào mà không thích nam tử tựa lưng vào tường, cầm một bông hoa dưới ánh trăng, phong lưu như hãn?

Cô gái kia trầm lặng trong bóng tối.

Ánh mắt của cô gái kia lấp lánh, như ngọn đèn chiếu rọi từ hoa cho đến người, từ người rồi lại sang hoa.

Cô gái kia đợi đến lúc đôi chân của Vu thần đứng tê hết cả mới từ từ thở dài than rằng:

"To thật đấy..."

Vu thần đại nhân vui mừng, tưởng rằng sự phong lưu của mình cuối cùng cũng ngắt được nhánh hoa có gai kia, không kìm được lòng liền hỏi: "Cái gì to?".

Cô gái kia mới chậm rãi đáp.

"Ta nói lỗ mũi của người đấy."

“...”

Sau khi đuổi Vu thần đi thành công, Mạnh Phù Dao nằm trên giường, gối đầu lên hai tay, một lúc lâu sau, mặt đất tự dưng tách ra, nàng nhìn kĩ tiếp thì lại thấy mặt đất co giãn.

Mạnh Phù Dao bất động, chỉ giơ đôi chân lên, làm mọi việc nhẹ như lông hồng.

Có một người cũng nhẹ như lông hồng chui từ dưới lòng đất lên trên, mỉm cười bay lên trên giường của nàng, Mạnh Phù Dao dùng chân đá hắt ra, mắng: "Đi chết đi!"

"Ta nhớ giọng nói của nàng lắm..." Người đó tất nhiên sẽ không đi chết, thuận thế nằm xuống bên cạnh nàng, mỉm cười, "Đúng là một ngày không nghe nàng mắng cứ như là đã trải qua ba thu rồi".

Mạnh Phù Dao hừ một tiếng, không động đậy, người nằm bên cạnh cũng không động đậy, mùi hương nhẹ nhàng quen thuộc cứ dần dần tràn ngập cả căn phòng. Mạnh Phù Dao khẽ ngửi, cảm thấy quả thực là mùi hương thơm nhất trên thế gian này, không kìm được khẽ chu miệng lên trong bóng tối.

Đã rất lâu rồi nàng không có tâm trạng bình yên thế này, sau khi trải qua sự chia li, lang bạt đau khổ, giày vò tâm can, khoảnh khắc ấm áp yên lặng như thế này đối với nàng quý báu đến muốn rơi lệ.

Mạnh Phù Dao trừng mắt, sứt sứt nghĩ bụng: sóng gió phía trước li biệt thì nhiều mà đoàn tụ lại ít, sau này cũng thế, hà tất phải tham vọng một khoảnh khắc ấm áp xa xỉ đến vậy? Chẳng lẽ nàng lại không biết rằng bây giờ càng ấm áp thì sau này càng lạnh lẽo hay sao?

Nàng khẽ thở dài, quay mình lại, nói: "Ta phải đi ngủ rồi, huynh đừng ở đây nữa, tuy là Đế Phi Thiên không để tâm tới mấy trò này nhưng khó mà nói khi hắn ta phát hiện được thì sẽ làm gì."

"Vu thần đại nhân được biết đến là người nghiên cứu thiên địa vạn vật, chỉ có việc này là không biết gì cả." Hơi thở của Trương Tôn Vô Cực lướt qua tai của nàng, mỉm cười, "Cơ quan trận pháp, hắn chưa từng nghiên cứu, hắn nghĩ là vu thuật của bản thân thần thông quảng đại, chẳng có cơ quan nào có thể giữ được hắn ta, cho nên hắn ta sẽ không nghĩ tới việc mình rõ ràng ngay bên phòng nàng, còn ta lại sát vách hắn ta, mà ta lại có thể đi sang chỗ nàng bằng cách luồn xuống mặt đất".

"Vậy khi nào chúng ta cắt đuôi hắn?" Mạnh Phù Dao bỗng hỏi.

Trương Tôn Vô Cực lặng im một lúc lâu, đáp: "Khống cắt đuôi được hắn ta đâu, hắn ta đã đặt một trận pháp quanh người chúng ta, nếu chúng ta rời khỏi, hắn ta sẽ phát hiện ra ngay, hơn nữa hiện giờ không cần phải cắt đuôi hắn ta, cắt đuôi hắn ta rồi thì ai sẽ chữa trị Vân Ngấn cho nàng?".

"Huynh quan tâm ta nhiều đến vậy sao?" Nàng quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Trương Tôn Vô Cực.

Trương Tôn Vô Cực véo mũi nàng, đáp lại, "Ta không quan tâm người trong thiên hạ, chỉ quan tâm nàng thôi".

Mạnh Phù Dao nín nhịn, Trương Tôn Vô Cực không bỏ tay ra, lúc này mọi cuộc đối thoại của hai người đều là sử dụng phép truyền âm, trong bóng tối không hề có chút âm thanh nào, nhưng vào lúc này lại dần dần có tiếng thở ngan tiếng trở mình. Mạnh Phù Dao không chút phòng bị liền bị ai đó đè xuống, nàng bèn đẩy hẳn ra, song người nọ vẫn cứ đè lên người nàng, hẳn đưa tay vuốt ve mi mắt nàng, thở nhẹ một hơi dài, thì thào: "Phù Dao... Phù Dao..."

Nàng nghe thấy tiếng gọi nhớ nhung, da diết của hẳn, ở trái tim lẫn cơ thể đều mềm đi, cảm nhận ngón tay ấm áp của hẳn đang vuốt ve đôi bờ mi nàng, tựa như một giấc mơ bay bổng, nhẹ nhàng như cánh hoa tươi đẹp đang bông bênh trong làn mưa xuân, từng hạt mưa rơi tí tách, ướt át nhưng lại hết sức ấm áp, tựa một đóa hoa sáng ngời nở rộ ra trong bóng tối.

Tiếp đó nàng lại ngửi được hương thơm nồng nàn, lãng đãng, xúc cảm trên đôi mắt nàng cũng vơi đi mấy phần - Trương Tôn Vô Cực khẽ khàng tiến đến, hôn nhẹ vào mắt nàng, "Nàng... có còn đau không?"

Manh Phù Dao nhẹ lắc đầu, cái lắc đầu này làm cho những giọt nước mắt lấp lánh còn tích tụ trong mắt nàng lặng lẽ rơi xuống hết, nàng phải nhắm mắt lại để che giấu nỗi đau còn vương nơi khóe mắt, Trương Tôn Vô Cực hôn lên mắt nàng, thở dài, thì thầm: "Luôn là lỗi của ta..."

Thực ra Phù Dao rất sợ sự ấm áp của hẳn, nàng thà đối mặt với sóng gió, đao kiếm còn hơn là những lời nói đường mật ngọt ngào này, nó giống như những sợi tơ tằm, từng chút một dính chặt vào những bước chân tiến về phía trước của nàng, dính chặt vào trái tim đã được tôi rèn qua những ngọn

lửa cháy mãnh liệt. Trái tim nóng hổi vừa mới được rút ra từ trong lò lửa, gặp phải sự vây bủa vừa nóng vừa lạnh ấy, phút chốc vỡ ra "tách" một tiếng...

Người nọ ghé vào tai nàng tí tê: "Nàng cũng có lỗi... dám trái lời hứa với ta..."

Mạnh Phù Dao giả ngốc: "Hả? Gì cơ? À, quên mất không nói với huynh, ta mất trí nhớ rồi."

"Chẳng lẽ nàng cũng quên ta rồi hay sao?" Trưởng Tôn Vô Cực ôm nàng vào lòng, "Ta lại hy vọng ta có thể quên được nàng để có thể ngây ngô ngốc nghếch sống hết đời, còn hơn là lúc nào cũng bị nàng bỏ rơi, chịu đựng nỗi nhớ thương tương tư xa vời ngàn dặm".

Mạnh Phù Dao lặng im, nghĩ bụng đời người vì biết mà vui, vì đạt được mà vui, nhưng lại không biết cái được và cái mất lúc nào cũng đi cùng nhau, không thể tách rời, đến cuối cùng vẫn là một chữ khổ mà thôi.

Cho dù là một cuộc vui linh đình, cũng không thể tránh khỏi sự lạnh lẽo khi tàn cuộc.

Người bên cạnh nàng ngón tay hơi lạnh, nhưng toàn thân lại ấm áp vô cùng, khiến nàng lúc đầu cảm thấy rất lạnh lẽo, nhưng chỉ qua một lúc sau thì lại nóng như lửa thiêu, sự ấm nóng ấy cứ thế mà thấm vào đáy lòng.

Hắn không những là trận tuyết đầu mùa trong cuộc đời của nàng, vô cùng long lanh đẹp đẽ, mà thực ra còn là một khoảng không vạm vỡ, mênh mông vô hạn.

Vu thần đại nhân chưa từng theo đuổi bất kì nữ nhân nào lần đầu tiên bị tạt cho gáo nước phải rút lui, vốn dĩ hắn ta chẳng để ý gì đến chuyện ấy, thế nhưng lại bị động vào lòng tự trọng, vào những ngày tiếp theo trong cuộc

hành trình tải thuyền, hấn vô số lần thất bại, vô số lần chiến đấu, nhưng cứ chiến đấu thì lại thất bại.

Lần thứ hai hấn ta đổi một tư thế khác, không còn đặt lỗ mũi tiêu hồn đối diện với Mạnh Phù Dao nữa mà mời nàng ngắm sao một cách lãng mạn, Mạnh Phù Dao cũng đi ngắm sao cùng hấn ta, nghe Vu thần ngâm tất cả những bài thơ liên quan tới những vì sao trên trời. Không thể không thừa nhận cái tên này quả thực rất bác học, chỉ đọc những bài thơ về những vì sao ấy mà cũng mất cả một đêm, đến cả những bài thơ được sáng tác bởi những thi nhân vô danh hấn ta cũng lải nhải được ra, cuối cùng cũng đến lúc hết thơ thì hấn ta lại tự ngâm, trình độ ngâm thơ của tên này cũng ghê gớm không kém các vị thi nhân là bao, khiến người không hiểu rõ về thơ từ như Mạnh Phù Dao cũng phải nhìn hấn ta bằng một con mắt khác, cái nhìn ấy có thể thấy đã khơi lên được sự hưng phấn trên khuôn mặt của Vu thần, hấn ta vội vàng hỏi: "Nàng nghĩ như thế nào?"

Mạnh Phù Dao suy tư rồi đáp: "Nếu như hạnh phúc là phù du, nếu như nỗi thống khổ nhiều như những vì tinh tú trên bầu trời..."

Vu thần đại nhân nhìn nàng với ánh mắt thích thú.

"Hiện tại ở bên cạnh người..."

Vu thần đại nhân ngồi sát lại hơn nàng một chút nữa.

"Cuộc sống của ta thực sự là vạn dặm không có mây, khắp trời tràn ngập những vì sao sáng..."

“...”

Một lúc sau ở phía đầu con thuyền vọng ra một tiếng người gào thét.

"Cửu Vĩ! Khi mẹ người mang thai người, có phải cha người đã từng đi vắng rất xa, sau đó ông nội người và mẹ người loạn luân không?"

Cửu Vĩ đáng thương vô tội đã từng nghe rất nhiều lời mắng mỏ tố tụng ôm đầu chạy trong nước mắt...

Lần thứ ba Vu thần đại nhân tối tăm mặt mày, xách Mạnh Phù Dao ra ngoài, phòng mũi lên hỏi nàng: "Rốt cuộc là người không thích ta ở điểm nào? Nói ra đi, ta sẽ suy nghĩ và sửa đổi".

Mạnh Phù Dao nhìn hẩn chăm chăm, hét lớn tiếng, "Ông nội(*)..."

“...”

(*) Trong bản gốc Đế Phi Thiên tự xưng là “gia”, cũng có nghĩa ông nội.

Lần thứ tư Đế Phi Thiên đứng chặn ở trước cửa khoang thuyền, chẳng nói chẳng rằng cũng không nhường đường nhìn Mạnh Phù Dao với sự uy hiếp tuyệt đối.

Mạnh Phù Dao thở dài, thành khẩn hỏi hẩn ta: “Rốt cuộc là người thích ta ở điểm gì?”

Ánh mắt của Vu thần đại nhân bỗng sáng ngời, bụng nghĩ nếu đã bắt đầu hiểu được nhau tất sẽ có hi vọng, hẩn ta vội đáp: "Mặt đẹp đáng ngon..."

"Ta sửa được không?"

“...”

Trong khi cuộc chiến không khoan nhượng ấy diễn ra, thuyền họ đã cập bến.

Đến đây thì thực sự bước vào địa phận của Thương Khung rồi.

Mấy ngày nay Mạnh Phù Dao ban ngày thì kháng cự với Vu thần đại nhân, đến tối thì lại "sống vất vưởng, bụi đời với Trương Tôn Vô Cực. Khi thuyền sắp sửa cập bến, hàng mào của Trương Tôn Vô Cực đã dần nhuộm

lo sợ, nàng thấy vậy tuy rằng không hỏi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy bất an. Thương Khung thần bí là vậy, rốt cuộc nó là một quốc gia như thế nào mà lại có thể khiến cho Trường Tôn Vô Cực trước giờ không sợ thứ gì lại cảm thấy lo lắng đến như thế?

Mạnh Phù Dao đã hỏi Trường Tôn Vô Cực về quốc gia này từ lâu rồi, hắn đáp rất đơn giản, đây là một quốc gia thần quyền, không có Hoàng tộc, người thống trị tối cao là Điện chủ của Trường Thanh Thần điện. Dưới Trường Thanh Thần điện còn có các phân Điện ở các Châu, dưới các phân Điện là các thần Đàn của các Thành, dưới các thần Đàn là phân Đàn, còn các cơ cấu chính sự dưới nữa thì cũng giống như các nước, chỉ là chính quyền thần quyền thống trị mà thôi. Sứ giả được phái ra từ các Điện đều gọi là "Điện Sứ", có địa vị cực cao trong địa phận Thương Khung, còn các nhân lực của các phân nhánh được phân cấp từ Thần điện thì sẽ là người được hưởng sự tôn sùng cực cao của người dân trong cả nước, tuy rằng toàn dân Thương Khung toàn là tín đồ của Thần điện nhưng người có đủ tư cách thực sự để trở thành một người trong Thần điện thì bắt buộc phải là những nhân sĩ có tài năng kiệt xuất, đồng thời phải vượt qua sự khảo sát nghiêm ngặt từ phía Thần điện, vì thế những người này khi ở địa phương cũng rất có uy quyền.

Con thuyền dần tiến vào bến cảng, sau khi đi qua Tuyệt Vực Hải Cốc, con đường biển dẫn vào Thương Khung - Ngạc Hải ngày càng thu hẹp lại, đến cảng gần nhất thì đã hẹp như một eo biển. Cạnh thuyền của Trường Tôn Vô Cực là một chiếc thuyền nữa nhìn khá to đẹp cũng đang cập bến, cả hai con thuyền đều to lớn, nhất thời vô cùng chật hẹp. Khi con thuyền cập cảng, Mạnh Phù Dao đang ngồi thiền, Trường Tôn Vô Cực cũng đang nghỉ trong khoang thuyền, còn Vu thần đại nhân thì đứng nghênh ngang trước mũi thuyền. Con thuyền này vốn đến sau, theo lí thì phải nhường đôi phương đi trước, nhưng Đế Phi Thiên cả đời này lại chưa biết nhường là gì hết, hắn ta vẫy tay lệnh cho thủy thủ: "Nhìn cái gì mà nhìn? Đi thôi!"

Thuyền bên này đột ngột vượt lên khiến thân thuyền, đối phương lúc đó vẫn chưa kịp hoàn toàn cập cảng bỗng bị chèn lệch ra bên ngoài, thủy thủ bên phía bên kia cũng rất lợi hại, ngay lập tức ổn định tay lái, quay mũi thuyền tông vào thuyền của Trương Tôn Vô Cực, hai đầu của chiếc thuyền va chạm trong eo biển chật hẹp, không sao tách ra được.

Cả một khoảng không tràn ngập tiếng kêu kinh hãi, Đế Phi Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời xanh cười lạnh lẽo, từ phía trên con thuyền kia bỗng nhiên xuất hiện một người áo trắng, tà áo dài bay phấp phới, nét mặt lạnh lùng, nhảy vào đứng trên đầu của con thuyền, tác phong tư thái đều lạnh như băng, nhiệt độ bốn bề cứ như đã giảm đi vài độ.

Người đi đầu một tay dương ngọn cờ được thiêu bằng chỉ bạc, trên ngọn cờ thêu ngọn núi tuyết, trên đỉnh ngọn núi tuyết ấy thấp thoáng những tòa cung điện, đình các lầu đài như là thiên đình trên Cửu trùng thiên, lạnh lùng nhìn xuống.

Người trên bờ vốn dĩ đều đến xem náo nhiệt, nhìn thấy cảnh tượng ấy đồng loạt bật ra những tiếng ngạc nhiên, soạt một tiếng mọi người đều quỳ xuống.

Cùng lúc đó, người cầm cờ kia lạnh lùng nhìn sang con thuyền của Trương Tôn Vô Cực, nói rõ ràng từng chữ một:

"Điện Sứ thay trời tuần ưa, chủ con thuyền trước mặt là ai mà dám to gan mạo phạm? Mau ra đây nhanh, quỳ xuống đón tiếp Điện Sứ!"

Âm thanh của y không cao, thế nhưng nội lực lại thâm hậu vô cùng, giống như mảnh băng cắt rời không khí, truyền âm tí ra xa.

"Nếu như chống đối, thay trời hành đạo."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 10: Thần Điện Hảo Sắc

“May quỳ đón tiếp!”

"Thay trời hành đạo!"

Người trên thuyền kia khí thế ngất trời, người bên thuyền này lại không biết làm sao.

Mạnh Phù Dao lẩm bẩm: "Tên gốc nào gây chuyện vậy? Lần này ta đến không phải để đánh nhau mà để xin người ta giúp đỡ, ta không muốn còn chưa đặt chân lên Thương Khung mà đã đắc tội với người ta đâu..."

Đoạn lại cố ép mình trấn tĩnh nói: "Ta phải nhìn, nhìn, nhìn, nhìn..." Nàng phát tay áo, đeo vũ khí, rồi bay ra khỏi khoang thuyền, còn chưa kịp nói gì thì đã nhìn thấy cảnh tượng bi thảm phía trước...

Đế Phi Thiên ngoảnh đầu nhìn đoàn người áo trắng tư thái cao quý kia, lầu bàu: "Ồn ào thật đấy "

Nói rồi hắn ta phẩy phẩy tay áo, sau đó... con thuyền bên cạnh bỗng nhiên bị lật úp.

Đúng vậy, chính là bị lật úp.

Tựa như có một bàn tay vô hình khổng lồ đặt dưới đáy thuyền, lật úp con thuyền lớn gần ba mươi trượng kia lại.

Lật thì lật thôi, một vật lớn như vậy chỉ cần ùm một tiếng là xong xuôi, vậy mà chiếc thuyền lại bị lật một cách từ từ, giống như là một tay phong lưu rất giỏi chuyện giường chiếu, đang từ từ đè cô gái đẹp như hoa của mình xuống, dưới ánh đèn trong veo.

Nét mặt như bị hút hồn, tư thái nho nhã, động tác dạt dào tình cảm, còn người trong thuyền thì hết sức đen đui.

Con thuyền nghiêng ngả, những người mặt lạnh băng đang giơ lá cờ kia dường như vẫn chưa phản ứng kịp trở lại nhất thời không thể đứng vững được, lũ lượt trượt về phía sau, khí thế tôn quý bay tận đâu tận đâu rồi, mông chông lên mông xếp thành một đồng. Mà những người này võ công cũng được coi là tạm ổn, lập tức đồng loạt bật phắt dậy, người nào người nấy tư thế cũng nhẹ nhàng như mây, nhìn cũng có vài phần tiên khí, đám người trên bờ lúc đó ai nấy cũng đều chấp tay bái lạy, cúi đầu không dám ngóc lên.

Đế Phi Thiên nhìn với ánh mắt thích thú, đợi khi đám người đó bay lên giữa không trung, hắn ta liền hít sâu một lần nữa, đột nhiên giơ tay ra.

Trong tay hắn ta bỗng có thêm một lá cờ nhỏ màu xanh, trên lá cờ hình như có hình vẽ, nhưng bị gió thổi phất nên nhìn không ra hình gì, chỉ có cảm giác đó như là thù của một con vật nào đó, hắn ta đón gió chỉ tay vào ngọn cờ nhỏ màu xanh, ngay lập tức tiếng sấm chớp ùng đoàng vang lên.

Mưa rồi!

Cơn mưa này không to mà cũng chẳng nhỏ, chỉ trong phạm vi ba mươi trượng, vừa bằng kích cỡ của chiếc thuyền, xối xả tuôn xuống rồi tạnh nhanh như chớp, khiến mọi người ở trong phạm vi đó đều ướt nhẹp từ trong ra ngoài.

Ấy vậy mà con thuyền kề ngay bên cạnh lại khô ráo.

Mạnh Phù Dao ngược lên, nói: "Thần côn(*) ... bên cạnh ta có một đại thần côn."

(*) Chỉ những người làm bùa phép, lên đồng, phong thủy...

"Đó là thuật che mắt", người bên cạnh nàng khẽ cười, chính là Trương Tôn Vô Cực, "Thuật di chuyển của quỷ thần, thực ra là dùng nước biển."

Mạnh Phù Dao "Ồ" một tiếng, chau mày nghĩ, bị một tên nửa thần nửa quỷ này bám đuôi, ngộ nhờ có ngày hăn ta bất mãn điều gì đó, diên tiết lên thì biết phải làm sao đây?

Trận mưa xối xả ba mươi trượng vẫn rào rào rơi xuống, những sứ giả Thần điện kia vì muốn thể hiện sự phóng khoáng và phô bày cốt cách thiên tiên nên đều mặc những bộ đồ màu trắng mỏng tang mà chẳng hợp thời tiết, bị nước dội một phát như vậy liền trở nên như lửa thế...

"Ồ", Mạnh Phù Dao tròn mắt, "Quần nhỏ màu tím".

Đế Phi Thiên kiêu ngạo nhìn những người áo trắng kia lộ rõ thân hình, chăm chú nhìn những chỗ lồi lõm rồi lắc đầu, thở dài ngao ngán: "Thân hình quá bình thường, ta nói này, nếu các người không xinh đẹp thì còn ra ngoài làm gì chứ? Nhìn đi, người bên cạnh ta đây mới gọi là..." Hăn ta nói nửa chừng thì bị Mạnh Phù Dao lấy tay bịt miệng năn nỉ không thôi, "Xin người, xin người đó, ta không muốn nổi tiếng đâu..."

Cả đám Thần Sứ bị nhục mạ, người nào người nấy đều tức xanh cả mặt, nhất loạt rút binh khí lao vào Đế Phi Thiên, bỗng một giọng nói vang lên: "Dừng!"

Giọng nói người đó không cao, nghe còn rất trẻ, ngữ điệu dường như hơi yếu ớt, thế nhưng một tiếng nói ra, đám người áo trắng lập tức đồng loạt tiếp đất cúi mình, còn những người dân đang ngáng đầu quan sát cũng một lần nữa cúi đầu xuống đất.

Mạnh Phù Dao nhìn cái cây ở gần bờ sát con thuyền kia, nơi phát ra giọng nói ấy, những lớp vỏ của cây đó đột nhiên từ từ tách ra, lặng lẽ rơi xuống.

Nội lực thật mạnh mẽ.

Gió biển bốn bề dường như lặng xuống đôi chút, tấm màn che của con thuyền đang nghiêng ngả vừa được vạch ra, một bóng người màu vàng chậm rãi xuất hiện, bước chân rất bình tĩnh, cũng rất chậm. Thân con thuyền đang nghiêng về bên phải, người đó liền đi về bên trái, cứ mỗi lần người đó bước đi, thân thuyền lại lật quay trở về như cũ một chút, qua mười bước chân, con thuyền nghiêng ngả khi nãy đã từ tà được người đó làm cho trở lại như ban đầu.

Đám người áo trắng đồng loạt quỳ xuống: "Thần Sứ thần uy!"

Người dân trên bờ cũng đồng thanh hô to: "Thần Sứ thần uy!"

Mạnh Phù Dao hếch cằm, vô cùng thích thú nhìn người mặc áo vàng, hỏi Trương Tôn Vô Cực: "Giỏi quá, một tên Thần Sứ mà lại có công lực cao siêu đến như vậy, chắc là còn mạnh hơn cả Yên Sát rồi đấy nhỉ."

"Thần Sứ của Thương Khung vốn dĩ đã là cao thủ được tuyển chọn hết sức kỹ lưỡng." Trương Tôn Vô Cực đáp, "Là người thăm dò ngoại phái của một quốc gia thì sao có thể yếu được".

Hắn nhìn thất lưỡng của người mặc áo vàng đó, lục tìm trong tập các biểu tượng người đứng đầu, khẽ nói: "Người của Khẩn Na La".

"Khẩn Na La?" Mạnh Phù Dao sửng lại một lát, "Thiên Long bát bộ(*)?"

"Sao nàng lại biết Thần điện bát bộ?" Trương Tôn Vô Cực nhìn Mạnh Phù Dao với chút ngạc nhiên, Mạnh Phù Dao nói, trùng hợp, đó chỉ là sự trùng hợp mà thôi...

"Thần điện bát bộ, nhất Thiên Chúng, nhị Long Chúng, tam Dạ Xoa, tứ Càn Thát Bà, ngũ A Tu La, lục Ca Lô La, thất Khẩn Na La, bát Ma Hô La Già. Thiên Chúng do Điện chủ lãnh đạo, Người thống trị tối cao của Thương Khung. Long Chúng do Thánh chủ lãnh đạo, Dạ Xoa cai quản mặt quân sự, đây là ba Điện ở tầng tối thượng, tiếp đó là Càn Đát Bà cai quản Chính sự, A Tu La cai quản kinh tế, Ca Lô La lo mảng hộ vệ, Khẩn Na La quản lý việc đào tạo đồ đệ, Ma Hô La Già quản lý đại cảnh tứ phía của Thần điện, đồng thời bát bộ mỗi người sẽ thiên về một mảng lĩnh vực như thiên văn, trận pháp, bói toán, ma thuật, ca vũ, âm nhạc, thư họa, y dược, đây đồng thời cũng là những điểm mạnh riêng của Bát bộ."

(*) Thiên Long bát bộ: Tên một bộ tiểu thuyết kiếm hiệp của nhà văn Kim Dung, Kim Dung mượn tên tám loại phi nhân có sức mạnh hơn người nhưng không phải là người để ám chỉ từng nhân vật trong bộ truyện. Tám loại phi nhân đó là: Thiên, Long, Dạ Xoa, Càn Thát Bà, A Tu La, Ca Lô La, Khẩn Na La, Ma Hô La Già. Tám loài này do Thiên và Long đứng đầu nên gọi là "Thiên Long bát bộ".

Mạnh Phù Dao nghe Trưởng Tôn Vô Cực nói như những chuyên gia đã nghiên cứu rất kỹ, cười nói: "Trên thế gian này còn có việc nào mà huynh không biết không?"

"Có chứ", Trưởng Tôn Vô Cực cũng cười không ngớt, "Không biết khi nào nàng mới chịu đồng ý gả cho ta."

Mạnh Phù Dao lờm hẩn, vẫn chưa kịp nhìn vào mắt nhau thì bỗng nghe thấy một tiếng động lớn, hóa ra con thuyền ở phía đối diện đã trở về vị trí ban đầu. Trong tiếng reo hò, hoan hô kinh thiên động địa kia, thân thuyền của con thuyền đối diện ấy dường như còn gần hơn một chút so với trước đó, đâm thẳng qua chỗ họ không chút nhân nhượng.

Đế Phi Thiên vốn đang đóng tai nghe Trưởng Tôn Vô Cực giới thiệu về cơ cấu của Trường Thanh Thần điện, không để ý đến bên kia, bỗng chốc

hắn ta quay đầu lại nhìn, nổi trận lôi đình, nhấc tay lên chém một vết màu vàng còn đẹp hơn cá tên áo vàng kia nữa.

Mạnh Phù Dao thấy vậy bụng nghĩ toi rồi, vừa mới tiến vào được ranh giới của Thương Khung mà đã giết người, sau này phải làm thế nào đây? Nàng toan phi lên ngăn cản thì đột nhiên bị ai đó kéo mạnh về, hoá ra lại là Trường Tôn Vô Cực hắn một tay kéo Mạnh Phù Dao lại, một tay lại phất vạt áo, âm thầm nhẹ nhàng, một vết sáng màu vàng chìm vào trong nước biển, một tiếng động lớn thành linh vang lên, mặt biển nhô lên một bức tường bằng nước, cùng với đó là vết sáng màu vàng bắn tung tóe xung quanh, đến nỗi mà người trên thuyền và người trên bờ đều kinh ngạc, tản ra xa để tránh nấp.

Đế Phi Thiên quay đầu lại, lườm Trường Tôn Vô Cực, ánh mắt mang tà khí: "Hửm?"

"Vu thần đại nhân cảm thấy, tên nhãi ranh này có xứng đáng để ngài ra tay không?" Trường Tôn Vô Cực khoan thai đáp, "Đối thủ của ngài, chẳng lẽ chỉ là một tên Thần Sứ Thần điện nhỏ bé này?"

Đế Phi Thiên trầm tư một hồi, gật đầu: "Cũng đúng, ta không tính toán với những tên tiểu bối, chỉ tổ hạ thấp bản thân". Hắn ta phất phất vạt áo, "Người tự giải quyết là được rồi".

Hắn ta quay người lại không muốn quan tâm đến chuyện này nữa, không ngờ rằng tên Thần Sứ áo vàng vừa thoát mạng kia lại không biết nắm bắt tình hình, lập tức đứng trên đầu thuyền lạnh lùng nói, "Muốn chạy trốn sao?"

Những tên sứ giả áo trắng ướt nhẹp cùng đồng thanh hô lớn: "Còn không quỳ xuống xin Thần Sứ tha mạng!"

Trong số những tên áo trắng có vài người là nữ, y phục ướt nhẹp lộ hết thân thể, nhưng lại không biết xấu hổ mà che đi, thản nhiên đứng dậy

nói lớn, dân chúng trên bờ cũng không dám nhắc đầu lên nhìn, càng không dám nói những lời lẽ chế nhạo gì hết cả...

Mạnh Phù Dao thở dài, nghĩ bụng thần quyền thống trị sự sùng bái tín ngưỡng quả nhiên chẳng phải thứ gì tốt đẹp, chỉ là thứ hại người, thời gian lâu rồi sẽ sinh ra tà niệm, đây nào có phải là phản ứng và cử chỉ của người bình thường đâu.

Những tên Thần Sứ của Thương Khung này được người dân của nước này bái lạy quen rồi, tưởng mình là thần thật hay sao?

Thấy Đế Phi Thiên lại tức giận đùng đùng, Mạnh Phù Dao vội vàng xoa dịu hấn ta: "Để ta, để ta, chút chuyện nhỏ nhặt này làm sao có thể làm phiền ngài được, ngài vào trong khoang thuyền đi, ta sẽ bảo Thiết Thành pha trà cho ngài uống... Thiết Thành, pha trà Bích Vân Tước Thiết cho ta!".

Thiết Thành mặt sầm lại, bốc một nắm to Tước Thiết ném vào cốc: "Đặng chết nhà ngươi đi".

Mạnh Phù Dao quay người lại, vừa nghĩ phải dùng cách gì để vừa dạy dỗ đối phương lại không tổn hại đến tính mạng tên áo vàng đối diện thấy Đế Phi Thiên đi vào khoang thuyền tưởng rằng hấn ta đang khiếp sợ chạy trốn, đắc ý cười khàn khạch, giơ tay lên chỉ vào người Mạnh Phù Dao: "Bắt chúng lại cho ta! Đưa đến đại lao Phân Đàn trị tội thị chúng!"

Đám người áo trắng khom mình tuân lệnh, Phù Dao không biết phải làm thế nào đành vuốt tay áo, Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên lại tiến lên phía trước, nói: "Người đối diện kia có phải là thuộc hạ của Khẩn Na La không?"

Người áo vàng kia liền cứng đờ, đưa mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, lúc này Trưởng Tôn Vô Cực tất nhiên là đã dịch dung rồi, cũng chỉ được coi là một chàng trai trẻ tuổi có tướng mạo tạm được mà thôi, tuy là như vậy

nhưng ánh mắt của người kia cũng động đậy một chút, vẫy tay ra hiệu cho mọi người dừng tay lại, hỏi: "Các hạ là người trong bát bộ?"

"Hân hạnh được gặp." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, "Ta là thuộc hạ của A Tu La, thay đại vương đi khảo sát tình hình thủy lợi ở tây vực".

"A..." Ánh mắt của người đó cũng mềm xuống mấy phần, nhưng vẫn còn chút ngờ vực dành cho Trưởng Tôn Vô Cực, "Tại sao không có Nghi trượng, người cũng là Thần Sứ sao?"

"Tân Hà thủy triều dâng, đề điều không vững, Chính sứ đại nhân đã qua đó trước rồi." Trưởng Tôn Vô Cực khiêm mình, tư thái trời sinh đã nho nhã, "Tại hạ là Phó sứ, vừa được điều đến từ chỗ Ma Hô La Già, cùng với Chính sứ đại nhân cùng phân nhau khảo sát."

Thấy đối phương câu nào câu đấy có lí lẽ, lại rất chính xác, ánh mắt của người áo vàng cuối cùng cũng bình thường trở lại, nhưng lại vẫn nhìn Trưởng Tôn Vô Cực từ trên xuống dưới, giọng điệu vẫn mang vài phần chế giễu, nói: "Nếu đã như vậy mọi chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi, thất lễ rồi."

Rồi người đó lại nhìn khoang thuyền mà Đế Phi Thiên bước vào, có chút do dự hỏi: "Vị vừa nãy là..."

"Tại hạ không hề biết hãn ta..." Trưởng Tôn Vô Cực hạ thấp giọng, thần bí đáp: "Gặp trên đường thôi, nói là bạn cũ của Điện chủ, người này rất thần thông, ngài cũng đã thấy rồi đấy, do đó tại hạ không dám đắc tội, Thần Sứ tuy rằng không sợ hãn, nhưng cũng không cần thiết phải gây thù chuốc oán với những kẻ như vậy, nếu không thì khi về Thần điện e sẽ khó mở lời."

Người đó "ờ" một tiếng, dường như bị cảm động bởi những lời lẽ quan tâm của Trưởng Tôn Vô Cực, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cười đáp: "Nếu vậy thì xin được chỉ bảo nhiều hơn".

Giọng hần vừa mềm xuống, mắt của Mạnh Phù Dao bỗng giật giật - Nữ nhân!

Không ngờ lại là nữ nhân!

Thân thể của nàng ta từ đầu đến chân đều được che bởi bộ y phục màu vàng, trên mặt còn có chiếc mặt nạ che nửa mặt, ngữ điệu nói chuyện lạnh lùng, âm thanh không cao, tâm tư của Mạnh Phù Dao đều đang đặt trên việc làm thế nào để hóa họa thành phúc, biến vũ khí thành tơ lụa nên không hề chú ý đến giới tính của nàng ta.

"Phó sứ lúc nào sẽ quay trở về Thần điện?" Người con gái đó tự nhiên lại có thiện cảm với Trưởng Tôn Vô Cực, tự nhiên bắt chuyện hỏi han, "Bản sứ đáng lẽ ra nhận lệnh về Thần điện, nhưng trên đường còn có nhiệm vụ, không biết hai ta liệu có cùng đường chăng?"

"Tại hạ cũng đang quay trở về Thần điện." Đôi mắt của Trưởng Tôn Vô Cực lấp lánh, đáp: "Có thể đồng hành cùng Thân Sứ đại nhân là điều vô cùng vinh hạnh của bản thân tại hạ."

Vừa nói chuyện mấy người vừa cùng nhau xuống thuyền, Đàn chủ phân Đàn sớm đã có chuẩn bị nghênh đón, mỗi người đều lên ngựa, nàng ta không thềm để ý đến sự tồn tại của Mạnh Phù Dao, chỉ đi bên cạnh Trưởng Tôn Vô Cực cười nói: "Phó sứ khiêm tốn quá rồi, ngài là thuộc hạ của A Tu La, đẳng cấp vốn dĩ đã cao hơn Khẩn Na La, chúng ta nên xưng hô bằng vai phải lứa mới đúng." Anh mắt của nàng ta sau lớp mặt nạ kia đang là lướt trên người của Trưởng Tôn Vô Cực, cười lớn nói: "Đúng là tuổi trẻ tài cao, mới trẻ như vậy mà đã là phó sứ của A Tu La rồi, xin được mạo muội thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ?"

Mạnh Phù Dao đi ở phía đằng sau, thầm nghĩ, đây có phải là "La liếm" trong truyền thuyết không?

"Tại hạ Hứa Chiêu Nguyên." Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười, nhưng không hỏi danh tính của đối phương.

"Cái tên rất hay...." Ánh mắt nàng ta lúng liếng đung đưa, chỉ nói nửa câu lại dừng lại, dường như đang đợi câu hỏi của Trưởng Tôn Vô Cực, nhưng tên Trưởng Tôn Vô Cực kia lại chỉ mỉm cười nhìn nàng ta, ra chiều không hiểu ý.

Ánh mắt của nàng ta có hơi thất vọng, buồn phiền, ấp úng nói: "Bản sứ... Thác Bạt Minh Châu".

"Tên hay lắm." Trưởng Tôn Vô Cực cất lời khen ngợi, lời khen bay bổng nhẹ nhàng.

Nàng ta rất thích thú, cúi đầu đáp: "Nghe nói khi gia mẫu sinh ta ra từng mơ thấy một viên ngọc minh châu rơi xuống đất, tỏa sáng khắp căn phòng..." Không ngờ nàng ta lại nói với Trưởng Tôn Vô Cực truyền kì mà nàng ta được sinh ra và đặt tên.

Mạnh Phù Dao đi đằng sau lặng lẽ lắng nghe, bỗng nảy ra một suy nghĩ rất xấu xa, minh châu rơi xuống đất? Vậy không phải sẽ nát thành phần sao? Ai chà...

"Đây là Thần tiên động phủ do bốn Đàn xây dựng dành cho Thần sứ quá bộ trú ngụ lại, mỗi người một khu riêng biệt..." Đàn chủ của phân Đàn cẩn thận dẫn mọi người đến trước một tòa kiến trúc rất tinh xảo có tường màu xanh và gạch ngói đen, cửa nguyệt động vừa mở ra thì đã nhìn thấy hai hàng người hầu xếp ngay ngắn đồng thanh chào đón.

"Chỗ ở thô thiển, đón tiếp chậm chạp... mong hai vị thần sứ thứ lỗi..." tên Đàn chủ Phân đàn có chức vị tương đương với Huyện lệnh dường như chưa từng có kinh nghiệm đón tiếp hai vị thần sứ bao giờ, vô cùng lo lắng, rốt cả mồ hôi hột xuống.

"Rất tốt." Nàng ta ngẩng đầu lên nhìn xung quanh thày trong sân còn có hai độc viện nhưng lại liền sát nhau, chỉ cách nhau một bức tường hoa, bộ dạng rất vừa lòng vẫy vẫy tay; "Nhà người lui xuống đi".

Trưởng Tôn Vô Cực từ biệt nàng ta tại tường hoa, Thác Bạt Minh Châu vô cùng lịch sự nói: "Đường còn dài lắm, e dè gì chứ?"

Mạnh Phù Dao nhìn bóng dáng màu vàng sáng chói của nàng ta bước qua bên kia bờ tường hoa, ngẩng đầu nhìn "Thần tiên động phủ", cười nói: "Nơi tiếp đãi khách ở một địa phương nhỏ, vậy mà lại hoa lệ tinh xảo như vậy, thật là xa hoa quá mức tưởng tượng".

Trưởng Tôn Vô Cực nắm tay nàng, cười nói: "Dân chúng Thương Khung cho dù nghèo khổ, nhưng khi cống hiến cho Thần điện thì lại không tiếc bất cứ thứ gì, cho nên từ trước tới giờ Thần Sứ đi tuần tra luôn được hưởng những chế độ ấy, đều vô cùng xa hoa quá mức tưởng tượng".

"Đây chính là ma lực của việc tín ngưỡng tôn giáo bị thần quyền thống trị..." Mạnh Phù Dao thở dài, "Một khi tín ngưỡng đã được hình thành thì đến một mức độ nào đó còn mạnh mẽ hơn cả chính thể bình thường, rất khó bị lật đổ."

Đột nhiên nàng cảm giác có chút bất ổn sau lưng, quay đầu lại nhìn, Đế Phi Thiên đang nhìn hai người nắm tay nhau với một ánh mắt quá mức âm tà.

Nhìn bộ dạng của hãn ta dường như là rất muốn kéo tay ai đó ra rồi đặt tay mình vào, Mạnh Phù Dao lập tức cười nhắc nhở hãn ta: "Không được cậy thế, không được cậy thế", rồi lại ra lệnh cho Diêu Tấn, "Đi đi, tìm phụ nữ đến cho Vu thần đại nhân hạ hỏa, nhất định phải thật đẹp đấy."

Kim Cương ngẩng đầu hét lớn trên vai của Trưởng Tôn Vô Cực: "Tìm cho ta một con cái tới đây, nhất định phải đẹp đấy".

Nguyên Bảo đại nhân trên vai của Đế Phi Thiên nhìn Kim Cương với ánh mắt tức giận - Đế Phi Thiên không chịu trả Nguyên Bảo đại nhân, mà cặp đôi chủ nhân vô lương tâm kia cũng không gấp rút đòi lại, Nguyên Bảo đại nhân đã vài lần bị mua đi bán lại, tự nhận rằng hồng nhan bạc mệnh - thực ra Vu thần đại nhân đối xử rất tốt với những thứ mà hắn ta thích, trái cây của núi thần cách xa ngàn dặm hắn ta đều có thể mang về cho Nguyên Bảo đại nhân, làm cho Nguyên Bảo dạo gần đây lại béo lên.

Cửu Vĩ vì thế cũng rất vui, bờ vai của Mạnh Phù Dao là của riêng mình nó rồi!

Diêu Tấn nhận lời vội vàng đi tìm nữ nhân, sắc mặt Đế Phi Thiên biến đổi, lúc sau lại vẫy tay, dứt khoát nói: "Không cần nữa!"

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên: "Đại nhân à, không phải ngài đã nói lâu lắm rồi không chơi đùa với các cô nương đến nỗi người sắp mốc meo rồi sao, không phải ngài đã nói nếu không có các cô nương bên cạnh thì sẽ thêm quá mà chết hay sao?"

"Không cần nữa!" Đế Phi Thiên ngóc đầu lên quay trở về phòng của mình, "Ta sẽ không chiều theo ý người đâu! Không có lí do gì mà trong tay có thứ tốt nhất rồi mà lại phải dùng thứ khác."

Mạnh Phù Dao yên lặng, trong lòng kiêu ngạo nghĩ rằng, chính vì người muốn đánh cắp trái tim của ta nên gồng mình nín nhịn à? Không cần đâu, nhà người có giữ thân thể trong sáng như ngọc một vạn năm đi chẳng nữa, tỷ tỷ đây cũng không thêm động lòng mà yêu người đâu...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 5.2

"Tại sao lại phải ở chung với tên Thần sứ này?" Sau khi vào trong phòng, Mạnh Phù Dao liền hỏi ngay Trưởng Tôn Vô Cực.

"Không phải là nàng muốn có một thuật che mắt hay sao?" Trưởng Tôn Vô Cực vừa cười vừa vuốt ve mái tóc của nàng, "Tình hình khi này, so với việc làm to chuyện lên thì chi bằng chúng ta kéo thêm một mối quan hệ, để nàng bước vào Thần điện dưới sự bảo vệ của nàng ta, các sứ giả bên ngoài của các bộ không chi phối lẫn nhau, vì thế sẽ không dễ dàng bị phát hiện".

"Nếu như bị phát hiện, chắc cũng sẽ phiền lớn đấy nhỉ?" Mạnh Phù Dao hạ giọng xuống, "Chỉ sợ là không che giấu được bao lâu".

"Sớm cũng phải đánh, muộn cũng phải đánh, dùng xong rồi lại đánh, như thế không phải là đã lời rồi hay sao? Trưởng Tôn Vô Cực cười.

"Nếu có thể khiến trái tim người ta nghiêng về huynh, thế thì cũng chẳng cần đánh nữa, càng lời hơn." Mạnh Phù Dao cũng cười.

"Hả? Có à?" Người nào đó giả vờ ngạc nhiên.

Mạnh Phù Dao không nói nữa, nếu còn nói nữa ai đó sẽ tưởng rằng nàng đang ghen.

Nhưng tiếc là nàng không nói thì ai đó cũng sẽ tự động cho rằng nàng đang ghen, ánh mắt ngày càng phát ra những tia sáng lấp lánh nhiều màu

sắc, cười nói: "ừm... Hình như là ta đang ngửi thấy mùi chua chua nào đó..."

Mạnh Phù Dao cười ha ha, nói: "Đúng vậy đấy, Cửu Vĩ đang đánh rắm."

Cửu Vĩ oán thán nhìn lên ười - A a a a bao nhiêu loài thú vì đời mùi hương thơm hơn cả xạ hương từ móng phát ra ta mà cả ngày không ngủ, đến miệng của cô lại thành vị chua loét của dấm thề hả?

"Nói thật nhé, ta không hiểu, những tên thần lạnh lùng của Thần điện Thương Khung không phải là rất cao quý hay sao chứ? Tại sao người nào người nấy trông như là chưa nhìn thấy hai vậy?" Mạnh Phù Dao nhin cả ngày cuối cùng cũng phải nói ra, thì thà thì thăm ghé vào tai của Trưởng Tôn Vô Cực.

Trưởng Tôn Vô Cực nén cười nhìn nàng hỏi: "Ta có thể chỉ hiểu là nàng đang tò mò thôi không?"

"Đúng thế đấy." Mạnh Phù Dao trả lời một cách rất thẳng thắn.

Trưởng Tôn Vô Cực cười nhẹ, véo mũi của nàng: "Trưởng Thanh Thần điện nàng cũng biết đấy, cho phép thông hôn, nhưng người trong Thần điện nàng cũng đã gặp rồi, được chiều quen nên chẳng coi ai ra gì nữa, thông hôn với dân thường là điều không thể, bởi vậy ở Thần điện, phạm vi lựa chọn cũng sẽ hẹp hơn."

"Đúng thế", Mạnh Phù Dao bỗng nhiên ngộ ra, "Thác Bạt Minh Châu nghe giọng nói thì rất trẻ mà đã có thể đảm nhiệm vai trò Thần Sứ, phụ trách tuần tra toàn quốc, địa vị ở trong Thần điện cũng không thấp, vì vậy nếu muốn tìm được một người đàn ông tương đương tuổi tác địa vị và các mặt điều kiện khác đều tốt, thì quả thực không phải là một điều dễ dàng."

Nàng nheo mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, cho dù hăn chỉnh hình tư sắc bình thường, nhưng khí chất tốt trời sinh ra thì dù thế nào cũng không cất

giấu được, người này cho dù mặc những bộ y phục bình thường cũng có thể thể hiện được phong thái xuất thần, khó trách Thác Bạt Minh Châu lạnh nhạt, tự đại, nhưng vừa nhìn thấy hắn là liền biến thành Thác Bạt Thần Châu.

"Ra ngoài đi dạo đi." Trương Tôn Vô Cực kéo nàng, "Hiểu nhiều hơn một chút về đất nước Thương Khung này sẽ có lợi với nàng hơn".

Mạnh Phù Dao đồng ý nhưng đầu óc lại rối bời, từ Thái Uyên đến Thương Khung, trải qua bảy quốc gia, tuy rằng có rất nhiều ngày nàng ở cạnh hắn, nhưng đa số đều là những ngày chơi đùa vô lo vô nghĩ chỉ cần tiến về phía trước, cơ hội để hai người đi dạo đường phố rất ít, mà đến tận sau này... sau này có lẽ sẽ không còn nữa.

Vừa nghĩ đến đây ánh mắt nàng liền tối mờ lại, nhưng sau đó lại sốc lại tinh thần, trải qua câu đố về thân thể, biết rằng ân oán giữa mình và Trương Tôn Vô Cực năm đó đã khá lâu. Có những chuyện nàng cũng đã nghĩ thông rồi, nếu như Trương Tôn Vô Cực đã kiên quyết với nàng như vậy, vốn dĩ không phải nàng muốn cách rời là có thể từ bỏ hắn, vậy thì cứ để hắn sống như bây giờ. Nếu như bản thân đã một lòng muốn đi thì nhất định phải xin lỗi hắn, như thế thì thà cố gắng lưu cho hắn chút hồi ức tốt đẹp, nếu như vậy thì khi nàng rời bỏ đi, khi hắn từ từ hồi tưởng thì sẽ không bị vây bủa bởi sự đau thương và nuối tiếc.

Nàng cúi đầu dẫn đo, Trương Tôn Vô Cực lặng lẽ nhìn nàng, bỗng kéo nàng vào vòng tay của mình, khẽ nói: "Phù Dao... ta..."

Mạnh Phù Dao "Hả" một tiếng trong vòng tay của hắn, đợi nghe nốt nửa câu còn lại, song Trương Tôn Vô Cực lại im lặng thật lâu, Mạnh Phù Dao dựa vào ngực của hắn, khó hiểu nhồm đầu lên, vừa mới ngẩng lên thì đã thấy ánh mắt của Trương Tôn Vô Cực chỉ toàn một mảng đen, như thể sao trời trên biển đã bị lụi tắt.

"Không có gì đâu", Trưởng Tôn Vô Cực vuốt ve mái tóc đã bị rối tung của nàng, cười với nàng rồi dắt tay nàng ra khỏi cửa.

Phù Dao...

Ta phải nói với nàng như nào đây...

Ta rất sợ...

Hai người đang dạo bước trên con đường...

Nhưng đằng sau còn có một vài người đi theo...

Chính là Đế Phi Thiên và ba con thú.

Vu thần đại nhân không muốn ra tay ngăn chặn, nhưng cũng không muốn họ có thể giới hai người, trong lòng còn có chút muốn học hỏi cách mà Trưởng Tôn Vô Cực khiến Mạnh Phù Dao vui, Mạnh Phù Dao cũng không thèm để ý làm gì, cứ coi hai người họ như là hai con thú đầu đàn, còn bọn cầm thú ở phía sau.

Cứ cách một đoạn đường họ đang đi là có một chỗ thờ thần, người qua đường đi qua, chắc chắn sẽ vào phúng bái vậy là người khắp mọi nẻo đường đều đi lại nườm nượp.

Mạnh Phù Dao phá lên cười: "Có một không chứ!"

"Đây có là gì thế?", Trưởng Tôn Vô Cực giải thích, "Mỗi hộ gia đình cũng có một bàn thờ thần linh, trước khi ăn uống hay ngủ nghỉ đều phải bái, rất nhiều thời gian trong một ngày đều bị lãng phí ở trong nghi thức này."

"Vậy khi kĩ nữ đi bán thân bán được một nửa rồi lại chạy đến trước bàn thờ thần tiên đốt vài nhánh hương bái vài cái mới được bán tiếp à?"

Trưởng Tôn Vô Cực nheo mắt nhìn Mạnh Phù Dao, chậm rãi nói: "Những cô kĩ nữ ấy hả... nghe nói cứ mỗi khi đến dịp lễ thần đều không được tiếp khách, tế lớn tế nhỏ, không được tiếp khách, ăn chay cúng bái, không được tiếp khách, ngày mừng thọ của Điện chủ các bộ cũng hoàn toàn không được tiếp khách luôn đấy."

Mạnh Phù Dao thờ người ra: "Vậ xin hỏi một tháng các cô ấy hoạt động mấy ngày?"

"Thường thì năm ngày."

Mạnh Phù Dao lại thờ người: "Thế chẳng phải là hít gió mà sống à?"

"Vậ nên kĩ nữ ở Khương Thành đều phải đi làm thêm cả."

Mạnh Phù Dao: "..."

Dường như bỗng có người đứng phắt dậy, vọng tiếng vang nghe như tiếng hai cái đầu cụng phải nhau, nhưng lại chẳng hề có tiếng cãi vã nào mà cả hai bên chỉ lên tiếng: "Thần phù hộ", nói rồi lại đi mất trong im lặng.

"Đúng rồi, tên vừa nãy trông có vẻ hơi biến thái, nhưng xem ra bây giờ... còn có vẻ chất phác đấy, tốt lắm!" - Mạnh Phù Dao khen.

"Chẳng qua là do không được xảy ra tranh cãi ẩu đả ở ngay trong miếu thờ mà thôi." - Trưởng Tôn Vô Cực cười nhạt. "Những kẻ đã từng phạm tội thì cả đời cũng chẳng thể tin tưởng được, nếu nàng không tin thì cùng ta đi xem, đảm bảo là đi qua con phố này, hai người họ chắc chắn vẫn còn đang mãi đánh nhau."

Mạnh Phù Dao chỉ im lặng, nhưng Đế đại gia vẫn luôn bám theo thì lại chẳng tin, định đi về phía đó thật rồi mang một vẻ mặt kỳ quái quay lại.

Manh Phù Dao ha hả nhìn hắn ta cười, Đế Phi Thiên tiên sinh ngẩng mặt lên kêu lớn: "Đánh chết người rồi...!"

Mạnh Phù Dao: "..."

Đánh chết người rồi, những người ở quanh đó tới hỏi thăm.

"Là ai ra tay trước?"

"Ta thề có ông trời làm chứng." Một ông béo thành thật nói rằng, "Thiếu gia thứ hai nhà họ Vương đã ra tay trước."

"Ta thề có ông trời làm chứng." Một người đàn bà ôm con trong tay lên tiếng, "Thiếu gia thứ ba nhà họ Lý nạt nộ người ta trước!"

Mạnh Phù Dao nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, hắn cũng đang dụi dụi nhìn nàng. Mạnh Phù Dao còn tưởng hắn sẽ giải thích cho nàng sự việc đang diễn ra trước mặt rốt cuộc là như thế nào, vậy mà lại nghe hắn lẩm bẩm, "Ta thề có ông trời làm chứng: Ta nhất định sẽ mãi trung thành với nữ vương."

Mạnh Phù Dao chúi chúi khoe miệng, chà chà đế giày của nàng lên chiếc giày đã được lau bóng loáng của Trưởng Tôn Vô Cực...

"Này! Nhà người!" Người ăn mặc giống đồ đệ thần giáo hỏi nàng. "Có thấy gì không?"

"Ta thề có ông trời làm chứng." Mạnh Phù Dao nghiêm mặt lại đáp. "Chẳng thấy gì cả."

Mạnh Phù Dao không muốn chen chúc trong đám đông đấy nghe những lời "Thề trước trời đất" nói mãi chẳng hết kia nữa, bèn kéo Trưởng Tôn Vô Cực ra rồi tiếp tục đi. Đi được một đoạn thì thấy người từ khắp nơi càng ngày càng đông nàng bèn hiếu kỳ chen vào đám đông đó. Khó khăn lắm

mới chen được vào trong, nàng nhìn thấy một nơi trông như cửa nha môn, có rất nhiều người đang không ngừng quỳ lạy ở đó. Quỳ lạy trước nha môn thì chẳng có gì lạ lắm, nhưng vẫn đề là ở chỗ những kẻ đang quỳ lạy kia, mỗi người một dáng vẻ khác nhau: người thì quỳ ở trên sỏi đá, người thì có khói nhang bay trên đỉnh đầu, kẻ lại trần như nhộng, có kẻ còn lấy đầu que nhang đang cháy tự châm vào người, khiến mùi máu thịt thật tanh tưởi bay khắp nơi.

Mạnh Phù Dao như chết lặng đi: "Chuyện kinh khủng gì thế này?"

Trưởng Tôn Vô Cực dò hỏi người xung quanh rồi bảo với Mạnh Phù Dao: "Mùa tuyển chọn đệ tử từ dân gian hàng năm của Thần điện đến rồi, thứ này coi như để thể hiện lòng trung thành."

"Chuyện này là thật ư?" - Mạnh Phù Dao hoang mang. "Chẳng lẽ Thần điện lại dùng cách này để lựa chọn đệ tử?"

"Theo lẽ tự nhiên thì không phải vậy." - Trưởng Tôn Vô Cực đáp. "Chỉ là bách tính hi vọng rằng cách làm này sẽ làm động lòng những kẻ làm quan có trách nhiệm tuyển chọn kia mà thôi."

"Vậy tại sao không ngăn bọn họ lại?" Mạnh Phù Dao cau mày lại. Nàng nhìn chàng trai trẻ đang tự thiêu cháy bản thân kia, rõ ràng anh ta đau đến mức toàn thân run lên, nhưng vẫn nghiêng chặt răng không dám để lộ tiếng kêu rên.

"Tại sao phải ngăn cản?" - Trưởng Tôn Vô Cực ngoảnh lại nhìn Mạnh Phù Dao. "Nàng không thấy là, kẻ bề trên nằm trong tay lòng trung thành của bách tính thì sẽ dễ dàng cai trị hơn sao?"

Nếu như... so với kẻ thù của một đất nước...

Đột nhiên đám người đổ xô tới Mạnh Phù Dao, Trưởng Tôn Vô Cực đã kịp đẩy nàng ra ngoài. Lúc lao ra khỏi đám người hỗn loạn, nàng đã kịp kéo

cả Đế Phi Thiên đại nhân với hàng lông mày còn đang dựng đứng kia ra ngoài, tất cả cùng tẩu thoát. Không mau tẩu thoát thì còn làm gì? Không lẽ ở lại gây chiến với đám người không biết chút võ công nào kia sao?

Chạy qua một góc phố rồi, thoát khỏi đám đông tụ tập, đừng có nói đám người bách tính nhốn nháo kia, đến một đoàn của Đế Phi Thiên còn chẳng thấy đâu, Mạnh Phù Dao vừa vỗ ngực vừa hét thật lớn: "Nguy hiểm thật!"

Đường đường là một Nữ vương Đại Uyển, trải qua biết bao sóng to gió lớn, vào sinh ra tử, nay lại bị một đám người cầm gậy gộc, gạch đá đuổi cho chạy toán loạn, thật là nguy hiểm...

Mạnh Phù Dao hét xong mới chợt nhận ra con phố này quá yên ắng, chẳng có lấy một bóng người. Nàng đứng dựa vào một bức tường, Trương Tôn Vô Cực đẩy nàng vào giữa vòng tay mình, chống hai tay lên tường.

Thân hình của người nọ cường tráng tới mức có thể bao trọn nàng, hằn cuí đầu, hai cánh tay tạo thành một tam giác chặt hẹp nhốt nàng vào trong, tim nàng kề tim hắn.

Một hương thơm lạ lùng lãng đãng trong không khí tứ thế ấy khiến người ta cực kì dễ rung động, Trương Tôn Vô Cực mỉm cười dịu dàng, ánh mắt đong đầy xúc cảm.

Mái tóc của nàng phất phơ theo nhịp làn gió mát của mùa hạ phương Bắc, đôi mắt ánh lên màu đen trong vắt như hồ ngọc bích.

Đột nhiên có một tiếng nói lạ từ đâu vang lên phá tan khoảnh khắc khiến người ta muốn tan chảy đó.

"Gian phu âm phụ! Gian phu âm phụ!"

Kim Cương đại gia đậu trên vai của Trương Tôn Vô Cực nghiêng đầu đánh giá hai người này một cách kỳ quái, cuối cùng xác định, hai người này

đang muốn làm chuyện mà chủ nhân vẫn thường làm.

"Gian phu dâm phụ!" Kim Cương bay đi mất, những sợi lông vàng dựng lên như sương khói, đôi mắt xanh vàng lấp lánh chuyển qua chuyển lại, "A ư ư! Ngoan ngoan nào! A, ư ư, tình ca ca!"

Trưởng Tôn Vô Cực vươn tay bắt lấy con chim, rút ra một cái khăn tay rồi cố bịt mồm nó lại, tiện tay treo nó lên nhánh cây cạnh đó.

Kim Cương chẳng thể kêu được nữa, không thể làm lộ bí mật, cũng chẳng thể làm phiền đến sự việc xung quanh nữa, nó chỉ biết rên rỉ mãi trên ấy thôi.

Mạnh Phù Dao thấy nó sống dở chết dở liền phì cười.

Trưởng Tôn Vô Cực cau mày, người con gái này và Kim Cương thật chẳng khác gì nhau, đều khiến kẻ khác thấy khó chịu, Mạnh Phù Dao cứ cười mãi, càng cười càng thấy vui, nhìn một đám hoa hoét xanh xanh đỏ đỏ sau lưng Trưởng Tôn Vô Cực cao sang nhã nhặn mà có hơi cạn lời...

"Nàng cứ cười đi, nàng có thấy lãng phí thời gian quý báu của hai ta không?" Hoàng đế Vô Cực mới nhậm chức cau mày lại, bỗng hắc cũng phì cười. Ngay sau đó, hắc bất ngờ cúi người trao cho nàng một nụ hôn.

Hương vị ngọt ngào của đôi môi nàng, mùi thơm và sự mê mẩn cứ nối đuôi nhau mà đến, khiến dáng vẻ nho nhã của Trưởng Tôn Vô Cực như chẳng còn nữa, khoảnh khắc môi hắn chạm lên môi nàng, cả hai như chấn động, đất trời quay cuồng, nàng và hắn chìm đắm trong sự ngọt ngào cùng ấm áp, triền miên vô tận.

Nụ hôn này, xóa đi những nhớ nhung dài đằng đẳng, những muôn phiền canh cánh trong lòng.

Nụ hôn này, xua tan những lo lắng khôn nguôi, những đêm thâu trần trọc.

Nụ hôn này, xóa đi nếp nhăn nơi mi tâm, xua tan sự lạnh lẽo của hai trái tim yêu.

Nếu như đến cuối cùng vẫn phải từ biệt, thì giờ phút này hãy để nàng có thể ngủ say trong ba vọn dặm biển xanh mênh mông của ta, khoảnh khắc này, đất trời của nàng chính là tất cả của ta.

Phù Dao như chẳng còn chút hơi thở nào nữa, nàng thật mỏng manh tựa đôi môi đỏ đang căng mọng trên gương mặt trắng như hoa tuyết sau lớp mặt nạ cánh ve, ánh mắt như thể muốn trói buộc người ta thường ngày cũng dần trở nên dịu dàng hơn, khiến từng đường nét trên mặt nàng đều tỏa sáng, ngập tràn sự thu hút. Khi ánh sáng trên gương mặt nàng biến mất, sắc màu u ám của sự đau khổ dần vật hiện lên, Trương Tôn Vô Cực tức khắc buông nàng ra, thở dài.

Mạnh Phù Dao định thần lại, đợi cho những đau khổ kia qua đi. Từ lâu lắm rồi nàng đã thờ ơ với chuyện tình cảm, bên nhau thì ít nhưng xa cách lại quá nhiều, mưa to gió lớn khó khăn muôn trùng, gần như nàng không còn thời gian và cơ hội để được yêu đương, nàng không muốn những đau khổ đã cũ kĩ kia lại trỗi dậy.

Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Trương Tôn Vô Cực, nàng mỉm cười, như nói với hắn là mình không sao.

Như vậy cũng tốt.

Vận mệnh đã định nàng chỉ là khách qua đường ở Năm châu Đại lục này, giống như độc "Khóa tình" cổ quái trong cơ thể nàng, như cảnh báo nàng rằng, nếu lún sâu vào chuyện yêu đương tình ái, tương lai chỉ chuốc lấy đau khổ mà thôi.

Về tới "Động Thần Tiên" đúng vào lúc bữa tối, Đàn chủ Phân đàn đã chờ sẵn ở cổng Nguyệt động, kẻ xu nịnh ấy nói với Trưởng Tôn Vô Cực bữa tối đã được chuẩn bị. Mạnh Phù Dao sau một ngày hao tổn quá nhiều sức lực, đang đói cồn cào, nghe thấy vậy liền vội vào bên trong, réo lên: "Đói muốn chết rồi đây..."

Tiếng của nàng vang lên tới của phòng lớn mới dừng, nàng còn đang chân trước chân sau thì bỗng khựng lại, không đi tiếp nữa.

Trưởng Tôn Vô Cực theo sau, nhìn thấy vậy liền cau mày lại.

Đế Phi Thiên liếc thấy vậy bèn cười phá lên.

Một lúc sau Mạnh Phù Dao rút chân lại, quay người, nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, cười thầm, có điều nụ cười ấy có chỗ nào không đúng lắm.

Thình lình một tiếng hét to vang lên.

"Thứ quái quỷ gì vậy? Sao dám lớn tiếng ở nơi trú giá của Thần Sứ?"

Người con gái đang đứng trong phòng mặc bộ y phục màu vàng nhạt, ung dung ngoảnh đầu với tư thế như thể đã chuẩn bị một cách kỹ lưỡng, bộ váy nhìn chẳng ra gì trước đây đã được thay thành một bộ váy vàng kim nhạt màu, được cắt may tỉ mỉ tôn lên những đường cong vô cùng nữ tính.

Chiếc mặt nạ cũng đã được gỡ ra, để lộ ra một gương mặt trắng bệch, trông có vẻ rất nhợt nhạt, mắt mày cho dù cũng thanh tú, song lại ba phần giống như là có bệnh, chỉ là có vẻ nàng ta rất biết cách trang điểm, rất biết cách biến khuyết điểm của bản thân trở thành ưu điểm xuất sắc. Khắp người nàng ta được đính những hạt trân châu, hoa thêu trên váy áo lại càng sinh động. Nàng ta lại mang một dáng vẻ nửa mạnh mẽ nửa mỏng manh, khiến người ta phải nổi lòng thương cảm.

Mạnh Phù Dao nhìn lên trời, nhớ lại ban ngày khi hai thuyền va chạm vào nhau, người con gái này từ trong khoang thuyền bước ra rồi từng bước giúp con thuyền trở lại bình thường, so với cô gái đẹp như trong tranh vẽ này, nàng cảm thấy quả thực cuộc sống này có muôn vàn điều khó đoán.

Nàng cứ ngỡ người đứng đó khiến nàng ta bắt đầu khó chịu. Cô gái ngốc nghếch này từ đâu tới đây, đứng chắn như vậy, che mất tầm mắt của ai kia!

"Còn không mau rút!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 12: Mỹ Nhân Kế

“Còn không mau cút!”

Mạnh Phù Dao vốn hiểu rõ "thân phận" của mình, đang định rời khỏi đây, nhưng bị nàng hoa si này quát mắng, nàng lại không chịu đi, chau mày, liếc nhìn Thác Bạt Minh Châu.

Thác Bạt Minh Châu đã chuyển mắt nhìn qua chỗ khác, trong mắt nàng ta, một tên người hầu chẳng đáng để nàng ta nhìn, thứ nàng ta quan tâm chỉ có vị phó sứ A Tu La kia thôi.

Nàng ta hôm nay vốn muốn cùng uống rượu, cùng tâm sự với vị phó sứ A Tu La trẻ trung ưu tú ấy dưới cảnh trăng thanh gió mát.

Rượu uống đủ rồi, nếu có thể tâm sự thêm chút thì quá tốt.

Nàng ta vừa chau mày quát tháo Mạnh Phù Dao, vừa nở nụ cười yếu điệu với Trưởng Tôn Vô Cực.

Trưởng Tôn Vô Cực lạnh nhạt nhìn nàng ta, lại Mạnh Phù Dao đang không rời đi cũng không tiến đến, nhìn hẩn chăm chăm một cách xấu xa xem xem hẩn xử lý chuyện này ra sao. Hẩn cười cười, tiến lên phía trước, kéo Mạnh Phù Dao ra.

Thác Bạt Minh Châu nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, tỏ vẻ cực kỳ hài lòng, đợi Trưởng Tôn Vô Cực mắng đuổi kẻ hầu đáng ghét kia đi rồi là chỉ còn thế giới của hai người nàng ta và hẩn.

Xem ra, nàng ta rất tự tin với dung mạo của chính mình, cực kỳ tin tưởng vị phó sứ A Tu La nhất định không thể tìm thấy một nửa đồng hành nào xuất sắc hơn nàng ta cả.

Trưởng Tôn Vô Cực bước lên, cười với nàng ta.

Thác Bạt Minh Châu lập tức cũng nở nụ cười đã luyện tập đạt đến độ cong hoàn mỹ với hắn.

Trưởng Tôn Vô Cực lại cười, sau đó dắt Mạnh Phù Dao quay người cùng lùi lại.

Thác Bạt Minh Châu ngăn người.

Trưởng Tôn Vô Cực vừa lùi lại, vừa xin lỗi Thác Bạt Minh Châu: "Cả đoạn đường về đây, từ đầu đến chân ta đã dính đầy mồ hôi, thực quá thất lễ rồi, ta sai hẳn chuẩn bị cho ta chút nước tắm... A, Thác Bạt cô nương, cô cũng muốn ở cùng à?"

Thác Bạt Minh Châu vội ghì bước chân đang vô thức đi theo Trưởng Tôn Vô Cực, gương mặt lập tức đỏ bừng, trong lúc xấu hổ, nàng ta cố gắng tìm một lý do cho sự thất lễ của mình, cắn cắn môi nói: "Ta... ta... ta mới nhận được thư gửi từ Thần điện, có một nhiệm vụ quan trọng, muốn thương lượng với huynh một chút..."

Nàng ta hoảng loạn bịa ra một lý do, nói ra khỏi miệng rồi mặt mới biến sắc, giật mình phát hiện ra bản tự nhiên lại lờ nhiệm vụ bí mật của Thần điện ra mượn có mất rồi? Đây chính là trọng tội vi phạm giáo quy của Thần điện, bất giác cảm thấy lo lắng.

Dù thế, lời cũng đã nói ra, làm sao có thể thu lại được?

Trưởng Tôn Vô Cực mắt chợt loé lên, "Ồ?" một tiếng, cười nói: "Xin Thác Bạt cô nương chờ một lát, tại hạ đi chút rồi quay lại ngay."

Hắn bình thường biểu cảm dù ôn hoà, nhưng luôn khiến người ta có cảm giác xa cách rõ rệt, nụ cười hôm nay rõ ràng là nụ cười hàng ngày hắn dành cho Mạnh Phù Dao, tức thời xung quanh bừng sáng, cho dù mặt mày đã dịch dung trở thành rất bình thường, cũng khiến người ta cảm thấy tư dung tuyệt thế, câu hồn nhiếp phách. Thác Bạt Minh Châu nhất thời nhìn ngẩn ngơ, run rẩy tựa vào khung cửa, người đi xa rồi mới nói được một chữ: "Được..."

Nàng ta nói xong mới nhận ra tim mình đang đập thành thịch, lòng bàn tay nóng bừng, ướm đầm mồ hôi, sau rồi lúc bình tâm lại thì lại có cảm giác thất vọng.

Mạnh Phù Dao kéo Trương Tôn Vô Cực rẽ vào một góc, phì cười: "Xem nụ cười ấy của người... ta thấy mỹ nữ kia hồn cũng bay luôn rồi.", rồi lại cười, "Đáng tiếc để đại gia đi tắm rồi, nếu hắn ở đây, lại có thêm màn kịch hay."

"Nàng cũng đi tắm đi." Trương Tôn Vô Cực ngửi mùi trên người nàng, ra vẻ chê bai, "Xem nàng chen chúc trong đám đông cũng thật là hôi."

"Vậy à?" Mạnh Phù Dao thản nhiên tự ngữ mình, nghi ngờ, "Làm gì có chứ?"

"Có." Trương Tôn Vô Cực vẫy gọi người hầu chuẩn bị nước tắm, cười, "Bệ hạ có cần người giúp kì lưng không? Tại hạ tình nguyện phục vụ." Vừa nói vừa cời bỏ đai lưng Mạnh Phù Dao, Mạnh Phù Dao dẫm chân hắn, chạy vào trong, kéo mạnh cánh cửa, đóng sập lại.

Cửa vừa đóng, Trương Tôn Vô Cực liền quay người, hắn vừa quay người lại, nụ cười nhẹ nhàng kia đã chẳng thấy đâu. Hắn đứng ở đó trầm tư một lúc, rồi về phòng thay y phục mới, lại đi đến sảnh đường mà Thác Bạt Minh Châu còn đang đợi hắn một lần nữa.

Hắn vừa đi qua một ngã rẽ, Mạnh Phù Dao liền lảng lảng đi từ trong phòng mình ra ngoài.

Nàng bay lên mái nhà, quan sát hướng Trường Tôn Vô Cực đi về chỗ Thác Bạt Minh Châu đang đợi, đầu mày hai hơi nhú lại, một lúc sau, tính toán ổn thoả khoảng cách mà Trường Tôn Vô Cực không thể phát hiện ra nàng mới không nhanh không chậm mà qua đó.

Trường Tôn Vô Cực bước vào trong phòng, Thác Bạt Minh Châu vẫn đang ngẩn người thất thần, đột nhiên nghe thấy một giọng nói tao nhã, trầm thấp, từ tốn chào hỏi: "Đã để cô nương phải đợi lâu."

Thác Bạt Minh Châu quay người lại, nhìn thấy một nam tử trường y tím nhạt, tay áo buông thông bước vào phòng, đôi mắt ôn nhu dịu dàng, tha thiết mang theo ý cười làm người tử say mê, mặt nàng ta bất giác đỏ bừng, vì nghe thấy tiếng xưng hô của hắn bỏ đi hai chữ Thác Bạt mà mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vã qua tiếp: "Công tử."

Trường Tôn Vô Cực quét mắt một lượt đồ ăn nhẹ phong phú mà tinh tế được chuẩn bị trên mặt bàn, ngồi xuống nhiên, chủ động rót rượu cho Thác Bạt Minh Châu: "Đây chắc chính là rượu "Dao Đài Tuyết Nhường" của núi tuyết Thương Khung chỗ chúng ta đi? Có thể an thần, dưỡng nhan, bổ sung tinh khí, cực kỳ có lợi với nữ nhân, thật không ngờ tới, ở một nơi chốn nhỏ bé như thế này lại có thể tìm được loại rượu ngon này, không bằng cô nương uống thêm vài chén."

"Công tử đúng là một người biết cách quan tâm." Thác Bạt Minh Châu mừng rỡ không thôi, tim gan đều mềm nhũn như đi trên mây, từng tia ngưỡng mộ ảo tưởng nhuộm hồng cả hai gò má, còn có chỗ nào giống với người mới vừa nãy nhỏ nhẹ ân cần nữa chứ, nàng ta cạn liền mấy chén, khuôn mặt vốn có chút sắc trắng xanh ốm yếu cũng phơn phớt một lớp hồng, tim đập mỗi lúc một mạnh, ban đầu còn cố gắng giữ chút vẻ kín đáo, lúc này cũng đã chân tay bủn rủn, đỡ thì chẳng đỡ nổi, nâng cũng nâng

không dậy. Trưởng Tôn Vô Cực chậm rãi rót thêm rượu, nhẹ cười, lại chẳng hề đề cập đến chuyện Thần điện, chỉ lôi mấy câu thơ phong hoa tuyết nguyệt ra ngâm vịnh, tìm mấy chuyện kể ly kỳ tứ phương, văn nhân dật sự mà nữ nhân thích nghe ra để trò chuyện, tùy tiện nhắc tay mà lại làm người thấy trống ngực dồn dập, vô tình cúi mắt cũng quá mức phong lưu. Thác Bạt Minh Châu ngấm hẩn đến ngơ ngẩn, say mê đến mức thần trí đều rung động chẳng biết mình nói gì nữa.

Mắt thấy nàng ta đã say túy lúy, Trưởng Tôn Vô Cực mới dừng việc rót rượu, cười nói: "Lúc trước cô nương có nói với tại hạ, nhiệm vụ của Thần điện..."

"Ồ." Lúc này vẻ mặt nhìn ngấm Trưởng Tôn Vô Cực của Thác Bạt Minh Châu chẳng khác gì nhìn ngấm lang quân cả đời của mình, liền không đắn đo gì hết, rút một ống trúc từ trong bọc ra, nói: "Ta vừa nhận được bồ câu đưa thư, vẫn còn chưa kịp xem nữa, nhưng mà nhìn thấy con dấu thứ lại là ký hiệu của bên Thiên Bộ, hình như đã lâu lắm rồi chưa từng nhìn thấy chỉ lệnh của Thiên Bộ."

"Vậy Thác Bạt cô nương đừng đưa cho ta xem vẫn tốt hơn," Trưởng Tôn Vô Cực lập tức trả ống trúc lại cho nàng, "Chỉ lệnh của Thiên Bộ đâu phải chuyện lật vật, mặc dù ta và cô đều là người Thần điện, nhưng tự ý nói chỉ lệnh của Thiên Bộ ra ngoài, người chịu trách nhiệm sẽ là cô, tại hạ... sao có thể nhẫn tâm..."

Hắn không nói lời này, Thác Bạt Minh Châu còn có chút ít do dự, hắn vừa nói xong, Thác Bạt Minh Châu tinh thần như bay lên mây vậy, chẳng còn chút do dự chần chừ gì nữa, đặc biệt là câu cuối cùng kia của hắn, ngữ điệu nhẹ nhàng, mang theo cả tình cảm quan tâm lo lắng, mà đâu chỉ là quan tâm, Thác Bạt Minh Châu thậm chí còn có cảm giác nghe được sự quyến luyến, nghe được cả tình ý, rồi nghe ra cả động phòng hoa chúc, nghe ra tiếng con cái đầy đàn...

Ý trung nhân quan tâm đến mình như vậy, Thác Bạt Minh Châu nhiệt huyết sôi trào, lập tức lại nghĩ đến "Mị nhân tặng ta đao mạ vàng, ta biết lấy chỉ báo đáp ngoài ngọc quỳnh dao(*)".

(*) Nguyên văn Hán Việt: Mỹ nhân tặng ngã kim thác đao, Hà dĩ báo cho anh quỳnh dao, trích từ bài “Tứ sầu thi” của Trương Hành thời Tây Hán.

Trong lúc kích động, nàng ta dứt khoát cười duyên dáng nhét ống trúc lại vào tay Trương Tôn Vô Cực, còn không hề mở ống trúc ra xem mà nói: "Có vấn đề gì đâu... dù sao thì huynh... chắc chắn sẽ không phản bội ta."

Nàng ta cứ cười mãi, mượn cơ say rượu, lón mặt dựa vào gần Trương Tôn Vô Cực thêm chút nữa, chân thì như vô tình hữu ý, nhẹ nhàng đặt lên trên mũi giày hắc.

Trước khi nàng ta đến đã vội thay một đôi giày hoa thủy hồng tú, trên giày thêu đôi chim loan bay lượn, trên mắt của chim loan được đính hải châu cực phẩm, trong bóng tối cũng loé tia sáng.

Giày thêu tú hoa nhẹ nhàng đập trên giày Trương Tôn Vô Cực, Thác Bạt Minh Châu quyến rũ cười nói: "... Có đúng thể không?"

Tựa hồ có một tiếng động nhỏ không biết từ đâu phát ra, tiếng động đó kỳ thực rất nhỏ, nghe có vẻ giống như tiếng gió thổi qua mái hiên, ngọn cỏ mà thành, nếu không phải là người võ công tuyệt đỉnh, thì chẳng thể nhận ra được.

Trương Tôn Vô Cực hơi nghiêng đầu, liếc nhìn phương hướng nào đó, nữ tử bên cạnh say túy lúy, hồn nhiên không biết gì, lại còn dùng thanh âm yêu kiều hỏi: "Có đúng thể không... có đúng thể không..."

"Tất nhiên." Hắc quay đầu nở nụ cười ấm áp, dịu dàng với nàng ta.

Thác Bạt Minh Châu lòng vui như hoa nở, ngẩng đầu yêu điệu cười ngấm hần, nàng ta đã say mấy phần, mặt ứng hồng mắt long lanh, dưới ánh đèn hoa đăng chế tác theo lối Hoàng cung toả sắc bâng bạc, có vài phần phong vị ngấm hoa dưới đèn.

Nàng ta nghiêng nghiêng đầu, điều chỉnh góc độ để mình đẹp nhất dưới ánh đèn, liếc mắt đưa tình nhân Trưởng Tôn Vô Cực, thấy hắn không phản ứng bèn lấy dừng khí nhắc chén đưa tới trước mặt hắn: "Mời... công tử một ly."

Chén rượu bạc Phù Điều Bát Bức sóng sánh ánh rượu xanh, đầy tràn được đưa qua, Trưởng Tôn Vô Cực vừa mới nhắc chén, nữ nhân này đã nhẹ nhàng đụng chén với hắn, hai chén chạm nhau, móng tay nhuộm sắc rượu óng ánh, như có như không cọ vào lòng bàn tay hắn.

Trưởng Tôn Vô Cực vẫn bất động thanh sắc, cúi đầu nhìn rượu sóng sánh, ánh mắt lướt một vòng trên ly rượu rồi vội thu lại, thản nhiên uống từng ngụm, từng ngụm đến hết, sau đó rất tự nhiên đứng dậy, cười nói: "Cô nương đã uống không ít rượu rồi, cẩn thận tổn hại đến thân thể", rồi đi đến bên bàn, tự mình rót thêm một chén cho Thác Bạt Minh Châu.

Hắn đứng dậy rồi, giày thêu tú hoa của Thác Bạt Minh Châu tất không còn đất dụng võ, nàng ta đang cảm thấy thất vọng, lại thấy Trưởng Tôn Vô Cực ân cần rót rượu cho mình, xúc động đến nỗi đứng dậy, sóng mắt đưa tình ôn nhu như nước, xuân tâm nhộn nhạo đều hiện rõ trong ánh mắt - lang nhân không chỉ tài mạo xuất chúng, lại rất biết chăm sóc, chàng rể tốt như thế, nếu mang về Thần điện, tất nhiên sẽ làm đám tử muội thích tranh đấu trong Thần điện kia ghen tức muốn chết.

"Ai da... ta thật sự say rồi..." Thác Bạt Minh Châu tham luyến sự dịu dàng của tình lang, đánh bậy đánh bạ, dứt khoát đã say thì say đến cùng, đẩy khuỷu tay, nâng ngón tay thanh mảnh lên, nhẹ nhàng huơ tay trong không trung, "... Làm phiền công tử xem giúp ta vậy..."

Trưởng Tôn Vô Cực không từ chối nữa, bày ra vẻ mặt "tình nguyện giúp cô nương", xé bỏ con dấu lấy cuộn giấy ra nhìn qua một chút, cười nói: "Ồ, nước Tây Lâm Đông Xương gần đây nội loạn, có một đám loạn quân từ cao nguyên Đại Hoang lên qua biên giới, trà trộn vào nội bộ nước ta, Thiên Bộ chỉ lệnh nói, đã hạ lệnh cho Thần Sứ các nơi chú ý điều tra hướng hành động của đám người này, phòng ngừa chúng sinh sự trong đất nước, làm loạn kỉ cương nước nhà."

"Ồ, đất nước Đông Xương dị giáo không chịu tiếp thu văn hoá, thường thường có ý khiêu khích thần uy nước ta, nếu đã phát hiện, bọn chúng chắc chắn chết không chỗ chôn." Thác Bạt Minh Châu thần sắc đông đầy tàn ác, "Ta đây sẽ thông báo cho các phân đàn, lại phái tất cả thủ hạ ra ngoài điều tra kĩ càng."

"Ý của chỉ lệnh này là phải điều tra bí mật, thông báo khắp nơi có vẻ không hợp lý lắm." Trưởng Tôn Vô Cực cười nhẹ, "Cô nương an bài thuộc hạ để ý một chút, cũng không cần phải nói rõ cho bọn chúng, dù sao chỉ lệnh này của Thiên Bộ cũng đề cập đến cơ mật quân sự."

"Huynh nói phải." Thác Bạt Minh Châu lập tức tán thành, rồi lại mỉm cười, "Tà ta suy nghĩ thiếu chu toàn."

"Thiên Bộ chỉ lệnh có ghi, thư này xem xong lập tức tiêu huỷ." Trưởng Tôn Vô Cực đưa cuộn giấy qua, cười với nàng, "Cô nương vẫn nên tự mình xem rồi huỷ đi?"

Nụ cười đó toả ánh hào quang, Thác Bạt Minh Châu tâm hồn đã bay đi hơn nửa, nào còn để ý nhận thư, tay liền cầm cuộn giấy vắt qua ngọn đèn, nỡ nụ cười e lệ ngồi bên cạnh Trưởng Tôn Vô Cực, "Ta không tin ai chứ chẳng lẽ lại không tin cả huynh?"

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn cuộn giấy bị ngọn lửa đốt cháy sạch, thoáng hiện ý cười, nửa bên mặt của hắn lộ dưới ánh đèn giữa đêm khuya mang

theo một nét thần bí khó tả, Thác Bạt Minh Châu đi đến gần, thoáng ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người hắc, ngây ngốc cười cười rồi dựa sát vào, khẽ khàng nói: "Mùi trên người huynh là mùi gì vậy, thật thơm, ấ..."

Trưởng Tôn Vô Cực đột nhiên đứng lên, khuôn mặt ẩn chứa ý cười nhìn nàng ta, nói: "Cô nương, cô say rồi."

"Ta..." Thác Bạt Minh Châu lật đật lật đật đứng dậy, thần sắc có vài phần mơ hồ nhuốm thêm vài phần mê luyến, yếu điệu nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, giá như đêm nay hắc chủ động hơn nữa, một đêm phong lưu kết danh phận, vậy mà lang nhân chỉ mỉm cười nhìn nàng ta, ánh mắt ấy làm người ta tim đập không thôi nhưng lại chẳng hề có một động tác gì khác. Nàng ta lấy rượu mượn can đảm, cũng chẳng có cách nào đi kéo một người đàn ông cùng hưởng thân mật, trong lúc tiệc nuối vẫn chưa biết nói gì, Trưởng Tôn Vô Cực yên lặng đến đỡ nàng ta, nàng ta lại bị đưa ra khỏi cửa trong lúc mơ mơ hồ hồ.

"Thần Sứ nhà ngươi say rồi, chăm sóc tốt cho nàng ấy." Trưởng Tôn Vô Cực phân phó mấy tên sứ giả đứng đợi trong sảnh, đứng ở bên thềm nhìn nữ nhân ấy được dìu đi, còn thường xuyên ngoái đầu nhìn lại, trên môi vương ý cười nhè nhẹ.

Sau đó hắc lập tức cất giọng: "Nhìn đã đủ chưa."

"Thời điểm quan trọng, vậy mà lại dừng." Mạnh Phù Dao bay từ mái nhà xuống, đứng trên đầu ngọn cỏ thở dài, "Thật đáng tiếc."

"Còn không dừng mới thật đáng tiếc." Trưởng Tôn Vô Cực kéo nàng vào, "Thứ ta truy tìm bao nhiêu năm sắp thành công rồi."

Mạnh Phù Dao cười mà không nói, lại hỏi: "Trên giấy viết những gì vậy?"

"Chính là như thế đó." Trương Tôn Vô Cực tùy tiện đáp lại, biết Mạnh Phù Dao sẽ không tin, nhưng chẳng muốn phí hoài tâm sức đi bịa một lời gì đó để lừa nàng tin.

Mạnh Phù Dao quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào mắt của hắn, chán nản thở dài một lúc, nói: "Nếu như bây giờ ta đang ghen, huynh có nói nội dung trên giấy cho ta không?"

"Không nói." Trương Tôn Vô Cực trả lời rất thành thật khiến người ta tức muốn ói máu.

Mạnh Phù Dao trừng mắt nhìn hắn, cười nhạo một lúc, lại nói: "Ai dà, lúc trước có đọc một quyển tiểu thuyết, mấy chuyện hiểu lầm cầu huyết gì đó này, khó khăn này, tiếc nuối này đúng là tầm phào, lúc đọc thì sầu đau khổ sở, đọc xong rồi mới thấy mình nào tàn, bây giờ tự dừng lại hi vọng, mình chắc là bị nào tàn thật rồi."

"Hiểu lầm là xuất phát từ việc cơ bản vẫn chưa tin tưởng lẫn nhau, mà ta lại thấy rằng, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, còn có thể xuất hiện việc không tin tưởng nữa sao." Trương Tôn Vô Cực nhìn thật sâu vào mắt nàng, "Phù Dao, ta yêu nàng là chân tình thật ý, nàng là nữ nhân mà ta tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm cả đời này."

Mạnh Phù Dao đột nhiên im lặng, một lúc sau khẽ nói: "Cho dù ta phụ huynh?"

"Nàng phụ ta, ta cũng cam tâm tình nguyện." Trương Tôn Vô Cực nhẹ vuốt mái tóc đen như mực của nàng, ngón tay lướt qua kẽ tóc suôn dài như thác nước của nàng, giống như hơn ba năm này trôi qua như chớp mắt, nàng ở bên bờ hồng trần, còn hắn lội nước mà qua, vì cuộc gặp gỡ kinh tâm mà li diêu ấy, không ngần ngại mà tìm kiếm khoảnh khắc chưa đến giữa chốn mù mịt này.

"Phù Dao..." Hắc ôm trọn nàng vào lòng, nhẹ thở dài "Nàng phụ ta thì đã sao, bỏ lỡ cơ hội quen nàng mới là điều cả đời này ta hối tiếc."

Mạnh Phù Dao cũng thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời không trăng, không sao, thì thầm: "Hai mươi năm trước, lúc ta vừa mở mắt, cũng chỉ nhìn thấy một màn trời đen u ám như vậy, mới đó mà đã trôi qua nhiều năm như vậy., có lúc ta không hiểu chúng ta gặp gỡ là đúng hay sai, chỉ cảm thấy, ở cùng ta, chẳng khác gì chính ta kéo các huynh vào nơi nguy hiểm..."

"Không, giờ Tý, là thời khắc tối đen nhất trong ngày, nhưng rất nhanh lại đến bình minh..." Trương Tôn Vô Cực mới nói được một nửa thì dừng lại, như nhớ ra chuyện gì đó, hỏi, "Phù Dao, nàng vừa nói, lúc mới mở mắt hai mươi năm trước, là vào thời gian này?"

Mạnh Phù Dao giật mình, nhất thời cảm thấy câu hỏi này quá khó trả lời, câu nói của nàng lúc này quả thực rất là kỳ quái, một đứa bé mới ra đời, làm sao có thể nhớ rõ sắc trời lúc mình sinh ra chứ?

Nàng từ trước tới giờ vẫn chưa nói cho Trương Tôn Vô Cực về việc đoạt xác của mình, chuyện có năng lực kỳ quái này ở đâu cũng là điều cấm kỵ, nàng cũng không muốn nhắc đến tâm nguyện của mình với hắc, nàng không có một chút dũng khí nào để đối mặt với Trương Tôn Vô Cực và nói - Ta phải rời xa huynh.

Dựa vào trí thông minh tuyệt đỉnh của hắc, nàng nghĩ chắc là hắc đã đoán ra manh mối từ lâu rồi, việc gì nàng phải tự mình nói ra, lại làm hắc tổn thương thêm lần nữa?

Trương Tôn Vô Cực thấy nàng mãi mà không trả lời, lại hỏi thêm một câu nữa: "Đúng là vào thời gian này?"

Mạnh Phù Dao lúc này mới cảm thấy không ổn, điều Trương Tôn Vô Cực để ý hình như không phải điểm khả nghi trong việc nàng sinh ra, mà là

hắn rất lo nghĩ đến vấn đề thời gian..., hắn lo lắng... là chuyện gì có thể khiến hắn phải lo nghĩ chứ?

Thời gian?

Nàng nghi hoặc nhìn về phía Trương Tôn Vô Cực, biểu cảm trên mặt như đã nói rõ đáp án rồi.

Ý cười nơi khoé mắt Trương Tôn Vô Cực lại càng sâu, trong nhất thời, ánh mắt còn tối hơn cả trời đêm, ngay sau đó lại lập tức trở lại bình thường, hắn đưa tay khoác lên vai Mạnh Phù Dao, khẽ cười nói: "Ta chỉ bất ngờ trí nhớ của nàng thật tốt... không còn sớm nữa rồi, mau ngủ thôi."

Mạnh Phù Dao nhìn ánh mắt hắn, mãi một lúc mới rời mắt đi, đồng ý nói: "Huynh cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Nàng quay người rời đi, Trương Tôn Vô Cực ngăm nhìn bóng lưng nàng khuất sau ngã rẽ, đột nhiên giơ tay, giữa không trung hiện lên tia sáng vàng.

Một nam tử vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hắn, cung kính cúi người: "Chủ..."

"Không có ai đi theo người chứ?" Trương Tôn Vô Cực ngắt ngang lời hắn.

"Không có."

"Chia người của người thành từng nhóm nhỏ, phái họ đi thăm dò kỹ mọi động tĩnh cho ta, ngoài ra giúp ta làm một số chuyện."

Nam tử liền chăm chú lắng nghe, cúi đầu nhận lệnh. Sau đó cơ thể vừa động đã biến mất ngay tức thì như một làn khói.

Người đã biến mất rồi, chỉ còn lưu lại tàn ảnh. Dưới mái hiên người kia vừa đứng không biết từ khi nào có một bóng người kéo dài trên mặt đất,

hoà lẫn vào bóng cây, bóng hoa mảnh trắng mờ ảo vẫn đang lên cao, bóng dáng của người đó dường như cũng mơ hồ tựa ánh trăng.

Lúc này, sắc mặt của Trương Tôn Vô Cực cuối cùng cũng có vài phần kinh ngạc, hắn quay người lại hỏi: "Người thật sự ở đây."

Người đó lặng lẽ nhìn hắn, chỉ đáp lại một câu: "Quay về đi, bây giờ rút lui vẫn còn kịp."

Trương Tôn Vô Cực lặng yên không nói, vạt áo tím nhạt như làn mây nhẹ nhàng phiêu đảng trong cơn gió hè vẫn còn vương hơi lạnh, lâu thật lâu sau mới nói: "Nàng còn, ta còn."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 13: Nguy Cơ Tiềm Ẩn

Tháng 7, năm thứ 63 Thương Khung thần quyền, vùng cực Bắc.

Nắng mai bừng lên, chiếu sáng loà một vùng núi tuyết ngút ngàn, từng tầng tuyết dày phản chiếu sắc vàng, tạo thành một lớp sương khói tựa như mây trời, tầng tầng cung điện nổi bật nơi đỉnh núi tuyết, từ xa nhìn lại như đang ở chín tầng mây.

Cung điện tầng tầng lớp lớp như thành lũy, ngạo nghễ giữa mây trời, hùng vĩ mà tráng lệ, nhuộm thắm một màu xanh, dáng vẻ cổ kính trang nghiêm, cấu trúc lại hoa mỹ, tinh xảo, giữa chốn cung điện phù vân nối tiếp cuộn cuộn như lũ chảy, mây với khí trời xen lẫn mờ nhạt, ngưng kết thành từng bông tuyết lục giác tại chốn cực cao cực lạnh này, tung bay khắp trời, ba ngàn thêm ngọc, trải rộng khắp nơi.

Gió tuyết mịt mù, thành đom đóng kín, chỉ để người ngưỡng mộ ngóng nhìn từ xa, như vùng đất thế ngoại, hưởng tận khói lửa hồng trần.

Trường Thanh Thần điện.

Thần điện thực ra cũng là một toà thành, một toà thành không có binh thủ, nhưng cũng là toà thành hiểm trở khó qua.

Cung điện trong thành rất nhiều, phân bố thành vòng tròn, bảo vệ toà đại điện ở chính giữa, toà thành đơn độc bốn bề đều là tuyết dày bất tận, duy

chỉ có đại điện phồn hoa rực rỡ, cấm tú như xuân, sắc hoa tím nhạt một màu tựa mây trời phiêu đảng không ngừng.

Trăm tượng xung quanh đại điện yên tĩnh không một tiếng động, ngay chính giữa là một bức tượng thần kỳ lạ, rô cùng đặc biệt, không đội quan(*), cũng không đạp bảo tọa, trông ra là tư thế nghiêng người quay đầu, phất tay áo, khoác một tấm trường bào rộng, vạt áo thả xuôi tạo thành tư thái phiêu diêu, tay trái cầm kiếm hướng về phía trước, tay phải chắp sau lưng, giữa lòng bàn tay có một đoá hoa sen nở rộ.

(*) Một loại mũ/ trang sức đội trên đầu.

Tượng thần được đắp cực kỳ tinh xảo, hình ảnh y phục bay theo gió sinh động như thật, đặc biệt là diện mạo, tuy rằng chỉ lộ ra góc mặt lúc quay đầu, song vẫn rõ ràng nhìn ra được tư dung tuyệt thế như có hào quang vây quanh, diện mạo như ngọc, tuổi đời tươi đẹp, hết một người thật.

Dòng người khoác trường bào với đủ màu sắc đi đi lại lại, lúc đi qua thần tượng, đều cung cung kính kính khom lưng.

Đây chính là tượng thờ tổ sư lập giáo của Thần điện Trường Thanh, vị thần tôn kính chí cao vô thượng, không thể khinh nhờn của Thần điện Trường Thanh.

Ba trăm năm trước, lúc tổ sư lập giáo của Thần điện Trường Thanh phi thăng(*), có truyền lại một câu: "Do ta bắt đầu, nhờ ta mà sinh."

(*) chỉ việc người tu tiên, tu đạo đạt đến cảnh giới rồi bay lên trời.

Chỉ tám chữ đem giản thế này mà có rất nhiều người hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau, nhưng họ đều khẳng khẳng cho rằng, vị Điện chủ đại nhân không gì không làm được có thể hiểu thần dụ của tổ tiên, dẫn dắt Thần điện Trường Thanh trường tồn mãi mãi.

Trong điện rất đông người qua lại, nhưng lại cực kỳ tĩnh lặng, đặc biệt là lúc đi qua nội điện trưởng rủ màn che, tiếng bước chân của mọi người lại càng êm hơn, như đang sợ chỉ cần hít thở mạnh một hơi, cũng có thể làm phiền đến thần linh bên trong điện.

Còn thần linh thì lại đang cãi nhau.

Trong nội điện là một chiếc bàn dài, hai bên trái phải đều có người ngồi thành hàng dài, thần sắc người nào cũng đều nhàn nhạt, như đang ngủ, mà cũng chẳng giống đang ngủ, từ trong miệng phát ra tiếng nói, lại giống như tiếng tia lửa, phát ra từng tiếng tí ta tí tách.

"Không hiểu tại sao Điện chủ lại cứ khăng khăng như vậy?" Vị nam tử trung niên tóc búi cao, mặc lam y ngồi mở vị trí phía trên bên trái kiểm chế phần nộ, "Ta, Thiên Hành Giả nhất mạch(*), lăn lộn giữa chốn hồng trần đã bao năm, đã phải làm sự vụ của Thần điện, còn thông cáo cho chúng sinh thiên hạ, tại sao lại không thể thăng cấp lên Tam Điện? Khẩn Na La vương tại sao lại không thể chấp chương bộ Dạ Xoa(**)?"

(*) Nhất mạch: ý chỉ một hệ người, hoặc một họ, một gia tộc nào đó, Thiên Hành Giả nhất mạch ý chỉ những Thiên Hành Giả của Ca Lô Lô Vương.

(**) Dạ Xoa (yaksa): cũng được gọi là Dục-xoa, là một loại thần trong Phật giáo. Kinh tạng Phật giáo có khi nhắc nhở đến loài này, gồm hai loại chính: 1. Loài thần, có nhiều năng lực gần giống như chư thiên; 2. Một loài ma quỷ hay phá các người tu hành bằng cách gây tiếng động ồn ào trong lúc họ thiền định.

"Bộ Khẩn Na La lại đi chấp chương bộ Dạ Xoa cũng không phải là ý hay." Lão giả ngồi ở thượng vị bên phải, đầu đội quan cao, bờ mắt như đóng như mở, đột nhiên nói: "Cứ sợ đông sợ tây gì chứ, lên Tam Điện, toàn bộ đều thuộc về Thiên Hành Giả nhất mạch của người hết."

"Tam Trưởng lão nói lời này là sai rồi." Một lão già mặc phục sức y hệt ngồi ở vị trí thứ tư bên phải phản đối: "Ý của Ca Lô La Vương chỉ là Khẩn Na La Vương sẽ chương quản bộ Dạ Xoa, Tam Trưởng lão sao lại kéo cả Tam Điện vào đây? Thiên Bộ đều do Điện chủ trực tiếp quản lý, Long Bộ là do Thánh Chủ chỉ huy, bộ Dạ Xoa trước giờ đều được Thất Trưởng lão làm chủ, Thất Trưởng lão tuổi đã cao, tình lực đã hao tổn, thanh niên tiến bộ như bây giờ, lại có gì mà không thể được?"

"Được chứ, được chứ." Lập tức lại có một lão già khác tiếp lời, "Bốn toạ cũng chẳng có quan trọng việc Khẩn Na La Vương chấp trưởng bộ Dạ Xoa, chỉ có điều có chút dị nghị đối với việc Ca Lô La Vương thăng cấp, dù nói bộ Khẩn Na La Vương có không ít Thiên hành Giả, nhưng chính Khẩn Na La Vương lại ít trải qua rèn luyện ở hồng trần, Ca Lô La Vương, người lấy chuyện này làm lý do đề bạt Khẩn Na La Vương, không cảm thấy có chút buồn cười à?"

"Người mới buồn cười!" Nam tử trung niên mặc lam y, tóc búi cao mới lúc đầu lông mày dựng lên, "Khẩn Na La Vương không phải Thiên Hành Giả không thể chấp chương bộ Dạ Xoa, vậy Thánh Chủ hàng năm đều không ở trong điện, sao vẫn có thể chấp chương Long Bộ?"

Mấy lão già phản đối ai ai cũng cười lạnh, lập tức lộ ra vẻ mặt, "Ta thừa biết người đang mong được thăng lên Tam Điện mà".

"Cười gì mà cười?" Trung niên nam tử ấy cũng cười khẩy, "Dựa vào chức vị của ta, đúng là nói không lại Thánh Chủ Điện Hạ, nhưng dù thế nào thì ta cũng là trưởng bối của ngài, hôm nay lại lạm quyền một hồi, ta biết các người bao che cho hãn, bởi hãn là kỳ tài trong thiên hạ, cũng bởi vì hãn là người có khả năng cao nhất gánh vác trọng trách trong vòng ba trăm năm nay của Thần điện, chính bởi hãn nhận được thiên thụ của Thần..."

Y vừa nói đến đây, đột nhiên nghe thấy vị trí bên trên ho nhẹ một tiếng rồi lập tức ngừng lại, hừ lạnh, "Có là kỳ tài lại làm sao, có thể gánh vác

trọng trách thì sao, nếu như y căn bản không muốn gánh vác lại có tác dụng gì chứ? Một Thánh Chủ Điện Hạ chuyện gì cũng không quan tâm lại làm chủ Long Bộ, vậy thì một người trước nay vốn trung tâm tận tụy như Khẩn Na La vương tại sao lại không thể phát triển bộ Dạ Xoa?"

Lời này của y như chọc vào vết thương, mấy lão giả cười lạnh phản đối lúc này nói không nên lời, vài lão giả nhánh đặc phái ánh mắt trào phúng, lại có một vài người khác từ đầu đến cuối không nói gì, lộ ra vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, nam tử búi tóc cao kia chuyển mắt một vòng, đắc ý cười cười, lại đưa mắt hướng lên nhìn về phía lão giả người vừa cất tiếng ho nhẹ ban này, liền một lời cũng chẳng thốt ra nổi.

Phía trên, lão giả đội quan, khoác áo lông vũ, một mực khép đôi mắt yên lặng ngồi đó, khuôn mặt vàng vọt chẳng có nếp nhăn không hiện lên một chút thay đổi, coi như không hề nghe thấy tiếng cãi nhau tranh chấp này giờ, vị chủ nhân cực có quyền uy trong Thần điện chí cao vô thượng này đến cả chân mày cũng không nhếch, cả thân thể bất động ngồi ẩn giữa một vòng tụ khí màu xanh nhạt, trong có vẻ càng giống thần thánh hơn là người phàm.

Bốn bề có cảm giác im lặng đến khó thở, mấy người Bát bộ Thiên Vương, Thần điện Trưởng lão, mặc dù đều là quyền cao chức trọng, nhiều người sùng bái, vậy mà trước mặt vị lão giả có được quyền uy tuyệt đối, cai quản ổn định toàn bộ Trường Thanh Đại điện đến cả Thương Khung suốt sáu mươi năm nay, đã tu thành thân thể bán tiên, thần thức tương sinh này, vẫn không dám lơ là như trước, có là vị trung niên nhân búi tóc cao xem ra kiêu ngạo nhất trong đây, cũng phải thu liễm phần nào sự đắc ý nơi khoé mắt.

Cho đến khi xác định không khí im lặng này đã áp chế được rắc rối ban này, Điện chủ mới từ từ mở miệng, nói một chuyện chẳng hề liên quan gì đến chuyện trước đó: "Có kẻ manh từ phương Nam đến, bộ Khẩn Na La sao không báo lên?"

Một câu nói này làm mấy người trung niên nam tử áo lam đồng thời biến sắc, trách nhiệm của bộ Khẩn Na La chính là thu thập toàn bộ tin tức trong nước báo lại, mà người được Điện chủ nhắc đến là "kẻ mạnh" đã đi đến hướng bắc Thương Khung, người này phải là loại người mạnh mẽ tuyệt đỉnh mới tiến được vào quốc cảnh Thương Khung, vậy mà bộ Khẩn Na La lại không hề thượng báo kịp thời, vậy chẳng phải là quá mức thất trách sao?

Chỉ một câu nói, đã thể hiện quá rõ ràng thái độ của Điện chủ, sau đó đến cả vị nam tử lam y Ca Lô La Vương lúc này còn một lòng muốn để Khẩn Na La Vương tranh cử đại quyền quản lý bộ Dạ Xoa nhất thời cũng chẳng dám lên tiếng - Khẩn Na La Vương thất trách, Khẩn Na La Vương còn có điều kiện gì để cạnh tranh với Dạ Xoa Vương chứ?

Mấy vị Trưởng lão lúc đầu còn ủng hộ Khẩn Na La Vương bỗng trở nên trầm mặc, sắc mặt của vị trung niên nam tử mặc lam y trở nên mông mị, một lúc lâu sau cũng chỉ căn rằng không dám nói gì.

Một câu trấn áp tất cả, Điện chủ Trường Thanh lại không cho bất kỳ cơ hội nào tiếp tục thảo luận vấn đề này, trực tiếp chuyển sang chuyện khác: "Bốn toạ hôm trước bế quan, đã thấy được Tiên thi, thời điểm phi thăng cũng không còn lâu nữa."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhất tề biểu lộ vui mừng, đứng dậy cúi người: "Chúc mừng Điện chủ!"

Vị trung niên nam tử mặc lam y vẻ vui mừng rõ rệt, nhưng xem ra không giống như vui vì Điện chủ, trong ánh mắt vừa chuyển, có vẻ như y đang tính toán kế hoạch gì đó.

Sau đó, câu thứ hai của Điện chủ lập tức phá vỡ nét cười trên mặt y.

"Triệu hồi Thánh Chủ."

"Thánh Chủ vẫn còn ở nơi đó, mới này..." Một nam tử vừa mới nói vài câu, lão giả kia đã quay người đi.

Mọi người lập tức yên lặng, cúi người xuống, nghe giọng điệu lão giả nhàn nhạt, không cho nhân nhượng.

"Gọi về."

Trong nội điện, tầng thống trị cao nhất của Trường Thanh Thần điện bắt đầu giải tán, có vài vị Trường lão thâm trầm liếc nhìn trung niên nam tử khoác lam y rồi mới lục tục rời đi, chỉ còn lại có y nén chịu nộ khí bùng bùng bước ra khỏi nội điện.

Suốt đường, y sắc mặt lầm lỳ một mạch chẳng nói, đi lại giữa bốn bề toàn đệ tử im lặng kính cẩn, trực tiếp đi vào điện Ca Lô La, đi thẳng vào nội điện, mới bắt đầu lật đổ thư án trong nội điện.

"Lộp bộp!"

Đồng sách trên thư án bị vứt vương vãi khắp sàn, nam tử đó nộ khí vẫn chưa dứt, tức giận quát mắng: "Lão hồ đồ!"

Người trong cả điện đều run rẩy sợ hãi cúi đầu, đến đổi nhặt sách rơi trên đất cũng không dám.

"... Chính là hần! Chỉ có hần! Tại sao dù làm thế nào cũng bắt buộc phải là hần mới được!" Nam tử như hăm hăm đi qua đi lại khắp điện lăm bả lăm bầm, lúc sau đá bay một người quỳ trước mặt, quát mắng, "Cút ra ngoài!"

Tất cả người bên trong đều lui ra hết, nam tử đó mới ngồi xuống ghế, ngửa đầu lên trời không lên tiếng mà thở dài như muốn giải toả mọi phiền muộn trong lòng.

Dưới sàn nhà lát đá xanh đột nhiên truyền lại tiếng gõ nho nhỏ, nghe tiếng rất trầm, dường như vọng tới từ nơi rất xa.

Lam y nam tử Ca Lô La Vương thoáng sững sờ, hàng mày nhíu lại tựa như nghĩ điều gì, hần suy tư hồi lâu rồi đột nhiên đá bay chiếc bàn bên dưới.

Thảm gấm bên dưới án thư bị xé rách, hiện ra bậc thềm hướng xuống phía dưới, thâm trầm u ám không một chút ánh sáng.

Ca Lô La Vương bước xuống bậc thang, đi qua một đoạn đường thật dài, lại rẽ phải, mới dừng lại ở trước một địa thất.

Địa thất nhỏ hẹp, nền đất toàn cỏ khô, nếu có một người thân cao thể tráng đi vào thì quay người tất có chút khó khăn, ngủ thì ngủ không thẳng, đứng lại đứng không nổi, chỗ này hoàn toàn làm người ta khó chịu.

Vậy mà có một người nhàn nhã nằm đó, tiếng thở vang dội.

"Tên chết tiệt này!" Ca Lô La Vương thấp giọng chửi rủa, ngồi xổm xuống trước cửa địa thất, gọi. "Này! Đứng dậy!"

Người đó xoay mình, quay lưng về phía y.

"Giả vờ giả vịt!" Ca Lô La Vương lớn tiếng chửi mắng, "Mới này chẳng phải người gõ này gõ nọ dưới này sao?"

Người đó chẳng thèm động đậy, ngủ rất thoải mái.

Ca Lô La Vương lại mắng thêm một trận, dứt khoát ngồi bệt xuống trước cửa nhà lao, bất lực mà nói: "Lão quý, tốt xấu gì ta với người cũng đã quen biết nhiều năm rồi, lại cũng chẳng phải là ta nhốt người ở đây, người để tâm đến ta một chút xem nào."

Tóm lại, người này mềm không ăn chỉ ăn cứng, lúc lâu sau, một cánh tay đen thui thò ra từ đồng cỏ vẫy mấy cái, ý bảo hẳn đã "để tâm" rồi đây này.

"Người có muốn ra ngoài không vậy?" Ca Lô Lô Vương ngồi trên đất như đang suy nghĩ gì đó, sau đó liền hỏi.

Người đó nằm trên đồng cỏ quay người, nhìn về phía Ca Lô Lô Vương, trong căn phòng tối đen nhìn không rõ mặt mũi hẳn ra sao, mà cho dù có một tia sáng lọt vào, lớp bụi bẩn trên mặt cũng đã che hết diện mạo thật của hẳn.

"Làm sao?"

Giọng nói có vẻ khàn khàn, người đó hắng giọng, nhổ một miếng đờm xuống nền đất bẩn thỉu, nhổ trúng vào chiếc giày quý giá của Ca Lô Lô Vương.

Ca Lô Lô Vương nộ khí bừng bừng, tức thời bật cười rồi quay phắt đầu lại trừng về hướng đó như thể không nhìn nổi nữa, nói với vẻ thâm hiểm: "Nếu người còn muốn ra ngoài, thì làm giúp ta một việc."

Càng đi về phía Bắc, gió thổi càng lạnh, lúc đầu chỉ lạnh giống như đá, về sau liền biến thành đao sắc buốt, từng lưỡi đao thổi qua mặt đất đông cứng, khắc lên từng vết đao, tiếng vó ngựa đập lên phiến băng giòn giã, một đường trơn trượt, từng bông tuyết tạt trên mặt đọng lại dưới hàng mi, mãi chẳng thấy tan, sau một thời gian thật lâu, kết thành hạt châu băng, mỗi lần nàng nháy mắt lại phát ra tiếng nho nhỏ.

Mà một ngày này, Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện, ở phương xa, một dải đất bằng lộ ra đằng sau từng rặng núi tuyết.

"Chúng ta đi đoạn đường này cũng thật nhanh." Cách một bước phía trước, Thác Bạt Minh Châu dựa sát vào người Trưởng Tôn Vô Cực, cười với hẳn, "Ấy thế mà sắp đến được núi thần Trường Thanh rồi."

"Chúng ta ở bên ngoài một ngày, thì là một ngày này phụ trách trọng sự của Thần điện." Trưởng Tôn Vô Cực cười nói, "Không bằng quay trở về sớm một chút, giao xong nhiệm vụ, cũng có thể thư giãn ít nhiều."

Thác Bạt Minh Châu cảm xúc như bay, trên mặt đều là vẻ vui mừng "cùng nhau thư giãn bàn chuyện yêu đương", yêu kiều cười nói: "Đã vậy, đều theo huynh."

Hai người bên này thân mật mặn nồng, bên kia, đại gia Đế Phi Thiên liếc xéo một cái rồi lại gần Mạnh Phù Dao, nói: "Này, người xem, có người có tình yêu mới rồi, người cũng nên tìm tình yêu khác đi chứ?"

"Được thôi." Mạnh Phù Dao trả lời lại rất sáng khoái, đưa tay ôm lấy Nguyên Bảo đại nhân trên vai hân, "Ta quyết định sẽ yêu Nguyên Bảo nhà ta, trả người yêu của ta lại đây."

Đế đại gia hừ lạnh, quay đầu qua hướng khác.

Nguyên Bảo đại nhân kiêu ngạo "chíp chíp" hai tiếng, khoanh tay hất đầu làm vẻ coi thường, Mạnh Phù Dao chẳng thèm để ý đến nó, chỉ nhìn bóng lưng hai người đằng trước, trong lòng đang nghĩ con đường đã chuẩn bị tốt từ lúc tiến vào biên giới Thương Khung, không hề ngờ rằng đường này phải dùng đến "mỹ nam kế", dùng Thác Bạt Minh Châu để che giấu, dựa vào sự che chở của bộ Khẩn Na La, nhờ thế mới thuận lợi đi qua được biên giới Đại Dương của Thương Khung, đúng là quá nhiều may mắn.

Trong lúc đó nàng cũng gặp qua một vài thuộc hạ hình như đang phụ trách nhiệm vụ, nhưng thân phận đều thấp hơn Thác Bạt Minh Châu, đẳng cấp trong Thần điện rất chặt chẽ, mấy người đó đều phải tránh xa, chưa từng đến gần hỏi thăm một lần.

Cảm giác kì quái duy nhất chính là ngày bọn họ tiến vào cảng Thương Khung, rõ ràng đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, mà Thần điện hình như không có phản ứng gì, chuyện này có chút không bình thường.

Là bởi vì... hần sao? Mạnh Phù Dao nhìn bóng lưng của Trương Tôn Vô Cực, âm thầm thở dài, lẩm bẩm: "Tốt xấu gì đường đi này cũng được thuận lợi..."

"Thuận lợi gì?" Đế Phi Thiên bên cạnh nàng nghe thấy, cười to hỏi: "Người thật sự nghĩ rằng là do người may mắn à?"

Mạnh Phù Dao nghi hoặc nhìn hần.

Đế đại gia dùng giọng mũi tôn quý, kiêu ngạo nói với nàng: "Ngay từ lúc người bước vào Thương Khung mỗi lần đi qua một thành trấn đều có một đạo Phục Ma hận pháp, có điều đều đã được đại gia lạng lẽ giải quyết hết rồi."

Mạnh Phù Dao nghĩ kĩ lại tình hình mấy ngày nay đi qua các thành trấn, mãi cũng không nghĩ ra có trận pháp ở chỗ nào, sao đó nhìn vẻ mặt của Đế Phi Thiên không giống như nói dối, nàng cũng biết người này dù chẳng phải người tốt, nhưng chắc chắn sẽ không nói bừa, xem ra Trương Tôn Vô Cực dụ dỗ người này về đúng là một quyết sách anh minh vô cùng, tại một nước thần quyền như Thương Khung, những nơi thần bí cũng không giống bình thường, nếu nàng cứ tùy tiện tiến vào, chỉ sợ vừa mới đi qua biên giới đã bị phát hiện rồi ấy chứ?

Chỗ này rất gần với vùng cực Bắc, nhiệt độ cực thấp, Mạnh Phù Dao dựng cổ áo lên, có chút lo lắng đi về phía xe lớn đằng sau xem tình hình của Vân Ngấn, hần vẫn đang ngủ rất yên bình, mặc dù mãi vẫn không chịu tỉnh nhưng có vẻ đang có chuyển biến tốt. Mạnh Phù Dao thậm chí còn cảm thấy, sắc mặt của hần càng ngày càng tốt, giống như trong cơ thể đang có gì đó sắp đột phá.

Mạnh Phù Dao thấy vui vẻ hơn, nàng biết Vân Ngấn và mình coi như có cùng một sư phụ, sức mạnh hai người có đều do trải qua sinh tử, công lực

mới tăng thêm, càng mạo hiểm hiệu quả càng cao, nếu như Vân Ngấn nhờ lần này mà có đột phá, vậy cũng coi như nhân hoá đặc phúc rồi.

Thả màn xe xuống, Mạnh Phù Dao quay người lại, lướt qua người một tên người hầu tay bưng chậu nước, người hầu đó là do đàn chủ của một phân đàn từng đi qua, vì muốn chăm sóc cho Thác Bạt Minh Châu mà phải đến hầu hạ nàng ta, hắn vừa mới đến bên sông lấy nước cho Thác Bạt Minh Châu. Trời lạnh đường trơn, bước đi không vững, hắn lại đi rất nhanh, va phải Mạnh Phù Dao, một cạnh của bồn đồng chạm vào tay của nàng.

Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy tay nhói một chút, chảy ra một giọt máu, rơi vào mép chậu đồng, từ từ chảy xuống, tên hầu đó vội vàng nói: "Xin lỗi, thật xin lỗi", Mạnh Phù Dao hất tay, không hề để ý đưa mắt qua, thấy chậu đồng đó được mài nhẵn bóng không tỳ vết, mép chậu có một chỗ lõm, cười nói: "Chậu này có chỗ không bằng, vị tiểu ca này lúc lấy nước nên cẩn thận một chút."

Người hầu đó cảm ơn rồi mang nước đưa cho Thác Bạt Minh Châu, Trưởng Tôn Vô Cực nghiêng đầu nhìn qua, Thác Bạt Minh Châu cười rằng: "Lấy nước lại rồi? Vừa hay, giày ta hơi bẩn, lau qua bùn một chút."

Nàng ta nhắc tay múc nước, ánh mắt hơi giật mình, thấy trong chậu đồng có một vệt đỏ, nhất thời tức giận, giơ tay lên hất tung chậu đồng, liễu mi dựng ngược: "Tên khốn, dám lấy thứ nước bẩn như thế này cho ta dùng!"

Tên hầu đó hoảng hốt cúi đầu chịu phạt, Trưởng Tôn Vô Cực không nhìn thấy chậu nước đó bị làm sao, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không biết tên khốn này lấy đâu ra nước bẩn như vậy!" Thác Bạt Minh Châu chưa nguôi giận, đá bay chậu đồng, còn định đá luôn của người hầu kia, thiếu niên đó cũng coi như thông minh, mau chóng vừa lăn vừa bò lui xuống.

"Hạ nhân tay chân lóng ngóng, có gì phải chấp nhật với hần." Trưởng Tôn Vô Cực liếc nhìn vũng nước lạnh trên đất, cười cười hoà giải, cơn tức giận của Thác Bạt Minh Châu đến nhanh đi cũng nhanh, đặc biệt là trước mặt Trưởng Tôn Vô Cực, nàng ta lập tức cười rằng: "Tất nhiên, đều theo huynh." Thác Bạt Minh Châu đưa tay vuốt thẳng y phục, ngón tay như vô tình hữu ý chạm vào tay Trưởng Tôn Vô Cực, Trưởng Tôn Vô Cực lại đúng lúc quay người lại lấy túi nước treo trên lưng ngựa, tay của Thác Bạt Minh Châu lại như vô tình hữu ý lần nữa rơi vào khoảng không.

Thác Bạt Minh Châu đầu mày nhăn lại, định nói gì đó, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa lọc cọc, một đội người từ xa hướng đến, trên cờ xí màu đen thêu một con trăn khổng lồ màu vàng, con trăn này mang hình thù nanh ác, nhưng nhóm người này không tránh đường giống những nhóm trước mà cứ đi thẳng, người dẫn đầu hô hoán: "Phía trước có phải sứ tiết của bộ Khẩn Na La không?"

"A, thần sứ Ma Hô La Già(*)." Thác Bạt Minh Châu nhìn cờ xí, mỉm cười chào hỏi, "Các người cũng đang về Thần điện?"

(*) Ma Hô La Già (Mahiraga): vị thần nửa người nửa rắn trong truyền thuyết Phật giáo.

"Tạm thời không về được." Bên đó ghì ngựa, "Thiên Bộ chỉ lệnh, thần sứ bộ Khẩn Na La đã nhận được rồi chứ? Có phát hiện ra người chỉ lệnh yêu cầu tra không?"

Mạnh Phù Dao nghe thấy câu này cảm thấy không ổn, trong lòng căng thẳng nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Cực, Trưởng Tôn Vô Cực thần sắc bình thản, nhưng lại từ từ lùi về sau, cách khoảng một con ngựa, tránh ánh mắt của Thác Bạt Minh Châu.

"A, thật ngại quá, bản sứ vẫn chưa phát hiện ra." Thác Bạt Minh Châu nói, "Bản sứ đã ra lệnh cho thuộc hạ tra tìm khắp nơi, vậy mà vẫn không tra

được tung tích nào của chúng."

"VẬY Ờ." Người trung niên nam tử thần sứ Ma Hô La Già thở dài một hơi, "Chúng ta cũng chẳng có thu hoạch gì, hiện tại có thông tin rằng có vài nơi phát hiện ra tung tích của người đó, sau đó lúc tìm đến lại không phải... thật kỳ quái."

"Mấy người đó từ biên giới phía Tây tiến vào không biết có ý đồ bất lợi gì với nước ta không, tại sao phải đi đường núi." Thác Bạt Minh Châu kiến nghị, "Xem phương hướng, hình như là từ bờ biên qua, phương vị không đúng, có phải cũng không tìm thấy?"

"Biên giới phía Tây?" sứ thần Ma Hô La Già ngạc nhiên dựng thẳng lông mày, dường như không quen biết mà trừng trừng nhìn Thác Bạt Minh Châu, "Biên giới phía Tây? Ở đâu ra biên giới phía Tây? Người đó là từ bến cảng..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14: Sư Môn Đối Kháng

“Người mà Thiên Bộ chỉ lệnh muốn tìm, là từ Tuyệt Vực...” Thần sứ Ma Hô La Già còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên trên mặt chợt loé một tia sáng khác thường, sống mũi người thấy một mùi hương khác lạ, đầu bất chợt trống rỗng, lời vừa mới nghĩ kỹ muốn nói ra lại quên sạch.

Tuy nhiên, Ma Hô La Già dù sao cũng là cao thủ được tuyển chọn của một bộ, đầu óc đột ngột trống rỗng liền biết không ổn, tức thì phản ứng lại trong vô thức, chín chiếc đuôi màu vàng chói lòa của Cửu Vĩ xòe rộng ra, vượt qua vượt lại trên mặt hắc, hắc bèn giơ tay ra bắt lấy một nhúm lông dài trên đuôi của Cửu Vĩ.

Vuốt lông của Cửu Vĩ Hồ chính là làm mất mặt đại gia..

Ma Hô La Già còn chưa kịp buông nhúm lông mềm mượt không nở rời tay kia thì nghe thấy một giọng âm trầm quát lên. "Thú cưng của đại gia ta, người cũng dám động vào?"

Tiếp đó tay hắc đầu nhói, đỏ gắt một mảng.

Cửu Vĩ cười khúc khích trượt khỏi tay hắc, nịnh nọt chạy lại chỗ của Đế Phi Thiên.

Thần sứ Ma Hô La Già ngạc nhiên cúi đầu, liền thấy tay mình không biết đã mất một mảng da thịt từ lúc nào.

Không nhìn thấy bất kì đao kiếm gì, cũng chẳng thấy ám khí hay nội lực phát ra, người kia hình như chỉ nói có một câu, mà hai ngón tay bắt lấy Cửu Vĩ Hồ của thần sứ Ma Hô La Già giờ chỉ còn là hai cục xương tro đầm máu.

Ma Hô La Già sứ hít mạnh một hơi, đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Đế Phi Thiên tức giận quát: "Các hạ cố sao lại ngang ngược đến vậy..."

Hắn kiên kị Đế Phi Thiên xuất thủ kinh người, bị thương còn nói chuyện như vậy vẫn coi như là khách khí, không ngờ còn chưa nói xong hết đã nghe "bộp" một tiếng giòn tan, một đồng răng dính toàn máu rơi lộp bộp xuống đất.

Ma Hô La Già sứ hét lên thảm thiết rồi ngẩng lên, máu không ngừng chảy xuống từ mũi miệng, má lập tức sưng vù, hiện rõ một dấu bàn tay đỏ lừ.

Mấy sứ giả dưới trưởng hắn ta đều nhất tề kinh hô, không đợi Ma Hô La Già ra lệnh, lập tức tiến lên bày binh, giương đao.

Thần điện có quy củ, chủ nhục thần chết. Đánh nhau tử võ, kĩ xảo không bằng người ta nên bị thương thì không nói làm gì, cái tát mạnh mẽ này chính là đánh vào thể diện của Thần điện Trường Thanh, đã đến nước này rồi, dù hiểu rõ được rằng đối thủ rất mạnh, song vẫn cần phải ra tay vì tôn nghiêm của Thần điện, muốn tránh là không thể.

Thần sứ Ma Hô La Già ôm chặt lấy mặt, chỉ thẳng vào Đế Phi Thiên: "Bắt hắn lại cho ta!"

Hàng trăm tên sứ giả áo trắng cùng chuyển động thân mình, tập kết thành trận, bao vây Đế Phi Thiên vào chính giữa, Đế Phi Thiên rất bình tĩnh rút ra một chiếc khăn lụa lau tay bất mãn nói: "Râu cũng không thêm cạo sạch! Đâm phải tay ta!"

Hắn chán ghét vứt khăn lụa đi, khoanh tay đứng giữa đám người, cũng không thèm chiếm cơ hội ra tay trước, toàn thân thả lỏng nhàn nhã đứng nhìn bọn họ.

Thác Bạt Minh Châu này giờ vẫn ngây ra ở đó, lúc này mới đột nhiên kéo Trương Tôn Vô Cực, ý bảo hắn lùi lại, Trương Tôn Vô Cực quay đầu nhìn, ánh mắt thể hiện sự khó hiểu, Thác Bạt Minh Châu thấp giọng nói: "Đừng tùy tiện tham dự vào, cứ đứng ngoài xem sao đã."

Ánh mắt nàng ta chợt loé sáng, nhìn nhìn thần sứ Ma Hô La Già, bộ Ma Hô La Già, cùng với hai hệ phái bộ Khẩn Na La, bộ Ca Lô La đều là thuộc hạ của Tam Trưởng lão, nàng ta làm sao có thể vì bộ Ma Hô La Già mà tổn thất thực lực của chính mình.

Tất nhiên, với việc nàng ta đang ở hiện trường mà hoàn toàn khoanh tay bàng quan cũng là có tội, Thác Bạt Minh Châu đứng quan sát toàn trận, dự tính nếu bên địch quá mức mạnh thì sẽ phái ra vài tên thuộc hạ ra trợ giúp một chút, sau đó thì rút chủ lực đi, đến lúc báo cáo với Đại Vương, Trưởng lão, thì báo "Người đó quá mạnh, thể không bằng được, đành mau chóng rút về báo cáo" là được rồi.

Nàng ta quay đầu lại nói hết câu này với Trương Tôn Vô Cực, sau đó lại xoay đầu qua, tính toán thật kỹ tình thế trước mắt, một chút cũng không rời.

Chỉ trong một nháy mắt ấy, đám sứ giả vừa mới bố trận xong đã vô thanh vô tức nằm rải rác trên mặt đất.

Mà Đế Phi Thiên đại gia vẫn ngạo nghễ đứng ở giữa đám người, chân mày khẽ động, lòng bàn tay nổi từng gợn sóng.

Hắn vừa này chỉ làm đúng một việc.

Vu thuật do Vu thần ban cho của đỉnh cấp Đại Vu còn nằm dưới mức thuộc hạ của Trường Thanh Thần điện, chẳng khác gì thượng đẳng với hạ

đăng, kẻ lớn đánh trẻ nhỏ, là cực kỳ vô sỉ, cực kỳ chiếm thượng phong.

Thế loại võ công quang minh mà gặp phải loại vu pháp hắc ám này vốn đã là tương khắc rồi, huống hồ chỉ cần xem cũng biết công lực của ai mạnh hơn, vậy nên mấy tên thuộc hạ của Trường Thanh Thần điện trong lúc này đúng là xui đến nỗi không thể xui hơn.

Lụi tắt đã lâu, ánh lửa yêu bảy sắc bất ngờ bay lên, ngay giây phút đó đã tạo ra vô số vết thương trên da thịt đám sứ giả, bởi vì tốc độ quá nhanh, bọn họ lại vận nhiều lớp y phục, nên máu vẫn chưa kịp chảy ra, một hồi sau, từng vết hồng đậm ngang ngang dọc dọc mới lần lượt xuất hiện, nổi rõ trên lớp bạch y, giống như là khoác thêm một lớp lưới máu.

Đế Phi Thiên một cước đạp lên người một sứ giả, ngẩng đầu cười, nói: "Thì ra đều là hạng tép riu thế này? Thật mất hứng, gia còn định chuẩn bị lên xin thỉnh giáo nữa cơ, bây giờ gia lại thấy, Điện chủ nhà các người không xứng... Gọi hân đến gặp ta!"

Nói xong liền đá bay tên sứ giả ra ngoài, đụng trúng thần sứ Ma Hô La Già vừa mới đứng dậy, Đế Phi Thiên dựng ngược lông mày, quát: "Mau lên, gia đợi ở chỗ này!"

"Truyền hiệu lệnh của ta, xin quân chi viện đóng gần đây, xin chi viện của các thần sứ!" Thần sứ Ma Hô La Già nặng nề lùi liên mấy bước, vẫy tay hô to.

"Vụt!" Một vết hoả tiễn màu xanh được bắn lên bầu trời, nổ tung thành một vòng lửa đỏ cực lớn giữa tầng mây.

Sắc màu vòng lửa không ngừng biến đổi, tỏa sáng rực rỡ, thể hiện nỗi kinh hoàng và phẫn nộ của thần sứ Ma Hô La Già, vẻ ngạo nghễ và coi thường của Đế Phi Thiên, nét hồ nghi với bất an của Thác Bạt Minh Châu, và tí sâu trong bóng tối, Trường Tôn Vô Cực như cười như không.

Mạnh Phù Dao đi đến bên cạnh Đế Phi Thiên, kéo ống tay hắn ta, thì thầm: "Đại gia, người rước hoạ, cũng đừng có kéo theo ta chịu xui cùng, ta cũng chẳng có ý định khiêu chiến toàn bộ Trường Thanh Thần điện đâu."

"Người cứ lùi lại là được." Đế Phi Thiên chẳng hề để tâm, "Cứ đi trước một mình đi, ông đây đánh đủ rồi sẽ tự động đi tìm người thôi."

Hắn vừa giơ tay, tính hoả đã về phía chiếc xe mà Vân Ngấn đang ngủ, nói: "Đã đến chỗ này, ông đây phải một đường đánh tiếp, cho bọn hăn thấy sự uy phong của vu thuật Phù Phong, hiện tại ta không rảnh đuổi theo người, tên tiểu tử này ta sẽ giúp người cứu sống lại khỏe mạnh, điều kiện chính là, dù thế nào cũng phải bảo vệ thật tốt Kim Cương cho ta."

Mạnh Phù Dao tràn ngập hi vọng, gật đầu như già tởi "Được thôi! Nhất định!" rồi vội vàng từ chỗ Trưởng Tôn Vô Cực chạy qua chỗ Kim Cương, chân thành thề: "Từ giờ trở đi, Kim Cương chính là sinh mệnh của ta, tâm can của ta, ánh mắt của ta, linh hồn của..."

Kim Cương liêu chết chống lại, giơ vuốt đập lên Mạnh Phù Dao: "Người nói cái mẹ gì đấy, ông đây không thêm làm mắt của người, ông đây móc mắt người ra nhá!"

Đế Phi Thiên chẳng thèm nhìn thú cưng nhà hăn đang hung hăng, đuổi ngón tay búng, hào quang trắng vàng hiện ra, Cửu Vĩ, Nguyên Bảo bị hăn ta kéo trở lại: "Mang đồng rắc rối này đi, ông đây không rảnh quan tâm đâu!"

Mạnh Phù Dao mỗi tay xách một con, nghẹn ngào nói:

"Gia, người thật rộng lượng..."

Nàng nhét hai con vật của mình vào trong tay áo, đặt Kim Cương lên vị trí đầu vai cực tôn quý, thể hiện sự vô cùng cảm kích đối với vị Vu thần đại nhân thiện lương, khảng khái.

Mà thực ra trong nội tâm Đế Phi Thiên, hắn ta chỉ muốn triển lộ uy phong của vu thuật mà thôi, không thèm dùng một con dị thú mạnh mẽ nào đến hỗ trợ, kể cả là Nguyên Bảo đại nhân đã chơi đến chán kia...

Mạnh Phù Dao cảm thấy đã chiếm được món lợi cực lớn, cảm kích đến bật khóc, Vu thần đại nhân lại ngẩng đầu, lộ ra nụ cười gian trá, Kim Cương luôn ở bên cạnh hắn ta, hắn ta cũng luôn luôn thờ ơ, cứ đánh như vậy con chim đó có thể sẽ xảy ra sự cố, nhưng bây giờ giao cho Mạnh Phù Dao... Hắn tin tưởng, Mạnh Phù Dao sẽ rất cảm kích việc Vân Ngấn được cứu, nhất định sẽ coi Kim Cương như con mắt của mình mà bảo vệ nó, để tên này đi theo nàng an toàn hơn nhiều so với việc ở lại bên mình.

Nhóc con này khôn lỏi... Vu thần đại nhân nghĩ vậy.

"Ma Hô La Già sứ!" Thác Bạt Minh Châu xem tình hình như vậy, mặt cười trắng bệch, vung tay áo lên vội vàng nói: "Kẻ kia quá hung hãn, không coi thần uy của Thần điện, chúng ta ra gì, bản sứ lập tức giúp người mau chóng báo lên Thần điện, xin thần thị của Điện chủ rồi lại đến giúp người!"

"Khẩn Na La sứ mau đi!" Thần sứ Ma Hô La Già chẳng thèm nhìn nàng ta đã lập tức đồng ý. Hắn quá hiểu mối quan hệ giữa hai bộ nên chẳng hi vọng Khẩn Na La có thể giúp đỡ, còn chưa kể đến trường hợp có thể bị ám toán.

"Đi thôi!" Thác Bạt Minh Châu còn lâu mới quan tâm sắc mặt hắn ra sao, vẫy tay lên phi ngựa mà đi.

Mạnh Phù Dao ôm lấy thú cưng, mau mau chóng chóng đi theo, xem xét bốn phương tám hướng, nhìn thấy khói lửa nổi lên, trong lòng tính toán, Vu thần đại nhân xuất hiện thu hút hết bao nhiêu lực lượng của Thần điện, như vậy có thể giúp mình giảm đi chút ít áp lực, cứ thế suy nghĩ lại thấy lợi dụng Vu thần đại nhân có hơi quá đáng. Nàng không nhìn được quay người lại, đúng lúc thấy Vu thần đại nhân cười gằn, ánh sáng trong mắt chột loé,

chậm rãi nhấc chân lên, đập lên mặt của Ma Hô La Già đã ngã quy trên đất...

Mạnh Phù Dao lập tức cảm thấy, thực ra, cỡ lẽ, đại khái là, đối với tên khùng Vu Thần Đại nhân không bị đạo đức và quan niệm xã hội trói buộc, dữ tợn lại cường đại này mà nói chỉ cần có đánh nhau, chẳng cần biết bị lợi dụng hay không, đều là hạnh phúc cả...

Đầu tháng 8, năm 63, Thương Khung thần quyền, Vu thần Đế Phi Thiên xâm nhập nội cảnh Thương Khung, tiêu diệt đội ngũ bộ Ma Hô La Già đi tuần tra trên đường trở về dưới chân núi thần Trường Thanh, giết chết thần sứ Ma Hô La Già. Tiếp đó lại nghênh đón quân đóng trú ở núi thần cùng thuộc hạ của tám bộ đến tiếp ứng, sử dụng vu thuật thần thông biến ảo vô cùng của Phù Phong, thách thức thần thuật của Trường Thanh Thần điện đã thống trị Thương Khung suốt ba trăm năm, tuyên bố muốn giẫm nát tám bộ dưới chân, đợi Điện chủ của Trường Thanh Thần điện - Lệ Ung vừa đi vừa lạy đến gặp hãn. Vu thần đại nhân ngạo mạn, ra tay càng kinh khủng, một đường mở ra toàn huyết vũ khắp trời, trú quân cùng tám bộ liên tục xin cứu viện, tin gấp như tuyết rơi đưa đến trung tâm Thần điện, Thần điện vì vậy mà khẩn cấp tập hợp, cũng ở sau vụ thảm sát liên hoàn ấy, bảy vị Trường lão nắm quyền hạ lệnh, điều thủ vệ phụ trách tứ đại cảnh, cùng với Thiên Ảnh quân dũng mãnh thiện chiến của bộ Ma Hô La Già nghênh chiến Đế Phi Thiên, bắt buộc phải cản tên ngông cuồng này ở dưới chân núi thần Trường Thanh.

Vu thần Đế Phi Thiên lấy sức mạnh của một người quấy lên phong vân trên đất Thương Khung, sự chú ý của Trường Thanh Thần điện trong lúc nhất thời đều bị cường địch khiêu chiến hung hãn thu hút mất, mà cả sứ Khẩn Na La "thông báo tình hình địch" với "phó sứ A Tu La" cứ đi tiếp, chạy ngày chạy đêm đã đến được dưới chân núi thần Trường Thanh.

"Cường địch xâm chiếm, không biết tứ đại cảnh có vì thế mà biến động không." Trường Tôn Vô Cực cười ngửa nói, nhìn về phía núi tuyết mù mịt,

gió thổi dưới chân núi không biết từ hướng nào, mái tóc đen của Trương Tôn Vô Cực bay giữa gió trời, nổi bật màu da có chút xanh trắng, hơi hơi ngẩng đầu, tựa như đang lắng nghe âm thanh vọng lại từ trời mây sâu thẳm.

Thác Bạt Minh Châu dựng thẳng cổ lông trên áo khoác, không phải là để ngăn gió, chỉ muốn thể hiện ra vẻ điềm đạm đáng yêu, sóng mắt lưu chuyển, thản nhiên nói: "Người đời đều biết Thương Khung tứ đại cảnh, Cửu U, Âm Cảnh, Vân Phù, Thiên Vực, coi là những nơi cố định, nhưng không hề biết rằng tứ đại cảnh của chúng ta thực ra là đại trận ở bốn phương, ở đâu cũng có thể thiết lập được, người kia hôm nay xâm lược, bộ Ma Hô La Già tổn thất nghiêm trọng, nhất định đã điều chỉnh lại tứ đại cảnh rồi."

"Lưu động của tứ đại cảnh trước nay chỉ do bộ Ma Hô La Già quản chế, cách chiến thắng nơi đó, hay ở chỗ thần không biết, quỷ không hay, trong lúc kẻ địch chưa phát giác ra đã kéo hẳn vào trận, có tính toán mà cũng như không, sao lại không thắng được?" Trương Tôn Vô Cực cười nói, "Vậy nên, chúng ta có ở đây đoán cũng không đoán nổi."

"Điện chủ như người trời thần thông, chắc là biết rõ." Thác Bạt Minh Châu tiếp lời, "Thánh Chủ Điện Hạ một khi lên chức Điện chủ, tiếp nhận quán đỉnh đề hồ(*) của thần thông đại pháp, kế thừa một thân thần thuật của Điện chủ cũng có thể biết rõ."

(*) Đề hồ quán đỉnh: dùng để nói về trí tuệ và tinh hoa của đạo Phật.

Trương Tôn Vô Cực gật gật đầu: "Người đời thường nói, Trường Thanh Đại Điện chúng ta thần thuật uy lăng thiên hạ, thực chất lại không hiểu thần thuật thật sự trước đến nay rất ít người nắm giữ được. Trường Thanh sở dĩ có thể tồn tại(*), thực chất là dựa vào võ lực tuyệt đỉnh."

(*) Một kiểu chơi chữ, "trường thanh" có ý nghĩa tồn tại lâu dài, mãi mãi, ý chỉ đất nước Trường Thanh tồn tại lâu dài bất suy, Trương Tôn Vô

Cực lập lại hai từ “trường thanh” để nhấn mạnh bản chất tồn tại của đất nước này.

"Đã là thần thuật mà ai ai cũng có thể học, thì có còn là thần thuật gì nữa?" Thác Bạt Minh Châu cười, "Nghe đồn ngày chỉ định phi thăng của Điện chủ sắp đến, đúng là phúc lành lớn cho toàn điện, chỉ là, không biết vị đại vương nào sẽ kế thừa tôn vị Điện chủ."

Trưởng Tôn Vô Cực liếc nhìn nàng ta, cười nhạt, nói:

"Mới vừa nãy cô nương còn nói, Thánh Chủ Điện Hạ sẽ có chức Điện chủ."

"A Tu La(*) sứ chẳng lẽ không nghĩ tới chuyện bất trắc sao?" Thác Bạt Minh Châu cười nói, "Chẳng lẽ phó sứ lại không biết sự cạnh tranh giữa Khẩn Na La Vương và Thánh Chủ Điện Hạ sao?"

(*) A Tu La (Asura): thần có phước báo hơn loài người nhưng kém phước báo hơn chư Thiên trong truyền thuyết Phật giáo.

Trưởng Tôn Vô Cực cười mà không đáp, nhưng ả quyết không bỏ qua vấn đề này: "Khẩn Na La Vương cũng là người của Điện chủ, có sự ủng hộ của Ca Lô La Vương và các Trưởng lão. Hơn nữa, đến cả Càn Thát Bà(*) Vương mới đăng cơ không lâu cũng hoàn toàn ủng hộ Khẩn Na La Vương, nhờ đâu Điện chủ bất ngờ phi thăng, Thánh Chủ vẫn chưa quay về. Bộ A Tu La trước nay vẫn duy trì thế trung lập, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn chưa chọn được theo ai?"

(*) Càn Thát Bà (Gandharva): là một vị nhạc thần trong Ấn Độ giáo, lấy mùi hương làm thức ăn, có thể biểu diễn âm nhạc.

"Tại hạ chỉ là một phó sứ được phái ra ngoài của bộ A Tu La, nào được biết đến phán đoán của Đại Vương." Trưởng Tôn Vô Cực ngẩng đầu nhìn

về Thần điện phương xa, khẽ nói: "Cho dù là vị đại vương nào nắm chức Điện chủ, đối với ta đều là tốt cả."

Hắn như có như không hơi nghiêng thân mình liếc về phía Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn, hai người đó vẫn đang chăm chú lắng nghe, biết rõ đoạn nói chuyện này cực kỳ quan trọng, Mạnh Phù Dao càng nghe sắc mặt càng trắng, không phải vì sợ hãi, mà vì sự quen thuộc đối với Trường Thanh Thần điện lộ ra trong câu chữ của Trường Tôn Vô Cực.

Chỉ dựa vào mấy lời nói suông, hắn sao có thể hiểu rõ Trường Thanh Thần điện đến mức ấy, đến giờ phút này, thân phận của Trường Tôn Vô Cực đang dần hé lộ, Mạnh Phù Dao lắng lắng nghe, ngón tay từ từ nắm chặt dây cương trong tay, từng chút, từng chút, siết chặt.

Hắn thật sự... là đệ tử của Trường Thanh Thần điện.

Võ công tuyệt đỉnh cùng đại sư môn, bao lâu qua hắn đã để lộ rất nhiều manh mối khiến nàng biết sư môn của Trường Tôn Vô Cực tuyệt không tầm thường, ngoại trừ Trường Thanh Đại Điện ngự trên núi thần kia, còn có nơi nào mới có thể dạy dỗ ra một kỳ tài như hắn?

Nhận thức được điều này, Mạnh Phù Dao chẳng thấy vui chút nào, thậm chí còn hoài nghi mà lùi về phía sau một bước.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 8.2

Nàng đi thẳng đến Thương Khung, đến tận chỗ này mà không gặp trở ngại nào, ẩn náu dưới danh nghĩa Khẩn Na La sứ, người điều tra khắp bốn phương đều bị điều đi, rất rõ ràng đều là tay chân của Vô Cực, hẳn vì nàng thậm chí còn không tiếc lừa gạt Khẩn Na La sứ, trực tiếp thâm nhập cấm địa Thương Khung, nói cho nàng biết... bí mật của Trường Thanh Thần điện, những hành vi này một khi bị Thần điện phát hiện, hẳn sẽ phải chịu xử phạt như thế nào?

Người trong võ lâm, khi sư phản đạo là tội danh cực lớn, dù ở đâu cũng chỉ có một đường chết, Trường Tôn Vô Cực là người đứng đầu của một nước, nhưng ở Trường Thanh Thần điện vẫn chỉ là một đệ tử của người ta, nếu Điện chủ Thần điện thần thông quảng đại thật sự nắm giữ điểm yếu của hẳn, Vô Cực sao có thể kháng cự?

Mạnh Phù Dao hiểu rất rõ thân cô, đặc biệt là loại thân cô chính giáo hợp nhất mà thống trị này, nếu không ẩn giấu một chút thủ đoạn, tuyệt đối không thể ổn định thống trị một quốc gia mà không biến không suy, bách tính ngu muội quá mức tin thờ thần quyền mà trung thành đến mù quáng, nhưng Trường Thanh Thần điện cao thủ như mây, tại sao bao năm nay lại phải thần phục dưới trướng một người?

Nghĩ như vậy, Mạnh Phù Dao lại cảm thấy rung mình, Vân Ngấn ở bên cạnh lập tức đuổi tay qua, ý muốn mau chóng giúp nàng che gió, Mạnh Phù Dao nghiêng đầu miễn cưỡng cười với hẳn, nhìn ánh mắt hẳn thần thái lưu

động, rất rõ ràng công lực lại tăng thêm một tầng, không khỏi có chút vui mừng, nhưng thấy Vân Ngấn tìm đường sống trong chỗ chết, hiện giờ lại làm bạn bên cạnh nàng, ý cười đọng đầy, trong nỗi vui mừng nàng lại sinh ra chút chua xót.

Ánh mắt nàng trầm xuống, thần sắc ảm đạm, Vân Ngấn nghi hoặc nhìn nàng, Mạnh Phù Dao lắc lắc đầu, chỉ nhìn về phía trước, bóng lưng vẫn tiếp tục cười đùa với Thác Bạt Minh Châu, bóng lưng trước giờ chưa từng quay đầu lại.

Nàng có thể nói gì đây?

Vô Cực.

Vì sao không nói cho ta biết sớm... huynh thông minh như vậy, ta vốn cứ nghĩ rằng huynh điều tra tình hình của Trường Thanh Thần điện quá kĩ lưỡng mà thôi.

Tại sao không cho ta biết thân phận của huynh sớm hơn, như vậy thì ngay từ đầu ta sẽ không đi cùng huynh.

Nếu như ta biết sớm hơn, ta sẽ... vì huynh mà từ bỏ.

Thế nhưng bây giờ, muốn quay lại cũng đã muộn.

... Ta ... rất sợ.

"Chúng ta quay về thôi", Thác Bạt Minh Châu nhìn về phía trước, "Vân Kiều đã mở, bỏ lỡ thời gian nó sẽ đóng mất."

Thần điện đã thiết lập một lối vào khác cho đệ tử; tách rời với tứ đại cảnh, tứ đại cảnh dùng để ngăn cản những kẻ có ý đồ xâm lấn Thần điện và cho những người nơi khác đến cúng bái Thần điện, còn "con đường Vân Kiều" mới là cánh cửa để đệ tử ra vào.

Trưởng Tôn Vô Cực đồng ý, ý bảo Mạnh Phù Dao đi theo, Thác Bạt Minh Châu đột nhiên quay đầu, chán ghét xua đuổi: "Mấy tiện nhân này, đều để lại dưới chân núi đi, sao có thể bước vào Thần điện được?"

"Những người này đều là đặc sứ của A Tu La vương lần này tại hạ có nhiệm vụ xuống núi, thuận tiện nhận uỷ thác của Vương đưa bọn họ theo ra ngoài mua chút đồ." Trưởng Tôn Vô Cực từ tốn nói, "Còn phải đưa trở về để báo cáo với Đại Vương."

Thác Bạt Minh Châu cau mày, do dự một chút rồi không nói gì, Mạnh Phù Dao lại đột nhiên lùi một bước.

Nàng lùi lại, tránh xa khỏi bóng lưng Trưởng Tôn Vô Cực.

Sau đó nàng cúi người nói: "Chúng nô tỳ không dám cùng thần sứ bước vào Thần điện, mời Thần sứ trở về báo cáo với Đại vương, đợi Đại vương cho gọi rồi lại vào."

Nàng giả vờ tìm kiếm trên người rồi lôi ra một chiếc hộp rỗng: "Xin Thần Sứ mang vật đã mua về cho Đại vương."

Chiếc hộp đưa đến không trung, mãi vẫn không có người nhận.

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu xem, đúng lúc bắt gặp phải ánh mắt của Trưởng Tôn Vô Cực.

Trong mắt hắn là những ẩn ý khó hiểu, có nghi vấn, có cảm thông mang chút bất đắc dĩ và do dự... Anh mắt ấy không thể diễn tả bằng lời.

Trong lúc ánh mắt của Mạnh Phù Dao và hắn giao nhau, hai người ở chung đã lâu lòng như có sợi dây kết nối, trong chốc lát đã âm thầm trao đổi.

"Ta sẽ không đi với huynh."

"Tại sao?"

"Từ bây giờ trở đi ta sẽ đi một mình, Mạnh Phù Dao lên Thần điện không có một chút liên quan nào với Trưởng Tôn Vô Cực."

"Đừng sợ, ta sẽ chịu trách nhiệm, không sao đâu."

"Không!" Ánh mắt chạm nhau, thiên ngôn vạn ngữ đều theo ánh mắt của hai người mà hiển lộ.

Mạnh Phù Dao hít một hơi lại tiếp tục cung kính dâng chiếc hộp rỗng cho Trưởng Tôn Vô Cực.

Vô Cực... từ đầu tới cuối đều là huynh bảo vệ ta, lần này là cách duy nhất ta có thể bảo vệ huynh...

Chỉ là nhận một chiếc hộp thôi mà cũng mất thời gian như vậy, Thác Bạt Minh Châu cảm thấy kỳ quái đưa mắt nhìn lại, Mạnh Phù Dao hốt hoảng, nếu không phải đang bắt buộc phải đóng vai của một người hầu thì nàng đã nhét chiếc hộp vào trong tay của Trưởng Tôn Vô Cực rồi đá cho hẵn một cước.

Nàng lại cúi thấp người xuống hai tay nâng cao qua đầu, cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn, muốn dùng tư thế cực kỳ khiêm tốn như vậy, ép Trưởng Tôn Vô Cực nhìn không được mà đón lấy.

Thương ta đi, thương ta đi mà... Mạnh Phù Dao trong lòng gào thét... cầu xin huynh đấy, thương ta đi...

Chiếc hộp trong tay hơi hơi động, cuối cùng đã được người đón lấy.

Mạnh Phù Dao trong lòng thả lỏng, ngóc đầu lên lại nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Cực nhận lấy chiếc hộp rồi dịu dàng nhìn nàng.

Lúc này thần sắc trong mắt hắn so với mới nãy càng phong phú, kỳ dị, trong ánh mắt chứa đựng vô số tình cảm chùng nỗi, tựa như từ biệt, tựa như an ủi, khiến Mạnh Phù Dao nhìn mà trong lòng căng thẳng.

Thế nhưng hắn lập tức quay đầu đi, rồi lấy ra một túi gấm nhỏ từ trong ống tay áo, đưa cho Mạnh Phù Dao, nói: "Bản sứ mới nhớ ra có đồ vẫn chưa giao được cho A Tu La chính sứ, hắn có lẽ cũng sắp đến rồi, người giúp ta xuống dưới núi đợi, đưa túi gấm này cho hắn."

Mạnh Phù Dao cúi người đón nhận, Trương Tôn Vô Cực lại một lần nữa nhìn nàng thâm tình, rồi mới quay người đi.

Từng cơn gió mang theo bông tuyết trong sơn mạch thổi lên, cuộn tròn lượn lờ trên chân hắn, hắn quay người giữa gió trời, một mùi thơm nhẹ nhàng từ góc áo được gió cuốn theo, lướt nhẹ qua gò má Mạnh Phù Dao, mùi hương nhẹ nhàng tựa lông chim, bông tuyết, mây trời giây phút đó lướt qua, vừa mềm lại lạnh, giống như tâm tình rối bời khó hiểu giờ khắc này.

Sau đó hắn chẳng quay đầu lại, cưỡi ngựa mà đi.

Mạnh Phù Dao đứng dưới chân núi, nhìn bóng lưng hắn rời đi giữa sương khí cùng làn tuyết trắng xoá, nàng thở ra một làn khói mờ, từng chút từng chút hoá thành bóng dáng của hắn, in lên bầu trời dãy núi vạn dặm, in lên không trung màu xanh thẳm, in lên ánh mắt quyến luyến không thôi.

Cứ thế trầm mặc nhìn hắn đi xa từng chút một, tâm tình lại từng chút, từng chút trầm lắng, dường như có một loại cảm tình khác lạ đang sinh sôi, lắng đọng xao động trái tim nàng, Mạnh Phù Dao ôm lấy ngực mình, không dám chớp mắt nhìn bóng lưng hắn, rồi đột nhiên nhớ lại, dường như mấy năm nay, hắn chưa từng quay lưng với nàng, chưa từng ở trước mặt nàng mà quay đi, hắn luôn ở bên cạnh nàng, chỉ cần nghiêng đầu qua, nàng liền có thể nhìn thấy nụ cười vĩnh viễn không đổi của hắn.

Vậy mà hôm nay, đường chung đã đứt, dưới chân núi Thần điện, nàng tự mình buộc hăn quay đầu rời đi, vó ngựa liên hồi, đập vụn băng tuyết, cũng phá vỡ cả thiên ngôn vạn ngữ trong lòng nàng, những lời nói đó tan nát trong cơn gió như đao cắt dưới chân núi Trường Thanh, vỡ thành từng mảnh ánh trăng nơi cuối trời lúc này.

Mạnh Phù Dao khẽ cười, cười ra nước mắt.

Vô Cực.

Ngày này từ biệt, có lẽ ta và huynh sẽ không thể gặp lại.

Dù có ra sao, huynh cũng phải sống tốt.

Sâu trong cánh cửa nặng nề, uốn lượn kéo đến tận tận mây, con đường này thực ra cũng không thể gọi là đường, mà là một cây cầu treo vắt ngang núi, thân cầu trắng bạc, trôi nổi trên sương lạnh giữa núi như mây, nên gọi là "Vân Kiều".

Đến đoạn đường cuối cùng của Trường Thanh Thần điện mới là "Vân Kiều". Một khi cầu đã thu lại, không ai qua được.

Mà ở trước Vân Kiều còn có một mật đạo, mật đạo trải dài trắng xoá ở lưng chừng núi, từ mật đạo xuyên qua núi mới đến được Vân Kiều.

Trước mật đạo, lại có một sơn cốc cực kỳ khó thấy, giấu ở trong dãy núi, giữa dãy núi to lớn như vậy, thật sự khó mà phát hiện ra được.

Trưởng Tôn Vô Cực và Thác Bạt Minh Châu cười ngựa đi vào trong cốc.

Trời tối, lúc ánh trăng mới lên, khảm lên chân trời một mảnh sáng mờ, Trưởng Tôn Vô Cực ngắm ánh trăng sáng, nói: "Sắp đến trăng tròn rồi..."

"Đúng vậy, ngày mười lăm tháng tám, lúc nhà nhà đoàn viên." Thác Bạt Minh Châu nhẹ chạm lên vách núi ẩm ướt, quay đầu mỉm cười nhìn hăn,

"Mọi năm đều là ta một mình đón tết, năm nay thật vui vì có huynh cùng ta."

Trưởng Tôn Vô Cực cười mà không đáp, Thác Bạt Minh Châu vẫn đang đắm chìm trong vui sướng, ngẩng đầu khẽ nói: "Lần này trở về, giao xong nhiệm vụ, Điện chủ chắc hẳn sẽ ban thưởng Mạn Đà La đan, nói không chừng còn được truyền thụ thần thuật gì đó nữa."

Nàng ta hỏi Trưởng Tôn Vô Cực: "Hoa mạn đà la của huynh có mấy lá?"

Trưởng Tôn Vô Cực do dự một chút rồi nói: "Mười lá."

"Ta là mười một lá." Thác Bạt Minh Châu nói, "Đạo này lúc ta luyện chân khí, phát hiện ra lá chân nguyên của ta càng phát sáng trong suốt, chân lực lưu chuyển trong cơ thể có thể chạy khắp toàn thân, đã đến cảnh giới chân khí hỗn nguyên, cả người ta từ trên xuống dưới như đạt đến ngưỡng hư vô, đều nhờ vào Điện chủ truyền cho thần pháp, tu luyện xong quả thật đã đạt được thu hoạch lớn, nghe nói những vị Đại Vương kia, hoa mạn đà la có đến mười tám cánh đó."

Trưởng Tôn Vô Cực cười cười, đột nhiên thấp giọng nói: "Lá được mọc thêm có thể bồi đắp chân nguyên, nhưng nếu như bị nhổ đi thì sẽ ra sao?"

"Huynh vừa nói gì cơ?" Thác Bạt Minh Châu không nghe rõ hẳn nói, quay đầu nhìn hẳn.

"Không có gì." Trưởng Tôn Vô Cực chuyển ánh nhìn về phía mật đạo, đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hỏi: "Tại sao vào lúc này còn có người đi ra?"

"Hả?" Thác Bạt Minh Châu cũng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn.

Sau đó nàng ta liền thấy sau lưng chợt lạnh.

Thân mình nàng ta bỗng cứng đờ, huyết mạch toàn thân dường như ngừng chảy, phải lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "A Tu La sứ, huynh đừng đùa."

"Suốt quãng đường này, ta nói chuyện đùa với cô rất nhiều." Trường Tôn Vô Cực nhìn nàng ta, vẫn chậm rãi thản nhiên nói, "Chỉ có hiện tại, mới không phải nói đùa."

"Người là gian tế!" Thác Bạt Minh Châu rớt cuộc hiểu ra, cắn răng gằn, "Người là gian tế!"

Tay hắn điểm liền vài cái, bịt kín vài đại mạch trên người Thác Bạt Minh Châu. Trường Tôn Vô Cực cười, nói: "Tuỳ cô nghĩ thôi."

Tay hắn điểm huyết còn nhanh hơn gió, hơn cả chớp giật, thế tay ấy cực kỳ quen thuộc, Thác Bạt Minh Châu mở to hai mắt, nhìn thấy thế tay quen thuộc của hắn còn cao siêu hơn cả của nàng ta, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng, sau một lúc lâu mới lắp bắp: "Không... không... người là người trong Thần điện, Niêm Hoa Tuyết Huyết đại pháp có thể luyện được đến trình độ này, chỉ có địa vị Đại Vương trở lên mới có thể làm được, người là ai, người là ai?"

Trường Tôn Vô Cực cười nhạt, không thèm để ý tới nàng ta.

Thác Bạt Minh Châu cũng không chịu từ bỏ, tiếp tục suy đoán: "Các Đại Vương, các Trưởng lão của Thần điện đều đang ở trong điện, ở bên ngoài... ở bên ngoài... người... chính là Thánh Chủ Điện hạ."

Trường Tôn Vô Cực lúc này mới thấy chút ngạc nhiên, nghiêng người nhìn nàng ta, Thác Bạt Minh Châu cũng vì suy đoán của mình mà kinh hoàng, lại nhìn đến ánh mắt của hắn, biết rằng mình đã đoán đúng, ngay lập tức mặt nàng ta trắng bệch như tờ.

"Người... người... điện hạ... điện hạ..."

Nàng ta cố gắng sức nói ra một câu chinh tề, tựa như đã mất cả năng lực nói chuyện.

Trưởng Tôn Vô Cực lẳng lẳng nhìn nàng ta, thản nhiên nói: "Ta không muốn giết cô... nhưng vì nàng, ta đành phải mượn da mặt của cô một chút."

Hắn duỗi tay ra, giữa ngón tay loé lên một con dao bạc cực nhỏ.

Dao bạc loé lên hàn quang, nhẹ nhàng dán lên mặt của Thác Bạt Minh Châu, hàn khí từ lưỡi dao còn lạnh hơn cả băng tuyết bao trùm toàn đỉnh cực Bắc mấy phần.

Thác Bạt Minh Châu sắc mặt như tro tàn, ánh mắt chớp độc, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Ngón tay nàng ta cắm sâu vào mặt đất lạnh giá.

"Roạt!"

Không phải là tiếng da mặt bị rạch xuống, mà là tiếng mũi tên va chạm vào dao bạc, một tiếng vang ngắn ngủi, lạnh lạnh trong phút chốc.

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn về phía trên vách núi, đột nhiên chỗ đó sáng rực...

... Là do những lưỡi dao phản chiếu ánh tuyết soi sáng.

Thác Bạt Minh Châu lại lập tức trừng to mắt.

Nhưng lần này nàng ta trừng mắt không phải vì hoảng sợ và tuyệt vọng, ánh mắt ấy trong trẻo, lấp lánh, không hề có vẻ hoảng sợ, thậm chí còn mang theo vẻ mỉa mai.

Vẻ mỉa mai khi nhìn hắn rơi vào cái bẫy chính mình đặt ra.

Lập tức nàng ta nâng tay, vừa đánh lại, trong tay chớp nhoáng biến ra một thanh kiếm hình thù kỳ lạ, mũi kiếm nhắm đến trước ngực Trương Tôn Vô Cực.

Nàng ta liền đẩy con dao của Trương Tôn Vô Cực đang dán trên mặt mình ra, cười nói: "Thánh Chủ Điện Hạ, đừng lấy dao dọa ta sợ, ta rất sợ đó."

Trương Tôn Vô Cực cúi mắt, nhìn cây kiếm đang trước ngực mình, sắc mặt rốt cuộc thay đổi, ánh mắt co rụt lại thản nhiên nói: "Thác Bạt Minh Châu?"

Thác Bạt Minh Châu đồng ý.

Trương Tôn Vô Cực lại hỏi: "Càn Thát Bà Vương?"

Lúc này Thác Bạt Minh Châu có chút ngạc nhiên, nàng ta liếc nhìn Trương Tôn Vô Cực, thản nhiên mà rằng: "Bản toạ mới được lập làm Càn Thát Bà Vương không lâu, chưa từng gặp mặt Thánh Chủ Điện Hạ, không ngờ mới có vậy mà đã có thể bị Thánh Chủ Điện Hạ đoán ra."

Trương Tôn Vô Cực nửa nghiêng người, nhìn qua Càn Thát Bà Vương mặc giáp trụ thương thanh, đột nhiên lộ mặt vây hăn lại, thản nhiên nói: "Ta chỉ nghe nói, Càn Thát Bà Vương mới lập là một nữ tử, xuất thân thần bí, phe phái thần bí, trước giờ chưa từng có ai biết nàng ta, cho nên mới thuận miệng đoán mà thôi."

"Chỉ thuận miệng đoán thôi cũng có thể đoán chuẩn như vậy, Thánh Chủ Điện Hạ quả nhiên kỳ tài hiếm có." Thác Bạt Minh Châu cười duyên, "Nhưng mà Điện Hạ à, dù cho người chưa từng nhìn thấy ta, nhưng ta lại biết người đã lâu, người tự cho rằng mình đã dịch dung kín đáo, nhưng mùi vị sen A Tu La độc đáo trên người người, ta đã quen thuộc từ rất lâu rồi."

Trưởng Tôn Vô Cực hơi nhướn mày, Thác Bạt Minh Châu cười nhẹ nhàng, đột nhiên phất ống tay áo, một âm thanh theo gió mà đến: "Trưởng Tôn Vô Cực, người là một kẻ tiểu nhân huyết thống bất chính, mưu quyền đoạt vị!"

Âm điệu vô cùng quen thuộc, tiếng mắng chửi cũng vô cùng quen thuộc!

Ánh mắt của Trưởng Tôn Vô Cực chột co rụt lại.

Vương phi bị điên của Đức Vương!

Người đàn bà cả đời chưa từng nhận được tình yêu của chồng trong Hoàng thất Vô Cực quốc, vị phi tần điên đã mất tích của Đức Vương khi Đức Vương tự sát vì khởi binh thất bại, người đàn bà đáng thương dùng sự mất tích của chính mình chấm dứt một đoạn yêu hận ân oán tình thù của Hoàng thất. Đúng là Trường Thanh Thần điện, không quan tâm đến lai lịch đã lập bà ta lên làm Càn Thát Bà Vương của bộ thứ tư trong tám bộ!

Trước sự thay đổi thân phận điên đảo, ngay cả Trưởng Tôn Vô Cực bình tĩnh không sợ hãi cũng phải lộ vẻ kinh ngạc.

"Bệ Hạ, Điện Hạ," Thác Bạt Minh Châu mỉm cười, "Người chắc đã đoán ra được, ta cũng là một Thiên Hành Giả, một Thiên Hành Giả đặc biệt cả đời chỉ nhận duy nhất một nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ này chính là ta?" Trưởng Tôn Vô Cực thản nhiên hỏi.

"Tất nhiên!" Thác Bạt Minh Châu tay chụm lại, "Nhưng mà người đừng có hiểu nhầm, Đức Vương phi suýt nữa hại mù người lúc người năm tuổi không phải ta, đó là sự thật, nhưng người ở đây bây giờ lại chính là ta."

"Sư phụ phái người đi Vô Cực, là để bảo vệ kiêm giám sát, đúng chứ?" Trưởng Tôn Vô Cực sau một hồi im lặng hỏi:

"Quả thật không có vai diễn nào phù hợp hơn so với Đức Vương phi, vào ban ngày, Đức Vương gia cảm thấy áy náy với vương phi sẽ tiết lộ tất cả tin tức của ta cho người, ban đêm một kẻ điên có chịu ở nhà hay không cũng chẳng có thêm để ý."

"Người đừng hiểu lầm tâm ý của Điện chủ." Thác Bạt Minh Châu lập tức nói, "Người là đệ tử được Điện chủ gửi gắm kỳ vọng cao nhất, sự quan tâm của Điện chủ dành cho người cũng chỉ thế mà thôi."

"Người đóng vai Đức Vương phi, vừa giả điên vừa thúc đẩy Đức Vương tư tình với mẫu thân ta, cuối cùng họ không khống chế nổi dục vọng mãnh liệt mà phóng túng thông dâm, lại khiến ta chán ghét họ, thất vọng đối với tình thân, cuối cùng thanh tâm quả dục, thành tâm tận lực với sư môn, cố gắng tiếp nhận ngôi vị Điện chủ." Trương Tôn Vô Cực làm như không nghe thấy giải thích của nàng ta, "Hay, rất hay, thật sự là ... quá mức khổ tâm."

Quá mức khổ tâm.

Khổ tâm.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 8.3

Khát vọng tình thân cả đời tan biến, tình thương của mẹ cả đời chỉ cầu mà không được, cha con thân thích cả đời đối chọi, đối địch sa trường, cuối cùng cha hăn tự sát đâm máu ngay trước mắt hăn. Kết cục thảm khốc khiến hăn đau đớn mãi không thôi, vậy mà đó chẳng qua chỉ là một màn hô phong hoán vũ của sự phụ của hăn, Điện chủ đại nhân chức cao vọng trọng làm vậy chỉ để chặt đứt luyến tiếc hồng trần của hăn, bắt hăn toàn tâm quy thuận sư môn.

Nếu như không phải gặp được người con gái có lên Mạnh Phù Dao, một cô gái cố chấp lại tựa như ánh mặt trời chiếu rọi lòng hăn, thì có lẽ một người thanh lạnh nhạt nhiên như hăn thật sự bởi vì chuyện ấy mà chán nản, bởi vì sự rét lạnh khởi nguồn từ thời niên thiếu mà nản lòng thoái chí, từ bỏ hồng trần mười dặm phồn hoa, thanh tâm quả dục cống hiến cuộc đời mình cho sư môn trên núi tuyết.

Trưởng Tôn Vô Cực nhìn Thác Bạc Minh Châu, đầu mày khóe mắt diềm nhiên toát ra nét cười, nhưng Thác Bạc Minh Châu lại nhìn ra sự rét lạnh đến bức người như giá buốt sau cơn mưa tuyết trong ý cười đó, thế nên không kiềm chế nổi mà lùi lại hai bước.

"Hôm nay người phục binh như vậy là vì lẽ gì?" Trưởng Tôn Vô Cực bất động, khoanh tay nhìn nàng ta, "Chẳng lẽ Càn Thát Bà Vương vốn luôn giữ vị trí trung lập chỉ đang nguy trang mình ở phái trung lập? Người làm thiên hành giả, là vì muốn giúp Khẩn Na La vương tiên phong mở đường?"

"Điện hạ, người quả thật thông minh tuyệt thế." Thác Bạt Minh Châu cười đáp, "Nói chuyện với người quả thật rất đỡ hao tổn sức lực."

Nàng ta vung tay lên, quân Càn Thát Bà tay cầm tên nỏ lạch cạch tiến đến, tên đã lên dây, những đầu tên nặng trĩu thẳng tắp, nhìn gần trông như mắt rắn độc, lạnh lẽo nhắm về phía lưng Trường Tôn Vô Cực.

"Đó là bởi vì..." Trường Tôn Vô Cực lại làm như không phát hiện, vẫn khoanh tay ung dung đứng đó, thản nhiên đáp, "Thật trùng hợp, chuyện ta muốn làm, lại giống hệt người."

"Keng!" Tiếng sắt thép va chạm vào vách đá truyền đến, phương hướng đó tựa như từ trên đỉnh đầu, Thác Bạt Minh Châu kinh hãi ngẩng lên nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Phía trên, hai bên sườn núi son cốc, không biết từ lúc nào xuất hiện một đội nam tử mặc giáp đen, phục sẵn ở trên vách đá, cung nỏ trong tay họ cầm còn to lớn hơn cung nỏ của quân Càn Thát Bà, đầu nhọn mũi tên trên cung màu xanh lam, phát ra khí lạnh, tiếng va chạm trong sương tuyết rào rào rung động, mơ hồ có thể thấy được những cung nỏ này mạnh hơn gấp trăm lần vũ khí của quân Càn Thát Bà, đã được chuẩn bị kỹ trên con đường giữa núi.

Góc độ cũng như phạm vi mà những người đó xuất hiện, vừa khéo chặn kín đường lùi của quân Càn Thát Bà.

"Lừa người bị người lừa." Trường Tôn Vô Cực ra vẻ rất hoà nhã nói với Thác Bạt Minh Châu, "Đến mà không đi là phi lễ, Càn Thát Bà Vương, Long Bộ của bản toạ đã đợi người lâu lắm rồi."

Sắc mặt Thác Bạt Minh Châu lúc này thật sự thay đổi rồi, hôm nay giằng co cùng Trường Tôn Vô Cực một phen, lại bị trở mình lật ván ngay trong chớp mắt, nàng ta tự nhận mình là cơ biến thông minh, đa mưu túc trí, bây giờ tình thế lại bị trở ngược thế này không khỏi cảm thấy bất lực.

"Người... người phát hiện ra từ lúc nào?" Nàng ta lắp bắp run rẩy hỏi.

"Đương nhiên là từ khi người ẩn núp bên người ta." Trưởng Tôn Vô Cực rất kiên nhẫn, "Nhưng mà sơ hở của người kỳ thật có quá nhiều, lấy một ví dụ nhé, dù cho nữ tử Thần điện rất khó tìm được phu quân đi chăng nữa, nhưng nhìn thấy nam tử liền rục rịch xuân tâm cũng không nên chẳng thêm tra xét dò hỏi, chẳng ai có thể tự dừng toàn tâm toàn ý tin tưởng một đồng liêu như thế."

"Huống hồ..." Hắc cười nói, "Tuy rằng rất ít người từng được nhìn thấy Thiên cơ thần thủ(*) nhưng phạm là người của Trường Thanh Thần điện thì đều biết, làm thần sứ của Trường Thanh Thần điện mà khi thấy một con thiên cơ thần thủ - thú cưng trong truyền thuyết của Thánh Chủ lại xuất hiện ở bên người một phó sứ lại không hề có chút nghi vấn, chẳng phải rất kỳ quái sao?"

(*) Chuột thần thiên cơ.

Thác Bạt Minh Châu mấp máy môi, sắc mặt xám ngoét, lừa người lại bị người bị lừa, suốt đường đi nàng ta cứ nghĩ mình đóng giả rất tốt, thực sự đã qua mặt được Thánh Chủ Điện hạ, không nghĩ rằng qua một hồi diễn vai hài kịch, chính mình đặc chí độc thoại, lại bất tri bất giác làm trò cười cho khách xem dưới đài, quả thật mỉa mai.

"Người muốn dẫn ta đến đây để giết ta," Trưởng Tôn Vô Cực nở nụ cười như có như không, "Vừa lúc ta cũng cần thân phận của người để che giấu, đưa người ta dẫn tới vào trong Trường Thanh Thần điện một cách dễ dàng."

Thác Bạt Minh Châu cắn môi, chợt ai oán hỏi: "Điện hạ... người muốn làm gì với ta?"

"Giết người." Trưởng Tôn Vô Cực đáp lại đơn giản mà chắc chắn, giơ ngón tay lên, tùy tiện đẩy thanh kiếm của Thác Bạt Minh Châu ra, ngón tay

điểm nhẹ, một chùm ánh sáng từ đầu ngón tay phát ra, như một sợi ngọc màu nhũ bạc, nháy mắt chạm đến mi tâm Thác Bạt Minh Châu.

Thác Bạt Minh Châu nhìn thấy sợi ngọc kia, mắt tối sầm, đấy rõ ràng là hoá ngọc nội công cao nhất trong Thần điện, nghe nói ngoài Điện chủ đến nay chưa có ai luyện thành, không ngờ Thánh Chủ vậy mà đã luyện được!

Nàng ta cũng không dám động dậy một chút nào, nghe thấy ngữ điệu hân lạnh nhạt mà kiên định, trong lòng trở nên lạnh lẽo, cắn răng nói: "Ta... ta là Càn Thát Bà Vương, cho dù ngươi là Thánh Chủ Điện Hạ cũng không thể tùy ý giết chết Đại Vương..."

"Hắn đúng là không thể!"

Thanh âm của người nọ nghe không ra độ tuổi đột nhiên vang lên từ giữa không trung, lập tức kim quang lóe sáng được thu lại, một chiếc cầu ánh sáng màu vàng vượt qua sơn cốc, vách núi bốn phía tức thì sáng rực như được dát vàng, phát ra ánh sáng rực rỡ mà lạnh lẽo.

Nơi nào ánh sáng đi đến, trên vách núi, dưới thung lũng, đội quân mai phục Càn Thát Bà cùng quân Long Bộ đột nhiên nhất tề vô thanh vô tức ngã xuống.

Trong ánh sáng vàng, Càn Thát Bà xoay người chạy lại, muốn chạy đến chỗ ánh vàng ấy, hô to: "Điện chủ, Thánh Chủ làm phản! Hắn che chở cho kẻ địch của Thần điện, còn muốn bán đứng cấm địa, thuộc hạ định ngăn cản hắn, hắn muốn giết người diệt khẩu!"

Trong ánh kim quang, Trương Tôn Vô Cực đột nhiên phi thân bay lên, tử quang trong tay theo ý chột loé, đánh thẳng về phía ngực của Càn Thát Bà Vương.

Nữ tử hại cha mẹ hắn phải chia rẽ, khiến hắn cả đời này mất đi tình thân, hắn sẽ không bỏ qua!

Giữa không trung, một tiếng thét vang lên: "Vô Cực, dừng tay!"

Trưởng Tôn Vô Cực làm như không nghe thấy, thân hình chợt loé tránh đi vệt kim quang.

Càn Thát Bà Vương chạy trốn rất nhanh, luồng ánh sáng vàng kia như có lực dẫn dắt ả chạy đến chỗ nó, đồng thời ngăn cản Trưởng Tôn Vô Cực, giúp ả sắp thoát khỏi phạm vi công kích của Tử Ngọc Như Ý.

Bóng Trưởng Tôn Vô Cực chợt mờ đi, né tránh luồng kim quang cách hăm chỉ khoảng nửa phân, hăm xòe bàn tay, năm sợi tơ ngọc như năm nhánh ngọc trắng tức thối bay ra, tấn công dồn dập vào Tử Ngọc Như Ý, mỗi lần như thế, Tử Ngọc Như Ý lại tiến sát về phía Thác Bạt Minh Châu, nàng ta càng chạy nhanh, lực tấn công càng mạnh, đợt thứ ba đánh tới, vẫn còn cách ba thước, đến đợt thứ tư, chỉ còn cách y phục nàng ta chừng khoảng một ngón tay cái.

Thác Bạt Minh Châu sợ đến nỗi tim đập chân run, dùng hết công lực trên người chạy về phía trước, thế nhưng Trưởng Tôn Vô Cực cũng muốn dùng hết công lực giết chết ả.

Phải giết ả ta.

Không chỉ vì báo thù cho chính mình, mà còn muốn lấy thi thể của ả mở đường cho Phù Dao!

Đợt tơ ngọc thứ năm, đánh trúng Tử Ngọc Như Ý!

"Bốp!"

Tiếng vũ khí nặng nề đập lên thân thể.

Dường như còn có cả tiếng vỡ vụn, đó là tiếng nội tạng bị đập nát.

Thân hình Thác Bạt Minh Châu bị Tử Ngọc Như Ý đánh trúng lẫn một vòng quỹ dị, lệch về hướng vách núi, lao ra ngoài giữa trời tuyết.

Cùng lúc đó, người trong không trung tức giận hừ một tiếng.

Tiếng hừ vừa ra, Như Ý vừa bị Trường Tôn Vô Cực toài lực ném ra để giết Thác Bạt Minh Châu còn chưa kịp thu hồi, kim quang bị cản trở trước người hăn đột nhiên cuộn cuộn như sóng dữ, một nửa không gian bên trong sơn cốc nổi lên từng đợt kim quang như triều dâng, bên trong từng cơn sóng triều như có một bàn tay màu vàng ẩn hiện.

Cơ thể Trường Tôn Vô Cực cứng đờ.

"Vù!"

Bốn luồng sáng màu vàng nhanh như chớp giạt bay vút đến, lấy tốc độ người trên đời không thể tránh né nổi, hướng về phía hai bên cổ tay và hai vai hăn!

"Xoạt...!"

Đinh dài màu vàng xuyên thấu qua cổ tay và bả vai của Trường Tôn Vô Cực, lún sâu ra sau lưng, bắn ra một vết máu dài đến tận ngay mé vách núi trắng xanh, khắp trên mặt đất đều rải một màu đỏ sẫm thê lương, điểm lệ tựa mai đỏ trên nền tuyết trắng.

Đinh dài kia thế tới dừng mãnh, dư lực còn nhiều, kéo theo cả thân hình của Trường Tôn Vô Cực, mạnh mẽ ghim chặt hăn trên mặt tuyết.

Nền tuyết xốp, sắc máu đỏ tươi, máu tươi thấm đẫm tuyết trắng, mang theo một loại hương khí kỳ dị, từ từ nở ra.

Trường Tôn Vô Cực vui mặt trong tuyết và máu, không hề nhìn góc trường bào rơi xuống trước mắt, lại liêu mạng quay đầu nhìn về phía vách

núi nơi Thác Bạt Minh Châu rơi xuống.

Điện chủ sẽ không vô duyên vô cớ xuống núi, lúc này ông ta xuất hiện ở đây, như vậy có thể khẳng định "tứ đại cảnh" đã được sửa đổi đang ở gần đây.

Điện chủ muốn đối phó với Phù Dao, nhất định phải tự mình bố trí lại "tứ đại cảnh", độ khó dĩ nhiên rất cao. Ông ta sử dụng quang minh thánh thuật, tối kỵ nhất độc huyết của phụ nữ, thi thể Thác Bạt Minh Châu đã bị ông ta lưu lại kí hiệu, vậy nên dù xác nàng ta có bị mang đi thì vẫn có thể lợi dụng được.

Mà bây giờ muốn bố trí thêm lần nữa, muốn tìm địa điểm khác để lập "Tứ đại cảnh" đã không kịp nữa rồi.

Còn bộ Ma Hô La Già quen thuộc với tứ đại cảnh nhất đã bị Vu thần thu hút hết cả một đám, hẳn là đã giúp được cho Phù Dao không ít.

Trưởng Tôn Vô Cực lấy thân mình làm mồi dụ để tìm ra nơi đặt trận "Tứ đại cảnh", giành một con đường sống cho Phù Dao.

Phù Dao... Phù Dao... Hi vọng nàng sẽ không gặp trở ngại.

Hắn cúi đầu hít một hơi, bốn phía đều là địch, lập nước có binh, trong tình hình sư phụ muốn giết Phù Dao, mà nàng lại nhất định phải đến Thương Khung, điều hẳn có thể làm được chỉ có thể.

Mảnh áo choàng ấy rơi đúng trước mặt hắn, hắn đứng không nổi, nhìn không rõ sắc mặt Trưởng Thanh Điện chủ, thầm nghĩ đây lần đầu tiên về mặt phong ba cũng không đổi ấy đấy nên con thịnh nộ?

Hắn khẽ cười, nét cười trong mắt nở rộ như hoa khắc suy kiệt tàn lụi kia, phát ra ánh sáng diễm lệ khiến ta chói mắt.

Hắn bình tĩnh nhìn góc áo bào, cúi đầu thưa: "Sư phụ..."

"Vô Cực, người thật làm ta thất vọng!" Trường bào kia hơi rung động, giọng nói vốn hờ hững rốt cuộc cũng đượm sự tức giận: "Bao che cho kẻ địch của Thần điện, âm mưu hãm hại đồng liêu, vậy mà còn muốn mang ả ta vào cấm địa, Càn Thát Bà Vương ngăn cản người, người lại hạ sát thủ ngay trước mặt bản tọa!"

Trường Tôn Vô Cực nhắm mắt im lặng, không biện giải, không cầu xin, sắc mặt tái nhợt còn trắng hơn cả tuyết.

Trường Thanh Điện chủ im lặng một lúc lâu, lạnh lùng nói: "Vết máu Minh Châu truyền về bản tọa đã xem rồi, người vẫn còn muốn che chở cho yêu nữ kia đến lúc nào?"

Trường Tôn Vô Cực vẫn duy trì trầm mặc, nằm giữa vũng máu của chính mình, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như thường.

Trường Thanh Điện chủ nhìn hắn, ánh mắt biến ảo, như tức giận, như ai oán, như bất đắc dĩ, cuối cùng phất ống tay áo: "... Khẩn Na La Vương!"

Cước bộ nhẹ tựa lông hồng đến gần, kính cẩn lên tiếng trả lời: "Điện chủ."

"Người chương quản giáo đồ Thần điện, Thánh Chủ giờ dưới quyền quản lý của người, giao cho người xử trí!"

"Vâng."

"Chỉ cần không tổn hại đến tính mạng, muốn xử thế nào là tùy người!"

"Vâng!"

Khẩn Na La Vương đáp lời mang theo chút hưng phấn, lập tức chỉ huy: "Người đâu, đem phản đồ này đến đỉnh Cửu Thiên! Để Cửu Thiên thần

phong tẩy sạch tâm tư hồ đồ của hắn đi!"

Đỉnh Cửu Thiên - nơi cao nhất trong Trường Thanh Thần điện, lạnh nhất thiên hạ, nơi gió thổi sắc lẹm như đao cắt da cắt thịt, được xưng là "Thần hồng chi địa", ý chỉ là nơi thần tiên gục ngã, không chịu nổi khổ sở mà phải rỉ máu kêu gào.

Tất cả mọi người ở đây đều đang không ngừng run rẩy, Thí Thần Đỉnh(*) lại thêm đỉnh Cửu Thiên, có lẽ võ công như thần thì cũng khó mà sống được, huống hồ thứ càng khó chịu hơn chính là những đau đớn vô tận còn đau đớn hơn cả cái chết.

(*) Đỉnh giết thần.

Điện chủ vẫn gửi gắm kỳ vọng rất cao với Thánh Chủ, luôn che chở Thánh Chủ, bây giờ lại giao Thánh chủ cho tử địch Khẩn Na La Vương xử trí... thật chấn động cũng thật đáng giận.

Trường Tôn Vô Cực run rẩy, nhưng vẫn không nói gì.

"Nếu bản tọa lại đối xử tốt với ngươi, thì sẽ chẳng có hi vọng là ngươi sẽ thay đổi," khi góc trường bào rời đi như mây bay, giọng nói của Trường Thanh Điện chủ còn rét lạnh thấu xương hơn so với trận gió đang gào thét.

"Ta sẽ diệt nước của ngươi, giết người của ngươi! Xem ngươi còn cự tuyệt ta thế nào!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 17: Lòng Đau Như Cắt

Bóng hình Trưởng Tôn Vô Cực đã sớm biến mất khỏi tầm nhìn, nhưng Mạnh Phù Dao vẫn còn kinh ngạc đứng đó nhìn về phía hắt rời đi, không nói một lời.

Không biết vì sao, nhìn bóng lưng hắt dần dần khuất giữa trời tuyết mênh mông, lòng nàng lại trầm xuống hơn thêm, giống như có một tảng đá từng chút, từng chút đè xuống, ép đến ruột gan chảy máu, đau đớn từng cơn.

Rõ ràng cảm thấy mình lựa chọn như vậy là đúng, nhưng sâu trong nội tâm nàng lại có một dự cảm mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Sóng lòng trào dâng, nàng muốn xông lên giữ Trưởng Tôn Vô Cực lại, bảo hắt đừng trở về nữa. Hắt cứ thế quay lại Vô Cực quốc, làm một minh quân đứng đầu thiên hạ, không trở về sư môn thì có làm sao? Quốc thổ Thương Khung vốn độc lập, ngoài đường biển ra thì không hề giao lưu với các nước khác, các nước kia tất nhiên không thể chiêu binh đánh Thương Khung, Thương Khung càng khó vượt qua eo biển để đi trừng phạt Vô Cực quốc.

Thế nhưng đó lại là sư môn của hắt, thế nhưng hắt đã lựa chọn trở về.

Mạnh Phù Dao hiện chỉ có thể hi vọng sự phụ của Vô Cực từ bi. Lúc trước nghe khẩu khí của Thái Nghiên, sư môn có vẻ rất coi trọng Vô Cực, hắt được coi như là một kỳ tài ngút trời, trông cậy hắt sẽ đưa sư môn phát

dương quang đại, thế nên sư phụ nhà ai chắc cũng sẽ không nhẫn tâm trách móc nặng nề đâu.

Nàng đang cầm bao gấm Trường Tôn Vô Cực đưa cho mình trong tay, cảm giác trong lòng nặng tựa ngàn quân.

Nàng mở túi gấm ra, bên trong chỉ có một vài đồ vật, một mảnh giấy, một viên dược hoàn, một thanh chuỷ thủ gấp nhỏ, chất liệu kỳ lạ chẳng phải vàng cũng không phải sắt, thậm chí còn có cả một cánh tay giả hình thù kỳ dị với kích thước khá nhỏ, có thể đeo vào khuỷu tay, còn có vài thứ vụn vặt, không biết là thứ gì.

Nàng không biết những đồ vật cổ quái này có tác dụng gì, nhưng đồ Trường Tôn Vô Cực đưa chắc chắn có công dụng, nàng cẩn thận cất lại, vội vàng mở mảnh giấy đã được gấp gọn kia.

Từng hàng chữ phiêu dật linh động lọt vào mắt, tựa như kỳ nhân, lại tao nhã, cất chứa trùng trùng tâm sự.

Phù Dao,

Những đồ vật trong túi gấm này nàng nhớ cất giữ bên người cho tốt, viên dược hoàn nhớ lập tức dùng luôn, "Tứ đại cảnh" của Trường Thanh sắp phát động, tứ phương đại trận này biến hoá vô biên, người bị lọt vào trận tâm ý sẽ rối loạn, ta không thể cùng nàng đi tiếp chặng đường này, mỗi bước đi nàng nhớ phải cẩn thận, nếu gặp lúc khó quyết định, đừng do dự, cứ nghe theo chỉ dẫn của Nguyên Bảo.

Thêm nữa, tứ cảnh chi sinh ở điểm vô hình lưu động, thông thường người lọt vào trận khó phát hiện, bởi vậy trận mới có thể thừa cơ đả thương người, nàng nhớ chú ý xung quanh, nếu như thấy sương khói xanh đen xuất hiện, chỗ đó chính là cửa trận, màn sương góc Tây Nam chính là sinh môn, có thể từ đó mà thâm nhập, có được ưu thế rồi, một khi vào trận, mọi việc sau đó đều do nàng tự quyết, nhớ kĩ.

Phàm là người liên quan đến tứ cảnh, dù là thân phận gì cũng đều phải nhận lễ ngộ của Thần điện, phải được Điện chủ tương trợ, đây là quy định trăm năm không đổi của Thần điện này, bởi vậy chỉ cần có người tiến vào trận, Điện chủ thần thông cũng không thể ra tay được.

Nàng không cần lo lắng cho ta, gia sư từ hoà, luôn rất coi trọng ta, chỉ cần ta trở về Thần điện, nhất định mọi chuyện đều được bỏ qua.

Ta ở bên trong Thần điện, mỗi ngày đều mong nàng khỏe mạnh, chờ nàng tìm đến.

Đến khi nàng chính thức đặt chân đến Chính Điện, ta sẽ chuẩn bị rượu, thiết tiệc chiêu đãi.

Bảo trọng.

Mạnh Phù Dao cẩn thận dựa theo nếp gấp cũ gấp mảnh giấy lại, nắm trong tay, dùng đầu ngón tay vuốt ve từng nét chữ như muốn khắc vào lòng mình từng chữ từng lời ấy.

Hắn viết phong thư này từ khi nào? Suốt quãng đường đến trạm dịch, dưới ánh đèn mờ, bóng song cửa in xuống thư án, người đó lẳng lặng viết thư đưa cho nàng, lẳng lẽ sắp xếp đoạn đường gian nan nhất cho nàng, giữa đêm tối rét lạnh hơi thở cũng hoá sương, nét mực trên nền giấy hóa thành băng, mỗi câu mỗi chữ đều nặng trĩu những tâm ý nói không nên lời.

Nàng đang cầm trong tay tất cả tâm ý của hắn, thế nhưng lòng nàng lại cảm thấy như mình không gánh nổi trọng trách này. Trang giấy mỏng trong tay nhẹ tựa như không, lời trong trang giấy điềm nhiên nhẹ nhàng, song lại khiến nỗi lo trong lòng nàng càng lớn hơn thêm, cũng không biết nỗi lo này từ đâu mà đến.

Gió tuyết cuộn cuộn gào thét ủa tới, phả lên mặt, thấm vào trong đầu từng hồi mát lạnh, dường như nàng nghe thấy tiếng hắn thì thầm bên tai,

"Phù Dao, những lúc mơ hồ hay đau khổ, hãy nhớ ta vẫn đang đợi nàng."

Trưởng Tôn Vô Cực đang đợi nàng.

Mạnh Phù Dao hít sâu một hơi, đứng dậy nói với đám người Vân Ngấn bên cạnh: "Đường đi tiếp theo sẽ rất khó khăn, như thế này đi, chúng ta chia ra, mỗi người một ngả."

Nàng gian nan thốt ra từng chữ, giọng điệu khô khốc, Vân Ngấn lập tức lắc đầu, rồi mở miệng, một chữ "không" còn chưa ra khỏi miệng...

Mạnh Phù Dao bỗng nhiên ra tay!

Không đợi Vân Ngấn, Diêu Tấn nói lời cự tuyệt, thậm chí không đợi bọn họ phản ứng, Mạnh Phù Dao đã ra tay như sét đánh.

Nàng không đánh Vân Ngấn, người có võ công cao nhất ở đây, mà nhanh như chớp đánh về phía Diêu Tấn!

Diêu Tấn bất ngờ không kịp đề phòng, miệng vừa mới mở ra liền vô thanh vô tức ngã xuống, Thiết Thành bên Vân Ngấn theo bản năng tới giúp, Mạnh Phù Dao thừa dịp họ phân tâm, trở tay đánh ra hai bên.

Thiết Thành kêu lên đau đớn rồi ngã gục, Vân Ngấn lập tức thối lui về sau.

Mạnh Phù Dao tức khắc thu tay lại, lật tay vỗ về phía thiên linh cái(*) của mình, nàng vỗ mạnh, chẳng lưu tình đến nỗi nghe rõ tiếng gió sắc bén nơi kẽ tay.

(*) Thiên linh cái: một vị trí quan trọng trên đỉnh đầu.

Vân Ngấn kinh hãi, vừa mới lùi bước loáng cái lại lướt qua, giơ tay lên phải giữ lại khuỷu tay của nàng.

"Thí Thiên" bên hông Mạnh Phù Dao thành linh xuất ra, nàng nhẹ nhàng uốn người, dùng Thí Thiên đánh về phía eo Vân Ngấn.

Vân Ngấn ngã xuống lớp tuyết dày.

Những động tác này rất bất ngờ, lại biến đổi rất nhanh, trong phút chốc Mạnh Phù Dao đã lừa đánh gục được ba người.

Nàng nhìn chăm chú về phía ba người đang nằm đó, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng lẳng lặng đứng giữa gió tuyết trầm mặc một hồi, sau đó kéo cả ba người đến chỗ tránh gió, lấy xiêm y dày từ trong bao mặc thêm cho họ, lại dùng cành lá tùng bách che họ lại.

Huyệt đạo sẽ tự động giải sau nửa canh giờ, ở nơi giá rét đông lạnh thế này thời gian dài sẽ có hại đối với thân thể họ.

Cửu U, Âm Cảnh, Vân Phù, Thiên Vực, nếu có người tùy tiện đi vào, tứ đại cảnh sẽ tự động di chuyển, như vậy, đợi cho đám người Vân Ngấn tỉnh lại, nhất định sẽ không tìm thấy cửa vào tứ đại cảnh.

Mạnh Phù Dao chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt ba người.

Một khi tiến vào tứ đại cảnh, hoặc là nàng sẽ phải táng thân nơi đó, hoặc là nàng sẽ vượt qua tiến thẳng đến Thần điện, có lẽ Điện chủ sẽ đáp ứng thỉnh cầu của nàng, đưa nàng quay trở về, như vậy trên thế giới này sẽ không còn Mạnh Phù Dao nữa, đối với những người từ đầu đến cuối một lòng theo trợ giúp nàng mà nói, chia ly này chính là tử biệt.

Xin lỗi mọi người.

Ta phải rời khỏi đây thật lâu, thật lâu, từ nay về sau... không còn gặp lại nữa.

Ánh mắt nàng chậm rãi lướt qua từng gương mặt, Phù Dao cố đè nén lệ trong mắt mình, nàng muốn nhìn rõ từng gương mặt này, khắc sâu vào trong tâm tưởng. Để nếu chẳng may nàng chết đi rồi, kí ức về họ sẽ sưởi ấm cho nàng nơi hoàng tuyền lạnh lẽo. Nếu nàng có thể còn sống, như vậy nàng sẽ có thể hoài niệm về họ trong những tháng ngày sau này.

Nàng muốn mình nhớ mãi những người tri kỷ đã cùng nàng đồng sinh cộng tử, cùng nàng đi qua mưa nắng dãi dầu trong hành trình ba năm qua, những người đã chứng kiến nàng làm nên lịch sử của Năm châu Đại lục này. Nhớ mãi những chuyến du hành suốt thời gian ấy trên vùng đất này, nhớ mãi những cuộc gặp gỡ, thấu hiểu, chia sẻ và giúp đỡ nhau, nhớ mãi những xúc cảm trong lòng, những rung động thân thiết và ấm áp.

Sau đó, vĩnh biệt.

Ba người cứ thế ngủ say, không hay biết Phù Dao sẽ bỏ họ lại mà rời đi.

Mạnh Phù Dao ngồi xổm trước mặt Diêu Tấn, nhét vào trong tay gã một con dấu khắc ấn kí "Phù Dao".

Đó là con dấu mang sản nghiệp trên danh nghĩa của Mạnh Phù Dao, sản nghiệp này, nàng để Diêu Tấn thay nàng phụ trách, đáng tiếc Mạnh Phù Dao một lòng tiến lên, đến giờ vẫn chưa kiểm tra thành quả mà mình có được.

Nàng khẽ véo cái mặt thon dài bị cửa đập bẹp của Diêu Tấn, cười nhẹ. Nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn, người này đã bị mình giày xéo một trận, sau đó cái tên nhanh nhạy như cá này còn rời khỏi nàng hai lần, cuối cùng vẫn quay trở lại bên nàng.

"Người theo ta sớm nhất, giúp ta kiếm nhiều tiền nhất, thật đáng tiếc, về sau ta sẽ không... để lại hết cho người đấy, đồ tham tiền, thích không?"

Thuộc hạ mà ta gặp sớm nhất, ta để lại cho người toàn bộ tài sản của ta.

Nàng liền lập tức dịch chuyển người, ngồi xổm xuống trước mặt Thiết Thành, ngắm nhìn gương mặt phúc hậu, chất phác của thiếu niên này.

"Năm đó, người vì ta mà quỳ trước cửa thành, phải biết nam nhi gởi đáng ngàn vàng, ta biết trả lại cho người gì đây - Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, nhét cái nhẫn mà Lôi Động cho mình vào tay hăn, "Ta không biết cái này có tác dụng gì, chắc là đồ sưu tầm tư nhân của Lôi lão đầu? Dù là như thế nào, Chiến Bắc Dã nhìn thấy thứ này, sẽ biết tâm ý của ta, đất phong của Đại Hãn, sau này sẽ cho người."

Mạnh Phù Dao vỗ vỗ vai Thiết Thành, nàng nhớ tới năm ấy mới gặp Thiết Thành, bị cái tên này nói câu "Ta muốn cưới người" mà giật mình, cuối cùng hăn lại làm hộ vệ cho nàng, kể ra, so với hăn nàng vẫn mạnh hơn, không cần hăn phải phí sức lực, nhưng dù cho nàng có nói thế nào, hăn vẫn cứ nằng nặc đòi làm hộ vệ cho nàng.

Hộ vệ trung thành nhất của ta, toàn bộ đất của ta sẽ là của người.

Cuối cùng nàng di chuyển đến bên cạnh Vân Ngấn, rồi đột nhiên trầm mặt.

Đây không phải là thuộc hạ của nàng, mà là người yêu nàng.

Một chàng trai yêu nàng thâm lặng, mà không cần nàng hỏi đáp.

"Xin lỗi huynh... " Mạnh Phù Dao khẽ nói, "Ta từng nghĩ rằng, phải giúp huynh giành lại được thân phận cùng vinh dự, giúp huynh giết chết hai lão già chết giẫm kia, thế nhưng ta lại quá ích kỉ chỉ lo cho chuyện của mình ta... mà những tiền tài, địa vị ấy đều không phải thứ huynh muốn... Vân Ngấn, Mạnh Phù Dao ta, cả đời này, nợ huynh..."

Nàng ngẫm nghĩ rồi cắt một ống tay áo, cắn ngón tay, viết ra nội công tâm pháp Phá Cửu Tiêu rồi nhét vào trong tay Vân Ngấn.

"Lão đạo sĩ chết bầm ấy không dạy huynh thì để Sư tỷ ta đây dạy huynh, quan tâm quái gì đến việc bí kiếp tuyệt đỉnh không được tiết lộ ra ngoài chứ, có điều học được Phá Cửu Tiêu chẳng phải là chuyện tốt lành gì, huynh cứ tự quyết định nhé."

Nàng đứng lên, lại nhìn ba người thật lâu, cúi đầu thờ dài: "Đáng tiếc, không thể tạm biệt Chiến Bắc Dã và Tông Việt... thôi vậy, đi ngược lại lại phiền toái, cứ như vậy đi."

Thụ dọn xong xuôi mọi thứ, Mạnh Phù Dao đột nhiên thấy Kim Cương đang ngủ gật trên vai mình, do dự một hồi lâu, để nó lại thì lo lắng, nhưng nếu nó gặp nạn ở tứ đại cảnh, phải làm sao mới có thể bảo vệ tốt mảnh hồn này của Vu thần chứ?

Chần chừ thật lâu, nàng đành phải học Trưởng Tôn Vô Cực, bịt chặt miệng của cái tên này đã, rồi nhét nó vào lòng Vân Ngấn, lại dùng cành lá tùng bách che chắn cẩn thận lại cho ba người.

Phù Dao lập tức đứng dậy, nhanh chóng rời đi, không quay đầu lại.

Tuyết bay khắp trời, gió lạnh gào thét, những người đang ngủ say mơ một giấc mộng cùng sinh cộng tử, còn người rời đi lựa chọn cô độc bước tiếp.

Một hàng dấu chân hằn trên lớp tuyết dày, nháy mắt lại bị bông tuyết xóa nhòa.

Tận cùng bóng tối, gió tuyết hỗn độn, ở phương hướng ngược lại với hướng Mạnh Phù Dao rời đi, đột nhiên xuất hiện một bóng người lướt nhanh đến.

Mạnh Phù Dao đứng trên một đỉnh núi gần đó, từ trên cao nhìn xuống về phía xa, thầm nghĩ, trong bóng đêm như thế này, làm sao để tìm ra sương khói "màu xanh đen"?

Thị lực của nàng gần đây đã gần khôi phục rồi, nhưng vẫn không thể xác định được sắc màu chính xác cho lắm, có vẻ về sau không chừng sẽ trở thành một kẻ mù màu xanh đỏ, ánh mắt thế này, sao có thể phân rõ ra sương khói màu xanh đen được, quả thật là có hơi khó khăn mà.

Tuy nhiên, ánh mắt nàng lập tức phát sáng.

Ở giữa hai ngọn núi phía trước đúng lúc đó bỗng nhiên phun lên một luồng sương khói, rất dễ phân biệt trong màu tuyết trắng xám.

Mạnh Phù Dao bỗng chốc vui mừng, lập tức chạy qua, chạy tới gần đó mới phát hiện, nơi này là một sơn cốc.

Sơn cốc trông có vẻ không có gì khác thường, cũng chẳng giống như một đại trận, nhưng Mạnh Phù Dao vẫn nhớ kỹ lời Trưởng Tôn Vô Cực dặn dò, tuyệt đối không dám coi thường tứ đại cảnh.

Nàng cẩn thận đi từng bước về phía trước, giày da hươu dẫm lên trên mặt đất vang từng tiếng nhẹ, đi được vài bước nàng bỗng thấy dưới chân khác thường, tựa như bên dưới tuyết có chút gồ ghề.

Nàng dùng chân đẩy tầng tuyết mới phủ bên trên, quả nhiên phát hiện ra dấu vết lộn xộn, thoạt nhìn là dấu chân của rất nhiều người.

Nàng nhíu mày, vừa rồi trong sơn cốc này có người sao?

...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 9.2

Vừa đi vừa đẩy lớp tuyết đọng sang một bên, nàng thấy nhiều dấu vết hơn; dấu tích vũ khí hạ xuống, quần áo phức sức rải rác, còn có cả... vết máu.

Vết máu vẫn còn mới, đỏ tươi như ngọc san hô, làm lóa mắt Mạnh Phù Dao, không biết tại sao lòng nàng bỗng nhiên nhói buốt, sắc mặt tái nhợt, hai má chột lạnh.

Nàng kinh ngạc sờ lên mặt mình, chạm trúng phải hai hàng nước mắt.

Nàng không biết tại sao, hai hàng nước mắt đó lại bất giác chảy xuống, gió lạnh gào thét trong sơn cốc nháy mắt như hoàn toàn đã kết thành băng.

Mạnh Phù Dao giật nảy mình.

Vì sao chỉ vừa nhìn thấy một vũng máu mà nàng đã đột nhiên rơi lệ?

Máu... Đời này, nàng đã gặp rất nhiều, có máu của mình, có máu của người khác, còn kinh hãi hơn so với vết máu này, thế nhưng tại sao khi nhìn thấy vết máu này nàng lại đột nhiên rơi lệ?

Nàng kinh ngạc vuốt lên hai hàng lệ lạnh buốt, tim đập liên hồi.

Tâm ý gẩn bó... tâm ý gẩn bó...

Bạch quang lóe lên trước mặt, Nguyên Bảo đại nhân đột nhiên nhảy ra khỏi tay áo nàng chạy đi.

Nàng nâng tay, động tác chậm rãi như toàn thân đều bị trói chặt, thậm chí còn nghe thấy từng tiếng khớp xương vang lên, nàng không rõ mình nâng tay lên để làm gì, dường như nàng đưa tay lên để bắt thứ gì đó, như muốn bắt lấy cái bóng mờ đang nhìn nàng cười lôi hắt ra ngoài.

Nàng nhào về phía đó.

Nhào về phía vết máu trên tuyết kia.

Nàng dán mặt mình lên vết máu kia, nàng cảm giác được ở đây vừa mới có người nằm úp mặt trên nền đất toàn tuyết và máu, đó là ai? Người đó là ai?

Nàng chôn mặt trong lớp tuyết đầm máu, ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng mà kì lạ, hương thơm này như đến từ một thế giới khác, thánh khiết và cao quý, như hoa sen trên Cửu trùng thiên rơi lạc trong tuyết sâu. Mùi hương này đã đồng hành cùng nàng trong suốt ba năm trời phiêu bạt, rất đổi quen thuộc, in đậm trong tâm. Thế nên dù chỉ là lảng đãng thoáng qua, rất nhỏ rất nhạt, mà nó đã lấp đầy tâm tưởng nàng như một cơn hồng thủy quét qua vậy.

Oành...

Thoáng cái, cõi lòng và linh hồn nàng như tan nát.

Những mảnh vụn như thể hàng ngàn hàng vạn bông tuyết bay trên đỉnh núi thần, trôi nổi trong trời đất, rơi xuống nơi đâu thì xương cốt lạnh băng tới đó, dừng ở nơi đâu thì nơi đó liền nứt vỡ, không thể ấm trở lại, cũng chẳng thể thu về.

Nàng cứ thế chôn mặt trên nền tuyết dẫm máu kia, không màng đến sự lạnh buốt cùng đau đớn, cứ thế dấn vật khôn nguôi, lớp tuyết nhuộm rõ màu máu ấy bị nàng bóp thành một mảng tuyết hồng hỗn độn, rồi lại từng chút từng chút rơi trên bờ mi, trên tóc nàng. Những bông tuyết màu phấn hồng tan chảy, hòa cùng với những giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt nàng.

Tới cuối cùng, lớp tuyết dày gần ba thước dần đi, khắp mặt đất là một mảng tuyết vụn hồng nhạt còn máu, là máu từ trán nàng chảy ra trộn lẫn với tuyết đầy khắp người nàng, nàng quỳ chúi đầu xuống hố tuyết như mình vừa mới đào lên, hận không thể cứ thế mà chôn sống ở đây. Nàng lặng yên ôm lấy đầu mình, co rụt người lại, tựa như muốn ngủ mãi ở đây, vĩnh viễn cũng không muốn đối mặt với nỗi đau đớn này.

Chợt có một bóng trắng lóe lên bên cạnh nàng, một cục bông gòn trắng lẫn ra, nhằm một đường mà chạy.

Mạnh Phù Dao lập tức ngẩng đầu, vội nhìn theo hướng Nguyên Bảo đại nhân chạy đi.

Nguyên Bảo đại nhân chạy được một hồi với tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay, tựa như ánh sáng đến ngay cả Phù Dao cũng không nhìn rõ, nàng muốn đuổi theo nó, thế nhưng Nguyên Bảo đang chạy bỗng nhiên dừng lại.

Nó đột ngột dừng lại giữa không trung rồi mới hạ xuống, sau đó đứng bất động trong tuyết.

Nó ngửa đầu, cố gắng ngẩng cái đầu nặng trĩu của mình nhìn về nơi cao nhất trên Trường Thanh Thần điện, đôi mắt to tròn đen lúng liếng trừng ra thật to, hình ảnh trong con ngươi như hiện rõ toàn cảnh tượng mà nó nhìn thấy, hiện rõ vẻ kinh hoàng sợ hãi tột cùng của nó.

Trước đó, chủ tử đã phong bế kết nối tâm linh của nó, nhưng ngay mới vừa rồi, linh thức mở ra, nó đã cảm giác được hết thảy.

Chủ tử đang phải chịu khổ!

Nó liều mạng muốn chạy về hướng kia, lại bị mệnh lệnh trong lòng cưỡng chế bức lui.

Lùi lại!

Quay lại bên cạnh nàng!

Không thể để nàng ở lại nơi này!

Bảo vệ nàng!

Mệnh lệnh qua cảm ứng tâm linh cực kỳ suy yếu, nó khó khăn lắm mới cảm giác được, nghe thấy tiếng yếu ớt ấy càng khiến lòng nó như lửa đốt, nhưng lại không dám đi tiếp.

Cả đời trung thành với hãn, trung thành với tất cả mệnh lệnh của hãn.

Trong ý thức của nó, chưa từng vi phạm.

Nguyên Bảo đại nhân đứng giữa trời tuyết, chẳng mấy chốc thân thể bé xíu của nó đã bị tuyết bao phủ, nó vừa tiến lên hai bước, rồi lại lùi về phía sau ngay, ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt xa xăm kia, rồi lại quay đầu nhìn Mạnh Phù Dao.

Mà thời khắc này, một con thú cưng cả đời được chủ tử che chở yêu thương chỉ biết ăn no lại ngủ, chưa từng biết đến nỗi khổ nhân gian như nó, rốt cuộc lúc này đây, lần đầu tiên cũng hiểu được tư vị khó xử giày xéo tâm can.

Ở phía sau, Mạnh Phù Dao vẫn quỳ gối ngay tại chỗ, cúi đầu gần như cầu xin nó, "Nguyên Bảo, đi đi, đi mau đi..."

Nguyên Bảo đại nhân trầm mặc lâu thật lâu, đôi người đen nhánh dần dần hiện lên chút ánh sáng.

Sau đó nó xoay người nhảy lên tay nàng.

Nó ôm lấy ngón tay của Mạnh Phù Dao, chậm rãi gối đầu lên, sau đó cứ thế bất động.

Mạnh Phù Dao nhìn nó như vậy, ánh mắt từ khó hiểu chuyển thành lay động, cuối cùng là xót xa, đau đớn tột cùng.

Nàng không ép buộc, cũng không thúc giục nó, mà can thận đan những ngón tay lại, nhắc Nguyên Bảo lên ngang với trán mình, dùng cái trán còn dính máu của mình nhẹ nhàng áp lên trán nó.

Phút giây này, nàng hy vọng mình mới là chủ nhân chân chính của Nguyên Bảo, có thể hiểu rõ tâm tư nó, thấy được hết thấy những gì nó thấy, để có thể biết được sau khi Vô Cực rời đi, ở trong sơn cốc kia đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nàng không biết được chuyện gì đã xảy ra, hắn cũng không cho phép nàng hành động thiếu suy nghĩ, cho dù có rời đi, hắn cũng đã sắp xếp sẵn con đường tiếp theo cho nàng hắn không muốn nàng vì hắn mà vứt bỏ lộ trình đã tính trước.

Hắn dùng cả đời mình để vạch sẵn đường đi cho nàng chẳng màng đến tính mạng.

Mỗi một bước nàng đi, đều giảm trên tâm ý của hắn...

Mạnh Phù Dao run rẩy không ngừng, nghe thấy tiếng gió gào thét giữa đêm khuya, nghe thấy tiếng răng mình va đập, nghe thấy tiếng tim của Nguyên Bảo đại nhân nho nhỏ từng hồi, như thể đang nứt vỡ khóc than.

Tiếng khóc nức nở kia như thể tiếng lòng nàng, mỗi lúc một rõ ràng, khiến cho ý thức nàng càng mơ hồ hơn, suy nghĩ trong đầu nàng càng rối loạn hơn, khiến cho đầu nàng như muốn vỡ tung.

Đau đớn làm cho nàng bình tĩnh, nhớ tới lời dặn dò của Trương Tôn Vô Cực, trong lòng nhất thời cả kinh. Nàng không biết Vô Cực đã xảy ra chuyện gì, vậy nên bây giờ nàng phải trân trọng bản thân mình mới có thể có đủ sức mạnh để đi cứu hắn, sao cứ ở đây trầm luân trong đau đớn mà không chịu thoát ra?

Nàng lập tức đưa tay bắt lấy một nắm tuyết, xoa xoa lên cái trán nóng bừng của mình, đứng bật dậy, nhớ lại lời dặn dò của Vô Cực về sương khói xanh đen phía Tây Nam, liền phi thân lên, xoay người...

Vừa mới xoay người, đầu nàng chợt trống rỗng, khẽ nghiêng mình hạ xuống một nơi khác, cảnh vật hoàn toàn thay đổi.

Không còn nền đất phủ đầy tuyết trắng, không còn sơn cốc, bầu trời trên đỉnh đầu ngập tràn những vì sao sáng lấp lánh.

Mà chân nàng vẫn chưa chạm đất, người nàng vẫn không ngừng rơi, dường như nàng đang rơi xuống vực sâu thì phải!

Mạnh Phù Dao hoảng hốt, bỗng thấy cảm xúc hỗn loạn, đầu óc mê muội, dường như đã quay nhầm hướng đi rồi.

Nàng không đi về phía Tây Nam.

Nàng đi về phía cửa tử!

Đỉnh Cửu Thiên, Thần phạt chi địa.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 9.3

Đỉnh núi cao nhất của núi thần Trường Thanh, Tiếp Thiên Phong.

Đỉnh núi cao ba nghìn trượng, sắc nhọn như đao dân vút lên trời, nơi cao nhất dường như được dựng vuông thẳng tắp trên dưới, lại phủ thêm một lớp băng tuyết thật dày trơn đến nỗi chim chóc cũng chẳng thể đậu.

Ngọn núi này rộng ruột, thế nhưng trong phạm vi mấy trượng, đều được bao bọc bởi một vòm thạch nhũ lởm chởm dài không quá ba trượng, trong động cũng tích đầy tuyết, gió tuyết sắc buốt thổi trên ba nghìn trượng, lúc nào cũng gào thét không gì cản nổi.

Ở giữa động, một cái giá sắt hình người nối liền với đỉnh và nền động, trên giá có một vệt màu đen do máu khô đọng lại, như tỏ rõ nơi này từng treo đứng phản đồ của Thần điện.

Một trăm năm trước, Điện chủ thượng giới luyện công đến tẩu hỏa nhập ma, nhân cơ hội này, đại vương bộ Dạ Xoa trong Thần điện - Tư Không Kỳ được coi là thiên tài võ công tuyệt thế kinh diễm, xưng hiệu là "Bất diệt kim thân(*)" nhân cơ hội này cấu kết với các bộ khác làm phản, khi sắp sửa thành công, lại bị Điện chủ đang hấp hối dùng một thần thuật chưa từng có ai thấy, một chiêu chế phục, lấy "Thí Thần Đỉnh" đóng chặt xương bả vai, dùng "Phước Ma Tác" khoá tứ chi của Tư Không Kỳ lại, đóng tại nơi đỉnh cao Cửu Thiên, ngày ngày chịu đau khổ của gió buốt cắt xé, đại vương bộ Dạ Xoa từng một thời tung hoành ngang dọc, thân như sắt thép, không sợ

thống khổ nhân gian phải đau khổ chịu đựng suốt trăm ngày trăm đêm, rồi chết ngay trên hình giá.

(*) Thân thể làm bằng vàng không thể diệt nổi.

Gió ở đây vốn không phải gió tuyết như bình thường, một đệ tử bình thường võ công vẫn còn, thân thể khỏe mạnh cùng lắm chỉ có thể chịu đựng trong ba ngày ba đêm, sau đó chắc chắn sẽ chết, vì vậy cho nên, Thần điện trừng phạt đệ tử chẳng cần đến hình đường, cứ để họ tiến vào Tiếp Thiên Phong giữa sườn núi là được.

Trên dưới Trường Thanh Thần điện, chỉ cần nghe thấy đỉnh Cửu Thiên là biến sắc, ngoài tổ sư lập giáo ba trăm năm trước đã từng ở đây suốt một tháng cùng với Dạ Xoa Vương sau khi bị bắt chịu hình ra, suốt trăm năm qua cho dù là đại vương các bộ hay các Trưởng lão đều không dám bước tới gần nơi đó một bước.

Giá treo trên đỉnh Cửu Thiên suốt một trăm năm mươi năm qua cuối cùng cũng nghênh đón một tế phẩm mới.

Ở giữa sườn núi, quân áp giải Thần điện đi phía sau đã dừng lại, giáp trụ quanh người đã phủ một lớp băng hơn nhẵn, còn một đám đệ tử cấp cao thì đi theo Khẩn Na La Vương lên núi.

Ở nơi cách đỉnh núi ba trăm thước, đệ tử này cũng không chịu đựng được, đứng ở vách đá, Khẩn Na La Vương tiếp lấy Trưởng Tôn Vô Cực nói: "Để tự ta lên."

"Ta lên cùng người." Một người tay áo bay bay, khoác trường bào xanh, đội quan cùng màu đi theo từ dưới chân núi lên, các đệ tử liền cung kính cúi người, hô: "Tứ Trưởng lão cũng đến rồi."

Tứ Trưởng lão vuốt râu cười cười, nói: "Nghe nói Thần điện có phản đồ, bản toạ cực kỳ phần nộ, đặc biệt đến xem sao."

Hắn ta nhìn Trưởng Tôn Vô Cực trên lưng Khẩn Na La Vương, nhúu mày, "Dù sao cũng chỉ là một phản đồ, sao xứng để ngài công hắn, để ta." Hắn ta duỗi tay áo ra kéo Trưởng Tôn Vô Cực, đẩy xuống đất thật mạnh.

Trưởng Tôn Vô Cực ngã trên mặt đất phủ đầy băng tuyết, miệng vết thương chấn động khiến máu lại trào ra thấm lên một khoảng băng, hắn lại vẫn không rên lên tiếng nào như trước, giương mắt thản nhiên nhìn qua Tứ Trưởng lão, sau đó liền quay mặt đi.

"Điện hạ." Tứ Trưởng lão nhìn hắn cười lạnh, "Ngài tung hoành trong Thần điện tác uy tác phúc, có lúc nào nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay hay không?"

"Quá khen." Trưởng Tôn Vô Cực khẽ ho khan, "Mấy lời nhận xét kia, bốn toạ cảm thấy... dùng trên người Tứ Trưởng lão nghe có vẻ hợp hơn một chút. "

"Bậy bạ!" Tứ Trưởng lão sắc mặt trầm xuống.

"Ba năm trước... lúc người chương quân bộ A Tu La, tự mình tăng thu nhập từ thuế... phái người của mình vơ vét tài sản của giáo dân... trộm giữ quốc thuế", Trưởng Tôn Vô Cực chậm rãi nói, "Điện chủ cũng muốn mời người... ở lại đỉnh Cửu Thiên vài ngày, bản toạ... lúc đó đã cản lại, bây giờ nghĩ đến... lúc đó đừng nên con chó hung tàn... nhà người."

"Người!" Tứ Trưởng lão bị đâm vào vết sẹo cũ mà chẳng thể làm gì, trầm giọng quát: "Nếu không phải do chuyện xấu người làm, Điện chủ căn bản sẽ không trách trên đầu bản toạ, bản toạ sao có thể mất đi vị trí đại vương bộ A Tu La! "Hắn ta càng nói càng giận, hung hăng nhắc chân phải đá về phía ngực Trưởng Tôn Vô Cực.

Khẩn Na La Vương vẫn khoanh tay cười lạnh đứng xem lúc này mới nói: "Trên núi băng trơn, cứ ở dưới này thì không hay cho lắm, chi bằng sớm đi

lên đỉnh, còn có thứ để trừng phạt hẳn, còn có nơi nào thích hợp hơn so với Thần Hồng đâu."

"Đúng vậy." Tứ Trưởng lão cười, duỗi tay ra tóm lấy Trưởng Tôn Vô Cực, phi thân lên đỉnh, nhìn hình giá phủ đầy băng, nhướn mày cười lạnh nói: "Điện hạ à, ngài thấy không, đây đúng là quan tài thích hợp nhất cho ngài."

Hắn ta kéo Trưởng Tôn Vô Cực qua, lấy "Thí Thần Đỉnh" đóng xuyên qua hai vai cùng cổ tay của Trưởng Tôn Vô Cực, gấn qua lỗ hồng, lại bẻ cong đỉnh dài, lấy ra thêm một cái khoá tinh thiết khoá lại cơ quan, như vậy cho dù Trưởng Tôn Vô Cực không quan tâm đến chân nguyên mà giãy giụa, cơ quan vẫn chuyển động không ngừng này sẽ xé rách nửa người trên, dồn hẳn đến chết.

Một loạt hành động này khiến máu tươi lại chảy ra, vết máu trên hình giá băng tuyết vốn màu đen giờ lại nhuộm lên một màu đỏ mới.

Tứ Trưởng lão thô bạo, có ý trừng trị, Trưởng Tôn Vô Cực không rên một tiếng, tra tấn người mà lại chẳng nghe thấy người kêu khóc cần xin càng thấy vô vị, Tứ Trưởng lão phần nộ lùi lại, phúi tay áo cười nói: "Gió ở Thần Hồng cũng thật tốt, bản toạ chỉ mới đứng ở đây một lúc đã có hơi không chịu nổi rồi."

"Làm sao như thế được." Khẩn Na La Vương thấy Tứ Trưởng lão vừa lùi ra, gió tuyết trên đỉnh Cửu Thiên lập tức rít gào quật lên người Trưởng Tôn Vô Cực, ánh mắt chớp động, cười nói: "Trưởng lão khiêm tốn rồi, ngài thần công thâm hậu, sao lại sợ."

"Khẩn Na La Vương đứng trên Cửu Thiên mà thần sắc vẫn không đổi, thần công cũng đã đạt đến cảnh giới."

Tứ Trưởng lão lập tức nở nụ cười, cười đến ý vị thâm trầm: "Chúc mừng Khẩn Na La Vương."

"Có chuyện gì vui chứ?" Khẩn Na La Vương lặng liếc hắt ta một cái.

"Đại vị Thần điện ai ai cũng biết, ngoài Thánh Chủ chỉ có Khẩn Na La Vương ngài mới có tư cách có được." Ánh mắt Tứ Trưởng lão chớp động, "Trước kia tâm ý Điện chủ chỉ hướng về Thánh Chủ, nhưng phản đồ đại nghịch bất đạo, khi sư diệt tổ này, Điện chủ đã giao cho ngài xử lý, tâm ý trong đó, ngài có thể biết mà."

"Hy vọng như cát ngôn của Tứ Trưởng lão," Khẩn Na La Vương nhướn mày cười nói, "Nếu ta thực sự vinh hạnh có được đại vị, với tài cán, học thức của Tứ Trưởng lão, đại vương vị bộ Dạ Xoa, không phải ngài thì là ai."

Tứ Trưởng lão nghe được lời này thì mặt mày hớn hở, suýt nữa thì cúi người xuống "Chúc mừng chủ nhân", vừa chuyển mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Cực đang nửa khép mắt trên hình giá như đang suy nghĩ, khuôn mặt tái nhợt cười mà như không, lúc này mới nhớ ra mình đang mang thân phận Trưởng lão, liền cố gắng kiềm chế sắc mặt vui sướng, gật gật đầu nói: "Như vậy, chúc Khẩn Na La Vương sớm ngày được thoả mãn tâm nguyện."

"Ngài cũng vậy." Khẩn Na La Vương mỉm cười, chậm rãi rút ra một cái roi dài loé ngân quang từ trong người ra.

Tứ Trưởng lão bỗng nhíu mày, lấy làm lạ hỏi: "Hoá Thần Tiên(*)?" Chân mày hắt ta dựng lên, quay lại nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, ngạc nhiên nói: "Khẩn Na La Vương sẽ dụng hình với tên này, theo ý thì thường phải làm, nhưng hoá thần tiên này đây phải là nhỏ, nhờ đâu..."

(*) cái roi.

Hoá thần tiên, đến nguyên thần cũng bị luyện hoá, phá gần bẻ cốt, khổ không thể tả, trong Thần điện, người chết dưới roi này nhiều không đếm xuể, Tứ Trưởng lão nhíu nhíu mày, thầm nghĩ, Khẩn Na La Vương hận Thánh Chủ thấu xương, nên dùng roi này. Tuy nhiên, ngày thường như thế

cũng không sao, hiện giờ phản đồ này thân mang trọng thương, đã bị treo trên đỉnh Cửu Thiên chịu hình phạt gió tuyết Thần Hồng, làm sao còn chịu nổi nỗi khổ của Hoá Thần Tiên? Hẳn ta vốn chẳng quan tâm đến mạng sống của Trường Tôn Vô Cực, chỉ là cảm thấy Điện chủ nếu còn chưa hạ lệnh xử tử phản đồ, Khẩn Na La Vương nhanh như vậy gây sức ép với đối phương chưa chắc bên ta đã có lợi.

"Trường lão yên tâm." Khẩn Na La Vương tay cầm roi dài, nhe răng cười: "Bản toạ tự biết chừng mực, chỉ muốn hẳn sống không được, chết không xong."

Vuốt khẽ roi dài trong tay, Khẩn Na La Vương lắc lắc đầu, âm u mà ngạo nghễ nhìn Tứ Trường lão.

Lúc bắt gặp ánh mắt ấy, Tứ Trường lão nhận ra chút gì đó, đại vương muốn dùng hình, tất nhiên còn muốn giải tỏa oán hận nhiều năm, có lẽ sẽ có thêm vài thủ đoạn, không tiện làm ở trước mặt người khác, liền lui nhanh về sau, cười nói: "Trong điện còn có sự vụ, bản toạ đi trước."

"Mời Trường lão." Khẩn Na La Vương đưa tay ra tiễn.

Tứ Trường lão bước nhanh xuống núi, lúc đi được trăm mét, mơ hồ nghe thấy tiếng roi rạch ngang không trung, so với gió tuyết của Thần Hồng còn dữ dội hơn, từng tiếng "vút" kinh người vang lên khiến cả hẳn ta cũng phải run rẩy lắm lắm: "Lực đạo lớn như vậy, sẽ không quét hẳn đến chết chứ?"

Lập tức hẳn ta lại cười lạnh, xoay người nhìn mây lượn lờ trên ngọn núi với vẻ khoái trá: "Chết luôn cũng được, sau này thiên hạ là của mình ta!"

Núi thần Trường Thanh bị bóng đen dày đặc bao phủ lại đỉnh núi, bởi đỉnh núi này cao hơn cả mây, quanh năm bị chôn trong mây mù lạnh lẽo, không thấy sắc trời.

Cuồng phong không ngừng rít gào giận dữ, từng đợt gió sắc như đao xuyên qua từng tầng hang động được ngưng kết từ băng.

Bên trong băng động, phía trên hình giá, người chịu hình lại cực kỳ im lặng, không kêu khóc không lên rĩ, không đau đớn, nếu không phải tầng băng trắng sáng đang phản chiếu bóng dáng của người đó, thì tựa như không có ai trên hình giá kia hết.

Đám đệ tử Thần điện vâng mệnh đóng quân phía dưới đó trăm trượng, ở trong hầm băng dưới tầng băng cứ như thế đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều nghe qua sự đáng sợ của Thần Hồng, cũng nghe nói đến cái chết thê thảm của đại vương bộ Dạ Xoa, cứ nghĩ rằng cả đêm sẽ vang lên tiếng rên thảm thiết không ngủ nổi, nào ngờ lại yên lặng đến thế.

Sau kinh ngạc chính là bội phục, Thánh Chủ không hổ là Thánh Chủ, lưu lạc đến tận đây mà không hề cúi đầu, trọng thương lại bị đưa đến đỉnh Cửu Thiên, thế nhưng vẫn cố gắng cầm cự, mà bọn họ ai cũng phải liên tục vận khí chống lạnh, chỉ mới một ngày đã không chịu nổi hàn khí nơi sườn núi, thật không biết Điện Hạ phải có nghị lực ra sao, mới có thể kiên trì đến tận bây giờ trong tình trạng bị khống chế hết võ công.

Dưới chân núi truyền đến tiếng bước chân, đệ tử đến thay ca tói, đám thủ vệ nhất thời vui mừng chạy hết ra đón, giậm chân tức giận nói: "Sao mà bây giờ mới đến, lạnh chết, lạnh chết..."

"Không phải bọn ta đến rất đúng giờ sao." Đệ tử nhận ca cũng nén giận, "Chúng ta còn đến sớm hơn một khắc đấy."

Hai nhóm người đấu võ mồm, chỉ lo giao ban, không hề thấy bên kia vách đá, có một bóng đen vô thanh vô tức nhẹ nhàng bay lên.

Bóng đen che mặt kia có khinh công siêu tuyệt, từ lưng chừng núi đi qua đám đệ tử, thân mình vừa khẽ cử động đã lướt vào bên trong hang động.

Mặt đất rải đầy những miếng băng như kính, người kia giống như bị kích động, rõ ràng võ công cao tuyệt nhưng lúc vào hàng động lại bị trượt, vừa lăn vừa trượt đến dưới chân Trương Tôn Vô Cực.

Người này cũng không đứng dậy, cứ thấy ôm lấy thắt lưng lạnh buốt của Trương Tôn Vô Cực, một lời cũng không nói, sau một lúc lâu hình như có vài giọt nước rỏ xuống, còn đương ở giữa không đã hóa thành băng, sau đó rơi xuống chạm lên trên bề mặt băng, phát ra từng tiếng leng keng.

"Đừng... khóc." Trương Tôn Vô Cực nhắm mắt lại, không nhìn người đó là ai, khẽ nói, "Cẩn thận... bị người khác nghe thấy..."

Người kia lập tức bình tĩnh lại, đứng dậy, đi về phía sau Trương Tôn Vô Cực, đưa tay ra tháo xiềng xích trên thanh trụ.

Người này nhắc tay cực kỳ cẩn thận, một tay kéo dây xích, một tay cầm lấy đầu khoá, sợ động lung tung sẽ làm hấn bị thương thêm, nhưng dù người đó dốc sức phá, đầu khóa cũng không mấy may xoay chuyển gì, Trương Tôn Vô Cực lại đau đớn kêu lên.

Người kia lập tức không dám động dậy nữa, ánh mắt trong bóng tối lộ rõ nét buồn bã, Trương Tôn Vô Cực khẽ nói: "Đừng... không phá được đâu..."

Người đó suy sụp buông thông hai tay, khi ngón tay lạnh buốt của Trương Tôn Vô Cực chạm vào người đó, người đó giật mình, lấy ra một viên đan dược, nhét vào miệng Trương Tôn Vô Cực, lại lấy ra một khối vải da màu đen, vén vạt áo của Trương Tôn Vô Cực áp lên ngực hấn.

Sau đó người đó lại đến trước hình giá, như muốn chặn thêm chút gió cho Trương Tôn Vô Cực, lại nghĩ đến phía sau lưng cũng có gió, liền chuyển tới sau lưng, cứ thế đối tới đối lui nhưng vô ích.

Trương Tôn Vô Cực mở mắt ra, mệt mỏi nhìn bóng dáng bận rộn kia cười cười, cúi đầu nói: "Làm khó... mệt rồi, thực ra... mệt không cần

phải xen vào... chuyện của ta."

Người đó lại như không đành lòng nhìn hăn tươi cười, giơ tay che mắt hăn lại, nói: "Đừng..."

"Chỉ mong muội... chỉ mong muội...", Trương Tôn Vô Cực nhắm mắt lại, thì thào, "Chỗ nàng ấy..."

Người đó im lặng buông tay rồi xoay đầu về hướng khác.

Trương Tôn Vô Cực lặng thinh, trong bóng đêm không người khóc cũng chẳng người rên rỉ, chỉ có sự yên tĩnh tồn tại, nhưng người ở trong cuộc cảm giác được sự trầm mặc đó mong manh dễ vỡ đến nhường nào. Bởi sự vùng vẫy không ngừng nghỉ cùng sự nhẫn nại cùng cực đã khiến tận đáy linh hồn họ chịu đủ mọi giày vò, cuối cùng nỗi thống khổ này cứ quây trong đêm đen tĩnh mịch, va đập vào vách băng trên động phát ra âm thanh từng hồi hợp với tiếng gió rống giận gào thét, khiến đỉnh núi cao nhất này như đang run rẩy.

Người đó rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi, thân mình loạng choạng, đưa tay bám chặt vào vách động, đầu ngón tay ghim sâu vào tầng băng, rướm máu.

Sau một lúc tranh đấu gian nan, người nọ mới nói: "Muội sẽ tận lực..."

Trương Tôn Vô Cực chậm rãi thở dài, nhoẻn cười, sắc mặt hăn trắng đến đáng sợ, khiến cho nụ cười ấy như hoa nở rộ trên băng tuyết, ánh sáng của nụ cười tươi đẹp ấy như phát ra hào quang.

Người đó nhìn thấy nụ cười ấy liền chậm rãi ngoảnh sang nơi khác, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm, "Việc gì phải khổ..."

Trương Tôn Vô Cực ngược mắt lên, ánh mắt xuyên qua tầng băng hỗn độn trên đỉnh núi tuyết, chăm chú nhìn về hướng xa kia.

Nàng đã tới nơi đó chưa? Nàng có tiến vào tứ đại cảnh không? Hết thấy đều thuận lợi chứ?

Hy vọng nàng bình an khoẻ mạnh.

Đau khổ... là điều chắc chắn. Thế nhưng hãn vẫn cảm thấy được ở cùng nàng đó là một may mắn, may mắn này đủ để hãn cam tâm tình nguyện vì nàng một thân một mình gánh vác và vượt qua gian khổ.

Ý cười trên môi hãn lại rộ lên, hãn cảm thấy thỏa dù hãn kim tôn ngọc quý cả đời, là quốc chủ của gia giàu có, song thời khắc hãn vui vẻ nhất chính là lúc nàng chăm chú nhìn hãn, làm cho cuộc đời vốn nhạt nhẽo khô cằn của hãn, từ đó được lấp đầy.

"Việc gì... phải chịu khổ như vậy..." Người đó vẫn thất thần lẩm bẩm, "Huynh còn muốn vì nàng ta mà trả giá bao nhiêu nữa? Huynh từ bỏ giang sơn gấm vóc đã đành, chẳng lẽ đến cả mạng của mình, huynh cũng không quý trọng sao?"

Trưởng Tôn Vô Cực trầm mặc, thật lâu sao mới nhẹ cười.

"Được ở bên nàng ấy... xuống địa ngục thì đã sao?"

Người che mặt kia ngạc nhiên xoay người.

"Đã vậy, muội sẽ đi."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 20: Sự Lựa Chọn Của Nguyên Bảo

Gió tuyết ngừng, khí lạnh cũng tan, sơn cốc biến mất, cửa tử rộng mở.

Sau một trận long trời lở đất, cảnh vật hoàn toàn thay đổi.

Mạnh Phù Dao nằm giữa không trung đã biết là không ổn rồi, sai một li đi một dặm. Cho dù lúc đầu nàng có thể xông qua, nhưng một khi vào nhâm cửa tử, vậy thì tình thế thay đổi, chỉ có một con đường là chết mà thôi.

Cơ thể nàng không chịu được liên rơi xuống, rõ ràng lúc này cho dù ở sơn cốc, xung quanh cũng không có vách núi cheo leo nào, nhưng lúc này dưới chân nàng lại hiện ra vực sâu thăm thẳm, tiếng gió gào rít trên đỉnh đầu, cả thế gian phút chốc trở nên tăm tối.

Mạnh Phù Dao biết, những trận pháp ma thuật đa phần đều không dùng sức người mà dùng ảo ảnh là chủ đạo, mà sự khác biệt giữa trận pháp cao siêu với trận pháp bình thường lại nằm ở chỗ, ảo ảnh những trận pháp bình thường trong tâm, sức người có thể phá, khi phá được rồi sẽ không tồn tại nữa. Còn ảo ảnh của những trận pháp cao siêu lại hư thực thực, cứ tưởng đó là giả, nhưng đa phần lại là thực. Giống những vực sâu vạn trượng này, nếu như nghĩ rằng lúc này bản thân ở sơn cốc xung quanh không có vực sâu nào để rơi xuống, vậy tức là sẽ rơi thật, tan xương nát thịt.

Đến lúc này hoảng loạn cũng vô ích, huống chi Phù Dao chưa từng nghĩ mình rơi xuống vực sẽ chết, nàng thở dài giữa không trung, chân khí toàn

thân lưu chuyển, tốc độ rơi giảm dần, cơ thể nhẹ bẫng rồi bay nhẹ lên trên như một sợi lông vũ.

Theo sự chuyển mình đó, nàng đã bay đến vách đá bên cạnh.

Ngón tay đã bám vào vách đá, vách đá đột nhiên "rắc" một tiếng, tạo ra vô số mũi dao sắc nhọn sáng loáng trong giây lát, vách đá đó không còn là vách đá nữa, hóa thành núi đao!

Phù Dao vội vàng rút tay lại, những mũi đao bay ra chém ngọt một móng tay của nàng, và trong khoảnh khắc rút tay lại này, cơ thể nàng lại rơi xuống mấy trượng nữa.

Phù Dao vội vàng dùng Thí Thiên, toàn bộ những mũi đao đỉnh đỉnh đang đang bị chém gần hết, năm ngón tay nàng chụm lại, đầu ngón tay được dồn toàn bộ chân lực còn rần chắc hơn cả vàng ngọc, một tay nắm lấy những mũi đao sắc nhọn bị chém kia, quay mạnh một vòng.

Đà rơi đột nhiên ngừng lại, Phù Dao bị treo lơ lửng giữa lưng chừng núi, vừa định lấy một hơi chuẩn bị leo lên thì đột nhiên cảm thấy một chân bị kéo xuống.

Nàng cúi xuống nhìn, trong lòng giật mình kinh hãi.

Không biết từ lúc nào, cơ thể nàng đã cách đáy vực không xa, dưới vực là chất lỏng đen và dính, một vũng bùn lầy tỏa mùi hôi tanh và rực ánh đỏ nổi đầy bong bóng, tựa như một vạc dầu đen đang sôi sùng sục. Giữa đồng bùn nhơ nhớp đó, vô số những cánh tay dính đầy bùn đen đang giơ lên, đang không ngừng vùng vẫy, bầu vúi giữa làn sương xám, trong đó có một cánh tay gần nàng nhất đang sống chết nắm lấy bàn chân nàng, trên cánh tay là máu tươi hòa lẫn với bùn đen. Giữa vũng bùn là một màu đen kịt, không một tiếng động, mà dưới lớp bùn đen lẫn với máu tươi đó, nàng mơ hồ nhìn thấy khúc xương màu trắng.

Mạnh Phù Dao cắn răng, chân cố thoát khỏi cánh tay kia thì lại càng có nhiều cánh tay tiến lại gần, lúc nha lúc nhúc như một đàn giun đang vây chặt lấy chân nàng. Không khí ngày càng quỷ dị, giữa vùng bùn, ngoài tiếng bong bóng sôi sùng sục ra, dần dần có thêm nhiều âm thanh lạ, tiếng rên ri... tiếng gào khóc... tiếng kêu thảm... tiếng la hét... từng âm thanh như muốn xé nát tâm can, như tiếng kêu cầu cứu của những u hồn cách biệt giữa hai thế giới âm dương, đang chịu đủ mọi khổ đau nơi địa ngục.

Vực sâu thăm thẳm ngàn thước, vũng bùn đen cuộn cuộn chảy, vô số cánh tay lộ xương trắng không giống hình người quơ loạn kì dị, làn sương xám nồng nặc mùi tanh thối, tiếng khóc ma quỷ vọng về từ nơi u minh.

Khung cảnh địa ngục.

Cửu U.

Những cánh tay đó tới tấp lại gần Phù Dao, nàng nhìn đến mức da đầu muốn nổ tung, vội vàng trèo lên. Vực sâu này dường như không đáy, nàng trèo lên bao lâu mà trên đỉnh vẫn còn cao như vậy, dưới chân vẫn còn gần như vậy. Những cánh tay thò lên ngày càng dài, không giống cánh tay nữa, mà giống kẹo cao su vẫn kéo ra khi ăn lúc nhỏ.

Mạnh Phù Dao buồn bực trong lòng, đang không biết làm thế nào để thoát ra. Chẳng lẽ nàng lại một mình xông vào đồng bùn lầy kia đánh nhau một trận? Chưa nói là chui xuống nàng có bị vô số những cánh tay kia bóp một hơi chết không, chỉ cần nhìn thấy màu sắc vũng bùn này không bình thường thì có thể đoán được khi rơi xuống đó, nàng sẽ biến thành một bộ xương trắng hếu rồi.

Nhưng nếu không bước xuống, có phải bản thân sẽ vĩnh viễn mắc kẹt ở vách núi không thấy đỉnh này, thậm chí chết dần chết mòn hay chẳng?

Chân nàng lại bị kéo xuống, lại có một cánh tay thò lên, Mạnh Phù Dao còn chưa kịp đá ra, thì lại càng có nhiều cánh tay như dây leo sột soạt bò

lên theo cánh tay kia, bò lên chân, lên đùi, lên eo nàng. Những nơi cánh tay chạm đến đâu, thì toàn thân nàng tê liệt, xương cốt mềm nhũn đến đó. Thí Thiên trong tay Mạnh Phù Dao liên tục chém đứt chúng, sau đó những cánh tay ở thân nàng lập tức mềm nhũn thành chất lỏng, tạo thành từng vệt bùn màu đen, ngấm vào da thịt của nàng. Nếu đao của nàng sượt qua, sẽ chỉ có thể tự làm chính bản thân mình bị thương mà thôi.

Mạnh Phù Dao thấy lạnh trong lòng, biết rõ rơi vào cửa tử quả nhiên chỉ có một chữ "chết", căn bản không hề có cơ hội phá trận. Trong lúc tâm trạng hỗn loạn lại phạm một sai lầm lớn như vậy, đương khi có thể tập trung sức lực mạnh gấp mười lần so với trước, vậy mà cuối cùng đến một ải cũng không qua nổi.

Trong lòng nàng đột nhiên lóe một sắc trắng, Nguyên Bảo đại nhân bò ra, nó vừa khóc xong một trận, nước mắt còn chưa khô, tinh thần đầy mệt mỏi thò đầu ra, hét lên một tiếng chói tai về phía những cánh tay.

Tiếng hét chói tai này khiến những cánh tay kia vô thanh vô tức đột nhiên bị đứt đoạn, rồi rút về hàng loạt.

Còn có một số cánh tay chưa kịp rút về, Nguyên Bảo đại nhân nhảy xuống từ trong lòng Mạnh Phù Dao, nhẹ nhàng rơi trên mặt vũng bùn đen, nó lững thững bước đi trên đó, không dính bùn cũng không chìm xuống, nhìn thấy tay nào còn ở bên ngoài liền đá đá, một đường đá hết những cánh tay đó xuống.

Mặt bùn nhanh chóng khôi phục lại sự tĩnh lặng, bong bóng tuy vẫn không ngừng sôi sục như trước, nhưng các cánh tay đã không còn. Những tiếng kêu gào thấp thoáng dường như cũng đã tan đi, mùi tanh trong gió cũng đã nhạt bớt. Tuy nơi đây vẫn âm u đáng sợ nhưng nhìn đã không còn kinh hồn bạt vía như trước nữa.

Mạnh Phù Dao ngậy người ra nhìn, nghĩ bụng Nguyên Bảo đại nhân vô dụng chỉ biết ăn với ngủ đến Thương Khung lại như long tinh mãnh hổ, dũng cảm phi phạm. Trước đây nàng còn nghi ngờ "Thiên Cơ Thần Thử" liệu có phải chỉ là một cái tên hay không, bây giờ xem ra đúng là nghĩ oan cho nó rồi.

Nghĩ như vậy lại trong lòng nàng lại thấy đau khổ, Vô Cực để lại Nguyên Bảo cho mình, liệu huynh ấy có bị mang tội không?

Nghĩ đến Trường Tôn Vô Cực, Mạnh Phù Dao lại thấy run, cơn đau đầu lại ủa đến, bàn tay mềm nhũn ra trong vô thức, suýt nữa thì nàng ngã xuống, bèn tự tát mình một cực mạnh, bên má lập tức hiện rõ năm ngón tay.

Rồi nàng tự lẩm bẩm: "Bắt đầu từ bây giờ... không cho phép nhớ đến huynh ấy, cho đến khi ta gặp được huynh ấy."

Bắt đầu từ bây giờ, cho dù là vào nhằm cửa tử, cho dù là rơi vào địa ngục, cho dù là gặp khó khăn gian nan thế nào tuyệt đối không được từ bỏ, không nản lòng, không lùi bước.

Ta phải gặp được huynh ấy!

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, phi thân lên trên, chợt nghe tiếng Nguyên Bảo "chít chít" bên dưới.

Phù Dao quay đầu lại, liền nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân lúc này còn đang lững thững ứng dụng bước đi không biết từ lúc nào đã nghiêng người, một chân rơi vào trong bùn lầy. Mà vũng bùn lầy lúc này đã bình lặng nay lại đang có từng tảng bùn lớn chấn động, dần dần trôi lên. Thứ trôi lên tròn tròn, trông như vô số đầu lâu đang dần dần nổi lên.

Sự thay đổi đột ngột khiến nàng kinh hãi, vừa này Phù Dao còn nhìn thấy những cánh tay quái dị không chịu được một đòn của Nguyên Bảo mà

tự động rút lui, thì nay lại xuất hiện thứ gì đó ngay cả Nguyên Bảo cũng không không chẽ được. Rốt cuộc chuyện này là sao?

Mạnh Phù Dao đưa tay ra muốn cứu Nguyên Bảo đại nhân, bỗng nhiên những mũi dao trên vách núi lúc này đã đồng loạt thu lại lúc này lại văng ra biến đổi thế trận, các mũi dao sắc nhọn lạnh lẽo bay nhanh như chớp lóe, trong khoảnh khắc đó, xung quanh lưu quang bay múa, kiếm khí tung hoành, giống như hàng chục kiếm thủ siêu đỉnh đột nhiên bao vây, tung chiêu ngang dọc, tạo thành một kiếm vòng dày đặc chụp xuống nàng.

Phù Dao nhẹ nhàng rút đao nghênh đón, chặn những kiếm khí kia lại giúp Nguyên Bảo đại nhân, nên nhất thời cũng không thể kéo nó lên được.

Chuyện này là thế nào? Nguyên Bảo đại nhân còn đang ngây ra nhìn móng vuốt bị vấy bẩn của mình, cũng đang trăm ngàn suy nghĩ chưa được giải đáp. Nó là vua của vạn thú Thương Khung, là thần thú Trường Thanh đời đời được tắm trong thần quang mà lớn lên. Đa phần ác thú và ảo ảnh trong phạm vi núi thần Trường Thanh đều chẳng cần tấn công cũng tự bị phá dưới chân nó. Hiện giờ chuyện này là sao?

Tuy nhiên đây là một cái bẫy, nó mơ hồ cảm nhận được một luồng thần lực rất quen thuộc đang di chuyển, nó cảm giác luồng thần lực này đến từ tổ tiên thần sủng bên cạnh tổ sư sáng thế đời thứ nhất. Đây là phép đại thần thông chỉ Điện chủ các đời mới có. Kể cả chủ tử của nó, đến giờ cũng vì chưa chịu tiếp nhận vị trí Điện chủ nên không thể có.

Nguyên Bảo đại nhân biết, thần thuật của Trường Thanh Thần điện không thể học được, chỉ có lúc tiếp nhận vị trí Điện chủ tiến hành nghi thức truyền thụ, Điện chủ tiền nhiệm truyền thụ thần thuật cho Điện chủ đời sau mới được. Mà trong lúc truyền thụ, hai đời Điện chủ phải giao lưu trong thần thức, tất cả những suy nghĩ trong bụng người này đều bị người kia biết hết. Đây mới là nguyên nhân chủ tử cho dù thế nào cũng nhất định không chịu tiếp vị - Người không thể để Điện chủ phát hiện ra Mạnh Phù Dao.

Cũng chỉ có nó biết, chủ tử kháng lại mệnh lệnh của Điện chủ khó khăn thế nào. Điện chủ chí cao vô thượng cả đời không ai dám phản kháng, vậy mà chủ tử lại nhiều lần chống đối, Điện chủ đã sớm nhẫn nhịn đến mức không thể nhịn nổi nữa, nếu không phải thân phận chủ tử đặc biệt, chỉ e là đã sớm...

Suy nghĩ này thoáng qua trong đầu nó, trong phút chốc Nguyên Bảo đã hiểu được, bảo sao những cánh tay này cũng khó đối phó hơn lúc trước rất nhiều. Trước đây cho dù nó ngủ ở đây, những cánh tay yêu quái kia cũng không dám thò ra. Hóa ra tứ đại cảnh lần này không phải do bộ Ma Hô La Già đã quen thuộc tạo ra, mà là tứ cảnh được yểm chú thần thuật do Trường Thanh Điện chủ đích thân sắp đặt. Đây không phải là thứ nó có thể tùy tiện khống chế - Thần thuật là phép thuật thần thánh do thủy tổ truyền lại, thần lực nó được thừa kế lại chỉ đến từ sủng vật của thủy tổ, vốn dĩ không cùng một đẳng cấp. Làm gì có thú cưng nào hơn cả chủ tử chứ!

Sự bí ẩn của Nguyên Bảo đại nhân hiện rõ trong đôi mắt như hạt châu đen của nó. Nó đau khổ nghĩ nhiệm vụ chủ tử giao cho thật khó khăn, tuy nhiên cho dù thế nào, Thiên Cơ Thần Thủ phải mãi mãi trung thành với chủ tử, dù không thể thì cũng phải làm.

Nó ngẩng đầu nhìn Mạnh Phù Dao đang vất vả chiến đấu trong kiếm võng, những kiếm khí đó sát sạt nhau, chỉ cần xao nhãng một chút là có thể bị thương. Trong lúc này nó tuyệt đối không thể gây loạn thêm!

Nhấc một chân lên, vẩy vẩy đồng bần đi, Nguyên Bảo đại nhân ngẩng cao đầu, lại là một tiếng hét sắc nhọn.

Trong phút chốc vũng bần đen lẫn máu chuyển động, những cánh tay vừa bị đá xuống lần nữa thò ra, sừng sừng mọc lên giữa lòng hồ sâu.

Một rừng cánh tay quỷ dị nhô lên giữa làn sương xám, nhưng lại không quần lầy như trước mà giơ thẳng bất động, đợi lời kêu gọi của thần thú

Trường Thanh.

Nguyên Bảo đại nhân vừa vung móng lên.

Các cánh tay nhất loạt chuyển động, ấn những cái đầu lâu vừa từ từ chui lên khỏi mặt bùn xuống.

Những cánh tay đó không có chức năng xoay ngược lại, khiến cho mệnh lệnh thần thú nghịch chuyển mạnh mẽ, những tiếng "răng rắc" liên tục vang lên, trong phút chốc gây đôi hàng loạt. Những cánh tay đã gãy vẫn ấn thật mạnh xuống như cũ. Trong làn sương xám tiếng "pạch pach" liên tục vang lên, những cái đầu lâu đột nhiên bị ấn chìm sâu xuống.

Nguyên Bảo đại nhân đứng tiên mặt bùn lay động, chăm chú nhìn những cánh tay kia, lông toàn thân ướn nhẹp nhưng vẫn không ngừng phát ra âm thanh sắc nhọn.

Những cánh tay trong phút chốc vì quá sức mà vỡ vụn thành vô số mảnh, nhưng vẫn nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh, trở lại dưới lớp bùn sâu, muốn san bằng hết đồng đầu lâu kia mới chịu thôi!

Đồng đầu lâu sao có thể cam chịu bị chèn ép? Cơ chấn động ngày càng mãnh liệt hơn, mặt bùn đen rực ánh đỏ đột nhiên nổi nhiều bong bóng hơn, mặt bùn phập phồng không ngừng, như một xoáy nước đang cuộn cuộn sôi trào, mơ hồ còn nghe thấy tiếng "cách cách" dưới lớp bùn, tựa như đang có một trận đấu kịch liệt dưới đó.

Bên dưới quả thực cũng đang có một trận đấu kịch liệt, một trận đấu trong đó có một bên sức mạnh kém xa nhưng lại không chịu từ bỏ, vẫn liều mạng chiến đấu; một trận đấu những thần lực truyền lại từ chủ nhân và sủng vật. Thắng thua thế nào chắc chắn không cần nghi ngờ, thậm chí người trong cuộc cũng hiểu rõ, nhưng chỉ vì một lời hứa trung thành lại không chịu từ bỏ mà dùng hết sức mình để xoay chuyển thế cục, chỉ để đổi lại một tia cơ hội sống cho nữ tử kia.

Ta đã hứa với người, sẽ bảo vệ nàng ấy.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 10.2

Nguyên Bảo đại nhân căng bụng ngửa đầu lên, một tiếng thét sắc nhọn miên man không dứt, kéo dài cả nửa khắc vẫn không ngừng nghỉ. Nó biết chỉ cần bản thân mình ngừng lại, những cánh tay đang quấn lấy cổ những chiếc đầu lâu kia sẽ lập tức dừng lại. Như vậy, bao nhiêu công sức lúc ban đầu coi như đổ sông đổ bể.

Cố lên... Cố lên chút nữa...

Lông đã ướt sũng, da bụng căng đến mức không căng được nữa, lộ ra những mạch máu hồng hồng trên da, mỏng đến mức chỉ cần chạm nhẹ là có thể vỡ tan. Cổ họng cũng đã rách cả ra, be bét máu. Trong miệng toàn là máu, rất ngọt, nó thích nhất là vị ngọt, hóa ra máu của nó cũng có vị như thế.

Những cánh tay yêu ma đang dần dần thu lại, những cái đầu lâu đang không ngừng rung động, mỗi lần rung động những cánh tay vỡ thành ngàn mảnh, tuy nhiên cánh tay thẳng vì số lượng lớn, mỗi lần vỡ vụn lại chất thành đồng, quấn lấy đến cùng. Dưới vũng bùn đen tối là trời buộc và giấy giụa, quấn lấy và phá vỡ... không ngừng không nghỉ... Trận đấu không tiếng động mà kịch liệt, sóng âm thần thú cũng dao động run rẩy.

Cố gắng... Cố gắng thêm chút nữa...

Một hơi dài đó đã sớm lên đến cực đỉnh, nên hạ xuống hoặc ngừng lại từ lâu. Chính bản thân Nguyên Bảo đại nhân cũng không biết sao nó có thể

kêu một hơi dài đến thế, nó cảm thấy có thể bị đứt hơi bất cứ lúc nào, kể cả bản thân mình cũng cạn hơi luôn.

Những cánh tay dưới bùn đang thu lại, cách cách... cách cách... Trong đầu Nguyên Bảo đại nhân là một mảng trống rỗng, nó chỉ biết hét, hét, hét, bất chấp tất cả hậu quả mà hét, điều động toàn bộ thần lực đối kháng với yêu cảnh đã được yểm chú thần lực của thủy tổ, tạo nên một kì tích ngông cuồng về lòng dũng cảm.

Những tiếng "cách cách" truyền đến cái đầu trống rỗng của nó, trong hỗn loạn lại thấy vui mừng, sắp rồi... sắp rồi... cố gắng lên... cố gắng thêm chút nữa....

Tiếng hét đã đến hồi kết, sóng âm đã phiêu đến nốt cao nhất, bốn bề không có âm thanh nào nhưng không khí lại đang không ngừng chấn động vì âm thanh lợi hại này, như sóng nước từng đợt dao động. Nguyên Bảo đại nhân mở miệng, chỉ cảm thấy thứ phát ra không phải âm thanh nữa, mà là linh hồn sắp vỡ tan.

Cách cách... cách cách... cách cách...

Cuối cùng có một số đầu lâu bị vô số cánh tay kia bao vây, từng chút một vỡ vụn, những thứ định nổi lên mặt bùn đó cuối cùng vĩnh viễn chìm sâu trong lớp bùn mềm nhũn.

Nguyên Bảo đại nhân mắt sáng hằn lên, trong nháy mắt cái bụng xẹp hẳn đi, toàn bộ lớp lông của nó ướn nhẹp dính trên người, đột nhiên trông nó gầy đi rất nhiều.

Tiếng cách cách vang lên không ngừng, từng cái đầu lâu bị ấn rồi chìm xuống.

Thần thú Trường Thanh liêu chết một trận, tạo nên một kì tích chưa từng có ở Trường Thanh Thần điện, yêu vật cấp thấp dưới sự điều khiển của nó

lại chiến thắng được yêu vật cấp cao.

Nguyên Bảo đại nhân lộ rõ vẻ hoan hỉ.

Nhưng ngay sau đó nhãn thần của nó lại thay đổi, dưới tầng sâu đen tối kia, còn có gì đó rục rịch chuyển động...

Thần thức mẫn cảm của thân thú cảm nhận được rất rõ động tĩnh dưới lớp bùn kia. Ở dưới đáy... ở tầng đất sâu hơn, còn có...

Nguyên Bảo đại nhân trong phút chốc cảm thấy bốn bề tối tăm, lần đầu tiên trong cuộc đời nó hiểu được cảm giác tuyệt vọng.

Nó đã như ngọn đèn cạn dầu, chuyện gì cũng đều có giới hạn, rơi vào cửa tử, lại do Điện chủ Thần điện đích thân ra tay, cửa ải vốn dĩ có thể qua một cách nhẹ nhàng lại khó như lên trời, khó khăn lắm mới liều mạng được một trận, tưởng chừng thắng lợi đang gần ngay trước mắt, hóa ra lại còn có ác ma đang ẩn phục!

Nguyên Bảo đại nhân tuy có trí tuệ như con người, nhưng dù sao cũng chỉ là thú cưng chứ không phải người, phút chốc nó cảm thấy hỗn loạn, theo bản năng chỉ nghĩ sẽ cầu cứu chủ tử, vừa suy nghĩ đến đó trong lòng nó liền run lên, phải mau chóng dập tắt lời kêu cứu kia.

Hiện giờ không ai có thể cứu nó, mà một thần thú Trường Thanh như nó, cũng không có lí do gì để ỷ lại người khác.

Tình hình thế này... đối lại là chủ tử sẽ làm thế nào? Đối lại là Mạnh Phù Dao sẽ làm thế nào?

Hình ảnh hai người có ảnh hưởng lớn nhất với cuộc đời nó vụt qua não, đột nhiên Nguyên Bảo đại nhân hiểu được bản thân nên lựa chọn thế nào.

Trong lúc nguy hiểm, mặc kệ tấm thân này!

Cục bông gòn trắng đột nhiên quay đầu, nhìn về hướng đỉnh núi xa tít tắp kia, nơi có gió lạnh cuồn cuộn thổi triền miên, nơi đỉnh cao tận trời có một giá hình, trên đó đang có một người đang chịu phạt.

Chủ tử...

Kiếp sau ta sẽ không làm thú cưng của người nữa, được không?

Ta muốn làm... Mạnh Phù Dao.

Quay đầu, Nguyên Bảo đại nhân đột nhiên ngừng tiếng hét sắc nhọn.

Không có sức hét nữa, có hét nữa cũng không có kết quả gì, những cánh tay yêu ma lúc này chiến đấu với đầu lâu đã vỡ vụn hết, nó đã không còn thứ để sai khiến nữa rồi.

Tuy nhiên, máu của thần thú, có thể hóa giải yêu khí Cửu U ở Trường Thanh!

Nguyên Bảo đại nhân sờ sờ cái răng sắc nhọn của mình, có chút nước tiếc nghĩ, ăn nhiều hạt dẻ quá làm răng không còn sắc nữa rồi...

Sau đó nó mở miệng, lộ ra cái răng trắng, cắn thật mạnh đầu lưỡi mình!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 22: Khổ Tâm Đến Thế

Một hơi đó đã dùng hết sức lực.

Nguyên Bảo đại nhân nhắm mắt, đợi cơn đau tột cùng khiến máu tươi bật ra.

"Răng rắc."

Răng nó đột nhiên cắn phải một thứ gì đó, sau đó nó nghe thấy một tiếng "ây da", trong miệng chảy ra một chất lỏng mặn và tanh, tuy nhiên âm thanh kêu đau không phải của nó, cơn đau cũng không như dự kiến, thậm chí chất lỏng kia cũng không phải của nó nốt.

Nguyên Bảo đại nhân trợn mắt ngạc nhiên, nhìn xuống ngón tay trong miệng mình, nhìn dọc theo ngón tay lên, nhìn thấy Mạnh Phù Dao đang bị treo ngược.

Nàng rõ ràng đang vô cùng lo lắng nhưng vẫn ra vẻ thoải mái cười nói: "Chết tiệt, người cắn mạnh như vậy, đau chết ta rồi..."

Mạnh Phù Dao cười, mặt trắng bệch đến đáng sợ, Nguyên Bảo đại nhân hét đến mức sức cùng lực kiệt như vậy, nàng tất nhiên là nhìn thấy, nhưng lại không dám thò tay kéo nó lên. Da bụng nó căng đến như vậy, nàng sợ mình chỉ cần động nhẹ vào thì nó sẽ vỡ tung, chỉ đành vừa ngăn kiềm vồng không ngừng giăng xuống vừa chăm chú nhìn Nguyên Bảo. Nhưng chỉ trong nháy mắt quay đầu đi, vừa quay lại đã thấy Nguyên Bảo cắn lưỡi,

trong lúc lo lắng nàng không kịp làm gì, cũng chẳng kịp nghĩ gì liền đối hướng, nhanh như chớp nhét ngón tay mình vào miệng nó.

Nó cắn một cái đau đến tê tâm liệt phế, Phù Dao đột nhiên hiểu rằng, hóa ra Nguyên Bảo không chỉ định cắn lưỡi bình thường, mà là muốn tự sát.

Tại sao?

Nguyên Bảo đại nhân nhìn nàng, không thể trả lời được câu hỏi này của nàng, há miệng thở dốc, bỗng nhiên ngã ngược về sau.

Manh Phù Dao vội kéo nó lên. Tay vừa kéo được nó, trong lòng nàng lại kinh hãi, toàn thân Nguyên Bảo lạnh như băng, đám lông nặng trĩu bết lại một nhúm, cảm giác trong tay... cảm giác trong tay...

Tim nàng đập thành thịch, nàng cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng bỏ nó vào trong tay áo, đột nhiên thấy ngón tay đau buốt, nhìn lại thấy đầu ngón tay đã bị cắn gần như đứt làm đôi, lơ lửng lơ lửng như sắp rơi xuống, chạm vào lại càng đau.

Ở nơi chiến đấu nguy hiểm này, một đầu ngón tay lơ lửng như thế cũng thật vướng, Mạnh Phù Dao không nói hai lời, vung kiếm dứt khoát chém đứt luôn.

Đầu ngón tay rơi xuống, máu tươi bắn tung tóe, chảy trên bề mặt màu đen của đao Thí Thiên, mặt đao mờ hồ lóng lánh.

Mạnh Phù Dao mặt không biến sắc lấy chút băng tuyết còn sót lại trong mũ trùm đầu phía sau bọc đầu ngón tay chém đứt lại, nhét vào trong ngực.

Chặt đứt rồi gói ghém lại nhanh như thế, với tốc độ của Mạnh Phù Dao chẳng qua cũng chỉ vài cái chớp mắt. Kiếm vòng phía trên không có ai cản lại rào rào phi xuống, hung hăng đâm về phía ngực nàng.

Mạnh Phù Dao lúc rơi xuống đã biết cứu được Nguyên Bảo thì bản thân sẽ bị thương, cũng không suy nghĩ được nhiều, chỉ vận công bảo vệ những vùng quan trọng, nhắm mắt đợi chờ giây phút kiếm sắc xuyên qua người.

"Keng."

Tiếng kim loại giao nhau réo rắt, một đạo kim quang xẹt qua giữa không trung, một ít lông vàng bay bay.

Lưỡi kiếm sắc nhọn không đâm qua người như dự kiến, Phù Dao phản ứng cực nhanh, trong chớp mắt lộn một vòng giữa không trung, thoát khỏi vòng vây kiếm truy kích lúc này.

Nàng mở mắt ra thấy kim quang vụt bay quay lại trở lại trong lồng ngực mình.

Là Cửu Vĩ vẫn luôn thu mình trong lồng ngực nàng, thấy mũi kiếm kia nếu đâm trúng thì e người xui xẻo đầu tiên là chính mình, liền vội vàng nhảy ra, dùng cái đuôi còn cứng hơn sắt thép của mình đỡ mũi kiếm kia.

Chặn được mũi kiếm, nình thần Cửu Vĩ bị mất vài sợi lông trên đuôi.

Lại còn bị chủ tử vừa được mình cứu nhìn khinh bỉ.

Cửu Vĩ âm ỨC quay về, Mạnh Phù Dao nghĩ lại thấy bản thân hơi quá đáng liền nhẹ nhàng xoa xoa nó, lại muốn xem tình hình Nguyên Bảo thế nào, bảo bối này mà có mệnh hệ gì, nàng còn mặt mũi nào đi gặp Vô Cực nữa.

Mà trong trận này, nàng mãi chưa có cơ hội được nghỉ ngơi.

Kiếm quang vừa đi lại đến, bay nhanh như gió, dưới thân nàng lại có động tĩnh khác thường.

Mạnh Phù Dao vung đao ra phía trước, dồn hết chân khí vào cây đao, thân đao màu đen ngày càng sáng, đến lúc cuối cùng toàn bộ chuyển thành màu bạch ngọc, toàn thân trong suốt. Bạch quang từ trên thân đao tản ra như vầng trăng dần dần lộ ra, ngày càng to ngày càng sáng, chiếu sáng phạm vi ba trượng xung quanh nàng.

Nội lực cao cấp nhất đến từ "Phá Cửu Tiêu", dung hòa tinh hoa của Lôi Động, Ngọc Hành, Đại Phong, Nguyệt Phách, liên kết lại với nhau, xua tan bóng tan dày đặc nơi đây.

Mạnh Phù Dao đã điều động được toàn bộ sức mạnh của bản thân.

Nàng vốn dĩ muốn giữ lại chút sức lực, dù sao cũng có bốn trận phải vượt qua, nếu tiêu hao hết sức lực ở trận đầu tiên, các trận sau này càng khó kiểm soát. Tuy nhiên ở tình thế hiện giờ, tứ đại cảnh này còn gian nan hơn cả tưởng tượng của nàng. Nó tập hợp đủ tinh túy của trận pháp võ thuật và trận pháp huyền thuật, hư hư thực thực, không thể khinh thường. Gì mà giữ sức qua bốn ải, nếu như đến một ải còn không qua được, nói gì đến chuyện xông vào Thần điện? Nói gì đến chuyện thực hiện tâm nguyện?

Đao quang như tuyết, xẹt qua không trung, hàn chiếu sáng cả áo giáp.

Trong đao quang mờ hồ phản xạ thứ gì đó, Mạnh Phù Dao lại không kịp nhìn ra.

Dưới thân nàng tiếng xì xào vang lên liên tục, trong vũng bùn sâu đen kịt đó, một hình người, chậm rãi dính, dần dần nhô lên từ nơi Cửu U sâu thẳm.

Toàn thân người đó toàn bùn lầy nhưng gương mặt lại không chút bẩn thỉu, gương mặt đó nhìn qua có chút xa lạ, nhưng nhìn lại, Mạnh Phù Dao toàn thân chấn động suýt chút nữa bị những mũi kiếm sắc nhọn trên đầu đâm trúng.

Là Chiến Nam Thành!

Hoàng đế Thiên Sát Chiến Nam Thành đã chết dưới trăm mưu ngàn kế của nàng.

Y lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Mạnh Phù Dao, tấm long bào nhuộm máu, đứng giữa vũng bùn tối tăm mịt mù, chậm rãi đưa tay ra, gần giọng nói: "... Mạnh thống lĩnh, trăm chân thành, một lòng tín nhiệm người... Người lại rắp tâm hại ta, chiếm nước của ta, giết người của ta!"

Y ngửa mặt lên, vết thương còn rỉ máu ở vết hầu hiện ra, như một con mắt dữ tợn đầy máu đột nhiên bùng mờ. Bị "con mắt" đó "nhìn" chăm chăm, Mạnh Phù Dao có cảm giác như có hàng vạn con kiến đang bò dọc sống lưng nàng, nàng hoang mang nhớ lại, vết thương trên cổ y hình như là do Vân Ngấn ra tay, mỏng mà sắc, miệng vết thương rất hẹp.

Chiến Nam Thanh dần dần nhô lên giữa vũng bùn mang nụ cười đầy hận thù, túm lấy mắt cá chân của Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao chém ngang một nhát, ánh đao trong tay lóe lên, đứt ngang!

Một cái đầu đầy máu lăn lông lốc trong đồng bùn lầy.

"Mưu sát đệ đệ ruột, có ý đồ động tay động chân với mẹ kế, loại chó má vô sỉ như người, bất kể người là người hay ma, lão nương thấy lần nào thì giết lần đó!"

Cái đầu lăn lung tung trên mặt bùn, không chìm xuống, vẫn há miệng tức giận mắng: "Người chiếm nước của ta, giết người của ta!"

Mạnh Phù Dao vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ bụng tên khốn này chết rồi vẫn không yên, lời lẽ cũng thật sống động, mới nhìn qua làm nàng giật nảy cả mình, đây là hồn ma thật hay giả vậy?

Nàng vừa thở dài một hơi lại cảm thấy không đúng, cái đầu bị chém đứt rồi, sao thân vẫn chưa đổ xuống?

Một tay còn đang "leng keng" đỡ kiếm võng không ngừng truy kích trên đầu, Mạnh Phù Dao chưa kịp quay đầu đã thấy thân thể nặng trĩu, nhìn lại không biết góc áo mình đã bị một cánh tay dính đầy bùn tím lấy từ lúc nào, người bên dưới còn ai oán: "Mạnh Phù Dao... Người dùng vụ án vu cổ hãm hại bốn vương, đêm khuya thanh tĩnh, người tự vấn lòng mình xem, có thấy hổ thẹn với lương tâm không?"

Mạnh Phù Dao vừa cúi xuống, người không đầu kia đã đổi trang phục thành bộ quần áo tù nhân mặc lúc bước lên đài xử trảm, là Chiến Bắc Hằng, năm đó tận mắt nàng chứng kiến hắn đã được tiễn đến Tây Thiên. Mà cái đầu Chiến Nam Thành vừa bị chém đứt không biết từ lúc nào đã biến thành đầu Chiến Bắc Hằng, lông lốc lăn tới, nhẹ răng cười rồi cắn lấy góc áo nàng.

"Đến người sắp chết người cũng lừa, liêm sỉ ở đâu? Hả?"

Mùi máu xông lên trong không khí, trong chớp mắt là cảnh mưa bay lất phất trên Lạc Long Đài năm đó, máu Chiến Bắc Hằng bắn tung tóe giữa rừng trúc, vung lên trời ngấm xuống đất, trước mắt nàng là một màn máu dày đặc, nhẹ nhàng, mềm mại bao vây lấy nàng.

"Bốp!"

Mạnh Phù Dao vung đao đập nát đầu Chiến Bắc Hằng, đập thành một cục không nhìn ra hình dáng gì nữa.

"Đến đệ đệ ruột của mình người cũng tính kế, có thấy xấu hổ không?"

Máu bắn tung tóe, sắc đỏ của máu hòa quyện với làn sương xám, như một bức màn trường hai màu đỏ và xám tung ra giữa đêm khuya lạnh lẽo. Cảnh vật đằng sau tấm màn thay đổi, nháy mắt hiện ra cảnh đầu thành Bàn

Đô, một nam tử sắc mặt tái nhợt, giữa ấn đường tràn ra một dòng máu đỏ thẫm, như một đoá mạn đà la(*) nở rộ.

(*) Hoa mạn đà la, còn gọi là hoa mandara, thiên hoa, theo truyền thuyết thì đó là một trong bốn loại hoa trên trời, màu đỏ rực và rất đẹp.

Thống lĩnh quân đội Hoàng doanh Tạ Dục, trung thành với Chiến Nam Thành, bị Mạnh Phù Dao dùng kế li gián lừa ra khỏi quân đội, cuối cùng chết trên thành lâu Bàn Đô vì kế tráo dối của Mạnh Phù Dao.

Y chỉ thẳng vào Mạnh Phù Dao mắng: "Tiểu nhân bỉ ổi! Tạ mỗ đã từng phụ lòng người chưa? Người lại lạm sát người vô tội!"

Mạnh Phù Dao mặt biến sắc, vung chân đá bay y đi.

"Ai thờ chủ nấy, đừng oán trách ta!"

Cơ thể Tạ Dục bay ra được một đoạn lại bắn trở lại, lúc bắn lại còn nhanh hơn lúc đầu, đằng sau còn kéo theo một làn khói vàng xám.

Nhìn thấy làn khói kia Mạnh Phù Dao chấn động trong lòng, quả nhiên trong làn khói lộ ra khuôn mặt vàng vọt khô héo của Yên Sát. Trên vai, trên đầu gối, trước ngực lão ta toàn là máu, vẫn là bộ dạng trước khi chết ở ngõ nhỏ đêm mưa hôm đó. Lão ta cười khặc khặc, ngón tay khô gầy vừa lóe lên đã chộp tới trước ngực Mạnh Phù Dao, tiếng gió sắc bén xé không khí.

Thân bình như điều hâu của Mạnh Phù Dao bay ngược ra phía sau Yên Sát tung một quyền. Yên Sát vừa xoay mình lại rơi vào vòng vây của kiếm võng, làn khói nhạt vẫn quấn quanh người Phù Dao, lão ta cười khặc khặc nói: "Tiểu nhân vô liêm sỉ, mai phục ám sát người khác!"

Đao quang Mạnh Phù Dao đột nhiên sáng lên, sừng sững như một bức tường ngọc, mãnh liệt tiến về phía Yên Sát đỡ một trảo của lão ta. Yên Sát

vừa thu tay lại, Mạnh Phù Dao lặng thinh xuyên qua ánh sáng bạch ngọc, một nhát đánh bật lão ta ra.

"Bây giờ giữa thanh thiên bạch nhật ta cũng có thể giết người một vạn lần!"

Yên Sát như một làn khói xám tan đi, làn khói vàng nhạt đột nhiên biến thành ánh đỏ, trong ánh đỏ có một người nở nụ cười sắc bén mà lạnh lẽo, đưa tay đẩy Mạnh Phù Dao xuống.

Mạnh Phù Dao lão đảo, lúc rơi xuống còn phản đòn lại một đao, hét lớn: "Bùi Viện! Ân oán chúng ta đã hết, rút đi!"

Người đằng sau cười sắc lạnh: "Người hại chết Kinh Trần. Người hại chết Kinh Trần!"

Mạnh Phù Dao căn môi, không quay đầu, đao quang đầy trời: "Bảo Yên Kinh Trần tự tới tìm ta!"

"Ta tới tìm người đây!" Một bóng trắng lóe lên, "Người đoạt người của ta, cướp nước của ta, đồ con hoang ti tiện!"

Tóc Mạnh Phù Dao dính bết trên trán, một đao chém bay Phượng Tịnh Phạm hai mắt đang rỏ máu, tay cầm trường đao: "Cút đi! Đồ giả!"

Tiếng cười vắng vắng không ngừng, Hiên Viên Thịnh, Phi Yên, Chung Tắc Ninh, Ngọc Hành... những người trực tiếp hoặc gián tiếp chết dưới tay nàng, đều đến từ chốn Cửu U sâu thẳm, tiếp thêm oán khí vô tận cho hồ sâu mười trượng này, âm khí nặng nề bao trùm lấy Mạnh Phù Dao.

Những người này có một số không biết võ công, còn đa phần là cao thủ, đại trận Cửu U lại thể hiện một phần võ công lúc sinh thời của bọn họ, khiến cho Mạnh Phù Dao phải liên tiếp chiến đấu, dần dần trở nên kiệt sức.

Đến rồi lại đi, đều là những ân oán tương phùng trước nay, dưới sự điều khiển của thần thuật, tâm tư Mạnh Phù Dao hỗn loạn, rơi vào vực sâu ác mộng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 11.2

Tứ đại cảnh Thần điện trong truyền thuyết đến nay chưa ai có thể vượt qua, rất nhiều người đã chết ngay tại ải đầu tiên — Cửu U. Những người dám xông vào tứ đại cảnh đều là những cường giả trong chốn võ lâm, tay ai mà không nhuộm đầy máu tươi? Vai ai không gánh đầy mạng người? Mà trong Cửu U chi cảnh, khi thấy những linh hồn chết dưới tay mình lũ lượt đến, từng người lại "chết" lần nữa trước mắt mình, ngược mắt chỉ thấy địch, xung quanh âm hồn lẫn quần, có mấy người có thể kiên trì đến cùng?

Người ý chí mạnh mẽ như Mạnh Phù Dao cũng sắp gục ngã.

Nàng không hề biết, mình đang ở Cửu U đại cảnh thăng cấp, nàng là người kiên trì lâu nhất từ trước tới giờ, nàng chỉ biết mình sắp kiệt sức giữa những cuộc chiến không có hồi kết này thôi.

Lẽ nào tất cả những người mình từng giết đều đến hết sao?

Thật là, sớm biết vậy lúc đầu bớt giết đi vài người...

Sau khi ra khỏi đây nhất định phải quy y cửa Phật...

Mạnh Phù Dao bay lên, nhảy qua, vung đao, né tránh... thân hình nàng xuyên qua làn sương xám đen nhanh như chớp, đao quang màu trắng ngà tạo ra những đường sáng ngang dọc trong sương mù. Tuy nhiên thể công liên tiếp không ngừng, những kẻ thù đã chết lần lượt trở về, tấn công liên

tục không ngừng nghỉ. Thần trí tỉnh táo ban đầu của Mạnh Phù Dao bởi vì chiến đấu mệt mỏi, dần dần rơi vào ma tâm.

Nhiều người như vậy... Nhiều người như vậy...

Mình đã giết nhiều người như vậy, giết nhiều người như vậy...

Con đường mình đi, con đường tàn sát...

Cuộc sống như vậy... Cuộc sống nhuộm đẫm máu tươi...

Còn phải giết bao nhiêu nữa? Còn phải hại chết bao nhiêu người nữa? Con đường này xương chất thành núi, phụ trăm ngàn người, thứ bị chà đạp lại là trái tim của ai..

Nàng thở dốc, thân thể rơi dần, xuất chiêu loạn dần.

Sau lưng lại có tiếng thở nặng nề hơn.

Mạnh Phù Dao vừa quay đầu liền nhìn thấy một cái miệng máu tươi đầm đìa đang há rộng, lưỡi trong miệng đã bị cắt đứt, máu tươi theo cằm chảy xuống mặt bùn, từng giọt tí ta tí tách.

Mạnh Phù Dao đã hình thành một phản xạ có điều kiện, không nghĩ ngợi gì vung một đao chém, hành động còn trước cả ý thức, sau đó trong đầu lóe sáng, đột nhiên nhớ ra người này là ai.

Đức Vương!

Cha ruột của Trương Tôn Vô Cực!

Mạnh Phù Dao run run tay.

Sao nàng có thể không kiêng kị gì một đao chém nát đầu linh hồn phụ thân Trương Tôn Vô Cực? Cho dù đó chỉ là ảo ảnh!

Đao nàng vung ra dừng lại giữa không trung, vôi vàng thu về trước khi chém nát cái đầu kia, khí lực tuôn ra nháy mắt bật ngược lại lên ngực nàng, cổ họng ngồn ngọt vị máu tươi.

Máu tươi phun ra, động tác chậm lại, Đức Vương cười gằn, kiếm quang trên đỉnh đầu đan xen rơi xuống.

Đằng sau, nàng không còn chỗ nào để tránh nữa.

Đại cảnh Cửu U linh hồn vương vãn, máu tươi tung tóe. Trường Thanh Thần điện lại yên lặng thanh tĩnh, khói nhẹ lượn lơ bay.

Góc Đông Bắc Thần điện, Ca Lô La Điện.

"Gần đây cố gắng thể hiện cho tốt." Ca Lô La Vương tay cầm chén trà, hài lòng nhìn Khẩn Na La Vương ngồi đầu bên dưới, "Thánh chủ tự bước vào con đường chết, hiện giờ chính là cơ hội hiếm có của ngươi, đừng bỏ lỡ."

Khẩn Na La Vương khom người trên ghế: "Vâng."

"Chúng ta mang huyết mạch thiên hành giả, chịu khổ nhiều nhất ở trong điện, địa vị lại không phải cao nhất." Ca Lô La Vương tỏ ý bất mãn, "Với địa vị của ta và ngươi vậy mà không thể vào Thượng Tam Điện. Điện chủ lại có thể thiên vị đến mức đó! Nếu không phải lần này Thánh chủ làm chuyện bại hoại tổ tông, e là vẫn không có ngày chúng ta được xuất đầu lộ diện."

"Dù sao cũng qua hết rồi." Khẩn Na La Vương cười, "Hôm nay các Trưởng lão họp, đề cập lại chuyện cho ta quản lý Bộ Dạ Xoa. Lần này thái độ Điện chủ không còn kiên quyết như trước nữa."

"Lão già kia ít nhiều cũng phải suy nghĩ cho tương lai của Thần điện chứ." Ca Lô La Vương cười lạnh, "Thánh chủ đã như vậy rồi, lão còn

mong hăn tiếp vị? Nực cười."

Khăn Na La Vương chỉ cười không nói gì.

"Hăn còn làm vậy, ta sẽ không để yên đâu đâu." Ca Lô La điềm nhiên nói, "Trường chúng ta dễ bắt nạt lắm sao?"

"Ý ngài là?" Khăn Na La Vương đột nhiên ngẩng đầu.

"Cứ đợi mà xem, nếu như có thể truyền ngôi cho người cũng không cần phí tâm tư." Ca Lô La Vương nghiêm túc nói, "Ta dồn hết tâm huyết bồi dưỡng người, người đừng phụ sự kì vọng của huyết mạch thiên hành."

"Vâng." Khăn Na La Vương cung kính trả lời.

"Cứ như vậy đi, làm việc cho tốt." Ca Lô La Va đứng dậy, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía đỉnh núi thần, không biết vô tình hay hữu ý nói: "Người kia... bị nhốt ở nơi đó. Tuy Điện chủ đã hạ lệnh không được làm tổn hại tính mạng hăn, nhưng hăn đang bị thương nặng không chịu nổi trọng hình, có lẽ... không sống được bao lâu đâu..."

Khăn Na La Vương chớp mắt, nghi hoặc đáp: "Có lẽ thế..."

Ca Lô La Vương mỉm cười mãn nguyện.

"Chỉ là... nên ăn nói thế nào?"

"Dồn vào chỗ chết rồi hồi sinh." Ca Lô La Vương cười nhạt, "Thăng làm vua, người thăng rồi, Điện chủ không chọn người thì chọn ai? Người mà làm Điện chủ rồi, người còn cần phải ăn nói với ai nữa?"

"... Vâng."

Trên đỉnh Cửu Thiên, gió gào rít không ngừng, trời cao vẫn như cũ, không trăng không sao.

Các đệ tử vội vàng thay ca xuống núi, không hề chú ý đến một bóng đen lướt qua, chui vào động băng.

“Người... vẫn ổn chứ?”

Trưởng Tôn Vô Cực mở mắt, nhìn hắc suy nhược đi nhiều nhưng vẻ mặt vẫn như trước, hắc cười nhàn nhạt: "Ừ."

Hắc y nhân đeo mặt nạ mắt nhìn lướt qua vết máu đã đóng băng ở miệng vết thương, ánh mắt hiện lên một tia đau đớn, cẩn thận dùng tay bịt lại, hơi ấm từ lòng bàn tay tỏa ra, làm nóng những cái đinh và xiềng xích lạnh lẽo trên người.

Máu tươi tan chảy, nhuộm đầy tay, người kia nắm chặt năm ngón tay, hơi thở dồn dập.

Ngược lại Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười an ủi: "... Cần gì phải làm vậy, lại đóng băng nữa mà..."

Người đeo mặt nạ không nói gì, ánh mắt lóe lên, lấy ra một viên thuốc dứt cho hắc uống. Trưởng Tôn Vô Cực nghiêng đầu nói: "Đừng lãng phí..."

"Lãng phí với không lãng phí cái gì. Ta chỉ muốn người sống."

"Nàng ấy thì sao?" Trưởng Tôn Vô Cực lại chỉ quan tâm đến vấn đề này, "... có thuận lợi..."

Người đeo mặt nạ nhắm mắt, lúc sau thấp giọng nói: "Người có thể quan tâm mình nhiều hơn một chút được không?"

"Ta... sẽ chỉ thế này thôi." Trưởng Tôn Vô Cực cười, "Người cứ... làm ta... thấp thỏm... Thật sự muốn ta chết ở đây sao?"

"Đại trận đã bị sửa." Người đeo mặt nạ do dự một hồi, không muốn nói, lại không chịu được ánh mắt khẩn khoản của Trương Tôn Vô Cực, chỉ đành bất lực nói, "Không thể xông vào. Ta cảm nhận từ xa, tình hình có vẻ không ổn lắm, đến Nguyên Bảo cũng..."

Trương Tôn Vô Cực chấn động, vết thương bị chạm đến liền kêu lên đau đớn. Người kia vội vàng ấn hấn xuống, nói nhỏ: "Ta nghĩ cách... Để ta nghĩ cách..."

Trương Tôn Vô Cực đã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng thờ dài nói: "Ta biết rồi... Người cũng không cần phải... miễn cưỡng."

"Không." Người kia nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn, xoa xoa cho ấm: "Ta luôn... tình nguyện mà..."

Trương Tôn Vô Cực không động đậy, nhắm mắt lại.

"Còn có một chuyện nữa..." Người kia kiễng chân, thì thầm nói mấy câu bên tai hắn, Trương Tôn Vô Cực im lặng lắng nghe, " Ừm" một tiếng, hỏi: "... Phải làm thế nào?"

Người kia cắn răng, do dự không nói.

"Không sao", Trương Tôn Vô Cực nắm lấy bàn tay trong tay mình. Chỉ một khoảnh khắc này, lòng bàn tay ấm áp kia cũng chảy mồ hôi nhẹ, hắn trấn an nắm lấy những ngón tay, nói: "Cứ... làm đi, ta... không sao."

Sau đó hắn buông tay, người đeo mặt nạ ngơ ngẩn đứng đó, nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay, dường như muốn cảm nhận sâu sắc khoảnh khắc được tiếp xúc và sự ấm áp kia.

Rất lâu sau người đó mới thì thầm: "Ta đi đây..."

Trương Tôn Vô Cực mỉm cười nhàn nhạt: "Cẩn thận."

Người đeo mặt nạ lại do dự một lúc mới vội vàng quay người rời đi. Bóng đen vừa biến mất dưới chân núi, ý cười trên mặt Trương Tôn Vô Cực nhạt dần.

Hắn thì thầm: "Phù Dao..."

Tình thế bất lợi với nàng như vậy, hắn không thể không liệu mình một phen.

Hơi ngửa đầu ra sau, im lặng suy nghĩ một lúc lâu trong gió băng lạnh cắt da cắt thịt, hắn đột nhiên quay đầu cẩn thận đánh giá xung quanh.

Động băng trong suốt, nhìn bao quát hết thấy, ánh mắt Trương Tôn Vô Cực lại dường như đang tìm kiếm gì đó.

Ánh trăng từ trên cao chiếu xuống, bao trùm giá hình, tạo ra cái bóng dài dài.

Ở vị trí và góc độ của đỉnh Cửu Thiên thì quanh năm không thấy ánh trăng, chỉ có mười lăm tháng tám hàng năm mới có ánh trăng rọi vào.

Ánh trăng kia từ trời cao xa xôi, chiếu sáng kim cổ, soi tỏ bóng người biệt ly.

Sắc mặt Trương Tôn Vô Cực tái nhợt, âm đạm như ánh trăng.

Trăng sáng Trường Thiên, cả trăng và người cùng viên mãn. Nhưng hắn và Phù Dao, một người bị giam nơi đỉnh núi cao, một người mắc kẹt nơi đại cảnh Cửu U, lòng nhớ đến nhau mà không thể đoàn viên.

Thậm chí có lẽ... không còn cơ hội gặp nhau nữa.

Nguy hiểm tứ phía, sát khí bừng bừng, số mệnh hai người chỉ mỏng manh như một đường chỉ giữa trùng trùng hiểm nguy.

Nhưng vận mệnh của bản thân sao có thể để nằm trong tay người khác?

Ánh mắt Trương Tôn Vô Cực dõi theo ánh trăng một vòng cuối cùng dừng lại ở trên bức tường bên trái động.

Ở đó không biết từ lúc nào lại có một chùm ánh sáng ngày thường nhìn có vẻ chỉ là vách động bình thường, nay lại có vẻ lấp lánh kì lạ.

Mắt hần sáng lên, lập tức nghiêng đầu nhìn giá hình.

Băng động không phải hình tròn, giá hình tuy ở ngay chính giữa, nhưng lại gần vách động bên trái hơn một chút, nhưng với vị trí của hần bây giờ, vẫn không thể với tới.

Tay trái của hần bị đóng đinh, nếu muốn tới gần vách động thì phải di chuyển sang ngang, có nghĩa là phải bị đinh kéo ngang, tay hần sẽ kéo rách đến mức nhìn thấy cả xương cả thịt.

Một khi không cẩn thận hần sẽ chết vì mất máu, hoặc nếu không cánh tay này cũng coi mất.

Hần nhìn vị trí đó, tính toán khoảng cách, sau đó đột nhiên đập mạnh.

Máu tươi tuôn ra, đinh dài đâm thật sâu qua vết thương, dường như thấy cả ánh sáng xuyên qua.

Cổ tay vỡ nứt, hần đã có thể cử động đôi chút, mà cũng tránh được vị trí động mạch.

Hần điều chỉnh vị trí cái đinh, từ từ chuyển sang ngang, đầu ngón tay từng chút từng chút tiến lại gần vách động.

Mỗi bước hần chuyển động lại là một lần xé rách vết thương, đến vai trái cũng như muốn nứt ra, máu tươi tí tách rỏ xuống, càng chảy càng nhanh,

chảy dọc xuống theo cái đỉnh, nhuộm đỏ cả vạt áo, để lại một mảng đỏ tươi đập thẳng vào mắt trên giá hình.

Trưởng Tôn Vô Cực lại rất bình tĩnh, không hề do dự nhằm chỗ kia mà tiến, hãn cực kì kiên trì, chịu đựng đủ mọi đau đớn do khổ hình gây ra, từ từ xé rách da thịt, từ từ đánh đổi máu thịt để tiến về phía trước, cho đến khi đầu ngón tay đột nhiên thấy lạnh, chạm đến vách động lạnh lẽo kia.

Trưởng Tôn Vô Cực thở dài một hơi, lúc này mồ hôi lạnh mới hòa với máu tuôn rơi.

Vách động bị bao trùm bởi tầng băng, với thể lực hiện tại hãn cũng không thể phá vỡ băng cứng. Hãn xoay tay, áp bàn tay đầy máu của mình lên vách động.

Máu nóng dần dần làm tan chảy tầng băng, dưới dấu tay màu máu, nước băng hòa với máu chảy xuống. Cuối cùng, ngón tay Trưởng Tôn Vô Cực cũng chạm được thứ gì đó.

Tay hãn nắm lấy, chậm chậm rút một vật hình vuông đã bị chôn sâu trên đỉnh Cửu Thiên hàng trăm năm nay, trừ hãn không ai biết sự tồn tại của nó - một tấm lụa được bảo quản cẩn thận.

Lau sạch tay trên vách băng, cẩn thận nắm lấy tấm lụa mềm mại trong lòng bàn tay, Trưởng Tôn Vô Cực thở dài, mỉm cười sung sướng, cuối cùng hãn cũng được đền đáp xứng đáng.

Phù Dao... tin tưởng ta...

Bất cứ lúc nào... bất kể ở đâu... Ta đều có thể bảo vệ nàng.

Ngay sau đó hãn lập tức ngất đi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 24: Đủ Mọi Tâm Tư

Phía trên là giao tranh, phía dưới u hồn bao vây, nàng ở giữa muốn tránh cũng không được.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt, "Thiên Cân Trụ(*)" tăng tốc lao xuống.

(*) Thiên Cân Trụ là phương pháp võ công làm cơ thể trở nên nặng, rắn chắc.

So với một kiếm xuyên tim, nàng thà chọn rơi xuống bùn. Dù đã định sẽ phải chết, nàng cũng muốn đấu tranh đến cùng. Cho dù có phải chết khó coi hơn, song chỉ cần được sống thêm một khắc, nàng cũng không hề do dự.

Nàng không chỉ sống vì bản thân mình, mà còn vì biết bao người mà nàng quan tâm và những người quan tâm nàng.

Một trận mưa máu, dừng mãnh tranh đấu nhất thời không còn là sự lựa chọn cuối cùng của nàng nữa.

Tiếng gió vù vù, hình ảnh xung quanh bay loạn, sau lưng nàng là u hồn Đức Vương đang mở rộng cái miệng đầy máu không lưỡi nghênh đón.

Đột nhiên bên hông bị kéo lại, cơ thể nàng ngừng rơi, không chìm xuống vũng bùn đen đầy xương và tanh thối như nàng tưởng tượng mà vẫn lơ lửng giữa không trung như trước.

Mạnh Phù Dao tròn tròn mắt, nhìn thấy một cơn gió màu đỏ đen đan xen nhau đang gào rít lao xuống.

Cơn gió kia rất nhanh rất mãnh liệt, khiến tóc Mạnh Phù Dao bay tán loạn, mắt nàng không mở được. Cơn gió kia lao tới trước mắt, đến hơi thở cũng trở nên tắc nghẽn.

Cơn gió hai màu đỏ đen kia hướng thẳng về phía nàng, đến gần sát nàng cũng không dừng lại, ánh hào quang đỏ đậm trong tay lóe lên, "bốp" một tiếng.

Người này dùng một chiêu kiếm chém tan u hồn Đức Vương đang giương nanh múa vuốt xung quanh nàng.

Cho dù người là ai, cho dù người là u hồn lợi hại thế nào, chỉ cần người dám động vào một sợi tóc của Mạnh Phù Dao, phải giết!

Mạnh Phù Dao thở dài, đang định đưa tay ra kéo hẳn, cơ thể đột nhiên bị người ta kéo bay lên, đồng thời, một bóng trắng từ sườn núi lao thẳng xuống trước mặt nàng.

Khác với bóng đen mạnh mẽ như cơn gió lốc, khí thế kinh người khi này, bóng trắng này nhanh mà nhẹ, hành động linh hoạt, giống như một thanh đoản kiếm vừa sắc bén vừa trơn tru, phù hợp nhất với người dùng lực, với cách thức giảm thiểu tối đa sự ma sát của không khí, trong nháy mắt vẽ ra một trang văn chương trôi chảy.

Như một mũi tên bay xuống xé tan mảnh lụa đen "xẹt" một tiếng. Chỉ trong khoảnh khắc đó, nam tử diễm lệ với đôi mắt lưu ly, môi thắm sắc đào liền không tiếng động xuất hiện trước mắt Mạnh Phù Dao, khuỷu tay kề sát một thanh trường kiếm sáng loáng. Một đường kiếm "phịch phịch" chém đứt giữa không trung bay ra vô số mảnh kiếm vụn sáng loáng như những cánh hoa son trà rơi xuống, tung bay trong làn sương xám đen.

Phương thức dùng kiếm độc nhất, thân hình uyển chuyển bay múa.

Đôi mắt Mạnh Phù Dao ươn ướt.

Người đó lao đến phía trước, đưa tay ra, người bên dưới thì đưa tay đỡ lên, hai đại cao thủ trong nháy mắt phối hợp chặt chẽ, ném Mạnh Phù Dao đang định mở miệng nhào lên trên.

Cái ném này khiến Mạnh Phù Dao bay qua làn sương xám đến vô biên vô tận, nhìn thấy ánh sáng phía trên. Nhưng sao nàng có thể để mặc họ, đến giữa không trung liền xoay người muốn lao xuống, bất thành lình một cánh tay từ trên thò xuống, nắm lấy cổ tay nàng kéo lại.

Mạnh Phù Dao rơi "bịch" xuống đất, nàng bỗng thấy cảm giác chân chạm đất thật tuyệt vời. Giây tiếp theo nàng trợn tròn mắt, ngậy người nói: "Vân Ngấn, Diêu Tấn, Thiết Thành, sao mọi người vào đây cả rồi..."

Ba người đó liếc nàng mà không nói gì, xem ra giận đây. Nàng cũng bó tay, tự biết mình đuối lý, lại không có tâm trạng dễ ngọt, cũng buồn bực đứng đó, nghĩ một lát rồi nói: "Hay để ta xuống, thứ đó rất khó chơi."

"Đừng đi." Vân Ngấn ngăn nàng lại, "Chiến huynh có cách phá trận, cô đi sẽ làm bọn họ phân tâm."

"Hả?" Mạnh Phù Dao nhếch mày.

"Chiến huynh nói sư phụ huynh ấy năm đó đã rảnh rồi đến mức xông qua hai trận đầu của tứ cảnh, đã biết then chốt để phá Cửu U trận." Vân Ngấn nói, "Tuy rằng hiện giờ uy lực trận này lớn hơn, nhiều hiểm nguy hơn, nhưng cách đó chắc vẫn áp dụng được."

"Cách gì?" Mạnh Phù Dao giật mình nghĩ đến trận Cửu U ma quỷ có thể sai khiến những u hồn mà người vào trận từng giết trong đời. Những u hồn đó giết không hết mà cũng không chết được, người vào hận cho dù không

chết vì mê loạn thần trí cũng sẽ chết mệt vì chém giết không ngừng không nghỉ. Làm sao có thể phá được?

Hai vị Hoàng đế đó hình như còn giết người nhiều hơn nàng? Nàng còn mệt sắp chết rồi, sao họ có thể vượt qua được?

Những linh hồn đó nếu không chết sẽ không ngừng phải không?

Nghĩ như vậy, trong đầu nàng chợt sáng, mơ hồ có một suy nghĩ xẹt qua, nhưng cũng lại biến mất nhanh như một tia chớp, dường như không thể bắt kịp.

Cũng bởi vì suy nghĩ kia đến quá nhanh, ý thức của nàng đã tự động ngăn lại.

Tim Mạnh Phù Dao đập thành thịch, phía trước lóe lên một bóng trắng, Tông Việt bay lên, áo trắng bó sát người hắn cũng bị rách mấy chỗ, kiếm traten bên dưới quả thực uy lực vô cùng, cho dù là thiên hạ đệ nhất sát thủ, danh gia kiếm thuật Tông Việt cũng không tránh khỏi bị thương.

"Sao huynh lại lên rồi?" Mạnh Phù Dao ngậy ra nhìn hắn, còn chưa kịp hỏi Chiến Bắc Dã ra sao đã thấy mặt đất phía dưới chấn động mà vừa nãy nàng còn cảm thấy yên tâm đang biến đổi, vách đá lởm chởm dần dần xuất hiện, mà mùi tanh thối từ vũng bùn sục sôi lại đến.

Bọn họ còn đang ở cửa tử, vẫn chưa phá được trận đại trận Cửu U quay vòng, chỉ cần chưa phá được thì sẽ vĩnh viễn không ngừng quay!

Mạnh Phù Dao biến sắc nhảy lên nhìn, dưới vách núi, một bóng dáng đen như lá cờ ngược gió, tung ra rồi cuộn vào bản thẳng lên trên, bên dưới là vô số u hồn đang vùng vẫy, kẻ thì rơi đầu, kẻ thì gãy tay, kẻ thì máu chảy đầy ngực, kẻ thì xương cốt toàn thân vỡ vụn,... Những u hồn khuyết tật, điêu tàn xiêu vẹo, đang kêu gào khóc thét điên cuồng hướng về phía Chiến Bắc Dã.

Thân hình Chiến Bắc Dã đương giữa không trung không thể tránh được, sắp bị các u hồn vây chặt.

Nàng vừa định lao xương hăn đã hét lớn:

"Muốn ta chết, được!"

Kiểm quang đỏ sậm vung ngang một nhát, như ánh bình minh bùng lên. Trong ánh bình minh, sắc máu còn diễm lệ hơn kiếm khí bắn tung ra một cách mãnh liệt, tạo nên một dải cầu vồng giữa làn sương mù xám đen.

Dải cầu vồng chưa tan, Tông Việt vung tay áo lên, một ánh trắng bay ra, sáng bừng trong làn sương mù.

Lá cờ trắng lay động trong gió, nhuộm màu đỏ tươi. Dưới lá cờ, một bóng đen máu phun tung tóe đang rơi xuống.

Tiếng thét kinh hãi của Mạnh Phù Dao dường như bị nghẹn lại trong cổ họng.

Trong phút chốc đầu nàng là một khoảng trống rỗng, nàng chỉ biết bế tắc đứng đó. Nàng tới bên sườn đá, lũ u hồn nhìn thấy bóng đen rơi xuống lập tức vui cười gào rít xông lên tranh nhau, tay xé miệng cắn chen chúc thành một đồng. Có tên không cướp được, chen đến mức rơi cả đầu, bay cả chân, long cả mắt... Mặt bùn đen cuộn cuộn huyên náo, lũ u hồn cuối cùng cũng hoàn thành được ước nguyện, từng tên dần chìm xuống, ẩn giữa dòng U Minh vô cùng vô tận.

Mặt bùn đen trở lại sự tĩnh lặng, mặt đất cũng dần ngừng chấn động. Lũ u hồn cuối cùng chìm sâu dưới bùn đen, xung quanh vang lên một tiếng nổ lớn.

Cơ thể Mạnh Phù Dao đang đứng trên mặt đất bằng phẳng cũng chấn động, chợt thấy xung quanh bừng sáng, hơi thở bỗng lạnh toát, nàng lại

nhìn xuống thì thấy màn tuyết trắng xóa, vách núi hai bên cao ngút, xung quanh là tiếng gió thổi tuyết gào, sơn cốc lúc này phút chốc hiện ra.

Trận thứ nhất, Cửu U, đã được phá.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 12.2

Trận phá rồi, Mạnh Phù Dao xụi lơ trên mặt đất không chút vui mừng, cố gắng đứng dậy gào to: "Chiến Bắc Dã... Chiến Bắc Dã..."

Nàng kêu gào hết sức, thanh âm vang vọng trong sơn cốc hoang vắng, đập vào vách núi, cả sơn cốc chỉ toàn là: "Chiến Bắc Dã... Chiến Bắc Dã... Chiến Bắc Dã..."

Xung quanh không ai trả lời, Tông Việt và Vân Ngấn đứng bên lẳng lẳng nhìn nàng. Không khí yên tĩnh như bị đóng băng, khắp dãy núi và sơn cốc không một tiếng động, dường như màn thảm kịch u hồn khi nãy trong Cửu U trận chưa từng xảy ra.

Mạnh Phù Dao bàng hoàng ngồi đó, trong lòng trống rỗng, suy nghĩ đi suy nghĩ lại màn lúc nãy, một lúc lâu san đột nhiên nháy dựng lên, mắng to: "Chiến Bắc Dã, rút ra đây cho ta! Huynh còn không ra đây, đời này ta không quen huynh nữa."

Đột nhiên có tiếng cười ha ha vang lên.

Sau đó là âm thanh nòng ấm mà sang sảng: "Ây dà, đúng là nhỏ mọn."

Mạnh Phù Dao không thèm quay đầu liền tung một quyền, tức giận: "Đồ khốn! Dọa người ta cũng không đã mức như vậy chứ!"

Người kia đưa tay tiếp một quyền của nàng, trở bàn tay nắm chặt lại không chịu buông. Mạnh Phù Dao muốn giãy cũng không được, sau một

trận sức tàn lực kiệt, nàng đâu còn sức để lôi lôi kéo kéo với Chiến Bắc Dã, nhúu lông mày tức giận nói: "Buông ra!"

Bàn tay ấm áp nắm chặt tay nàng dừng một chút, nhẹ nhàng vỗ vỗ những ngón tay mảnh khảnh trong tay, cuối cùng buông ra. Mạnh Phù Dao quay đầu lại, trợn mắt nhìn.

Sau lưng nàng, giữa màn tuyết trắng xóa, nam tử anh tuấn mặc đồ đen khoác áo choàng dỏ, mày đậm mắt sâu, đôi mắt kiên định vững chắc như sắt, ánh mắt long lanh bùng sáng. Hắn nhìn nàng thật sâu, không nhượng bộ cũng không có ý xin lỗi nói: "Phù Dao, ta chỉ muốn... nhìn dáng vẻ nàng đau lòng vì ta thêm chút nữa."

Ta muốn nhìn dáng vẻ nàng lo lắng, đau lòng vì ta, nhìn nàng nhúu mày vì ta, sốt ruột vì ta, ánh mắt tràn ngập lo âu vì ta.

Ta biết... có lẽ cả đời chỉ có một lần này thôi. Vì vậy dù biết không nên để nàng lo lắng, nhưng vẫn ích kỉ muốn kéo dài khoảnh khắc đó, muốn nhớ kĩ hơn ánh mắt nàng lúc này, bù đắp cho những năm tháng sau này.

Ta muốn hồi tưởng lại những ngày thế này để nói với chính mình, trái tim nàng, mãi mãi có vị trí dành cho ta.

Mạnh Phù Dao trầm mặc, ngẩng mặt lên, tránh ánh mắt nóng bỏng của Chiến Bắc Dã.

Nam tử dũng cảm và mãnh liệt này.

Vị Hoàng đế Đại Hãn nóng như lửa này.

Lần đầu gặp nhau trong rừng rậm Thái Uyên, Bây giờ lại kề vai sát cánh trong tứ cảnh Thương Khung, có lẽ đây cũng là lần gặp nhau cuối cùng trong đời, nàng biết, hắn cũng biết. Đến lúc này, những vui cười tức giận ra

về gì đó, cũng không thể che giấu được sự thâm lương từ sâu trong ánh mắt mỗi người.

Nàng cười miễn cưỡng, chuyển chủ đề: "Sao huynh biết phá trận này? Lại còn diễn như thật vậy nữa."

"Muốn phá khóa phải tìm người cầm khóa", Chiến Bắc Dã cười nói: "U hồn chi trận, chấp niệm của họ không phải là muốn báo thù sao? Vậy thì chết cho bọn họ xem, họ được toại nguyện rồi thì phần nộ cũng tan, trận pháp ắt tự phá. Năm đó sư phụ ta xông trận, cả đời sư phụ giết bao nhiêu là người, bị đám u hồn đó quẩn lấy đến mức không thể chịu được nữa. Trong lúc tức giận nghĩ rằng, nếu bị lũ u hồn này quẩn chết thì thật mất mặt, liền thu đao cửa cổ mình, kết quả là phát hiện mình vừa cửa cổ thì lũ khốn kia đều lui xuống, mới biết hóa ra phá trận như vậy?"

Nàng phì cười: "Ồ? Lôi Động đại nhân từng phá trận này, sao không nghe ai đồn trên giang hồ nhỉ?"

"Sư phụ ta đương nhiên không thể cửa cổ mình thật, cái khó ló cái khôn, liền giết con gà mang theo định nướng ăn, làm thủ thuật che mắt." Chiến Bắc Dã lạnh lạnh, "Chuyện này kể ra cũng thật khó nghe, sư phụ ta sợ cả đời bị sỉ nhục nên chưa từng nói ra bên ngoài."

Hắn vừa nói chuyện vừa cười vang, muốn dùng tiếng cười của mình phá vỡ sự u buồn lúc này, phá tan vẻ bí ẩn trên gương mặt trước nay luôn trầm lệ rức rờ. Nhưng con đường mờ lung phía trước và những vết máu vẫn đè nặng tâm trí nàng, dù nàng đã cố ra vẻ tươi vui một chút, nhưng ý cười vẫn nhạt như hoa bay giữa trời.

Dần dần Chiến Bắc Dã cũng không cười được nữa, hắn không nói gì, thờ dãi xoay người sang chỗ khác.

Ánh mắt Mạnh Phù Dao chậm rãi chuyển qua Tông Việt và Vân Ngấn, không thể nói nàng không vui khi gặp họ, nhưng trong sự vui sướng kia

vẫn có chút bất lực.

Hai người kia đều im lặng, một người khoanh tay đứng một người khoanh chân ngồi, một người bóng dáng đơn côi, một người ánh mắt phiêu lãng xa xa nơi hư không. Ánh mắt bọn họ đều không ở trên người nàng mà bỗng nhiên lại bao lấy nàng.

Chân trời góc biển, chỉ ở bên cạnh nàng.

Cho dù nàng vùng vẫy nơi mặt nước ba ngàn hay rơi vào địa ngục nghìn trượng, cho dù là lúc nào và ở đâu, những nam tử cao cao tại thượng đó đều không vì thân thể thay đổi, không bị quyền lực mê muội, vẫn luôn ở bên cạnh nàng.

Những người... yêu nàng.

Cả đời không muốn dính dáng vướng mắc, song lại nợ ân tình suốt đời không thể trả hết, từng nét từng nét khắc ghi trong tim, đã định bọn họ phải triều đả không thành(*).

(*) Triều đả không thành: lấy ý từ câu “Triều đả không thành tịch mịch hồi” có nghĩa là “Ngọn thủy triều đập vào thành trống rồi rút lui lặng lẽ”, trích trong bài “Kim Lăng ngũ đề - Thạch Đầu thành” của thi hào Lưu Vũ Tích thời Đường.

Suy nghĩ của nàng đã sớm khắc cốt ghi tâm, viết rõ trong ánh mắt, không cần ngôn từ rõ ràng.

Giây phút trầm mặc này thật bi thương, Mạnh Phù Dao quay đầu lại, lặng lẽ loi Nguyên Bảo đại nhân ra, nhìn nó mà nước mắt lặng lẽ kết thành băng nơi khóe mắt.

Nguyên Bảo đại nhân đang ưỡn căng cái bụng, màu lông âm đậm, toàn thân không chút hơi ấm, dường như chỉ còn thoi thóp hơi thở cuối cùng.

Mạnh Phù Dao trừng mắt, nhìn chăm chăm Nguyên Bảo đại nhân, nước mắt đọng lại nơi khóe mắt kết thành băng.

"Chuột mập... chuột... đừng mà..." Nàng nâng Nguyên Bảo đại nhân lên thì thào: "Đừng... Đừng... Đừng chết..."

Nước mắt như băng châu rơi xuống, cục lông ảm đạm đột nhiên có tiếng động.

Dán sát Nguyên Bảo đại nhân lên mặt, cảm giác lạnh lẽo cứng cứng trên gò má, Mạnh Phù Dao cầu xin: "Mi dậy đi, mi dậy đi, không phải mi tất giỏi mắng ta sao? Không phải mi thích kích động ta sao? Dậy đi, dậy đi mà, sau này min muốn mắng ta muốn kích động ta thế nào cũng được..."

Nước mắt lã chã tuôn rơi xuống gốc áo màu tuyết, Tông Việt bước qua, ánh mắt Phù Dao liền sáng lên, như nhìn thấy hi vọng, quay đầu kéo vạt áo hắt: "Tông Việt, Tông Việt, huynh là thần y thiên hạ, cứu Nguyên Bảo đi, cứu Nguyên Bảo đi...."

Ánh mắt Tông Việt dừng lại trên ngón tay nàng, lại chậm rãi liếc nhìn Nguyên Bảo đại nhân, thản nhiên nói: Ta không phải chủ nó."

Mạnh Phù Dao ngẩn ngơ nhìn hắt, lúc sau mới buông tay, Tông Việt lại kéo tay nàng nói: "Nàng cắt đứt ngón tay ư? Nhân lúc trận pháp kia còn chưa khởi động, ta nghĩ cách nối cho nàng."

"Thôi bỏ đi." Mạnh Phù Dao rút tay lại, thản nhiên nói, "Đứt thì cũng đứt rồi, thế gian này, có bao nhiêu thứ đứt rồi có thể nối lại? Sao ta phải là ngoại lệ?"

Nàng nói rất thờ ơ, ánh mắt trống rỗng, Tông Việt nhìn ánh mắt đó liền chấn động, định nói gì đó thì nghe tiếng Chiến Bắc Dã gằn: "Ai?"

Cùng lúc Chiến Bắc Dã phất tay áo, tuyết trên mặt đất bay lên tạo thành một trận cuồng phong, sương tuyết đan xen ùn ùn kéo đến, lao thẳng về một hướng.

Với công lực của hắn, trừ Trường Thanh Điện chủ, thì phải mười cao thủ đến mới ngăn cản được, thế mà một bóng đen nho nhỏ chọt lóe lên, xuyên qua khe hở giữa chưởng lực của hắn, lao thẳng về phía Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao quay đầu, vừa nhìn rõ thứ kia thì ánh mắt bèn sáng rực, nói: "Hắc Trân Châu!"

Hắc Trân Châu vốn không để ý đến nàng, lao thẳng lên người Nguyên Bảo đại nhân, không nói hai lời ôm Nguyên Bảo mà khóc.

"Hu hu hu hu hu..."

"Hic hic hic... hu hu..."

"Hức hức hức... hu hu... hic hic hic..."

Mạnh Phù Dao lúc đầu còn áy náy nghe nó khóc, nghe mãi nghe mãi cũng bực. Nó đang khóc buồn hay đang khóc tang vậ, nghe như đại ma chuyên khóc thuê vậ, có phải muốn khóc thành bài ca cuộc đời Nguyên Bảo từ lúc sinh ra đến bây giờ không vậ?

Thấy nó có vẻ vẫn còn nước mắt tầm tã, Mạnh Phù Dao không thể chịu được nữa, vung tay tát thật mạnh.

"Người đến để khóc hay để cứu nó? Đến để khóc thì cú được rồi, đến để cứu thì nhanh lên!"

Hắc Trân Châu chịu một tát mới nhớ ra mình đến đây làm gì, vội vàng vùi Nguyên Bảo đại nhân vào đất tuyết bên cạnh.

Mạnh Phù Dao không biết nó muốn làm gì, đưa tay ra muốn cản, Hắc Trân Châu cảm hận nhổ một bãi nước miếng, thuận chân giẫm lên tay nàng, gần đây nó béo lên rồi, phải gấp đôi Nguyên Bảo, ngón tay nàng như muốn bẹp dí.

Tông Việt ở bên cạnh ngăn nàng nói: "Loại thần thú này nếu đã đồng mạch tương sinh, ắt có cách cứu mạng chỉ bọn chúng mới biết. Hắc Trân Châu nếu đã cảm nhận được rồi vội vàng qua đây thì nàng cứ mặc nó đi."

Mạnh Phù Dao chỉ đành buông tay, nhìn Hắc Trân Châu to béo kéo Nguyên Bảo đại nhân phút chốc gãy đi rất nhiều, hỗn hà hỗn hển vùi xuống một cái hố tuyết, nhìn như một đại nương cao lớn thô kệch vác về một nam nhân gãy nhỏ... Lầm tưởng đấy khiến miệng nàng giật giật, nghĩ bụng không phải chứ, không cầu huyết đến mức vậy chứ?

Nhưng lại nghĩ lại, cho dù như thế thì sao? Nếu thiên hạ chỉ có hai thần thú Trường Thanh này, số phận đã định chúng phải ở bên nhau, chỉ cần Hắc Trân Châu có thể cứu được Nguyên Bảo, nàng không ngại làm bà mối...

Tâm trạng thoải mái đôi chút, nàng lại nghe thấy Tông Việt hỏi mình: "Lần này chịu đưa ngón tay đứt kia ra rồi chứ?"

Mạnh Phù Dao lôi ngón tay ra, Tông Việt nhìn nhìn rồi tán thưởng: "Cũng biết dùng băng tuyết để làm đông lại, cũng may, vẫn kịp." Hắc Trân Châu nghĩ lại khó xử nói: "Nàng lấy ra kịp, nhưng bên người ta lại không có hoa mạn đà la...."

Mạnh Phù Dao bình tĩnh nói: "Không sao."

Đời này chịu bao vết thương chịu bao khổ sở, không có ma dược để nối ngón tay đứt thì sao? Chỉ là nỗi đau thể xác, sao có thể so được với nỗi đau trong tim? Sao có thể so được với khoảnh khắc gục ngã trên mặt tuyết nhuộm máu trong sơn cốc lúc trước, đau thương đến mức không thể thốt lên lời?

Nếu không phải sợ mất một đốt ngón tay ảnh hưởng đến việc động thủ sau này, nổi được hay không cũng quan trọng đến thế.

Thứ quan trọng nhất trong lòng nàng, đang ở phía trước.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 12.3

Tông Việt cầm lấy ngón tay nàng run run, hơi thở Chiến Bắc Dã ở sau cũng gấp hơn, Vân Ngấn lặng lẽ quay đầu đi. Kim Cương trên vai hấn một chân đứng thẳng, lông vàng hướng lên trời, mắt nhắm mắt mở nhìn Mạnh Phù Dao, lúc sau nói: "Được! Từ giờ trở đi "ông" bội phục người!"

Tông Việt lấy túi thuốc của mình ra, châm lửa hơ đông dụng cụ khử trùng. Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn đều quay lưng đi. Người phía trước im lặng một lúc lâu, hung hăng đánh một quyền khiến vụn tuyết bay khắp nơi, cũng không biết đang phản nộ chuyện gì.

Không khí vô cùng trầm tĩnh, mơ hồ chỉ nghe thấy tiếng tuyết bay, tiếng vang rất nhỏ của dao kim, nghe thấy tiếng tay Tông Việt lục tìm dụng cụ, nghe thấy hơi thở căng thẳng mà nhân nại... Hơi thở đó không phải của Phù Dao đang được phẫu thuật nổi ngón tay mà không có ma dược, mà là của Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn.

Rõ ràng người chịu đau không phải mình, họ lại hi vọng mình có thể thay thế, chứ không phải nhìn thấy nàng đau đớn và tái nhợt, không phải nhìn thấy nụ cười bình tĩnh nhặn nại không thay đổi của nàng.

Bọn họ quay lưng lại, đóng tai lên, cố nghe những âm thanh dưới động tuyết, thà dồn hết sức chú ý nghe trộm Hắc Trân Châu và Nguyên Bảo đại nhân, để ngăn nỗi đau mãnh liệt trào dâng trong lòng còn hơn.

Cây kim sắc nhọn đâm thấu xương cốt, dây thần kinh ở mười đầu ngón tay nổi liền với tim, đau đến tận lục phủ ngũ tạng. Không như một đao một kiếm xuyên thân, chỉ đau đớn trong khoảnh khắc đó, nỗi đau kiểu này dai dẳng, triền miên, cứ nghĩ nó đã dừng nhưng thực ra lại âm thầm gặm nhấm, cũng như... một tình yêu bất ngờ nảy sinh.

Cuối cùng Mạnh Phù Dao rơm rớm nước mắt, ánh mắt long lanh sâu trong đôi mắt đen phản chiếu sắc màu đỏ tươi trên nền tuyết.

Giọt nước mắt đó không phải vì nỗi đau thấu xương thấu cốt này, mà vì những cuộc gặp gỡ bi ai mà đẹp đẽ trong cuộc đời.

Nàng phải ghi nhớ nỗi đau thiêu đốt tâm can này, nhớ đã từng có một người, cũng từng vì nàng mà đau như vậy, thậm chí có lẽ, bắt đầu từ giây phút gặp nàng là khởi nguồn nỗi đau miên man bất tận.

Trừ Mạnh Phù Dao ra, Tông Việt là người bình tĩnh nhất, vị trí của hãn khiến hãn không thể không giữ bình tĩnh, nhưng không biết từ lúc nào, trong thời tiết cực hàn này, người dù cố gắng nóng cũng không bao giờ đỡ mồ hôi như hãn lại mồ hôi đầy đầu, từng giọt thánh thót rơi, đến nửa đường bị gió lạnh thổi thành băng châu, rơi xuống nền tuyết từng hạt từng hạt.

Giây phút này, hãn ghen tị với Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn biết bao, sao người giỏi y thuật không phải bọn họ mà lại là hãn? Như vậy hãn có thể quay người đi, nghe trộm tiếng chuột trong một góc.

Cuộc phẫu thuật đơn giản nhất mà cũng gian nan nhất cuộc đời.

Hãn nâng ngón tay tàn khuyết kia giống như nâng trái tim mình, khâu kim... luôn chỉ... vết thương đỏ thắm màu máu tươi... máu trong tim ai... vết thương trong tim ai...

Phía trước bỗng tối sầm.

Giây phút đó cả bốn người đều đau đến hoa mắt.

Nhưng sau giây phút tối sầm kia cũng không còn ánh sáng nữa, ánh mặt trời dần tắt. Không phải tối đen toàn bộ, cũng không phải bức màn đen bị hất lên một chút rồi rũ xuống, mà giống như chìm vào biển nước đục ngầu được ánh mặt trời chiếu rọi. Theo sự di chuyển của ánh nắng, ánh sáng cũng từng chút nhạt dần đi, giống như bị ai rút mất từng chút một, phút chốc tầm mắt trở nên trống rỗng mà hỗn độn.

Trong hỗn độn, tiếng gió bất ngờ khiến người ta không kịp đề phòng vang lên!

Tiếng gió!

Tiếng gió từ mặt đất nổi lên, lan tỏa khắp nơi, dày đặc như mưa.

Tiếng gió đó không biết đến từ đâu, giống như bỗng dừng đến từ trong không khí, phút chốc như mưa sao rơi xuống, bao trùm cả khoảng không gian nhỏ bé này.

Dường như tất cả mọi người đều cùng lúc chuyển động.

Đều lao về phía Mạnh Phù Dao đang ngồi.

Tuy không nhìn thấy nhưng ai cũng nhớ rõ vị trí nàng ngồi, mà giây phút lao đi kia, ai cũng cảm thấy, dường như trước mặt bỗng xuất hiện một bức tường.

Một bức tường lặng lẽ mọc lên, chia không gian thành vô số khoảng nhỏ.

Mà bọn họ đều bị chặn bởi những bức tường này, tiếng gió kia vẫn cuộn cuộn không ngừng lan ra khắp nơi, khi gặp các bức tường xung quanh liền bị hất ngược ra, bởi vì không ngừng va chạm nên đường bay của chúng

cũng trở nên thiên biến vạn hóa không có quy tắc, càng khó tìm quy luật để tránh.

Bọn họ đều gầm lên, muốn xông qua những hàng rào vô hình này, xông qua khoảng tối như trời sập này, nhưng thân bọn họ di chuyển càng nhanh, tiếng gió lưu động lại nhanh hơn, công kích mãnh liệt hơn. Bọn họ ở trong đó vật lộn cố gắng vùng vẫy thoát ra, không những không thể phá vỡ bức tường vô hình kia mà còn không thể thoát khỏi tiếng gió réo rắt như giò bọ len lỏi trong xương cốt.

Chiến Bắc Dã hung hăng đâm vào bức tường vô hình kia, gọi lớn: "Phù Dao... Phù Dao...", trường kiếm đỏ sậm rút ra, ánh cầu vồng lóe lên, nhưng chỉ trong nháy mắt bị bóng tối vô cùng vô tận nuốt chửng. Hai tay hấn cầm kiếm mạnh mẽ chém thẳng lên trên, đến không khí cũng như bị nứt toác, trong tích tắc bức tường kia dường như cũng bị phân ra. Chiến Bắc Dã mừng rỡ muốn xông qua, nhưng chỉ trong phút chốc cũng như bóng tối chôn vùi kiếm quang rực rỡ của hấn, bức tường vô hình kia lại lặng lẽ dựng lên trước mặt hấn, đâm vào có thể bị vỡ đầu chảy máu.

Vân Ngấn không nói một câu nào, liếm môi rồi rút kiếm ra, trường kiếm màu xanh lóe lên gạt những tiếng gió kia, muốn nhảy qua những bức tường vô hình kia, nhưng lại phí công vô ích. Vân Ngấn là người trầm tính, tuy lo lắng nhưng vẫn điềm tĩnh. Song con vật trên vai lại trời sinh huyền ảo ồn ào, Kim Cương đại gia nhảy cẫng trên vai Vân Ngấn, lông vàng dựng ngược, vừa cố gắng tránh những tiếng gió kia vừa gào lên: "Cứu ông đây"! "Cứu ông đây"! "Ông đây" sợ tối!"

Kim Cương bay loạn xung quanh, khí lưu chuyển động theo nhịp cánh vỗ khiến những tiếng gió kia đến càng gấp hơn, Vân Ngấn khó lòng phòng bị, xoay người chém ngang một kiếm, Kim Cương đại gia cứng đờ người rồi hạ xuống... yên tĩnh rồi.

Thiết Thành múa trường thương vù vù, hắn là người cứng rắn như đá, đứng yên rồi sẽ không di chuyển, vì vậy tiếng gió xung quanh hắn không mãnh liệt. Rút lại thanh trường thương bị hắn múa đến quay cuồng, Thiết Thành lớn tiếng hô: "Chủ tử... người ở đâu..."

Diêu Tấn là người có võ công yếu nhất trong mấy người họ, nhưng khinh công lại không hề thua kém một ai. Sự huấn luyện từ nhỏ của tộc Nặc Giao đã khiến cơ thể hắn linh hoạt như cá, hành động của hắn không hùng hổ mạnh mẽ như Chiến Bắc Dã hay Mạnh Phù Dao nên tiếng gió xung quanh hắn cũng không mãnh liệt. Song Diêu Tấn ít khi đánh nhau vì rất lười, dứt khoát nằm sấp xuống mặt đất, nằm xuống rồi thấy tiếng gió xung quanh ngừng lại, ngậy ra một lúc liền gào lớn: "Chủ tử! Nằm sấp xuống, đừng động là được..."

Lúc này nếu như có vị thần nào nhìn xuống sẽ thấy một cảnh tượng rất lạ, mấy người trong một không gian nhỏ bé, nhìn có vẻ rất gần nhau nhưng lại không thể nhìn thấy hay tiếp xúc với nhau. Từng người đều bị vây hãm bởi những bức chắn trong suốt trong khung cảnh u ám, tựa như lạc vào mê cung. Mỗi người trong từng căn phòng đang cố thoát ra, có lúc dường như họ gần nhau trong gang tấc, ngón tay đưa qua là có thể chạm nhau, nhưng lại không vượt qua được, người trong mỗi căn phòng đều đang chiến đấu hỗn loạn.

Chỉ có một căn phòng là im lặng.

Tông Việt và Mạnh Phù Dao.

Khoảnh khắc sắc trời tối sầm, Tông Việt và Mạnh Phù Dao đều đang ngồi, trong trạng thái không tiện nghênh chiến nhất vốn dĩ đã có mấy người Chiến Bắc Dã ở bên bảo vệ, họ cũng không sợ bị tấn công. Không ngờ trận pháp này lại kinh động không chút dấu hiệu, ngăn cách mọi người với nhau, đợi đến lúc trực giác Mạnh Phù Dao mách bảo thì đã chậm một bước.

Tiếng gió gấp gáp, nhắm thẳng vào mặt mà đến.

Tông Việt bỗng đưa tay ấn nàng xuống. Sau đó hấn nghiêng người chắn cho nàng.

Tiếng gió bay qua, theo hướng sau lưng Tông Việt xông thẳng vào Mạnh Phù Dao, nếu hấn bay thẳng lên có thể tránh được, nhưng hấn lại chỉ xê dịch một chút thân mình, để che chắn cho Mạnh Phù Dao, đến dao kim trong tay cũng đặt xuống.

Tiếng gió ngừng lại, trong hỗn độn dường như nghe thấy tiếng vang leng keng, thân mình Tông Việt khẽ chấn động.

Mạnh Phù Dao ngay lập tức cảnh giác hỏi: "Huynh bị thương à?"

"Không." Tông Việt trả lời rất ngắn gọn, thậm chí còn có chút mỉa mai: "Ta đâu phải là nàng, động tí là đứt tay chảy máu."

Mạnh Phù Dao nghe câu nói châm biếm của hấn, mỉm cười bất đắc dĩ, hai người đều không động dậy, trận âm thanh gió đầu tiên đã qua cũng không quay lại, trừ khoảng tối u ám, nhất thời cũng không thấy có gì đặc biệt, nàng toan đứng dậy, Tông Việt lại bảo: "Đừng động dậy, để ta khâu xong đã."

Phù Dao nhíu mày, nghĩ bụng, không nhìn thấy gì hết thì khâu kiểu gì? Phẫu thuật ngón tay cần sự tinh tế, đến khoa học hiện đại cũng phải mượn máy móc thao tác, cho dù Tông Việt được xưng là tuyệt thế thần y, mắt tinh như chim ưng, ngón tay linh hoạt điêu luyện, nhưng có thể khâu nó lại đã rất giỏi rồi, tối tăm thế này còn có thể làm gì nữa chứ?

Nghĩ như vậy, đột nhiên nàng cảm thấy, tuy rằng không thấy gì hết nhưng hương thuốc trên người Tông Việt hình như nồng đậm hơn, theo lý mà nói hiện giờ hấn đã là chí tôn một nước, không cần tự mình thi triển y thuật nữa, sao hương thuốc lại nồng hơn?

Tông Việt ở bên cạnh nắm chặt lấy ngón tay nàng, động tác tay vẫn như thế, ổn định nhanh nhẹn, như thể nhìn thấy mọi thứ, Mạnh Phù Dao kinh ngạc hỏi: "Huynh nhìn thấy sao?"

Hắn không thèm trả lời câu hỏi này của nàng.

Xung quanh tối mịt, trong bóng tối trùng trùng nguy hiểm, người đó chuyên tâm mà tỉ mỉ nới ngón tay cho nàng.

Trong bóng tối, nàng nghe được hơi thở bình ổn kéo dài cũng như động tác của hắn, sự bình tĩnh khiến người ta an tâm. Mạnh Phù Dao lắng lắng nghe, bỗng cảm thấy ấm áp đầm nhiên giữa con đường phong ba bão táp này.

Nhưng có thứ chất lỏng gì đó rơi từng giọt từng giọt xuống, ướt hết cả tay nàng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 12.4

Mạnh Phù Dao đưa tay lau, Tông Việt lại phất tay áo lau chỗ ướt đó, thản nhiên nói: "Xin lỗi, chảy mồ hôi, nàng chẳng hợp tác gì cả."

Phù Dao dờ khóc dờ cười, lại đưa tay ra lau nhưng không còn lau được cái gì nữa, nàng mơ hồ thấy chút bất an, bỗng cảm thấy mùi tanh trong không khí, mà mùi tanh đó dường như đến từ cái phất tay áo của Tông Việt?

Tông Việt, hăn đột nhiên né ra nói: "Đừng lộn xộn!"

Giọng nói của hăn dường như hơi run run, Mạnh Phù Dao nhảy dựng lên nói: "Đại phu Mông Cổ, huynh thành thật một chút đừng có giở trò, nếu không ta sẽ mặc kệ cái gì mà cứ thế động...."

Tông Việt buông tay ra, vui vẻ nói: "Xong rồi."

Hăn vừa buông tay, Mạnh Phù Dao bỗng cảm thấy có một luồng khí nóng chuyển đến cổ tay mình, cơ thể Tông Việt trong phút chốc cũng mềm nhũn, nàng đưa tay ra đỡ, miệng đột nhiên bị nhét vật gì đó đặng đặng, trôi xuống cổ họng liền tan ra, trong bóng tối nghe hăn thì thầm bên tai: "Có tác dụng thúc đẩy lưu thông máu..."

Nàng ậm ừ, giơ tay lên muốn sờ xem hăn bị thương ở đâu, bàn tay đứt thuốc của Tông Việt lại chưa buông ra, ngón tay hăn dẹt dẹt mơn trớn

trên mặt nàng, nhẹ nhàng mà cẩn thận, giống như đang vuốt ve một món đồ trân quý.

Trong bóng tối, văng vẳng tiếng hơi thở dồn dập bên tai. Hơi thở nóng rực lướt qua gáy nàng, nàng né tránh, chợt nghe Tông Việt thì thầm: "Phù Dao—"

Âm thanh hơi khàn khàn, sự khàn khàn ấy như sinh ra sức hút, từng từ lặp đi lặp lại, cực kì lay động lòng người, hết sức yêu mị.

Giữa bốn bề tịch mịch tối tăm, đột nhiên nghe thấy thanh âm quen thuộc đặc biệt, Phù Dao có chút thất thần, nhớ lại lần gặp gỡ nam tử diễm lệ này trên nóc Hoàng cung Hiên Viên, hẳn đã dùng thân đỡ hộ nàng một mũi Kinh Thần tiễn, trên lưng nàng chợt như có một ngọn lửa nóng rực bỏng rát.

Khác với Tông Việt sáng ngời thánh khiết trong lòng nàng.

Cũng như ban ngày, Tông Việt không bao giờ nói với nàng bằng giọng điệu như vậy, loại yêu mị kia thuộc về bóng đêm, là vẻ quyến rũ của tia sáng dập dờn trong đêm tối.

"Phù Dao....", giọng Tông Việt nhẹ nhẹ, như cơn gió mát thoảng qua, hoặc như hồ nước trong vắt dưới ánh nắng thu, lóng lánh ánh sáng vàng, từng gợn sóng biếc đang bồng bềnh phiêu đảng.

"Chỉ trong bóng tối... ta mới có thể đến gần nàng được..."

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, dường như muốn dùng ngón tay mình khắc ghi từng đường nét khuôn mặt của nàng. Nàng nghiêng đầu, hẳn lại khẽ khàng hỏi: "Chỉ khi gần nàng, ta mới dám nói ra một số điều... Phù Dao, nàng vẫn còn oán giận ta sao?"

Nàng thở dài đáp: "Không... Chuyện quá khứ cũng qua rồi, ta chưa từng trách huynh, chúng ta là... bạn, vĩnh viễn là bạn."

"Bạn..." Tông Việt cười khổ rồi lại thì thầm, "Cả đời dài là bao? Có thể gặp nhau đã là may mắn..."

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu lên, ngăn giọt nước mắt sắp sửa trào ra nơi khóe mắt... Một đời ngắn là bao? Cả đời dài là bao? Ngắn tựa cơn mưa sao băng, như thế lần đầu gặp nhau vào năm đó, chỉ vừa chớp mắt thôi mà mỗi người đã ở một nơi. Dài tựa chân trời góc bể hay ba đời ba kiếp, con đường gian nan vẫn còn phía trước mà ai đó lại ở nơi xa tít chẳng thể nào tới được.

"Ta biết cuối cùng nàng cũng rời đi." Tông Việt nắm lấy bàn tay định đẩy hẳn ra của nàng, đôi môi như cánh hoa khe khẽ hôn lên đầu ngón tay nàng, "...Để ta nhớ nàng rõ hơn..."

Cảm giác nhẩn mẫn cùng triền miên bao vây lấy nàng dày đặc như mắc cửi, khí lạnh như muốn tan thành nước, muốn hòa với thân nữ tử. Phù Dao chỉ ngồi đó, thật yên lặng, nhìn về phương Bắc, nói một câu rành mạch: "Quên ta đi, quên Mạnh Phù Dao ương ngạnh kiêu ngạo này đi. Trời đất của huynh là ở Hiên Viên, con đường của ta ở phía trước."

"Quên... sao có thể." Nam tử môi đỏ thắm sắc đào cười khổ, cả đời dài là bao? Có rồi thì cảm thấy ngắn ngủi, mất đi lại cảm thấy dài lâu. Cho dù cuộc đời của hắn không đủ dài song nỗi dày vò vì tương tư này cũng đủ khiến thời gian đằng đẳng của hắn từ nay về sau, ngày nào cũng là đau khổ.

Còn nàng thì luôn ở trên đường, vĩnh viễn ở trên đường, con đường mà hắn không thể nào đuổi kịp.

Khe khẽ thở dài rồi không nói gì nữa, Tông Việt lặng lẽ nhét một viên thuốc vào miệng, sau đó kéo lấy tay Mạnh Phù Dao, tay vừa đưa ra, bỗng cảm thấy chấn động mạnh mẽ, hắn lặng lẽ ngã xuống.

Cùng lúc này, Mạnh Phù Dao cũng thấy chấn động.

Không khí xung quanh bỗng dày đặc hẳn lên, giống như bỗng dưng thêm sức nặng. Mà trong bóng tối, ở một nơi xa xôi, mơ hồ có một chấn động cực lớn, như một người khổng lồ đến từ hồng hoang đang chậm rãi lê từng bước chân nặng nề trên mặt đất, từng bước một tới gần.

Trên đỉnh Cửu Thiên, mảnh đất Thần Hống, băng động trong suốt phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của một người đang hôn mê.

Băng động không che không chắn, gió luân trước sau, gào rít lạnh thấu xương, đánh thức người đang chìm trong bóng tối và lạnh lẽo.

Khi trời còn chưa sáng, Trường Tôn Vô Cực cuối cùng cũng chậm rãi mở to mắt.

Chuyện đầu tiên hắn làm khi khôi phục ý thức là lập tức nắm lấy lòng bàn tay trái, sau đó vui mừng thoải mái thở phào một hơi.

Tấm lụa đó vẫn còn.

Cơn đau cực độ đã qua, chân tay đã tê liệt hết. Hắn xòe mở từng ngón tay, mân mê tấm lụa; chữ trên lụa được bảo quản thật tốt, vẫn dày đặc chi chít.

Hắn liếc mắt qua, bờ môi khẽ hiện ý cười.

Quả nhiên không sai.

Ghi chép từ một đoạn chuyện xưa không ai để ý, chính là chìa khóa giải đáp câu đố Sư tổ quy tiên ba trăm năm trước.

Ba trăm năm trước, Sư tổ sáng lập ra Trường Thanh Thần điện lúc phi thăng đã chọn địa điểm là đỉnh Tiếp Thiên ở Cửu Thiên.

Những ngày cuối cùng của cuộc đời mình, Sư tổ đã sống ở đỉnh Cửu Thiên này.

Theo lý mà nói, nơi mà Sư tổ phi thăng nên được coi là thánh địa để bảo tồn, nhưng không biết vì sao, cuối cùng đỉnh Tiếp Thiên ở Cửu Thiên lại trở thành cấm địa giam cầm trọng phạm.

Cũng giống như cuộc đời Sư tổ, nửa đời trước huy hoàng xán lạn ai ai cũng biết, nhưng những chuyện cuối cùng trước lúc phi thăng, các đời Điện chủ lại giữ kín như bưng, rõ ràng lẽ ra phải là ca ngợi tán thưởng khắp nơi rằng người đã phi thăng huy hoàng thế nào, song lại chỉ khô khốc một câu: Sư tổ công thành, thuận lợi phi thăng.

Bao nhiêu năm nay, không có mệnh lệnh của Điện chủ, không ai được phép lên đỉnh Tiếp Thiên, và bởi vì môi trường khắc nghiệt ở đỉnh Tiếp Thiên gây tổn hại cực lớn đến cơ thể, nên cũng không ai muốn mạo hiểm trèo lên đây hóng gió.

Thế là ba trăm năm nay, chỉ có những kẻ phạm trọng tội mới bị nhốt ở đây.

Một trăm năm mươi năm trước, đại vương bộ Dạ Xoa bị đóng trên giá hình, đã dùng toàn bộ sức lực để gào rống, đau đớn gặm thét, oán hận số phận bất hạnh; một trăm năm mươi năm sau, Trưởng Tôn Vô Cực đến đây với thái độ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cách đây rất lâu rồi, vào một hôm, hắn đã vô tình tìm được một tập giấy cũ bản dùng để kê chân giá sách ở Tàng Thư Lâu.

Tập giấy đó không phải sách, chỉ là một quyển ghi chép linh tinh, xen lẫn trong đồng sách cũ nát, bị người ta tùy tiện vứt đi. Nội dung trong tập giấy rất hỗn tạp, đề cập đủ chuyện từ thiên văn địa lý đến phong cảnh nhân tình, giống như cuốn nhật ký của một người hành tẩu thiên hạ.

Nội dung trong tập giấy rất nhiều, văn tự lại tinh thâm uyên bác, ẩn chứa tài hoa. Duy chỉ có một điểm rất lạ, tất cả chỗ trống trong đó đều vẽ đầy những bông sen có to có nhỏ.

Hoa sen càng vẽ càng có hồn, càng vẽ càng đẹp, sau đó nhìn lại có chút yêu dị, rực rỡ đan xen giữa những dòng chữ mê hoặc.

Nội dung trên tập giấy ở đoạn sau bắt đầu hỗn loạn.

Giống như những lời nói mê của một người, hoặc như cuộc đối thoại của hai người, hoặc như lời tâm sự rì rào trong đêm, chứa đầy sự mê ly mộng ảo cùng sự mềm mại lan tỏa.

Những câu chữ tản mạn trên trang giấy, muôn màu muôn vẻ lại hỗn độn khó hiểu.

Cuối cùng, đến hăn cũng không hiểu nổi ý tứ trong đó.

Hăn cảm thấy kinh ngạc, mê hoặc rồi dần dần khiếp sợ vì những câu hỏi như những suy tư trong đêm khuya kia, cho dù không hiểu ý nghĩa những câu chữ đó, hăn vẫn có thể nhạy bén nắm bắt được sự quý dị hàm ẩn trong những câu nói hỗn loạn ấy, giống như những nhịp đập dồn dập lặng lẽ vang từ sâu trong tim.

"Lúc nào nó mới lại đến?... Nghĩ đến nàng ấy..."

"... Nụ cười của nàng xinh đẹp như phù dung, rực rỡ trong sáng..."

"Nó ở trong bàn tay ta, mềm mại tinh tế, để mặc ta nắm lấy... Nàng bằng chiều dài ngón tay ta... quả thực rất tuyệt..."

"Đời này e là không hoàn thành được rồi... chỉ mong... chỉ mong cuối cùng có một ngày..."

Lúc thì là "nàng", lúc thì là "nó", lời nói cũng thật kì lạ, một người, lại bằng độ dài một ngón tay?

Hắn không tài nào lý giải nổi, cảm thấy kì lạ, vội vàng giở tiếp, trang cuối cùng, chỉ có một câu.

"Vào đêm trăng tròn, trên đỉnh Cửu Thiên, ánh sáng chiếu rọi, cách năm trong đó."

Câu này được viết ngoáy, xen lẫn trong một đồng đường nét cổ quái viết bừa hỗn loạn, nếu không chú ý sẽ bị bỏ qua.

Hắn là người tinh tế, biết phàm là những thứ không có dấu vết gì lại luôn luôn rất quan trọng, âm thầm ghi nhớ lại, muốn lên đỉnh Cửu Thiên xem thử, nhưng đỉnh Cửu Thiên bảo vệ nghiêm ngặt, thân phận hắn lại cao quý, cho dù đi đâu cũng có một đồng người theo sau, Sư phụ chốc lát lại triệu đến thực sự quá bất tiện. Sau đó, hắn học nghệ thành tài, xuống núi trước, đảm nhận một đồng trách nhiệm trên mình, rất ít khi về núi, thỉnh thoảng quay lại cũng không đúng thời cơ, chuyện này bèn được gác lại, nhưng rất nhiều năm qua, hắn chưa từng quên câu nói đó.

Qua bao năm, cuối cùng hắn dùng phương thức này, kết hợp ý trời, vạch trần câu đố trăm năm phủ bụi này.

Hắn nắm tấm lụa trong bàn tay, tấm lụa trơn và lạnh, mềm mại quấn quanh. Cũng như vận mệnh xoay vần, nhìn như ngõ cụt nhưng thực ra ngã rẽ ở ngay phía trước.

Chỉ cần có lòng, qua được sự thử thách của thời gian và khó khăn, cuối cùng cũng có thể phá vỡ hàng rào phía trước.

Mặc kệ ý trời ra sao, đã là kẻ mạnh, vận mệnh phải nằm trong tay mình.

Ánh trăng và ánh băng đan vào nhau, một màu trắng chói lọi rực rỡ, phản chiếu bầu trời như nước. Trong thế giới trong sáng như ngọc lưu ly kia, nam tử người đẫm máu, mở tấm lụa trong tay, nét cười nhàn nhạt, ung dung như lúc đầu.

Nhưng nét cười vừa hiện lên, sắc mặt hắn liền có chút thay đổi.

Trong tiếng gió, mơ hồ ở một nơi không xa, có tiếng nói thì thầm, tiếng tay áo phần phật, tiếng vũ khí và tường băng khẽ chạm vào nhau, như có như không theo gió bay đến đây.

Cùng lúc này, cũng như đồng sương tuyết lặng lẽ bay đến, còn có...

Sát khí!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 28: Nụ Hôn Trong Âm Cảnh (*)

(*) Âm Cảnh: có nghĩa là bóng tối, cảnh thứ hai trong tứ đại cảnh Thường Khung.

Âm Cảnh, tối tăm u ám.

Dường như trời đất bỗng hóa thành một tảng đá, các phân tử trong tảng đá ngày càng di chuyển gần nhau hơn, muốn bọc người bên trong thành tiêu bản.

Âm thanh nặng nề như bước chân người khổng lồ ngày càng đến gần, mà từ đầu đến cuối vẫn không thấy đến trước mặt, khiến người ta nín thở tập trung chú ý, lại không hề ý thức rằng nguy hiểm đã gần kề.

Mọi người nín thở rất lâu, khi phục hồi tinh thần lại cảm thấy trái tim như bị đè nặng, không biết từ lúc nào trái tim như có sợi dây quấn chặt lấy, đập chậm dần, cảm giác ngột thở xâm lấn.

Hóa ra âm thanh kia chỉ khiến người ta căng thẳng, thu hút sự ý của mọi người, sau đó để không khí nặng nề nhân cơ hội tràn vào?

Nhưng Mạnh Phù Dao chẳng mấy chốc đã biết mình đoán sai rồi.

Âm thanh kia quanh quẩn rồi ngừng lại một chút, rồi lại đột nhiên tới nữa, lần này tiến gần hơn.

Tiếng gió xung quanh dừng lại, im lặng đến mức có thể nghe tiếng một sợi tóc rơi. Trong bóng tối và sự tĩnh lặng như ngưng tụ đến cực độ, mọi người nghe thấy tiếng bước chân như chuông rung, cảm giác sự chấn động trên mặt đất đang đến gần, lại không nhìn ra là người hay vật gì. Cảm giác đó áp bức người ta muốn phát điên, có thể khơi gợi lên nỗi sợ hãi từ sâu trong tim.

Bởi vì không nhìn thấy, nên càng đáng sợ.

Nàng tập trung lắng nghe, bụng lại nghĩ, Trường Thanh Thần điện được gọi là Thần Minh Quang Chiếu, hai cảnh đầu trong tứ cảnh lại u ám tịch mịch như bước vào vực quỷ, so với vu thuật ở Phù Phong chỉ có hơn chứ không hề kém, đâu có giống thần?

Hoặc là, thần hay phù thủy cũng như nhau, chẳng qua chỉ là cách gọi khác?

Nay nàng đã khai thông Phá Cửu Tiêu - tầng cảnh giới "Thiên Thông" cuối cùng, giác quan nàng nhạy bén hơn nhiều so với người bên cạnh. Nhưng kể cả như vậy, nàng cũng không thể nghe ra tất cả âm thanh trong bóng tối, trừ tiếng bước chân kia. Vừa nãy đám người Chiến Bắc Dã còn gần ngay trong gang tấc, trong nháy mắt đã như bị không u, nuốt chửng, hoàn toàn lặng im. Song Mạnh Phù Dao không tin họ sẽ im lặng, cho dù Vân Ngấn không nói, Chiến Bắc Dã cũng không thể không nói được.

Âm thanh tới gần, quanh quẩn ngay bên cạnh, dường như lúc nào cũng có thể đưa tay ra. Mạnh Phù Dao đang đoán đối tượng sẽ ra tay từ góc độ nào, lòng bàn tay chợt lạnh. Tông Việt liền nắm lấy tay nàng nói: "Hình như đối phương muốn tiêu diệt từng người chúng ta. Nàng đừng tách ra."

Mạnh Phù Dao âm ừ, bắt mạch hẩn hỏi: "Sao tay huynh lại lạnh như vậy?"

Tông Việt thản nhiên nói: "Đeo cái bao tay thôi mà."

Mạnh Phù Dao hoài nghi lắng nghe hơi thở không ổn định lắm của hắn, phỏng đoán tình trạng của hắn. Nàng nhớ hình như Tông Việt có bệnh mãn tính, hiện giờ thế nào rồi?

Nhưng trong bóng tối không thể nhìn thấy gì, cũng không thể sờ thử xem, Mạnh Phù Dao chỉ đành nói: "Huynh nghỉ ngơi chút đi..."

Lời còn chưa dứt, bỗng nàng nghe thấy tiếng nứt trên đỉnh đầu. Rõ ràng trên đó là khoảng không, nhưng lại nghe như có một đôi tay khổng lồ đập nứt trần nhà, không khí xung quanh căng thẳng hơn, tiếng nứt đó cho thấy có một lực khổng lồ đang từ đỉnh đầu đè xuống.

Tông Việt lập tức kéo nàng bay lên.

Một bàn tay khổng lồ kia khua đảo ngang dọc trong không gian chật hẹp tầm tối, ra sức muốn bắt hai người.

Không gian bé nhỏ, bàn tay to lớn, chỉ cần chạm nhẹ là có thể bao vây xung quanh, để lại chút khe hở nhỏ đến đáng thương. May mà Tông Việt là đệ nhất sát thủ, thân hình linh hoạt như nước sau bao năm huấn luyện, có thể lợi dụng mọi không gian và kẽ hở, kéo theo Mạnh Phù Dao khéo léo vượt qua tiếng gió nguy hiểm từ bàn tay người khổng lồ. Thân hình hắn nhẹ nhàng như lông vũ, hành động dứt khoát mà tinh tế, mỗi khi suýt gặp nguy hiểm lại kịp thời kéo Mạnh Phù Dao đi, dường như đã biết Phù Dao tiêu hao không ít sức lực ở ải thứ nhất nên cố ý giúp nàng tiết kiệm sức lực.

"Không phải Chiến Bắc Dã nói sư phụ huynh ấy đã qua hai ải sao?" Mạnh Phù Dao sau khi né tránh thuận lợi đã hỏi Tông Việt, "Ái này vượt qua thế nào?"

"Ánh sáng." Tông Việt nói, "Muốn phá Âm Cảnh chỉ có ánh sáng."

Mạnh Phù Dao rút bao diêm ra, Tông Việt nói: "Vô dụng, nếu như có thể quẹt ra lửa thì trận này đơn giản quá."

Nàng lại rút đao ra, dồn chân khí vào thân đao, nhưng ánh sáng chân khí trên đao lại phụ thuộc vào thân đao, căn bản không thể chiếu sáng bóng tối hỗn độn này.

Nàng thử mấy cách không thành, suy tư: "Vậy trước đây Lôi Động đại nhân lấy ánh sáng ở đâu ra?"

"Lúc đó Lôi Động mang theo đom đóm." Tông Việt đáp, "Thứ này chỉ có ở đầm lầy Ma La Tây Vực, cực kì hiếm, cơ thể rất lớn, quanh năm không tắt lửa. Lôi Động đại nhân đã đặc biệt đến Ma La một chuyến, khó khăn lắm mới bắt được một con, vốn định chuẩn bị tìm sư phụ ta để nghiên cứu, xem có thể dùng để tăng công lực không. Kết quả ở Âm Cánh, trong tình thế bất đắc dĩ phải thả đom đóm này ra mới phá được trận, sau đó có đi tìm lại nhưng không tìm được nữa, vì vậy chúng ta phải tìm cách khác."

"Bây giờ biết đi đâu tìm đom đóm?" Mạnh Phù Dao thở dài. Hắn đáp: "Không cần tìm, không tìm được đâu. Lúc Chiến huynh qua đây đã lệnh cho cả nước tìm thứ này, nhưng không có kết quả gì." Lúc này hai người đang trốn trong một góc chết, bàn tay không lơ nhất thời không tìm kiếm nữa, nên họ có thời gian nói với nhau vài câu. Mạnh Phù Dao hỏi: "Lệnh sư là vị nào? Quan hệ với Lôi Động đại nhân có vẻ không tồi?"

"Người được gọi là Y Tiên, tên úy là Cốc Nhất Diệt." Tông Việt nói, "Đâu chỉ là không tồi, nghe nói nếu như không phải phụ nhân của Lôi Động đại nhân quá mức dũ dằn, có lẽ người lúc đầu gả cho Lôi Động đại nhân là sư phụ ta."

Mạnh Phù Dao phì cười.

"Giữa lão bối này có chút ân oán dây dưa. Sư phụ ta quê quán vốn ở Thương Khung, bao nhiêu năm nay lưu lạc thiên hạ, cũng lâu rồi ta chưa gặp người."

Nàng thần thờ tự hỏi không biết một nữ tử thế nào mới có thể dạy dỗ nên một nhân vật như hần. Bỗng người bên cạnh nàng căng thẳng, dường như có thứ gì đó bị sức mạnh to lớn xốc lên, sau đó là tiếng gió va chạm vào nhau như chà giã gạo.

Mạnh Phù Dao xoay người tung một quyền, tấn công vào sức mạnh to lớn kia. Ải này kẻ địch vô hình, dùng vũ khí gì cũng vô ích, phải dựa vào thực lực của mình để so đấu. Nàng ra quyền hung mãnh, chân khí màu trắng nhạt lóe lên, đánh vào tiếng gió đen tối kia, xung quanh tựa hồ đều chấn động mạnh. Mà chiêu thức quyền bên này vừa xong, mấy tiếng gió lớn hung mãnh lại nườm nượp kéo đến. Bàn tay khổng lồ trong tưởng tượng dường như bắt đầu tách các ngón tay ra, cùng lúc tấn công nàng từ mọi phương hướng. Chân khí tuôn từ khắp các nơi, thậm chí còn điên cuồng kiêu ngạo hơn cả sức mạnh của Yên Sát. Nói một cách khác, Mạnh Phù Dao phải đồng thời chiến đấu với năm Yên Sát!

Năm luồng sức mạnh hung mãnh, đồng thời chỉ tấn công về phía nàng. Tiếng gió khiến hơi thở người ta tắc nghẽn, như thế dù thế nào cũng phải nghiền nát đối thủ. Trong phút chốc Mạnh Phù Dao không kịp suy nghĩ để né tránh, xoay eo, tung ra hai quyền, chân trái bay lên, bất chấp tất cả ngang nhiên đón nhận.

Muốn bóp ta chết sao, ta đâm ngươi chết trước!

Thế là nàng điều động toàn thân làm vũ khí, còn có chân phải chưa sử dụng. Nàng dồn hết chân khí vào chân phải, chuẩn bị đón chiêu lần này, cho dù có liều mạng gãy một chân, cũng không tuyệt đối không để thịt nát xương tan!

Bên cạnh bỗng có tiếng gió theo tay áo bay đến.

"Ầm!"

Tiếng vật cứng va nhau như đánh trống, đầu Mạnh Phù Dao bị đập kêu ong ong, cổ như muốn gãy ra. Sau khi cơn đau chấn động kia đi qua, nàng chưa đợi được cơn đau vì gãy chân phải đến đã lập tức nghiêng đầu sốt ruột hỏi:

"Tông Việt?"

Một lúc sau mới nghe tiếng Tống Việt ở bên cạnh nàng đáp: "Ừ."

Sau tiếng "Ừ" kia hẳn không nói gì nữa, nàng vội nói:

"Huynh bị nội thương, không tiện dùng nội lực, tránh ra!"

Nàng rút quyền lại, chợt phát hiện hên năm tay hình như có bùn, dính chặt không gạt đi được. Sức mạnh to lớn kia mơ hồ vẫn đang kéo nàng đi rồi đánh tới từ một phương hướng nào đó. Phương hướng kia có lẽ không có gì, nhưng Mạnh Phù Dao biết, một khi bản thân bị kéo đi, nhất định sẽ xuất hiện sát thủ dồn mình vào chỗ chết. Lúc này hoảng sợ cũng vô ích, Phù Dao hít sâu một hơi, "Thiên Cân Trụ" hạ xuống, vững vàng đứng trên mặt đất.

Sức mạnh kia dường như có người đang khống chế, ngày càng nặng nề hơn, dần dần tăng sức, dồn lực đánh ra song quyền từ hai phương hướng khác nhau, không chỉ muốn kéo Mạnh Phù Dao đi mà còn muốn xé nát nàng. Mạnh Phù Dao không ngừng huy động chân khí để chống cự. Nàng vừa phải giữ vững bản thân, vừa phải chú ý đến hai cánh tay, trên trán nàng cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Đầu vai bỗng bị ai đó chạm nhẹ, chân khi bên quyền phải bị tán mát. Luồng sức mạnh vốn đè nặng lên nàng bị kéo đi, Mạnh Phù Dao thấy nhẹ nhõm hẳn. Tuy áp lực vẫn nặng nề, nhưng chỉ phải chịu lực một bên, không cần lo sẽ bị xé tan nữa.

Nàng giật mình, lập tức quay đầu kêu to: "Tông Việt, buông tay ra!"

Hình như hần bị bệnh, đã giúp nàng chống một luồng sức mạnh, tránh không để nàng bị gãy chân, giờ lại thu hút luồng sức mạnh kia, sao có thể chịu nổi?

Người bên cạnh không đáp lại, hơi thở lạnh lạnh, hương thuốc càng nồng hơn. Dường như có thứ gì đó đang tí tách rơi, tiếng vang rất nhỏ mà khiến người ta kinh hãi. Mạnh Phù Dao nghe được lòng nóng như lửa đốt, dùng đầu đẩy hần ra: "Tránh ra! Tự ta có thể ứng phó được!"

Tông Việt rung rung, giọng điệu có chút phẫn nộ: "Kêu gào cái gì? Giữ chút sức lực còn có thể qua một trận nữa!"

"Ta không muốn giảm lên thi thể của huynh để qua được trận nữa!" Mạnh Phù Dao nửa bước cũng không nhường, dùng tay dẫn độ luồng chân khí kia về.

Tiếng gió sau lưng lại nổi lên!

Không còn là sức mạnh to lớn hung mãnh nữa mà là tiếng gió lúc mới vào trận, như vô số con dao sắc nhọn mà trong suốt bắn ra từ bốn phương tám hướng, tốc độ càng nhanh tiếng gió càng gấp, chỉ trong giây phút đó, trời đất dường như chỉ còn tiếng vù vù không dứt!

Đầu nàng như nổ ầm, phút chốc đã thấy tuyệt vọng...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 13.2

Lúc này nàng đang dùng "Thiên Cân Trụ" giữ vững bản thân, dốc sức chống cự với lực kéo như từ trên trời dưới đất tràn ra kia. Bây giờ chỉ cần nàng nhảy lên để tránh thì sẽ bị lực mạnh kéo đi. Hoặc là bị kéo đi, hoặc là bị vô số cuồng phong kia đâm xuyên, nàng không có lựa chọn!

Lúc sau lại nhớ ra, Tông Việt cũng phải đối mặt với tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như mình. Máu nóng nổi lên, Mạnh Phù Dao không nghĩ ngợi gì nữa, xoay người nhào lại che cho Tông Việt.

Cơ thể nàng vừa xoay đi, một trận kinh phong ập đến theo sau sự chuyển động của nàng, uỳnh uỳnh phía sau.

Tông Việt nhanh hơn, xô nàng ngã xuống.

Hắn nhào lên người nàng, lập tức che trên thân nàng, tay chân ôm lấy bảo vệ cơ thể nàng, sau đó lại xuất chiêu "Thiên Cân Trụ", chống cự luồng sức mạnh còn đang lôi kéo Mạnh Phù Dao.

Tiếng gió xẹt qua đỉnh đầu bọn họ, rào rào không ngừng, Mạnh Phù Dao nằm đó, cảm nhận từng luồng gió lạnh cắt da cắt thịt phả vào mặt. Mái tóc nàng bay xõa trong không trung, nháy mắt bị cắt đứt. Độ sắc bén ấy khiến nàng kinh hồn bạt vía... Tiếng gió quá gần quá dày, nàng nằm đó mà cũng suýt bị đâm, Tông Việt, Tông Việt thì sao...

"Tránh ra! Tránh ra!" Mạnh Phù Dao không thể cử động, gào lên: "Tránh ra, tránh ra, tránh ra, tránh ra..."

"Nằm im!" Tông Việt đè chặt nàng, toàn thân đang run rẩy, lại không chịu dịch ra. Mạnh Phù Dao lại muốn điều động chân khí giải huyết. Nhưng thủ pháp điểm huyết mỗi người lại khác nhau, thủ pháp của Tông Việt cực kì quái dị. Nội lực Mạnh Phù Dao tuy có thể coi là tuyệt đỉnh, lại không thể sờ ra hướng đi của huyết đạo, không thể giải được.

Xung quanh bốn bề tối tăm, chỉ còn tiếng gió vù vù xoẹt qua, không nhìn thấy gì cả, chỉ cảm thấy hương thuốc và mùi tanh của máu trong không khí ngày càng nồng đậm. Có thứ gì đó đang không ngừng phun ra, rơi trên người nàng. Nhiệt độ cơ thể nam tử trên người nàng vô cùng nóng, trước ngực lại rất lạnh. Nhiệt độ khác thường kia khiến nàng không yên lòng, nước mắt không ngăn được mà trào ra: "Xin huynh đấy... tránh ra đi, tránh ra đi..."

Nam tử kia chỉ chìm đắm trong bóng tối hỗn độn, không nói gì cũng không di chuyển, dù chỉ một bước.

Trong tiếng gió âm ỉ, hai người ngã xuống đất lại im lặng đến đáng sợ, cả hai đều trầm mặc, nhẫn nại đến cực độ. Một người nhẫn nại vì bệnh tật tái phát và nỗi đau khi bị gió sắc cắt vào da thịt. Một người nhẫn nại vì sự hi sinh thầm lặng và nỗi sợ hãi tột độ trước sự khắc nghiệt của số phận

Tiếng gió nhanh như tia chớp, thời gian lại chậm như ngàn năm.

Tông Việt bỗng run run, một ngụm máu tươi bắn lên tóc nàng.

Nước mắt Mạnh Phù Dao lặng lẽ tuôn rơi, dọc theo khóe mắt, chậm rãi chảy xuống mái tóc, hòa cùng những giọt máu nóng kia.

"Phù Dao... vì sao... trận pháp này rõ ràng là muốn dồn nàng vào chỗ chết..." Tông Việt ôm lấy nàng, còn chưa nói xong lại có một ngụm máu

phim lên bả vai nàng, nóng đến mức khiến tim nàng run run. "... Ta am hiểu tứ đại cảnh mà, lúc đầu... đã tính toán qua. Nàng chỉ cần luyện Phá Cửu Tiêu thành công là có thể qua. Nhưng mà hiện giờ... bắt đầu từ Cửu U, đã không đúng rồi..."

"Có người muốn ta chết ở đây." Nước mắt ướt đầm tóc mai. Mạnh Phù Dao cắn chặt răng, gằn từng chữ đầy hận ý, "Đúng là... ta đáng chết."

Nếu như ta phải giẫm lên thi thể các huynh mới có thể đặt chân đến tế đàn Thần điện, vậy ta thà chết sớm cho xong, ngay từ lúc đầu gặp nhau.

"Không... ta rất vui." Tông Việt ôm chặt nàng, hỗn hển: "Cả đời... có lẽ đây là... khoảng cách gần nhất rồi..."

Hắn tựa vào gò má nàng, trong mùi tanh ngọt của nước mắt hòa với máu vẫn ngửi thấy hương thơm nồng nàn của nàng. Mùi hương đó như hoa bỉ ngạn nở rộ trong đêm tối, nở rộ bong ánh sáng trong veo phản chiếu của nước với trời. Hắn ngẩn ngơ đi tìm mùi hương đó, bước qua sông máu núi xương, chống cự lại cái lạnh tê tái cắt da cắt thịt ập đến, cuối cùng tìm thấy nàng ngoái đầu mỉm cười nơi tận cùng chân trời.

Thật là xinh đẹp...

Làn da lạnh áp trên gò má, hơi thở nóng rực phả bên mặt nàng, cho dù ở bước đường cùng này, dung nhan diễm lệ ma mị kia vẫn mãi mãi tươi đẹp như lửa, không lộ ra chút tái nhợt. Cũng như cuộc đời này cho dù cực khổ gian nan thế nào, hắn luôn đeo lớp mặt nạ mà sống, lớp mặt nạ hoa lệ xa xăm, đẹp đến kinh người mà lại hư ảo... cho đến khi gặp nàng, cho đến khi gặp nữ tử rực rỡ như lửa ở dưới thân này.

Tông Việt nhẹ nhàng ôm chặt lấy nàng, hắn muốn dựa vào nàng gần một chút, một chút nữa, một chút nữa...

Con đường này lạnh lẽo quá, hắn muốn để bản thân phóng túng ích kỉ một lần, mượn chút hơi ấm của nàng để vượt qua đêm dài bất tận của cuộc đời.

Ý thức đã nửa hôn mê, lại vẫn nhớ phải đi tìm ngọn nguồn mùi hương kia, từ vành tai nàng đến tóc mai nàng, đến gò má giòn giã nước mắt của nàng, đến... đôi môi lạnh lẽo mà mềm mại kia.

Hai môi chạm nhau, hắn run rẩy.

Hắn chưa từng nghĩ tới khoảnh khắc này, chưa từng muốn chiếm hữu nàng, hắn thuộc về sức mạnh hắc ám, sau khi mất đi tất cả chỉ còn sống vì chấp niệm. Đóa hoa kia tươi đẹp quá, chỉ nên trồng trên mảnh đất thuần khiết, chứ không phải nở rộ nơi góc tối u ám của hắn để rồi quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời.

Từ trước đến nay, hắn chỉ muốn làm người bảo vệ đóa hoa kia.

Lúc thiếu niên hắn là thế tử cô độc lưu lạc, chính nàng đã đưa hắn lên ngai vàng lạnh lẽo, làm một Đế vương cô đơn, cả đời vĩnh viễn ở trên cao, phóng tầm mắt ra nhìn chỉ thấy ráng mây xa xa, còn nàng ở tận phương trời xa xăm nào đó.

Trong gió có mùi máu và nước mắt hòa lẫn với nhau, duy chỉ có hương thơm không tan từ hai đôi môi đang chạm vào nhau kia. Hắn cười nhàn nhạt, sự ấm áp giây phút hai môi hòa quyện vào nhau này... đủ để hắn chống lại tất cả giá lạnh của cả đời.

Đôi môi lạnh lạnh dịu dàng di chuyển, hôn nhẹ nhẹ lên những giọt nước mắt đã rơi trên đôi môi hồng kia... Cuộc sống của nàng, đáng ra phải luôn tươi sáng phồn hoa, không nên để nước mắt xâm chiếm... Nhưng sao từ tận đáy lòng hắn lại mơ hồ có chút thích thú... Nàng liều mạng vì hắn, nàng rơi nước mắt vì hắn.

Khóe môi Tông Việt cũng nở một ý cười mơ hồ.

Tiếng gió dần tan, sự tấn công mãnh liệt nhất cũng đã qua.

Cơ thể Tông Việt cũng dần dần mềm nhũn ra.

Trước khi hoàn toàn gục ngã, hắn giải huyết cho Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao lập tức ôm chặt lấy hắn, nắm lấy bàn tay đầy chất lỏng, trong phút chốc đáy lòng chợt lạnh, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa bị lực mạnh vẫn chưa tan hắn kia kéo đi.

Lồng ngực nàng bỗng có tiếng rít, hóa ra là Cửu Vũ, vừa nãy nó bị ép đến mức không thể lên tiếng, suýt nữa thì mất mạng, lúc này mới giãy giụa chui ra, nuốt lại nội đan của mình.

Nội đan màu vàng trôi trong cơ thể nó, sáng đến chói mắt.

Mạnh Phù Dao lúc này tâm trạng còn đang chấn động đau đớn, đâu có kiên nhẫn để ý tới nó, đưa tay bắt nó nhét về chỗ cũ.

Bàn tay vừa rút ra từ lồng ngực, chợt cứng lại giữa không trung.

Vừa rồi mình nhìn thấy gì nhỉ?

Kim quang... kim quang!

Thấy kim quang!

Đom đóm... đom đóm... con vật tự phát sáng...

Một tia sáng lóe lên trong đầu, nàng đưa tay tìm Cửu Vũ trong lồng ngực, lôi nó ra ném vào không trung.

Kim quang lóe lên, Cửu Vũ bị ném ra ngoài, trong không trung phút chốc xuất hiện ánh sáng màu vàng yếu ớt, không được coi là sáng, nhưng

đối với những người võ công cao cường, giác quan nhạy bén như Mạnh Phù Dao mà nói, cũng miễn cưỡng có thể nhìn rõ động tĩnh bên trên rồi.

Điều kì diệu là, Cửu Vũ bay qua không trung không hề gặp trở ngại, rõ ràng lực mạnh kia không ra tay với nó.

Mạnh Phù Dao mừng như phát điên!

Có ánh sáng!

Mừng xong nàng lại thấy đau lòng... Sao không nghĩ ra sớm hơn chứ!

Ánh sáng lóe lên, tiếng gió lớn trên đỉnh đầu cũng dừng lại, mơ hồ nhìn thấy đường nét lờ mờ, đúng là hình dáng cái tay. Cánh tay kia bị ánh sáng chiếu vào, dừng lại rồi né ra, sau đó mới lại thò xuống bắt tiếp.

Khí thế lần này còn mạnh mẽ hung ác hơn, khí đen chuyển động khắp nơi, tới tấp hơn lúc nãy. Mà khí đen kia lại di chuyển theo thân hình Cửu Vũ, như con rắn quấn xung quanh.

Cuối cùng Mạnh Phù Dao đã hiểu câu nói của Lôi Động lúc đầu, "Giữ lại mạng cho nó có thể là chuyện tốt mà cũng có thể là chuyện xấu."

Tuy nội đan Cửu Vũ phát sáng, nhưng trời sinh nó là vật yêu tà ở Phù Phong, kết hợp với tà khí ở trận pháp này. Nàng ném nó ra, ánh sáng chỉ có một chút, còn uy lực trận pháp lại mạnh lên mấy lần.

Mạnh Phù Dao có chút do dự, có cần thu Cửu Vũ về không?

Ám Cảnh... Ám Cảnh... Cho dù thế nào, ánh sáng vẫn là quan trọng nhất... Cho dù thế nào, biết là sẽ phiền phức cho mình, nhưng có mấy điểm sáng kia chiếu cũng tốt.

Nàng không muốn nhìn thấy bất kì ai bị thương vì nàng nữa!

Mạnh Phù Dao quyết tâm nhất định không được do dự nữa, cánh tay lại nhấc lên ném Cửu Vũ đã rơi xuống đất lên trên, thấy Cửu Vũ bị nàng ném lên cao mấy trượng, có thể thấy, mấy người Chiến Bắc Dã đang bị vây hãm cũng nhất định có thể thấy chút ánh sáng. Có chút ánh sáng là có cơ hội phá trận, Mạnh Phù Dao ôm chặt Tông Việt, vừa không ngừng truyền chân khí cho hắn vừa gọi lớn:

"Các huynh có nhìn thấy không..."

Đang nói thì Cửu Vũ lại rơi xuống, Mạnh Phù Dao lại ném lên, song Hồ ly không biết bay nên mỗi lần chỉ ở trên không trung một thời gian có hạn. Phù Dao vừa không né tránh những lực lớn hung hăng múa may đè nén, vừa phải ném Cửu Vũ lên, tuy cũng không phải ném cao lắm nhưng Cửu Vũ thực sự không chịu được nữa.

"Hu hu!" Quả bóng da Cửu Vũ khóc lóc trên không trung, đau đầu chóng mặt, thảm thương kêu cứu.

Kim quang tắt lụi, từng tia từng tia một cũng không thấy rõ nữa. Mạnh Phù Dao đang suy nghĩ thì một đồng lông vũ rực rỡ lóe lên, Kim Cương bay ra.

Con chim kia hùng hổ xông tới, mắng to:

"Làm gì vậy? Nhảy lên nhảy xuống làm "ông đây" chóng hết cả mặt!" rồi bay tới bên dưới Cửu Vũ, đỡ con Hồ ly kia.

Nó vừa đỡ được Cửu Vũ, kim quang tức thì không lập lòe nhảy nhót nữa, mà ánh sáng ổn định hơn. Phù Dao nghiêng đầu hét lớn: "Cửu Vũ! cố gắng lên! Ta sẽ thưởng cho ngươi!"

Cửu Vũ vận khí giữa không trung, nội đan tỏa sáng bùng nổ trở nên trong suốt, nhìn như chiếc đèn lồng màu vàng, những bức tường trong suốt xung quanh bị ánh sáng chiếu tan đi.

Lúc đó Mạnh Phù Dao cũng nhìn thấy Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn đang chiến đấu ở một nơi cách nàng không xa, nhưng mà xem ra tình trạng có vẻ còn tốt hơn, trận pháp này quả nhiên dốc lực đối phó với nàng.

Mấy người kia như có linh cảm quay đầu lại, cũng đồng thời nhìn về phía nàng, ánh mắt giao nhau, hiện lên tia mừng rỡ!

Khí đen xung quanh nồng hơn, bàn tay khổng lồ trên đỉnh đầu bị kim quang chiếu sáng trở nên mỏng manh hơn, bỗng rụt lại!

"Oành!"

Trắng đỏ xanh ba màu rực rỡ, nương theo sự chiếu rọi của kim quang đồng thời sáng lên, trong phút chốc hợp lại giữa không trung, là ba vị cao thủ hợp sức hành động, dập tắt bàn tay khổng lồ mịt mù kia.

Một làn khói đen rút lướt qua giữa đất trời, Mạnh Phù Dao bất giác hít hít vài hơi, vẫn bình an vô sự. Nàng còn chưa kịp nghĩ chuyện này là sao thì bầu trời đã bừng sáng, bóng dáng bên cạnh cũng hiện lên, mấy người Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn cũng nhào qua.

Chiến Bắc Dã vừa nhìn thấy Tông Việt nằm trong lòng Mạnh Phù Dao, mặt biến sắc hỏi: "Huynh ấy bị sao vậy?"

Tay Mạnh Phù Dao vẫn luôn đặt giữa lưng Tông Việt, lúc này còn ở trong trận pháp không dám hô hấp nhân tạo cho Tông Việt, sợ trong lúc làm mà mất tập trung sẽ gây ra chuyện lớn, chỉ liều mạng bất chấp tất cả mà truyền chân khí, lúc này mới run run bắt mạch cho Tông Việt.

Tay nàng còn chưa kịp đặt vào mạch Tông Việt, chân đã khụy xuống, mặt đất như bị rút đi, cơ thể bỗng bay lên.

Cảnh vật xung quanh lại biến đổi, mấy đám mây trắng như bông chợt nổi lên, tay chân đã không còn nghe bản thân nàng điều khiển nữa, cánh tay

mềm oặt ra, Tông Việt từ trong lòng nàng rơi xuống.

Mạnh Phù Dao vội vàng bắt lấy, vừa cử động, cơ thể liền lâng lâng bay lên, căn bản không thể nắm lấy. Nàng ngoái

lại nhìn mấy người kia, cũng như vậy. Còn Tông Việt từ trong lòng nàng ngã nhào xuống, nháy mắt đã không thấy đâu.

Mạnh Phù Dao hoảng hốt, gọi liên tục: "Tông Việt! Tông Việt!", rồi liều mạng nhào xuống dưới, nhưng mỗi lần cử động là lại trôi đi, tất cả động tác đều không theo ý mình, lực hút của trái đất dường như không còn tồn tại, nàng có cảm giác như đột nhiên bay lơ lửng trong vũ trụ.

Phù Dao giãy giụa, điều chỉnh tay chân muốn tóm Tông Việt lại, cánh tay bỗng bị ai kéo lấy, nàng nhìn lại hóa ra là Chiến Bắc Dã. Hắn nhíu mày trầm giọng nói: "Phù Dao! Đã vào cảnh thứ ba rồi. Huynh ấy rơi xuống cũng tốt. Cảnh thứ hai được phá rồi, sẽ không làm huynh ấy bị thương nữa đâu."

"Sao ta có thể bỏ mặc huynh ấy một mình rơi xuống!" Mạnh Phù Dao hung hăng cãi lại. "Đến huynh ấy sống chết thế nào... sống chết thế nào ta cũng không biết!"

Khóe mắt nàng long lanh nước mắt, ánh mắt sáng quắc đăm đăm sát khí nhìn chăm chăm Chiến Bắc Dã. Nhìn bộ dạng này của nàng, nếu Chiến Bắc Dã không chịu buông tay, ắt là nàng sẽ thật sự chém hấn một đao.

Chiến Bắc Dã vẫn không nhúc nhích: "Phù Dao, bảo vệ bản thân mình! Nàng càng mạnh, người khác mới không phải chết!"

Mạnh Phù Dao chấn động, trong nháy mắt mặt cắt không còn giọt máu. Chiến Bắc Dã lập tức thấy rằng câu nói này có vẻ rất gây tổn thương, nhưng tính cách Mạnh Phù Dao trọng nghĩa khí, trước giờ cho dù đối diện

với nguy hiểm cũng không chịu từ bỏ bạn bè, hiện giờ Tông Việt bị rơi xuống thế này, không nói nặng thì sao có thể khiến nàng từ bỏ chứ?

Hai người im lặng nhìn nhau, ánh mắt mỗi người đều chứa đầy đau đớn, một lúc sau Mạnh Phù Dao nhắm mắt, lặng lẽ quay đầu đi.

Nàng không có quyền được ương ngạnh. Nàng thậm chí không có quyền được quay đầu lại!

Đằng trước, đằng sau, đều có những người vì nàng mà sống chết chưa rõ!

Nàng lơ lửng ở giữa, tim như muốn nứt làm đôi, hận không thể xé tan bản thân thành hai mảnh, hòa vào đất trời.

Cái quay đầu kia làm một giọt nước bắn ra, rơi trên tay Chiến Bắc Dã. Giọt nước mắt kia như mưa tầm tã, thấm ướt cả tâm trạng Chiến Bắc Dã. Lúc sau hắn mới thì thào: "Đừng lo... Thân phận thánh y Tông Việt khác với chúng ta, Thương Khung trước đây từng được huynh ấy giúp, sẽ không làm khó huynh ấy đâu."

Mạnh Phù Dao ghen ngào đồng ý, lòng đau đến tê buốt. Rốt cuộc Tông Việt sao rồi? Huynh ấy rơi xuống đâu rồi? Vừa nãy trời bừng sáng chỉ thấy nửa thân huynh ấy đầm máu, là bị thương ngoài da hay bị trọng thương đến lục phủ ngũ tạng rồi? Y thuật thần thông của huynh ấy có thể tự cứu được bản thân không?

Thứ cho ta không thể không bỏ rơi huynh...

Nhưng ta sẽ không tha cho bản thân mình đâu...

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 13.3

Quanh người nàng là mây dập dềnh trôi, bông bênh êm ái, những đám mây nhẹ như lông vũ, không khí vẫn yên tĩnh như vậy, mơ hồ có tiếng nhạc cổ dặt dìu từ đâu truyền đến, giai điệu thư thái như dòng sông menh mang, êm tai mà ấm lòng. Cảm giác cả người như hòa vào dòng suối nóng, ấm áp, yên bình, thư thái, không có sát khí, không không có u hồn, không có đao phong. Khung cảnh này như một giấc mộng vậy.

Dường như những mất mát và máu chảy, những xương cốt và quỷ khóc, những thứ đằng đẵng sát khí rập tâm dồn nàng vào chỗ chết, bỗng biến mất hết.

Trải qua một hồi chém giết mưa máu gió tanh, một phen lòng nóng như lửa đốt, sự bình yên lúc này dường như đang vượt ve tinh thần và thể xác người ta nghỉ ngơi rồi trở về, không cần nói gì, mà vô cùng mê hoặc.

Mạnh Phù Dao cảm thấy mí mắt rất nặng, không chịu được nữa muốn nhắm vào nhau.

Nàng quá mệt rồi, thực sự cần một giấc ngủ để bồi bổ chân khí và hồi phục nguyên khí.

Trong lòng nàng mơ hồ biết được, không nên ngủ ở đây, nhưng cảm giác mệt mỏi đó giống như hồ nước, từng cơn sóng dập dờn tới, nàng qua được một con sóng lại có con sóng khác đến gần. Trong lúc chống cự với từng con sóng đó, từng chút phòng bị của nàng cũng bị ăn mòn, buông lỏng ra.

Mấy người xung quanh, Vân Ngấn cũng như nàng cũng mơ màng nhắm mắt lại, Thiết Thành dường như đang cố gắng gượng dậy lại không thể, cũng ngã ra sau, Diêu Tấn đã ngủ ngáy rung trời từ lâu.

Trận vừa rồi, tuy bọn họ không bị tấn công nhiều như Mạnh Phù Dao và Tông Việt, nhưng một phen né né tránh tránh cũng đủ mệt rồi.

Người tỉnh táo nhất vẫn là Chiến Bắc Dã.

Hắn trời sinh thần dũng, thể lực dồi dào, cũng không mệt mỏi vì vượt qua hai trận liên tiếp như Mạnh Phù Dao, vì vậy trong lúc người người chìm sâu vào giấc ngủ, hắn vẫn miễn cưỡng duy trì được sự tỉnh táo, thấy Mạnh Phù Dao mắt nhắm mắt mở, vội vỗ vỗ nàng: "Đừng ngủ!"

Phù Dao bỗng bừng tỉnh, bản thân cũng biết là không ổn, lập tức vực dậy tinh thần, vỗ vỗ mấy người kia: "Dậy đi! Đừng ngủ, đừng ngủ!"

Vân Ngấn mở mắt, Thiết Thành "hừ" một tiếng không dậy nổi, Diêu Tấn đã chìm vào giấc ngủ quá sâu gọi thế nào cũng không tỉnh.

Đến Kim Cương và Cửu Vỹ cũng trôi vào trong đó, thoải mái nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon.

Trong lòng Phù Dao biết là không ổn, hết sức bấu véo chính mình, cố gắng không để bản thân lịm đi, cấu véo đã tay một lúc đã có thể khiến bản thân tỉnh táo chút, song ở nơi quái quỷ này, đến "Thiên Cân Trụ" còn vô dụng. Chiến Bắc Dã kéo lấy nàng, lại ra hiệu nàng kéo Vân Ngấn, mấy người nối liền nhau cùng vận công. Với thực lực ba người, dưới mặt đất hiện ra tầng đá hoa cương có thể đặt chân xuống, không ngờ vừa mới chạm đất đã bị bắn lên.

Nàng vừa vận công, cảm giác mệt mỏi lại rõ ràng hơn, vừa nghiêng đầu đã ngủ luôn.

Đằng sau nàng, Vân Ngấn cũng buông tay nàng ra, nhắm nghiền mắt lại.

Chiến Bắc Dã miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo, thấy hai người kia đã ngủ, biết bản thân mình cho dù thế nào cũng không được ngủ, rút trường kiếm chém một nhát trên cánh tay.

Máu tươi bắn ra, tung xa ba thước.

Bản thân Chiến Bắc Dã cũng hoảng sợ vì dự mãnh liệt này. Hắn vốn chỉ muốn tự làm mình đau để duy trì tỉnh táo, không ngờ ở nơi ma quái này, một khi chảy máu là máu tươi bắn tung tóe, ồ ạt như suối chảy.

Máu tươi bắn lên những đám mây, bắn thẳng lên cao. Trong phút chốc toàn thân đã loang lổ máu tươi, giống như vừa mới giết hàng trăm người, nhìn vô cùng thê thảm.

Hắn bất lực cười khỗ, chỉ đành vội vàng băng bó lại, mãi lâu sau máu mới cầm được máu.

Xem ra, muốn làm đau để duy trì tỉnh táo không ổn, người còn chưa tỉnh táo, máu đã chảy hết.

Nhưng mà, cứ trôi đi như vậy sao? Ở đây cũng không có sát thủ nào, Chiến Bắc Dã vừa bảo vệ Phù Dao vừa do dự nhìn xung quanh. Một đám mây lớn trôi qua, giữa đám mây mơ hồ thấy thứ gì đó, nhưng bọn họ cũng đang trôi, tất cả động tác đều chậm lại, không thể qua đó trong thời gian ngắn.

Chiến Bắc Dã vừa bị mất lượng máu lớn, dần dần cảm thấy vô cùng buồn ngủ, mí mắt sắp dính lại với nhau.

Bỗng hắn thấy gió lạnh ở đâu đó.

Cơn gió đó như thổi từ mặt đất đến, lạnh lẽo âm u, khác với cảm giác ấm áp đưa người ta vào giấc ngủ ở cảnh Vân Phù. Nó giống như một con thú đang ẩn nấp sau tầng mây, há rộng miệng chờ con mồi tự chui vào.

Chiến Bắc Dã bỗng nhiên trợn mắt.

Nháy mắt hẩn nhìn thấy ở phía đối diện, theo hướng bọn họ đang trôi vào, bỗng xuất hiện một cái động đỏ như lửa.

Trong động kia là một màu đỏ đậm, dường như có vật gì đó như ngọn lửa đang náo loạn bay nhảy, ánh lửa nóng rực bập bùng, từ rất xa cũng có thể cảm thấy hơi nóng bỏng người.

Mà mấy người kia, đều không hề biết mình đang trôi vào động lửa kia.

Chiến Bắc Dã phút chốc đổ mồ hôi toàn thân. Cuối cùng hẩn cũng biết tại sao tứ cảnh Thương Khung trước giờ chưa từng có ai vượt qua được, cũng biết tại sao người xông vào tứ cảnh, đến cuối cùng lại sống không thấy người chết không thấy xác.

Gian nan vượt qua hai trận trước đã hao phí bao sức lực, người võ công cao cường đi nữa cũng phải sức cùng lực kiệt, đến nơi thư thái thể này, buông lỏng thư giãn là chuyện tất nhiên. Mà chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ bị cuốn vào động lửa, hóa thành tro bụi, đến xương cốt cũng không còn.

Vừa nãy nếu như hẩn ngủ cũng sẽ gặp kết cục như vậy!

Diêu Tấn trôi đầu tiên, đã đến gần ranh giới động lửa.

Chiến Bắc Dã đột nhiên lùi lại, cố hết sức lùi lại, cũng không được mấy trượng, khó khăn lắm mới ngăn được Diêu Tấn. Hẩn một chân đá bay Diêu Tấn ra, vừa quay đầu lại, đã thấy Thiết Thành trôi đến.

Khó khăn lắm, hắn phải tốn sức lực gấp mười lần bình thường mới kéo được Thiết Thành ra, Vân Ngấn lại trôi đến.

Chiến Bắc Dã rút trường kiếm ra, dùng chuôi kiếm ngăn Vân Ngấn lại, rồi dùng tay và chân ngăn Diêu Tấn với Thiết Thành. Vừa mới thở dài một hơi, quay đầu lại thì hồn bay phách tán.

Đầu Mạnh Phù Dao đã đến gần cửa động, một ngọn lửa bay ra, thiêu cháy một đoạn tóc nàng!

Nàng giật mình, dường như muốn tỉnh, nhưng lại không thể nào mở mắt, nháy mắt tiếp theo là nàng sẽ bị cuốn vào.

Chiến Bắc Dã không cách nào ngăn được nàng, lại càng không thể đồng thời giữ bốn người.

Hắn bỗng buông tay chân, thả kiếm rồi lùi lại!

Vừa buông ra, bốn người kia đều chậm chậm trôi đi.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã nhào tới cửa động, hướng lưng về phía ngọn lửa trong động, dùng ngực ngăn cửa động đóng lại.

Hắn đã bịt cửa động để chặn lại Phù Dao đang ở gần cửa động nhất, cũng ngăn cho mấy người đang trôi sau lưng nàng. Sau lưng là ngàn tầng ngọn đuốc, lửa cháy mạnh mẽ, như cái lưỡi dài của con rắn lửa khổng lồ, chốc lát lại phả phật lè tới, thiêu cháy tấm lưng người bịt cửa động.

Quần áo sau lưng chậm chậm cháy hết, da thịt đỏ ửng lên, nổi bóng nước, qua một lúc nữa hắn sẽ bị nướng cháy.

Cơ thể Chiến Bắc Dã run nhè nhẹ, mồ hôi trên trán lã chã, vừa rơi xuống quần áo liền bị hơi nóng hong khô trong nháy mắt. Cơn đau sau lưng từng đợt từng đợt ủa đến, da thịt bị thương ngày càng nặng, mỗi lần ngọn lửa lan

tới lại làm cháy thêm một tầng vết thương mới, nỗi đau cũng thêm một phần.

Ngọn lửa kia không hề mãnh liệt, cũng không phải lúc nào cũng xuất hiện, nhưng chính vì như thế, lại trở thành hỏa hình chậm rãi nhất, khắc nghiệt nhất trên thế gian.

Từ đầu đến cuối hẳn không hề giây giụa, không kêu gào, chỉ mơ màng nhìn Mạnh Phù Dao phía trước, nhìn nàng đang chìm sâu vào giấc mộng ngọt ngào, mồ hôi lấm tấm trên mặt, thậm chí còn lộ ra chút ý cười sung sướng.

Mạnh Phù Dao vẫn đang ở trong mộng cảnh, chìm trong giấc ngủ không thể thoát khỏi, hồn nhiên không biết rằng nàng đang ngủ trước cửa động. Mà ở đó, có một người dùng thân thể chính mình, che chắn ngọn lửa bùng bùng kia cho nàng.

Đó không phải ngọn lửa chỉ trong nháy mắt là có thể né tránh hay có thể một phát dập tắt. Đó là ngọn lửa từ địa ngục được bố trí tỉ mỉ, chậm rãi la liếm, dần dần hút cạn hết hơi nước trong người, dùng nỗi đau kịch liệt không ngừng không nghỉ, từng chút một đốt cháy linh hồn và ý chí con người. Dùng tốc độ chậm rãi nhất tàn nhẫn nhất, thiêu đốt người ta đến khi chết. Trong cảnh Vân Phù lửa cháy âm ỉ, trên đỉnh Cửu Thiên gió lạnh réo rắt.

Trưởng Tôn Vô Cực đang tập trung nghe từng động tĩnh nhỏ trong gió truyền đến.

Âm thanh ở tầng động cực nhỏ, đến đệ tử đứng canh cách đó ba trăm mét cũng không nghe thấy, sát khí lại dày đặc như ráng chiều, lạnh lẽo tới gần.

Một kế hoạch tỉ mỉ, mũi tên ám sát Trưởng Tôn Vô Cực đã đặt trên dây cung.

Trưởng Tôn Vô Cực sắc mặt bình tĩnh, mắt lại nhú chặt như cây kim.

Tranh đấu hai phe trong Trường Thanh Thần điện đã kéo dài nhiều năm, cho dù hãn không có hứng thú với vị trí Điện chủ cũng không thể tránh khỏi bị cuốn vào vòng xoáy. Hiện giờ hãn rời khỏi sư môn vì Phù Dao, coi như đã từ bỏ ngôi vị Điện chủ, vậy mà những người kia vẫn không yên tâm, không chịu buông tha.

Đối phương sẽ không công khai dụng hình đồn hãn vào chỗ chết, tránh để lại nhân chứng bị Điện chủ truy cứu, cũng không thể xông lên, làm kinh động đến đệ tử canh giữ đỉnh Tiếp Thiên. Việc duy nhất có thể làm là ám sát, để hãn chết không một dấu vết, nhìn giống như không chịu được trọng hình mà chết.

Trưởng Tôn Vô Cực thu tấm lụa lại, dùng ngón tay đẩy nó vào tay áo.

Hãn nhìn chăm chú về phía trước, trong gió tuyết, một bóng đen như u hồn từ chân núi bay lên, hai cánh tung lên bay thẳng vào trong động.

Thứ kia rơi trên giá hình, vừa nghiêng đầu, đôi mắt vàng lạnh lẽo sáng quắc nhìn Trưởng Tôn Vô Cực, lông vũ màu xanh bóng mượt sáng loáng, cơ thể cực lớn, động tác lại rất nhẹ nhàng.

Chỉ là một con chim cắt màu xanh, ở Trường Thanh Thần điện, người huấn luyện chim cắt giỏi nhất, chính là Tứ Trưởng lão đã tự tay trói Trưởng Tôn Vô Cực trên giá hình.

Con chim cắt lạnh lùng nhìn Trưởng Tôn Vô Cực. Hãn còn đang đoán nó muốn mổ mắt hay động vào vết thương của mình thì con vật kia chợt tung cánh bay lên.

Giá hình đột nhiên đổ xuống.

Không một tiếng động, cũng không bị gãy, chỉ là chậm chậm đổ xuống, kéo theo cơ thể Trường Tôn Vô Cực ngã xuống mặt đất.

Phía xa gió tuyết mờ hồ có tiếng búng tay, một luồng kinh phong bay đến, điểm huyết cam Trường Tôn Vô Cực.

Sau đó bóng xanh lóe lên, con hung cầm được huấn luyện đậu trên người Trường Tôn Vô Cực.

Đậu ngay giữa ngực hãn, đè cả thân hình nặng nề của nó lên.

Gió băng gào thét, động băng tĩnh lặng, giá hình và người trên giá hình đổ xuống, con ác điểu không đả thương người nhưng lại đè lên tim người.

Mặt băng trắng sáng phản chiếu màu lông xanh của con ác điểu, như một cơn ác mộng bất ngờ ập đến trong tích tắc.

Trên trời cao, mây trôi lững lờ yên tĩnh, không ai biết, có một âm mưu ám sát vừa xảy ra.

Một âm mưu được tính toán tỉ mỉ, một khi xảy ra, cho dù có nghi ngờ cũng không tìm được chứng cứ.

Cơ thể suy nhược, võ công bị bế, trên ngực có vật nặng đè chặt, không thể vận công chống cự trái tim bị ép lên... nghĩa là, chết không dấu vết.

Dưới núi, Khẩn Na La vương ngẩng đầu nhìn chăm chú hướng bay của diều hâu, ánh mắt chớp động.

Một người tay áo bay bay từ trên đỉnh núi xuống, Khẩn Na La vương tiến lên vài bước đón, khẽ giọng cười nói: "Chuyện này cứ để ta làm, đâu dám phiền đến ngài."

"Công lực của người e chưa đủ để đẩy giá hình mà không gãy?" Ca Lô La vương quay đầu nhìn về hướng kia. "Sáng mai đợi người kia chết rồi,

người nhớ đây giá hình về chỗ cũ."

Khẩn Na La vương đáp lời, lại quay đầu nói với người bên cạnh: "Đa tạ Tứ Trường lão cho ta mượn chim cắt ngài huấn luyện đã lâu, không ngờ ngài cũng đích thân qua đây."

"Không tận mắt nhìn tiểu tử kia chết, ta cũng không thể yên tâm." Tứ Trường lão trở nên dữ tợn, "Người nên chết từ lâu lại không chịu chết, ta đành tiễn hắn một đoạn vậy."

"Không cần ngài ra tay." Khẩn Na La vương cười, "Chim cắt đậu trên ngực hắn cả đêm, với thể lực hắn hiện tại, chắc chắn không chịu nổi. Sáng sớm mai ắt sẽ chết một cách yên lặng, không có vết thương, không có độc, không có dấu hiệu tử huyết, sẽ không nhìn ra được gì cả."

"Đừng khinh suất." Ca Lô La vương nói, "Người này tâm tư thâm trầm, quỷ kế đa đoan, giỏi tính kế người khác nhất. Người ở đây, xác định hắn chết rồi hẵng đi."

Khẩn Na La vương khom người tuân lệnh, Tứ Trường lão bỗng nói: "Ta cũng ở lại đây."

Khẩn Na La vương hoảng hốt, Tứ Trường lão cười nói: "Chim cắt là của ta, ta đương nhiên phải trông chừng, nhờ không cẩn thận lại rơi vào tay kẻ khác."

"Vậy ngài cứ tự nhiên." Khẩn Na La vương cười cười, khoanh tay ngẩng đầu nhìn lên.

Trong màn đêm tối tăm, ánh mắt của hai người này sáng quắc, đợi ai đó lặng lẽ chết đi.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 31: Đại Kết Cục - Thượng -

Mạnh Phù Dao đang chìm trong cơn ác mộng.

Toàn thân nàng mệt mỏi rã rời, tâm trí rối như tơ vò. Sâu tận đáy lòng, nàng biết rằng, bắt đầu từ giờ phút này mình sẽ chẳng thể nào chớp mắt được nữa. Nàng cũng hiểu rằng, một khi mình đã chìm vào giấc ngủ thì hậu quả sau đó sẽ vô cùng nghiêm trọng. Và thậm chí nàng còn lơ mơ cảm nhận được rằng, ở bên cạnh nàng, ngay trước mắt nàng, có một người đang vùng vẫy đấu tranh để bảo vệ nàng, để nàng giữ được tính mạng. Ánh mắt của người ấy thâm trầm, đôi mắt nàng mặc dù đã khép lại nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt ấy đang nhìn thấu tâm hồn nàng, sâu thẳm mà mãnh liệt. Cũng bởi vì thế mà lòng nàng như có lửa đốt, nàng tự thúc giục bản thân mình, phải tỉnh dậy, phải tỉnh dậy - nhất định phải tỉnh dậy.

Rất lâu sau đó, Mạnh Phù Dao cuối cùng cũng chiến thắng bản thân mà tỉnh lại, chiến thắng bản thân mà mở mắt, cùng với các nam tử bên cạnh mình chiến đấu, vượt qua những cửa ải đầy khó khăn phía trước.

Cơ thể Chiến Bắc Dã đang run lên, môi hằn khô queo, bộ y phục hằn đang mặc trên người cũng đã ướt đầm mồ hôi, vết thương cũng chưa lành. Cơ thể hằn đang mất nước. Hằn không biết mình còn có thể kiên cường được bao lâu nữa, càng không biết cơn đau này sẽ giày vò hằn đến bao giờ. Chiến Bắc Dã hằn, một kẻ không màng sinh tử, lúc nhỏ đã từng sống trong cung, thời niên thiếu từng ra chiến trận, phong ba bão táp, vượt ngàn biển lửa, những khoảnh khắc đối mặt với tử thần còn nhiều hơn cả những lúc

sống yên bình, chính hăn, người mang trái tim dạn dày chinh chiến kiên cường như vậy, mới có thể mạnh mẽ sống đến ngày hôm nay. Hăn không hề sợ cái chết.

Nhưng nếu chết theo cách này, hăn không muốn một chút nào cả.

Nhớ lại những ngày tháng sống cô độc trên ngai vàng, Chiến Bắc Dã đã từng nghĩ xem mình sẽ chết như thế nào, nghĩ đến sự sụp đổ của hậu thế, chôn cất, dựng lăng mộ, hay thụy hiệu,... nhưng dù thế nào thì mọi thứ hiện giờ cũng đều vô nghĩa với hăn. Cái chết duy nhất có thể thỏa mãn hăn chính là được chết bên cạnh nàng.

Hăn và nàng cùng nắm tay nhau mỉm cười trong hạnh phúc viên mãn, cuộc đời này, được tay trong tay với người mình yêu thương... hà tất còn chờ hạnh phúc đâu xa?

Nếu có thể chết một cách tốt đẹp như vậy, hăn nguyện dùng sinh mạng của mình để đánh đổi, nhưng tận trong đáy lòng hăn biết, phàm là những điều khiến người ta mơ ước, hướng tới, thì đại đa số đều chỉ là những giấc mơ mà thôi.

Nếu như bây giờ... nếu chết như thế này... cũng tốt... mặc dù có hơi thâm... nhưng dù sao cũng là chết trước mặt nàng, chết bên cạnh nàng, giấc mộng này cũng không tồi đấy chứ?

Chiến Bắc Dã kìm nén đau đớn nhìn Mạnh Phù Dao mà nở nụ cười, hăn không hề muốn nghĩ đến việc sẽ chết. Mạnh Phù Dao cuối cùng cũng không thoát số mệnh hiểm nguy. Đối với hăn, chỉ cần cố gắng nỗ lực hết mình, cái chết hoàn toàn không còn quan trọng nữa. Việc hăn phải làm chính là không bao giờ được để người con gái mình yêu thương chết ngay trước mắt mình.

Ngọn lửa lập lòe, tràn vào trong tâm tưởng của Chiến Bắc Dã từng chút một. Hăn biết bản thân không thể chống cự được bao lâu nữa. Hăn cúi đầu,

cẩn thận ngắm nhìn Mạnh Phù Dao từng chút một. Nàng vẫn chìm trong giấc ngủ, hoặc có thể là nàng vẫn đang phải chống chọi với nỗi đau đớn. Hắn biết nàng đang rất đau. Chiến Bắc Dã bất giác thở dài.

"Mạnh Phù Dao, nếu có kiếp sau, xin nàng hãy làm một cô gái bình thường, ta trồng ruộng nàng dệt tơ, ta chặt củi nàng nấu cơm, làm một người vợ bình thường ở nơi sơn dã, hưởng niềm hạnh phúc đơn giản và bình dị, nhé!"

“Và đương nhiên, phu quân nàng, nhất định phải là ta...”

Chiến Bắc Dã mỉm cười và thầm nghĩ, chỉ cần tin tức hắn và Phù Dao chết được truyền đi, Đại lục Năm châu này nhất định sẽ loạn thêm lần nữa.

Từ khi Chiến Bắc Dã đặt chân lên Thương Khung, hắn đã không còn nghĩ đến việc sẽ có ngày quay lại. Trên đây đơn độc, lẻ loi, hoàn toàn cách biệt với Đại Hãn, hắn cũng không có cách nào đem quân lực của hắn đến gần Thương Khung, vậy nên dù những hộ vệ Chiến Bắc Dã đem theo bên mình không ít, nhưng lúc tiếp cận núi thần Trường Thanh hắn đã dặn họ chờ ở dưới núi, không được lên núi nộp mạng cùng hắn. Một khi hắn và Phù Dao gặp chuyện, những người này sẽ rời Thương Khung đầu tiên, chuyển thư tay của hắn tới chỗ Nhã Lan Châu ở Phù Phong mượn binh. Nếu những binh sĩ này không thể rời Thương Khung, vậy cũng không sao, trước khi chết, hắn còn để lại một mật thư cho Tiểu Thất. Một khi Tiểu Thất nhận được tin không tốt, hoặc sau nửa năm mà hắn ta không nhận được thông tin hồi đáp từ Chiến Bắc Dã, bất luận quân địch là ai, Tiểu Thất sẽ lập tức chỉ huy quân đội tấn công.

Đại trượng phu một khi đã chết, làm thế nào để báo thù đây?

Còn về việc sau khi nghe được tin Chiến Bắc Dã đã chết rồi, Tiểu Thất sẽ kích động mà vội vàng đi báo thù các nước, sẽ làm náo loạn thế nào, hắn

không hề quan tâm, bởi dù sao hãn cũng đã chết rồi, còn để tâm những chuyện này làm gì nữa.

Trước khi chết, hãn cũng đã để lại thư cho Nhã Lan Châu. Nhã Lan Châu từng nói, nếu hãn có xảy ra chuyện gì, nàng ấy sẽ thay hãn chăm sóc cho Thái hậu. Mẫu thân đã có người chăm lo, hãn cũng không còn chuyện gì cần lo lắng nữa.

Đầu Chiến Bắc Dã nóng ran, toàn thân như lửa đốt, ý chí và tinh thần của hãn dường như đều biến thành tro bụi trên ngọn núi lửa cháy này rồi... Chúng trôi dạt trong không trung. Tay của Chiến Bắc Dã nhẹ nhàng buông thõng...

Đột nhiên, một đám mây trắng vụt qua mắt hãn, di chuyển nhanh như tia chớp.

Chiến Bắc Dã lặng người, có một luồng sáng mờ hồ vụt qua trong khoảnh khắc hãn đối diện với cái chết - mây nơi đây trôi dày đặc chậm chạp, duy chỉ có đám mây này không biết tại sao lại trôi nhanh đến mức kì lạ như vậy.

Đám mây ấy trong nháy mắt liền bay đến trước mắt hãn, nhào đến trước ngực hãn và Mạnh Phù Dao, rồi cắn một nhát vào phía sau gáy nàng. Lúc này, Chiến Bắc Dã mới nhìn rõ được vật đang di chuyển, hóa ra đó chính là Nguyên Bảo đại nhân.

Chuột mập nhào thẳng tới Mạnh Phù Dao, dùng hàm răng trắng bóc như tuyết cắn một nhát lên cổ nàng. Cũng may là chỉ làm nàng xước một chút da, chứ không chảy máu.

Mạnh Phù Dao lập tức mở mắt. Nước bọt của động vật ở điện Trường Thanh này thật ra chính là một thứ phẩm cực kì quý giá, có điều từ trước đến nay chúng chưa từng được sử dụng đúng cách, cùng lắm cũng chỉ để lãng phí vào việc cắn mấy quả hạch và ăn đồ ngọt mà thôi.

Mạnh Phù Dao vừa mở mắt nhìn thấy ánh mắt vui mừng của Nguyên Bảo đại nhân, rồi nàng nhìn thấy bên cạnh mình là Chiến Bắc Dã, sắc mặt liền lập tức thay đổi. Chiến Bắc Dã sao đột nhiên lại trở nên gầy đen xanh xao đến vậy?

Vừa thấy phía sau Chiến Bắc Dã là một hố lửa, liền lập tức kéo hẳn ra. Lúc này, mọi người đều đã tỉnh dậy, đương còn mơ mơ màng màng mở mắt thì đã nhìn thấy ngay hố lửa bên cạnh, khiến mặt ai cũng biến sắc. Thấy Chiến Bắc Dã toàn thân nóng ran, tất cả đều hiểu ra rằng nếu không có hẳn không màng cái chết, chịu đựng lửa thiêu để chắn đỡ cho cả đám người ở đây, thì có lẽ tất cả sớm đã thanh tro bụi rồi.

Mạnh Phù Dao không kịp nói gì cũng không biết nói gì. Nàng đỡ Chiến Bắc Dã đứng dậy, vội vàng lấy nước mang theo bên người của mọi người để tiếp nước cho hẳn. Hẳn thở phào, cố gượng cười nói: "Số của ta thật tốt..."

Hẳn cố gắng mở miệng nói nhưng không thể bật ra thành tiếng, nàng đưa tay che miệng hẳn lại, nhú mày:

"Đừng nói nữa."

Khoảng khắc tay Mạnh Phù Dao chạm vào môi hẳn nàng bỗng cảm thấy có gì đó nóng nóng đang chạm vào da thịt mình, khi rút tay lại thì mới biết bàn tay nàng đã dính đầy máu. Mạnh Phù Dao nhấp miệng, cho Chiến Bắc Dã uống thuốc. Từ lần bị mũi tên bắn trúng, nàng luôn mang theo thuốc bên người, ngay đến cả thuốc trị vết thương do bỏng nàng cũng thường cẩn thận chuẩn bị, cũng may là Chiến Bắc Dã còn cách ngọn lửa kia một đoạn, nhưng dù sao thì cũng là một trận khiến người khác lo lắng. Chắc hẳn sẽ rất đau và phải mất một thời gian mới có thể hồi phục, dù thế nào thì Chiến Bắc Dã cũng không đáng để bị lửa thiêu đốt như thế này, nếu như Nguyên Bảo đại nhân không quay lại kịp thời thì có lẽ Chiến Bắc Dã cho dù không bị đốt cháy cũng sẽ thiếu nước mà chết mất rồi.

Phù Dao lấy chiếc áo mà Vân Ngấn cởi ra đưa cho nàng, nhẹ nhàng khoác lên người Chiến Bắc Dã, gượng cười nói.

"Bệ hạ, chiếc áo này hơi nhỏ một chút, huynh cố gắng mặc nhé."

Chiến Bắc Dã khẽ kéo chiếc áo vào người, nụ cười vẫn tươi vui như ngày nào nở trên khóe môi. Hắn lấy tay ra hiệu - có ý muốn nói với Phù Dao rằng: "Đây được xem là lần tiên nàng đối xử với trẫm ngọt ngào nhất đó..."

Phù Dao gượng ngừng nhìn hắn, lòng thầm nghĩ, một người cố chấp, cứng nhắc như Chiến Bắc Dã vậy mà vẫn có thể nghĩ đến chuyện tình cảm trong hoàn cảnh này...

Phù Dao vừa quay đầu thì nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân đang mơ màng, lúc này nàng mới kịp để ý: "Nguyên Bảo, người không sao chứ."

Xem ra Nguyên Bảo đại nhân cũng có chút bần thần, tinh thần cũng nhuốm phần mệt mỏi, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Tạm thời cái mạng nhỏ này không sao rồi, nhưng đại sự của thân chuột này thì mới có chuyện đây.

Mạnh Phù Dao không hiểu ý con chuột lắm, nàng hỏi: "Còn Hắc Trân Châu đâu rồi?"

Nguyên Bảo đại nhân vừa nghe đến cái tên đó liền ngẩng phắt đầu lên -
Đừng hỏi ta, đừng hỏi ta, đừng hỏi ta.

Nàng thấy biểu cảm như thế của con chuột liền ngừng lại, thôi không kích động nó nữa, tất cả mọi người còn đang chờ nó cứu mạng mà.

Mạnh Phù Dao vẫn cảm thấy hơi buồn ngủ, toàn thân thiếu sức lực, nhưng cũng may tinh thần nàng đã tốt hơn trước một chút. Nàng hỏi

Nguyên Bảo đại nhân: "Nguyên Bảo, cửa ải này làm sao qua đây?"

Nguyên Bảo đại nhân trèo lên vai Phù Dao, xem xét bốn phía, rồi chỉ tay hướng lên trời. Mạnh Phù Dao và Vân Ngấn đồng loạt ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một dải mây trắng dài như dải lụa, trôi dày đặc, không nhìn thấy được tầng mây cao nhất.

Rồi hai người bọn họ lại quay sang nhìn Nguyên Bảo, Nguyên Bảo đại nhân lại chỉ lên phía trời cao, Mạnh Phù Dao vận dụng tối đa thị lực của mình, mới có thể nhìn thấy đám mây, lấp ló sau đó là đỉnh núi cao ngất dựng đứng, hòa vào màu mây trắng xóa. Đỉnh núi dựng đứng trông rất giống vật gì đó, chỉ là nhất thời nàng không nhìn ra được.

"Nhất định phải leo lên sao?" Nàng chau mày lại.

"Bình thường chỉ việc bay lên thì không sao, nhưng giờ ai cũng không bay được thì làm sao đây?"

Nguyên Bảo đại nhân ra hiệu - Không bay được thì cũng phải tìm cách mà bay lên thôi, việc này loài người các người làm được chứ loài chuột như ta thật sự không thể.

"Bay không được thì đành leo vậy, cho dù thế nào cũng không thể ở lại nơi kì quái này." Mạnh Phù Dao đỡ Diêu Tấn và Thiết Thành dậy, Vân Ngấn đỡ Chiến Bắc Dã đứng lên. Một đoàn người gian nan vất vả mất một lúc lâu mới tới được dưới chân núi. Ngẩng đầu lên nhìn, nàng than thở: "Đây mà là núi sao? Đây cũng được coi là núi sao?"

Cả đoàn người cứ leo lên lại tụt xuống, đá trơn như ngọc, không bám được tay. Mạnh Phù Dao sờ tay vào mới biết hóa ra là băng. Lúc chạm vào nàng lại có cảm giác mềm mềm, không hề giống loại đá bình thường một chút nào mà giống vật gì đó có hơi thở, có sinh mạng nhưng lại không hề ấm áp, có hoạt động giống như sinh vật sống, khi nàng sờ tay vào có cảm giác vừa mềm mại vừa khô cứng như một vật đã chết.

Loại cảm giác này thật sự quá phức tạp, thật khó để miêu tả, nhưng cũng làm người ta khó chịu, cảm giác như sờ tay vào chăn đệm ấm áp, rồi bỗng sờ thấy một vật đã đóng băng lạnh ngắt từ lâu.

Mây bay mềm mại như nhung, ở bên ngoài, khung cảnh thật khiến người ta cảm thấy thoải mái, nhưng bên trong lại như đang muốn lấy mạng người khác. Mạnh Phù Dao không dám xem thường nơi được gọi là "núi" này. Nàng cẩn thận leo từng bước lên phía trên, không muốn chưa leo được bước nào đã ngã bịch xuống. Nàng cũng không dám thở mạnh, cố gắng phát huy cách leo tường của thằn lằn mà mình học được rồi nhẹ nhàng hít thở, không muốn nhìn thấy cái vật gì đó lúc thì thu lại lúc lại hướng tới phía nàng mà nhô lên.

"Đây là vật gì mà kì dị vậy, hết sức thật rồi." Mạnh Phù Dao than thở. Bỗng nàng nghĩ đến việc ngộ nhỡ có ai đó rơi xuống. Nàng cảm Thí Thiên vào "núi" rồi nói với những người đi cùng: "Hãy dùng cách bám vào tường để leo lên, dẫm lên những cái lỗ này để leo, ta thấy chúng cũng không đến mức trơn lăm đâu."

Vừa đưa đao chém một nhát, Mạnh Phù Dao liền "ồ" lên kinh ngạc, không biết Thí Thiên đã chuyển màu từ lúc nào, đang từ màu đen lại chuyển sang trắng, có thể nhìn thấu cả bên trong. Vết chém sáng lên rồi lóe ra một tia đỏ. Đó cũng không hề là màu đỏ bình thường của máu, mà nó trơn bóng, mềm mượt, một màu đỏ rất đẹp, giống như màu đỏ nhạt của nụ hoa mới chồi lên. Trên thân đao, gần chỗ cán đao bỗng sáng lên mấy dòng chữ. Những chữ này vừa nổi vừa chuyển động, hình dạng rất kì lạ, vừa giống chữ mà vừa không giống, có vẻ giống thiên bàng(*) trong bộ thủ.

(*) Thiên bang là một phần của chữ Hán.

"Đao của ta sao lại biến thành thế này?" Mạnh Phù Dao nghĩ thế nào cũng không biết Thí Thiên đã chuyển màu từ lúc nào. Trong kí ức của nàng, chín phần đao vẫn bình thường, trong tối có lẽ sẽ không nhìn thấy gì.

Rốt cuộc thì đã xuất hiện sự kì lạ gì, Mạnh Phù Dao thật sự không thể phán đoán ra.

Lúc nhìn dòng chữ trên đao, nàng mới thần thờ, liền lấy đao hướng về phía vách đá chém một nhát, đừng nói đến đá, cho dù là sắt thì thanh đao này cũng dễ dàng chém đứt. Khi đưa đao vào trong vách đá, nàng có cảm giác như đâm vào một mảnh chần nhung mềm. Sau đó Phù Dao rút đao ra, trên vách đá chỉ còn một dấu tích nhỏ, rồi dần trở về trạng thái ban đầu như không có gì.

Nàng lại thêm phần ngạc nhiên: "Vậy ta sẽ nhân lực đạo mỗi lần đâm đao vào để leo lên." Nàng đâm Thí Thiên vào lần nữa, đâm lên cán đao rồi gọi Vân Ngấn:

"Vân Ngấn, đưa kiếm lại đây cho ta."

Vân Ngấn chuyển kiếm lại cho Phù Dao. Nàng giẫm lên đao của mình rồi lại giẫm lên trường kiếm của Vân Ngấn để leo lên, cứ thế từng bước từng hước leo lên, mặc dù hơi tốn sức nhưng cũng không phải không hiệu quả. Nhưng ai mà biết tay của Mạnh Phù Dao vừa đưa ra thì phát hiện trường kiếm của Vân Ngấn đã cách mình quá xa, không thể với tay lấy được. Nàng nhìn một lượt thì phát hiện ra, hóa ra là do Thí Thiên dưới chân đang chậm chậm trượt xuống. Cảm giác như đang cắt đậu phụ, Thí Thiên cứ thế trượt xuống, khiến cơ thể của Mạnh Phù Dao cũng bị kéo lại xuống chân núi.

Trường kiếm cũng trượt xuống rồi. Nàng bám vào Thí Thiên, nhìn lại, trên vách đá cũng không có bất cứ dấu vết gì. Đây đâu có giống vách đá, đúng là quái vật mà!

Mọi cách đều đã thử qua rồi vẫn không thể đi được, ở nơi này, làm bất cứ động tác gì, kể cả nhẹ nhàng cũng phải tiêu tốn mười phần sức lực. Mạnh Phù Dao vừa phải kháng cự với cơn buồn ngủ, lại vừa phải xem chừng

những người lúc nào cũng có thể ngủ thiếp đi kia. Chỉ chớp mắt thôi mà trên trán nàng đã toát không ít mồ hôi.

Diêu Tấn nhắm mắt thêm lần nữa, mắt vừa nhắm thì cơ thể liền nổi lên, bay đến chỗ Phù Dao. Thanh đao hắt gài trên eo rơi xuống, chạm vào lưng nàng.

Phù Dao ngơ ngác, lúc này nàng mới nhớ đến việc sau lưng mình còn có một túi đồ, là Trường Tôn Vô Cực đã đưa cho nàng. Bên trong túi đồ còn có một vài vật kì lạ, hình như có một thanh đoản kiếm được làm bằng gỗ rất đặc biệt.

Nàng vội vàng tìm chiếc túi, lục lọi trong túi thì quả nhiên tìm thấy một thanh đoản kiếm không làm bằng ngọc cũng không bằng vàng mà vô cùng bình thường ấy. Khi nàng chọc kiếm vào vách đá, vách đá dường như không có thay đổi gì, nhưng kiếm vừa chọc vào, bên trong liền phát ra âm thanh dị thường, sau đó cố định bất động. Mạnh Phù Dao rút kiếm ra, trên vách hằn một lỗ sâu.

"Đã xong!" Mạnh Phù Dao tỏ vẻ thích thú.

Nguyên Bảo đại nhân quay sang nhìn thanh đoản kiếm, trong lòng thầm nghĩ, vật mà chủ nhân đã chuẩn bị thật là quý, cây Trường Thanh mất vài trăm năm mới mọc một lần, mà hơn nữa lại mọc ở dưới Vân Kiều nơi nguy hiểm nhất của núi thần Trường Thanh, quả là chỉ có thể tình cờ gặp được chứ không thể cầu, thật hiếm có, hiếm có. Nghe nói, trước đây vật này đã sớm bị Điện chủ vứt đi rồi, cũng thật là làm khó chủ tử, không biết chủ tử nó đã tìm lại được từ lúc nào.

Mạnh Phù Dao lại lục trong túi, tìm thêm được mấy viên thuốc màu đỏ, trông có vẻ rất bình thường nhưng mùi vị cực kì khó ngửi. Ngẫm nghĩ chốc lát rồi nàng đưa thuốc cho Diêu Tấn và Thiết Thành, mỗi người uống một viên.

Thuốc vừa uống vào trong bụng, Diêu Tấn, Thiết Thành lập tức đỏ mặt, hai mắt hoa lên, ho sặc sụa, bị cay đến mức không còn buồn ngủ nữa, cay đến tỉnh cả ngủ. Mạnh Phù Dao không nhịn được mà bật cười, nghĩ bụng "mặc dù cách này chỉ có thể trị tạm thời chứ không thể trị tận gốc, nhưng tốt xấu gì cũng là cách có thể tạm thời giữ tỉnh táo."

Giữ túi trong tay, Chiến Bắc Dã chợt nghĩ đến lời tiên đoán về sinh tử, không biết từ lúc nào đã bắt đầu chuẩn bị tư tưởng về cái chết, cũng không biết từ lúc nào đã bắt đầu lo lắng quan tâm đến nàng. Nghĩ đến đây, hẳn bỗng bật cười thành tiếng.

Mạnh Phù Dao chậm rãi cho viên thuốc vào miệng, trong giây lát, nàng cảm thấy ngực mình như có một ngọn lửa nhọn hoắt tựa mũi tên đâm vào, ruột gan nàng nóng ran, cảm giác cay đến mức muốn nổ tung cả trời đất, Mạnh Phù Dao không kìm được mà trào nước mắt.

Nhưng chỉ có mình nàng biết, nước mắt đang rơi xuống không phải vì nàng bị cay, mà vì mối tình sâu lắng vừa ngọt ngào lại vừa vô hình ấy làm xúc động, trong phút chốc không kìm được cảm xúc mà tuôn trào nước mắt.

Tình yêu của người đó cũng giống như viên thuốc tâm thường kia, dù có ngọt ngào êm dịu, nhẹ nhàng như vô hình nhưng chỉ cần nàng có thể cảm nhận được, có thể chạm tới được, thì tình cảm ấy cũng sẽ đẹp đẽ vô cùng, cảm giác hạnh phúc cũng giống như có hàng ngàn bông hoa đang nở rộ trong tim.

Mây mù bay khắp nơi, trước mắt mọi thứ trắng như tuyết, nhưng còn người ấy đang nơi đâu?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.2

Mạnh Phù Dao ngửa mặt lên, dõi theo ánh lửa bập bùng trước mắt, nàng ngẩng cao đầu nói: "Đi thôi!"

Đã có trong tay thanh đoản kiếm đặc biệt này, đoạn đường lên núi cuối cùng cũng có thể suôn sẻ hơn rồi, chỉ có điều, vẫn còn rất gian nan, vách đá thực sự rất giống sinh vật sống. Mạnh Phù Dao vừa cảm thấy hơi đau, cũng vừa cảm thấy khá nguy hiểm, chân nàng lại không giữ chắc được. Đoạn đường dưới chân cứ xiên vẹo, thỉnh thoảng, bọn họ phải bay qua, rồi lại quay lại kéo nhau đi, vừa mất sức lại vừa mất thời gian. Diêu Tấn lục trong chiếc túi mà hắn mang theo bên mình, tìm thấy một sợi dây thừng dài, liền cười nói: "Nếu chủ nhân không ngại thì chúng ta có thể buộc lại với nhau, như vậy lúc đi sẽ an toàn hơn."

Mạnh Phù Dao gật đầu đồng ý: "Thật khó tìm được người thận trọng như người."

"Thuộc hạ xuất thân từ đảo La Sát, từ nhỏ đã quen xuống biển, thế nên dù thế nào cũng phải mang theo dây thừng bên người." Diêu Tấn vỗ vào lưng: "Thuộc hạ vẫn còn nữa đây này."

"Từ khi theo ta, người đã nếm trải không biết bao nhiêu khổ đau." Mạnh Phù Dao quay lại nhìn hắn mỉm cười: "Người có hối hận không?"

"Không hề!" Diêu Tấn cười đáp lại: "Thuộc hạ đã làm được việc mà một tên trộm cả đời cũng không thể làm, kiếm được những đồng tiền mà một

tên trộm cả đời cũng không thể kiếm. Thuộc hạ còn có cơ hội nếm trải niềm vui của việc kiếm tiền mà một tên trộm cắp cả đời cũng không mơ có được, những điều này đều là chủ nhân đã tặng cho thuộc hạ. Nếu không có chủ nhân, thuộc hạ mãi mãi cũng chỉ là một tên lưu manh chỉ biết lang thang đầu đường xó chợ, chìa tay xin tiền người khác mà thôi, chứ đâu có được như bây giờ, người người kính phục, ai gặp thuộc hạ cũng còn phải chào "Diêu đại nhân".

"Người đừng nói như thế." Mạnh Phù Dao nhìn lên núi cao, thông thả nói: "Số mệnh người chính là vậy, ta cho người điều gì, tất cả đều là do người tự cố gắng mà có được, Diêu Tấn, và cả Thiết Thành nữa, sau khi thoát ra được nơi này, ta nhất định sẽ báo đáp hai người một cách cẩn thận."

"Thuộc hạ đã từng phản bội chủ nhân hai lần." Diêu Tấn gượng cười một cách xấu hổ: "Một lần tại nhà trọ, khi nhìn thấy Nhã công chúa thuộc hạ liền trốn. Một lần tại Diêu Thành, lúc chủ nhân gặp khó khăn nhất thuộc hạ lại đi mất, chủ nhân, thuộc hạ chỉ mong chủ nhân đừng trách phạt, còn về việc cảm ơn, thuộc hạ thật sự không dám nhận."

"Được rồi, người nói nhiều như vậy làm gì chứ."

Thiết Thành cay đến nỗi mắt đỏ như thỏ con, hắn không chịu được khi thấy Diêu Tấn cứ lải nhải liên tục quay đầu phàn nàn. Một đám mây bay đến, Diêu Tấn cao giọng nói: "Thuộc hạ nói được làm được! Cả đời này thuộc hạ xin hứa sẽ mãi mãi theo chủ nhân, quyết không phản bội thêm lần nữa."

"Quyết không phản bội thêm lần nữa!" Diêu Tấn nhớ đến ngày Mạnh Phù Dao rời đi, tin tưởng để lại con ấn cho hắn giữ. Hắn đồng ý nói thêm lần nữa, như cũng để nói cho chính bản thân mình nghe:

"Quyết không phản bội thêm lần nữa."

Suốt cả chặng đường, tuy có khó khăn vất vả, cuối cùng cả đoàn người cũng lên được đến gần đỉnh núi. Phù Dao lúc nào cũng có cảm giác kì lạ

như đang leo lên chân ai đó chứ không phải leo lên núi vậy.

Phù Dao ngẩng đầu nhìn lên, phía trước không hề có đường nữa. Mây nơi đây dày kinh khủng. Từng đám to một khiến người ta không nhìn thấy phương hướng đâu cả. Những đám mây này gạt không tan đuổi cũng không đi, cứ lớn vờn quanh người, Phù Dao đi từ đám bông trắng kia ra, trước mắt nàng, đỉnh núi dần hiện ra, ngọn núi giống như từng bị đao chém qua vậy. Phía trên của đỉnh núi có một vật trông giống như một cái đỉnh, còn có mấy sợi dây xích dài nối liền, còn có vật gì giống mây khói đang trôi đến đỉnh núi.

Khói màu xanh từ trong đỉnh núi bốc lên.

Đám khói đó không ngừng bay lên các tầng mây. Lúc này Mạnh Phù Dao mới biết rằng, hóa ra thứ khiến người ta buồn ngủ rồi lập lờ trôi thẳng đến cái hố lửa chính là được tạo ra từ cái đỉnh nung này.

Nguyên Bảo đại nhân chỉ về phía đỉnh nung, biểu thị đó là một nơi vô cùng quan trọng. Mạnh Phù Dao nhìn lên cái đỉnh to lớn đang ẩn nấp sau làn khói xanh ấy, bình thản nói: "Chúng ta nhất định phải vào bên trong sao? Liệu chúng ta có bị luyện thành nhân đơn không nhỉ?"

Nguyên Bảo đại nhân lộ rõ ánh mắt u sầu, dù biết cái đỉnh nung ấy là cơ quan quan trọng để phá trận, nhưng điều này không hề đồng nghĩa với việc mọi người đều có thể dễ dàng đi lên mà đóng nó lại. Việc đi lên được đương nhiên đã rất khó, nay lại còn muốn hủy cái đỉnh đấy thì càng khó hơn.

Quan trọng nhất là, trong quá trình đó còn cần một vật, nhưng cũng giống như gỗ Trường Thanh, vật đó đã rất lâu rồi chưa từng thấy xuất hiện.

Điện chủ lần này thực sự đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, không tiếc sức lực của mình, đã mang cả cái đỉnh Vân Phù đến, trước đây cảnh Vân Phù trong tứ đại cảnh chưa từng cần đến vật này bao giờ.

"Vậy thì đến thôi, ta đi." Mạnh Phù Dao thử kéo sợi xích sắt kia, muốn cố kéo chiếc đỉnh sang một bên. Sức mạnh của hai cánh tay nàng có thể kéo được nghìn cân, cho dù ở nơi kì quái này sức lực giảm sút đi rất nhiều, nhưng dùng toàn bộ sức lực để kéo thì cũng đủ kéo được chú con trâu, không ngờ sợi dây xích chỉ hơi động dậy một chút, còn cái đỉnh nung thì nằm im không nhúc nhích.

"Hay là chúng ta leo lên đi." Vân Ngấn đẩy Chiến Bắc Dã cho Thiết Thành, tiên phong leo lên sợi dây xích. Vân Ngấn vừa leo lên dây xích xong, đi mấy bước vẫn không sao, đột nhiên một luồng ánh sáng xanh hiện ra.

Cả người Vân Ngấn liền rơi xuống. Diêu Tấn bên cạnh lập tức đưa tay đỡ lấy, quay đầu nhìn lại thì mặt liền biến sắc.

Không biết từ lúc nào, sợi dây đã mọc ra một thanh đoản kiếm, phát ra ánh sáng xanh. Vừa rồi, Vân Ngấn mới chạm tay vào, sợi dây liền bị cắt đứt, rồi lại nhẹ nhàng rũ xuống. Chiếc đỉnh nung thì nghiêng sang một bên.

"Huynh có bị thương không?" Mạnh Phù Dao không quan tâm đến sợi dây bị đứt kia mà để ý đến Vân Ngấn trước tiên. Vân Ngấn chỉ lắc đầu, đưa một tay ra, cái bao ở cổ tay cứng vậy cũng đã bị cắt đứt rồi, chỉ xém chút nữa là đã có thể cắt vào động mạch ở cổ tay của hắn, hắn cảm thấy đầy may mắn: "Lần trước ở Ngạc Hải, chiếc vòng trên tay nàng đã cứu ta một mạng, ta liền nghĩ đôi tay dùng để luyện kiếm này vô cùng quý giá, nên đã bỏ công sức làm một cái găng tay đeo vào, không ngờ hôm nay nó thật sự đã có thể phát huy được tác dụng." Hắn quay đầu nhìn sợi dây: "Đao này nhanh thật!"

Chiến Bắc Dã ở bên cạnh nghe thấy Vân Ngấn nói vậy, liền nhìn sang chiếc vòng Mạnh Phù Dao đang đeo trên tay, ánh mắt rần rở, nghiêm trang lộ vẻ âm áp, ngọt ngào.

"Sợi dây này không thể vượt qua." Mạnh Phù Dao chau mày nhìn chiếc đỉnh nung đã bị nghiêng, "Dù gì thì người cũng không sao rồi. Chạm được một lần lại bị cắt đứt một lần, cái đỉnh này lập tức di chuyển, làm thế nào bây giờ?"

Diêu Tấn rút từ trong lòng ra một sợi dây thừng, thử quăng về phía đỉnh nung, dây vừa bay được một đoạn, vệt sáng xanh lại hiện lên rồi cắt đứt sợi dây thừng.

Cách này không hữu dụng, Mạnh Phù Dao thử nhảy lên, mặc dù chân khí trong người nàng vẫn còn những vận động của nàng không linh hoạt được như trước. Nàng dùng toàn bộ sức lực bay đến, nhưng chỉ được nửa đường thì cả cơ thể nhẹ bẫng nổi lên, chỉ còn cách đỉnh nung không đến mấy mét vậy mà không thể tiến thêm được nữa.

Lúc này, bốn người ở dưới đều đứng ngẩng đầu lên để nhìn nàng, thấy nàng đang bay ở vị trí không xa, nhưng bọn họ cũng không đủ tầm tay để kéo nàng xuống. Vân Ngấn nhìn theo vị trí nàng đang bay, lại hướng mắt đến đỉnh nung, trong nháy mắt liền hích người Diêu Tấn lên.

Diêu Tấn không kịp đề phòng, bị đẩy bất ngờ mấy bước đến gần chỗ của Thiết Thành, suýt nữa thì làm Thiết Thành ngã nhào xuống đất, trong khi tay Thiết Thành còn đang đỡ Chiến Bắc Dã. Bả vai Thiết Thành không điều khiển được liền huých vào người Chiến Bắc Dã. Chiến Bắc Dã bị ba người dùng lực đẩy liên tiếp khiến cơ thể lơ lửng trên không, hắn nhìn Phù Dao chột hiệu ra ý đồ của Vân Ngấn. Hắn đưa vai đỡ lấy đế giày nàng, bốn người cùng hợp sức đẩy mạnh nàng lên. Phù Dao được tiếp thêm lực đẩy của cả bốn người, kiên hướng về phía cái đỉnh, dùng hết sức đập mạnh một cái.

Mọi người cuối cùng cũng có được chút vui mừng, chiếc đỉnh nung dường như đã có phản ứng, nhưng rồi nó đột nhiên lại di chuyển, trôi ra xa hơn.

Nàng bực dọc mắng: "Khốn nạn!"

Vân Ngấn ở tận cùng phía sau cũng nhìn thấy, lại một lần tổn công vô ích rồi. Không nản chí, hấn lại ra thêm một chương nữa, từng tầng từng tầng lực dồn tới, tiếp thêm một phần lực đẩy Mạnh Phù Dao tiến về phía trước.

Trước mắt vậy cũng là được rồi, ai nấy trong lòng đều mừng thầm, cả người họ đều buộc chung một sợi dây thừng. Ở cái nơi mây mịt mù này, cơ thể dù có bị trôi nổi cũng không sợ bị rơi xuống. Nhưng vừa mới yên tâm được một chút, bọn họ đột nhiên nghe thấy giọng Nguyên Bảo đại nhân kêu to.

Tất cả lập tức quay đầu lại, liền nhìn thấy cái đỉnh nung lại di chuyển rồi bay ra vô số mũi tên.

Mưa tên lao đến bọn họ, bốn người vẫn kết thành hình cái thang thẳng đứng, còn chưa kịp tách ra.

Lúc này nếu cắt đứt dây thừng thì có thể tránh được tên, nhưng Mạnh Phù Dao lại đang ở trên không trung, không có cách nào tiến về phía trước. Nàng cúi đầu kêu to: "Cắt dây đi!"

Thiết Thành nói vọng lên: "Không!"

Hắn xoay người, bắt chấp tên bay, dốc toàn lực đẩy Chiến Bắc Dã. Vân Ngấn vẫn đứng trên đỉnh núi ra sức kéo, Phù Dao cũng không nói thêm nữa.

Ba người cùng lúc thực hiện ba hành động khác nhau, nhưng phản ứng đầu tiên đều là phải bảo vệ tính mạng của người khác trước.

Thiết Thành vừa đẩy, Phù Dao cuối cùng cũng đến gần được đỉnh nung.

Đến lượt Vân Ngấn đẩy lần nữa, nhưng Diêu Tấn lại bị hút xuống dưới.

Mạnh Phù Dao vừa cắt đứt được dây thừng, đến bước cuối cùng, tay Chiến Bắc Dã đã nắm chặt chân nàng.

Năm người chia thành ba chỗ, Vân Ngấn và Diêu Tấn ngã xuống đỉnh núi, Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã nằm ngay cạnh cái đỉnh nung, Thiết Thành thì rơi trên không trung. Thế nên, mưa cung tên lại cứ lao về phía hắn.

Mạnh Phù Dao gọi to: "Thiết Thành!" rồi ngẩng đầu lên vút Thí Thiên ra.

Thanh trường kiếm của Vân Ngấn và Chiến Bắc Dã cùng sợi dây thừng của Diêu Tấn cũng cùng lúc đến, lần lượt va vào thanh đoản kiếm.

Trong cảnh Vân Phù này, chân lực không còn linh hoạt nữa, ai nấy đều không đủ độ chính xác, chỉ có thể vút ra được đến mức xa thôi, vũ khí rơi ở mỗi hướng khác nhau, đôi lúc còn chạm vào người Thiết Thành, làm hắn chảy máu.

Duy chỉ có một mũi tên ngắn là không bị lệch, bay về phía sau lưng của Thiết Thành!

Thiết Thành ở giữa không trung chỉ kịp bắt lấy đao bảo vệ được phía trước mình, cơ thể bị thương nên phản ứng cũng chậm hơn, không kịp đưa tay ra bảo vệ phía sau lưng mình.

Tất cả vũ khí đều đã sử dụng hết rồi, cũng đã hết cách có thể cứu, Mạnh Phù Dao nhắm mắt tuyệt vọng. Lúc mở mắt, nàng dường như nhìn thấy một vệt sáng màu ánh vàng, rồi nghe thấy một loạt âm thanh rào rào.

Mạnh Phù Dao quay đầu, liền nhìn thấy phía sau Thiết Thành, Cửu Vĩ màu vàng đang bám vào áo của hắn, cùng Thiết Thành lúc chìm lúc nổi,

mũi tên ngắn kia đã bị đuôi của Cửu Vĩ bám trên người Thiết Thành hất ra.

Vô số sợi lông vàng trong không trung từ từ rơi xuống, Cửu Vĩ la oai oái kêu đau.

Mạnh Phù Dao gọi to: "Cửu Vĩ, người đã cứu bọn ta ba lần! Sau khi trở về điện, ta nhất định sẽ có thưởng lớn cho người!"

Cửu Vĩ đắc ý ngoáy ngoáy cái đuôi.

Thiết Thành suýt chút nữa thì chết, mặc dù tính mạng đã an toàn nhưng toàn thân bị trúng tên nên bị thương rất nhiều chỗ, nghiêm trọng nhất là một nhát ở vai, máu đỏ cứ chảy ròng ròng. Hắn cố chịu đựng, không hề kêu la. Mạnh Phù Dao nói: "Đừng động đậy, chờ ta đến cứu người!"

Mạnh Phù Dao một tay kéo Chiến Bắc Dã, lần theo đỉnh nung trèo lên trên. Cái đỉnh này rất to, có màu xanh, khắc đầy những hoa văn phức tạp, khó nhìn, nhờ hợp sức của bốn người lại, Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã đem theo Nguyên Bảo đại nhân cùng leo lên. Chỉ nhìn thấy phía trên đỉnh của đỉnh nung có một cái cốc đồng, ở cửa của cái đỉnh, ngay phía dưới cốc đồng lại có những rãnh màu tím vừa sâu vừa dài, những dòng nước màu tím chảy trong các rãnh này, nhìn có vẻ rất dị thường. Mạnh Phù Dao thử lấy một sợi vải thả xuống, vải vừa rơi vào rãnh liền lập tức cuộn lại, biến thành một dải màu đen rồi biến mất.

"Chất độc này thật mạnh!" Mạnh Phù Dao hít vào một hơi lạnh, nàng muốn vào trong đỉnh nung, nhất định phải kéo được cái cốc đồng kia ra, nhưng dưới cốc lại có độc, chỉ cần chạm vào sẽ lập tức chết ngay, tay đưa ra dù có nhanh hơn cả vận tốc của ánh sáng, cũng khó tránh việc trúng độc, thậm chí dùng gắng tay cũng không được, còn có thể bị nhiễm độc vào trong cơ thịt.

"Hay là dùng tay giả..." Chiến Bắc Dã ở bên cạnh nói.

Tay giả!

Mạnh Phù Dao sờ vào chiếc túi đem theo bên người, liền tìm thấy chiếc tay giả mà Trường Tôn Vô Cực đã cẩn thận chuẩn bị cho nàng, khẽ nói: "Thì ra là dùng vào lúc này..."

Mạnh Phù Dao đưa tay giả vào trong, móc cái tay này vào cốc đồng. Đợi cho tay giả giữ cốc vững chắc, trước khi tay giả bị chất độc ăn mòn hết, nàng vội vàng kéo cốc đồng lên.

"Vù" tiếng dịch độc đổ nghiêng xuống, Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã lập tức nghiêng người sang một bên, dịch độc kia liền đập vào dòng chữ khắc trên đỉnh nung rồi chảy xuống, phía bên đỉnh nung chỗ dịch độc đập vào liền hiện lên tia sáng màu tím nom rất kì lạ.

Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã nhào người ra nhìn vào bên trong của cái đỉnh, chỉ toàn một màu đen, lấp lóe trong đỉnh là những tia cực đỏ. Mạnh Phù Dao nói: "Đến ta đi!"

Chiến Bắc Dã không nói gì đã đẩy nàng sang một bên, tiếc là thể lực của hắn chưa hồi phục hẳn nên bị Mạnh Phù Dao đẩy ngược lại ra sau, rồi nàng một mình nhảy xuống đỉnh nung.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.3

Trong đỉnh hơi nóng, ở giữa phát ra tia sáng màu đỏ, tia đỏ ánh lên đỉnh một loại ký hiệu hoa văn cổ quái, nhìn thì thấy giống bùa chú. Mạnh Phù Dao bay qua, chợt thấy loại bùa chú đó nhìn rất quen, trong lòng cảm thấy bứt rứt, muốn nhớ ra bùa chú gì nhưng lại không biết rốt cuộc mình đang liên tưởng tới cái gì, thế nên chỉ muốn ngừng suy nghĩ lại.

Nguyên Bảo đại nhân đã ngoan ngoãn ở trên vai của Mạnh Phù Dao từ lâu, chỉ vào tia lửa màu đỏ kia, biểu thị ý bảo nàng đi qua bên đó. Mạnh Phù Dao đi đến, nhìn thấy ở trung tâm cái đỉnh là một vật gì đó có màu như than củi, ở giữa còn có một cái lỗ hình vuông, bên ngoài trơn bóng, có hình tròn. Vật màu đen đó nối với cái đỉnh bằng một lỗ thông khói khá nhỏ, hẹp, có thể dễ dàng nhìn thấy những vạt khói mây màu trắng nhạt đúng là phát ra từ vật này rồi.

Nguyên Bảo đại nhân làm một động tác tay để ra hiệu, ý muốn nói: "Cần phải che lấp được cái lỗ này!"

Cái này thì đơn giản thôi, Mạnh Phù Dao liền cởi áo ngoài, nhưng Nguyên Bảo đại nhân liền hiểu ý rồi lại lắc đầu.

Chiến Bắc Dã đưa ra miếng ngọc dặt sau lưng ra, nhưng Nguyên Bảo đại nhân cũng lắc đầu. Chiến Bắc Dã nhớ đến chiếc túi vạn năng mang theo bên mình, liền tràn đầy hi vọng lấy chiếc túi ra đưa cho Nguyên Bảo đại nhân nhìn. Nguyên Bảo đại nhân vừa thấy mắt liền sáng lên, rồi chỉ vào chiếc sừng tê giác.

Mạnh Phù Dao rút chiếc sừng tê giác ra, Nguyên Bảo đại nhân một chân giữ lấy ngón tay của nàng, ra sức mà cắn.

Mạnh Phù Dao hét lên đau đớn, máu tươi tuôn xuống chiếc sừng. Nguyên Bảo đại nhân liền ra ý bảo nàng đặt chiếc sừng vào miệng lỗ, thật may là rất vừa vặn.

Vết sáng đỏ vừa bị chiếc sừng che lấp, ánh sáng liền nhạt dần rồi biến mất.

Nàng hớn hờ: "VẬY là xong rồi!"

Nàng vừa nói được nửa câu thì cả người như bị ai đó kéo sang một bên, rồi lại nhìn thấy vết sáng đỏ dần xuất hiện, bốn phía hiện lên đầy những đốm màu đỏ sẫm như sao, bắn tung lên. Chúng rơi xuống đâu, nơi đó liền bốc lên một màn khói trắng nhức mũi.

Mạnh Phù Dao hoảng hốt. Vừa rồi, nếu không phải Chiến Bắc Dã nhanh tay đỡ nàng thì Mạnh Phù Dao sớm đã trở thành "Mạnh Mặt Rỗ" rồi, vì lúc đó nàng vẫn còn đang chìm đắm trong sự thành công của bản thân vì đã lắp được cái lỗ quái dị đó mà không hề để ý đến những vật hình sao đang rơi xuống.

Một vật thể đen đen, dính dính rơi xuống chân Mạnh Phù Dao. Nàng tỉ mỉ quan sát thì nhận ra nó chính là một miếng sừng tê giác dùng để bịt cái lỗ ở đỉnh nung lại. Mạnh Phù Dao ngơ ngác một lúc rồi quay đầu nhìn Nguyên Bảo. Nguyên Bảo đại nhân cũng ngơ ngác quay đầu nhìn nàng. Vật có thể hủy đi cái đỉnh nung đang bay lơ lửng kia không gì khác ngoài miếng sừng tê giác nghìn năm cộng thêm một chút máu tươi. Nguyên Bảo đại nhân làm sao mà biết hiện giờ nó lại không có tác dụng chứ?

Thật ra, ngay đến cả Nguyên Bảo đại nhân cũng đã nhận ra rằng, hiện giờ, "Tứ đại cảnh" đã không còn là "Tứ đại cảnh" mà Thần điện vẫn dùng để ngăn mọi người đi qua cửa trước đây. Bây giờ, bốn cửa ải này khó khăn

hơn trước đây rất nhiều, đáng sợ hơn, âm thầm nguy hiểm chực chờ giết người, nơi nào cũng có sát khí, thậm chí đến cả cái đỉnh nung đang trôi kia cũng có thể dùng để làm vật luyện thành linh hồn mất. Rõ ràng, tất cả các quy tắc đã bị thay đổi hết rồi.

"Sừng tê giác nghìn năm cũng không có tác dụng vậy còn cách nào nữa đây?" Nguyên Bảo đại nhân cố gắng lẩm nhẩm, trong đầu đang ẩn chứa suy nghĩ về vật gì đó, rồi lại tự giễu, "làm sao có thể chứ?", thứ đó vốn đã mất tích từ rất lâu rồi.

Manh Phù Dao lại trở nên buồn rầu, những vật mang theo trên người nàng, ngoại trừ chiếc túi kia thì cũng không còn gì khác nữa. Chiếc sừng tê giác kia không có tác dụng, vậy thì còn vật gì có thể che lấp được cái đỉnh nung kia đây?

Quyết không từ bỏ, nàng quyết tâm tìm hết những đồ trên người thêm một lần nữa. Đột nhiên, Mạnh Phù Dao sờ thấy một vật gì cứng cứng đang đeo bên lưng. Nàng lôi ra xem thì thấy một vật hình vuông, có màu đen, to bằng lòng bàn tay, không có khe hở, bên ngoài nhẵn bóng. Vật này đúng là vật mà lúc đầu ở Thiên Sát, khi Mạnh Phù Dao đánh nhau với Vân Hồn, bà ta đã dâng tặng cho nàng. Lúc đó, Vân Hồn đã nhấn mạnh với Mạnh Phù Dao rằng nếu có duyên trùng hợp nhất định sẽ có ngày dùng đến thứ này. Mấy năm qua, nàng chưa từng xem thứ Vân Hồn tặng rốt cuộc là vật gì. Lúc đó, nàng cứ tưởng rằng bên trong có vật gì đó tốt đẹp, đã từng xem xét rất lâu nhưng cuối cùng rất lâu cũng không mở được ra, rồi tiện tay nàng liền vứt vào trong chiếc túi dặt bên lưng. Nàng cũng từng đưa cho Tông Việt thử qua xem có thể dùng làm thuốc được không, nhưng cuối cùng cũng không thành công. Rồi Tông Việt lại đưa lại cho Mạnh Phù Dao. Đã mấy lần Mạnh phù Dao muốn vứt cái vật vừa nặng vừa vô ích này đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đồ Vân Hồn tặng nhất định không phải mà đồ tầm thường, thế nên lúc nào nàng cũng đem theo bên mình.

Mạnh Phù Dao giữ vật đó trong tay, nhìn về phía cái lỗ, lông mày lập tức rướn lên - Cái lỗ và cái hộp, hình dáng hoàn toàn giống nhau.

Nàng chir chăm chăm nghiên cứu chiếc hộp, mà không chú ý tới tâm trạng của Nguyên Bảo đại nhân.

Nguyên Bảo đại nhân thì đang trợn tròn mắt nhìn Mạnh Phù Dao.

Đây không phải là cái khóa đã mất tích từ lâu của cái đỉnh nung của Vân Phù đây sao?

Cái khóa thực sự của chiếc đỉnh Vân Phù, cái khóa để mở chiếc đỉnh thần này đã mất tích mấy chục năm rồi, nên sau đó mỗi lần sử dụng, chiếc đỉnh này có thể đốt lên nhưng rất khó dập tắt, mỗi lần dập đều phải cần đến cái sừng tê giác ngàn năm cùng một ít máu tươi, vì thế mà rất ít khi được sử dụng.

Cho đến hôm nay, Mạnh Phù Dao tiện tay rút ra, vậy mà lại lấy ra được chìa khóa thực sự của cái đỉnh.

Nguyên Bảo đại nhân vừa ngạc nhiên nhưng cũng không khỏi muộn phiến - Mạnh Phù Dao, người có vật này mà không chịu nói sớm. Nếu người nói sớm hơn, ta đã không phải lo lắng rồi. Người không nói, ta làm sao biết người có nó chứ.

Buồn bực xong rồi, Nguyên Bảo đại nhân lại chuyển sang vui mừng - Nhưng cho dù thế nào, cửa ải này cuối cùng cũng có thể qua rồi! Một khi dập tắt được cái đỉnh của Vân Phù, cảnh ở Vân Phù cũng sẽ theo đó mà không còn tồn tại, vậy là trận này sẽ được phá!

Nguyên Bảo đại nhân đột nhiên mở to mắt, ánh mắt trong phút chốc hiện lên đầy vẻ kinh hoàng.

Phá trận Vân Phù, phá trận Vân Phù.

Ánh mắt ấy của Nguyên Bảo giờ chuyển sang cho Mạnh Phù Dao, Mạnh Phù Dao vốn vừa vui mừng thích thú giờ liền lộ vẻ hoảng hốt, vừa quay đầu, nàng tức thì nhìn thấy mặt của Chiến Bắc Dã cũng biến sắc.

Mạnh Phù Dao trần tĩnh lại, liền nhìn thấy những đám mây mỏng bay lơ lửng đó. Một luồng sáng như một cơn chớp, trong phút chốc làm nàng giật mình.

Nếu hủy đi cái đỉnh của Vân Phù, tức là cảnh ở Vân Phù cũng biến mất, tất cả sẽ quay trở về như thường. Người sẽ không còn bay lơ lửng trên không trung nữa. Nhưng bọn họ cũng đã leo lên cao như thế này rồi. Có thể nói, bọn họ ở trong cái đỉnh, Thiết Thành thì đang bay trôi nổi ở bên ngoài, lại còn bị thương, lúc cái đỉnh nung này bị đóng lại, hẳn sẽ lập tức rơi xuống, rồi bị đập mạnh xuống đất mà chết mất.

Ở trên đỉnh Tiếp Thiên, trong hang băng, có một con chim ưng màu xanh. Nó nặng chình chích, đứng như lời Trưởng Tôn Vô Cực nói, cứ một lúc nó lại nghiêng sang một bên, rĩa rĩa vào lòng mình.

Móng vuốt của nó bám chặt lấy trái tim của Trưởng Tôn Vô Cực, trước kia khi cảm thấy nhịp đập của trái tim, nó sẽ nhẹ nhàng hành động, dùng móng vuốt sắc nhọn của nó bắt lấy trái tim kia, nhân lúc trái tim vẫn còn nhịp đập, liền ăn tươi luôn.

Trước kia, nó đều làm như thế. Thế nhưng, hôm nay nó chỉ nhẫn nhịn chịu đựng, chủ nhân nói nó không được động thủ mà chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi như vậy cả đêm, xong việc chủ nhân của nó sẽ có thưởng cho nó.

Nó quay lại nhìn người dưới thân mình, người đó cũng quay lại nhìn nó. Nó chợt cảm thấy người này rất kì lạ, không giống với tất cả những người mà nó đã từng gặp. Nó đã quen nghe tiếng kêu gào than khóc thảm thiết của những người dưới thân mình, cũng quen nhìn ánh mắt kinh hãi của họ

khi nhìn nó, nhưng hôm nay ánh mắt của người này, thâm trầm, mở to, bình tĩnh, giống như biển sâu thăm thẳm đến nghìn dặm mà thỉnh thoảng nó nhìn thấy lúc đang bay vậy.

Người này không hề sợ hãi, không hề kinh hoảng, không hề phần nộ, điềm tĩnh như biển lớn lặng gió.

Nhưng cũng không biết vì lí do gì, nó chợt cảm thấy, nếu ai thật sự tưởng sự bình lặng này là thật, thì hẳn sẽ phải đối mặt với những đợt sóng dữ dội sau đó. Con ác điều xanh chuyển động một cách bất an, người ở dưới thân nó cũng chuyển động, đầu rướn về phía trước.

Ác điều dựa theo ánh mắt của hẳn mà nhìn về phía trước, đôi mắt màu ánh kim đột nhiên thay đổi. Hẳn đang đọc sách sao? Trong tay hẳn còn giữ một dải lụa dài, người đó đang đọc chữ trên dải lụa đó sao?

Con ác điều phần nộ! Nó đường đường là loài chim hung dữ nhất của núi Trường Thanh, cũng là loài chim quý nhất của Tứ Trường lão, bộ vuốt của nó có thể dờn non đập đá. Nó cũng đã từng bóp chết vô số sinh mệnh. Nó làm sao có thể cho phép mình bị một người, lại là người mà đang bị nó trói buộc, xem thường như thế này chứ. Nó bèn lộ bộ t mạnh đôi cánh, giờ móng vuốt lên, muốn bắt lấy người đó. Nhưng chợt nghe thấy có tiếng nói ở phía xa, lập tức hiểu ra chủ nhân đang nhắc nhở mình, nên nó đành phải buông móng vuốt ra ngoan ngoãn quay lại.

Người ở dưới thân nó đến nhìn cũng không thèm nhìn nó lấy một lần, khoảnh khắc chống chọi với sinh tử vừa rồi dường như không hề tồn tại.

Không thể phủ nhận đây thật sự là loài chim thông minh. Nó biết mọi cử chỉ hành động của nó đều sẽ bị chủ nhân phát hiện, sau khi bị cảnh báo, nó liền ngoan ngoãn cúi đầu, tiến gần đến mặt của Trương Tôn Vô Cực.

"Ta lấy nhân cầu của người, xem lần sau người còn có dám đối xử với ta như thế không." Chim ưng cúi đầu xuống.

Hang băng trong vắt có thể nhìn thấy cả bóng người ánh lên, cái bóng đen xì của con ác điều hung dữ kia đang chậm chậm cúi đầu, hết sức kì dị.

Đầu chim cuối cùng cũng cúi đến trước mặt của Trương Tôn Vô Cực, ngang tầm mắt của hắn.

Con ác điều đặc ý quan sát đôi mắt của Trương Tôn Vô Cực, trong lòng đang nghĩ nên mổ phần nào trước thì tốt đây?

Khoảng cách gần như thế, nhưng nó vẫn nhìn thấy cặp mắt lúc nào cũng bình yên, điềm tĩnh, thâm trầm, sâu thẳm và rộng lớn như mặt biển ngàn dặm đang được ánh sáng mặt trời soi sáng, chính ánh mắt đấy đã khiến con ác điều hoảng sợ tột độ.

Sau đó, nó bỗng cảm thấy ở cổ có gì đó mát mát.

Nó cúi đầu, liền nhìn thấy một tia sáng lóe lên, giống như tia điện lao đến người nó, chạm vào lông trên cổ nó, nhưng chưa đến mức chạm đến tường băng. Tia sáng đó nhanh đến mức ngay cả ánh mắt sắc bén của nó cũng không thể theo kịp, phút chốc đã chạm đến chỗ yếu nhất trên cổ của nó, chạm đến phần lông màu xám trên cổ nó, ở trên cổ nó một lúc rồi từ từ bay đi.

Chỉ xém một chút nữa là cổ họng của nó đã bị cắt đứt rồi. Ác điều đau đến mức cứ tiến trước lùi sau, chỉ chực muốn bay đi.

Ánh mắt người kia có phần ngạc nhiên, giống như mặt biển vừa trải qua một đợt sóng, cuộn trào mãnh liệt như va vào con chim ưng, khiến nó chỉ chực muốn bay lên, không dám động đậy nữa.

Nó nhìn thấy ánh mắt ấy, lạnh nhạt, điềm tĩnh, không hề có ý cảnh cáo nhưng lại đầy sát khí và hung dữ, mặc dù chưa hề ra tay nhưng đã có thể khiến nó không dám đặc ý và ngạo mạn nữa.

Đó chính là sự coi thường, là cuộc chiến của một kẻ mạnh đối với một con kiến ngạo mạn ngông cuồng coi mình là trung tâm của vũ trụ.

Nó nghiêng đầu, nhìn thấy dải lụa của hân.

Chim ưng mở rộng đôi cánh đã cứng đờ từ lâu của nó, rồi lại từ từ thu cánh lại. Lúc này nó mới hiểu, thế nào mới là sức mạnh thực sự. Cho dù người đó có đang bị thương, suy nhược thì vẫn có thể hạ gục được nó ngay lúc này. Không giết nó, chỉ là vì người đó cảm thấy chưa đúng lúc mà thôi.

Ác diệu ngồi ở đó, thu lại sát khí vốn có của nó những loài chim dữ, chỉ có kẻ mạnh hơn mới có thể thuần phục được chúng, nhưng không phải dùng sức mạnh của cơ thể mà chính là sức lực đến từ nội tâm.

Chim ưng thậm chí còn cảm nhận được rằng, so với chủ nhân của mình - Tứ Trường lão, thì người nam nhân sắc mặt đang xanh xao trước mắt, có sức mạnh tinh thần mạnh hơn ông ta rất nhiều.

Nó thu lại vẻ hung dữ, lúc này, Trường Tôn Vô Cực mới quay lại nhìn nó một lượt, dùng ánh mắt ra hiệu cho nó, "Lùi lại! Lùi lại phía sau!"

Chim ưng liền lùi lại.

Nó đã bị một vệt sáng sắc nhọn làm kinh sợ, lại bị khí thế bình tĩnh, thâm trầm của Trường Tôn Vô Cực dọa, tự nhận thức được phải phục tùng, bèn lùi rồi lại lùi tiếp.

Trường Tôn Vô Cực ra lệnh: "Cúi xuống!"

Con chim ưng liền ngoan ngoãn cúi xuống, thu lại móng vuốt của nó.

Trường Tôn Vô Cực nở nụ cười tỏ ý hài lòng: "Ng ngoan lắm, rất tốt!"

Trong động băng, một người một vật đang thương lượng với nhau, không phải bằng lời nói mà bằng sự giao cảm của ánh mắt. Khẩn Na La

Vương và Tứ Trưởng lão ở dưới vẫn không hề hay biết gì.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.4

"Không biết bây giờ tình hình ở trong hang băng như thế nào rồi?" Khẩn Na La Vương liền cười: "Tứ Trưởng lão, chim của người sẽ không bay làm loạn lên chứ?"

"Làm sao có thể chứ!" Tứ Trưởng lão tự tin nói: "Chim ưng của ta cực kì thông minh, là vua của các loài chim, từ trước đến nay nó chỉ nghe theo lệnh của một mình ta. Ta bảo nó không được cử động, nó tuyệt đối sẽ không đi một bước."

"Vậy thì tốt!" Khẩn Na La Vương đột nhiên chỉ về phía sau lưng hắn, "ồ" lên kinh ngạc: "Ở kia hình như có một cái bóng bay qua."

"Ở đâu?" Tứ Trưởng lão quay đầu nhìn, Khẩn Na La Vương chỉ tay ra hiệu, Tứ Trưởng lão vừa quay đầu liền cười bảo: "Chắc đó là bóng của người thôi!"

"Ừ nhỉ..." Khẩn Na La Vương cười đắc ý, "Ở cái thế giới toàn băng này, đi đến nơi đâu cũng toàn thấy bóng là bóng..." Hắn tỏ vẻ mệt mỏi, đi được mấy bước liền nói: "Tứ Trưởng lão, phải ở lại đây sao? Ta vừa ngồi đã muốn nằm ngủ luôn rồi."

"Đại vương không ở đây xem tiếp sao? Ca Lô La Vương vô cùng chú ý đó."

"Nếu Tứ Trưởng lão và con chim ưng kia có thể thần giao cách cảm với nhau, quyết không làm hỏng chuyện, vậy thì Trưởng lão người ở đây, lại thêm cả ta nữa, quả thực là không cần thiết, dù sao hắc cũng là một người sắp chết, còn có thể làm được gì chứ?" Khẩn Na La Vương buồn ngủ đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng, lời nói còn không rõ ràng, "Không ngại người cười chê, gần đây ta truyền công lực cho Ca Lô La Vương luyện công cả ngày lẫn đêm, thật sự rất mệt..."

"Ca Lô La Vương cũng hi vọng công lực của ngài có thể tăng thêm một bậc, tương lai có thể tiếp quản chức vị Điện chủ." Tứ Trưởng lão cười nói: "Có điều, hôm nay thực sự không cần ngài phải ở đây, xin ngài quay về nghỉ ngơi đi."

"Nếu như vậy, thì vất vả cho người rồi!" Khẩn Na La Vương vui mừng, Tứ Trưởng lão hành lễ, rồi nhìn theo Khẩn Na La Vương xuống núi.

Bóng của Khẩn Na La Vương nhanh như tia chớp lướt xuống dưới đỉnh Tiếp Thiên, dọc đường tránh khỏi các đệ tử đang canh núi. Lúc đi qua một cái đình viện đóng kín ở phía sau một cái cây vạn tuế được trồng ở điện Trường Thanh, hắc cực kì cẩn thận để không lỡ chân phát ra tiếng động, nhưng cái túi dài ở bên người lại làm hắc cảm thấy có chút vướng víu, lúc bay qua cái cây đó, hắc đã vô tình đụng vào một cọng lá.

Hắc lướt qua vô cùng nhẹ nhàng, ngay cả hạt sương đọng trên đầu lá cũng không chút lay động.

Nhưng trong sân lại lập tức có giọng nói truyền tới: "Ai đó?"

Khẩn Na La Vương ngạc nhiên, vội vàng tìm kiếm giọng nói đó là từ đâu tới. Trong sân lại có bóng người lấp ló. Cái bóng đó dường như là xuất hiện cùng lúc với giọng nói.

Bóng người đó đứng lại ở cửa, hắc chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng đang biến mất dần trong bóng đêm.

Hắn lạng người nhìn, mắt mở to, cả ngôi nhà lại vọng lên tiếng hỏi nghe như của một người đã lớn tuổi: "A Đại, có chuyện gì thế?"

"Không có gì, chỉ là người qua đường mà thôi." Người trung niên tên A Đại liền cung kính đáp lại.

Người ở trong nhà không nói gì nữa, dường như cũng không định hỏi thêm điều gì, chỉ còn lại những âm thanh cọt kẹt của cửa. Dưới đất có bóng của một người đội quan cao cao.

A Đại ngạc nhiên hỏi: "Ngài... Ngài không phải là đang luyện công, cần..."

Người đó liền xua tay, A Đại lập tức không nói nữa, người đó từ từ ngẩng đầu lên. Ánh trăng chiếu vào lông mày, vóc dáng của người đó cao một cách kì lạ, nhưng da thịt trông có vẻ khá yếu ớt, mỏng manh, nếu tính về tuổi tác, xem ra người đó đúng là Trường Thanh Điện chủ rồi.

Vùng trán của hắn hiện lên dưới ánh trăng một màu xanh xanh, giống như màu xanh của cỏ cây, nhìn thì thấy khá kì dị, suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: "Đế Phi Thiên đã tới đâu rồi?"

"Ở tầng thứ sáu rồi ạ!" A Đại đáp, "Ma Hô La Già bộ bây giờ mới ra tay, Ma Hô La Già Vương cũng mấy lần đến mời, nhưng thuộc hạ đều nói ngài đang đóng cửa, không tiếp khách..."

"Đã đến tầng thứ sáu rồi thì không cần phải tránh thêm làm gì nữa, tầng thứ bảy cũng phải mở ra, để hắn lên được tầng thứ tám." Trường Thanh Điện chủ bình thản nói: "Vẫn hắn một trận đã, không hạ được thì gọi Ca Lô La Vương đến tiếp hắn."

A Đại cúi người im lặng, không dám nói gì.

Trường Thanh Điện chủ bần thần một lúc rồi nói: "Lên đỉnh xem sao!"

A Đại lại ngậy ra, định hỏi: "Đỉnh nào?" thì chợt hiểu ý của Điện chủ, liền lặng lẽ đi theo sau.

Trường Thanh Điện chủ đi không nhanh lắm mà tỉ mỉ xem xét từng vạt áo nhưng lại không để ý đến dưới đất, tác phong của ông ta rwwet kì quái, hai vai không hề cử động, chỉ có vạt áo là thỉnh thoảng đung đưa.

Cả đoạn đường lúc lên đỉnh, Trường Thanh Điện chủ không hề né tránh bất kì ai, trực tiếp đi xuyên qua các đệ tử đang canh giữ hang băng. Tốc độ đi của ông ta không nhanh không chậm, các đệ tử ở hồ băng đều nói rất nhỏ, thận trọng. Mọi người đều không biết vừa rồi đã có người đi qua, chỉ có một đồ đệ đáng người cao nhất, nhìn khắp nơi rồi phát hiện ra ánh nền nho nhỏ nháy nhót. Hắn nói: "Đêm nay gió to, chắc sẽ thổi vào hang."

Trường Thanh Điện chủ không nói gì mà đi qua, đột nhiên lông mày hơi nhíu lại, khẽ thở dài.

A Đại ngăm nhìn hình bóng thanh thoát của Điện chủ, trong lòng gã chợt nghĩ đến tình cảnh thảm khốc, khó khăn vừa xảy ra với Điện chủ, hai cảnh tượng đối lập ấy... A Đại vẫn còn đang miên man trong dòng suy nghĩ, thì trước mắt, Điện chủ bỗng dừng lại. A Đại suýt chút nữa thì va vào Điện chủ, may mà gã kịp thời dừng lại.

Đứng ở đây đã có thể nhìn thấy phía dưới của hang băng. Ở đó, có một người đang ngẩng đầu nhìn lên hang băng, ánh trăng chiếu sáng một bên người của hắn ta, có thể nhìn rõ được nụ cười nhạt nhưng cũng đầy trang nghiêm trên khuôn mặt hắn ta. Không ai khác, hắn ta chính là Tứ Trưởng lão, người mà A Đại vừa nghĩ đến.

Nửa đêm nửa hôm rồi, hắn ta lặng lẽ lên đỉnh Tiếp Thiên làm gì vậy?

A Đại nhìn theo hướng Tứ Trưởng lão đang nhìn lên, trong lòng ngạc nhiên tột độ - Thánh chủ điện hạ!

Tứ Trưởng lão thật to gan!

Hắn ta vẫn ngẩng đầu nhìn theo Điện chủ. Trường Thanh Điện chủ vẫn đứng nghiêm trang dưới ánh trăng, nhìn theo bóng dáng đang đứng lặng ở phía trước mặt mình. Vùng trán bị thương sâu cũng đến mấy phân, ở dưới ánh trăng sáng dưới hang băng này trông vết thương lại càng rõ hơn.

Một lúc lâu sau đó, Trường Thanh Điện chủ liền bay lên.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.5

Tà áo màu thanh thiên của Điện chủ giống như màu trắng di chuyển nhanh trong không gian, từ từ tiến đến gần Tứ Trường lão, nhanh đến mức cảm giác như đầu mũi của Điện chủ sắp chạm vào sau lưng của Tứ Trường lão rồi, vậy mà Điện chủ vẫn chưa có vẻ là muốn dừng lại.

Tứ Trường lão đang mơ một giấc mơ được làm đại vương, giấc mơ được nắm toàn bộ quyền lực trong tay. Trong giấc mơ đẹp đẽ ấy, hắn ta nắm giữ quyền lực, rồi tìm mọi cách trừ khử Ca Lô La Vương, khống chế sức mạnh của Khẩn Na La Vương, cuối cùng ung dung mà ngồi vào ngai vàng...

Thế rồi, có một người bỗng đứng sau lưng hắn ta từ lúc nào, giọng nói rất bình tĩnh: "Tứ Trường lão đêm rồi không ngủ, ở đây hóng mát sao?"

Tứ Trường lão lập tức quay đầu, nhưng kì lạ là phía sau vắng vẻ không có một ai, chỉ có một cái bóng cao gầy đứng gần vách đá, mà chính là bóng của hắn ta, như thể hắn ta gặp ma mà thôi.

Trong phút chốc, cả người Tứ Trường lão toát hết mồ hôi, không phải vì hắn ta sợ ma, mà vì hắn ta nhận ra được giọng nói này. Thà rằng hắn ta nghe thấy tiếng quỷ khóc còn hơn là nghe thấy giọng nói này.

"Điện chủ!" Hắn ta không dám quay đầu lại mà vội vàng quỳ xuống, ấp úng giải thích: "Thuộc... thuộc...thuộc hạ chỉ... là... ở đây luyện... luyện công mà thôi!"

"Ồ, Trường Thanh Thần điện ta có võ công gì mà cần phải đêm hôm đến tận đỉnh Tiếp Thiên để luyện chứ? Hoa Ngọc? Thăng Long? Hay Kinh Thần chỉ?" Trường Thanh Điện chủ vẫn hướng về phía sau lưng hắt ta bình thản nói, "Ta cũng không nhớ lắm, Thăng Long - công pháp của Tứ Trường lão đến nay chưa xong, cái gọi là Tiếp thiên hàn khí, đối với người liệu có tác dụng không?"

"Điện chủ... tôi... tôi... tôi..."

Vừa cúi đầu, Tứ Trường lão vừa bấm móng tay, đây chính là cách hắt ta ra lệnh cho con chim ưng của mình - nhanh bay đi!

Chim ưng nghe thấy tiếng bấm của móng tay nhưng nó lại không bay đi. Vì cùng lúc đó, Trường Tôn Vô Cực đột nhiên mở mắt, tiếng bấm móng tay của Tứ Trường lão vừa phát ra, thì chim ưng cũng nhìn thấy ánh mắt của Trường Tôn Vô Cực, ý bảo nó "Mau qua đây, qua đây!"

Con chim ưng rất thích phục tùng mệnh lệnh của người có sức mạnh, nên đã ngoan ngoãn không bay theo lời Tứ Trường lão mà nghe theo lời của Trường Tôn Vô Cực, quay lại vị trí như lúc đầu đang ngồi.

Sau đó, nó liền nhìn thấy Trường Tôn Vô Cực dùng răng cắn vào môi, làm chảy ra một màu tím xanh, rồi hắt nhắm mắt.

Con chim ưng ngạc nhiên liền nhìn hắt, không hiểu Trường Tôn Vô Cực làm vậy có ý đồ gì. Sau đó, nó nghe thấy tiếng bước chân cực kì thanh thoát, nhẹ nhàng.

Hình bóng của người đang đến hiện lên trong mắt của nó, áo lông, tướng mạo thanh tú.

Trường Thanh Điện chủ vừa bước vào trong hang đã nhìn thấy cái hình giá bị lật đổ, con chim ưng đứng ngay trên trái tim của Trường Tôn Vô Cực, còn Trường Tôn Vô Cực "đang hôn mê bất tỉnh, môi tím bầm".

Ông ta đứng đó trầm mặc, không khí trong hang vốn đã rất lạnh, nay lại thêm phần lạnh lẽo hơn. A Đại và Tứ Trường lão đi ngay phía sau ông ta cũng đồng thời đang phải chống lại cái giá lạnh ở đây.

Trường Thanh Điện chủ phẩy phẩy tay áo.

Con chim ưng còn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì đã bị rơi xuống đỉnh núi cao rồi.

Cùng lúc này, Tứ Trường lão bị một lực vô hình không biết từ đâu bay đến đánh mạnh vào người, khiến hắn bay lên rồi đập mạnh vào tường băng, va mạnh đến mức tường băng mấy trăm năm mới được kết thành một tầng băng sâu liền bị vỡ tan tành hết cả, "rào rào" rơi lả tả xuống đất. Tứ Trường lão chìm trong băng vỡ, ho ra một đồng máu.

Trường Thanh Điện chủ không thèm nhìn hắn ta, tay vừa nhắc giá hình cũng theo đó mà được dựng dậy, sau đó ấn ấn nhẹ lên tim của Trường Tôn Vô Cực, Trường Tôn Vô Cực nôn ra một ngụm máu: "Mau tỉnh lại đi!"

Hắn nhìn sang Trường Thanh Điện chủ, thấp giọng nói: "Sư phụ..."

Trường Thanh Điện chủ im lặng, sau đó nhìn hắn một lúc lâu rồi nói: "Người đã chịu biết bao nhiêu khổ cực... đến ngày hôm nay... người đã nghĩ thông chưa?"

Trường Tôn Vô Cực trầm mặc một lúc lâu, sắc mặt còn xanh xao hơn cả ánh trăng đang chiếu sáng kia, hàng mày chau lại, ánh mắt sáng và kiên định như ngọc bích.

Mắt của Trường Thanh Điện chủ bỗng sáng lên, lộ rõ vẻ tức giận, Trường Tôn Vô Cực nhìn ông ta: "... Sư phụ... người giữ gìn sức khoẻ, sắc mặt của người... hình như không được tốt..."

Câu nói khiến ánh mắt của Trường Thanh Điện chủ dọi đi, cùng lúc đó ông ta cũng đã khôi phục được giọng nói lạnh băng của mình: "Bốn tọa không sao!"

Trường Thanh Điện chủ nhìn Trường Tôn Vô Cực, từ tốn nói: "Người hãy nghĩ cho kĩ, một khi người đã là Điện chủ, thì những việc này sẽ không còn xuất hiện, xử lý người khác hay là để người khác xử lý mình, lẽ nào người không hiểu chân lí này sao?"

Trường Tôn Vô Cực cười một cách bất lực, không biết nên mở lời như thế nào, liền hỏi: "Sư phụ... nàng ấy chỉ muốn vượt qua Tứ đại cảnh lên Thần điện cầu xin sự giúp đỡ, hoàn toàn tuân thủ đúng luật lệ quy tắc, chúng ta hà tất phải... diệt cỏ tận gốc như vậy?"

"Câu hỏi mà người hỏi thật ngu ngốc!" Trường Thanh Điện chủ giải thích cặn kẽ: "Nữ nhân đó là yêu nữ do trời phái xuống, bẩm sinh đã là nước lửa không dung với Trường Thanh Thần điện chúng ta đây, Thần điện của ta có trách nhiệm cứu giúp chúng sinh, làm sao có thể để cho yêu nữ kia làm loạn nhân gian chứ."

"Yêu nữ..." Trường Tôn Vô Cực khẽ cười, "Nếu như... như nàng ấy chỉ muốn rời đi thì sao? Dù sao nàng ấy cũng muốn đi, hay là để nàng ấy ra đi, như vậy có phải mọi chuyện được giải quyết không?"

Trường Thanh Điện chủ đột nhiên không nói gì nữa, một nửa khuôn mặt của ông ta in bóng xuống hang băng, ông ta dường như đang theo đuổi suy nghĩ gì đó, không khí trong hang lại thêm phần nặng nề. Lần này không phải là sự xơ xác tiêu điều vừa rồi, mà là một sự âm u mịt mù rất khó diễn tả thành lời, dường như có rất nhiều bí mật ẩn dưới sự quang minh đường hoàng được chôn giấu ở đây, chính vào thời khắc này, mượn một câu hỏi vô tình để từ từ nổi lên.

Một lúc lâu sau, ông ta mới lấy giọng mà nói: "Người cũng nên biết, cả cuộc đời bốn tọa đã trải qua nhiều điều, có một vài chuyện nếu không đúng theo lẽ thường thì sẽ không được làm, nếu không ắt sẽ chịu những hình phạt thích đáng của trời đất."

Trường Tôn Vô Cực im lặng lắng nghe, rất lâu sau đó cũng không nói thêm một lời nào.

"Người có thể tiếp tục ở đây suy nghĩ thêm, nhưng có điều, kết quả thì sẽ chỉ có một." Trường Thanh Điện chủ nhìn hãn rất lâu rồi xoay người đi. "Người mê muội mộng mị không tỉnh, bốn tọa cũng không thể nuông chiều người thêm nữa, nếu không người làm sao có thể nghe theo? Ngày mai bốn tọa sẽ tuyên bố với toàn điện, nếu ả ta không còn ở trong trận này nữa, thì bốn tọa sẽ tha cho người, vị trí Điện chủ vẫn là của người. Nếu như ả ta có thể vượt qua được Tứ đại cảnh, bốn tọa sẽ xử người cái chết. Cả đời này người đừng có nghĩ sẽ ở bên cạnh ả ta."

Trường Tôn Vô Cực cười nói: "Đã đi đến bước này rồi... ta vốn không hề hi vọng... sẽ được ở bên cạnh nàng ấy."

Trường Thanh Điện chủ nhìn sắc mặt của hãn, thấy giọng điệu bình thản như thường, không hề có chút hối tiếc, ánh mắt hiện lên một điều gì khó hiểu, không thể giải thích được. Ông ta ta đứng lặng một lúc lâu rồi đi xuống núi.

“Tốt nhất là người nên cầu nguyện đi, ả ta sẽ chết trong trận này.”

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.6

Cuộc đời con người có quá nhiều cửa ải khó khăn, ta có người cũng có.

Trưởng Tôn Vô Cực bắt buộc phải lựa chọn giữa việc tồn tại và cái chết, Mạnh Phù Dao cũng phải lựa chọn phá trận mà chết hoặc không phá trận mà chết.

Trong đỉnh có làn khói bay lên, mây mù không ngừng trôi. Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao đang chiến đấu từng giây từng phút - cách thức phá trận đã ở trong tay, thế nhưng việc đưa tay lên đột nhiên lại trở nên khó khăn thế này.

Một khi đã phá được trận, cho dù cái đỉnh này không rơi xuống, hai người bọn họ không sợ bị va đập rồi chết, thì Thiết Thành đang trôi nổi trên không trung sẽ làm sao đây? Hẳn bị trọng thương, đang hôn mê bất tỉnh. Mấy đám mây lơ lửng kia vừa chạm vào thì lập tức tan ra. Thật sự không có cách nào tự cứu nữa rồi.

Nếu không phá, ở cái nơi gọi là Vân Phù này, lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy buồn ngủ, nhưng chỉ cần chớp mắt một lát, thì nhất định cơ thể sẽ hóa thành tro bụi. Mà bọn họ không biết còn có thể kiên trì bao lâu nữa?

Mạnh Phù Dao leo lên miệng đỉnh, xem lại vị trí Thiết Thanh. Chỗ Thiết Thanh đã gần chỗ nàng hơn một chút rồi, nàng nghĩ một lúc rồi nói: "Để ta kéo hẳn lại đây, chúng ta phải cùng xuống. Nếu chúng ta cùng xuống có lẽ cơ hội sống sót sẽ cao hơn."

Mạnh Phù Dao nằm xuống, đưa tay kéo lấy Thiết Thành, dùng dây thừng buộc hai người lại với nhau, lấy toàn bộ chân lực truyền cho Thiết Thành. Phía sau Mạnh Phù Dao, Chiến Bắc Dã đang đứng ở bên cạnh cái đỉnh, nắm lấy mắt cá chân của nàng. Mạnh Phù Dao cố gắng hết sức lao về phía trước, nhưng vẫn còn phải cách một đoạn nữa mới với tới được đến chỗ Thiết Thành.

Chiến Bắc Dã tính toán khoảng cách, liền kéo Mạnh Phù Dao xuống rồi nói: "Để ta, dù sao ta cũng cao hơn nàng một chút." Mạnh Phù Dao không còn cách nào khác đành đồng ý, hai người bộn họ đổi vị trí cho nhau. Tay của Chiến Bắc Dã thận trọng cố nắm lấy áo ngoài của Thiết Thành.

Mạnh Phù Dao nhìn thì thấy còn cách một đoạn nữa mới tới, nàng cố gắng đẩy Chiến Bắc Dã ra phía trước, chỉ dựa vào đỉnh để đứng, ngực chạm mạnh vào bên đỉnh. Do quá để tâm đến động tác của Chiến Bắc Dã mà nàng không hề chú ý phần áo bị chà sát với đỉnh đã rách ra, làm chiếc chìa khóa của cái đỉnh ở Vân Phù mà Vân Hồn đưa cho nàng đã lộ ra hơn một nửa.

Mà Nguyên Bảo đại nhân ngoan ngoãn ngồi trên một bên vai của Mạnh Phù Dao cũng không thể nhìn thấy.

"Nắm được rồi!" Chiến Bắc Dã cười sung sướng, tay hắn đã nắm lấy vạt áo của Thiết Thành. Cơ thể của Chiến Bắc Dã vốn chưa được hồi phục hẳn, mấy động tác này đã làm hắn thở không ra hơi, nhưng hắn lại cười vô cùng vui sướng.

Mạnh Phù Dao cũng mừng thầm trong lòng, không biết cơ thể mình đang bị nghiêng sang một bên.

"Boong!"

Cái trục của Vân Phù lặn ra!

Nó đang lặn xuống đúng cái lỗ khuyết đang phát lên những tia sáng màu đỏ của cái đỉnh!

Mạnh Phù Dao vừa cúi đầu liền nhìn thấy bóng bay khắp nơi, đưa tay ra định bắt thì đã không kịp nữa rồi.

"Két!"

Một âm thanh cực kì nhỏ vang lên, hình như là lúc cái trục của Vân Phù chạm xuống cái lỗ kia.

"Bùng!"

Trong phút chốc, bốn bề nổi gió, trời đất như dấy lên bạo loạn, Mạnh Phù Dao, Chiến Bắc Dã đứng không vững trong cái đỉnh nung. Cái đỉnh nung liền lật ngược lại, rơi xuống. Hai người trong đỉnh bị lặn đi lặn lại, va đập khắp nơi, đến nỗi toàn thân bị thương. Chiến Bắc Dã cố đưa tay nắm lấy Phù Dao, phải mấy lần mới có thể giữ chặt lấy nàng. Dường như cả hai người bọn họ đều có thể nhìn thấy mấy câu bùa chú trong cái đỉnh tỏa sáng, nổi lên rồi dần dần bay lơ lửng trong không trung, giống như có một nguồn sinh mệnh đang ẩn nấp trong chúng vậy. Sau đó, trời đất liền quay trở lại trạng thái yên bình như trước, những tiếng sấm sét long trời lở đất cũng không còn nữa.

"Đoàng!"

Khói bay mù mịt, mọi thứ chìm trong khói mờ.

Hai người bọn họ đều hôn mê bất tỉnh...

Mạnh Phù Dao từ từ mở mắt, nàng lại thêm một lần ngạc nhiên khi thấy trước mắt mình là một vườn cải chíp xanh tươi - Trên cánh đồng còn mọc cỏ đuôi chó xanh mơn mớn, có vài cánh hoa đào bay lơ lửng trong không gian.

Một cánh hoa đào rơi xuống mặt nàng. Mạnh Phù Dao đưa tay ra đỡ, hương hoa đào thuần khiết, cánh hoa mềm mại.

Thật sự đúng là hoa đào rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trong trí nhớ của nàng, rõ ràng bây giờ nàng đang ở trên núi Trường Thanh, đang là mùa đông lạnh giá của cực Bắc. Từng cửa ải gian nan ở Tứ đại cảnh của Trường Thanh, có ải thứ ba được đóng lại khi cái đỉnh nung kia rơi xuống... Tại sao khi nàng mở mắt ra, những thứ nhìn thấy đều là cảnh sắc quê nhà?

Thậm chí ngay cả con sông nhỏ bên chân núi, cô nhi viện sau hàng rào ở phía bên kia bờ sông cũng giống hệt.

Chiến Bắc Dã đâu rồi? Vân Ngấn, Diêu Tấn, Thiết Thành nữa đâu rồi?

Hay là... ta đã chết sao? Hay ta đã quay về thực tại rồi?

Mạnh Phù Dao mừng thầm trong lòng, đang vui tột độ bỗng nhớ đến Trương Tôn Vô Cực chưa biết sống chết thế nào, nụ cười của nàng chợt tắt lịm.

"Không... không... làm sao có thể bỏ lại hân như thế mà quay trở lại nơi này!"

Làm sao nàng đành lòng đây? Sao đành lòng?

Kiếp này yên tâm mãn nguyện, kiếp sau vương nặng mối ân tình!

Cuộc đời một người sao có thể khó khăn trăm đường trắc trở muôn dặm như vậy chứ?

Chỉ trong một thời gian ngắn mà trong lòng Mạnh Phù Dao vừa mừng vừa lo, hai cảm giác tương phản sâu sắc khiến bàn tay nàng lạnh toát, cả người mềm nhũn ra. Nàng phía sau, dựa vào một cái cây đằng sau.

Cái cây đó đột nhiên cất tiếng.

"Sờ ta làm gì?"

Nhưng rõ ràng đây là giọng của Chiến Bắc Dã.

Mạnh Phù Dao sững sờ, quay người lại nhìn một lượt, Chiến Bắc Dã đang đứng sau lưng nàng, hướng mắt nhìn về phía nàng.

Nàng lặng người nhìn Chiến Bắc Dã. Trong lòng Mạnh Phù Dao lúc này đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết nên là thất vọng hay là vui mừng đây, hoặc có thể là nàng vẫn chưa quay về?

Bỗng một suy nghĩ xẹt qua trong đầu Mạnh Phù Dao, mặt nàng liền biến sắc - không phải chứ, lẽ nào ta không phát hiện đưa cả Chiến Bắc Dã quay trở về hiện tại sao?

Phán đoán này làm tay Mạnh Phù Dao run lên. Nàng nắm lấy tay Chiến Bắc Dã hỏi: "Huynh đang nhìn gì vậy? Huynh nhìn thấy cái gì? Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

"Minh Tuyền không hổ danh là cung điện đẹp nhất..." Chiến Bắc Dã cứ nhìn về phía trước, đưa cho Mạnh Phù Dao xem một vật: "Nàng nhìn xem, hoa bằng lăng nở rộ hết rồi, năm nào hoa cũng nở lâu nhất. Mẫu hậu thích loài hoa này. Mỗi lần ta gội đầu cho bà, ta đều bỏ vào chậu nước mấy cánh hoa bằng lăng. Trên đầu bà luôn lưu lại hương thơm của hoa bằng lăng."

Mạnh Phù Dao lặng lẽ đứng nghe, càng nghe càng cảm thấy nổi da gà, nàng nhìn Chiến Bắc Dã, nụ cười tươi sáng ngời ngời, tâm thái nghiêm nghị. Phù Dao bỗng cảm thấy táng luồng khí lạnh cắt vào tận xương thịt. Mặc dù là đang ở tháng Tư khí trời ấm áp, nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh thấu tâm can.

"Hoa bằng lăng..." Mạnh Phù Dao bần thần.

"Đúng, rất thơm đúng không?" Chiến Bắc Dã vẫn nở nụ cười thoải mái, dễ chịu, ánh mắt lộ rõ niềm hân hoan, vui sướng.

"Cung Minh Tuyên..." Giọng của Mạnh Phù Dao bỗng nhỏ dần.

"Ừ!"

Chiến Bắc Dã chỉ tay về một hướng cho Mạnh Phù Dao xem. Nhưng hướng đó chính là dòng sông quê hương nàng.

"Cung Minh Tuyên là nơi ta và mẫu hậu từng sống lâu nhất. Từ bé đến thời niên thiếu ta đều sống ở đó. Nàng nhìn xem, dưới chân cung điện, còn có chữ do ta dùng con dao nhỏ để khắc."

Chiến Bắc Dã nở nụ cười. Vừa rồi, dường như hắn nhìn thấy hoa bằng lăng ở dưới chân điện, hắn bê đến một chậu nước, để Mạnh Phù Dao xắn tay áo gội đầu cho mẫu hậu. Mạnh Phù Dao vụng về, nước sóng sánh trào ra, hai người liền nhìn nhau rồi cười...

"Huynh không nhìn thấy hoa cải chíp sao?" Mạnh Phù Dao gắng hỏi "Còn có con sông nhỏ... hoa đào... căn phòng nhỏ..."

"Hoa cải chíp nào, trong mắt ta, nó là hoa bằng lăng mà!" Chiến Bắc Dã không để Mạnh Phù Dao đập vỡ mộng của mình, rồi quay đầu nhìn nàng một cách khó hiểu.

Ánh mắt ấy của Chiến Bắc Dã làm Mạnh Phù Dao lại muốn hôn mê thêm lần nữa.

Nàng từng đi dọc Đại lục Năm châu, chuyện kì quái nào cũng từng nếm trải rồi, duy chỉ có chuyện này là kì lạ nhất. Hai người, cùng một chỗ, tại sao lại có thể nhìn thấy hai khung cảnh khác nhau?

Mạnh Phù Dao bỗng nhớ đến Nguyên Bảo đại nhân và Thiết Thành. Đưa mắt nhìn bốn bên cũng không thấy Thiết Thành đâu, nàng chỉ nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân và bọn họ đang đứng đó, cũng đang tràn đầy niềm hi vọng nhìn về phía trước.

Núi tuyết trắng xóa, mờ ảo trông thật đẹp.

Cái ôm ấm áp của mẹ, thật yên bình êm dịu...

Nhưng đó chỉ là những điều của quá khứ, tại sao hiện giờ lại dần dần trở nên lạnh lẽo thế này?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.7

Nguyên Bảo đại nhân đang cố gắng lao vào vòng ôm ấy. Nó muốn tìm lại sự ấm áp đầu tiên trong huyết mạch và cuộc đời của nó, nhưng móng vuốt của cái ôm ấy vẫn từ từ lỏng ra.

Thần thú sống trăm năm ở điện Trường Thanh, không cần kết bạn, chỉ cần đợi đến đúng thời khắc phù hợp, trên đỉnh núi thần Phong Uyên của Trường Thanh, tìm được quả Cửu Khấu, là tự động có thể mang thai.

Một khi đã sinh ra thế hệ sau, cuộc đời của thế hệ trước sẽ lập tức kết thúc.

Nó biết, sự sống của nó cũng đồng nghĩa với cái chết của mẹ nó. Đó chính là vận mệnh không thể thay đổi của những loài thú ở điện Trường Thanh. Cả cuộc đời của chúng mãi mãi là những đứa con cô độc.

Cả một trăm năm dài đằng đằng, nó đều cô độc một mình...

Nó ôm lấy người mẹ đang lạnh ngắt bên cạnh nó, đặt sát đầu vào lòng mẹ nó.

Đột nhiên có bóng đen to béo vút qua, ôm chặt lấy nó vào lòng, thay cho cái ôm của mẹ nó, còn bày tư thế chuẩn bị cho bú sữa...

A! Con chuột mẹ điên khùng, phá vỡ quy luật trăm năm của thần thú Trường Thanh, con chuột dị thường, già mà không chết, loài dị biệt xuất hiện trong đám thần thú Trường Thanh!

"Chít! Chít!"

Sự xuất hiện của Hắc Trân Châu còn hơn cả sự xuất hiện của hung thần trong những giấc mộng đẹp. Nguyên Bảo đại nhân đang mơ màng trong phút chốc liên bùng tỉnh.

Nó ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy đầy kinh ngạc nhìn Mạnh Phù Dao, lúc này mới hơi ái ngại nghĩ, thật đúng là, Thiên Vực thật lợi hại, khiến cho ngay đến cả con chuột này cũng suýt nữa thì bị kéo vào giấc mơ rồi.

Nguyên Bảo đại nhân vội vàng trèo lên vai của Mạnh Phù Dao, kêu "chít chít" vào một bên tai của nàng. Mạnh Phù Dao đâu có hiểu được Nguyên Bảo đại nhân đang muốn nói cái gì, Tuy vậy, nàng vẫn nhận ra đây chính là Thiên Vực.

Cảnh cuối cùng trong Tứ đại cảnh.

Trong tường tượng của nàng, Thiên Vực chắc hẳn cũng giống như Vân Phù, mây bay mịt mù, ánh sáng chiếu rọi, trên cao là cung điện lâu đài, hương hoa ngào ngạt, là cảnh thiên đình.

Nhưng không phải.

Thiên Vực(*) ở trong tim mỗi người.

(*) Thiên Vực: vùng trời.

Vậy mà Thiên Vực họ nhìn thấy hoàn toàn trái ngược. Nơi mà mỗi người đều mơ tới, nhớ tới mới là thiên đường. Nơi khiến chúng ta cảm thấy bình yên nhất trong tim chính là quê hương của chúng ta, là một cuộc đời mà tất cả người và vật đều mơ đến, tưởng nhớ đến, nó tồn tại trong tim, đó chính là Thiên Vực.

Một bên, Mạnh Phù Dao nhìn thấy quê nhà, lúc mẹ chưa lâm bệnh, nàng vô lo vô nghĩ, vui đùa dạo chơi trong những ngày đẹp nhất của tháng Tư, một tuổi thơ đẹp nhất, yên bình nhất trong cuộc đời.

Chiến Bắc Dã nhìn thấy là cung Minh Tuyên, mẫu thân vẫn ở bên cạnh hắn, sống trong cung điện vắng vẻ. Lúc đó, hắn vẫn còn là một cậu bé, tài hoa chưa lộ, trong cung ngoài cung vẫn chưa chú ý đến hắn. Cuộc sống rình rập nguy hiểm vẫn chưa bắt đầu, hắn vẫn còn gọi đầu cho mẫu thân dưới tán hoa bằng lăng. Một cuộc sống bình dị, đầm ấm và an vui.

"Chiến Bắc Dã!" Mạnh Phù Dao trầm mặc một lúc lâu rồi cất tiếng gọi hắn, "Những thứ huynh và ta nhìn thấy đều không giống nhau!"

Chiến Bắc Dã cũng là người đã từng xông pha bão táp, kinh nghiệm đầy mình, tuy trong lòng mơ màng, nhưng cũng lập tức lấy lại được tinh thần, ánh mắt liền nghiêm lại: "Có gì đó không đúng ở đây?"

"Đây là ải cuối cùng rồi." Mạnh Phù Dao thở dài, "Mặc dù ta vẫn chưa tìm ra nơi này có điều gì bất thường, động cơ giết người rốt cuộc ở đâu, nhưng ta cảm thấy nơi này nhất định có điều bất thường."

Chiến Bắc Dã nghĩ một lúc, liền đưa vật đang giữ trong tay cho Mạnh Phù Dao xem. Mạnh Phù Dao ngạc nhiên nhìn hắn nói: "A! Vũ khí của chúng ta? Huynh làm cách nào lấy lại được vậy?"

"Lúc cái đỉnh chìm xuống, tay ta bị tê liệt, sau đó, ta bỗng nhìn thấy vũ khí của nàng vút qua, liền mơ mơ màng màng bắt lấy." Chiến Bắc Dã thay đổi giọng nói: "Xin lỗi, ta không thể giữ lại được Thiết Thành..."

Mạnh Phù Dao vẫn im lặng không nói gì, lòng nàng biết rõ trong tình cảnh đó, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng không thể giữ được Thiết Thành, huống chi là một người đang bị thương như Chiến Bắc Dã? Có thể giữ lại được vũ khí là rất may mắn rồi, chỉ là nàng không biết cái đỉnh ở Vân Phù

khi bị chìm thì Thiết Thành sẽ ra sao... Còn cả Vân Ngấn cùng Diêu Tấn, ở cái đỉnh núi kì dị kia không biết có bị liên lụy gì không?

Có nhiều người đã hi sinh rất nhiều vì nàng, nàng còn có lí do gì mà không cố gắng?

"Huynh mệt rồi sao? Nghỉ một chút đi rồi chúng ta tìm cách phá trận tiếp." Mạnh Phù Dao đưa tay ra đỡ Chiến Bắc Dã, rút thuốc từ trong lòng ra, "Ta thấy huynh nên uống thuốc thì hơn..."

Giọng của Mạnh Phù Dao bỗng dừng lại, đôi mắt đen lay láy mở to tròn. Một màn tối đen như mực dần dần hiện lên. Bóng tối đó đem theo sự vô vọng, kinh ngạc.

Vết thương sau lưng Chiến Bắc Dã đỡ hơn rõ rệt!

Vết thương đó vốn dĩ bị bỏng rất nặng, đỏ khắp cả một vùng, sau khi bôi thuốc lên cũng đã khô lại được một ít, chỉ nổi lên những nốt nhỏ màu trắng, tuy vậy phần thịt bị thương vẫn còn, đến hôm nay lúc bôi thuốc lên thì vẫn nhìn thấy vết bỏng đó, nhưng mấy cái bong bóng trắng nhỏ không còn nữa, chỉ còn mấy vết sẹo màu trắng nhạt, phần thịt đỏ hồng giờ cũng đỡ hơn rồi.

Vết thương đó giờ đã khỏi một nửa!

Lúc đó chính Mạnh Phù Dao đã tự tay đắp thuốc cho Chiến Bắc Dã, nàng nhìn thấy rất rõ, vết thương đó làm sao có thể hồi phục trong chớp mắt như thế được chứ?

Mạnh Phù Dao hiểu rất rõ thời gian một vết thương do bị bỏng cần được hồi phục là bao lâu. Lúc đầu, khi Tông Việt bị mũi tên Kinh Thần sượt qua cũng là do đích thân Mạnh Phù Dao chăm sóc chữa trị, vết thương sau lưng của Tông Việt còn cách phần thịt một đoạn, bong bóng nước cũng phải mất mấy ngày sau mới có thể hồi phục, đạt được như tình trạng của Chiến Bắc Dã bây giờ. Cho dù Chiến Bắc Dã có là một người mạnh mẽ đến mức đánh

không chết, thì cũng không thể thần thông quảng đại đến mức vi phạm quy luật tự nhiên của cơ thể mà hồi phục nhanh như thế này được.

Lẽ nào trong lúc cái đỉnh rơi xuống, bọn họ đã hôn mê mấy chục ngày rồi sao?

Tuyệt đối không thể nào!

Mạnh Phù Dao hiểu rất rõ cơ thể mình, tuy có chút yếu ớt nhưng cũng không đến mức cạn kiệt sức lực như thế này được. Với thực lực của nàng và Chiến Bắc Dã, sao có thể chỉ rơi một trận mà lại hôn mê bất tỉnh đến mười mấy ngày như thế này được? Nếu thật sự có như thế thì họ cũng đã vì đói mà chết rồi.

Phù Dao nhìn lưng của Chiến Bắc Dã mà ngạc nhiên đến mức không nói nên lời. Chiến Bắc Dã thì không biết nàng đang làm gì. Hắn chỉ muốn lúc ở bên cạnh Phù Dao tâm trạng được tốt hơn, hai người vui vẻ hạnh phúc bên nhau; còn về việc rơi xuống nơi nào hắn vốn không hề để tâm. Hắn phì cười, nói với nàng: "Phù Dao này, nàng đang bị cơ thể của ta mê hoặc sao? Hay là ta cho nàng mượn dùng tạm nhé?"

Phù Dao ngượng ngùng đánh hắn một cái, cất thuốc lại, hậm hực ngồi sang một bên. Chiến Bắc Dã than thở: "Ôi, vết thương của ta! Nàng đúng là vụng về mà!"

Nói xong chính hắn cũng cảm thấy lời mình nói có gì đó sai sai. Vết thương sau lưng của hắn rõ ràng lúc nào cũng đau, vậy mà bây giờ Phù Dao vừa ngừng tay lại, hắn đột nhiên lại chỉ cảm thấy hơi đau nhẹ một chút thôi. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Hắn quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy nghi hoặc.

"Ta nghĩ..." Mạnh Phù Dao nhìn móng tay của mình. Móng tay nàng dài ra thật nhanh, lúc trước khi vào tứ đại cảnh nàng đã từng cắt để tiện đánh

kiếm, vậy mà bây giờ móng tay đã mọc dài ra rất nhiều rồi. "Từ lúc ta đánh huynh đã trôi qua bao lâu rồi nhỉ?"

Chiến Bắc Dã hiểu ý của Mạnh Phù Dao, ánh mắt sáng lên một lúc lâu sau hần nói: "Hoặc là có thể nói, sinh mệnh của chúng ta còn có thể kéo dài được bao lâu nữa?"

Mạnh Phù Dao ôm lấy đầu gối, im lặng ngắm nhìn vườn hoa cải chíp bên bờ đối diện. Thiên Vực, Thiên Vực. Trên trời là một ngày, ở dưới nhân gian là một nghìn năm.

Bọn họ hôn mê bất tỉnh trên đây, ở đây từng giây từng phút, bên ngoài có thể đã qua một ngày, một tuần, một tháng hoặc có khi một năm. Mà trong khoảng thời gian này chuyện kinh thiên động địa gì đã xảy ra đây?

Càng nguy hiểm hơn là thời gian trôi qua càng nhanh, tốc độ lão hóa của cơ thể con người cũng càng nhanh theo, hoặc nói theo cách khác, nơi này có thể khiến người ta mê muội mộng mị như đang trên thiên đường, căn bản không cần dùng đến bất cứ cách nào mà chỉ cần chờ họ già đến chết là xong.

Chờ bọn họ chết, già mà chết! Như đang chìm vào trong một giấc mộng!

"Không thể ngồi đây chờ chết được!" Mạnh Phù Dao kéo người Chiến Bắc Dã lên, "Chúng ta phải nghĩ cách để phá trận này."

Nàng dùng ánh mắt nghi vấn hướng đến Nguyên Bảo đại nhân. Nguyên Bảo đại nhân lại nhìn lại nàng một cách bình thản. "Thiên Vực trước đây chỉ là thuật mê hoặc, dụ dỗ con người lao vào tâm ma mộng tưởng, thứ ám ảnh nhân gian nhất chính là tâm ma. Qua được nghìn núi vạn sông, cũng không thể vượt qua được chấp niệm trong tim của bản thân. Ải này không có vật phá trận cụ thể nào cả, mà phải hoàn toàn dựa vào ý chí mỗi người mà thôi".

Vốn cho rằng Mạnh Phù Dao là người có ý chí kiên định sẵn, không cần phải lo lắng việc có phá được cửa ải cuối cùng này không, thế nhưng, không ngờ Thiên Vực đã thay đổi sự vận động rồi. Dường như Thiên Vực đã bị Điện chủ dùng thần thuật co rút, trùng lặp thời gian, hoặc là dùng thuật để di chuyển không gian thời gian, dẫn người ta vào cảnh tiên, tóm lại, lần này, Nguyên Bảo đại nhân nó cũng hết cách rồi.

Mạnh Phù Dao vỗ vỗ vào người Nguyên Bảo đại nhân, giọng nói đầy cảm kích: "Khổ thân chuột mập, cũng may tuổi thọ của mi giống với con người, nếu không có lẽ hiện giờ thứ ta nhìn thấy là cơ thể già nua còm cõi của mi rồi."

Nghe Mạnh Phù Dao nói vậy, Nguyên Bảo đại nhân liền tưởng tượng đến hình ảnh già yếu của mình, lông cứng người gầy...

"A, cái đỉnh này vẫn còn." Mạnh Phù Dao đi lại một vòng, đột nhiên nhìn thấy phía sau hàng rào là cái đỉnh ở Vân Phù đang nằm dưới đất. Nàng ngạc nhiên nói: "Cái đỉnh làm gãy hết hàng rào rồi!"

"Đúng đó, nó khiến giá trồng hoa ở hậu viện Minh Tuyên cũng hỏng hết rồi..." Chiến Bắc Dã cũng tiếc nuối, ngậm ngùi.

Mạnh Phù Dao ngừng lại, không muốn tiếp tục cuộc đối thoại kì dị này thêm nữa. Nàng tiến lên phía trước mấy bước, bỗng hoa hết cả mắt.

Trong phút chốc, nàng cảm thấy trước mắt mình, có hàng loạt các kí tự giống như lời bùa chú màu xanh nhạt bay đến. Mạnh Phù Dao ngạc nhiên, nhìn đi nhìn lại, vẫn là cái đỉnh nung lúc trước. Mọi thứ xung quang không có gì dị thường, vẫn không hề thay đổi tí gì. Nàng quay sang hỏi Chiến Bắc Dã: "Vừa rồi huynh có nhìn thấy vật gì không?"

"Không thấy!"

Mắt Mạnh Phù Dao lại hoa lên, mấy dòng bùa chú hiện lên. Nàng nhìn hết dòng bùa chú một lượt rồi ghi nhớ lơ ngơ nhớ sau này có thể cần dùng đến.

"Ở sau cái đỉnh nung còn có một cái hố?" Chiến Bắc Dã bỗng đi lên phía trước, di chuyển cái đỉnh rồi quay ra nói với Mạnh Phù Dao: "Phù Dao, nàng nhìn này!"

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.8

Ở phía sau cái đỉnh to bự đấy quả nhiên có một cái hố, kì lạ là miệng hố hướng lên trên. "Không phải là đường đi lên tiên cảnh đấy chứ?" Phù Dao đùa một cách miễn cưỡng, "Huynh nhìn xem, cảnh vật trong mắt chúng ta mặc dù không giống nhau nhưng cái lỗ phía sau cái đỉnh này thì chúng ta lại nhìn thấy như nhau."

"Chúng ta thử vào trong xem sao." Chiến Bắc Dã nhìn bốn phía, họ đã đi loanh quanh hết chỗ này rồi, lòng vòng mãi cũng không thoát ra khỏi cung Minh Tuyền được, lòng vòng mãi cũng không ra khỏi vườn hoa cải chíp được, cũng không tìm được bất cứ nơi nào có thể phá trận. Trước mắt chỉ có một cái lỗ, nhìn thì rất giống một bước ngoặt đi đến đâu đó.

Mặc dù không thể biết được cái chỗ ngoặt này có phải là nơi giết người hay không, nhưng dù sao thì cũng không thể ở mãi nơi này mà chờ đến già héo được.

"Chít! Chít!" Nguyên Bảo đại nhân ở phía sau liền kêu lên. Tiếng kêu làm hai người kia liền dừng bước.

"Chúng ta không thể vào bên trong sao?" Mạnh Phù Dao hạ thấp người. Nguyên Bảo đại nhân tỏ vẻ đầy hoài nghi. Chính nó cũng cảm thấy nơi này giống như là một chỗ ngoặt, nhưng ở Tứ đại cảnh chỗ ngoặt nào cũng tiềm ẩn đầy nguy hiểm chết người, nếu đi, rất có thể sẽ là đường đi đến cái chết.

Phù Dao hiểu rõ ánh mắt của Nguyên Bảo đại nhân đang muốn biểu lộ ý gì. Nàng lặng im một lúc lâu rồi nói: "Cho dù có nguy hiểm, nhưng ta cũng không hề muốn chết già ở nơi này, càng không muốn nhìn thấy những người mình yêu thương già đi rồi chết ngay trước mắt ta, cùng lắm thì chết một cách vui vẻ nhanh chóng, tránh bị đao cùn day nghiền."

"Đúng đó! Muốn chết thì phải chết một cách vui vẻ, thoải mái!" Chiến Bắc Dã nói đồng dạc đồng ý, sải bước tiến vào bên trong.

Theo sau Mạnh Phù Dao là Nguyên Bảo đại nhân cũng đang hết cách đành chấp thuận.

Bậc thang rất hẹp, chỉ đủ cho một người leo lên. Chỗ này xem ra có mấy phần giống với Thiên Vực. Bốn bên đều là mây khói, nhìn không rõ cảnh vật xung quanh như thế nào. Cầu thang vừa cao vừa thẳng cứ hướng lên phía trước, giống như đang tiến đến chân trời vậy.

Mạnh Phù Dao thở dài: "Cao quá..."

Chiến Bắc Dã lại nói: "Đường bằng mà."

Hai người cùng nhìn theo một hướng, chột hiểu mọi thứ hai bên cái đỉnh ở Vân Phù đều ở trạng thái y như ban đầu, nhưng khi rời xa phạm vi xung quanh cái đỉnh, mọi vật dưới mắt Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã lại dần dần khác nhau.

Chiến Bắc Dã càng đi càng thấy nóng.

Nơi hần đến là hành lang tối và sâu ở cung Minh Tuyền, hành lang đang được đốt đèn lồng, chẳng những tấm vải dày, bốn phía bí bách không thông gió, nhưng lại có cảm giác ấm áp như mùa xuân. Hành lang này thông với tấm điện của mẫu thân. Cơ thể mẫu thân yếu, không thể tiếp xúc với gió, vì vậy mỗi lần Chiến Bắc Dã đến, đều cảm thấy nóng ran.

Còn Mạnh Phù Dao thì càng đi càng cảm thấy lạnh.

Khắp mặt đất đều là tuyết, đá ở bốn bên đều đã đóng băng. Gió trên núi ào ào thổi đến, rét đến cắt da cắt thịt. Trên đỉnh núi mờ mờ hiện ra bầu trời cao cao trong xanh, ẩn nấp trong những đám mây dày đặc. Nàng co lại trong chiếc áo ngoài, dùng sức lực nhỏ bé của mình để chống lại cái giá lạnh nơi đây. Nàng thầm nghĩ người bình thường làm sao có thể sống ở nơi lạnh lẽo kì dị như thế này chứ? Ngọn gió này, chỉ cần là ngọn gió này thôi cũng có thể thổi chết người rồi.

Mạnh Phù Dao càng bước càng thấy hơn trượng, lúc này nàng đã ở trên độ cao gần nghìn trượng rồi, ngẩng đầu lên nhìn, trong gió tuyết đang thổi, thấp thoáng trên đỉnh núi là một cái hang sâu.

Hang băng!

Mạnh Phù Dao nhìn toàn bộ cái hang một lượt, cảm thấy ngạc nhiên không thôi. Mỗi lần nàng nhìn thấy cái hang đó, trong lòng liền cảm thấy lạ, nỗi đau khi nhìn thấy máu tươi ở trên nền đất đầy tuyết ngày nào lại hiện về. Nỗi đau ấy còn lạnh lẽo hơn cả gió băng nơi đây, quấn chặt lấy cơ thể nàng. Mạnh Phù Dao chống chọi với trận chiến này một cách kiên cường, nàng đứng lặng dưới hang băng.

Tà áo dưới chân của nàng có chút động nhẹ, cúi đầu nhìn xuống, là Nguyên Bảo đại nhân đang kéo cái túi của nàng, biểu thị ý bảo nàng rời đi.

Mạnh Phù Dao lúc này đã sớm quên mất lời dặn, "Nếu gặp chuyện khó khăn cần giải quyết nhanh gọn, hãy nghe theo chỉ dẫn của Nguyên Bảo đại nhân". Bình thường, những việc khác nàng có thể xem xét, do dự, nhưng lúc này, trái tim nàng đang loạn nhịp, máu trong cơ thể đang chuyển động không ngừng, dường như đang muốn giải thích với nàng một nghi vấn đã tồn tại rất lâu, bởi vậy ngay lúc này nàng làm sao có thể từ bỏ được?

Nàng vỗ nhẹ vào người Nguyên Bảo đại nhân, rồi quay người đi, leo lên không chút do dự.

Gió tuyết mịt mù, băng treo dựng đứng, trên đỉnh núi không hề bằng phẳng, chỉ có hang băng nhìn như thể một cái lỗ kim khổng lồ, xuyên qua hàng ngàn tầng gió.

Trước khi Phù Dao đến hang băng, nàng đã vội gạt đi những sợi tuyết vương trên bờ mi, thầm nghĩ bụng: "Cái nơi kì dị này, ai có thể ở đây chắc chỉ sống được mấy ngày là cùng."

Bọt tuyết tan hết, Mạnh Phù Dao ngược mắt lên. Một lúc sau, nàng bỗng ngậy ra, người cứng đờ lại ở nơi đó giống như bức tượng băng. Trước mặt nàng, ở bên trong hang, có một nam nhân đang bị treo trên một cái giá cao, mặc bộ y phục màu tím nhạt, bốn cái đinh khổng lồ dài thô xuyên qua vai hằn lấp lánh ánh lên, giữ chặt hằn trên giá, cả trước lẫn sau đều hứng chịu những đợt gió sắc nhọn như đao không ngừng không nghỉ. Ở phía trên cái giá là sợi xích, máu mới và máu cũ đều đóng thành băng trắng rồi vỡ ra, từng tầng từng tầng, khiến người ta nhìn thấy mà kinh hãi. Nam nhân đó cúi đầu, nàng không nhìn rõ gương mặt của hắn, chỉ thấy một vết màu trắng giống như tuyết trên trán vậy.

Đó là... Đó là...

Toàn thân Mạnh Phù Dao bắt đầu run lên, đầu tiên nàng chỉ run nhẹ, sau đó càng cố cưỡng lại cơ thể nàng càng run nhiều hơn, càng chiến đấu với chính mình nàng càng run rẩy điên cuồng. Những mảnh vụn băng và tuyết trên người nàng rơi xuống, bởi vì run lấy bầy nên nàng không ngừng phát tiếng "hừm hừm" nhẹ, âm thanh đó khiến Mạnh Phù Dao bỗng cảm thấy cả người đang cứng lại, máu trong người cũng đông lại, cứng đờ, rồi ren,... vỡ thành từng mảnh!

"Vô Cực!"

Nàng hét lên rồi bỏ chạy!

Nàng chạy nhanh như bay, như bị kích động, võ công không dừng được, lúc nàng nhảy lên va phải vách đá thật mạnh, khiến đầu gối ứa máu. Máu chảy ra bị đông cứng lại thành băng.

Nàng giẫm lên vết máu của mình, dùng khinh công nhanh nhất của cả cuộc đời mình để chạy.

Một bóng trắng đột nhiên sáng lên, Nguyên Bảo đại nhân chạy đến chặn nàng giữa đường, nàng lách người tránh nó.

Một bóng đen vụt lên, Chiến Bắc Dã lao đến.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.9

Vừa rồi, trong lúc mơ màng, hắn đã bước đến cung điện của mẫu thân. Thấp thoáng trong đó có tiếng đánh nhau, âm thanh như tiếng bình vỡ kêu lên không ngớt.

Hắn cũng từ từ bình tâm lại, vừa muốn đi đến xem thì bỗng bị đánh thức bởi tình cảnh dị thường của Mạnh Phù Dao đang ở phía sau mình.

Ngón tay vừa đưa ra lập tức rút lại, Chiến Bắc Dã liền quay người cản Mạnh Phù Dao.

Sự nổi loạn của Mạnh Phù Dao đã ngăn cản cơn điên cuồng vừa mới bắt đầu của Chiến Bắc Dã, nếu không hắn sẽ nhìn thấy cảnh Mẫu thân mình đang bị Phụ thân hành hạ. Nhưng do không nhìn thấy gì, nên Chiến Bắc Dã vẫn còn có thể tỉnh táo. Hắn ra tay cực nhanh, trường kiếm vừa rút ra đã chặn trước mặt Mạnh Phù Dao. Chiến Bắc Dã không hề do dự mà chém một nhát về phía trước, rồi đập mạnh vào đầu gối nàng.

Mạnh Phù Dao vội vàng tránh sang một bên, rồi lại tức khắc lách người lao về phía trước, gọi to: "Vô Cực! Vô Cực!"

Trên đỉnh núi, trong hang băng, Trưởng Tôn Vô Cực đang bị treo trên giá nghe thấy tiếng gọi của nàng, liền ngẩng đầu lên.

Miệng hắn còn dính chút máu, mỉm cười với nàng không chút do dự.

Mạnh Phù Dao lúc đó đau đến mức mắt tối sầm lại, suýt chút thì ngã. Nàng chống chọi lại với gió băng của mùa đông lạnh giá, nói to: "Đợi ta, ta đến cứu huynh, ta đến cứu huynh..."

Trưởng Tôn Vô Cực lại mỉm cười, miệng mấp máy như đang muốn nói điều gì đó.

Mạnh Phù Dao không nghe rõ hẳn muốn nói là gì. Nàng đang tập trung chống chọi với mưa gió, băng tuyết hỗn loạn nơi đây, đang chống chọi với sự ngăn cản của Chiến Bắc Dã và Nguyên Bảo đại nhân, cố gắng chạy về phía trước: "Ta đến cứu huynh! Ta đến..."

Phía đối diện, Trưởng Tôn Vô Cực vừa nói xong câu nói đó thì dường như lặng đi một lúc, không nói được gì nữa rồi thở ra một hơi dài.

Sau đó, hắn chột cú đầu, phả ra một hơi khí nóng trong miệng, tan ngay trong không khí.

"Bụp..."

Dường như Mạnh Phù Dao nghe thấy âm thanh tuyệt mệnh của cuộc sống.

Hay đó chính là âm thanh của chính trái tim nàng, âm thanh của tiếng trái tim tan nát?

Nàng rơi bịch từ trên cao xuống đất, toàn thân mang đầy vết thương, nhưng chính nàng cũng không biết là mình đang bị đau mà chỉ lặng người nhìn vào trong hang băng nhìn bóng người đang im lặng kia.

Vô Cực... Vô Cực...

"Aaa!..."

Nàng bỗng ngẩng đầu, ra sức gọi lớn.

Tiếng gọi đó xé nát tâm can, giống như sấm chớp bùng bùng phát ra tia lửa. Trên trời, những cơn lốc xoáy đen cuộn cuộn, bầu trời trong xanh dần mờ mịt, trời đất như sắp trải qua một cơn phong ba bão táp.

Trong tiếng hét lớn, Mạnh Phù Dao bỗng nghe được câu nói vừa rồi.

"Vì nàng mà chết, ta tự nguyện..."

Chết vì nàng, chết vì nàng, chết vì nàng...

Chết vì nàng, chết vì nàng, chết vì nàng...

Ai chết vì ai? Ai chết vì ai cơ chứ?

Ai nên chết vì ai? Ai mới đáng chết chứ?

Vô số âm thanh như bão táp từ xa vọng đến tai Mạnh Phù Dao. Từng đợt từng đợt đánh vào tâm trí đang điên cuồng, mơ màng mộng mị của nàng. Từng đợt từng đợt làm thức tỉnh trái tim nàng: "Chết! Chết! Chết! Tội đồ! Tội đồ! Tội đồ..."

Mạnh Phù Dao bò dậy. Tay đưa ra, một tia sáng trắng như tuyết lóe lên trong không trung.

Nàng đang muốn giết người!

Nàng phải diệt trừ tội đồ!

"Keng!"

Tiếng đao kiếm tương giao, để lại trong không trung những tia sáng nhỏ. Mạnh Phù Dao xoay thanh đao dài, khí thế hùng hực định ra tay thì bị Chiến Bắc Dã đẩy về phía sau, lại là một nhát đao hướng tới chính trái tim mình.

"Keng!"

Là tiếng vang của trường kiếm va vào đao, Phù Dao tức giận vô cùng. Tâm trí của nàng lúc này đây đang toàn tâm toàn ý lắng nghe âm thanh như tiếng chuông quý dữ đang ngân lên, tất cả tâm tư đều chìm đắm trong suy nghĩ "Trường Tôn Vô Cực vì bị cực hình mà chết". Cái chết đau đớn và tàn khốc đó đã kích động tinh thần của nàng, khiến nàng vung đao chém loạn xạ, rốt cuộc lại làm bị thương chính mình. Nàng chỉ có một ý nghĩ: Ai cản nàng, sẽ phải chịu chết!

Mạnh Phù Dao kích động vô cùng, chỉ còn Chiến Bắc Dã vẫn tỉnh táo. Hắn tuyệt đối không thể để bản thân điên cuồng giống như nàng mà đi chém khắp nơi được. Hai người bọn họ vốn dĩ có công lực tương đương như nhau, nhưng lần này Chiến Bắc Dã phải lùi lại. Hắn hơi không chú ý một chút thì Phù Dao liên vung đao qua, chém vào đầu gối của hắn, làm đầu gối hắn chảy máu.

Máu tuôn xối xả nhuộm đầm tuyết trắng, càng khiến Phù Dao thêm kích động. Nàng lập tức giương đao muốn giết chính bản thân mình. Chiến Bắc Dã không hề quan tâm đến vết thương trên người hắn mà ra sức ngăn nàng lại. Hai người chiến với nhau, đánh đến lúc hoàng hôn lặn, trời tối om, ánh đao bóng kiếm sáng lên dưới sắc trăng. Chiến Bắc Dã bỗng nghiêng người sang một bên, phần lưng hắn lại có thêm một vết thương.

Hàng mày dày của hắn khẽ nhíu lại, hắn chợt thấy mát hơn.

Lúc này, tuy không thể cản được Mạnh Phù Dao, nhưng Chiến Bắc Dã cũng không thể ra tay với nàng, không thể liều mạng cùng nàng được. Rõ ràng sức lực của Phù Dao còn quá yếu, nếu tiếp tục như vậy, Chiến Bắc Dã hẳn sẽ chết trước, sau đó Phù Dao sẽ chết theo.

Hắn không sợ chết, cũng không hề cảm thấy việc chết cùng nàng có gì không tốt, nhưng hắn không thể để nàng chết một cách điên cuồng như thế

được. Mắt của Phù Dao lúc này hiện lên ngọn lửa đỏ, rõ ràng nàng đang đắm chìm trong giấc mộng đau khổ nhất chốn nhân gian. Nếu để nàng mộng mị như vậy mà chết, vậy thì quá tàn nhẫn với nàng rồi.

Từng câu từng chữ mà nàng thốt ra đều nhắc đến Trương Tôn Vô Cực, trong lòng nàng chỉ nghĩ về hắn ta thôi sao?

Trái tim nàng rộng lớn vô bờ như thế, mà chỉ có thể chấp nhận chứa đựng tình yêu nhỏ bé của hắn ta sao?

Chiến Bắc Dã cười nhạt, có một vài chuyện không cam tâm từ bỏ, có một vài chuyện sớm đã rõ trong lòng, ngay từ lúc bắt đầu đã nghĩ phải nỗ lực chiến đấu, nhưng đến lúc có được rồi mới hiểu, đối với một người không chịu được gánh nặng như nàng mà nói, việc tranh giành kịch liệt sẽ chỉ càng làm nàng tránh xa hơn mà thôi.

Có được rồi, kiên trì cũng không còn được coi là kiên trì nữa, mà đã thành thói quen, thành trách nhiệm giống như việc ăn cơm đi ngủ hàng ngày vậy. Mà việc duy trì này một khi đã ăn vào tâm can máu thịt, thì sẽ không nỡ từ bỏ.

Chỉ là chết thôi mà?

Nếu như hắn chết trước mặt nàng mà có thể đổi lại được sự tỉnh táo của nàng, thì cũng không có gì không được?

Nếu như... nếu như trong tim nàng có một chỗ dành cho hắn, vậy thì cái chết của hắn, có thể lấy lại được sự thức tỉnh của nàng chứ?

Chiến Bắc Dã bỗng dừng tay, chuyển ngược lại chuôi kiếm, đặt kiếm của mình vào tay Phù Dao.

Mạnh Phù Dao vẫn còn hung hãn, bỗng có thêm một thanh kiếm trong tay, nàng dừng lại trong giây lát, rồi nghe thấy tiếng một nam nhân nói: "Từ

lúc sống tới khi chết, kiếm của ta luôn ở bên cạnh ta."

Mạnh Phù Dao chụp lấy thanh kiếm.

"Cho nên, khi ta giao kiếm cho nàng, thì mạng của ta cũng do nàng định đoạt." Chiến Bắc Dã đứng im, không tránh không lùi.

Mạnh Phù Dao thất thần một lúc, thanh kiếm trong tay đột nhiên dừng lại, tay nàng từ từ run lên, trong cảnh hỗn loạn này dường như nàng có thể hiểu được ý nghĩa của câu nói kia.

"Nàng không được bỏ xuống." Chiến Bắc Dã không nhìn mũi kiếm, chỉ nhìn chăm chú vào Mạnh Phù Dao, dùng giọng điệu bá đạo bình tĩnh mọi khi của hắn để nói với nàng. Đối với một người đang điên loạn, lời nói nhỏ nhẹ cầu xin không hề có tác dụng, chỉ có thể dùng khi thể mạnh hơn nàng để khuất phục nàng.

"Nếu không, thanh kiếm ta đã buông ra sẽ xuyên qua ngực nàng, cắm lên Đại lục Năm châu, một khi đã đi thì vĩnh viễn sẽ không trở lại." Mạnh Phù Dao lại run lên.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.10

Đại lục Năm châu... Đại lục Năm châu...

Cái chết của một người, máu chảy khắp nơi...

Trong tay nàng, đầu kiếm ánh lên tia sáng, có cả ánh sáng của máu, đó là máu của Chiến Bắc Dã, mũi kiếm đã đâm vào phần thịt hăn. Hăn lại không hề nhượng bộ, thậm chí còn tiến lên phía trước một bước, khiến máu chảy ra càng nhiều hơn, vết đâm càng sâu thêm.

"Nàng giết trẫm đi!"

Mạnh Phù Dao như nhận thức được điều gì đang diễn ra, bèn lùi lại.

Tiếng la hét ầm ĩ hung hãn vẫn đang vang vọng, khiến đầu nàng tê buốt. Nhưng bên tai nàng vẫn nghe thấy những lời ngông cuồng nhưng lại rất quen thuộc, giọng điệu kiên quyết, dường như muốn nói với nàng, người này cũng không thể làm hại được.

Trong mắt Chiến Bắc Dã hiện lên một vệt màu đỏ, hăn tiến lên một bước, nàng lại lùi lại.

"Nàng không giết trẫm sao?" Chiến Bắc Dã nhìn theo vệt máu đỏ tươi đang chảy trên thanh kiếm, ánh mắt rừng rừng: "Vậy thì hãy để kiếm của ta, xuyên qua trái tim nàng".

Chiến Bắc Dã bỗng ra tay, rút thanh kiếm đang được giữ ở trước ngực của mình, tức thì chuyển hướng của kiếm, nắm lấy đốc kiếm rồi nhắm vào ngực Mạnh Phù Dao mà đâm.

Trước mắt cứ lấy đi khí thế của nàng đã, sau đó sẽ không chế cơ thể nàng sau!

Lúc đốc kiếm tròn thò lao đến cũng có tiếng gió thét lên, Chiến Bắc Dã ra tay không tiếc sức lực của mình.

Phù Dao vốn đã yếu, khó khăn lắm mới lấy lại được ý chí, nếu lần này bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội nào khác nữa mà ra tay cả.

Lúc kiếm đâm tới, Mạnh Phù Dao còn đang ngạc nhiên liền chợt bừng tỉnh, lập tức xoay người lại. Nàng phản ứng vô cùng nhanh và linh hoạt, khác xa so với bình thường. Không gian vừa thay đổi, hang băng đột nhiên lao vọt tới, xông thẳng vào trong mắt của Mạnh Phù Dao. Nàng hét lên rồi lao về phía trước.

Cái túi sau lưng Mạnh Phù Dao bị rách toác vì không biết va phải vật gì, đồ vật sử dụng trên cả đoạn đường cũng bị rơi lung tung trên mặt đất. Hình như nàng còn nhìn thấy một bông hoa sen huyết ngọc nho nhỏ rơi ra, trong phút chốc, nàng liền mơ hồ nghĩ, bông hoa sen này... ở bên người nàng từ lúc nào vậy? Lẽ nào là do Tông Việt nhét vào trong tay áo nàng sao?

Bông hoa sen vừa xuất hiện, gió cũng ào ạt thổi tới từ khắp mọi nơi, sau đó những bông hoa rực rỡ sắc màu khác cũng xuất hiện tạo nên một khóm hoa sặc sỡ diễm lệ. Trong tiếng gió thổi vi vu còn ẩn chứa âm thanh như tiếng tụng kinh rì rầm bằng Phạn ngữ, như thể đang muốn đánh thức thứ gì đó. Ánh sáng màu xanh nhạt phát ra từ những bùa chú dần dần hiển hiện trước mắt Phù Dao, trong ánh sáng đỏ của đóa sen huyết ngọc. Ngay sau đó, Thí Thiên của nàng cũng chậm chậm hiện ra rõ ràng trong ánh sáng ở phía đối diện với những bùa chú kia.

Có một âm thanh nào đó cứ âm ỉ vọng bên tai của Mạnh Phù Dao, âm thanh nặng nề đó vọng đi vọng lại, không ngừng nói cùng với những ánh sáng kia.

"Tình yêu của ta, hôm nay đã trở lại rồi."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.11

Đại lục Năm châu... Đại lục Năm châu...

Cái chết của một người, máu chảy khắp nơi...

Trong tay nàng, đầu kiếm ánh lên tia sáng, có cả ánh sáng của máu, đó là máu của Chiến Bắc Dã, mũi kiếm đã đâm vào phần thịt hăn. Hăn lại không hề nhượng bộ, thậm chí còn tiến lên phía trước một bước, khiến máu chảy ra càng nhiều hơn, vết đâm càng sâu thêm.

"Nàng giết trẫm đi!"

Mạnh Phù Dao như nhận thức được điều gì đang diễn ra, bèn lùi lại.

Tiếng la hét ầm ĩ hung hãn vẫn đang vang vọng, khiến đầu nàng tê buốt. Nhưng bên tai nàng vẫn nghe thấy những lời ngông cuồng nhưng lại rất quen thuộc, giọng điệu kiên quyết, dường như muốn nói với nàng, người này cũng không thể làm hại được.

Trong mắt Chiến Bắc Dã hiện lên một vệt màu đỏ, hăn tiến lên một bước, nàng lại lùi lại.

"Nàng không giết trẫm sao?" Chiến Bắc Dã nhìn theo vệt máu đỏ tươi đang chảy trên thanh kiếm, ánh mắt rừng rực: "Vậy thì hãy để kiếm của ta, xuyên qua trái tim nàng".

Chiến Bắc Dã bỗng ra tay, rút thanh kiếm đang được giữ ở trước ngực của mình, tức thì chuyển hướng của kiếm, nắm lấy đốc kiếm rồi nhắm vào ngực Mạnh Phù Dao mà đâm.

Trước mắt cứ lấy đi khí thế của nàng đã, sau đó sẽ không chế cơ thể nàng sau!

Lúc đốc kiếm tròn thò lao đến cũng có tiếng gió thét lên, Chiến Bắc Dã ra tay không tiếc sức lực của mình.

Phù Dao vốn đã yếu, khó khăn lắm mới lấy lại được ý chí, nếu lần này bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội nào khác nữa mà ra tay cả.

Lúc kiếm đâm tới, Mạnh Phù Dao còn đang ngạc nhiên liền chợt bừng tỉnh, lập tức xoay người lại. Nàng phản ứng vô cùng nhanh và linh hoạt, khác xa so với bình thường. Không gian vừa thay đổi, hang băng đột nhiên lao vọt tới, xông thẳng vào trong mắt của Mạnh Phù Dao. Nàng hét lên rồi lao về phía trước.

Cái túi sau lưng Mạnh Phù Dao bị rách toác vì không biết va phải vật gì, đồ vật sử dụng trên cả đoạn đường cũng bị rơi lung tung trên mặt đất. Hình như nàng còn nhìn thấy một bông hoa sen huyết ngọc nho nhỏ rơi ra, trong phút chốc, nàng liền mơ hồ nghĩ, bông hoa sen này... ở bên người nàng từ lúc nào vậy? Lẽ nào là do Tông Việt nhét vào trong tay áo nàng sao?

Bông hoa sen vừa xuất hiện, gió cũng ào ạt thổi tới từ khắp mọi nơi, sau đó những bông hoa rực rỡ sắc màu khác cũng xuất hiện tạo nên một khóm hoa sặc sỡ diễm lệ. Trong tiếng gió thổi vi vu còn ẩn chứa âm thanh như tiếng tụng kinh rì rầm bằng Phạn ngữ, như thể đang muốn đánh thức thứ gì đó. Ánh sáng màu xanh nhạt phát ra từ những bùa chú dần dần hiển hiện trước mắt Phù Dao, trong ánh sáng đỏ của đóa sen huyết ngọc. Ngay sau đó, Thí Thiên của nàng cũng chậm chậm hiện ra rõ ràng trong ánh sáng ở phía đối diện với những bùa chú kia.

Có một âm thanh nào đó cứ âm ỉ vọng bên tai của Mạnh Phù Dao, âm thanh nặng nề đó vọng đi vọng lại, không ngừng nói cùng với những ánh sáng kia.

"Tình yêu của ta, hôm nay đã trở lại rồi."

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gửi lời cảm ơn MÈU về bài viết trên: Yến My

08.07.2018, 12:11 MÈU Đại Thần Hoàng Hạc Bang Cầm Thú Ngày tham gia: 25.01.2015, 15:32

Bài viết: 4838

Được thanks: 13677 lần

Điểm: 9.51

Tài sản riêng:

Re: [Xuyên không] Phù Dao hoàng hậu - Thiên Hạ Quy Nguyên (Trọn Bộ 6 tập) - Điểm: 11 Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer! Trở lại rồi...

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, hòa mình vào trong không gian âm u tối tăm đó.

Lúc nàng mở mắt ra, xung quanh vẫn là một màn tối đen như mực.

Nàng không biết nơi này là đâu, không biết đang ở nơi nào, thậm chí nàng còn không biết bản thân còn sống hay đã chết.

Cơ thể nặng trĩu, vươn tay cũng không thấy rõ năm đầu ngón tay, nàng cảm thấy cơ thể mình như đang trôi, giống cảm giác lúc ở Vân Phù. Nhưng lần này không giống như lúc nàng ở chỗ Vân Phù, lúc nàng ở đó, tay chân

và cơ thể nàng không còn linh hoạt. Còn bây giờ nàng cảm thấy mình rất nhẹ rất linh hoạt, tựa như một sợi lông đang bay trong không trung.

Có điều, cảm giác nhẹ tựa lông hồng này như thể nàng đang lơ lửng trong không gian, không nắm bắt được bất cứ thứ gì hết, vì vậy khiến Phù Dao tuyệt vọng vô cùng, có lẽ nàng sắp chết, hay nhất định là nàng đã chết rồi. Không những đã chết rồi mà dường như linh hồn nàng còn bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể hồi sinh.

Chỉ nghĩ đến việc bản thân từ nay sẽ phải ở một mình tại nơi tối tăm mù không điểm tựa, mãi mãi bay như thế này Phù Dao muốn thà rằng để bản thân chết thêm một lần nữa xem có thể chết một cách dứt khoát hơn không.

Nàng đi tìm đao của mình nhưng lại không thấy đâu.

A... đúng rồi, đã thành quỷ thì còn có vũ khí gì trong nhân gian có thể giết được chứ?

Nàng bay mà mơ màng như ở trên mây. Cảnh tượng khiến tim nàng đau thắt nghẹt thở lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí. Nàng nhắm mắt lại, tay đặt vào lồng ngực. Mạnh Phù Dao muốn ngăn chặn lại cảnh tượng đau đớn đột nhiên xuất hiện này, không muốn nghĩ đến cũng không muốn bị cảnh tượng này chi phối cảm xúc.

Hình ảnh hang băng cũng hiện lên rõ nét, mới mẻ, chân thực đến mức từng chi tiết, biểu cảm của hắc cũng như thật.

Phù Dao luôn cho rằng, cảnh tượng đó chỉ là ảo giác mà thôi, nhưng không ngờ lại là sự thật, là thật...

Nghĩ đến đó, nàng liền cảm thấy khó thở, tay cứng đờ lại. Nàng đưa tay ra, ôm lấy chính mình để chống chọi với giá lạnh nơi đây.

Bốn bề âm u tối tăm cực độ khiến sự cô đơn của nàng cũng lên đến đỉnh điểm. Yên lặng bất ngờ. Ngay đến cả âm thanh thuộc về sinh mệnh và cỗi trần gian cũng không hề xuất hiện ở nơi này. Mạnh Phù Dao biết rõ, sự yên lặng chết người cùng cảnh tượng đen mịt mù này vô cùng nguy hiểm, có thể dẫn đến sự điên cuồng tận sâu trái tim con người. Một khi tâm trạng này xuất hiện, lâu dần sẽ khiến người ta điên loạn rồi chết.

Mạnh Phù Dao không muốn sau khi đón nhận sự giày vò của bóng đen vô hình vô thanh, không có bất cứ tiếng động của sự sống nào như thế này, rồi sẽ phát điên lên mà chết.

Thứ bóng tối vĩnh hằng này, đen kịt này, cuộc đời đầy gian khổ khó khăn này của con người... thật mệt mỏi... thật sự rất mệt...

Đâu đó quanh đây có tiếng chim hót không ngừng cũng có tiếng người đang nói vọng lại: "Hay là quay về, hay là quay về..."

Hay là quay về.

Vậy cứ quyết như vậy đi.

Đi không được, mà dường như chính nàng cũng không muốn đi. Cuộc đời con người quá nhiều đau khổ, sao lại hà tất phải hy sinh thật nhiều người để cứu thoát một người chứ? Mạnh Phù Dao khẽ thở dài, vận khí đè lên xung mạch.

Cơ chấn động đã qua, nàng đã thoát khổ rồi, cũng không cần liên lụy người khác nữa...

Phía trước bỗng có làn khói màu xanh nhạt bay đến. Mạnh Phù Dao ngạc nhiên một lúc, nín thở mấy giây rồi cẩn thận quan sát phía trước từng chút một. Một làn khói dài, trôi thẳng ở trước mặt, rõ ràng là hơi lửa bốc lên từ việc đốt diêm, củi.

Màu khói nhạt, mờ, cái gì cũng không thể chiếu sáng, nhưng lúc đó lại có thể soi sáng được suy nghĩ tối tăm, suy nghĩ tự làm bản thân mình bị thương của Mạnh Phù Dao.

Hóa ra... có người ở đây.

Hóa ra... còn có thể nhìn thấy khói bếp ở nhân gian.

Hóa ra... bóng tối này không phải là bóng tối của sự vĩnh hằng, không phải là thứ bóng tối không thể phá bỏ, Mạnh Phù Dao sẽ không còn bị bóng tối này đè áp đến mức điên loạn nữa.

Làn khói bếp kia nhìn rất linh hoạt, rất có sức sống, bay lên trong không trung, hiện ra các loại hình dạng khác nhau. Mạnh Phù Dao không hề rời mắt, cứ nhìn chúng một cách đắm đuối, từ trước tới nay nàng chưa hề nhận ra hóa ra khói bếp ở nhân gian lại có thể đẹp như thế này.

Mạnh Phù Dao không rõ khói bếp kia đến từ đâu, nhưng cũng lập tức hồi phục lại tinh thần, lấy lại toàn bộ sức lực đang bị đè ép.

Còn chưa đến khoảng khắc tuyệt vọng nhất... cho dù có đến thời khắc tuyệt vọng nhất đi nữa, Mạnh Phù Dao cũng không nên tự sát. Nàng phải thoát ra, phải báo thù. Nàng phải chịu trách nhiệm về con đường mình đi phía trước, còn có lí do gì nữa để tự làm khổ mình chứ?

Chân lực vừa hồi phục thì Mạnh Phù Dao bỗng cảm thấy cơ thể có chút gì đó lạ thường. Trong đầu nàng bỗng hiện lên rất nhiều con chữ. Những chữ này hình như là công thức luyện võ, mà hơn nữa còn có vẻ rất quen thuộc. Mạnh Phù Dao nghĩ ngợi một lúc, chợt nhớ ra cảnh tượng dị thường trong lúc mình hôn mê rơi xuống.

Nàng còn nhớ lúc đó, bốn bề đều hiện lên những lời bùa chú màu xanh nhạt, sau đó Thí Thiên cũng hiện ra, dòng chữ trên Thí Thiên cũng sáng

lên, ở bên cạnh những lời bùa chú kia... Không đúng, đó không phải là những lời bùa chú, đó rõ ràng là chữ!

Mà chữ ở trên Thí Thiên chính là bản gốc.

Hai vật này đứng bên cạnh nhau nối thành chữ, chính là một loại công pháp.

Trong phút chốc, Mạnh Phù Dao liền nhớ đến lúc bàn thân mình chui vào trong cái đỉnh nung, lúc nhìn thấy dòng bùa chú kia thì tim nàng đập loạn nhịp. Nhưng lúc đó nàng lại không nhớ ra là tại sao lại nhạy cảm như thế. Đến giờ Mạnh Phù Dao mới hiểu, lúc đó nàng từng nhìn thấy một nửa chữ của Thí Thiên trước, rồi đến lúc lại nhìn phần bùa chú còn lại, trong lòng thật ra cũng đã có sự liên kết giữa hai thứ này, chỉ là nhất thời chưa giải đáp được mà thôi.

Trước khi Mạnh Phù Dao bị hôn mê một lúc, dòng chữ đó cũng sáng lên, chúng hợp lại với nhau, hiện lên trong đầu Mạnh Phù Dao một cách rõ rệt. Mơ mơ màng màng nhưng lại được in đậm trong trí nhớ, cho dù nàng muốn quên cũng không thể quên.

Hơn nữa, nàng cũng đã từng đọc loại công pháp này một lần, cảm thấy có mấy phần giống với võ công lúc ở dưới biển nàng cũng từng luyện qua mấy trang. Có rất nhiều chỗ có thể kiểm chứng thay cho nhau. Những hoài nghi khó giải nghĩa trong lòng trước kia của Mạnh Phù Dao hiện giờ đều có thể giải đáp hết.

Tinh thần của Phù Dao cũng theo đó mà phấn chấn lên, nàng liền ngồi luyện công, trước khi luyện cũng ngước mắt lên đầy cảm kích nhìn theo làn khói một lần.

Làn khói đó thật sự rất quan trọng với Mạnh Phù Dao.

Trong lúc nàng tuyệt vọng nhất đau khổ nhất lạnh giá nhất, bị tâm ma xâm nhập, tẩu hỏa nhập ma, thì chính làn khói này giống như một đôi tay mềm mại ấm áp đã đem Mạnh Phù Dao trở lại với trần thế, trở lại với hiện trạng ban đầu.

Mạnh Phù Dao loại trừ những thứ phức tạp xung quanh mình, chỉ chuyên tâm luyện công, cũng không biết giờ là ngày nào tháng nào năm bao nhiêu, chỉ cứ một lúc lại ngước mắt lên nhìn về phía trước một lần.

Làn khói kia vẫn cứ ở đó, từ đầu đến cuối không hề di chuyển.

Làn khói kia giống như một kiểu tín hiệu, một tín hiệu nói rằng: "Có ta ở đây, ta đợi nàng, ta ở bên cạnh nàng!"

Làn khói đó như cánh tay ôm chặt lấy Mạnh Phù Dao, kiên trì bền bỉ trong bóng tối âm u mịt mờ, chuyên tâm làm công việc của mình.

Trong không gian tối tăm yên ắng, Mạnh Phù Dao cảm thấy cơ thể càng ngày càng sáng lên, lưu động chân khí vốn dĩ cần phải thông qua sự vận hành của kinh mạch. Nhưng hiện giờ, toàn bộ kinh mạch của nàng đã không còn vận động được, vậy mà chân khí lại có thể vận chuyển dồi dào khắp nơi trong cơ thể, như thế này thật tốt. Không gian mờ mờ ảo ảo nở ra một bông hoa sen nhỏ, ấm áp, bung nở trong không khí.

Bông hoa sen đó... giống như bông hoa mà Vô Cực đã giữ.

Mạnh Phù Dao nghĩ đến đây trong lòng liền đau thắt lại, nhưng nàng cũng lập tức lấy lại tinh thần, trước khi luyện thành công công pháp, nàng không dám thả lỏng bản thân, không thể để mình bị tẩu hỏa nhập ma thêm một lần nữa được. Cũng không biết qua mấy ngày rồi, mỗi một ngày Mạnh Phù Dao mở mắt đều có thể cảm nhận được trời đất đang dần sáng lên.

Nàng mừng thầm trong lòng, nhìn đôi tay của mình.

Bàn tay nàng vốn đang trắng bệch, hiện tại nàng đã khôi phục được chân khí, vậy là có thể trở lại hồng hào như cũ rồi. Mười ngón tay mảnh khảnh, mềm mại, nhìn giống như mười cánh hoa đẹp lung linh.

Mạnh Phù Dao vừa vận chân khí, cơ thể bỗng nặng trĩu, cơ thể đã lơ lửng rất lâu giờ cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Nàng mừng thầm trong lòng, bước đi thêm mấy bước, tia hào quang đang giữ trong tay từ từ sáng lên, chiếu vào mái tóc rối tung không kịp chải, đang rũ xuống của nàng.

Một sợi tóc bay ngang trước mắt.

Mạnh Phù Dao dụi mắt, không hề để ý, nàng chỉ đang nghĩ mái tóc này có màu sắc thật kì lạ. Nàng vốn cho rằng tóc được ánh sáng chiếu lên sẽ có đổi màu, lại không hề để ý mà nắm lấy mái tóc.

Lúc tay chạm vào tóc, Mạnh Phù Dao đột nhiên sững người lại.

Đó là... đó là tóc trắng.

Tóc trắng!

Phù Dao lặng người nhìn mái tóc trắng, nhớ đến thời gian trôi qua nhanh khi ở Thiên Vực, trong suốt khoảng thời gian nàng ở đây luyện võ công, thế giới bên ngoài rốt cuộc đã trải qua được bao lâu rồi? Tóc trắng... rõ ràng là tóc trắng, lẽ nào, trong suốt quãng thời gian đó, nàng đã già đi chẳng?

Mạnh Phù Dao lấy tay sờ lên mặt mình. Nàng rất sợ sẽ sờ thấy những vết chân chim, nhưng cũng may, dưới bàn tay vẫn là một làn da mịn màng, hình như lúc sờ vào còn thích hơn cả trước kia một chút.

Nàng ngồi xuống, chưa vội rời đi, nàng cần trấn tĩnh lại, nàng muốn loại bỏ đi sự kinh ngạc này đã.

Vừa quay đầu, Mạnh Phù Dao nhìn thấy làn khói kia lại xuất hiện.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.12

Ánh sáng của khói giống như màu của sóng, tự di chuyển rồi sáng lên. Có điều, đồng lửa đó không phải do củi đốt mà nên, mà do một chiếc ủng bị đốt.

Chiến Bắc Dã ngồi bên cạnh đồng lửa, khuôn mặt tiêu tụy, chỉ mặc áo trong.

Trên người hắn chỉ còn lại một chiếc ủng, hắn nhẹ nhàng đặt sang một bên, chuẩn bị dùng nó để đốt luôn. Ai biết Mạnh Phù Dao lúc nào mới xuất hiện chứ? Để có thể duy trì ngọn lửa này, để Mạnh Phù Dao không bị bóng đen bức ép, tất cả những đồ vật có thể đốt đều đã đốt hết rồi. Cuối cùng, hắn bắt đầu đốt cái túi đốt dây buộc tóc, đốt tất cả những thứ đem theo bên mình có thể đốt, cả y phục cũng từng lớp từng lớp được cởi ra, cho vào đồng lửa. Thiên Vực tuy là ảo ảnh, nhưng nếu dừng lại lại là mùa đông ở cung Minh Tuyên, mà mọi vật đều là thật.

Khí hậu mùa đông ở Đại Hãn không dễ chịu chút nào, Chiến Bắc Dã gần như cũng đã cởi hết y phục rồi. Từng đợt gió lạnh cứ rít lên, buổi tối, có lúc mệt quá không chịu được nữa, hắn ngủ thiếp đi, nhưng nếu không phải là bị đông cứng mà tỉnh dậy, thì cũng là bị giấc mơ đồng lửa kia bị dập cháy mà tỉnh. Mấy ngày nay, Chiến Bắc Dã gần như không thể ngủ ngon giấc được, hắn gầy yếu đi rất nhiều.

Phía sau người có âm thanh đổ vỡ nhẹ. Chiến Bắc Dã quay đầu, nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân đang lôi vật gì đó đến, là một chiếc lá nhỏ. Cũng

không biết con chuột này đã chạy bao xa rồi mới có thể tìm được chiếc lá này. Chiến Bắc Dã nhận một cách rất trân trọng, rồi xoa xoa đầu nó.

Chiến Bắc Dã cẩn thận cho chiếc lá kia vào một nửa của chiếc ủng bị rách. Hiện giờ, cho dù có là một mẫu lá thôi cũng tốt rồi, ai biết lúc nào đồng lửa này sẽ tàn chứ? Có thể chiếu sáng cho Mạnh Phù Dao được một lúc, cho dù có là một giây thôi, cũng tốt lắm rồi.

Hắn cẩn thận nhận chiếc lá cây giống như là nhận con dấu bằng ngọc vậy, để xuống dưới đôi chân trần của mình để có thể giữ ấm được cho nó một chút.

Hoàng đế Đại Hãn ngồi trên ngai vàng mà nhìn cả thiên hạ, cuộc đời này cho dù có chịu bao nhiêu năm truy sát cái chết cận kề cũng luôn rục rờ gấm lụa, đàn ông hoàng đỉnh đặc, cho dù thế nào cũng chưa từng khốn đốn. Thế nhưng, hắn không cảm thấy khổ cực gì. Vì Mạnh Phù Dao, dù là có chịu bao nhiêu khổ cực, hắn cũng cam lòng.

Hắn chỉ lo nàng không cho hắn cơ hội để vì nàng mà chịu khổ thôi.

Nguyên Bảo đại nhân lặng yên ngồi trên người Chiến Bắc Dã, nhìn theo hướng cái đỉnh nung - nơi Mạnh Phù Dao đang ở đó. Nhưng cái đỉnh đã đóng lại, bọn họ có làm cách nào đi chẳng nữa cũng không thể chui vào trong được. Ai cũng lo cho nàng ở bên trong bị luyện thành đơn dược, nhưng lại không biết có cách nào vào nên đành phải kiên nhẫn ở bên ngoài chờ đợi. Chiến Bắc Dã nhìn thấy cái lỗ ở phía dưới cái đỉnh, ngày nào hắn cũng nhắm cái lỗ đó để đốt lửa, mong có được một chút khói lửa, có thể nói với Mạnh Phù Dao đang ở bên trong là hắn vẫn đang ở ngoài, luôn ở bên ngoài đợi nàng.

Ánh mắt của Chiến Bắc Dã lướt ra sau cái đỉnh. Phía sau cái đỉnh chính là núi Trường Thanh phủ đầy tuyết. Chính vào lúc Mạnh Phù Dao mê man rơi xuống trong luồng sáng chói kia, một tiếng động lớn vang lên rồi những

đỉnh núi phủ tuyết liên tiếp của dãy núi Trường Thanh hiện ra, khi ấy Chiến Bắc Dã biết, chỉ cần hấn vượt qua được cái đỉnh này thì chắc chắn có thể rời khỏi Thiên Vực quý quái này, có thể vượt qua được sự trôi nhanh của thời gian mà tiếp tục cuộc đời thanh xuân, trai trẻ của mình. Nhưng hấn đã không làm như thế.

Chiến Bắc Dã lựa chọn ở lại nơi đây một bước cũng không rời cái đỉnh nung này, đem tất cả những vật có thể đốt bên cạnh mình đốt hết, làm như vậy chỉ nhằm một mục đích duy nhất là đem đến cho Mạnh Phù Dao đang chìm trong bóng tối một chút tia sáng, một chút hơi ấm để nàng còn giữ được hi vọng không ngừng cố gắng, mãi mãi không được tuyệt vọng.

Chiến Bắc Dã ngẩng đầu lên, nhìn theo cái đỉnh cổ màu xanh nhạt, ánh mắt sâu đen như gỗ mun, dường như muốn xuyên qua cái đỉnh đao thương không thể đâm thủng kia, rơi xuống bên cạnh Mạnh Phù Dao đang ở trong đỉnh.

Phù Dao!

Ta nguyện ý dùng cả cuộc đời mình để cùng nàng già đi.

Trời đất dần dần tối lại, ngay đến cả đồng lửa nhỏ kia cũng vậy, ngọn lửa cũng từ từ tàn đi, chiếc ủng cũng đã cháy hết rồi.

Chiến Bắc Dã thở dài, buồn rầu nhìn xung quanh. Thật sự hấn không còn tìm được bất cứ vật nào có thể đốt được

nữa, hấn do dự nhìn bản thân một cách e ngại... Cái đó, không thể đốt cả cái quần đang mặc được?

Trân trọng cả chiếc lá cuối cùng, Chiến Bắc Dã giữ nó trong tay một lúc lâu, tuyệt vọng mà thở dài, rồi cho chiếc lá vào đồng lửa.

Chiếc lá vừa rơi xuống đồng lửa. Ngọn lửa từ từ sáng lên, bốn bề bỗng tỏa sáng, phát ra một âm thanh rất to.

Chiến Bắc Dã tưởng rằng chiếc lá đó là một loại thuốc nổ, vứt vào trong lửa có thể nổ lớn!

Trước mắt hắn, cái đỉnh nung lúc nào cũng đóng kín mít mấy ngày nay bỗng liền chuyển sang màu trắng, giống như là bị nướng lên vậy!

Bốn phía của cái đỉnh nứt vỡ tan tành, những mảnh vỡ to nhỏ không giống nhau, chất liệu cũng không rõ, một màu xanh dương nhạt bay trong không trung như sao rơi, khiến cung điện Minh Tuyền trong tưởng tượng của Chiến Bắc Dã trở thành một đồng đồ nát. Chiến Bắc Dã không hề quan tâm đến nỗi đau này, hắn chỉ từ từ ngẩng đầu lên, tìm kiếm nữ tử đang run rẩy trong đồng đồ nát đó.

Nữ tử đó tóc dài, áo ngoài của nàng bay bay trong gió, phong thái bay nhẹ nhàng uyển chuyển như cánh hoa. Trong sự nhẹ nhàng phảng phất cả nét cao quý, tôn nghiêm. Ánh trắng sáng làm hiện lên rõ nét những đường nét trên cơ thể nàng. Một gương mặt thanh tú đi kèm với vóc dáng uyển chuyển, giống như một vầng trăng sáng đang di chuyển.

Lúc nàng quay mặt lại, thấy rõ ràng vẫn là dung mạo đó, Chiến Bắc Dã liền cảm thấy vui sướng tột cùng, cả trời đất như nở hoa, lấp lánh một bông hoa sen tuyệt thế.

Nàng quay đầu, nhìn thấy Chiến Bắc Dã lập tức lộ ra ánh mắt vui mừng ấm áp.

Ánh mắt của nàng ấm áp như thế khiến Chiến Bắc Dã vừa rồi còn có chút ngượng ngùng giờ đã bình tĩnh lại... ánh mắt đó thật sự không có ở ai khác ngoài Mạnh Phù Dao. Mà sự thật có thể chứng minh, bất luận Mạnh Phù Dao có thay hình đổi dạng như thế nào, nàng vẫn là Mạnh Phù Dao xinh đẹp, ấm áp và tràn đầy năng lượng.

Mạnh Phù Dao từ trong không trung bay xuống, giẫm chân lên một mảnh đỉnh nung đã vỡ, rồi đi về phía Chiến Bắc Dã. Lúc tiến đến gần hăn, nàng mới phát hiện ra, hai hàng lông mày hăn đã đỡ chau lại hơn, sắc mặt cũng tươi tắn hơn. Dù dung mạo không thay đổi, nhưng thần thái lại thêm phần tôn quý, hòa nhã hơn. Chiến Bắc Dã nhìn Mạnh Phù Dao đắm đuối, chỉ cảm thấy nàng của lúc này chính là Mạnh Phù Dao mà cũng không phải Mạnh Phù Dao. Nhưng trái tim hăn biết rõ, từ giờ trở đi, Mạnh Phù Dao, thực sự sẽ không còn là Mạnh Phù Dao của hăn nữa rồi.

Chiến Bắc Dã ngẩng cao đầu, ánh mắt thâm trầm sâu đen của hăn dường như có thể cắt đứt được khoảng cách trời đất, trong chốc lát đã có thể vượt qua được núi đồi mà không để lại tiếng động nào. Từ nay trở đi, cuộc đời Mạnh Phù Dao sẽ tươi mới hơn, còn hăn, Chiến Bắc Dã sẽ vẫn lưu lạc trong chốn nhân gian này, năm tháng trôi đi vẫn mãi là một lữ khách cô đơn.

Nhưng cũng không sao cả, dù sao hăn đã có thể chứng kiến được khoảnh khắc đẹp nhất của Mạnh Phù Dao, cùng nàng vượt qua những đoạn đường khó khăn, nguy hiểm nhất. Trong cuộc đời của nàng còn có dấu ấn sâu đậm về hăn, kí ức đã qua của nàng có hăn, vĩnh viễn.

Chiến Bắc Dã nhìn Mạnh Phù Dao, nở nụ cười hồn hậu nhưng vẫn tươi sáng đáp lại ánh mắt ấm áp của nàng.

Tiếp đó, Chiến Bắc Dã chuyển tầm nhìn xuống mái tóc của nàng, những sợi tóc trắng, còn có một vài vết nhăn... thời gian đã trôi đi nhanh đến thế sao? Nàng còn mọc cả tóc trắng rồi, vậy còn ta thì sao?

Hăn không muốn đi xem bản thân mình ra sao, từ giờ trở đi, cho dù có già hay trẻ, tóc xanh hay đã bạc, cũng không có ý nghĩa gì với hăn cả.

"Chúng ta đi thôi." Chiến Bắc Dã đứng dậy, hướng giọng nói về phía Mạnh Phù Dao, không hề nhắc tới sự khó khăn, sự chờ đợi bao lâu nay của

hắn dành cho nàng, cũng không nói về việc hắn đã duy trì đồng lửa kia khó khăn như thế nào, còn cả việc đã trải qua cái đói, cái rét ra sao, thậm chí Chiến Bắc Dã còn không hề nhớ đến quần áo của mình đã không còn nữa. Hắn chỉ biết tiến về phía Mạnh Phù Dao, nắm tay nàng rồi cùng đi.

Nàng nhìn Chiến Bắc Dã rồi lại hướng ánh mắt đến đồng lửa, nàng chợt hiểu ra rốt cuộc trong suốt thời gian nàng ở trong đỉnh nung, hắn đã làm những gì, ánh mắt của nàng trở nên ấm áp, dịu dàng hơn. Mạnh Phù Dao nói: "Huynh có lạnh lắm không?"

Chiến Bắc Dã lúc này mới nhớ đến tình cảnh hiện tại của mình. Hắn buông tay Mạnh Phù Dao ra, đỏ mặt ngượng ngùng. Mạnh Phù Dao thật hiếm khi có thể nhìn thấy Chiến Bắc Dã đỏ mặt. Nàng không nhin được mà phì cười, quay mặt đi hướng khác.

Ồ... nàng không nhìn thấy gì hết, không hề nhìn thấy cơ thể cường tráng cùng bả vai rộng dài của hắn, cũng không hề nhìn thấy phần cơ bắp rắn chắc, đôi vai rộng to đẹp của hắn...

"Không biết bên ngoài như thế nào rồi." Trong lúc ngượng ngùng Mạnh Phù Dao liền đổi chủ đề, nhẹ nhàng nắm lấy sợi tóc bạc của mình, nói: "Ta rất sợ thế sự chuyển dời...."

Sợ thế sự xoay vần, khi trở về sẽ không tìm lại được người mà nàng cần tìm.

"Chúng ta ở nơi đây, cũng khoảng tám chín ngày thôi, cũng không lâu lắm." Chiến Bắc Dã từ tốn nói, "Nhưng ta không biết tám chín ngày nơi đây sau khi ra ngoài sẽ là bao lâu."

Hắn lộ ra ánh mắt lo buồn u sầu, nhìn ra phía bên ngoài, hạ giọng nói: "Nhưng cũng hi vọng là không quá lâu, hi vọng sẽ không xảy ra những việc không đáng xảy ra..."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.13

Thế nhưng, đúng như Chiến Bắc Dã đã lo lắng, tám chín ngày ở Thiên Vực, ở bên ngoài đã là tám chín tháng rồi. Trong tám chín tháng này, vì Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao sống chết không rõ, nên Năm châu đã xảy ra đại loạn.

Quân đội của Đại Uyển đã sẵn sàng, gươm giáo chỉnh tề, Đại nguyên sư binh mã Kỉ Vũ muốn tấn công Thương Khung nhưng lại vấp phải sự phản đối của Tể tướng Phượng Ngũ - lão tướng dày dạn kinh nghiệm chinh chiến, văn võ song toàn, quyền cao chức trọng. Nữ vương, người đứng đầu triều đình lại không nói gì khiến văn võ bá quan rơi vào cảnh xung đột ngầm. Kể từ khi nhậm chức, thói hống hách và tính nghịch xưa kia của nữ vương gần như đã biến mất. Đại Uyển vừa ổn định được triều chính, nay xem ra lại có xu hướng bất ổn.

Là người ngoại quốc, dù nắm quyền nhưng lại phải chịu sự phản đối của đại đa số các triều thần, Kỉ Đại nguyên sư hết sức tức giận, tập hợp toàn bộ binh lực, cùng hô lên ba tiếng rồi làm phản.

Hắn không phản lại Đại Uyển, mà chỉ đem theo binh lực đến Phù Phong nhằm mục đích mượn đường, hợp tác cùng Nữ vương Nhã Lan Châu.

Quần lực ở Ngạc Hải Phù Phong đã tập luyện sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, binh lực hùng hậu, chỉ còn cách Thương Khung một eo biển.

Phượng Ngũ không thể để Đại tướng của nước mình làm phản như vậy được, vội vàng tiến cung yêu cầu chuyển giao quân lực. Trước đây, Kỉ Vũ từng là niềm tin đầu tiên tuyệt đối của Nữ vương trong việc giữ cho triều đình được yên ổn. Nay Kỉ Vũ không còn, hẳn mới có cơ hội đơn độc đến gặp Nữ vương, nhưng sau lần yết kiến này, lúc hắn đi ra mặt chợt lạnh ngắt, toàn thân toát mồ hôi.

Buổi tối đó, Phượng Thừa tướng không chợp mắt được một chút nào, trong thư phòng ở mật thất, trầm tư rất lâu, đối diện với những bài vị của tổ tiên Phượng thị đang được cất giữ ở đó. Ánh nến lập lòe chiếu lên dáng hình lúc ẩn lúc hiện của hắn. Ánh mắt hắn lúc thì hứng khởi lúc lại do dự. Hai tay đan vào nhau, dường như đang còn có chuyện do dự chưa quyết định được.

Đến lúc trời sáng, Phượng Ngũ ngẩng đầu lên, nhìn thấy bản đồ vẽ Đại lục Năm châu treo trong phòng mắt hắn liền tối lại, thở dài rồi từ từ đứng dậy.

Đại Uyển từ trước tới nay cũng chưa từng có chuyện điều binh tướng như thế này, đối với việc tạo phản của Kỉ Vũ, Phượng Tế tướng đã đưa ra quyết định, để Kỉ tướng quân đem theo đại bộ phận binh mã của nước mình đi, chỉ để lại ít quân lực để bảo vệ kinh thành, không được để chiến tranh xảy ra ở đất nước của hắn, bách tính lưu lạc nhiều năm, cũng đến lúc phải an cư lạc nghiệp.

Quyết định này vừa đưa ra, bách quan tuy có chút phản ứng kì quái nhưng cuối cùng cũng đồng loạt gật đầu đồng ý quan điểm của Thừa tướng là lấy dân làm trọng. Đối mặt với một vị tướng anh dũng vì Đại Hãn mà đã bỏ ra không ít tâm huyết như Kỉ Vũ, các tướng quân ở Đại Uyển nhiều năm rồi chưa đánh trận cũng không muốn đi nộp mạng.

Đại Uyển xuất hiện biến động, mà Tiểu Thất lại nhận được tin Chiến Bắc Dã lệnh cho hắn tiến vào Thương Khung.

Tiểu Thất cũng đã mở thư mà Chiến Bắc Dã để lại cho hắn.

Hành động của Tiểu Thất đương nhiên sẽ là dựa theo thánh chỉ của Bệ hạ đi làm, nhưng có thể thuận lợi mà tiến vào Thương Khung hay không chỉ có sau khi đi qua Tuyệt Vực Hải Cốc ở Phù Phong mới biết được. Mà Hải Cốc này mỗi năm chỉ có vào tháng sáu mới có biển yên gió lặng. Tiểu Thất cho dù có tạo thành cả một đoàn quân phía Bắc cũng không có cách nào qua được.

Cũng đúng vào lúc này, Trường Thanh Điện chủ lại phá lệ thông cáo toàn thiên hạ, tuyên bố mối quan hệ giữa ông ta và Trường Tôn Vô Cực, rồi chỉ định Trường Tôn Vô Cực là người kế vị trí Điện chủ tiếp theo.

Trong sắc thư không hề nói rõ ràng Trường Tôn Vô Cực đã tính toán thế nào, tài văn thao võ lược vô song của hắn ra sao, làm thế nào để từng bước từng bước chấn chỉnh đại cục, nhưng toàn bộ những người biết nội tình, những người có chút đầu óc ở Đại Hãn đều có thể đoán ra được: Trường Tôn Vô Cực đã hại chết Chiến Bắc Dã.

Chuyện này nếu đổi cho người khác có thể sẽ cần nghĩ đến hậu quả trước rồi mới dám đưa ra quyết định, nhưng với Tiểu Thất, người chỉ trung thành với một mình Đại Hãn Hoàng đế, chỉ nghe theo mệnh lệnh duy nhất của Bệ hạ, và đương nhiên y biết rất rõ mối quan hệ mật thiết giữa Trường Tôn Vô Cực và Chiến Bắc Dã - Hai kẻ đứng đầu hai quốc gia, cũng từng có ý định xâm lấn lãnh thổ của đối phương. Trường Tôn Vô Cực đã từng âm thầm chiếm hữu dãy núi Trường Hãn của Đại Hãn. Nên nếu nói Trường Tôn Vô Cực hại chết Chiến Bắc Dã, y hoàn toàn có thể tin điều đó là có thực.

Tiểu Thất đọc hết thư Chiến Bắc Dã để lại, nhưng dù sao y cũng không phải là một kẻ ngốc, một tướng lĩnh đã từng chinh chiến bao lâu nay như y, hoàn toàn biết rõ đạo dùng binh, y không hề nói cho bất kì ai chuyện mất tích của Chiến Bắc Dã, cũng không vội tìm Vô Cực mà báo thù hay hỏi nguyên nhân. Y đến nhà lao bắt một đám tử tù, giả là bị giết chết ở ranh

giới giữa hai nước. Sau đó, tung tin đám người này là trinh thám của Trương Tôn Vô Cực, ý đồ làm loạn ở đất Đại Hãn. Khi biết tin này, tướng quân Đại Hãn sẽ vô cùng tức giận, nhất định sẽ dạy cho Vô Cực quốc một bài học.

Đại Hãn tháng hai năm Vĩnh Kế thứ hai, quân binh Đại Hãn tràn xuống phía nam quyết phân định ranh giới.

Cũng cùng lúc đó, Thượng Uyên lúc nào cũng bị nước Vô Cực khống chế đến thăm hại đã kết hợp cùng tộc Lưỡng ở biên giới phía nam nước Vô Cực, tập hợp binh lực, trong vòng ba ngày xuất binh tấn công Diêu Thành. Trong thời gian ngắn, nước Vô Cực trong cùng một lúc phải đối mặt với kẻ địch ở ba phía, rơi vào khốn cảnh trong ngoài đều bị phục kích.

Thượng Uyên và tộc Lưỡng vốn cho rằng việc Đại Hãn cùng lúc xuất binh thì cũng coi Đại Hãn là liên minh, nhân thời cơ đó có thể chiếm được mấy phần phía nam nước Vô Cực. Nhưng không ngờ, lần này Tiểu Thất lại không hề nghe theo. Theo như hãn nghĩ, Diêu Thành không phải Vô Cực, Diêu Thành giống như Mạnh Phù Dao, Diêu Thành chính là địa bàn của Mạnh Phù Dao, làm sao có thể để mấy con côn trùng phía nam truyền nhiễm vào đất Diêu Thành được chứ? Kết quả là, Tiểu Thất cũng không vội đánh vào biên giới Vô Cực, mà hãn đi chiếm Diêu Thành trước, muốn giúp Mạnh Phù Dao lấy Diêu Thành lại đã. Vô Cực tướng quân không hiểu ý đồ của Tiểu Thất, nên suốt một đường cứ đánh chiến để ngăn chặn hãn, đánh đến mức chỉ còn cứu thành chứ không cứu người. Và thế là, Đại Hãn, Vô Cực, Thượng Uyên, Lưỡng tộc, tất cả bu lại hỗn chiến với nhau.

Lúc này, nước Vô Cực ra thông cáo rằng Bộ hạ lâm bệnh không thể chăm lo triều chính, Vô Cực thái sư đích thân chủ trì chiến sự. Việc rút quân của Lưỡng tộc đã đảo lộn hết kế hoạch của Thượng Uyên, tình trạng hỗn chiến cũng nằm ngoài dự tính. Cuộc chiến đi đến giai đoạn bế tắc không lối thoát.

Đại Uyển và Phù Phong hùng dũng tiến vào Thương Khung. Hai cường quốc Đại Hân và Vô Cực chính thức nghênh chiến, Đại lục Năm châu đang rơi vào tình trạng hỗn chiến, nhưng việc bạo loạn này, hai người đứng đầu để chỉ đạo là Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao đều không hay biết gì.

Chiến Bắc Dã và Phù Dao từ Thiên Vực quay về, ngạc nhiên phát hiện ra, tất cả đã ở đây rồi, Vân Ngấn, Diêu Tấn, Thiết Thành, ngay đến cả con chim và Cừu Vĩ cũng ở đây, đều đông đủ cả.

Lúc trận ở Vân Phù được phá, Thiết Thành liền bị rơi xuống, vốn dĩ là sống chết không rõ, nhưng ở nơi Vân Phù đó, đỉnh núi mà bọn họ leo lên chột nghiêng xuống, cái gọi là "đỉnh núi" cực kì dị thường, lúc ngọn núi đổ xuống, bên trong lại mỏng mềm chứ không cứng như đá, vừa khéo lúc đó ngọn núi đã đỡ được Thiết Thành, cứu hãn một mạng. Nhưng Chiến Bắc Dã và Mạnh Phù Dao lại không thấy đâu, Vân Ngấn đợi hai người bọn họ mãi, đoán là họ rơi vào trận ở Thiên Vực, nên hãn liền trốn trong băng thiên tuyết địa ở sơn cốc, không rời nơi đó suốt hơn nửa năm, phải chịu đựng gió lạnh, đói khát, nhưng đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, Bát Bộ điện quân của Trường Thanh Thần điện lúc nào cũng truy tìm, tuần tinh tứ chủ của Lạc Gia Bộ cũng đi tìm, Vân Ngấn phải đem theo mấy người trốn đông trốn tây, mấy lần suýt thì bị phát hiện. Cũng may là dãy núi Trường Thanh thật sự rất rộng lớn, quanh năm tuyết rơi, dưới hang băng chỗ nào cũng có nơi để ẩn náu, mà trong thời gian Vân Ngấn ở đây, hãn đã ngày đêm khổ luyện Phá Cừu Tiêu, võ công của hãn vốn đã có thể tương đương với Mạnh Phù Dao, về cơ bản thì sớm đã đánh chiến được lâu dài, giờ lại luyện thêm võ công này, có được một nửa công lực, trong một thời gian ngắn, Phá Cừu Tiêu đã luyện đến tầng thứ sáu, mặc dù không thể so sánh với Mạnh Phù Dao, nhưng kết hợp võ công trên mấy tấm vàng mà Mạnh Phù Dao đưa cho hãn, cộng thêm cả việc luyện kiếm vốn có của bản thân, võ công của hãn hiện giờ có thể được liệt vào hàng ngũ những cao thủ hàng đầu trong thiên hạ rồi.

Có Vân Ngấn bên cạnh, việc đảm bảo an toàn cho mấy người dưới sự truy lùng của Trường Thanh Thần điện không phải không thể, thực ra hiện giờ rời núi Trường Thanh là cách thuận tiện và tiết kiệm công lực nhất, nhưng mà không hề có ai từng nghĩ đến việc rời đi.

Cho dù nghĩ lại những ngày tháng lưu lạc đã qua có thể khiến mọi người kinh hoàng, hy vọng ngày một bị bào mòn, nhưng tất cả mọi người đều vẫn kiên trì không nản chí.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14.14

Một buổi sáng vẫn như bao ngày, Vân Ngấn ở dưới hang băng cẩn thận nhòm ngó xem xét, hẳn theo thói quen quan sát động tĩnh bốn bên, bỗng thấy phía đối diện có một đôi nam nữ.

Hắn mở to mắt, nhất thời không nhận ra hai người bọn họ là ai. Hai người này nhìn có vẻ rất kì quái, mặc dù quần áo nghiêm chỉnh, nhưng dung mạo của Chiến Bắc Dã đã không còn như trước, còn Mạnh Phù Dao phong thái vẫn nhã nhặn hào quang sáng chói, thần thái vẫn như ngọc châu sáng ngời.

Trong phút chốc trong lòng Vân Ngấn liền thoát ra hai chữ: Khuynh thành!

Sau đó, ánh mắt hắn rực rỡ tràn đầy niềm hân hoan, mỉm cười với bọn họ.

Mạnh Phù Dao à Mạnh Phù Dao, một lần chuyển đời là một lần xa cách.

Giống như nhìn theo chim phượng yêu kiều trên nền trời xanh thẳm, tư thái đó như mây trôi bắt trắng, song là vẻ đẹp tuyệt mỹ cách cả một khoảng không gian và cảnh giới.

Có điều, dù thế nào, Vân Ngấn vẫn vui mừng cực độ.

Hắn từng cho rằng sau khi luyện thành công Phá Cửu Tiêu, Mạnh Phù Dao chắc chắn có thể vào được bên trong. Nhưng rõ ràng thực lực của

Trường Thanh Thần điện còn cao hơn cả Thập cường giả gộp lại, đã vô số lần bồng tỉnh trên tuyết, hắn buồn rầu nghĩ rằng, cho dù Mạnh Phù Dao có xông qua được Tứ đại cảnh, thì với sự khó dễ mà Trường Thanh Điện chủ gây ra cho nàng, con đường phía trước làm sao vượt qua đây?

Nhưng hiện giờ nhìn thấy Mạnh Phù Dao, hắn bỗng cảm thấy, có lẽ đã rất khó khăn, có lẽ vẫn còn cả sự chờ đợi lớn lao chẳng, nhưng người con gái này, trong lòng hắn, mãi mãi không thất bại.

Mạnh Phù Dao nhìn theo ánh mắt hắn, lại nhìn đến Thiết Thành, Điều Tấn đã gây đi rất nhiều, mắt nàng liền đỏ lên.

Im lặng một hồi, nàng không nói ra được câu nào, cũng không cảm thấy có điều gì cần nói, chỉ chậm chậm ngẩng đầu lên, cất tiếng: "Chúng ta đã thoát ra rồi!"

Chúng ta thật sự đã thoát ra rồi.

Bị thương tổn là cơ thể, là trái tim, nhưng tinh thần thì mãi mãi vẫn nguyên vẹn như lúc ban đầu.

Một khi đã phá xong Tứ đại cảnh, trước mắt chỉ còn lại sơn cốc. Có điều, sơn cốc hiện giờ có chút kì quái, trên tường cũng có rất nhiều dấu tích của những trận đấu kịch liệt, cũng không biết là do ai để lại. Phù Dao hỏi Vân Ngấn, hắn đã từng ở đây một khoảng thời gian, rồi cùng Chiến Bắc Dã giao cảm bằng ánh mắt, lông mày liền nhíu lại.

Nàng âm thầm sờ lên mái tóc đã ngả bạc của mình, nghĩ bụng, "Vẫn còn tốt, không phải thời gian làm con người già đi, mà là lúc trái tim quặn đau mới khiến tóc trở nên bạc thế này."

Nàng bỗng nhớ đến năm đó, Vô Cực ở dưới mật thất của Hoa Châu đã tận mắt nhìn thấy cái chết đau đớn của Phụ thân mình, đau đớn đến mức tóc chuyển thành màu bạc trong nháy mắt, liền không nhận được mà phì cười.

Vô Cực... Vô Cực... không cần biết huynh có ở đó hay không, ta sẽ đi tìm từng nơi huynh đã đến.

Nàng không nói gì mà bay nhanh lên phía bốn vách núi ở sơn cốc, rồi quay người lại nói với bọn họ: "Ở đây có mật đạo!"

Mấy người đều quyết tâm phải đi xuống, Mạnh Phù Dao bỗng quay đầu, nhìn Vân Ngấn nói: "Nhờ huynh một chuyện."

Vân Ngấn vẫn nhìn theo nàng.

Mạnh Phù Dao rút từ trong người ra một chiếc ấn nhỏ, bên trên khắc: Đại Uyển Phù Dao, rồi đưa cho Vân Ngấn nói: "Trong những ngày chúng ta mất tích, Đại lục Năm châu sợ sẽ có chiến tranh, ta muốn nhờ huynh dẫn theo Thiết Thành cùng Diêu Tấn quay về, thông báo với mọi người là chúng ta vẫn bình an, ngoài ra..." Ánh mắt nàng liền lạnh đi, nặng nề nói: "Đến hôm nay cũng đã gần tháng sáu rồi nhỉ? Đại quân chắc có thể đã đi qua được Tuyệt Vực Hải Cốc rồi, không biết quân của Đại Uyển ta, đi trên đất Thương Khung có hăng hái thích thú hơn phần nào không?"

Vân Ngấn lặng đi một lúc, ý muốn chiến đấu nổi lên trong mắt.

"Cả đời ta, mọi cố gắng nỗ lực, đều là toàn tâm toàn ý, đều là tự nguyện." Mạnh Phù Dao ngẩng cao đầu, ánh mắt hướng đến bầu trời cao rộng ở cực Bắc, bình thản nói: "Ý trời muốn ta ra sao thì ta không còn cách nào khác ngoài việc... thay đổi ý trời."

Thay đổi ý trời!

Cho dù người có ở cao tận Cửu Thiên, cho dù người có lật được cả mây gió.

Chỉ cần người đánh được ta, ta sẵn sàng hạ đao phục tùng người.

Gió băng vù vù, tiếng thổi như tiếng khóc, người con gái tóc đen trong gió vẫn khảng khái nói, một bóng hình gầy gò, mảnh mai nhưng kiên cường và đầy nghị lực.

Mạnh Phù Dao đứng trong gió lạnh nhắm mắt lại ngẩng cao đầu. Nàng nhớ đến những ngày tháng ở Thiên Vực, cảm giác còn lạnh lẽo hơn gấp mười lần gió ở đỉnh núi cao ấy. Nàng nhớ đến người đó, người đã dành hết cả cuộc đời mình cho nàng, trên đỉnh núi cao này, bị nỗi đau tận tâm can cùng cái lạnh cắt da cắt thịt dày vò, chìm trong cơn đau của bóng đêm.

Nước mắt Mạnh Phù Dao rơi xuống rồi đóng thành băng, vỡ vụn trong gió tuyết.

Chiến Bắc Dã nhìn theo nàng, cùng lúc đó hăn cũng rút ra ấn tín, cắt tay viết lên ấn tín rồi đưa cho Vân Ngấn: "Nhờ cậy Vân huynh!"

Vân Ngấn trầm mặc một lúc lâu, từ tận đáy lòng hăn thật sự muốn có thể ở bên cạnh cùng Mạnh Phù Dao đến lúc cuối cùng, nhưng Chiến Bắc Dã lại nói một cách đầy khiêm nhường: "Gia sư nếu nghe được tin tức của ta, nhất định sẽ đến Thương Khung nhanh thôi, ta và gia sư trước đây từng liên minh tạo ra một loại võ công, nếu có chinh chiến, nói không chừng sẽ phải dùng đến..."

Vân Ngấn lập tức nhận lấy đồ vật, Thiết Thành lại nói: "Ta không đi!"

"Người không đi, ai sẽ phò tá cùng Vân công tử đây?"

Mạnh Phù Dao chau mày, "Việc người đi làm quan trọng không kém chúng ta, việc điều động quân binh lúc nào quan trọng hơn chứ? Chỉ có hai người cùng lúc xuất hiện, mới có thể thuận lợi tiến hành, người phải đi cho ta!"

Mạnh Phù Dao nhú mày, sắc mặt trắng ra thêm mấy phần, mắt nàng bỗng có chút đỏ, giọt nước mắt rơi xuống lại có vẻ đẹp lạ thường, so với

khí chất mạnh mẽ của nàng lại có điều khác biệt. Thiết Thành nhìn theo nàng, vì nàng đột nhiên đưa ra quyết định mạnh mẽ như vậy khiến hắn cảm thấy có chút không quen, xa cách đã chín tháng, Mạnh Phù Dao trước đây mà hắn quen biết bây giờ đã khác nhiều rồi.

Có chỗ nào không giống, hắn không thể nói ra được, nhưng chỉ cảm thấy Mạnh Phù Dao của hiện giờ càng thêm tôn quý càng thêm đẹp hơn, nhưng cũng có chút hung dữ và xa cách.

Thiết Thành không nói gì mà xoay người đi, có lẽ nếu là trước kia, chắc chắn hắn sẽ còn tiếp tục phản kháng, nhưng hiện giờ hắn chợt nhận ra rằng, chỉ có phục tùng mới là cách tốt nhất.

Diêu Tấn nói: "Chủ nhân đừng đuổi thuộc hạ đi, thuộc hạ thấy ở sơn cốc này có mật đạo, mà gần đây thuộc hạ đã quan sát rất lâu, thuộc hạ có cách trộm được chìa khóa của họ, có thể bớt chút sức lực cũng tốt, hà tất ngay từ lúc đầu đã làm kinh động đến Thần điện, hao phí công lực mà đánh chứ."

Mạnh Phù Dao nghĩ một lúc, cũng cảm thấy hắn nói có lý, nhưng lại do dự, "Bên trong có thể càng nguy hiểm, đem theo người vào..."

"Thuộc hạ sẽ không làm liên lụy đến chủ nhân đâu." Diêu Tấn cười: "Giúp chủ nhân lấy được chìa khóa rồi thuộc

hạ liền đi ngay, dù sao võ công của thuộc hạ cũng không tồi, ở dưới núi còn có hộ vệ của Đại Hãn Hoàng để tiếp ứng nữa, chắc chắn sẽ không sao đâu."

Mạnh Phù Dao nghĩ một lúc rồi gật đầu, nhìn Vân Ngấn khẽ nói: "Cẩn thận!"

Diêu Tấn cầm theo một ngọn lửa nhỏ, thản nhiên quay người đi.

Đợi cho đến khi nhìn thấy bóng hình bọn họ khuất dần, Mạnh Phù Dao mới quay người đi, nhìn miền đất rộng lớn trước mắt.

"Không có con đường nào không thể đi qua, không có mảnh đất nào không bằng phẳng, cũng không có người nào không thể giết được, không có ân oán nào không thể giải quyết..."

Câu cuối cùng, Mạnh Phù Dao không nói mà chôn sâu trong tim.

Chỉ có tình yêu là không thể vượt qua được.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 45: Đại Kết Cục - Trung -

Trong sơn cốc, mật đạo đã được đóng từ rất lâu. Mạnh Phù Dao có thể nhìn ra được, cơ quan của mật đạo do cùng một người khổng chế cả bên ngoài và bên trong, phải là người đó cùng đồng thời mở mới được.

Ba người ba con vật trong bóng tối, ánh mắt hướng theo quân của Trường Thanh Điện chủ đang đi đi lại lại, rồi phán đoán ra cách mở mỗi cửa của mật đạo, chỉ có duy nhất một thời điểm để mở mà thôi, qua thời điểm đó, phải đợi thêm một ngày nữa mới có thể vào.

Cửa của mật đạo cực kì hẹp, thiết kế trong một con đường giữa hai vách núi, có thể nói, nếu ngăn lại, phải mất thời gian là nửa ngày. Mạnh Phù Dao cảm thấy có chút kì quái, tại sao cửa mật đạo lại như thế này, lúc đi vào chẳng phải rất bất tiện sao?

Đến bây giờ Phù Dao mới hiểu ra, cho dù bản thân có vượt qua được Tứ đại cảnh, cũng tuyệt đối không thể theo quy tắc cũ mà cầu cứu tiếp ứng được, chỉ bằng cứ qua đường này đi rồi tính tiếp.

Đợi đến lúc trời tối rồi, nhìn thấy một đội quân tuần tra mặc áo màu vàng đi đến, lúc này, Mạnh Phù Dao bỗng nhận ra rằng, y phục màu đất vàng này là của Càn Đạt Bà bộ.

Trường Tôn Vô Cực chưa từng nói với nàng điều này, làm sao nàng có thể biết, thật ra chính nàng cũng không hiểu lắm.

Đội quân đó không đông lắm. Bọn chúng vừa đi vừa tám chuyện: "Gần đây đúng là có nhiều chuyện thật phiền phức, người đến không ngừng, tên Đế Phi Thiên kia, khó khăn lắm mới giữ được hắc ở tầng thứ tám, không biết làm cách nào mà hắc lại có thể thoát ra được, đã thế còn tiện tay hủy đi mật đạo của chúng ta, Ma Hô La Già bộ hiện giờ đang gấp rút làm lại mật đạo để đi ra, thật là phiền phức mà."

"Phải có cái để sửa quả là không tồi đâu, Ma Hô La Già bộ cũng được coi là cẩn thận đó, còn cố tình tạo thêm một chút biến động để thay đổi." Một người khác nói: "Đế Phi Thiên đã huỷ nó, giờ không sửa, có trời mới biết lần sau lại có bao nhiêu người sẽ chui vào được đây."

"Cũng đủ nhiều rồi." Lại có một người khác nói, "Cũng không biết làm sao, nghe nói gần đây bạn cũ của Điện chủ và Ca Lô La Vương hẹn gặp rồi lần lượt thay nhau đến, cứ người này đi thì có người kia đến, Điện chủ và Ca Lô La Vương bận đến nỗi không có thời gian để sắp xếp giáo vụ nữa, muốn đuổi cũng không có lí do, người ta dù sao cũng là người có thân phận, ấy, nghe nói bây giờ còn có người ở cung Vân Tiêu đến, cả ngày chỉ ăn thánh quả Kỳ Lân ở điện Trường Thanh của chúng ta."

"Nghe nói Điện chủ cũng sắp phi thăng rồi, có điều, ta còn cho rằng lẽ ra phải phi thăng từ lâu mới đúng, để đến bây giờ, có thể do người còn vương mắc mối tình hồng trần nào đó? Không biết người tiếp theo kế vị Điện chủ sẽ là ai đây?"

"Chuyện đấy còn phải nói sao, đương nhiên là Khẩn Na La Vương rồi." Một người khác nói một cách đầy ngưỡng mộ, "Thiên Hành giả nhất mạch cũng có thể thờ phào một hơi rồi, sớm biết thế ta cũng gia nhập vào Thiên Hành giả, đại vương của chúng ta đã giết chết Thánh chủ điện hạ, chúng ta hiện giờ đã là một đội con ghẻ không ai thương hết, thủ vệ tuần tra, làm nhiệm vụ gian khổ nhất."

"Nói đến lại thấy có chút tiếc nuối..." Một người nói, giọng đầy luyến tiếc, "Thánh chủ điện hạ chỉ vì một yêu nữ mà cái ghế lớn cũng mất luôn, bản thân cũng bị hủy hoại, đến cả giang sơn cũng gặp phong ba bão táp, hắn cũng thật là... muốn phản bội thì đừng có quay lại, dù sao cũng có trong tay cả một quốc gia, Điện chủ cũng không xem hắn ra gì, đã lơ đi bỏ qua rồi, vậy mà hắn còn dám quay lại đối đầu với Điện chủ, hắn tính toán đủ sách lược tiểu kế, đáng tiếc là cuối cùng hủy hoại cả giang sơn..."

"Nhỏ tiếng thôi!" Một tên khác bỗng thì thầm, "Nói chuyện khác thì không sao, chuyện liên quan đến Điện chủ, các người cũng dám nói hồ đồ xuyên tạc!"

Tất cả đám người đó liền im lặng người vừa nói đứng ở ngay bên tường. Hắn nói một hai câu rồi rút ra chiếc chìa khóa, quay về hướng nào đó, đợi để đi vào cửa.

Bóng tối bao trùm cả sơn cốc phủ đầy tuyết, bốn bề tĩnh lặng như tờ, duy chỉ có một nơi có động tĩnh.

Nơi đó có một người bọc trong tuyết từ từ rơi xuống, cô gái này lặng lẽ đứng dưới trời tuyết rơi.

Chiến Bắc Dã cũng im lặng, vỗ nhẹ vào người Mạnh Phù Dao, nàng đang run rẩy. Chiến Bắc Dã sợ rằng nàng nghe được những lời mà đám người kia vừa nói, sẽ lại lần nữa không kiềm chế được bản thân, giống như lúc ở trận của Thiên Vực. Mạnh Phù Dao dù run rẩy, song sau đó đã lấy lại bình tĩnh được rất nhanh.

Khi nàng trấn tĩnh lại đã nhẹ nhàng bay lên, giống như một hoa tuyết trắng muốt, rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống chỗ đám người kia.

Chiến Bắc Dã cũng theo ngay sau Mạnh Phù Dao, Diêu Tấn đứng ở một hướng khác, đối diện với người cầm đầu đang giữ chìa khóa kia.

Ánh trăng chiếu xuống sơn cốc tĩnh lặng, trừ tiếng thở ra thì tất cả âm thanh đều là tiếng xì xào của tuyết rơi, bóng người trên mặt đất hết sức kì quái, rất cao và rất thẳng.

Một lúc sau, cửa mật đạo từ từ mở ra, có người từ bên trong ló đầu ra, người đứng đầu kia ngạc nhiên hỏi: "Ma Hô La Già điện sứ đại nhân, ngài đích thân đến xem cửa mật thất sao?"

"Có cách nào khác nữa sao." Người ở bên trong đáp lại "Có người có thể lừa nhấc, còn ta lại phải ở chỗ tối tăm này xem chừng...." Hãn khua tay, "Vào trong thôi."

Người đó quay người, để cho thuộc hạ vào xem xét tình hình trước, sau đó hãn mới bước vào.

Hãn ngoe nguẩy bước đi, chấp một tay ở sau lưng, chìa khóa cũng nằm trong tay hãn.

Kẻ đầu mục đó đến cả nắm chìa khóa mà cũng hời hợt như vậy, chứng tỏ hãn không hề cảnh giác tí nào.

Cửa mật thất lại từ từ đóng lại, bên ngoài mật đạo có ba người đang đứng đó im lặng chờ đợi.

Vừa rồi, bọn họ có thể đi theo đám đông để lên vào bên trong, nhưng khó tránh ở trong mật thất còn có một vài người, phải đến hơn một vạn quân chia nhau trấn giữ khắp nơi, làm kinh động Thần điện thì quả là phiền phức. Mạnh Phù Dao lập tức quyết định, một khắc sau thì sẽ đi vào cùng một thể.

Qua khoảng một khắc, đoán là đám người kia đã rời khỏi mật thất. Diêu Tân đặc ý trao chìa khóa cho Mạnh Phù Dao, làm một động tác thể hiện "Thần thủ bang chủ vô địch thiên hạ."

Mạnh Phù Dao nhìn biểu cảm đặc ý cùng nụ cười của hắn, cùng không nhìn được mà cười, nhận lấy chìa khóa.

Nhớ chính xác chiếc chìa khóa dùng để mở cổng trong chùm chìa khóa đó, Mạnh Phù Dao cũng làm y hệt vậy để mở cổng. Sau hai tiếng cọt kẹt, bỗng "cạch" một tiếng, cánh cửa liền mở ra.

Một nam nhân trẻ tuổi đi đến hỏi: "Các vị là người của bộ nào... A!"

Trong nháy mắt, sát khí ầm nập trong bóng đêm bao trùm lấy toàn bộ cơ thể hắn ta, người này quả thực cũng là cao thủ, trong lúc chưa kịp đề phòng đã tung người lên, lao ra xa mấy trượng như một mũi tên, không nói lời nào mà quay đầu lập tức bỏ chạy!

Nhưng không biết từ lúc nào mà ở ngay sau người hắn ta đã có một người xuất hiện, người đó đứng lặng một chỗ, tay vừa đưa lên đã chạm vào cổ họng hắn ta.

Hắn ta ho sù sụ, sắc mặt tái nhợt.

Sau đó thì ngã xuống, chỉ cách chỗ chuông đồng dùng để báo tin có mấy bước.

Mạnh Phù Dao không hề nhìn ra phía sau. Nàng xoa xoa tay, nói: "Chỉ là kẻ trông mật đạo mà cũng có thể tránh được đòn sát thủ của huynh, may chỉ có một thôi đấy."

"Chúng ta đi thôi", Chiến Bắc Dã thay y phục của tên đó, quan sát phía trước. Chỗ này là lưng núi, chỉ có duy nhất một con đường, miệng mật đạo hướng lên trên thật cheo leo, đối diện với bờ bên kia có một con đường dài nối với một cây cầu trắng, càng hướng lên trên càng cao. Chỗ cao nhất là chỗ ở giữa mây mù, giống như một cây cầu đi lên mây vậy. Mà đối diện bên bờ, là một nơi không có người mà chỉ có băng tuyết.

"Điều Tấn, người đừng theo vào trong nữa, nếu không sẽ đi nộp mạng đó." Mạnh Phù Dao đẩy xác người đó xuống vực sâu, nói: "Đợi đến khi cơ quan của mật đạo hủy rồi, người hãy đi ngay đi, giờ nội bộ của Trường Thanh Thần điện đang hỗn loạn, hộ vệ bên ngoài cũng đã ít đi rồi, ra ngoài là an toàn nhất."

"Được." Điều Tấn đồng ý, nàng tiếp lời: "Cửu Vĩ ta để lại cho người chăm sóc..."

"Ôi không." Điều Tấn lập tức từ chối, "Thuộc hạ sợ rầm thối của cáo..."

Nàng nhìn xung quanh, quả nhiên không có ai ở đây, không chỉ chỗ này không có ai, mà xung quanh ba phía cũng không có ai cả. Điều Tấn hiện giờ đi ra ngoài tuyệt đối an toàn. Mạnh Phù Dao dặn dò một lần nữa mới vội vàng rời đi, để lại phương thức liên lạc với những người đang đợi ở dưới núi, sau đó, nàng mới cùng Chiến Bắc Dã đi vào mật đạo.

Vân Kiều đang chìm trong gió tuyết nên rất trơn trượt, thậm chí hết sức mỏng manh, nhìn hình dạng của cầu, sợ là nó chỉ có thể cho một hai người đi qua cầu một lần mà thôi, khó trách phải cần có thời gian hạn định để qua cầu. Cách thiết kế này quả nhiên không được thuận tiện, nhưng lại dễ dàng phòng thủ, gây khó khăn cho việc tấn công. Kẻ địch nếu muốn đánh đến đây, chỉ có thể từng người từng người một đi qua, mà phía Thần điện Trường Thanh, chỉ cần phái hai cao thủ đến giữ cầu, cũng không cần thiết phải hủy cây cầu, hễ có người qua đây xử lý là xong.

Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã không muốn kinh động đến hộ vệ giữ cầu, đường đường đi trên cầu là chuyện không thể nào, chỉ có đi qua từ phía sau cầu thôi. Nhưng Vân Kiều vốn dĩ đã trơn lắm rồi, phía sau là chỗ không thể chạm tay được. Mạnh Phù Dao đặt Cửu Vĩ ở trong lòng, Chiến Bắc Dã dùng thắt lưng thắt chặt Kim Cương, vỗ vỗ vào người nó: "Muốn chết thì cứ thử chạy lung tung xem."

Kim Cương hạ giọng lầm bầm: "Đồ ngốc, chỉ có người mới muốn chết thôi."

Phù Dao nhìn phía dưới cây cầu, rõ ràng là một cái tay nắm, nhưng lúc này nàng dám chắc nó không phải vật tốt đẹp gì. Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng đưa tay kéo cái núm cầm. "Lách tách", có một chỗ tự nhiên bị vỡ ra, rơi xuống những dịch thể gì đó màu trắng. Nhìn những dịch thể đó rơi xuống tạo ra khói màu xanh, rành rành là không phải nước bình thường.

Nói cách khác, nếu có người muốn lên đi qua cầu, nắm lấy tay nắm kia rồi tuột xuống, nhất định cả người sẽ bị chìm trong đồng nước xanh đó thôi. Con người có thể xoay sở được trong không trung, nhưng nếu ở trong nước lỏng xanh này thì chỉ có một cách duy nhất là chết.

Thiết kế của Vân Kiều quả thật cực kì thâm hiểm, chỗ nào trong bóng tối cũng có sát thủ, có thể thấy được vô số người đã nộp mạng ở đây, Phù Dao cười nhạt một tiếng, nói: "Thần điện... đến ma cung còn quang minh chính đại hơn."

Xem ra vật không nên chạm thì không thể chạm rồi.

Hai người bám vào những sợi dây dài để leo lên, lẳng lặng trượt qua Vân Kiều.

Cả hai cẩn thận từng tí thay nhau trượt qua, thận trọng hành động từng chút từng chút, đến một nửa đường, Mạnh Phù Dao nhìn thấy một đoạn dây ở phía sau cầu, trông rất giống với tay nắm, đưa tay chạm vào cũng không thấy có gì nguy hiểm, liền nói: "Chúng ta hãy bám theo cái này, có thể sẽ đi được nhanh hơn..."

Nàng còn chưa nói xong thì sợi dây đã chững lại, lộ ra vô số những viên trân châu màu đen. Nàng vừa nhìn đã nhận ra đó là đạn phích lịch. Ở một nơi đầy rẫy nguy hiểm này, một khi đã va vào đạn phích lịch, cho dù hai

người giữ được mạng sống, thì cây cầu cũng gãy đôi, mà cho dù cây cầu không gãy thì tiếng vang cũng đủ làm cả điện Trường Thanh loạn cả lên.

Thật sự là một kế thâm hiểm!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 15.2

Trong nháy mắt, Mạnh Phù Dao liền buông một tay ra, vươn tay lên không trung, tạo ra một vòng xoáy ở giữa, có màu trắng xung quanh đỏ nhạt, vòng xoáy đó lặng lẽ tỏa ra ánh sáng, nhẹ nhàng hút hết những viên đạn phích lịch vào trong.

Nàng vừa lấy viên đạn phích lịch phía sau người Chiến Bắc Dã, lại có một viên đạn khác đột nhiên lao về phía hân, hướng lao tới kì dị lạ thường, rồi nó lại lao đến phía nàng.

Phù Dao đang cẩn thận giữ viên đạn phích lịch chuẩn bị xử lí nó, không đề phòng lại có một viên đạn khác lao đến trước mặt mình. Lúc này nàng vẫn giữ viên đạn trong tay, chỉ vì nàng hơi do dự một chút, mà viên đạn kia đã ở ngay tận trước mặt rồi.

Nàng quyết định, sẽ buông một tay bắt lấy viên đạn kia, ngay tức thì một cơn gió đột ngột lao đến, vươn cánh tay rắn chắc về phía viên đạn, bắt lấy nó một cách chuẩn xác.

Nàng thở phào, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Kim Cương bỗng rơi xuống.

Chiến Bắc Dã vừa rồi thấy Mạnh Phù Dao gặp nguy hiểm, đã lập tức nghiêng người, một bên vai cũng xoay theo, sợi dây lưng mà Kim Cương đang bám ở trên Vân Kiều liền bị tảng băng sắc nhọn cắt đứt, khiến Kim

Cường trượt ra ngoài, không chỗ bám, cơ thể bị lạnh đông cứng lại, cứ thế mà rơi xuống.

Mạnh Phù Dao lập tức lao đến đón Kim Cương.

Nàng đã bỏ rơi Đế Phi Thiên, bởi vậy dù thế nào cũng sẽ bảo vệ tốt Kim Cương!

Phù Dao lập tức xoay người, buông hai tay ra nhảy đi đón Kim Cương, lúc ngón tay chạm tới Kim Cương thì không sao bắt được vì trơn tuột.

Nàng cuống lên, một bên chân bị trượt, bèn nhảy lên một lần nữa, bấy giờ mới tóm được chân Kim Cương.

Phù Dao cảm thấy nhẹ nhõm hơn, lại chợt nhận ra dưới chân mình trống không, tích tắc sau Phù Dao ngã xuống, người nàng liền nhẹ như đang giữa không trung, nàng dồn toàn lực vươn tay về phía Kim Cương, gắng sức hít thở để nổi lên, nhưng không khí ở núi thần Trường Thanh này có gì đó kì quái, khiến cơ thể nàng càng thêm nặng nề hơn.

Phù Dao ngẩng đầu nhìn Chiến Bắc Dã, hắn cũng đang treo ngược xuống, một tay bám lấy Kim Cương, một tay bám lấy nàng. Thật khổ cho hắn, phía sau Vân Kiều chỗ nào cũng là hiểm địa, đột nhiên làm được hai động tác cùng lúc một cách thuận lợi như thế này, quả đúng là chỉ có Chiến Bắc Dã hắn mà thôi.

Chiến Bắc Dã toát mồ hôi, bình thường hắn không thể đạt đến mức độ tinh tường chuẩn xác như thế này, nhưng ở bên cạnh Mạnh Phù Dao lúc này đây, hắn lại có thể bộc lộ được tiềm năng mạnh nhất của bản thân. Hai người ở phía dưới Vân Kiều như những chiếc lá rơi trong không trung đầy tuyết và sấm chớp. Ánh mắt tương giao, trong phút giây đứng giữa lằn ranh sinh tử thế này, lại có thể nhìn nhau và cùng mỉm cười.

Tay của Chiến Bắc Dã đã run lên, cơ thể của Phù Dao lại rơi thêm xuống một chút, được một lúc, hần nói: "Chúng ta nán lại ở cây cầu này cũng rất lâu rồi, một khắc cũng sắp qua rồi, cứ ở đây có thể sẽ có người đi qua, chúng ta phải đi ngay thôi."

Hai con người và hai con vật đi vội vã, mà ở phía đầu của Vân Kiều, vốn dĩ Diêu Tấn đã đi rồi, lại phát hiện ra điều gì đó.

Hần nhìn theo bóng họ rời đi, vừa định đi thì chân lại hướng tới cánh cửa ở mật đạo, trong vô thức liền đi vào nơi tối tăm, hần nhìn thấy ở bên trong núi có ánh sáng mờ ảo nhạt nhòa bèn dừng lại, tò mò đi đến đó xem, phát hiện có một cái chuông nhỏ đang trôi lên.

Hần chau mày lại, trong đầu mơ hồ nhớ đến vị trí của người đàn ông hấp hối ban nãy, hạ giọng nói: "Đây không phải là cơ quan gì đó chứ?"

Nghĩ một lúc, Diêu Tấn quyết định leo lên phía trên, cẩn thận quan sát xem vật này rốt cuộc là gì. Hần luôn cảm thấy, chủ nhân đã vào trong rồi, những thứ nên phá đi ở Thần điện phải phá đi, nếu không khó tránh sẽ có lúc nào đó đem lại phiền phức cho chủ nhân.

Cũng may hần từ bé đã có tài ăn trộm, sở hữu một đôi tay cực kì linh hoạt. Diêu Tấn dùng dao găm cẩn thận cạy một hồi lâu, cuối cùng vật đó cũng lòi ra. Quả nhiên là một cái chuông, được đặt ở vị trí đó nhằm lợi dụng tiếng vọng phía sau tường ở sơn cốc, để có thể truyền âm thanh đi rất xa.

Đập vỡ cái chuông, Diêu Tấn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như mình lập được công lớn, hần sung sướng cười to vừa ngẩng đầu nhìn trời đã hốt hoảng, "Nguy rồi!"

Hần nhanh chóng rời đi trong một khắc, nếu không cửa mà đóng lại thì hần sẽ bị nhốt ở bên trong.

Hắn chạy vội ra bên ngoài, bỗng nhìn thấy bóng đen dài dài đang đổ trên mặt tuyết ở phía trước, bóng đen đó đang hướng đến chỗ Diêu Tấn.

Một giọng nói vang lên trong đầu Diêu Tấn, chỗ mật đạo này sao lại có người đến chứ? Bộ quân Thần điện không phải đã đi rồi sao?

Lúc này hắn đi ra, nhất định sẽ va vào người kia, phản ứng đầu tiên trong đầu sẽ là xông lên phía trước đuổi theo Mạnh Phù Dao, nhưng chân vừa bước đi, hắn nghiêng đầu liền nhìn thấy một cái hang trong mật đạo, nhờ góc độ trong hang mà vừa khéo hắn nhìn thấy được Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã vẫn còn trên cầu Vân Kiều, Diêu Tấn còn đang nghi ngờ, với võ công của bọn họ sao lại có thể đi chậm như vậy, thì hắn lại nhìn thấy ngay cảnh tượng trước mắt, Kim Cương đang rơi xuống, còn Mạnh Phù Dao thì vì cứu Kim Cương mà cũng rơi xuống, bay trong gió to tuyết trắng.

Diêu Tấn nhìn đến nỗi tim suýt nhảy ra ngoài, cảm thấy nguy hiểm đến mức không nói nên lời, cố nén giọng lùi về sau một bước.

Bọn họ còn chưa đi hết Vân Kiều, đi được bước nào hay bước đó, bước nào cũng mang theo nguy hiểm, nếu như người đi trước có thể đi qua, thì người phía sau sẽ đi theo, song chỉ cần có người ở đầu cầu Vân Kiều chặt đi sợi dây buộc cầu thì chủ nhân sẽ rơi xuống vực sâu ngay lập tức...

Diêu Tấn kích động tính toán, trong phút chốc liền đưa ra quyết định.

Hắn đứng trong bóng tối, bất động.

Bóng đen đó bình thản đến gần cánh cửa, cười nói: "Ở trong điện bao lâu đi bộ trên tuyết vẫn sáng khoái nhất, Lão Thành, người thật không có phúc, chỉ biết ngủ thôi."

Diêu Tấn ở trong bóng tối, mơ hồ nghe được giọng nói đó, người kia cũng không hề để ý, đi thẳng đến, ngồi lên một cái ghế, nói: "Đúng là quá nực cười mà, lại sai những người đường đường là điện sứ như chúng ta đây

đi giữ cửa, mà còn là hai người giữ, ở Thương Khung này còn có kẻ địch nào mạnh đến mức có thể diệt trừ được hai người chúng ta chứ? Thật ra chỉ cần một mình Lão Thành người cũng đủ rồi, cần gì phải cả hai huynh đệ ta?"

Diêu Tấn ậm ừ, người đó liền nói tiếp: "Người câm à? Sao lại không nói gì thế?"

Diêu Tấn ho lên hai tiếng, biểu thị ý đang không tiện nói chuyện, người đó cũng không thèm để ý, nằm thoải mái trên ghế, nhìn có vẻ là muốn ngủ luôn một giấc rồi.

Diêu Tấn thở phào, mặc dù không biết bản thân mình còn phải đợi ở đây bao lâu nữa, nhưng dù sao hắn cũng cảm thấy thời khắc nguy hiểm cũng đã qua rồi, ngủ thôi, ngủ thôi, đợi người ngủ rồi ta sẽ một đao mà giết chết người, chủ nhân cũng đã qua được cầu Vân Kiều rồi.

Người đó bỗng sững sờ, nhìn xuống dưới đất.

Diêu Tấn quay người lại, một mắt nhìn về phía mấy mảnh chuông vỡ trên mặt đất, chợt thấy hoảng hốt, có chút hối tiếc. Sao mình vẫn chưa dọn sạch đồng đồ nát đó chứ?

Lúc này cánh cửa vẫn chưa đóng, hắn phản ứng rất nhanh nhạy, nhìn thấy mảnh vỡ lập tức bay về phía sau.

Nhưng lúc đó cũng đã muộn rồi.

Người đó vừa nằm ngủ trên ghế, song chớp mắt thì đã như một con báo, hét lên rồi lao đến, dùng chân tóm lấy áo của Diêu Tấn.

Tức khắc hắn ta đã tóm lấy cổ họng của Diêu Tấn, biết võ công của bản thân tuyệt đối không thể đấu lại với người này, Diêu Tấn liền hạ giọng: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi!"

"Người là ai?" Người đó dùng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn hăn, ánh mắt ấy hung hãn giống như một con báo vậy.

"Người của A Tu La bộ!" Diêu Tấn tiện miệng nói, "Ở lại đây nhận tiếp ứng của điện quân."

"Nói láo! Người của A Tu La Bộ làm sao ta lại không biết?" Người đó xua tay, Diêu Tấn liền thấy đau ngực, còn nghe thấy cả tiếng xương kêu nữa, bỗng hăn nhận ra, một chiếc xương sườn của mình đã bị gãy rời.

Tiếp sau đó, người kia liền cúi thấp đầu nhìn chiếc chuông đã vỡ dưới mặt đất, lập tức lôi Diêu Tấn đến cửa hang, nơi có thể nhìn thấy cầu Vân Kiều. Diêu Tấn vừa nhìn mặt đã biến sắc.

"Đại nhân... đừng giết ta." Diêu Tấn đau khổ cầu xin, chỉ tay về phía Vân Kiều, "Chủ nhân nhà tôi muốn xông vào bên trong, nên đã để tôi lại, xin đừng giết tôi, tôi sẽ lừa bọn họ quay lại cho ngài."

"Còn cần đến người đi lừa sao?" Người đó cười mỉa mai, "Một đao của ta có thể chặt đứt Vân Kiều, chúng sống được chắc? Đá dưới Vân Kiều không phải loại thường đâu, ai rơi xuống cũng không sống được!"

"Nhưng đó không phải là do chính tay ngài giết." Diêu Tấn nói, "Chặt Vân Kiều mặc dù có thể giết được bọn họ, nhưng đại nhân ngài không giữ được cầu để họ tiến vào Vân Kiều, vốn dĩ đó đã là một tội, cùng lắm công tội bù nhau. Nếu để ta đi lừa bọn họ quay lại cho ngài giết, như vậy ngài sẽ là vô tội mà lại có công."

Mặt người đó liền sáng lên, bị Diêu Tấn nói đúng chỗ hiểm, hăn ta là A Tu La điện sứ, lúc nào cũng bảo vệ cửa mật đạo cũng Ma Hô La Già. Đại vương đã nhiều lần căn dặn, nếu để cho người ngoài vào trong, tội chết khó thoát, như hôm nay Ma Hô La Già sứ rõ ràng đã bị giết, đối phương cũng đã đến tận Vân Kiều rồi, bản thân tội chết cũng khó tránh, nhưng nếu như

để người này đi lừa bọn họ quay lại, vậy thì không còn cần bàn bạc gì nữa, đến cả tội giết Ma Hô La Già sứ cũng sẽ được tha.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 15.3

Thật ra, ngoại trừ cái chuông đồng, trong tay hắn ta vẫn còn có cách lôi kéo người trong điện, nhưng lúc này, vừa bị Diêu Tấn làm thức tỉnh, lại sợ mắc tội chết, cũng nghĩ không thông nữa, thế là hắn ta cười nhạt nói: "Tiểu tử nhà ngươi thật thông minh, vậy thì đi đi! Đem người quay về đây, ta sẽ tha mạng cho ngươi!" Diêu Tấn dựa theo đường của mật đạo mà nhanh chân bước đi.

Hắn ta cũng không sợ Diêu Tấn sẽ chơi xỏ, tiểu tử này gan nhỏ như gan cá, ánh mắt non nớt, vừa nhìn đã biết là không phải một con mồi tốt, hơn nữa, võ công của Diêu Tấn còn kém xa võ công của hắn ta, làm sao có thể chơi đùa hắn ta được chứ?

Leo lên được miệng hang, nhìn thấy hai người bọn họ đã tiếp cận được đến đỉnh của Vân Kiều rồi, A Tu La sử giục Diêu Tấn: "Nhanh lên!"

Lần này hắn ta bẻ gãy xương chân của Diêu Tấn. Diêu Tấn cố chịu đau, cắn răng cười: "Đại nhân, đừng đánh tôi nữa, đánh trọng thương tôi rồi, ai sẽ hét thay ngài đây?"

"Nhanh lên!" A Tu La sử nhìn tốc độ nhanh như gió của hai bóng đen kia đã đến gần đỉnh cầu Vân Kiều rồi, hắn ta sốt ruột toan đi chặt cầu Vân Kiều, nhưng lại sợ cầu bị chặt rồi thì bản thân sẽ gánh không hết tội. Hắn ta liền ôm hi vọng Diêu Tấn có thể lừa được bọn họ quay lại, nên đã không giữ được bình tĩnh.

"Tôi hét... để tôi hét..." Diêu Tấn vẫn còn đang cười nhìn theo những điểm chấm nhỏ trên cầu Vân Kiều, ra sức hét lớn, hét mấy câu.

A Tu La sứ hoà nghi mà nghe.

Không trung vắng vẻ, tiếng gió vi vu, làm gì có tiếng gọi chứ?

Hắn biết mình bị lừa, lập tức lấy đao định chặt đứt cầu Vân Kiều, chợt có bóng người lóe lên, nam nhân vừa rồi còn lê lét vô cùng hèn hạ, đột nhiên lao tới nhanh như cắt.

Hắn lao tới nhanh như vận tốc ánh sáng, trong đời Diêu Tấn đây là lần đầu tiên hắn thấy mình di chuyển nhanh như thế.

A Tu La sứ vừa giơ đao lên, Diêu Tấn đã ôm lấy đao của hắn ta.

"Hự..."

Có âm thanh nào đó phát ra trong lồng ngực hắn, mặt Diêu Tấn trắng bệch bỗng lộ ra một vết đỏ, rồi lại lập tức chuyển thành trắng, nét cười trên mặt hắn trở nên cứng đờ.

A Tu La sứ giận tức tối, đao lớn vừa di chuyển, hện một nỗi không thể ném Diêu Tấn cùng đao của mình luôn, máu đỏ rơi xuống trong không trung, rơi xuống mặt đất giống như những cánh hoa đào lả tả.

Nhìn người toàn máu ở dưới vực sâu, A Tu La sứ liền lộ ra một nụ cười gian xảo đặc ý, vừa xoay người thì nhìn thấy láng máng phía bên kia hai người nọ đã sắp đi hết Vân Kiều rồi. Trong đó có một người còn không xa nữa là chạm được đến bờ vực rồi, đó là chỗ gần với sườn núi nhất, cũng là chỗ cao nhất, từ đó mà rơi xuống thì cũng không có cách nào có thể sống được.

Mặc dù bị tên tiểu tử này lừa để kéo dài thời gian, nhưng may thay là vẫn còn kịp.

A Tu La sứ mỉm cười gian xảo, giơ trường đao ra, chém một nhát sáng chói cả trời đất.

"Phập!"

Không phải âm thanh rõ nét của tiếng đao chém liên tiếp chạm vào dây sắt, mà là âm thanh của tiếng đao đâm vào cơ thể người, A Tu La Sứ lặng người ngạc nhiên, lúc này mới nhìn thấy không biết từ lúc nào một vật mơ hồ giống như một đám thịt lại xuất hiện, nhanh chóng ôm chặt lấy dây sắt. Vết đao đó chém vào lưng hắc mà hắc nằm im bất động, dường như không hề có chút đau đớn.

Là Diêu Tấn.

Tên tiểu tử này vẫn còn chưa chết, cũng chưa rơi xuống.

A Tu La sứ kinh ngạc đưa chân đá hắc một cái, Diêu Tấn miệng đầy máu cắn lấy giày của hắc ta. Hắc ta vội rút chân lại, mặc kệ mọi thứ mà giơ đao lên chém liên tiếp.

Hai người kia sắp đến rồi!

Có một người đã leo lên đến bờ, đang kéo tay người còn lại. Nhưng ở tư thế đó, nếu Vân Kiều đứt thì hai người đó vẫn sẽ rơi xuống.

Nhất định phải chặt đứt Vân Kiều.

Máu tươi vẫn tiếp tục tung tóe đầy cả mặt đất, chỗ nào cũng là thịt tươi, tiếng cơ bắp bị cắt đứt vang lên không ngớt dưới mưa mù gió rít. Cơ thể của Diêu Tấn trong chớp mắt đã trở thành một đồng thịt không ra hình dạng gì, nhưng hắc không hề từ bỏ, kiên trì cố gắng kéo dài thời gian cho

hai người kia. Hắn thà chết cũng giữ chặt lấy dây sắt, ôm dây sắt vào trong lòng, nhìn về phía bờ đối diện, khi tính xong thời gian chủ nhân cần để đi hết Vân Kiều, hắn đã biết mình sẽ trở thành một đồng thịt băm.

Sắp rồi... sắp rồi...

Đợi một chút nữa rồi chết... đợi thêm một chút nữa...

A Tu La sử ra sức chém như điên, từ trước đến nay hắn ta chưa từng gặp một người nào kiên trì đến giây phút cuối như thế này, từ trước đến nay hắn ta chưa từng nghĩ sẽ giết một người sớm đã chết rồi như thế này. Mặc dù sức đao chém xuống sợi dây sắt của hắn ta vô cùng mạnh mẽ, nhưng sức mạnh dồn toàn lực bạo phát của kẻ đang cận kề cái chết này vẫn thật đáng sợ, đến nỗi hắn ta rõ ràng đã biến Diêu Tấn thành thịt băm như thế rồi, nhưng đao của hắn ta vẫn không thể ngừng bổ xuống.

Đó là sự kiên trì đến cùng của sắt đá, không phải của con người nữa, một ý chí cùng tinh thần quảng đại!

Trong chớp mắt, hàng trăm nhát đao đã chém xuống, vô số tia máu bắn ra, nhưng vẫn không cách nào khiến con người kia buông tay, A Tu La sử bắt đầu không thể kiên trì được nữa rồi.

Hắn ta run rẩy dừng tay lại, cả thanh đao đều là máu, chiếm trọn mắt hắn ta, hắn ta hướng mắt đến phía bên kia bờ. Tay của hai người kia đã nắm lấy nhau.

Muộn rồi...

Giây phút hai tay của họ nắm lấy nhau, cũng là giây phút Diêu Tấn nhìn theo hướng của họ mà yên lòng nhắm mắt.

Tốt rồi...

Nhiệm vụ cuối cùng của cuộc đời hắn, đã hoàn thành rồi...

Tiếng thở ra vừa kết thúc, nỗi đau đơn kinh thiên động địa liền giào vò hắn, trong bóng tối, trời đất như chìm vào ác mộng.

Tay của Diêu Tấn từ từ buông lỏng.

Ở nơi gió tuyết lạnh lẽo này, linh hồn của một nam nhân La Sát luôn mang đầy ý cười đang trôi nổi.

Chủ nhân!

Thuộc hạ đã nói rồi, sẽ không bao giờ phản bội lần nữa.

Cũng ở nơi gió tuyết này, Mạnh Phù Dao đột nhiên quay đầu, lặng người nhìn sang bên bờ Vân Kiều bên kia, nơi nàng đã từng điên cuồng và đã từng bị gió tuyết che lấp.

"Nàng làm sao thế?" Chiến Bắc Dã quay người lại hạ giọng hỏi.

"Lúc ta gần đến bên bờ này, dường như nghe thấy tiếng Diêu Tấn đang gọi ta."

"Gọi cái gì?" Hắn thắc mắc, "Tuy gió to, nhưng nếu như hắn có gọi, lẽ ra ta cũng có thể nghe thấy chứ nhỉ."

"Hắn hét lên, chủ nhân, bảo trọng." Mạnh Phù Dao nhìn một hồi lâu sang phía bên bờ đối diện, chau mày nói, "Ta có cảm giác kì lạ không thể nói ra thành lời..."

"Có thể là vì nàng đã quá lo lắng, sợ hấn gặp chuyện thôi." Chiến Bắc Dã nói, "Yên tâm, vừa rồi, chúng ta đều nhìn thấy rồi, trong mật đạo thực sự không có người, lúc hắn đi ra, dựa vào sự thông minh cùng võ công của hắn, đi đến đâu cũng có thể sống sót được, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, chắc chắn sẽ tốt hơn là đi theo chúng ta, nàng nhìn xem, trên cây cầu

Vân Kiều này, lưng cầu còn trơn hơn cả mặt cầu, thật sự là nguy hiểm như vật sống mà."

Mạnh Phù Dao âm ừ, bản thân nàng cũng cảm thấy, dựa vào tài biến hóa của Diêu Tấn, nhất định sẽ không sao hết. Nàng ngoái đầu nhìn, gạt đi nỗi lo trong lòng, nói: "Gã cần bảo vệ tốt chính mình là được, cho dù không được hộ vệ của huynh tiếp ứng, đợi huynh xuống núi cũng có thể đón gã."

Chiến Bắc Dã lập tức hỏi: "Ta? Còn nàng thì sao?"

Mạnh Phù Dao im lặng không nói gì nữa, ngẩng đầu lên nhìn trời, ta sao? Ta còn có thể quay về sao?

Nàng bỗng rung động, Nguyên Bảo đại nhân đi ra. Nó buồn rầu nhìn về hướng đỉnh băng phía sau Thần điện, ánh mắt dừng lại ở trong Trường Thanh Thần điện, làm một tư thế biểu thị nó muốn quay lại.

Nàng gật gật đầu, nhìn thân hình con chuột đã gãy đi rất nhiều đang trượt trên băng, ánh mắt nàng lộ rõ vẻ phiến muộn.

Bốn bề rất kì quái, không một bóng người, Mạnh Phù Dao đảo mắt khắp nơi, ánh mắt nàng bỗng sáng lên.

Nàng nhìn thấy ở nơi xa, phía trước mặt tòa thành cô độc này, có một đỉnh núi băng sừng sững, đỉnh băng đó phải cao đến nghìn trượng, càng lên cao càng nhọn, giống như một cái dùi chọc lên đỉnh trời, ở giữa dãy núi tuyết bốn bề đều là băng.

Đỉnh núi băng này, nàng đã từng nhìn thấy!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 15.4

Cảnh ở Thiên Vực, nàng leo lên cầu thang, cả mặt đất đều là tuyết, đó là lúc xuyên qua hang băng đầy gió và trơn trượt.

Phù Dao đang đứng dưới một vách núi, đột nhiên cả người lao về phía trước. Nàng lao nhanh như bay, Chiến Bắc Dã còn chưa kịp hỏi câu nào nàng đã bay lên đến chục trượng rồi.

Chiến Bắc Dã cũng lập tức không do dự mà bay theo sau, quay người nhìn về phía cánh cổng đang đóng lại của Trường Thanh Thần điện, dường như hẳn nghe thấy bên trong có âm thanh gào thét phát ra, nhưng do bốn bề mênh mông, chỗ nào cũng một màu trắng, phía sau bức tường dường như cũng có ánh sáng bảy sắc nổi lên, cũng vì tường thành cao quá, không nhìn ra được là bên trong đang xảy ra chuyện gì, song hình như có động tĩnh rất lớn, đến cả hộ vệ canh cổng lẽ ra nên có giờ cũng đi rồi.

Sau khi bọn họ bay lên, ở bờ đối diện, A Tu La sứ đang tức giận điên cuồng nhìn theo bóng bọn họ đang khuất dần, hậm hực mà nói một câu: "Thật xui xẻo!"

Một chân hắt đá vào đồng máu thịt đang bám chặt vào sợi dây mà hẳn đã không nhìn ra là thứ gì nữa, rồi hẳn đẩy mạnh vật đó xuống vực sâu.

Sau đó, hẳn muốn lập tức báo cáo với Thần điện, nhưng do dự một hồi lâu cũng không nói nên lời nào, ánh mắt bỗng trở lên hung dữ, đồng dục nói: "Đều là tại lão tiểu tử Ma Hồ La Già... ta đi tuần, không hề biết gì!"

Tiếp theo đó, hắn dùng chân lau hết vết máu đọng lại trên sợi dây xích, xoay người đi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mạnh Phù Dao không hề hay biết là chính trong lúc vừa rồi, gió to tuyết rơi, sợi dây xích đã đứt đôi, thuộc hạ bên cạnh nàng sớm nhất đã rời khỏi nàng, người đã từng thề mãi mãi sẽ không phản bội nàng thêm lần nữa, người đã dùng chính cái chết bi thảm của mình, cả cuộc đời mình để chứng minh lời hứa quan trọng nhất trong cuộc đời hắn. Lúc đầu, hắn đã từng phản bội Mạnh Phù Dao hai lần, nhưng nàng khoan dung độ lượng, tha thứ cho hắn. Đến hôm nay, trên cây cầu Vân Kiều dài vô tận này, hắn đã dùng chính máu của mình, rửa sạch đi sai lầm mà hắn đã từng mắc phải, cũng là để lấy lại lòng tự trọng cùng danh dự.

Lòng tự trọng và danh dự, đời người nhất định phải có.

Trước đây, Diêu Tấn không hề cho rằng làm sai thì có gì là nghiêm trọng chứ, mấy thứ đó cũng không quan trọng, nhưng sau khi ở bên cạnh Mạnh Phù Dao, được chứng kiến sự kiên định, dũng khí cùng tôn nghiêm của nàng, hắn phần nào cũng có thể hiểu và học hỏi được. Ở bên cạnh nàng, hắn được trải nghiệm sự đời, học hỏi được sự độ lượng, nhân từ của nàng, khiến hắn cảm thấy hổ thẹn vì sự hẹp hòi của mình.

Tiếng gọi cuối cùng đó của hắn, dường như Mạnh Phù Dao đã nghe thấy được.

Như thế này, hắn đã có thể ngậm cười nơi chín suối rồi.

Mạnh Phù Dao quay người nhìn về phía Vân Kiều, không hề hay biết Diêu Tấn đã chết thảm khốc thể lương như thế nào, cũng không hề biết tên tội đồ A Tu La sứ đã lựa chọn cách giấu giếm chuyện này, nên nàng đã thuận lợi bình thân mà đi lên đỉnh núi.

Mạnh Phù Dao vượt qua gió mưa, như thể một thanh đao sáng chói đâm thủng gió lạnh mưa dày. Y phục bên ngoài của nàng bị vách đá bén nhọn xé

rách, mảnh vải vụn bay lượn trong không gian rồi rơi xuống, trông như cánh bướm rực rỡ sắc màu đang múa lượn trong trời tuyết lạnh.

Con đường này rất đổi quen thuộc, quen thuộc đến mức nàng đi theo quán tính của mình.

Lúc đã qua được một nửa dãy núi, Phù Dao bỗng dừng bước, nhìn mấy tảng băng trong hang băng mấy lần, thấy được vết tích nơi này đã từng có người ở, mà không chỉ là một người.

Vị trí này cực kì nguy hiểm, con đường lên núi rõ ràng là có rất nhiều người canh gác.

Bọn chúng đang canh gác thứ gì? Hay đang trông giữ ai? Tại sao lại phải rời đi?

Tim nàng bỗng loạn nhịp... tại sao họ phải rời đi?

Hay là thả ai ra, hay là...

Ý nghĩ sau cùng khiến nàng toát mồ hôi lạnh, không dám nghĩ lại thêm lần nữa, chỉ dám đi về phía trước.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 49: Đại Kết Cục - Hạ -

Ba trăm mét dưới băng động khá là hỗn loạn, đầy những vết tích nứt vỡ, Phù Dao chớp chớp mắt, rồi lại tiếp tục chạy. Băng tuyết cuộn theo phía sau chân nàng như thể Ngân long, khi nàng đến gần đỉnh núi cao nhất, con rồng ấy đột nhiên biến mất. Phù Dao dừng lại một đoạn.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi cao nhất phía xa, nhìn băng động xuyên sâu vào trong kì lạ đó, thoáng chốc trong mắt đã hiện lên nỗi đau vô hạn.

Quả nhiên... là băng động đó...

Trước đây khi chưa thấy đỉnh núi băng này nàng còn có thể tự lừa người gạt mình rằng, tất cả những thứ nàng nhìn thấy trên Thiên Vực chỉ là ma thuật thường có trong trận Pháp mà thôi, chưa hẳn đã là thật, sau khi nhìn thấy đỉnh núi băng này, nàng lại tự gạt người gạt mình rằng có lẽ chỉ là trùng hợp, những núi tuyết ở cực Bắc này cái nào cũng na ná nhau cả.

Sau đó, khi băng động sâu hun hút này xuất hiện, tim nàng vào khoảnh khắc đó như bị đâm thủng. Máu tươi ứa đẫm. Không phải là ảo giác... không phải ảo tưởng... là thật... là thật... là thật. Suy nghĩ và phỏng đoán tuy là đã rõ ràng từ lâu, nhưng tất cả những điều trước đó đều không giúp nàng chịu đựng được nỗi đau trong khoảnh khắc chứng thực này. Nỗi đau đớn tột cùng đột nhiên vỡ òa, nàng loạng choạng trên nền đất bằng phẳng, cao thủ bậc nhất vốn dĩ rất vững vàng bỗng dưng té ngã một cách vô duyên vô cớ.

Chiến Bắc Dã ở phía sau phải đỡ lấy nàng, nàng khẽ đẩy hăn ra rồi ngẩng đầu nhìn về phía hang động.

Xa cách một bước mà tựa như vạn dặm, nàng đột nhiên sợ hãi.

Nàng sợ phải nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng là thật, sợ rằng câu nói đó trước mặt nàng thật ra chỉ là diễn kịch, sợ rằng nàng vượt ngàn vạn gian khó xông pha khắp nơi để cứu hăn, đổi lại chính là nỗi đau chia ly vĩnh viễn.

Sao nàng có thể chịu nổi đả kích này? Sao nàng có thể chấp nhận được đây?

Nàng đứng yên trong gió tuyết, mái tóc dài bám đầy những bông tuyết bay bay, phất phơ nhẹ nhàng trong gió, như thể trái tim đang vỡ vụn từng chút một của nàng trong khoảnh khắc này.

Nàng siết chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay âm thầm tạo ra vết máu hình bán nguyệt. Ánh trăng đêm nay có màu đỏ tươi như máu, tựa như trái tím rướm máu của con người vậy. Nàng nhẹ nhàng lướt đi, vừa đi tới trước cửa động liền bị cơn gió tuyết thổi từ trên cao ập xuống khiến nàng lao đảo, lúc đó nàng cảm thấy cơn gió ấy như thổi xuyên qua từng tế bào trên khắp người nàng, làm nguội lạnh toàn bộ nhiệt huyết trong người nàng, đến trái tim cũng âm thầm trở nên lạnh giá như băng tuyết.

Cái lạnh giá khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt đã khiến cho thiên hạ đệ nhất cường giả Mạnh Phù Dao trong chớp mắt đã mất đi hết hơi ấm, đóng băng nhanh tới bất ngờ, không kịp đề phòng. Nàng ngẩn ngơ đón nhận trận gió đó, trong lòng còn lạnh lẽo hơn, thầm nghĩ rằng, lạnh quá đi... lạnh quá đi...

Ánh mắt nàng lại rời đi, lại lay động. Nàng nhìn thấy trên hình giá trong động này, nhìn thấy chùm khóa phía sau hình giá, nhìn thấy những vết máu cũ mới đông kết tầng tầng lớp lớp trên chùm khóa, nhìn thấy màu đỏ nhức

mắt loang lỗ khắp nơi đó. Màu máu đầm buồn đau này bám đầy trên chùm khóa kia, vương vãi khắp nơi trong động, ngưng kết vĩnh viễn tại đó, dường như phải tồn tại ở trạng thái như vậy mới có thể lưu giữ được lâu dài dấu vết của một người đã từng chịu đựng tất cả những nỗi đau.

Vì nàng mà chịu đựng tất cả.

Mạnh Phù Dao nhìn chỗ máu đó thật lâu, nhìn tới mức sắc mặt trắng bệch, nhìn tới mức đầu óc trống rỗng, nhìn tới mức tim vỡ vụn thành từng mảnh như những bông tuyết đang bay bao phủ hết mọi vết tích trên đỉnh núi thần Trường Thanh này.

Lâu thật lâu sau nàng đưa tay ra chậm chậm sờ lên chỗ băng màu đỏ đó, ngón tay chỉ mới đụng vào huyết băng mà nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt. Nhiệt độ từ ngón tay và nước mắt nàng đã khiến chỗ huyết băng đó bị tan chảy, từng giọt từng giọt rơi vào lòng bàn tay nàng, nàng ôm tròn hình giá giống như ôm tròn đôi chân người đó, rồi từ từ yếu ớt khụy xuống.

Nàng áp khuôn mặt mình lên những vết máu trên khung sắt lạnh lẽo, Vô Cực... Vô Cực... Huynh nói sư phụ huynh quý mến huynh, lần này chắc chắn sẽ không ngoài dự đoán, huynh nói sẽ chuẩn bị rượu để đón tiếp ta khi ta tới, giờ ta tới đây rồi còn huynh ở đang ở đâu? Huynh lừa ta rằng con đường phía trước tươi đẹp, huynh lừa ta chuẩn bị tiệc rượu tiếp đón, để tới bây giờ đón tiếp ta chỉ là đỉnh núi cao giáp trời, là băng tuyết lạnh thấu xương, là hình giá vương máu đỏ, là nhà lao đầy rẫy khắp nơi. Huynh lừa ta... Huynh lừa ta...

Máu và nước mắt chảy ra từ sâu trong trái tim nàng, liên tiếp không dừng, dường như tất cả nước mắt của cuộc đời nàng đã chảy tràn ra hết vào lúc này, đem tất cả yêu thương và bất lực của nàng hóa thành dòng chảy vô hạn, hòa lẫn với máu của hãn chảy qua hình giá, chảy xuống băng động, chảy qua đỉnh núi cao ngàn trượng trắng ngàn vạn dặm chim bay.

Nàng không gào thét, cũng không hề điên cuồng, thậm chí còn không phát ra tiếng động mà chỉ rơi lệ một cách thầm lặng thê lương cất chứa năng lượng tàn mát, khiến cho thiên địa trầm mặc, không dám kinh động tới nàng.

Gió tuyết rít gào, sắc trắng le lói, soi tỏ cô gái nhỏ bé trên đỉnh núi đang ôm chặt lấy hình giá, khuỵu gối trong không gian đầy băng tuyết rét buốt tâm can, soi chiếu nàng trầm mặc rơi lệ thật lâu, nước mắt cứ thế không ngừng tuôn chảy từ đôi giắt đã nhắm chặt, hòa lẫn với máu đã tan chảy, trong nháy mắt rơi xuống liền kết thành những hạt băng châu màu hồng, lặng lẽ rơi trong không gian.

Rất lâu sau Mạnh Phù Dao mới từ từ đứng dậy. Khi đứng lên, vừa rút tay ra nàng liền nghe thấy âm thanh gãy vụn nhỏ, lòng bàn tay tiếp xúc với băng lạnh đã bị dính chặt, kéo rách một lớp da. Máu tươi rơi xuống hòa lẫn cùng huyết băng ban đầu, thế nhưng nàng vẫn thản nhiên nhìn lòng bàn tay rỉ đầy máu tươi mà chẳng hề đau đớn, so với nỗi đau mãnh liệt đang dâng trào trong lòng nàng lúc này không đáng là gì hết. Máu rơi từ lòng bàn tay và băng huyết đông kết lại với nhau thành một màu hồng lấp lánh dưới ánh trắng. Máu của nàng từ giờ được lưu lại nơi cửu thiên tuyết đỉnh này, cùng hòa quyện với máu của Trường Tôn Vô Cực, mãi mãi không tách rời.

Rất tốt, rất tốt. Chỗ máu đã bị nước mắt nàng hòa tan có màu tươi sáng, Phù Dao cúi đầu nhìn xuống, chắc chắn đây là vết máu còn mới, nói cách khác hẳn vẫn còn ở chỗ này cách đây không lâu, vậy thì bây giờ hẳn đang ở đâu?

Phù Dao siết chặt lòng bàn tay, buộc mình không nghĩ tới cảnh tượng Trường Tôn Vô Cực trọng thương bị nhốt ở đây, ngày đêm chịu rét lạnh, phơi mình trong sương gió, chín tháng... chín tháng... hai trăm bảy mươi ngày có dư đó ngày đêm sống không bằng chết, đau khổ tận xương tủy như thế, dài đến như thế. Nàng ôm chặt lấy tim, ép bản thân phải mình nghĩ tới những chuyện quan trọng hơn, ví dụ như chuyện sống chết thật sự của

Trưởng Tôn Vô Cực, hiện giờ người duy nhất biết được hắc sống chết thế nào chỉ có một người mà thôi. Phù Dao hết sức bình tĩnh quay bước đi, hết sức bình tĩnh để không quay đầu lại, hết sức bình tĩnh xuống núi. Ánh mắt quá mức bình thản của nàng có phân đoạn tuyệt và kiên định khiến người ta không khỏi giật mình, Chiến Bắc Dã vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh, trong lòng nhất thời chấn động, đưa tay ra định kéo nàng lại, định giúp nàng băng bó vết thương ở lòng bàn tay, nhưng Phù Dao vừa mới quay người lại đã lướt qua người hắc như một linh hồn.

Khi nàng lên núi nhanh như gió như chớp nhưng vẫn chú ý thu lại thân hình, khi xuống núi lại vô cùng thoải mái, phóng khoáng mà lướt đi. Nàng bay xuống đỉnh Tiếp Thiên, hướng về phía Trường Thanh Thần điện, đi thẳng về phía tòa thành cô độc kia, đưa tay định gõ cửa. Chiến Bắc Dã kinh sợ bay theo kéo nàng lại, nói: "Phù Dao, nàng..."

"Mạnh Phù Dao cầu kiến Trường Thanh Điện chủ!" Phù Dao bất chấp Chiến Bắc Dã kéo lại vẫn thản nhiên lên tiếng. Nàng vừa mở miệng, tiếng nói trong trẻo vang lên, âm thanh dùng toàn bộ sức lực để truyền đi, vang vọng chấn động cả núi thần Trường Thanh. Cầu kiến Trường Thanh Điện chủ, cầu kiến Trường Thanh Điện chủ, cầu kiến Trường Thanh Điện chủ...

Âm thanh lớn như vậy, khí thế dọa người như vậy, đừng nói là cả Trường Thanh Thần điện, dù là một con chuột trốn dưới núi thần Trường Thanh thôi cũng bị dọa cho giật mình.

Chiến Bắc Dã thở dài, đã tới bước này rồi có ngăn nàng cũng vô dụng thôi, chuyện gì Mạnh Phù Dao đã quyết tâm làm thì ai cũng không ngăn cản được. Nếu như nói trước khi tới đỉnh núi Tiếp Thiên nàng còn hết sức cẩn thận, vì hi vọng có thể cứu được Trưởng Tôn Vô Cực mà không kinh động tới Trường Thanh thần điện, thì hiện giờ sự mất tích của Trưởng Tôn Vô Cực đã ép nàng không thể không dần bước tiến lên, trực tiếp đối mặt với người đàn ông thần bí và cường đại nhất thế gian này.

Nàng ngẩng đầu, dùng hết sức lực để truyền âm đi xa, bắt đầu từ ngày hôm nay nàng sẽ không âm thầm lén lút nữa, nàng sẽ quang minh chính đại mà tới Trường Thanh thần điện, xông pha tứ phương, mặc kệ hết những kẻ đang muốn giết nàng.

Sự tĩnh lặng bị phá vỡ, trong không gian yên ắng dần dần vang lên tiếng bước chân đều đặn, cùng lúc đó, cửa điện cao vạn trượng rầm rầm mở ra. Ánh sao dày đặc buông xuống cung điện, lầu hoa nghìn tầng lần lượt hé mở. Cửa lớn mở rộng, vô số ánh đèn màu xanh sáng lên, xếp thành tầng treo lơ lửng trên không trung, tỏa sáng cả một đoạn đường dài, vân thạch trắng tinh trên mặt đất giống như chiếc thang dài bằng ngọc thạch trên thiên giới, kéo dài bất tận thẳng tắp như thế lên tới chín tầng mây. Đi tới cuối đường, đại điện sừng sững chìm trong mây, cung điện màu xanh vô cùng to lớn mà tráng lệ, mây nhẹ pha lẫn hơi tuyết rơi xuống như những bông hoa mai sáu cánh, vào sâu trong đám mây mờ đó là nơi trú ngụ của hàng trăm loài hoa đua nhau nở, đồng vằn tím nhạt, trong khung cảnh một màu trắng lạnh thanh khiết bông nhiên rực rỡ tuyệt đẹp. Thật khó tưởng tượng, ở cùng một nơi làm thế nào có thể duy trì được hai kiểu thời tiết khác nhau như vậy? Hay là những đóa hoa tươi xinh kia chỉ là ảo giác được mô phỏng mà ra?

"Điện chủ truyền Mạnh Phù Dao..."

Âm thanh vang vọng kéo dài từ trong đại điện chính giữa truyền xuống, linh hoạt kỳ ảo không biết được phát ra từ đâu. Nhưng Mạnh Phù Dao chỉ cười khẩy, lạnh lùng nói, "Phong cách bài trí cũng khá đó".

Ánh mắt nàng hướng về phía đại điện, rồi rảo bước vào trong. Mặt đất trắng tinh, phủ đầy ngọc vụn lấp lánh, Mạnh Phù Dao đi lướt qua, lau sạch đôi giày đầy bùn tuyết không một chút khách khí. Bốn bề mờ mờ ảo ảo dường như có rất nhiều người, đại quân nghiêm trang sát khí trầm hùng màu xanh đứng trong góc tối tĩnh mịch, vậy mà Mạnh Phù Dao không thèm liếc mắt nhìn lấy một lần.

Chiến Bắc Dã cũng không nhìn, hắn chỉ đi bên cạnh Phù Dao, cho dù là cùng trời cuối đất, dù có ngàn vạn người ngăn cản, hắn cũng cùng nàng tiến về phía trước.

Nếu như không thể ở bên nàng cả đời, thì chỉ thêm một khắc thôi cũng được.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.2

"Người tới đây có việc gì?" Phía cuối cầu thang dài, một lão giả mặc áo trường bào màu xanh bay tới, phong thái ung dung kỳ ảo, liếc mắt tra hỏi.

Mạnh Phù Dao ngẩng cao đầu, chân không ngừng bước, bình thản hỏi lại: "Các hạ là Điện chủ sao?"

Lão giả ngạo mạn đáp: "Bốn tọa là Thất Trưởng lão, trông coi bộ Dạ Xoa."

"Chưa từng nghe qua." Mạnh Phù Dao thản nhiên đáp trả, tiếp tục đi về phía trước.

"Dừng lại." Thất Trưởng lão đó phẩy tay áo quạt lớn, sắc mặt tối sầm lại, "Thần điện của ta để cho người vào đã là phá lệ rồi, sao người có thể không hiểu quy tắc như vậy được, dám tiến thẳng vào giáo tông đại điện của ta!"

"Quy định hàng trăm năm của Trường Thanh Thần điện." Mạnh Phù Dao đứng dưới lão giả hai bậc, ngẩng đầu lên, ánh mắt như tia chớp nhìn lại, như thể nàng đang ở trên cao nhìn xuống, "Kẻ xông vào tứ đại cảnh, đều là khách quý của Thần điện, đồng thời sẽ được Điện chủ giúp đỡ, lẽ nào bao nhiêu năm như vậy không có ai xông vào tứ đại cảnh, nên quý điện đã quên mất quy định này sao? Hoặc nói cách khác, lẽ nào thái độ thế này là nghi lễ Thần điện chào đón khách quý?"

Thất Trường lão vô cùng tức giận, nghiêm nghị đáp: "Người thì là khách quý gì chứ, yêu nữ này..."

"Thất Trường lão." Đột nhiên một giọng nói bình thản truyền tới, nghe không ra tuổi tác, cũng nghe không đoán ra được tâm trạng, càng không nghe được rốt cuộc nó phát ra từ nơi nào, dường như gần ngay bên tai mà cũng như ở một nơi rất xa. Giọng nói đó không hề cao, cũng không uy nghi, nhưng Thất Trường lão lại im lặng không nói gì nữa, cúi người lui về phía sau. Mạnh Phù Dao nhìn về phía đại điện, ánh mắt hết sức bình tĩnh, hất cằm lộ rõ vẻ kiên định, trong bóng của ánh đèn màu xanh giống như một cây ngọc đào tú tộ mà thanh mảnh.

Phía trên đại điện, trong bóng tối từ từ xuất hiện một bóng dáng mặc trường bào màu vàng, người đó xuất hiện vô cùng kỳ ảo, không hề thấy hình bóng cũng không hề có bước chân di chuyển, giống như ngay từ ban đầu đã ở chỗ đó rồi sau đó khi bóng tối bị xua đi thì bóng dáng đó hiện ra như một vị thần giáng thế.

"Mạnh Phù Dao, lần này tới có việc gì?" Thật là biết giả ngốc đó, ta bị các người đuổi giết không biết bao nhiêu lần rồi còn hỏi ta tới đây có việc gì? Mạnh Phù Dao mỉm cười khinh bỉ, lớn tiếng nói: "Tới xin Điện chủ thực hiện lời hứa".

Cả Thần điện bỗng trầm xuống, trong không khí trầm mặc đó sát khí có vẻ vờ đi phần nào, không biết từ đâu đó phát ra âm thanh rất nhỏ, dường như có cả âm nhạc kỳ diệu bay bổng trong không trung. Khuôn mặt của Trường Thanh Điện chủ ẩn trong bóng tối, đeo mặt nạ hoàng kim, trường bào màu kim viền đen, ánh mắt còn bình thản hơn cả nàng. Ông ta nhìn nàng hồi lâu, ánh mắt đó không giống như đang nhìn kẻ thù cũng không giống như đang nhìn người lạ, mà giống như đang nhìn thấy thứ mà mình vô cùng kinh tởm, dù đã cố gắng gột bỏ nhưng không thể làm gì được, đành để mặc nó xuất hiện trước mặt mình vậy.

Một lúc sau ông ta bình thản nói: "Người có yêu cầu gì?"

Mạnh Phù Dao nhếch đôi mày lên, nàng đã thắng cược. Thần thánh quả nhiên vẫn ưa thể diện lắm. Nàng đặt cược vào mấy vị thần hay lấy việc duy trì tôn nghiêm làm đầu, rằng họ sẽ không dễ dàng phá vỡ quy tắc mấy trăm năm trước mặt nhiều người, nên nàng thản nhiên đi vào, yêu cầu Điện chủ thực hiện lời hứa trước mặt nhiều người, ông già đó cũng chỉ có thể đồng ý trước mà thôi. Quan trọng hơn nữa là, trong khoảng không tối đen phía trên Thần điện, sau lưng Trường Thanh Điện chủ bỗng xuất hiện một cái đầu trọc trơn nhẵn sáng bóng như vỏ trứng gà, đang cười tí mắt nhìn nàng như thể nhìn con dâu vậy, đó chính là Lôi Động, người từng muốn dạy bảo nàng lại bị nàng dùng hai ba kích đánh lui, cuối cùng lại nên tình bằng hữu. Bên cạnh lão còn có một phụ nữ trung niên y phục màu xanh lơ, dung mạo nhẹ nhàng, sắc mặt như tuyết, nhìn ánh mắt của bà ấy không thân thiết, vui vẻ như Lôi lão đầu mà có chút gì đó không hài lòng. Vị tiên bối này nàng chưa gặp bao giờ, nhưng dựa vào cảm giác nàng nghĩ chắc đó là Tiên y Cốc Nhất Diệp - sư phụ của Tông Việt, có giao tình với lão chim lửa.

Nghĩ tới Tông Việt, nàng lập tức cảm thấy khó thở, hắn sao rồi? Hiện giờ đang ở đâu? Sư phụ hắn cũng đã tới đây rồi, chắc hắn không sao chứ? Có điều, ánh mắt Cốc Nhất Diệp nhìn nàng không mấy thiện cảm, Mạnh Phù Dao nghĩ một cách thăm thương, mình chính là một tội nhân.

Lôi Động và Cốc Nhất Diệp đều có qua lại với Thần điện, hai người họ đều là các bậc tiên bối có uy danh ở Đại lục Năm châu, có bọn họ ở đây, Trường Thanh Điện chủ chắc chắn sẽ không thể ngang nhiên quyt nợ được.

Trường Thanh Điện chủ đứng ở đỉnh cao nhất của thang ngọc trong Cửu Nghi đại điện, từ trên cao nhìn xuống phía nàng, thấy cô gái này dung mạo sáng láng, trắng mịn hồng hào, tuy là khí chất thần thái xán lạn tươi trẻ kia có khác một chút so với tưởng tượng của ông ta, nhưng phong thái đó tựa như một đóa hoa sen vậy.

Yêu sen.

Sư tổ sáng lập giáo phái cả đời yêu đến mức gần như mê dại, đã vì nó mà không tiếc thần lực và tâm huyết ngày đêm bồi đắp, cuối cùng nghịch thiên cải mệnh luyện nó thành hình người, lòng bàn tay có hoa sen.

Ả đã quay về rồi. Yêu nữ, mấy trăm năm trước đã hủy hoại Thần điện, cuối cùng cũng giẫm chân lên đất của Trường Thanh thần điện. Rời khỏi Năm châu gì chứ? Muốn quay về gì chứ, đừng nói là ông ta không đồng ý để ả đi, mà là dù có để ả đi thì ai dám bảo đảm ả sẽ không vì lý do nào đó mà quay trở lại? Tới lúc đó, ông ta không có ở Thần điện, lẽ nào lại để cho yêu nữ này phá hủy Thần điện, làm loạn hồng trần lần nữa?

Mấy trăm năm trước, vì ả mà Sư tổ sáng lập tông giáo đã tự hủy hoại mình, cũng tự hủy hoại cả Thần điện, địa cung tiếp hồn xảy ra đại chiến, tổn thất phần lớn tinh anh của bốn giáo, Sư tổ tẩu hỏa nhập ma cuối cùng thần lực không đủ đã để lại mối họa ngầm cho các đời Trường Thanh Điện chủ tiếp theo, đại họa đến giờ vẫn chưa được dập tắt, tất cả là do ả mà ra.

Hôm nay sao ông ta có thể để ả quay về được, há chẳng phải đảo lộn tam cương ngũ thường, mê hoặc chúng sinh sao? Ông ta hàng trăm năm nay chuyên tâm tu luyện, thời gian cả đời người chủ yếu đều bế quan, cũng là người có tu vi cao nhất trong các đời Điện chủ, cứ tưởng là như vậy có thể khắc phục được những khuyết điểm và những nguy hiểm trong thần lực mà Sư tổ để lại, không muốn một lần đau khổ, tới cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi nanh vuốt của số mệnh. Ngày hôm đó nhìn thấy đôi lông mày mình đã hóa xanh, trái tim ông ta trong phút chốc đã vỡ vụn.

Phi thăng... phi thăng gì chứ? Có ai biết được bắt đầu từ Sư tổ, các đời Trường Thanh Điện chủ đều thành ma? Tháng cuối cùng bế quan trên đỉnh Tiếp Thiên ấy, thật ra chỉ là Bát bộ thiên vương hợp lực tổng giam Sư tổ sáng lập tông giáo, lúc đó ông ta đã là Ma vương, chứ không còn là thần mà trần gian hằng ngưỡng mộ nữa.

Ma vương cuối cùng tỉnh ngộ, đem hết thần lực truyền lại cho Điện chủ đời sau, ai biết được một nửa năng lực một cuồng đó lại như một ngọn đao sắc nguy hiểm, ẩn nấp sâu thẳm trong vận mệnh của các đời Điện chủ, không sớm thì muộn, khi lông mày của các đời Điện chủ dần dần hóa xanh giống với Sư tổ năm đó, thì ngày thành ma quỷ đã không còn xa nữa.

Hơn hai mươi năm trước Sư tổ đã chuyển kiếp ở Vô Cực quốc, ông ta vui mừng nhưng cũng bất an, vui mừng là bởi vì ai buộc chuông thì người đó phải tự cỡi, Sư tổ chuyển kiếp có nghĩa là mây đen treo cao hàng trăm năm của Trường Thanh Điện chủ cuối cùng cũng có cơ hội tan đi, bất an là vì nếu như Sư tổ gặp lại Yêu sen, liệu lịch sử có bị lặp lại không?

Ông ta vì thế mà ngày ngày suy tính, chờ đợi ngày nữ yêu đó quay lại, quả nhiên ả đã quay lại. Tuy là giờ sinh bát tự của ả đã tính ra được rõ ràng, vậy mà từ đầu tới cuối vẫn không thấy tung tích của ả.

Nhưng mà rất tốt, ả tự mình tới đây rồi.

Chỉ khi thu được hồn của yêu nữ này, vĩnh viễn trấn dưới địa cung, ác mộng treo trên đầu của Trường Thanh Thần điện mới có thể vĩnh viễn kết thúc.

Bắt buộc phải giết ả.

Ả có một nước thì đã sao, ả dám xuất binh thì sao? Một nước thần quyền bách tính trung thành khó mà tưởng tượng, bất luận quân đội của nước nào xâm nhập cũng sẽ nhận được nỏ thương liều chết chống lại của toàn dân. Chỉ cần ông ta ở đó, chỉ cần Trường Thanh Thần điện an toàn tồn tại, nỏ thương sẽ không bao giờ hết.

Ánh mắt lạnh lùng mà quyết đoán của Trường Thanh Điện chủ bình thản rơi trên người Mạnh Phù Dao. Đây là bí mật lớn nhất hàng trăm năm nay của Trường Thanh Thần điện, ngoài các đời Điện chủ, không ai được biết, ông ta cũng không bao giờ có ý định nói cho ai biết. Ông ta vốn dĩ có rất

nhiều cơ hội để giết nàng, nhưng vô ý mà như cố ý, gần đây có rất nhiều người và rất nhiều chuyện bó buộc ông ta, khiến ông ta không thể ra tay, để tới hôm nay nàng đã đến được dưới thang ngọc.

Như vậy cũng tốt, xử lý càng sạch sẽ.

"Người có yêu cầu gì?" Ông ta nhìn nàng, hỏi lại lần nữa.

Người có yêu cầu gì? Có yêu cầu gì? Có yêu cầu gì? Mạnh Phù Dao trong chốc lát có chút hoang mang.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.3

Hai mươi một năm trải qua gian khó giày vò, hai mươi một năm lênh
đênh bể khổ, hai mươi một năm phiêu bạt đường dài, hai mươi một năm
liều chết tiến lên, đổ mồ hôi xương máu, lìa tâm can, từng bước từng bước,
lấy máu tươi và sự khổ để dẫn bước đấu tranh đi đến mục tiêu phía trước,
trần trở mưu sinh trong gió mây thất quốc, không biết bao nhiêu lần đối
diện với cái chết, vô số lần rơi vào tuyệt vọng, cả người thương tật khó mà
đếm hết, đau khổ khó mà nguôi ngoai, kéo dài như ác mộng vậy.

Chỉ vì một câu này - Người có yêu cầu gì, nàng đã tưởng tượng không
biết bao nhiêu lần, khi bản thân cuối cùng đã vào được Trường Thanh Thần
điện, khi Điện chủ đã hỏi nàng câu này, nàng sẽ kiên định, không chút do
dự mà đáp lại rằng: Tôi muốn về nhà!

Tôi muốn về nhà - tâm trí nàng đã gào thét câu này hai mươi một năm
nay, trải qua bao khổ nạn cũng chưa một lần dao động, chưa khi nào thay
đổi cũng chưa từng đi lệch, ước mơ cuối cùng của nàng. Nếu bỏ lỡ ngày
hôm nay, đừng nói tới tất cả gian khổ trước đây đều hóa thành tro bụi, mà
từ này về sau vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nữa. Có được câu nói này quá
gian nan, gian nan tới mức mỗi lần nghĩ tới toàn thân nàng liền run rẩy.
Nàng thật sự đang run rẩy, phong thái kiên định điềm tĩnh như hồ tĩnh lặng
bỗng nhiên nổi sóng, cái run rẩy đó có lẽ là xuất phát từ đáy lòng, chân
động khiến các mạch máu trên toàn cơ thể đều đang sôi sục, hàm răng của
nàng trên dưới va vào nhau phát ra âm thanh nhỏ.

Những chuyện cũ không thể nào quên được trong đời phút chốc lại ùa về. Bệnh viện phủ tuyết trắng... đáng mẹ tiều tụy... căn phòng sơ sài... hoa cải chíp ngoài cửa sổ... đợi chờ trước giường bệnh... Câu chuyện cổ xưa... con vệt trên bìu phong thư... bàn tay già nua đầy đồi mồi vuốt trang sách cũ nát... Mạnh Phù Dao đột nhiên khuyu xuống.

Nàng quỳ dưới bậc thang lạnh lẽo, nghiêng người, hướng về phía không gian xa xăm kia, cung kính dập đầu ba lạy. Sau đó nàng cúi thấp xuống đất, áp khuôn mặt lên thang ngọc lạnh lẽo, trong cái lạnh giá thấu xương đó, thấp giọng, bình thản nói: "Xin hãy thả Trương Tôn Vô Cực."

Xin hãy thả Trương Tôn Vô Cực.

Nước mắt từ từ rơi, chỉ có một giọt rơi trên thang ngọc thấm sâu vào vân của ngọc thạch, mảnh nhỏ màu trắng đỏ giống như các tế bào bị nhiệt độ nóng làm rạn nứt, trở thành những vết sẹo không bao giờ lành lại được.

Mẹ, con xin lỗi mẹ. Trong đời người có rất nhiều thứ quan trọng hơn cả tâm nguyện của mình, đó là những thứ đáng trân trọng nhất mà con hết sức yêu thương và mong muốn tác thành, khoan dung và từ bỏ, hi sinh và thấu hiểu; dễ dàng từ bỏ và nỗ lực đấu tranh, những thứ viết trên quãng đường đầy xương máu của con, mãi mãi sáng lấp lánh, chiếu rọi tương lai phía trước của con. Không có Trương Tôn Vô Cực, không có bọn họ, con không thể đi tới hôm nay, con không thể phụ sự hi sinh của vô số người vì con mà từ bỏ tính mạng.

Chặng đường con đi luôn có họ đồng hành, cuộc đời của con là do họ ban tặng, trên con đường chông gai mà con đi, chính họ đã dùng tính mạng để trả nên, vết sẹo của con là bọn họ dùng tâm huyết của mình làm chỉ, khâu vá lại cho con. Cho tới hôm nay, con không thể nào tiếp tục vứt bỏ những ký ức đã khắc sâu trong máu và trong cuộc đời của con được. Đó là ánh sáng của cuộc đời con, dù có mong manh và le lói, nhưng lại không có bất cứ năng lực nào có thể dập tắt được.

Tha thứ cho con.

Nàng phủ phục trên nền đá, chỉ vừa mới nói được vài từ ngắn ngủi nhưng đã như dùng cạn hết sức lực của cả đời người. Bốn phía im lặng, hoa ngô đồng tím nhạt lá tả rơi, mùi hương ngọt dịu bất tận trong gió không thể che dậy được khoảnh khắc lựa chọn khó khăn này, sự từ bỏ lạnh lẽo.

Trong lời nói của Trường Thanh Điện chủ cũng có vài phần ngạc nhiên, ánh mắt trong bóng tối kia lạnh lùng đi vài phần. "Trường Tôn Vô Cực là đệ tử của điện ta, liên quan gì tới người?"

Mạnh Phù Dao đứng thẳng dậy, nhìn ông ta, nói từng lời từng chữ: "Chỉ có một tâm nguyện này."

Trường Thanh Điện chủ không nói gì, mãi lâu sau mới đáp, "Người này sắp chết, không thể cứu được."

Mạnh Phù Dao lắc lắc đầu rồi lập tức nói: "Cứu sống Trường Tôn Vô Cực."

"Người có tư cách gì đưa ra yêu cầu này?" Trường Thanh Điện chủ lạnh nhạt nhìn nàng, "Bốn tọa có nói sẽ đáp ứng hai yêu cầu của người sao?"

"Không phải ông muốn mạng của tôi sao?" Mạnh Phù Dao cười một cách đau thương, đứng hẳn dậy, giang rộng hai tay, "Đổi lấy tôi, có được không?"

"Phù Dao!" Chiến Bắc Dã hét lớn điên cuồng xông lên.

Mạnh Phù Dao vừa vung tay, một con dao găm đã đặt trên cổ tay nàng. "Đừng qua đây, không thì ta chắc chắn sẽ chết nhanh hơn huynh chạy đó."

Chiến Bắc Dã chôn chân tại chỗ, sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy, Lôi Động cau mày đứng nhìn, Cốc Nhất Diệp bỗng thở dài.

"Không cần tiếp tục vòng vo nữa." Mạnh Phù Dao từ từ tiến lên phía trước, "Tôi đã đập cửa của ông thì đã không có ý định sẽ sống sót đi ra từ cửa này, ông muốn tôi đền mạng cũng được, muốn dùng tôi vào việc khác cũng được, chỉ cần ông thả Trường Tôn Vô Cực, Mạnh Phù Dao tôi đây muốn chém muốn giết - tùy ông".

Trường Thanh Điện chủ nhìn sâu vào mắt nàng, cô gái này tuyệt nhiên không chút sợ hãi, ông ta thể hiện uy phong thần lực của bản thân cũng không làm nàng biến sắc, chính vì như vậy càng không thể giữ lại.

"Bốn tọa lấy mạng của người làm gì?" Một lúc lâu sau ông ta mới lạnh lùng đáp, "Vô Cực vốn là Thánh chủ của điện ta, không cần người phải tới cứu, nhưng hắn mang trên người trọng tội, vốn dĩ phải chết, hôm nay người đã tới đây đưa ra tâm nguyện, bốn tọa sẽ theo quy định mà làm, phạm là người cầu xin Trường Thanh Điện chủ ta, đều bị buộc phải để lại một thứ gì đó của bản thân, người hãy chọn đi."

Tay ông ta vừa vẫy, ở nơi nào đó phía sau đại điện bỗng phát sáng, xuất hiện màn che màu vàng hơi đỏ, sau màn che là một cái bát long bảo đỉnh(*) màu ánh kim, cái đỉnh xoay chuyển từ từ, những con rồng trên đó đều há to miệng dữ tợn.

(*) Đỉnh quý có gắn tám con rồng.

"Có tám lựa chọn, tự qua đó chọn." Trường Thanh Điện chủ bình thản nói, "Xem vận may của người".

"Để ta chọn!" Phía sau nàng đột nhiên có tiếng hét lớn, Chiến Bắc Dã lao về phía trước, "Ta thay nàng".

Trường Thanh Điện chủ chỉ hất tay áo Chiến Bắc Dã lập tức bị chặn trên bậc thang, hắn không nói lời nào rút kiếm khỏi vỏ, đối đầu với hư không tựa phách đang ngăn cản mình, kiếm quang rất thuận lợi vượt qua tầng cản trở đó, hắn mừng rỡ tiếp tục tiến lên, nhưng kiếm quang có thể xuyên qua

còn hắt lại không thể. Chiến Bắc Dã vô cùng tức giận, soạt một tiếng quay mũi kiếm lại, hét lên, song không đánh về phía trước nữa, mà hướng về phía Trường Thanh Điện chủ chém xuống.

Trường Thanh Điện chủ cau mày nhìn hắt, tay áo màu ánh kim khẽ cử động, ánh sáng màu xanh nhạt lấp lánh thoáng hiện ra, ngón tay của ông ta nhẹ nhàng tóm lấy mũi kiếm, khẽ khàng ném Chiến Bắc Dã bay tới trước mặt Lôi Động, bình thản nói: "Lôi huynh, xin hãy trông coi đồ đệ cho tốt".

Lôi Động đưa tay đỡ lấy Chiến Bắc Dã rồi lập tức ra hiệu cho hắt, oang oang nói: "Tôi nói này Điện chủ, đừng có ức hiếp người quá đáng, nếu không tôi cũng thấy chương mắt đó."

"Bốn tọa nói rồi, đều dựa vào tự nguyện, nhưng phải xem vận may." Trường Thanh Điện chủ thần sắc không đổi, "Nếu nàng ta vận khí tốt thì cũng có khả năng một sợi tóc cũng không mất." Trường Thanh Điện chủ nói như vậy cũng không có chỗ nào sai, Lôi Động không có cách nào ra tay.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, nhìn về phía Chiến Bắc Dã khẽ nói: "Bệ hạ... Người rất tốt... có điều... ta xin lỗi".

Chiến Bắc Dã vốn chăm chú quan sát nàng, nghe thấy câu này bỗng quay đầu. Một thoáng quay đầu đó, có một hạt nước bay cắt qua thành đường vòng cung, rơi trên cột trụ của điện. Nam nhi không rơi lệ là bởi vì chưa tới lúc đau lòng thôi. Chiến Bắc Dã tưởng rằng cả đời này, lòng hắt đã ném trải đủ đầy những đau khổ tột cùng rồi. Những tháng ngày vinh hiển mà cô đơn đó, những nhớ nhung khắc cốt ghi tâm, những lưỡng lự chần chừ trong đêm dài yên tĩnh, những tuyệt vọng dần lĩnh ngộ ra trong quá trình theo đuổi, rõ ràng biết theo đuổi nàng là sẽ đau sẽ thương tổn, song sẽ không nuối tiếc. Hắt tưởng mình rất đổi kiên cường, có thể vượt qua sự giày vò của những nỗi đau vô bờ bến. Vậy mà, thời khắc này đây hắt mới biết, trên thế gian này có những đau đớn vĩnh viễn không bao giờ

là đủ. Phù Dao... Tại sao lại nói ra câu đó? Nàng chưa từng nợ hân điều gì. Điều mà Chiến Bắc Dã hân thật sự sợ, không phải là không có được nàng... Mà hân chỉ sợ nàng không hạnh phúc, không vui vẻ, không được phúc thọ dài lâu.

Mạnh Phù Dao tròn mắt, mỉm cười nhẹ nhàng bước lên bậc cao, đứng trước đỉnh màu ánh kim. Trong đại điện là một màn mịt mờ, ngoài bát long bảo đỉnh màu ánh kim ra nàng không nhìn rõ cảnh vật nào hết, nhưng dường như có ánh mắt đang nhìn nàng từ góc tối, song khi nàng đưa mắt tìm kiếm lại không nhìn thấy gì cả.

Nàng nghĩ một hồi rồi hỏi: "Tôi phải đưa đồ của tôi cho ông nhưng ông làm thế nào để tôi tin ông sẽ thực hiện lời hứa của mình, sẽ không để tôi thấy tôi hi sinh vô ích?"

"Bốn tọa nhất ngôn cừu đỉnh, lẽ nào lại phản lại lời mình?" Trường Thanh Điện chủ lạnh lùng đáp.

"Tôi chưa bao giờ tin vào thần thánh. Mạnh Phù Dao đáp lại lạnh lùng hơn.

Trường Thanh Điện chủ bình thần nhìn nàng, có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện để chết sẽ tốt hơn là ra tay giết, nếu không thì yêu nữ này lúc gần chết mà phần nộ cũng không dám bảo đảm sẽ không gây ra đại họa. "Bốn tọa lấy tôn vinh vĩnh hằng và sự trường tồn của Trường Thanh Thần điện để thề", ông ta đáp rồi giơ tay, ngón tay ấn vào hai mắt của phi long trước cửa cửu nghi đại điện, "Nhất định sẽ giữ lời hứa, nếu phản lại lời thề, thân xác sẽ bị dày dọ, vĩnh viễn lưu đầy nơi địa ngục."

"Ông đáng lẽ phải ở dưới địa ngục." Mạnh Phù Dao lạnh lùng đáp, quay đầu nhìn miệng rồng lớn, đưa tay vào trong nàng sẽ bị lấy đi những gì? Nàng sẽ mất đi đôi mắt? giọng nói? Sức khỏe? Hay là...

Ánh mắt nàng liếc qua mặt Trường Thanh Điện chủ, rồi lại nhìn đi nơi khác nữa, hình như nàng phát hiện được gì, bỗng cười khinh bỉ. Không cần chọn lựa nữa. Sự chọn lựa này không hề nhẹ nhàng như vậy. Bàn tay đưa ra sắp chạm vào bát long bảo đỉnh ánh kim của nàng từ từ thu về, nàng nói: "Có gì đáng để chọn?"

"Hả?" Trường Thanh Điện chủ sắc mặt lạnh lùng, lông mày nhếch cao, thái độ có vài phần kỳ lạ.

"Tôi chỉ có thể đưa cho ông máu của tôi mà thôi." Mạnh Phù Dao một tay vỗ bẹp bảo đỉnh, quay người cười nhạt, "Những thứ khác tôi sẽ không đưa đâu".

"Người sao có thể nói một đẳng làm một nẻo như vậy!", đuôi mày của Trường Thanh Điện chủ dựng thẳng lên, "Ta cần máu của người làm gì?"

"Nếu ông không muốn, tôi chỉ có thể cho ông đồ máu."

"Àm."

"Bịch."

Giữa đất trời bỗng ánh lên một đóa sen hồng như một ngọn lửa! Ánh sáng đại điện cuồn cuộn dâng trào, hai tiếng kêu vang dội cùng lúc vang lên, kèm theo là hai vầng sáng phút chốc bao bọc lấy đại điện, đại điện trong nháy mắt tràn đầy ánh sáng mù mịt, chiếu rọi hai bóng dáng xuất hiện đồng thời.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.4

Một người là Mạnh Phù Dao, đưa tay kéo phăng tấm màn che, trong tiếng rắc rắc gãy vụn, nàng nắm lấy bảo đỉnh nặng trĩch ném về phía Trường Thanh Điện chủ, ánh sáng trắng ngọc hơi hồng giữa lòng bàn tay phản chiếu lên hàng mày đậm đầy anh khí của nàng.

Một người là Đế Phi Thiên, một chương phá tan Cửu Nghi đại điện, vừa như hung thần ác liệt lại vừa như một kẻ phong thái ưu nhã xông vào trong, tay còn lại lôi kéo rất nhiều người, không để bọn họ chạy cũng không để bọn họ tiếp cận, miệng vẫn còn thoải mái cười nói: "Coi như người thông minh, không bị lừa vớ này".

Hắn ta đỡ một nam nhân áo xanh bằng một tay, hai người như đang đối chưởng, mái tóc dài phía sau đầu vẫn bay bay đầy sức sống, kéo theo vô số những cái bóng màu xám đen, vây quanh một đám người y phục khác biệt.

Mạnh Phù Dao không quen biết những người này, Lôi Động lại nhìn có vẻ ghen tị, Đế Phi Thiên này thật sự thần dị gần giống yêu rồi, dựa vào sức mạnh của một mình hắn ta mà có thể chiến với đại bộ phận Thiên vương Trường lão của Trường Thanh Thần điện!

Một đường sáng màu trắng vượt chân trời, mãnh liệt tới mức gần như muốn phá tan cả đại điện, Mạnh Phù Dao phản nộ tung một kích sát khí bay khắp nơi, Trường Thanh Điện chủ chỉ cười khẩy rồi búng ngón tay, chiếc kim đỉnh như muốn đè bẹp trời đất bỗng trở thành bột kim loại tiêu

tan giữa không trung. Những vẫn còn một đoạn ánh sáng màu kim chưa bị dập tắt, xông thẳng về phía Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao bay lướt qua nó, tư thế lướt qua như thể không có vật gì, nhưng mà ánh sáng màu kim đó đột nhiên hóa thành ngàn tia sáng, giống như một chiếc lưới bao phủ lấy nàng, ngón tay Mạnh Phù Dao vừa vung lên, năm ngón như sen hồng phát quang chói lọi, xé rách chiếc lưới màu kim đó, nhưng vẫn còn một tia trong số đó, xuất thần nhập quỹ bắn qua cánh tay trái của nàng.

Máu tươi bắn ra, xa hơn mười trượng rồi rơi trên thang ngọc, lẫn với đám mưa bột kim, hòa vào màu tím nhạt tươi đẹp của hoa ngô đồng. Tất cả người trong điện đều bị chấn động, tới Đế Phi Thiên cũng nghiêng đầu quan sát. Ánh mắt hãn ta có phần kinh ngạc, cũng có phần không cam tâm, bản thân ngủ quá nhiều rồi, tới mức không lên được cảnh giới, để bây giờ đến cả Thiên cơ cũng có thể đối phó được hãn ta, cũng không còn cơ hội để đấu với thần như thế này nữa, thật sự là thụt lùi rồi. Trong đời không thể chiến đấu với cường địch một trận quả là chuyện vô cùng đáng tiếc.

"Trả Kim Cương lại cho ta!" Hãn ta đột nhiên hét lên. Chiến Bắc Dã lập tức vứt con Kim Cương trên bả vai đi. Chim ngũ sắc rực rỡ bay giữa không trung, tất cả mọi người đều nhảy lên cướp, Trường Thanh Điện chủ hình như cũng muốn ra tay nhưng lại do dự một đoạn. Khí xanh trên mặt ông ta liên tục biến đổi hết sức mãnh liệt, nhưng lúc này đang hỗn loạn, nên không ai chú ý.

Đế Phi Thiên đưa tay ra triệu Kim Cương, lập tức hai Trưởng lão nhảy lên cướp, một người mặt xanh tóc bạc, đeo mặt nạ Tu La lộ ra dung mạo vô cùng hung dữ, người kia thân hình vạm vỡ, y bào thêu một con rắn lớn, trong khi hành động đột ngột có tiếng vang lên, chấn động tới nửa tòa đại điện rồi oang oang vọng lại.

"A Tu La Vương, Ma Hô La Già Vương!" Ca Lôu La Vương mặc y phục màu lam vẫn đang không ngừng đối chưởng với Đế Phi Thiên hét lớn, "Đó là chân hồn Vu thần, nhất định phải giết!"

Lời của y chưa dứt thì hai người nữa đã xuất hiện, hai luồng ánh sáng trắng đen nhấp nháy, rào rào từ không trung đáp xuống mặt đất, A Tu La Vương và Ma Hô La Già Vương bị đánh lui, Kim Cương đã rơi vào tay của Đế Phi Thiên.

Tiếng của Ma Hô La Già Vương lớn như tiếng sấm: "Lôi Động, Cốc Nhất Diệp, các người dám nổi giáo cho giặc!"

"Ta có động thủ sao?" Tiếng Lôi Động còn to hơn y, nếu tới gần một chút có thể bị ù tai, "Đột nhiên ta cảm thấy nơi này rất mát mẻ nên muốn đứng thôi mà."

Lão đứng đó, thân hình vạm vỡ như cánh cửa, vừa hay cản được đường.

"Ta không thích cậ đông đánh yếu." Cốc Nhất Diệp không muốn tranh cãi, cau mày bình thản đáp, "Mặc kệ ngươi là ai."

Đế Phi Thiên nhếch mày, bàn tay đang đối chưởng với Ca Lôu La Vương bỗng cử động, cười nói: "Để ông cho người chơi một trò mới lạ."

Ca Lôu La Vương cảm giác lòng bàn tay dường như có vật gì lạ, lập tức rút về, cái tên đang rất thích thú khi trối được y rất lâu ấy sao có thể thả y ra như vậy được. Y vừa quay lại nhìn thấy tay áo của Đế Phi Thiên vẽ ra một ranh giới không ai có thể xâm nhập trong đại diện cả bốn phía đều là địch này, hắn ta cười nói: "Lát nữa ông đây sẽ dạy bảo ngươi".

Sau đó hắn ta ngược mắt nhìn Lôi Động và Cốc Nhất Diệp nói: "Này, bảo vệ ta".

"Tại sao quanh đi quẩn lại ta lại đi giúp hắn vậy?" Lôi Động khó hiểu ngẩng đầu lên trời nghĩ nửa ngày cũng không ra đáp án, đành bỏ qua, bước lớn âm âm qua đó cùng đứng, "Ta đây không bảo vệ người, ta đây chỉ đứng ở đây thôi!"

Cốc Nhất Diệp chau mày nhìn Lôi Động rồi bình thản đáp: "Người đó, tốt thì không học, toàn học cái xấu."

Lôi Động nhìn lên trời ra vẻ không nghe thấy gì...

Ca Lô La Vương cau mày nhìn Đế Phi Thiên chuẩn bị hợp hồn với Kim Cương, bụng nghĩ xem nên tính toán thế nào, y vẫn không hiểu nổi Điện chủ sư huynh lợi dụng y để cầm chân Đế Phi Thiên có ý đồ gì. Giờ đây Thánh chủ thất thế, Thần điện bát bộ và các Trưởng lão, ngoài Thất Trưởng lão quản lý bộ Dạ Xoa và hai bộ khác trong Thiên Long ra, đại bộ phận đều trung thành cống hiến hết mực cho y, tại sao Điện chủ không tiếc thương bản thân, tổn hại thực lực, cùng sống chết đấu với người như Đế Phi Thiên làm gì nữa?

Y thoáng dao động, ngược mắt nhìn lên Trường Thanh Điện chủ, gần đây khí xanh trên lông mày ông ta xuất hiện liên tục, chắc hắn ngày phi thăng sắp tới? Trước khi Điện chủ phi thăng phải lập tức trao lại đại vị, tương lai Trường Thanh Thần điện là của y rồi, hà tất phải có thêm nhiều kẻ địch làm gì? Còn Đế Phi Thiên hiểu chiến kia... nghĩ cách để dụ hắn ta đánh nhau với Điện chủ sư huynh là được.

Suy nghĩ đã định, y lùi về sau một bước, ra hiệu với mấy vị đại vương, mấy người đó ngẫm hiểu, vẫn tiếp tục công kích nhưng chỉ phát ra tiếng mà không có lực, dù sao thì Lôi Động và Cốc Nhất Diệp đều lừng danh thiên hạ, nhất thời không đánh lại được cũng là lẽ thường tình. Ánh mắt Lôi Động lại hết sức buồn bực, còn tưởng sẽ được đánh một trận lớn không ngờ lại có âm dương quái khí như vậy, thật là một trận đánh không có khí thế nhất từ trước tới giờ...

Đế Phi Thiên bên này đánh rất kỳ lạ, Mạnh Phù Dao bên đó đang sắp bị rơi vào nguy hiểm. Không kể tới các đám quân đen ngòm bên dưới đại điện, chỉ một Trường Thanh Điện chủ thôi cũng như núi cao biển rộng, sừng sững đứng trước mặt rồi. Kim đỉnh ném qua bị Trường Thanh Điện chủ một tay hóa giải, biến thành hàng ngàn tia sáng bắn thương cánh tay trái của nàng, Mạnh Phù Dao cũng biết nàng vẫn không phải đối thủ của ông ta, không chỉ nàng, tất cả những người ở đây đều không phải. Sau khi Đế Phi Thiên hợp hồn có thể cùng chiến với nàng, nhưng trong thời gian Đế Phi Thiên hợp hồn liệu nàng có trụ được không? Còn chưa kể tới Thần điện bát bộ, còn cả Thất Trường lão vẫn chưa ra tay nữa. Có lẽ mạng này của nàng phải bỏ lại nơi này rồi, có điều nếu chuyện đó xảy ra thì có sao đâu chứ? Thoải mái vứt đi hận thù, thông dong tự tại ở Trường Thanh, có bao nhiêu người có thể sáng khoái bước vào cửa lớn của Trường Thanh Thần điện, có bao nhiêu người đã sống sáng khoái như thế này?

Vào lúc này, quân đội Đại Uyển có lẽ đã đặt chân lên lãnh thổ này rồi, người ép ta thịt nát xương tan ta sẽ trả người ngàn dặm xác chết.

Thế là đủ rồi!

Nhưng lúc này nàng vẫn không thể nghĩ ra Trường Tôn Vô Cực đang ở đâu.

Ban nãy khi nàng chuẩn bị đưa tay vào miệng rộng, bỗng nghe thấy một âm thanh cực nhỏ vang lên, âm thanh đó tuy không phải tiếng nói nhưng truyền tới rất kỳ lạ, không biết tại sao lòng nàng thắt lại, bất giác dừng tay mà chẳng có lý do.

Nàng cứ nghĩ là Vô Cực, nhưng nếu Vô Cực nhìn thấy nàng rồi tại sao lại không xuất hiện? Vì hấn đang mang trọng tội không thể xuất hiện hay vì nguyên nhân khác? Trái tim Mạnh Phù Dao như thể bóp nghẹt, đau đớn và bất an như một con rắn bò khắp các mạch máu trong cơ thể nàng, nó bò tới

đâu cảm giác ghệt thở lan truyền tới đó, nàng gắng gượng ổn định tinh thần, giương mày lạnh lùng nhìn Trường Thanh Điện chủ.

Trường Thanh Điện chủ càng lạnh lùng hơn nữa nhìn nàng. Sự việc tới ngày hôm nay, dù cho có phải vượt bỏ cơ hội Sư tổ chuyển kiếp, trùng hưng Thần điện cũng không thể giữ lại bất cứ mầm họa gì cho Thần điện Trường Thanh! Ông ta dồn sức khóa chặt Mạnh Phù Dao, đột nhiên giơ tay lên tóm. Phía sườn Mạnh Phù Dao vang lên tiếng xé không gian, không gian bốn bề chợt phát ra tiếng kêu soàn soạt như tờ giấy mỏng bị vo viên, xé toạc. Từng đợt chân khí bị bóp ghệt như thể muốn cuốn Mạnh Phù Dao vào bên trong, nắm chặt rồi siết tới chết.

"Vù!" Dải kiếm dài màu đỏ đậm từ từ lướt qua, một kiếm dừng mãnh vùng ra. "Xoẹt!" Mười ngón tay trắng ngọc chém một nhát vào luồng sáng nhẹ đang lay động trong không trung.

Không gian chấn động liên tiếp khiến cả đại điện dường như cũng chấn động theo, trường kiếm mà Chiến Bắc Dã phóng ra bỗng chuyển hướng, lao thẳng về phía tim của Mạnh Phù Dao, mười ngón tay chặn Mạnh Phù Dao cũng đột ngột giương cao, hướng về phía Chiến Bắc Dã.

Cả hai người đều kinh ngạc, ánh mắt vừa đối nhau phút chốc dốc sức quay người, bị lỗ nhịp vụt qua cả hai cùng lao đảo, lùi về sau ba bước.

Trong một chiêu, lui.

Trường Thanh Điện chủ lộ rõ vẻ kinh ngạc, ông ta vốn nghĩ rằng một chiêu này có thể khiến hai người kia lập tức bỏ mạng, không ngờ bọn họ chỉ bị đẩy lui ba bước, chiêu này nhìn giống như võ công nhưng thật ra có dùng cả thần thuật lưu truyền của tổ tiên, đập tan không gian, đoạt mệnh đối phương trong phút chốc, ông ta tưởng rằng trong thiên hạ trừ Ca lâu La Vương sư đệ của mình ra, ngoài đệ nhất Thiên cơ trong số Thập cường giả mà nhân gian hay nhắc tới ra, không có kẻ nào có thể chịu được.

Yêu sen này lẽ nào lại mạnh tới vậy?

Vậy thì càng không thể giữ lại rồi.

Tuy kinh ngạc nhưng đối với ông ta mà nói, giết hết tất cả người ở đây vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay, người - thần vốn khác nhau một trời một vực, nếu không tại sao một người có dã tâm như Ca Lô La Vương lại chưa từng dám ra tay với ông ta?

Ông ta cười lạnh, lại bắn ra một ngón tay. Manh Phù Dao bỗng cảm thấy trước mắt đen kịt. Không phải là màu đen khi bị đánh tới ngất xỉu, mà là trời đất khi đó đổi màu đen, như thể đất trời bị thần tiên đột ngột kéo bức màn đêm tối xuống, hoặc là đưa tay che đi mặt trời trên cao, hoặc là thí luyện tất cả những sự vật đen tối trên thế gian, cùng lúc tất cả đều giới xuống trước mắt nàng.

Không chỉ đen mà còn mất đi trọng lượng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.5

Cảm giác như ở Vân Phù lại quay lại, nhưng ở nơi đó nàng vẫn có thể bay lượn, còn lúc này nàng cảm thấy năng lượng trong người như bị rút hết, hai vai nặng như thể ai đó đặt vô số ngọn núi lớn lên trên. Năng lượng cực lớn ngày hôm đó ép tới mức lục phủ ngũ tạng của nàng như bốc cháy, mắt hoa đi, chỉ cảm thấy cổ họng có gì đó ngòn ngọt, miệng nàng đã phun ra một ngụm máu xuống đất. Lúc này nàng không còn nhìn thấy gì nữa, tim đập như đánh trống, áp lực mạnh khiến huyết dịch toàn thân dường như đều chảy ngược, trong chớp mắt như thể muốn xé toạc da thịt bắn ra ngoài, đến cơ bắp hình như cũng bị mỏng đi vài phần, có một vài chỗ đã bắt đầu đỏ lên, đó là mạch máu dưới da bị phá vỡ, tiếp theo, động mạch và tim cũng có thể bị vỡ.

Trường Thanh thần thuật: Thương Thiên Chi Trọng(*).

(*)Thương Thiên Chi Trọng: Sức mạnh của trời.

Năng lượng lớn mạnh đó thế gian không có ai có thể chống lại được, Mạnh Phù Dao run rẩy, tay chống xuống đất, nghe rõ âm thanh của huyết dịch chảy khắp nơi trong cơ thể không thể khống chế của mình, nhưng nàng thà chết vẫn chống dưới đất, móng tay móc vào khe hở vân thạch, từng bước, không lùi. Bốn phía yên tĩnh vô cùng nhưng cũng rất ồn ào. Yên tĩnh là trời đất yên tĩnh, ồn ào là tiếng của nội tạng tâm can, Mạnh Phù Dao liều mình kháng cự, cơ thể chao đảo, vào lúc ấy có người qua diu nàng dậy.

Người đó vừa đỡ nàng dậy thì trọng lượng bỗng chảy đi một nửa, cơ thể Phù Dao nhẹ dần đi, cảm giác huyết mạch trào dâng mà chết dần vơi, cố gắng nhìn lên, quả nhiên là Chiến Bắc Dã giúp nàng gánh đỡ. Đôi mày đen anh tuấn của nam nhân phút chốc nhuốm đầy mồ hôi, dưới áp lực cực lớn này, tư thế dìu nàng lên cũng vô cùng khó thực hiện, nhưng hăn lại tuyệt đối không từ bỏ.

Hai người dìu lẫn nhau, đứng vững không lùi.

Trường Thanh Điện chủ chớp mắt, đang định dồn sức ép tiếp tục bỗng liếc thấy hai bóng một đen một trắng thoát ẩn thoát hiện phía sâu đại điện. Hai cục tròn nhỏ dường như đang đánh nhau từ nãy đến giờ, con trắng cắn con đen một cái thật tàn nhẫn.

Nguyên Bảo và Hắc Trân Châu lại đánh nhau rồi...

Trường Thanh Điện chủ chau mày, có một chút phân tâm, ánh mắt vừa rời đi, Hắc Trân Châu đã đá Nguyên Bảo đại nhân ra ngoài, bay thẳng về phía Trường Thanh Điện chủ.

Nguyên Bảo đại nhân kêu gào thảm thiết trong không trung, lao mình về phía tượng thần đại điện, nhìn tốc độ đó, nếu nó va phải thì một trăm phần trăm tan xương nát thịt.

Trường Thanh Điện chủ lại tiếp tục chau mày, thần thú trăm năm có một của Trường Thanh, từ trước tới nay là thần thú có ý nghĩa tượng trưng cho thần điện, một khi không còn nữa cũng đồng nghĩa với việc Thần điện sẽ suy sụp.

Tay áo của ông ta hơi nhấc lên, bắt được Nguyên Bảo đại nhân.

Nguyên Bảo đại nhân vừa chuyển mình, ôm chặt lấy ngón tay ông ta khóc lớn, tỏ vẻ cảm kích lắm. Trường Thanh Điện chủ đẩy nó ra, nhìn ngón tay đầy nước mắt nước mũi, chỉ tay ra vẻ khó chịu, lấy khăn lau tay.

Mạnh Phù Dao bỗng xông lên. Áp lực vừa được nới lỏng, nàng lập tức như gió cuốn, cuộn qua đó với tốc độ kinh hồn, mười ngón tay bắn liên tiếp giữa không trung, hàng chục đường sáng màu đỏ bắn ra tứ phía, cùng lúc nhắm về phía Trường Thanh Điện chủ!

Ánh sáng đỏ kéo dài khắp nơi trong không trung, như muốn cuốn lấy Trường Thanh Điện chủ. Trường Thanh Điện chủ cười khẩy, ấn tay xuống phía dưới, ánh sáng đỏ nháy mắt bị ép nhỏ, tiêu tan.

Mạnh Phù Dao đã tới rồi.

Nàng liên tục xông về phía Trường Thanh Điện chủ. Trường Thanh Điện chủ phẫn nộ, giơ tay ra muốn bắt nàng ném đi.

Hương thơm ngào ngạt đồn dập ập tới, nàng đứng trên chỗ thịt đầu tay cơ bắp mềm như gấm của Trường Thanh Điện chủ, ông ta từ khi sinh ra tới giờ chưa từng gần nữ sắc, trong nháy mắt bỗng ngỡ ngác. Từ khi ông ta có được thần thuật của Điện chủ trước, chỉ cần tâm niệm dao động, là lòng bàn tay có thể đoạt mạng người khác, trong thiên hạ không một ai dám tới gần ông ta, từ nhiều năm nay ông ta đã không dùng tới võ công, nên không còn thông thạo các chiêu thức võ công nữa.

Bị Mạnh Phù Dao tiếp cận, ông ta nhất thời không phản ứng kịp, không biết phải dùng chiêu thức gì để đẩy ra. Chiêu này của Mạnh Phù Dao nếu như dùng với thiên cơ chắc chắn là tự tìm đường chết, nhưng dùng với Trường Thanh Điện chủ nhiều năm ngồi trên cao nhìn thì có vẻ hoang đường, song lại chính xác tới không thể chính xác hơn. Trong lúc ông ta ngỡ ngác, Mạnh Phù Dao bỗng nhoẻn miệng cười.

Môi nàng tóe máu nhìn như một hung thần, hàm răng lộ ra, không biết từ lúc nào đã ngậm một thanh đoản kiếm cực nhỏ, tiếp theo đó nàng thình lình hất đầu. "Roạt!", thanh đoản kiếm trong lúc nàng hất đầu đã lóe sáng, như một tia chớp xoẹt qua đầu Trường Thanh Điện chủ, một vệt máu theo vết

đoản kiếm vẽ ra một vòng cung màu đỏ đậm. Vòng cung đó không lớn, vết thương cũng không sâu, khi đoản kiếm còn dự định thừa cơ hội này cắt là cơ bắp của Trường Thanh Điện chủ thì lực thần thông từ trong người ông ta đã hất kẻ ám sát là Mạnh Phù Dao ra ngoài.

Mạnh Phù Dao bị bắn ra xa được Chiến Bắc Dã đỡ lấy, nàng tiếp đất tay vẫn còn nắm chặt đoản kiếm, cười lạnh.

Khi đó cả điện trên dưới đều phát ra tiếng hét kinh ngạc trong màn mưa máu, âm thanh như sóng biển cuộn cuộn, chấn động tới mức đại điện nổ ầm ầm.

Điện chủ đã bị thương!

Điện chủ, thần thông thiên nhân, độc bước thiên hạ năm sinh tử của người khác hôm nay đã đổ máu ở cửa nghi đại điện.

Thất Trường lão mặt đã biến sắc. Không giống với các đệ tử bậc thấp của điện chủ, Thất Trường lão là người rõ nhất công pháp và lợi hại của môn này, thực lực chảy khắp cơ thể; có vẻ chắc chắn tới không thể đập đổ nhưng một khi đã bị thương thì vết thương đó tuyệt đối không chỉ đơn giản là một vết thương nhỏ, tổn thương sẽ là cả chân nguyên!

Điện chủ không phải đã tu thành kim thân sao? Tại sao vẫn bị thương vậy?

Thần sắc của Trường Thanh Điện chủ càng u ám hơn. Người khác có thể không biết nhưng bản thân ông ta nắm rõ, cứ cho là Mạnh Phù Dao tiếp cận ông ta, thì ông ta cũng đâu có thể để một vũ khí thông thường trong nhân gian làm bị thương được? Thứ mà nàng cầm trong tay rõ ràng là đoản kiếm năm đó Sư tổ sáng lập tông giáo đã sử dụng trong truyền thuyết, có tên là "Liệt Tâm"! Tập hợp minh thép trên núi thần, chỉ rèn ra một đoản kiếm duy nhất trên thế gian, phá tan chân khí hôn nguyên trong thế gian, người bị đâm trúng ắt sẽ trọng thương. Cái đó cũng cùng một chất liệu với khóa của

đỉnh Vân Phù, sớm đã mất dấu vết, chỉ còn là vật tồn tại trong truyền thuyết.

Mạnh Phù Dao lấy thứ này từ đâu?

Ông ta chắc chắn khi nàng lên điện, vật này vẫn chưa có trong tay nàng, vậy thì....

Ánh mắt của Trường Thanh Điện chủ dõi xuống đám vụn kim trên thang ngọc. Sau khi nàng lên điện, thứ mà nàng thật sự tiếp xúc chỉ có kim đỉnh đó mà thôi.

Có người... đã đoán được ông ta sẽ để Mạnh Phù Dao đi chọn đỉnh thần tể nên đã đặt thứ đó trên đỉnh từ trước. Ông ta phẫn nộ, sát ý dâng cao, quai hàm đánh lại, từ từ giơ tay lên. Song trong lúc giơ tay lên, ngọn lửa xanh trong lòng ông ta bỗng trỗi dậy, ông ta vận khí ép xuống nhưng không được. Mặt ông ta biến sắc, trước đó mỗi lần ngọn lửa ma đó xuất hiện, ông ta đều đè ép được, song hôm nay vết thương nhỏ này lại làm hỏng đại sự!

Gần đây lửa ma trong ông ta ngày càng nghiêm trọng, dường như đang đi theo gót của Điện chủ đời trước, các đời Điện chủ sau khi trở thành ma đều không rõ tung tích, những kết cục không đầu vào đầu đó khiến mỗi lần ông ta nghĩ tới đều vô cùng sợ hãi, ông ta vẫn dùng chân khí để trấn áp ngọn lửa ma đó, chờ đợi khi linh hồn Yêu sen hồi sinh ông ta sẽ mượn nó hoá giải ngọn lửa ma này. Nhưng hôm nay khi cơ thể này bị thương, chân khí thất thoát tạm thời khiến ông ta mất kiểm soát.

Ma lực bạo phát, thực lực ông ta vô cùng lớn mạnh nhưng lại đang thất thế, ông ta không thể để lộ ra phong thái ma mị trước mặt bao nhiêu đệ tử ở đây được, nhất định phải lập tức tạm thời trấn áp lửa ma này. Trong nháy mắt, ông ta gọi Thất Trưởng lão qua, nhỏ tiếng dặn dò vài câu, rồi lại ra hiệu cho Ca Lô La Vương qua. "Bao vây bọn chúng, kẻ nào dám chạy giết không tha."

Ông ta nhìn Ca Lôu La Vương một cách lạnh lùng, "Đệ không cần do dự, cũng không cần hao tổn tâm kế lôi kéo các bộ, giết Mạnh Phù Dao cho ta, bốn tọa sẽ lập tức truyền lại ngôi vị Điện chủ cho đệ." Ca Lôu La Vương vui mừng khôn xiết, nhưng cũng có chút lúng túng khi bị ông ta nhìn thấu tâm tư, Trường Thanh Điện chủ lạnh lùng nhìn Ca Lôu La Vương nói: "Muốn đoạt ngôi vị không có gì không đúng, có điều, đệ thật sự nghĩ là giờ này bát bộ sẽ quy thuận đệ, bên cạnh bốn tọa chỉ còn có Tam Trưởng lão, Thất Trưởng lão sao? Hừ... Nếu không phải thấy đệ vẫn không dám có ý gì khác với bốn tọa, đệ nghĩ coi, ta có thể để cho đệ bày trò diễn kịch tới bây giờ sao?"

Ca Lôu La Vương run bần bật lùi lại sau, lập tức khom mình nói: "Thuộc hạ ngu xuẩn... Điện chủ xin tha tội..."

"Nhớ kỹ, giết chết ả." Trường Thanh Điện chủ không nán lại nữa, phát tay áo rời khỏi, "Nếu không đệ biết hậu quả rồi đó." Ca Lôu La Vương vâng dạ liên hồi, đưa mắt tiễn ông ta vội vã rời đi, bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh

mồ hôi, nghĩ tới những gì Trường Thanh Điện chủ nói trước lúc rời đi lại thấy căng thẳng, không bao giờ dám có ý nghĩ gì khác nữa, tay áo phát lên, hét lớn: "Người đâu! Giết hết bọn chúng!"

A Tu La Vương, Ma Hô La Già Vương một lần nữa ra tay tấn công Lôi Động và Cốc Nhất Điện. Tam Trưởng lão, Ngũ Trưởng lão, Lục Trưởng lão vẫn quan sát bên ngoài cũng bay xuống dưới, đứng ở bốn phía đại điện. Bát bộ điện quân đổ ra nhiều như nước chảy, từng đoàn từng đoàn vây quanh mấy người trong điện. Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã đứng áp lưng vào nhau, một người trường kiếm trong tay với ánh mắt kiên cường, một người đoản kiếm cười lạnh khinh bỉ. Ca Lôu La Vương lạnh lùng nhìn, lúc này Trường Thanh Thần điện đã là thiên la địa võng, cho dù Mạnh Phù Dao nàng có là đại la kim tiên cũng thoát không nổi.

Thiên hành giả nhất mạch, cuối cùng cũng chờ được tới ngày mây tan trăng tỏ...

Ca Lô La Vương ngẩng đầu, ánh mắt hết sức mãn nguyện, thả hồn vào giấc mộng Điện chủ của Trường Thanh Thần điện. Ngay sau đó dường như gã nghĩ tới điều gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hồng rồi, sao lại quên được hẳn ta!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.7

Trường Thanh Điện chủ bước đi vội vàng xuyên qua cửa nghi đại điện huy hoàng lao thẳng vào chính giữa cung điện, tới biệt viện đơn độc khác hoàn toàn với điện vũ vĩ đại hoa lệ. Từ lúc bắt đầu xuất hiện lửa ma, ông ta đã xây dựng biệt viện này để ở đây một mình, chỉ giữ lại một người hầu thân tín, để tránh bị người khác phát giác. Người trong điện không còn nghi ngờ gì, Điện chủ các đời tới cuối đời đều có những hành vi cổ quái, Điện chủ đời này đã rất bình thường rồi.

Ông ta bước đi rất nhanh, hành động nhanh lẹ, một bước ngàn dặm, rất mau đã nhìn thấy bụi cây rậm rạp bên ngoài biệt viện của mình. Trường Thanh Điện chủ ở cực bắc, băng tuyết cô thành, chỉ có duy nhất một biệt viện ở đó, là một hảo cốc cực kỳ hiếm thấy, bốn mùa ấm áp, hoa mọc um tùm, ông ta không thích cây cỏ nhưng trước sân của mình lại trồng rất nhiều cây, để che mắt người khác.

Lúc này ma hỏa trong người ông ta hoành hành nghiêm trọng, khí xanh trên mặt từng đợt từng đợt hiện lên, từng đợt khí nóng không ngừng bốc lên khiến cho ông ta hơi hoảng hốt, không thể bình thản như ngày thường nữa, xuyên thẳng qua bụi cây để vào trong. Tay áo phất lên đám cây, có tiếng rào rào, mặt đất in bóng nghiêng ngả của cây, gầy guộc nhưng rất dài.

Bước chân của ông ta vội vã.

Phía trên bỗng vang lên âm thanh xé trời. Âm thanh đó truyền tới cực nhanh, nhanh tới mức gần như ở cạnh bên tai, âm thanh vừa tới, một bóng

đen xuất hiện trước mặt ông ta.

Trường Thanh Điện chủ vẫy tay đẩy lui, ánh mắt vừa lướt qua thì nhìn thấy một bàn chân đen xì, bàn chân đó chắc là đã ba năm rồi không rửa, tỏa ra mùi thịt xông khói cực kỳ khó chịu, ngay cả lợn trong chuồng heo còn sạch hơn bàn chân đó nhiều. Ngón chân trên bàn chân đó còn cắm một que tăm. Người này đã dùng bàn chân ba năm không rửa còn cắm que tăm trên ngón chân để đi thích sát Trường Thanh Điện chủ đệ nhất thiên hạ!

Trường Thanh Điện chủ sinh ra đã sạch sẽ sao có thể chịu được chuyện này, càng không muốn dùng bàn tay sạch sẽ của mình đụng vào, đến cả tay áo cũng không muốn đụng phải. Ông ta lùi, ngay cả lùi cũng giống như một đám mây màu kim, khoảnh khắc đó liền bay ra khỏi bụi cây.

Người có bàn chân đó dường như đã đoán được ông ta sẽ lùi, giữa không trung làm một cú xoay vô cùng đẹp để nhịp nhàng, thu bàn chân đó lại, một vật màu xanh bắn ra ngoài, khoanh một vòng tròn rất có tính đàn hồi, bắn thẳng về phía lưng của Trường Thanh Điện chủ. Trường Thanh Điện chủ phất nhẹ tay áo, lá xanh cuộn khắp trời, giống như hàng ngàn vạn con dao nhỏ bay về phía đối phương, đám lá cây đó dưới sự điều khiển của ông ta đều trở thành những đoản kiếm cứng sắc, mạnh mẽ bay qua, trong tiếng kêu rào rào liên hồi, tất cả các cây nhỏ đều bị những lá cây nhẹ mỏng này chặt đứt. Song nó lại không thể làm đứt được thứ màu xanh đó. Thứ đó dính dính quẩn quẩn bay bay xoay xoay trong không trung, thần kỳ hút dính hết đám lá còn sắc hơn cả dao kia, tiếp tục tấn công về phía Trường Thanh Điện chủ.

Trường Thanh Điện chủ vừa búng ngón tay đã đánh bay vật kia lúc nó gần tiếp cận mình, khi rút tay về cảm giác đầu ngón tay dính dính và lạnh toát, ông ta quan sát kỹ thứ chất lỏng kết dính màu xanh xanh vàng vàng rồi ngơ ngác một hồi, rõ ràng đã nhận ra nhưng nhất thời lại không dám tin. Cút mũi! Một đồng cút mũi!

Vô cùng phần nộ, Trường Thanh Điện chủ dùng lực vẩy mạnh tay, tay áo rộng phút chốc đánh đổ liền mấy cây lớn, cây rào rào ngã xuống, tên sát thủ hèn hạ đá chân hỉ mũi đó không còn chỗ nào ẩn thân, nhảy lên một đoạn rồi từ trong đám bụi chuồn mất.

Hắn chạy trốn nhưng trong không trung không lưu lại dấu vết gì, người này thân pháp linh hoạt sớm đã không để lại vết tích, giống như một ngọn gió, một đường sáng, một dòng nước vậy, đi tới đâu là chảy hết tới đó, không có chuyển hướng không có trở ngại cũng không có điểm dừng, vô cùng gọn gàng đẹp đẽ, lẽ dĩ nhiên, trước tiên là không nhìn bộ y phục bẩn thỉu và khí chất hèn hạ đó. Có điều người này khi đứng yên trông rất khó coi nhưng lúc hành động thì lại rất đẹp mắt, phong thái thậm chí còn thánh thiện nho nhã, trong lúc bay lên rồi hạ xuống hẳn ta không hề trực tiếp tiếp xúc với Trường Thanh Điện chủ, động tác rất tỉ mỉ, không đâu không có mặt, Trường Thanh Điện chủ mấy lần hạ sát thủ đều bị hắn tiếp một chiêu đại pháp phân mũi, tuyệt chiêu nhổ đờm, ép ông ta tới mức không thể không thu chiêu lại, trong chớp mắt đã đấu được gần trăm chiêu. Trường Thanh Điện chủ hiện giờ không dám sử dụng thần thuật, sợ sẽ dẫn dụ lửa ma phản lại, phát ra không thu về được, cũng không dám dùng thực lực, trên người đã có vết thương, trận này tiếp tục đấu với cao thủ vô lại, lại phải nhìn thấy bàn chân phân mũi ghê tởm tới đỉnh điểm của hắn ta, khiến cho lửa ma trên người ông ta rạo rực càng phát càng không thể tắt, khí xanh trên lông mày của ông ta cứ lập lòe, đã sắp chạm tới giới hạn bạo phát rồi.

Cuối cùng thì khi tên sát thủ hèn hạ một lần nữa sử dụng tuyệt chiêu đờm đặc của hắn ta để ép ông ta một đấu một, Trường Thanh Điện chủ cũng đã bị khiêu khích đến nổi bạo phát lửa ma, ngón tay vừa giơ lên, nháy mắt biến thành màu kim thuần túy, nắm thật chặt, trong không gian phát ra một tiếng nổ vang dội, cây bên cạnh người đó phút chốc đều đồng loạt nổ tung, đến cả mặt đất cũng bị cuộn lên, trong đám vụn nhỏ bay bay những mảnh gỗ cứng như sắt hừng hực cuộn về phía người đó. Đám chân khí này giao nhau bắn ra những sợi dây như vông, hòa vào thực lực vô thượng nhanh

gọn của Trường Thanh Điện chủ, trong nháy mắt bốn phía đều bị bó chặt giống như thùng sắt kiên cố, không ai có thể toàn thân mà tháo chạy được.

Người đó bật cười, đột nhiên ôm lấy đầu, cuộn tròn lại một cách cực kỳ không nho nhã, lăn qua đám vụn sáng đang bay ra tua tủa, chỉ là lúc cuộn tròn đó tuy không đẹp để linh hoạt nhưng mặt đất bỗng lại xuất hiện rất nhiều những vết máu nhỏ, dưới mũi riu của chiêu thức nửa thần thuật nửa võ công này hẳn đã bị thương rồi. Hắn lăn qua lăn lại dưới đất, căn rằng chịu đựng không đặng mà kêu lên hừ hừ, Trường Thanh Điện chủ cười khẩy, cảm thấy chân khí có chút không ổn định, đang muốn đi trước một bước giết tên này thì chân bỗng nhói đau. Ông ta vừa cúi đầu thì thấy không biết tự bao giờ một cây kim dài đã cắm xuyên qua chân của ông ta.

Cây kim này trước đó không có, mà nếu có cũng chẳng có tác dụng gì, ông ta đi lại đều không chạm mặt đất, song ban nãy sau khi qua trăm chiêu, lửa ma bùng phát, ông ta bị thương, chân khí nặng đi nên người rơi xuống mặt đất. Tên kia trong trăm chiêu ban nãy đã lợi dụng động tác linh hoạt vô cùng của hắn ta để cắm chiếc kim dài không thanh không sắc vào chân ông ta.

Kim thân rắn chắc của ông ta luyện không tới gót chân,

ông ta cũng không ngờ được rằng trên thế gian này còn có người đánh nhau theo kiểu này, rõ ràng là một cao thủ lại không có phong thái của một cao thủ gì cả. Gót chân nhói đau, lúc này ông ta biết là không ổn rồi, ban nãy ông ta bị tên vô lại này dẫn dụ bước theo, xuyên trúng vào vị trí huyết tuyến, môn võ công này sợ nhất là huyết đạo bị thương, kim này ngay tức khắc khiến chân nguyên của ông ta bị bạo phát điên cuồng, lửa ma hoành hành, tàn nhẫn hơn nhát đao của Mạnh Phù Dao mấy lần.

Lí trí mách bảo tuyệt đối không thể tiếp tục chiến đấu nữa, nếu tiếp tục có thể sẽ gặp bất trắc ngay lập tức, ông ta giơ chân nhổ chiếc kim dài ra, bước tiếp quãng đường xa xăm mà đã bước qua, đi thẳng vào trong biệt

viện, bỏ xa tên sát thủ hèn hạ phía sau. Sát thủ hạ lưu đó cũng không đuổi theo, đứng thẳng người, mắt nhìn bốn phía thủ vệ Thần điện vì thấy động tĩnh mà bỏ ra, khắp khiêng tháo chạy, vừa chạy vừa hỉ mũi, lẩm lẩm: "Nha đầu... sư phụ đã tận lực rồi... mạng của sư phụ cũng là mạng... tiếp sau đây phải xem vận may của các con rồi..."

Trường Thanh Điện chủ vừa vào trong biệt viện lập tức nói: "Truyền Khẩn Na La Vương!"

A Đại - Người hầu của ông ta cung kính đáp: "Khẩn Na La Vương đã tới đây lâu rồi, đang chờ lệnh."

"Tới đây sớm như vậy làm gì?" Trường Thanh Điện chủ đi thẳng vào trong, thuận miệng hỏi. A Đại do dự một lúc, phía trong dường như có uẩn khúc gì đó. Trường Thanh Điện chủ lập tức hiểu ra, chau mày nói: "Nha đầu này, quá gấp rồi, một lòng muốn giết Vô Cực, những ngày này trong sáng ngoài tối điều tra, còn không biết dừng lại".

"Nàng ta cũng là vì không yên tâm..." A Đại từ từ nói "Ngôi vị treo đó cũng không phải chuyện gì to tát..."

"Nó không cần lo lắng." Trường Thanh Điện chủ vào phòng, bỏ mặt nạ khoanh chân ngồi xuống, bình thản đáp, "Ta đã quyết định rồi."

A Đại nghiêng mình kính nể, Trường Thanh Điện chủ lại không nói gì cả, ông ta từ từ nhắm mắt lại, trong căn phòng đầy khói thuốc xanh nhạt, thần sắc của ông ta rất mệt mỏi, rõ ràng trên mặt không có nếp nhăn nhưng bỗng già đi nhiều. Từ trước tới nay ông ta vẫn đinh ninh Trường Tôn Vô Cực sẽ chấn hưng Thần điện, nhưng khi nhìn thấy đoản kiếm trong tay Mạnh Phù Dao mọi ảo tưởng đã hoàn toàn tan vỡ.

Hôm nay ông ta đã rất nhiều gặp chuyện bất ngờ, lửa ma hản trên lông mày của ông ta, giờ ông ta đã không còn lựa chọn nào khác khác.

Ông ta thả dài, nói nhỏ: "Cuối cùng... không thể..." Lời mới nói được một nửa đã dừng lại, Trường Thanh Điện chủ đặt hai tay lên đầu gối, mắt nửa nhắm nửa mở: "Ta đã quyết định truyền lại ngôi vị cho Khẩn Na La Vương."

A Đại khom mình, Trường Thanh Điện chủ trầm ngâm một hồi, lại nói: "Dẫn Trưởng Tôn Vô Cực ra đây."

A Đại đi ra ngoài, Trường Thanh Điện chủ ngồi trầm ngâm trong căn phòng tĩnh lặng, ông ta muốn điều chỉnh hơi thở lại phát hiện khó mà trấn tĩnh nổi, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, gần như đứng ngồi không yên, không biết làm thế nào, dứt khoát không điều chỉnh nữa, tĩnh tâm chờ hai người đó tới. A Đại đưa Trưởng Tôn Vô Cực vào trước, vài ngày trước đó, sau khi cảm thấy Thiên Vực bị phá, Trường Thanh Điện chủ đã đem hãn rồi khỏi đình Tiếp Thiên, nhốt trong mật thất của biệt viện này. Biết được tâm ý của ông ta đã định, Khẩn Na La Vương ngày ngày tới đòi giết chết Trưởng Tôn Vô Cực, ông ta lúc nào cũng do dự, nhất mực ngăn cản, nhưng tới hôm nay có lẽ thật sự không thể giữ lại nữa.

A Đại đưa Trưởng Tôn Vô Cực tới trước mặt ông ta, nói nhỏ: "Khẩn Na La Vương ban nãy nhận lệnh tới điện trước rồi, sẽ qua đây ngay."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.8

Trưởng Thanh Điện chủ gật gật đầu, cúi đầu nhìn đồ đệ duy nhất mà ông ta yêu quý, Trưởng Tôn Vô Cực từ đầu tới cuối không hề ngẩng đầu, cũng không biết đã tỉnh lại chưa, Trưởng Thanh Điện chủ ấn lên mạch của hắn, chỉ thấy yếu ớt lúc có lúc không, rõ ràng là chân nguyên đã cạn, nghĩ là nếu như ông ta không hạ thủ giết chết hắn thì hắn cũng đã tới số rồi. Đứa trẻ này... thông minh cả một đời, hồ đồ trong một khắc, sao phải khổ vậy?

Sư tổ sáng lập tôn giáo chuyển kiếp, từ trước tới nay trong Thần điện dưới một người trên vạn người, được tôn kính vô cùng, vốn dĩ có thể kế thừa ngôi vị Điện chủ, tới lúc đó hắn sẽ là chủ của Thần điện, đồng thời còn là vua của nước Vô Cực, một mình làm Vương hai nơi, từ trước tới nay chưa từng có ai được như vậy, đó là vinh hoa mà nam nhi nào chẳng mơ ước? Nhưng Trưởng Tôn Vô Cực lại cam tâm tình nguyện vì yêu nữ kia mà từ bỏ tất cả, cuối cùng tới mạng của mình cũng phải mất, sao lại ngu ngốc tới vậy.

Có điều, Yêu sen đó có yêu khí ngút trời, rất quý quái, ban đầu khi nó chỉ là một vật chết, Sư tổ đã đổ thần hồn vào, không tiếc tính huyết thần lực nuôi dưỡng, nghịch thiên tạo tinh hồn cho nó, Trưởng lão trong điện muốn diệt trừ yêu vật, Sư tổ đã không ngại đối đầu với cả Thần điện chỉ vì thứ đó, đồng thời cất giấu Yêu sen đó đi khiến không ai có thể tìm được nó.

Bây giờ ông ta mới biết được rằng Sư tổ lúc đó thật sự là đại thần lực, đã phá vỡ không gian, thay đổi vận mệnh, đem Yêu sen đó đưa tới trần thế,

tiếp nhận luân hồi, tới kiếp này trùng phùng. Có lẽ đây là số mệnh đã an bài, vòng vòng chuyển chuyển, linh hồn của Sư tổ không thể nào thoát khỏi sự ràng buộc của Yêu sen.

Trường Thanh Điện chủ thờ dài, bất lực nhắm mắt, số mệnh đã định như vậy, Trường Tôn Vô Cực đã tự mình tìm đường chết, tâm huyết cả đời của hắn đã trôi theo dòng nước rồi.

Bên tai vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Trường Thanh Điện chủ từ từ mở mắt, bình thản nói: "Vào đi".

Cửa mở ra, Khẩn Na La Vương nhẹ nhàng bước vào, hết sức cung kính nghiêng mình nói: "Điện chủ, thuộc hạ vừa đi đoạt hồn, chậm trễ một chút, xin thứ tội."

"Đoạt hồn?" Trường Thanh Điện chủ trừng mắt, "Hồn của ai?" Khẩn Na La Vương cười vẻ hơi đắc ý, mở lòng bàn tay ra.

Trong lòng bàn tay Khẩn Na La Vương là một hạt minh châu phát ra ánh sáng màu ngọc trắng hơi hồng, giữa viên minh châu có hình người hơi mờ nhạt, Trường Thanh Điện chủ tỉ mỉ quan sát, sắc mặt mừng rỡ: "Hồn của yêu nữ đó!"

Trường Tôn Vô Cực ở phía dưới, hình như hơi động dậy, nhưng vẫn không thể đứng dậy.

"Ca Lâu La Vương tuân theo ý chỉ của Điện chủ, đích thân đi giải quyết yêu nữ đó." Khẩn Na La Vương mỉm cười, "Chúc mừng Điện chủ."

"Phụ thân người đã vì người mà hao tổn biết bao tâm tư." Trường Thanh Điện chủ liếc nhìn nàng ta với vẻ ôn hòa, "Tuy vậy nhưng một khi đã thành vương của một điện, khi tâm đã ở trong thiên hạ mà lại vì chuyện riêng mà bỏ việc công thì không đáng để ngồi lên ngôi vị này, người chắc cũng hiểu... Thái Nghiên?"

Khăn Na La Vương bỏ khăn trùm mặt xuống, lộ ra dung nhan yêu kiều chẳng chút già nua, cười mỉm đầy thần thái, ánh mắt không giấu nổi mừng rỡ: "Tạ ơn Điện chủ đích thân dạy bảo, Thái Nghiên nhất định ghi nhớ!"

Trường Thanh Điện chủ nhận lấy châu hồn đó, châu hồn vỡ vụn trong lòng bàn tay, hóa thành một chùm ánh sáng trắng trong lòng bàn tay màu kim của ông ta, vùng vẫy không yên muốn thoát khỏi, nhưng vẫn không thể chống lại được lực hút cực mạnh của ông ta, từ từ bị hút vào. Trường Thanh Điện chủ từ từ thở ra một hơi dài, tay ông ta vừa ấn một cái thì khí xanh trên mặt giật giật rồi dần biến mất, ánh kim chói lóa bay lên, sáng rực cả nửa gian phòng, hồi lâu sau ông ta mở mắt, nét mặt đã trở nên hồng hào.

Thái Nghiên mừng rỡ nói: "Chúc mừng Điện chủ, mầm họa đã trừ khử, người có thể thuận lợi phi thăng rồi!" Lời vừa cất lên, nàng ta lại nói tiếp: "Thần điện ta hàng trăm năm nay thật sự phi thăng chỉ có Điện chủ người mà thôi." Trường Thanh Điện chủ cười mỉm gật đầu, thần sắc vui vẻ Thái Nghiên lại quay đầu, nhìn Trường Tôn Vô Cực bên dưới khuôn mặt vô cùng hân hoan ban nãy lập tức trở nên lạnh lùng, sừng sững giơ chân đạp vào lưng Trường Tôn Vô Cực, cười nói: "Điện chủ, tên phản đồ này... không cần giữ lại nữa phải không?"

"Người giải quyết đi". Tâm trạng của Trường Thanh Điện chủ rất tốt, vẫy tay bảo, "Chỉ là đừng để máu làm bẩn nơi này."

"Dạ", Thái Nghiên một tay xốc Trường Tôn Vô Cực dậy, mỉm cười, đoạn muốn đi ra ngoài, mới đi được nửa đường bỗng nói: "Điện chủ... tên phản đồ này, nghe nói Mạn Đà La Diệp đã luyện tới trang mười chín rồi."

"Đúng vậy." Trường Thanh Điện chủ nói với vẻ rất tiếc nuối, "Còn nhiều hơn người một trang, thật đáng tiếc..."

"Thuộc hạ nghe nói, Mạn Đà La Diệp có thể hút ra." Thái Nghiên chuyển ánh mắt, nụ cười xảo quyệt, "Um... Chết rồi cũng thật lãng phí..."

"Nha đầu nhà người." Trường Thanh Điện chủ tâm trạng tốt, nói chuyện hết sức đôn hậu, nghĩ một lát rồi nói, "Nếu đã như vậy, người qua đây đi, ta sẽ truyền Mạn Đà La Diệp của hắc cho người, rồi truyền cho người thần thuật nữa, hôm nay người hãy tiếp nhận ngôi vị Điện chủ này đi."

"A..." Thái Nghiên tròn mắt vui sướng, sau đó lại do dự một chút, "Sao phải gấp như vậy, hay là cứ chờ thêm đã."

"Truyền ngôi cho người rồi ta cũng dễ bề chuyên tâm tu luyện vào cảnh giới phi thăng." Trường Thanh Điện chủ khoát tay, "Nào".

Thái Nghiên nghe lệnh qua ngồi bên đó, Trường Thanh Điện chủ lệnh cho A Đại vào đỡ Vô Cực ngồi một bên, Trường Tôn Vô Cực hôn mê bất tỉnh, ngón tay của ông ta vừa điểm ấn đường, hắc liền từ từ mở mắt.

"Người còn có lời gì muốn nói không?" Trường Thanh Điện chủ bình thản nhìn hắc. Trường Tôn Vô Cực im lặng, nửa ngày mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. "Không cần nhìn nữa, hồn của ả đã bị ta luyện hóa rồi." Trường Thanh Điện chủ bình tĩnh nói, "Từ nay ả sẽ vĩnh viễn bị trấn dưới địa cung, không được siêu sinh."

Trường Tôn Vô Cực chấn động hồi lâu, ánh mắt vốn dĩ đã không còn sức lực nay lại u ám đi vài phần, hắc mấp máy môi, ánh mắt liếc qua cảnh tượng tràn đầy sức sống bên ngoài cửa sổ một cách nuối tiếc, sau đó lập tức thu về, bình thản nói: "Nếu đã như vậy, cũng tốt thôi, hãy ra tay nhanh một chút đi."

Trường Thanh Điện chủ nhìn hắc, cuối cùng đành không nói gì, lấy miếng ngọc bài dưới đai áo, màu ngọc trong suốt, bề mặt trơn nhẵn, khi chuyển động có thể nhìn thấy Trường Yên cô thành trong miếng ngọc, tuyết rơi như bông trong ánh sáng lấp lánh lúc ẩn lúc hiện. Ông ta đưa miếng ngọc cho Thái Nghiên, nói: "Thần điện chúng ta không có nhiều lễ nghi phiền phức vậy, nghi thức sau này người hãy bảo các Trưởng lão sắp

xếp, sau hôm nay ta sẽ bế quan chuẩn bị phi thăng, nếu không có chuyện gì đừng tới làm phiền ta."

Thái Nghiên cung kính nhận lấy. Trường Thanh Điện chủ cười cười, từ từ đưa tay ra, một tay ấn vào tim Vô Cực một tay ấn lên đỉnh đầu của Thái Nghiên.

A Đại cẩn thận lui ra ngoài, đóng cửa lại, đi ra xa, biết được đây là đại pháp quan trọng, Điện chủ sẽ không cho phép bất cứ ai tới quấy rầy. Ánh sáng mờ nhạt lưu chuyển khắp căn phòng, lúc tay Trường Thanh Điện chủ ấn vào tim Trường Tôn Vô Cực, người ông ta run rẩy, khuôn mặt trắng bệch bỗng hiện lên một vết đỏ kỳ lạ, sao đó lập tức lại mất đi, sau đó hóa thành sương khí chết chóc. Tay của Trường Thanh Điện chủ túm chặt lấy hai thân hình bé nhỏ, hai người này, một người đã từng là người kế thừa của ông ta, một người là người kế thừa hiện giờ ông ta, vốn dĩ vị trí này mãi mãi sẽ không thay đổi nhưng tạo hóa trêu ngươi, hiện giờ ông ta đang đem hết công lực của người thừa kế ban đầu truyền lại cho người mới. Tiến hành đồng thời cả hai đại pháp rất tiêu hao năng lực, cũng không phù hợp với tình hình hiện giờ, khi ông ta bị hai vết thương, có điều lúc này tâm trạng của ông ta đang vui, cảm giác mệt mỏi bấy lâu phút chốc đã tan biến, chân lực trong cơ thể vốn dĩ đã chảy đi hết giờ lại âm âm đổ về, ông ta chỉ cảm thấy nhiệt lượng đang tỏa khắp toàn thân, người nhẹ như bay, sáng khoái vô cùng, dường như không hề cảm thấy khó chịu. Lòng bàn tay ông ta sáng lấp lánh ánh kim, bên trái, nội công Mạn Đà La Diệp ngưng kết đang bị Trường Thanh Điện chủ lấy ra từng chiếc từng chiếc.

Nhân vật ở tầng cao của Trường Thanh Điện chủ, trong lúc tu luyện nội công cao cấp, phải theo sự sắp xếp của Điện chủ là luyện Mạn Đà La Diệp trước, đây là bảo vật ngưng khí kết thần độc nhất vô nhị của núi thần Trường Thanh, có tác dụng ngưng kết nội công tu luyện vào trong lá đó cất ở đan điền giúp chân khí lưu chuyển toàn thân, đồng thời dưới sự nuôi dưỡng của chân khí mà thành hình, lá càng nhiều, công lực càng cao.

Trường Thanh Điện chủ lấy số lượng Mạn Đà La Diệp để phân biệt đối xử, ai ai cũng lấy việc tu luyện Mạn Đà La Diệp làm vinh quang. Nhưng ít có người biết được, phàm là chuyện được ắt sẽ có mất, Mạn Đà La Diệp có thể lấy ra. Chính vì thứ này có thể bị lấy ra nên một trăm năm mươi năm trước, kẻ phản bội Dạ Xoa Vương Tư Không Kỳ rõ ràng vô công cái thể năm chắc phần thắng trong tay, vậy mà vẫn bị giáo chủ tẩu hỏa nhập ma một chiêu đánh bại. Bởi vì rất đơn giản, rút lá là xong.

Đây vốn là thủ đoạn các đời Điện chủ của Trường Thanh Thần điện hay dùng để khống chế thuộc hạ, từ đời Điện chủ đầu tiên làm loạn thành ma tới đời Điện chủ thứ hai, đều hiểu sâu sắc rằng lòng người khó đoán nên đã đặc biệt sáng tạo ra Mạn Đà La Diệp này. Đệ tử Thần điện không biết ẩn tình bên trong, chỉ nhìn thấy đại vương thần dũng cái thể bị Điện chủ một chiêu đánh bại, ngay lập tức vô cùng sùng bái Điện chủ thần uy, làm cho Thần điện càng thần bí hơn nữa. Trường Thanh Điện chủ cười mỉm, nghĩ thầm, mười chín chương Mạn Đà La Diệp luyện được không dễ, hôm nay thật quá hào phóng cho Thái Nghiên rồi. Lòng bàn tay chứa thần lực của ông ta liên tục trút lên đỉnh đầu của Thái Nghiên, nháy mắt hai đời Điện chủ thần thức giao nhau, suy nghĩ trong đầu Thái Nghiên bay lượn trong tầm mắt của ông ta, trong không gian hùng hực sục sôi ông ta mỉm cười đọc hết, đọc từ khi thiếu nữ này sinh ra... lớn lên... lần đầu gặp Trường Tôn Vô Cực... căm ghét hắn... tranh cường hiếu thắng luyện Sa Nữ Công... tranh đấu mãi không dứt với Trường Tôn Vô Cực...

Ông ta đọc hết những thứ quen thuộc đó, có chút buồn cười, nghĩ là, sao lại toàn là Trường Tôn Vô Cực ... nàng ta xuống núi, nhìn thấy Vô Cực và Phù Dao... nàng ta một kiếm đâm hắn bị thương ... lời hứa hẹn lúc nửa đêm giữa hắn và nàng ta... nàng ta ôm cơ thể lạnh lẽo của hắn trong băng động... nàng ta ôm chần khóc trong phòng... khóc xong lại mỉm cười trước người khác...

Sắc mặt Trường Thanh Điện liên thay đổi hẳn. Thái Nghiên! Ông ta nhanh chóng rút tay lại, nhưng đã chậm mất rồi. Tay trái ấn chặt tim của Trường Tôn Vô Cực giống như bị thứ gì đó dính chặt, không rút ra được, hơn nữa lửa ma vốn đã bình lặng trong phút chốc lại âm ỉ bốc cháy, kích động tới mức chân lực toàn thân chảy ngược trong chớp mắt, từ hai miệng vết thương ở ngực và chân bắn tung tóe ra ngoài. Trời đất bỗng tràn màu huyết hồng sắc sỡ, có thứ gì đó có hình dạng kỳ dị màu sắc sỡ xông về phía ông ta.

Ông ta gầm lên, tự cảm thấy tiếng gầm đó kinh thiên động địa nhưng khi phát ra lại chỉ là tiếng kêu trầm thấp, tiếng kêu đó mang đầy dã tính, hung bạo và điên cuồng ngang ngược, chấn động cả căn phòng. Tiếng kêu vang lên, Trường Tôn Vô Cực vốn đã gần kề cái chết đột nhiên ngẩng đầu, còn Thái Nghiên lại muốn nhảy lên.

"Đứng im." Trường Tôn Vô Cực hét, "Hiện giờ ông ta bị trói với ta rồi, mau mau lấy hết thần lực đi, đừng để uống công."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.9

Hắn vốn rất nhẹ nhàng, khó thấy khi thốt lời nói đánh thép như vậy, Thái Nghiên lập tức không dám động đây, ngoan ngoãn ngồi yên, đôi mắt xoáy chặt lấy Trường Tôn Vô Cực, mặt hoa da phấn bỗng nhiên đổi sắc. Trường Tôn Vô Cực dường như đã trấn tĩnh trở lại, giơ tay lên dứt hết thí thần đinh trên vai và cổ tay đi, máu tươi bắn ra, mặt không đổi sắc, trở tay đâm vào tim của Trường Thanh Điện chủ. Chiếc đinh cực lớn lao đi, cắm chính xác trên thân người, lại phát ra một tiếng đánh thép như vàng sắt gặp nhau, căn bản không thể cắm vào. Trường Tôn Vô Cực phản ứng cực nhanh, một chưởng lập tức vứt bỏ Thí Thần đinh, đứng lên, như bay, nhưng Trường Thanh Điện chủ còn nhanh hơn hắn, nháy mắt đã ở trước mặt Vô Cực.

Quay đầu giữa không trung, Trường Tôn Vô Cực mỉm cười, y phục dính máu nhưng phong thái vẫn ngời ngời, từ trên cao nhìn xuống bình thản nói: "Sư phụ, chúc mừng người đã thành ma."

Trường Thanh Điện chủ toàn thân chấn động, phút chốc bị câu nói bản thân sợ nhất này kích động, vốn đã rất phiền muộn thậm chí hỗn loạn, khi ý thức được thì chỉ trong phút chốc khí ma đã cuộn trào dữ dội, quét hết nội tạng.

Hôm nay nhiều lần bị tổn thương, ông ta gằm nhẹ, tàn nhẫn hất mạnh Trường Tôn Vô Cực đi. Trường Tôn Vô Cực cười như không cười, ngênh đón. Trong căn phòng bé nhỏ, bóng dáng màu kim và tím nhạt đan vào nhau thành một dải màu, một người hoàn toàn trầm mặc, một người hoạt

bát nhanh nhẹn, một người hung hãn ác liệt, một người im lặng tu bổ, ánh kim và ánh tím từng đợt từng đợt bắt cặp với nhau thành cánh, trong không gian nhỏ hẹp không ngừng tiếp xúc rồi lại tan vỡ, nhưng không long trời lở đất giống với những cao thủ bình thường, mà là nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm, những nơi tiếng gió đi qua, trên tường đến cả dấu vết cũng không có, nhưng lại có vô số bụi tầng tầng lớp lớp bong ra, đám bụi đó có một vài cái là lều bạt, một vài cái là đệm cũi, một số là đồ gốm, một số là đồ kim loại, không cần biết là gì, cũng không cần biết trạng thái của thứ đó ra sao, rắn chắc thế nào, dưới sự trấn áp của chân lực cường mạnh và nguyên vẹn, chỉ trong phút chốc đều im hơi lặng tiếng mà hóa thành tro bụi, trên mặt đất rất nhanh tích thành từng lớp từng lớp bụi, một lớp vàng, một lớp trắng, một lớp xanh... căn bản nhìn không ra là gì hết.

Trận đấu hung tàn hiểm ác nhất thiên hạ, đến từ sư đồ có trình độ cao nhất, sư phụ tuyệt tình nhất và đồ đệ thâm trầm nhất. Không biết đã qua bao lâu rồi, trong khoảng thời gian Thái Nghiên nhắm mắt tiếp nạp thần thuật, hai người đó chiến đấu, bóng dáng màu kim đã dần dần phun ra máu, bóng hình tím nhạt bước đi cũng bắt đầu lão đảo, người trước vì sự liên hợp nhiều lần thất bại đã tẩu hỏa nhập ma, người sau vì mục tiêu của mình, đã phải chịu bao khổ cực, từng bước thận trọng cho tới ngày hôm nay, cũng đã tận tâm tận lực rồi. Ý thức của người trước đã bắt đầu bị rối loạn, chỉ nhớ phải giết người trước mặt mình mà thôi. Người sau vì người trước đã tính toán với mình đã quá lâu rồi, lâu tới nỗi hãn không thể bao dung để ông ta sống trên thế gian này nữa, trong cuộc đời chỉ còn một việc cuối cùng là giữ chặt ông ta, hủy diệt ông ta, sau đó tác thành cho nàng. Cả hai đều ở trạng thái cùng đến chỗ chết, đó cũng là kết quả cuối cùng.

"Ầm", một âm thanh xé tai vang lên. Hai người bắt đầu đánh nhau, Trường Thanh Điện chủ ấn lòng bàn tay vào tim của Trường Tôn Vô Cực, khuỷu tay Trường Tôn Vô Cực đặt ở yết hầu của Trường Thanh Điện chủ. Hai bóng dáng đều hơi run lên, đều nỗ lực tiến gần đến đối phương thêm

một chút nữa. Vết thương của hai người đều đang phun máu, bắn lên y phục của đối phương.

"Người... người..." Trường Thanh Điện chủ đầu óc đã thật sự rối loạn, huyết mạch đã trở thành các đường rối tinh, chẳng chịt vướng hết vào nhau, không phân biệt được, không cắt đứt được cũng không gỡ ra được, xoắn bện vào nhau tới chảy máu, tim ông ta đập vang dội, như đang thúc ngựa chạy, chạy thẳng tới lồng ngực. Trong lúc hỗn loạn như vậy ông ta vẫn không từ bỏ mà hỏi: "Người... tại sao người...".

"Công lực của ta... đã phục hồi rồi..." Trường Tôn Vô Cực cũng đang thở gấp, khuôn mặt trắng bệch vẫn cười lạnh như cũ, "...đỉnh Tiếp Thiên, vốn dĩ là... nơi tôi phải đi... không dùng cách tới đó, tại sao ông lại yên tâm... để tôi đi tới nơi đó chứ?"

"Thái Nghiên... và người thông đồng..."

"Đúng vậy..." Trường Tôn Vô Cực cười, "Khẩn Na La Vương... của ông... sớm đã được tôi chăm sóc..."

"Nó không phải là... kẻ địch của người..."

"Từ trước tới nay... đều không phải..."

"Người... người có được thứ đó của sư phụ..."

"Trường Thanh... tam thuật..."

Trường Thanh Điện chủ chấn động không thể tưởng tượng nổi trường mắt nói: "Thất truyền... thất truyền..."

"... Đó chỉ là... chúng ta tin như vậy mà thôi..." Trường Tôn Vô Cực nói một cách nhẹ nhàng, "Mạn Đà La Diệp... đã bị tôi hóa rồi... hồn châu... là tôi

làm giả đó... thứ mà ông vừa nhận là bạo hồn của... Dạ Xoa Vương Tư Không Kỳ... còn có Liệt Tâm... ông cũng biết rồi đó, chính là trên điện..."

"Được... người được lắm..." Trường Thanh Điện chủ cũng cười, vừa cười thì hộc máu, tim ông ta đập mỗi lúc một nhanh, gần như có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt của ông ta, huyết dịch trong người ông ta cũng ngày một chảy nhanh hơn. Một trăm năm mươi năm trước, linh hồn của Dạ Xoa đại vương vừa kiêu ngạo vừa điên cuồng, đã dùng cách thức hung hãn nhất công kích cơ thể đã nhiều lần bị ám sát đầy vết thương này, muốn đưa ông ta vào lao ngục vĩnh viễn không thể nào thoát ra.

Ngục máu đó bắn lên mặt của Trường Tôn Vô Cực, hắn không tránh, cũng không còn sức để tránh nữa, ngục máu đó giống như hoa anh túc rơi trên bờ má trắng như tuyết của hắn, rõ ràng đến kinh ngạc, Trường Thanh Điện chủ nhìn hắn giống như nhìn một đóa anh túc vậy, đệ tử ông ta hết mực thương yêu, cao đồ tài năng của ông ta, Sư tổ sáng lập tông giáo chuyển kiếp, thiên tài từ trước tới giờ của Trường Thanh Thần điện, ông ta cứ tưởng rằng mình rất hiểu Trường Tôn Vô Cực, nhưng hôm nay nhìn lại ông ta còn rất xa mới có thể hiểu rõ hắn.

Tâm tư ấy trầm mặc, nhiều năm nay ngục trang lừa gạt tất cả mọi người... thật là đáng cười, cái gì mà Thái Nghiên tranh vị với hắn? Hóa ra cũng chỉ là mượn cớ để kéo dài chuyện tiếp vị thôi, thảo nào mỗi lần nhắc tới tiếp vị, Thái Nghiên và hắn đều tỏ ra mâu thuẫn, cả hai làm như vậy để chuyển sự chú ý của ông ta. Chính bởi vì sự tranh đấu giữa Thái Nghiên và hắn nhiều năm nay tiêu hao vô số tinh lực của trên dưới Thần điện, mọi người bận với việc đấu tranh, không có thời gian chú ý tới Đại lục Năm châu, để cho Yêu sen ngày một lớn mạnh, an nhiên trưởng thành dưới bộ cánh che chở của hắn, chờ tới khi nàng tới, hắn không tiếc thân lấy mình ra làm mồi nhử, hồi sinh ở trong đất chết, dưới sự bảo hộ của địch thủ Thái Nghiên thực chất là đồng minh tới đỉnh Tiếp Thiên, có được Trường Thanh tam thuật Sư tổ truyền lại, xóa bỏ đi Mạn Đà La Diệp - thứ duy nhất mà

ông ta có thể khống chế, từng bước thận trọng, lừa cho ông ta hân hoan mà thu bạo hồn, đồng thời đối mặt với ông ta và Thái Nghiên...

Hay, tâm kế hay lắm!

A... Không có tâm kế nào kinh động tới vậy, làm thế nào để động tới người đã vào nửa cảnh giới của thần như ông ta? Không có mưu kế nhiều năm sắp đặt che giấu như vậy làm sao có thể lừa gạt được cả Thần điện, đến Ca Lô La Vương cũng may áo cưới cho hắn rồi(*)!

(*) May áo cưới cho người khác: ý chỉ một người chạy ngược chạy xuôi lo liệu, cuối cùng bản thân chẳng được ích lợi gì mà ngược lại lại tạo thành chuyện tốt cho người khác.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.10

Nếu như tâm kế này được dùng vào đại nghiệp Thần điện thì Thần điện sớm đã thịnh vượng hơn rồi, nhưng hắn vì một người con gái mà làm tất cả, chịu bao nhiêu khổ cực, sắp đặt mọi thứ chỉ vì một cô gái, thậm chí chỉ là để đưa ả ta đi.

Vậy nên, vẫn là ngu xuẩn!

Trường Thanh Điện chủ cười điên loạn, lạnh lẽo tột cùng, trong không khí sôi sục điên cuồng và xương cốt lạnh tanh, từ từ nhấn bàn tay xuống. Trường Tôn Vô Cực lập tức đưa tay chống đỡ.

"Két!" Căn phòng yên tĩnh trở lại ẩn chứa một âm thanh vang dội, tiếp đó hai bóng dáng đang đối đầu bỗng tách rời, đổ rầm xuống. Trường Thanh Điện chủ bỗng thấy mình bay lên, nhẹ hơn ngày trước, lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống cơ thể dưới đất, thấy Trường Tôn Vô Cực từ từ nhắm mắt lại. Xung quanh ngũ quang lục sắc chiếu rọi liên hồi.

Phải... phi thăng rồi sao?

Ông ta cười đắc ý, trong ánh sáng mờ ảo giải tỏa bản thân, giải tỏa cuộc đời mình với hàng chục năm gần đạt tới tuyệt đỉnh, cô độc và cả cố chấp.

Ta... mãi mãi không thua.

"Có người chết rồi."

Dưới sự bảo vệ của Lôi Động và Cốc Nhất Diệp, Đế Phi Thiên cuối cùng cũng đã hợp hồn thuận lợi trước khi bị bao vây tấn công, vừa vẫy tay vừa neho mắt nhìn những kẻ bị giết như tiễn biệt, nói với Mạnh Phù Dao một câu đang trong lúc kịch chiến.

Nàng ngơ ngác, kinh ngạc hỏi: "Chết... ai chết?"

Quá nhiều người chết ở đây, tại sao đang yên đang lành Đế Phi Thiên lại nói câu này.

"Ta nói ở đây không phải là người bình thường chết." Đế Phi Thiên nhìn nàng khó chịu, "Người xem." Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trên trời một vệt sao băng trắng xám từ từ sa xuống. "Người phi phạm chết sẽ ứng tượng." Đế Phi Thiên hiếm khi nhẫn nại như thế này, "Sau này người chết, chắc cũng sẽ có một ngôi sao lấp lánh sa xuống."

Mạnh Phù Dao không hề có tâm trạng để đùa với hấn ta, nàng ngơ ngác đứng đó, một tên lính Thần điện vung đao chém về phía nàng mà nàng cũng không để ý, vẫn là Đế Phi Thiên phẩy tay áo hất kẻ đó ra ngoài, nhìn nàng hết sức khó chịu, "Con nhỏ này bị sao vậy hả? Ta đây phí sức lực như vậy, người lại còn dám đứng đó mà không làm gì sao?"

Mạnh Phù Dao chỉ ngây ngốc đứng đó, suy nghĩ miên man, cái chết của người phi phạm... sẽ ứng thiên tượng... sẽ ứng thiên tượng... hiện giờ tất cả người của Trường Thanh Thần điện đều ở đây, chỉ trừ... Trường Thanh Điện chủ và Vô Cực.

Trường Thanh Điện chủ với võ công thần thuật đó đã có thể nhẹ nhàng không tốn sức lực mà bay qua, ông ta không thể đang yên đang lành đột nhiên chết được, vậy thì... vậy thì...

Nàng bỗng nhấc chân lên chạy, trong chớp mắt đã xông ra khỏi đám đông, lao về phía Trường Thanh Điện chủ vừa rời khỏi. Ca Lâu La Vương lập tức hét: "Chặn ả lại, chặn lại!" Mạnh Phù Dao xông lên cực nhanh

nhưng người ở đây quá nhiều, Bát bộ điện quân tầng tầng lớp lớp chắn hết các đường, các vị Trưởng lão đều là cao thủ, nàng xông qua trái phải, tả xung hữu đột một trận, lần nào xông ra thì lần đó cũng bị ép quay trở lại, nàng như một con dao sắc nhọn xuyên qua biển người, nhưng lần nào cũng bị biển người như đao lớn buộc quay lại, nàng đập, đá, chém, chẻ, cắt, bổ... Ánh sáng đỏ dâng trào, giết người điên cuồng. Ai cũng dừng hòng chặn ta! Vô Cực! Vô Cực! Trưởng Thanh Điện chủ, tôi phải giết ông!

Trong căn phòng tại biệt viện, làn khói xanh mỏng lượn lờ quanh quần trên thân hình của hai người trên mặt đất, hai người đó nằm im lặng như đã chết, hoặc là, thật sự đã chết.

Khi Thái Nghiên từ hoan cảnh thần thuật tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng ta hét lên kinh ngạc, lập tức lao qua ôm lấy Trưởng Tôn Vô Cực: "Sư huynh! Sư huynh!"

Trưởng Tôn Vô Cực từ từ mở mắt, mặt hắn vẫn dính đầy máu, khuôn mặt trắng bệch tựa tuyết, ánh mắt đó ban đầu có chút xao động, dường như mang chút hi vọng mơ màng nhìn Thái Nghiên sau đó lại lộ ra vẻ thất vọng, chỉ là vẻ thất vọng đó lập tức được giấu đi, hắn khẽ cười với nàng ta. Chỉ một nụ cười đó thôi đã khiến nước mắt Thái Nghiên rơi xuống thành dòng.

"Cực khổ cho muội rồi..." Trưởng Tôn Vô Cực thở phào, từ từ đưa tay lau nước mắt hộ nàng ta, "Đã bao năm rồi..."

"Không có." Mắt Thái Nghiên nhòa lệ, ghen ngào nói, "Ta tình nguyện, ta tình nguyện..."

Trưởng Tôn Vô Cực nhoẻn cười, quay mặt xuất thần nhìn ra cửa sổ, thờ dài tiếc nuối, thì thào: "Thái Nghiên".

"Ừm..."

"Muội kế thừa... thần lực rồi." Trưởng Tôn Vô Cực dời mắt, chăm chú nhìn nàng ta, ngón tay nắm chặt tay áo của nàng ta, "Xin muội... xin muội hãy giúp nàng ấy..."

Thái Nghiên nhắm mắt lại, nước mắt rơi từ gò má xuống, từng giọt, từng giọt nhỏ trên mặt hắn, tim nàng ta bị câu nói xót xa đó bóp nghẹt, hồi lâu sau nàng ta mới nhắm mắt lại, nghẹn ngào "Ừm" một tiếng. Không biết từ đâu bay tới một hơi thở nhẹ, lẫn lẫn man mát, không tan được như hoa sương trên cửa sổ, Thái Nghiên từ từ mở mắt, lệ rơi nhạt nhòa nhìn Trưởng Tôn Vô Cực xuôi tay nhắm mắt, trên môi vẫn còn rõ nụ cười, trắng bệch mà trong suốt. Thái Nghiên lặng người nhìn hắn, nhẹ nhẹ xoa lên mặt Vô Cực, ngón tay lướt trên hàng mày của hắn, một chấm... một gạch... hồi lâu mới than rằng: "Huynh gầy đi rồi..."

Nàng ta lặng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ở đó có bóng cây lay động, hương hoa lãng đãng, cảnh sắc quen thuộc nhưng không biết tại sao hôm nay nàng ta lại cảm thấy nó đẹp đến nhường nào. Trong đời người có bao nhiêu thứ không thể cầu được, không thể giữ lại được, cũng không thể xanh tốt bốn mùa như cây, không thể thắm sắc vĩnh viễn như hoa. Nàng ta thu ánh mắt về, cười như lĩnh ngộ, sau đó dời cánh tay lên phía đỉnh đầu Vô Cực. Khoảnh khắc ngón tay di chuyển, nàng ta nhếch môi đau thương cười mà quyết đoán, không chút do dự, dùng lòng bàn tay ấn vào huyệt bách hội của hắn. Sau đó nàng ta nhắm mắt lại. Ánh sáng nhẹ ở lòng bàn tay di chuyển, giống như sông nhỏ đổ vào cơ thể hấp hối đó, chữa lành các kinh mạch bị tổn thương, truyền máu ấm vào nội tạng, hồi phục sinh mệnh đang mất đi, đại quang thần thuật của Điện chủ trước truyền lại, mới một giờ trước còn chảy vào cơ thể nàng ta, bây giờ nàng ta lựa chọn tặng lại nó cho hắn.

Từ khí trên sắc mặt trắng bệch như tuyết của Trưởng Tôn Vô Cực dần dần tan đi, tuy là vẫn trắng như cũ nhưng đã có chút sinh khí, mạch đập đã mất đi một hồi khe khẽ đập lại, từ không tới có, phát ra âm thanh của người

sống. Còn sắc mặt của Thái Nghiên thì từ từ lụi đi, mặt hoa mày liễu rạng rỡ dần dần nhạt màu, giống như hoa hồng được chôn trong tuyết vậy, cuối cùng không chịu được cái lạnh chết người mà tàn héo. Nửa canh giờ sau, nàng ta thu tay về, cả người mềm nhũn, xiêu vẹo đổ về phía hắc, rất lâu sau vẫn không vùng vẫy được. Trước đó, khoảnh khắc Trường Thanh Điện chủ trao đổi thần thức với Thái Nghiên đã phát hiện được bí mật của nàng ta, lập tức đã ra tay với nàng ta, ông ta lấy đi Mạn Đà La Diệp của nàng ta. Song dưới sự không chế của Trường Tôn Vô Cực, thần thuật vẫn được truyền cho nàng ta, chỉ cần nàng ta vận dụng tốt thần thuật này, nàng ta vẫn có thể làm một Điện chủ có thần thuật nhưng không có chân lực. Thần thuật của Điện chủ đã đủ để liếc nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, vốn dĩ có rất ít cơ hội dùng tới võ công, tuy nhiên một khi thần thuật không còn nữa thì nàng ta cũng chẳng còn cơ hội sinh tồn nữa.

Còn sống là chuyện tốt nhất trên thế gian này, nàng ta muốn sống, nhưng nàng ta càng không muốn Trường Tôn Vô Cực phải chết, mà lại chết trước mặt mình. Nếu như để hắc ra đi như vậy, nàng ta phải làm sao để sống qua cuộc đời dài đằng đẳng mà cô đơn thế này?

Vị trí Điện chủ cao quý đó, đỉnh nhân sinh đó, quyền lực danh vọng đó nàng ta chưa bao giờ cần, cũng chưa từng quan tâm, thứ mà nàng ta muốn chỉ là sư huynh của nàng ta cường mạnh đến mức không gì không thể làm được sẽ tiếp tục cường mạnh, vĩnh viễn cường mạnh như vậy.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.11

"Huynh... tự mình đi giúp nàng ta đi..." Thái Nghiên gục xuống trên người của Trương Tôn vô Cực, đầu dựa vào ngực hắn, cười bình thản, "Ta cảm thấy hình như ta không làm được nữa..."

Nàng ta mỉm cười gục trên ngực hắn, nghe thấy nhịp tim hắn đập mỗi lúc một ổn định hơn, như thể đang lắng nghe một khúc nhạc huyền âm mỹ diệu, sau khi đã trải qua bao hiểm nguy mất mát, đây thật sự là một bản nhạc đẹp nhất thế gian, cứ nhìn hắn tấu mãi như vậy, đã rất nhiều năm trôi qua rồi.

"Nhưng mà sau này... ta hối hận..." Nàng ta lấy mặt mình áp lên mặt hắn, nước mắt nóng hổi lăn trên da thịt lạnh lẽo của Vô Cực, trong đời hắn đã có người cho hắn ấm áp, sự ấm áp của nàng ta, hắn chưa từng cần đến, vì vậy cả đời này, khoảng cách gần nhất giữa nàng ta và hắn chính là lúc này, từ nay về sau hai người sẽ cách biệt.

Rừng sâu lạnh lẽo, hoa bay khắp trời, mai tàn ủ rũ, tiếng thở dài ai oán thê lương. Dòng lệ nóng hổi trên đôi bờ má nàng ta rơi xuống má Trương Tôn Vô Cực, môi nàng ta chậm chậm chuyển dời, đặt lên môi hắn, hàm răng khẽ mở, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, hoa Mạn Đà La mười tám cánh trắng tinh khôi được mớm vào miệng hắn.

Sư huynh của ta... tình yêu của ta.

Từ nay về sau dù huynh có đứng ở đỉnh cao nhất thiên hạ, nhìn nhân thế bể dâu biến hóa, cũng hi vọng huynh không cảm thấy cô đơn, hi vọng rừng lạnh của núi thần Trường Thanh vĩnh hằng không thấm ướt y phục của huynh. Kiếp sau ta không muốn gặp lại huynh nữa, không muốn lặp lại nỗi khổ này nữa.

Trường Thanh Thần điện bên trong quần sơn bốn mùa như xuân, bên ngoài quần sơn bầu trời đại địa gió tuyết liên miên, tuyết từ trong sơn mạch xa xăm thổi tới, hoa ngũ sắc sắc sỡ bị thổi bay không trôi, ùa qua song cửa sổ, giống như sinh mạng mỏng manh như lưu ly vậy, trong đó có ai đang tấu một khúc tỳ bà, nhạc vừa cất lên đã át đi khúc hát rì rào của gió núi.

Thái Nghiên từ từ nhắm mắt lại. Linh hồn nàng ta nhẹ nhàng bay cao lên mười vạn trượng, ngắm ba nghìn dặm núi thần Trường Thanh phủ đầy hoa rơi. Nàng ta như nhìn thấy năm đó, khi hoa ngô đồng rụng rơi lả tả, tựa một đám mây mỏng màu tím nhạt rơi xuống trước mặt chàng trai nọ, hắn từ từ đứng dậy, tay áo tung bay trong gió, khoảnh khắc ấy hương sen A Tu La đã thấm vào trái tim thiếu nữ.

Nhìn thấy Trùng Vân Điện Noãn Các ngập tràn ý xuân, hắn cầm tay nàng ta, dung mạo như tranh vẽ cúi xuống. Nàng ta nghe thấy hắn khẽ nói: "Thái Nghiên... cảm ơn muội đã giúp ta." Nàng ta nghe thấy lời hắn an ủi, "Yên tâm, vị trí Điện chủ này, nhất định là của muội."

Vô Cực, Vô Cực. Thứ mà ta cần, từ trước tới nay chưa bao giờ là ngôi vị Điện chủ.

Chuyện trước kia như ánh sáng lượn lờ, như một dòng sông dài lướt trôi, những hình ảnh khắc sâu trong ký ức vừa cũ kỹ lại vừa tươi mới lần lướt nhạt phai, chỉ lưu lại một bức họa bằng giấy vàng úa, nét bút mờ miêu tả lại cuộc đối thoại bình tĩnh mà kỳ lạ nhất Đại lục Năm châu.

"Ba mươi ba thiên cung, cao nhất thiên Ly hận(*), bốn trăm bốn mươi bệnh, khổ nhất bệnh tương tư."

"Ta không tương tư."

"Ồ? Vậy ấn kí kia của huynh là khắc vì ai?"

"Vì người không thể vượt mất trong đời."

"Đó không phải là tương tư à?"

"Không, đời người ngắn ngủi mà tương tư dai dẳng, hồng trần vô tận sinh tử thoáng chốc, có trời mới biết chờ đợi ta sẽ là gặp gỡ hay là để lỡ? Sao có thể đành đứng yên mặc cho thời gian ngày ngày hoang phí?"

"Vậy huynh sẽ làm gì?"

"Hồng trần có nàng ấy, ta đến hồng trần."

"Hồng trần hỗn loạn."

"Hồng trần loạn, ta ngăn; Địa ngục mở, ta đi; Tứ hải gầm, ta vượt; Trăm họ oán, ta che."

"?"

"Vì nàng ấy, ta không ngại khổ ải phồn hoa, điên đảo giày vò."

(*) Mỗi hận biệt ly

...

Sư huynh. Huynh mãi mãi cũng không biết được, nhưng vì huynh, ta không ngại khổ ải phồn hoa, dấn bước về phía điên đảo giày vò.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.12

Mạnh Phù Dao không ngừng huyết chiến. Cửu Nghi đại điện tràn ngập máu tươi và tiếng ai oán. Nàng giẫm lên máu tươi, đạp lên xương cốt mà đi, bất luận là ai, những kẻ chặn đường nàng đều là kẻ thù không đội trời chung với nàng. Tuy rằng bên cạnh nàng có ít người song ai cũng là thiên hạ cao thủ bậc nhất, đặc biệt là Đế Phi Thiên, một người chiến với tất cả Trưởng lão, tầng tầng lớp lớp các Pháp sư cổ quái, khiến cho tất cả các Trưởng lão đều quần áo rách rưới thảm hại.

Điều kì lạ hơn là ngay cả nhạc trận của người am hiểu về âm nhạc nhất là Càn Đạt Bà cuối cùng lại như tiếng quỷ khóc. Hẳn ta từ trước tới nay luôn tùy nghi biến tấu, âm thanh tuyệt vời mê hoặc thần trí con người phát ra từ những cây đàn và sáo trúc bị hắc ta biến tấu chẳng ra gì cả, lại thêm tiếng hát âm vang của tên Hộ pháp lực lưỡng nhất khiến đại điện hỗn loạn cả lên.

"Long bộ, trận pháp!" Ca Lô Lô vương vẫn chau mày cuối cùng không nhìn được lạnh giọng ra lệnh. Long bộ là bộ am hiểu trận pháp nhất trong Bát bộ, từ trước đến nay luôn đứng đầu thiên hạ, hơn nữa Trưởng Tôn Vô Cực đã thay đổi các trận pháp được truyền thừa của Trường Thanh Thần điện, trận pháp của Long bộ ngoài kế thừa thần thuật của Điện chủ, còn có thể khống chế được tất cả những kẻ muốn khống chế trong thiên hạ.

Quân đi sau của Bát bộ vẫn chưa được hành động, kể từ lúc bắt đầu chiến đấu bọn họ chưa được động tới, nghe thấy lệnh của Ca Lô Lô vương, Long bộ điện sứ khoanh tay hờ hững nói: "Khởi bẩm Ca Lô Lô

vương, lính của tôi vì chịu tội đã bị Điện chủ tước quyền tham chiến, trước khi được Điện chủ phóng thích, không thể tham gia bất kỳ trận đấu nào."

"Hỗn xược!" Ca Lô La vương tức giận, "Ta là phụ thân của tân nhiệm Điện chủ, ta có quyền ra lệnh cho các người!"

Long bộ điện sứ nhìn gã ta, hạ thấp người, đáp: "Xin ngài xuất trình lệnh bài Điện chủ, hoặc xin tân nhiệm Điện chủ ban khẩu dụ."

"Người!" Ca Lô La sắc mặt tái xanh, đang định truyền lệnh cho Ma Hô La Già bộ đem chiếc cung tinh vi trước giờ chưa từng dùng đến của Thần điện ra, dùng một trận mưa tên bắn chết lũ hỗn xược này là xong, thì bỗng nghe phía sau lưng một người cao giọng nói: "Khẩu dụ của Điện chủ, quỳ xuống." Ca Lô La vương vội vàng xoay người, liền nhìn thấy một nam tử đeo mặt nạ vàng, mặc áo bào Điện chủ, khoan thai ung dung bước tới.

Dáng đi của người này như nước chảy mây trôi, từ tam thiên ngọc giai bỗng bành lướt qua, giống như một luồng ánh sáng vàng vừa rực rỡ lại mơ hồ, phản xạ mặt đất đầy ngọc thạch nhuộm máu, trong sự rạng rỡ đó có cả khí phách lạnh lùng và bình thản.

"Điện chủ, người... " Ca Lô La Vương kinh ngạc nghênh đón, hướng về phía sau người đó, "Người có bị thương không? Vậy còn... Khẩn Na La Vương đâu?"

Ánh mắt nam nhân mặc áo bào kia khẽ run lên, cúi xuống nhìn, vươn tay ra dường như muốn kéo gã ta. Ca Lô La vương đưa tay ra không hiểu gì.

Bàn tay đưa đến trước mặt Ca Lô La vương đột nhiên đổi thành cái phẩy tay nhẹ, ánh sáng vàng kim lóe lên ở đầu ngón tay, phẩy phẩy lên tất cả huyết đạo trên người gã ta giống như một cơn mưa xuân. Ca Lô La vương bỗng khựng lại ở đó. Huyết đạo toàn thân bị phong lại trong chớp mắt, huyết dịch chảy trong người dường như đông cứng lại, đến ngay cả

mắt gã cũng không thể chớp, chỉ có thể đứng ở đó, lưng quay về phía đại điện, kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Ca Lô La Vương thiên cơ đứng đầu tung hoành thiên hạ, bỗng chốc bị hạ chỉ trong một chiêu. Mặc dù không hề có chút phòng bị, nhưng Ca Lô La Vương trong giây lát cũng cảm nhận được đối phương không phải Điện chủ Lệ Ung nhưng lại dùng thần thuật của Điện chủ. Điện chủ đâu? Thái Nghiên đâu? Chuyện gì đã xảy ra vậy...

"Ta giết ngươi!" Tiếng hét chói tai đột nhiên truyền ra từ trong điện, bóng đen thanh mảnh mang theo ánh sáng rực rỡ màu trắng ngọc phiếm hồng, từ cửa trùng đại điện bùng lên quầng sáng cầu vồng trải dài cả vạn dặm, một dòng điện mãnh liệt bắn thẳng đến!

Dòng điện mãnh liệt này giống như một thanh đao có thể chém đôi bầu trời, mang theo sát khí và hận thù vô hạn, quyết chí đoạn tuyệt lao tới! Không thể giết kẻ địch, thà rằng tự kết liễu! Ánh sáng đỏ thẫm của thanh kiếm phía trước người con gái lóe lên, chĩa thẳng đến trước ngực kẻ thù, nàng ta dùng hết sức lực toàn thân, một mực muốn đâm Điện chủ Trường Thanh một nhát, không thành công cũng thành nhân! Nàng như hồng nhận vũ cánh mạnh mẽ xuất chiêu, khung cảnh bốn bề gió bão ầm ầm đùng đùng sát khí, ngô đồng bay tứ tung, nhất loạt dừng lại, rồi lại bay lên, trong phút chốc đất trời phảng phất làn khói màu tím đẹp đến mê hồn.

Một người con gái xuất hiện trong làn khói tím đó, tóc đen như mun, mắt đỏ như máu, má trắng như ngọc, trán thấm đẫm sương. Áo bào vàng của nam nhân ở dưới bậc thềm bị gió cuốn lên, khe ngẩng đầu nhìn nàng từ mây bay xuống, nhẹ nhàng như sương như khói, mang theo lửa vây và máu nóng cuốn về phía hắn. Thoáng chốc, ánh mắt hắn rã rời thành nghìn mảnh, hạnh phúc... khổ đau... hân hoan... xúc động... vui mừng... bi thương... hồng trần lạc định.

Trên thang ngọc dài bất tận tới trời cao, thẳng trầm bất diệt, hần đột nhiên nhẹ nhàng vươn tay, hướng về phía thanh kiếm mà Mạnh Phù Dao rút ra, rải rộng cánh tay, khẽ gọi: "Phù Dao".

"Két!"

Trong tình thế không thể khống chế, thanh kiếm nhanh như cắt lao về phía trước. Mạnh Phù Dao cứng đờ giữa không trung. Nàng không dám tin vào mắt mình, nhìn chăm chăm nam nhân đó, lúc này mới thấy rõ ánh mắt hỗn loạn của hần, nhìn rõ nét phong lưu vô hạn giữa hai hàng mày hần, rực rỡ xán lạn mà thông dong, ánh mắt hần mềm mại chăm chú nhìn nàng. Trên người hần thoang thoảng mùi hương đặc biệt của hoa sen A Tu La, phảng phất như mây trôi bồng bềnh lãng đãng.

Mặt trời nhô lên chiếu sáng đỉnh núi tuyết Trường Thanh, phản chiếu ngọc giai cô thành trong ánh sáng lấp lánh, phía trên thang ngọc, đôi nam nữ yêu nhau đó, sau khi phá tan hàng rào trùng điệp, vượt qua tất cả sinh tử, xa cách rồi lại trùng phùng. Gió lặng, hoa rơi khẽ khàng, Phù Dao nhẹ buông tay. Thân thể nàng mềm nhũn, bỗng mất hết tất cả sức lực.

Nàng ngã xuống.

Rơi vào đôi tay đang giang rộng của hần. Giống như một chú chim đang bay cao trên không trung, cả mình đầm máu, vượt qua số mệnh để quay trở về, trong giây phút đau đớn nhất và hoảng sợ nhất, rơi xuống nơi bình an nhất đã chờ đợi nó từ rất lâu rồi.

Hồng trần vô định.

Trường Thanh Thần điện được duy trì suốt ngàn ấy năm qua bởi thần thuật của Điện chủ, cho dù đạt được bằng bất cứ cách nào, kẻ sở hữu thần thuật chính là chủ nhân của mảnh đất Thương Khung này, tất cả mọi người chỉ trung thành với Điện chủ.

Dưới sự uy hiếp của ánh sáng thần thuật và lá Mạn Đà La, không có bất cứ năng lượng nào có thể kháng cự. Trận đại chiến tranh giành ngôi vị Điện chủ trong nháy mắt tiêu tan một cách kì lạ, Bát bộ dừng tay, Trưởng lão ngừng chiến, Ca Lô La Vương tạm thời bị giam lỏng. Nể mặt Thái Nghiên, Trưởng Tôn Vô Cực tuyệt đối sẽ không xuống tay với gã, giam lại một thời gian rồi tính tiếp. Đế Phi Thiên vì thế vô cùng bất mãn, hẳn ta không còn đối thủ nữa rồi.

Hắn ta đòi thả Ca Lô La vương để quyết đấu, Trưởng Tôn Vô Cực khẽ nói: "Người ta mới mất ái nữ, tâm trạng hoang mang, Vu thần đại nhân nhất định phải giậu đồ bìm leo sao?"

Đế Phi Thiên kiêu ngạo lập tức bỏ qua, nhưng nhìn hắn hồi lâu rồi đáp: "Ta đây đánh cả năm nay mệt rồi, lần sau mà còn lên núi sẽ dạy dỗ ngươi."

Trưởng Tôn Vô Cực mỉm cười: "Bất cứ lúc nào cũng cung kính chờ đợi." Vu thần đại nhân liếc mắt nhìn Mạnh Phù Dao, từ lúc hắn ta thấy nàng xuất hiện trong đại điện đã không có hứng thú với nàng nữa, rõ ràng là nữ nhân của người ta, đồ dùng lại, ta đây không thèm!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.13

Trưởng Tôn Vô Cực hết sức hài lòng với sự ngạo mạn của Đế đại nhân, đích thân có ý tiễn Vu thần đại nhân ra ngoài. Đế Phi Thiên dù sao trong chuyện này cũng đã dốc sức rất nhiều, nếu không có hắn ta cùng xông lên Trường Thanh đại điện, giữ chân Trường Thanh Điện chủ và đám người của Ca Lô La vương, kế hoạch của hắn và Mạnh Phù Dao có thể sẽ nhiều khó khăn hơn. Đại điện có chiến, cao thủ tập hợp, hắn cần dùng toàn lực để đối phó Điện chủ, nếu không có Đế Phi Thiên dốc sức hợp hồn, cho dù quân bọc hậu của Long bộ cuối cùng nghe theo căn dặn của hắn trước khi sự việc xảy ra, làm phản cứu người, cũng chưa chắc có thể bảo vệ an toàn cho Phù Dao.

Không ai ngờ là, ngay từ lúc đầu gặp Phù Dao, hắn đã xác định nàng chính là yêu nữ của Thần điện. Vì vậy hắn đã thỉnh cầu Thái Nghiên đối địch với mình. Đây chính là chiêu lật mặt được dùng ở phút cuối cùng. Khổ nhục mười năm chỉ vì một ngày, để sau này khi nàng chống lại Thần điện, có thể giành được cơ hội sống sót trong đường tơ kẽ tóc.

Cuối cùng cũng đã vượt qua rồi.

Chỉ đáng tiếc cho Thái Nghiên.

Hắn hiểu rõ tấm lòng của Thái Nghiên đối với hắn, việc duy nhất hắn có thể làm cho nàng ấy chính là trao cho nàng ấy chức vị Điện chủ để đáp đền, thế nhưng cuối cùng nàng ấy lại dùng tính mạng của mình để cứu hắn, khiến hắn mang nợ nàng ấy một đời. Trưởng Tôn Vô Cực nhẹ nhàng vượt

ve ngọc bài, ngẩng đầu nhìn mây xanh, như loáng thoáng nghe thấy tiếng nàng ấy nói: "Sư huynh, gặp được huynh là niềm hạnh phúc của ta, dù niềm hạnh phúc ấy thật mỏng manh."

Thái Nghiên.

Kiếp sau, xin đừng gặp lại ta. Kiếp sau, xin hãy là chính mình.

Trong cơ thể hắn có ba mươi bảy lá Mạn Đà La đang xoay chuyển, đó là ấn ký vĩnh hằng mà cô gái đó để lại cho hắn, đời này khó thể xoá nhoà. Hữu nhân hữu duyên tập thể gian, hữu nhân hữu duyên thế gian tập; hữu nhân hữu duyên diệt thế gian, hữu nhân hữu duyên thế gian diệt.

Hắn thở dài, bỗng có hơi ấm ủa tới, đôi bàn tay ấm áp của ai đó nhẹ nhàng ôm trọn hắn từ phía sau. Hắn không quay đầu lại, chỉ mỉm cười nắm chặt đôi bàn tay ấy, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay ấy, cảm nhận thân thể của người ấy đang khẽ khàng run ở sau lưng hắn, dù cách một lớp y phục, hắn vẫn biết rằng gương mặt của nàng đang tựa trên lưng hắn, rất lạnh lẽo.

"Bọn họ... đi rồi?" Vốn dĩ là một câu hỏi nhưng ngữ điệu nói ra lại là một lời khẳng định. Phù Dao gật đầu, áp mặt mình trên lưng Trường Tôn Vô Cực, như thể cố gắng hấp thụ sự ấm áp từ người hắn để làm dịu bớt sự lạnh lẽo trong lòng nàng.

Vừa mới nãy thôi, nàng đã tiễn bọn người Chiến Bắc Dã.

Từ sau khi Trường Tôn Vô Cực xuất hiện, Đại Hãn Hoàng đế không hề nói gì. Ánh mắt sáng quắc của hắn thấp thoáng chút mờ mịt u ám. Khi nàng lướt xuống thang ngọc, chuẩn bị ám sát Trường Thanh Điện chủ đã dùng kiếm của hắn, thế nên, trước khi chia tay nàng đã trả lại trường kiếm đó cho hắn. Hắn ngăm nhìn thanh kiếm đó, qua lâu thật lâu mà vẫn không muốn nhận lại.

Kiếm của Hoàng tộc Đại Hãn, từ trước đến nay không bao giờ trao cho người ngoài, một khi đã trao, cũng chính là trao cả địa vị và tôn vinh cả đời mình cho người đó. Nhưng ba lần hãn trao kiếm cho nàng, nàng đều hoàn trả lại. Nàng vĩnh viễn là một ngoại lệ của hãn trong cuộc đời này, cũng vĩnh viễn là tình yêu bất diệt của hãn, mà suốt đời này hãn chẳng thể nào có được, là nỗi vấn vương của hãn trọn kiếp này.

Đại Hãn Hoàng đế ngẩng đầu nhìn Mạnh Phù Dao đứng trước núi tuyết long lanh, nàng còn toả sáng rực rỡ hơn so với ngọn núi tuyết này, nàng chính là đóa tuyết liên tuyết thể được sinh ra ở vùng núi tuyết này. Từng bước từng bước giẫm lên máu tươi tiến về phía trước, để cuối cùng có thể trở về.

Còn hãn, theo ý trời đã định chỉ là một bức tranh rực rỡ của nàng đời này, chỉ có thể dừng lại ở đây mà thôi.

Hãn nhìn nàng, lâu thật lâu sau nhoén cười. Nam tử vận y phục đỏ đen đang đứng đón gió, tay áo bị gió thổi bay phần phật, như phẩy đi hết cát bụi máu tanh trên đường đời, cất giọng cười lớn. Tiếng cười khoáng đạt hùng hậu từ xa xa trên đỉnh Thần điện, truyền đi khắp cả dãy núi tuyết, phát ra âm thanh vang dội giữa khung cảnh mờ mịt tuyết rơi, tạo nên một hồi tuyết lở.

Hãn cười, nói: "Đời này, như vậy đã đủ rồi!" Sau đó hãn nhận lấy kiếm, tra vào vỏ, tiêu sái rời đi không ngoảnh đầu lại. Vạt áo đen thêu hình lửa đỏ nổi bật như một nét bút mảnh giữa đất trời mênh mang tuyết trắng, cách xa mấy mươi dặm vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Đối với nam tử này, nhân sinh chỉ như một vết mực hay như chỉ là một giọt máu mà thôi, hãn ngạo nghễ cười, nụ cười này, in đậm trong khung cảnh đất trời một màu trắng xóa, nhưng mãi mãi chẳng thể nào phai mờ. Đời này có thể được gặp gỡ nàng, như vậy đã đủ rồi!

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.14

Lặng lẽ nhìn hắt đi xa, Phù Dao không an lòng đi gặp Lôi Động cùng Cốc Nhất Diệp. Lôi Động ngược lại không nói gì, vẫn chỉ cười khổ lắc đầu như trống bỏi. Khi nàng cảm ơn, lão chỉ huơ tay, "Được rồi! Cảm ơn rồi thì thế nào? Nếu như người chịu gả cho Dĩ nhi để bày tỏ lòng biết ơn, ta sẽ nhận ngay lập tức!"

Mạnh Phù Dao cũng chỉ biết cười khổ, nhớ tới một việc, bèn hỏi Lôi Động: "Lão gia tử, ta nghe nói có Lôi Động quyết, có phải là võ công ông sáng lập ra không?"

"Hả" Lôi Động xoa xoa cái đầu trọc, trừng mắt thật to, "Lôi Động quyết là cái gì hả?", suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Chẳng phải là bộ công pháp nội lực ta rảnh rồi buồn chán nghĩ ra sao? À, món đồ chơi kia không thành, trò lừa bịp thôi, căn bản là không bằng một nửa phần tinh túy của võ công bản môn ta, ta đã vứt đi lâu rồi."

Mạnh Phù Dao im lặng, nhớ tới Yến Kinh Trần vì Lôi Động quyết kia mà đánh mất bản thân, thậm chí cuối cùng bỏ mạng, hắt ta nóng vội bày mưu hao phí hạnh phúc cả đời để theo đuổi, kết quả lại là nhặt giày cũ của người khác vứt bỏ. Đời người, thật đúng là mĩa mai.

Nàng thở dài, nhìn về phía Cốc Nhất Diệp, nàng vốn muốn hỏi tung tích của Tông Việt từ lâu rồi, song vì trận đại chiến kia mà không có cơ hội để hỏi, lúc này nhìn vào đôi mắt xinh đẹp mà lạnh nhạt của bà, Mạnh Phù Dao to gan tốn mật lại không tài nào mở miệng được.

"Người là không dám hỏi, hay là không muốn hỏi?" Mạnh Phù Dao há miệng. Cuối cùng vẫn là Cốc Nhất Diệp mở miệng trước, "Ta không có hứng giúp người," Cốc Nhất Diệp lạnh lùng nói, "Nhưng mà vẫn phải nể mặt Việt Nhi."

Phù Dao liền vui vẻ, Tông Việt không sao rồi!

"Cái tên gốc này... " Cốc Nhất Diệp khẽ thở dài, "... Mệnh nó vốn cũng chẳng còn được bao lâu, lần này lại... Thôi quên đi, làm hết sức mình là được!"

Nụ cười trên gương mặt Phù Dao đông cứng lại, kinh ngạc nhìn bà, ý của bà ấy... là gì thế?

"Người không biết Việt nhi cơ thể yếu ớt sao?" Cốc Nhất Diệp thản nhiên nói, "Nó vì báo thù nên đã làm một giao dịch với nữ vu sư Phù Phong, mượn năng lượng của ả, thi triển Hoán nhan đại pháp của kỳ thuật Hiên Viên thượng cổ, việc đó vốn đã tổn thọ, hơn nữa nữ nhân kia rắc tâm hại người, nhân cơ hội âm thầm hạ thủ với nó, nó... cũng chẳng sống được quá bốn mươi tuổi."

Mạnh Phù Dao lùi về sau một bước, bám vào thành sau lưng, tay vịn bằng cẩm thạch mang đến cảm giác lạnh lẽo, vậy mà cũng chẳng lạnh bằng lòng nàng trong khoảnh khắc này.

"Dựa vào y thuật của ta và nó, nếu như tình huống thật tốt, vẫn có khả năng sống thêm mấy năm nữa, đáng tiếc..." Cốc Nhất Diệp xoay người, không nhìn nàng nữa, "Nó bị tổn thương quá mức."

Cốc Nhất Diệp lạnh lùng ngạo nghễ không quay đầu lại nữa, một mảnh lá liễu dập dờn bay xuống Cửu Trùng cung, Mạnh Phù Dao vươn tay ra, muốn giữ lại nhưng lại thấy chẳng mặt mũi nào giữ lại, muốn níu giữ nhưng lại thấy chẳng biết có thể níu giữ cái gì, vận mệnh cuồn cuộn như nước chảy trôi, quá khứ chẳng thể nào trở lại được, quay trở lại để chọn

một ngã rẽ khác, e rằng vẫn sẽ gặp phải kết cục bi thương như cũ. Nàng giơ tay ra thật lâu, lại chỉ đón được gió lạnh thấu xương trên đỉnh Thần điện, một lúc lâu sau, một giọt lệ nặng nề rơi trên đầu ngón tay.

Nàng không hề biết, Cốc Nhất Diệp xuống núi, bước vào trong căn nhà gỗ ở một sơn cốc bị che khuất sườn chân núi, dù nam nhân áo trắng như tuyết ra, bà ấy nhìn ngắm dung nhan tiêu tụy của hắn thật lâu, phảng phất như nghe thấy được sinh mệnh mỏng manh như lưu ly của hắn, đang từng chút một trôi đi thật nhanh theo thời gian, cũng dần dần mà đứt đoạn. Còn hắn chỉ nhìn theo phương hướng Trường Thanh Thần điện, ánh mắt như cánh diều, mỗi lúc một bay xa, nhưng vẫn luôn một mực nhìn theo phương hướng ấy.

"Quyển luyện như vậy, tại sao lại không đi gặp cô ta?" Tông Việt chỉ cười, không đáp. Cần gì để cho nàng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của hắn? Việc gì phải khiến nàng đau lòng, cứ để trong lòng nàng vĩnh viễn lưu lại hình ảnh một Tông Việt khoẻ mạnh kia, để ký ức của nàng về hắn vĩnh viễn dừng lại ở cái hôn cuối cùng trong đêm đó!

Hắn muốn ích kỷ một chút, để một Tông Việt lạnh lùng độc miệng dùng phương thức dịu dàng ấm áp nhất, vĩnh viễn ở lại trong cuộc đời nàng.

"Cô ta vì người mà rơi lệ."

Hắn vẫn lặng im, hồi lâu mới lên tiếng: "Nước mắt của nàng cũng chẳng đáng giá." Cốc Nhất Diệp nhin không được cười, cười đến mức nước mắt lưng tròng, hồi lâu nói: "Nếu không phải là nhờ giọt lệ này, ta nhất định đã cho cô ta một bạt tai rồi."

"Bây giờ quay lại cũng vẫn kịp đấy." Cốc Nhất Diệp quay đầu nhìn hắn, thu lại nụ cười, thở dài: "Đồ ngốc, người cũng giống ta mà thôi, mạnh miệng nhưng lại mềm lòng... Chúng ta đều là... những kẻ ngốc... "

"Không phải." Nam nhân áo trắng quay đầu lưu luyến nhìn thoáng qua hướng kia, cuộc đời này, có lẽ đây là lần cuối cùng... "Đây đều là số phận an bài."

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.15

"Đại quân không biết có quay lại hay không, chỗ Chiến Bắc Dã, tin rằng sớm muộn cũng sẽ lui binh thôi." Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng dựa lên lưng Trưởng Tôn Vô Cực, nhỏ giọng nói, "Ta giờ lại hy vọng, Kỉ Vũ chưa gây nên tổn hại quá lớn cho Thương Khung."

"Để vương một khi nổi giận, máu chảy thành sông. " Trưởng Tôn Vô Cực nắm chặt tay nàng, "Vậy nên chúng ta từ nay về sau phải tu tâm dưỡng tính, nhất là nàng."

Mạnh Phù Dao vốn đang âm thầm, không nhin được bật cười, tiếp lời: "Người nói Sư phụ ở Thần điện, nhưng ta tìm không thấy."

"Thánh Linh đại nhân đã rời đi rồi." Trưởng Tôn Vô Cực nói, "Ông ta nói nhìn thấy nàng liền không vui, bởi vì nàng đã mạnh hơn ông ta rồi, vì để tránh xuất hiện tình huống sư phụ còn chẳng bằng đệ tử, sau này nàng cũng không cần gặp lại ông ta nữa."

Mạnh Phù Dao mỉm cười: "Già đâu còn vô liêm sỉ, lòng dạ nhỏ nhen," Suy nghĩ một chút nàng lại hỏi, "Tại sao Sư phụ lại ở trong Thần điện?"

"Ta cũng không rõ lắm." Trưởng Tôn Vô Cực nói, "Lúc ông ta ở Thần điện thì ta không ở đó, có lẽ ông ta vì nàng mới đến đây, cây châm dưới chân Điện chủ thật sự là rất lợi hại, nếu không chưa chắc ta đã có thể cầm cự lâu như vậy. Ta ngờ rằng Sư phụ nàng là một nhánh của thần tộc đời đầu tiên tại Thần điện năm đó."

"Thần bộc?"

"Các đời Điện chủ, đều có thần bộc cho riêng mình." Trưởng Tôn Vô Cực nhớ tới A Đại sau khi Điện chủ qua đời đã tự sát, thở dài, "Chỉ có thần bộc của Sư tổ sáng lập tông giáo, sau khi Sư tổ qua đời người đó liền không rõ tung tích, thế nhưng trước khi Sư tổ lâm chung người đó nhất định đã nhận được dặn dò của người, thế nên Thánh Linh đại nhân mới trở thành sư phụ của nàng."

"Phù Dao..." Trưởng Tôn Vô Cực nắm lấy tay nàng, chậm chậm xoay người, ôm cơ thể hơi lạnh của nàng vào lòng. "Ta rất vui... vì nàng đã chọn ta."

Những ngày tiếp theo, dường như đều trôi qua vô cùng mỹ mãn, Đại Uyển Phù Phong lui binh, Đại Hãn và Vô Cực cũng đã đình chiến. Tiểu Thất một chút cũng không cam lòng, lần này xuất binh một chuyến vô ích, dưới sự đồng ý ngầm của Chiến Bắc Dã, chuyển sang đánh Thượng Uyên thừa dịp cháy nhà hôi của.

Vân Ngấn lúc đó cũng trong quân đội, sau khi hãn xuống núi báo tin, cũng không trở về Trường Thanh Thần điện, Phù Dao đang yên ổn, hãn không muốn quấy rầy cuộc sống của nàng, con đường nàng đi vốn đã rất gian khổ rồi, cần gì phải tăng thêm gánh nặng không đáng có cho nàng đây? Vừa lúc đó, kẻ cầm binh phía Thượng Uyên là Yến Liệt bày mưu lừa gạt, đánh lén Tiểu Thất, bị Vân Ngấn trong lúc vô tình phát hiện, hãn nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn phải ra tay.

Yến Liệt nhìn thấy Vân Ngấn thì vô cùng vui mừng, ngay lúc đó yêu cầu hãn nhận tổ quy tông, lại hỏi thăm tung tích của Yến Kinh Trần, Vân Ngấn từ chối yêu cầu của ông ta, nói cho ông ta biết về cái chết của Yến Kinh Trần. Yến Liệt vì thế thất hồn lạc phách, liên tục đại bại, bị Thượng Uyên Hoàng đế hạ lệnh áp giải về kinh, truy cứu trách nhiệm chủ soái dẫn binh gây nguy hại đến quốc gia. Vân Ngấn vốn không muốn cứu ông ta, thế

nhưng nhớ đến lời Yến Kinh Trần nhắc nhở trước lâm chung, đành phải miễn cưỡng đi theo, dự định khi Thượng Uyên Hoàng đế xử tử Yến Liệt, hẳn sẽ nể mặt Yến Kinh Trần, mà lưu lại cho ông ta một mạng.

Ai ngờ được Yến Liệt vốn không phải là người dẫu hết đèn tắt, Hoàng đế muốn xử ông ta, nhưng ông ta tay nắm binh quyền, chỉ một câu "Tướng ở bên ngoài, có thể không nghe lệnh vua", dứt khoát làm phản, Thượng Uyên một mặt phải đối mặt với công kích của Đại Hãn, một mặt lại phải giải quyết nội loạn, mấy năm nay lại vẫn luôn phải chịu chèn ép của Vô Cực, khó lắm mới thừa dịp Đại Hãn xuất binh đánh Vô Cực để giành lại chút lợi ích, nay lại xuất hiện chuyện này, dưới tình hình nội ngoại giao tranh, chính quyền Tề Tâm Ý vốn đã lung lay bấp bênh, nay âm ỉ sụp đổ.

Mùa đông năm ấy, trận chiến cuối cùng tranh giành Hoàng quyền, Tề Tâm Ý bị đại quân của Yến Xích vây khốn trong Hoàng cung, tự thiêu mà chết, song Yến Liệt vì thắng mà kiêu, vừa mới ngồi trên ngôi vị Hoàng đế được ba ngày, liền chết bất đắc kỳ tử, chúng thần cạnh tranh ngôi vị, loạn thành một đồng, Thượng Uyên trong nháy mắt liền rơi vào trong tay Đại Hãn.

Tiểu Thất lập tức thừa thắng xông lên, trắng trợn tuyên bố sẽ đồ sát hàng loạt dân chúng trong thành đối với quốc gia bại trận, Vân Ngấn làm sao có thể ngồi yên nhìn dân chúng trong thành bị tàn sát hàng loạt được, bèn lập tức ngăn cản. Tiểu Thất chưa làm đã bị cản, liền yêu cầu cùng Thượng Uyên đấu một trận cả văn cả võ, nếu như thua, Đại Hãn lập tức lui binh, nếu như thắng, phải giết hết cả nhà người tham chiến.

Văn võ bá quan của Thượng Uyên đối với yêu cầu vô lý này mừng rỡ không thôi nhưng cũng lại mặt ủ mày chau, tướng quân Tiểu Thất của Đại Hãn dũng mãnh nổi tiếng thiên hạ ai có thể đỡ được một chiêu của hắn đây? Ánh mắt đảo tới đảo lui, lại chuyển đến trên người Vân Ngấn. Vị này mặc dù là thần tử của Thái Uyên, nhưng Yến Liệt trước khi chết đã lập hắn làm người kế vị, tuy hắn không chịu, nhưng dù sao trên danh nghĩa cũng là

để quân tương lai của Thượng Uyên. Vị đế quân tương lai này lại vốn là cao thủ trong thiên hạ, vì lý do gì không thể xuất chiến vì thần dân của hãn đây? Chúng thần liên tiếp khẩn cầu, xin vua mới kế vị cứu lấy bách tính khỏi cảnh lầm than, Vân Ngấn không cách nào từ chối, chấp nhận lời thách đấu của nguyên soái Đại Hãn, trận này vừa đánh, khỏi cần phải nói, Tiểu Thất thua.

Khi lui binh, Tiểu Thất thấy tay đầy sảng khoái, thiên quân vạn mã tất cả đều đồng loạt kéo cương quay đầu, vừa quay người, Tiểu Thất liền bấu môi lẩm bẩm: "Tàn sát dân chúng trong thành cái gì chứ, không phải là để cho người làm chủ sao." Vân Ngấn không hề hay biết, Tề Tâm Ý chưa chắc đã bại trận nhanh đến thế, mà ngay cả Yến Liệt đang độ tráng niên cũng không thể chết bất đắc kỳ tử như vậy được, khi mà hai đại nữ vương trong thiên hạ cùng liên thủ muốn san bằng chướng ngại chặn đường hãn, thì bất kể là ai đều sẽ bị đập văng, Tề Tâm Ý có thể bị mật quân Đại Uyên được Kỉ Vũ huấn luyện vây khốn trong chớp mắt, thì Yến Liệt cũng có thể không ai hay biết mà chết trong tay vu sư Phù Phong.

Ở những năm tháng thiếu niên, hãn đã từng mong muốn có một cuộc sống như nước chày bè trôi, không màng tranh đoạt. Nhưng tới cuối cùng, hãn lại bước đến nơi cao nhất mà lạnh lẽo nhất, ngang hàng với Đế vương của các nước, đứng trên đỉnh nhân gian, ngồi trên ngai vàng cửu long trong điện Kim Loan, đôi mắt nhìn về cực Bắc xa xăm, núi cao hơn mây tuyết phủ bốn mùa, nữ chủ nhân xinh đẹp nơi đó, phải chăng đang mỉm cười.

Những biến động thời thế ở Đại lục Năm châu tạm thời vẫn chưa ảnh hưởng đến cuộc sống an yên khó có được của Mạnh Phù Dao. Nàng làm bạn bên cạnh Trường Tôn Vô Cực, du sơn ngoạn thủy. Núi thần Trường Thanh vốn được tạo nên từ những dãy núi tuyết nối tiếp nhau trập trùng, cũng chẳng có gì lạ lắm. Thế nhưng hai người vẫn rất hăng hái đi qua tất cả các sơn mạch, đào từng cụm tuyết để tìm dị thảo, leo xuống tận sơn cốc để tìm dị thú. Nếu tìm không thấy, bèn đi thưởng ngoạn thế núi như Ngân long

bay lượn, hoặc đắm mình trong biển mây bông bành, cùng ngắm vầng dương nhô lên trên đỉnh núi tuyết, chiếu rọi ánh sáng xuống khắp đất trời, khiến cả không gian chìm trong ánh bạc lấp lánh, sau đó lại trao cho nhau những ánh nhìn trong suốt.

Bước chân của cả hai như thể thờ ơ vô tình, vậy mà lại như có như không hòa cùng một nhịp đi về phía trước, có lúc hai người bất chợt dừng lại ở một nơi nào đó, hoặc đứng trước dãy núi đá lởm chởm, nhìn xuống biển mây, rồi lại nhìn nhau mà cười.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.16

Trong khi Trưởng Tôn Vô Cực đang bận phê duyệt tấu chương, Mạnh Phù Dao chống cằm ngồi ở một bên, đốt một đỉnh than sưởi ấm, thế nhưng chớ nghĩ rằng nàng sẽ giống như giai nhân bầu bạn thêm than mài mực cả đêm cho quân vương, với Mạnh đại vương mà nói, chuyện này căn bản là không có khả năng.

Nàng ở một bên tách hạt dưa, tách rồi lại tách không biết chán, ngay đến Điện chủ đại nhân cũng tự mình dùng thần thuật tách hạt dưa giúp nàng, hạt dưa thì cho nàng, còn vỏ thì lại ném cho Cửu Vĩ cùng Nguyên Bảo đại nhân, nếu chúng muốn kháng nghị, nàng sẽ ném chúng vào băng thiên tuyết địa. Nguyên Bảo đại nhân chẳng ngại băng thiên tuyết địa, còn Cửu Vĩ thì lại vô cùng uất ức, cào cửa kháng nghị - ta cứu người ba lần, người đã hứa sẽ thưởng cho ta thật hậu hĩnh cơ mà! Mạnh nữ vương từ trước đến nay nào có rộng rãi như vậy, Cửu Vĩ cào cửa thật lâu, nàng mới ném ra một bao hạt dưa - chưa tách vỏ, muốn ăn tự mình tách đi.

Tách xong hạt dưa nàng lại thấy buồn ngủ, cho dù đã gật gù mãi không thôi, nhưng vẫn không chịu đi ngủ, cứ nhỏ đầy nước miếng lên tấu chương của Trưởng Tôn Vô Cực. Mỗi lần Trưởng Tôn Vô Cực phê xong một tấu chương ngẩng đầu lên, liền thấy nàng ngủ gật dưới ánh đèn, tướng ngủ còn xấu hơn cả gấu chó, không biết làm gì hơn chỉ mỉm cười để bút xuống, bế nàng trở về phòng ngủ. Đương nhiên, ngủ ở đây chỉ đơn thuần là ngủ, không có ý nghĩa khác, Mạnh Phù Dao cho rằng, còn chưa có kết hôn thì không nên để một chút dục vọng cá nhân ảnh hưởng đến sự hoàn mỹ độc

nhất của đêm động phòng hoa chúc. Thế nên Trưởng Tôn Bệ hạ, Trưởng Tôn Điện chủ không thể làm gì khác hơn là ngăm nhìn dung nhan mỹ nhân khi ngủ, cố kiềm nén dục vọng muốn làm chút việc mà nam nhân nào cũng yêu thích.

Độc "khóa tình" của Mạnh Phù Dao hiển nhiên cũng được giải rồi, vị thuốc cuối cùng của thuốc giải nằm trong Thần điện, từ trước đến nay đều do Điện chủ quản lý, vấn đề gây phiền não bấy lâu nay bây giờ đã được giải quyết dễ dàng. Vậy nên về cơ bản, chỉ cần không quá đáng quá, Mạnh nữ vương sẽ vờ như không biết.

Cuộc sống của Mạnh Phù Dao có chút lười nhác, cũng có chút hài lòng, một khoảng thời gian dài vẫn luôn vội vàng bận rộn vì có mục tiêu phải cố hết sức mới có thể để đạt được, giờ mọi chuyện đã có kết quả, nàng lại chợt thấy trống vắng, tựa như mục đích và ý nghĩa của cả đời này thoáng chốc đều trở thành hư vô.

Trước đây ở trên Cửu Nghi đại điện, khi phải đưa ra lựa chọn, nàng đã chọn cứu Trưởng Tôn Vô Cực, nhưng như vậy không có nghĩa là từ nay về sau nàng có thể bỏ rơi mẹ mình bên ngoài Cửu Tiêu Vân, trở về gặp mẹ đã trở thành chấp niệm cả đời, khắc sâu trong máu thịt và linh hồn nàng, sao có thể dễ dàng hoàn toàn vứt bỏ như vậy?

Song nàng không hề nói ra, cũng không dẫn đo khi đưa ra lựa chọn, đối diện với thâm tình của Trưởng Tôn Vô Cực, nàng làm sao có thể mở miệng hỏi hấn - huynh kế thừa thần thuật, có phải sẽ có biện pháp đưa ta trở về không?

Lúc trước, nàng cố gắng hết mình vì muốn tìm gặp Thần chủ đại thần thông của Thần điện, bây giờ vị đại thần thông này đang ở ngay bên cạnh, nhưng nàng lại không cách nào mở miệng. Nàng cứ ngày một ủ dột, nhưng vẫn ép bản thân miễn cưỡng vui cười; nàng không than dài thở ngắn, nhưng lòng lại có chút không yên; nàng ăn rất ít, nhưng uống rượu lại rất nhiều;

nàng khi ngủ thường hay nói mơ, nhưng lại không hay biết là luôn có người ở cách màn che lẳng lẳng nghe suốt cả đêm, bóng dáng nghiêng nghiêng có chút lạnh lẽo hoà lẫn trong sắc trắng bàng bạc.

Ngày trăng sáng nhất năm - Trung thu trăng rằm 15 tháng 8 lại đến, vầng trăng bạc treo cao trên đỉnh núi thần Trường Thanh, bởi vì bầu trời cao hơn ngày thường nên ánh trăng kia lại càng thêm phần trong trẻo. Trên đỉnh Cửu Nghi đại điện, đài ngọc trên cao bày một bàn ăn tính xảo, chỉ có nàng và hắc cùng ngồi, Trường Tôn Vô Cực tự tay rót rượu cho nàng, ly rượu mát lạnh dưới ánh trăng chiếu rọi sáng lên như một vòng bạc, nàng hướng về phía ánh sáng trăng bạc kia, nở nụ cười xán lạn, nói:

"Huynh xem kìa, trăng trên trời, trăng trong chén, ở đâu cũng thấy đoàn viên cả."

Trường Tôn Vô Cực vỗ về khuôn mặt say rượu phiếm hồng của nàng, thay trong ánh mắt nàng dạt dào ý cười mà lại nhàn nhạt thê lương, ngón tay khẽ dừng lại, lướt qua khóe môi, nhẹ nhàng lau đi rượu còn vương lại, cười nói: "Uống rượu cũng uống đến hăng hái như vậy à."

“...”

Phù Dao đang muốn phản bác, nhìn thấy hắc dùng ngón tay vừa lau rượu dính trên môi nàng đưa lên môi mình rồi nhẹ nhàng mút lấy, mặt nàng bất chợt ửng hồng lên, trông kiều diễm như một đóa hoa hải đường mới chớm nở trong trăng.

"Rượu uống cả đời, lúc này đây là tuyệt vời nhất."

Trường Tôn Vô Cực ở bên cạnh nàng mỉm cười, hắc không ngồi đối diện mà lại nhích đến ngồi bên cạnh nàng, hai người y phục đều mỏng, cách vật áo có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau, rõ ràng đến đầu ngón tay

cũng không chạm tới, thế nhưng lại biết được bên cạnh là con đường thâm sâu chốn đào nguyên, khiến con người ta không tự chủ mà hướng về.

Phù Dao tay chống má, ngắm nhìn người ngồi bên cạnh mình, nam nhân này như thần tiên giáng thế, có gương mặt tinh xảo nhất thế gian, nhìn lâu có thể khiến cho người ta choáng váng, nhất là khi có vài phần men say. Đôi mắt thường ngày vốn tràn ngập linh quang nhất thời trở nên phong tình vạn chủng.

Ánh mắt ngà say của nàng nhìn dáng vẻ đầy men say của hắn, có thể nhìn thấy cả hoa mai lay động, nhìn thấy ánh trăng ngập tràn, nhìn thấy vũ trụ sặc sỡ, và cả ngân hà xa xôi bí ẩn. Mà hắn cũng ngồi yên cho nàng ngắm nhìn, dường như đang mỉm cười, ý cười lúc đậm lúc nhạt, đẹp đến thanh thoát, môi khẽ kéo lên một độ cong khó thấy, mang theo ý vị giống nàng.

"Phù Dao..."

Nàng chuyển choáng say, khẽ "Vâng."

"Nói ta nghe lời trong lòng nàng."

"..."

Ngón tay Mạnh Phù Dao run lên, rượu trong chén sóng sánh ra ngoài phân nửa, trong giây lát nàng đã tỉnh rượu - kỳ thực nàng đâu có say, từ lượng của nàng dạo gần đây tăng mạnh, muốn say nào có dễ như vậy.

Nói... lời muốn nói... vậy mà hắn... đã nhìn ra rồi.

Cũng phải, nàng cười cười, Trương Tôn Vô Cực tâm như gương, nàng dù có che giấu tốt cỡ nào, cũng chạy không thoát khỏi tấm gương ấy. Nàng đang nghĩ gì vậy?

Người xưa thường nói, những ngày lễ tết người ta hay nghĩ đến người thân. Mọi sự đã định, tiếng lòng không thể nói ra - Đêm trăng tròn năm nay, nhìn vầng trăng tròn đầy vành vạnh sáng tỏ trên cao, khiến nàng nhớ tới căn phòng nhỏ ở kiếp trước, nhớ tới chiếc bánh Trung thu mà nàng và mẹ cùng ăn. Bánh Trung thu nhân sen trứng muối, nàng thích trứng muối nhưng lại không thích nhân sen, nên nàng thường ăn hết trứng muối mà chừa lại nhân sen cho mẹ. Hai mẹ con ăn xong rồi dặt tay nhau ra ngoài tản bộ.

Nói là tản bộ tiêu cơm song trên đường thường hay mua hạt dẻ rang để ăn, hạt dẻ đựng trong túi giấy cầm trên tay kêu sột soạt, tỏa ra hơi ấm, xua bớt khí lạnh của đêm Trung thu nơi trấn nhỏ, hạt dẻ tròn tròn có màu nâu, ăn vào miệng có vị ngọt bùi, cũng giống như nụ cười của mẹ dưới ánh trăng sáng tỏ.

Hôm nay là Tết Trung thu, ai sẽ ở bên mẹ vào lúc này đây? Ai sẽ ăn hộ mẹ trứng muối trong bánh Trung thu nhân sen? Ai sẽ dùng hạt dẻ để sưởi ấm tay mẹ?

Quả nhiên viên mãn ở đâu này, lại mất mát ở đâu kia.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.17

Trưởng Tôn Vô Cực đưa tay ra, phủ lên trên tay nàng, nhiệt độ trong lòng bàn tay hần ử ấm nàng, khiến nàng rung động, ánh mắt như khích lệ, ấm áp mà bao dung kia như đang nói – chỉ cần là tâm sự của nàng, ta đều sẵn sàng chia sẻ.

Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng thở dài, cảm giác mình không phải là một diễn viên giỏi, vì sao lại không thể vô tâm tùy ý hoặc là dứt khoát che giấu kín đáo, cũng có thể quên đi kiếp trước, hoặc là chôn thật chặt bí mật này, cũng còn hơn nửa vời như bây giờ, làm khó mình mà cũng làm khó cả hần.

"Ta muốn..."

Tới lúc này rồi nàng không cần phải che giấu nữa, nếu còn che giấu ngược lại sẽ phụ lòng Vô Cực, nàng nhìn hần, ánh mắt trong trẻo sáng rõ, "Muốn biết mẹ ta hiện tại thế nào."

Trưởng Tôn Vô Cực tay che nàng, không hề động, nụ cười dường như thoáng nhạt đi, giống như giờ khắc này chỉ còn mỗi ánh trăng, giọng nói vẫn bình tình như cũ, chỉ nói một chữ "Xem."

Ánh trăng như gấm, ở trước bàn đá chậm rãi kéo ra, nàng nhìn thấy mẹ ở đầu kia ánh trăng. Không phải, nàng không nhìn thấy mẹ, chỉ nhìn thấy giường bệnh của bệnh viện, thấy các dụng cụ y tế va vào nhau tạo thành tiếng vang dội, thấy các bác sĩ y tá bận rộn qua lại quanh giường bệnh, thấy bên mép giường rũ xuống một bàn tay gầy trơ xương, trên tay đầy những

vết bầm xanh do cắm kim, cùng những đốm đồi mồi của người già. Trên mặt đất nơi đầu ngón tay rũ xuống, một quyển truyện cổ tích cũ kỹ đang mở ra, những trang sách đang không ngừng lật giở trong gió.

Nàng nhìn đám người bận rộn tới lui dần dần cũng yên tĩnh lại, bác sĩ rảo bước nhanh đi mở cửa, dặn dò ý tá: "Gửi tin thông báo bệnh tình nguy kịch..."

Nàng nhìn thấy y tá chạy chậm theo bác sĩ lên tiếng: "Bà ấy không có người thân..."

Nghe xong bác sĩ nghi hoặc hỏi: "Không có người thân? Bệnh nhân này mấy lần bệnh tình nguy kịch, đều cố chống chọi giữ lấy chút hơi tàn không muốn đi, vậy bà ấy đang đợi ai?"

...

Gương mặt Mạnh Phù Dao đột nhiên trắng bệch.

Nàng đứng lặng dưới trăng, bị ánh trăng lạnh lẽo bao phủ khắp toàn thân, hoặc có thể nàng còn lạnh hơn ánh trăng màu bạc kia. Đường như nàng vẫn sẽ lạnh như vậy đến hết kiếp này.

Nàng chậm chậm nắm chặt ly rượu, chặt hơn, chặt hơn nữa. Chén rượu bằng vàng bị siết chặt trong bàn tay mềm mại, góc cạnh sắc mỏng đâm vào da thịt, thấm ra một màu đỏ đậm, nhuộm đỏ lớp vàng hoa lệ, sắc đậm đến chói mắt. Một bàn tay nhẹ nhàng đưa tới, lấy đi ly rượu đã không còn hình dáng ban đầu, Trương Tôn Vô Cực vung tay áo thu lại ánh trăng kia, nhìn người con gái mà hân yêu đến tận khi sương lên, nhẹ nhàng thở dài, kéo nàng ôm vào lòng.

Nàng tựa đầu vào vai hắn, hai tay ôm lấy hông của hắn, tựa như đang níu kéo lấy chỗ dựa cuối cùng, mặt và tay nàng đều lạnh cứng, chạm vào đâu là ở đó kết thành băng. Hắn lập tức điều động nội lực, để cơ thể càng thêm ấm

áp, Mạnh Phù Dao rúc sâu vào lòng Vô Cực, cơ thể hơi run rẩy, lúc lạnh lúc nóng, men say chậm rãi dâng lên, thân thể tựa vào người hắt lập tức hầm hập nóng lên. Nhiệt độ nóng bỏng đó khiến hắt thoáng cứng đờ, trong chốc lát có chút không khống chế được. Hai người tuy là ở chung đã lâu, luôn kề cận bên nhau, thế nhưng nàng vẫn ngại ngùng chuyện tiếp xúc thân mật, chỉ cần hắt lại gần một chút liền bỏ chạy, tư thế thân mật dây dưa giống như đêm nay cho tới bây giờ chưa bao giờ có.

Trưởng Tôn Vô Cực khẽ thở dốc.

Hắt muốn ôm nàng ở trong lòng, mang nàng cùng đi đạp gió cưỡi mây, đôi bên cùng tâm đầu ý hợp tình nguyện kết hợp thành một thể, đó mới là thực sự là sự thăng hoa đáng được ngưỡng mộ nhất thế gian, là ánh sao xán lạn nở rộ trong niềm vui thích nơi chốn hồng trần. Nhưng mà không được, hiện tại không được.

Nàng đang chìm trong đau thương, nàng vừa mới biết được bệnh tình nguy kịch của mẹ nàng ở thế giới kia, sự ỷ lại của nàng hiện tại chỉ là phản ứng vô thức của nội tâm tổn thương yếu ớt.

Hắt không muốn có được nàng trong lúc thần trí vẫn còn hồ đồ mê muội như vậy được, không thể để lại bóng ma trong khoảng khắc đẹp đẽ nhất kia được.

Trưởng Tôn Vô Cực cứng nhắc đứng dậy, vẫn trong tư thế ôm lấy nàng, nói: "Ta đưa nàng về phòng."

Phù Dao không nói gì, rúc vào trong ngực hắt tựa như con mèo nhỏ, hơi thở mỏng manh, hơi rượu nhàn nhạt cùng mùi vị của cơ thể nữ nhi, sợi tóc mềm nhẹ cọ lướt qua, chạm lên cằm hắt, khiến thân thể hắt cũng cứng lại vài phần, suýt chút nữa ngay cả bước chân cũng không ổn định. Khó khăn lắm mới về đến phòng, hắt không thèm thắp đèn, đặt nàng dưới ánh trăng, hôn nhẹ lên trán nàng: "Ngủ đi..."

Nàng vẫn im lặng, nhưng khi hấn sắp sửa đứng dậy, đột nhiên lại vòng tay ôm lấy cổ hấn.

Hương khí bốn bề lại đậm thêm vài phần, mùi thơm lan tỏa nồng đậm cả căn phòng, ánh trăng mềm mại như sóng mắt của nàng lúc này, Trương Tôn Vô Cực sửng sốt, bỗng cảm giác toàn thân mềm nhũn, vừa hơi nghiêng người đã bị nàng kéo xuống. Hấn nửa quỳ bên giường, y phục bị nàng kéo lệch đi, dưới ánh trăng lộ ra xương quai xanh tinh xảo, hấn không chừa lại y phục mình, chỉ cúi đầu hỏi nàng: "Phù Dao..."

Nàng đáp lại, "ừ".

Hấn vẫn còn muốn nói thêm, thế nhưng nàng đã đặt môi mình lên môi hấn.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.18

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, tuy tư thế có chút ngốc nghếch, nhưng cánh môi lại non mềm như cánh hoa mới nở, hơi thở vẫn còn vương mùi rượu nhàn nhạt, nhưng nồng đậm hơn chính hương thơm ngào ngạt, là mùi vị thuộc về riêng nàng, là tư vị tỏa ra từ sâu trong thân thể trinh nguyên quyến rũ, nàng học theo kinh nghiệm mà bản thân đã từng nhìn thấy, dùng lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích răng cửa của hắn, đổi lại là tiếng cười khẽ của hắn, sau đó đầu lưỡi của nàng bị hắn kéo ngược lại.

Khi hắn đã chủ động, can đảm mới nảy của nàng phút chốc liền biến mất tăm, có chút lo sợ nghi hoặc cũng có chút bị động, không biết hắn từ lúc nào đã đè lên người nàng, vững vàng quấn lấy nàng, cẩn thận hôn nàng, từng chút từng chút thưởng thức mật ngọt ấm áp của nàng, răng môi kết hợp chậm chậm, âm thanh khẽ khàng mà lại rung động lòng người, nàng nhẹ run lên, hắn lại bất chợt rời đi, dịu dàng hôn lên vầng trán trắng mịn, hôn lên gò má trơn nhẵn, hôn lên chóp mũi lạnh lạnh đáng yêu của nàng, hắn vừa hôn vừa khẽ khàng gặm cắn, không đau nhưng hơi ngứa, nàng nhin không được muốn rụt lại, chỉ là thân thể nàng vừa khẽ động, hắn lập tức rên khẽ, vùi mặt vào hõm vai nàng, thở dốc từng hồi.

Nàng thoáng cứng người lại, cảm giác được thân thể của hắn thay đổi, trong giây lát không biết nên làm thế nào, lại thử thăm dò dịch ra một chút, đổi lại là thân thể hắn càng càng căng cứng thêm hơn, hắn cúi đầu hừ nhẹ, thế là nàng không dám cử động nữa, bàn tay hắn đặt bên hông nàng chỉ nhẹ ngoắc ngón tay, đai lưng đã lặng lẽ rơi xuống. Nàng còn chưa kịp phản

ứng, đầu ngón tay hắn đã di chuyển, có trời mới biết được hắn cời y phục người khác linh hoạt đến cỡ nào, rõ ràng nàng còn chưa kịp cảm nhận gì, y phục bỗng chốc đã từng cái từng cái rơi xuống đất, chồng chất lên nhau, áo ngoài, áo trong, nội y tự chế... dải lụa quấn trên ngực điểm xuyết một đoá hoa nhỏ năm cánh.

Hắn cúi xuống dịu dàng hôn lên, đối lấy cái run nhẹ từ nàng, theo bản năng nàng che người lại, nhưng lại chậm một bước, nghe được hắn thấp giọng cười: "Ta xin lỗi... lúc này là ta nhìn lầm..."

Nàng nghi hoặc nhìn hắn, ánh mắt hắn mang theo ý cười đảo qua ngực nàng khiến nàng vô cùng xấu hổ, khiến nàng thẹn quá hóa giận, không cam lòng yếu thế bèn ghì hắn xuống, tay chân gấp gáp nắm lấy y phục hắn, không chút nhẹ nhàng mà lôi kéo. Hắn cũng không vội, cứ để mặc nàng vụng về cời bỏ, tiện tay cũng vớ luôn mấy chương ngại vật hắn muốn loại bỏ rồi ném đi hết.

Dưới ánh trăng lạnh lạnh, trước mắt cả hai đều trở nên sáng rõ, trong sắc trắng màu bạc, nàng và hắn đều thản nhiên đối diện nhau. Vóc dáng nàng thanh tú xinh đẹp với những đường cong uốn lượn uyển chuyển, ánh trăng phản chiếu thân thể kia như ngọc lưu ly, phác họa những đường cong mê người, nơi đầy đặn, nơi thon gọn, chỗ lại dẻo dai thoải mái dù dễ người ta không thể không phạm tội, những góc khuất ẩn hiện lại càng khiến người ta run rẩy, dường như ánh trăng kia làm nàng ngượng ngùng, nàng bèn đưa tay che mắt lại, từ cánh tay tới thắt lưng tạo thành một đường cong mê người, như một vòng xoáy khiến ai đó nguyện ý sa vào vĩnh viễn.

Che mắt rồi nàng lại len lén ngăm nhìn hắn, nam nhân này sao mà vóc người cũng đẹp đến vậy? Sao ngay cả da thịt hắn cũng trơn mịn như tơ lụa thế? Không sợ khiến trời đất ghen tị à... Ý niệm trong đầu còn chưa đổi, trước mắt nàng đã tối sầm, thân thể bị đè nặng, cơ thể hắn đã phủ lên cơ thể nàng.

Nàng khẽ run rẩy, bờ má nàng chạm vào vai hắn, bỗng dấy lên xúc cảm khác thường, vừa mở mắt liền nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên hai vai hắn, mà cánh tay đang ôm lấy nàng trên cổ tay cũng có một vết thương thật sâu, vết thương ở tay trái lại càng nặng, sau khi khép miệng để lại một sẹo lồi, một tỳ vết trên sự hoàn mỹ, khiến nàng chói mắt mà cũng đau lòng.

Nước mắt của nàng liền rơi xuống trên vết sẹo màu hồng nhạt, chậm rãi lăn nhẹ trên bề mặt da không bằng phẳng, nàng nhè nhẹ vỗ về vết thương kia, nước mắt vẫn không ngừng rơi, dường như nàng muốn dùng nước mắt của mình xóa sạch đi dấu vết làm nàng đau đớn kia, xóa sạch đi những đau khổ hắn từng vì nàng mà gánh chịu, thậm chí xóa đi cả những vết tích mà nàng lưu lại trong cuộc đời này của hắn. Hắn nghiêng vai, tựa hồ muốn tránh khỏi ánh mắt của nàng, nhưng mà hai bên vai đều có vết thương, đôi bên này hay bên kia đều giống nhau, hắn không thể làm gì khác đành cười khổ, ôm chặt nàng, thì thầm: "Không sao đâu... Không đau chút nào..."

Những câu dỗ trẻ con thông thường nói ra từ miệng hắn lại có chút ngốc nghếch, nước mắt nàng càng tuôn ra nhiều hơn, thế nhưng trong màn nước mắt giàn giụa lại lộ ra một nụ cười, nàng giơ tay ôm lấy hông của hắn. Hắn như được cổ vũ, càng thêm thân mật dán chặt người nàng, đem thân thể trắng mịn tinh tế như ngọc nâng niu dịu dàng trong tay, hôn qua tất cả mọi nơi từ cao xuống thấp, hôn lên nơi mềm mại ấm áp, thân thể của hắn cũng đang khẽ run, như thể bị lửa đốt nên muốn nhanh hơn nữa, nhưng lại vẫn luôn ôn nhu chậm rãi tiến công. Trong lúc ý thức hỗn loạn, theo bản năng nàng nâng thân thể lên kề sát vào hắn, hắn thở dốc, vững vàng ôm chặt chiếc eo thon gọn đang cong lên, kéo nàng dính vào thân thể mình, khiến cơ thể cả hai kết hợp chặt chẽ hơn thêm, da thịt ma sát đốt lên ngọn lửa mới, nàng không kìm chế được cất tiếng lên rí, hắn ôm chặt lấy nàng, thấp giọng thở dốc bên tai nàng: "Phù Dao, ta ở ngay đây."

Nàng khẽ đồng ý, giây tiếp theo thân thể liền cứng đờ, trên môi tràn ra tiếng rên rí, vòng eo nhịn không được ưỡn lên tạo thành một độ cong xinh

đẹp, một giọt máu rơi xuống, đỏ tươi như son, động tác của hắn lập tức chậm lại. Rồi hắn lại hôn khắp mọi nơi trên cơ thể nàng, kiên nhẫn đợi nàng thả lỏng thân thể, đến khi cơ thể nàng mềm nhũn mềm hoá thành một hồ nước xuân, hắn mới thúc ngựa phi nhanh, tiến vào cho sâu nhất trong cơ thể nàng, nàng siết chặt hông của hắn, trải nghiệm sự gắn bó thân mật này trong từng đợt tấn công của hắn, bỗng nàng muốn rơi lệ vì niềm vui thích mà đau đớn này... Hắn cùng nàng, từ giờ phút này trở đi, thực sự hòa làm một thể, từ giờ trở đi, nàng đã thực sự đã giao bản thân mình cho hắn.

Lệ vừa rơi, nàng nghẹn ngào ôm chặt hắn, vùi mặt mình vào hõm vai hắn, môi của nàng ngay bên cạnh tai hắn, nàng nghiêng đầu ngậm lấy vành tai hắn, rồi ghé vào tai hắn nói từng chữ rõ ràng: "Ta yêu huynh."

Ta yêu huynh.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.19

Mười lăm năm trước gặp gỡ, bốn năm trước tương phùng, hợp rồi lại tan, đi qua thất quốc, cho đến hôm nay, tại đỉnh cực bắc Đại lục Năm châu, ta rốt cuộc có thể thẳng thắn nói cho huynh biết, ta yêu huynh. Có lẽ ta yêu huynh từ rất lâu rồi, mà mãi cho đến tận hôm nay mới có thể nói cho huynh biết. Nam nhân đang ôm nàng đột nhiên hơi tách ra, rồi lại ngay lập tức nặng nề đè xuống, hấn cúi xuống tìm môi của nàng, hôn lên gọt lệ vương trên khóe môi nàng, thấp giọng cười: "Yêu ta, sao lại khóc?"

Nàng không nói, lấy tay che mắt, hấn bỗng xoay người nàng lại, nàng còn chưa kịp kêu lên đã nằm trên người hấn, dưới thân là đôi mắt mông lung tựa biển cả của hấn, hấn nhìn sâu vào mắt nàng, hỏi: "Yêu ta bao lâu rồi?"

Yêu hấn bao lâu rồi?

Nàng bỗng thấy khó trả lời, yêu hấn bao lâu? Dường như chỉ trong phút chốc đã khắc ghi tận tâm can, cũng như khắc ghi từng chút một quãng thời gian dài đằng đằng đã qua. Trong thế giới của nàng, hấn là một ngoại lệ, dù triền miên ngay từ đầu nhưng đến bây giờ vẫn có chút không quen. Nam nhân xa lạ này sao lại yêu phải một người làm gì cũng sai như nàng chứ, nàng thì có gì tốt? Tùy hứng mà ích kỷ, luôn khiến trái tim hấn đau đớn, kết quả...

Nàng nhắm mắt lại, không nhìn hấn, hấn lại nhất định không chịu buông tha, dường như muốn có được bằng chứng xác minh, vẫn hỏi nàng câu đó:

"Yêu ta bao lâu rồi? "

Yêu hẳn bao lâu rồi?

Có lẽ là từ khi nàng cảm thấy sợ hãi đau đớn lúc nhìn thấy máu trên nền tuyết trắng ở biên giới Thương Khung, có thể là từ khi phải chịu lạnh trong động băng ở Thiên Phong Thần Hống, cũng có lẽ là từ cái ôm trong cơn mưa rào xối xả, hoặc là từ những ấm áp trong sự ăn ý âm thầm khi gặp phải kế ly gián của Ngọc Hành trên đường chạy trốn truy sát. Hoặc là sớm hơn nữa, khi nhìn thấy nam tử mỉm cười đánh đàn bên hồ trong hành cung Vô Cực, từ khi xảy ra trận cãi vã nảy lửa ở suối nước nóng trong Diêu Thành trên núi Hạo Dương, thậm chí, có lẽ là từ khi hẳn còn là một người xa lạ đã đưa tay trợ giúp nàng trên núi Huyền Nguyên. Hoặc là, tất cả đều không phải, mà chỉ là sự chân thành giúp đỡ và bầu bạn trong hành trình dài đằng đẳng này, như một cơn gió lén vào tim nàng không một tiếng động, từng chút một xâm chiếm, là sự buông tay cùng tác thành đầy bao dung cao cả, làm cho tâm hồn tự do không muốn ràng buộc của nàng cuối cùng vì hẳn mà quay đầu lại.

Nàng nhắm hai mắt, cười rộ lên, hôn mặt hẳn, khẽ nói: "Thật lâu... Thật lâu..."

Cái hôn vừa rơi xuống, lệ cũng rơi theo, tối nay nàng thích khóc lạ thường, cũng dịu dàng phóng túng lạ thường, ngưỡng ngừng ban đầu qua đi, nàng lại lớn mật chủ động thăm dò khiêu khích hẳn, nàng hôn lên đường nét duyên dáng của gò má hẳn, không ngừng di động trên da thịt bóng loáng của hẳn, nghe tiếng hẳn ở bên dưới nàng không kiềm chế được mà run rẩy thở dốc, dần dần nhịn không được lại xoay người nàng lại, ôm nàng chặt hơn. Nước mắt âm thầm cuộn trào mãnh liệt, cùng theo mồ hôi rơi xuống, trên người của cả hai đều phủ một tầng mồ hôi trơn mịn, nàng giống như một con cá đang bơi vậy. Càng ngày càng ôm hẳn chặt hơn, hôm nay hãy để cho nàng thoả thích phóng túng, bù đắp lại cho hẳn những mất mát và thiệt thòi từ trước đến nay, nếu như có thể, nàng hy vọng bù đắp cho hẳn

thật nhiều, nhiều hơn nữa... Cái ôm đầy phóng túng, hoan ái không ngừng không nghỉ, một đêm này triền miên không nghỉ ngơi, dường như muốn đem tất cả đời này dành tặng hết cho đối phương.

Khi trời sắp sáng, nàng đã kiệt sức, mơ màng buồn ngủ hẳn mới buông tha, ngón tay tinh tế lướt qua da thịt trơn nhẵn ướt mồ hôi sau lưng nàng, nàng nhắm mắt lại giả vờ như ngủ, nghe thấy hẳn ở bên tai nàng khẽ nói:

"Ta cũng yêu nàng... từ rất lâu rất lâu rồi."

Nàng lẳng lặng nghe mà trái tim đau thắt lại, nghe thấy hẳn đã ngủ, hơi thở đều đặn, lại đợi một hồi, rồi mới lẳng lẽ ngồi dậy. Hẳn đang ngủ rất an tĩnh, không hề đề lên hay quăn lẩy người nàng, nàng lẳng yên ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ trong bóng tối. Một khuôn mặt với làn da trắng ngọc, dưới bờ lông mi dài là một đôi mắt cong, hoàn mỹ. Nàng cúi người xuống định hôn đôi mắt đó, nhưng cuối cùng nàng đã dừng lại ở giữa không trung, gửi một nụ hôn gió trong không khí giá lạnh của bình minh. Nàng ngồi yên lẳng ôm đầu gối của mình một lúc, bóng tối vẫn ngả dài trên đôi vai, dường như nàng bị bóng tối chèn ép đến dần gục ngã. Sau đó nàng mặc quần áo, lẳng lẽ đi ra ngoài.

Một đi không trở lại.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.20

Nàng đi trong bình minh ở Trường Thanh Thần điện, cứ đi mãi về phía trước, trong tay luôn luôn giữ chặt phiến vàng mỏng. Đó chính là phiến vàng cuối cùng được Đại Phong giữ lại. Ban đầu trên bề mặt của phiến vàng cuối cùng này khắc đầy những đường kỳ quái, nàng không hề nhìn ra đó là cái gì, nhưng khi đã ở tại Trường Thanh Thần điện được một khoảng thời gian, bây giờ nàng đã hiểu đến cuối cùng những đường kỳ quái đó chính là bản đồ của Trường Thanh Thần điện. Nàng vẫn luôn không hiểu tại sao bản đồ lại có thể ở trong cái cuộn đó, và tại sao lại bị Đại Phong lấy đi, và mối liên quan giữa cuộn vàng đó với sinh mệnh của bản thân. Bây giờ nàng vẫn chưa biết được đáp án, nhưng điều mà nàng chú ý bây giờ là nơi mà bản đồ có ký hiệu đặc biệt là nơi nào.

Tuy là nàng đã có hỏi thăm về cách rời đi, thậm chí đã từng vô tình hoặc cố ý tìm kiếm những ghi chép về thần thuật cho việc đó, tuy nhiên điều nàng hi vọng nhất là có thể trở về để đưa tiễn mẹ về nơi an nghỉ cuối cùng, sau đó sẽ quay lại bên cạnh hân. Có điều, bản thân nàng cũng biết suy nghĩ của mình quá hoang đường, không khác gì một giấc mơ. Khả năng vết nứt không gian là quá thấp, nàng có thể quay trở về với mẹ là cực kỳ may mắn, sao có thể trở về đó rồi lại quay lại đây được chứ? Như vậy Vô Cực...

Những thứ nàng có thể bù đắp cho hân cuối cùng chỉ là cuộc hoan ái điên đảo, niềm vui tràn đầy trong một đêm này mà thôi. Hơn nữa qua một đêm điên cuồng mê đắm trong hạnh phúc, khi quay đầu, tâm tình càng thêm hỗn loạn.

Cánh cổng lớn màu vàng kim của địa cung tiếp hồn đang hiện ra trước mắt nàng, cánh cổng đó đang dần dần mở rộng. Nơi này không hề có người canh giữ, nghe nói từ vài trăm năm trước khi Sư tổ gây ra đại loạn thì về sau không có ai đến nơi này nữa.

Theo truyền thuyết, các đời Điện chủ đều "phi thăng" trong đó, do đó, tuy Thần điện này trên danh nghĩa là địa cung lưu giữ linh hồn của Điện chủ Trường Thanh Thần điện, nhưng trên thực tế đến Y quan trùng(*) cũng không có.

(*) Y quan trùng: tức mộ táng những vật phẩm của người mất như mũ nón, trang phục... chứ không phải di thể của người mất, do bởi di thể không tìm thấy hoặc được táng một nơi khác, nơi đây lập y quan trùng để kỉ niệm.

Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng đi xuống những bậc đá có chạm trổ hình hoa sen, tai nghe rõ âm thanh vang vọng của tiếng bước chân mình trong địa đạo sâu thẳm, tĩnh mịch. Địa đạo sâu thẳm, yên tĩnh, ánh sáng lấp lánh màu xanh, trắng, mặt đất là những khối đá to rộng, cứ ba khối đá một trên bề mặt lại được khắc một bông hoa sen rất lớn, địa cung như một cung điện dưới lòng đất dần dần lộ ra trước mắt nàng. Nàng bước từng bước, trong gian kế bên có những tượng thú to lớn bằng phi thúy đang yên lặng nhìn nhau.

Tất cả mọi thứ ở đây dường như nàng đã từng nhìn thấy rồi.

Vào năm gặp gỡ Trường Tôn Vô Cực lần đầu tiên ấy, giấc mơ đó lại một lần nữa tái hiện, Phù Dao không chút do dự đi vào trong mộ thất, nhưng nàng bỗng dừng lại.

Không gian rộng lớn, hùng vĩ một cách thần kỳ, vượt qua cả sự tưởng tượng của con người. Trên cột đá trắng sáng và bóng loáng có khắc hình vật tổ Thụy Thú đang bay lên, mái vòm bằng vàng có gắn vài chục viên dạ

minh châu đang phát sáng, ngẩng đầu lên nhìn nơi cao nhất của mái vòm có thể thấy được mặt trăng, mặt trời, những vì sao, nhận biết thời gian, như thể một tầng của Cửu Trùng Thiên vậy.

Chỉ thiếu mất một quan quách bằng vàng.

Phù Dao xoa xoa phiến vàng trong tay, nàng đã khắc sâu trong lòng từng đường nét trên mặt phiến vàng đó, nàng chạy thẳng lên trên đỉnh của mộ thất, nơi cao nhất của chín tầng bậc thang vàng. Trên đó có một bệ hoa sen được làm từ đồng xanh, là đồ vật cũ kỹ duy nhất trong đại điện địa cung tráng lệ, trên bệ còn có vài vết đen, hình như là vết máu.

Chính giữa bệ hoa sen là một cái đỉnh nhỏ làm bằng ngọc xanh, nàng đối với vật này cũng cảm thấy rất quen thuộc, trên đỉnh có một khe nhỏ, nàng nhỏ máu lên phiến vàng, dựa theo phương thức mình đã mày mò tra cứu học được trong Thần điện, cầm phiến vàng để vào khe nhỏ đó.

"Phù Dao."

Bỗng có âm thanh vang lên từ phía sau, khiến nàng choáng váng, kinh ngạc, nàng đứng tại đó mà cảm tưởng như bản thân bất động dường như không thể quay đầu lại.

Nàng từ từ quay đầu lại, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, bản thân tự biết là nụ cười đó khó coi như nào, nhưng thật sự lúc này nàng không biết nên bày ra biểu cảm như nào. Trưởng Tôn Vô Cực men theo cổng điện, lặng yên nhìn nàng, không tức giận, không kinh ngạc, cũng không hề có biểu cảm gì xuất hiện trên gương mặt đó, chỉ là ánh mắt như đang lạc trong sương mù vô tận. Hắn dường như muốn dùng ánh mắt mình để bao bọc nàng thay cho cái ôm của bản thân, đem hình bóng của người con gái đã định cả cuộc đời không may mắn ấy ghi tạc vào trong sinh mệnh của mình.

Phù Dao trốn tránh ánh mắt đó, tay nắm phiến vàng siết chặt hơn. Trưởng Tôn Vô Cực nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nàng, lấy lại phiến vàng

trong tay nàng.

Phù Dao ngỡ ngàng nhìn tay mình trống rỗng, đồng thời lại cảm thay nhẹ nhõm hơn, mơ hồ nghĩ bụng - Hẳn không để mình đi... thì mình không đi nữa vậy. Nhưng đột nhiên nàng lại nghe hắc dụ dàng nói: "Phiến vàng này không phải dùng như vậy".

Phù Dao ngạc nhiên, lại nhìn thấy hắc căn đầu ngón tay mình rồi nhỏ lên trên phiến vàng, khi máu tươi chạm lên bề mặt, bỗng phiến vàng biến thành màu ngọc trắng, phát ra ánh sáng trắng mờ mờ, dần dần bay lên lơ lửng trong lòng bàn tay của Trương Tôn Vô Cực.

"Dựa vào một phần thần lực của Sư tổ được giữ trong phiến vàng, thì có thể xuyên không qua khe giữa của trời đất, nhưng khi nàng đi qua khe đó thì có khả năng là sẽ lạc vào trong một không gian đen tối vĩnh cửu, không có cách nào có thể tồn tại hoặc thoát khỏi nó, từ đó vĩnh viễn trôi nổi trong khoảng không giữa các vì sao lạnh lẽo." Ánh sáng bạch kim ở phần đầu ngón tay hắc ngày càng lan rộng ra, như một dòng nham thạch màu bạch kim làm nóng chảy phiến ngọc, ánh sáng của nó càng ngày càng rộng lớn, càng ngày càng sáng rực rỡ.

Sau khi phiến vàng đó phát sáng, Phù Dao không nhìn rõ biểu cảm trên mặt hắc, nàng không thể hiểu được là như nào, "Cần phải có sự hỗ trợ từ thần lực của Điện chủ đương nhiệm mới có thể tìm chính xác cơ hội về không gian và thời gian để đưa nàng đến nơi nàng muốn đến."

Mạnh Phù Dao mở miệng muốn nói nhưng lại cảm thấy lại cảm thấy bị mắc nghẹn trong lòng, những lời nói và nước mắt đều nghẹn trong cổ họng, nói ra không được mà nuốt vào cũng không xong, làm lòng mình đau nhói.

Hắc biết... hắc biết hết mọi chuyện...

"Ta không thể đưa thân thể của nàng trở về." Ánh sáng kim quang phát ra từ ngón tay Trương Tôn Vô Cực cực kỳ mạnh mẽ nhưng biểu cảm của

hắn lại bình tĩnh như nước, sau đó còn quay đầu cười với nàng, "Phù Dao, hãy để thân thể của nàng ở lại đây với ta."

Mạnh Phù Dao căn cứ môi, nhìn hắn chăm chăm, trong thời khắc này nàng không muốn rơi lệ, nhưng những giọt nước mắt làm mờ hồ tầm nhìn, tại sao nàng muốn nhìn rõ hắn? Tại sao nàng muốn khắc ghi đoạn tình cảm sâu đậm cả đời này?

Ánh sáng của phiến ngọc trắng được tôi luyện trong kim quang của Trường Tôn Vô Cực, nó biến thành một vầng sáng màu ngọc, bay phiêu đảng trong mộ thất, từ từ quấn lấy Mạnh Phù Dao. Khi vầng sáng xâm nhập vào cơ thể, nàng bỗng đổ về phía trước, nhào vào trong lòng của Trường Tôn Vô Cực, dùng một cái ôm để ôm trọn hắn, ngẩng mặt lên hôn sâu lên đôi môi hắn.

Trường Tôn Vô Cực đã không còn bình tĩnh như trước được nữa, trong cái ôm vừa cuồng nhiệt vừa lạnh lẽo của Phù Dao, hắn thở dài bất lực, nâng mặt nàng lên khiến nàng có thể cảm nhận được hơi ấm mà nàng vẫn đang tìm kiếm. Trong đại điện huy hoàng mà lạnh lẽo, có một đôi nam nữ hôn nhau hòa lẫn nước mắt, hai đôi môi dính chặt lấy nhau không muốn tách rời, nàng ôm chặt eo của hắn, hắn bao trọn bờ vai nàng, hai người đều biết, việc gì đến cũng phải đến, hắn đã chọn buông tay như ngày xưa để đạt thành ước nguyện cho nàng.

Trong đại điện xuất hiện một cơn gió xoáy, kim quang và ngọc quang giao thoa đều bị cuộn chặt trong cơn gió đó, giống như một màn kịch hoa lệ phóng khoáng của đời người sắp rơi vào kết cục vĩnh hằng. Một nụ hôn kéo dài, triền miên như trọn một kiếp trước khi từ biệt, chia ly vĩnh viễn. Ánh sáng màu ngọc như dải lụa mềm chậm chậm cuốn lên cao. Mạnh Phù Dao đã biến thành một dòng nước phiêu dạt bồng bềnh trong đại dương của hắn, vô số luồng điện không ngừng dao động, cả thế giới như đang hỗn loạn, trong khung cảnh ngập tràn ánh sáng chói lòa, nàng không còn ý thức, cũng

mất dần tri giác, chỉ biết được nam tử mà nàng yêu đang ở trước mặt mình, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, nàng sẽ vĩnh viễn mất hẳn.

Trong một khoảng không gian trời đất mơ hồ, nàng bỗng thấy thân thể lạnh đi, ý thức nhẹ bẫng, có một người đang xoa đầu nàng, trầm thấp và khe khẽ nói với nàng rằng: "Đi đi."

Trước mắt tối đi, nàng hoảng loạn vươn tay ra tóm lấy hắn, nhưng tay đưa ra lại chụp vào hư không, nàng cũng không còn nhìn thấy hắn nữa, dù cố gắng quay đầu lại nhưng nàng như con cá nhỏ giữa dòng nước mặc cho nước cuốn đi, đến giây phút cuối cùng nàng chỉ kịp hét lên: "Đợi ta, ta nhất định sẽ quay trở lại."

Luồng ánh sáng như ngọc quang tắt lịm, trong địa cung không còn ảo ảnh của Mạnh Phù Dao nữa, còn trên nền đất chỉ còn lại thân xác không có linh hồn của nàng.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.21

Trưởng Tôn Vô Cực đứng trước đài hoa sen nhưng không hề dừng tay, kim quang trước mắt hắt càng ngày càng rộng, dần dần luồng sáng ấy bao rộng khắp cả đại điện, trong vùng kim quang đó vẫn còn ẩn chứa một đốm sáng màu ngọc đã bay về nơi xa, hắt luôn luôn nhìn theo đốm sáng đó, đồng thời không ngừng chuyển động tay, hắt càng cố gắng kiên trì thêm một khắc thì sắc mặt hắt càng trắng thêm một phần, trên trán đã rịn đầy một lớp mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, khiến nền đất đã ẩm ướt một mảng.

Đây mới là điểm mấu chốt của "Hoạch không đại pháp", chuyển người đi thì dễ nhưng chuyển đến đúng không gian và thời gian mới khó, cần phải tập trung toàn bộ thần lực để kiểm soát cục diện, chỉ cần một chút không cẩn thận cũng có thể hủy hoại công sức tu luyện cả đời, thậm chí có thể mất mạng. Ngoài Sư tổ và hắt ra không có bất kỳ người nào từng sử dụng đại pháp này, cũng không có bất kỳ người nào chịu từ bỏ sinh mệnh của mình chỉ để đổi lấy việc giữ một lời hứa.

Ánh sáng dần dần nhạt, hắt đã hoàn toàn khống chế được đốm sáng màu ngọc kia, đưa nó đến nơi theo ý nguyện của người đó.

Trưởng Tôn Vô Cực không thể đứng vững nữa, toàn thân run rẩy, một tay phải bám vào đài hoa sen, hắt cúi đầu nhìn mặt đất còn lưu lại giọt nước mắt cuối cùng của Phù Dao, cứ mãi nhìn ngắm vết nước còn sót lại từ từ mờ nhạt, cuối cùng lộ ra một nụ cười thê lương.

Nét cười trên mặt chưa dứt thì toàn thân hắc lão đào, miệng phun ra một ngụm máu lên đài hoa sen.

Máu tươi từng từng ngụm từng ngụm bắn tung tóe lên đài hoa sen, mãi mà chẳng dứt, như thể tất cả máu trong người hắc đã bị phun ra hết vậy. Nửa người hắc nằm trên đài hoa sen đầm máu, Trương Tôn Vô Cực đặt tay lên chỗ trái tim mình, nhắm mắt ngừng thở, không rõ nơi nào trên người mình đau nhất, hay như hắc đã mất cảm giác đau rồi, từ lúc hắc tiễn nàng đi thì hắc đã không còn là chính mình nữa.

Lâu thật lâu sau đó, hắc đã chống cự lại, bám víu để đứng lên, lau sạch vết máu trên miệng, từng bước từng bước đi ra ngoài Thần điện. Hắc thông cáo với đệ tử trông giữ Thần điện ở đó, "Bắt đầu từ bây giờ, bốn tọa sẽ bế quan, bất kỳ ai cũng không được làm phiền."

Đệ tử kính cẩn cúi đầu, việc Thần điện Điện chủ bế quan là chuyện bình thường đối với tất cả mọi người.

Trương Tôn Vô Cực xoay người đi về địa cung, đóng tất cả các cổng điện, đi thẳng đến đại điện Cửu Nghi, hắc vươn tay ra ấn vào một cây cột, mặt đất nứt ra, tiếng kêu lách cách liên tiếp phát ra, một cỗ quan tài vàng dần dần được nâng lên.

Trương Tôn Vô Cực cúi người ôm trọn Phù Dao, đặt nàng lên đầu gối mình, nhẹ nhàng xoa xoa mặt nàng, ý cười hiển hiện từ sâu trong đáy mắt. Hắc ngẩng đầu lên, ánh nhìn xa xăm, môi cười nhẹ như hoa xuân.

Thấp thoáng hình ảnh cánh cửa tử màu đen bị mở ra, đứa trẻ năm tuổi luôn luôn chăm chú nhìn theo bóng hình của hắc.

Thấp thoáng hình ảnh mây núi quyện nhau, sơn thủy hữu tình, một thiếu nữ bay lên từ dưới vách núi, đứng trên vách đá với một đôi mắt to, diễm lệ, kinh ngạc nhìn hắc.

Thấp thoáng hình ảnh hân và nàng cùng say đắm trong làn gió ấm áp của núi Hạo Dương, trao nụ hôn đầu cho nhau trong suối nước nóng.

Thấp thoáng hình ảnh thiếu nữ mặc y phục trong cung vừa kỳ lạ cổ quái lại vừa mỹ lệ, nàng đã tặng hân sự náo nhiệt nhất trong đời mà hân chưa từng có, và nàng còn tặng thêm cho hân điệu múa khuynh nước khuynh thành.

Thấp thoáng hình ảnh trong địa lao ở Hoa Châu Vô Cực, mặt đất thẫm đẫm màu máu tươi, nàng ngồi đó tự ôm chặt lấy cơ thể mình, lẩm bẩm không thôi: khóc ra đi, khóc đi.

Thấp thoáng hình ảnh lúc nàng ở Cửu Nghi đại điện trên Thương Khung, quỳ xuống cúi đầu, bình tĩnh kiên quyết nói: Hãy thả Trương Tôn Vô Cực ra.

Có quá nhiều hình ảnh đẹp trong kiếp này, vô tri vô giác nó đã tràn đầy trong tim, hân khẽ cười, càng ôm chặt người trong lòng.

Kiếp này của hân có rất nhiều kỉ niệm đẹp về nàng chẳng biết từ lúc nào, những hình ảnh đẹp đó đã lấp đầy trái tim hân. Hân khẽ cười, ôm chặt người trong lòng hơn nữa.

Sớm biết như thế này hân đã không trở về Vô Cực, mà ở lại Thương Khung chờ đợi thời khắc này. Hân hiểu nàng quá rõ, hiểu nàng hơn cả bản thân nàng hiểu chính mình. Nàng có thể nhẫn nại đến bây giờ, có thể không yêu cầu hân làm điều gì cho nàng, có thể từ bỏ mọi tính toán trong trường hợp vẫn còn hi vọng, có thể giao bản thân mình vào khoảnh khắc cuối cùng cho hân, khiến hân cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Nàng có thể từ bỏ nguyện ước vì hân, hân cũng có thể làm như vậy vì nàng. Ai trong đời chẳng muốn cầu xin được vẹn cả đôi đường nhưng chỉ có hân biết, để được như vậy thì cần phải có sự may mắn và kì tích. Hân từ từ ngồi dậy, đặt vào miệng nàng một viên ngọc, bản thân hân cũng ngậm

một viên, sau đó ôm chặt nàng từ từ đi vào trong quan tài khổng lồ bằng vàng.

Phù Dao.

Khi nàng quay lại, ta đã ở dưới địa ngục rồi.

Khi Mạnh Phù Dao tỉnh lại, bốn bề là một màu đen, nàng nghĩ rằng mình đã rơi vào trong hố đen vũ trụ, từ nay về sau sẽ phiêu du vĩnh hằng, liền cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng Trong màn đêm đen kịt bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng chuyển động không ngừng, dần dần lan rộng, trong luồng ánh sáng đó còn có tiếng người.

"Ôi trời, không sao rồi, không sao rồi."

"Tốt rồi, tốt rồi, không chết..."

"Giật cả mình! Rõ ràng nhìn thấy cô ấy tự nhiên ngã xuống."

"Cô ơi, cô ơi!"

Nàng dần dần mở to mắt, nhất thời không thích ứng được với cách xưng hô hiện đại này, không phải nên gọi là "cô nương" sao? Trước mắt có rất nhiều khuôn mặt, già trẻ gái trai đều có, tất cả cùng hỏi nàng cảm thấy thế nào. Nàng bình tĩnh lại, nhìn kỹ trang phục của mọi người.

Quả thật... đã quay trở lại hiện đại rồi.

Lòng nàng ngập tràn đau thương vô hạn, nỗi đau xót này thấu tận tâm can, khiến nàng rất muốn khóc òa. Mọi người xung quanh nhìn thấy nàng không bị làm sao thì giải tán dần, nàng cố đứng dậy, vừa quay đầu lại nhìn, thấy ở phía xa có biển "Bệnh viện số 1 thành phố XX" ngay trong tầm mắt.

Mẹ!

Mạnh Phù Dao lập tức chạy qua đó. Nàng đang đứng trong hành lang của bệnh viện, hỏi thăm một vài người phụ nữ xa lạ, nhất thời có chút buồn bực, sao nàng có thể đi gặp mẹ với bộ dạng này được? Liệu mẹ có thể nhận ra nàng không?

Nếu mẹ không nhận ra nàng, thì nàng phải giải thích như nào? Nhập hồn vào thân xác người khác ư?

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.22

Mẹ...

Dây dẫn chẳng chịt nối với các loại máy giăng khắp người bệnh nhân, nhịp tim yếu ớt mỏng manh, không nhanh không chậm, đều đều hiển hiện trên màn hình điện tâm đồ, tiếng kêu bíp bíp phát ra khe khẽ, cho thấy người bệnh không còn bao nhiêu thời gian nữa. Phù Dao cố gắng nhìn rõ khuôn mặt mẹ qua chiếc ống chụp dẫn khí và đủ loại dây ống khác. Bà đã gầy đi nhiều đến mức khiến nàng không thể nhận ra, cơ thể bà mỏng manh như một tờ giấy, như thể nhẹ hơn cả chiếc chăn bông đang đắp trên người bà.

Vẫn còn ba ngày.

Vẫn còn ba ngày.

Nàng nắm lấy bàn tay già nua khô gầy của mẹ, dấu vết của tuổi già đã hiện rõ trên làn da của mẹ, khi tay nàng vừa chạm vào tay mẹ, nước mắt nàng liền không ngừng tuôn trào. Bàn tay già nua bỗng động đậy, tiếng kêu bíp bíp của thiết bị đột nhiên nhanh hơn vài phần.

Tên béo chẳng mấy khi được nhanh nhẹn thế này, nhảy cẫng lên, gọi to: "Mau! Mau! Gọi bác sĩ!".

Bác sĩ và y tá vội vàng chạy vào phòng, thấy Mạnh Phù Dao đang ngơ ngác qua một bên, kiểm tra, cấp cứu, bận bịu chạy qua chạy lại như thoi

đưa, nàng giữ chặt tim mình, trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy như mình đã ngừng thở.

Đừng mà... đừng mà...

Dường như tất cả đều dừng lại trong khoảnh khắc này, cũng dường như mọi thứ kéo dài hết trọn một đời, cuối cùng nàng thấy các bác sĩ gỡ bỏ khẩu trang ra, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói, "Thật là kỳ tích! Bệnh nhân đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, mọi người có thể yên tâm rồi!"

Phù Dao thở hắt ra, lùi dần về phía sau rồi tựa vào tường. Lâu thật lâu sau, hai dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống trên mặt nàng.

Nàng đã thêu dệt nên một câu chuyện, rằng là, nàng đến từ một huyện thành xa xôi, khi tham gia công tác khảo cổ bên ngoài đã được Mạnh Phù Dao cứu nguy thoát chết, nhưng lại bị mất đi kí ức. Sau một thời gian dưỡng bệnh thì đã hồi phục trở lại, Mạnh Phù Dao đã nhờ nàng đến đây chăm sóc cho mẹ. Câu chuyện này quả thật là rất hại não, cũng không hợp lý tẹo nào, nhưng miễn cưỡng cũng có thể lừa được người bệnh, tạo niềm hy vọng cho mẹ, giúp mẹ có thể sống thêm được vài ngày nữa.

Con số 3 đó như sấm sét bổ thẳng xuống đầu nàng, khiến đầu óc nàng trở nên choáng váng và mù mẫm. Bệnh của mẹ dường như đã chuyển biến tốt hơn, nhưng thực ra thời gian không còn nhiều nữa. Nàng muốn ở bên mẹ cho đến ngày cuối cùng, vì trên đời này mẹ không còn ai là người thân nữa, nàng chịu bao nhiêu khổ cực để quay về, cũng chỉ vì muốn gặp lại mẹ, chăm sóc mẹ những ngày cuối cùng của cuộc đời. Nàng không có lí do nào để bỏ rơi mẹ trong lúc này.

Thế nhưng nàng không hề hay biết, hãn đã dùng máu của mình để đổi lấy từng ngày từng ngày nàng ở thế giới này, từng giọt từng giọt. Mỗi một phút giây nàng ở thế giới này, là hãn bước thêm một bước vào địa ngục. Hóa ra đến cuối cùng, người đang gặp nguy hiểm không phải là nàng,

người đang đối mặt với tình cảnh sinh tử cận kề không phải là nàng. Đêm hôm đó, người rơi từng giọt nước mắt tuyệt vọng dai dẳng chẳng dứt, người chờ đợi kết cục trong nỗi đau đớn thê lương, không phải là nàng. Đều là hắn. Còn nàng... nàng phải làm sao? Phải làm sao?

Nàng vì mẹ sắp qua đời mà quay trở về thế giới hiện đại này, lúc này đây, nàng biết rằng hắn có thể chết đi nhưng lại chẳng làm gì được. Từ giây phút này, mỗi bước nàng đi, mỗi việc nàng làm, ngay cả việc giơ tay lên hay quay đầu lại, chính là thời gian đếm ngược còn lại của tính mạng hắn.

Tim nàng như bị ai đó lấy ra, giày vò, giẫm đạp...

Ba ngày...

Dù là ai cũng biết điều đó là không thể.

Trừ khi...

Nàng không dám nghĩ đến...

Nàng thực sự sụp đổ thật rồi!

Tiền mẹ xong nàng sẽ tự sát, linh hồn là thứ không bao giờ bị kiểm soát trong vũ trụ này, làm ma rồi nàng có thể ở bên cạnh hắn.

Láng máng thấy mẹ cầm ly nước đến, nàng đón lấy uống cạn một hơi. CƠn buồn ngủ ập đến khiến đầu óc nàng nặng trĩu, mí mắt cũng sụp xuống, rất nhanh sau đó nàng rơi vào trạng thái mơ hồ. Trong lúc mơ màng bỗng nghe được tiếng gọi rất đỗi dịu dàng: Phù Dao.

Phù Dao như thể nghe thấy tiếng gọi của Trương Tôn Vô Cực, nàng muốn mở mắt ra thật to để nhìn rõ người đó là ai, nhưng cơ thể lại nặng trĩu như bị một tảng đá nặng đè lên, dù gắng hết sức cũng không thể nào mở mắt ra được. Nàng cố buộc mình nhắm mắt ngủ, hơi thở có chút gấp

gấp, xa xa có ánh đèn hắt lại khiến cho gian phòng mờ mờ sáng, mẹ Mạnh đang nằm trên giường bệnh bỗng khẽ khàng quay người lại.

Bà tựa vào đầu giường, rút đầu kim của chai dịch đang truyền, cố gắng vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc con gái. Bà lặng lẽ ngắm nhìn đứa con gái bé bỏng của mình, ánh mắt dịu dàng mà thấu hiểu, đau đớn mà bao dung. Nếu như lúc này Phù Dao có thể mở mắt thì sẽ phát hiện ra rằng, ánh mắt của mẹ nàng, giống hệt như ánh mắt của người đó.

Hai người yêu thương nàng nhất, có ánh mắt hệt như nhau.

Ánh đèn chum nhàn nhạt in lên gương mặt cô gái còn đang ngủ say, mẹ Mạnh vẫn yên lặng vuốt ve đứa con gái bé bỏng mà bà tưởng chừng như đã mất đi vĩnh viễn, không ngờ có thể gặp lại này. Ngón tay gầy guộc của bà vuốt nhẹ hàng mày đang cau chặt như thể tâm tưởng đang đấu tranh của con gái mình, bà nhoẻn cười hài lòng và thanh thản. Khuôn mặt này, không phải là khuôn mặt của Phù Dao, nhưng bà biết rõ đó là linh hồn của con gái bà. Bà nhận ra được bởi vì trên đời này, không gì thiêng liêng và cao quý bằng tình mẫu tử.

Vậy nên bà biết rằng, dù có thế nào đi nữa Phù Dao cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi bà. Vậy nên ngay từ ánh mắt đầu tiên, bà đã nhận ra cô gái này chính là đứa con gái bé bỏng của mình. "Thật đáng tiếc, mẹ không thể để con tỉnh giấc, để ngắm nhìn đôi mắt của con..." Mẹ Mạnh thấp giọng nói: "Phù Dao, mẹ rất nhớ con."

"Con đang rất khó xử đúng không?" Bà đau lòng chạm lên vết thương trên tay nàng, "Mẹ làm con khó xử đúng không? Phù Dao... con là đứa con ngoan của mẹ."

"Hãy đi những nơi mà con muốn đi, làm những điều mà con muốn làm nhé..." Bà mỉm cười, khẽ nắm lấy đôi bàn tay mềm mại, "Mẹ thấy được

niềm hạnh phúc của con, mẹ thấy được người đó đang yêu con với cả trái tim, còn gì có thể khiến mẹ vui hơn điều đó?"

Cái chết như thế chỉ là một giấc ngủ vĩnh hằng, chỉ khi nào thấy con gái mình hạnh phúc bà mới có thể yên tâm mà nhắm mắt xuôi tay.

"Đi đi con..."

Bà cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn.

"Mẹ mãi mãi yêu con."

Phù Dao vẫn không thể mở mắt, song khóe mắt lại từ từ chảy xuống một giọt lệ, phản chiếu ánh sáng như một viên trân châu trong không gian mờ ảo.

Mẹ Mạnh khẽ hứng giọt nước mắt ấy, sững sờ nhìn rồi dém chặt chăn cho nàng, nằm xuống giường. Có âm thanh khẽ khàng vọng lại trong bóng đêm, bà chậm chậm chỉnh trang lại quần áo, sau đó đưa tay từ từ vịn chặt van bình oxy lại.

Ba ngày sau, trong khu nghĩa trang thành phố XX, Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng đặt lên phần mộ mới một bó cẩm chướng trắng muốt. Trên bia mộ là bức ảnh một người phụ nữ đang nhìn nàng với nụ cười dịu dàng, bình thản.

Tháng ba mang theo gió xuân ấm áp thổi vào lòng, bà mãi mãi là ánh sáng đẹp nhất trong lòng nàng.

Trên bia mộ không hề viết thông tin người mất, Phù Dao chỉ khắc lên một câu duy nhất:

"Tình yêu thực sự chính là khi hai người cùng nghĩ cho nhau".

Mẹ...

Đêm hôm đó con không hoàn toàn đắm chìm trong giấc ngủ. Từ Tân Đại lục Năm châu biến đổi đó, ý thức con đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, ngay cả khi cơ thể yếu đuối đang bất lực trong giấc ngủ say, song ý thức con vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Con biết rõ tất cả những việc đang xảy ra nhưng lại không thể nào ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản. Đó là sự hy sinh mà mẹ dành cho con, đến bước này của sinh mệnh, con đã không có gì phải hối hận với lương tâm.

Nỗi khổ tâm cuối đời của mẹ, con thật sự không muốn phụ lòng.

Con biết, điều mẹ sợ nhất khi nhận lại con, đó chính là đến một ngày mẹ tự sát, con sẽ tự dẫn vật bản thân đã bức chết mẹ ruột của mình, mẹ không muốn con sống trong hối hận và áy náy. Mẹ yên tâm, con sẽ không như vậy đâu. Con hứa với mẹ, từ giờ trở đi bất luận là gặp phải chuyện gì, con sẽ luôn cố gắng, sống một cuộc sống hạnh phúc.

PHÙ DAO HOÀNG HẬU

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16.23

Ánh nắng tháng ba ấm áp dịu dàng, như dải lụa nhẹ nhàng chiếu lên bóng lưng mảnh khảnh của người con gái, chiếu lên bó hoa thoảng hương tinh khiết mà nàng mang theo, bước chân hướng về cánh rừng sâu thẳm nơi nghĩa trang, bước về kết cục của số mệnh định sẵn và bước về nơi có tình yêu vẫn hằng khao khát.

Phù Dao một lần nữa mở mắt, khung cảnh nhật nguyệt tinh tú tỏa sáng rực rỡ khiến nàng vui mừng đến không cầm được nước mắt. Nhưng nàng lập tức cảm thấy hình như có điều gì đó không đúng, nhìn kỹ mới phát hiện hóa ra mình đang ở trong một cái quan tài, bên trong còn có một người khác khiến bên trong quan tài chật ních. Nàng dang cánh tay ôm trọn cơ thể người đó... cuối cùng cũng đã quay về rồi.

Cánh tay nàng đột nhiên lạnh cứng. Tại sao lại có thể lạnh thế này? Nàng hoảng hốt lập tức bò dậy, tỉ mỉ ngắm gương mặt của Trương Tôn Vô Cực, hăn đang nhắm chặt mắt, sắc mặt tái nhợt, xanh xao không hề lộ một chút sức sống.

Phù Dao ấn vào mạch tượng hăn, nhưng không hề thấy bất cứ nhịp đập nào. Nàng liên tục thổi khí... không hề có động tĩnh nào. Nàng liên tục lay mạnh... không hề có phản ứng nào.

Trái tim nàng bỗng trống rỗng, nàng thần thờ ngồi dậy, nhất thời không biết phải làm gì, lẽ nào vận mệnh lại đáng ghét đến mức này ư, nàng phải

trải qua bao khó khăn không dễ dàng gì mới trở về được, lại phải đối mặt với ly biệt mãi mãi sao?

Đưa ánh mắt mờ mịt đắm nước nhìn, nàng thấy phía trước quan tài có một cái đồng hồ cát, bèn lập tức bò lên đó, cát trong đồng hồ đã chảy hết, nàng như bị sét đánh, trước mắt tối sầm lại.

Có phải nàng đã quay về quá muộn rồi không?

Nàng ngọ nguậy nhào ra ngoài, phải xem rõ ràng trong cái đồng hồ đó cát có còn chảy xuống nữa không.

Lưng nàng bỗng bị ghì lại.

Một bàn tay mát lạnh bám vào eo nàng, nháy mắt trời đất như quay cuồng, nàng bị ép xuống đáy quan tài.

Trong làn khí lờ mờ hương sen, người đó nhẹ nhàng đặt vội một nụ hôn lên đôi môi còn đang mấp máy vì kinh ngạc của nàng. Nàng chớp chớp mắt, một giọt nước từ khóe mắt cứ thế lăn dài.

Thương Khung năm Thiên Thẳng thứ nhất, Trường Tôn Vô Cực tiếp tục giữ chức Điện chủ Thần điện Trường Thanh. Năm sau Đại Uyển xuất binh đánh tộc Thập Nhĩ Phù Phong và chiếm giữ ba nghìn dặm lãnh thổ tộc Thập Nhĩ.

Năm Thiên Thẳng thứ hai, Đại Uyển Nữ đế Mạnh Phù Dao thành thân với Trường Tôn Vô Cực - Đế vương hai nước Thương Khung và Vô Cực, của hồi môn là quốc thổ Thập Nhĩ, vừa khéo gắn kết làm một vùng khi Thập Nhĩ nằm giữa Thương Khung và Vô Cực.

Cùng năm đó, nữ vương Phù Phong - Nhã Lan Châu tự nguyện quy phục Đại Uyển và Vô Cực, mãi thuộc về hai nước và nạp vào lãnh thổ Đại Uyển.

Giang sơn vi giá(*), một phần ba lãnh thổ thiên hạ nằm trong tay Trường Tôn Vô Cực.

(*) Vi giá: sau khi kết hôn, tài sản của người nữ thuộc về người nam.

Năm Thiên Thằng thứ tám, hai nước Thương Khung và Vô Cực chính thức hợp nhất, cải quốc hiệu “Đại Thành”.

Hoàng hậu khai quốc của Đại Thành hoàng triều là vị nữ tử tỏa sáng nhất trong lịch sử Đại lục Năm châu. Vì những công lao vô cùng to lớn, nàng được người dân Đại lục Năm châu tôn kính, sử sách tôn vinh đặt hiệu là Thần Anh Hoàng Hậu.

Thượng Uyên năm Trường Ninh thứ ba, Thượng Uyên Đế vương Yến Kinh Ngấn xuất binh đánh Thái Uyên, ba tháng sau Thái Uyên diệt vong, Thượng Uyên Thái Uyên thống nhất làm một, cải quốc hiệu "Đại Yên".

Từ đó thiên hạ chia thành năm phần: Đại Thành, Đại Hãn, Hiên Viên, Đại Yên, Đại Uyển.

Đế vương năm nước đều là những nhân vật tài năng kiệt xuất bậc nhất thiên hạ, người đời ca ngợi gọi chung họ là Ngũ Thánh.

HẾT TRỌN BỘ

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Mộ Thất Thối Đèn (*)

Chương 2: Mười Bảy Năm Sau

Chương 3: Chó Long Xù

Chương 4: Rút Kiếm Đối Đầu

Chương 5: Kiếm Chấn Huyền Nguyên

Chương 6: Người Dưới Trăng

Chương 7: Thật Là Đáng Tiếc

Chương 8: Ta Rất Lạnh Lẽo

Chương 9: Nguyên Bảo Đại Nhân

Chương 10: Ta Chiều Nàng

Chương 11: Ôn Đèn Oán Trả

Chương 12: Giông Tố Cuồng Nộ

Chương 13: Gặp Mai Phục Sau Núi

Chương 14: Phá Trận Tuyệt Đẹp

Chương 15: Ta Ở Địa Ngục

Chương 16: Chịu Trách Nhiệm Với Ta

Chương 17: Mỗi Người Một Tâm Tư

Chương 18: Kế Hủy Huyền Nguyên

Chương 19: Đại Áo Bay Ngang Hồ Nước Biếc

Chương 20: Thoát Y Ngăn Địch

Chương 21: Phơi Bày Cảnh Xuân

Chương 22: Liệt Vương Chiến Bắc Dã

Chương 23: Dạ Chiếu Ba Người

Chương 24: Gió Lớn Dấy Lên

Chương 25: Khuyển Thọ Vô Cường

Chương 26: Truy Đuổi Đàn Ông Trên Phố

[Chương 27: Đa Tạ Hầu Hạ](#)
[Chương 28: Ve Sầu Lộ Xác](#)
[Chương 29: Gặp Lại Kẻ Thù](#)
[Chương 30: Vu Oan Giá Hoạ](#)
[Chương 31: Vô Cùng Căng Thẳng](#)
[Chương 32: Rút Kiếm Uy Hiếp](#)
[Chương 33: Trước Lúc Cung Biễn](#)
[Chương 34: Trước Lúc Cung Biễn \(2\)](#)
[Chương 35: Mưa Gió Nổi Lên](#)
[Chương 36: Dã Uyên Ương](#)
[Chương 37: Ngụy Trang Như Vây](#)
[Chương 38: Lửa Thiêng Hoàng Thành](#)
[Chương 39: Sát Mưa](#)
[Chương 40: Lúc Nàng Gặp Lại](#)
[Chương 41: Nhất Tiểu Kinh Tâm](#)
[Chương 42: Sấm Chớp Chợt Đến](#)
[Chương 43: Bàn Về Ngực Trước Đám Đông](#)
[Chương 44: Uy Hiếp Nơi Cửa Cung](#)
[Chương 45: Ước Hẹn Tuyệt Thế](#)
[Chương 46: Chạy Quáng Chạy Quàng](#)
[Chương 47: Ánh Sao Sáng Chói](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 1: Giật Tiền Cướp Sắc](#)
[Chương 2: Ai Dạy Dễ Ai?](#)
[Chương 3: Kẻ Trộm Nơi Hành Cung](#)
[Chương 4: Mỹ Nhân Giữa Hồ](#)
[Chương 5: Hoạt Sắc Sinh Hương](#)
[Chương 6: Thanh Lâu Say Mèm](#)
[Chương 7: Tiếng Lòng Thì Thầm](#)
[Chương 8: Khu Vườn Hoang Vắng Kinh Hoàng](#)
[Chương 9: Thiên Hạ Xuất Chúng](#)
[Chương 10: Gặp Nhau Trên Núi Lục Châu](#)

[Chương 11: Nụ Hôn Đầu Của Ai?](#)
[Chương 12: Một Mình Vượt Trùng Vây](#)
[Chương 13: Hình Bóng Trong Tim \(1\)](#)
[Chương 14: Hình Bóng Trong Tim \(2\)](#)
[Chương 15: Hình Bóng Trong Tim \(3\)](#)
[Chương 16+14: Quyết Tâm Hành Động \(1\)](#)
[Chương 17: Quyết Tâm Hành Động \(2\)](#)
[Chương 18+15: Từng Bước Áp Sát \(1\)](#)
[Chương 19: Từng Bước Áp Sát \(2\)](#)
[Chương 20: Từng Bước Áp Sát \(3\)](#)
[Chương 21+16: Vô Cực Chi Tâm \(1\)](#)
[Chương 22: Vô Cực Chi Tâm \(2\)](#)
[Chương 23: Vô Cực Chi Tâm \(3\)](#)
[Chương 24+17: Đêm Tỏ Tình \(1\)](#)
[Chương 25: Đêm Tỏ Tình \(2\)](#)
[Chương 26: Đêm Tỏ Tình \(3\)](#)
[Chương 27+18: Nụ Hôn Cường Ép \(1\)](#)
[Chương 28: Nụ Hôn Cường Ép \(2\)](#)
[Chương 29: Nụ Hôn Cường Ép \(3\)](#)
[Chương 30+19: Vũ Điệu Kinh Thế](#)
[Chương 19.2](#)
[Chương 32+20: Đau Khổ Lựa Chọn \(1\)](#)
[Chương 33: Đau Khổ Lựa Chọn \(2\)](#)
[Chương 20.3](#)
[Chương 35+21: Hiểm Nguy Cận Kề](#)
[Chương 36+22: Sự Sống Trong Đường Chết](#)
[Chương 37+23: Một Đêm “Cảnh Xuân”](#)
[Chương 38+24: Lòng Này Rất Chân Thành](#)
[Chương 39+25: Ba Người Tranh Giành](#)

[Quyển 3](#)

[Chương 1: Ân Nhân Chờ Thời Cơ](#)
[Chương 2: Đêm Trong Thâm Cung](#)

[Chương 3: Không Buông Tay](#)
[Chương 4: Lòng Nàng Đã Quyết](#)
[Chương 5: Theo Đuổi Tình Yêu](#)
[Chương 6: Hãy Để Ta Đau](#)
[Chương 7: Nói Chuyện Với Ma](#)
[Chương 8: Nhớ Sâu](#)
[Chương 9: Quyết Định Nặng Nề](#)
[Chương 10: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 11: Tình Nàng Rất Sâu](#)
[Chương 12: Nụ Hôn Triền Miên](#)
[Chương 13: Miệng Lưỡi Sắc Bén](#)
[Chương 14: Tình Yêu Chân Thành](#)
[Chương 15: Vì Ta Trân Trọng](#)
[Chương 16: Ngự Phong Thành Kỳ](#)
[Chương 17: Thiên Thượng Nhân Gian](#)
[Chương 18: Thời Gian Nào Có Tội Tình Gì](#)
[Chương 19: Nụ Hôn Khuynh Tình](#)
[Chương 20: Huyết Sắc Giang Sơn](#)
[Chương 21: Lưỡng Tâm Vương Mặc](#)
[Chương 22: Ấm Áp Hòa Thuận](#)
[Chương 23: Lật Đổ Càn Khôn](#)
[Chương 24: Cường Hôn Bên Đường](#)
[Chương 25: Bi Kịch Hiếu Lãm](#)
[Chương 26: Vô Tình Bị Hại](#)

[Quyển 4](#)

[Chương 1: Mỹ Nhân Sát Thủ](#)
[Chương 2: Quý Phi Say Rượu](#)
[Chương 3: Đồng Hành Với Mỹ Nhân](#)
[Chương 4: Âm Dạ Tiêu Hồn](#)
[Chương 5: Tranh Giành](#)
[Chương 6: Ngàn Dặm Truy Tung](#)
[Chương 6.2](#)

[Chương 8: Người Cũ Quay Về](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 10: Món Quà Khuynh Thành](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 12: Phụng Bay Cửu Tiêu](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 9.3](#)

[Chương 15: Máu Chảy Côn Kinh](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 10.3](#)

[Chương 10.4](#)

[Chương 10.5](#)

[Chương 20: Lửa Cháy Lâm Thiên](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 11.3](#)

[Chương 11.4](#)

[Quyển 5](#)

[Chương 1: Đêm Pháo Hoa](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 1.4](#)

[Chương 5: Tâm Nơi Phương Nào](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 7: Vừa Gõ Vừa Đánh](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 3.3](#)

[Chương 10: Hành Trình Vui Vẻ](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 4.3](#)

[Chương 13: Duyên Cộng Chấm](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 15: Tận Dụng Thời Cơ](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 6.3](#)

[Chương 18: Gân Mặt Cách Lòng](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 7.3](#)

[Chương 21: Lòng Như Lửa Đốt](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 8.3](#)

[Chương 8.4](#)

[Chương 25: Cuộc Gặp Trong Nhà Lao](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 9.3](#)

[Chương 9.4](#)

[Chương 29: Người Xưa Yên Lặng](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 10.3](#)

[Quyển 6](#)

[Chương 32: Thoát Y Chạy Loạn](#)

[Chương 33: Mạnh Vương Phách Lối](#)

[Chương 34: Hoàng Tộc Toàn Cơ Tranh Quyền Đoạt Vị](#)

[Chương 35: Từng Đoạn Kí Ưc Ngắt Quãng](#)

[Chương 14.2](#)

[Chương 14.3](#)

[Chương 38: Truy Tìm Thân Thế](#)

[Chương 15.2](#)

[Chương 40: Sự Thật Đau Lòng](#)

[Chương 16.2](#)

[Chương 16.3](#)

[Chương 43: Tương Tư Là Thế](#)

[Chương 17.2](#)

[Chương 17.3](#)

[Chương 46: Yêu Hận Như Sương](#)

Chương 18.2

Chương 48: Ai Là Lang Vương(*)

Chương 19.2

Chương 50: Nữ Đế Giá Lâm

Chương 20.2

Quyển 7

Chương 1: Như Thế Gặp Gỡ Lần Đầu

Chương 2: Con Hát Tương Lai

Chương 3: Kế Hoạch Bồi Dưỡng Hoàng Hậu

Chương 4: Cướp Đoạt Tập Thể

Chương 5: Thần Thông Đại Pháp

Chương 6: Giải Quyết Hữu Phái

Chương 7: Bộc Bạch Tiếng Lòng

Chương 8: Đêm Trăng La Sát

Chương 8.2

Chương 8.3

Chương 11: Tâm Ta Như Đá

Chương 9.2

Chương 13: Gian Khổ Chạy Trốn

Chương 10.2

Chương 15: Cướp Biển Duy Kinh

Chương 11.2

Chương 17: Ác Quỷ Biển Sâu

Chương 12.2

Chương 12.3

Chương 20: Tim Ta Dẫn Vết

Chương 13.2

Chương 13.3

Chương 23: Thánh Nữ Phi Yên

Chương 14.2

Chương 14.3

Quyển 8

[Chương 1: Tuyệt Vực Hải Cốc](#)
[Chương 1.2](#)
[Chương 3: Lấy Thân Bảo Vệ](#)
[Chương 2.2](#)
[Chương 2.3](#)
[Chương 6: Không Cho Mượn Hoàng Hậu](#)
[Chương 3.2](#)
[Chương 8: Mỹ Nhân Khó Theo Đuổi](#)
[Chương 4.2](#)
[Chương 10: Thần Điện Háo Sắc](#)
[Chương 5.2](#)
[Chương 12: Mỹ Nhân Kế](#)
[Chương 13: Nguy Cơ Tiềm Ẩn](#)
[Chương 14: Sư Môn Đối Kháng](#)
[Chương 8.2](#)
[Chương 8.3](#)
[Chương 17: Lòng Đau Như Cắt](#)
[Chương 9.2](#)
[Chương 9.3](#)
[Chương 20: Sự Lựa Chọn Của Nguyên Bảo](#)
[Chương 10.2](#)
[Chương 22: Khổ Tâm Đến Thế](#)
[Chương 11.2](#)
[Chương 24: Đủ Mọi Tâm Tư](#)
[Chương 12.2](#)
[Chương 12.3](#)
[Chương 12.4](#)
[Chương 28: Nụ Hôn Trong Âm Cảnh \(*\)](#)
[Chương 13.2](#)
[Chương 13.3](#)
[Chương 31: Đại Kết Cục - Thượng -](#)
[Chương 14.2](#)

[Chương 14.3](#)
[Chương 14.4](#)
[Chương 14.5](#)
[Chương 14.6](#)
[Chương 14.7](#)
[Chương 14.8](#)
[Chương 14.9](#)
[Chương 14.10](#)
[Chương 14.11](#)
[Chương 14.12](#)
[Chương 14.13](#)
[Chương 14.14](#)
[Chương 45: Đại Kết Cục - Trung -](#)
[Chương 15.2](#)
[Chương 15.3](#)
[Chương 15.4](#)
[Chương 49: Đại Kết Cục - Hạ -](#)
[Chương 16.2](#)
[Chương 16.3](#)
[Chương 16.4](#)
[Chương 16.5](#)
[Chương 16.7](#)
[Chương 16.8](#)
[Chương 16.9](#)
[Chương 16.10](#)
[Chương 16.11](#)
[Chương 16.12](#)
[Chương 16.13](#)
[Chương 16.14](#)
[Chương 16.15](#)
[Chương 16.16](#)
[Chương 16.17](#)

[Chương 16.18](#)

[Chương 16.19](#)

[Chương 16.20](#)

[Chương 16.21](#)

[Chương 16.22](#)

[Chương 16.23](#)